Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh thế giới Hồng Hoang sơ khai, nơi vạn vật sinh sôi, các đại năng giả tranh đoạt cơ duyên để chứng đạo.

Hệ thống pháp bảo được phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt từ Hỗn Độn Chí Bảo đến Hậu Thiên Linh Bảo, tạo nên một trật tự sức mạnh rõ rệt.

Giữa trời đất bao la ấy, tại chân núi Côn Luân linh khí sung túc, nhân vật chính Tô Mạch bất ngờ xuyên không, hóa thân thành một cây tùng cổ thụ bình thường, đối mặt với nguy cơ mục nát hoặc bị kẻ khác luyện hóa.

Tuy nhiên, vận mệnh của Tô Mạch thay đổi hoàn toàn khi hắn kích hoạt "Hệ thống Điểm danh" (Sign-in System).

Ngay trong gói quà tân thủ, hắn nhận được tiềm lực tiến hóa thành "Ngũ Châm Tùng" - một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, mang căn nguyên sánh ngang với các Tiên Thiên Thần Thánh.

Biết rõ sự nguy hiểm của thế giới Hồng Hoang, nơi cá lớn nuốt cá bé, Tô Mạch định ẩn nhẫn tu luyện.

Thế nhưng, khí tức bất phàm của hắn đã kinh động đến Tam Thanh (Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên) đang tu hành trên đỉnh Côn Luân.

Nhận thấy sự liên kết khí vận kỳ lạ, Lão Tử quyết định thu Tô Mạch làm đệ tử thủ tịch, đưa hắn vào con đường tu đạo của Huyền Môn.

Hành trình của Tô Mạch bắt đầu thăng hoa khi hắn theo chân Tam

Thanh đến Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo.

Tại đây, hệ thống liên tục ban thưởng những vật phẩm nghịch thiên sau mỗi lần điểm danh: từ "Tịnh Thế Bạch Liên" (Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo) đến các bí thuật từ thế giới khác như "Cửu Bí" (Già Thiên) và "Thần Tượng Trấn Ngục Kính" (Thánh Vương).

Với sự bảo hộ của Tam Thanh và trí tuệ của một người xuyên không nắm rõ quỹ đạo thần thoại, Tô Mạch không chỉ chiếm được chỗ tốt mà còn "vả mặt" những kẻ dòm ngó như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Hắn khéo léo lợi dụng quy tắc, cướp đoạt cơ duyên, thậm chí ép Chuẩn Đề phải bồi thường bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc, giúp bản thân nhanh chóng thăng cấp.

Cao trào của câu chuyện diễn ra qua các mốc sự kiện lớn.

Tại Bất Chu Sơn, Tô Mạch không chỉ tranh đoạt được Tiên Thiên Linh Bảo mà còn "nẫng tay trên" chiếc hồ lô thứ bảy (Hỗn Độn Hồ Lô) vốn thuộc về Hồng Quân, đồng thời thu lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng từ tay Nữ Oa.

Hắn còn chiến thắng Đế Tuấn trong một trận đấu cùng cấp, đoạt lấy phương Bắc Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, mở ra tham vọng tập hợp Ngũ Phương Kỳ để luyện thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau khi hóa hình thành công với tư chất Hoa Khai Cửu Phẩm (cực hạn của Hồng Hoang), Tô Mạch không dừng lại ở đó.

Hắn kết hợp ba hệ thống tu luyện: Nguyên Thần, Nhục Thân (theo pháp môn Bàn Cổ) và Ý Chí (từ Thần Tượng Trấn Ngục Kính), tham vọng đạt tới cảnh giới "Hoa Khai Thập Nhị Phẩm" – phá vỡ giới hạn thiên đạo, sánh ngang Hỗn Nguyên.

Khi thời đại Vu Yêu đại chiến bùng nổ và Nữ Oa tạo ra nhân tộc,

Tô Mạch đã có những nước đi táo bạo.

Hắn không chỉ giúp Nữ Oa chứng đạo mà còn tính kế lấy đi phần lớn khí vận Nhân tộc, trở thành "Nhân Tổ" hộ đạo, che chở loài người khỏi sự tàn sát của Yêu tộc.

Trong trận chiến bảo vệ Nhân tộc tại Đông Hải, Tô Mạch một mình đại chiến ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng.

Với sức mạnh vượt trội từ việc dung hợp các đại đạo và pháp bảo nghịch thiên, hắn đập tan Đông Hoàng Chung, nghiền nát nhục thân của hai vị Yêu Hoàng, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Câu chuyện không chỉ dừng lại ở những màn tranh đấu pháp bảo mà còn là mưu lược sâu xa.

Tô Mạch kết giao với Hậu Thổ của Vu tộc, nhận ra bí mật về Nguyên Thần ẩn giấu trong cơ thể Tổ Vu.

Hắn bắt đầu mưu tính can thiệp vào sự kiện Hậu Thổ hóa Luân Hồi, nhằm chiếm lấy công đức địa đạo và hoàn thiện hệ thống của mình, chuẩn bị cho bước nhảy vọt cuối cùng: vượt qua Thánh Nhân, chứng đắc Đại Đạo.

Với tâm thế của kẻ nắm rõ thiên cơ, Tô Mạch từng bước nghịch chuyển đại thế, viết lại lịch sử Hồng Hoang theo ý chí của riêng mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 164: Tẩy lễ bằng huyết hồn Hung Thú, chúng sinh tam giới điên cuồng thăng cấp.

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 999: Biến Thành Tọa Kỵ Tô Mạch cảm thấy chỉ trong một ý niệm đã có thể khống chế tất cả của La Sát Nữ.

Chương 1000

Chương 1000: Ngươi Cũng Dám Huênh Hoang Như Vậy "Tức chết Bổn Tôn!" Tên Tu La nam tử ở Vô Vi Cảnh giới gần như rơi vào điên cuồng.

Chương 1001

Chương 1001: Thủy Chi Thí Luyện "Mấy chục vạn năm, mấy chục vạn năm rồi, ta cuối cùng cũng đợi được thí luyện giả!" Một người tuyết nhỏ nhắn đáng yêu, đội gió lạnh xuất hiện trong tầm mắt Tô Mạch.

Chương 1002

Chương 1002: Chờ Đợi Quá Lâu Chờ đợi quá lâu, quá lâu rồi!

Chương 1003

Chương 1003: Hỏa Thụ Ngân Hoa Giữa trời đất đầy gió tuyết.

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1004: Không Chịu Bất Kỳ Tổn Thương Nào Với nội tình như vậy, hắn hoàn toàn có thể mượn ngọn lửa để rèn luyện chân thân mà không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1005: Khảo Nghiệm Mới "Thí luyện của ngươi đã thông rồi!" Cự Thụ vọng nhìn Tô Mạch vẫn còn tinh thần phấn chấn bước ra từ trong đỉnh nói.

Chương 1008

Chương 1006: Tư Khảo Tròn một năm sau.

Chương 1009

Chương 1007: Thiên Tinh Thạch Diệu Dụng "Ngươi có biết tác dụng của Thiên Tinh Thạch là gì không!" Người khổng lồ vẻ mặt đau lòng giận dữ, tròng mắt nhìn chằm chằm vào khối Thiên Tinh Thạch Bi trong tay Tô Mạch nói.

Chương 1010

Chương 1008: Không Ngừng Gõ Đập Trong lúc Tô Mạch trợn mắt há hốc mồm, người khổng lồ trực tiếp vươn tay lấy khối kim loại thô ra, thêm vào mảnh Thiên Tinh Thạch nhỏ hơn, rồi vung cây búa lớn không ngừng gõ đập.

Chương 1011

Chương 1

Cấp độ pháp bảo Hồng Hoang từ cao đến thấp: Hỗn Độn Chí Bảo, Tiên Thiên Chí Bảo (Khai Thiên Chí Bảo, Thiên Đạo Vô Thượng Dị Bảo, Thiên Đạo Hung Sát Dị Bảo), Tiên Thiên Linh Bảo (Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Phổ Thông Tiên Thiên Linh Bảo), Công Đức Pháp Bảo (Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo), Hậu Thiên Chí Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo. 【Hỗn Độn Chí Bảo】 Khai Thiên Thần Phủ (Bàn Cổ): Là chí bảo bạn sinh của Đại Thần Bàn Cổ, lực công kích Thiên Đạo đệ nhất.

Do không chịu nổi trở lực khi khai thiên nên vỡ nát, hóa thành ba đại chí bảo Khai Thiên: Thái Cực Đồ (do sống lưng phủ hóa thành), Bàn Cổ Phiên (do lưỡi phủ hóa thành), Hỗn Độn Chung (còn gọi là Đông Hoàng Chung, do cán phủ hóa thành).

Tích Địa Tạc (Bàn Cổ): Là chí bảo bạn sinh của Đại Thần Bàn Cổ, lực sát thương Thiên Đạo đệ nhất.

Khi Bàn Cổ khai thiên, ba nghìn Thiên Ma Đại Đạo không rõ số trời đã cưỡng chế cản trở Bàn Cổ khai thiên.

Đại Thần Bàn Cổ nổi giận vung Tích Địa Tạc chém giết ba nghìn Thiên Ma Đại Đạo.

Tích Địa Tạc cũng hấp thu toàn bộ nguyên thần tinh huyết của ba nghìn Thiên Ma Đại Đạo, hóa thành hung khí đệ nhất Thiên Đạo là Tru Tiên Tứ Kiếm.

Thi thể của ba nghìn Thiên Ma Đại Đạo thì hóa thành Tru Tiên Trận Đồ.

Bốn kiếm kết hợp với Trận Đồ có thể bày ra Sát Trận đệ nhất

Thiên Đạo là Tru Tiên Kiếm Trận.

Hỗn Độn Thanh Liên (Bàn Cổ): Vô thượng pháp bảo thai nghén Đại Thần Bàn Cổ.

Sau đó, do không chịu nổi trở lực khi khai thiên, một hạt sen thành thục hóa thành Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Tạo Hóa Thanh Liên phân làm ba: Hồng Hoa hóa thành Bàn Long Biển Quải (Thái Thượng Lão Quân sở hữu), Bạch Ngẫu hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý (Nguyên Thủy Thiên Tôn sở hữu), Thanh Hà Diệp hóa thành Thanh Bình Kiếm (Thông Thiên Giáo Chủ sở hữu).

"Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam giáo nguyên bản nhất gia" là vì lẽ đó.

Ba hạt sen chưa thành thục khác hóa thành: Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên (Tiếp Dẫn Đạo Nhân phương Tây sở hữu), Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (Minh Hà Lão Tổ Huyết Hải sở hữu), Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Ma Tổ La Hầu sở hữu).

Có một hạt sen bán thành thục không ai biết đến, đó là Tịnh Thế Bạch Liên, sau hóa thành Bảo Liên Đăng (Nữ Oa Nương Nương sở hữu).

Năm cánh sen hóa thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ: Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ (Nguyên Thủy Thiên Tôn), Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ (Tiếp Dẫn Đạo Nhân), Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ (Thái Thượng Lão Quân), Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ (Dao Trì Vương Mẫu), Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ (Minh Hà Lão Tổ).

Cánh sen hóa thành: Thiên Thư (Phong Thần Bảng + Đả Thần Tiên: Nguyên Thủy Thiên Tôn sở hữu), Địa Thư (Sơn Hải Kinh + Đại Địa Thai Mô: Trấn Nguyên Tử sở hữu), Nhân Thư (Sổ Sinh Tử +

Thiên Thu Luân Hồi Bút: Thập Điện Diêm La sở hữu; Nhân Duyên Bạc + Hồng Tuyến: Nữ Oa sở hữu), Sơn Hà Xã Tắc Đồ (Nữ Oa), Hà Đồ Lạc Thư (Phục Hy), Thất Bảo Diệu Thụ (Chuẩn Đề Đạo Nhân), Hồng Tú Cầu (Nữ Oa), Thí Thần Thương (La Hầu).

Đầm sen hóa thành: Càn Khôn Đỉnh (Hồng Quân Lão Tổ sở hữu).

Tạo Hóa Ngọc Điệp (Bàn Cổ/Hồng Quân): Vô thượng bảo vật ẩn chứa áo nghĩa Tam Thiên Đại Đạo.

Vốn do Bàn Cổ sở hữu, khi khai thiên đã vỡ nát thành hai mươi bốn mảnh, không rõ tung tích.

Sau khi khai thiên, được Hồng Quân Lão Tổ thu thập.

Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi chép Đại Đạo Tam Thiên Thiên Đạo Chí Lý!

Hồng Quân là Vô Thượng Đại Đạo, có thơ rằng: "Cao tọa cửu trọng vân, Bồ đoàn đạo chân, Thiên địa huyền hoàng ngoại, Ngô đương chưởng giáo tôn, Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần, Nhất Đạo truyền Tam Hữu, Nhị Giáo xiển Tiệt phân, Huyền Môn đô lĩnh tụ, Nhất Khí hóa Hồng Quân." Hỗn Độn Châu (Bàn Cổ): Vô thượng bảo vật do bản nguyên Hồng Mông hóa thành, nội hàm pháp tắc không gian.

Hỗn Độn Châu cùng Khai Thiên Thần Phủ, Tích Địa Tạc, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp được liệt vào Ngũ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Thuở xưa Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn Châu đã tránh được Đại kiếp khai thiên, du ly Tam Giới Lục Đạo bên ngoài.

Bên trong Hỗn Độn Châu, có một phương Hỗn Độn Thế Giới.

Nếu khai thiên tích địa trong Hỗn Độn Châu, có thể thành Thiên Đạo Thánh Nhân bằng cách lấy lực chứng đạo. (Chú thích: Hỗn Độn

Thế Giới bên trong Hỗn Độn Châu không phải là Hỗn Độn Thế Giới được Đại Đạo cho phép, cho nên khai thiên tích địa trong Hỗn Độn Thế Giới của Hỗn Độn Châu chỉ có thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, không phải Đại Đạo Thánh Nhân). 【Tiên Thiên Chí Bảo】 Thái Cực Đồ (Thái Thượng Lão Quân): Dùng để bình tức phong thủy hỏa địa, nơi nào đi qua thì phong thủy hỏa địa đều yên bình.

Cũng có thể khốn người và phòng ngự, từ trong đó bắn ra một cây cầu vàng, phàm là kẻ không phải Thánh Nhân đều hóa thành tro bụi.

Hồng Quân Đạo Tổ ban cho, Thái Thượng Lão Quân sở hữu.

Có thể tăng thêm khí vận.

Bàn Cổ Phiên (Nguyên Thủy Thiên Tôn): Chủ về công kích, có thể phá vỡ Hỗn Độn, công kích đơn lẻ chỉ kém Khai Thiên Thần Phủ.

Hồng Quân Đạo Tổ ban cho, Nguyên Thủy Thiên Tôn sở hữu.

Do uy lực của Bàn Cổ Phiên thực sự quá lớn, ngay cả Thánh Nhân Thiên Đạo bất tử bất diệt cũng vô cùng kiêng kị Bàn Cổ Phiên, nên Hồng Quân Lão Tổ sau khi ban Chư Thiên Khánh Vân cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói: Bàn Cổ Phiên, không thể dễ dàng tế xuất.

Có thể tăng thêm khí vận.

Hỗn Độn Chung (Đông Hoàng Thái Nhất): Có uy lực trấn áp Hỗn Độn, sức mạnh điên đảo thời không, công dụng luyện hóa Âm Dương, năng lực xoay chuyển Càn Khôn.

Bảo vật này huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Chương 2

Có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian.

Là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, mắt trái hóa thành Thái Dương Tinh, Đông Hoàng Thái Nhất ôm Hỗn Độn Chung, thai nghén từ Thái Dương Tinh mà ra, đổi tên thành Đông Hoàng Chung.

Sau đại chiến Vu Yêu, Thái Nhất và Vu tộc đều vẫn lạc, Hỗn Độn Chung không rõ tung tích.

Có thể tăng thêm khí vận. 〈Thiên Đạo Vô Thượng Dị Bảo〉 Phân Bảo Nham (Hồng Quân Lão Tổ): Nơi Hồng Quân Lão Tổ đặt để bảo vật.

Chư Thiên Khánh Vân (Nguyên Thủy Thiên Tôn): Do Hạo Nhiên Chính Khí trong lòng Đại Thần Bàn Cổ hóa thành, đẳng cấp ngang hàng với Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau khi Bàn Cổ vẫn lạc, trở thành chí bảo phòng thân của Hồng Quân Lão Tổ.

Trước khi Hồng Quân Lão Tổ hợp Thiên Đạo, đã ban bảo vật này cho Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng để phòng thân hộ thể.

Bảo vật này treo trên đỉnh đầu, liền có thể đứng ở thế bất bại.

Khi tế xuất, trăm tà đều tránh, vạn pháp bất nhiễm, hào quang ngũ sắc chiếu rọi chư thiên, tiên nhạc bát âm vang vọng vũ trụ.

Vô số kim đẳng, kim liên, anh lạc, thùy châu rơi xuống như mưa, dòng nước trước hiên không ngừng, giọt liên tục.

Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên (Lão Tử/Nguyên Thủy/

Thông Thiên): Do Đạo Tổ Hồng Quân có được, sau hóa thành ba kiện linh bảo (hoa sen hóa thành Bàn Long Biển Quải của Thái Thượng Lão Quân, ngó sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ), ban cho Tam Thanh.

Ngồi trên đài sen, vạn vật không thể phá vỡ, có thể tịnh hóa thiên địa vạn vật, sau hóa thành pháp bảo thành đạo của Tam Thanh, cũng là "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam giáo nguyên nhất gia" từ đó mà ra.

Hồng Mông Thánh Kiếm (Nữ Oa Nương Nương): Sau, cán kiếm hóa thành Luyện Thiên Lô, thân kiếm hóa thành Tứ Bảo Kiếm, vỏ kiếm hóa thành Tạo Vật Tiên Đỉnh.

Luân Hồi Tử Ngọc Liên Đài (Nữ Oa Nương Nương): Do hạt sen bán thành thục của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có hai mươi bốn phẩm.

Ngồi trên đài sen, vạn pháp bất xâm. 〈Thiên Đạo Hung Sát Dị Bảo〉 Thí Thần Thương (Ma Tổ La Hầu): Do gân sen của Hỗn Độn Thanh Liên kết hợp với hung sát chi khí trong thiên địa hóa thành Thí Thần Thương, có thể làm tổn thương Thánh Nhân.

Ma Tổ La Hầu sở hữu, sau khi bị hư tổn đã giáng xuống thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Tru Tiên Tứ Kiếm + Tru Tiên Trận Đồ (La Hầu/Thông Thiên): Đơn lẻ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hợp lại liền là Tiên Thiên Chí Bảo.

Ban đầu do Ma Tổ La Hầu sở hữu, sau khi La Hầu vẫn lạc, được Hồng Quân Đạo Tổ có được, sau ban cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Do Tru Tiên Trận Đồ, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên

Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm hợp thành, trận này một khi bày ra, phi Tứ Thánh không thể phá.

Không thể tăng thêm khí vận.

Trấn Thiên Quan (Nguyên Thủy Thiên Tôn): Thiên Đạo Hung Sát Dị Bảo đệ nhất.

Cùng Lục Hồn Phiên, Vẫn Thánh Đan đồng xuất một mạch.

Do nguyên thần, tinh huyết của Đại Đạo Thiên Ma hóa thành.

Có thể phong ấn vô thượng bảo vật của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Một khi vào Trấn Thiên Quan, thần thông Thánh Nhân của Thiên Đạo Thánh Nhân đều vô dụng.

Chỉ cần sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, Thiên Đạo Thánh Nhân liền sẽ bị phong ấn vĩnh viễn.

Vẫn Thánh Đan (Hồng Quân Đạo Tổ): Thiên Đạo Hung Sát Dị Bảo.

Cùng Trấn Thiên Quan, Lục Hồn Phiên đồng xuất một mạch.

Do tinh, khí, thần sau khi chết của ba nghìn Đại Đạo Thiên Ma hóa thành.

Tổng cộng có ba viên, có thể làm tổn hại Đại Đạo Nguyên Thần của Thiên Đạo Thánh Nhân (khi Hồng Quân Lão Tổ hóa giải ân oán cho Tam Thanh, đã lừa Tam Thanh mỗi người uống một viên Vẫn Thánh Đan.

Chương 3

Hồng Quân Lão Tổ đợi Tam Thanh uống xong, mới bộc lộ uy lực của Vẫn Thánh Đan, buộc Tam Thanh không thể tranh chấp nữa).

Lục Hồn Phiên (Thông Thiên Giáo Chủ): Thiên Đạo Hung Sát Dị Bảo.

Cùng Trấn Thiên Quan, Vẫn Thánh Đan đồng xuất một mạch.

Do vô tận oán niệm sau khi chết của ba nghìn Đại Đạo Thiên Ma hóa thành.

Dưới phiên có sáu đuôi, có thể làm tổn hại Đại Đạo Thánh Thể của Thiên Đạo Thánh Nhân (sau khi Vạn Tiên Trận bị phá, Lục Hồn Phiên của Thông Thiên Giáo Chủ bị Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh vỡ hai đuôi phiên, khiến Lục Hồn Phiên nguyên khí đại thương, khó có thể khôi phục.

Đến nỗi từ đó về sau, nếu Thiên Đạo Thánh Nhân có bảo vật phòng ngự thì liền có thể ngăn cản Lục Hồn Phiên). 【Tiên Thiên Linh Bảo】〈Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo〉{Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo} Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ (Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ).

Lực phòng ngự của chúng tuyệt đối có thể xếp vào top ba của Hồng Hoang Đại Lục.

"Công kích bình thường, phòng ngự mạnh mẽ".

Dùng để khốn người cũng vô cùng hữu dụng.

Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ (Nguyên Thủy Thiên Tôn):

Vạn đóa kim liên, vạn vật không thể phá vỡ, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ (Tiếp Dẫn Đạo Nhân): Xá lợi hào quang, định tâm tĩnh khí, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ (Thái Thượng Lão Quân): Hỗn loạn Âm Dương, điên đảo Ngũ Hành, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ (Dao Trì Vương Mẫu): Kỳ tượng nhân uân, thiên địa đều sáng, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ (Minh Hà Lão Tổ): Mông lung Càn Khôn, che trời che nhật, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Thập Nhị Phẩm Liên Đài (Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên) Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên (Tiếp Dẫn Đạo Nhân): Do Đạo Tổ Hồng Quân có được, sau ban cho Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Ngồi trên đài sen, phòng ngự kinh người, nguyên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau trong Phong Thần Chi Chiến bị Văn Đạo Nhân ăn mất ba phẩm, biến thành Cửu Phẩm Liên Đài, phẩm chất bị hạ cấp.

Sau Phong Thần Chi Chiến, Tiếp Dẫn Đạo Nhân ban Cửu Phẩm Kim Liên cho Như Lai Phật.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (Minh Hà Lão Tổ): Ngồi trên đài sen, phòng ngự kinh người, thiêu đốt nghiệp lực hóa thành nghiệp hỏa, công thủ kiêm bị.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên (Ma Tổ La Hầu): Ngồi trên đài

sen, phòng ngự kinh người, có thể hấp thu khí tức bạo ngược.

Sau khi La Hầu bị Đạo Tổ Hồng Quân tiêu diệt, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không rõ tung tích.

Càn Khôn Đỉnh (Hồng Quân/Nữ Oa): (Chí bảo phòng ngự, bảo vật luyện chế trong đỉnh có thể từ Hậu Thiên hóa thành Tiên Thiên).

Do Đạo Tổ Hồng Quân sở hữu, từng ban cho Nữ Oa luyện đá vá trời.

Thất Bảo Diệu Thụ (Chuẩn Đề Đạo Nhân): Thất Bảo Diệu Thụ do cánh sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Nhị Giáo Chủ Chuẩn Đề Đạo Nhân phương Tây đã luyện chế bằng bản thể Bồ Đề Mộc Canh Kim phương Tây kết hợp với bảy bảo vật như vàng, bạc, lưu ly, trở thành pháp khí chứng đạo của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Tự xưng không gì không thể xoát, hoàn toàn được gọi là Thất Bảo Diệu Xoát Thụ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ (Nữ Oa Nương Nương): Trong đồ này có thiên địa, dưỡng dục trời người, có thể hóa sinh vạn vật.

Là một chí bảo bản đồ Hồng Hoang, ghi lại hướng đi của sơn thủy địa mạch Hồng Hoang.

Bên trong tự có Đại Thiên Vũ Trụ, sông núi, kỳ hoa dị thảo, nhật nguyệt tinh thần, hoa cỏ cây cối, chim bay thú chạy, sông núi địa mạch...

Vô biên linh khí trong linh bảo dưỡng dục ức vạn sinh linh, lại ở giữa sinh diệt, đầy đủ tất cả, dường như trong đồ có một xã tắc tiểu thế giới chân thật.

Thậm chí nếu Thánh Nhân tiến vào trong đồ, tay không chí bảo, sẽ

bị khốn vài trăm năm; tay cầm chí bảo, trong một tháng có thể thoát khốn (tiền đề là rơi vào trong đồ).

Hà Đồ Lạc Thư (Đế Tuấn/Phục Hy): Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, có thể diễn ra số Tiên Thiên.

Chương 4

Đế Tuấn mượn pháp bảo này diễn luyện đại trận Yêu tộc thượng cổ (Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận), có thể đối kháng với đại trận Vu tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Sau khi Đế Tuấn vẫn lạc, được Phục Hy có được, Phục Hy dựa vào đó diễn thành Bát Quái, sau là nguồn gốc của 《Chu Dịch》.

Thiên Địa Nhân Tam Thư (Thiên Thư, Địa Thư, Nhân Thư).

Thiên Thư (Nguyên Thủy Thiên Tôn): Phong Thần Bảng + Đả Thần Tiên.

Phong Thần Bảng ước thúc chúng thần, tiêu trừ nhân quả khí vận đại kiếp của thiên địa.

Mỗi khi Lượng Kiếp mở ra, có thể sách phong ba trăm sáu mươi lăm lộ Chính Thần, hai nghìn Phó Thần, tám vạn bốn nghìn Ác Sát Thiên Binh Thiên Tướng, dùng để tiêu trừ nhân quả nghiệp lực thế gian.

Đả Thần Tiên trừng phạt chúng thần, biệt danh Thiên Phạt Chi Tiên, trên tiên có vô số phù lục Đại Đạo quấn quanh.

Là vô thượng bảo vật để chế tài chúng thần.

Màu vàng kim, trạng thái như cây roi.

Roi dài ba thước sáu tấc năm phân, có hai mươi mốt tiết, mỗi tiết có bốn phù ấn, tổng cộng tám mươi bốn phù ấn.

Cùng với Thiên Quy Giới Luật của Phong Thần Bảng đều do Nguyên Thủy Thiên Tôn sở hữu.

Trong Phong Thần Đại Chiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho

Khương Tử Nha mượn để phong thần.

Địa Thư (Trấn Nguyên Tử): Thiên Địa Mô Thai, chí bảo phòng ngự.

Sở hữu cuốn sách này, có thể thống trị tất cả nhân vật trong Địa Tiên Giới.

Nhân Thư (Thập Điện Diêm La/Nữ Oa): Sổ Sinh Tử + Thiên Thu Luân Hồi Bút, có thể phán sinh tử con người, Thập Điện Diêm La sở hữu; Nhân Duyên Bạc + Hồng Tuyến, có thể phán nhân duyên con người, Nữ Oa sở hữu.

Hồng Tú Cầu (Nữ Oa Nương Nương): Chưởng Tam Hôn Thiên Địa Nhân.

Là Tiên Thiên Chí Bảo, lưu lại trên Phân Bảo Nham, uy lực cực đại.

Dù pháp lực có lớn đến mấy, cũng không thể chạy thoát, trúng thì chết, ngay cả nguyên thần cũng không giữ được.

Nữ Oa giữ trong hậu cung, chưa từng thấy uy lực.

Sau nhiều lần thuận theo thiên số ném trúng mấy vị Hỗn Nguyên Giáo Chủ, đại phóng dị thải, Thánh Nhân trúng cũng phải đau.

Thế giới Hồng Hoang...

Côn Luân nguy nga, linh khí sung túc, tường thụy tràn ngập trời.

Dưới chân núi, một cây cổ tùng tầm thường nhất sừng sững, tựa vào ngọn núi nguy nga, im lặng lay động trong gió.

Mặc dù tựa vào tiên sơn, nhưng do hạn chế căn nguyên, nếu không có ngoại lệ, cây cổ tùng này cả đời e rằng cũng không thể sản sinh linh trí.

Dù sao, nó quá đỗi bình thường, trong Hồng Hoang, bình thường

như côn trùng bụi bặm...

Cho dù tựa vào tiên sơn Côn Luân, được linh khí dồi dào bao phủ, nhưng... tối đa chỉ là sức sống ngoan cường hơn một chút, sống lâu hơn.

Nhưng... vạn sự đều có ngoại lệ.

Hồng Hoang đản sinh, Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, lại độn đi một.

Một, chính là một tia cơ duyên trong mắt các đại năng. ...Một ngày nọ...

Tô Mạch mơ một giấc mơ, trong mơ, tôi không có tay chân, không có mắt tai miệng mũi, hóa thân thành một cây cổ tùng, 'cao vút tận mây', thẳng tắp đứng đó.

Chương 5

Nhưng... tôi có thể xác nhận không phải hạc lập kê quần, bởi vì trong môi trường xung quanh, có vô vàn thực vật y hệt tôi.

Cỏ cây, đá quái dị, dây leo, cùng với những loại hoa dại cỏ dại không tên ở khắp mọi nơi.

Nhìn ra xa, giống như đang ở trong khu rừng nguyên thủy nhất, hoặc trong tiên cảnh xanh tươi.

"Ặc... cái giấc mơ này cũng hay ho phết, tôi lại ở rừng nguyên thủy, lại còn biến thành một cái cây nữa chứ." Tô Mạch trong lòng một trận câm nín, bởi vì, nó không phải là giấc mơ đẹp, còn về ác mộng ư, cũng không đáng sợ.

Tắm mình trong linh khí, bình tĩnh, an lành, mọi thứ hài hòa đến cực điểm.

Ban đầu thì tốt, nhưng thời gian trôi qua, cảnh mơ lại có chút nhàm chán.

Vì một cái cây mà... không thể đi lại, cho dù có trí tuệ, nhưng cả đời cũng chỉ có thể ở nguyên tại chỗ.

"Ai... chán quá, mong là sớm tỉnh lại đi." Lúc này, Tô Mạch không nhịn được thở dài một tiếng trong lòng.

Cùng lúc đó, ngay khi ý niệm thở dài vừa dứt...

Linh khí trong thiên địa đột nhiên sôi trào.

"Cao tọa cửu trọng vân, Bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, Ngô đương chưởng giáo tôn." "Ngô nãi Hồng Quân, kim nhật công đức viên mãn, chứng đạo thành thánh,

một nghìn năm sau Ngô sẽ khai giảng Đại Đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, hữu duyên giả đều có thể lắng nghe." Trong khoảnh khắc, âm thanh uy nghiêm khổng lồ lập tức vang vọng khắp Hồng Hoang.

Dị tượng đột nhiên thăng khởi.

Hoa trời rơi rụng ngổn ngang, đất vọt kim liên khắp nơi, các loại khí tường thụy kết thành mây vạn trượng bao phủ Hồng Hoang.

Vị Thánh Nhân đầu tiên trong thiên địa đản sinh, Hồng Hoang chấn động, đặc biệt là câu "hữu duyên giả đều có thể lắng nghe" vang vọng khắp thế gian, ngay cả Thiên Đạo cũng ban cho gia trì.

Chính vì thế, dường như cánh cửa cơ duyên đã mở ra, vô số dị loại bị âm thanh chấn động, phúc chí tâm linh đã sản sinh ra một tia linh tính.

Cùng lúc đó...

"Ặc?

Giấc mơ nhàm chán của tôi đâu rồi, đệt, lại mơ thấy Hồng Hoang, lúc Hồng Quân chứng đạo à, chẳng lẽ ban ngày xem truyện Hồng Hoang nhiều quá?" Tô Mạch vốn cho rằng mình đang ở trong mơ cũng bị dị tượng chứng đạo thành thánh của thiên địa làm kinh động, trong lòng vừa định cảm thán cảnh mơ.

Nhưng đột nhiên... trong lòng lại vang lên một trận âm thanh.

"Đinh!

Hệ thống điểm danh đã kích hoạt, Gói Quà Lớn Tân Thủ sinh thành thành công, có muốn tiến hành lĩnh nhận không?" "Cái gì?

Hệ thống?

Gói Quà Lớn Tân Thủ?

Chẳng lẽ không phải mơ, xuyên việt sao?

Thật sự xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, thời đại Hồng Quân chứng đạo ư?" Tô Mạch kinh hãi, tư niệm vừa động, không nhịn được thử dò hỏi.

"Hệ thống?

Rốt cuộc tôi đang mơ hay thật sự xuyên việt vậy?" "Hồi Ký chủ, xác thực đã xuyên việt đến Thượng Cổ Hồng Hoang, thời đại hiện tại【Sơ kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp】..." "Trời đất ơi, xuyên việt thật rồi, sơ kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp, thời đại Hồng Quân truyền đạo, chẳng phải sau này tôi sẽ gặp vô số đại năng, Tiên Thiên Thần Thai sao?

Chương 6

Đơn giản là không thể tin nổi!" "Có thể gặp hay không là chuyện sau này, hiện tại hệ thống nhắc nhở, xin Ký chủ nhanh chóng lĩnh nhận Gói Quà Lớn Tân Thủ, hoàn thành nhiệm vụ điểm danh đầu tiên.

Bởi vì, sinh linh Hồng Hoang thiên sinh thần lực, tràn đầy bạo lệ, tình cảnh hiện tại không hề lý tưởng." Trong khoảnh khắc, hệ thống nhắc nhở một câu.

"Vãi chưởng, không nhắc tôi suýt quên, mau, mau đưa Gói Quà Lớn cho tôi lĩnh nhận, có, tôi phải điểm danh thế nào?" "Đinh!

Gói Quà Lớn đã phát xong...

Ký chủ có thể mặc niệm 'khai khải'." "Hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ điểm danh có thể kích hoạt trong hoàn cảnh đặc định!" "A, hoàn cảnh đặc định, chẳng phải là tùy cơ, giống như cơ duyên trong Hồng Hoang sao?" "Thôi, tạm thời không để ý đến cái này, đợi mở Gói Quà Lớn Tân Thủ xong rồi nghiên cứu." Tô Mạch lẩm bẩm một trận, sau đó trong lòng mặc niệm hai chữ 'khai khải'.

Trong nháy mắt...

Chỉ thấy trong hư không dưới ánh sáng chiếu rọi, một gói quà ảo ảnh chỉ Tô Mạch mới có thể nhìn thấy từ từ mở ra.

"Đinh!

Chúc mừng Ký chủ có được Tiên Thiên Linh Căn【Tiềm Lực Tiến Hóa Ngũ Châm Tùng】." "Ngũ...

Ngũ Châm Tùng...

Tiên Thiên Linh Căn, Gói Quà Lớn lại mở ra được thần vật như vậy." Chỉ trong nháy mắt, Tô Mạch trong lòng hưng phấn.

Trước khi xuyên việt, tôi là một fan cuồng Hồng Hoang, nên vô cùng hiểu rõ quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, thiên tài địa bảo và Tiên Thiên Linh Căn.

Tương truyền, thế gian tổng cộng có mười Tiên Thiên Linh Căn, lần lượt là Hỗn Độn Thanh Liên, Bàn Đào, Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý, Lục Liễu, Khổ Trúc, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Tiên Hạnh, Phù Tang, Ngũ Châm Tùng. 【Chú thích: Mười Đại Tiên Thiên Linh Căn trong văn này, tồn tại trước khi thiên địa đản sinh, cũng có thể gọi là Hỗn Độn Linh Căn, đản sinh trước Hồng Hoang, rơi vào Hồng Hoang không có công đức Khai Thiên, có chút bị áp chế, lại nữa, cách gọi trong văn Hồng Hoang truyền thống cũng gọi là Tiên Thiên Linh Căn.

Phía sau về linh căn sẽ được kể từ từ trong tình tiết chương.

Nhưng, hãy nhớ, mười Đại Tiên Thiên Linh Căn thực ra đều từ Hỗn Độn, là Hỗn Độn Linh Căn.】 Trong đó Hỗn Độn Thanh Liên quý giá nhất, đoạt tạo hóa thiên địa, là dị số.

Nhưng sau khi Bàn Cổ khai thiên do không chịu được sức mạnh Khai Thiên, hóa thành các bảo vật thiên định phân tán trong thiên địa, được người có khí vận lớn có được.

Bàn Đào, Nhân Sâm Quả lưu truyền quá nhiều ở hậu thế.

Cái trước được Tây Vương Mẫu có được, còn cái sau là linh căn bạn sinh của Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử Đại Tiên.

Còn Hoàng Trung Lý, lại có nhiều lời đồn khác nhau, trong hệ thống Hồng Hoang, Bồng Lai Tiên Đảo, Côn Luân Sơn đều là nơi đản sinh của nó, nhưng những điều này đều là truyền thuyết, Tô Mạch cũng không thể chứng thực.

Khổ Trúc — bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân đời sau lấy đi, luyện thành

pháp bảo, có thể phong bế lục cảm của người.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng mọc trên Bất Chu Sơn, hồ lô kết ra bị Tam Thanh và những người khác lấy đi.

Dây leo còn được Nữ Oa dùng để tạo người, nhiễm phải công đức ngập trời, cuối cùng trở thành một kiện công đức linh bảo trấn áp khí vận Nhân Tộc.

Tiên Hạnh được Nguyên Thủy Thiên Tôn có được, sau bồi dưỡng ra Tiên Hạnh đời thứ hai giao cho Vân Trung Tử, đó chính là Tiên Hạnh đời thứ hai mà Lôi Chấn Tử đã ăn trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Phù Tang Mộc vốn là vật định ước của Yêu Tộc Đế Tuấn và Thái Nhất, sau khi có được lại bị Đế Tuấn dùng để làm tổ cho mười đứa con trai của mình.

Còn Lục Liễu...

Linh căn này được công nhận trong Hồng Hoang là linh căn mạnh nhất ngoại trừ Hỗn Độn Thanh Liên.

Là linh căn hóa hình sớm nhất trong Thập Đại Linh Căn, tự xưng Dương Mi Đại Tiên, thực lực của Ngài ấy trong hệ thống Hồng Hoang là sâu không lường được nhất.

Tương truyền... hóa hình sớm hơn cả Hồng Quân, tranh đấu với Ngài ấy còn vét sạch tất cả pháp bảo của Hồng Quân.

Chín linh căn trước, dù bất phàm đến đâu, nhưng đều có dấu vết để lần theo.

Nhưng Tiên Thiên Linh Căn cuối cùng, Ngũ Châm Tùng, lại thực sự chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thế gian hiếm có ghi chép.

Chính vì thế, mọi người đều cho rằng thế gian chỉ có chín linh căn.

Chương 7

Nhưng hiện tại, khi Tô Mạch từ Gói Quà Lớn Tân Thủ mở ra Tiềm Lực Tiến Hóa Tiên Thiên Linh Căn 【Ngũ Châm Tùng】, cả người đều bị chấn động.

Bởi vì, Tiềm Lực Tiến Hóa không khó hiểu, rõ ràng là căn nguyên linh căn Ngũ Châm Tùng.

Nếu dung hợp, chẳng phải sẽ trở thành Tiên Thiên Linh Căn thần bí nhất trong Hồng Hoang sao?

"Sướng...

Mở đầu, đơn giản là bùng nổ mà, căn nguyên Tiên Thiên Linh Căn, tôi lại còn quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, lại đản sinh vào thời đại Hồng Quân truyền đạo, có hệ thống...

đơn giản là bật hack mà." Lúc này, Tô Mạch đơn giản là hưng phấn đến cực điểm.

"Hệ thống nhắc nhở: Ký chủ đừng quá kích động, Tiên Thiên sinh linh Hồng Hoang vô số, người có khí vận lớn rất nhiều.

Tiên Thiên Linh Căn là dị số thiên địa, có được một cái, có thể tăng khí vận vô số, cho nên... trước khi có lực tự vệ, xin Ký chủ hãy khiêm tốn." Trong nháy mắt, khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Tô Mạch trong lòng thắt lại, lập tức trầm mặc.

Hồng Hoang... tuy cơ duyên vô số, nhưng mức độ nguy hiểm càng khó tưởng tượng, là thế giới mà quy tắc rừng xanh đạt đến cực hạn.

Mặc dù có được Tiềm Lực Tiến Hóa 【Ngũ Châm Tùng】 (căn nguyên), nhưng nếu bị những đại năng kia tìm thấy, vận khí tốt một chút, có lẽ có thể giữ được tính mạng, được thu vào môn tường, cẩn

thận bồi dưỡng.

Nhưng nếu vận khí tệ, bị xóa bỏ linh trí, bị nuôi nhốt, thậm chí bị luyện hóa thành linh bảo cũng là chuyện bình thường.

Dù sao, giá trị của một cây Tiên Thiên Linh Căn đơn giản là khó tưởng tượng.

Trong quỹ tích thần thoại Hồng Hoang mà Tô Mạch quen thuộc, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đã bị những đại năng kia cứng rắn chia cắt.

"Ừm, không được, tôi dung hợp Tiềm Lực Tiến Hóa Ngũ Châm Tùng, căn nguyên Tiên Thiên Linh Căn, trước khi hóa hình căn bản không có lực tự vệ, vậy thì khó rồi." Tô Mạch suy tư chuyển động, lập tức một trận phân tích.

Không dung hợp... thì là một cây tùng bình thường.

Nếu dung hợp, lại có nguy cơ cực lớn.

Cần biết...

Hồng Hoang đại năng vô số, chỉ cần lộ ra dấu vết, khẳng định sẽ có tồn tại phát hiện.

Trừ phi, có thể đạt đến mức độ hóa hình, bởi vì Tiên Thiên Linh Căn như vậy, bản thân có thể sánh ngang với căn nguyên Tiên Thiên Thần Thai, một khi hóa hình, liền trực tiếp đạt đến cấp độ Đại La Kim Tiên.

Dù sao Tiên Thiên Linh Căn không kém Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các Tiên Thiên Thần Thai khác, sau khi hóa hình cảnh giới đạt Đại La Kim Tiên.

Nhưng... không thể không nói.

Những gia hỏa này từ khi đản sinh linh trí đến hóa hình đều không biết đã thai nghén bao nhiêu năm tháng trong Hồng Hoang mới hóa

hình thành công, hiển nhiên không thể đợi lâu như vậy.

Thực tế... trạng thái hiện tại của Tô Mạch cũng thực sự có chút khó xử.

Bởi vì như Tam Thanh và những Tiên Thiên Thần Thai căn nguyên này, trước khi hóa hình đều được Thiên Đạo ưu ái một cách mịt mờ, căn bản không có nguy hiểm.

Nhưng Tô Mạch thì khác.

Là người xuyên việt, được hệ thống đưa tới.

Giống như BUG trong game vậy, Thiên Đạo căn bản không biết sự tồn tại của nhân vật số một này, càng không nói đến việc được đại khí vận ưu ái.

Mọi thứ, chỉ có thể tự mình tranh thủ.

Chương 8

Cho nên con đường hóa hình tự nhiên bi thảm hơn những Tiên Thiên Thần Thai kia.

Lúc này khắc này.

Tô Mạch sau khi phân tích, trong lòng một trận uất ức.

Bởi vì không khác gì việc giữ kho báu mà không dám sử dụng bao nhiêu.

"Mẹ nó, đánh liều thôi..." "Không dung hợp Tiên Thiên Linh Căn, tôi chỉ là một cây tùng bình thường, trong Hồng Hoang không khác gì côn trùng.

Nếu dung hợp thì có một tia sinh cơ." "...Đã mang theo hệ thống xuyên việt, vậy dung hợp Tiên Thiên Linh Căn hẳn là cách khai mở chính xác.

Nếu đã như vậy, tôi lo lắng cái quái gì chứ." Đột nhiên, Tô Mạch trong lòng trở nên tàn nhẫn, trực tiếp kích hoạt 【Tiềm Lực Tiến Hóa Ngũ Châm Tùng】.

"Đinh!

Bắt đầu dung hợp 【Tiềm Lực Tiến Hóa Ngũ Châm Tùng】, tiến độ hiện tại 1%...2%..." Chỉ trong nháy mắt, trong não hải của Tô Mạch đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Ngay khoảnh khắc dung hợp, lấy tôi làm trung tâm, dị tượng tường thụy kinh khủng bay lên, trong nháy mắt chiếu sáng nửa bầu trời.

Cùng lúc đó... trên đỉnh Côn Luân Sơn.

Dưới vạn tượng khí thế, tiên khí hóa thành mây, diễn hóa ra các loại dị tượng trong truyền thuyết.

Trong khoảnh khắc, ba bóng người bay lên, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía ngoài ba mươi ba tầng trời.

Ba người, chính là Tam Thanh.

"Đại huynh, chúng ta đi thôi, Đạo Tổ truyền đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, đường đi xa xôi, với cước lực của chúng ta, cũng phải mất ít nhất vài trăm năm mới tới nơi..." "A...

Đi sớm một chút, cũng tốt có một vị trí đẹp, chúng ta là Bàn Cổ chính tông, sao có thể chậm chân hơn người khác." Lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều lên tiếng.

Nhưng... sau khi âm thanh dứt, Lão Tử vẫn chưa vội đáp lời, nhíu mày suy diễn.

Bởi vì vừa nãy, phúc chí tâm linh, Ngài ấy cảm ứng được một số dị tượng xuất hiện gần Côn Luân Sơn.

Cứ thế... thời gian trôi qua, dưới sự suy diễn, ánh mắt Ngài ấy chợt chuyển, nhìn về một hướng nào đó dưới chân Côn Luân Sơn.

"Kỳ lạ, kỳ lạ." "Với lực của Ngô, không thể suy diễn ra dị tượng ở chỗ đó, quái thay, quái thay." Lúc này, tuy giọng Lão Tử nhỏ, nhưng vẫn bị Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe thấy.

Nhưng, hai người lộ vẻ dị sắc, ngạc nhiên nhưng lại cùng Lão Tử nhìn về phía đó.

Dị tượng, thăng khởi.

Linh khí, dũng động.

Trong chốc lát ngắn ngủi, đã hình thành một luồng xoáy.

"Đại huynh, chẳng lẽ linh bảo Côn Luân của chúng ta xuất thế rồi,

quả là điềm lành!" Nguyên Thủy vui mừng, lập tức lên tiếng.

"A, trước có Đạo Tổ truyền đạo, lại có linh bảo Côn Luân của chúng ta xuất thế, rõ ràng là phúc trạch cho ba huynh đệ chúng ta mà, đi thôi, đi xem trước đã, dù sao còn một nghìn năm nữa mới đến ngày Đạo Tổ truyền đạo, cũng không vội." Thông Thiên tính cách khá nóng nảy, càng đề xuất đi xem trước.

"Ừm, đi xem cũng được, bảo vật quan trọng xuất hiện ở Côn Luân của chúng ta, tự nhiên không thể để người khác hái mất." Ánh mắt Lão Tử tinh quang lóe lên, sau khi ứng tiếng, liền hóa thành hồng mang độn về phía chân Côn Luân Sơn.

Cùng lúc đó.

Khi Tam Thanh hành động, Tô Mạch dung hợp 【Tiềm Lực Tiến Hóa Ngũ Châm Tùng】 cũng đến thời khắc cuối cùng.

Tiến độ hiện tại 80%...

Chương 9

Tiến độ hiện tại 90%...

Cho đến cuối cùng, dưới vạn thiên tường thụy, linh khí vân còn liên miên mấy trăm vạn dặm.

Cứ thế... dưới sự bao phủ của linh khí vân kinh khủng, quá trình dung hợp tiến vào giai đoạn cuối cùng, được thúc đẩy đến 100%.

"Đinh!

Tiềm lực tiến hóa dung hợp thành công, mẫu tiến hóa thuộc tính hoàn toàn mới đã sinh thành." Âm thanh nhắc nhở vừa vang lên, như trong trò chơi, 'thị tuyến' hiện ra mẫu tiến hóa ảo.

Cùng lúc đó, thể cây khổng lồ vốn chỉ cao năm mươi lăm mét lại chợt biến, trực tiếp tăng trưởng đến năm trăm năm mươi lăm mét.

Tên: Tô Mạch Tiên Thiên Linh Căn: 【Ngũ Châm Tùng】 Tiềm Lực Tiến Hóa: Cấp Tiên Thiên Thần Thai Cảnh Giới Nguyên Thần: Thiên Tiên Cảnh Giới Bản Thể (nhục thân): Thiên Tiên Bản Mệnh Thần Thông: Ngũ Hành Thần Quang Công Pháp: Vô Bảo Vật: Vô Khu vực hiện tại: Dưới chân Côn Luân Sơn...

"Ừm, không hổ là Tiềm Lực Tiến Hóa Ngũ Châm Tùng, căn nguyên Tiên Thiên Linh Căn, vừa dung hợp đã là cấp bậc Thiên Tiên, điểm tiềm lực đơn giản là quá cao rồi." Nhìn mẫu tiến hóa, nỗi uất ức trước đó chợt vơi đi một chút.

Dù sao, trước khi dung hợp tôi chỉ là một cây tùng tầm thường nhất, nhưng giờ đây lại chợt biến thành cường giả cấp Thiên Tiên.

Mặc dù không bằng những tồn tại đã thai nghén ức vạn năm mới đản sinh linh trí, nhưng, điểm tiềm lực của tôi hoàn toàn có thể xếp

vào đội ngũ dẫn đầu Hồng Hoang.

Lúc này khắc này, Tô Mạch tự nhiên hài lòng.

Nhưng, ngay khoảnh khắc vừa định đóng mẫu tiến hóa, sự chú ý của tôi lại rơi vào khu vực hiện tại ở cuối mẫu.

"Đợi đã... khu vực hiện tại của tôi... dưới chân Côn Luân Sơn." "Chẳng phải động tĩnh tôi vừa gây ra khi dung hợp tiềm lực rất có khả năng đã kinh động Tam Thanh sao?" Nghĩ đến đây, Tô Mạch trong lòng lập tức kinh hãi.

Côn Luân Sơn là nơi tôi biết rất rõ, nơi Tam Thanh thai nghén.

Trước khi chứng đạo, ba gia hỏa đó vẫn luôn tu luyện ở Thánh Sơn.

Ngay cả sau khi chứng đạo, trước khi Tam Thanh phân gia, ba vị Thánh Nhân đều coi Thánh Địa Côn Luân là đạo tràng của Thánh Nhân, chiêu mộ môn đồ tại đây.

Chính vì thế mà ba giáo thành một nhà.

Hiện tại, mặc dù Hồng Quân vừa chứng đạo, Tử Tiêu Cung chưa khai giảng, Tam Thanh cũng chưa chứng đạo thành Thánh.

Nhưng ba người họ là Bàn Cổ chính tông, có nền tảng Tiên Thiên Thần Thai, ngày hóa hình sẽ thành Đại La Kim Tiên quả vị.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy ngay dưới mí mắt họ, tự nhiên không thoát khỏi tai mắt ba người.

Nhưng, khi nghĩ đến điều này, trong lòng Tô Mạch đột nhiên dâng lên một cảm giác nguy hiểm.

Dù sao bản thể hiện tại của tôi thực sự là Ngũ Châm Tùng, một trong mười Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang.

Ngay cả Tam Thanh và những người khác là Thánh Nhân thiên

định, có trọng bảo hộ thân, nhưng nhìn thấy cũng sẽ thèm nhỏ dãi.

"Chết tiệt, trước khi dung hợp tôi không xem mẫu tiến hóa a, nếu biết ở dưới chân Côn Luân thì đợi vài chục năm nữa có sao đâu chứ." "Lúc đó ba người họ khẳng định đã đi Tử Tiêu Cung nghe đạo rồi, ai..." Một tiếng thở dài, Tô Mạch chỉ có thể cầu mong khi dung hợp Tam Thanh đã rời khỏi Côn Luân.

Nhưng, ngay khoảnh khắc ý niệm đó vừa dâng lên, ba đạo tường thụy lại từ trời giáng xuống.

".....Tiên Thiên Linh Căn - Ngũ Châm Tùng..." Tam Thanh giáng lâm, Nguyên Thủy nhìn Ngũ Châm Tùng cao hơn năm trăm mét phía dưới, cả người lập tức chấn động.

Trong Hồng Hoang, phàm là Tiên Thiên Thần Thai đều được vô biên khí vận Thiên Đạo bao phủ.

Khi đản sinh, một cách mịt mờ sẽ tiếp nhận một số thông tin liên quan đến Hồng Hoang.

Chẳng hạn như Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo v.v... phàm là những vật phẩm thiên định của Hồng Hoang, chỉ cần tận mắt nhìn thấy, phúc chí tâm linh sẽ tự nhiên có thêm một số thông tin trong lòng.

Chương 10

Tô Mạch dung hợp Tiềm Lực Tiến Hóa Ngũ Châm Tùng, tương đương với việc có được căn nguyên Ngũ Châm Tùng.

Dù chưa hóa hình, nhưng Tam Thanh ngay khoảnh khắc nhìn thấy bản thể Tô Mạch, trong não hải tự nhiên có thêm một số thông tin.

Chính vì lẽ đó, Nguyên Thủy mới kinh ngạc đến vậy.

"Đại huynh...

Ngũ Châm Tùng, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, chưa hóa hình, đơn giản là một tạo hóa, huynh đệ chúng ta ai có được, luyện hóa nó, thực lực đều có thể tăng thêm ít nhất một nửa..." Lúc này, Thông Thiên cũng lên tiếng.

Tam Thanh, tuy là Bàn Cổ chính tông, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành.

Nhưng cơ duyên của ba người lại khác nhau, linh bảo bạn sinh mạnh yếu cũng khác nhau, trong đó, linh bảo bạn sinh của Lão Tử huyền diệu nhất.

Hiện tại, khi một cây Tiên Thiên Linh Căn vô chủ chưa hóa hình xuất hiện trước mặt, Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức động tâm tư.

"Ừm, linh căn này phát hiện ở đạo tràng Tam Thanh của chúng ta, tự nhiên thuộc về chúng ta." "Vi huynh đản sinh sớm hơn hai đệ, bảo vật bạn sinh cũng mạnh hơn một chút, đã như vậy, linh căn này vi huynh không tranh nữa, hai đệ tự mình quyết định đi." Thời đại này, Tam Thanh chưa chứng đạo, còn xa mới đến ngày phân gia.

Ba người đều do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đồng tông đồng

nguyên, thân hơn cả huynh đệ ruột.

Mặc dù Lão Tử cũng thèm khát Ngũ Châm Tùng, nhưng sau khi cân nhắc trong lòng, cuối cùng quyết định nhường linh căn.

Nhưng, khi lời vừa dứt, Tô Mạch lại lo lắng.

"Vãi chưởng, ba gia hỏa này khẳng định cho rằng tôi chưa khai mở linh trí rồi.

Như vậy, dù rơi vào tay ai, khẳng định không tránh khỏi số phận trở thành thiên tài địa bảo luyện khí." "Không được, phải tìm cách vượt qua kiếp nạn này." Tư niệm của Tô Mạch nhanh chóng xoay chuyển.

Thực tế, mặc dù đã đản sinh linh trí, nhưng do căn nguyên hiện tại, lại khó có thể truyền đạt trí tuệ ra ngoài.

Dù sao, căn nguyên Tiên Thiên Linh Căn ngang với Tiên Thiên Thần Thai, thậm chí còn cao hơn một chút.

Căn nguyên ở một tầng thứ như vậy, sau khi đản sinh linh trí nếu muốn truyền đạt trí tuệ (giao lưu với thế giới bên ngoài), thì cần đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Dù sao Tiên Thiên Thần Thai một khi hóa hình, hầu như đều có thể đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tình trạng hiện tại của Tô Mạch có chút khó xử.

Mặc dù đã sinh ra linh trí, nhưng vì căn nguyên quá cao, căn bản không cách nào để thế giới bên ngoài tiếp nhận được linh trí của tôi.

Đó cũng là lý do vì sao Tam Thanh cho rằng tôi chưa đản sinh linh trí.

Tiên Thiên Linh Căn có tu vi Thiên Tiên, mang về dưỡng dục ngàn năm vạn năm, sau khi nâng cao cảnh giới nhất định thì đơn giản là

dược liệu luyện khí tốt nhất.

Tô Mạch biết, nếu thật sự bị mang đi, ba gia hỏa kia nhất định sẽ thi gia cấm chế.

Đến lúc đó, dù có linh trí, e rằng cũng sẽ bị xóa bỏ một cách vô hình.

Nhất thời, Tô Mạch trong lòng lo lắng.

Bởi vì, nếu có thể khiến đối phương biết rằng tôi đã sinh ra trí tuệ, có lẽ có một tia sinh cơ.

Dù sao, hiện tại tôi là Tiên Thiên Linh Căn, trong mắt các đại năng Hồng Hoang, nếu xóa bỏ một Tiên Thiên Linh Căn đã đản sinh linh trí, khẳng định sẽ nhiễm phải nhân quả nghiệp lực.

Tam Thanh ở thời đại hiện tại chưa chứng đạo thành Thánh, chưa đạt đến mức độ bất nhiễm nhân quả, dù thèm khát, khẳng định cũng sẽ cân nhắc đôi chút.

Hơn nữa... trong mắt Tô Mạch.

Tam Thanh hiện tại không thuộc hạng hung ác cực đoan.

Cho nên, chỉ cần có thể khiến họ biết tôi đã sinh ra linh trí, thì mọi chuyện còn có đường cứu vãn.

Lúc này khắc này.

Chương 11

Trong khi Tô Mạch trong lòng lo lắng, vô số ý niệm xẹt qua trong đầu.

Vung cành cây điên cuồng... không được.

Bởi vì sẽ bị coi là bản năng sinh linh.

Làm một loạt động tác giống người, cũng sẽ bị coi là bản năng.

Còn việc dùng Ngũ Hành Thần Thông tấn công Tam Thanh, càng không cần nói, khẳng định cũng sẽ bị coi là bản năng.

Nhất thời, tư niệm của Tô Mạch ngổn ngang, thật sự không tìm ra một phương pháp nào có thể giao tiếp với Tam Thanh.

"Chết tiệt... sao lại xui xẻo thế này, ba gia hỏa đó dù có thể giao tiếp với một người, cơ hội giữ mạng của tôi cũng tăng lên rất nhiều rồi." Lúc này... trong khi Tô Mạch đang chửi thầm trong lòng, như phúc chí tâm linh, trong lòng lại dâng lên một ý niệm.

"Ừm?

Đạo Đức Kinh, đúng rồi, hậu thế truyền rằng Đạo Đức Kinh là tổng cương của Đạo gia, do Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử truyền xuống sau khi chứng đạo, vẫn luôn được Đạo gia tôn thờ là thánh điển." "Mặc dù truyền thuyết hậu thế và Hồng Hoang có vẻ hơi xa, nhưng vạn nhất để Lão Tử phát hiện ra điều gì đó thì sao?" "Ừm, liều thôi, chết ngựa cũng phải chữa như ngựa sống..." Trong khoảnh khắc, ý niệm trong lòng Tô Mạch dâng trào, như lão đạo niệm kinh, trong não hải mặc niệm một phần Đạo Đức Kinh mà tôi quen thuộc.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô, danh thiên địa chi thủy.

Hữu, danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu.

Thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn. ...” Thực tế, Tô Mạch không thể hoàn toàn tụng Đạo Đức Kinh, chỉ thuộc một phần đầu.

Sở dĩ thuộc đoạn này, cũng nhờ từng quá mê các loại tiểu thuyết thần thoại.

Đạo Đức Kinh ở hậu thế được Đạo gia tôn thờ là thánh điển, tràn đầy sắc thái truyền kỳ, Tô Mạch tự nhiên không bỏ qua.

Nhưng sau khi mua một cuốn và thấy khó hiểu, cuối cùng lại bỏ dở.

Cho nên...

đó cũng là lý do vì sao tôi chỉ thuộc vài câu đầu.

Nhưng... chính như người ta nói, vạn vật thiên địa, đều có một tia sinh cơ.

Ngay khoảnh khắc liên tục mặc niệm một hai câu Đạo Đức Kinh kia, khí tức xung quanh lại đột nhiên trở nên huyền diệu.

Cùng lúc đó.

Lão Tử, và Nguyên Thủy cùng Thông Thiên đang ngầm truyền âm thương lượng về quyền sở hữu Tô Mạch, đều chợt sững lại, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

“Đại huynh... kỳ lạ quá, ta cảm thấy Ngũ Châm Tùng có khí tức giống với khí tức trên người huynh?” Thông Thiên đầy nghi vấn.

Chương 12

"Không sai, khí tức tuy hơi thô thiển một chút, nhưng quá giống khí tức Thái Thanh của Đại huynh, dường như đồng nguyên, nếu chúng ta không cùng tông đồng nguyên với Đại huynh, thật sự khó mà phát hiện." Lúc này, Nguyên Thủy cũng gật đầu.

Còn Lão Tử, thần sắc trên mặt càng thay đổi liên tục, sau khi giữ lại một đạo khí tức Tô Mạch phát ra, nhấc tay liền suy diễn.

"Quái thay... quái thay..." "Thiên địa gian có Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, bản nguyên của chúng đều khác nhau." "Bản thân Ngũ Châm Tùng đáng lẽ phải mang theo tài chất Ngũ Hành Tiên Thiên, nhưng lại có khí tức Thái Thanh nhất mạch của ta..." "Thái Thanh chi khí của Ngô là do nguyên thần phụ thần Bàn Cổ mang theo, khắp thiên hạ không ai có thể có được." "Ngay cả nhị đệ và tam đệ cùng Ngô do nguyên thần phụ thần hóa thành, nhưng truyền thừa có được cũng khác nhau." "Ngũ Châm Tùng hiện nay có khí tức gần giống với Ngô, xem ra hẳn là vật có mệnh số." "Có lẽ đợi Ngô tiến thêm một bước mới có thể hiểu rõ nhân quả kiếp trước." Hồng Hoang, chú trọng thiên định và mệnh số, và nó là thứ huyền diệu nhất.

Lúc này Lão Tử sau một hồi suy diễn, tuy vẫn không thể thấu triệt huyền cơ, nhưng sau khi tư lự, lại gán nó cho thiên định mệnh số.

Không nhìn thấu, không nói ra.

Bởi vì thực lực chưa đủ.

Thực tế, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng nhìn ra một chút.

Nhưng, hai người nhìn nhau một cái, sau đó lại đồng thời lên tiếng.

“Đại huynh... vật này đã có duyên với huynh, vậy chúng ta tự nhiên không thể đòi.” “Đúng, vật thiên định, hợp lẽ do Đại huynh có được.

Không biết tiếp theo Đại huynh sẽ xử lý Tiên Thiên Linh Căn này thế nào.” Nguyên Thủy và Thông Thiên liên tục lên tiếng.

“Ừm, linh bảo trong tay Ngô hiện tại đủ dùng rồi, thay vì tốn thời gian luyện chế linh bảo khác, chi bằng nuôi dưỡng linh căn này, biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ.” “Đợi Ngô tu vi đột phá, đến lúc đó sẽ suy diễn thêm một lần, có lẽ có thể tìm ra căn nguyên.” Lão Tử sau một hồi suy nghĩ, liền đáp lời.

“Thiện...

Như vậy rất tốt.” “Căn nguyên Tiên Thiên Linh Căn không kém Tiên Thiên Thần Thai, nếu nuôi dưỡng tiếp, vị trong Côn Luân của chúng ta nhất định sẽ có thêm một vị đại năng, Đại huynh, lần này phải chúc mừng, có được đồ đệ tốt như vậy.” Nguyên Thủy đáp lời.

“Đúng đúng đúng, đã Đại huynh có ý muốn thu Tiên Thiên Linh Căn vào môn tường, chúng ta cũng là sư thúc...

Đây là hỷ sự.” Ánh mắt Thông Thiên lóe lên, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Thực tế, ba người đồng tông đồng nguyên, lời Lão Tử vừa dứt, Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên cảm nhận được.

“Ừm, đồng hỉ, đồng hỉ.” “Thôi được rồi, còn một nghìn năm nữa Đạo Tổ Tử Tiêu Cung truyền đạo, Ngũ Châm Tùng ở đây cũng không tiện.” “Theo ta thấy, chi bằng thu ngươi đi cùng đến Tử Tiêu Cung thì tốt hơn.

Đến lúc đó Đạo Tổ thụ đạo, biết đâu có thể có được một phen tạo hóa, sớm hóa hình.” Lão Tử lập tức nói ra ý định của mình.

“Như vậy, rất tốt.

Đạo Tổ là vị Thánh Nhân đầu tiên trong thiên địa, đạo pháp truyền thụ tất định phi phàm, khẳng định có thể trợ giúp sớm hóa hình.

Chúng ta... bây giờ đi thôi.” Nguyên Thủy đáp lời, trên người lập tức dũng hiện ra quang mang.

“Hô ~~ tiểu mệnh... cuối cùng cũng giữ được.” Cùng lúc đó...

Ngay khoảnh khắc Tam Thanh đưa ra quyết định, Tô Mạch thở phào nhẹ nhõm vì giữ được mạng sống, trong não hải lại đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ mới: Xin Ký chủ tiền vãng Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời để hoàn thành điểm danh, thời gian hoàn thành (không có), phần thưởng: không rõ.” “Ừm?

Cuối cùng cũng kích hoạt nhiệm vụ điểm danh rồi, đợi đã...

Tử Tiêu Cung?

Không phải chứ, nhiệm vụ điểm danh đầu tiên là Tử Tiêu Cung, quá bùng nổ rồi!” “Đệt, hình như tôi vừa nghe Tam Thanh chuẩn bị đưa tôi đi Tử Tiêu Cung, chẳng lẽ vận may sao?” Mặc dù bị nhiệm vụ điểm danh đầu tiên làm cho chấn động, nhưng ngay khi nghe Tam Thanh muốn đưa mình đi Tử Tiêu Cung, Tô Mạch trong lòng càng thêm vui mừng.

Bởi vì, có Tam Thanh che chở, nhiệm vụ căn bản không có một chút khó khăn nào mà.

Chương 13

Thực tế...

Tử Tiêu Cung nằm ngoài ba mươi ba tầng trời, nơi hỗn độn loạn lưu dũng động.

Ngay cả những Tiên Thiên Thần Thai đản sinh trong Hồng Hoang, người tu vi không đủ cũng không thể dễ dàng đặt chân đến.

Tô Mạch tuy là căn nguyên Tiên Thiên Linh Căn, nhưng hiện tại chưa hóa hình, tu vi chỉ có cảnh giới Thiên Tiên mà thôi.

Nếu để tôi tự mình hoàn thành nhiệm vụ này, không biết đến bao giờ mới xong.

Có lẽ, sau khi Hồng Quân kết thúc ba lần truyền đạo, tôi cũng chưa có khả năng bước vào Tử Tiêu Cung.

Nhưng hiện tại thì khác rồi.

Ngoài việc Lão Tử, vị thủ lĩnh của Tam Thanh, thu tôi vào môn tường, ba người còn chuẩn bị đưa tôi đến Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời để lắng nghe đạo âm của Thánh Nhân.

Đơn giản là tạo hóa lớn lao.

Lúc này, khi nghĩ đến điều đó, Tô Mạch trong lòng một trận kích động.

Cùng lúc đó...

Ngay khoảnh khắc tâm triều bành trướng, ba đạo quang mang đồng thời rơi xuống, trực tiếp bao phủ Tô Mạch.

Tôi là Tiên Thiên Linh Căn, bản thể cao hơn năm trăm mét, có thể nói là khổng lồ vô cùng.

Ngoài ba mươi ba tầng trời là nơi hỗn độn hoành hành, Tam Thanh tuy đều ở cấp độ Đại La Kim Tiên, nhưng muốn mang một gia hỏa cấp Thiên Tiên lên đó, cũng phải tốn một phen công sức.

Cho nên, Tam Thanh đồng thời ra tay, đã cung cấp đủ bảo hộ.

Lúc này, dưới sự bao phủ của lực lượng kinh khủng, Tô Mạch lập tức bị nhổ tận gốc.

Đồng thời, dưới sự bảo hộ cố ý của Tam Thanh, tuy bị nhổ tận gốc, nhưng lại như được nuôi dưỡng trong thần thổ, không hề bị tổn thương chút nào.

Cứ thế...

được ba đạo quang mang bao bọc, Tam Thanh ngự độn xông thiên, trực tiếp độn về hướng Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó, dưới tòa Tam Thanh, khi Tô Mạch đang trong trạng thái điểm danh, màn kịch tranh giành chỗ ngồi tại Tử Tiêu Cung cũng bắt đầu khai mạc.

Nữ Oa và Phục Hy, hai vị vốn là gót chân Tiên Thiên thần thai, sau khi bước vào thấy Tam Thanh đã chiếm cứ ba cái bồ đoàn, liền biết đó là vật bất phàm, lập tức lao về phía những bồ đoàn còn lại.

Tất nhiên, những vị tiến vào sau đó cũng đều là những bậc đại thần thông gót chân Tiên Thiên thần thai, sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên.

Vì vậy, dù hai anh em họ nhanh hơn một bước, nhưng cuối cùng Phục Hy chỉ có thể đẩy Nữ Oa lên vị trí bồ đoàn thứ tư.

Côn Bằng nhờ vào tốc độ kinh người cũng chiếm được vị trí thứ năm.

Còn về cái bồ đoàn cuối cùng, có lẽ do thiên số định sẵn, dưới sự

liên thủ của đôi bạn chí cốt Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, họ đã đoạt được nó.

Phút cuối, do Trấn Nguyên Tử chủ phòng, sau khi chặn đứng các bậc đại thần thông khác, lão đã đẩy Hồng Vân lên vị trí bồ đoàn cuối cùng.

Đến đây, sáu vị trí bồ đoàn của Thánh nhân tương lai đều đã có chủ.

Tô Mạch tuy đang trong trạng thái điểm danh nhưng sự chú ý không hoàn toàn đặt hết vào đó.

Vì vậy, màn kịch tranh đoạt thánh vị tự nhiên đều thu vào tầm mắt của hắn.

Ngay lúc này, khi sáu bồ đoàn lớn đã bị chiếm cứ, trong lòng hắn thầm lẩm bẩm: "Ủa, Hồng Vân đã ngồi xuống rồi, theo quỹ tích thần thoại Hồng Hoang thì hai tên ngốc phương Tây kia chưa xuất hiện sao?

Mà không chỉ có hai gã đó, dường như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng chưa thấy mặt." Tô Mạch vừa thầm nghĩ xong thì cửa lớn Tử Tiêu Cung lại một lần nữa xôn xao.

Một đám đại năng đột nhiên hiện thân.

Đi đầu là hai người, trong đó một người trên đầu lơ lửng một món bảo vật hình chuông, dưới sức mạnh kinh khủng chiếu rọi, bao phủ lấy đám đại năng phía sau.

Chương 14

"Ồ?

Đông Hoàng Chung?

Hai người dẫn đầu chắc chắn là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn rồi.

Cũng đúng, Đông Hoàng Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ riêng thuộc tính phòng ngự vô địch đã đủ che chở một đám yêu thánh cấp Đại La Kim Tiên tiến vào Tam Thập Tam Thiên mà không gặp vấn đề gì lớn." Tô Mạch quan sát cực kỳ tỉ mỉ.

Trong đám đó, ngoại trừ Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, các yêu thánh khác tuy đã hóa hình nhưng khí tức vẫn chưa đạt đến tầng thứ Đại La Kim Tiên, nên tự nhiên cần Đông Hoàng Chung che chở.

Lúc này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo thuộc hạ hiện thân, ánh mắt lập tức rơi vào sáu vị trí bồ đoàn lớn phía trên.

Ba vị trí đầu tiên, khí tức nối liền một dải, khủng bố đến cực điểm, hai người Đế Tuấn nhìn nhau rồi cuối cùng không dám ra tay.

Về vị trí thứ tư, Nữ Oa và Phục Hy là anh em đồng tông đồng nguyên, nếu thực sự muốn tranh đoạt, tuy hai người không sợ nhưng cũng phải tốn không ít công sức.

Bồ đoàn thứ năm do Côn Bằng chiếm được.

Người này trong mắt Đế Tuấn và Thái Nhất vốn dĩ là Yêu tộc, vả lại hai người gần đây đang có ý định chiêu mộ đối phương, nên đành nghiến răng bỏ qua ý định tranh đoạt.

Tiếp theo, chỉ còn lại vị trí cuối cùng.

Hồng Vân có Trấn Nguyên Tử thủ hộ, người sau chưởng khống Địa Thư với khả năng phòng ngự kinh người, nếu xảy ra chiến đấu, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể hạ được.

Hơn nữa, đây là đạo trường của Hồng Quân đạo tổ, nếu làm loạn quá mức chắc chắn sẽ bị ghi hận, lợi bất cập hại.

Cuối cùng, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, rời mắt khỏi sáu vị trí bồ đoàn đầu tiên, chuyển sang vị trí số một của ba ngàn bồ đoàn phổ thông.

Vị trí này ngay sau lưng Lão Tử, chính là nơi Tô Mạch đang tọa lạc.

"...Khu khu một sinh linh cấp Thiên Tiên, có đức có tài gì mà dám chiếm cứ vị trí này, mau cút ra cho ta, nếu không hôm nay sẽ khiến ngươi tro bụi bay mất." Đúng là lựa quả hồng mềm mà nắn.

Sáu cái bồ đoàn phía trước tranh đoạt quá phiền phức.

Nhưng vị trí đứng đầu trong ba ngàn bồ đoàn phổ thông này, bọn họ tự nhiên không thể bỏ qua.

Bởi vì trong mắt bọn họ, ngoại trừ vị trí bồ đoàn thiên định, đây là vị trí gần đạo tổ nhất rồi.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất lên tiếng trước, lạnh lùng quát mắng.

Nhưng ngay khi giọng nói vừa dứt, ba luồng khí tức khủng bố lập tức bao trùm lấy hắn.

Đặc biệt là Thông Thiên, bản thân tính tình trong Tam Thanh là nóng nảy nhất, lại cực kỳ hộ đoản.

Tô Mạch là đệ tử nội định của Lão Tử, vì thế vị sư thúc này lập tức không nhịn được mà ra tay.

“Hừ...

Gan to gớm nhỉ, dám ra tay với đệ tử mạch Tam Thanh ta?

Đã vậy thì trước tiên cùng ta so tài một phen đi.” Thông Thiên tuy chưa đứng dậy, nhưng Thanh Bình Kiếm đã lơ lửng trên đầu, kiếm khí dọc ngang trực tiếp khóa chặt Đông Hoàng Thái Nhất.

Cùng lúc đó, trên vị trí bồ đoàn thứ hai, Nguyên Thủy cũng lạnh lùng hừ một tiếng: “Hừ, lũ mang lông mọc sừng, dù có nhường vị trí này cho ngươi cũng vô dụng, đại đạo của đạo tổ đâu phải hạng như ngươi có thể tham ngộ được.” Nguyên Thủy tuy không ra tay nhưng lại buông lời châm chọc.

Nhất thời, Nguyên Thủy và Thông Thiên kế tiếp nhau xuất thủ khiến sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trở nên cực kỳ khó coi.

Không thể phủ nhận khí tức của Tam Thanh quá mức khủng bố, khi nối liền lại, hai người căn bản không phải đối thủ.

Vì vậy, họ nghiến răng hừ một tiếng, không thèm để ý nữa.

Tất nhiên, Tô Mạch có thể cảm nhận được ánh mắt hai người nhìn mình tràn đầy sát ý.

“Hừ, hai tên ngu xuẩn, đợi ta hóa hình xong không cần người khác trợ giúp cũng có thể trấn áp các ngươi.” Tô Mạch thầm cười lạnh trong lòng.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên: ‘Đinh!

Chương 15

Tiến độ điểm danh 100%...

Hoàn thành điểm danh tại Tử Tiêu Cung, nhận được phần thưởng: Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, thần thông Cửu Bí - Giai Tự Quyết.' "Vãi chưởng, phần thưởng này quá nghịch thiên rồi, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên... chậc chậc, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó.

Ơ, chờ chút, cái thần thông phía sau có ý gì?

Cửu Bí - Giai Tự Quyết?

Chẳng phải là thần thông trong Già Thiên sao?

Sao lại xuất hiện ở Hồng Hoang?" Trong đầu Tô Mạch lập tức nảy sinh nghi vấn. 'Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Hồng Mông Hỗn Độn có ức vạn thế giới, Hồng Hoang tuy là thế giới đỉnh tiêm nhưng không phải là thế giới duy nhất.

Phần thưởng điểm danh của hệ thống bao phủ ức vạn thế giới, tự nhiên sẽ xuất hiện công pháp cũng như bảo vật của các thế giới khác.' Cùng lúc Tô Mạch nảy sinh nghi vấn, âm thanh hệ thống đã giải đáp ngay lập tức.

"Hóa ra là vậy...

Xem ra năng lực của hệ thống mạnh dữ thần nha." Tô Mạch thầm nhủ, sau đó chuyển sự chú ý sang Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Truyền thuyết kể rằng trước khi Hồng Hoang khai tịch, món Linh căn đệ nhất được gọi là Hỗn Độn Thanh Liên đã dựng dục ra sáu hạt

sen, trong đó một hạt đã chín, năm hạt bán thục...

Nhưng trong đại kiếp khai thiên, Hỗn Độn Thanh Liên không chịu nổi sức mạnh khai thiên nên trực tiếp vỡ vụn.

Sáu hạt sen rơi vào Hồng Hoang diễn hóa thành sáu tòa liên đài.

Lần lượt là: Tạo Hóa Thanh Liên, Công Đức Kim Liên, Diệt Thế Hắc Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Luân Hồi Tử Liên và Tịnh Thế Bạch Liên.

Trong đó Tạo Hóa Thanh Liên do hạt sen đã chín hóa thành, bản nguyên viên mãn, trực tiếp tấn cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo...

Nhưng vì chín trong Hỗn Độn, khi rơi vào Hồng Hoang không có công đức khai thiên, nên lúc sơ sinh bị Thiên Đạo phát giác, không được thiên địa dung thứ, cuối cùng bất đắc dĩ phải chia làm ba, hóa thành pháp bảo thành đạo của Tam Thanh: Biển Quải (gậy), Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm.

Chính là câu nói 'Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp' (Hoa đỏ, ngó trắng, lá sen xanh), Tam Thanh vốn là một nhà chính là từ đây mà ra.

Năm hạt sen còn lại do chưa chín nên không thể diễn hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Do đó, cuối cùng hóa thành năm tòa liên đài Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đạt đến trạng thái cực hạn của Hồng Hoang...

Thiên Đạo Hồng Hoang cực kỳ huyền diệu.

Chỉ cần không vượt quá giới hạn chịu đựng của sức mạnh Hồng Hoang thì đều có thể dựng dục.

Nhưng nếu là vật vượt quá cực hạn, trừ khi có khí vận quyến luyến, nếu không sẽ bị thiên địa đố kỵ.

Tạo Hóa Thanh Liên cuối cùng vì lý do đó mà phải chia làm ba.

Tất nhiên, nếu có công đức khai thiên thì lại là chuyện khác, chẳng hạn như Đông Hoàng Chung (Hỗn Độn Chung).

Vật này do Bàn Cổ Rìu sau khi khai thiên chia làm ba mà thành, bản thân sở hữu công đức ngút trời, nên dù rơi vào Hồng Hoang diễn hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo vẫn được Thiên Đạo dung nạp.

Tô Mạch am hiểu thần thoại Hồng Hoang, biết rõ quy túc của mấy tòa liên đài này.

Tạo Hóa Thanh Liên thì khỏi nói, chia làm ba do Tam Thanh chưởng khống.

Công Đức Kim Liên cuối cùng trở thành trấn giáo chi bảo của phương Tây giáo.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên là vật bản mệnh của Minh Hà lão tổ.

Diệt Thế Hắc Liên vào thời kỳ Đạo Ma chi tranh đã theo La Hầu vẫn lạc mà biến mất, nay tung tích không rõ.

Vậy chỉ còn lại Luân Hồi Tử Liên và Tịnh Thế Bạch Liên.

Chương 16

Cái trước liên quan đến luân hồi, Tô Mạch đoán cuối cùng sẽ rơi vào tay Hậu Thổ (Bình Tâm nương nương).

Còn Tịnh Thế Bạch Liên lại là thần bí nhất.

Bởi vì trong thần thoại Hồng Hoang, chỉ nghe danh chứ hiếm khi thấy xuất hiện.

Nếu luận về độ thần bí, nó thậm chí vượt qua cả Luân Hồi Tử Liên.

Giờ đây vật này rơi vào tay mình, tự nhiên khiến Tô Mạch hưng phấn dị thường.

"Sướng...

Mỗi tòa liên đài đều có thuộc tính khác nhau, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên không chỉ có phòng ngự kinh người, mà điểm huyền diệu lớn nhất chính là khả năng tịnh hóa tất cả." "Có vật này trong tay, năng lực bảo mạng của ta ở Hồng Hoang ít nhất có thể tăng thêm ba tầng." Lúc này, tâm tình Tô Mạch phấn chấn vô cùng, trong khoảnh khắc đã để lại ấn ký nguyên thần lên Tịnh Thế Bạch Liên.

Bảo vật Hồng Hoang, bất luận Hậu Thiên hay Tiên Thiên, bên trong đều tồn tại cấm chế.

Phẩm chất bảo vật càng cao thì cấm chế càng nhiều.

Tịnh Thế Bạch Liên thuộc tầng thứ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong vốn dĩ phải có bốn mươi tám đạo cấm chế, nhưng vì là hàng hệ thống cung cấp nên căn bản không cần tốn công luyện hóa.

Chỉ cần cảnh giới đạt đến là có thể vận chuyển sức mạnh bảo vật tương ứng với cảnh giới đó.

Tất nhiên, với cảnh giới hiện tại, hắn vẫn chưa thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của Tịnh Thế Bạch Liên.

Giống như việc cung cấp năng lượng vậy, năng lượng có bao nhiêu thì mới bộc phát được giới hạn sức mạnh bảo vật bấy nhiêu.

Tô Mạch hiện tại chỉ có thực lực Thiên Tiên cảnh, dù dốc toàn lực thi triển cũng tối đa chỉ kích phát được sức mạnh của tám tầng cấm chế đầu tiên.

Nhưng dù vậy cũng đủ để hắn giữ vững thế bất bại trước kẻ thù cùng cấp.

Thực tế, Đông Hoàng Chung hay Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp được xưng tụng là có phòng ngự tiên thiên bất bại cũng chính vì lý do như vậy.

"Ừm, phòng ngự thì đã có Tịnh Thế Bạch Liên, chỉ cần tu vi tăng lên thì không phải lo chuyện giữ mạng nữa." "Bây giờ còn lại việc tu luyện Cửu Bí." Tiếp theo, Tô Mạch chuyển sự chú ý sang phần thưởng còn lại.

Cửu Bí - Giai Tự Quyết.

Một môn thần thông vô thượng trong một đại thế giới huyền huyễn.

Truyền thuyết kể rằng sau khi tu luyện viên mãn có thể tăng gấp mười lần sức tấn công.

Thủ đoạn này nếu có thể chưởng khống thì thật không thể tưởng tượng nổi.

Khi sự chú ý của Tô Mạch vừa chạm vào Giai Tự Quyết, trong đầu liền vang lên thông báo: 'Đinh!

Phát hiện Cửu Bí - Giai Tự Quyết...

Bắt đầu truyền thừa?' "Bắt đầu đi..." Ngay khi Tô Mạch đáp lại, trong não hải liền hiện ra một khung cảnh huyền diệu.

Một vị vô thượng Đế Tôn đứng sừng sững giữa hư không, bắt đầu diễn hóa vạn điều huyền bí. 'Đinh!

Giai Tự Quyết...

Tiến độ truyền thừa hiện tại 1%... 2%... 3%...' Theo hình ảnh triển khai, truyền thừa bắt đầu, trong 'tầm mắt' của Tô Mạch lập tức xuất hiện thanh tiến độ ảo.

Điểm hay của việc hệ thống truyền thừa công pháp là căn bản không cần phải tự mình lĩnh ngộ, chỉ cần thanh tiến độ hoàn thành là coi như xong.

Cùng lúc đó, khi Tô Mạch đang tiếp thụ truyền thừa, hai bóng người chật vật không chịu nổi lao vào Tử Tiêu Cung, nhìn bộ dạng minh bạch là đã nếm không ít khổ đầu trong dòng loạn lưu hỗn độn.

Vừa bước vào, tiểu đồng phụ trách giữ cửa thấy quân số Tử Tiêu Cung đã đủ, lập tức đóng cửa lại.

Chương 17

Lúc này, tuy Tô Mạch đang tiếp thụ truyền thừa Giai Tự Quyết nhưng không phải dồn hết tinh lực vào đó.

Thực tế, hắn vẫn luôn phân ra một phần thần thức để quan sát động tĩnh trong Tử Tiêu Cung, mãi đến khi hai người cuối cùng tiến vào, lòng hắn thầm reo lên đầy mong đợi: "Hai gã này cuối cùng cũng đến, vậy màn kịch tiếp theo chắc sắp bắt đầu rồi." Màn kịch mà Tô Mạch mong chờ chính là việc Hồng Vân nhường chỗ...

Quả không sai...

Sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vào trong, ánh mắt đảo qua sáu tòa liên đài ở phía trên cùng, lập tức bắt đầu diễn kịch.

"Sư huynh ơi!

Số đệ sao mà khổ thế này..." "Không quản ngại gian khổ từ phương Tây lặn lội đến đây, nài hà đường sá xa xôi, đến giờ ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có." "Vốn tưởng đến gần để nghe đại đạo của đạo tổ, sau này về tạo phúc cho vùng đất phương Tây cằn cỗi, giờ xem ra mọi chuyện đã muộn rồi." Chuẩn Đề đúng chất diễn viên thực thụ, trực tiếp khóc lóc kể lể.

"Ai...

Có lẽ đó là mệnh số của phương Tây ta rồi.

Trận chiến năm xưa khiến linh mạch phương Tây tan hoang, sinh linh khổ không thấu, vốn tưởng sau khi đạo tổ truyền pháp có thể khôi phục đôi chút, nhưng giờ thì... mệnh số, đúng là mệnh số của phương Tây ta mà." Tiếp Dẫn lập tức phụ họa theo.

Lúc này, dù hai người diễn rất đạt, nhưng những người có mặt ở

đây đều là những tồn tại đã tu luyện ức vạn năm, tâm cơ thâm trầm.

Vì vậy, dù hai người có diễn sâu đến đâu, đổi lại cũng chỉ là những cái nhìn chế giễu.

Tuy nhiên, việc gì cũng có ngoại lệ.

Tô Mạch lúc này nhìn thấy Hồng Vân, người đang ngồi ở bồ đoàn thứ sáu, bắt đầu tỏ ra bất an.

"Xem bộ dạng này, lão hảo nhân Hồng Vân đang đấu tranh tư tưởng đây." "Nếu quỹ tích thần thoại Hồng Hoang không đổi, chắc lão sắp đứng dậy rồi." Quả nhiên đúng như Tô Mạch dự đoán, Hồng Vân đột ngột đứng dậy khỏi bồ đoàn.

"Hai vị đạo hữu từ xa tới, nếu không chê thì hãy ngồi vào chỗ của tôi đây." Nào ngờ, lời Hồng Vân vừa dứt, một đạo thanh quang lóe lên, Chuẩn Đề đạo nhân đã nhanh chân ngồi phắt lên đó.

"Đệch...

Truyện kể đúng thật, ngay cả một lời cảm ơn cũng không có, da mặt dày đến mức không ai bằng." Lúc này, không chỉ Tô Mạch khinh bỉ, mà ngay cả những bậc đại thần thông khác cũng một phen cạn lời.

Cùng lúc đó, sau khi yên vị, Chuẩn Đề mặt dày phớt lờ mọi ánh mắt, lập tức chuyển sự chú ý quan sát những người ngồi cùng hàng.

Ba vị trí đầu là Tam Thanh, khí tức nối liền, thâm sâu khó lường, không thể trêu vào.

Vị trí thứ tư (Nữ Oa) phía sau cũng có một luồng sức mạnh kinh khủng thủ hộ, cũng chẳng dễ xơi.

Sau một hồi quan sát, ánh mắt Chuẩn Đề dừng lại ở vị trí thứ năm là Côn Bằng.

Người này là yêu linh hóa hình, tuy là Đại La Kim Tiên nhưng khí

tức so với mấy người trước vẫn kém một bậc.

Ngay cả so với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phía sau cũng có phần không bằng.

Suy tính một hồi, mắt Chuẩn Đề sáng lên, lập tức mở miệng nhắm vào Côn Bằng: "Đạo tổ truyền đạo... hạng yêu linh hóa hình như ngươi, có tư cách gì mà ngồi cùng hàng với chúng ta?" Giọng Chuẩn Đề tuy không lớn nhưng cũng đủ vang khắp Tử Tiêu Cung.

Ngay lập tức, Côn Bằng bị sỉ nhục, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

"..." Nhưng khi vừa định phản bác thì Nguyên Thủy, người đang ngồi ở bồ đoàn thứ hai, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại lên tiếng: "Đúng thế, một lũ mang lông mọc sừng, có đức có tài gì mà đòi ngồi cùng hàng với chúng ta?" Nguyên Thủy vốn tự cao tự đại, khinh thường nhất là hạng sinh linh thấp kém này.

Vì vậy, sau khi Chuẩn Đề lên tiếng, lão tự nhiên bồi thêm một câu.

Chính vì câu nói này, thần sắc Chuẩn Đề lập tức vui mừng, như thể tìm được đồng minh, bắt đầu dùng lời lẽ ép uổng Côn Bằng.

Khiến Côn Bằng lão tổ khổ không thấu.

Muốn đánh một trận sao?

Phía trước là Tam Thanh...

Chương 18

phía sau là hai tên phương Tây hợp lực, chắc chắn đánh không lại.

Nhưng nếu nhường vị trí bồ đoàn này ra thì lại không cam tâm.

Cứ như thế, hai bên giằng co một lát, Côn Bằng chuyển ánh mắt sang Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở phía sau không xa.

Hai người này cũng bị coi là hạng mang lông mọc sừng, thuộc cấp yêu linh gót chân Tiên Thiên thần thai.

Lại thêm trước đó đã có ý chiêu mộ, nếu bọn họ chịu giúp sức thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lúc này Côn Bằng đang tính toán, định cầu cứu Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nào ngờ, ngay khi lão định mở lời, Đông Hoàng Thái Nhất đã nhanh hơn một bước: "Côn Bằng, những kẻ mang thiên mệnh yêu tộc như tụi ta còn không ngồi đó, ngươi cần gì phải chấp nhất như vậy?" "Theo ta thấy, người mang thiên mệnh thì dù ở chỗ nào cũng có thể nghe đạo, thôi thì nhường cho xong.

Yêu tộc chúng ta không cần vị trí đó vẫn có thể chấn động Hồng Hoang." Đông Hoàng Thái Nhất nói vậy là có hai lý do.

Một là quá tự cao, cho rằng mình và Đế Tuấn là người mang thiên mệnh, dù ở hoàn cảnh nào cũng có thể tiến triển thần tốc.

Cộng thêm việc trước đó không tranh được chỗ ngồi nên nảy sinh tâm lý coi thường.

Lý do thứ hai còn đơn giản hơn.

Ta và Đế Tuấn còn không được ngồi, ngươi là cái thá gì mà đòi

ngồi đó?

Tổng hợp hai lý do, Đông Hoàng Thái Nhất không những không giúp Côn Bằng mà còn bồi thêm một đao.

Cuối cùng, Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, đưa mắt quét qua mọi người rồi đứng dậy.

Tuy nhiên, lão không dám ghi hận Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hay thậm chí là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Dù sao những người này đều mạnh hơn lão quá nhiều, dù là đơn đấu hay bối cảnh thân phận đều không bì kịp.

Vì vậy, trong cơn tức giận, Côn Bằng cuối cùng lại đổ hết thù hận lên đầu Hồng Vân, bởi vì nếu không có Hồng Vân khơi mào thì lão cũng không đến mức mất vị trí. 'Ong ~~' Ngay khi Côn Bằng vừa đứng dậy, Tiếp Dẫn lập tức ngồi vào vị trí bồ đoàn thứ năm.

Cuộc tranh giành chỗ ngồi đến đây kết thúc.

Nhưng hai gã này cũng chẳng chịu ngồi yên, đặc biệt là Chuẩn Đề.

Sau khi đoạt được thánh vị, sau một hồi quan sát, lão lại dời sự chú ý sang Tô Mạch đang ngồi sau lưng Lão Tử.

Chỉ trong thoáng chốc, mắt Chuẩn Đề sáng rực lên.

"Tiên Thiên Linh Căn...

Ngũ Châm Tùng." "Ha ha ha ha, quả nhiên có duyên với phương Tây ta nha.

Này Ngũ Châm Tùng, ta thấy hình như ngươi vẫn chưa khai mở linh trí, tuy không biết làm sao ngươi đến được đây, nhưng ta sẽ chỉ cho ngươi một con đường thông thiên." "Phương Tây của ta địa giới rộng lớn, chỉ cần đi theo ta, biết đâu đại đạo có thể kỳ vọng đấy." Chuẩn Đề lập tức bắt đầu dụ dỗ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến muộn, căn bản không biết trước đó Đế Tuấn và Thái Nhất đã bị Tam Thanh áp chế vì Tô Mạch, nên sau khi thấy bản thể to lớn kia, lão lập tức nảy sinh ý đồ.

Cùng lúc đó, khi giọng nói vừa dứt, trong đầu Tô Mạch cũng vang lên thông báo hệ thống: 'Đinh!

Truyền thừa Cửu Bí - Giai Tự Quyết hoàn tất...' Nhất thời, trong lúc Chuẩn Đề đang dụ dỗ Tô Mạch, còn người sau vừa hoàn thành truyền thừa Giai Tự Quyết, vẻ mặt của những đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung đều lộ ra vẻ cổ quái.

Đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất, những kẻ vừa chịu thiệt dưới tay Tam Thanh, càng chú ý nhìn vào ba người Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Rõ ràng trong mắt họ, Tam Thanh chắc chắn sẽ ra tay dạy dỗ Chuẩn Đề.

Thực tế đúng là như vậy.

Vào khoảnh khắc Chuẩn Đề dụ dỗ Tô Mạch, Lão Tử tuy thâm trầm khí tức vẫn ổn định, nhưng Thông Thiên nóng nảy thì không nhịn được nữa, khí tức trên người âm thầm dâng cao.

Tuy nhiên, ngay khi Thông Thiên định ra tay giáo huấn Chuẩn Đề, một luồng ngũ sắc thần mang đột ngột xông thẳng lên trời, trực tiếp bao trùm lấy Chuẩn Đề.

Chương 19

Thần thông -- Ngũ Hành Thần Quang.

Thần thông -- Cửu Bí: Giai Tự Quyết.

Tô Mạch không hề sợ hãi mà chủ động phát động tấn công.

Tuy chỉ có tu vi Thiên Tiên, nhưng hắn lại sở hữu căn nguyên Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng.

Bản mệnh thần thông Ngũ Hành Thần Quang khi thi triển, cộng thêm sự gia trì của truyền thừa hoàn chỉnh Cửu Bí - Giai Tự Quyết, trong tích tắc đã khiến lực công kích tăng vọt gấp mười lần.

Có thể nói, dù hiện tại Tô Mạch chỉ có thực lực Thiên Tiên cảnh, nhưng khi bộc phát toàn lực, thậm chí hắn có thể vượt một hai đại cảnh giới để giao đấu với Huyền Tiên, thậm chí là Thái Ất Huyền Tiên.

Vì vậy, do không kịp đề phòng, Chuẩn Đề thực sự đã bị đạo Ngũ Hành Thần Quang của Tô Mạch đánh lén thành công. 'Oanh oanh oanh ~~' Chỉ trong chớp mắt, bộ bảo y vốn đã xộc xệch do vượt qua Tam Thập Tam Thiên của Chuẩn Đề lập tức vỡ vụn...

"Á...!" Chuẩn Đề lâm vào cảnh chật vật cực hạn, lập tức nổi trận lôi đình, quát tháo ầm ĩ.

Tất nhiên, do tu vi chênh lệch, dù Tô Mạch có Ngũ Hành Thần Quang và Giai Tự Quyết gia trì thì cũng không thể thực sự làm Chuẩn Đề bị thương.

Đối phương là cường giả Đại La Kim Tiên, chỉ cần tùy ý ra tay cũng có thể xóa sổ hắn.

Vì vậy, ngay khi đánh lén xong, một luồng bạch quang lập tức vọt

lên trời.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo -- Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên hiện thế.

Dưới ánh hào quang, nó lập tức bao phủ lấy bản thể khổng lồ của Tô Mạch.

Tuy Tô Mạch khẳng định Tam Thanh sẽ kịp thời ra tay, nhưng những thủ đoạn tự vệ cần thiết vẫn phải có.

Lúc này đây...

"...Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên... sao có thể xuất hiện trong tay một gốc Tiên Thiên Linh Căn được." Chỉ trong tích tắc, tất cả những người có mặt, bao gồm cả Tam Thanh đều bị chấn động.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trong mắt hai người lóe lên vẻ tham lam.

Họ sinh ra ở phương Tây nghèo nàn, bản thân không có mấy món bảo bối.

Trận chiến Đạo Ma năm xưa càng khiến phương Tây tan hoang, linh mạch tuyệt diệt, khiến gót chân thiên sinh của họ không bằng được những Tiên Thiên thần thai ở phương Đông.

Vì vậy, khi thấy Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện, tâm tham niệm tự nhiên trỗi dậy.

Cùng lúc đó, Tam Thanh cũng vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là Lão Tử, ánh mắt lóe lên tinh quang, trong đầu nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: "Ừm... xem ra ta nhìn nhầm rồi, Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng này chắc chắn đã sớm sinh ra linh trí, chỉ là do vướng bận căn nguyên nên không thể giao tiếp với bên ngoài mà thôi.

Hành động vừa rồi chắc là muốn tiết lộ chút thông tin cho ta đây.” Thực tế, kể cả khi Tô Mạch dùng Ngũ Hành Thần Quang và Giai Tự Quyết tấn công Chuẩn Đề, Lão Tử vẫn nghĩ đó có thể là phản xạ bản năng.

Ai bảo Chuẩn Đề cứ đòi dụ dỗ dắt nó về phương Tây làm gì.

Nhưng khi Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện thì mọi chuyện đã khác.

Tấn công trước, phòng ngự sau, hành động liền mạch như mây trôi nước chảy.

Nhìn bộ dạng không sợ hãi đó, rõ ràng là đã tính toán chắc chắn ba người họ sẽ không đứng nhìn.

Sự thật đúng là như vậy, Tô Mạch đã tính trước một bước mới dám ra tay với Chuẩn Đề.

Nếu không, hắn hoàn toàn có thể mặc kệ đối phương, dù sao lát nữa Tam Thanh cũng sẽ dạy dỗ Chuẩn Đề một trận.

Hắn làm vậy rõ ràng là muốn cho Tam Thanh biết mình đã có linh trí.

Chương 20

Lúc này đây, trên khuôn mặt vốn phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng của Lão Tử bỗng hiện lên một nụ cười: "Ha ha, tiểu gia hỏa này khá lắm, tâm trí như yêu, lại dùng cách này để bộc lộ việc đã sinh linh trí." Lão Tử không nhịn được thầm tán thưởng trong lòng.

Tương tự, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng nhìn ra điểm huyền diệu trong đó.

"Đại huynh, xem ra tiểu gia hỏa này không chỉ có linh trí mà trí tuệ còn rất cao, biết mượn thế rồi đấy." "Đúng thế, đúng thế, tiểu gia hỏa trí tuệ không tồi, tuy là đệ tử của đại huynh nhưng cũng là phúc của Tam Thanh chúng ta.

Đã vậy thì thân làm sư thúc như ta cũng phải bảo vệ nó cho chu toàn." Nguyên Thủy và Thông Thiên lần lượt truyền âm cho Lão Tử, sau đó khí tức của Thông Thiên rốt cuộc bùng phát.

"Lũ các người gan to gớm nhỉ, Tiên Thiên Linh Căn sinh ra ở Côn Luân, là đồ nhi của đại huynh ta, mà cũng đòi độ về cái nơi chim không buồn ỉa đó sao?

Đỡ đòn!" Thông Thiên vốn nóng tính, thấy Chuẩn Đề thẹn quá hóa giận định ra tay xử lý Tô Mạch, liền lập tức tế ra Thanh Bình Kiếm. 'Sưu ~~' Một đạo kiếm mang quét qua, sức mạnh Chuẩn Đề đánh ra lập tức bị chém tan.

Đồng thời, đạo kiếm mang đó không hề giảm thế, lao thẳng về phía hai người kia.

"Á...!" Tuy cả hai đều là cấp bậc Đại La Kim Tiên nhưng Thông Thiên lại là một trong Tam Thanh, là Bàn Cổ chính tông.

Chỉ một kiếm đã thấy rõ cao thấp.

Ngay khi kiếm mang chạm vào người, nhục thân cấp Đại La Kim Tiên lập tức bị chém rách.

Tuy một kiếm này không phải là liều mạng nhưng sau khi nhục thân bị phá, nhìn Chuẩn Đề còn chật vật hơn cả lúc nãy.

Trước bị Tô Mạch đánh lén khiến bảo y rách nát, giờ lại bị Thông Thiên chém rách nhục thân Đại La, cả người trông thảm không nỡ nhìn.

Sau khi tiếng thét thảm vang lên, Tiếp Dẫn ngồi bên cạnh lập tức ra tay.

Một đạo kim quang vọt thẳng lên trời, xóa sạch sức mạnh còn sót lại của Thông Thiên.

"Hừ...

Muốn lấy đông hiếp yếu sao?

Hai người đã nhìn rõ chưa?" Lúc này, không đợi Thông Thiên nói tiếp, Lão Tử ngồi ở vị trí đầu tiên cuối cùng cũng lên tiếng.

Phải biết rằng Tô Mạch là đệ tử nội định, Tam Thanh vốn là một thể.

Dù Thông Thiên thay mặt ra tay là danh chính ngôn thuận nhưng Tô Mạch suy cho cùng vẫn là đồ đệ của Lão Tử.

Vì vậy, thấy Tiếp Dẫn cũng ra tay, thần sắc lão lập tức lạnh xuống. 'Ong ~~' Đi kèm tiếng hừ lạnh, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lập tức được Lão Tử tế ra.

Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, sinh ra đã mang đại khí vận và vô lượng công đức.

Vì vậy ba người ngay khi sinh ra đã có bảo vật bản mệnh.

Chẳng hạn như Tạo Hóa Thanh Liên do không có công đức khai thiên nên chia làm ba thành Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm, lần lượt trở thành bảo vật bản mệnh của ba người.

Nhưng Lão Tử với tư cách là người đứng đầu Tam Thanh lại có thêm một món bảo vật.

Vật đó chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nó được ngưng kết từ công đức khai thiên và khí huyền hoàng sau khi khai thiên lập địa, tuy không thuộc hàng Tiên Thiên nhưng nhờ vào công đức và khí huyền hoàng, nó đã trở thành đệ nhất Hậu Thiên phòng ngự công đức chí bảo.

Lão Tử đứng đầu Tam Thanh, món đồ này cuối cùng trở thành chí bảo bản mệnh của lão.

Lúc này, khi món bảo vật được tế ra, khí thế của Thông Thiên càng thêm chấn động.

Thực tế, Thông Thiên trong Tam Thanh vốn là người chủ về công phạt, Thanh Bình Kiếm trong tay thì kẻ cùng cấp không ai là không thể chém.

Lão Tử ra tay tế tháp càng bù đắp cho sự thiếu hụt về phòng ngự của Thông Thiên.

Chỉ trong tích tắc, áp lực đè nặng lên vai Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tăng vọt.

Chương 21

"Lão Tử, Thông Thiên đạo huynh, tụi tôi trước đây thực sự không biết linh căn này thuộc môn hạ Tam Thanh, lúc nãy quả thực có nhiều đắc tội." Tiếp Dẫn thấy tình thế không ổn, vội vàng lên tiếng.

"Hừ...

Thì đã sao?" "Tóm lại hai người ra tay với sư điệt của ta là sai rồi, đã thế thì so tài một trận đi." Khí thế của Thông Thiên vô cùng khủng bố, căn bản không nghe lời khuyên can.

"Đúng thế, linh căn này là đồ nhi nội định của ta, bị người ta bắt nạt ngay trên đầu, làm sư phụ như ta tự nhiên phải đòi lại công bằng." "Hai người nếu cùng cấp đấu pháp với nó thì không sao, đằng này lại cậy tu vi thâm hậu mà chèn ép nó, chuyện này tự nhiên không thể bỏ qua." "Thôi, nói nhiều vô ích, chúng ta cứ so tài một trận ở đây đi." Lúc này, Lão Tử vốn luôn điềm tĩnh cũng lên tiếng.

Không chỉ vậy, sau khi dứt lời, Nguyên Thủy đang ngồi trên bồ đoàn cũng có động thái.

Chỉ thấy Tam Bảo Ngọc Như Ý bay lơ lửng, dưới sự gia trì của sức mạnh huyền diệu, trong phút chốc khiến khí tức của Lão Tử và Thông Thiên bùng nổ mạnh mẽ.

"Phải đó, linh căn này dù sao cũng là người của môn hạ Tam Thanh ta, sư điệt đã chịu ủy khuất thì thân làm sư thúc như ta tự nhiên cũng phải ra mặt, hôm nay hai người cứ lên một lượt đi." "Để xem diệu pháp phương Tây mạnh đến mức nào, hay Bàn Cổ chính tông chúng ta còn hơn một bậc." Nguyên Thủy vốn tự cao tự đại, trong mắt căn bản không coi ai ra gì.

Vì vậy vừa mở miệng đã lôi danh xưng Bàn Cổ chính thống ra.

"...Đây là lấy đông hiếp yếu mà." Sắc mặt Tiếp Dẫn nháy mắt trở nên khó coi đến cực điểm.

"Ba vị sư huynh khoan đã, chúng ta đến Tử Tiêu Cung nghe đạo tổ giảng diệu pháp thì coi như là cùng môn phu, việc gì phải vì chút chuyện nhỏ mà làm sứt mẻ hòa khí chứ?" "Hơn nữa tôi cũng chỉ muốn mời vị linh căn sư điệt này sang phương Tây chơi một chuyến thôi mà, không hề có ý đồ gì khác, mong ba vị sư huynh đừng trách tội mới phải." Chuẩn Đề mặt dày cực độ, thấy tình hình bất ổn liền vứt bỏ cả thể diện của một vị Đại La Kim Tiên, không những gọi Tam Thanh là sư huynh mà còn vì muốn kéo gần quan hệ mà gọi Tô Mạch là sư điệt.

Lời này vừa thốt ra, ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung ai nấy đều lộ vẻ khinh bỉ.

Còn Tô Mạch khi nghe lời này cũng cảm thấy buồn nôn.

"Cái gã trọc này da mặt đúng là dày không ai bằng, hèn hạ vô liêm sỉ đến thế là cùng, dám gọi mình là sư điệt luôn cơ đấy." "Hừ, nếu không phải ta chưa thể giao tiếp bình thường, hôm nay nhất định phải khiến gã này không chết cũng mất một lớp da." Tô Mạch thầm phát hỏa trong lòng, đồng thời Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đang treo lơ lửng cũng liên tục rung động.

Tuy vì tu vi còn thấp nên chưa thể truyền đạt ý nghĩ ra ngoài, nhưng hành động rung động liên đài rõ ràng thể hiện thái độ của hắn.

Sau khi thấy cảnh này, Lão Tử khẽ chuyển biến suy nghĩ, dường như đã hiểu ra đôi chút.

"Hừ, đừng có mà quàng làm họ làm hàng, hôm nay bắt nạt đệ tử của ta trước, nếu không cho ta một câu trả lời thỏa đáng thì đừng trách chúng ta không khách khí." Giọng Lão Tử vang lên lạnh lùng.

“Ơ...

Lão Tử sư huynh, việc gì phải khổ sở ép buộc đệ như vậy?

Bản thân đệ cũng là kẻ khổ mệnh mà.” Chuẩn Đề lập tức khóc lóc.

“Phải đó, Lão Tử sư huynh, phương Tây của đệ nghèo nàn lắm, dù có muốn bồi thường cho linh căn sư điệt cũng lực bất tòng tâm mà.” Tiếp Dẫn cũng lên tiếng.

“Hừ... chuyện đó thì liên quan gì đến ta.” “Theo ta thấy, thế này đi.” “Đồ nhi của ta là Tiên Thiên Linh Căn, còn lâu mới hóa hình được, bản thể của nó ta cũng biết rõ, chỉ cần các ngươi giao ra một đạo Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh để trợ giúp nó hóa hình sau này, chuyện hôm nay coi như xong, bằng không thì...

đừng trách bọn ta.” Cuối cùng, Lão Tử cũng tung ra quân bài của mình.

Ngay khi lời vừa dứt, Tô Mạch với tư cách là người trong cuộc lập tức sướng rơn trong lòng: “Đã quá, dựa vào cái đùi lớn của Lão Tử đúng là không sai, chưa chính thức bái sư mà đã bắt đầu đòi lợi lộc cho mình rồi... sướng không thể tả!” Lời Lão Tử vừa dứt, tất cả những người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh có thể coi là 'mạng căn' của Chuẩn Đề.

Bản thể của lão là cây Bồ Đề Canh Kim phương Tây hóa hình, gót chân Tiên Thiên thần thai, bản nguyên chính là Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh.

Quan trọng hơn, món bảo vật lẫy lừng Thất Bảo Diệu Thụ chính là dùng một phần bản thể Bồ Đề Canh Kim phương Tây của Chuẩn Đề cùng một đoạn linh căn Tiên Thiên Khổ Trúc, cộng thêm vô số

thiên tài địa bảo luyện chế thành.

Vì vậy, lần này Lão Tử đòi Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh chẳng khác nào đang cắt thịt của Chuẩn Đề.

Có thể tưởng tượng, nếu Chuẩn Đề đồng ý chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc luyện chế Thất Bảo Diệu Thụ.

Lúc này đây, sắc mặt Chuẩn Đề khó coi đến cực điểm.

Đánh thì đánh không lại.

Nếu không đưa, lỡ đâu một hồi đấu pháp nổ ra, ngay cả cái chỗ ngồi dưới mông cũng chưa chắc giữ được.

Chương 22

Dù sao Hồng Quân hiện tại vẫn chưa xuất hiện, vị trí vẫn chưa thực sự ổn định.

Nhất thời, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Sư đệ, hiện tại đạo tổ chưa hiện thân, nếu làm loạn lên thật thì vị trí chúng ta vất vả lắm mới đoạt được có thể sẽ không giữ được đâu." "Ta vừa rồi tâm sinh điềm báo, vị trí bồ đoàn này liên quan đến vận mệnh của chúng ta, không thể để xảy ra sai sót." Tiếp Dẫn truyền âm, phân tích lợi hại một hồi.

Cuối cùng, Chuẩn Đề nghiến răng đồng ý: "Được, nếu đệ mạo phạm trước, vậy xin đưa ra một đạo Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh vậy!" Giọng nói vừa dứt, trên người Chuẩn Đề tỏa ra thanh mang.

Ngay sau đó, một đạo bản nguyên của bản thân chậm rãi bị ép ra, bay đến trước mặt Lão Tử.

Chứng kiến cảnh này, tất cả các bậc đại thần thông giả đều lộ vẻ thất vọng.

Rõ ràng bọn họ đều mong Tam Thanh đánh cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn một trận tơi bời rồi đuổi hai người đó ra khỏi chỗ ngồi. 'Ong ~~' Cùng lúc đó, Lão Tử liếc nhìn đạo Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh trước mặt, rồi dời ánh mắt sang Tô Mạch.

"Tiểu gia hỏa này thông minh đấy, biết dùng cách này để biểu đạt trí tuệ." "Đã khai mở linh trí thì ta sẽ giúp ngươi một tay, hy vọng ngươi sớm ngày hóa hình." Dứt lời, đạo Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh bị Lão Tử đánh thẳng vào bản thể khổng lồ của Tô Mạch. 'Oanh long ~~' Khoảnh khắc ánh hào quang nhập thể, Tô Mạch lập tức cảm nhận

được khí tức của bản thân bắt đầu tăng trưởng điên cuồng.

Chuẩn Đề là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, lại mang gót chân Tiên Thiên thần thai.

Một đạo bản nguyên kia vô cùng khủng bố.

Cộng thêm việc Tô Mạch vốn thuộc hàng thảo mộc chi linh, cực kỳ khế hợp với Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh.

Vì vậy, căn bản không cần tốn công luyện hóa, tu vi của hắn bắt đầu tăng vọt.

Thiên Tiên đỉnh phong...

Huyền Tiên...

Huyền Tiên đỉnh phong...

Thái Ất Huyền Tiên sơ kỳ... trung kỳ...

Thái Ất Huyền Tiên đỉnh phong.

Chỉ trong chốc lát, Tô Mạch đã vượt qua hai đại cảnh giới.

Thực tế là do căn nguyên của Tô Mạch quá mức bất phàm, nếu là một sinh linh bình thường thì chỉ với một đạo bản nguyên kia đã có thể trực tiếp đột phá Kim Tiên cảnh rồi.

Tất nhiên... lúc này Tô Mạch tuy chưa thể bước vào Kim Tiên, nhưng sau khi thăng cấp lên Thái Ất Huyền Tiên đỉnh phong, tâm linh thông suốt, cuối cùng hắn đã có khả năng 'nói chuyện'.

Nói một cách đơn giản là có thể truyền đạt trí tuệ ra thế giới bên ngoài. ‘Ong ~~’ Khi khí tức của Tô Mạch bình ổn lại, ánh sáng xanh lấp lánh tỏa ra, giọng nói lập tức vang lên: “Đệ tử Tô Mạch, đa tạ lão sư thành toàn, đa tạ Nguyên Thủy sư thúc và Thông Thiên sư thúc đã che chở trước đó.” Tuy vẫn chưa hóa hình, nhưng Tô Mạch rốt cuộc đã phá vỡ rào cản đầu tiên trên con đường hóa hình, có được năng lực

nói chuyện.

“Ha ha ha ha...

Tô Mạch, tiểu gia hỏa này còn tự đặt tên cho mình nữa cơ đấy... quả nhiên trí tuệ bất phàm.” Thông Thiên cười sảng khoái.

“Ừm, tâm trí không tồi, khí vận bất phàm, nhập vào môn hạ Tam Thanh ta cũng là chuyện tốt.” Nguyên Thủy vốn cực kỳ chú trọng thể diện, nghe lời cảm ơn của Tô Mạch liền gật đầu, vô cùng hài lòng với việc Tô Mạch lập tức tạ ơn.

“Tô Mạch, có thể nhập vào môn hạ của ta cũng là một phen tạo hóa của ngươi.” “Hôm nay hãy ghi nhớ, Tam Thanh chúng ta là Bàn Cổ chính tông, sau này hóa hình tuyệt đối đừng làm mất danh tiếng của Tam Thanh.” “Được rồi, đây là nơi đạo tổ truyền đạo, lát nữa hãy tự mình lĩnh ngộ đi.” Lão Tử là người cuối cùng lên tiếng, nói xong lão nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn với ánh mắt đầy thâm ý, sau đó khí tức trầm xuống, nhắm mắt đả tọa.

Cùng lúc đó, khi màn đại kịch vừa khép lại, toàn bộ Tử Tiêu Cung lập tức xuất hiện dị tượng hoa trời rơi xuống, sen vàng mọc lên từ đất.

Khảnh khắc tiếp theo, khi một bóng người chậm rãi hiện ra, xung quanh liền vang vọng những thanh âm thiên đạo diệu kỳ huyền diệu khó lường.

Chương 23

Hiển nhiên, Hồng Quân đã xuất hiện.

Tô Mạch quan sát thấy người này tuy ngay trước mắt nhưng vẫn luôn trong trạng thái mông lung, nhìn không rõ chân dung.

Trong khi hắn đang thầm quan sát, giọng nói của Lão Tử bỗng vang lên trong đầu: "Đạo tổ là Thánh nhân, tu vi của con chưa đủ nên nhìn không rõ là chuyện bình thường!" "Tu vi thấp hèn thì đừng nhìn trực diện, hãy chú tâm lắng nghe." Rõ ràng Lão Tử đã biết hành động của Tô Mạch nên lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này đây, sau khi Hồng Quân hiện thân, ánh mắt ngài quét qua sáu bồ đoàn lớn phía trước, rồi dừng lại ở gốc Tiên Thiên Linh Căn khổng lồ sau lưng Lão Tử trong chốc lát.

"Trong Tử Tiêu Cung không được xảy ra tranh chấp nữa, nếu không tất cả sẽ bị đuổi ra ngoài." "Chỗ ngồi này coi như được định đoạt từ hôm nay." Hồng Quân cất lời, ánh mắt một lần nữa đầy thâm ý dừng lại trên người Tô Mạch một lát.

Sau đó ngài không để ý đến mọi người nữa mà trực tiếp bắt đầu buổi truyền đạo đầu tiên.

Thiên âm huyền diệu lập tức vang lên.

Thánh nhân truyền đạo tự nhiên phi phàm, chỉ trong chốc lát, trong đầu những người lắng nghe đại đạo đều hiện lên những hình ảnh khác nhau.

Những hình ảnh đó tùy thuộc vào tu vi cao thấp.

Ví như Tam Thanh, bọn họ do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tu vi ngoài Hồng Quân ra thì gần như là mạnh nhất Hồng Hoang, nên hình

ảnh hiện lên trong đầu đều liên quan đến con đường tu luyện sau này.

Tương tự, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng vậy.

Còn Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng... do không ngồi được vào bồ đoàn thiên định, nên dù gót chân thuộc tầng thứ Tiên Thiên thần thai thì đạo pháp nghe được cũng không bằng những vị Thánh nhân thiên định sau này.

Lúc này, Tô Mạch tuy nằm ngay sau vị trí bồ đoàn Thánh nhân nhưng do tu vi chỉ mới đạt Thái Ất Huyền Tiên, nên đạo pháp hắn nghe được chỉ là về con đường hóa hình.

Hồng Quân truyền đạo là để bổ sung quy tắc tu luyện cho Hồng Hoang.

Tổng cộng chia làm ba lần, mỗi lần ba ngàn năm, giữa các lần cách nhau ba ngàn năm.

Lần đầu tiên là về đạo Đại La Kim Tiên.

Tuy rằng những vị có thể vào được Tử Tiêu Cung đều có gót chân Tiên Thiên thần thai và phần lớn sở hữu thực lực Đại La Kim Tiên, nhưng những kẻ tiềm năng hóa hình này vốn dĩ không có hệ thống tu luyện chính quy.

Vì vậy lần truyền đạo này của Hồng Quân đã bù đắp những thiếu khuyết đó.

Cứ như thế, thời gian trôi qua.

Các vị đại thần thông giả có mặt đều có thu hoạch, khí tức của từng người ngày càng trở nên trầm trọng.

Tô Mạch so với họ tuy tu vi kém hơn một chút nhưng thu hoạch được thì không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì với tu vi hiện tại, thứ hắn nghe được chính là đạo hóa hình.

Khi diệu âm huyền diệu rót vào tai, trong đầu Tô Mạch hiện lên cảnh tượng vô số sinh linh hóa hình từ khi Hồng Hoang khai tịch.

Dễ hiểu vô cùng, chẳng bao lâu sau, cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên có được nhờ Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh trước đó đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu lung lay.

Toàn bộ quá trình giống như trong game có người kéo level vậy, Tô Mạch chỉ cần đứng yên một chỗ là Hồng Quân đã dâng tận miệng 'điểm kinh nghiệm'. ‘Oanh ~~’ Trăm năm sau...

Tô Mạch cuối cùng cũng đột phá, trực tiếp đạt tới tầng thứ Kim Tiên.

Năm trăm năm sau...

Kim Tiên trung kỳ.

Một ngàn năm sau...

Kim Tiên đỉnh phong.

Cứ thế, cho đến khi lần truyền đạo thứ nhất sắp kết thúc, Tô Mạch lại đột phá lần nữa, bước chân vào tầng thứ Thái Ất Kim Tiên.

Chương 24

Cùng với việc tu vi liên tục đột phá, bản thể linh căn vốn chỉ cao hơn năm trăm mét giờ đây tăng trưởng điên cuồng đến năm ngàn mét, sừng sững trong Tử Tiêu Cung như một cây cột chống trời. [Phân chia tu vi: Thoát Thai Hoán Cốt, Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Đại La, Hỗn Nguyên Vô Cực...

Mỗi đại cảnh giới lại chia thành Sơ, Trung, Viên mãn.] Tất nhiên...

Tử Tiêu Cung là đạo trường của Hồng Quân, bên trong có càn khôn huyền diệu vô cùng.

Vì vậy, dù bản thể Tô Mạch có đạt tới ức vạn trượng cũng có thể dễ dàng chứa được.

Dù sao thủ đoạn của Thánh nhân là không thể tưởng tượng, thuật Tu Di không phải là trò vặt.

Cùng lúc đó, khi tu vi Tô Mạch đột phá Thái Ất Kim Tiên, bản thể vọt lên năm ngàn mét.

Tâm linh thông suốt, hắn cuối cùng cũng ngộ thấu được sự huyền diệu của giai đoạn Thái Ất Kim Tiên.

Cuối cùng, một luồng thanh mang khủng bố phóng ra từ bản thể, trong nháy mắt đã hóa thành một cây Ngũ Châm Tùng có kích thước khoảng hai mét.

“Không tồi, không tồi, ba ngàn năm thời gian giúp mình đạt tới Thái Ất Kim Tiên.” “Ngộ thấu được phép 'Đại Tiểu Như Ý' trong đạo hóa hình, tiến thêm bước nữa lên Đại La Kim Tiên là có thể triệt để hóa hình rồi.” Trong lòng Tô Mạch bỗng nảy sinh minh ngộ.

Thực tế ở Hồng Hoang, dù cùng tầng thứ căn nguyên nhưng bản thể mỗi loài mỗi khác.

Ví như Côn Bằng, gã này trước khi hóa hình khi sải cánh có thể đạt tới mười vạn dặm, cực kỳ khủng bố.

Vì vậy, bước đầu tiên của đạo hóa hình chính là Đại Tiểu Như Ý.

Nghĩa là dù bản thể có to lớn đến ức vạn đi chăng nữa, chỉ cần lĩnh ngộ được tầng huyền diệu này thì chỉ cần một ý niệm là có thể hóa thành kích thước bình thường. (Chú thích: Ở đây kích thước bình thường lấy con người làm tiêu chuẩn nhé).

Sau khi lĩnh ngộ Đại Tiểu Như Ý mới thực sự là hóa hình.

Độ huyền diệu tùy thuộc vào căn nguyên.

Có những sinh linh hậu thiên đạt tới Thiên Tiên đã có thể luyện hóa hoành cốt, Huyền Tiên là đã có thể hóa hình.

Nhưng đối với những gót chân bất phàm thì lại khác, tóm lại căn nguyên càng mạnh thì hóa hình càng gian nan.

Đó cũng là lý do vì sao những đại thần thông giả kia ngay khi hóa hình đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Lúc này, Tô Mạch nghe Thánh nhân truyền đạo ba ngàn năm, cuối cùng cũng tấn cấp Thái Ất Kim Tiên và lĩnh ngộ được Đại Tiểu Như Ý.

Không lâu sau, lần truyền đạo thứ nhất kết thúc.

Một ngày nọ.

Thanh âm huyền diệu trong Tử Tiêu Cung đột ngột biến mất.

Hồng Quân quét mắt nhìn mọi người, ánh mắt ngài dừng lại trên bọn người Tam Thanh một lát.

Sau đó lại dời sang Tô Mạch, nhìn chằm chằm một hồi rồi cuối cùng cất lời: "Lần truyền đạo này kết thúc...

Ba ngàn năm sau, ta sẽ truyền đạo lần thứ hai tại Tử Tiêu Cung, hãy lui ra đi." Ngay lập tức, sau khi giọng Hồng Quân dứt, toàn bộ Tử Tiêu Cung như bọt xà phòng mộng ảo trực tiếp tan biến.

Đồng thời, những dòng loạn lưu hỗn độn thuộc về ngoài Tam Thập Tam Thiên đột nhiên ập đến, xâm thực nhục thân của tất cả những người có mặt như một thảm họa.

Nhất thời... ba ngàn khách Tử Tiêu mỗi người thi triển thần thông để vượt qua hư không.

Về phần Tô Mạch, tuy tu vi đại tăng, lại có Tịnh Thế Bạch Liên hộ thể, nhưng vẫn chưa thể tự mình vượt qua hỗn độn.

Vì vậy, ngay khi Tử Tiêu Cung biến mất, Lão Tử đã tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp để bảo vệ hắn.

"Đi...

Chương 25

về Côn Luân.” Với một tiếng quát lớn, Tam Thanh trực tiếp hóa thành độn mang bay xuống dưới.

Đạo tổ truyền đạo, ba ngàn khách Tử Tiêu đều có lĩnh ngộ, tự nhiên cần phải về đóng cửa tu luyện một phen.

Tam Thanh cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, trăm năm sau.

Khi ba người vừa mới về đến Hồng Hoang, đang chuẩn bị bay về phía Côn Luân thì Lão Tử đi đầu bỗng nhiên tâm linh thông suốt, nhìn về một hướng khác.

“Ồ?

Ta cảm giác trong Hồng Hoang có một vật có duyên với ta!” Lão Tử chậm rãi truyền tin.

“Đại huynh, đệ cũng có cảm ứng như vậy, nơi vật đó tọa lạc dường như là trên đỉnh núi Bất Chu, nơi chống đỡ thiên địa.” Thông Thiên lập tức đáp lời.

“Đại huynh, tam đệ, ta cũng có cảm ứng tương tự...

Lẽ nào là vật thiên định thuộc về Tam Thanh chúng ta?” Nguyên Thủy cũng lên tiếng, ánh mắt hướng về phía núi Bất Chu.

Nhất thời, ba người vốn đang vội vã lên đường đều dừng lại.

Lúc này, khi ba người đang nói chuyện, Tô Mạch tự nhiên cũng có mặt, nên khi nghe xong, tâm thần hắn chấn động, nhớ lại một số truyền thuyết về núi Bất Chu.

“Ừm, Tam Thanh đồng thời cảm ứng núi Bất Chu có tạo hóa thuộc

về mình, lẽ nào là do Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sắp chín?" "Đúng rồi, chắc chắn không sai, trong quỹ tích thần thoại thì Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chín sau lần truyền đạo thứ nhất của Hồng Quân, giờ đây Tam Thanh có cảm ứng thì tám chín phần mười là vậy." "Xem ra tiếp theo chắc chắn sẽ đến đó rồi." Rất nhanh, Tô Mạch kết hợp với quỹ tích thần thoại mà mình biết rõ để nắm bắt những chuyện sắp xảy ra.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cũng là một trong các Tiên Thiên Linh Căn.

Nhưng loài linh căn này khác với những loài khác, nó mang mệnh số thiên định, gần như không có khả năng hóa hình, ngay cả việc sinh ra linh trí cũng là điều không thể.

Sau khi chín sẽ kết ra những quả hồ lô tiên thiên, mỗi quả đều có chủ nhân định sẵn, lần lượt rơi vào tay Tam Thanh, Nữ Oa, Hồng Vân và các vị Tiên Thiên thần thai khác.

Dây hồ lô và Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn được Nữ Oa mang đi để tạo ra nhân tộc, trở thành cơ duyên chứng đạo.

Thực tế theo Tô Mạch thấy, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng công dụng lớn nhất chính là để thúc đẩy quỹ tích Hồng Hoang.

Tam Thanh sau khi quay lại Hồng Hoang đồng thời cảm ứng núi Bất Chu có một món đại cơ duyên tồn tại, tự nhiên là nhắm đến hồ lô tiên thiên rồi.

"Ừm, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng từ trên xuống dưới đều là bảo bối cả, nếu mình có được một món thì đúng là một phen tạo hóa." "Nhưng đây là vật thiên định, sinh ra để thúc đẩy quỹ tích Hồng Hoang theo truyền thuyết, không biết mình có cơ hội nhúng tay vào chút nào không." Tô Mạch thầm tính toán.

Thực tế, Tô Mạch muốn nhúng tay vào không phải là mấy quả hồ

lô kia, mà là mưu đồ chuyện khác.

Bởi vì với tu vi hiện tại, dù có Tam Thanh chống lưng thì chắc chắn hắn cũng không thể tranh đoạt hồ lô tiên thiên với các vị đại thần thông giả kia.

Dù sao Tam Thanh mỗi người cũng sẽ chiếm một quả, nếu gã đệ tử như hắn lại lấy thêm một quả nữa thì chắc chắn sẽ khơi dậy sự phẫn nộ của đám đông.

Đến lúc đó bị quần công thì ngay cả Tam Thanh cũng chưa chắc gánh nổi.

Vì vậy, tính toán của hắn rất đơn giản: nhắm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Vật này tuy là nhu yếu phẩm để Nữ Oa tạo người, nhưng Tô Mạch đoán rằng để dựng dục được Tiên Thiên Hồ Lô Đằng thì chắc chắn lượng Cửu Thiên Tức Nhưỡng sẽ không ít.

Nó cũng thuộc hàng tiên thiên, nếu có được thì việc tăng trưởng tu vi là điều không thể tưởng tượng nổi.

Điều duy nhất cần lưu ý là nhúng tay vào món này có thể sẽ nảy sinh nhân quả nhất định với Nữ Oa.

Dù sao trong truyện thì cuối cùng nó cũng rơi vào tay bà ấy.

"Ừm, thôi kệ đi, nếu lượng Cửu Thiên Tức Nhưỡng đủ nhiều thì mình nhúng tay lấy một ít cũng chẳng sao, còn về nhân quả với Nữ Oa, chỉ cần tu vi mình đủ mạnh thì không khó để hóa giải." Cuối cùng, sau một hồi phân tích, Tô Mạch đã đưa ra quyết định.

Đúng lúc này... khi ý nghĩ vừa nảy sinh, trong đầu hắn bỗng vang lên âm thanh của hệ thống: 'Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ mới: Mời ký chủ tiến đến nơi dựng dục Tiên

Thiên Hồ Lô Đằng trên đỉnh núi Bất Chu để hoàn thành điểm danh.

Chương 26

Thời gian hoàn thành (Không giới hạn).

Phần thưởng: Chưa biết.' "Ồ?

Lại kích hoạt nhiệm vụ điểm danh rồi, ngon lành cành đào!" Lần thứ hai kích hoạt nhiệm vụ điểm danh khiến tâm tình Tô Mạch lập tức hưng phấn.

Bởi vì lần điểm danh ở Tử Tiêu Cung trước đó phần thưởng là Tịnh Thế Bạch Liên và Cửu Bí - Giai Tự Quyết.

Lần này tuy là núi Bất Chu, nhưng Tô Mạch cho rằng nơi này chẳng kém cạnh gì Tử Tiêu Cung của Hồng Quân.

Dù sao nó cũng được diễn hóa từ xương sống của đại thần Bàn Cổ sau khi khai thiên lập địa, lại còn chống đỡ cả trời và đất.

Nếu xét thực tế, nó thậm chí có thể được xưng tụng là phúc địa đệ nhất Hồng Hoang.

Theo Tô Mạch đoán, phần thưởng điểm danh của hệ thống cũng liên quan đến địa điểm điểm danh.

Nếu ở Tử Tiêu Cung mà nhận được Tịnh Thế Bạch Liên và Giai Tự Quyết thì điểm danh ở núi Bất Chu chắc chắn sẽ không tệ.

Hơn nữa còn có kế hoạch nhắm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Hai chuyện gộp lại đúng là song hỷ lâm môn.

Cùng lúc đó, trong sự hưng phấn của Tô Mạch, Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cuối cùng đã có hành động.

"Đã là cơ duyên của chúng ta thì trước tiên hãy đến núi Bất Chu tranh đoạt một phen đã." Lão Tử lập tức lên tiếng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên gật đầu tán thành.

Cứ như vậy, ba đạo độn mang chuyển hướng, mang theo Tô Mạch trực tiếp bay về phía núi Bất Chu.

Phải nói rằng dù lần này Tam Thanh đến núi Bất Chu tìm cơ duyên nhưng không hề bỏ rơi Tô Mạch.

Bởi trong mắt Lão Tử, Tô Mạch là Tiên Thiên Linh Căn, tuy tu vi đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên nhưng vẫn chưa hóa hình.

Hồng Hoang đầy rẫy hiểm nguy, nếu để hắn tự về Côn Luân thì chắc chắn không ổn.

Vì vậy không nói lời nào, Lão Tử trực tiếp mang theo Tô Mạch bên mình...

Thời gian trôi qua, thấm thoát đã mười mấy năm.

Tuy Tam Thanh là những tồn tại cấp Đại La Kim Tiên nhưng Hồng Hoang bao la vô tận, cộng thêm hướng đi Côn Luân trước đó khác với núi Bất Chu, nên khi ba người mang theo Tô Mạch sắp lên đến đỉnh núi Bất Chu, từ xa nhìn lại đã thấy không ít gương mặt quen thuộc.

"Ồ?

Đến muộn rồi sao?" Thấy cảnh này, tâm tình Tam Thanh lập tức chùng xuống.

Nhưng khi đến gần hơn, họ đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì ngay phía trước, một gốc dây hồ lô tỏa ra ánh sáng xanh lấp lánh nối liền trời đất.

Trên dây mạn còn kết bảy quả hồ lô.

Tuy nhìn chúng có vẻ chưa chín nhưng khí tức tiên thiên tỏa ra là thật.

Sau khi đáp xuống cùng Tô Mạch, vẻ mặt Tam Thanh lộ rõ sự kinh ngạc.

Lão Tử liên tục gật đầu: "Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Tiên Thiên Linh Căn, quả không hổ danh là nơi diễn hóa từ xương sống thần tích, dựng dục ra một kỳ vật như thế này, chẳng trách chúng ta lại cảm giác nơi đây có một phần tạo hóa." "Đã cảm giác được tạo hóa thì chắc chắn Tiên Thiên Hồ Lô Đằng này là vật thiên định rồi, hẳn là sẽ không sinh ra linh trí đâu, như vậy thì tốt quá." Nguyên Thủy cũng gật đầu tán đồng.

"Tô Mạch tiểu tử, xem kìa, khí vận của ngươi tốt hơn Tiên Thiên Hồ Lô Đằng nhiều đấy.

Nó không có linh trí nên chỉ có thể trở thành vật thiên định, còn ngươi lại sinh được linh trí, bái vào môn hạ đại huynh ta, đại đạo sau này rộng mở lắm nha." Thông Thiên cũng lên tiếng như vậy.

Thực tế, khi nhìn thấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, những người có mặt không chỉ có Tam Thanh nhận được thông tin về linh căn này nhờ tâm linh thông suốt, mà những người khác cũng vậy.

Dù sao bọn họ cũng bị cơ duyên tạo hóa hấp dẫn mà đến.

Chương 27

“Dạ, cũng nhờ lúc đó lão sư và hai vị sư thúc từ bi ạ.” Tô Mạch lập tức đáp lời Thông Thiên.

Cùng lúc đó, sau khi Tam Thanh giáng lâm, những vị đến trước như Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đều đồng loạt nhíu mày.

Bởi vì tu vi của Tam Thanh hiện nay có thể coi là mạnh nhất thế gian chỉ sau Hồng Quân.

Trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chỉ có bảy quả hồ lô, trước đó nếu tính cả thảy thì vừa vặn bảy người, mỗi người một quả là hợp lý.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Sự xuất hiện của Tam Thanh lập tức phá vỡ sự cân bằng hiện tại.

Những đại thần thông giả đến trước tự nhiên sẽ lo lắng bảo bối không rơi vào tay mình.

Nhất thời, khí tức của Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác âm thầm liên kết, bắt đầu cảnh giới.

Sự thay đổi này tự nhiên không thoát khỏi cảm tri của Tam Thanh.

“Hừ...

Chúng ta cảm ứng được cơ duyên tạo hóa thuộc về mình ở đây, chỉ lấy đúng phần của mình, nếu ai còn muốn giở trò thì đừng trách bọn ta lấy luôn cả những phần khác.” Lúc này, Thông Thiên lập tức hừ lạnh một tiếng.

“Đúng thế...

Hồ lô tiên thiên ở đây là vật thiên định, trong đó chắc chắn có

người không mang khí vận này, ta khuyên đừng nên sinh tâm tham niệm, nếu ai thực sự muốn tranh đoạt thì đừng trách ta." Nguyên Thủy cũng đồng thanh lên tiếng.

Về phần Lão Tử, lão chẳng nói gì nhiều.

Bởi vì lúc này lão đã tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, treo lơ lửng trên đầu, như thể chỉ cần một lời không hợp là sẽ khai chiến ngay.

Bá khí...

đúng chất bá đạo.

Hiển nhiên thái độ của Tam Thanh lần này rất rõ ràng: Để ta lấy đi phần cơ duyên thuộc về mình, phần còn lại các ngươi tự giải quyết.

Nếu có kẻ tiến lên tranh đoạt, thì xin lỗi nhé, đại biểu so tài một trận thôi.

Cùng lúc đó... vào khoảnh khắc Tam Thanh lên tiếng uy hiếp, âm thanh điểm danh trong đầu Tô Mạch cũng vang lên: 'Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Giám sát thấy khu vực ký chủ đang đứng là Đỉnh Núi Bất Chu, hiện tại bắt đầu điểm danh, tiến độ hiện tại 1%... 2%... 3%...' Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, thanh tiến độ lập tức hiện ra.

"Không biết lần này sẽ nhận được phần thưởng gì, thật sự có chút mong đợi nha." Tô Mạch tuy hưng phấn, nhưng vì nhiệm vụ điểm danh vẫn đang tiến hành nên anh đã giao phó toàn bộ cho hệ thống quản lý.

Hầu hết sự chú ý của anh lúc này đều đổ dồn vào Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cùng đám đại năng thần thông kia.

Cùng lúc đó, do sự hiện diện của Tam Thanh, bầu không khí trên

đỉnh Bất Chu Sơn trở nên áp lực đến cực hạn.

Đặc biệt là những lời của Tam Thanh có tác dụng răn đe rất lớn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hừ lạnh.

Thực tế, nếu không có Tam Thanh xuất hiện, hai người họ có thể coi là thế lực mạnh nhất.

Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất cũng sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo【Đông Hoàng Chung】, Đế Tuấn lại có 【Hà Đồ Lạc Thư】.

Cộng thêm đám thủ hạ mang theo, nếu thật sự tranh đoạt, chắc chắn họ sẽ không chỉ lấy hai cái hồ lô đơn giản như vậy.

Ngoài họ ra, còn có Nữ Oa và Phục Hy.

Chương 28

Hai người tu vi bất phàm, nhìn từ việc tranh đoạt chỗ ngồi ở Tử Tiêu Cung cũng đủ thấy họ có đủ thực lực để tranh giành hồ lô.

Tiếp theo là đội của Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, hai người liên thủ tự nhiên có thể tranh đoạt Tiên Thiên Hồ Lô.

Còn về cái hồ lô cuối cùng, nếu chia đều ra thì có thể rơi vào tay Côn Bằng.

Dù sao Đế Tuấn cũng có ý chiêu lãm Côn Bằng, nên nếu có tranh chấp, họ sẽ ưu tiên Côn Bằng trước.

Thực tế, trước khi Tam Thanh đến, các phương thế lực tuy bề ngoài không giao tiếp, nhưng trong thâm tâm đã đạt được một sự đồng thuận ngầm.

Thế nhưng sự xuất hiện của Tam Thanh đã phá vỡ thế cân bằng đó.

Tóm lại một câu, Tiên Thiên Hồ Lô chỉ có bảy cái, nhưng lại dư ra ba người thuộc tổ hợp mạnh nhất hiện tại, những kẻ còn lại chỉ có nước tranh giành mẩu vụn thôi.

Lúc này, sau khi Đế Tuấn hừ lạnh, lão hảo nhân Hồng Vân cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Lão tiến lên một bước, trực tiếp hướng về phía ba người Lão Tử mở lời: "Ba vị đạo huynh là Bàn Cổ chính tông, đã cảm ứng được nơi này thì hẳn là thiên định cơ duyên.

Nếu đã như thế, chi bằng làm theo lời ba vị đạo huynh, chỉ lấy vật có cơ duyên thôi, thấy thế nào?" Giọng nói của Hồng Vân truyền ra.

Thế nhưng lời này vừa thốt ra, trong mắt Đế Tuấn liền hiện lên

từng trận sát ý.

Bởi vì theo lý mà nói, Hồng Vân hoàn toàn đang nghe theo lời Đông Hoàng Thái Nhất.

Nói cách khác, trong hai người họ chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất là có phần, còn Đế Tuấn thì không.

"Hừ, thật nực cười." "Hồng Vân tiểu nhi, theo ta thấy ngươi nói vậy là vì biết bản thân có cơ duyên ở đây chứ gì?" "Ta nói cho ngươi biết, cho dù có cơ duyên, cho dù ta đáp ứng điều kiện của ba người kia, nhưng nếu ta muốn cướp cơ duyên, thì các ngươi làm gì được ta?" "Cứ làm lão hảo nhân đi, chúng ta cứ chờ xem." Đế Tuấn nộ khí xung thiên, lập tức quát lên một tiếng.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ bất lực.

Người bạn này của lão cái gì cũng tốt, chỉ có tính cách là quá mức hiền lành.

Đúng lúc đó, sau khi giọng nói của Đế Tuấn vừa dứt, dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng bỗng nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ.

Bảy cái hồ lô kết trên đó tỏa ra Tiên Thiên chi khí ngút trời.

Trong khoảnh khắc đó, cảnh tượng hiện ra lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

"Tiên Thiên chi khí, hồ lô đã chín rồi..." Sau khi Tam Thanh nhìn nhau, Lão Tử là người ra tay trước, dựa theo khí vận đã định, ông trực tiếp hái xuống một cái hồ lô màu tử kim.

Vật này chính là 【Tử Kim Hồ Lô】 danh tiếng lừng lẫy đời sau.

Tiếp đó, sau Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lần lượt

ra tay, lần lượt mang đi một cái hồ lô màu xanh và một cái hồ lô hai màu.

Cái trước tuy rơi vào tay Nguyên Thủy, nhưng đời sau ít thấy tin tức về nó.

Còn cái sau, hồ lô hai màu sau khi rơi vào tay Thông Thiên đã được dùng để nuôi dưỡng hai con kỳ lân Thủy và Hỏa.

Tam Thanh lấy đi hồ lô thuộc về mình với tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã kết thúc.

Tiếp theo, những người còn lại cũng không nhịn được nữa.

Sau một hồi tranh đoạt, Tiên Thiên Hồ Lô nhanh chóng bị chia chác chỉ còn lại quả cuối cùng.

Dưới sự quan sát của Tô Mạch, anh kinh ngạc phát hiện quỹ đạo thần thoại vẫn y như cũ.

Nữ Oa dưới sự trợ giúp của ông anh cuồng em gái Phục Hy đã thành công lấy được hồ lô màu đen... thứ sau này được luyện thành【Chiêu Yêu Hồ】.

Hồng Vân với sự trợ giúp của người bạn thân Trấn Nguyên Tử đã lấy được một cái hồ lô màu đỏ... sau này trở thành【Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô】.

Chương 29

Còn Đông Hoàng Thái Nhất lấy được hồ lô màu trắng... chính là【Trảm Tiên Hồ Lô】đỉnh đỉnh đại danh đời sau.

Sáu cái hồ lô nháy mắt đã có chủ.

Thế nhưng, vẫn còn lại một cái hồ lô cuối cùng đang tỏa ra hơi thở huyền diệu.

Hơi thở của cái hồ lô này rất cổ quái, tựa như Tiên Thiên nhưng lại không phải Tiên Thiên.

Chính vì thế, khi các đại năng tranh đoạt, không ai tiên phong ra tay với nó.

Nhưng giờ đây, khi các nhân vật có thiên định cơ duyên đã lấy được hồ lô của mình, những người còn lại tự nhiên dồn ánh mắt vào cái hồ lô cuối cùng.

Chỉ thấy Đế Tuấn tiên phong bước ra, giơ tay thi triển thần thông trực tiếp chộp về phía cái hồ lô cuối cùng đó.

Nhưng ngay khi sắp chạm vào, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng cũng đồng loạt ra tay.

"Ta suy tính thấy cái hồ lô này không nằm trong thiên định chi số, ta tự nhiên có thể tranh đoạt một phen." Phục Hy đã nhắm vào cái hồ lô này từ sớm nên mới nói vậy.

Tương tự, Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng cũng đã nhìn thấu tất cả, phân phối thần thông để tranh đoạt.

"Hừ, ai dám tranh với huynh trưởng ta, tìm chết!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Đế Tuấn bị vài người vây công liền phẫn nộ quát mắng, gia nhập vòng chiến.

Cùng lúc đó, khi ba phương thế lực chuẩn bị tranh đoạt cái hồ lô cuối cùng, Tô Mạch đang đứng xem kịch ở bên cạnh lại thầm cười lạnh.

Bởi vì anh quá quen thuộc với quỹ đạo thần thoại, anh biết Tiên Thiên Hồ Lô đều có chủ nhân thiên định.

Chủ nhân của cái hồ lô cuối cùng vốn dĩ là Hồng Quân.

Hiện tại lão chưa xuất hiện hoàn toàn là do chênh lệch cảnh giới quá lớn mà thôi.

"Cứ đánh đi, lát nữa Hồng Quân thu cái hồ lô này đi, chắc đám người này tức đến hộc máu mất," Tô Mạch thầm nhủ.

Thế nhưng, ngay khi ý niệm vừa dứt, trong đầu anh bỗng vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 'Đinh!

Tiến độ điểm danh 100%...

Hoàn thành điểm danh Bất Chu Sơn, nhận thưởng: 【Hỗn Độn Hồ Lô】, 【Cửu Bí - Hành Tự Bí】...' "Hả?

Đợi đã, phần thưởng là 【Hỗn Độn Hồ Lô】?

Còn có 【Cửu Bí - Hành Tự Bí】 nữa, vãi thật." Lúc này, khi việc điểm danh hoàn thành và hệ thống phát thưởng, Tô Mạch hoàn toàn sững sờ.

Cái sau thì còn đỡ, trước đó ở Tử Tiêu Cung anh đã nhận được một bí trong Cửu Bí rồi, Bất Chu Sơn cấp bậc không kém Tử Tiêu Cung, hệ thống cho thêm một bí nữa cũng không có gì lạ.

Nhưng Hỗn Độn Hồ Lô thì khác.

Phải biết rằng bảy cái hồ lô do Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng kết ra đều là vật thiên định, đều có chủ nhân mệnh số của riêng mình.

Hồ lô màu vàng thuộc về Lão Tử.

Hồ lô màu trắng thuộc về Đông Hoàng Thái Nhất.

Màu đen là Nữ Oa.

Hai màu là Thông Thiên.

Màu xanh là Nguyên Thủy.

Màu đỏ là Hồng Vân.

Sáu cái hồ lô Tiên Thiên trước đó tương ứng với sáu vị chủ nhân thiên định.

Chương 30

Cái hồ lô cuối cùng tự nhiên cũng không ngoại lệ, hơn nữa chủ nhân của nó còn là kẻ đáng gờm nhất Hồng Hoang.

Bởi vì trong thần thoại Hồng Hoang mà Tô Mạch biết, cái hồ lô cuối cùng có màu tím, đời sau gọi là 【Hỗn Độn Hồ Lô】.

Chủ nhân của nó chính là vị Thánh nhân đầu tiên của thế gian này - Hồng Quân đạo tổ.

Thế nhưng, khoảnh khắc hệ thống trao thưởng 【Hỗn Độn Hồ Lô】, Tô Mạch không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh.

"Hệ thống, Hỗn Độn Hồ Lô là vật thiên định của Hồng Quân, dùng thứ này làm phần thưởng điểm danh, bộ không sợ tôi bị vướng vào nhân quả với Hồng Quân sao?" Cuối cùng, Tô Mạch cũng lên tiếng hỏi trong lòng. 'Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Vật phẩm thưởng từ nhiệm vụ điểm danh không liên quan đến bất kỳ nhân quả nào.

Một khi phần thưởng đã trao tay, nó thuộc về ký chủ.

Còn về chủ nhân thiên định ban đầu, họ không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào lên ký chủ.' Hệ thống giải thích một câu mang tính chất công vụ.

"Đù, theo ý của ngươi, tôi là người hớt tay trên của Hồng Quân đạo tổ?

Mà lại không có bất kỳ tác dụng phụ nào?" Chỉ trong một thoáng, Tô Mạch không nén nổi kích động.

Anh rất am hiểu thần thoại, những truyền thuyết về sáu cái Tiên Thiên Hồ Lô đầu anh biết không ít.

Nhưng riêng về cái 【Hỗn Độn Hồ Lô】 vốn thuộc về Hồng Quân thì thông tin lại cực kỳ hạn chế.

Bởi vì xuyên suốt toàn bộ thần thoại Hồng Hoang, cái hồ lô này chỉ xuất hiện một lần duy nhất vào lúc hồ lô đẳng chín, sau đó bị Hồng Quân thu đi và hoàn toàn không có bất kỳ tin tức nào rò rỉ ra ngoài.

Thế nhưng người đời sau lại có rất nhiều suy đoán về nó.

Đặc biệt là có một giả thuyết cực kỳ khớp với cái hồ lô này.

Truyền thuyết kể rằng, Hỗn Độn Hồ Lô này nuôi dưỡng hỗn độn chi khí, tuy vẫn chỉ ở cấp bậc Tiên Thiên, nhưng lại có khả năng nghịch chuyển Tiên Thiên.

Do thứ này quá mức nghịch thiên, không được Thiên Đạo dung thứ, nên luôn bị Hồng Quân phong ấn bằng một phương thức nào đó.

Dù sao quy tắc Hồng Hoang là vậy, hễ thứ gì có sức mạnh vượt qua Thiên Đạo đều bị thiên đố.

Giống như việc Tạo Hóa Thanh Liên bị phân làm ba vậy.

Nếu Hồng Quân không phong ấn nó, sớm muộn gì nó cũng chịu chung số phận với Tạo Hóa Thanh Liên.

Tất nhiên... còn một nguyên nhân nữa, Hồng Quân sau ba lần giảng đạo sẽ hợp đạo, lúc đó lão sẽ là người chấp chưởng Thiên Đạo.

Chỉ cần Hỗn Độn Hồ Lô không bị truyền ra ngoài thì tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Đó là suy đoán của đời sau về tung tích của Hỗn Độn Hồ Lô.

Tuy nhiên, có một giả thuyết khác cho rằng có người đã liên hệ Hỗn Độn Hồ Lô với Hỗn Độn Đỉnh.

Bởi vì trong truyền thuyết, cả hai món bảo vật đều có khả năng

nghịch chuyển Tiên Thiên, năng lực huyền diệu gần như đúc cùng một khuôn.

Quan trọng hơn, cả hai món bảo vật trong Hồng Hoang đều chỉ có danh tiếng chứ không hề có chiến tích thực tế nào được lưu truyền.

Chính vì thế, đời sau mới có người táo bạo đoán rằng, Hỗn Độn Đỉnh thực chất chính là Hỗn Độn Hồ Lô.

Hoặc giả, giữa hai thứ này có một mối liên hệ cực kỳ tinh diệu.

Lúc này, dù trong đầu Tô Mạch lóe lên vô số ý niệm, nhưng thời gian thực tế trôi qua chưa bao lâu.

Chỉ như một cái búng tay, kể từ lúc nhận được phần thưởng hệ thống cũng chỉ mới qua vài nhịp thở.

Ngay khi mọi ý niệm vừa dứt, dị biến đột ngột xảy ra.

Chương 31

Chỉ thấy đám người Đế Tuấn, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử đang tranh giành thì Hỗn Độn Hồ Lô bỗng bay vút lên, treo lơ lửng trên không trung. 'Ong~~ Ong~~ Ong~~' Khắc tiếp theo, một luồng khí tức huyền diệu dâng trào, bao phủ lấy bản thể của Tô Mạch.

"Hử?

Chẳng lẽ chủ nhân thiên định của cái hồ lô cuối cùng lại là đồ nhi của ta?" Ánh mắt Lão Tử khẽ động, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ha ha ha ha, hồ lô tự tìm chủ nhân rồi, chủ nhân thiên định hóa ra lại là tiểu tử Tô Mạch, thật là đại tạo hóa nha." Thông Thiên cũng phát ra tiếng cười sảng khoái.

"Ân, mạch Tam Thanh ta chiếm được bốn cái hồ lô, quả là tạo hóa của chúng ta." Lúc này Nguyên Thủy cũng lên tiếng.

Tuy nhiên, dù trong lòng cả ba rất vui mừng, nhưng vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Nguyên nhân không gì khác, chính như đã nói trước đó.

Cho dù Tam Thanh hiện tại là tổ hợp mạnh nhất, nhưng họ đã lấy đi quá nhiều tạo hóa.

Ba cái hồ lô Tiên Thiên lấy đi là chuyện bình thường, vì đó là vật thiên định, cộng thêm thực lực của họ, hoàn toàn có tư cách sở hữu.

Nhưng Tô Mạch thì khác.

Tuy anh là đệ tử của đại ca Tam Thanh - Lão Tử, nhưng tu vi chỉ mới ở mức Thái Ất Kim Tiên, lấy đức hạnh gì, năng lực gì mà chiếm hữu trọng bảo đẳng cấp này.

Thế nên, sau khi bảo vật tự động nhận chủ, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Tô Mạch.

Tình cảnh này khiến áp lực đè nặng lên Tam Thanh tăng lên gấp bội.

"Hừ, Tam Thanh đạo hữu, các vị có ý gì?

Một môn bốn bảo vật?

Các vị thực sự nghĩ có thể thuận lợi mang đi sao?" Trong mắt Đế Tuấn tóe lửa nộ hỏa, giọng nói đầy sát ý.

Đồng thời, Đông Hoàng Thái Nhất ở bên cạnh cũng tế ra Tiên Thiên Chí Bảo 【Đông Hoàng Chung】.

"Đúng thế, hồ lô này là Tiên Thiên Linh Bảo, một kẻ Thái Ất Kim Tiên cỏn con có tư cách gì mà sở hữu, ba vị đạo hữu hãy giao nó ra đi, bằng không chuyện này e là khó mà êm xuôi." Lúc này, Côn Bằng cũng lên tiếng.

"Hừ, hồ lô là vật thiên định, tự có chủ nhân của nó.

Nếu nó đã chọn đồ nhi của ta, đó là cơ duyên của nó." "Sao nào, các ngươi muốn đánh một trận để tranh đoạt với ta sao?" Tuy áp lực tăng vọt nhưng Lão Tử vẫn ngay lập tức đứng ra bảo vệ Tô Mạch. 【Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp】 tỏa kim quang rực rỡ, trực tiếp bao phủ lấy anh.

"Phải, muốn chiến thì chiến, chúng ta không sợ bất kỳ kẻ nào.

Hôm nay ta muốn xem xem ai dám giở thói hung ác." 【Thanh Bình Kiếm】 của Thông Thiên vừa xuất, lập tức diễn hóa ra vạn trượng kiếm mang.

Còn về Nguyên Thủy, ông cũng tế ra 【Tam Bảo Ngọc Như Ý】.

Nhất thời, bầu không khí tại hiện trường trở nên vô cùng nặng nề,

chỉ cần một lời không hợp là sẽ đại chiến nổ ra.

Thế nhưng, trong lúc Tam Thanh đang đối đầu với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Nữ Oa ở bên cạnh lại thở dài một tiếng.

"Ba vị sư huynh, sư muội cùng các vị đều là người ngồi trên sáu cái bồ đoàn, cũng là đồng đạo Huyền môn.

Nếu đã như thế, cái hồ lô kia sư muội sẽ không tranh nữa, xem như kết một thiện duyên với sư điệt Tô Mạch." Sau khi giọng nói của Nữ Oa truyền ra, bà khẽ gật đầu với Phục Hy bên cạnh.

Thực tế, hai người trước đó đã bí mật truyền âm trao đổi, việc không tranh hồ lô thực chất là ý của Phục Hy.

Dù sao lão cũng tinh thông diễn toán chi đạo, ngay lúc hồ lô nhận chủ, lão đã bấm ra được một chút huyền cơ.

Cùng lúc đó, sau khi Nữ Oa biểu lộ thái độ, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử nhìn nhau, cuối cùng cũng lắc đầu.

"Vật này, Trấn Nguyên Tử ta cũng không tranh nữa, xem như nể mặt sư điệt Tô Mạch." Trấn Nguyên Tử vốn có bảo vật bản mệnh, có thêm cái hồ lô hay không cũng chẳng khác gì thêu hoa trên gấm.

Chương 32

Trong mắt lão, Tô Mạch đã được Tam Thanh coi trọng như vậy thì tương lai chắc chắn sẽ phi phàm, cho nên giống như Nữ Oa, thay vì tranh đoạt, chi bằng kết một thiện duyên.

Như vậy, phe tranh đoạt cuối cùng chỉ còn lại Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và Côn Bằng.

Thế trận này khiến áp lực cho Tam Thanh giảm bớt đi nhiều.

Ba đối ba, họ chẳng ngán đối thủ nào.

Lúc này, Đế Tuấn lập tức hừ lạnh.

"Hừ, Tam Thanh, tu vi của chúng ta cũng chẳng kém các người bao nhiêu.

Đệ đệ ta có Tiên Thiên Chí Bảo, nếu thật sự liều mạng, các người nghĩ có thể bảo vệ được thằng nhóc kia sao?" Dù trong lòng phẫn nộ vì Nữ Oa và Trấn Nguyên Tử rút lui giữa chừng, nhưng hiện tại tên đã trên dây, không thể không bắn.

"Có bảo vệ được hay không, đánh một trận mới biết.

Nếu các ngươi đã cố chấp như vậy thì ra tay đi." Lão Tử lại lên tiếng, ngoài việc tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trong tay ông còn hiện thêm một cây 【Biển Quải】.

Đại chiến... sắp sửa bùng nổ.

Cùng lúc đó, Tô Mạch cũng căng thẳng.

Đúng như lời Đế Tuấn nói, tuy có Tam Thanh che chở, nhưng đám gia hỏa kia đều là bậc Đại La Kim Tiên cả.

Lại thêm trong tay đều có bảo vật vô địch, nếu thật sự đánh nhau,

không chừng anh sẽ gặp nguy hiểm thật.

"Ân, không ổn, phải nghĩ cách hóa giải nguy cơ này thôi." Lúc này, trong lòng Tô Mạch nảy ra một ý tưởng táo bạo.

"Mình có Cửu Bí - Giai Tự Quyết và Hành Tự Bí, lại có 【Tịnh Thế Bạch Liên】 hộ thân, nếu có thể khiến đám gia hỏa này đấu cùng đẳng cấp với mình, mình chẳng ngán kẻ nào." "Đã vậy, chi bằng lát nữa dùng kế khích tướng, có sư phụ ở đây, chắc chắn cơ hội thành công sẽ rất cao." Ý tưởng vừa xuất hiện, Tô Mạch liền động tâm, vội vàng tiếp nhận truyền thừa 【Cửu Bí - Hành Tự Bí】.

"Hệ thống, mau truyền thừa Cửu Bí - Hành Tự Bí cho tôi." Trong khi giao tiếp với hệ thống, thanh tiến độ cũng hiện ra trong tầm mắt anh. 'Đinh!

Truyền thừa bắt đầu, tiến độ hiện tại... 1%... 2%... 80%...' Tốc độ truyền thừa nhanh hơn tốc độ điểm danh nhiều, tuy vẫn cần thời gian nhưng nháy mắt đã đạt 80%.

Cuối cùng, khi tiến độ đạt 100%, Hành Tự Bí đã hoàn toàn bị anh làm chủ.

Tiếp đó, anh động niệm, kết nối với 【Hỗn Độn Hồ Lô】 đang treo trên đỉnh đầu, thu nó vào bản thể của mình.

Toàn bộ quá trình diễn ra liền mạch, nhìn thì rườm rà nhưng thời gian thực tế chẳng tốn bao nhiêu.

Cùng lúc đó.

Khi Hỗn Độn Hồ Lô biến mất, Hồng Quân đang ở Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời bỗng cảm nhận được gì đó, đột nhiên mở mắt.

"Kỳ quái, tại sao ta lại cảm thấy một cỗ tạo hóa đã biến mất?" Ý niệm lóe lên, lão thầm thôi diễn một hồi, cuối cùng lại lắc đầu, tiếp

tục nhắm mắt đả tọa...

Trong lúc Tô Mạch thu hồ lô vào bản thể, Tam Thanh và đám người Đế Tuấn vẫn đang ở thế đối đầu.

Nhưng đúng lúc này, thấy Hỗn Độn Hồ Lô biến mất, Đế Tuấn nghiến răng, cuối cùng cũng động thủ.

Một đạo Thái Dương Chân Viêm trực tiếp bắn thẳng về phía Tô Mạch.

"Hừ, tìm chết." Lão Tử nổi giận, cũng đánh ra một đạo Thái Thanh khí, va chạm với Thái Dương Chân Hỏa kia. 'Oanh long~~' Tiếng nổ lớn lập tức vang lên.

Chương 33

Đạo sức mạnh đó đã bị Lão Tử chặn lại.

“Lão Tử, ngươi thật sự muốn bảo vệ đứa trẻ này sao?” Đế Tuấn thấy đòn tấn công bị chặn, lại truy vấn.

“Hừ... muốn chiến thì chiến, sao nhiều lời phế thoại thế?” Lão Tử đáp trả, khí tức trên người càng lúc càng tăng cao.

Tuy nhiên, ngay khi hai bên chuẩn bị đại chiến một lần nữa, Tô Mạch ở phía sau bỗng lên tiếng: “Sư phụ, xin nghe con một lời...” “Chẳng qua các ngươi ỷ vào tu vi cao hơn tôi mới dám ra tay tranh đoạt thôi.

Nếu đấu cùng cấp bậc, đồ đệ sẽ không thua kém bất kỳ ai.” “Chi bằng thế này, nếu các ngươi có thể thắng tôi nửa chiêu ở cùng cảnh giới, điều đó chứng minh tôi không xứng sở hữu tạo hóa này, bảo vật dâng tặng cũng không hối tiếc.” “Nhưng theo tôi thấy, chắc các ngươi không dám làm thế đâu nhỉ.” Giọng nói của Tô Mạch vang lên.

Lời vừa dứt, đám người Đế Tuấn đối diện lập tức mừng rỡ.

Rõ ràng, kế khích tướng đã có tác dụng.

Dù sao họ cũng là thiên tài từ khi sinh ra, lúc ra đời đã có bảo vật bản mệnh, có thể coi là những kẻ đứng đầu thế gian này.

Tô Mạch tuy là Tiên Thiên Linh Căn, có căn nguyên không kém gì họ, nhưng tu vi rốt cuộc vẫn chênh lệch quá nhiều.

Cho dù là đấu cùng cấp, Đế Tuấn và đồng bọn cũng nghĩ anh không phải đối thủ.

Bởi vì cho dù không dùng sức mạnh Đại La Kim Tiên, họ vẫn có kinh nghiệm chiến đấu ở tầng thứ đó.

Tuy nhiên, khi Tô Mạch dứt lời, Lão Tử còn chưa kịp phản ứng thì Đế Tuấn đối diện đã cười cuồng loạn.

"Ha ha ha ha, tiểu nhi vô tri, thật sự nghĩ rằng căn nguyên bất phàm là có thể đấu với chúng ta sao?" "Đừng nói là chiến cùng cấp, ngay cả khi ta thấp hơn ngươi một cảnh giới, ta cũng có thể dễ dàng áp chế ngươi." "Lão Tử, giờ đến đồ đệ ngươi cũng yêu cầu thế rồi, lẽ nào ngươi còn muốn ngăn cản chúng ta?" Rõ ràng so với việc đánh với Tam Thanh, Đế Tuấn thích đánh với Tô Mạch hơn.

Cho dù áp chế tu vi xuống mức Thái Ất Kim Tiên thì đã sao?

Dù sao trong thần thoại Hồng Hoang, thực lực của lão ở cùng cấp bậc ít nhất cũng nằm trong top 10.

Thực tế đúng là vậy.

Bởi vì trong thần thoại, Đế Tuấn là kẻ có thể đấu ngang ngửa với Tổ Vu.

Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, nhục thân của họ được mệnh danh là vô địch cùng cấp.

Lúc này, sau khi Đế Tuấn dứt lời, Lão Tử nhíu mày, quay sang nhìn Tô Mạch.

"Đồ nhi, Đế Tuấn do Thái Dương tinh dựng dục, thiên sinh đã có thần thông, cho dù là sư phụ đấu cùng cấp với hắn cũng phải tốn không ít công sức." "Tu vi của con còn nông cạn, chưa trải qua quá trình Đại La hóa hình, ý chí chiến đấu chắc chắn không bằng đối phương, nếu chiến với hắn, e là con sẽ chịu thiệt." Giọng nói của Lão Tử truyền đến.

"Phải đó, tiểu tử Tô Mạch, con chim ba chân này tuy có chút đáng ghét nhưng cũng có vài thủ đoạn.

Hay là thế này, trận chiến này cứ để ta, đấu cùng cấp chứ gì, ta có

tu vi Đại La, đúng lúc không cần hạ thấp cảnh giới nữa.” Thông Thiên cũng lên tiếng.

“Sư phụ, sư thúc, không cần lo lắng.

Một khi đệ tử đã đề xuất đấu cùng cấp thì chắc chắn có nắm chắc.” “Hồ lô đã nhận đệ tử làm chủ, để giữ được bảo vật này thì tự nhiên đệ tử phải tự mình ra tay.” “Hơn nữa...

đệ tử đã nhượng bộ, nếu thua sẽ giao ra bảo vật, vậy thì đối phương cũng phải có biểu thị gì đó mới đúng.” “Vì vậy xin sư phụ cùng hai vị sư thúc làm chủ.” Ý của Tô Mạch rất đơn giản.

Đấu cùng cấp cũng được, lấy Hỗn Độn Hồ Lô làm tiền cược, vậy thì đối phương cũng phải bỏ ra bảo vật tương ứng mới được.

Nghe yêu cầu của Tô Mạch, Tam Thanh tự nhiên dồn ánh mắt vào Đế Tuấn.

“Ngươi nghe đồ đệ ta nói rồi đấy, hồ lô là vật Tiên Thiên, nếu muốn cá cược thì tự nhiên phải lấy ra bảo vật cùng cấp bậc mới được.” “Bằng không, trận chiến này cứ để chúng ta kết thúc đi.” Lão Tử lập tức lên tiếng.

“Được... bảo vật cùng cấp chứ gì. 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 của ta cũng là cấp bậc Tiên Thiên, hôm nay ta lấy vật này làm tiền cược, nếu ta thua, cứ việc mang nó đi.” Khoảnh khắc đó, lời Đế Tuấn vừa dứt, một đạo Tiên Thiên chi khí liền từ tay lão bốc lên.

Bảo vật này vừa xuất hiện, thủy khí xung quanh lập tức dâng trào.

Chương 34

Cùng lúc đó, khoảnh khắc Tô Mạch nhìn thấy món bảo vật này, trong lòng anh mừng rỡ, trong đầu lập tức hiện lên ý niệm về Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Bởi vì 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 chính là một trong số đó.

Tương truyền, lúc Hỗn Độn sơ khai, Hỗn Độn Thanh Liên do không chịu nổi lực khai thiên nên bị xẻ năm xẻ bảy, rơi vào Hồng Hoang hóa thành các loại bảo vật.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ chính là do năm cánh hoa hóa thành: 【Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ】, 【Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ】, 【Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ】, 【Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ】, 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đều ở cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, tuy không phải hàng đỉnh tiêm nhưng không thể xem thường, vì cả năm món này đều có nguồn gốc từ Hỗn Độn Thanh Liên.

Trong truyền thuyết, một khi Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ tụ hội, có thể dùng 【Hỗn Độn Đỉnh】 nghịch chuyển Tiên Thiên, có cơ hội trở thành Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo.

Tô Mạch tuy không có Hỗn Độn Đỉnh nhưng trong tay anh có 【Hỗn Độn Hồ Lô】 nha, cả hai đều có khả năng nghịch chuyển Tiên Thiên.

Nếu thật sự thu thập đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, chẳng phải trong tay anh sẽ có thêm một món Tiên Thiên Chí Bảo sao?

Không chỉ vậy.

Bản thể của Tô Mạch là Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng, thuộc tính vốn đã khế hợp ngũ hành, lại sở hữu Ngũ Hành Thần Quang.

Nếu có thêm Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo nữa thì thật là không dám tưởng tượng nổi.

Chính vì vậy, khi thấy Đế Tuấn lấy Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ ra làm tiền cược, Tô Mạch mới hưng phấn đến thế.

Tất nhiên, thu thập đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ không hề dễ dàng.

Bởi vì năm xưa trong trận chiến Đạo - Ma, Hồng Quân từng thu thập bảo vật này để đối phó với Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu.

Nhưng đáng tiếc là cho đến cuối cùng lão cũng chỉ thu thập được bốn lá cờ, lá còn thiếu chính là lá 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 mà Đế Tuấn đang cầm.

Tuy nhiên, dù không thu thập đủ nhưng Hồng Quân cuối cùng vẫn thắng trong trận chiến Đạo - Ma.

Từ đó, sau khi chứng đạo thành thánh và ba lần giảng đạo viên mãn, bảo vật này đối với lão không còn quan trọng nữa.

Cuối cùng, lão đã đem phân phát hết bảo vật trên Phân Bảo Nhang.

Lúc này, sau khi những mẩu chuyện về Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ xẹt qua trí não, Tô Mạch không nhịn được mà suy tính.

“Theo truyền thuyết, sau khi Đạo Tổ giảng đạo xong, trước khi hợp đạo sẽ phân phát hết số bảo vật đã thu thập được.

Trong đó sư phụ và sư thúc Nguyên Thủy mỗi người được một lá, lá nữa rơi vào tay Chuẩn Đề ở phương Tây, lá cuối cùng hình như ở

trong tay Dao Trì Tây Vương Mẫu." "Nhưng hiện tại Đạo Tổ vẫn chưa giảng đạo xong, nếu mình có thể thăng cấp lên Đại La Kim Tiên thậm chí Chuẩn Thánh trước khi lần giảng đạo thứ ba kết thúc, có lẽ sẽ có cơ hội thu bốn lá cờ kia vào túi." Trong chốc lát, Tô Mạch không nén nổi tham vọng.

Cùng lúc đó, về phía Tam Thanh.

Lão Tử thấy Đế Tuấn lấy Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ làm tiền cược thì cảm thấy lá cờ này hơi kém cạnh so với Hỗn Độn Hồ Lô nên định lên tiếng từ chối.

Nhưng đúng lúc này, Tô Mạch âm thầm truyền âm cho Lão Tử.

"Sư phụ, đệ tử sở hữu ngũ hành chi lực, bảo vật này nằm trong ngũ hành, lại có khả năng khống thủy huyền diệu, rất hợp với đệ tử." "Vì vậy xin sư phụ thành toàn." Lão Tử làm sao không hiểu ý đồ của Tô Mạch, cho nên ngay khi định mở miệng, ông đã được truyền âm nhắc nhở.

"Ân, nếu đã như thế thì cứ theo ý con đi." Cuối cùng, Lão Tử gật đầu đồng ý, dời tầm mắt sang Đế Tuấn.

"Đồ đệ ta đã đồng ý rồi, vậy thì trận chiến này bắt đầu đi." Lời Lão Tử vừa dứt, Đế Tuấn lập tức không đợi được nữa mà xông lên.

Tuy nhiên, vì là đấu cùng cấp nên lúc này lão đã áp chế cảnh giới xuống cùng tầng thứ với Tô Mạch, tức Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

"Thằng nhóc, hôm nay ta sẽ dạy cho kẻ không biết trời cao đất dày như ngươi một bài học." Trên đầu Đế Tuấn treo Hà Đồ Lạc Thư, lão vung tay một cái, trực tiếp đánh ra một đạo Thái Dương Chân Hỏa.

Thấy vậy, Tô Mạch lập tức tế ra Tịnh Thế Bạch Liên.

Tiếp đó, sức mạnh Cửu Bí - Hành Tự Bí được kích hoạt, tốc độ tăng vọt.

Pháp môn này trong thế giới huyền huyễn được xưng là tốc độ cực hạn thế gian.

Đúng như tên gọi, ở cùng cấp bậc, hiếm có ai đủ sức tranh phong về tốc độ với nó.

Chương 35

Trận chiến của Đế Tuấn và Tô Mạch là đấu cùng cấp, thế nên khi Hành Tự Bí được thi triển, chỉ thấy một đạo hào quang lóe lên, Tô Mạch đã biến mất khỏi chỗ cũ. 'Oanh~~' Tiếng nổ vang rền, lửa cháy lan tỏa.

Thế nhưng lại không trúng được Tô Mạch.

Tiếp theo, ngay khi Đế Tuấn vừa kịp phản ứng, lão liền cảm ứng được trên đỉnh đầu có một đạo ngũ sắc hào quang giáng xuống.

Bản mệnh thần thông -- Ngũ Hành Thần Quang.

Cửu Bí - Giai Tự Quyết -- Tăng gấp mười lần công kích.

Hai thứ cộng hưởng với nhau khiến sức mạnh của Tô Mạch đạt tới cực hạn Thái Ất Kim Tiên, thậm chí ẩn ẩn vượt qua.

"Đại huynh, cẩn thận..." Trong tình thế cấp bách, Đông Hoàng Thái Nhất đang đứng xem bên cạnh không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở. 'Oanh long~~' Cuối cùng, Ngũ Hành Thần Quang được gia trì bởi Giai Tự Quyết gấp mười lần công kích đã giáng xuống, nổ tung trên đỉnh đầu Đế Tuấn, tạo ra những đợt sóng xung kích vô cùng kinh khủng.

"A... chết tiệt." Khắc tiếp theo, Đế Tuấn bị hào quang nhấn chìm, lập tức phát ra tiếng gầm giận dữ. 'Bành~~' Lửa cháy ngút trời.

Dù bị Tô Mạch đánh lén nhưng Đế Tuấn rốt cuộc vẫn là tiên thiên thần thai, thực lực vô cùng đáng sợ.

Trong chớp mắt, lão đã chặn đứng đòn tấn công của Tô Mạch.

Tiếp đó, lão diễn hóa Thái Dương Chân Hỏa, hung hăng quét qua không trung.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả vùng không gian dường như bị ngọn lửa đốt cháy đến nứt toác.

"Tiểu tử, đấu với ta, ngươi còn non lắm." "Giờ nhận thua còn kịp, bằng không nếu bị thần thông của ta thiêu đốt làm tổn thương căn cơ thì đừng có trách ta." Thái Dương Chân Hỏa là bản mệnh thần thông của Đế Tuấn, có thể nung chảy vạn vật, khắc chế mọi thuộc tính linh căn trên đời.

Cho nên, khi thần thông thiêu cháy hư không, lão tin chắc Tô Mạch không thể chống đỡ nổi.

Nhưng... ngay khi lời vừa dứt, lão lại cảm nhận được từ phía sau có một luồng sức mạnh kinh khủng ập tới.

Ngũ Hành Thần Quang... lại xuất hiện.

Ánh hào quang đó một lần nữa giáng xuống người Đế Tuấn.

"Hả?

Ngươi có thể thoát khỏi thần thông của ta sao?" Đế Tuấn kinh hãi, không nhịn được hét lên.

Thực tế, khi Đế Tuấn thi triển thần thông tấn công Tô Mạch, anh đã dùng Cửu Bí - Hành Tự Bí thoát khỏi vùng hư không đó.

Pháp môn này tuy ở Hồng Hoang không so được với những bản mệnh thần thông của bọn tiên thiên thần thai kia, nhưng ở cùng cấp bậc, nếu căn nguyên đôi bên không chênh lệch quá nhiều thì có thể coi là tốc độ cực hạn rồi.

Cho nên việc Tô Mạch âm thầm thi triển khiến Đế Tuấn không nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, không chỉ Đế Tuấn kinh ngạc mà những người khác cũng bị Tô Mạch làm cho sững sờ.

Hai lần đánh lén, cùng một phương thức chiến đấu, cùng một thần thông, vậy mà Đế Tuấn lại không phản ứng kịp lần nào.

Thật là khó tin.

"Hóa ra thằng nhóc Tô Mạch này có loại thần thông tốc độ cực hạn này, tuy nhìn không quá thâm sâu nhưng ở cùng cấp thì đây đúng là một thủ đoạn bảo mệnh không tồi." Thông Thiên có thực lực Đại La Kim Tiên nên tự nhiên nhìn thấu được quỹ đạo tốc độ của Tô Mạch.

Thực ra những người khác ở đây, trừ Đế Tuấn đang áp chế cảnh giới ra, ai cũng nhìn thấy rõ ràng.

Chương 36

“Ân, không tệ, không tệ, môn thân pháp thần thông này quả thực có chút huyền diệu, dùng nó để đấu cùng cấp với Đế Tuấn thì sẽ không bị thiệt thòi.” “Tuy nhiên, pháp môn này xem ra vẫn chưa hoàn thiện, với cảnh giới của chúng ta thì có thể thấy được không ít sơ hở, lát nữa hãy tìm cơ hội hoàn thiện cho nó.” Lão Tử cũng liên tục gật đầu, cực kỳ hài lòng với biểu hiện của Tô Mạch.

Cùng lúc đó.

Sau khi Tô Mạch đánh lén thành công lần thứ hai, Đế Tuấn lại nổi trận lôi đình.

“A... ta sẽ băm vằn ngươi ra.” Chỉ thấy trên người lão tỏa ra chân hỏa rực rỡ, trên đỉnh đầu còn hiện ra Hà Đồ Lạc Thư.

Cũng ngay khi Hà Đồ Lạc Thư hiện ra, Đế Tuấn cuối cùng cũng khóa chặt được quỹ đạo di chuyển của Tô Mạch.

“Hừ, ỷ vào thân pháp thần thông sao?

Ta có Hà Đồ Lạc Thư có khả năng thôi diễn, tuy không nhìn rõ được nhưng vẫn có thể bắt được dấu vết của ngươi.” ‘Oanh~~’ Sức mạnh khổng lồ lại bùng phát.

Đế Tuấn thúc động Hà Đồ Lạc Thư khóa chặt Tô Mạch, giống như radar bám sát nút sau lưng anh. ‘Bành bành bành~~ Bành bành bành~’ Cứ như thế, hai người triển khai một trận kịch chiến giữa không trung.

Phải nói rằng.

Sở hữu Cửu Bí - Giai Tự Quyết, cộng thêm Ngũ Hành Thần Quang, công kích của Tô Mạch cơ bản không hề thua kém Đế Tuấn.

Lại thêm có 【Tịnh Thế Bạch Liên】 hộ thân và tốc độ cực hạn của Hành Tự Bí.

Dưới sự gia trì của mọi sức mạnh, anh thấp thoáng chiếm được thượng phong. 'Bành bành bành~~ Bành bành bành~' Thái Dương Chân Hỏa thiêu cháy hư không.

Ngũ Hành Thần Quang quét sạch vạn vật.

Sức mạnh của hai bên đan xen, thi thoảng Đế Tuấn lại bị thần quang quét trúng.

Lúc đầu còn đỡ, dựa vào sức mạnh bản thân lão có thể dễ dàng chịu đựng.

Nhưng lâu dần thì không ổn.

Bởi vì đây là trận đấu cùng cấp, lão đang ở cùng cảnh giới với Tô Mạch.

Lão có Hà Đồ Lạc Thư, Tô Mạch cũng có Tịnh Thế Bạch Liên.

Về bản mệnh thần thông, cả hai cũng ngang ngửa nhau.

Tuy Đế Tuấn có ý chí chiến đấu cấp Đại La Kim Tiên nhưng Tô Mạch lại có thứ khác.

Cửu Bí - Giai Tự Quyết -- Tăng gấp mười lần chiến lực.

Cửu Bí - Hành Tự Bí -- Tốc độ cực hạn thế gian.

Kết hợp cả hai lại, Tô Mạch hoàn toàn áp chế được uy phong của Đế Tuấn. 'Bành bành bành~~ Bành bành bành~' Những tiếng nổ lớn liên tục vang lên.

Cứ như thế, trận chiến kéo dài hồi lâu, Đế Tuấn càng đánh càng uất ức, cuối cùng không nhịn được mà giải phóng khí tức Đại La Kim Tiên ra. 'Oanh long~~' Sức mạnh kinh khủng nháy mắt bao trùm bầu trời.

“Hừ, Đế Tuấn, ngươi dám!” “Đừng hòng làm hại đồ đệ ta.” “Tìm chết.” Trong nháy mắt, ngay khi Đế Tuấn bất chấp lời hứa mà bộc phát thực lực Đại La Kim Tiên, ba đạo hào quang đã vút thẳng lên trời.

“Hừ, Tam Thanh, chớ có làm hại huynh trưởng ta.” Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn luôn quan sát chiến cục cũng tế ra Đông Hoàng Chung xông lên. ‘Oanh long~~’ Tam Thanh đối mặt với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Những luồng sức mạnh khổng lồ va chạm vào nhau khiến không gian trên bầu trời xuất hiện cảnh tượng sụp đổ.

Chương 37

"Hừ, không tuân thủ giao ước, dùng cảnh giới Đại La Kim Tiên để áp chế đồ đệ ta, nếu biết điều thì mau giao linh bảo ra đây, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí." Sau một đòn va chạm, Lão Tử lập tức lên tiếng quát mắng.

"Muốn bảo vật sao?

Mơ đi..." Đế Tuấn bị Tô Mạch đánh cho một trận uất ức nên tự nhiên không chịu giao ra.

Bên cạnh lão còn có Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng.

Nếu thật sự đại chiến, thắng phụ vẫn là năm ăn năm thua.

Cứ như vậy thì mọi chuyện lại quay về như cũ, cùng lắm thì lúc chiến đấu cứ trực tiếp xóa sổ Tô Mạch là xong.

Đó chính là suy nghĩ của Đế Tuấn lúc này.

Thế nhưng, ngay khi lời vừa dứt, dị biến đột ngột xảy ra.

Phía dưới, Nữ Oa trực tiếp lên tiếng: "Đế Tuấn đạo hữu, nếu đã thua rồi thì chi bằng làm theo giao ước mà giao linh bảo ra đi." "Nếu các ngươi cứ cố chấp như vậy, ta chỉ có nước đứng về phía ba vị sư huynh thôi." Khoảnh khắc đó, khi giọng nói của Nữ Oa vừa dứt, bóng dáng bà đã xuất hiện bên cạnh Tô Mạch.

Đồng thời, ông anh cuồng em gái Phục Hy thấy vậy cũng tự nhiên đứng về phe Tam Thanh.

"Phải đó, Đế Tuấn đạo hữu đã thua thì nên dĩ hòa vi quý, hà tất vì một món linh bảo mà đánh đánh giết giết, mọi người ngồi xuống luận đạo chẳng phải tốt hơn sao." Lúc này, lão hảo nhân Hồng Vân cũng đứng ra, lời nói rõ ràng là nghiêng về phía Tam Thanh.

Hồng Vân vừa lên tiếng, Trấn Nguyên Tử cũng chỉ biết cười khổ mà đi theo.

Nhất thời... ngoại trừ Côn Bằng chưa tỏ thái độ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dường như đã bị cô lập.

Ánh mắt hai người quét qua đám đông, sau đó đầy sát ý nhìn trừng trừng Tô Mạch hồi lâu.

Cuối cùng, lão hừ lạnh một tiếng, ném 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 cho Tô Mạch.

"Được, ta nhớ kỹ ngươi rồi, hy vọng sau này ngươi cũng gặp may mắn như thế, có người ngày đêm hộ đạo, bằng không lần sau gặp lại ta nhất định sẽ chém chết ngươi." "Nhị đệ, chúng ta đi." Đế Tuấn nghiến răng thốt ra một câu, sau đó vung tay lớn, cùng Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo đám thủ hạ rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn.

"Haiz..." Cùng lúc đó, Côn Bằng thấy đại thế đã mất nên cũng không dám ở lại lâu, một đạo hào quang lóe lên rồi cũng biến mất tại chỗ.

Sau khi đám người Đế Tuấn rời đi, những người còn lại đều dồn ánh mắt vào Tô Mạch.

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử, lão liên tục cảm thán vận khí của mạch Tam Thanh khi thu được Tô Mạch làm đệ tử.

Dù sao căn nguyên của Tô Mạch giờ đã không còn là bí mật.

Một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn, nắm giữ ngũ hành - 【Ngũ Châm Tùng】.

Chỉ riêng về căn nguyên thì nó ngang hàng với linh căn bản mệnh của Trấn Nguyên Tử là 【Nhân Sâm Quả】.

Tuy nhiên, vì Nhân Sâm Quả là linh căn bản mệnh của Trấn

Nguyên Tử nên nó hoàn toàn không thể sinh ra linh trí.

Chính vì thế lão mới hâm mộ vận khí của Tam Thanh. 'Ong~~' Cùng lúc đó, ngay lúc Trấn Nguyên Tử đang hâm mộ, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng ở đằng xa lại có động tĩnh.

Dưới ánh hào quang tỏa ra, Tam Thanh, Tô Mạch, Nữ Oa, Phục Hy, Trấn Nguyên Tử lần lượt dời tầm mắt sang đó.

Sau khi quan sát một hồi, Lão Tử thở dài một tiếng: "Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đã chín, bảy cái hồ lô Tiên Thiên đã nhận chủ, cây linh căn này cũng đã công đức viên mãn." "Hiện tại linh căn phát ra dị tượng, chắc hẳn là khoảnh khắc rực rỡ cuối cùng của sự sống, đáng tiếc, thật đáng tiếc thay." Lão Tử nói xong liền lắc đầu.

Rõ ràng căn nguyên của Tiên Thiên Linh Căn rất phi phàm, chẳng kém gì đám tiên thiên thần thai kia.

Trong truyền thuyết, có cây Liễu sau khi sinh linh trí đã hóa hình thành Dương Mi đại tiên.

Người này nhờ linh căn hóa hình nên thiên sinh sở hữu bản mệnh thần thông 【Không Gian Chi Môn】, từng đấu với Đạo Tổ Hồng Quân mà không hề kém cạnh.

Vì vậy, một khi linh căn có thể hóa hình, hoàn toàn có thể trưởng thành thành một tồn tại vô thượng.

Nhưng ngặt nỗi có một số linh căn khi sinh ra đã mang mệnh số định sẵn, ví dụ như Tiên Thiên Hồ Lô Đằng trước mắt đây, do mệnh số của nó phải thúc đẩy quỹ đạo thần thoại Hồng Hoang, nên nó hoàn toàn không thể sinh ra linh trí, càng không thể hóa hình.

Chương 38

Chính vì vậy Trấn Nguyên Tử mới cảm thán Tam Thanh gặp may khi tìm thấy Tô Mạch - một cây linh căn Tiên Thiên có linh trí.

Lúc này, hào quang của Tiên Thiên Hồ Lô Đằng càng lúc càng mạnh, chỉ trong khoảnh khắc đã chiếu rọi cả ngọn Bất Chu Sơn.

Tuy nhiên, sau khi đạt đến đỉnh điểm của sự huy hoàng, tất cả sức mạnh đều thu hồi lại, cuối cùng ngưng tụ thành một đoạn dây leo dài hơn ba mét.

"Haiz, cây linh căn Tiên Thiên này đã rụng rồi, đoạn dây leo còn lại cũng không còn căn cơ Tiên Thiên, nhưng cũng là một vật liệu luyện khí thượng hạng...

Nếu mạch Tam Thanh chúng ta đã có bốn cái hồ lô thì vật này chúng ta sẽ không tranh nữa." Lão Tử quay sang nhìn Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và nói ra ý định của mình.

"Ân, ta cũng được một cái hồ lô rồi, chuyến này coi như có thu hoạch... ta cũng không tranh nữa." Hồng Vân tiếp lời.

"Linh căn bản mệnh của ta cũng là một trong mười đại linh căn, vật này đối với ta cũng không có nhiều tác dụng." Trấn Nguyên Tử cũng lắc đầu tỏ ý không tranh.

Tuy nhiên, sau khi vài người dứt lời, Nữ Oa - người vốn đã có một cái hồ lô Tiên Thiên - bỗng nhiên lên tiếng: "Các vị đạo huynh, vừa rồi khi linh căn diễn hóa, sư muội bỗng cảm thấy phúc chí tâm linh, nhận ra vật này với sư muội có một mối đại tạo hóa thiên định, cho nên...

Nữ Oa xin đa tạ các vị đạo huynh tại đây." Dứt lời, Nữ Oa vung

tay một cái, không chút do dự thu vật ấy vào túi.

"Tạo hóa trong miệng Nữ Oa chắc chắn là việc tạo nhân, ân, không được, ngoài đoạn dây leo của Tiên Thiên Hồ Lô Đằng ra thì còn cần Cửu Thiên Tức Nhưỡng nữa." "Mình phải hành động nhanh lên thôi, kẻo bà ấy lại cảm ứng được rồi lấy luôn cả Cửu Thiên Tức Nhưỡng đi thì hỏng." Thấy Nữ Oa thu dây leo đi, Tô Mạch giật mình, chẳng thèm chào hỏi ai đã bay vèo tới chỗ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng lúc trước.

Hiện tại tuy anh chưa hóa hình nhưng sau khi đạt cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, anh đã nắm giữ pháp môn Đại Tiểu Như Ý.

Thế nên nhìn từ xa, trông anh giống như một cây linh căn đang đi bộ, cảnh tượng khá là hài hước. 'Ong~~' Cứ thế, khi đến chỗ Cửu Thiên Tức Nhưỡng, bản thể của anh bỗng lớn vọt lên.

"Ha ha ha ha, tiểu tử Tô Mạch, mắt nhìn cũng khá đấy chứ, biết linh thổ nơi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng được nuôi dưỡng có giúp ích cho tu vi, thế mà đã chạy tới chiếm đất rồi." Lúc này, thấy hành động của Tô Mạch, Thông Thiên là người cười đầu tiên.

"Thông Thiên sư thúc, hôm nay đệ tử chiến với Đế Tuấn, hiểu sâu sắc rằng tu vi mình quá yếu, sau này đi ra ngoài sẽ làm mất uy phong của mạch Tam Thanh, nên muốn sớm hóa hình một chút." "Linh thổ này có thể nuôi dưỡng Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, đệ tử đoán có lẽ mình cũng dùng được, nên muốn mang ít linh thổ này về." Tô Mạch lập tức đáp lời.

"Cứ lấy đi, con là Tiên Thiên Linh Căn, được nuôi dưỡng bằng linh thổ ở đây thì tốc độ trưởng thành chắc chắn sẽ nhanh hơn." "Linh thổ này đối với chúng ta cũng chẳng có tác dụng gì, tin chắc các vị đạo hữu ở đây cũng không làm khó con đâu, đúng không các vị đạo hữu?" Lão Tử lúc này cũng lên tiếng, ánh mắt lướt qua nhóm Nữ Oa.

Tuy nhiên, lời vừa dứt, đôi chân mày thanh tú của Nữ Oa khẽ nhíu lại.

Bởi vì ngay khoảnh khắc Tô Mạch chiếm cứ Cửu Thiên Tức Nhưỡng, bà rõ ràng cảm nhận được vật này cũng có duyên với mình.

Nhưng vì trước đó đã lấy mất đoạn dây leo của Tiên Thiên Hồ Lô Đằng rồi nên bà cũng không tiện nói gì thêm.

Những người khác đều là những kẻ có danh tiếng, càng không muốn tranh giành đống đất với một hậu bối như Tô Mạch.

Cuối cùng, Tô Mạch đã toại nguyện lấy được 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】.

Chuyến đi Bất Chu Sơn này, tuy sáu cái hồ lô Tiên Thiên đầu vẫn rơi vào tay những người theo định mệnh, nhưng cái hồ lô vốn thuộc về Hồng Quân đã bị Tô Mạch hớt tay trên.

Không chỉ có vậy, trận chiến cùng cấp với Đế Tuấn còn giúp anh có được 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】.

Nếu có thể thu thập đủ các lá cờ Tiên Thiên ở các phương khác, nghịch chuyển Tiên Thiên, anh sẽ có cơ hội luyện chế ra một món Tiên Thiên Chí Bảo Ngũ Hành.

Phải biết rằng, nhìn khắp Hồng Hoang, những thứ có thể gọi là Tiên Thiên Chí Bảo chỉ có vài món như vậy.

Trong đó, Thái Cực Đồ thuộc về sư tôn, Bàn Cổ Phiên được Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy, Đông Hoàng Chung là bảo vật bản mệnh của Đông Hoàng Thái Nhất, v.v.

Vì vậy... nếu có thể tạo ra một món Tiên Thiên Chí Bảo, cộng thêm căn nguyên hiện tại, anh hoàn toàn có tư cách đứng vào hàng ngũ những kẻ mạnh nhất Hồng Hoang.

Thuộc tính của Tiên Thiên Chí Bảo Ngũ Hành hoàn toàn khế hợp với anh, nếu thi triển thực lực thậm chí có thể mạnh hơn các Tiên Thiên Chí Bảo khác vài bậc.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là phải thu thập được các lá cờ Tiên Thiên khác vào túi mới được.

Đó chính là thu hoạch lớn nhất của Tô Mạch tại Bất Chu Sơn bên cạnh phần thưởng hệ thống.

Ngoài ra còn có Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Chương 39

Vật này vốn thuộc về một tạo hóa của Nữ Oa, nhưng dưới sự tính toán tỉ mỉ của Tô Mạch, nó đã rơi vào tay anh.

Tất nhiên, trước đó anh cũng lo sẽ vướng vào nhân quả với Nữ Oa.

Nhưng sau khi trải qua việc hớt tay trên cơ duyên của Hồng Quân, Tô Mạch lờ mờ cảm thấy cái gọi là nhân quả dường như không hoàn thiện.

Ví dụ như dưới phần thưởng của hệ thống, anh đã hớt được cơ duyên vốn thuộc về Hồng Quân.

Theo lẽ thường, Hồng Quân chắc chắn sẽ nhận ra và thu hồi bảo vật.

Nhưng cuối cùng nhờ hệ thống mà đối phương lại không hề hay biết.

Vì vậy, theo phỏng đoán của Tô Mạch, nhân quả tuy huyền diệu nhưng quy tắc thế giới Hồng Hoang hiện tại vẫn chưa hoàn thiện, và ngón tay vàng hệ thống điểm danh dường như có năng lực huyền diệu nào đó giúp che giấu các mối liên hệ nhân quả.

Nếu giả thuyết này là đúng, việc đoạt lấy cơ duyên 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】 của Nữ Oa dường như cũng không có gì đáng ngại.

Bởi vì hiện tại thực lực của Nữ Oa chỉ mới ở mức Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa căn nguyên của Tô Mạch là Tiên Thiên Linh Căn, lại bái dưới trướng Lão Tử, có khí vận Tam Thanh che chở.

Nữ Oa dù có cảm ứng với 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】 nhưng

trong thời gian ngắn chắc chắn không thể phát hiện ra.

Như vậy, việc mang 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】 đi là chuyện hợp lý.

Tất nhiên, nếu sau này tu vi Nữ Oa tăng mạnh, lĩnh ngộ tạo hóa cần tạo nhân, bà tự nhiên có thể suy tính ra mọi chuyện rồi tìm đến tận cửa.

Nhưng Tô Mạch lại quá quen thuộc với quỹ đạo thần thoại Hồng Hoang.

Lúc này Hồng Quân mới giảng đạo xong lần thứ nhất, khoảng cách đến lúc đó còn rất xa.

Cho nên, Tô Mạch tin rằng mình hoàn toàn có thời gian để trưởng thành...

Lúc này, sau khi đám người Nữ Oa rời khỏi Bất Chu Sơn, Lão Tử vung tay lớn, mang theo Tô Mạch cùng với đống 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】 dưới chân bay về hướng Côn Luân.

Thời gian như thoi đưa, thấm thoắt mười mấy năm trôi qua, Tam Thanh mới mang theo Tô Mạch trở về Côn Luân.

Một ngày nọ, trên núi Côn Luân...

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người ngồi đoan tọa trong đạo trường, nhìn xuống Tô Mạch phía dưới.

"Tô Mạch, tuy con nhập môn hạ ta đã hơn ba ngàn năm, nhưng trước đó lại có một phen tạo hóa khác, theo chúng ta nghe đạo dưới trướng Đạo Tổ, nên chưa từng tu luyện chân pháp của mạch Thái Thanh ta." "Hôm nay, ta sẽ truyền thụ Thái Thanh pháp, sau này hãy cố gắng lĩnh ngộ, tranh thủ sớm ngày hóa hình, bước vào cảnh giới Đại La." Giọng Lão Tử vừa dứt, ông giơ tay chỉ ra một luồng thanh mang.

Khắc tiếp theo, thanh mang nhập thể, trong đầu Tô Mạch nháy mắt xuất hiện rất nhiều thứ.

Cảm nhận kỹ thì đó chính là công pháp của mạch Thái Thanh, tên gọi là 【Thái Thanh Tiên Quyết】.

"Đa tạ sư phụ ban pháp." Tô Mạch lập tức lên tiếng cảm tạ.

Cùng lúc đó, sau khi Lão Tử ban pháp Thái Thanh, Thông Thiên ở bên cạnh liền mở lời trước: "Tiểu tử Tô Mạch, nếu con đã vào trướng đại ca ta thì cũng là môn đồ Tam Thanh.

Ta là sư thúc, trong tay ngoài món bảo vật bản mệnh ra thì thực tế cũng chẳng có bảo vật nào để ban tặng." "Ngày đó ở Bất Chu Sơn, ta thấy thân pháp thần thông của con tuy huyền diệu nhưng lại không viên mãn.

Hôm nay, ta sẽ dùng cảnh giới Đại La để giúp con thôi diễn và hoàn thiện nó một phen." Khoảnh khắc lời Thông Thiên vừa dứt, một đạo thanh mang lập tức bao phủ lấy Tô Mạch.

"Hãy vận hành thân pháp thần thông của con đi, ta sẽ giúp con hoàn thiện con đường phía trước." Trong đầu Tô Mạch vang lên giọng nói của Thông Thiên.

"Ân, đa tạ sư thúc thành toàn." 'Ong~~' Trong cơn vui sướng, Tô Mạch lập tức vận hành Cửu Bí - Hành Tự Bí.

Thời gian trôi qua, Thông Thiên thôi diễn ròng rã suốt trăm năm.

Cuối cùng, khi đạo thanh mang kia từ từ tan đi, trong cơ thể Tô Mạch đã xuất hiện thêm một chữ 【Hành】 cổ phác huyền diệu. 'Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Cửu Bí - Hành Tự Bí đã được hoàn thiện, cấp bậc hiện tại: Thần thông cấp Đại La Kim Tiên.' "Đỉnh vãi, trăm năm thời gian mà được hoàn thiện thành thần thông cấp Đại La Kim Tiên

luôn.” Không kịp trải nghiệm thần thông, Tô Mạch lập tức cảm tạ Thông Thiên: “Tô Mạch đa tạ Thông Thiên sư thúc hoàn thiện thần thông.” Do chưa hóa hình nên anh không thể hành lễ, chỉ có thể dùng lời nói để cảm tạ.

Chương 40

Tiếp theo, sau khi Thông Thiên hoàn thiện thần thông, bầu không khí trở nên vi diệu.

Bởi vì Nguyên Thủy đang ngồi trên bồ đoàn bỗng lộ vẻ do dự.

Nhưng sau một lúc, cuối cùng ông thở dài và lên tiếng: "Nếu đại huynh và tam đệ đều đã cho lợi ích, ta là sư thúc tự nhiên cũng không thể đứng ngoài cuộc." "Thế này đi, ta thấy con có một môn thần thông gia trì tuy huyền diệu nhưng không viên mãn, hôm nay ta cũng giống như Thông Thiên sư thúc, sẽ thành toàn cho con." Thứ Nguyên Thủy nói đến chính là Giai Tự Quyết trong Cửu Bí.

Tuy nhiên, khi tiếng nói vừa dứt, không đợi Tô Mạch bái tạ, một đạo thanh mang đã bao trùm lấy anh.

Sau đó, Tô Mạch quen đường cũ, trực tiếp vận hành Giai Tự Quyết.

Cứ như thế, cũng mất thêm trăm năm thời gian, Cửu Bí - Giai Tự Quyết đã được Nguyên Thủy hoàn thiện lên cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Hai bí trong Cửu Bí đã được hoàn thiện.

Tiếp theo, do Hồng Quân đã giảng đạo xong lần thứ nhất, Tam Thanh cần bế quan để tiêu hóa, nên trong một tia hào quang, Tô Mạch được đưa thẳng đến một nơi động thiên phúc địa trên thánh sơn Côn Luân.

"Đồ nhi, nơi này mộc linh chi khí nồng đậm, rất hợp để làm đạo trường cho con.

Hôm nay chúng ta cần bế quan, hãy cố gắng tu luyện, tuyệt đối đừng lười biếng." Sau khi được đưa đến, giọng nói của Lão Tử vang

vọng trong tâm trí Tô Mạch.

“Ân...

đệ tử xin tuân mệnh sư phụ.” Sau khi đáp lời, Tô Mạch bắt đầu quan sát môi trường xung quanh.

Đúng như Lão Tử nói, mộc linh chi khí ở đây thực sự nồng đậm hơn nhiều so với những nơi khác.

Nếu tu luyện ở đây sẽ giúp ích rất nhiều cho việc tăng cường tu vi của anh.

Hơn nữa, trong tay Tô Mạch còn có 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】.

Vật này có thể nuôi dưỡng Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, đương nhiên sẽ có hiệu quả không tưởng đối với anh.

Tuy linh khí ở đây không bằng Bất Chu Sơn nhưng cũng đủ dùng rồi.

Tiếp đó, trong một tia thanh mang, Tô Mạch đã rải khắp động thiên phúc địa này bằng Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Sau đó, anh diễn hóa Đại Tiểu Như Ý, dần dần, một cây linh căn khổng lồ cao tới sáu bảy ngàn mét cắm rễ xuống.

Chỉ trong chớp mắt, mộc linh chi khí khủng khiếp hội tụ trên đỉnh đầu, cộng thêm tác dụng của 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】 nơi cắm rễ, Tô Mạch rõ ràng cảm thấy tu vi bắt đầu tăng trưởng chậm rãi.

“Ân, tốc độ tu luyện tuy nhanh nhưng vẫn không bằng lúc Đạo Tổ giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.” “Nhưng nếu mình vận hành Thái Thanh Tiên Quyết thì tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn nữa.” Ý niệm vừa nảy ra, Tô Mạch lập tức vận hành Thái Thanh pháp mà Lão Tử đã ban cho.

Tiếp theo, những luồng khí tức huyền diệu vô cùng bốc lên, hội tụ

linh khí xung quanh cùng với sức mạnh của 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】, khiến tốc độ tăng trưởng tu vi của Tô Mạch tăng thêm khoảng hai bậc.

Thái Thanh Tiên Quyết do Lão Tử kết hợp với truyền thừa của bản thân mà sáng tạo ra, nhưng vì hiện tại ông chỉ mới ở giai đoạn Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nên môn diệu pháp vô thượng này tạm thời chỉ dừng lại ở Đại La Kim Tiên.

Nhưng đối với Tô Mạch thì thế là quá đủ rồi.

Dù sao hiện tại tu vi của anh chỉ mới là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, còn lâu mới chạm đến giới hạn.

Lúc này, trong khi vận hành Thái Thanh Tiên Quyết, anh cũng cuối cùng có thời gian để nghiên cứu bảng tiến hóa và hệ thống.

Anh động niệm, lập tức gọi bảng tiến hóa ra.

Tên: Tô Mạch.

Tiên Thiên Linh Căn: 【Ngũ Châm Tùng】.

Tiềm năng tiến hóa: Cấp Tiên Thiên Thần Thai.

Cảnh giới Nguyên Thần: Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Cảnh giới Bản Thể (Nhục thân): Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Bản mệnh thần thông: Ngũ Hành Thần Quang.

Chương 41

Thần thông: Cửu Bí【Giai Tự Quyết】, Cửu Bí【Hành Tự Bí】(Chú ý: Thần thông này đến từ thế giới khác, hiện tại đã được các đại năng hoàn thiện, ký chủ có thể kiểm tra kỹ thuộc tính).

Công pháp: Thái Thanh Tiên Quyết【Cấp độ hiện tại: Đại La Kim Tiên】.

Bảo vật:【Tịnh Thế Bạch Liên】,【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】,【Hỗn Độn Hồ Lô】,【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】.

Khu vực hiện tại: Thánh địa núi Côn Luân.

Nhìn lướt qua bảng tiến hóa, Tô Mạch khá hài lòng với trạng thái hiện tại.

Trong Hồng Hoang, cảnh giới có thể chia thành Nguyên Thần và Nhục Thân (Bản thể).

Trong truyền thuyết, trước khi Hồng Quân chứng đạo và truyền đạo khắp Hồng Hoang, các sinh linh đa phần đều hấp thu thiên địa linh khí theo bản năng để rèn luyện nhục thân.

Cho nên trong giai đoạn đó, các phương pháp tu luyện chủ lưu đều là nhục thân pháp.

Tất nhiên, đó là phương pháp tu luyện chủ yếu cho những sinh linh có căn nguyên kém.

Còn các phương pháp tu luyện Nguyên Thần thì phải đợi đến khi Hồng Quân hoàn thiện các quy tắc tu luyện của trời đất mới thực sự phổ biến.

Tuy nhiên, có một điểm cần phải nhắc đến, đó là Vu tộc do không

có Nguyên Thần, dù cũng được gọi là bậc tiên thiên thần thai, nhưng từ đầu đến cuối họ chỉ đi theo con đường tu luyện nhục thân cực hạn.

Tất nhiên, những kẻ có căn nguyên phi phàm thì lại khác.

Ví dụ như đám Tam Thanh, khi sinh ra linh trí đã mang theo truyền thừa định sẵn, trong đó chứa đựng một phần phương pháp tu luyện Nguyên Thần.

Chính vì thế, trước khi Hồng Quân giảng đạo, đám người Tam Thanh đã tự sáng tạo ra các phương pháp Nguyên Thần cho riêng mình.

Tuy nhiên, các phương pháp tu luyện này vẫn chưa hoàn thiện, nếu không thì Tam Thanh lúc này đã không chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên.

Tình trạng này phải đợi đến khi Đạo Tổ giảng đạo xong xuôi thì các phương pháp tu luyện mới được hoàn thiện triệt để.

Lúc này, Tô Mạch có được phương pháp tu luyện Nguyên Thần cấp Đại La Kim Tiên, coi như là đã bớt đi được bao nhiêu đường vòng.

Cộng thêm bản thể là Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng, lại được 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】 nuôi dưỡng, hoàn toàn có thể gọi là song tu nhục thân và nguyên thần.

Sau một hồi suy tính, Tô Mạch cảm thấy vô cùng mãn ý.

Tiếp theo, anh chuyển sự chú ý sang hai bí của Cửu Bí.

Pháp môn này là phần thưởng hệ thống, một loại thần thông cực hạn đến từ một thế giới huyền huyễn rộng lớn.

Nhưng vì thế giới đó vốn không bằng Hồng Hoang, nên cái gọi là cực hạn đó khi ở Hồng Hoang lại không hề hoàn thiện.

Chính vì vậy, Thông Thiên và Nguyên Thủy đã dùng thực lực cấp Đại La Kim Tiên để hoàn thiện nó, giúp nó đạt tới phẩm cấp Đại La Kim Tiên.

Ngay khi ý niệm của Tô Mạch chạm vào hai bí của Cửu Bí, các thuộc tính của chúng lập tức hiện lên trong đầu anh. 【Cửu Bí - Giai Tự Quyết】.

Phẩm cấp thần thông: Cấp Đại La Kim Tiên.

Mô tả: Huyền huyễn -- Già Thiên Pháp, đã được cường giả cấp Đại La Kim Tiên hoàn thiện, đạt tới cấp độ Đại La, giới hạn gia trì công kích tăng lên tới 20 lần. 【Cửu Bí - Hành Tự Bí】.

Phẩm cấp thần thông: Cấp Đại La Kim Tiên.

Mô tả: Huyền huyễn -- Già Thiên Pháp, đã được cường giả cấp Đại La Kim Tiên hoàn thiện, đạt tới cấp độ Đại La, tốc độ tăng lên gấp 20 lần so với cùng cấp.

"Ừm, hai đại bí quyết trong Cửu Bí đều đã đạt đến cấp Đại La Kim Tiên rồi, tiến thêm một bước nữa là tới tầng thứ Chuẩn Thánh, hẳn là không cần tồn tại cấp Chuẩn Thánh mới có thể hoàn thiện đâu nhỉ." "Tu vi hiện tại của mình chỉ mới là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, có Thái Thanh Tiên Quyết hỗ trợ tu luyện, cộng thêm Cửu Thiên Tức Nhưỡng và linh khí núi Côn Luân, chắc là có thể đạt tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong trong thời gian ngắn." "Nhưng đột phá đến tầng thứ Đại La Đạo Quả thì lại không quá khả quan, trong truyền thuyết, tầng thứ Đại La Đạo Quả cần ngưng tụ Tam Hoa, nhu cầu cực kỳ lớn." Lúc này, Tô Mạch không nhịn được thầm tính toán trong lòng.

Với tư cách là bản nguyên của một trong mười đại tiên thiên linh căn, ngày hóa hình chính là lúc chứng đắc Đại La Đạo Quả.

Hơn nữa, nhờ vào tầng thứ bản nguyên đỉnh tiêm, Tô Mạch biết rõ

một khi mình hóa hình, tất nhiên sẽ đạt tới cảnh giới 'Hoa Khai Cửu Phẩm' (Hoa nở chín cánh).

Chương 42

Dù cho trình độ này gần như ngang hàng với Tam Thanh hay Đế Tuấn hiện tại, nhưng lại không cách nào vượt qua bọn họ.

Trong Hồng Hoang, con số chín tuy là cực hạn của Thiên Đạo, nhưng Tô Mạch hiểu rõ, phía trên đó vẫn còn cảnh giới mạnh hơn.

Đại La Đạo Quả 'Hoa Khai Thập Nhị Phẩm' (Hoa nở mười hai cánh) mới thực sự là cực cảnh của Đạo Quả, vượt qua cực hạn của Hồng Hoang.

Bởi vì... trong Hồng Hoang có ví dụ tồn tại.

Ví dụ như...

Thập Nhị Tổ Vu, khi mười hai người hợp nhất có thể vượt qua cực tốc của con số chín, triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân.

Một số Tiên Thiên Chí Bảo cũng có phẩm cấp được xưng là Thập Nhị Phẩm... giống như Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong tay Tô Mạch hiện giờ.

Tuy nhiên, những thứ đó đều ra đời dưới cơ duyên đặc định.

Có thể nói, nếu Tô Mạch muốn ở tầng thứ Đại La Đạo Quả tu luyện ra cực cảnh Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, thì nội hàm của anh vẫn còn thiếu sót rất nhiều.

Không chỉ vậy, một khi ngưng tụ Đạo Quả Thập Nhị Phẩm, chắc chắn sẽ phải chịu sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Vì Thiên Đạo không cho phép bất kỳ ai vượt qua cực cảnh trung tâm của mình.

Loại kiếp nạn này, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện

nhúng tay vào.

Lúc này đây, Tô Mạch sau một hồi suy tư thì khẽ thở dài một hơi.

"Ai, khoảng cách đến ngày mình hóa hình vẫn còn sớm, việc vượt qua cực hạn cảnh giới cứ đợi sau khi bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi hãy từ từ mài giũa." "Hiện tại điều cần làm là phải nâng tu vi lên Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong trước đã." Sau khi lẩm bẩm trong lòng một câu, Tô Mạch rốt cuộc bắt đầu tu luyện.

Trong núi không có năm tháng, chẳng mấy chốc đã qua đi bao mùa.

Tô Mạch vừa tu luyện, không biết không hay đã trôi qua hai ngàn năm trăm năm.

Trong thời gian đó, cùng với việc không ngừng tu luyện, tu vi tăng tiến, bản thể của anh cũng trưởng thành đến độ cao chín ngàn chín trăm chín mươi chín mét, chỉ thiếu một bước nữa là có thể thành cự thụ vạn mét.

Nhưng vào một ngày nọ, Tô Mạch đang chìm đắm trong trạng thái tu luyện bỗng nhiên kinh tỉnh.

Tâm linh máy động, anh đưa thần niệm vươn ra ngoài động thiên phúc địa.

"Đồ nhi... còn khoảng hai ba trăm năm nữa là đến lần truyền đạo thứ hai của Đạo Tổ, chúng ta cũng nên khởi hành rồi." Ngay lập tức, giọng nói của Lão Tử vang lên trong tâm trí Tô Mạch.

"Ân?

Đã qua năm trăm năm rồi sao?

Chẳng lẽ lần bế quan này mình đã mất hơn hai ngàn năm trăm năm?" "Cũng đúng, Hồng Hoang vô năm tháng, mỗi lần bế quan không tính bằng thiên niên kỷ thì không gọi là bế quan." Tuy trong lòng kinh

ngạc nhưng Tô Mạch nhanh chóng bình tâm lại.

Tiếp đó, anh vận chuyển Đại Tiểu Như Ý, thu nhỏ bản thể khổng lồ xuống còn kích cỡ một người, hơi cảm nhận một chút, phát hiện tu vi hiện tại đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Trong lòng vui mừng, anh lập tức hóa thành độn quang xuất hiện trước mặt Tam Thanh.

"Đệ tử bái kiến Lão sư, Nguyên Thủy sư thúc, Thông Thiên sư thúc." Tô Mạch lễ phép thi lễ một cái.

"Ừm, tốt lắm, lần bế quan này trực tiếp đột phá tới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, bước tiếp theo chính là hóa hình." "Đợi sau khi lần truyền đạo này của Đạo Tổ kết thúc, chính là lúc hóa hình." Lão Tử gật đầu, tỏ ra cực kỳ hài lòng với đứa đồ đệ này.

"Ha ha ha ha...

Tô Mạch tiểu tử, lần truyền đạo thứ hai của Đạo Tổ phải nắm chắc cơ hội đấy nhé, đừng để làm mất uy phong của mạch Tam Thanh chúng ta." Thông Thiên cũng sảng khoái cười nói.

Còn Nguyên Thủy thì vẫn lạnh lùng như thường lệ, chỉ gật đầu với Tô Mạch một cái.

Chương 43

Ngày thứ hai, trên núi Côn Luân hào quang tỏa sáng rực rỡ, một tòa hộ sơn đại trận dâng cao.

Tam Thanh muốn đến Tử Tiêu Cung, sào huyệt Côn Luân tự nhiên cần đại trận thủ hộ.

Không lâu sau khi đại trận khởi động, Tam Thanh liền mang theo đệ tử duy nhất độn không hướng về Tử Tiêu Cung.

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, dòng lũ hỗn độn vẫn mãnh liệt như cũ, nếu không phải cấp Đại La thì không thể tự bảo vệ mình.

Lão Tử vì muốn mài giũa Tô Mạch, nên khi vừa tới ngoài Tam Thập Tam Thiên đã tạm thời không sử dụng sức mạnh thủ hộ.

Tuy Tô Mạch đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong và có Tịnh Thế Bạch Liên hộ thân, nhưng càng đi sâu vào trong, sức mạnh hỗn độn càng cuồng bạo.

Vì thế, sau hơn hai trăm năm lên đường, khi sắp đến khu vực của Tử Tiêu Cung, Lão Tử cuối cùng cũng ra tay, dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp hộ trụ cho anh.

Cứ như vậy, trải qua ba trăm năm, nhóm bốn người lần nữa xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Lúc này, Tử Tiêu Cung hiện ra.

Đồng nam đồng nữ thủ môn thấy Tam Thanh xuất hiện, lập tức lễ phép nói: "Lão gia đã dặn dò, mời mấy vị sư huynh trực tiếp vào trong." Dứt lời, cung môn mở ra, Tam Thanh trực tiếp dẫn Tô Mạch đi vào.

Bên trong Tử Tiêu Cung, vô số đại thần thông giả đã sớm có mặt.

Do trong lần truyền đạo thứ nhất Hồng Quân đã định ra chỗ ngồi, nên lần này không xuất hiện tình trạng tranh giành.

Tuy nhiên, khi Tam Thanh cùng Tô Mạch bước vào, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại hừ lạnh một tiếng.

Nhưng bọn họ không dám làm càn ở đây như ở núi Bất Chu, lần truyền đạo thứ hai của Đạo Tổ sắp bắt đầu, tự nhiên không ai dám gây sự.

Thời gian trôi qua, cho đến khi tất cả đại thần thông giả đã tề tựu đông đủ, cung môn Tử Tiêu Cung lập tức đóng sập lại.

Ngay sau đó, dị tượng hoa trời rơi xuống, sen vàng mọc lên từ đất bùng nổ.

Hồng Quân hiện thân, thân ảnh từ hư ảo chuyển thành thực thể, đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Ánh mắt ông quét qua một lượt, trước tiên nhìn vào vị trí sáu tòa bồ đoàn phía dưới, sau đó dừng lại ngưng thị trên người Tô Mạch.

Ngay khắc đó, một cảm xúc căng thẳng vô danh bất chợt trỗi dậy trong lòng anh.

"Hừm?

Lão ngưng thị lâu như vậy, chẳng lẽ Hồng Quân đã nhận ra tạo hóa của Hỗn Độn Hồ Lô?" Tô Mạch thầm nghĩ, không khỏi một trận khẩn trương.

May mà Hồng Quân chỉ nhìn chằm chằm một lúc rồi thôi.

Tiếp đó, âm thanh của Đại Đạo vang dội, giống như lần truyền đạo đầu tiên, tất cả đại thần thông giả có mặt đều lần lượt nhập định.

Đến lúc này Tô Mạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần truyền đạo thứ hai của Hồng Quân là về Đạo Chuẩn Thánh,

tuy cảnh giới của anh chưa đủ, nghe vào tai thấy vô cùng huyền bí khó hiểu, mông lung mờ mịt.

Nhưng hiện tại Tô Mạch chỉ cầu hóa hình mà thôi.

Bỏ qua những chỗ huyền diệu của Đạo Chuẩn Thánh, chỉ riêng việc được lắng nghe âm thanh huyền diệu của Thiên Đạo ở cự ly gần, tốc độ tăng trưởng tu vi của anh đã nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Dù sao đây cũng là Thánh nhân truyền pháp.

Còn về những người khác, việc lĩnh ngộ Đạo Chuẩn Thánh tùy thuộc vào tu vi của họ.

Như nhóm Tam Thanh, bản thân đã đạt đến tầng thứ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sau một hồi lĩnh ngộ đã nhanh chóng có đột phá.

Đặc biệt là Lão Tử, khi lần truyền đạo này còn chưa kết thúc đã trực tiếp dùng Tiên Thiên Linh Bảo có sẵn trong tay trảm đi một thi, trở thành cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Theo thời gian trôi qua, trong quá trình truyền đạo liên tục có hơi thở cấp Chuẩn Thánh bốc lên.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn lần lượt trảm đi một thi, tiến vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chương 44

Có thể nói, trên sáu tòa bồ đoàn thiên định, trừ Chuẩn Đề ra, năm người còn lại đều đã bước vào hàng ngũ Chuẩn Thánh ngay trong lúc nghe giảng.

Đương nhiên, Chuẩn Đề không thể đột phá là có nguyên nhân đơn giản: lần truyền đạo trước vì Tô Mạch mà lão đã tổn thất Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh, bản nguyên bị khiếm khuyết.

Thêm vào đó trong tay không có Tiên Thiên Linh Bảo vừa ý nên không thể trảm thi.

Vì thế so với mấy vị Thánh nhân thiên định phía trước, lão đã chậm hơn rất nhiều.

Cứ như thế, thời điểm kết thúc lần truyền đạo thứ hai ngày càng cận kề.

Cho đến năm cuối cùng.

Bản thể Tô Mạch chấn động, tâm linh máy động khiến anh không thể duy trì thể hình của Đại Tiểu Như Ý nữa.

Bản thể Ngũ Châm Tùng vốn đang thu nhỏ bằng người thường bỗng rung chuyển, điên cuồng tăng trưởng.

Năm mươi mét, năm trăm mét, năm ngàn mét... cho đến cuối cùng hoàn toàn không khống chế được bản thể, dưới ánh hào quang khủng khiếp, anh trực tiếp hóa thân thành một Tiên Thiên Linh Căn khổng lồ cao vạn mét. 'Uỳnh đoàng!' Tiếng vang vang vọng, hào quang Ngũ Hành càng thêm ngút trời, trên đỉnh cây vạn mét ngưng tụ thành một đóa Đạo Quả chi hoa.

Đại La Kim Tiên...

Hóa Hình!

Đạo Quả chi hoa nở ra, nhất phẩm... nhị phẩm... tam phẩm... cho đến cửu phẩm.

Chỉ trong nháy mắt, đóa Đại La Đạo Quả chi hoa của Tô Mạch đã nở rộ hoàn toàn, đạt đến tầng thứ Cửu Phẩm đỉnh phong.

Cùng lúc đó, kiếp vân hóa hình càng thêm điên cuồng ngưng tụ.

Tử Tiêu Cung là đạo trường của Thánh nhân, huyền diệu phi thường.

Không gian bên trong khó lòng đo đạc, dù Tô Mạch có lộ ra bản thể vạn mét thì ở trong đó vẫn nhỏ bé như con kiến hôi.

Cho nên động tĩnh anh gây ra cũng chỉ như muối bỏ bể, dù ánh sáng vạn trượng, kiếp vân hóa hình kéo dài hàng ức dặm cũng không thể ảnh hưởng đến việc Hồng Quân truyền đạo.

Thực tế là, dao động sức mạnh ở tầng thứ Đại La Kim Tiên còn chẳng bằng dao động lúc đám người Tam Thanh bước vào Chuẩn Thánh, vì vậy dù hiện tại Tô Mạch có làm loạn đến mức nào cũng không ngăn được người khác lắng nghe Đại Đạo.

Tuy không ảnh hưởng đến các đại thần thông giả khác, nhưng Hồng Quân đang ngồi phía trên truyền đạo bỗng nhiên dừng lại.

Ánh mắt ông tỏa ra tinh quang, trực tiếp nhìn thẳng về phía Tô Mạch.

Chỉ trong nháy mắt, dị tượng hoa trời sen vàng lúc truyền đạo đều biến mất không còn tăm hơi.

Thật ra lúc này Hồng Quân đã hoàn thành lần truyền đạo thứ hai, việc duy trì dị tượng thiên âm chỉ là để giúp đỡ những người có mặt lĩnh ngộ thêm mà thôi.

Nhưng dưới sự ảnh hưởng của Tô Mạch, việc này rốt cuộc đã kết thúc.

Lúc này, sau khi nhìn chằm chằm Tô Mạch một lúc, Hồng Quân đột nhiên lên tiếng: "Đạo Chuẩn Thánh đều đã viên mãn, lần truyền đạo này kết thúc tại đây.

Ba ngàn năm sau, ta sẽ lại truyền đạo tại Tử Tiêu Cung, con đường đó là Đạo Thánh Nhân." Ngay khi tiếng nói vang lên, thân ảnh của Hồng Quân ở phía trên chậm rãi biến mất như bọt nước ảo ảnh.

Cùng lúc đó, khi Hồng Quân biến mất, kiếp vân hóa hình trong Tử Tiêu Cung dường như cũng đã tích tụ đến cực hạn.

Hơi thở sức mạnh kinh khủng xuất hiện, lập tức đánh thức những đại thần thông giả đang chìm đắm trong ngộ đạo.

Sinh linh bình thường hóa hình thực ra không có bao nhiêu kiếp nạn, dù có cũng dễ dàng vượt qua.

Chương 45

Nhưng sinh linh càng bất phàm thì con đường hóa hình càng gian nan.

Đặc biệt là những Tiên Thiên Thần Thai đỉnh cấp, nếu khí vận không đủ thì các loại kiếp nạn sẽ kéo đến không ngừng.

Thực tế là, trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn chỉ có số ít có thể sinh ra linh trí và thuận lợi hóa hình, điều này không phải tự nhiên mà có.

Bản nguyên quá mạnh, mạnh đến mức quy tắc Hồng Hoang không dung thứ được.

Chính vì thế, trong truyền thuyết cũng chỉ có Lục Liễu là thực sự trưởng thành.

Những loại như Bàn Đào, Phù Tang Mộc, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng thậm chí không có cơ hội sinh linh trí vì đã bị định đoạt là vật thiên định.

Bản nguyên Ngũ Châm Tùng mà Tô Mạch sở hữu lẽ ra phải là linh căn thần bí nhất trong thần thoại.

Nhưng vì có hệ thống, anh đã sở hữu được tạo hóa hóa hình.

Dẫu vậy, vẫn cần phải vượt qua cửa ải Hóa Hình Đại Kiếp.

Thành công... thì chứng đắc Đại La, tự tại trong ức vạn thời không.

Nếu thất bại, đương nhiên chỉ có con đường thịt nát xương tan.

Ngay lúc kiếp vân hóa hình ngưng tụ thành hình, sức mạnh khủng bố hiện ra, lập tức chấn động cả Tam Thanh.

Đặc biệt là Lão Tử, lập tức mở miệng: “Đồ nhi, con là Tiên Thiên Linh Căn, Hóa Hình Đại Kiếp khó khăn hơn các Tiên Thiên Thần Thai khác rất nhiều, tuyệt đối phải cẩn thận.” “Tô Mạch tiểu tử, cố lên!” Lão Tử và Thông Thiên đồng thanh cổ vũ.

Tô Mạch tuy thuộc mạch Tam Thanh, nhưng Hóa Hình Đại Kiếp là sự lột xác của tầng thứ sinh mệnh, cần tiếp nhận khảo nghiệm của Thiên Đạo.

Vì vậy dù Tam Thanh có muốn ra tay giúp đỡ cũng không được.

Theo tiếng nói của Lão Tử và Thông Thiên dứt xuống, trên vòm trời lập tức vang lên tiếng sấm rền vang dội. 'Uỳnh đoàng!' Cuối cùng, một đạo lôi đình giáng xuống, trực tiếp đánh thẳng vào bản thể vạn mét của Tô Mạch.

“Hát...

Ngũ Hành Thần Quang, diệt cho ta!” Hào quang ngút trời, Tô Mạch vận chuyển sức mạnh Ngũ Hành đánh trực diện vào tia sét.

Chỉ trong nháy mắt, đạo lôi đình thứ nhất đã bị mài mòn.

Ngay khi tia sét thứ nhất tan biến, kiếp vân trên bầu trời lại cuồn cuộn. 'Uỳnh đoàng!

Uỳnh đoàng!

Uỳnh đoàng!' Liên tiếp ba đạo lôi đình giáng xuống, đạo sau mạnh hơn đạo trước.

“Mở!

Cửu Bí - Giai Tự Quyết gia trì!” Tiếp đó, Tô Mạch vận chuyển Giai Tự Quyết, dưới sự gia trì của 20 lần chiến lực, bản mệnh thần thông Ngũ Hành Thần Quang được đẩy lên cực hạn.

Một cái quét ngang, quét sạch cả bầu trời.

Những tia sét khủng khiếp đó lập tức bị thần quang của anh đánh tan.

Sau đó, đạo lôi đình thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám lần lượt được thai nghén.

Càng về sau, sức mạnh lôi đình càng mạnh mẽ.

Khi bốn đạo lôi đình liên tiếp chiếu sáng vòm trời, tất cả đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung đều bị chấn động.

Thực tế, tu vi hiện tại của Tô Mạch là cảnh giới Đại La.

Chương 46

Vì vậy, dù mới thăng cấp không lâu, nhưng ngoại trừ đám người Tam Thanh có thiên mệnh, anh thực chất đã đứng cùng một cảnh giới với các đại thần thông giả khác.

Lôi kiếp hóa hình này lại nhắm vào Đại La Kim Tiên hóa hình, nên khi bốn đạo lôi đình cùng xuất hiện, những Đại La Kim Tiên yếu hơn tự nhiên bị trấn áp.

“Lôi kiếp hóa hình thật mạnh, năm đó ta hóa hình hình như cũng chỉ có sáu đạo lôi đình.” “Ừm, đứa nhỏ này là Tiên Thiên Linh Căn, vừa vào Đại La đã Hoa Khai Cửu Phẩm, thuộc tầng thứ bản nguyên Tiên Thiên Thần Thai đỉnh cấp, chúng ta tự nhiên không so sánh được.” “Đúng vậy, Tiên Thiên Thần Thai Hoa Khai Cửu Phẩm, người càng mạnh lôi kiếp càng nhiều.

Chúng ta tuy cũng là Đại La Kim Tiên nhưng chỉ là Tiên Thiên Chi Linh, về bản nguyên kém hơn một bậc, sáu đạo lôi kiếp hóa hình đã là cực hạn rồi.” “Đúng, ta nhớ Tam Thanh hóa hình hình như có chín đạo lôi kiếp, là cao nhất, tên nhóc này chắc cũng sẽ có chín đạo thôi.” Nhất thời, thần niệm của các đại thần thông giả dao động, xôn xao bàn tán.

Đúng lúc đó, lôi đình trên bầu trời cuối cùng cũng giáng xuống. 'Uỳnh đoàng!

Uỳnh đoàng!

Uỳnh đoàng!

Uỳnh đoàng!' Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang khắp Tử Tiêu Cung.

Bốn đạo lôi kiếp với luồng sáng khủng khiếp như ngưng tụ lại một điểm, trực tiếp oanh kích về phía Tô Mạch.

Tô Mạch tập trung tinh thần đến cực hạn, thúc đẩy sức mạnh nguyên thần, cuối cùng tế ra pháp bảo.

"Tịnh Thế Bạch Liên, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, xuất hiện cho ta!" Sát na sau, hai luồng hào quang vút thẳng lên trời, nghênh chiến với sức mạnh lôi kiếp.

Tuy nhiên, Tịnh Thế Bạch Liên là phần thưởng hệ thống, Tô Mạch chỉ cần có đủ cảnh giới là có thể sử dụng tất cả sức mạnh cấm chế tương ứng.

Ví dụ hiện tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên Hoa Khai Cửu Phẩm, anh hoàn toàn có thể điều động 24 đạo sức mạnh cấm chế bên trong nó.

Nhưng Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thì khác.

Kiện Tiên Thiên Linh Bảo này thắng được từ tay Đế Tuấn, dù đã để lại dấu ấn trong bảo vật nhưng vẫn cần thời gian luyện hóa các đạo cấm chế bên trong.

Trước đó Tô Mạch căn bản không có thời gian luyện hóa, hầu như đều dành để thăng cấp tu vi.

Vì vậy lần này tế ra, uy lực của bảo vật đã giảm đi không ít.

Cùng lúc đó, khi hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo lao lên trời, Tô Mạch lại lần nữa diễn hóa bản mệnh thần thông.

Ngũ Hành Thần Quang gia trì Cửu Bí - Giai Tự Quyết, khiến cho một đạo thần mang đạt tới sức mạnh của 20 lần chiến lực. 'Oanh!' Chỉ một kích, ngay cả vòm trời dường như cũng nứt toác ra.

Đợi sau khi sức mạnh khủng bố tán đi, Tịnh Thế Bạch Liên và Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đều bị lôi kiếp đánh bật trở lại.

Nhưng dù sao, mấy đạo lôi đình đó cũng đã bị Tô Mạch thuận lợi vượt qua.

Lúc này đây, tuy tám đạo lôi kiếp đã giáng xuống nhưng kiếp vân khủng bố kia vẫn chưa biến mất.

Hơn nữa, trong kiếp vân còn đang thai nghén ra một màu tím đáng sợ.

Chín là cực hạn, màu tím là tôn quý nhất.

Nhìn khắp Hồng Hoang, màu tím đại diện cho sự tôn quý vô song, giống như Hồng Mông Tử Khí vậy.

Nhưng bây giờ, màu tím xuất hiện trong lôi kiếp lại mang một ý nghĩa khác: sự hủy diệt...

Khi luồng sáng tím đang tích tụ trong kiếp vân, tất cả đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung đều chấn động.

Đặc biệt là Tam Thanh, càng hít sâu một hơi khí lạnh.

Bởi vì khi bọn họ độ Hóa Hình Đại Kiếp, tuy cũng có chín đạo lôi kiếp nhưng đạo cuối cùng cũng chỉ là màu vàng mà thôi.

"Đồ nhi, cẩn thận đạo lôi kiếp cuối cùng, màu tím vi tôn, đạo kiếp này mới là chướng ngại lớn nhất của hóa hình!" "Tô Mạch tiểu tử, vạn lần cẩn thận, lôi đình màu tím là sức mạnh mạnh nhất trong Hóa Hình Đại Kiếp, nhất định phải vượt qua!" Lão Tử, Thông Thiên, thậm chí cả Nguyên Thủy vốn cao ngạo và có chút bụng dạ hẹp hòi cũng phải lên tiếng nhắc nhở.

Cảm ứng được sức mạnh chứa đựng trong lôi đình màu tím, Tô Mạch vô cùng trọng.

Chương 47

Dưới sự thúc đẩy của sức mạnh nguyên thần, Tịnh Thế Bạch Liên lần thứ hai bay lên không trung, tỏa ra ánh sáng vô lượng.

Tiếp đó, Tô Mạch đẩy sức mạnh lên tới cực hạn.

Cửu Bí - Giai Tự Quyết gia trì 20 lần chiến lực.

Cửu Bí - Hành Tự Bí gia trì 20 lần tốc độ.

Bản mệnh thần thông Ngũ Hành Thần Quang diễn hóa.

Đồng thời, phía trên bản thể vạn mét, tòa Cửu Phẩm Đại La Đạo Quả đang nở rộ cũng ban xuống sức mạnh huyền diệu cực độ, gia trì vào bản thể, trong chớp mắt khiến cho tầng thứ sinh mệnh hiện tại của Tô Mạch đạt tới cực hạn.

"Hừ, lôi đình màu tím thì đã sao, mình đã hóa hình thì sẽ chém tan tất cả!

Sức mạnh của tôi, khai mở cho tôi!" Trong khoảnh khắc, một âm thanh trầm đục vang lên làm rung động cả bầu trời.

Cùng lúc đó, khi Tô Mạch phát ra đòn mạnh nhất, sức mạnh lôi đình màu tím cũng đã tích tụ viên mãn.

Đám kiếp vân kéo dài hàng ức dặm trong nháy mắt thu nhỏ lại thành một đoàn, trực tiếp oanh tạc về phía Tô Mạch. 'Uỳnh!' Tiếng nổ lớn vang lên ngay lập tức.

Ánh tím vô biên trong nháy mắt nhấn chìm bản thể vạn mét của Tô Mạch.

Lúc này, tâm thần của vô số đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung đều chấn động.

Do hơi thở sức mạnh của lôi đình quá mãnh liệt, ngay cả những người mạnh như cấp Chuẩn Thánh như Tam Thanh cũng hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của Tô Mạch nữa.

Dường như chỉ sau một đòn, Tô Mạch đã tan thành mây khói.

"Ân...

Đồ nhi!" Lão Tử sốt ruột, thần niệm dao động, dùng sức mạnh Chuẩn Thánh tiếp cận khu vực bị lôi đình màu tím bao phủ.

Nhưng ngay khi vừa chạm vào, tâm thần ông chấn động, một cảm giác nguy hiểm cực lớn nảy sinh khiến ông nhanh chóng thu hồi thần niệm.

"Đại huynh, không được, đó là Thiên Phạt, lôi đình màu tím thì người ngoài không thể can dự, nếu không sẽ bị liên lụy!" Nguyên Thủy thấy vậy lập tức hét lên.

"Ai...

Có thể hóa hình hay không, phải xem tạo hóa rồi." Cuối cùng, Lão Tử thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Cùng lúc đó, thấy bản thể vạn mét của Tô Mạch bị nhấn chìm, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở gần đó lại cười sảng khoái.

"Ha ha ha ha, Tiên Thiên Thần Thai đỉnh cấp có chín đạo lôi kiếp hóa hình, trong đó màu tím là tôn quý nhất.

Chúng ta là những người có thiên mệnh mà khi hóa hình cũng không trải qua lôi đình màu tím tẩy lễ, tên này đen đủi quá rồi." Đông Hoàng Thái Nhất lên tiếng.

"Hừ, đáng đời lắm, Thiên Đạo vốn công bằng." Đế Tuấn vẫn luôn canh cánh trong lòng về Tô Mạch, sau khi không cảm nhận được hơi thở của anh thì tự nhiên nảy sinh tâm lý châm chọc.

“Ai, đáng tiếc cho bản nguyên Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh năm đó của ta quá, nếu không hôm nay ta cũng có thể nhập Chuẩn Thánh rồi.” Chuẩn Đề nói nhỏ, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào nơi lôi đình màu tím đang lan tỏa.

Hiển nhiên lão đang chờ thời cơ.

Một khi lôi đình tan đi, biết đâu bản thể linh căn vạn mét của Tô Mạch vẫn còn sót lại chút gì đó.

Dù hành động này sẽ khiến Tam Thanh bất mãn nhưng lão chẳng quan tâm, với bản tính mặt dày, đoạt được chút cơ duyên nào là tốt nhất.

Lúc này, Tô Mạch bị lôi đình tím nhấn chìm, hầu như tất cả mọi người đều không lạc quan.

Ngay cả Tam Thanh cũng thầm cảm thấy xác suất vượt qua lôi kiếp là không lớn.

Nhưng vào khắc đó, dị biến nảy sinh.

Chỉ thấy giữa lôi đình bỗng nhiên tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Chương 48

Một đóa Đạo Quả chi hoa lại lần nữa hiện lên, ngoan cường xé mở một vết nứt.

Đồng thời, hơi thở Hoa Khai Cửu Phẩm theo vết nứt mở rộng dần trở nên nồng đậm. 'Uỳnh!

Uỳnh!' "Hừ...

Chút lôi đình hèn mọn, sao có thể ngăn cản đại đạo của ta, mở ra cho ta!" Cùng với tiếng nổ lớn, một giọng nói quen thuộc vang vọng khắp bốn phương.

"Hừm...

Tô Mạch tiểu tử không sao, ha ha ha ha!" Thông Thiên là người đầu tiên cười lớn.

"Không sao là tốt rồi, chỉ cần có thể vượt qua lôi kiếp, đại đạo sau này tự nhiên có thể mong đợi." Lão Tử gật đầu, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

Còn Nguyên Thủy, lúc này không biết tại sao tâm tư lại trở nên có chút phức tạp.

Dù sao khi ông hóa hình tuy có chín đạo lôi đình nhưng cũng chỉ là màu vàng.

Tô Mạch lại cao hơn một bậc, khiến kẻ vốn cao ngạo không coi ai ra gì như Nguyên Thủy nảy sinh một tia cảm giác thất bại.

Tiếng nói của Tô Mạch khiến Tam Thanh thở phào nhưng sắc mặt của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lại trở nên vô cùng khó coi.

Đương nhiên, những đại thần thông giả còn lại cũng phải sững sờ,

vẻ mặt mỗi người một vẻ.

“Hát...

Mở ra cho ta!” Theo tiếng hô liên tục, mọi người phát hiện có một bóng người thấp thoáng đã dùng sức mạnh kinh khủng xé nát lôi đình màu tím kia.

Cuối cùng, khi lôi đình hoàn toàn bị xé nát, Ngũ Hành Thần Quang ngút trời.

Đồng thời, trên một tòa liên đài, cơ thể đã hóa hình của Tô Mạch hiên ngang đứng đó.

Phía trên đỉnh đầu, đóa Đạo Quả Đại La Cửu Phẩm tỏa sáng rực rỡ bao phủ lấy toàn thân anh. 'Ong... ong... ong...' Hóa hình, thực sự hóa hình rồi!

Tiên Thiên Linh Căn vạn mét giờ đây đã hoàn toàn hóa hình thành người.

Không chỉ vậy, khoảnh khắc Đạo Quả Cửu Phẩm soi sáng toàn thân, Tô Mạch phát hiện bên trong nó còn ẩn chứa một dấu ấn Thập Nhị Phẩm.

“Hừm, dấu ấn Thập Nhị Phẩm sao, chẳng lẽ đây là con đường cực hạn sau Cửu Phẩm Đạo Quả?” Trong minh minh, Tô Mạch nảy sinh một số thông tin về việc Hoa Khai Thập Nhị Phẩm Đại La Đạo Quả.

Chưa kịp xem xét kỹ thông tin về dấu ấn đó, Tô Mạch sau khi hiện thân lập tức hướng về phía Tam Thanh thi lễ.

“Đệ tử Tô Mạch bái kiến Lão sư...

Nguyên Thủy sư thúc, Thông Thiên sư thúc, cảm tạ Lão sư cùng nhị vị sư thúc đã hộ đạo.” Đây là lần đầu tiên anh thực hiện lễ tiết vấn

bối một cách chân chính.

"Ừm, tốt lắm, có thể vượt qua Hóa Hình Đại Kiếp chứa đựng lôi đình màu tím, quả là một cỗ đại tạo hóa.

Bước vào cảnh giới Đại La, cần phải ổn định một thời gian, đợi việc ở đây xong xuôi thì theo ta về Côn Luân hảo hảo tu luyện." Lão Tử gật đầu, càng lúc càng hài lòng với đồ đệ này.

"Ha ha ha ha, Tô Mạch tiểu tử, ngay cả lôi kiếp hóa hình màu tím mà con cũng vượt qua được, ta làm sư thúc cũng thấy ghen tị đấy." Thông Thiên hào sảng, tự nhiên vui mừng thay cho Tô Mạch.

Còn Nguyên Thủy chỉ gật đầu, tuy không nói nhiều nhưng nét mặt cũng lộ rõ vẻ vui mừng.

Dù sao ông cũng là người coi trọng mặt mũi nhất...

Tô Mạch tuy không phải đệ tử của ông, nhưng Tam Thanh là một nhà, anh cũng là thủ đồ của mạch Tam Thanh.

Chương 49

Vì vậy, việc anh vượt qua được lôi kiếp tím cũng khiến ông thấy nở mày nở mặt.

Lúc này, sau khi Tô Mạch thành tựu cảnh giới Đại La, một số đại thần thông giả xung quanh cũng lần lượt bước tới chúc mừng.

"Ha ha ha ha, Tô Mạch đạo hữu, chúc mừng, chúc mừng nhé." "Mạch Tam Thanh lại xuất hiện thêm một vị đại thần thông giả, thật là đáng mừng." "Tô Mạch đạo hữu, sau này nếu có rảnh có thể đến Ngũ Trang Quán của ta luận đạo, nhà ta cũng có một cây Tiên Thiên Linh Căn đấy, tin rằng đạo của ta và đạo hữu có nhiều nét tương đồng diệu kỳ." Nhất thời, Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân, thậm chí cả Trấn Nguyên Tử đều bước tới chúc mừng.

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử còn đưa ra lời mời.

Thực tế, trong Hồng Hoang, thực lực là quan trọng nhất.

Giống như lần đầu Tô Mạch đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, lúc đó tu vi chỉ là Thiên Tiên, dù bản nguyên là Tiên Thiên Linh Căn và được Tam Thanh che chở, nhưng hầu như chẳng có đại thần thông giả nào thèm bắt chuyện với anh.

Dẫu sao những kẻ có thể bước vào Tử Tiêu Cung này nếu không phải cấp Đại La Kim Tiên thì cũng có những thủ đoạn tương đương, nếu không căn bản không vào nổi đây.

Nhưng bây giờ thì khác.

Tô Mạch đã chứng đắc Đại La quả vị, Hoa Khai Cửu Phẩm, lại còn vượt qua lôi kiếp tím.

Chỉ riêng điểm này, ngoại trừ sáu vị Thánh nhân thiên định trên bồ

đoàn, anh hoàn toàn có thể giao thiệp ngang hàng với các đại thần thông giả khác.

Chính vì vậy, tất cả đại năng có mặt mới cam tâm tình nguyện bước tới hàn huyên.

Tam Thanh thấy cảnh này thì cũng lộ vẻ hân hoan.

Bởi vì Tô Mạch hóa hình thành công, trở thành Đại La Kim Tiên thì giờ đây đã có thể xưng là đại thần thông giả rồi.

Đệ tử nhà mình xuất sắc, bậc tiền bối như họ tự nhiên thấy mát mặt.

Cứ như vậy, sau khi Tô Mạch ứng phó xong những lời hàn huyên, làm quen mặt với các đại thần thông giả, môi trường xung quanh đột nhiên thay đổi.

Giống như lúc kết thúc lần truyền đạo thứ nhất, Tử Tiêu Cung trong mắt mọi người mờ dần rồi biến mất hoàn toàn.

Đồng thời, dòng lũ hỗn độn lại ùa tới.

"Các vị đạo hữu, Tử Tiêu Cung đã tan, xin từ biệt tại đây, lần tới chúng ta lại cùng nghe Đại Đạo." "Ta cũng đi đây, Tô Mạch đạo hữu, có rảnh mời qua núi Thương Nguyên luận đạo." "Ha ha ha ha, ba ngàn năm sau chúng ta lại tụ họp, các vị đạo hữu, hậu hội hữu kỳ!" Chỉ trong thoáng chốc, từng đạo độn quang bay lên, biến mất ngay lập tức.

Tiếp đó, Tô Mạch nhìn về phía Tam Thanh.

"Lão sư, chúng ta sẽ đi đâu?" "Côn Luân..." Lão Tử đáp lời, sau đó ngự độn quang dẫn đầu bay về hướng Côn Luân.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã qua năm trăm năm.

Một ngày nọ, tại thánh sơn Côn Luân, trong động thiên phúc địa của Tô Mạch đột nhiên tỏa ra hào quang.

Một kiện Tiên Thiên bảo kỳ hiện ra, Tiên Thiên Huyền Thủy được thai nghén bên trong bao phủ cả tòa động phủ.

"Phù...

Năm trăm năm thời gian, cuối cùng cũng luyện hóa xong 24 đạo cấm chế đầu tiên của Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ." Tô Mạch nhìn kiện bảo kỳ, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Thực tế, lúc hóa hình ở Tử Tiêu Cung nếu có thể khống chế 24 tầng cấm chế đầu này thì độ khó của lôi kiếp sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng lúc đó thời gian quá gấp rút, căn bản không kịp luyện hóa.

Vì vậy cho đến khi kết thúc lần truyền đạo thứ hai, quay về Côn Luân mới luyện hóa được bảo vật này.

Ở Hồng Hoang, ngoại trừ bảo vật hệ thống ban tặng, hầu như các cấm chế của bảo vật khác đều cần phải luyện hóa.

Trừ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra, các Tiên Thiên Linh Bảo khác thường có 36 đạo cấm chế. 12 tầng đầu cần cảnh giới nguyên thần cấp Kim Tiên mới luyện hóa được. 12 tầng sau cần cấp Đại La Kim Tiên.

Còn 12 tầng cuối cùng thì cần cấp Chuẩn Thánh mới có thể luyện hóa và thi triển hoàn mỹ.

Chương 50

Đương nhiên đó là tiêu chuẩn luyện hóa của sinh linh Hồng Hoang bình thường.

Những người như Tam Thanh thuộc hàng Tiên Thiên Thần Thai đỉnh cấp, Hoa Khai Cửu Phẩm, nếu cưỡng ép luyện hóa thì ở tầng thứ Đại La Kim Tiên cũng có thể luyện hóa đủ 36 tầng cấm chế.

Chỉ là thời gian tiêu tốn sẽ khó mà đong đếm được.

Lúc này, sau khi dành năm trăm năm luyện hóa xong 24 tầng đầu của Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Tô Mạch tạm thời từ bỏ việc luyện hóa 12 tầng cuối.

Tiếp theo, ý niệm khẽ động, anh tập trung chú ý vào Đại La Đạo Quả.

Bên trong, giữa những cánh hoa Cửu Phẩm đang thai nghén thông tin về việc xung kích lên Thập Nhị Phẩm.

Thông tin đầu tiên chính là Hoa Khai Thập Phẩm. 'Ong... ong... ong...' Từng đợt sức mạnh huyền diệu nảy sinh trong lòng, chỉ một lát sau Tô Mạch đã có câu trả lời.

Đại La Đạo Quả là một loại đạo quả vô thượng trong cảnh giới nguyên thần cấp Đại La Kim Tiên.

Hoa Khai Cửu Phẩm là cực hạn của Hồng Hoang, nhưng trên đó vẫn còn cảnh giới đạo quả vượt qua cực hạn.

Tô Mạch vốn quen thuộc với dòng lịch sử thần thoại Hồng Hoang, sau khi hiểu được thông tin trong Đạo Quả chi hoa, trong lòng bỗng nảy ra một phán đoán táo bạo.

Trước khi Hồng Hoang ra đời, Hỗn Độn tuy là hư vô nhưng lại

thai nghén ra ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma.

Bàn Cổ chính là Lực chi Thần Ma.

Ông chém ba ngàn Thần Ma để chứng đạo, khai thiên lập địa, cuối cùng tuy thành công nhưng lại hy sinh bản thân để diễn hóa vạn vật.

Tuy nhiên, những Hỗn Độn Thần Ma bị chém đó có kẻ gặp cơ duyên nên vẫn còn sót lại một tia chấp niệm, cuối cùng rơi vào Hồng Hoang và dây dưa không dứt.

Trong đó La Hầu, Ngũ Hành lão tổ, Càn Khôn lão tổ... chính là những kẻ như vậy.

Với tư cách là chấp niệm của Hỗn Độn Thần Ma chuyển thế, bản nguyên của họ chắc chắn vượt qua cực hạn của Hồng Hoang.

Vậy thì ở tầng thứ Đại La Kim Tiên, Đạo Quả chi hoa của họ chắc chắn vượt quá chín cánh.

Đương nhiên, không phải vì thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ tạo ra không mạnh, hoàn toàn là vì Hồng Hoang thuở sơ khai hệ thống tu luyện chưa hoàn thiện.

Bàn Cổ dùng nhục thân vô thượng diễn hóa thành một phương thế giới, mọi sức mạnh đều bị phân tán, nên có thể viên mãn được con số chín đã là rất tốt rồi.

Nếu vượt quá quá nhiều, bản nguyên của cả thế giới chắc chắn sẽ sụp đổ.

Còn những kẻ là chấp niệm Thần Ma chuyển thế kia, tiền thân vốn là Thần Ma Hỗn Độn, nên có thể vượt qua cực hạn Hồng Hoang cũng là bình thường.

Chính vì vậy mới có trận tranh đấu Đạo - Ma, để Thiên Đạo thanh trừng những kẻ vượt quá cực hạn đó.

“Hừm, đây hẳn là nguyên nhân thực sự khiến cuộc tranh đấu Đạo - Ma bùng nổ, Thiên Đạo không kiểm soát được những tồn tại vượt qua cực hạn Hồng Hoang nên mới bày ra một trận đại chiến.

Hồng Quân tự nhiên là người đại diện được Thiên Đạo chọn trúng...” Tô Mạch bỗng nhiên minh ngộ.

Tiếp đó, anh chuyển hướng suy nghĩ sang việc thăng cấp lên Hoa Khai Thập Nhị Phẩm.

Như đã nói, đó là một loại lột xác cực hạn của cảnh giới nguyên thần.

Nhưng hệ thống tu luyện Hồng Hoang không chỉ đơn giản là nguyên thần, trong đó tu luyện nhục thân cũng cực kỳ quan trọng.

Phải biết rằng Vu tộc sinh ra đã không có nguyên thần, nhưng Thập Nhị Tổ Vu vẫn có thể dùng sức mạnh nhục thân để xưng hùng cùng cấp.

Vì vậy Tô Mạch đoán rằng cảnh giới nhục thân chắc cũng phải có cực cảnh tương tự như Hoa Khai Thập Nhị Phẩm mới đúng.

Chương 51

Nguyên thần đạt cực cảnh Thập Nhị Phẩm, nhục thân cũng đạt cực cảnh, vậy bước tiếp theo sẽ là gì?

Nghĩ đến đây, Tô Mạch chấn động.

Như thấy được một góc của bức tranh lớn, trong đầu anh bỗng hiện lên phẩm cấp của Hỗn Độn Thanh Liên.

Bởi vì xuyên suốt hệ thống thần thoại Hồng Hoang, chỉ có linh căn này được hậu thế nhận định là tồn tại duy nhất ở cấp 36 phẩm.

Vì vậy, con số 36 rõ ràng mới là cực hạn thực sự, thuộc về cực hạn của Hỗn Độn.

Nếu nhục thân và nguyên thần đều đạt đến cực hạn 12 phẩm, thì chắc chắn sẽ có một loại sức mạnh có thể tu luyện đến mức độ đó.

Ngay khi Tô Mạch càng cảm thấy có khả năng này, trong đầu bỗng vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 'Đinh!

Hệ thống thông báo: Chúc mừng Ký chủ đã nhìn thấu một góc bí mật của Hồng Mông, kích hoạt hệ thống tự động thăng cấp.' 'Đinh!

Tiến độ thăng cấp hiện tại: 1%... 2%... 3%...' 'Đinh!

Hệ thống thăng cấp hoàn tất, bảng tiến hóa của Ký chủ có sự thay đổi, mời tự kiểm tra.' Theo tiếng thông báo liên tục truyền đến, một bảng tiến hóa ảo hiện ra trước mắt Tô Mạch.

"Hửm?

Mình vừa mới đoán ra một loại sức mạnh cực cảnh đã kích hoạt thăng cấp hệ thống, chẳng lẽ thực sự có loại sức mạnh đó tồn tại?

Hồng Mông là cái quái gì nhỉ?" Tô Mạch nghi hoặc, nhưng nhanh

chóng bị bảng tiến hóa mới thu hút.

Họ tên: Tô Mạch.

Tiên Thiên Linh Căn: Ngũ Châm Tùng - Đã hóa hình.

Tiềm lực tiến hóa: Cấp Ma thần (Tiên Thiên Thần Thai).

Cảnh giới Nguyên thần: Đại La Kim Tiên sơ kỳ (Hoa Khai Cửu Phẩm).

Cảnh giới Bản thể (Nhục thân): Đại La Kim Tiên sơ kỳ (Sức mạnh bản thể sau hóa hình).

Ý chí tinh thần (Tương tự Thần cách): Cấp Siêu thường (Chú thích: Ý chí tinh thần chia làm cấp Phổ thông, Siêu thường, Chấn hám, Khủng bố, Chí cao, Vô hạn, Vô Vô cấp...).

Bản mệnh thần thông: Ngũ Hành Thần Quang.

Thần thông: Cửu Bí - Giai Tự Quyết, Cửu Bí - Hành Tự Bí (Chú thích: Thần thông này từ thế giới khác, hiện tại đã được đại thần thông giả hoàn thiện, Ký chủ có thể xem kỹ thuộc tính).

Công pháp: Thái Thanh Tiên Quyết (Cấp độ hiện tại: Tầng thứ Đại La Kim Tiên).

Bảo vật: Tịnh Thế Bạch Liên, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Hỗn Độn Hồ Lô, Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Ồ?

Lần cập nhật hệ thống này khiến bảng tiến hóa của mình thực sự xuất hiện thêm một loại hệ thống tu luyện sức mạnh mới.

Ý chí tinh thần, lực ý chí...

Ừm, mình hiểu rồi, loại sức mạnh này dường như giống với sức mạnh được miêu tả trong một số tiểu thế giới, cấp độ cao nhất là Vô

Vô cấp.” Đột nhiên, sắc mặt Tô Mạch chấn động.

Hiển nhiên tiểu thế giới mà anh đang nghĩ tới chính là thế giới 'Thánh Vương' lừng lẫy.

“Nguyên thần, nhục thân, ý chí - ba loại cực cảnh sức mạnh, nếu mình đều có thể đạt tới cái gọi là 12 phẩm, chẳng phải sẽ giống như Hỗn Độn Thanh Liên, thành 36 phẩm sao?” Nghĩ đến đây, mắt Tô Mạch lóe lên tinh quang.

Hiện tại nguyên thần và nhục thân đã đạt tầng thứ Đại La Kim Tiên, sức mạnh nguyên thần cũng đã Hoa Khai Cửu Phẩm.

Chương 52

Chỉ cần có đủ nội hàm, hoàn toàn có thể thử xung kích một phen.

Nhưng hiện tại thì hơi sớm.

Dù sao cũng mới thăng cấp, tuy có thể gọi là đại thần thông giả nhưng nội hàm so với những lão quái vật đã thai nghén ức vạn năm thì vẫn còn kém một chút.

Nhưng đừng quên anh là người xuyên không, cực kỳ quen thuộc với dòng lịch sử thần thoại Hồng Hoang qua từng thời đại.

Hiện tại là giai đoạn sau khi lần truyền đạo thứ hai kết thúc, thời kỳ đầu của cuộc chiến Vu - Yêu.

Vô số bảo vật thiên định trong Hồng Hoang vẫn đang ở trạng thái vô chủ.

Nếu có thể chiếm lĩnh cơ duyên trước, đoạt lấy tạo hóa, nội hàm của bản thân hoàn toàn có thể tăng trưởng nhanh chóng.

Lúc đó nếu có thể thành công xung kích nguyên thần lên Đại La Kim Tiên Hoa Khai Thập Nhị Phẩm cực cảnh, thì dù đại cảnh giới chưa đột phá cũng có thể tranh phong với Chuẩn Thánh.

Còn về tu luyện nhục thân, tự nhiên có thể mưu tính từ chỗ Vu tộc.

Vu tộc đi theo con đường nhục thân thành thánh, trong đó Thập Nhị Tổ Vu được diễn hóa từ tinh huyết tim của Bàn Cổ.

Trong truyền thuyết, khi lượng kiếp Vu - Yêu bùng nổ hoàn toàn, Thập Nhị Tổ Vu còn ngưng tụ được Bàn Cổ Chân Thân, trực tiếp dùng sức mạnh nhục thân Chuẩn Thánh diễn hóa ra chiến lực sánh ngang cấp Thánh nhân.

Theo Tô Mạch thấy, đó chính là cực cảnh của nhục thân.

Vì bản thân Bàn Cổ là Hỗn Độn Thần Ma, sức mạnh nhục thân của ông tự nhiên vượt qua cực hạn Hồng Hoang.

Ông còn để lại Cửu Chuyển Huyền Công và các phương pháp tôi luyện nhục thân vô thượng, nếu có thể mưu tính được thì con đường cực cảnh nhục thân của Tô Mạch hoàn toàn không cần lo lắng.

Như vậy, cực cảnh nguyên thần và nhục thân đã có hướng đi, chỉ còn lại ý chí.

Nhưng trong Hồng Hoang dường như rất ít miêu tả về sức mạnh ý chí, nên tạm thời chỉ có thể gác lại một bên.

Sau một hồi suy tính, Tô Mạch đã quy hoạch kỹ lưỡng con đường tu luyện tiếp theo.

"Ừm, hiện tại mình đã đạt cấp Đại La Kim Tiên, lại có Tịnh Thế Bạch Liên và Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ phòng thân.

Cộng thêm hai đại pháp trong Cửu Bí và bản mệnh thần thông, dù gặp nguy cơ cũng đã có năng lực tự vệ.

Thay vì ở lại Côn Luân khổ tu, chi bằng đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên." Tô Mạch lẩm bẩm, trong đầu bắt đầu sàng lọc những tạo hóa chưa xuất thế trong các thời đại thần thoại.

Mưu tính Luân Hồi... không được, lượng kiếp Vu - Yêu chưa bùng nổ hoàn toàn, trong thời gian ngắn không thể thành công.

Nữ Oa tạo người... tạm thời cũng không xong.

Hiện tại lần truyền đạo thứ hai mới kết thúc chưa lâu, theo truyền thuyết Nữ Oa tạo người là do cuộc chiến Vu - Yêu dần mở rộng mới khiến bà nảy ra ý định sáng tạo một chủng tộc hòa bình hoàn toàn

mới, nên mưu tính cơ duyên tạo người cũng không hành thông.

"À đúng rồi, đảo Bồng Lai...

Cơ duyên ở nơi đó không hề nhỏ, trong truyền thuyết dường như có Tam Quang Thần Thủy và linh căn Hoàng Trung Lý, còn các loại thiên tài địa bảo khác thì đếm không xuể.

Giai đoạn này Tam Tiên Đảo vẫn chưa xuất thế, nếu tìm được có thể dùng làm đạo trường sau này." Sau một hồi phân tích, Tô Mạch nhận thấy xác suất thành công của chuyến đi này thực sự không nhỏ.

Bởi vì trong truyền thuyết, Bồng Lai thuộc về đạo trường của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Nhưng hai kẻ đó chỉ là những con dê thế tội được Hồng Quân đưa ra để giải quyết tạm thời cuộc chiến Vu - Yêu mà thôi.

Mệnh số của họ đã định, căn bản không giữ được Bồng Lai.

Dù có chiếm trước cũng không gây ra nhân quả lớn.

Hơn nữa, sau những lần 'hớt tay trên' tạo hóa của Hồng Quân và Nữ Oa, Tô Mạch đã hiểu sâu hơn về nhân quả trong Hồng Hoang.

Chương 53

Quy tắc Hồng Hoang chưa hoàn thiện, sự dây dưa nhân quả tự nhiên bị ảnh hưởng lớn.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh thì hoàn toàn có thể chém đứt mọi nhân quả liên quan.

Vì vậy, việc chiếm giữ đảo Bồng Lai là hoàn toàn khả thi.

Cùng lúc đó... ngay khi Tô Mạch vừa quyết định đoạt lấy tạo hóa Bồng Lai, trong đầu vang lên tiếng thông báo của hệ thống. 'Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ mới: Mời Ký chủ đến đảo Bồng Lai ngoài Đông Hải hoàn thành điểm danh, thời gian hoàn thành (không giới hạn), phần thưởng: Chưa rõ.' 'Đinh!

Hệ thống thông báo: Do thăng cấp thành công, sau khi Ký chủ hoàn thành điểm danh, nếu phần thưởng bao gồm vật phẩm của đại thế giới khác, Ký chủ có thể tự chọn một vật phẩm trong số đó làm phần thưởng.' 'Đinh!

Hiện tại đã giải khóa tùy chọn đại thế giới...

Già Thiên đại thế giới, Thánh Vương đại thế giới.' Trong thoáng chốc, khi nghe liên tiếp các thông báo nhiệm vụ và chức năng chọn vật phẩm thế giới mới, Tô Mạch vô cùng hưng phấn.

"Ừm, đảo Bồng Lai tuy không bằng núi Bất Chu hay Tử Tiêu Cung nhưng vẫn là động thiên phúc địa số một số hai Hồng Hoang, nên phần thưởng điểm danh lần này chắc chắn không tệ.

Hy vọng có thể lấy được công pháp đỉnh tiêm của thế giới Thánh Vương - Thần Tượng Trấn Ngục Kính." Tô Mạch không nén nổi sự kỳ vọng.

Thực tế, trong giới huyền huyễn, thế giới Già Thiên và Thánh Vương tuy chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của hậu thế dưới dạng những câu chuyện thần thoại nhỏ, nhưng Hồng Hoang chẳng phải cũng vậy sao?

Nếu không đích thân trải nghiệm xuyên không, ai có thể tin những thế giới này thực sự tồn tại?

Vì thế, việc hệ thống thăng cấp xuất hiện hai thế giới để lựa chọn không làm Tô Mạch kinh ngạc mà chỉ khiến anh thêm hào hứng.

Vì hệ thống sức mạnh của hai thế giới này cực cao, dù không bằng Hồng Hoang nhưng cũng nằm trong top 5 hệ thống huyền huyễn đã biết.

Già Thiên thì khỏi bàn, thần thông diệu pháp vô số, chỉ riêng Cửu Bí đã giúp Tô Mạch chiếm được tiên cơ khi chiến đấu cùng cấp với Đế Tuấn.

Hiện tại hệ thống giải khóa thêm hai tùy chọn này, nghĩa là một khi hoàn thành nhiệm vụ, chỉ cần phần thưởng có chứa vật phẩm của thế giới khác, anh có thể chọn đồ của hai thế giới đó.

Đúng là phần thưởng 'đo ni đóng giày' cho anh.

Vừa mới lo lắng về phương pháp tu luyện ý chí tinh thần, nháy mắt đã có quyền lựa chọn phần thưởng tu luyện của hệ thống Thánh Vương.

Tô Mạch biết rõ, trong hệ thống Thánh Vương chuyên môn có thần thông tu luyện ý chí tinh thần, mà Thần Tượng Trấn Ngục Kính chính là thuật mạnh nhất.

Pháp này giai đoạn đầu được gọi là khí công... dùng khí dẫn thần, dùng thần thành tượng, mỗi cử chỉ hành động đều mang sức mạnh khó lòng tưởng tượng.

Cơ thể con người do 840 triệu hạt vi nhỏ tạo thành, nếu thức tỉnh được tiềm lực của chúng, mỗi hạt vi nhỏ đều mang sức mạnh của cự tượng, khi tất cả thức tỉnh sẽ sánh ngang thần tượng, dời sông lấp biển, rống rụng tinh thần, hái trăng nuốt mặt trời đều chỉ trong một ý niệm.

Không chỉ vậy, môn công pháp này cần phải luyện thành viên mãn phần phía trước mới có thể lột xác thành phần thực sự, bao gồm: Quá Khứ Vô Thượng Tinh Thần, Hiện Tại Vô Thượng Sức Mạnh, Vị Lai Vô Thượng Thần Thông.

Nếu Tô Mạch có được môn công pháp này, anh hoàn toàn có thể đối chiếu với hệ thống tu luyện hiện tại.

Ví dụ, Quá Khứ Vô Thượng Tinh Thần tương ứng với ý chí tinh thần.

Hiện Tại Vô Thượng Sức Mạnh tương ứng với hệ thống tu luyện nhục thân.

Vị Lai Vô Thượng Thần Thông chính là sức mạnh nguyên thần trong Hồng Hoang - một trong những bản nguyên thúc đẩy thần thông.

Ba thứ đối chiếu nhau sẽ khiến nội hàm của anh tăng vọt.

Đương nhiên, tầng thứ sức mạnh của thế giới Thánh Vương vẫn yếu hơn Hồng Hoang.

Nên cũng giống như Cửu Bí trong Già Thiên, dù là công pháp cấp cao nhất nhưng khi ở Hồng Hoang cũng cần phải tự mình thôi diễn và hoàn thiện thêm.

"Ừm, mình hiện tại đã có thực lực Đại La Kim Tiên, nếu có được Thần Tượng Trấn Ngục Kính hoàn toàn có thể tự thôi diễn hoàn thiện mà không cần nhờ vả ai.

Chương 54

Nếu mình xung kích được lên cảnh giới Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, biết đâu có thể thôi diễn ra bản Thần Tượng Trấn Ngục Kính cấp Chuẩn Thánh cũng nên." Sau một hồi suy tính, Tô Mạch đã có định liệu.

Thực tế điều này hoàn toàn khả thi.

Đại La Kim Tiên Hoa Khai Thập Nhị Phẩm đã vượt qua cực cảnh Hồng Hoang.

Nói cách khác, ngay cả khi chiến đấu cũng có thể chống lại Chuẩn Thánh mà không hề thua kém.

Ngoài ra, việc luyện hóa cấm chế của linh bảo, với cảnh giới hiện tại cũng hoàn toàn có thể luyện hóa tiếp 36 tầng sau vốn chỉ dành cho Chuẩn Thánh, chỉ là tốn thời gian hơn một chút thôi.

Trong Hồng Hoang, thời gian là thứ rẻ nhất, mỗi lần bế quan cả ngàn vạn năm, Tô Mạch có thừa thời gian để tiêu hao.

Vì vậy, chỉ cần có được Thần Tượng Trấn Ngục Kính, Tô Mạch hoàn toàn đủ thực lực để hoàn thiện nó lên tầm Chuẩn Thánh.

Còn về tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La sau này thì cần nội hàm mạnh hơn mới hoàn thành được.

Tóm lại một câu, thời gian còn dài, hoàn toàn đủ để mưu tính mọi thứ.

Lúc này, sau khi suy nghĩ hồi lâu, Tô Mạch hóa thành độn mang biến mất khỏi động thiên phúc địa.

Chẳng mấy chốc, anh đã đứng bên ngoài đạo trường của Tam Thanh.

“Đệ tử Tô Mạch cầu kiến Lão sư và hai vị sư thúc Nguyên Thủy, Thông Thiên.” Tiếng nói vừa truyền đi, cửa đạo trường lập tức mở toang.

“Vào đi.” Lão Tử đáp lại.

“Tô Mạch kiến bái Lão sư cùng nhị vị sư thúc.” Bên trong đạo trường, Tô Mạch thi lễ với ba người.

“Ừm, đồ nhi lần này tìm ta có phải gặp khó khăn gì trong tu luyện không?” Lão Tử lên tiếng hỏi han.

“Bạch Lão sư, đệ tử không gặp rắc rối gì trong tu luyện, chẳng qua là tâm linh máy động, đệ tử cảm ứng được ngoài Hồng Hoang còn có cơ duyên khác nên muốn đi lịch luyện một phen, chuyến này đặc biệt tới để từ biệt Lão sư và hai vị sư thúc.” Tô Mạch đương nhiên không ngốc đến mức nói ra chuyện đảo Bồng Lai, nên chỉ nói là có cơ duyên khác.

Ngoài Đông Hải có ba hòn đảo tiên, tên là Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Trượng.

Trong truyền thuyết, ba đảo tiên này được hóa ra từ bản nguyên thiên địa vào khoảnh khắc Bàn Cổ vạch khai hỗn độn tạo ra Hồng Hoang.

Một phần bản nguyên ngưng tụ thành lớp màng bảo vệ trời đất, thai nghén ra lứa sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang... chính là Hung thú.

Phần còn lại hội tụ lại hình thành ba hòn đảo tiên.

Vì vậy Tam Tiên Đảo có thể coi là đã tồn tại từ thuở hỗn độn sơ khai.

Thời kỳ thượng cổ khi Tam tộc tranh phong, Long tộc - bá chủ vùng biển đã lùng sục khắp các vùng biển Hồng Hoang nhưng vẫn

không tìm thấy, rõ ràng là do cơ duyên chưa tới.

Hiện tại, theo Tô Mạch suy tính, thời điểm Đạo Tổ phong vương cho người đứng đầu các tiên nam và tiên nữ cũng không còn xa nữa, nên dù Tam Tiên Đảo có đại trận Tiên Thiên che chở thì chắc chắn cũng sẽ có chút hơi thở rò rỉ ra ngoài.

Vì vậy xuất phát tìm kiếm lúc này là hợp lý nhất.

Trải qua mấy chục năm từ Côn Luân tới vùng biển Đông Hải, nhìn biển cả mênh mông, Tô Mạch không khỏi kỳ vọng.

"Hy vọng có thể tìm thấy Bồng Lai trước lần truyền đạo thứ ba của Hồng Quân, nếu không chỉ đành tạm gác lại." Vừa thầm nhủ, anh vừa tế ra Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Kiện Tiên Thiên Linh Bảo này đã được xưng là Khống Thủy Kỳ thì tự nhiên có khả năng thao túng mọi vùng nước.

Ngay khi bảo vật bay lên không trung chạm vào biển cả, trong tâm trí Tô Mạch hiện ra một phần hình ảnh ảo thu nhỏ của Đông Hải.

Giống như bản đồ nhỏ trong trò chơi, toàn bộ sơ đồ thu nhỏ của Đông Hải đều được thu vào tầm mắt.

Đây chính là một khả năng của Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ: có thể thấu thị mọi vùng nước trong thiên hạ, từ sông ngòi hồ ao nhỏ bé đến đại dương mênh mông, chỉ cần sức mạnh nguyên thần đủ lớn thậm chí có thể bao phủ cả Tứ Hải của Hồng Hoang.

Đương nhiên với cảnh giới hiện tại của Tô Mạch chưa đủ sức bao phủ toàn bộ Tứ Hải Hồng Hoang, ngay cả Đông Hải cũng chỉ bao phủ được một phần.

Nhưng như vậy cũng đủ để tiết kiệm phần lớn thời gian, vì anh chỉ cần tìm những nơi có linh khí nồng đậm bất thường trên bản đồ

ảo là có thể xác định được mục tiêu.

Chương 55

Dẫu sao Tam Tiên Đảo là phúc địa tiên gia, độ đậm đặc của linh khí chắc chắn không tầm thường. 'Vút!' Một đạo hào quang lóe lên, Tô Mạch theo cảm ứng trên 'bản đồ' vùng biển bắt đầu hành trình tìm kiếm.

Hồng Hoang không năm tháng, chuyển mắt đã qua trăm năm.

Một ngày nọ, Tô Mạch theo vị trí đã khóa định mà bay tới, khi xuất hiện trước một vùng biển bị sương mù dày đặc phong tỏa, trên mặt anh cuối cùng cũng lộ ra ý cười.

"Hừm, mình đã mất trăm năm tìm khắp các khu vực linh khí bất thường ngoài Đông Hải, chỉ có nơi này là đặc biệt nhất, bị sương mù bao phủ.

Bồng Lai Tam Tiên Đảo chắc chắn ở quanh đây." Ý niệm vừa động, ánh mắt Tô Mạch sắc lạnh, trực tiếp bước tới một bước vào nơi sương mù phong tỏa. 'Uỳnh!' Chỉ trong tích tắc, giống như ném một hòn đá vào mặt hồ yên tĩnh, những vòng sóng liên tiếp hiện ra.

Lớp sương mù kia cuồn cuộn dữ dội, bên trong vang lên những tiếng nổ ầm ầm khiến vùng biển gần đó cũng phải rung chuyển.

"Hừm, Tiên Thiên đại trận đã khởi động." Tô Mạch giật mình, lập tức lùi lại phía sau.

Thực tế với thực lực hiện tại cộng với Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, anh chẳng sợ gì tòa đại trận này.

Ngay cả việc dùng vũ lực phá trận cũng không phải là không thể.

Nhưng làm vậy chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh cực lớn, nếu bị kẻ khác phát hiện thì hỏng bét.

Hơn nữa, Tô Mạch e ngại nhất là Hồng Quân.

Trong truyền thuyết, chính sau khi phong chức cho Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thì hai kẻ đen đủi đó mới đi tìm đạo trường ở Đông Hải.

Tô Mạch kết hợp dòng lịch sử và các giả thuyết đời sau, cho rằng khả năng lớn là Hồng Quân đã chỉ điểm cho hai người họ tới đây.

Vì thế nếu phá trận mạnh bạo chắc chắn sẽ đánh động đến Hồng Quân, lúc đó ông ta can thiệp thì mảnh đất tạo hóa này cuối cùng rơi vào tay ai thật khó nói.

Cho nên bây giờ tranh thủ lúc Tam Tiên Đảo chưa xuất thế, âm thầm luyện hóa đại trận mới là quan trọng nhất.

"Hừm!

Còn hơn hai ngàn năm nữa mới đến lần truyền đạo thứ ba, mình chắc là có thể thuận lợi luyện hóa xong trận pháp thủ hộ này." Sau khi rút khỏi khu vực phong tỏa của Tiên Thiên đại trận, Tô Mạch suy tính một hồi rồi định ra kế hoạch.

Thế giới Hồng Hoang, bất kể linh bảo, công pháp hay bản nguyên sinh linh đều có sự phân biệt giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên.

Trận pháp cũng vậy.

Đại trận thủ hộ của Tam Tiên Đảo là cấp Tiên Thiên, nếu dùng cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo để đối chiếu thì cũng tương đương.

Bởi loại đại trận này cũng có các đạo cấm chế y như Tiên Thiên Linh Bảo.

Hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm tổng cộng có 36 đạo cấm chế.

Cực phẩm Tiên Thiên đại trận thì có 48 đạo.

Đại trận thủ hộ đảo tiên này tuy là cấp Tiên Thiên nhưng Tô Mạch vừa cảm ứng một hồi đã nhận định nó không phải cấp Cực phẩm.

Vì vậy chỉ cần luyện hóa 36 đạo cấm chế là xong.

Đương nhiên nếu không thể luyện hóa toàn diện thì có lẽ không mở được hoàn toàn cả ba hòn đảo.

Nhưng với Tô Mạch thì chẳng sao cả, vì nhiệm vụ điểm danh hiện tại chỉ yêu cầu đảo Bồng Lai mà thôi.

Trước tiên luyện hóa 24 đạo cấm chế, chỉ cần vào được đảo Bồng Lai là được.

Thực tế, Tô Mạch khẳng định luyện hóa 24 tầng cấm chế đại trận là có thể vào được Bồng Lai cũng có nguyên nhân đơn giản: Bồng Lai đứng đầu trong ba đảo, nên khi đại trận được mở ra, thứ hiện ra đầu tiên chắc chắn là Bồng Lai.

Nhiệm vụ điểm danh chỉ cần đặt chân lên đảo đứng một lát là hoàn thành rồi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bất tri bất giác đã trôi qua một ngàn năm trăm năm.

Chương 56

Một ngày nọ, Tô Mạch đột nhiên mở mắt, đôi tay kết ấn ký, hướng về khu vực sương mù dày đặc đang phong tỏa phía trước mà quát lớn một tiếng: "Mở ra cho tôi!" Tiếng vang như sấm, cuộn cuộn truyền đi.

Ngay khoảnh khắc đó, sương mù phía trước như nước sôi mà điên cuồng sôi trào.

Tiếp đó, dưới một trận chấn động dữ dội, một vết nứt cuối cùng cũng hiển hiện trước mặt anh.

"Ong ~~" Linh khí khủng bố hội tụ thành các loại tường vân, diễn hóa ra vô tận dị tượng tường thụy trực tiếp đập vào mắt Tô Mạch.

"Tiên đảo..." Trong đầu Tô Mạch lập tức hiện ra hai chữ này, đồng thời thân hình lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chỉ trong chốc lát, Tô Mạch đã xuất hiện trên một đảo tự khổng lồ.

"Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Giám trắc thấy ký chủ đang ở khu vực【Bồng Lai Tiên Đảo】, hiện tại bắt đầu điểm danh, tiến độ hiện tại 1%... 2%... 3%..." "Bồng Lai là đứng đầu tam tiên đảo, quả nhiên sau khi luyện hóa hai mươi bốn tầng cấm chế, nơi đầu tiên xuất hiện là Bồng Lai." Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, trong lòng Tô Mạch không khỏi đại hỉ.

Tiếp theo, trong lúc quan sát môi trường xung quanh, anh cũng kiên nhẫn chờ đợi.

Bồng Lai tiên đảo được dựng dục sau khi Bàn Cổ khai thiên lập

địa, thiên tài địa bảo bên trong nhiều không đếm xuể.

Nổi danh nhất trong truyện phải kể đến 【Tam Quang Thần Thủy】.

Ngoài ra, theo thần thoại hậu thế suy đoán, có xác suất lớn nơi này tồn tại một cây trong thập đại tiên thiên linh căn — 【Hoàng Trung Lý】.

Bởi vì trong quỹ tích thần thoại, Hoàng Trung Lý vốn nằm trong tay Dao Trì Kim Mẫu (không phải cùng một người với Vương Mẫu nương nương).

Người này chính là Tây Vương Mẫu được Hồng Quân sắc phong trong thời đại này.

Từ đó có thể thấy, xác suất tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý được dựng dục tại Bồng Lai tiên đảo thực sự cao tới năm phần.

Lúc này đây, trong khi chờ đợi tiến độ điểm danh hoàn thành, Tô Mạch không kìm lòng được mà dâng lên một trận kỳ vọng.

Một khắc sau, trong đầu cuối cùng cũng vang lên tiếng hệ thống.

"Đinh!

Tiến độ điểm danh 100%...

Hoàn thành điểm danh tại Bồng Lai Tiên Đảo, nhận được phần thưởng lựa chọn nguồn: 【Già Thiên Đại Thế Giới】 hoặc 【Thánh Vương Đại Thế Giới】, mời ký chủ lựa chọn..." "Ân, bắt đầu rồi, hy vọng có thể nhận được 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】." Với sự kỳ vọng đó, Tô Mạch lập tức chọn Thánh Vương Đại Thế Giới.

"Đinh!

Lựa chọn Thánh Vương Đại Thế Giới, phần thưởng: 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】, 【Thí Thần Thương (Tàn)】." "Ân, thực

sự ra Thần Tượng Trấn Ngục Kính, từ từ...

Món bảo vật phía sau là Thí Thần Thương sao?" Trong sát na, sau khi nhận được phần thưởng nhiệm vụ, tim Tô Mạch không nhịn được mà đập thình thịch.

Bởi vì hai phần thưởng này, cái trước liên quan đến việc tu luyện sức mạnh ý chí tinh thần, khi tu luyện sẽ tôi luyện tám trăm bốn mươi triệu vi lạp trong nhân thể, cũng là một môn vô thượng nhục thân tu luyện chi pháp.

Nếu hoàn thiện thôi diễn đến cấp bậc Đại La Kim Tiên, thậm chí không kém hơn bao nhiêu so với Đại La cấp Thái Thanh Tiên Quyết mà Lão Tử đã ban cho trước đó. (Chú thích: Lúc đó Lão Tử chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên, Thái Thanh Tiên Quyết ban xuống cũng chỉ ở tầng thứ này, sau khi nghe đạo thì cảnh giới thăng tiến mới hoàn thiện lên, tất cả các đại thần thông giả có truyền thừa trong Hồng Hoang đều như vậy.) Còn về Thí Thần Thương thì càng không cần phải nói.

Tuy rằng hiển thị là tàn thể, nhưng đó chính là Tiên Thiên Hung Sát Linh Bảo đấy.

Bảo vật trong Hồng Hoang có phân chia Hậu Thiên và Tiên Thiên, cũng có phân chia chính tà âm dương.

Ví dụ như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thuộc về chính đạo.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại bị gọi là Hung Sát Linh Bảo, tuy thuộc tính sức mạnh có sai biệt nhưng đẳng cấp tương đương.

Còn Thí Thần Thương vốn là do liên hành của Hỗn Độn Thanh Liên kết hợp với hung sát chi khí giữa thiên địa diễn hóa thành hung

sát chi bảo, nếu người nắm giữ có đủ sức mạnh, thậm chí có thể gây thương tổn cho Thánh nhân.

Chương 57

Năm đó Ma Tổ La Hầu tranh phong với Hồng Quân, nhờ nắm giữ bảo vật này mà sát phạt đến mức Hồng Quân không dám chính diện kháng cự.

Nếu không phải Hồng Quân tìm được Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ cùng những cường giả cùng cấp gia nhập, trận chiến Đạo Ma này ai thắng ai thua thực sự khó nói.

Không ngờ bảo vật này sau khi La Hầu bại trận đã biến mất không dấu vết, nay lại trở thành phần thưởng nhiệm vụ điểm danh của Tô Mạch.

"Ân, vật này tàn khuyết, chắc là bị tổn thương trong thời kỳ Đạo Ma chi tranh." "Nếu không thì chắc chắn sẽ không trở thành phần thưởng nhiệm vụ điểm danh, dù sao đẳng cấp của Bồng Lai tiên đảo cũng không bằng Bất Chu Sơn hay Tử Tiêu Cung, muốn nhận được Thí Thần Thương hoàn chỉnh là chuyện không thể nào." "Coi như là tôi đã nhặt được món hời lớn rồi." Sau một hồi suy tính, Tô Mạch lập tức thông suốt nguyên do.

Thí Thần Thương tuy là Tiên Thiên Hung Sát Linh Bảo, nhưng do bị tàn khuyết nên hệ thống định giá phần thưởng có lẽ thấp hơn cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo một chút.

Chính vì vậy mới có phần thưởng hiện tại.

Tô Mạch vốn quen thuộc thần thoại Hồng Hoang, biết rằng tiếp theo sẽ xuất hiện Vu Yêu lượng kiếp.

Một khi lượng kiếp triệt để bùng phát, nghiệp lực ngút trời, thế gian tự nhiên sẽ tràn ngập vô cùng vô tận hung sát chi khí.

Khi đó, hoàn toàn có thể thử tu phục món linh bảo này.

Tiếp theo, vì thời gian Đạo Tổ truyền đạo lần thứ ba đã cận kề, Tô Mạch không vội tu luyện 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】 mà bắt đầu thu hoạch trên Bồng Lai tiên đảo.

Toàn bộ tiên đảo linh khí bành trướng, khắp nơi có thể thấy các loại linh hoa linh thảo, đều có thể dùng để luyện đan hoặc tôi luyện bảo vật.

Nhưng không hiểu vì sao, trong tiên đảo lại không sinh ra sinh linh có linh trí, điểm này khiến Tô Mạch hơi khó hiểu.

Sau khi đi dạo sơ qua một vòng, Tô Mạch vận chuyển thần niệm, bắt đầu tìm kiếm theo kiểu bao phủ.

Bỗng nhiên tâm linh lay động, anh lờ mờ nhìn thấy một gốc cổ thụ chọc trời dường như đâm xuyên qua chân trời.

Hệ thống rễ của nó tuy cắm sâu vào đảo, nhưng trong mắt Tô Mạch lại như cắm rễ vào toàn bộ hư không, vô cùng hùng vĩ.

Không... chỉ trong nháy mắt, tim Tô Mạch không nhịn được mà đập nhanh hơn.

"Linh căn, quả nhiên là thập đại tiên thiên linh căn 【Hoàng Trung Lý】." Bản thể của anh cũng là tiên thiên linh căn, khoảnh khắc nhìn thấu gốc cổ thụ chọc trời đó, tự nhiên nhận ra thân phận của nó.

Giống như đạo lý khi Tam Thanh vừa nhìn đã nhận ra thân phận Ngũ Châm Tùng của anh vậy.

Lúc này đây, Tô Mạch hóa tác độn mang bay vút lên, nhanh chóng xuất hiện trước mặt 【Hoàng Trung Lý】.

Dưới quy tắc Thiên Đạo, thập đại tiên thiên linh căn muốn đản sinh linh trí là dị thường khó khăn, huống chi là hóa hình.

Cho nên Hoàng Trung Lý tự nhiên cũng như vậy.

Tương truyền, Hoàng Trung Lý là linh căn duy nhất uẩn hàm Đại La Đạo Quả dưới gầm trời này.

Mười vạn năm nở hoa, mười vạn năm kết quả, mười vạn năm chín, tổng cộng ba mươi vạn năm mới kết được mười hai quả thực.

Mỗi một quả đều có thể khiến một sinh linh bình thường ngay lập tức thăng cấp lên cảnh giới Đại La Kim Tiên, nghịch thiên vô cùng.

Đương nhiên, việc này không phải không có tác dụng phụ, bởi vì Đại La Kim Tiên thăng tiến bằng Hoàng Trung Lý chỉ là loại phổ thông nhất — Hoa Khai Tam Phẩm, và quan trọng nhất là cả đời chỉ dừng bước ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đó là tệ đoan.

Đương nhiên, Tô Mạch vốn là thân Đại La Kim Tiên, lại còn Hoa Khai Cửu Phẩm.

Nếu phục dụng Hoàng Trung Lý thì cũng giống như dùng kim đan tăng tu vi thôi, chỉ tăng thêm nội hàm căn cơ chứ không gặp phải vấn đề đó.

Lúc này đây, sau khi những thông tin về Hoàng Trung Lý hiện lên trong đầu, Tô Mạch không khỏi cảm thán một trận: "Thiên sinh đã là linh căn dựng dục Đại La Đạo Quả, hèn gì không thể đản sinh linh trí, nếu muốn nó hóa hình, e rằng độ khó không kém gì Lục Liễu Dương Mi đại tiên - người hóa hình đầu tiên đâu." "Mười hai quả thực, mỗi quả tương đương với pháp lực của một Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nếu tôi luyện hóa toàn bộ, chẳng phải sẽ ngay lập tức sở hữu pháp lực của mười hai Đại La Kim Tiên sơ kỳ sao?" Ý niệm vừa động, Tô Mạch trực tiếp diễn hóa Ngũ Hành Quang Mang, đánh rơi những quả đã chín xuống.

“Ong ~~ ong ~~ ong ~~” Khi còn ở trên cây, quả chỉ là quả.

Nhưng sau khi bị đánh rơi, chúng lại mang theo tướng mạo tường thụy.

Không những vậy, ngay khoảnh khắc chúng rơi xuống, Tô Mạch há miệng hút mạnh một cái, những quả thực đó như linh quang liên tiếp nhập vào miệng anh.

Chương 58

"Ong ~~~" Chỉ trong nháy mắt.

Tu vi và khí tức của Tô Mạch tăng trưởng điên cuồng.

Một quả, hai quả, ba quả...

Sau khi liên tục nuốt vào, căn bản không cần Tô Mạch luyện hóa, những quả thực đó toàn bộ hóa thành pháp lực tư dưỡng nguyên thần của anh.

Không, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, anh cảm ứng thấy tu vi nguyên thần đã trực tiếp đạt tới con số mười hai như trước đó.

Nghĩa là, một mình anh hiện tại tương đương với sức mạnh nguyên thần của mười hai Đại La Kim Tiên phổ thông, khủng bố tới cực điểm.

Đương nhiên, lúc này vẫn chưa đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nguyên nhân đơn giản.

Tô Mạch là thập đại tiên thiên linh căn hóa hình, căn cơ của anh như uổng dương đại hải.

Căn cơ của Đại La Kim Tiên phổ thông chỉ như sông ngòi, thậm chí là ao hồ nhỏ thôi.

Cho nên... cho dù một hơi sở hữu sức mạnh nguyên thần của mười hai Đại La Kim Tiên phổ thông, Tô Mạch vẫn chưa đột phá trung kỳ.

Nhưng... nội hàm căn cơ đã được thu hẹp khoảng cách so với những đại thần thông giả được dựng dục ức vạn năm trong thời gian ngắn.

Lúc này đây, sau khi nuốt hết quả Hoàng Trung Lý, Tô Mạch tâm tư khẽ động, lấy ra 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】.

Vật này có thể dựng dục tất cả linh căn dưới thiên địa, tự nhiên cũng có thể giúp Hoàng Trung Lý gia tốc thời gian kết quả.

Lần trước trên Bất Chu Sơn, Tô Mạch đã lấy đi toàn bộ Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cho nên trích ra một phần dựng dục Hoàng Trung Lý là chuyện đương nhiên.

"Ân, nên đi tìm bảo bối khác rồi." Sau đó, anh lẩm bẩm một câu rồi hóa thành độn mang biến mất tại chỗ.

Bồng Lai tiên đảo tuy gọi là đảo tự, nhưng lại như nằm trong một tầng thời không khác, diện tích khu vực bao la vô cùng.

Cho nên, khi mười năm nữa trôi qua, Tô Mạch cuối cùng cũng cảm nhận được một nơi linh lực dị thường.

"Ân, có bảo vật." Dưới sự bao phủ của thần niệm, anh nhanh chóng hiện thân.

Không những vậy, khoảnh khắc xuất hiện tại đó, trên mặt anh lập tức lộ ra vẻ đại hỉ.

Chỉ thấy phía trước có một linh trì huyền không, bên trong phản chiếu ba loại ánh sáng kim, ngân, tử.

Tuyệt vời nhất là ba loại ánh sáng này tương trợ lẫn nhau nhưng không hề ảnh hưởng, mang một loại thần vận kinh vị phân minh.

"Ân, linh trì dựng tam quang, tất nhiên là Tam Quang Thần Thủy trong truyền thuyết." Tô Mạch lẩm bẩm, trong đầu lập tức hiện ra những truyền thuyết về Tam Quang Thần Thủy.

Tương truyền, loại thần thủy này cần nơi đặc thù mới có thể dựng dục, mang ba loại hình thái.

Nhật Quang Thần Thủy màu vàng: tiêu ma huyết tinh cốt nhục.

Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc: hủ thực nguyên thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy màu tím: thôn giải chân linh thức niệm.

Mỗi loại thần thủy ở hình thái đơn nhất đều thuộc về hệ công kích, nhưng nếu hợp lại làm một, nó lại được xưng tụng là đệ nhất liệu thương thánh thủy thế gian.

Loại thánh thủy này đặc biệt có tác dụng khó tin đối với thiên địa linh căn, có thể khôi phục bản nguyên.

Trong Tây Du lượng kiếp, Tôn Ngộ Không từng đánh đổ cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, cuối cùng phải nhờ Quan Âm Bồ Tát dùng Tam Quang Thần Thủy mới cứu sống được.

Từ đó có thể thấy công hiệu của loại thần thủy này thực sự vượt xa tưởng tượng.

Chương 59

"Ân, bản thể tôi là linh căn, có thần thủy này ở đây, khi giao chiến với người khác hoàn toàn có thể không sợ chiến đấu tiêu hao, thậm chí khi đột phá Hoa Khai Thập Nhị Phẩm Đại La Đạo Quả mà gặp phải thiên địa đại kiếp, tôi cũng có thể dùng Tam Quang Thần Thủy để chống đỡ đến cuối cùng." Tô Mạch kích động, bắt đầu niệm pháp quyết thu thập.

Ở cảnh giới này, nguyên thần có thể bao quát tất cả, diễn hóa ra một phương động thiên để lưu trữ vật ngoài thân.

Cho nên việc thu đi một hồ Tam Quang Thần Thủy không có gì khó khăn.

Thực tế là...

Tam Quang Thần Thủy tuy là thần vật, nhưng linh trì dựng dục ra chúng mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần ở trên Bồng Lai tiên đảo, linh trì không bị thu đi thì có thể liên tục hội tụ Tam Quang Thần Thủy.

Đương nhiên quá trình này hơi lâu một chút, dù sao từ khi Hồng Hoang sinh ra đến nay không biết đã qua bao nhiêu nguyên hội, linh trì mới tích tụ được một hồ, muốn đạt tới lượng như vậy lần nữa không biết phải chờ bao lâu.

Tuy nhiên... phàm sự đều có lệ ngoại.

Nếu chỉ dựa vào lượng lớn thời gian để dựng dục, Tô Mạch biết có một món bảo vật có thể nhanh chóng thôi sinh Tam Quang Thần Thủy.

Không chỉ vậy, cả cây Hoàng Trung Lý mười vạn năm nở hoa,

mười vạn năm kết quả kia cũng có thể gia tốc thôi sinh.

Vật đó tự nhiên chính là Thời Gian Chi Thư trong truyền thuyết.

"Ân, mưu hoạch hơi sớm, Thời Gian Chi Thư từng nằm trong tay Kỳ Lân Thủy Tổ của Khai Thiên Tam Tộc, sau khi Long Hán lượng kiếp kết thúc, dường như đã bị Hồng Quân thu đi rồi." "Trong Tây Du hậu thế có ghi chép trên trời một ngày, dưới đất một năm dường như có thể chứng minh điều này, cho nên Thời Gian Chi Thư sau này chắc chắn sẽ trở thành bảo vật phân định Thiên Đình và hạ giới." Tô Mạch tâm tư thận mật, lại quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang.

Trước khi chưa có sức mạnh tuyệt đối, anh không muốn dây dưa vào thiên đại nhân quả với Đạo Tổ.

Dù sao hiện tại Thời Gian Chi Thư có nằm trong tay Hồng Quân hay không vẫn là ẩn số.

Lúc này đây, sau khi thu lấy Tam Quang Thần Thủy, Tô Mạch tán khai thần niệm, một lần nữa thu hoạch bảo vật trên Bồng Lai tiên đảo.

Cứ như vậy ròng rã mấy chục năm.

Dường như tất cả tạo hóa của Bồng Lai tiên đảo đều đã dồn vào việc dựng dục Hoàng Trung Lý và Tam Quang Thần Thủy.

Cho nên trong mấy chục năm đó, ngoại trừ vô số linh hoa linh thảo, Tô Mạch không phát hiện thêm vật tiên thiên nào khác.

"Ân, Bồng Lai tiên đảo chắc không còn bảo vật tiên thiên rồi, hiện tại cách lúc Đạo Tổ truyền đạo còn vài trăm năm, cũng nên khởi hành thôi." "Còn hai tòa tiên đảo còn lại, đợi sau khi lần truyền đạo thứ ba kết thúc rồi thu hoạch sau." Vì vấn đề thời gian, Tô Mạch buộc phải lên đường tới Tử Tiêu Cung trước.

Anh dùng sức mạnh nguyên thần, đem lạc ấn bám phụ vào nhị

thập tứ tầng tiên thiên đại trận cấm chế đã luyện hóa trước đó.

Dù sao việc luyện hóa cấm chế của Bồng Lai tam tiên đảo cũng đồng nghĩa với việc nó đã xuất thế.

Nếu có sinh linh nào đó nhờ cơ duyên mà tiếp cận hải vực này thì rất dễ phát hiện ra vùng đất tạo hóa này.

Cho nên...

đem lạc ấn bám phụ vào đại trận cấm chế, chỉ cần có người tiếp xúc với tiên thiên đại trận ở đây, anh sẽ nhận được tin báo ngay lập tức.

Không chỉ vậy, khi bám phụ lạc ấn, khí tức của anh cũng dung hòa với đại trận.

Chỉ cần có người chạm vào tiên thiên đại trận, họ sẽ lập tức cảm nhận được đây là nơi đã có chủ.

Với việc Tô Mạch đã từng hai lần nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, cộng thêm cảnh giới Hoa Khai Cửu Phẩm Đại La Đạo Quả và thân phận đệ tử Tam Thanh, ở trong Hồng Hoang hầu như có thể gọi là một đại thần thông giả.

Cho nên... trừ phi là kẻ liều mạng, nếu không sẽ không ai muốn vì một phương động thiên phúc địa mà đi trêu chọc anh.

Lúc này đây, hoàn thành xong xuôi, Tô Mạch cuối cùng cũng yên tâm.

Sau đó một đạo hào quang xé trời, biến mất khỏi hải vực Bồng Lai tam tiên đảo. .....

Chương 60

Thời gian như thoi đưa... bất tri bất giác lại trôi qua mười năm.

Theo việc Tô Mạch rời khỏi Bồng Lai, càng lúc càng tiếp cận đại lục Hồng Hoang, bỗng nhiên tâm thần anh rung động, cảm ứng được 【Thí Thần Thương (Tàn)】 đang nuôi dưỡng trong nguyên thần có chút linh động.

Dường như... trên đại lục Hồng Hoang có một loại sức mạnh nào đó đang triệu hoán.

"Kỳ quái, vì sao Thí Thần Thương lại nảy sinh cảm ứng với hướng đó... cứ đi xem thử đã." Tâm niệm vừa động, Tô Mạch hóa thành độn mang, lao về phía Thí Thần Thương cảm ứng.

Không lâu sau... khoảnh khắc xuất hiện trên không trung một dãy núi, cả người anh đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho trấn kinh.

Bởi vì phía dưới dãy núi đó là một chiến trường khủng bố.

Tiếng hầm hét chấn thiên... huyết quang, yêu vân quấn lấy nhau, hình thành nên hung sát chi khí ngút trời.

Quân mã hai bên không ngừng trùng sát, hầu như mỗi một nhịp thở đều có sinh linh ngã xuống.

Đồng thời, một tôn cự nhân cao tới ngàn trượng đang hoành liệt trên dãy núi, cùng một tôn yêu linh đã hóa ra bản thể điên cuồng tư sát.

Điều khiến Tô Mạch kinh ngạc nhất là chiến lực của hai gã này đã đạt tới đẳng cấp Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Cự nhân...

Vu tộc, yêu linh...

Yêu tộc.” “Chẳng lẽ Vu Yêu chi tranh đã bắt đầu rồi?” “Ân, hai tộc chinh chiến có đủ hung sát chi khí, Thí Thần Thương hiện tại đang tàn khuyết, chính là cần loại sức mạnh này để tu bổ... hèn gì Thí Thần Thương lại nảy sinh cảm ứng.” Nhanh chóng, Tô Mạch đã hiểu ra.

Tuy nhiên mục tiêu hiện tại của anh là đến Tử Tiêu Cung, cho dù ở đây hung sát chi khí ngút trời nhưng anh tạm thời không muốn sinh sự.

Vì vậy anh chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc vừa định rời đi, một đạo yêu quang xé trời, tức khắc bao vây lấy anh.

“Kẻ tiểu nhân phương nào, dám rình rập Yêu tộc chúng ta, định đi báo tin cho lũ mãng phu kia sao, tìm chết!” “Oành ~~” Sức mạnh kinh khủng lập tức nổ tung, nhấn chìm Tô Mạch vào bên trong.

Tuy nhiên ngay khoảnh khắc đại yêu tấn công Tô Mạch chuẩn bị rời đi, một đạo bạch quang vọt lên, trực tiếp xé nát yêu lực xung quanh.

“Yêu tộc...

Hừ, thật bá đạo nha, một lời không hợp đã muốn dồn người vào chỗ chết, đúng là phong cách thường thấy của hai gã kia.” “Hôm nay ta vốn không muốn quản chuyện của các ngươi, nhưng đã trêu chọc ta thì coi như các ngươi đen đủi.” Chỉ trong chớp mắt, Ngũ Hành Quang Mang từ trên thiên không rơi xuống.

Nơi nó đi qua, ngay cả không gian xung quanh cũng sụp đổ.

Đó chính là sức mạnh của Đại La Kim Tiên.

Một đòn đánh xuống có thể phá toái không gian, đi xuyên vô tận thời không, tiêu dao tự tại.

Tô Mạch lại càng không phải là một Đại La bình thường.

Anh là tồn tại Hoa Khai Cửu Phẩm, lại uống thêm mười hai quả Hoàng Trung Lý, có nội hàm và chiến lực gia trì, thậm chí có thể bác sát Đại La Kim Tiên cấp đỉnh phong.

Cho nên khi sức mạnh giáng xuống, tên đại yêu đánh lén lúc trước lập tức tan xương nát thịt, thân xác yêu thú khổng lồ bị Ngũ Hành Thần Quang nghiền nát một cách thô bạo.

Tô Mạch trảm đại yêu tuy nhanh tới cực hạn.

Chương 61

Nhưng cũng rất nhanh có kẻ phản ứng lại.

Không những vậy, ngay khoảnh khắc sau đó, một tôn đại yêu khác lập tức nhìn về phía Tô Mạch, chuẩn bị tấn công.

Nhưng khi nhìn rõ Tô Mạch, sắc mặt hắn liền trở nên vô cùng khó coi.

"Ngũ...

Ngũ Châm Tùng...

Tô Mạch...

Là ngươi." "Ngươi dám chém giết đại yêu thuộc mạch Cửu Anh của Yêu tộc ta, chẳng lẽ không sợ hai vị Thiên Đế của Yêu tộc ta chấn nộ sao?" Đại yêu đó không phải ai khác, chính là một trong thập đại Yêu Thánh của Yêu tộc — Cửu Anh Yêu Thánh.

Năm đó khi ở Bất Chu Sơn tranh đoạt tiên thiên hồ lô, thập đại Yêu Thánh từng được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đưa đi, từng tận mắt chứng kiến cảnh Tô Mạch cùng giai tranh phong và nghiền ép Đế Tuấn.

Không chỉ vậy.

Khi Hồng Quân truyền đạo tại Tử Tiêu Cung, cũng vì Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chiếu cố mà hai lần đưa thập đại Yêu Thánh lên nghe đạo, cho nên hắn biết rõ thân phận của Tô Mạch.

Cùng lúc đó... khi lời của Cửu Anh Yêu Thánh vừa dứt, sắc mặt Tô Mạch lạnh lẽo.

"Hừ, hai vị Thiên Đế...

ý ngươi là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chứ gì.” “Bại tướng dưới tay mà thôi, ta có gì phải sợ?” Âm thanh truyền ra, sắc mặt Cửu Anh Yêu Thánh lại biến đổi lần nữa.

“Hai đại Thiên Đế của Yêu tộc ta đã tấn cấp cảnh giới Chuẩn Thánh, cho dù năm đó chiến đấu cùng giai thua trong tay ngươi, nhưng hôm nay ngươi không phải là đối thủ của họ đâu.” “Hơn nữa, hiện nay nhị vị Thiên Đế đã chỉnh hợp vạn linh Hồng Hoang, khai sáng Yêu tộc, ngưng tụ thiên địa đại vận, có một ngày thậm chí có thể nhờ vào khí vận của tộc quần mà chứng đạo thành thánh.

Hôm nay nếu ngươi đối địch với Yêu tộc, sau này cho dù có Tam Thanh che chở, e rằng cũng phải nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu.” “Cho nên hôm nay ngươi giết đại yêu thuộc mạch Cửu Anh của ta, tốt nhất nên đưa ra lời giải thích, nếu không đừng trách ta đem chuyện này tâu lên Thiên Đế Yêu tộc.” Cửu Anh Yêu Thánh lập tức buông lời uy hiếp.

“Ân?

Giải thích?

Thật nực cười.” “Ta là tiên thiên linh căn đắc đạo, Đại La Kim Tiên tiêu dao tự tại, lại là môn hạ Tam Thanh, ngươi đòi ta giải thích?” “Đã như vậy, ta tiện tay giết luôn cả ngươi, để xem Đế Tuấn đó dám làm gì ta.” Trong khoảnh khắc, thần sắc Tô Mạch lạnh lùng, Thí Thần Thương hiện ra trong tay, gia trì Ngũ Hành Thần Quang, trực tiếp xuyên thấu về phía đối phương.

“Ngươi... dám...

Thiên Đế sẽ không tha cho ngươi đâu.” Lúc này, thấy Tô Mạch thực sự dám ra tay, sắc mặt Cửu Anh Yêu Thánh lập tức đại biến.

Dù sao hắn cũng là người tận mắt chứng kiến Tô Mạch hóa hình

khi lần truyền đạo thứ hai của Hồng Quân kết thúc, biết rõ tu vi của đối phương rất khủng bố.

Hắn tuy cũng đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên nhưng so với Tô Mạch thì khoảng cách không chỉ là một chút.

Vì vậy những lời lúc trước đều là lôi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ra làm bia đỡ đạn, mục đích là để chấn nhiếp Tô Mạch, thuận tiện tống tiền một phen.

Nhưng... hiện tại xem ra đã gậy ông đập lưng ông rồi.

Lúc này đây.

Ngay khoảnh khắc Tô Mạch cầm Thí Thần Thương diễn hóa Ngũ Hành chi lực xuyên thấu hư không.

Cửu Anh Yêu Thánh thậm chí còn không kịp diễn hóa bản thể.

"Oành long ~~" Tiếng nổ lớn vang dội tức thì.

Mi tâm của Cửu Anh Yêu Thánh trực tiếp bị Thí Thần Thương đâm xuyên.

Một đòn chí mạng.

Chương 62

Tô Mạch trực tiếp chém chết Cửu Anh Yêu Thánh dù cùng ở cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Cùng lúc đó, khoảnh khắc Cửu Anh Yêu Thánh ngã xuống, quân Yêu tộc ở chiến trường phía dưới đều bị trấn áp.

"Không thể nào, Yêu Thánh là cường giả cấp Đại La Kim Tiên, sao có thể bị chém giết dễ dàng như vậy." "Chạy mau, về bẩm báo Thiên Đế." "Chết tiệt...

Phục kích đám Vu tộc này trước đó đã được Hi Hoàng thôi diễn, lẽ ra không gặp bất kỳ vấn đề gì, tại sao bây giờ lại thành ra thế này?" Nhất thời, những tên Yêu tộc đang chinh chiến với Vu tộc liên tục truyền đi yêu niệm, từng kẻ một lao lên trời, điên cuồng chạy trốn khỏi chiến trường.

"Ha ha ha ha, hôm nay đa tạ vị huynh đệ này ra tay tương trợ, nếu không có cậu, một chi bộ lạc Hậu Thổ của chúng ta e rằng thực sự sẽ toàn quân bị diệt." Bỗng nhiên, tôn cự nhân ngàn trượng lúc nãy thấy Yêu tộc tháo chạy, liền trực tiếp hướng về phía Tô Mạch mà lên tiếng cảm tạ.

"Không sai, Yêu tộc lần này phục kích chúng ta, quả thực không thể tha thứ, chuyện này sau khi kết thúc chúng ta nhất định phải bẩm báo Tổ Vu, bắt chúng phải trả giá." "Đúng, chỉ là tìm chết thôi." "Phải rồi huynh đệ, bộ lạc Hậu Thổ chúng tôi cảm tạ cậu, hôm nay đã cứu chúng tôi một mạng.

Người Vu tộc chúng tôi không phải hạng vong ơn phụ nghĩa, mời huynh đệ theo chúng tôi về tộc địa bộ lạc Hậu Thổ, khi đó nhất định sẽ hậu tạ một phen." Nhất thời, những người Vu tộc thoát nạn đều

lên tiếng cảm tạ và nhiệt tình mời Tô Mạch về tộc địa Vu tộc.

"Ân, Vu tộc, bộ lạc Hậu Thổ, không ngờ cơ duyên xảo hợp lại cứu được người của Hậu Thổ..." Trong lúc mắt Tô Mạch lấp lánh tinh quang, trong đầu anh cũng bắt đầu tính toán.

Muốn đột phá Cực Cảnh Tam Thập Lục Phẩm, cần Nguyên Thần, Nhục Thân và Ý Chí Tinh Thần đều phải đạt Thập Nhị Phẩm.

Pháp môn tu luyện Nguyên Thần thì không cần lo, Thái Thượng Lão Tử không lâu sau sẽ chứng đạo thành thánh, khi đó Thái Thanh Tiên Quyết tự nhiên sẽ được viên mãn.

Tu luyện pháp này, nếu nội hàm căn cơ đủ mạnh, hoàn toàn có thể thử đột phá Hoa Khai Thập Nhị Phẩm Đại La Đạo Quả.

Cho nên hiện tại chỉ còn thiếu pháp môn chứng đạo cho Nhục Thân và Ý Chí Tinh Thần.

Vu tộc kế thừa vô thượng nhục thân tu luyện chi pháp của Bàn Cổ, chuyến này vô tình cứu được người của bộ lạc Hậu Thổ, coi như đã kết được một thiện duyên.

Sau này từ từ mưu đồ cũng không phải là không thể.

Không chỉ vậy.

Hậu Thổ sau này sẽ thân hóa luân hồi, là đại công đức, nếu có thể nhúng tay vào một chút, lợi ích sẽ lớn đến không tưởng.

Tính toán kỹ lại, cứu Vu tộc mà đắc tội Yêu tộc thì cũng chẳng mất gì.

Thực tế là Tô Mạch nhìn ra được, từ sau lần ở Bất Chu Sơn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chắc chắn đã có tâm sát hại anh rồi, nếu không có Tam Thanh ở đó, hai gã này chắc chắn đã sớm tìm tới tận cửa.

Lúc này đây, sau khi đám Vu tộc phát ra lời mời, Tô Mạch trầm ngâm một lát rồi cuối cùng cũng hồi đáp: "Không cần khách khí, Yêu tộc ra tay với ta trước, ta giết chúng chẳng qua là thuận theo nhân quả tuần hoàn mà thôi." "Còn việc cứu các ngươi coi như là một cống thiện duyên." "Hiện tại cách lúc Đạo Tổ truyền đạo lần thứ ba không còn xa, ta cần một tràng cơ duyên này, cho nên không thể tới Vu tộc được." Tuy rằng Tô Mạch cũng muốn đến tộc địa Vu tộc, nhưng vì buổi truyền đạo của Hồng Quân đã cận kề nên chỉ có thể uyển chuyển từ chối.

"Ai, đã như vậy thì thật đáng tiếc." "Nhưng huynh đệ cứ yên tâm, cứu chúng tôi thì chính là ân nhân, bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc luôn luôn hoan nghênh cậu." Tên dẫn đầu Vu tộc lập tức lên tiếng.

"Ân, vậy đa tạ rồi." "Đợi sau khi Đạo Tổ truyền đạo kết thúc, ta sẽ dành thời gian tới thăm." Tô Mạch lập tức đáp lại đối phương.

Tuy nhiên ngay khi tiếng lòng vừa dứt, trong đầu anh lại bất ngờ vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở.

"Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ mới: Mời ký chủ tới tổ địa Vu tộc 【Bàn Cổ Đại Điện】 hoàn thành điểm danh, thời gian hoàn thành (không hạn định), phần thưởng: Chưa biết." "Vãi chưởng, lại kích hoạt nhiệm vụ điểm danh rồi." "Tổ địa Bàn Cổ Đại Điện, chẳng lẽ lần này cần phải tiến vào nơi truyền thừa dựng dục Tổ Vu mới có thể hoàn thành sao?" Nhất thời, tim Tô Mạch không nhịn được mà đập thình thịch.

Bởi vì Bàn Cổ Đại Điện chính là thánh địa tuyệt đối trong tâm mục của Vu tộc.

Trong truyện, bên trong cất giữ trái tim của đại thần Bàn Cổ, và thập nhị Tổ Vu chính là được dựng dục từ tinh huyết trong trái tim Bàn Cổ.

Từ đó có thể thấy, trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, cấp bậc của Bàn Cổ Đại Điện thậm chí không kém gì Bất Chu Sơn hay Tử Tiêu Cung.

Như vậy, phần thưởng nhận được từ điểm danh tự nhiên cũng phải cùng cấp với những nơi kia mới đúng.

Tuy nhiên...

điểm khó duy nhất là Bàn Cổ Đại Điện là thánh địa trong lòng Vu tộc, trong truyện ngay cả Đại Vu cũng không được phép tùy tiện tiến vào ngoại trừ Tổ Vu.

Cho nên muốn hoàn thành điểm danh bên trong đó thì phải mưu đồ thật kỹ mới được.

Lúc này đây, sau một hồi suy nghĩ, Tô Mạch tạm thời gác nhiệm vụ này sang một bên.

“May mà nhiệm vụ không giới hạn thời gian, cũng không cần vội.” “Hiện tại chủ yếu nhất là đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, Đạo Tổ truyền đạo chẳng khác nào tặng 'kinh nghiệm' miễn phí, tuyệt đối không được bỏ lỡ.” Cuối cùng, Tô Mạch chào tạm biệt đám Vu tộc bộ lạc Hậu Thổ, sau đó hóa thành độn mang, trực tiếp bay về hướng ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời.

Chương 63

---------- Đây là lần đầu tiên Tô Mạch độc hành tới Ba Mươi Ba Tầng Trời, băng qua dòng hỗn độn loạn lưu.

Thấy thời gian còn sớm nên anh không quá vội vã, khi đặt chân vào khu vực hỗn độn loạn lưu, anh nảy ra ý định lợi dụng sức mạnh loạn lưu để tôi luyện nhục thân một phen.

Cứ như vậy, vừa đi vừa nghỉ, anh mất ròng rã ba trăm năm mới tới được Tử Tiêu Cung.

Khi đặt chân vào bên trong, anh thấy hầu như tất cả mọi người đã tập trung đông đủ.

"Đồ nhi, mau vào chỗ ngồi." Thần niệm của Lão Tử luôn khóa chặt cửa lớn Tử Tiêu Cung, chỉ sợ Tô Mạch bỏ lỡ.

Cho nên sau khi cảm ứng được khí tức của anh, ông cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội truyền âm bảo anh vào chỗ.

"Ha ha ha ha, Tô Mạch tiểu tử, ta còn tưởng ngươi sẽ bỏ lỡ buổi truyền đạo cuối cùng của Đạo Tổ chứ." Lúc này, Thông Thiên cũng lên tiếng.

"Ngạch, để lão sư và hai vị sư thúc lo lắng rồi, tội lỗi, tội lỗi." Tô Mạch đáp lại một tiếng, thân hình lóe lên, lập tức xuất hiện tại vị trí bồ đoàn của mình.

"Hừ...

Tô Mạch, giết Yêu Thánh của Yêu tộc ta, sau ngày hôm nay cho dù có Tam Thanh che chở, ta cũng sẽ bất tử bất hưu với ngươi." "Tốt nhất đừng để ta bắt gặp ngươi ở bên ngoài." Ngay khoảnh khắc Tô Mạch ngồi xuống, một đạo thần niệm phẫn nộ nổ vang trong đầu anh.

Hiển nhiên Đế Tuấn đã biết chuyện Tô Mạch chém chết Cửu Anh Yêu Thánh.

"Hừ, là hắn tự tìm chuyện, chẳng trách ai được." "Hơn nữa, ngươi thực sự tưởng ta sợ chắc?" Tô Mạch cũng không chịu thua kém, dùng thần niệm đáp trả lại.

Đương nhiên vì đang ở Tử Tiêu Cung nên hai người sẽ không cãi vã rầm rộ, chỉ dùng thần niệm giao lưu, tranh phong tương đối.

Tuy nhiên dù vậy, cuộc tranh phong ngầm giữa hai người cũng không thoát khỏi tai mắt của đám người Tam Thanh.

"Sao vậy, Tô Mạch tiểu tử?

Tên Đế Tuấn đó uy hiếp ngươi sao?" "Nếu hắn không biết điều, đợi truyền đạo kết thúc sư thúc sẽ dạy dỗ hắn một trận." Thông Thiên lập tức truyền âm cho Tô Mạch.

"Đa tạ Thông Thiên sư thúc quan tâm, đệ tử sẽ không làm nhục danh tiếng Tam Thanh đâu, người cứ yên tâm." Tô Mạch đơn giản trả lời một câu.

"Tam đệ, đồ nhi, Đế Tuấn và Đông Hoàng là người khai sáng Yêu tộc, là kẻ đại khí vận, là nhân vật chính của lượng kiếp.

Chúng ta chưa chứng đạo thành thánh, nếu không cần thiết thì tốt nhất ít tiếp xúc, tránh để lượng kiếp ám vào thân." "Được rồi, lão sư tới rồi, hãy chú ý lắng nghe đại đạo đi." Lúc sau, giọng của Lão Tử đồng thời vang lên trong đầu Tô Mạch và Thông Thiên.

Ngay khoảnh khắc giọng nói vừa dứt, toàn bộ Tử Tiêu Cung bỗng nhiên hiện lên dị tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Tiếp theo, thân hình Hồng Quân ẩn hiện, xuất hiện trên cao đường.

Giống như hai lần trước, ông đảo mắt nhìn xung quanh một lượt,

sau đó ngưng thị nhìn Tô Mạch một lát rồi mới chính thức bắt đầu truyền đạo.

Đạo này trực chỉ Thánh nhân.

Khi thánh âm huyền diệu vang lên, tất cả đại thần thông giả có mặt đều đắm chìm vào trong đó.

Còn Tô Mạch, giống như hai lần trước, đắm mình dưới thiên đạo thánh âm, tu vi của anh bắt đầu tăng trưởng điên cuồng.

Truyền đạo đối với anh tương đương với quán đỉnh, cày kinh nghiệm.

Hồng Quân đại diện cho Thiên Đạo, không nghi ngờ gì chính là 'quản trị viên buff điểm'.

Cho nên Tô Mạch dù không làm bất cứ hành động nào thì tu vi vẫn tăng trưởng nhanh chóng.

Tuy nhiên lần này là lần truyền đạo cuối cùng của Hồng Quân, khác với hai lần trước, Tô Mạch tự nhiên đã có chuẩn bị sớm. 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】 cần được hoàn thiện thôi diễn.

Cảnh giới nhục thân cũng cần được nâng cao.

Dưới thiên đạo thánh âm mà Hồng Quân truyền xuống, giống như được mở bản hack gia tốc vậy.

Không những vậy, Tô Mạch tâm niệm vừa động, bắt đầu thôi diễn 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】.

Chương 64

Thời gian như thoi đưa... khi năm mươi năm trôi qua, Thần Tượng Trấn Ngục Kính cuối cùng cũng được hoàn thiện tới cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Tầng thứ này chính là hiệu suất tối đa mà Tô Mạch hiện tại có thể hoàn thiện.

Dù sao tu vi nguyên thần của anh cũng chỉ ở cấp Đại La Kim Tiên, dù có sự trợ giúp từ sức mạnh truyền đạo của Hồng Quân thì cũng chỉ là tăng tốc độ thôi diễn mà thôi.

Nếu muốn hoàn thiện tiếp cấp bậc Chuẩn Thánh thì cần tốn nhiều thời gian hơn, không chừng Hồng Quân truyền đạo xong ba ngàn năm vẫn chưa hoàn thành.

Cho nên để tối đa hóa hiệu suất, anh chỉ có thể dừng lại, chờ sau này tu vi nâng cao rồi mới tiếp tục hoàn thiện.

Công pháp do hệ thống ban thưởng căn bản không cần tu luyện cũng đạt tới tầng thứ cao nhất.

Giống như các chữ trong Cửu Bí, ngay khoảnh khắc nhận được phần thưởng đã trực tiếp truyền thừa và dung hợp hoàn tất.

Không những vậy, khi Tô Mạch hoàn thiện 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】 đến cấp Đại La Kim Tiên, cảnh giới nhục thân đột nhiên đạt tới một độ cao khó tin.

Nếu dùng cảnh giới nguyên thần để so sánh thì hoàn toàn có thể gọi là cảnh giới nhục thân Hoa Khai Cửu Phẩm.

Cùng lúc đó, khi sức mạnh nhục thân đạt tới cực hạn của cảnh giới hiện tại, sức mạnh ý chí tinh thần cũng bắt đầu thuế biến.

Siêu Thường cấp...

Chấn Hám cấp...

Khủng Bố cấp...

Ý chí tinh thần liên tục vượt qua hai đại cảnh giới, tới đỉnh phong Khủng Bố cấp mới dừng lại.

"Sướng quá, ý chí tinh thần cấp Khủng Bố, nguyên thần và nhục thân đều Hoa Khai Cửu Phẩm..." "Cộng thêm sức mạnh trước đó của tôi, hiện tại dù chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng ít nhất đã uẩn hàm toàn lực nhất kích của cả trăm tên Đại La Kim Tiên phổ thông." "Nếu gia trì thêm Cửu Bí và các loại linh bảo, dốc toàn lực ra thì không biết có thể tranh phong một hai với Chuẩn Thánh sơ kỳ hay không." Lúc này, cùng với tu vi bạo tăng, trong lòng Tô Mạch dâng lên một nỗi kỳ vọng.

Ý chí tinh thần được phân thành Phổ Thông cấp, Siêu Thường cấp, Chấn Hám cấp, Khủng Bố cấp, Chí Cao cấp, Vô Hạn cấp, Vô Vô cấp...

Hiện tại 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】 được thôi diễn viên mãn tầng Đại La, khiến sức mạnh ý chí của Tô Mạch trực tiếp đạt tới cấp Khủng Bố.

Đẳng cấp này so sánh ra thì cùng một tầng thứ với nguyên thần Hoa Khai Cửu Phẩm.

Còn về nhục thân, Tô Mạch ước tính sơ bộ cũng nằm ở tầng thứ đó.

Nghĩa là, cả ba hệ thống tu luyện đều đã đạt tới đỉnh phong tầng Đại La của tiên thiên thần thai.

Nếu tiến thêm một bước nữa thì sẽ là xung kích Hoa Khai Thập Phẩm...

Thập Nhất Phẩm, thậm chí Thập Nhị Phẩm.

Khi sức mạnh ý chí đạt tới Vô Vô cấp chính là lúc đạt Thập Nhị Phẩm.

Đương nhiên hiện tại dù nội hàm căn cơ hùng hậu nhưng lại thiếu công pháp ở tầng thứ cao hơn nên rất khó để đẩy cả ba hệ thống lên cảnh giới Hoa Khai Thập Phẩm.

Trừ khi tất cả công pháp tu luyện đều viên mãn ở tầng Chuẩn Thánh mới được.

"Ân, tầng Chuẩn Thánh thì với cảnh giới hiện tại của tôi tuy có thể miễn cưỡng thôi diễn hoàn thiện nhưng lại tốn quá nhiều thời gian." "Nay Đạo Tổ truyền đạo lần ba sắp kết thúc, tiếp theo sẽ thực sự bước vào Vu Yêu chi tranh.

Nếu tôi lãng phí hết thời gian vào việc hoàn thiện công pháp thì sẽ bỏ lỡ cơ duyên một cách vô ích." "Thôi bỏ đi, hiện tại thực lực bản thân cũng đủ để tự vệ rồi, cả ba hệ thống tu luyện đều đạt Hoa Khai Cửu Phẩm, dù có gặp cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ chắc cũng có thể đánh một hai trận." Tô Mạch thầm tính toán, cuối cùng từ bỏ ý định thôi diễn công pháp tiếp.

Bởi vì Bồng Lai tam tiên đảo mới chỉ thu hoạch được một tòa Bồng Lai, hai tòa còn lại anh chưa hề đặt chân tới.

Tam tiên đảo đã có thể sánh ngang với Bồng Lai thì chắc chắn trên đó cũng dựng dục vật tiên thiên.

Không chỉ vậy, Nữ Oa cũng sẽ sớm tạo ra nhân tộc và chứng đạo thành thánh sau khi buổi truyền đạo kết thúc.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng cần để tạo người đang nằm trong tay anh, nếu có thể tham gia vào đại tạo hóa tạo người của Nữ Oa thì lợi ích sẽ lớn đến không tưởng.

Ngoài ra, anh còn đang mưu đồ Cửu Chuyển Huyền Công của Vu tộc.

Chương 65

Môn công pháp này là vô thượng nhục thân tu luyện chi pháp do đại thần Bàn Cổ sáng tạo ra, nếu nhận được thêm tinh huyết của Bàn Cổ thì Tô Mạch hoàn toàn có thể tu luyện ra Tổ Vu chi khu.

Khi đó gia trì sức mạnh nhục thân của 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】, biết đâu sức mạnh nhục thân của anh có thể dẫn đầu đạt tới cấp bậc Hoa Khai Thập Nhị Phẩm.

Tổng kết lại, ở giai đoạn này, Hồng Hoang đâu đâu cũng là cơ duyên, chỉ cần nắm bắt được một cái thôi thì nội hàm căn cơ muốn không tăng trưởng cũng khó.

Cho nên... thay vì lãng phí thời gian thôi diễn những công pháp đã có trong tay, chi bằng cứ đi mưu đồ một phen cho tốt.

Lúc này đây, sau một hồi phân tích và quy hoạch, Tô Mạch càng thêm mong đợi.

"Ân, không đúng, những cơ duyên đó chưa phải lúc, nhưng sắp tới sẽ có một cống cơ duyên ngay trước mắt, nếu vận khí đủ tốt biết đâu có thể đoạt được một hai lá Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ." Đột nhiên, trong lúc Tô Mạch đang âm thầm tính toán, một luồng linh quang lóe lên, anh nhớ tới tình tiết phân bảo trên Phân Bảo Nhai sau lần truyền đạo thứ ba của Hồng Quân.

Tương truyền trong quỹ tích thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, sau khi Hồng Quân truyền đạo lần ba xong sẽ ban phát sáu đạo Hồng Mông Tử Khí, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm vân vân và vân vân.

Đương nhiên những chí bảo này đều thuộc về sáu vị thiên định thánh nhân, cũng chính là mấy người ngồi trên sáu chiếc bồ đoàn đầu

tiên.

Tuy nhiên những bảo vật mà Hồng Quân thu thập được từ khi sinh ra tới nay không chỉ có bấy nhiêu, số lượng nhiều đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Những bảo bối này sau khi Đạo Ma chi tranh kết thúc đã được đặt trên Phân Bảo Nhai, đợi sau khi truyền đạo xong sẽ cùng phát xuống.

Đó chính là lần phân bảo lớn nhất trong lịch sử thần thoại.

Vô số tiên thiên linh bảo và thiên địa kỳ trân đã bị ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung chia chác, cuối cùng tạo nên một thời đại thịnh thế của Hồng Hoang sau khi truyền đạo.

Nghĩ đến chuyện phân bảo, Tô Mạch không nhịn được mà hưng phấn.

"Ân, với tu vi hiện tại của tôi, sau khi truyền đạo kết thúc mà gia trì thêm Hành Tự Bí của Cửu Bí thì tốc độ thậm chí không thua kém gì cấp bậc Chuẩn Thánh." "Hiện tại trong Tử Tiêu Cung, cường giả đạt tới cấp Chuẩn Thánh không quá mười người, nếu tôi lao tới Phân Bảo Nhai đầu tiên thì chắc chắn có thể chiếm tiên cơ, tìm được những bảo vật mình cần." Cùng lúc đó, khoảnh khắc Tô Mạch vừa tính toán xong, trong đầu bỗng vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở.

"Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ mới: Mời ký chủ tới Ba Mươi Ba Tầng Trời 【Phân Bảo Nhai】 hoàn thành điểm danh, thời gian hoàn thành (không hạn định), phần thưởng: Chưa biết." "Ân?

Chuyện gì thế này?

Lại kích hoạt nhiệm vụ điểm danh rồi...

Chẳng lẽ lúc trước tôi kích hoạt nhiệm vụ điểm danh 【Bàn Cổ

Đại Điện】 mà chưa hoàn thành sao?" Đột nhiên, trong lòng Tô Mạch dâng lên nghi vấn.

"Hệ thống nhắc nhở: Hệ thống điểm danh đã nâng cấp, có thể đồng thời sở hữu hai nhiệm vụ!" "Ngạch, hóa ra nâng cấp xong thì có cái lợi này à." "Nâng cấp tốt lắm, nếu không tôi đã nhận nhiệm vụ Bàn Cổ Đại Điện rồi, lần nhiệm vụ Phân Bảo Nhai này chẳng phải sẽ bị bỏ lỡ sao?" Sau khi hiểu rõ, Tô Mạch lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên tiếp theo đó, trong lòng anh không khỏi mong đợi.

Bởi vì Phân Bảo Nhai chính là nơi Hồng Quân tàng bảo, cấp bậc điểm danh ở đó dù không bằng Bất Chu Sơn hay Tử Tiêu Cung thì cũng phải cùng cấp với Bồng Lai tam tiên đảo.

Cho nên... phần thưởng nhiệm vụ điểm danh ở Phân Bảo Nhai chắc chắn sẽ không tệ chút nào.

Đại đạo thiên âm quanh quẩn bên tai, dị tượng thánh nhân tràn ngập khắp nơi.

Bất tri bất giác, ba ngàn năm thời gian đã trôi qua.

Một ngày nọ, khi âm phù cuối cùng của Hồng Quân dứt hẳn, dị tượng xung quanh lập tức tan biến.

Khác với hai lần trước, sau khi kết thúc truyền đạo, Hồng Quân không rời đi ngay mà vẫn đoan tọa tại chỗ, ánh mắt đảo qua những người ngồi phía dưới như đang suy tư điều gì đó.

Thấy cảnh này, Tô Mạch không khỏi căng thẳng.

Bởi vì... hiển nhiên là sắp tới màn thu đồ, ban tặng Hồng Mông Tử Khí và phân bảo rồi.

Quả nhiên, ngay khi ý niệm đó nảy sinh, Hồng Quân ở phía trên cuối cùng cũng có động tĩnh.

Chương 66

"Ta từ khi chứng đạo tới nay, cảm ngộ thấy quy tắc tu luyện của Hồng Hoang không được vẹn toàn, chúng sinh lầm than." "Đặc biệt truyền đạo ba lần, mỗi lần ba ngàn năm, hợp thành cửu chi cực số, thuận ứng thiên đạo, cũng là bổ sung đầy đủ quy tắc tu luyện." "Nay ba lần truyền đạo đã viên mãn, hệ thống tu luyện của Huyền Môn đã hoàn thiện, đạo của ta cũng nhờ đó mà không còn tàn khuyết nữa." "Sau ngày hôm nay, dưới môn hạ của ta nên có vài danh đệ tử." Giọng của Hồng Quân chậm rãi truyền ra, khi nói đến lý lẽ đó, ánh mắt ông lại rơi vào sáu chiếc bồ đoàn phía trước.

"Tam Thanh vốn là do nguyên thần của Bàn Cổ diễn hóa, thiên sinh đã được khí vận quyến luyến, có thể làm thân truyền đệ tử dưới môn hạ của ta." "Thái Thanh Lão Tử là đại đệ tử...

Ngọc Thanh Nguyên Thủy là nhị đệ tử, Thượng Thanh Thông Thiên là tam đệ tử." Tiếng nói vừa dứt, những người có mặt đều không khỏi hâm mộ ghen tị.

Đồng thời Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên lần lượt quỳ lạy xuống.

"Ân, ba người các ngươi do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, thân mang công đức khai thiên, là thiên định thánh nhân." "Nay... vi sư ban cho các ngươi đá tảng chứng đạo — 【Hồng Mông Tử Khí】, mong sau này hãy hảo sinh tu luyện, tranh thủ sớm ngày chứng đạo thành thánh." Giọng Hồng Quân vừa dứt, bồ đoàn dưới chỗ ngồi của Tam Thanh bỗng chốc tỏa ra tử mang khủng bố.

Ngay sau đó, ba đạo tử khí bay vút lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chúng trực tiếp nhập vào cơ thể Tam Thanh.

Lúc này, thấy cảnh đó, những người có mặt làm gì có ai không hiểu nữa chứ.

Sáu chiếc bồ đoàn màu tím đó rõ ràng chính là do Hồng Mông Tử Khí diễn hóa, Tam Thanh chỉ mới là khởi đầu thôi.

"Chết tiệt...

Sao lúc đầu mình không tranh giành một phen chứ." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt khó coi đến cực điểm.

"Ai...

Thời cũng là mệnh cũng...

Trấn Nguyên Tử đạo huynh, đá tảng chứng đạo rốt cuộc không thuộc về tôi rồi." Hồng Vân thở dài một trận, nghĩ đến việc nhường chỗ cho Chuẩn Đề lúc trước mà trong lòng đầy thất vọng.

Còn những đại thần thông giả khác cũng lần lượt thở dài, tuy biết sáu chiếc bồ đoàn màu tím đó bất phàm nhưng không ngờ lại là vị trí của thiên định thánh nhân.

Nếu sớm biết chuyện này, e rằng Tử Tiêu Cung lúc đầu đã nổ ra một trận khoáng thế đại chiến rồi.

Đương nhiên cũng có người đang tỉnh táo, người đó tự nhiên là Tô Mạch.

Sáu vị thiên định thánh nhân đã là quỹ tích thần thoại, hầu như không thể thay đổi được.

Lúc này đây, trong lúc mọi người đang tiếc nuối, ánh mắt Hồng Quân chuyển hướng, rơi lên người Nữ Oa.

"Nữ Oa vốn là tiên thiên thần thai, trong mệnh số có một tràng thiên đại tạo hóa, có thể nhập môn hạ của ta làm thân truyền." "Hôm nay, ta cũng ban cho một đạo Hồng Mông Tử Khí." Tiếng nói vừa

dứt, bồ đoàn dưới chân Nữ Oa cũng bốc lên tử mang, tức khắc nhập vào cơ thể cô.

"Nữ Oa tạ ơn lão sư." Nữ Oa lập tức bái tạ.

Tiếp theo, Hồng Quân liên tục ban xuống bốn đạo Hồng Mông Tử Khí, ánh mắt rơi lên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tuy nhiên chỉ dừng lại một lát rồi ông liền dời mắt đi, sau đó nhắm mắt lại như đang thôi diễn.

Một lần thôi diễn này thời gian lại cực kỳ dài đằng đẵng, ròng rã nửa tháng trời mà vẫn không hề lên tiếng.

Cứ như vậy, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức cuống cuồng lên.

Cùng ngồi trên sáu chiếc bồ đoàn, tại sao Tam Thanh và Nữ Oa có thể được ban đá tảng chứng đạo Hồng Mông Tử Khí ngay lập tức?

Còn họ thì đã chờ ròng rã nửa tháng trời mà không thấy phản ứng gì.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Hồng Quân thì căn bản không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh lại.

Cho nên sau khi chờ đợi hồi lâu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức phủ phục dưới chân Hồng Quân.

"Cầu Đạo Tổ từ bi, cầu lão sư từ bi!" "Tôi và sư huynh tới từ phương Tây, ba lần truyền đạo không bỏ lỡ lần nào, có thể thấy tâm cầu đạo kiên cố vô cùng." "Phương Tây của chúng tôi linh khí khô kiệt, vạn vật lụi tàn, xin lão sư nể tình phương Tây bần cùng mà thu nhận chúng tôi, để sau này chúng tôi có thể dùng đạo của Huyền Môn tạo phúc cho phương Tây." Da mặt Chuẩn Đề cực dày, vừa lên đã khóc lóc thảm thiết, lấy việc tạo phúc phương Tây và nhất tâm cầu đạo làm cái cớ để bái nhập môn hạ Hồng Quân.

Tuy nhiên giọng nói vừa dứt, hầu như tất cả những người có mặt đều khinh bỉ...

“Ai...” Tuy nhiên lời nói đó dường như đã làm Hồng Quân cảm động.

Một tiếng thở dài vang lên, Hồng Quân cuối cùng cũng mở mắt nhìn hai người.

Chương 67

"Linh mạch phương Tây bị hủy hoại toàn bộ, Đạo Ma chi tranh quả thực không thể thoát khỏi liên can." "Hai người vốn dĩ không có duyên phận thầy trò với ta, nhưng thôi, các ngươi đã kế thừa khí vận phương Tây, có đại nghị lực lại có tâm tạo phúc cho phương Tây, vậy ta sẽ phá lệ thu nhận các ngươi làm ký danh đệ tử." "Hai đạo Hồng Mông Tử Khí này ban cho các ngươi, mong sau này không quên sơ tâm, tạo phúc cho phương Tây." Giọng Hồng Quân vừa dứt, cũng giống như lúc trước, bồ đoàn dưới chân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức bốc lên tử mang, sau đó nhập vào cơ thể hai người.

"Đa tạ lão sư, đa tạ lão sư!" Hai người liên tục tạ ơn, hận không thể dập đầu sát đất.

Cùng lúc đó, sau khi Hồng Quân ban phát sáu đạo Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng phẫn nộ đến cực điểm.

Bởi vì bồ đoàn vốn dĩ phải có một cái của hắn, nhưng bây giờ lại để cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn được hưởng lợi.

Vừa nghĩ tới đó, ánh mắt Côn Bằng liền hướng về Hồng Vân mà nhìn, sát ý trong mắt hắn dường như không hề che giấu mà bộc lộ ra ngoài.

Cùng lúc đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không cam tâm.

Hai người lập tức hướng về Hồng Quân mà lên tiếng: "Đạo Tổ, tôi và nhị đệ khai sáng Yêu tộc, là người được thiên mệnh lựa chọn, lẽ ra phải có mệnh số chứng đạo, tại sao không thu nhận hai người chúng tôi?" "Đúng vậy Đạo Tổ, ba lần truyền đạo tôi cũng không bỏ lỡ lần nào, nếu luận về tâm cầu đạo thì không thua kém bất kỳ ai, xin

Đạo Tổ thành toàn, thu nhận hai huynh đệ chúng tôi đi.” Tiếng nói của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, đồng thời quỳ lạy cầu xin vị trí Thánh nhân.

Nhưng Hồng Quân lại lắc đầu với hai người, một tiếng thở dài lập tức truyền ra.

“Hai ngươi không có duyên với ta, không thể nhập vào môn hạ của ta.” “Tuy nhiên ta từ khi chứng đạo tới nay nắm giữ bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, trong tay vẫn còn lại đạo cuối cùng.” “Những người có mặt ở đây tuy không có duyên thầy trò với ta, nhưng có một người lại có duyên với Hồng Mông Tử Khí, cho nên... quy túc của đạo cuối cùng này hãy để Hồng Mông Tử Khí tự mình chọn chủ đi.” Giọng Hồng Quân vừa dứt, ông giơ tay đánh ra một đạo tử mang.

Chỉ trong nháy mắt, khí tức của tất cả đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung đều bùng nổ, muốn tiếp dẫn Hồng Mông Tử Khí về phía mình.

Thực tế là nếu không phải Hồng Quân đang tọa trấn nơi này và nói ra lời để Hồng Mông Tử Khí tự chọn chủ, e rằng lúc này các đại thần thông giả đã lao vào đánh nhau rồi.

Dù sao những người chưa có Hồng Mông Tử Khí đều là những tồn tại như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà Lão Tổ.

Nhưng vì nể mặt Hồng Quân, đám người này chỉ có thể dùng khí tức của bản thân để tiếp dẫn, hy vọng Hồng Mông Tử Khí sẽ rơi lên người mình.

“Đồ nhi...

Đây chính là tạo hóa để chứng đạo, mau dùng khí tức tiếp dẫn đi.” Lão Tử thấy Tô Mạch không hề có chút động tĩnh nào liền lập tức

cuống lên.

Bởi vì nếu anh cũng có được Hồng Mông Tử Khí thì sau này mạch Tam Thanh có tới bốn vị thánh nhân, toàn bộ Hồng Hoang còn ai có thể lay động được họ nữa?

"Bẩm lão sư." "Đạo Tổ từng nói pháp môn chứng đạo có tới ba ngàn, Hồng Mông Tử Khí chẳng qua là một trong những con đường tắt mà thôi." "Đạo này không có duyên với đệ tử, cho nên tranh hay không tranh cũng chẳng có gì khác biệt." Lúc này, khi giọng nói của Tô Mạch vang lên, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều bị chấn động.

"Ha ha ha ha ha, Tô Mạch tiểu tử khá khen cho cái khí phách đó, chứng đạo tam thiên pháp, chỉ tôn theo bản tâm." "Không hổ danh là thủ đồ của mạch Tam Thanh chúng ta." Thông Thiên lập tức cười lớn.

"Ân, tuy là vậy nhưng Hồng Mông Tử Khí là đá tảng để chứng đạo, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc." Nguyên Thủy lắc đầu, không mấy tán đồng với hành động này của Tô Mạch.

Tuy nhiên ngược lại là Lão Tử, sau khi nghe lời của Tô Mạch, trong mắt ông lại thoáng hiện một tia thần sắc dị dạng.

Cùng lúc đó.

Theo việc các đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung tiếp dẫn khí tức Hồng Mông Tử Khí ngày càng kịch liệt.

Cứ như vậy, đạo Hồng Mông Tử Khí đó lượn lờ trên không trung, giằng co hồi lâu cuối cùng trực tiếp rơi lên người Hồng Vân.

"Chết tiệt, ta là Thiên Đế của Yêu tộc, Hồng Vân có đức có tài gì mà được Hồng Mông Tử Khí thanh lãi, không mau giao ra đây!" "Hồng Vân, năm đó ta vốn có vị trí chứng đạo, vì hành động đó của ngươi mà ta đã bỏ lỡ, ta không có được thì ngươi cũng đừng hòng,

mau giao ra!" "Hừ, cái đồ Hồng Vân, lúc đầu đã nhường vị trí thiên định thánh nhân rồi thì hôm nay không nên sở hữu Hồng Mông Tử Khí, mau giao ra đây đi." Nhất thời, đám đại thần thông giả như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng liên tục quát tháo, khiến sắc mặt Hồng Vân vô cùng khó coi.

Tuy nhiên đúng lúc đó, Hồng Quân đã lên tiếng: "Hồng Mông Tử Khí đã có thiên định mệnh số, người được chọn tất nhiên sẽ có vận chứng đạo, các ngươi không được sinh sự thêm nữa." Giọng nói vừa dứt, uy áp thánh nhân khủng bố lập tức bao trùm toàn bộ Tử Tiêu Cung.

Đồng thời Tô Mạch nhìn thấy cảnh này mà trong lòng thầm cười lạnh.

"Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng vốn dĩ thuộc về Hồng Vân, đám người này cư nhiên dám bức bách như vậy ngay trong Tử Tiêu Cung, thật là không biết trời cao đất dày." "Tuy nhiên kết cục của Hồng Vân trong thần thoại lại khiến người ta phải suy ngẫm, có được Hồng Mông Tử Khí mà không có phúc hưởng dụng, cuối cùng phải nhận kết cục thân tử đạo tiêu." "Dường như đã ứng nghiệm câu nói kia của Hồng Quân, Hồng Vân có vận chứng đạo nhưng lại không có mệnh chứng đạo vậy." Tô Mạch vốn quen thuộc thần thoại Hồng Hoang, trong đầu tự nhiên hiện ra kết cục cuối cùng của Hồng Vân.

Lúc này đây... sau khi Hồng Quân dùng khí tức trấn áp Tử Tiêu Cung, những người có mặt cuối cùng cũng im lặng.

Cùng lúc đó... chỉ thấy Hồng Quân phất tay một cái, trong hư không lập tức hiện ra mấy món bảo vật.

"Thái Thanh Lão Tử là thủ đồ Huyền Môn của ta, lại đứng đầu Tam Thanh, nên nắm giữ chí bảo." "Tấm Thái Cực Đồ này là do Bàn Cổ Phủ hóa thành, thuộc cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, có cái hay của

việc trấn áp khí vận, nay ban cho ngươi.” Hào quang rơi xuống, Thái Cực Đồ lập tức nhập vào cơ thể Lão Tử.

Chương 68

“Đa tạ lão sư ban bảo.” Lúc này Lão Tử hướng về Hồng Quân thi lễ một cái.

“Nguyên Thủy là nhị đồ đệ của ta, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, kế thừa công đức khai thiên, có thể nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo — 【Bàn Cổ Phiên】, trấn áp khí vận.” Hồng Quân lại một lần nữa điểm ra linh quang, một cán Bàn Cổ Phiên lập tức rơi vào tay Nguyên Thủy.

Tiếp theo, ánh mắt ông rơi lên người Thông Thiên.

“Thông Thiên là tam đồ đệ của ta, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, kế thừa công đức khai thiên, có thể nắm giữ sát lục chí bảo cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo: Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.” “Bảo vật này là sát lục chí bảo, một khi kiếm trận thành thì cùng giai bên dưới, nếu không phải bốn vị Thánh nhân thì không thể phá được, hãy nhớ kỹ đừng có tùy tiện thi triển.” Hồng Quân lại ra tay, trên thiên không liên tiếp xuất hiện mấy đạo hào quang, sau đó lần lượt nhập vào cơ thể Thông Thiên.

“Đa tạ lão sư ban bảo.” Tiếp theo, ánh mắt ông lại rơi lên người Nữ Oa.

Một đạo hồng quang bắn ra, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo 【Hồng Tú Cầu】 lập tức rơi vào tay Nữ Oa.

Bảo vật này tuy không bằng ba món trước đó nhưng cũng có diệu dụng vô cùng.

Sau khi lần lượt phân phát bảo vật cho bốn đệ tử thân truyền, ánh mắt Hồng Quân lại rơi lên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Ai...” Sau một tiếng thở dài, ông lại điểm ra mấy đạo linh quang, đem hai món bảo vật vốn thuộc về phương Tây phân phát cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

“Được rồi, vật của thiên định thánh nhân đã phân phát xong, tuy nhiên ta từ khi sinh ra tới nay đã đi khắp Hồng Hoang, cũng thu thập được không ít bảo bối.” “Những thứ đó hiện đang ở Phân Bảo Nhai, các ngươi nếu có đủ cơ duyên thì cũng có thể lấy được một ít, bây giờ... ta sẽ điểm ra vị trí đó cho các ngươi, đi lấy đi.” “Tuy nhiên trên Phân Bảo Nhai các ngươi không được sinh sự, nếu không ta sẽ thu hồi lại tất cả những gì đã lấy được.” Ngay khoảnh khắc giọng Hồng Quân vừa dứt, ông giơ tay điểm một cái, một đạo tinh mang trực tiếp bắn về phía ngoài Tử Tiêu Cung.

“Ân, bắt đầu rồi, chính là lúc này.” “Cửu Bí — Hành Tự Bí, gia trì!” Tô Mạch đã chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu, ngay khi Hồng Quân vừa điểm linh quang chỉ ra vị trí Phân Bảo Nhai, anh lập tức gia trì Hành Tự Bí, cả người hóa thành một đạo hào quang nhanh đến khó tin mà biến mất tại chỗ.

Hoa khai cửu phẩm, Nguyên thần cấp Đại La.

Cùng với đó là nhục thân và ý chí cũng đạt đến cấp độ tương đương.

Dưới sự hợp nhất của tam giả, lại thêm sự gia trì của Cửu Bí cấp Đại La, Hành Tự Bí giúp tốc độ tăng vọt gấp mười lần.

Trong khoảnh khắc, Tô Mạch đã đạt đến tốc độ cực hạn từ trước đến nay.

Dưới tốc độ này, ngay cả Côn Bằng vốn nổi danh về tốc độ, dù đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh cũng phải chậm hơn vài phần.

Chỉ trong nháy mắt, khi mọi người trong Tử Tiêu Cung còn chưa

kịp phản ứng, hắn đã độn đi xa tới ức vạn dặm. "Ân, tiểu tử này cũng thông minh đấy." Lão Tử thấy khí tức đồ đệ biến mất đầu tiên, trên mặt lộ ra vẻ hân hoan.

Dù sao, đồ đệ càng mạnh, đạt được lợi ích càng nhiều thì sư phụ cũng càng được nở mày nở mặt.

Tương tự như vậy, Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng lộ ra thần sắc y hệt. "Khốn khiếp, tên kia quá âm hiểm, lời Đạo Tổ vừa dứt đã biến mất, quyết không thể để hắn dẫn đầu!" "Đại huynh, chúng ta cũng đi thôi!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trao đổi thần niệm, trong nháy mắt cũng biến mất.

Cùng lúc đó, theo sự biến mất của hai người, các đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung cũng lần lượt thi triển thân pháp thần thông, vượt hư không rời đi.

Lại nói về phía Tô Mạch.

Khi men theo linh quang của Hồng Quân chỉ dẫn vượt qua khoảng cách ức vạn dặm, không lâu sau, trước mặt hắn xuất hiện một đạo quang mạc. "Ân, đây chính là nơi của Phân Bảo Nhai sao?" Sau khi lầm bầm một câu, Tô Mạch không chút do dự xuyên qua quang mạc. 'Đinh!

Hệ thống thông báo: Phát hiện ký chủ đang ở khu vực Tam Thập Tam Thiên 【Phân Bảo Nhai】, hiện tại bắt đầu điểm danh, tiến độ hiện tại 1%... 2%... 3%...' Trong đầu Tô Mạch vang lên âm thanh tiến độ quen thuộc.

Điểm danh không cần phải đứng yên một chỗ chờ đợi, chỉ cần ở trong phạm vi khu vực, mọi thứ cứ giao cho hệ thống là được.

Vì vậy...

Thần niệm của Tô Mạch trong sát na tán ra, bắt đầu bao phủ Phân

Bảo Nhai.

Chương 69

Cùng lúc đó, dường như Phân Bảo Nhai cảm ứng được khí tức ngoại nhân giáng lâm, vô số linh quang đột nhiên trùng thiên.

Những linh quang đó bao la vạn tượng, tự nhiên là những bảo bối mà Hồng Quân đã thu thập được.

Trong đó có những luồng mang theo Tiên Thiên chi khí nồng đậm, cũng có những luồng mang sát phạt chi khí nặng nề.

Đương nhiên, trong một số linh quang tuy không mang theo Tiên Thiên chi khí, nhưng Tô Mạch lại minh minh cảm ứng được sự tồn tại của công đức. "Ân, bảo vật trong Phân Bảo Nhai rất nhiều, cấp bậc cao nhất chắc là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Nhưng những thứ này ẩn tàng trong từng đạo linh quang, dù ta có dùng thần niệm bao phủ cũng khó mà phân biệt được." "Nếu thu lấy một số Tiên Thiên Linh Bảo vô dụng thì thật lãng phí cơ duyên, chi bằng dùng khí tức của 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 làm dẫn để tranh đoạt Ngũ Phương Kỳ." Tô Mạch trong tay có 【Hỗn Độn Hồ Lô】, có thể nghịch chuyển Tiên Thiên.

Nếu tập hợp đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, sẽ có cơ hội hợp năm thành một, ngưng luyện ra Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo.

Tô Mạch vốn quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, biết rõ trong Phân Bảo Nhai không có Tiên Thiên Chí Bảo tồn tại.

Thay vì tranh đoạt các Tiên Thiên Linh Bảo khác, thà rằng tranh đoạt theo nhu cầu.

Dù sao thời gian ra tay cũng có hạn, cho dù hắn đến đây đầu tiên nhưng đám đại thần thông giả ở Tử Tiêu Cung tốc độ cũng không hề chậm.

Đúng là tay nhanh thì có, tay chậm thì không.

Sau khi định chủ ý, Tô Mạch lập tức tế ra 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】, lấy khí tức làm dẫn, bắt đầu sàng lọc những đạo linh quang đang lơ lửng trên không. 'Ong... ong... ong...' Sau vài nhịp thở, ánh mắt hắn sáng lên, khóa định được lá cờ đầu tiên trong Ngũ Phương Kỳ. "Thu cho ta!" Một đạo quang mang đánh ra, sức mạnh của Tô Mạch rơi trên đạo linh quang kia, nhanh chóng xé rách nó.

Cùng lúc đó, hào quang trùng thiên, một mặt cờ xí ngay lập tức hiển hiện trên không trung. "Ân... 【Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ】, trong truyền thuyết vốn là vật của Tây Vương Mẫu, không ngờ mặt cờ đầu tiên lại rơi vào tay ta." Đôi mắt Tô Mạch lóe lên tinh quang, hắn bắt quyết pháp ấn, thuấn gian thu nó vào túi.

Tiếp theo, hắn tiếp tục lợi dụng khí tức của 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 chỉ dẫn, nhanh chóng sàng lọc ra mặt cờ thứ hai.

Khi linh quang trên không bị xé rách, thanh quang trùng thiên.

Một mặt 【Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ】 hiện ra trước mắt. "Ha ha ha...

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, nếu ta nhớ không lầm thì thứ này vốn thuộc về tên đầu trọc Chuẩn Đề kia, vừa hay, thu cho ta!" Lại một lần nữa niệm pháp quyết, Tô Mạch thu ngay bảo vật vào túi.

Ngay khi hắn vừa thu xong, bên ngoài quang mạc của Phân Bảo Nhai liên tục xuất hiện hàng chục đạo thân ảnh.

Trong đó, Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng với Côn Bằng, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đầu.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, khi vừa hiện thân đã chứng kiến cảnh Tô

Mạch thu 【Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ】 vào túi.

Trong nháy mắt, sắc mặt hắn biến đổi.

Nhưng vì đại thần thông giả giáng lâm Phân Bảo Nhai quá nhiều, Chuẩn Đề cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức bắt đầu điên cuồng thu hoạch. 'Ong... ong... ong...' Theo từng đạo quang mang lóe lên, linh quang treo trên không trung bị các đại thần thông giả xé rách, bảo vật bên trong lần lượt rơi vào tay họ.

Về phần Tô Mạch, vẫn theo phương pháp cũ để tìm kiếm Ngũ Phương Kỳ.

Nhưng đáng tiếc, khi Lão sư và Nguyên Thủy vừa nhập cuộc, hai mặt Tiên Thiên bảo kỳ còn lại đã bị họ đoạt được.

Chương 70

Thấy cảnh này, Tô Mạch không khỏi cảm thán một trận: "Mệnh số chung quy vẫn là mệnh số, ta có thể đoạt lấy tạo hóa Ngũ Phương Kỳ của Chuẩn Đề và Tây Vương Mẫu đã là một đại phúc phận rồi." "Cũng không sao, hai mặt Ngũ Phương Kỳ còn lại rơi vào tay Lão sư và Nguyên Thủy sư thúc, sau này cũng không phải không có cơ hội đạt được." Tô Mạch thầm nhủ trong lòng, sau đó gia nhập hàng ngũ tranh đoạt các bảo vật khác.

Thời gian tiếp theo, nhờ lợi dụng tốc độ, hắn liên tục xé rách linh quang, đạt được không ít bảo vật.

Trong đó có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo và vài kiện Hậu Thiên Cực phẩm Linh Bảo.

Khi toàn bộ linh quang trên Phân Bảo Nhai bị xé sạch, bữa tiệc phân bảo cuối cùng cũng kết thúc.

Tiếp theo tự nhiên là quay về Tử Tiêu Cung để tạ ơn Hồng Quân ban bảo.

Từng đạo độn mang trùng thiên, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Riêng Tô Mạch, do tiến độ điểm danh của hệ thống chưa hoàn thành nên không theo đại lưu trở về. "Đồ nhi... mau quay về Tử Tiêu Cung, đừng có trì hoãn." Lão Tử trước khi đi đã lên tiếng nhắc nhở Tô Mạch một câu. "Ân, Lão sư yên tâm, đệ tử sẽ tới ngay." Ngay lúc Tô Mạch đáp lời, tiến độ điểm danh trong đầu vừa vặn đạt 100%... 'Đinh!

Tiến độ điểm danh 100%...

Hoàn thành điểm danh tại 【Phân Bảo Nhai】, nhận được phần thưởng tự chọn: 【Già Thiên Đại Thế Giới】 hoặc 【Thánh Vương

Đại Thế Giới】, mời ký chủ lựa chọn...' "Hai thế giới này, ở thế giới Thánh Vương ta đã có 【Thần Tượng Trấn Ngục Kình】, dường như tạm thời không cần vật phẩm gì, trái lại thế giới Già Thiên, Cửu Bí mới gom được hai loại, xem ra phải tranh thủ thời gian khai thác thêm." Tâm niệm vừa động, Tô Mạch trực tiếp đưa ra lựa chọn: "Tôi chọn 【Già Thiên Đại Thế Giới】." 'Đinh!

Lựa chọn Già Thiên Đại Thế Giới, phần thưởng: 【Ngộ Đạo Trà Thụ】 và 【Cửu Bí - Giả Tự Quyết】.' Nghe thấy âm thanh phần thưởng của hệ thống, tim Tô Mạch không khỏi đập nhanh.

Thực tế, hệ thống sức mạnh của thế giới Già Thiên tuy không bằng Hồng Hoang, nhưng vẫn thuộc về một trong những thế giới huyền huyễn đỉnh cấp.

Công hiệu của Ngộ Đạo Trà Thụ trong thế giới huyền huyễn không cần bàn cãi, thuộc loại linh căn phụ trợ giúp người ta thăng tiến cảnh giới.

Tương truyền trong dòng thời gian sau này của thế giới Già Thiên, có một hệ thống thế giới hoàn mỹ, có Huyền Huyễn Chí Tôn từng dựa vào Ngộ Đạo Trà Thụ mà thành công đột phá cảnh giới Bất Hủ Giả.

Bất Hủ Giả, từ hai chữ 'bất hủ' có thể thấy được nó có nét tương đồng diệu kỳ với tầng thứ Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang, thọ mệnh dài lâu.

Còn về Đại La trong Hồng Hoang, xuyên suốt ức vạn thời không, tiêu dao tự tại, chỉ cần không tìm đường chết thì có thể vĩnh hằng tồn tại.

Đương nhiên, Bất Hủ Giả tự nhiên không bằng Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang, vì hệ thống sức mạnh thế giới có khoảng cách lớn, nhưng điều đó không chứng minh được 【Ngộ Đạo Trà Thụ】 là vô dụng.

Ngược lại, thuộc tính giúp đột phá cảnh giới hiện tại mới là trân quý nhất.

Có một điểm là, đây là thế giới Hồng Hoang mà!

Dưới sự tẩy lễ của linh khí và hệ thống sức mạnh hiện tại, Ngộ Đạo Trà Thụ hoàn toàn có thể sinh ra thuế biến.

Có lẽ, Ngộ Đạo Trà Thụ ở thế giới Già Thiên vì giới hạn của cấp độ thế giới mà không thể thuế biến, nhưng đặt vào Hồng Hoang, lại có khả năng cực tận thăng hoa.

Tô Mạch sở hữu 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】, 【Tam Quang Thần Thủy】, cộng thêm linh khí khủng khiếp tại phúc địa tạo hóa Bồng Lai Tiên Đảo, không chừng thật sự có thể bồi dưỡng ra một cây 【Ngộ Đạo Trà】 sánh ngang với Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Đó mới là điều khiến hắn hưng phấn nhất.

Đương nhiên, ngoài Ngộ Đạo Trà Thụ, Cửu Bí - Giả Tự Quyết cũng là một bất ngờ lớn.

Giả Tự Quyết có công hiệu trị thương, có thể phục hồi thương thế ngay lập tức trong chiến đấu.

Tuy tạm thời chưa đạt đến tầng thứ Đại La, lực khôi phục đối với cảnh giới của Tô Mạch còn hạn chế, nhưng hắn hoàn toàn có thể bỏ ra một ít thời gian để hoàn thiện nó lên cấp Đại La.

Hồng Hoang không có năm tháng, thời gian căn bản không quan trọng.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến những tạo hóa định mưu cầu tiếp theo, bỏ ra một hai trăm năm để hoàn thiện thôi diễn cũng không thành vấn đề.

Có pháp này, cộng thêm lượng lớn 【Tam Quang Thần Thủy】

trong tay, có thể nói, cho dù giao đấu với cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng hoàn toàn không thành vấn đề. "Chuyến này đúng là lãi lớn!" Tâm tình đại hảo, Tô Mạch thu dọn một phen, lập tức chuẩn bị rời khỏi Phân Bảo Nhai để trở về Tử Tiêu Cung.

Chương 71

Nhưng ngay khi vừa bước ra khỏi Phân Bảo Nhai, một đạo độn mang bỗng nhiên xuất hiện. "Tô Mạch sư điệt, làm ta đợi lâu quá..." Âm thanh truyền đến, Chuẩn Đề lập tức hiện thân. "Ân?

Chuẩn Đề?

Tên này không đi Tử Tiêu Cung, tìm ta làm gì?" "Chẳng lẽ là vì mặt Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ kia?" Rất nhanh, Tô Mạch đã hiểu ra mấu chốt. "Hóa ra là Chuẩn Đề tiền bối, không biết lần này chặn đường tại hạ là có chuyện gì?" Tuy tên kia vô sỉ tự xưng là sư thúc, nhưng Tô Mạch tự nhiên sẽ không gọi là sư thúc. "Ha ha, cũng không có chuyện gì lớn." "Lúc nãy ta thấy sư điệt thu được một kiện Tiên Thiên bảo kỳ, tâm có cảm ứng, thứ này có duyên với phương Tây chúng ta, là bảo vật mệnh số của ta, xin sư điệt hãy tạo thuận lợi, đem nó quy về phương Tây có được không?" Chuẩn Đề lập tức nói rõ ý đồ. "Ồ, hóa ra là vì Tiên Thiên bảo kỳ sao." "Nhưng Đạo Tổ lúc trước đã nói rồi, bảo vật trên Phân Bảo Nhai ai cũng có thể đạt được, theo lý mà nói, sao bảo bối lại thành vật của phương Tây rồi?" "Chẳng lẽ, thấy vai vế của ta thấp nên định ức hiếp một trận sao?" "Hơn nữa, bảo vật người có duyên tự đạt được, đã rơi vào tay ta, tự nhiên là có duyên với ta, liên quan gì đến phương Tây?" Tô Mạch lập tức đáp trả đối phương. "Tô Mạch, ta thấy ngươi là nhất mạch Tam Thanh, ta với Lão sư của ngươi lại đồng môn, gọi một tiếng sư điệt là nể mặt duyên phúc lắm rồi." "Nhưng đừng tưởng rằng thật sự có thể ngồi ngang hàng với ta." "Hôm nay thu Linh bảo của phương Tây ta, nếu không phải nể mặt Lão sư ngươi, ta đã cho ngươi một trận đòn rồi, cho nên ta khuyên ngươi tốt nhất nên giao trả Tiên Thiên bảo kỳ đó cho ta, nếu không, dù không nguy hiểm đến tính mạng cũng khó tránh

khỏi phải chịu khổ đầu đấy." Lúc này, thấy thái độ cường ngạnh của Tô Mạch, trong lòng Chuẩn Đề lập tức bốc hỏa. "Ha ha, sao thế, thẹn quá hóa giận rồi à?" "Ta là thân truyền đệ tử của Lão sư, chứ không phải hạng ký danh, loại như sư thúc ngươi, đúng là nói càn." "Nể mặt ngươi hóa hình sớm hơn ta, gọi một tiếng tiền bối đã là nể mặt lắm rồi." "Hơn nữa, Đạo Tổ đã nói, không được sinh sự vì vật trên Phân Bảo Nhai, chẳng lẽ hôm nay định cưỡng đoạt sao?" Tô Mạch một lần nữa đáp trả.

Một câu 'ký danh đệ tử' ngay lập tức kích động Chuẩn Đề. "Hừ, tốt lắm!" "Tam Thanh có một đồ đệ như ngươi, sau này coi chừng không phải là tạo hóa đâu." "Hơn nữa, lời của Lão sư là không được vì vật trên Phân Bảo Nhai mà sinh sự, để xem lý lẽ của ngươi ở đâu!" Trong khoảnh khắc, sát cơ trong mắt Chuẩn Đề bùng nổ, khí tức Chuẩn Thánh trực tiếp tràn ra khóa chặt Tô Mạch.

Hiển nhiên, hắn đã chuẩn bị động thủ tranh đoạt.

Thực tế, tuy Tô Mạch là đồ đệ của Lão Tử, nhưng Chuẩn Đề cho rằng, chỉ cần không làm tổn hại đến tính mạng, đoạt lấy một món bảo bối cũng chẳng sao.

Làm vậy tuy sẽ đắc tội Tam Thanh, nhưng ai bảo da mặt hắn dày chứ?

Cùng lắm thì sau đó tìm Hồng Quân khóc lóc kể khổ một trận, đòi bảo bối cho phương Tây.

Chính vì vậy, hắn mới đợi lúc mọi người đã về Tử Tiêu Cung mới ở lại chặn đánh Tô Mạch.

Ngay lúc này, khi Chuẩn Đề phóng thích khí tức Chuẩn Thánh, Tô Mạch không hề sợ hãi mà ngược lại còn hưng phấn.

Chuẩn Đề hiện tại tu vi là Chuẩn Thánh.

Với tất cả chiến lực gia trì, hắn hoàn toàn có thể không sợ đối phương.

Không chỉ vậy, dù lực khôi phục không bằng Đại La, nhưng trong tay hắn có Tam Quang Thần Thủy - thánh thủy trị thương cơ mà.

Dù đánh trận tiêu hao cũng có thể khiến đối phương nghi ngờ nhân sinh.

Tô Mạch phán đoán như vậy cũng có lý do đơn giản.

Chuẩn Đề trong lần truyền đạo thứ nhất đã bị lừa mất một đạo bản nguyên 【Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh】, khiến việc bước chân vào Chuẩn Thánh muộn hơn các vị Thiên Định Thánh Nhân khác.

Cho nên theo suy đoán, tên này dù hiện tại đã tấn cấp Chuẩn Thánh nhưng cảnh giới cao nhất cũng chỉ ở sơ kỳ mà thôi.

Nguyên thần, nhục thân và ý chí của Tô Mạch hiện tại đều thuộc cấp hoa khai cửu phẩm đỉnh phong.

Tuy chưa vượt qua cực số của số chín, nhưng dưới trạng thái gia trì toàn diện, chiến lực hoàn toàn không thua kém Chuẩn Thánh.

Cộng thêm việc có Tam Quang Thần Thủy và Tiên Thiên Linh Bảo, việc giao đấu một trận với Chuẩn Đề không phải là không thể.

Hơn nữa, hiện tại việc phân bảo đã kết thúc, Hồng Quân sắp hợp đạo.

Những đại thần thông giả kia đều đã về Tử Tiêu Cung.

Nếu cuộc chiến với Chuẩn Đề không thể kết thúc trong thời gian ngắn, định nhiên sẽ bị Lão sư và những người khác nhận ra.

Đến lúc đó, với tính cách hộ đoản của Tam Thanh, chuyện Chuẩn Đề lấy lớn hiếp nhỏ đủ khiến hắn khốn đốn.

Nghĩ đến đây, Tô Mạch không kìm được sự hưng phấn: "Ha ha...

Chương 72

Chuẩn Đề đạo nhân, bên ngoài đồn rằng da mặt ngươi cực dày, ban đầu ta còn không tin." "Nhưng giờ xem ra, đúng là sự thật." "Đã muốn lấy lớn hiếp nhỏ đoạt bảo bối của ta, vậy thì động thủ đi, để xem thuật của phương Tây lợi hại, hay diệu pháp của nhất mạch Tam Thanh phương Đông ta huyền diệu hơn!" Sau khi phản hồi mạnh mẽ, khí tức trên người Tô Mạch đột ngột sôi trào.

Nguyên thần, nhục thân, ý chí sức mạnh không ngừng thăng tiến.

Cửu Bí: Giai Tự Quyết, Hành Tự Bí, thậm chí cả Giả Tự Quyết đã được hoàn thiện lên cấp Đại La đều được gia trì lên người.

Đồng thời, 【Tịnh Thế Bạch Liên】 và 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 cũng được tế ra.

Thí Thần Thương hiện ra trên tay, toàn bộ quá trình diễn ra cực nhanh, Tô Mạch gần như chỉ trong nháy mắt đã vũ trang đầy đủ.

Sư tử vồ thỏ cũng cần toàn lực.

Đối mặt với một vị Chuẩn Thánh, một Thánh nhân tương lai, tự nhiên không thể lơ là.

Vì vậy... hành động này của Tô Mạch không nghi ngờ gì là trạng thái sung mãn nhất, chiến lực toàn khai.

Cùng lúc đó, thấy Tô Mạch liên tục ném ra hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, lại còn cầm một kiện linh bảo hung sát cực kỳ quen thuộc là 【Thí Thần Thương】, trong mắt Chuẩn Đề lập tức lóe lên vẻ tham lam. "Không ngờ ngươi lại có nhiều bảo bối như vậy, ngay cả 【Thí Thần Thương】 cũng rơi vào tay ngươi." "Nhưng khoảng cách cảnh giới không thể bù đắp bằng bảo vật đâu, một tên Đại La Kim Tiên hèn

mọn, dù hoa khai cửu phẩm cũng không thể phát huy hết sức mạnh của Linh bảo." "Hôm nay, ta sẽ đích thân ra tay thay Lão sư ngươi dạy dỗ một phen, cho ngươi biết thế nào là sức mạnh Chuẩn Thánh!" Sát na sau, Chuẩn Đề cậy tu vi cao hơn Tô Mạch một đại cảnh giới, hãn nhiên ra tay. 'Oanh long...' Sức mạnh dao động, Chuẩn Đề kết ấn hai tay, diễn hóa ra một bàn tay khổng lồ đánh về phía Tô Mạch.

Sức mạnh Chuẩn Thánh bộc phát ngay tức khắc.

Hiển nhiên Chuẩn Đề muốn một kích trấn áp Tô Mạch.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp thực lực của Tô Mạch.

Chỉ thấy Tô Mạch toàn thân tỏa ra hào quang, thúc động sức mạnh Đại La Kim Tiên đến cực hạn, dùng hai đại Tiên Thiên Linh Bảo là 【Tịnh Thế Bạch Liên】 và 【Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ】 để ngạnh kháng đòn tấn công của Chuẩn Đề.

Đồng thời, Thí Thần Thương trong tay tỏa ra sát lục chi khí ngút trời.

Nếu thương này ở trạng thái hoàn chỉnh, trong cùng cấp bậc, ngay cả Thánh nhân cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Hiện tại dù tàn khuyết không toàn diện, nhưng chiến lực tổng thể của Tô Mạch không hề yếu hơn Chuẩn Đề.

Cộng thêm Cửu Bí: Giai Tự Quyết cấp Đại La, chỉ trong nháy mắt, sức mạnh hung sát của Thí Thần Thương đã xuyên thấu hư không, sát tới trước mặt Chuẩn Đề. "Cái gì, sức mạnh này..." Cảm ứng được luồng sức mạnh này của Tô Mạch đã đạt đến cấp chiến lực Chuẩn Thánh, thần sắc Chuẩn Đề lập tức biến đổi.

Hắn vung tay phải tỏa thanh mang, 【Thất Bảo Diệu Thụ】 ngay lập tức được tế ra.

Bảo vật này trong Hồng Hoang vô cùng danh tiếng, là do Chuẩn

Đề trước khi chứng đạo đã thu thập vô số thiên tài địa bảo, dùng một đoạn bản thể để tôi luyện thành.

Dưới ánh hào quang thất thải, đối với Linh bảo cùng cấp, nó có thuộc tính 'vô vật bất xoát' (không gì không quét rơi).

Trong thần thoại, Khổng Tuyên vốn có thuộc tính tương tự Tô Mạch khi thi triển Ngũ Hành Thần Quang đã bị Chuẩn Đề dùng Thất Bảo Diệu Thụ phá giải, cuối cùng thu phục về phương Tây.

Từ đó có thể thấy sự bất phàm của bảo vật này.

Đương nhiên, thuộc tính này cần phải sau khi chứng đạo, có sức mạnh Thánh nhân gia trì mới đạt đến trạng thái viên mãn, ở giai đoạn hiện tại thì yếu hơn nhiều.

Dù vậy, thi triển bằng sức mạnh Chuẩn Thánh vẫn vô cùng khủng khiếp.

Thất Bảo Diệu Thụ trong truyền thuyết có tác dụng khắc chế Ngũ Hành Thần Quang.

Nhưng Tô Mạch và Khổng Tuyên lại khác nhau.

Tô Mạch là Tiên Thiên Linh Căn, còn Khổng Tuyên là hậu duệ được sinh ra khi thủy tổ Phượng tộc là Nguyên Phượng lúc vẫn lạc cảm ứng với Tiên Thiên Ngũ Hành Âm Dương, kết hợp với huyết mạch bản thân mà thành.

Dù bản mệnh thần thông là Ngũ Hành Thần Quang, nhưng căn cơ thật sự lại không bằng Tiên Thiên Ngũ Hành Thần Quang của Tô Mạch.

Dù sao, nguồn gốc giữa hai bên chênh lệch quá lớn.

Chương 73

Chính vì vậy, Ngũ Hành Thần Quang của Khổng Tuyên mới bị Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề khắc chế.

Từ khi thế giới Hồng Hoang sinh ra, giữa thiên địa đã tồn tại bản nguyên Tiên Thiên Âm Dương Ngũ Hành.

Nhưng loại sức mạnh này cần có môi giới mới có thể dựng dục sinh linh.

Chính vì thế mới có chuyện Nguyên Phượng lúc lâm chung giao cảm với Tiên Thiên Ngũ Hành Âm Dương, sinh ra Khổng Tuyên và Đại Bàng là hai dị số.

Kẻ trước nắm Ngũ Hành, kẻ sau khống Âm Dương.

Trong Tây Du sau này, Âm Dương Nhị Khí Bình chính là bảo vật bản mệnh của Kim Sí Đại Bàng.

Đương nhiên... sở dĩ Kim Sí Đại Bàng nắm giữ Tiên Thiên Âm Dương lại không bằng Khổng Tuyên, lý do đơn giản là cả hai cùng được dựng dục, nhưng Khổng Tuyên sinh ra trước nên đã chiếm mất không ít bản nguyên thuộc về Tiên Thiên Âm Dương.

Cho nên, vừa sinh ra đã sở hữu sức mạnh bất phàm, về sau được xưng tụng là tồn tại đệ nhất dưới Thánh nhân.

Ngay lúc này, khi Chuẩn Đề lấy ra 【Thất Bảo Diệu Thụ】, chuẩn bị quét sạch lực hung sát của 【Thí Thần Thương】, trên mặt Tô Mạch lại lộ ra một nụ cười giễu cợt. "Hừ, Thất Bảo Diệu Thụ không gì không quét, Ngũ Hành Thần Quang cũng vậy thôi." "Nhưng trong truyền thuyết, kẻ trước có thuộc tính khắc chế Ngũ Hành Thần Quang, còn hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết thế nào mới là Tiên Thiên

Ngũ Hành thực thụ!" Đột nhiên, theo tiếng hừ lạnh của Tô Mạch, hắn rốt cuộc đã tế ra bản mệnh thần thông.

Tay cầm Thí Thần Thương hội tụ hung sát lực, đồng thời gia trì Ngũ Hành Thần Quang lên đó.

Dưới sự tăng cường chiến lực gấp mười lần, hắn trực tiếp khai hỏa đòn tấn công mãnh liệt về phía Chuẩn Đề. 'Oanh oanh oanh...' Ngũ hành quang mang và thất sắc thần quang đan xen vào nhau.

Nhưng hai bên chỉ va chạm trong chốc lát, Tô Mạch đã chiếm ưu thế tuyệt đối, bắt đầu trực diện áp chế Chuẩn Đề.

Không chỉ vậy, nhờ có hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân và Tam Quang Thần Thủy khôi phục, hắn càng không sợ đòn tấn công của Chuẩn Đề.

Hoàn toàn dùng lối đánh lấy công bù thủ.

Bị thương ư...

Tam Quang Thần Thủy phục hồi ngay tức khắc.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Chuẩn Đề đã rơi vào khổ chiến. "Khốn khiếp, tên này thật sự chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên sao?

Tại sao lại mạnh thế này?" "Thật đáng hận, nếu phương Tây ta phú quý, có vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, sao phải chịu uất ức thế này!" Chuẩn Đề bị đánh cho liên tục lùi bước.

Dù là cảnh giới Chuẩn Thánh, tốc độ khôi phục cực nhanh, nhưng sức mạnh của Tô Mạch đã vượt trội hơn một bậc.

Cứ như vậy, sau một hồi tranh phong, tuy cả hai đều bị thương, nhưng Chuẩn Đề bị áp chế dễ dàng, thảm hại đến mức khó tin.

Một kiện Linh bảo phòng ngự trên người hắn bị Tô Mạch mạnh

mẽ đánh nát.

Đồng thời, trên thân thể Chuẩn Đề xuất hiện từng vết rách khủng khiếp, mãi không thể lành lại, thậm chí ngay cả Nguyên thần cũng chịu tổn hại nhất định.

Đó là thuộc tính của Thí Thần Thương.

Khi tấn công mang theo hung sát lực, cũng có thể gọi là Thí Thần chi lực, nếu cùng cấp, thậm chí ngay cả Thánh nhân trong thời gian ngắn cũng không thể hồi phục thương thế.

Cứ thế, kẻ yếu đi người mạnh lên, Chuẩn Đề bị áp chế mạnh mẽ, càng đánh càng thê thảm. 'Oanh!' Cuối cùng, hắn buộc phải diễn hóa ra Trượng Lục Kim Thân vừa vất vả ngưng luyện được. "Dừng tay!

Tô Mạch sư điệt, hôm nay luận bàn đến đây là kết thúc được rồi chứ?" "Đạo Tổ đang đợi chúng ta ở Tử Tiêu Cung, đừng có làm trễ nải thời gian." Lúc này, Chuẩn Đề dùng Trượng Lục Kim Thân khổ sở chống đỡ đòn tấn công của Tô Mạch, đồng thời bắt đầu xuống nước.

Nhưng lời vừa dứt, Tô Mạch đã cười lạnh một tiếng.

Chương 74

"Chuẩn Đề, ngươi đúng là mặt dày không ai bằng, lấy lớn hiếp nhỏ, cướp đoạt bảo vật, kỹ kém hơn người dù có bị đánh chết cũng không trách được ai." "Thế mà giờ lại gọi là luận bàn, đúng là vô liêm sỉ." "Hơn nữa, hãy nhớ kỹ, ngươi chỉ là một tên ký danh đệ tử, có tư cách gì gọi ta là sư điệt?

Chỉ dựa vào điểm này, hôm nay nếu không cho ngươi nếm mùi đau khổ, thể diện nhất mạch Tam Thanh chúng ta để đâu?" Tô Mạch không hề lay chuyển, vẫn tấn công mãnh liệt đối phương.

Đã xé rách mặt nhau thì tự nhiên không thể bỏ qua dễ dàng.

Đương nhiên, với thực lực hiện tại, hắn tối đa chỉ có thể áp chế đối phương, cầm chân được một lúc chứ muốn đánh chết thì không thể.

Dù sao tên này cũng là 'khí vận chi tử' của phương Tây, được Thiên Đạo bảo hộ, không dễ bị giết như vậy.

Nhưng dù thế, cũng không thể buông tha dễ dàng.

Trong truyền thuyết, sau khi Hồng Quân truyền đạo lần ba và phân bảo xong sẽ tiến vào một trạng thái huyền diệu để toàn lực hợp đạo.

Trước đó, Ngài chắc chắn sẽ dặn dò một số chuyện.

Đó chính là lý do đám đại thần thông giả vội vàng quay về Tử Tiêu Cung sau khi phân bảo.

Mục đích của Tô Mạch rất đơn giản.

Chỉ cần kéo dài thời gian, để mọi người đều biết hành động vô sỉ của Chuẩn Đề là được.

Đến lúc đó, khi Tam Thanh phát hiện Chuẩn Đề lấy lớn hiếp nhỏ, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình đòi lại công bằng cho hắn.

Ngay lúc này, khi Tô Mạch điên cuồng quấn lấy Chuẩn Đề, tên kia càng lúc càng kinh hồn bạt vía. "Tô Mạch sư điệt, chẳng lẽ hôm nay ngươi thật sự muốn liều mạng với ta sao?" "Ta là Chuẩn Thánh, lại là đệ tử của Đạo Tổ, có mệnh chứng đạo, sau này chắc chắn sẽ bước chân vào cảnh giới Thánh nhân.

Nếu biết điều thì hôm nay tốt nhất hãy biết dừng đúng lúc." "Nếu không, đợi khi ta chứng đạo thành thánh, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." Chuẩn Đề lại lên tiếng đe dọa. "Hừ, chứng đạo thành thánh thì đã sao, hôm nay lấy lớn hiếp nhỏ trước, đoạt bảo vật của ta, nếu ta bỏ qua cho ngươi, chẳng phải làm nhục danh tiếng Tam Thanh sao?" "Cho nên, dù có phải thân tử đạo tiêu, hôm nay ta cũng không đội trời chung với ngươi!" Tô Mạch mở miệng là nhắc đến danh nghĩa Tam Thanh, dáng vẻ hoàn toàn muốn liều mạng, khiến Chuẩn Đề càng thêm uất ức.

Cứ thế, hai người đại chiến trong hư không, không ngừng tranh phong.

Cho đến cuối cùng, Trượng Lục Kim Thân của Chuẩn Đề bị Tô Mạch đánh ra từng vết nứt, khiến hắn đau xót vô cùng.

Phải biết rằng, để ngưng tụ được kim thân này cũng giống như luyện chế 【Thất Bảo Diệu Thụ】, Chuẩn Đề đã phải tiêu tốn vô số năm tháng cùng đại lượng thiên tài địa bảo.

Hắn còn tính toán sau này đến ngày chứng đạo sẽ mượn sức mạnh Thánh nhân để diễn hóa kim thân lên cực hạn, thành Trượng Bát Kim Thân cơ đấy.

Vậy mà bây giờ lại bị Tô Mạch đánh cho nứt nẻ, Chuẩn Đề đau như cắt từng khúc ruột.

Những tiếng nổ lớn liên tục vang lên.

Tô Mạch dùng sức mạnh Đại La Kim Tiên áp chế Chuẩn Đề mạnh mẽ, khiến hắn không thể thoát thân.

Cuối cùng, Thí Thần Thương hội tụ vô tận sát lực, trực tiếp đâm xuyên Trượng Lục Kim Thân. "A...

Tô Mạch, Chuẩn Đề ta thề tại đây, sẽ không đội trời chung với ngươi!" "Ngày sau nếu ta chứng đạo, chắc chắn sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu!" Trượng Lục Kim Thân bị phá, Chuẩn Đề lập tức trọng thương, một tiếng gầm phẫn nộ vang lên.

Cùng lúc đó, ngay khi hai người đang tử chiến.

Trong Tử Tiêu Cung, ba ngàn đại thần thông giả đang nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, vốn đang kiên nhẫn đợi sự an bài tiếp theo.

Nhưng đột nhiên...

Lão Tử đang ngồi vị trí đầu tiên bỗng nhíu mày.

Sau khi bấm tay thôi diễn, sắc mặt lão đại biến. "Lão sư, Chuẩn Đề lấy lớn hiếp nhỏ, bên ngoài Phân Bảo Nhai chặn giết đồ đệ của con, vô sỉ đến cực điểm, mong Lão sư cho phép đệ tử đi cứu viện." Lão Tử lập tức lên tiếng.

Âm thanh vừa dứt, các đại thần thông giả có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Chương 75

Bởi vì lời này đã thốt ra từ miệng Lão Tử thì chắc chắn tám chín phần mười là thật.

Mọi người tuy đều biết Chuẩn Đề vô sỉ, nhưng không ngờ lại vô sỉ đến mức lấy lớn hiếp nhỏ, đi chặn giết tiểu bối.

Ngay lập tức, cái nhìn của mọi người đối với Chuẩn Đề lại được 'làm mới'.

Cùng lúc đó, sau lời của Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Tô Mạch tuy là thủ đồ của Lão Tử, nhưng Tam Thanh vốn cùng một gốc, cũng có thể coi hắn là đích truyền đệ tử của mình.

Vì vậy, khi biết Chuẩn Đề vô sỉ chặn giết đệ tử, hai người lập tức đứng bật dậy khỏi bồ đoàn. "Hừ, tiểu nhân vô sỉ, ta thật thấy nhục nhã khi đồng môn với hắn..." Nguyên Thủy vốn cao ngạo, xưa nay đã coi thường Chuẩn Đề, giờ hắn làm ra hành động này lại càng thêm phẫn nộ.

Tương tự, Thông Thiên vốn rất coi trọng Tô Mạch, sau khi biết chuyện thì sát ý trên người cũng trào dâng. "Ba vị sư huynh, ở đây chắc chắn có hiểu lầm, sư đệ của con sao có thể lấy lớn hiếp nhỏ đi chặn giết một vãn bối chứ?" Lúc này, Tiếp Dẫn thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình, lập tức đứng ngồi không yên. "Hừ...

Có hay không, đến đó sẽ rõ!" Trong mắt Lão Tử lóe sát ý, nếu không phải Hồng Quân đang ở đây, lão đã đích thân ra tay trấn áp Tiếp Dẫn rồi. "Được rồi...

Chuyện này quả thực Chuẩn Đề sai, các ngươi đi xử lý đi." Cuối

cùng, Hồng Quân cũng không nhìn nổi nữa, trực tiếp lên tiếng để Tam Thanh đi giải quyết.

Ngay sau đó, Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn nhanh chóng rời đi.

Khi họ đến bên ngoài Phân Bảo Nhai, vừa vặn nghe thấy tiếng Chuẩn Đề đe dọa Tô Mạch. "Tô Mạch, ta không đội trời chung với ngươi, ngày ta chứng đạo sẽ là lúc ngươi thân tử đạo tiêu!" Âm thanh vang vọng trong hư không, chỉ trong một giây, Tam Thanh triệt để nổi giận. "Tốt cho tên Chuẩn Đề nhà ngươi, không màng vai vế, dám chặn giết đồ nhi của ta, ai cho ngươi lá gan đó!" Lão Tử thịnh nộ, lập tức tế ra Thái Cực Đồ đánh về phía Chuẩn Đề.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lần lượt tế ra những chí bảo vừa nhận được.

Đặc biệt là Thông Thiên, Tru Tiên Tứ Kiếm vừa xuất, sát phạt chi khí giữa thiên địa lập tức tràn ngập.

Trong phạm vi bao phủ, cả vùng hư không thậm chí xuất hiện vô số vết rạn.

Có lẽ vì Tru Tiên Tứ Kiếm chưa được luyện hóa hoàn toàn.

Nếu không, chỉ cần một cái liếc mắt, hư không cũng sẽ bị xóa sổ.

Dù sao nó cũng được xưng tụng là sát phạt chí bảo đệ nhất thế gian, trong cùng cấp bậc, nếu không phải tứ thánh thì không thể phá.

Trong truyền thuyết, Thông Thiên dùng Tru Tiên Kiếm Trận đấu với bốn vị Thánh nhân, tuy bại nhưng đã đủ chứng minh sức mạnh của bảo vật này.

Ngay lúc này, khi Tam Thanh phẫn nộ ra tay, trong lòng Chuẩn Đề cuối cùng cũng hoảng sợ.

Phải biết rằng đây đều là những tồn tại cùng cấp bậc, thậm chí

cao hơn hắn vài tiểu cảnh giới.

Bất kỳ ai ra tay hắn cũng không đỡ nổi, huống hồ ba người cùng ra tay.

Bản thân khi đối mặt với Tô Mạch đã bị áp đảo, giờ đối mặt với Tam Thanh, trong lòng tự nhiên hoảng loạn.

Vì vậy, lúc này hắn còn màng gì đến thể diện, vừa mở miệng đã cầu xin tha thứ. "Ba vị sư huynh khoan đã, vừa rồi ta chỉ cùng Tô Mạch sư điệt luận bàn mà thôi, đúng, chỉ luận bàn thôi, không làm gì khác cả." "Không tin các huynh nhìn xem, hắn chẳng phải vẫn khỏe mạnh đó sao?" Chuẩn Đề vô sỉ nói. "Hừ, luận bàn?

Ta rõ ràng nghe thấy ngươi lấy lớn hiếp nhỏ, đe dọa đồ đệ của ta." "Đã muốn luận bàn, vậy để ta luận bàn thật tốt với ngươi một trận!" Lão Tử ra tay, từng đạo quang mang đánh tới, lập tức phá nát thần mang hộ thể của Chuẩn Đề. "Lão Tử sư huynh khoan đã, sư đệ ta làm vậy thật ra là có nguyên nhân." "Vì lúc ở Phân Bảo Nhai, đệ ấy phát hiện Tô Mạch sư điệt thu được một kiện bảo vật có nhân quả khí vận liên quan tới phương Tây chúng ta, cho nên mới hạ sách này." "Ôi, phương Tây ta nghèo nàn, vốn đã gian nan cực khổ, xin Lão Tử sư huynh hãy tha cho sư đệ ta một lần đi." Thấy Lão Tử ra tay, Tiếp Dẫn cũng đứng ra.

Chương 76

"Hừ, Lão sư đã nói rồi, bảo bối trên Phân Bảo Nhai ai có duyên người đó được." "Đã rơi vào tay Tô Mạch sư điệt của ta thì tự nhiên là bảo bối của hắn.

Ngươi không màng lớn nhỏ ra tay cướp đoạt, đúng là không thể tha thứ." "May mà sư điệt của ta thực lực khá, nếu đổi lại là người khác chẳng phải đã mắc mưu rồi sao, cho nên chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng." Lúc này, Thông Thiên cũng lên tiếng. "..." Tiếp Dẫn biết mình đuối lý, nhất thời không đáp lại được.

Cùng lúc đó, trong lúc lời qua tiếng lại, Tô Mạch cuối cùng cũng lên tiếng: "Đa tạ Lão sư và hai vị sư thúc hộ đạo." "Lần này Chuẩn Đề của phương Tây ức hiếp con, cũng đồng nghĩa với việc bôi nhọ thể diện nhất mạch Tam Thanh." "Đệ tử là thủ đồ của Tam Thanh, nhất định phải giành lại thể diện cho ba vị trưởng bối.

Vì vậy, trận chiến này vẫn chưa kết thúc, hãy để đệ tử và Chuẩn Đề quyết định cao thấp một phen!" Tô Mạch lại một lần nữa lên tiếng.

Thực tế, hắn làm vậy là để gây ấn tượng với các sư phụ.

Bởi vì hiện tại hai mặt Tiên Thiên bảo kỳ đang nằm trong tay Lão Tử và Nguyên Thủy.

Để tạo ra Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo thì chắc chắn phải dùng đến chúng, cho nên việc gia tăng thiện cảm với Tam Thanh là vô cùng cần thiết. "Tốt... tốt... tốt...

Có được đồ nhi như vậy, vi sư cảm thấy rất an ủi.

Nhưng Chuẩn Đề dù sao cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy thực

lực của con không yếu nhưng đánh lâu có lẽ sẽ chịu thiệt." "Thế này đi, vi sư tạm cho con mượn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, con hãy đích thân ra tay giành lại thể diện cho Tam Thanh chúng ta." Lời vừa dứt, Lão Tử không nói hai lời, trực tiếp đem Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đi kèm của mình cho Tô Mạch mượn.

Cùng lúc đó, Thông Thiên nhìn Thí Thần Thương trong tay Tô Mạch, tâm niệm khẽ động, tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, gia trì sát phạt khí tức lên Thí Thần Thương.

Với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong hiện tại, Thông Thiên chỉ nhìn một cái đã thấy Thí Thần Thương không viên mãn, lực hung sát của nó thậm chí không bằng một phần mười thời kỳ toàn thịnh.

Tru Tiên Tứ Kiếm là vật sát phạt đệ nhất thiên địa, sát khí ẩn chứa bên trong mạnh mẽ khôn lường, sau khi cho mượn, lập tức khiến Thí Thần Thương đạt đến trạng thái viên mãn như xưa.

Đương nhiên, loại sức mạnh mượn này không thuộc về Thí Thần Thương, sau khi xong việc sẽ tự động quay về Tru Tiên Tứ Kiếm. 'Ong!' Khi sát lực của Tru Tiên Tứ Kiếm gia trì lên Thí Thần Thương, Tô Mạch cảm giác như mình đang nắm giữ một con hắc long hung sát trong tay. "Chuẩn Đề, trận chiến của chúng ta vẫn chưa kết thúc." "Hôm nay ngươi đã lấy lớn hiếp nhỏ, sỉ nhục ta, vậy thì hôm nay chúng ta hãy làm một trận cho ra trò!" Lúc này, Tô Mạch ở trạng thái viên mãn nhất, trên đầu là ba kiện chí bảo phòng ngự, tay cầm Thí Thần Thương trạng thái 'hoàn chỉnh', chỉ thẳng vào Chuẩn Đề.

Đối diện, Chuẩn Đề thấy Tô Mạch thay đổi trạng thái như vậy, sắc mặt lại một lần nữa tái mét.

Còn chơi bời gì nữa?

Tô Mạch vốn dĩ đã có nhiều linh bảo hộ thân, thần thông kỳ quái

khó lường, chiến lực không hề thua kém tầng thứ Chuẩn Thánh.

Bây giờ lại có Tru Tiên Tứ Kiếm gia trì, lại thêm Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự, đúng là bắt nạt người quá đáng mà!

Trong giây lát, Chuẩn Đề uất ức đến mức suýt khóc. "Sư huynh, bọn họ thật sự bắt nạt người quá đáng!" Hắn quay đầu nhìn Tiếp Dẫn ở bên cạnh. "Ôi, sư đệ, nếu không để Tô Mạch sư diệt hạ hỏa, nhân quả lần này không giải được đâu." "Đã như vậy, cứ thuận theo mà làm một trận đi." "Đệ không có bảo vật phòng thân, trong tay huynh có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên mà Đạo Tổ ban cho, đệ cứ lấy mà dùng." Bất đắc dĩ, Tiếp Dẫn đành cho mượn Công Đức Kim Liên.

Ngay sau đó, khí tức của Tô Mạch và Chuẩn Đề không ngừng thăng tiến, hét lớn một tiếng rồi lao vào tử chiến. 'Oanh long!' Những tiếng nổ kinh thiên động địa liên tục vang lên.

Cầm trong tay Thí Thần Thương trạng thái 'viên mãn', Tô Mạch lúc này như một vị thần linh vô thượng, vừa ra tay đã áp chế hoàn toàn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tuy có cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng bản thân chiến lực không bằng Tô Mạch.

Vì vậy, tiếng nổ vang lên không ngớt.

Chuẩn Đề bị đánh cho lùi bước liên tục, dù có Công Đức Kim Liên phòng thân nhưng vẫn không ngăn nổi sức mạnh của Tô Mạch. 'Phanh!' Cuối cùng, sau một tiếng nổ lớn, Thí Thần Thương của Tô Mạch đã đâm xuyên qua người Chuẩn Đề.

Chương 77

'Rắc...' Cùng lúc đó, một âm thanh thanh thúy vang lên, Trượng Lục Kim Thân mà Chuẩn Đề khổ công ngưng luyện vô số năm cuối cùng đã hoàn toàn vỡ vụn. "A...

Ngươi hủy kim thân của ta!" Chuẩn Đề phun ra một ngụm máu tươi, khí tức toàn thân trong phút chốc rơi xuống đáy vực. "Tô Mạch sư điệt, kim thân của sư đệ ta đã bị phá, tu vi thậm chí rơi từ Chuẩn Thánh xuống Đại La Kim Tiên, không lẽ vẫn chưa nguôi giận sao?" Lúc này, Tiếp Dẫn thấy tình hình không ổn, lập tức hóa thành độn mang hiện thân trước mặt Tô Mạch. "Hừ, trận chiến này liên quan đến thể diện của ba vị trưởng bối của ta, là cục diện bất tử bất hưu, sao có thể dễ dàng dừng lại?" "Tiếp Dẫn, tránh ra, nếu không đừng trách ta làm ngươi bị thương." Tô Mạch vô cùng cường thế, không chịu lùi bước nửa bước.

Thực tế, Tô Mạch biết rõ mình không thể giết được Chuẩn Đề.

Cho dù có cơ hội thì đến thời điểm mấu chốt Đạo Tổ cũng sẽ ra mặt ngăn cản.

Dù sao đối phương cũng là Thiên Định Thánh Nhân, khí vận chi tử của phương Tây, bẩm sinh đã có đại khí vận hộ thân.

Sở dĩ hắn làm vậy là vì lý do đơn giản: Đã xé rách mặt nhau rồi, không đòi được chút lợi lộc nào thì không được.

Phải biết rằng hiện tại hắn đang nắm đằng chuôi, dù có làm loạn đến chỗ Hồng Quân thì hắn vẫn có lý.

Chính vì vậy, Tô Mạch mới không chịu nhượng bộ. "...Ngươi làm vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?" Sắc mặt Tiếp Dẫn khó coi vô cùng, nếu không phải Tam Thanh đang ở đây, lão đã muốn tự mình ra

tay giết phăng tên này cho rồi. "Quá đáng?

Thật nực cười, lấy lớn hiếp nhỏ, không màng thân phận trưởng bối đi chặn giết ta mà không quá đáng sao?" "Được rồi, nói nhiều vô ích, nếu không tránh ra, cùng lắm thì chiến một trận thôi!" Tô Mạch cậy có Tam Thanh trấn giữ, căn bản không sợ Tiếp Dẫn.

Dứt lời, một luồng sức mạnh kinh khủng lại một lần nữa truyền ra từ người hắn. "..." Cảm nhận được luồng sức mạnh này, Tiếp Dẫn lập tức ra tay bảo vệ Chuẩn Đề, chuẩn bị nghênh chiến.

Tuy nhiên, ngay trong khoảnh khắc đó, một luồng uy áp khủng khiếp bỗng nhiên giáng xuống không trung. "Được rồi, chuyện này Chuẩn Đề có lỗi trước, đương nhiên phải trả giá đắt." "Ta thấy Tô Mạch tiểu hữu là Tiên Thiên Linh Căn hóa thân, vậy thế này đi, Chuẩn Đề có linh căn Khổ Trúc, chi bằng bồi thường cho hắn là được." Đột nhiên, giọng nói của Hồng Quân vang lên, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong phút chốc biến đổi hẳn. "Lão sư à, Khổ Trúc là Tiên Thiên Linh Căn của phương Tây con, có tác dụng trấn áp khí vận, nếu đưa cho Tô Mạch, phương Tây con sau này sẽ càng nghèo nàn hơn mất!" "A, Lão sư, hay là đổi sang một kiện vật phẩm Tiên Thiên khác được không?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức liên tục than khóc. "Không được..." "Lời của ta nếu các ngươi không nghe, sau này không cần gọi là đệ tử Huyền môn của ta nữa, duyên phận giữa chúng ta đến đây là kết thúc..." Trong nháy mắt, Hồng Quân lại lên tiếng.

Lời vừa dứt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn như bị sét đánh ngang tai.

Ngôn giản ý hạch, không được gọi là đệ tử Huyền môn nữa, nghĩa là bị trục xuất sư môn!

Đây là việc họ không thể nào gánh vác nổi, phải biết rằng hai người đã rất vất vả mới được bái vào môn hạ Hồng Quân, dù chỉ là ký danh đệ tử.

Nếu bị trục xuất sư môn, không chừng sẽ bị thu hồi Hồng Mông Tử Khí.

Điều đó hoàn toàn vượt quá giới hạn chịu đựng của họ.

Cuối cùng... hai người trong sự bi phẫn đành phải thỏa hiệp. "Được, đã Lão sư đã lên tiếng, Khổ Trúc sau này đệ tử tự nhiên sẽ mang tới Côn Luân..." Nghiến răng nghiến lợi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời lên tiếng.

Một trận đại chiến, Chuẩn Đề đúng là 'trộm gà không thành còn mất nắm gạo'.

Không chỉ vất vả ngưng luyện Trượng Lục Kim Thân bị vỡ vụn, ngay cả Khổ Trúc sinh ra ở phương Tây cũng thành vật của người khác.

May mà Chuẩn Đề đã ngưng luyện ra 【Thất Bảo Diệu Thụ】, nếu không, không có Khổ Trúc thì sau này một kiện bảo bối chấn nhiếp Hồng Hoang có thể ra đời hay không còn là dấu hỏi.

Về phần Tô Mạch, qua trận chiến này hắn đã có một cái nhìn trực quan về chiến lực hiện tại của mình.

Nhục thân, Nguyên thần, ý chí đều đã đạt đến cực hạn cấp hoa khai cửu phẩm.

Chương 78

Cộng thêm Cửu Bí cấp Đại La và Linh bảo trong tay.

Chiến lực hiện tại hoàn toàn có thể đấu ngang ngửa với cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Không chỉ vậy, Chuẩn Đề là một trong những Thiên Định Thánh Nhân, danh túc của Hồng Hoang.

Tuy phương Tây nghèo nàn, nhưng dù sao hắn cũng là khí vận chi tử, cho nên thực lực chắc chắn không thể đo lường bằng tiêu chuẩn Chuẩn Thánh thông thường.

Dù chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Tô Mạch khẳng định thực lực thật sự của tên này thậm chí ngang ngửa Chuẩn Thánh trung kỳ phổ thông.

Nói cách khác, có thể áp đảo Chuẩn Đề thì thực lực thật sự của hắn hoàn toàn có thể đè bẹp Chuẩn Thánh trung kỳ thông thường.

Với cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà đạt được chiến lực vượt xa Chuẩn Thánh sơ kỳ, chỉ riêng điểm này đã đủ để Tô Mạch tự hào rồi.

Mà đây mới chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

Nếu sau này thuận lợi thăng cấp ba đại hệ thống sức mạnh lên cấp hoa khai thập nhị phẩm, không chừng dù chưa thành thánh cũng đã sở hữu chiến lực cấp Hỗn Nguyên Đại La rồi.

Trong hệ thống tu luyện Hồng Hoang, Hỗn Nguyên Đại La và Thánh nhân thật ra có cảnh giới tương đương.

Nhưng Thánh nhân có quy tắc Thiên Đạo gia trì, chỉ cần ở dưới Thiên Đạo Hồng Hoang thì có thể bất tử bất diệt.

Bởi vì...

Hồng Mông Tử Khí có tác dụng đặc biệt giúp Nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, dù có bị chém giết thì Nguyên thần trong Thiên Đạo vẫn có thể phục hồi.

Giống như có thêm một chức năng hồi sinh vậy.

Đương nhiên, Tô Mạch từng suy đoán rằng nếu bị chém giết bởi sức mạnh vượt qua cực hạn của Thiên Đạo Hồng Hoang, có lẽ mới có thể thực sự giết được Thánh nhân.

Vì có sự can thiệp của Hồng Quân, cuộc tranh chấp giữa Tô Mạch và Chuẩn Đề tự nhiên kết thúc.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung, Tam Thanh, Tô Mạch, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã quay về.

Hồng Quân đang ngồi phía trên đột nhiên mở mắt nhìn về phía Tô Mạch. "Thiên sinh dị tượng, mệnh số bất định, may mà đã nhập môn Tam Thanh, cũng thuộc về đồ đệ Huyền môn ta, đúng là một trường tạo hóa." "Cuộc tranh chấp với phương Tây hôm nay dừng lại ở đây, sau này không được sinh sự thêm nữa." Hồng Quân dứt lời, trầm ngâm một lát rồi tiếp tục nói: "Ta truyền đạo ba lần, nối tiếp hệ thống tu luyện Hồng Hoang, giờ đây quy tắc tu luyện Thiên Đạo đã viên mãn, chúng sinh đều có thể chứng đắc pháp Hỗn Nguyên." "Hôm nay, ta sắp công đức viên mãn, không lâu sau sẽ hợp đạo." "Mọi thứ ở Hồng Hoang từ nay về sau giao cho các ngươi." "Lùi xuống cả đi." Ngay khi lời vừa dứt, Hồng Quân phất tay một cái.

Tất cả đại thần thông giả trong Tử Tiêu Cung lần lượt hóa thành từng đạo độn mang bay ra ngoài.

Không lâu sau, cung môn đóng lại, ngôi cung điện huyền diệu lập tức biến mất giữa hư không.

Mọi người rời đi...

Tô Mạch tự nhiên theo chân Tam Thanh trở về Côn Luân.

Dù sao lợi ích thu được lần này quá lớn, cần phải tiêu hóa thật tốt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ mang 【Khổ Trúc】 tới, Tô Mạch lo lắng nếu mình không ở Côn Luân, hai tên đó lại sinh sự.

Dù sao sự vô sỉ của hai tên đầu trọc phương Tây là điều ai cũng biết.

Cứ thế, theo thời gian trôi qua, Tam Thanh và Tô Mạch từ sâu trong Tam Thập Tam Thiên hóa thành độn mang trở về Côn Luân, mất ròng rã mấy chục năm mới tới nơi.

Một ngày nọ, sau khi trở về, Tô Mạch lập tức bị gọi tới đạo trường của Tam Thanh. "Lão sư, hai vị sư thúc, không biết lần này gọi đệ tử tới có chuyện gì ạ?" Tô Mạch nhìn ba vị đang ngồi phía trên, tiên phong lên tiếng hỏi. "Ân, đồ nhi lần này làm rất tốt, trận chiến với Chuẩn Đề không làm nhục danh tiếng Tam Thanh chúng ta, đáng được khen thưởng." "Thế này đi, vi sư thấy cuộc tranh chấp với phương Tây là vì một kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong Ngũ Phương Kỳ, chắc trong tay con đã có vài mặt rồi." "Vừa hay, lần phân bảo ở Phân Bảo Nhai vừa rồi vi sư cũng đạt được một mặt, hôm nay tặng cho con luôn." Thật ra, từ cuộc tranh chấp giữa Chuẩn Đề và Tô Mạch, Lão Tử tự nhiên có thể đoán ra vài điều.

Tên kia không màng thể diện ra tay với một vãn bối, hiển nhiên là vì Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ trong tay Tô Mạch vốn thuộc về phương Tây.

Nhưng đã rơi vào tay đồ đệ mình thì chứng tỏ nó có duyên với đồ đệ.

Với nguyên tắc linh bảo thiên địa thuộc về người có cơ duyên, đã ở trong tay Tô Mạch thì nó chính là bảo vật của Tô Mạch.

Chương 79

Bây giờ, lão lấy ra mặt Ngũ Phương Kỳ mình vừa đạt được để giúp Tô Mạch tập hợp đủ bộ. "Đa tạ Lão sư thành toàn!" Thấy Lão Tử ban thưởng, Tô Mạch đại hỉ, lập tức bái tạ.

Tiếp theo, sau khi Lão Tử ban Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Nguyên Thủy ở bên cạnh cũng lặng lẽ gật đầu.

Vị này vốn coi trọng thể diện nhất, Tô Mạch lần này đã giữ vững thể diện cho Tam Thanh một cách hoàn mỹ, khiến lão vô cùng hài lòng.

Nguyên Thủy cũng lấy ra mặt Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ mình có được ở Phân Bảo Nhai. "Tô Mạch, ngươi đã gia nhập nhất mạch Tam Thanh, ta làm sư thúc cũng chưa tặng món bảo bối phòng thân nào." "Đã là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ có duyên với ngươi, hôm nay ta cũng thành toàn cho ngươi, nhận lấy đi." Lời của Nguyên Thủy vừa dứt, mặt Ngũ Phương Kỳ của lão lập tức rơi xuống trước mặt Tô Mạch. "Đa tạ Nguyên Thủy sư thúc thành toàn!" Tô Mạch lại một lần nữa cảm tạ. "Ha ha ha...

Tốt, tốt lắm, cả đại huynh và nhị huynh đều tặng bảo rồi, nếu ta không làm theo chẳng phải là hẹp hòi quá sao?" "Hôm nay, ta sẽ cho ngươi một kiện bảo bối thú vị, tên là 24 Định Hải Thần Châu, cũng là thứ ta lấy được từ Phân Bảo Nhai, tiểu tử Tô Mạch, nhận lấy đi!" Thông Thiên sảng khoái cười lớn, lập tức ném Định Hải Thần Châu cho Tô Mạch.

Một lần thu hoạch ba kiện bảo vật, hai kiện đầu là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ khiến Tô Mạch trong lòng sướng phát điên.

Phải biết rằng nó liên quan đến kiện Tiên Thiên Chí Bảo đầu tiên

của hắn, tương ứng với sức mạnh Ngũ Hành.

Nếu có thể dung hợp thành công, nghịch chuyển Tiên Thiên, thực lực thậm chí có thể tăng trưởng gấp bội.

Đương nhiên, món Định Hải Thần Châu mà Thông Thiên ban cho cũng có lai lịch không hề nhỏ.

Bảo vật này tuy chưa đạt tới cấp Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng ở cấp Tiên Thiên, khả năng công thủ cực kỳ cân bằng, thậm chí về thuộc tính không hề thua kém những kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chuyên về một hướng.

Trong Hồng Hoang, những truyền thuyết về Định Hải Thần Châu cũng không ít.

Công thủ nhất thể, mỗi một viên đều ẩn chứa một tiểu thế giới.

Nếu có đủ một bộ hoàn chỉnh, nếu kết hợp với Lượng Thiên Xích, thậm chí có thể diễn hóa ra hai mươi bốn tầng tiểu thế giới.

Thực tế, nếu không phải Tô Mạch xuất hiện thì món bảo vật này cuối cùng sẽ được Thông Thiên Giáo Chủ ban cho đệ tử tọa hạ là Triệu Công Minh.

Đặc biệt là trong Phong Thần, nó đã tỏa sáng rực rỡ khi Triệu Công Minh dùng 24 hạt Định Hải Thần Châu quét ngang mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo cùng Phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Mãi đến cuối cùng, Định Hải Thần Châu mới bị hai tán nhân ở Vũ Di Sơn là Tiêu Thăng, Tào Bảo dùng Lạc Bảo Kim Tiền đánh rơi, cuối cùng rơi vào tay Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Đương nhiên, điểm mang tính truyền kỳ nhất là Nhiên Đăng Đạo Nhân từng dùng bảo vật này đánh lén Thông Thiên Giáo Chủ, và cuối cùng đã thành công.

Phải biết lúc đó Thông Thiên đã là Thánh nhân, tuy Nhiên Đăng đánh lén không thể gây thương tích nhưng cũng đủ thấy sự bất phàm của món bảo vật này.

Sau khi Phong Thần kết thúc, Nhiên Đăng Đạo Nhân gia nhập phương Tây, hóa thành Nhiên Đăng Thượng Cổ Phật, những hạt châu này cũng hưng thịnh trong Phật môn, cuối cùng phối hợp với Lượng Thiên Xích, được diễn hóa thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên (hay còn gọi là Nhị Thập Tứ Phật Quốc), có thể thu giữ cả người lẫn vật.

Lúc này, Tô Mạch không chỉ gom đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ mà còn có được 24 hạt Định Hải Thần Châu.

Nếu một ngày nào đó tìm được Lượng Thiên Xích, khai sáng ra Nhị Thập Tứ Tầng Tiên Vực tại Bồng Lai Tam Tiên Đảo, thật khó có thể tưởng tượng được nó sẽ mạnh tới mức nào.

Đây cũng chính là điều kiện cơ bản để khai sáng đại giáo. "Đệ tử đa tạ Thông Thiên sư thúc!" Sau khi thu nhận bảo vật, Tô Mạch lập tức bái tạ Thông Thiên. "Được rồi, Tô Mạch, từ khi nhập môn đến giờ, bọn ta đều chưa ban cho bảo bối gì, thật ra là vì trong tay cũng eo hẹp." "Nay ban cho ba món bảo vật này cũng coi như bù đắp.

Hiện tại tu vi của con đã đạt đến tầng thứ Đại La Kim Tiên, ta ban thêm cho con Tiên quyết nhất mạch Thái Thanh cấp Chuẩn Thánh, mong con hảo sinh tu luyện, sớm ngày bước chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh." "Còn về bảo vật trong tay, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ tuy ở cấp Tiên Thiên nhưng chưa phải cực phẩm, dùng để trảm thi thì không thích hợp." "Hai mươi bốn Định Hải Thần Châu cũng vậy, còn Thí Thần Thương trong tay con càng không phải vật để trảm thi, cho nên chỉ có 【Tịnh Thế Bạch Liên】 là vật tốt nhất để bước chân vào Chuẩn Thánh, hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ lấy." Lão Tử dứt lời, điểm ra một luồng linh quang, truyền thừa hoàn thiện Tiên quyết nhất mạch Thái

Thanh cấp Chuẩn Thánh cho Tô Mạch. "Đa tạ Lão sư ban pháp!" Tô Mạch lập tức bái tạ.

Đương nhiên, dù nhận truyền thừa của Lão Tử, nhưng Tô Mạch căn bản không định đi theo con đường Trảm Thi.

Bởi vì, có con đường tu luyện thích hợp nhất dành cho hắn.

Nếu Nguyên thần, nhục thân, ý chí đều đột phá hoa khai thập nhị phẩm, hắn hoàn toàn không thua kém Chuẩn Thánh, thậm chí có thể ngồi ngang hàng với Hỗn Nguyên Đại La.

Chương 80

Đó thuộc về việc vượt qua cực cảnh của Hồng Hoang, một khi thành công sẽ không cần thăng cấp Chuẩn Thánh mà có thể trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Đại La.

Trảm thi chứng đạo chỉ là một trong ba ngàn pháp môn chứng đạo mà thôi, thuộc về mạch thân truyền của Hồng Quân.

Tuy Tô Mạch bái Tam Thanh làm thầy, cũng thuộc về đệ tử Huyền môn, nhưng con đường này căn bản không hợp với hắn.

Tất nhiên, hắn không nói ra điều này, vì Tô Mạch vốn tính cẩn thận, chuyện này liên quan đến một hệ thống tu luyện sức mạnh khác là 【Tinh Thần Ý Chí】, tuyệt đối không thể để người ngoài biết được.

Không lâu sau, Tô Mạch bái tạ Tam Thanh, trở về động thiên phúc địa của mình ở Côn Luân. "Ân, hiện tại tuy giữa Vu và Yêu ma sát không ngừng nhưng chưa bùng nổ diện rộng, việc đến Bàn Cổ Đại Điện điểm danh không cần vội vã." "Thời gian Nữ Oa tạo ra loài người chắc phải vào lúc cuộc chiến Vu - Yêu bùng nổ diện rộng.

Đến lúc đó, nếu nàng ta tự tìm đến cửa, ta tự nhiên sẽ biết thời gian cụ thể." "Còn bây giờ, có thể tranh thủ sắp xếp lại thu hoạch lần này, tốt nhất là hoàn thiện Cửu Bí - Giả Tự Quyết lên cấp Đại La trước đã." Tô Mạch tâm tư thận mật, giỏi tính toán, hắn biết mưu tính tạo hóa Nữ Oa tạo người, mưu tính lượng kiếp Vu - Yêu, mưu tính Hậu Thổ hóa luân hồi đều cần phải đi từng bước một.

Lúc trước đã thu lấy toàn bộ 【Cửu Thiên Tức Nhưỡng】, chỉ cần ngồi đợi Nữ Oa tìm đến, tự nhiên có thể hoàn thành bước đầu tiên.

Cứ thế, sau một hồi suy tư, hắn lập tức dùng sức mạnh Nguyên thần của Đại La Kim Tiên để thôi diễn Cửu Bí - Giả Tự Quyết.

Hồng Hoang không kể tháng ngày, tu hành chẳng biết năm nao.

Thấm thoắt trăm năm quang cảnh đã vụt qua.

Một ngày nọ, sức mạnh Nguyên Thần của Tô Mạch bùng phát, một luồng khí tức huyền diệu cực hạn lập tức bao phủ lấy anh.

Cửu Bí - Giả Tự Quyết cuối cùng đã đạt đến viên mãn cấp Đại La.

"Hô...

Trăm năm thời gian, rốt cuộc cũng luyện tới viên mãn." "Âm, nhớ lần trước Nguyên Thủy và Thông Thiên hai vị sư thúc giúp mình thôi diễn hai đại tự quyết là khi họ ở tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong." "Lúc đó mỗi người mất trăm năm, giờ mình ở tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thời gian tiêu tốn cũng tương đương, xem ra nội hàm hiện tại của mình đã vượt xa những danh túc Hồng Hoang đó rồi." Tô Mạch thầm tính toán trong lòng.

Sau khi hoàn thành thôi diễn Giả Tự Quyết, tiếp theo chính là luyện hóa cấm chế của Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Ngũ Phương Kỳ vốn là cánh hoa của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, nếu tách riêng ra thì mỗi lá chỉ đạt cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chưa tới Cực phẩm.

Do đó, bên trong mỗi lá chỉ có ba mươi sáu đạo cấm chế.

Hiện tại tu vi Nguyên Thần của Tô Mạch tuy mới chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng luyện hóa hai mươi bốn tầng trong đó thì không thành vấn đề.

Còn mười hai tầng còn lại, đợi Nguyên Thần đột phá đến cảnh

giới Hoa Khai Thập Nhị Phẩm thì cũng dễ dàng thôi.

Đương nhiên, sở dĩ anh gấp rút luyện hóa là vì muốn thử xem chỉ với hai mươi bốn tầng cấm chế có thể thuận lợi sử dụng Hỗn Độn Hồ Lô để nghịch chuyển Tiên Thiên, khiến Ngũ Phương Kỳ dung hợp thành công, tấn cấp thành Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo hay không.

Thế là, ngoại trừ Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đã luyện hóa từ trước, Tô Mạch vận chuyển sức mạnh Nguyên Thần, bắt đầu luyện hóa bốn lá cờ còn lại.

Thời gian như thoi đưa.

Hai trăm năm trôi qua...

Hai mươi bốn tầng cấm chế của Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đã được luyện hóa thuận lợi.

Bốn trăm năm trôi qua...

Hai mươi bốn tầng cấm chế của Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ... luyện hóa xong.

Sáu trăm năm trôi qua...

Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Tám trăm năm trôi qua...

Lá cờ cuối cùng là Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng đã được luyện hóa xong hai mươi bốn tầng cấm chế.

Tiếp đó, Tô Mạch tập hợp Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ lại một chỗ, lập tức lấy ra Hỗn Độn Hồ Lô.

Chương 81

Bảo vật này cũng ở cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng không hiểu sao lại nằm ở ngưỡng giữa Cực phẩm và Thượng phẩm, nên chỉ có ba mươi sáu đạo cấm chế.

Vì là phần thưởng từ Hệ thống, Tô Mạch căn bản không cần luyện hóa đã có thể nắm giữ hai mươi bốn tầng cấm chế tương ứng với cảnh giới hiện tại.

Cứ như vậy... dưới sự thúc động của sức mạnh Nguyên Thần, một luồng hào quang huyền diệu cực hạn từ trong Hỗn Độn Hồ Lô chiếu ra, bao phủ lấy Ngũ Phương Kỳ. 'Ong ~~ Ong ~~ Ong ~~'

"Âm... dường như luyện hóa được hai mươi bốn tầng cấm chế là đã có thể dung hợp thành Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo.

Đã vậy thì, hãy giúp ta nghịch chuyển Tiên Thiên, dung hợp đi!" Cảm ứng được khí tức tỏa ra từ Hỗn Độn Hồ Lô, Tô Mạch lộ rõ vẻ đại hỷ.

Tiếp theo, anh dốc toàn lực, điên cuồng thúc động Hỗn Độn Hồ Lô bằng sức mạnh Nguyên Thần.

Việc tạo ra một kiện Tiên Thiên Chí Bảo là chuyện khó có thể tưởng tượng, nên trong quá trình dung hợp, từng luồng dị tượng khủng bố dâng trào, hội tụ tại động thiên phúc địa này.

Chỉ trong chốc lát, nó đã phá tan mọi rào cản, khiến cả thánh sơn Côn Luân cũng phải chấn động.

Lúc này, Tam Thanh đang tu luyện trong đạo trường đồng loạt chấn tâm, cùng mở mắt ra, nhìn về phía vị trí của Tô Mạch với ánh mắt không thể tin nổi.

“Hử?

Khí tức của Tiên Thiên Ngũ Hành...

Chí Bảo?

Chẳng lẽ tiểu tử kia đang thử dung hợp Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ?” Lão Tử kinh ngạc thốt lên.

“Ha ha ha ha, tiểu tử này thật khá, ngộ ra được bảo vật này do cánh hoa Hỗn Độn Thanh Liên diễn hóa, muốn phản bản hoàn nguyên sao...” “Nếu ta đoán không lầm, luồng khí tức dung hợp kia hẳn là tỏa ra từ cái hồ lô trên núi Bất Chu năm đó.” Thông Thiên cũng nhìn ra manh mối, cực kỳ tán thưởng hành động này của Tô Mạch.

“Âm, nghịch chuyển Tiên Thiên là trái với Thiên Đạo.

Ta cảm thấy nếu Tô Mạch thật sự tạo ra được Tiên Thiên Chí Bảo, nhất định sẽ dẫn đến Thiên Đạo chấn nộ.

Dù sao Hỗn Độn Thanh Liên cũng không có công đức Khai Thiên, mọi thứ thuộc về nó đều không được Hồng Hoang dung thứ, nếu không thì năm xưa nó đã chẳng phân rã thành đủ loại vật phẩm Tiên Thiên rồi.” Bỗng nhiên Nguyên Thủy lên tiếng, trên mặt lộ ra một tia lo lắng.

Phải nói rằng, tuy ông luôn tự cao, tính tình thâm trầm, coi thường người khác, nhưng đối với Tô Mạch lại yêu quý vô cùng.

“Đúng vậy, nếu Tiên Thiên Chí Bảo ra đời, chắc chắn sẽ có Thiên Đạo kiếp nạn.

Ái chà... tiểu tử này hơi mãng chàng rồi, xem ra chúng ta không thể không ra tay giúp một phen.” Lão Tử thở dài một tiếng, sau đó hóa thành độn quang lao thẳng về phía động thiên phúc địa của Tô Mạch.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái,

cũng vội vã bám theo Lão Tử.

Tại trước cửa động thiên phúc địa, khí tức khủng bố ngày càng nồng đậm, các loại dị tượng diễn hóa liên hồi.

Đặc biệt là lúc cuối cùng, khi Hỗn Độn Hồ Lô ngưng tụ sức mạnh nghịch chuyển Tiên Thiên lên Ngũ Phương Kỳ, trên bầu trời thấp thoáng hiện ra hư ảnh một tòa Thanh Liên đang lay động.

Đồng thời, các cánh sen tụ lại, chiếu xuống bên dưới vô tận khí tức huyền diệu.

Khí tức của Tiên Thiên Chí Bảo...

Không, ngay khoảnh khắc khí tức ấy xuất hiện, mây kiếp trên trời đã nhanh chóng ngưng tụ, sức mạnh Thiên Phạt khủng bố hội tụ trong nháy mắt. 'Oanh long ~~' Một đạo lôi đình đường kính tới vài chục mét lập tức giáng xuống, đánh thẳng vào trong động thiên phúc địa của Tô Mạch.

"Không ổn, lôi phạt bắt đầu rồi.

Nhị đệ, Tam đệ, ra tay thôi!" "Chúng ta hãy dùng Tiên Thiên Chí Bảo trong tay để che giấu khí tức bên dưới." Lão Tử ra tay trước nhất, một bức Thái Cực Đồ lập tức treo lơ lửng trên không trung, giải phóng khí tức cấp Tiên Thiên Chí Bảo bao phủ xung quanh.

Thực tế là từ sau khi Hồng Quân phân bảo đến nay đã gần ngàn năm.

Chương 82

Trong thời gian đó, Tam Thanh ngày đêm luyện hóa chí bảo trong tay, hiện tại cũng đã hoàn thành được hai phần ba tiến độ.

Vì vậy khi vận chuyển Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực của chúng mạnh hơn trước rất nhiều.

Không chỉ vậy, Thái Cực Đồ vốn do Bàn Cổ Rìu diễn hóa mà thành, có công đức Khai Thiên gia trì, dưới sự che chở của nó, sức mạnh Thiên Phạt đã giảm đi khoảng ba tầng.

Cùng lúc đó, khi Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ, Nguyên Thủy cũng tế ra Bàn Cổ Phiên.

Hai thứ này cùng nguồn gốc, tuy thuộc tính khác nhau nhưng hiệu quả che chắn không chênh lệch bao nhiêu, tiếp tục giảm thêm khoảng ba tầng sức mạnh Thiên Phạt nữa.

Làm xong những việc này, Tam Thanh mới dừng tay.

Dù sao Thiên Phạt cũng có một đặc điểm: tuyệt đối không cho phép ngoại lực can thiệp vào người hoặc vật đang chịu phạt, nếu không kẻ can thiệp sẽ phải chịu Thiên Phạt tương đương.

Quy tắc Hồng Hoang đã định, không ai có thể nghịch chuyển.

Tam Thanh tự nhiên không ngu mà thân hành phạm hiểm, vì như vậy chẳng khác nào làm tăng thêm cường độ của Thiên Phạt.

Tất nhiên, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên thì khác.

Hai món bảo vật này có công đức Khai Thiên, chỉ cần không trực diện chống lại lôi kiếp mà chỉ dùng khí tức để giảm nhẹ thì vẫn có thể làm được.

Tuy nhiên, Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thông Thiên lại không làm được điều đó.

Dù cũng có công đức Khai Thiên, nhưng đó là chí bảo hung sát, hễ tế ra là chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

"Ái chà, những gì cần làm chúng ta cũng đã làm rồi, giờ phải xem tạo hóa của nó thôi." Lão Tử chậm rãi lên tiếng, ánh mắt lộ vẻ kỳ vọng.

Trong lúc đó, bên trong động thiên phúc địa, Tô Mạch đang ở thời khắc mấu chốt để dung hợp Ngũ Phương Kỳ.

Nhất là lúc cảm nhận được khí tức lôi phạt áp sát, tâm trạng anh căng thẳng đến cực hạn.

Bởi lẽ lôi kiếp để tạo ra Tiên Thiên Chí Bảo thường là mức độ mà Chuẩn Thánh, thậm chí Thánh nhân mới có thể trải qua.

Với thực lực hiện tại, anh căn bản không có cơ hội chống đỡ.

Thế nên khi khí tức Thiên Phạt xuất hiện, Tô Mạch suýt nữa đã chửi thề.

May mắn thay, không lâu sau, hai luồng khí tức Tiên Thiên Chí Bảo lần lượt hiện ra, lập tức làm giảm nhẹ cường độ Thiên Phạt.

Chỉ trong thoáng chốc, Tô Mạch đã biết là Lão sư và Nguyên Thủy sư thúc đã ra tay.

"Tốt, tốt quá rồi!" "Lão sư và Nguyên Thủy sư thúc mỗi người cầm một kiện Tiên Thiên Chí Bảo để che giấu khí tức, Thiên Phạt ít nhất đã bị giảm đi hơn năm tầng." "Với thực lực hiện tại, mình hẳn là có thể hộ trụ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ để hoàn thành cuộc lột xác cuối cùng này." Tô Mạch hạ quyết tâm, điên cuồng thúc động sức mạnh để tiến hành dung hợp. 'Oanh long ~~' Cuối cùng, một đạo Thiên Phạt trực tiếp giáng xuống, xuyên qua mọi rào chắn đánh thẳng

vào món Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo vừa mới thành hình sơ bộ. ‘Ong ~~’ Sau đó, khí tức khủng bố thăng thiên, kiện chí bảo rung lắc dữ dội, nhưng cuối cùng vẫn chống đỡ được đạo Thiên Phạt đó.

“Âm, tới nữa đi...” ‘Oanh oanh oanh ~ oanh oanh oanh ~’ Tiếp đó lại có thêm ba đạo lôi phạt giáng xuống, nhưng đều bị Tô Mạch dễ dàng hóa giải.

Nhưng kỳ lạ thay, sau khi ba đạo lôi phạt đó bị hóa giải, sức mạnh Thiên Phạt đột nhiên biến mất không dấu vết.

“Hử?

Xong rồi sao?

Không đúng chứ.” “Dù có Lão sư và sư thúc trợ giúp, cũng không nên dễ dàng như vậy.” “Chẳng lẽ chí bảo của mình có vấn đề?” Tâm thần Tô Mạch căng thẳng, sức mạnh Nguyên Thần tràn vào kiểm tra, mất vài hơi thở mới hiểu rõ nguyên nhân.

“Chết tiệt, thì ra là vì mình chưa luyện hóa triệt để ba mươi sáu đạo cấm chế.” “Mỗi lá cờ trong Ngũ Phương Kỳ mới chỉ luyện hóa hai mươi bốn tầng, nên chỉ có thể thành hình ở mức Bán Bộ Tiên Thiên Chí Bảo...

Ái chà, xem ra đành phải đợi cảnh giới tăng cao rồi tính tiếp.” Tô Mạch thở dài một hơi nhìn món bảo bối trước mặt, tuy có chút thất vọng nhưng nhanh chóng bình tâm lại.

“Bán Bộ Tiên Thiên Chí Bảo thì Bán Bộ Tiên Thiên Chí Bảo vậy, dù sao cũng đã vượt qua cấp bậc Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi...

Món này thuộc tính Ngũ Hành, rất phù hợp với mình, lại do chính tay mình tạo ra nên chẳng khác gì bảo vật bản mệnh, không cần luyện hóa cấm chế cũng có thể sử dụng.” Tô Mạch càng nhìn càng thích, sau đó ý niệm vừa động, kiện Bán Bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo kia

lập tức hóa thành năm luồng thần quang rơi vào lòng bàn tay.

Chương 83

Bảo vật này do Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ dung hợp mà thành, hình thái của nó phản bản hoàn nguyên, trở thành hình dáng một cánh hoa của Hỗn Độn Thanh Liên.

Tuy tạm thời chưa tấn cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo thực thụ, nhưng nó vẫn vượt xa Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ cần tu vi của Tô Mạch tăng lên, luyện hóa hết các cấm chế còn lại, hoàn toàn có thể tiến hành bước lột xác cuối cùng.

Thực tế, sau khi dung hợp, số cấm chế bên trong vẫn chỉ là 24 tầng đã được luyện hóa.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thường có 48 đạo, Tiên Thiên Chí Bảo là 49 đạo.

Bán Bộ Tiên Thiên Chí Bảo ngang hàng với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nên cũng có 48 đạo.

Tuy nhiên, cấp độ đó tương ứng với cảnh giới Hỗn Nguyên, Tô Mạch không cần luyện hóa hết, chỉ cần luyện hóa được 36 tầng là đủ.

Ngay cả Lão Tử hay Nguyên Thủy hiện giờ cũng chỉ mới luyện hóa được 36 tầng Tiên Thiên Chí Bảo, phần còn lại phải đợi sau khi chứng đạo mới hoàn toàn nắm giữ.

Tiên Thiên Chí Bảo cùng cấp độ với Hỗn Nguyên, nên yêu cầu về cảnh giới rất cao.

Đương nhiên, nếu Tô Mạch có thể ở cảnh giới Đại La Kim Tiên mà tu luyện ba đại hệ thống đạt tới Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, anh hoàn toàn có thể thử luyện hóa cả 49 đạo cấm chế.

Ngay lúc này, sau khi thu cất bảo vật, bóng người Tô Mạch lóe

lên, xuất hiện ở bên ngoài động thiên phúc địa.

Lần này dung hợp Ngũ Phương Kỳ, nếu không có Tam Thanh tương trợ, dù chỉ ở trạng thái Bán Bộ thì muốn thành công cũng phải tốn không ít công sức, không hề dễ dàng như vậy.

Vì thế, việc ra cảm tạ là lẽ đương nhiên.

"Đệ tử tạ ơn Lão sư và hai vị sư thúc đã tương trợ." Tô Mạch hiện thân hành lễ với Tam Thanh.

"Âm, Tiên Thiên Chí Bảo thuộc cấp bậc Hỗn Nguyên, con dùng Ngũ Phương Kỳ để nghịch chuyển Tiên Thiên đã chạm đến quy tắc của Hồng Hoang." "Dù sao, nếu Tiên Thiên Chí Bảo không có công đức Khai Thiên thì hầu như không thể tồn tại trong Hồng Hoang.

Thế nên sau này nếu muốn nó thật sự viên mãn, con phải tự mình chống đỡ sức mạnh Thiên Phạt mới được." Lão Tử lập tức lên tiếng nhắc nhở.

"Đệ tử xin ghi nhớ lời dạy của Lão sư." Sau khi Tam Thanh rời đi, Tô Mạch tiếp tục ở lại động thiên phúc địa tu luyện theo kế hoạch.

Nhưng một ngày nọ, một luồng thanh quang xuất hiện bên ngoài thánh sơn Côn Luân.

Ngay sau đó, giọng nói của Chuẩn Đề vang vọng khắp Côn Luân.

"Tây Phương Chuẩn Đề, thực hiện lời hứa năm xưa, mang đến linh căn Khổ Trúc." Tiếng vừa dứt, đại trận hộ sơn của Côn Luân lập tức mở ra, một cây cầu vàng hiện lên, đáp ngay trước chân Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề bước lên cầu vàng, nhanh chóng xuất hiện trong đạo trường của Tam Thanh.

"Ba vị sư huynh, đệ lần này tới để thực hiện lời hứa năm xưa, mang Khổ Trúc của phương Tây tới để kết thúc đoạn nhân quả này.

Từ nay về sau, phương Tây và sư điệt Tô Mạch không còn vướng mắc gì nữa.” Tuy rất đau lòng, nhưng việc này do Hồng Quân định đoạt, Chuẩn Đề chỉ có thể nén đau mà dâng Khổ Trúc.

Đương nhiên, vì hành vi chặn đường giết Tô Mạch năm xưa quá đỗi vô sỉ, nên dù ông ta đích thân mang bảo vật đến, Tam Thanh cũng chẳng thèm cho sắc mặt tốt.

Lão Tử chỉ hừng hờ “ừ” một tiếng, rồi truyền âm cho Tô Mạch.

“Đồ nhi, Chuẩn Đề tới tặng bảo vật, ra lấy đi.” Đang tu luyện, Tô Mạch nhận được tin nhắn, bóng người lóe lên biến mất tại chỗ.

Một lát sau, tại đạo trường của Tam Thanh.

“Hóa ra là Chuẩn Đề đạo hữu à, tôi cứ tưởng đạo hữu không tới thì tôi phải đích thân sang phương Tây lấy chứ, suýt nữa thì lỡ chuyến rồi.” “Mà này, nghìn năm thời gian tuy hơi lâu, nhưng đạo hữu cũng giữ lời đấy chứ.

Sau này nếu tôi nghe ai bảo Tây Phương Chuẩn Đề là hạng vô sỉ, tôi nhất định sẽ tranh luận với họ một phen.” Vừa thấy Chuẩn Đề, Tô Mạch đã buông lời mỉa mai cay độc.

Thậm chí cách xưng hô cũng đổi thành “đạo hữu”, khiến Chuẩn Đề một phen ngượng ngùng.

Nên biết rằng tuy là đệ tử ký danh của Hồng Quân, nhưng Chuẩn Đề dù gì cũng cùng vai vế với Tam Thanh.

Việc Tô Mạch gọi bằng “đạo hữu” chẳng khác nào hạ thấp vị thế của ông ta.

“Khụ khụ...

Chương 84

Tô Mạch sư điệt thật khéo đùa.” “Được rồi, Khổ Trúc ta đã giao, nhân quả chốn này đã dứt.

Ta thấy tu vi ba vị sư huynh ngày càng tăng tiến, ngày chứng đạo đã gần kề, xin phép không làm phiền nữa, ta cáo từ trước.” Dù da mặt cực dày, nhưng bị Tô Mạch mắng xéo liên tục, Chuẩn Đề cũng thấy ngượng đến cực điểm, nên sau khi để lại Khổ Trúc liền lủi thủi rời đi.

Sau khi Chuẩn Đề đi khỏi, Lão Tử đột nhiên lên tiếng.

“Đồ nhi, gã Chuẩn Đề này tuy có phần vô sỉ, nhưng lại là người có đại trí tuệ, đại nghị lực.” “Nay hắn cũng đã có được Hồng Mông Tử Khí, sau này chắc chắn sẽ chứng đạo thành Thánh, vì vậy sau này gặp mặt con cũng đừng quá mãng chàng.” Giọng Lão Tử truyền đến.

“Hừ, thật không hiểu nổi tại sao Lão sư lại thu nhận gã đó.” “Suốt ngày cứ lởn vởn ở phương Đông chúng ta tìm kiếm cơ duyên, nếu là tôi, tôi đã đuổi cổ hắn về phương Tây từ lâu rồi.” Thông Thiên bỗng nhiên chêm vào một câu.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếng nói vừa dứt, tâm trí Tô Mạch khẽ động, trong đầu hiện lên một đoạn ký ức về việc Chuẩn Đề tính kế nhân quả với Hồng Vân.

Thời gian có lẽ cũng sắp tới lúc đó rồi.

Phương Tây nghèo nàn, Chuẩn Đề thường xuyên lui tới phương Đông đơn giản là để vơ vét bảo bối, tìm kiếm tạo hóa.

Tô Mạch vô tình được Thông Thiên Giáo Chủ nhắc nhở một câu, liền nhớ lại chuyện Chuẩn Đề tính kế Hồng Vân.

Thực tế, mọi chuyện phải truy ngược về lúc Hồng Vân nhường

chỗ.

Khi Hồng Quân truyền đạo lần thứ nhất, Chuẩn Đề nhờ Hồng Vân nhường chỗ mà ngồi được vào vị trí bồ đoàn định sẵn của Thiên Đạo.

Vị trí đó chính là Thánh vị, cả Hồng Hoang chỉ có sáu cái.

Có thể thấy, khi Hồng Vân nhường chỗ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã mắc nợ một đoạn nhân quả cực lớn – nhân quả của Thánh nhân.

Nếu Hồng Vân không chết, con đường chứng đạo của hai vị Thánh phương Tây sẽ gian nan hơn nhiều.

Hồng Vân tuy nhường chỗ nhưng cuối cùng vẫn được ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Điều này tự nhiên khiến Côn Bằng tức giận, vì lão là người chịu thiệt thòi nhất.

Thế nên trong truyện, lão đã cấu kết với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà Lão Tổ để phục kích Hồng Vân, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí sau khi lần truyền đạo thứ ba kết thúc.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử vốn là một đôi "bạn chí cốt", nếu cứ ở lỳ trong Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ thì dựa vào thủ đoạn của Trấn Nguyên Tử, kẻ địch muốn cướp đoạt cũng phải trầy da tróc vảy.

Nhưng trong truyện, Hồng Vân lại khờ khạo rời khỏi Ngũ Trang Quán.

Còn Chuẩn Đề thì vô sỉ hơn, dùng thủ thuật che giấu thiên cơ, đích thân đến Ngũ Trang Quán luận đạo với Trấn Nguyên Tử để giữ chân lão lại.

Chính vì vậy mà Hồng Vân cuối cùng mới rơi vào kết cục hồn bay phách tán.

Lúc này, Tô Mạch hệ thống lại cốt truyện thần thoại trong đầu, suy tính một phen rồi khẳng định chắc chắn Chuẩn Đề sau khi rời đây sẽ tới Ngũ Trang Quán.

"Âm, Hồng Vân chết hay sống không liên quan đến tôi, nhưng bảo bối trên người ông ta thì đến cả tôi cũng thèm thuồng đấy." Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô... là một trong những hồ lô Tiên Thiên.

Hồng Mông Tử Khí thì khỏi phải bàn rồi, tuy trong truyện sau khi Hồng Vân chết thì luồng tử khí đó biến mất trong trời đất, nhưng... nếu có thể đoạt được, dù Tô Mạch không dùng đến thì cũng có thể mang về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Thực tế, Tô Mạch tuy chưa có được thứ đó, nhưng đừng quên anh là người xuyên không, hiểu rõ quỹ tích thần thoại Hồng Hoang.

Tương truyền khi Bàn Cổ khai thiên, dùng lực chứng đạo, đã một rìu chẻ ra Đại Đạo, diễn hóa thành năm mươi đạo Hồng Mông Tử Khí.

Sau khi Hồng Hoang ra đời, Thiên Đạo hình thành chiếm mất bốn mươi hai đạo, Hồng Quân chứng đạo chiếm thêm một đạo.

Bảy đạo còn lại lần lượt rơi vào tay Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Hồng Vân.

Nhưng Hồng Vân tuy có vận may chứng đạo nhưng lại không có mệnh chứng đạo, định sẵn là phải vong mạng.

Thế nên luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã hóa thành cái "Một" biến mất đi.

Đúng như câu: Đại đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, biến số là cái Một, hoàn toàn khớp với quỹ tích thần thoại.

Chương 85

Bởi vì Thiên diễn bốn mươi chín đại diện cho giới hạn của Hồng Hoang hiện nay...

Những luồng Hồng Mông Tử Khí có vết tích đều đã bị Thiên Đạo, Hồng Quân và sáu vị Thánh nhân chiếm giữ.

Tô Mạch tuy không dùng đến nhưng vẫn thèm, dù sao đó cũng là vật phẩm sinh ra sau khi Đại Đạo bị xẻ mở.

Có một điểm, khi Hệ thống nâng cấp đã gợi ý: "Cảm nhận một góc của Hồng Mông".

Nếu cái "góc Hồng Mông" đó có liên hệ với Hồng Mông Tử Khí, biết đâu lại là một cơ duyên khác.

Nghĩ tới đây, lòng Tô Mạch không khỏi kỳ vọng.

"Âm, dù có được Hồng Mông Tử Khí hay không, một màn kịch hay thế này mình cũng không thể bỏ lỡ." Quyết định xong, Tô Mạch quay sang nhìn Tam Thanh.

"Lão sư, Nguyên Thủy sư thúc, Thông Thiên sư thúc." "Đệ tử vừa rồi có cảm ứng, một thung cơ duyên đang nảy sinh tại Hồng Hoang, nên muốn tạm thời rời Côn Luân, xin Lão sư đồng ý." Tô Mạch nói một cách quả quyết.

"Hử?

Cơ duyên sao..." "Hiện nay lượng kiếp trong Hồng Hoang đang trỗi dậy, tu vi của con tuy khá nhưng lượng kiếp như lưỡi đao, ngay cả bọn ta nếu dính vào cũng sẽ kết hạ nhân quả nghiệp lực." "Vì vậy... nếu con quyết ý muốn đi, hãy nhớ kỹ tuyệt đối không được dính líu đến hai tộc Vu - Yêu." Lão Tử gật đầu đồng ý.

“Âm, đệ tử sẽ chú ý.” Tô Mạch đáp lời, bóng người lóe lên biến mất tại chỗ.

Một ngày nọ, trong Ngũ Trang Quán...

“Trấn Nguyên đạo huynh, tôi luận đạo với huynh cũng nghìn năm rồi, đã đến lúc phải đi.” Hồng Vân nhìn Trấn Nguyên Tử, đột ngột đứng dậy.

“Ơ, hiền đệ, sao lại vội vàng thế?” “Hiện giờ tranh chấp giữa Vu và Yêu đang căng thẳng, Hồng Hoang chẳng yên bình gì, hiền đệ hay là ở lại Ngũ Trang Quán này với ta cho có bạn.” Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân muốn đi, vội vàng giữ lại.

“Thôi mà huynh, nghìn năm luận đạo vừa qua, tôi bỗng cảm thấy Hồng Mông Tử Khí trong người rung động, dường như đang chỉ dẫn tôi đến một nơi nào đó, thế nên...

đành phải tạm biệt đạo huynh thôi.” Hồng Vân giải thích lý do.

“Ái chà...

Hồng Mông Tử Khí có phản ứng sao?

Chẳng lẽ là điềm báo hiền đệ sắp chứng đạo thành Thánh?

Ha ha ha ha, Trấn Nguyên Tử ta sau này sẽ có một vị Thánh nhân làm huynh đệ, thật là đại hỷ!” “Mong là sau khi chứng đạo, Hồng Vân hiền đệ đừng chê cười ta đấy nhé.” Trấn Nguyên Tử lập tức chúc phúc.

“Ha ha, đạo huynh đừng trêu tôi, chúng ta tương giao ức vạn năm, dù tôi có chứng đạo thì huynh vẫn là đạo huynh của tôi.” Hồng Vân đáp.

“Hảo huynh đệ, hảo huynh đệ!” “Theo ý ta, hay là thế này, hiền đệ đã có điềm báo chứng đạo, huynh đây đi cùng đệ một chuyến, để

được tận mắt chứng kiến Thánh nhân ra đời.” Trấn Nguyên Tử đề nghị.

“Nếu vậy thì... tốt quá.” Hồng Vân gật đầu đồng ý.

Nhưng ngay lúc hai người vừa định bước ra khỏi cửa, một luồng thanh quang rơi xuống bên ngoài Ngũ Trang Quán, sau đó Chuẩn Đề hiện hình.

“Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bần đạo Tây Phương Chuẩn Đề, hôm nay đi ngang qua Ngũ Trang Quán, muốn vào luận đạo một phen, mong đạo hữu tạo điều kiện.” Tiếng Chuẩn Đề vừa vang lên, mặt Trấn Nguyên Tử lập tức lộ vẻ chán ghét.

“Trấn Nguyên đạo huynh, Chuẩn Đề dù gì cũng là đệ tử ký danh dưới tòa Đạo Tổ, có tạo hóa chứng đạo, nay lặn lội đường xa tới tìm huynh luận đạo, nếu đuổi đi thì cũng mất lễ số.” “Huynh yên tâm đi, hai chúng ta tình nghĩa ức vạn năm, dù tôi có thành Thánh thì vẫn như xưa thôi, thế nên lần này không cần đạo huynh hộ đạo đâu, cứ ở lại tiếp đãi Chuẩn Đề đi.” Hồng Vân vốn nổi tiếng là kẻ hiền lành, không muốn đắc tội ai.

Vì vậy, dù cũng giống Trấn Nguyên Tử – cực kỳ coi khinh Chuẩn Đề – nhưng ông ta vẫn khuyên Trấn Nguyên Tử ở lại.

“Ái chà, đã vậy thì huynh chúc hiền đệ sớm ngày chứng đạo.” Trấn Nguyên Tử gật đầu, cuối cùng đưa mắt nhìn Hồng Vân rời đi.

Cùng lúc Chuẩn Đề vào quán, Hồng Vân rời đi, bóng dáng Tô Mạch cũng xuất hiện bên ngoài Ngũ Trang Quán.

“Xem ra đúng như thần thoại kể lại, Chuẩn Đề tìm Trấn Nguyên Tử luận đạo cốt để kéo dài thời gian.” “Hồng Vân chuyến này đi, e là tử kiếp quấn thân rồi.” Nghĩ đoạn, anh hóa thành độn quang, lặng lẽ bám theo sau lưng Hồng Vân.

Tuy Hồng Vân có tu vi cấp Chuẩn Thánh, nếu là kẻ có đại thần thông cùng giai theo dõi thì dễ bị phát hiện, nhưng Tô Mạch thì khác.

Chương 86

Anh có Bán Bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo để che giấu khí tức, bản thân tu vi cũng không yếu, nên ẩn mình rất tốt.

Cứ thế, anh bám đuôi ròng rã hơn mười năm trời.

Cùng lúc đó, trên Cổ Thiên Đình, Phục Hy đột nhiên mở mắt, nhìn sang Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng và Minh Hà Lão Tổ đang ở bên cạnh.

"Hai vị Thiên Đế, Hồng Vân đã rời khỏi Ngũ Trang Quán, hiện đang hướng về Đông Hải." "Hắn có Hồng Mông Tử Khí, bẩm sinh có vận chứng đạo, nếu thật sự muốn ra tay thì chỉ có một cơ hội này thôi.

Nhất định phải chém giết hắn ngay trên Đông Hải, nếu không một khi hắn dung hợp thực sự với luồng tử khí kia thì ngày chứng đạo sẽ không còn xa nữa." Phục Hy tinh thông bói toán, đã diễn tính ra được một phần quỹ tích vận mệnh của Hồng Vân.

"Hừ...

Năm xưa ta mất Thánh vị hoàn toàn là do tên tặc tử đó, hôm nay nhất định phải đích thân chém chết hắn mới hả giận." Sát ý trên người Côn Bằng bùng phát, lão nghiến răng nói.

"Âm, Côn Bằng đạo hữu, với lực lượng của chúng ta, giết Hồng Vân không khó.

Nhưng sau khi thành công, đừng quên lời hứa năm xưa: gia nhập Yêu tộc... trở thành Yêu sư của chúng ta đấy." "Còn về Hồng Mông Tử Khí, sau đó chúng ta sẽ tính toán phân chia sau." Đế Tuấn lên tiếng.

Ngay sau đó, vài luồng hào quang lóe lên, những tồn tại vô thượng này lập tức lao về phía Đông Hải.

Lúc này...

Hồng Vân sau khi rời Ngũ Trang Quán, luôn cảm ứng luồng tử khí trong cơ thể, không biết từ lúc nào đã đến Đông Hải.

Một ngày nọ, ông ta có cảm ứng, dừng lại bên bờ Đông Hải.

"Kỳ lạ, sao cảm ứng với Hồng Mông Tử Khí lại biến mất?

Chẳng lẽ cơ duyên chứng đạo của mình nằm ở chỗ này?" Hồng Vân nảy sinh nghi hoặc, liền ngồi khoanh chân giữa hư không, bắt đầu cảm ngộ.

Theo thời gian trôi qua, ông ta dần chìm vào trạng thái vong ngã.

Nhưng... vào một ngày, trên trời bỗng xuất hiện vài luồng khí tức cực kỳ khủng bố.

Các luồng dị tượng hiện ra trong nháy mắt, bao vây lấy Hồng Vân.

"Hừ...

Hồng Vân, năm đó ngươi nhường chỗ cho phương Tây, hại ta mất đi cơ duyên chứng đạo.

Hôm nay, ta sẽ chém chết ngươi, đoạt lấy tạo hóa này, xem chiêu!" Tiếng quát chói tai vang lên, một luồng u minh chi vũ lập tức lao tới định đâm xuyên người Hồng Vân.

Ngay khoảnh khắc đó, Hồng Vân cuối cùng cũng bừng tỉnh khỏi trạng thái vong ngã.

Sắc mặt ông ta biến đổi, lập tức tế ra Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã dày công rèn luyện. 'Oanh long ~~~' Tiếng nổ lớn vang rền.

Hai luồng sức mạnh va chạm khiến nước biển xung quanh sôi sùng sục.

"Côn Bằng, ngươi muốn làm gì?" Hồng Vân chặn được đòn tấn

công, lớn tiếng chất vấn.

“Muốn làm gì hả?

Hừ, dĩ nhiên là chém chết ngươi rồi!” “Hai vị Thiên Đế, Minh Hà đạo hữu, sao chưa ra tay?” Côn Bằng gọi đồng bọn.

Ngay lập tức, ba luồng khí tức khủng bố bùng phát.

“Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí không phải thứ mà hạng người như ngươi có tư cách hưởng dụng đâu, nhận mệnh đi!” “Đúng vậy... chúng ta đã tính kỹ rồi, hôm nay chính là tử kiếp của ngươi, chết đi!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng loạt ra tay.

Chương 87

Hà Đồ Lạc Thư phong tỏa xung quanh, Đông Hoàng Chung mang theo sức mạnh vô thượng giáng xuống đầu Hồng Vân.

Cùng lúc đó...

Minh Hà Lão Tổ giơ tay tế ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Đây là món bảo vật hung sát, dưới sự thiêu đốt của Nghiệp Hỏa, nó có khả năng giết người mà không vướng nhân quả.

Chính vì thế mà Côn Bằng mới lôi kéo Minh Hà, bởi Hồng Vân là kẻ có vận chứng đạo, giết ông ta sẽ vướng phải nhân quả nghiệp lực cực lớn.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên chính là để né tránh điều đó.

Cứ như thế, vài vị đại cường giả cấp Chuẩn Thánh đồng loạt tấn công.

Tuy Hồng Vân cũng ở cấp Chuẩn Thánh, nhưng thực lực tối đa chỉ ngang ngửa Côn Bằng, nếu đấu riêng với Đế Tuấn hay Đông Hoàng Thái Nhất thì đã có phần lép vế.

Vì vậy... chỉ trong chốc lát, ông ta đã bị trọng thương.

“A...

Ta hận!

Hồng Vân ta sinh ra từ thuở Hồng Hoang mới khai mở, hóa hình từ thời Tam Tộc tranh hùng, trải qua ức vạn năm tu hành, có vận chứng đạo thành Thánh.” “Tại sao, tại sao ta lại không có mệnh Thánh nhân?

Ta hận!” “Côn Bằng, Đế Tuấn, các ngươi hôm nay vây giết ta, ta

trù ẻo các ngươi không được chết tử tế!" "Muốn lấy mạng ta sao?

Được, dù có chết, ta cũng phải khiến các ngươi trả giá đắt!" Hồng Vân thương thế trầm trọng, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô suýt nữa bị đánh vỡ.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, ông ta biết tử kiếp đã đến, không còn đường sống, lập tức vận chuyển toàn bộ sức mạnh để tự bạo.

"Hồng Vân, ngươi dám sao..." "Chết tiệt!

Đông Hoàng Chung, hộ thân cho ta!" "Á á á...

Côn Bằng cực tốc..." "Nghiệp Hỏa Hồng Liên, ngưng!" Trong khoảnh khắc thấy Hồng Vân định tự bạo, các đại Chuẩn Thánh lập tức tung hết chiêu thức phòng ngự sở trường.

Cùng lúc đó, Tô Mạch vốn nấp ở đằng xa cũng tế ra Tịnh Thế Bạch Liên để bảo vệ bản thân.

Dù sao sức mạnh tự bạo của Chuẩn Thánh cũng quá khủng khiếp, cộng thêm Hồng Vân có Hồng Mông Tử Khí gia trì, dù anh có thể chống đỡ được thì chắc chắn cũng sẽ bị thương.

Mà tiếp theo đây anh còn phải tìm cơ hội cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí nữa, Tô Mạch tuy tự phụ có thể đấu ngang tay với bất kỳ ai ở đây, nhưng nếu bị thương thì sẽ hỏng việc.

Ngay khi khí tức của Hồng Vân bùng nổ đến đỉnh điểm... 'Oanh long ~~' Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Một luồng sức mạnh kinh hoàng nhanh chóng lan tỏa, lấy ông ta làm trung tâm, tràn ra khắp tám phương bốn hướng.

Một vạn dặm, mười vạn dặm, trăm vạn dặm, nghìn vạn dặm...

Sức mạnh tự bạo quét qua, phải tới khoảng cách nghìn vạn dặm mới dừng lại.

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc hồn bay phách tán, một đạo Hồng Mông Tử Khí vút thẳng lên trời, hào quang của nó chiếu rực cả nửa bầu trời.

Hồng Mông Tử Khí!

Chỉ trong một thoáng, hầu như tất cả mọi người đều phản ứng lại.

Ngay lúc này, khi luồng tử khí xuất hiện, các đại Chuẩn Thánh lập tức rục rịch.

Nhưng vì dư uy từ cú tự bạo của Chuẩn Thánh quá mạnh, trong số đó chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất nhờ có Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung mới đứng vững được.

Nhưng ngay khoảnh khắc tia sáng tím vút lên, lão ta cười lớn.

Chương 88

“Ha ha ha ha...

Các vị đạo hữu, luồng Hồng Mông Tử Khí này Bản Đế xin nhận trước!” Lão ta giơ tay, một luồng Thái Dương Chân Hỏa cuộn về phía luồng tử khí đó.

Đúng lúc Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, Tô Mạch cũng động thủ.

Anh vận chuyển sức mạnh Tịnh Thế Bạch Liên đến cực hạn.

Tiếp đó, toàn bộ sức mạnh bung tỏa, đạt tới đỉnh phong trong nháy mắt.

Đặc biệt là kiện Bán Bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo dưới sự thúc động của anh tỏa ra các cánh sen rực rỡ, sức mạnh Ngũ Hành bao quanh cơ thể, đánh bật luồng dư uy tự bạo của Hồng Vân ra ngoài. ‘Ong ~~~’ Cửu Bí - Hành Tự Bí được vận chuyển, tốc độ thân pháp tăng vọt mười lần.

Trong tích tắc, tốc độ của Tô Mạch đạt đến cực hạn, ngay lúc bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ Thái Dương Chân Hỏa của Đông Hoàng Thái Nhất sắp chạm tới tia sáng tím kia, anh đã chặn đứng nó. ‘Oanh long ~~~’ Tiếng nổ lớn lại vang lên.

Tô Mạch dùng sức mạnh vô thượng dập tắt Thái Dương Chân Hỏa, ánh mắt tỏa ra thần quang, vung tay lên túm gọn luồng tử khí vào tay.

Toàn bộ quá trình diễn ra cực nhanh, chỉ trong chớp mắt, Hồng Mông Tử Khí đã nằm gọn trong tay Tô Mạch.

Thực tế là trong thần thoại, đạo Hồng Mông Tử Khí này vì là “cái Một biến mất” nên tốc độ chạy trốn của nó cực nhanh, dù Đông

Hoàng Thái Nhất có chống lại dư chấn tự bạo để ra tay thì cũng không đuổi kịp.

Nhưng lần này, Tô Mạch phục kích trong bóng tối, đã sớm chuẩn bị kỹ càng, ra tay chớp nhoáng, nên cuối cùng đã thực sự tóm được nó.

"Chạy!" Tiếp đó, một luồng sáng lóe lên, Tô Mạch vận chuyển thân pháp cực hạn lao về phía xa.

Lúc này, Côn Bằng, Đế Tuấn, Minh Hà Lão Tổ cũng đã phản ứng lại, thấy một luồng thanh quang vụt đi mất, lập tức phẫn nộ đến tột cùng.

Nhưng vì dư uy của Hồng Vân vẫn còn đó, họ lại không có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân nên muốn ngăn cản cũng tạm thời không làm được.

"Tặc tử kia thật gan hùm, dám cướp đồ của ta, hôm nay ta nhất định phải chém ngươi tại chỗ!" Đế Tuấn gầm lên.

Vì chuyện xảy ra quá đột ngột, lão chỉ biết Hồng Mông Tử Khí đã bị kẻ nào đó nẫng tay trên chứ chưa nhìn rõ chân thân của Tô Mạch.

Tuy nhiên, vì Đông Hoàng Thái Nhất là người ở gần Tô Mạch nhất, lại có Đông Hoàng Chung bảo vệ, nên ngay khi anh bỏ chạy, lão ta đã kịp thời đuổi theo.

Cứ như vậy, hai người một đuổi một chạy, nhanh chóng tiến sâu vào Đông Hải.

"Ngươi chạy không thoát đâu!

Ta là một trong các Thiên Đế của Yêu tộc – Đông Hoàng Thái Nhất, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ!" "Hôm nay giao Hồng Mông Tử Khí ra, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu không chỗ này chính là mồ chôn của ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất là người đầu tiên đuổi kịp.

Tốc độ của cả hai đều nhanh đến cực hạn, nên khi họ đã tiến sâu vào Đông Hải thì bọn Đế Tuấn vẫn còn đang phải chật vật chống đỡ dư uy tự bạo.

"Âm, gã này có Tiên Thiên Chí Bảo phòng thân, thật khó nhằn." "Không được, mình phải cắt đuôi gã này trước khi bọn Đế Tuấn đuổi tới." Tô Mạch tuy có tốc độ cực nhanh nhưng vì chênh lệch cảnh giới quá lớn nên anh chỉ nhanh hơn Thái Nhất một chút xíu.

Cứ để đối phương bám riết không buông thế này, có khi mất cả trăm nghìn năm cũng chưa chắc thoát được.

Trừ phi phải trấn áp lão ta mới xong.

Suy tính một hồi, Tô Mạch hạ quyết tâm.

"Thôi được, lộ thì lộ vậy.

Mình là người của Tam Thanh, chỗ dựa vững chắc, chẳng việc gì phải sợ, cùng lắm là đắc tội thêm thôi." "Lần trước đã đắc tội Đế Tuấn rồi, thêm lão này nữa cũng chẳng sao." Nghĩ vậy, Tô Mạch quyết định đích thân ra tay. 'Oanh long ~~' Một luồng sức mạnh Ngũ Hành khủng bố vút thẳng lên trời.

Ngay sau đó, Bán Bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo được tế ra.

Chỉ trong tích tắc, sức mạnh nhục thân, Nguyên Thần và ý chí của Tô Mạch được đẩy lên đỉnh phong.

Thí Thần Thương lóe lên, hiện ra trong tay anh.

Chương 89

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi thực sự tưởng ta sợ ngươi sao?" "Đã muốn chiến thì ta chiều!" Tô Mạch đột ngột dừng lại, đứng lơ lửng trên mặt biển, đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này, nghe thấy giọng nói và nhìn rõ bóng người, Đông Hoàng Thái Nhất mới biết kẻ cướp đi Hồng Mông Tử Khí là ai.

Lão ta lập tức cười lớn đầy ngạo mạn.

"Ha ha ha ha...

Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là ngươi – Tô Mạch!" "Gan to bằng trời đấy, lần trước trên núi Bất Chu cướp cơ duyên của chúng ta, đoạt mất một kiện Tiên Thiên Linh Bảo của huynh trưởng ta, chúng ta còn chưa tính sổ." "Lần này lại dám hớt tay trên Hồng Mông Tử Khí, đúng là chán sống rồi.

Hôm nay... dù có Tam Thanh đứng sau lưng bảo vệ, ta cũng sẽ chém chết ngươi tại chỗ!" Đông Hoàng Thái Nhất dám mạnh miệng như vậy là có lý do.

Bởi vì Tam Thanh không có mặt ở đây, thế giới Hồng Hoang rộng lớn vô biên, Đông Hải lại mênh mông cực độ.

Cho dù lão ta có giết Tô Mạch thì Tam Thanh cũng là "nước xa không giải được lửa gần".

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn là hạng cuồng vọng, nhất là sau khi lập ra Yêu tộc – chủng tộc đỉnh phong, họ lại càng kiêu ngạo đến cực điểm.

Trong mắt hai người, dưới bầu trời này ngoại trừ Hồng Quân có thể đè đầu cưỡi cổ họ, thì ngay cả Vu tộc cũng chẳng coi ra gì.

Nay Tam Thanh vẫn chưa chứng đạo thành Thánh, dù thực lực không thua kém, thậm chí là nhỉnh hơn, nhưng hai người họ là Thiên Đế của Yêu tộc, có khí vận chủng tộc cực kỳ nồng hậu.

Dù sau này Tam Thanh có tìm đến tính sổ, họ cũng chẳng sợ.

Đó là điểm thứ nhất.

Còn điểm thứ hai càng khiến họ tự mãn hơn.

Thời đại Tam Tộc tranh hùng cổ xưa, hệ thống tu luyện Hồng Hoang chưa hoàn thiện, thủ lĩnh ba tộc từng nhờ vào sức mạnh khí vận chủng tộc mà lột xác từ Đại La Kim Tiên lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nay sau ba lần Hồng Quân truyền đạo, hệ thống tu luyện đã hoàn thiện.

Bản thân hai người đã đạt tới Chuẩn Thánh, nếu cộng thêm khí vận chủng tộc thì việc chứng đạo Hỗn Nguyên cũng không phải là không thể.

Chính vì vậy mà tranh chấp Vu - Yêu mới ngày càng gay gắt.

Bởi nếu trở thành chủng tộc duy nhất xưng bá Hồng Hoang, khí vận đó sẽ lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đó chính là chỗ dựa của Đông Hoàng Thái Nhất.

Dù sau lưng Tô Mạch có Tam Thanh, lão ta cũng chẳng chút lo ngại.

Lúc này, trước những lời cuồng ngôn của Đông Hoàng Thái Nhất, mặt Tô Mạch lộ vẻ khinh bỉ.

Hiện giờ tu vi của anh tuy mới chỉ ở cấp Đại La Kim Tiên, nhưng trong trạng thái toàn lực, đến cả Chuẩn Đề năm xưa cũng bị anh đánh tơi bời.

Huống hồ nay đã qua nghìn năm, anh còn dung hợp được Ngũ Phương Kỳ, nắm trong tay một kiện Bán Bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo.

Thứ này có độ tương thích với thuộc tính của anh gần như 100%, giúp chiến lực tăng thêm ít nhất gấp đôi.

Thế nên đối mặt với một Đông Hoàng Thái Nhất coi trời bằng vung, nếu đánh tay đôi, anh chẳng có gì phải sợ.

Đương nhiên, điều duy nhất cần chú ý là thời gian gấp rút, phải đánh nhanh thắng nhanh.

Vì chẳng mấy chốc bọn Đế Tuấn, Minh Hà, Côn Bằng sẽ đuổi tới nơi.

"Hừ, đã muốn chiến thì chiến thôi!" Cuối cùng, Tô Mạch hành động.

Thí Thần Thương chỉ thẳng, một luồng hung sát chi khí khủng bố đâm xuyên không gian. 'Oanh long ~~~' Tiếng nổ xé gió vang lên, vì cấp độ sức mạnh quá cao nên vùng biển phía trước bị xé toạc ra một đường, nước biển bốc hơi sạch sành sanh.

Nhìn từ xa, nó giống như một khe vực khổng lồ kéo dài hàng vạn dặm.

Chương 90

Uy lực một đòn, khủng bố đến mức đó.

“Khá lắm!

Thái Dương Chân Hỏa, diệt cho ta!” Đông Hoàng Thái Nhất chẳng chút sợ hãi, trên đầu treo sẵn chí bảo, xông lên đấu trực diện. ‘Oanh oanh oanh ~~ oanh oanh oanh ~~’ Trong phút chốc, cả hai tung hết thần thông.

Cửu Bí - Giả Tự Quyết...

Hành Tự Bí...

Giai Tự Quyết.

Dưới sự gia trì của ba đại thần thông cấp Đại La, Tô Mạch như một vị chiến thần vô địch.

Đồng thời, bản mệnh thần thông Ngũ Hành Thần Quang liên tục tung ra, hòa quyện với Bán Bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo.

Chỉ trong chớp mắt, chiến lực của Tô Mạch đã tăng vọt, không hề yếu thế trước một Đông Hoàng Thái Nhất sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo và cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Không chỉ có vậy... sau một hồi ác chiến, nhờ có sức mạnh ý chí, Tô Mạch có khả năng kiểm soát trận đấu cực kỳ nhạy bén.

Ý chí giúp gia trì rất lớn cho chiến đấu, khiến anh càng đánh càng hăng.

Giống như các Tổ Phù trong Vu tộc vậy, họ kế thừa tinh huyết Bàn Cổ, sở hữu công pháp luyện thể mạnh nhất của Bàn Cổ, đồng nghĩa với việc kế thừa một phần ý chí chiến đấu của Bàn Cổ, có thể

chiến thiên đấu địa, càng đánh càng mạnh.

Tô Mạch tuy chưa có được truyền thừa của Vu tộc, nhưng ý chí ngưng luyện từ môn thần thông Thần Tượng Trấn Ngục Kình cũng có hiệu quả tương tự.

Thế nên, khi chiến lực đôi bên ngang ngửa, Tô Mạch đã dùng sức mạnh ý chí để diễn hóa ra ý chí chiến đấu mãnh liệt, nhanh chóng làm chủ nhịp độ trận đấu. 'Oanh oanh oanh ~~ oanh oanh oanh ~~' Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, dưới sự công phá của sức mạnh cuồng bạo vô tận, Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng rơi vào thế hạ phong.

"Sao... sao có thể?" "Chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ thôi mà, dù nội hàm có sâu đến mấy, sao có thể đánh ngang ngửa với ta?" "Ta là Chuẩn Thánh trung kỳ, lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Đông Hoàng Thái Nhất bị áp chế, tuy nhờ có Đông Hoàng Chung mà chưa bị thương tổn gì, nhưng mặt lão ta đã lộ rõ vẻ kinh ngạc tột độ.

Dù sao lão cũng cao hơn Tô Mạch cả một đại cảnh giới cơ mà!

"Hừ, không có gì là không thể.

Sức mạnh của ta, ngươi làm sao tưởng tượng nổi." Thời gian gấp rút...

Tô Mạch lạnh lùng đáp trả, đồng thời không ngừng oanh kích đối phương.

Theo anh thấy, dù không giết được Thái Nhất thì ít nhất cũng phải đánh cho lão trọng thương, để còn sớm mà thoát thân.

Vì vậy, Tô Mạch hoàn toàn không giữ sức, tung hết mọi thủ đoạn, những đòn tấn công dồn dập nện lên Đông Hoàng Chung tạo thành những tiếng vang chấn động tâm can.

“Tại... tại sao lại như vậy...

Ta không cam tâm!” Đông Hoàng Thái Nhất bị áp chế mạnh mẽ, ban đầu còn dựa vào cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ mà chống đỡ được vài chiêu, nhưng về sau chỉ còn nước ôm đầu chịu đấm.

Nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung hộ thể, e là ngay cả chân thân Kim Ô cũng không giữ nổi.

Trận chiến này... thật sự quá kinh khủng.

Đồng thời, ý chí chiến đấu của Tô Mạch càng khiến Thái Nhất cảm thấy run sợ tột cùng.

Nên biết rằng lão ta vốn là tiên thiên thần thai được thai nghén từ thuở Hồng Hoang mới khai tịch.

Chương 91

Giống như Đế Tuấn, lão sinh ra từ bên trong Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, có thể nói là hiện thân của cực dương trong thế gian, thuộc về một loại hình thái sức mạnh cực hạn của Hồng Hoang.

Căn nguyên của lão, dù có so với Tam Thanh cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Với căn nguyên đó, lại được thai nghén suốt ức vạn năm, đạt tới sức mạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, phóng mắt khắp Hồng Hoang, trong trạng thái toàn lực, lão hoàn toàn xứng danh vô địch.

Cầm Đông Hoàng Chung trong tay, ngay cả khi đối đầu với một trong Tam Thanh khi họ chưa có Tiên Thiên Chí Bảo, lão cũng dám chiến một trận.

Thế mà giờ đây, lão lại bị Tô Mạch áp chế trực diện, một sự áp chế không hề có chút huyền niệm nào.

Nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo ở đây, Thái Nhất thậm chí có cảm giác hôm nay mình sẽ phải bỏ mạng.

Thực tế cũng không trách Thái Nhất nghĩ như vậy.

Bởi theo quỹ tích thần thoại ban đầu, sau khi lượng kiếp Vu - Yêu bùng nổ hoàn toàn, lão thậm chí có thể cầm Đông Hoàng Chung một mình chống lại mấy vị Tổ Phù mà không bại.

Chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ chứng minh thực lực "vô địch dưới tầm Thánh nhân" của lão.

Nhưng lúc này đây, lần đầu tiên Đông Hoàng Thái Nhất nảy sinh nghi ngờ về thực lực của chính mình.

Bởi vì Tô Mạch tuy là Tiên Thiên Linh Căn hóa hình, nhưng xét cho cùng cũng chỉ ở mức căn nguyên của Tiên Thiên thần thai thôi.

Về cảnh giới, Tô Mạch chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Về bảo vật thì càng khỏi nói, Đông Hoàng Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, dưới tầm Hỗn Nguyên thì nó là vô địch.

Tô Mạch có gì?

Bảo vật không bằng, cảnh giới cũng kém một trời một vực.

Thế mà tại sao lại có thể áp chế lão trực diện?

Sau một hồi kịch chiến, Thái Nhất thực sự cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

"A...

Tô Mạch, ta có Đông Hoàng Chung hộ thân, ngươi không giết được ta đâu!" "Cứ đợi đấy, đợi khi huynh trưởng ta tới nơi, đó chính là ngày ngươi hồn bay phách tán!" Trong cơn giận dữ, Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng nhìn rõ cục diện.

Chỉ cần lão giữ được thế bất bại, dù bị áp chế thì đã sao, đợi bọn Đế Tuấn đuổi kịp, Tô Mạch dù có mạnh đến mấy cũng không thể một mình đối chọi với bao nhiêu Chuẩn Thánh của Yêu tộc được.

Nghĩ đến đây, Thái Nhất không kìm được tiếng cười điên dại.

Lúc này, Tô Mạch nghe thấy giọng lão ta thì khẽ nhíu mày.

"Gã này nói không sai." "Có Đông Hoàng Chung phòng thân, mình dù có thể áp chế hoàn toàn nhưng cũng không giết nổi lão." "Nếu đợi bọn Đế Tuấn tới thì phiền phức to.

Không được, phải nghĩ cách khác mới xong." Tô Mạch vẫn còn quân bài tẩy, không lo bị vây công đến chết.

Bởi vì chỗ này cách Bồng Lai cũng không xa, đó là địa bàn của anh, có Tiên Thiên đại trận thủ hộ, nếu chạy về đó thì với thực lực của anh, ít nhất kiên trì trăm năm cũng không thành vấn đề.

Trong thời gian đó chắc chắn Tam Thanh sẽ nhận ra, lúc ấy cục diện lại là chuyện khác.

Đương nhiên Tô Mạch không muốn làm thế, vì đó là át chủ bài của anh, Bồng Lai tam đảo còn hai hòn đảo chưa khai phá, hiện tại chưa thể để lộ ra ngoài.

Ngay khi Tô Mạch đang hăng máu chiến với Thái Nhất và suy tính cách thoát thân, một luồng khí tức cực kỳ huyền diệu bỗng nhiên xuất hiện trên vùng chiến trường biển Đông này. 'Ong ~~' Cùng lúc đó, ngay khi khí tức ấy vừa hiện ra, trong đầu Tô Mạch bỗng vang lên một giọng nói êm ái.

"Tô Mạch đạo hữu...

Ta là Nữ Oa, ta có một cách giúp đạo hữu thoát thân, đạo hữu có cần không?" Trong khoảnh khắc giọng nói vang lên, tâm thần Tô Mạch khẽ chấn động.

"Nữ Oa...

Âm, hiểu rồi..." "Chắc là vì chuyện tạo ra con người đây mà." Chỉ trong tích tắc, Tô Mạch đã hiểu ra mấu chốt.

Chương 92

Nữ Oa muốn chứng đạo thành Thánh thì cần phải tạo ra con người để lấy đại công đức từ Thiên Đạo.

Vật phẩm để tạo người gồm có Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Cái trước Nữ Oa đã có, nhưng cái sau thì năm xưa trên núi Bất Chu đã bị Tô Mạch nẫng tay trên.

Nay Đạo Tổ đã truyền đạo xong lần thứ ba, ban xuống Hồng Mông Tử Khí và xác định Thánh vị.

Tranh chấp Vu - Yêu cũng ngày càng kịch liệt.

Thời điểm này chắc hẳn Nữ Oa cũng đã lĩnh ngộ được cơ duyên chứng đạo của mình.

Việc bà xuất hiện ở đây chắc chắn là nhắm vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Thực tế là trong thế giới Hồng Hoang, vạn sự vạn vật trong cõi u minh đều có một sợi dây liên kết.

Ví dụ như Nữ Oa lúc này, dù Cửu Thiên Tức Nhưỡng bị Tô Mạch mang đi, nhưng khi đạt đến một cảnh giới nhất định, sự tạo hóa đó sẽ tự nhiên chỉ dẫn bà đi tìm thứ mình cần.

Vì thế Nữ Oa xuất hiện ở đây chẳng có gì lạ, vì đó là cơ duyên chứng đạo của bà.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Tô Mạch lập tức truyền âm đáp lại.

"Nữ Oa sư thúc, nếu vãn bối nhớ không nhầm thì năm xưa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập ra Yêu tộc, đã phong Người là Oa

Hoàng của Yêu tộc mà." "Lần này Người tìm vãn bối, lại còn muốn giúp vãn bối thoát thân, xem ra có phần không hợp lẽ thường cho lắm." "Hay là, lần này Người tìm vãn bối là có ý đồ khác?" Nữ Oa và Tam Thanh đều là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, khác với hạng mặt dày như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nên gọi một tiếng sư thúc cũng không quá lời.

Đương nhiên, Tô Mạch tuy biết rõ Nữ Oa cần Cửu Thiên Tức Nhưỡng để tạo người, nhưng anh sẽ không ngu ngốc mà nói toẹt ra ngay, vì như vậy chắc chắn sẽ dẫn đến hàng loạt biến số khó lường.

Vì thế, câu nói này của anh là để thăm dò phản ứng của Nữ Oa, dùng lùi làm tiến để mưu cầu thêm nhiều lợi ích.

Nữ Oa im lặng một lát, rồi nhanh chóng truyền âm lại.

"Ta lần này tìm con, thực sự là vì một mối tạo hóa, đó là cơ duyên chứng đạo của ta, mong đạo hữu thành toàn." "Đừng lo, chuyện này cũng có lợi cho con.

Ta cam đoan nếu ta chứng đạo, con có thể nhận được một tầng khí vận của chủng tộc đó.

Thậm chí lần nguy kịch này ta cũng có thể giúp con hóa giải, hãy cân nhắc đi." Giọng nói vừa dứt, lòng Tô Mạch chấn động mạnh.

Bởi vì "một tầng khí vận" mà Nữ Oa nói, chắc chắn chính là khí vận của Nhân tộc mà bà sắp tạo ra!

Nhân tộc lúc mới được tạo ra tuy cực kỳ yếu ớt, khí vận ít ỏi đến đáng thương.

Nhưng Tô Mạch thì biết rõ quỹ tích thần thoại: Nhân tộc là chủng tộc được Thiên Đạo ưu ái, sau khi cuộc chiến Vu - Yêu kết thúc sẽ trỗi dậy thần tốc, cuối cùng trở thành chủng tộc đỉnh phong duy nhất của Hồng Hoang.

Đến lúc đó, một tầng khí vận lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nói là một tầng, chỉ cần nửa tầng thôi cũng đủ để Tô Mạch đột phá đến cực cảnh của bất kỳ hệ thống tu luyện nào trong ba đại hệ thống của anh.

Tất nhiên Nữ Oa hào phóng như vậy là vì bà đang cần gấp để chứng đạo.

Bà căn bản không đánh giá cao khí vận của Nhân tộc, vì bà không có khả năng hiểu rõ quỹ tích thần thoại như Tô Mạch.

Nếu không, Nữ Oa chỉ cần nắm chặt lấy khí vận Nhân tộc không buông, bà hoàn toàn có thể trở thành vị Thánh nhân khủng bố nhất trong sáu vị.

Nhưng trong cõi u minh đã có thiên định, Nữ Oa không thể sở hữu toàn bộ khí vận Nhân tộc, đó chính là mệnh số.

Dù có biết Nhân tộc sau này sẽ bá chủ Hồng Hoang thì Thiên Đạo cũng sẽ có những biện pháp chế ước tương ứng.

Thế nên trong thần thoại, sau khi tạo người bà đã bỏ mặc không quản, để họ bị Yêu tộc tàn sát, và để Lão Tử dùng Nhân giáo để chứng đạo thành Thánh.

Đặc biệt là Lão Tử lập ra Nhân giáo, đã trực tiếp lấy mất ba tầng khí vận Nhân tộc từ tay Nữ Oa.

“Âm, một tầng khí vận Nhân tộc để đổi lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng và thoát khỏi kiếp nạn này, quả thực rất đáng giá.” “Nhưng nếu đòi thêm được một tầng nữa thì tốt biết mấy.” Tô Mạch tính toán một phen rồi đáp lại.

“Nữ Oa sư thúc, vãn bối với Người vốn không có nhiều tiếp xúc, ngoại trừ cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, lần duy nhất chạm mặt là

trên núi Bất Chu." "Về phần cơ duyên chứng đạo mà Người nói, nếu vãn bối không đoán nhầm thì chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay vãn bối rồi." "Dù sao thì chỉ có thứ đó năm xưa là không có chủ nhân định sẵn của Thiên Đạo, nên mới bị vãn bối đoạt được, còn những thứ khác như Tiên Thiên Hồ Lô đều đã có chủ nhân định mệnh cả." Tô Mạch đáp một cách điềm đạm.

"Âm, không sai, Cửu Thiên Tức Nhưỡng chính là thứ mà ta còn thiếu để chứng đạo." Giọng Nữ Oa lại vang lên.

Chương 93

“Ngạch...

Thưa sư thúc, Người cũng biết vãn bối vốn là Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng hóa hình, Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong mắt người ngoài có lẽ chỉ là vật liệu luyện khí tốt, nhưng với vãn bối thì nó là chí bảo không thể thiếu.” “Nếu mất đi quá nhiều, tu vi của vãn bối có thể sẽ bị chậm lại đáng kể...

Thực sự là có chút khó xử cho vãn bối quá.” Tô Mạch lại bồi thêm, rõ ràng là đang đòi thêm lợi ích.

Nữ Oa dĩ nhiên nhìn thấu điểm này, nhưng hiện giờ chứng đạo là việc cấp bách, bà không thể so đo quá nhiều.

“Ta chỉ cần một phần ba thôi.

Như thế này đi, con có thể đưa ra thêm điều kiện, chỉ cần không quá đáng ta sẽ đồng ý.” Nữ Oa đáp.

“Âm, vậy đi, vì đây là thứ sư thúc cần để chứng đạo, phận làm sư điệt như con cũng không nên quá đáng.

Chỉ cần sư thúc hứa cho con hai tầng khí vận, các điều kiện khác giữ nguyên, vãn bối sẽ lập tức dâng lên Cửu Thiên Tức Nhưỡng.” Tô Mạch thử đưa ra yêu cầu.

Thực tế, hai tầng khí vận Nhân tộc theo Tô Mạch thấy, dù Nữ Oa hiện tại chưa coi trọng chủng tộc sắp tạo ra, nhưng một hơi lấy mất hai tầng thì quả thực là anh đang “sư tử ngoạm”.

Nhưng vì đây là cơ duyên chứng đạo duy nhất, rõ ràng bà không thể bỏ qua.

Vì vậy sau một hồi suy tính, Nữ Oa cuối cùng cũng đồng ý.

“Được...

Đã vậy thì ta đồng ý.” Tiếng nói vừa dứt, Tô Mạch chưa kịp phản ứng thì ở nơi cực xa, một luồng hắc khí ngút trời bất ngờ bốc lên.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất đang vất vả chống đỡ đòn tấn công của Tô Mạch bỗng cảm nhận được luồng khí tức ấy, chân mày nhíu chặt, trong lòng nảy sinh một thôi thúc kỳ lạ muốn lao ngay về phía luồng khí đó.

“Chuyện gì vậy?

Tại sao luồng hắc khí kia lại đang triệu hoán ta?” Mặt Thái Nhất hiện vẻ khó hiểu, nhưng luồng khí đó thực sự quá kỳ quái, khiến tâm linh lão ta theo bản năng muốn tiếp cận.

Lúc này, khi hắc khí bốc lên, không chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất, mà cả Đế Tuấn và Côn Bằng đang lao tới cũng bị ảnh hưởng, tâm linh dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó kêu gọi.

Thế là trong một niệm, họ đã từ bỏ việc truy kích Tô Mạch, quay ngoắt đầu lao thẳng về phía luồng hắc khí ấy.

Đương nhiên, trong ba người chỉ có Minh Hà Lão Tổ là ngoại lệ, tuy có cảm ứng nhưng vì Hồng Mông Tử Khí, lão vẫn kiên trì lao về hướng của Tô Mạch và Thái Nhất.

Lúc hắc khí bốc lên được một lát, giọng Nữ Oa lại vang lên trong đầu Tô Mạch.

“Tô Mạch đạo hữu, ta tuy chưa chứng đạo nên Chiêu Yêu Phiên chỉ có thể tạm thời ảnh hưởng đến Yêu tộc, nhưng... vừa rồi ta đã đặt bảo vật đó ở nơi sâu nhất của Đông Hải.” “Hiện giờ bọn Đông Hoàng Thái Nhất đã bị triệu đi rồi, ít nhất vài chục năm nữa mới quay lại được, giờ con có thể thả Đông Hoàng Thái Nhất đi.” “Còn về Minh Hà Lão Tổ, hai chúng ta liên thủ thì lão chẳng đáng ngại, nếu lão

không biết điều thì cứ việc đánh giết." "Chỉ cần lần này ta chứng đạo thành công, Đế Tuấn và Thái Nhất dù có quay lại cũng không dám làm khó con đâu." Giọng Nữ Oa vang lên đầy quyết đoán.

"Hóa ra là Chiêu Yêu Phiên à, Nữ Oa dùng cái hồ lô Tiên Thiên để luyện chế ra, mỗi lần rung lên là có thể triệu tập yêu tộc trong thiên hạ, đúng là một cách phá cục tuyệt hay." Đến lúc này, Tô Mạch mới hoàn toàn vỡ lẽ.

Trong thế giới Hồng Hoang, vạn vật tương sinh tương khắc.

Yêu tộc tuy do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khai sáng, nhưng Chiêu Yêu Phiên vẫn có sức ảnh hưởng nhất định đối với hai người.

Hiện tại Nữ Oa chưa chứng đạo, sức mạnh của Chiêu Yêu Phiên vẫn chưa đạt đến cực hạn, nên ảnh hưởng không lớn, tối đa chỉ có thể khiến họ cảm ứng được sự triệu hoán mà thôi.

Thế nhưng, nếu Nữ Oa thực sự chứng đạo, sức mạnh của Chiêu Yêu Phiên hoàn toàn có thể hiệu lệnh toàn bộ Yêu tộc.

Triệu hoán và hiệu lệnh là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Đây cũng là lý do thực sự khiến Nữ Oa ở hậu thế được tôn xưng là Thánh nhân của Yêu tộc.

Chiêu Yêu Phiên một khi xuất hiện, Yêu tộc thiên hạ không ai không phục tùng.

Tất nhiên, hiện giờ do tu vi nên Nữ Oa chưa thể làm đến bước đó.

Vì vậy bà đã bố cục từ trước, đem bảo vật này giấu ở nơi sâu nhất Đông Hải, lợi dụng sức mạnh đặc thù của Chiêu Yêu Phiên để dẫn dụ Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và những người khác rời đi.

Còn về Minh Hà Lão Tổ, người này khác với Côn Bằng, không

thuộc Yêu tộc nên tự nhiên không chịu ảnh hưởng.

Chương 94

Tuy nhiên, hiện tại bọn người Đế Tuấn đều bị dẫn đi, chỉ mình Minh Hà Lão Tổ thì không làm nên trò trống gì, bởi lẽ một mình Tô Mạch cũng đủ sức trấn áp gã.

Để chứng đạo, Nữ Oa chắc chắn sẽ cùng ra tay.

Thế nên, trừ khi Minh Hà Lão Tổ muốn chịu chết, nếu không chắc chắn sẽ bỏ chạy trối chết.

Thực tế, trong quỹ tích thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, Minh Hà Lão Tổ rất giỏi ẩn nhẫn.

Nếu không, với xuất thân của gã, tai kiếp đã sớm giáng xuống rồi.

Bởi lẽ gã là kẻ được diễn hóa từ sức mạnh ô uế nhất thế gian — Huyết Hải.

Lúc này, sau khi Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn bị Chiêu Yêu Phiên hấp dẫn hướng về phía cực thâm Đông Hải.

Không lâu sau, Minh Hà Lão Tổ cũng vừa vặn tới nơi này.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, gã đã ngẩn người.

Bởi vì lúc này Nữ Oa hiện thân, cùng Tô Mạch đưa mắt nhìn sang, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười đầy ẩn ý. "Minh Hà đạo hữu, hôm nay ta có cơ duyên chứng đạo, mong đạo hữu cho chút thuận tiện, nếu không, đừng trách ta không nể tình đồng đạo tại Tử Tiêu Cung." Nữ Oa lên tiếng trước, trực tiếp nói thẳng. "Hửm...

Cơ duyên chứng đạo?

Chẳng lẽ Nữ Oa đạo hữu đã ngộ thấu khế cơ thành Thánh?" Minh Hà Lão Tổ hỏi một câu, sau đó nhìn về phía Tô Mạch bên cạnh, lập

tức hiểu ra.

Cơ duyên chứng đạo chắc chắn nằm trên người Tô Mạch.

Nếu không, cậu ta tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây và nói ra những lời đó.

Trong chớp mắt, Minh Hà Lão Tổ uất ức đến cực điểm, rõ ràng nắm trong tay bài tốt, cuối cùng lại đánh thành ra thế này. "Haiz...

Thôi được, đã là cơ duyên chứng đạo của Nữ Oa đạo hữu, vậy ta không làm phiền nữa." Dứt lời, bóng dáng Minh Hà Lão Tổ lóe lên, trực tiếp hóa thành một luồng huyết quang ngất trời trốn đi thật xa. "Gã này quả nhiên là kẻ biết 'núp lùm' nhất Hồng Hoang, thấy có gì không ổn là lập tức rút lui, hèn gì những vị đại năng khác đều lần lượt ngã xuống, còn gã vẫn sống nhăn răng." Nhìn bóng dáng bỏ chạy hối hả của Minh Hà Lão Tổ, Tô Mạch thầm cảm thán trong lòng.

Cùng lúc đó... "Được rồi, Tô Mạch đạo hữu, nguy cơ đã giải trừ, giờ cũng đến lúc đưa cho ta Cửu Thiên Tức Nhưỡng rồi chứ?" Nữ Oa quay đầu nhìn Tô Mạch. "Vâng, đa tạ Nữ Oa sư thúc tương cứu, một phần ba Cửu Thiên Tức Nhưỡng này chắc là đủ rồi." Tô Mạch phất tay, trực tiếp lấy ra một phần ba Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Thật ra từ khi rời khỏi Bất Chu Sơn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng vẫn luôn được cậu mang theo bên mình.

Lần trước ở Bồng Lai tiên đảo, để nuôi dưỡng Hoàng Trung Lý, cậu đã để lại một phần ba.

Giờ Nữ Oa đòi thêm một phần ba, số Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn lại trong tay cậu không còn nhiều nữa.

Lúc này, thấy Tô Mạch lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng, đôi mắt đẹp của Nữ Oa sáng lên, phất tay thu lấy. "Ta... sắp chứng đạo rồi.

Ta đã hứa cho ngươi hai phần khí vận, vậy nên hãy đi theo ta,

ngươi có thể chứng kiến dị tượng chứng đạo của ta, điều này sẽ có trợ giúp lớn cho tu vi sau này của ngươi." Nữ Oa trực tiếp lên tiếng, dứt lời, bà hóa thành một luồng độn quang bay về phía bờ Đông Hải.

Thực tế, vì Nữ Oa là người đầu tiên lĩnh ngộ được cơ duyên chứng đạo, hiện giờ tu vi thậm chí đã vượt qua Tam Thanh, đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chính vì vậy, dưới sự thi triển sức mạnh Chiêu Yêu Phiên, bà mới có thể thuận lợi ảnh hưởng đến bọn người Đông Hoàng Thái Nhất.

Sau khi Nữ Oa biến mất, Tô Mạch cũng lập tức đuổi theo.

Chương 95

Tại bờ Đông Hải, theo quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, đây vốn là nơi ra đời của lứa tiên thiên nhân tộc đầu tiên.

Một ngày nọ, Nữ Oa giáng lâm, đứng giữa tầng không nhìn xuống vùng đất linh khí sung túc phía dưới, rơi vào trầm tư.

Tuy đã tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, được Thiên Đạo chỉ dẫn và thấu triệt cơ duyên chứng đạo nằm trên người Tô Mạch, nhưng sau khi nắm giữ phần cơ duyên đó, bà vẫn cần phải tham ngộ và lĩnh ngộ tạo hóa.

Vì thế, sau khi đến bờ Đông Hải, bà không nói một lời, sức mạnh nguyên thần luôn đan xen với Hồng Mông Tử Khí, thần sắc trên mặt thay đổi khôn lường.

Khi thì giãn ra, khi thì nhíu chặt.

Cứ như thế, thời gian trôi qua không biết bao lâu.

Một ngày kia, Nữ Oa đang trầm tư bỗng nhiên mở bừng đôi mắt đẹp, đồng thời một luồng khí tức huyền diệu cực hạn từ trên thân bà bùng phát dữ dội. "Ta... từ sau ba lần nghe Đạo Tổ truyền đạo, bái sư Huyền Môn, trải qua ngàn năm quang cảnh, quan sát sự biến thiên của Hồng Hoang.

Vu Yêu tranh đấu, sinh linh lầm than.

Chúng sinh đau khổ, thiên cơ hỗn loạn.

Nay tham ngộ Hồng Mông, nhận Thiên Đạo chỉ dẫn, ta sẽ tạo ra một chủng tộc mới, bù đắp cho sự khiếm khuyết của Hồng Hoang.

Chủng tộc này sẽ hòa bình, tích cực, kiên cường, sinh sôi không ngừng.

Mong rằng sau này Hồng Hoang sẽ ít đi tranh chấp, Thiên Đạo làm chứng!" Đột nhiên, khi giọng nói của Nữ Oa vang lên, khí tức trên người bà càng trở nên huyền diệu hơn.

Lĩnh ngộ tạo hóa, tạo ra một chủng tộc mới, đó chính là mệnh số vốn có khi sinh ra.

Giờ đây đã lĩnh ngộ, chỉ cần tạo ra chủng tộc này, ngay lập tức sẽ có vô lượng Thiên Đạo công đức giáng xuống, hỗ trợ chứng đạo thành Thánh.

Lúc này, khí tức trên người Nữ Oa càng lúc càng đậm đặc, bà phất tay lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Nặn đất tạo người... một đoạn thần thoại chính thức bắt đầu.

Cùng lúc đó, Tô Mạch quan sát Nữ Oa chứng đạo, chịu ảnh hưởng từ khí tức của bà, tu vi trên người cũng bắt đầu từ từ tăng trưởng.

Dẫu sao đây cũng là một đại công đức của thiên địa, được Thiên Đạo công nhận.

Trước có Hồng Quân ba lần truyền đạo, bổ sung quy tắc tu luyện cho Hồng Hoang.

Nữ Oa tạo ra một chủng tộc mới, cũng mang công đức bù đắp Hồng Hoang tương tự.

Thế nên dù cảnh giới hai bên chênh lệch xa, nhưng chỉ cần ở gần, giống như ngày trước nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, tự nhiên sẽ được Thiên Đạo ưu ái.

Tu vi của cậu, dù không chủ động tu luyện cũng sẽ tăng trưởng nhanh chóng. "Sướng thật!

Tuy kém một chút so với việc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, nhưng cũng giống như đang bật hack để tu luyện vậy." Tô Mạch thầm mừng

rỡ.

Tiếp theo, vì có đại thần thông giả chứng đạo, nơi này có thể coi là tuyệt đối an toàn.

Tô Mạch động tâm, bắt đầu nghiên cứu luồng Hồng Mông Tử Khí đã cướp được trước đó. 'Ong ~~' Lúc này, cậu lật bàn tay, một luồng ánh tím nhảy động.

Truyền thuyết kể rằng đạo tử khí này sẽ biến thành 'cái Một' trốn đi, biến mất khỏi Hồng Hoang, ngay cả hậu thế cũng không ai có được.

Nhưng có một điểm đáng nghi.

Tại sao Nhân tộc có thể trỗi dậy nhanh chóng và trở thành chủng tộc đỉnh phong duy nhất của Hồng Hoang sau này?

Chương 96

Nên biết rằng, nhìn lại toàn bộ quỹ tích Hồng Hoang, dù là thời đại Hung thú sau khi khai thiên, hay là Tam tộc tranh bá, hay thời đại Vu Yêu, bất kỳ chủng tộc đỉnh phong nào mà chẳng sở hữu khí vận vô thượng, lãnh tụ của họ đều là những tồn tại có gót chân Tiên Thiên Thần Thai.

Thế nhưng, các chủng tộc đó đều vì nhiều lý do mà phải rút lui khỏi vũ đài tranh bá Hồng Hoang.

Nhân tộc do Nữ Oa lĩnh ngộ tạo hóa tạo ra, căn bản không thể so bì với những chủng tộc đỉnh phong kia.

Vậy dựa vào đâu mà có thể đứng đầu thiên hạ?

Trong quỹ tích thần thoại, Nữ Oa sau khi chứng đạo thì không màng đến Nhân tộc, một chủng tộc hoàn toàn mới sinh ra giữa lúc lượng kiếp Vu Yêu đang diễn ra, nhỏ yếu đến mức không bằng cả con kiến.

Thế mà Nhân tộc vẫn có thể giữ cho ngọn lửa không tắt, truyền thừa qua từng thế hệ.

Tất nhiên, trong đó cũng có các đại thần thông giả như Tam Thanh hộ đạo, nhưng trước khi họ xuất hiện, mọi chuyện vẫn rất mong manh.

Điều quan trọng nhất là, Nhân tộc được sinh ra ngay sau khi luồng Hồng Mông Tử Khí kia biến mất.

Đối chiếu về mặt thời gian, hoàn toàn trùng khớp với suy đoán hiện tại.

Thế nên, ngay khoảnh khắc Tô Mạch lấy ra luồng Hồng Mông Tử

Khí, tâm thần cậu chấn động, kết hợp với cốt truyện thần thoại Hồng Hoang đã biết, trong lòng nảy ra một suy đoán táo bạo. "Ừm...

Hồng Mông Tử Khí, cái Một trốn đi...

Cái Một đó chắc chắn không biến mất, mà đã rơi vào người Nhân tộc, kết hợp với khí vận của chủng tộc này.

Nếu không, Nhân tộc sao có thể không bị diệt vong trong cuộc tranh đấu Vu Yêu?

Nên nhớ trong thần thoại có đoạn Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm." Cái Một trốn đi được hậu thế gọi là 'một tuyến cơ duyên', cũng có thể gọi là 'một tuyến sinh cơ'.

Nếu nó thực sự kết hợp với khí vận Nhân tộc, hoàn toàn có thể bù đắp khiếm khuyết bẩm sinh của họ.

Lúc này, Tô Mạch càng nghĩ càng thấy đúng, ánh mắt cậu bừng sáng. "Để xem Hồng Mông Tử Khí có tác dụng gì với hệ thống không đã, nếu không dùng được, có lẽ mình có thể lợi dụng đạo tử khí này để đoạt lấy thêm khí vận của Nhân tộc." Tô Mạch lập tức gọi hệ thống trong đầu. "Hệ thống...

Lần thăng cấp trước, ngươi thông báo ta đã nhìn trộm được một góc Hồng Mông, vậy Hồng Mông có liên hệ đặc biệt gì với Hồng Mông Tử Khí không?" Sau khi hỏi, Tô Mạch không khỏi căng thẳng.

Hệ thống là quân bài tẩy lớn nhất, cũng là bí mật lớn nhất của cậu.

Dựa trên thông tin có được, nó còn liên quan đến Hồng Mông...

Phân tích kỹ, thế giới mà Tô Mạch xuyên không tới có lẽ không hề đơn giản.

Bởi vì chỉ nhìn vào những thần thông đại thế giới và bảo bối nhận

được sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hồng Hoang không phải là duy nhất.

Sau khi tất cả thế giới hợp thành, rất có thể chính là Hồng Mông mà hệ thống đã nhắc tới.

Còn về Hồng Mông Tử Khí, nó do Bàn Cổ chém khai Hỗn Độn Đại Đạo diễn hóa thành.

Trong thần thoại, trước Hỗn Độn là Hồng Mông, hoặc Hỗn Độn Đại Đạo có quan hệ với Hồng Hoang giống như Thiên Đạo vậy... nó bao la vạn tượng, hiện hữu khắp nơi.

Chẳng lẽ điều đó không có nghĩa là Bàn Cổ từng dùng lực chứng đạo, từ trong Hồng Mông tách ra một đại thế giới đỉnh cấp sao?

Vì vậy, Tô Mạch tự nhiên muốn xác nhận xem Hồng Mông Tử Khí và Hồng Mông trong thông báo hệ thống rốt cuộc có liên hệ gì.

Rất nhanh, sau khi kết nối với hệ thống, một tiếng thông báo vang lên trong đầu. [Đinh!

Hệ thống thông báo: Hồng Mông Tử Khí do một phần quy tắc Hồng Mông bị phá vỡ ngưng tụ thành, nuôi dưỡng đến nay đã mang dấu ấn của Hồng Hoang, không thể dùng để thăng cấp hệ thống...] Chỉ trong thoáng chốc, hệ thống đã đưa ra lời giải thích tương ứng.

Chương 97

"Quả nhiên là vậy." Nghe hệ thống giải thích, Tô Mạch thấy nhẹ lòng hẳn.

Tiếp đó, cậu trầm tư suy tính cách lợi dụng đạo Hồng Mông Tử Khí này để mưu cầu nhiều lợi ích hơn.

Trong quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, Nhân tộc sau này sẽ trở thành chủng tộc đỉnh phong duy nhất, khí vận chủng tộc lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Chính vì vậy mới có sự tranh giành giữa các Thánh nhân.

Đặc biệt là thời đại Tây Du cuối cùng, Tây Phương nhị thánh đã khổ tâm kinh doanh từ thời Hồng Hoang thượng cổ, cuối cùng thành công để Phật pháp truyền sang phía Đông, chia sẻ khí vận Nhân tộc.

Lúc này, Tô Mạch nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay, ánh mắt rực sáng. "Ừm, trong truyền thuyết, khí vận Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra bị Lão sư của ta khai sáng Nhân giáo chia đi ba phần, hậu thế trong lượng kiếp Tây Du lại bị Phật môn chia đi mấy phần.

Thánh nhân còn cần tranh đoạt khí vận Nhân tộc, tại sao mình lại không thể?

Theo tình hình hiện tại, Nữ Oa chứng đạo, hứa cho mình hai phần, nếu mình dùng Hồng Mông Tử Khí chiếm thêm một phần nữa, chẳng phải mạch Tam Thanh chúng ta sẽ được hưởng nhiều hơn sao?

Lúc đó mình cùng Lão sư chia nhau sáu phần, Nữ Oa sư thúc vốn không màng đến Nhân tộc, cuối cùng chỉ còn lại một phần, coi như mình đã nhanh tay chiếm trước một phần khí vận vốn thuộc về Phật môn Tây Phương rồi." Tô Mạch phân tích một hồi, cảm thấy cách này

rất khả thi.

Bởi vì trong truyền thuyết, khí vận Nhân tộc chia làm mười phần.

Nữ Oa là người tạo ra nên nắm ba phần, Thái Thanh Lão Tử khai sáng Nhân giáo cũng được chia ba phần.

Bốn phần còn lại trở thành mục tiêu tranh giành của các Thánh nhân sau này.

Hiện giờ Nữ Oa hứa cho cậu hai phần, coi như đã nhường trước phần khí vận đó, chỉ giữ lại một phần.

Tiếp theo, nếu lợi dụng Hồng Mông Tử Khí chiếm thêm một phần, tự nhiên sẽ tách ra từ sáu phần khí vận còn lại của Nhân tộc.

Tổng cộng, ngay cả khi đến thời đại Tây Du, Phật pháp truyền sang phía Đông, phía Tây cũng chỉ còn lại hai phần khí vận Nhân tộc.

Khoảng thời gian đó dài vô tận, lúc đó thực lực của Tô Mạch không biết đã tăng lên mức nào rồi, việc phá vỡ cực hạn Hồng Hoang gần như là chuyện trong tầm tay. "Ừm, Nhân tộc mới sinh, tuy lứa đầu tiên có Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng căn cơ lại yếu quá.

Lần trước mình ký danh nhận được một cây Ngộ Đạo Trà Thụ, trong tay còn có một phần ba Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nếu để Hồng Mông Tử Khí dung hợp vào Ngộ Đạo Trà Thụ, lợi dụng Hỗn Độn Hồ Lô nghịch chuyển tiên thiên, chắc chắn có thể khiến linh căn của Huyền Hoàng thế giới thăng cấp lên tầng thứ Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang.

Lúc đó, để Ngộ Đạo Trà Thụ bén rễ tại nơi này hộ đạo cho Nhân tộc, chắc chắn sẽ có thêm một phần khí vận xuất hiện." Sau một hồi mưu tính, trên mặt Tô Mạch cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Thực tế, với kế hoạch này, cậu không lo lắng có người cướp đoạt.

Bởi vì sau khi Nhân tộc ra đời, đây là đất tổ của họ, có dư uy của Thánh nhân Nữ Oa, dù có kẻ tâm hoài bất chính cũng phải dè chừng vài phần.

Hơn nữa, Ngộ Đạo Trà Thụ là vật của Tô Mạch, một khi có kẻ cướp đoạt, cậu hoàn toàn có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Chưa kể với thực lực hiện tại của Tô Mạch, ngoại trừ Thánh nhân, đơn đả độc đấu cậu chẳng sợ bất kỳ ai.

Sắp tới cậu sẽ có được ba phần khí vận Nhân tộc, tu vi có thể tiến thêm một bước, biết đâu có cơ hội thúc đẩy nguyên thần đạt tới cấp độ Đạo quả hoa nở mười hai cánh.

Lúc đó, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong với gót chân Tiên Thiên Thần Thai cũng có thể dễ dàng trấn áp.

Tất nhiên... quan trọng hơn là một khi vật này được tạo ra thành công, bên trong nó sẽ lưu lại dấu ấn của Tô Mạch, nói cách khác, chỉ cần cậu muốn là có thể mang nó đi bất cứ lúc nào.

Vì vậy tổng hợp lại, việc để Ngộ Đạo Trà Thụ ở đây trở thành một loại tín ngưỡng của Nhân tộc mang lại lợi ích không tưởng, dùng một câu để hình dung là: của ta vẫn là của ta, ta ban cho thì cũng có thể lấy đi bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, việc này cũng hoàn toàn thuận ứng đại thế Hồng Hoang.

Hồng Quân thời kỳ truyền đạo từng nói, đại thế Hồng Hoang không thể nghịch chuyển, nhưng tiểu thế thì có thể thay đổi.

Luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng dung nhập vào khí vận chủng tộc của Nhân tộc, thúc đẩy Nhân tộc trỗi dậy chính là đại thế.

Chương 98

Tuy Tô Mạch có được Hồng Mông Tử Khí, nhưng trong tình huống không dùng được, cậu thuận theo đại thế, để nó dung hợp với Ngộ Đạo Trà Thụ tọa trấn đất tổ Nhân tộc, cũng thuộc về việc dung nhập vào khí vận Nhân tộc.

Như vậy, cậu lại có thể kiểm soát khí vận Nhân tộc tốt hơn.

Tóm lại, kế hoạch này trăm lợi mà không một hại.

Trong lúc Tô Mạch đang tính toán, Nữ Oa đã thử vô số lần và cuối cùng thành công tạo ra người đầu tiên.

Ngay sau đó, khi đã có kinh nghiệm, tốc độ của bà ngày càng nhanh hơn.

Hai người, ba người, bốn người, năm người...

Cứ như vậy, ròng rã ba ngày ba đêm trôi qua.

Phía dưới đã xuất hiện tới ba ngàn bóng người. "Lão sư từng nói, đại đạo có ba ngàn, là nguồn gốc của Hồng Mông.

Ta tạo ra một tộc, con số ứng với ba ngàn để đạt tới sự viên mãn.

Thiên Đạo trên cao, ta — Nữ Oa, lĩnh ngộ tạo hóa, bù đắp khiếm khuyết của Hồng Hoang, khai sáng một chủng tộc mới, đặt tên là Nhân.

Nay công đức đã viên mãn, chứng đạo thành Thánh, mong Thiên Đạo làm chứng!" Đột nhiên, khi giọng nói của Nữ Oa truyền đi, lập tức dẫn đến sự cộng hưởng của Thiên Đạo.

Trên tầng không, những đám mây vàng khổng lồ lập tức cuộn trào.

Sau một tiếng nổ vang trời, hai con rồng vàng công đức một lớn

một nhỏ tức khắc giáng xuống, lần lượt nhập vào cơ thể Nữ Oa và Tô Mạch. 'Ong ~~' Chỉ trong nháy mắt, Tô Mạch cảm nhận được tu vi nguyên thần bùng nổ dữ dội, lập tức đột phá lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tất nhiên, Đại La Đạo quả hoa nở chín cánh tạm thời chưa đột phá.

Bởi vì để đột phá Đạo quả cần phải kích hoạt dấu ấn trong hoa Đạo quả.

Với tích lũy hiện tại của Tô Mạch vẫn còn thiếu một chút.

Nhưng cũng sắp rồi.

Vì sau khi Nữ Oa chứng đạo, cậu sẽ sớm sở hữu ba phần khí vận Nhân tộc.

Dùng khí vận cùng với tích lũy hiện có hoàn toàn có thể xung kích cảnh giới hoa nở mười hai cánh.

Lúc này, cùng với luồng rồng vàng công đức lớn nhất nhập vào người Nữ Oa, khí tức của bà bắt đầu tăng vọt.

Chuẩn Thánh đỉnh phong...

điểm giới hạn... bùng nổ!

Trong sát na, một luồng ánh tím do nguyên thần diễn hóa phóng lên trời, sau đó trên tầng không, ý chí Thiên Đạo hiển hiện, trực tiếp nạp nó vào trong.

Nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, đó chính là tiêu chuẩn của Thánh nhân.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bởi vì hiện tại Nữ Oa vẫn chưa hoàn toàn hoàn tất việc lột xác

tầng thứ sinh mệnh.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy tương đương với Thánh nhân, nhưng cũng có những điểm khác biệt lớn.

Cứ như thế, khi khí tức của Nữ Oa ngày càng nồng đậm, bà mở bừng đôi mắt, nhìn về phía ba ngàn Nhân tộc mới tạo ra. "Ta khai sáng Nhân tộc, hưởng ba phần khí vận.

Nay chia ra hai phần, còn lại một phần cũng đủ để chứng đắc Hỗn Nguyên.

Chương 99

Hôm nay đạo của ta đã thành, khí vận Nhân tộc, xuất!" Trong khoảnh khắc, khi giọng nói của Nữ Oa vừa dứt, từ trong ba ngàn nhân tộc nhỏ bé lập tức tách ra ba luồng khí vận.

Một luồng nhập vào người Nữ Oa, khiến khí tức của bà một lần nữa tăng vọt, trực tiếp bước ra bước cuối cùng, chứng đạo thành Thánh.

Hai luồng còn lại xoay vần hồi lâu trên đỉnh đầu Tô Mạch.

Thấy cảnh này, Tô Mạch cảm thấy huyết mạch sôi trào, biết cơ hội đã đến. "Ta — Tô Mạch, quan sát Thánh nhân chứng đạo, ngộ được một tia tạo hóa.

Nhân tộc là chủng tộc có khí vận dưới sự bảo hộ của Thiên Đạo, ta nguyện vì họ hộ đạo.

Hôm nay, dùng Hồng Mông Tử Khí dung hợp vào linh căn Ngộ Đạo Trà Thụ, dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng nuôi dưỡng, dùng Tam Quang Thần Thủy tưới nhuần, dùng Hỗn Độn Hồ Lô nghịch chuyển tiên thiên, tạo thành Tiên Thiên Linh Căn, tọa trấn đất tổ của Nhân tộc.

Mong Thiên Đạo làm chứng!" Chỉ thấy khi giọng nói của Tô Mạch vừa dứt, Hồng Mông Tử Khí, Ngộ Đạo Trà Thụ, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy trong tay cậu đồng loạt bay ra.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Hồ Lô dưới sự vận hành của nguyên thần cũng giải phóng sức mạnh nghịch chuyển tiên thiên, bao trùm lấy những món chí bảo này. 'Ong ~~ Ong ~~ Ong ~~' Sức mạnh nghịch chuyển tiên thiên dâng trào, luồng Hồng Mông Tử Khí kia dưới sức mạnh này từ từ dung hợp vào Ngộ Đạo Trà Thụ.

Tiếp đó, Cửu Thiên Tức Nhưỡng rơi xuống hóa thành một vùng linh thổ cho Ngộ Đạo Trà Thụ bén rễ.

Còn Tam Quang Thần Thủy thì hòa vào trong đó, tư nhuận vạn vật.

Chỉ trong chớp mắt, Ngộ Đạo Trà Thụ bắt đầu lột xác mạnh mẽ.

Từ một linh căn vốn chỉ thuộc về đại thế giới huyền huyễn, nó điên cuồng nhảy vọt lên tầng thứ Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, khi Ngộ Đạo Trà Thụ bắt đầu lột xác, trên tầng không mây mù cuộn trào, kết thành tầng mây cực kỳ giống với lúc Tô Mạch tạo ra Tiên Thiên Chí Bảo lần trước.

Thấy cảnh này, Tô Mạch nhíu mày, thầm nghĩ không ổn. "Thiên Đạo trên cao, ta — Tô Mạch, để lại cái Một trốn đi tại đây, nghịch chuyển tiên thiên sinh ra linh căn để hộ đạo cho Nhân tộc, mong Thiên Đạo làm chứng!" Lúc này, cùng với giọng nói của Tô Mạch, tầng mây trên không trung cuối cùng cũng tan đi, dường như đã công nhận hành động này.

Thực tế, việc tạo ra một cây Tiên Thiên Linh Căn Hồng Hoang cũng vi phạm quy tắc Hồng Hoang, tự nhiên sẽ có thiên phạt giáng xuống.

Nhưng Nhân tộc là đứa con cưng của Thiên Đạo, Tô Mạch dùng cớ hộ đạo Nhân tộc nên có thể miễn đi thiên phạt.

Tất nhiên, nếu sau này mang Ngộ Đạo Trà Thụ đi thì thiên phạt tự nhiên sẽ xuất hiện.

Nhưng lúc đó, Tô Mạch tự tin mình hoàn toàn có đủ năng lực để chống lại loại thiên phạt cấp độ này.

Lúc này, ngay khi thiên phạt biến mất, Ngộ Đạo Trà Thụ phía

dưới cuối cùng cũng hoàn thành quá trình lột xác, trưởng thành thành một cây cổ thụ chọc trời.

Vào lúc đó, từ trong Nhân tộc lại bay lên một phần khí vận, hội tụ với hai phần khí vận vẫn chưa rơi xuống trước đó, cuối cùng trực tiếp nhập vào cơ thể Tô Mạch. 'Ong ~~' Chỉ trong chớp mắt, vô tận sự huyền diệu dâng trào trong tâm trí.

Tô Mạch phúc chí tâm linh, đóa hoa Đạo quả chín cánh trong nguyên thần bừng sáng vô tận. "Ừm...

Ba phần khí vận, vô lượng công đức, quả nhiên đã cảm ứng được khế cơ để nguyên thần xung kích cảnh giới hoa nở mười hai cánh." Đạo mà Tô Mạch tu luyện không giống với đạo của Hồng Quân truyền lại.

Không trảm Tam Thi, không tu công đức.

Đạo của cậu là đạo đạt đến cực cảnh của nguyên thần, nhục thân và ý chí.

Nếu mỗi cái đều đạt đến cấp độ hoa nở mười hai cánh, hội tụ lại sẽ là ba mươi sáu cánh.

Nên biết rằng đó chính là phẩm cấp của Hỗn Độn Thanh Liên.

Tuy trong các phiên bản thần thoại hậu thế, có người xếp Hỗn Độn Thanh Liên vào hàng đứng đầu mười đại tiên thiên linh căn, nhưng Tô Mạch lại không nghĩ vậy.

Bởi vì mười đại tiên thiên linh căn đó đều đã tồn tại từ thời kỳ Hồng Hoang chưa khai mở.

Chương 100

Nói cách khác, thay vì gọi là tiên thiên linh căn, dùng từ Hỗn Độn linh căn để hình dung sẽ chính xác hơn.

Tất nhiên, sở dĩ hậu thế gọi chung là mười đại tiên thiên linh căn Hồng Hoang vì sau khi khai thiên, những linh căn này đã bị Bàn Cổ đưa hết vào Hồng Hoang.

Ngay cả Hỗn Độn Thanh Liên cũng không ngoại lệ, sau khi vào Hồng Hoang, do không có công đức khai thiên nên cuối cùng bị phân giải.

Còn các linh căn khác cũng ít nhiều có những khiếm khuyết vì quy tắc bản nguyên của Hồng Hoang đã định đoạt như vậy.

Thế nên, mười đại tiên thiên linh căn nếu thực sự có thể phản bản hoàn nguyên, căn nguyên của chúng thậm chí còn cao hơn cả những Tiên Thiên Thần Thai sinh ra ngay khi khai thiên ở Hồng Hoang.

Chính vì thế, người đầu tiên sinh ra linh trí và hóa hình là Dương Mi Đại Tiên mới có sức mạnh tranh phong với Hồng Quân, thậm chí là áp chế ông ta.

Hỗn Độn Thanh Liên được xưng tụng là đệ nhất linh căn, lại càng không tầm thường.

Cấp độ ba mươi sáu cánh... có thể coi là Hỗn Độn Chí Bảo.

Nếu Tô Mạch có thể khiến nhục thân, nguyên thần và ý chí đều đạt đến cực cảnh hoa nở mười hai cánh, việc chứng đạo Hỗn Nguyên hoàn toàn không thành vấn đề.

Đạo này thậm chí còn vượt xa Hỗn Nguyên thông thường, ngang ngửa với việc Bàn Cổ dùng sức mạnh bản nguyên chứng đạo năm

xưa.

Lúc này, ngay khi Tô Mạch cảm ứng được khế cơ để nguyên thần xung kích cảnh giới hoa nở mười hai cánh, sức mạnh trên người cậu lập tức bùng nổ toàn diện. 'Oanh...

Oanh...

Oanh!' Khí tức khủng bố dâng trào, đóa hoa Đạo quả trong nguyên thần hiển hiện ngay trên đỉnh đầu.

Chín cánh — viên mãn Hồng Hoang...

Mười cánh...

Mười một cánh...

Mười hai cánh!

Đóa hoa Đạo quả từ từ nở rộ, dưới sự gia trì của ba phần khí vận Nhân tộc và công đức có được từ việc Nữ Oa chứng đạo, nó giải phóng ánh kim quang nồng đậm.

Dưới ánh hào quang đó, cả vùng bờ Đông Hải như biến thành một quốc gia vàng rực rỡ.

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc nguyên thần Tô Mạch nở đóa hoa Đạo quả mười hai cánh, Thiên Đạo cảm ứng được, một con mắt dọc khổng lồ ngưng tụ trên tầng không.

Quy tắc Hồng Hoang từ khi sinh ra đã được định sẵn: chín là con số viên mãn, bất cứ thứ gì vượt qua sự viên mãn đều sẽ chịu sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Tất nhiên, những tồn tại có đại công đức hộ thân có thể làm giảm bớt hoặc thậm chí miễn trừ thiên phạt.

Giống như mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo kia, nhờ có công đức khai thiên của Bàn Cổ nên dù ở trong Hồng Hoang vẫn được che chở.

Còn những thứ khác, ví dụ như Hỗn Độn Thanh Liên, dù mạnh đến đâu nhưng vì không chịu nổi lực khai thiên, lại không có công đức khai thiên nên cuối cùng bị phân giải thành các loại vật chất tiên thiên.

Đó chính là quy tắc của Hồng Hoang.

Lúc này, Tô Mạch muốn nguyên thần hoa nở mười hai cánh, mưu toan phá vỡ con số viên mãn của Hồng Hoang để đạt tới cực cảnh, tự nhiên gây ra chấn động khắp chốn.

Chỉ trong nháy mắt, trên tầng không, Thiên Phạt Chi Nhãn ngưng tụ, luồng lôi kiếp khủng bố lan rộng tới hàng ức vạn dặm, lấy cậu làm trung tâm nhanh chóng hội tụ.

Tuy nhiên, đúng lúc Tô Mạch đang xung kích mười hai cánh, quá trình chứng đạo thành Thánh của Nữ Oa cũng bước vào giai đoạn cuối.

Khí tức của bà tăng vọt điên cuồng, tầng thứ sinh mệnh không ngừng lột xác.

Trong phút chốc, trên bầu trời bờ Đông Hải, dị tượng Thánh nhân chứng đạo 'thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên' và dị tượng Tô Mạch xung kích nguyên thần hoa nở mười hai cánh chiếu rọi lẫn nhau.

Tuy dị tượng của Nữ Oa có đẳng cấp cao hơn, thuộc về Hỗn Nguyên, nhưng dị tượng do Tô Mạch tạo ra cũng không hề thua kém.

Chương 101

Đặc biệt là lúc luồng kiếp vận từ hàng ức vạn dặm hội tụ, cảnh tượng trông như ngày tận thế, trong khi dị tượng chứng đạo của Nữ Oa lại mang đến hy vọng.

Hai loại dị tượng tạo thành sự tương phản rõ rệt. 'Ong ~~ Ong ~~ Ong ~~' Cuối cùng, ở giai đoạn sau cùng, Nữ Oa đã hoàn tất việc lột xác tầng thứ sinh mệnh.

Khí tức đặc trưng của Thánh nhân trực tiếp truyền đi, lan tỏa khắp bốn phương tám hướng. "Ta — Nữ Oa, tạo ra Nhân tộc, nay công đức viên mãn, chứng đạo thành Thánh.

Nay muốn đến ngoài ba mươi ba tầng trời để khai tịch đạo tràng, tên là Oa Hoàng Cung.

Chúng sinh Hồng Hoang đều có thể đến nghe." Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên, giống như lúc Hồng Quân chứng đạo năm xưa, nhanh chóng thông cáo toàn bộ Hồng Hoang.

Lúc này, trên thánh sơn Côn Luân, cảm ứng được khí tức Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, Tam Thanh lần lượt tỉnh lại, trong mắt lộ ra tinh quang. "Ừm, cơ duyên chứng đạo của Nữ Oa sư muội là tạo ra một tộc, vậy cơ duyên của chúng ta sẽ là gì đây?" Ánh mắt Lão Tử lóe sáng, không kìm được mà lẩm bẩm một câu. "Chúng ta có Hồng Mông Tử Khí, mỗi đạo đều có Thiên Đạo chỉ dẫn, có lẽ Nữ Oa sư muội đã tham ngộ được tạo hóa, là con đường sáng tạo chăng." Nguyên Thủy cũng lên tiếng, ánh mắt thoáng hiện một tia thần sắc khó tả. "Ơ, đại huynh, nhị huynh, có phát hiện ra điều gì không?

Lần này Nữ Oa sư muội chứng đạo, trong khí tức Thánh nhân dường như còn chứa đựng một luồng khí tức mạnh mẽ khác.

Khí tức này hình như có liên quan đến tiểu tử Tô Mạch." Bỗng nhiên, Thông Thiên cảm ứng được điều gì đó, liền thốt lên. "Hử?

Đúng vậy, khí tức đó quả thực liên quan đến Tô Mạch, chẳng lẽ nó cũng đang ở đó?" Nguyên Thủy cảm nhận một chút, cũng nhận ra điều tương tự.

Ngay khi giọng nói vừa dứt, Lão Tử thực hiện một phép thôi diễn, sau đó chân mày lập tức nhíu lại. "Không đúng...

Khí tức chứng đạo Hỗn Nguyên là cực hạn của Hồng Hoang, dưới luồng khí tức đó, khí tức của Tô Mạch lẽ ra phải bị che lấp hoàn toàn.

Thế nhưng hiện giờ chúng ta vẫn có thể cảm nhận được, chẳng lẽ nó đang cố gắng đột phá cấp độ Đạo quả nguyên thần hoa nở chín cánh?" Sau câu nói của Lão Tử, cả Nguyên Thủy và Thông Thiên đều chấn động.

Họ là những người có gót chân Tiên Thiên Thần Thai, lại mang thiên mệnh thành Thánh.

Từ khi sinh ra, trong dấu ấn linh hồn đã có thông tin rằng chín là con số viên mãn của Hồng Hoang, không thể vượt qua.

Vượt qua con số viên mãn đó, Thiên Đạo tự nhiên sẽ giáng trừng phạt.

Giờ đây, cảm ứng được khí tức của Tô Mạch thấp thoáng xuyên qua khí tức chứng đạo của Nữ Oa truyền tới, cả ba lập tức đoán ra nguyên do. "Hỏng rồi, chắc chắn Tô Mạch đang thử xung kích cảnh giới Đại La Đạo quả hoa nở mười hai cánh, đi thôi... chúng ta mau đến đó!" Dứt lời, bóng dáng Lão Tử chuyển động, dẫn đầu hóa thành luồng độn quang lao khỏi Côn Luân.

Cùng lúc đó, khi Tam Thanh rời Côn Luân tiến về bờ Đông Hải,

toàn bộ Hồng Hoang cũng chấn động không thôi.

Vì khí tức chứng đạo của Nữ Oa xuất hiện, vô số đại thần thông giả đều giật mình tỉnh giấc khỏi định cảnh.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đang luận đạo cùng Chuẩn Đề cũng giật mình, nhìn về phía bờ Đông Hải. "Nữ Oa đạo hữu chứng đạo rồi, không biết hiền đệ của ta còn bao lâu nữa mới đến lượt đây, thực sự rất mong chờ." Lời này vừa thốt ra, Chuẩn Đề ngồi bên cạnh thoáng hiện vẻ ngượng ngùng. "Khụ...

Hồng Vân đạo hữu bẩm sinh có vận chứng đạo, tin rằng không lâu nữa sẽ được như ý nguyện thôi.

Được rồi, Trấn Nguyên đạo hữu, đã có người chứng đạo, một sự kiện trọng đại như vậy không thể bỏ lỡ, cuộc luận đạo của chúng ta kết thúc ở đây được không?" Chuẩn Đề lập tức đề nghị. "Ừm, được thôi." Nhưng ngay khi Trấn Nguyên Tử vừa đáp lời, Chuẩn Đề đã biến mất tại chỗ.

Chương 102

"Gã này đúng là nóng tính thật, mà khoan, hướng đi của gã dường như không phải là nơi Nữ Oa đạo hữu chứng đạo." Trấn Nguyên Tử lầm bẩm.

Tuy nhiên, khi cảm nhận lại khí tức chứng đạo của Nữ Oa, ông bỗng phát hiện ra một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ khác xen lẫn trong đó.

Không chỉ vậy, thấp thoáng đâu đó, Trấn Nguyên Tử cảm nhận được Ngộ Đạo Trà Thụ, thậm chí trong đó còn ẩn chứa khí tức rất giống với đạo Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Vân từng có được.

Chỉ trong chớp mắt, đôi lông mày của ông nhíu chặt. "Lạ thật, tại sao khí tức đó lại giống với Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân hiền đệ đến vậy?" Trong cơn nghi hoặc, Trấn Nguyên Tử lập tức thực hiện thôi diễn.

Thế nhưng, ngay khi vận chuyển diệu pháp thôi diễn xong, trên mặt ông lộ rõ vẻ giận dữ tột độ. "Hồng Vân hiền đệ...

đã ngã xuống rồi!

Khá khen cho Chuẩn Đề, hóa ra ngươi đã che đậy thiên cơ khiến ta không thể cảm ứng được, đáng chết, đáng chết!" Chỉ trong tích tắc, Trấn Nguyên Tử đã thôi diễn ra tất cả.

Từ Ngộ Đạo Trà Thụ đến Hồng Mông Tử Khí, mọi manh mối đều được ông bóc tách rõ ràng.

Tất nhiên, việc đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng rơi vào tay Tô Mạch cũng bị ông tìm ra.

Nhưng vì Hồng Vân đã thân tử đạo tiêu, ông tự nhiên không trút

giận lên đầu Tô Mạch.

Tất cả đều là do Chuẩn Đề giở trò quỷ.

Để không phải trả nhân quả trời biển năm xưa khi Hồng Vân nhường ghế, gã đã vô sỉ che đậy thiên cơ, đẩy Hồng Vân vào cửa tử. 'Ong ~~' Lúc này, trong cơn thịnh nộ, bóng dáng Trấn Nguyên Tử lóe lên, biến mất khỏi Ngũ Trang Quán.

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, bọn người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng đang bị Chiêu Yêu Phiên dẫn dụ cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Họ nhíu mày, cảm nhận được dị tượng chứng đạo tại bờ Đông Hải, sau khi thôi diễn liền lập tức hiểu ra đầu đuôi sự việc.

Nữ Oa ra tay, Tô Mạch hỗ trợ bà chứng đạo.

Nhân tộc ra đời, Tô Mạch đoạt lấy khí vận.

Từng lớp nhân quả đều được Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn thôi diễn ra trong tích tắc.

Cả hai vô cùng giận dữ, cùng với Côn Bằng hóa thành những luồng độn quang lao thẳng về phía bờ Đông Hải.

Một ngày này, Hồng Hoang chấn động.

Vô số đại thần thông giả từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung lần lượt kéo đến để chứng kiến dị tượng Nữ Oa chứng đạo thành Thánh.

Đồng thời, khí tức xung kích hoa nở mười hai cánh của Tô Mạch cũng làm họ kinh hãi.

Thế nên, cũng giống như Tam Thanh, những người này đều điên cuồng lao về phía Đông Hải. 'Ong ~~ Ong ~~ Ong ~~' Cùng lúc đó, khi Nữ Oa đã chứng đạo thành công và dị tượng của bà đang che lấp mọi thứ, quá trình Tô Mạch xung kích Đạo quả nguyên thần hoa nở mười

hai cánh cũng bước vào thời điểm mấu chốt nhất.

Lúc này, lôi phạt khủng bố trên tầng không đã hoàn toàn thành hình, chực chờ giáng xuống.

Thế nhưng, trong chớp mắt, một luồng sức mạnh huyền diệu vô cùng đột nhiên lan tỏa ra, khiến tia lôi kiếp đầu tiên vừa ngưng tụ đã tan biến. "Tô Mạch... ta nhận cơ duyên của ngươi nên mới chứng đạo thành Thánh.

Hiện giờ Nhân tộc ta vừa tạo ra vẫn chưa có chỗ dựa, hôm nay ngươi xung kích Đại La Đạo quả hoa nở mười hai cánh, vốn đã chạm đến giới hạn quy tắc của Hồng Hoang, sẽ có vô tận thiên phạt giáng xuống.

Hôm nay ta sẽ hóa giải thay ngươi, mong sau này ngươi hãy chiếu cố Nhân tộc đôi chút." Lúc này, ánh mắt Nữ Oa nhìn vào ba ngàn Nhân tộc, dường như có cảm ứng, trong mắt bà thoáng hiện vẻ không đành lòng.

Nhưng khi khí tức ngày càng đậm đặc, vẻ không đành lòng đó biến mất, thay vào đó là một vẻ lãnh đạm đến cực điểm.

Chương 103

Bản chất của Thiên Đạo là lãnh khôi vô tình, Thánh nhân với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo cũng mang đặc tính này.

Dẫu sao, tầng thứ sinh mệnh của Nữ Oa đã hoàn toàn lột xác.

Nghe xong lời Nữ Oa, Tô Mạch mừng thầm.

Vốn định tự mình gánh chịu thiên phạt, không ngờ Nữ Oa lại ra tay hóa giải giúp.

Đây rõ ràng là một món hời lớn.

Còn về việc chiếu cố Nhân tộc, cậu vốn không hề bận tâm.

Phải biết rằng chính cậu cũng cần đoạt lấy khí vận khổng lồ từ Nhân tộc mà, vẹn cả đôi đường, tội gì không làm?

Cùng lúc đó, khi tiếng nói của Nữ Oa vừa dứt, khí tức chứng đạo Hỗn Nguyên phóng lên trời, bao phủ cả tầng không. "Tô Mạch... mau chóng xung kích hoa nở mười hai cánh đi, khí tức chứng đạo Hỗn Nguyên của ta chỉ có thể giúp ngươi chống đỡ trong ba ngày, nếu không thành công, ngươi đành phải tự mình gánh chịu thiên phạt thôi." Nữ Oa lên tiếng lần nữa, rồi dùng khí tức cấp Hỗn Nguyên đánh tan mọi kiếp vân trên tầng không.

Thực tế, thời khắc chứng đạo Hỗn Nguyên cũng là lúc khí tức nồng đậm nhất.

Lúc này, nhờ có các loại gia trì công đức Thiên Đạo, Nữ Oa mới dám mạo hiểm dùng khí tức chứng đạo Hỗn Nguyên của chính mình để va chạm với thiên phạt kiếp nạn của Tô Mạch.

Nếu không, loại kiếp nạn vượt quá giới hạn Hồng Hoang này, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tùy tiện dính vào, bởi vì Thánh

nhân chung quy vẫn nằm dưới Thiên Đạo, chưa thể siêu thoát.

Cứ như thế, sau khi Nữ Oa đánh tan thiên phạt kiếp nạn, Tô Mạch cũng dốc toàn lực đột phá. 'Ong ~~ Ong ~~ Ong ~~' Hoa Đạo quả Đại La nở rộ.

Sức mạnh nguyên thần của Tô Mạch tăng cao vùn vụt.

Thời gian trôi qua.

Ngày thứ nhất... ngày thứ hai... cho đến ngày thứ ba.

Đột nhiên, Tô Mạch mở mắt, đóa hoa Đạo quả lơ lửng trên đỉnh đầu đã hoàn toàn nở rộ một cách trọn vẹn.

Nguyên thần Đại La Kim Tiên, Đạo quả hoa nở mười hai cánh... cực cảnh... cuối cùng đã được đột phá.

Chỉ trong thoáng chốc, dưới ánh hào quang của hoa Đạo quả, tầng thứ sinh mệnh của Tô Mạch bắt đầu cuộc lột xác đầu tiên. 'Oanh long ~~' Một tiếng nổ lớn vang lên, sự thăng hoa đạt đến đỉnh điểm.

Toàn thân Tô Mạch tỏa ra ánh kim quang, khí tức tỏa ra thậm chí còn thấp thoáng có tư thế tranh hùng với khí Hỗn Nguyên của Nữ Oa.

Còn đóa hoa Đạo quả mười hai cánh trên đỉnh đầu thì tỏa ra luồng khí tức huyền diệu khó tả.

Thuộc về cấp độ vượt qua cực hạn Hồng Hoang, nó đã lờ mờ chạm đến một tia khí tức Hỗn Nguyên.

Lúc này, cảm nhận được sự lột xác trong tầng thứ sinh mệnh của Tô Mạch, đôi mắt Nữ Oa trên tầng không thoáng hiện một tia tinh quang khó nói nên lời. "Tô Mạch, đóa hoa Đạo quả mười hai cánh đã thành, thiên phạt tự nhiên sẽ không nhắm vào ngươi nữa.

Sau ngày hôm nay, hy vọng nể tình ta đã giúp ngươi hóa giải một lần kiếp nạn này mà hãy chiếu cố Nhân tộc nhiều hơn." Cuối cùng,

khi tiếng nói của Nữ Oa vừa dứt, khí tức Hỗn Nguyên cùng với dị tượng Thánh nhân 'thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên' cũng tan biến. 'Ong ~~' Cùng lúc đó, cảm nhận được luồng khí tức khủng bố đã biến mất, Tô Mạch thấy Thiên Phạt Chi Nhãn trên không trung nhìn chằm chằm một hồi, dường như không thấy điều gì bất thường nữa mới từ từ biến mất.

Chương 104

"Đạo quả chi hoa, thu!" Tiếp đó, Tô Mạch tâm niệm động một cái, đóa hoa Đạo quả lập tức thu liễm, từ từ lặn vào trong cơ thể cậu.

Cùng lúc đó, ngay khi nguyên thần của Tô Mạch thăng cấp thành công lên hoa nở mười hai cánh, trên Đông Hải, ba luồng độn quang cực tốc lao tới, nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời bờ Đông Hải.

Ba người đó chính là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng.

Ngay khi vừa xuất hiện, ánh mắt họ quét qua Tô Mạch và cây Ngộ Đạo Trà Thụ phía dưới, trong mắt lập tức bùng lên sát ý khủng bố.

Nhưng vì e ngại Nữ Oa đang ở đó và đã chứng đắc quả vị Thánh nhân, họ đành phải kìm nén sát ý xuống. "Yêu tộc Đế Tuấn, bái kiến Nữ Oa Thánh nhân." "Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất, bái kiến Nữ Oa Thánh nhân." "Yêu tộc Côn Bằng, bái kiến Nữ Oa Thánh nhân." Sau khi cả ba lần lượt thi lễ với Nữ Oa, Đế Tuấn dẫn đầu lại lên tiếng. "Nữ Oa Thánh nhân, Người giờ đã là Thánh nhân cao quý, lại là Oa Hoàng của Yêu tộc ta, những nhân quả tính toán trước kia chúng ta sẽ không nhắc tới nữa.

Nhưng tên nhóc này đã đoạt Hồng Mông Tử Khí của chúng ta, lại từng sỉ nhục ta trên Bất Chu Sơn, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Vì vậy, mong Nữ Oa Thánh nhân nể tình Người vẫn là Oa Hoàng của Yêu tộc mà đừng can thiệp vào chuyện này." Đế Tuấn nói một cách bất ti bất kháng, vừa xưng hô Nữ Oa là Thánh nhân, vừa nhắc nhở thân phận Oa Hoàng của bà, lời lẽ vô cùng khéo léo, không chê vào đâu được.

Dẫu sao thân phận của gã cũng không tầm thường.

Là người khai sáng Yêu tộc, hưởng khí vận vô thượng của chủng tộc đỉnh phong nhất, là thiên mệnh chi tử của một lượng kiếp.

Cho nên dù Nữ Oa có không hài lòng cũng sẽ không đàn áp gã.

Vì thế, sau khi Đế Tuấn dứt lời, Nữ Oa chỉ khẽ thở dài, rồi đưa mắt nhìn về phía xa. "Nhân quả giữa ta và Tô Mạch đã kết thúc, chuyện của các ngươi, cứ tự giải quyết đi." Ngay khi Nữ Oa vừa dứt lời, trên mặt bọn người Đế Tuấn đều lộ vẻ hân hoan. "Hừ, Tô Mạch, không có Nữ Oa Thánh nhân giúp đỡ, hôm nay ta xem ngươi còn lộng hành thế nào được nữa." Đông Hoàng Thái Nhất lập tức cười lạnh, thần niệm tuôn ra, trong tích tắc đã khóa chặt lấy Tô Mạch. "Đúng vậy, Tô Mạch, ba người chúng ta đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, dù ngươi có mạnh đến đâu cũng chỉ là cấp độ Đại La Kim Tiên mà thôi.

Đối đầu với ba người chúng ta, ngươi không có cơ hội đâu.

Vì thế ta khuyên ngươi, tốt nhất là giao Hồng Mông Tử Khí ra đây, nếu không, kết cục của Hồng Vân chính là kết cục của ngươi." Đế Tuấn lên tiếng đe dọa. "Ồ...

Vậy sao?

Các ngươi thực sự nghĩ rằng có thể ăn chắc ta?" Tô Mạch cũng cười lạnh, trên mặt lộ ra một vẻ khinh miệt.

Bởi vì nếu là trước khi nguyên thần hoa nở mười hai cánh, đối đầu với ba người này, cậu thực sự sẽ có chút kiêng dè.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Đạo quả nguyên thần đã vượt qua cực cảnh của Hồng Hoang, sở hữu một tia đặc tính của Hỗn Nguyên.

Trước đây lúc trạng thái sung mãn cậu đã có thể áp đảo Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung trong tay.

Giờ đây, sau khi đã lột xác hoàn toàn, cậu chẳng sợ gì ba người họ.

Trừ khi trong số họ có ai đó đột phá lên tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng hiện giờ... chỉ ba người bọn họ thì không đủ.

Thực tế, Nữ Oa không ra tay cũng có một phần lý do là vậy.

Vì Tô Mạch căn bản không cần giúp đỡ.

Ngay khi dứt lời, thay vì bỏ chạy, Tô Mạch lại tỏa thần niệm ra bao trùm lấy cả ba người. "Hử?

Chương 105

Thần niệm phong tỏa?

Tên này bị dọa sợ đến mức hóa điên rồi sao?

Không chạy thì thôi, còn dám phong tỏa đường lui của chúng ta, chẳng lẽ gã thực sự nghĩ có thể chống lại chúng ta?" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức lên tiếng. "Nhị đệ, đừng nói nhảm với gã nữa, Hồng Mông Tử Khí đang ở trên người gã, chúng ta cứ việc chém chết rồi trấn áp, tự nhiên sẽ đoạt lại được thôi." Cuối cùng, khi giọng của Đế Tuấn vang lên, sức mạnh của gã lập tức bao trùm lấy Tô Mạch.

Nhưng cũng chính lúc đó, từ chân trời phía xa, ba luồng độn quang đang lao tới với tốc độ cực nhanh. "Kẻ nào dám làm hại đồ đệ của ta... ta nhất định sẽ khiến kẻ đó thân tử đạo tiêu!" "Gan lớn thật, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, hai người các ngươi dám sát hại đệ tử của mạch Tam Thanh chúng ta, đúng là chán sống rồi.

Đã vậy thì chúng ta cùng đánh một trận đi!" Trong phút chốc, giọng nói của Lão Tử và Thông Thiên lần lượt vang lên, đồng thời ba luồng độn quang cũng xuất hiện ngay trước mặt Tô Mạch.

Tam Thanh cùng hiện thân, lập tức bày ra tư thế bảo vệ đệ tử cực kỳ quyết liệt.

Điều này khiến sắc mặt của bọn người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng trở nên vô cùng khó coi. "...

Tam Thanh, các ngươi thật là không biết lý lẽ.

Tô Mạch cướp Hồng Mông Tử Khí của chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không được phép đòi lại sao?" Đối mặt với Tam Thanh, Đế Tuấn buộc phải cẩn trọng.

Sau khi dứt lời, gã nhìn về phía Nữ Oa đang đứng trên không trung, nói: "Nữ Oa Thánh nhân, Người là Thánh nhân của Yêu tộc ta, xin hãy làm chủ cho Yêu tộc." "Phải đó, Nữ Oa Thánh nhân, Tam Thanh cậy mạnh hiếp yếu, khinh khi Yêu tộc ta không có người, xin Thánh nhân làm chủ." Đông Hoàng Thái Nhất cũng lên tiếng.

Tuy nhiên, sau khi cả hai nói xong, ánh mắt của Tam Thanh lại đổ dồn về phía Nữ Oa.

Tuy họ đều là đệ tử thân truyền dưới trướng Hồng Quân và là sư huynh của bà, nhưng Nữ Oa đã chứng đạo trước, nên lễ nghi cơ bản vẫn phải có.

Vì vậy, Tam Thanh lập tức thi lễ với Nữ Oa. "Nữ Oa Thánh nhân thực sự muốn ra tay sao?" Lão Tử lên tiếng hỏi. "Lão Tử sư huynh, chúng ta đều là những người được Thiên Đạo định sẵn, ngày huynh chứng đạo cũng không còn xa nữa, đừng khách sáo như vậy.

Ta vẫn luôn xếp thứ tư dưới trướng Lão sư, sau này cứ gọi ta là sư muội đi.

Còn về chuyện của Yêu tộc và đồ đệ của huynh, chi bằng hãy để họ tự giải quyết, thấy thế nào?" Nữ Oa lập tức đưa ra đề nghị.

Nhưng ngay khi lời vừa dứt, Tam Thanh đều đồng loạt nhíu mày. "Ừm...

Nữ Oa sư muội, chuyện này e là không ổn đâu." Trên mặt Lão Tử thoáng hiện vẻ không hài lòng.

Bởi lẽ Tô Mạch mới chỉ ở cấp độ Đại La Kim Tiên mà thôi, dù tích lũy có dày đến đâu, đơn đả độc đấu với một người thì họa may còn được, nhưng đây là những ba người cơ mà.

Cả ba đều có gót chân Tiên Thiên Thần Thai, đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung,

ngay cả bản thân ông ra tay trấn áp cũng thấy khó khăn.

Việc Nữ Oa thoái thác như vậy, trong mắt Lão Tử rõ ràng là đang thiên vị cho Yêu tộc. "Đúng thế, Nữ Oa sư muội, chuyện này ta cũng thấy không công bằng.

Hay là thế này, ba đối ba đi, mọi người cùng đánh một trận, xem ai lợi hại hơn là xong." Thông Thiên cũng lên tiếng.

Thế nhưng sau khi hai người họ nói xong, Nữ Oa vẫn lãnh đạm lắc đầu, ánh mắt bà hướng về phía Tô Mạch như đang chờ đợi quyết định. "Lão sư, sư thúc, đệ tử nghĩ Nữ Oa Thánh nhân làm vậy chắc chắn có lý do, không có gì không ổn cả.

Đã thế, chi bằng hãy để đệ tử cùng ba người bọn họ tranh phong một phen." Cuối cùng, Tô Mạch lên tiếng và bước ra. "Hả, đồ nhi...

Chương 106

chẳng lẽ..." Lão Tử nhíu mày, sau đó dường như chợt nhận ra điều gì, vẻ mặt lập tức giãn ra.

Tương tự như vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng trầm tư suy nghĩ và đoán ra được manh mối.

Thực tế, lý do họ vội vàng kéo đến, ngoài việc chứng kiến Nữ Oa chứng đạo, còn có một nguyên nhân là họ đã thôi diễn được việc Tô Mạch đang xung kích cảnh giới Đạo quả hoa nở mười hai cánh.

Tuy nhiên, vì cảnh giới đó đã vượt qua cực hạn của Hồng Hoang, nên họ không nghĩ rằng Tô Mạch có thể phá vỡ được rào cản đó.

Chính vì vậy họ mới lo lắng.

Giờ đây, thấy thái độ của Nữ Oa và Tô Mạch như vậy, chỉ có một khả năng duy nhất: Đồ đệ của họ đã thành công phá vỡ rào cản, thăng cấp lên nguyên thần hoa nở mười hai cánh.

Với chiến tích từng một mình trấn áp Chuẩn Đề năm xưa, cộng thêm tích lũy hiện tại, việc cậu một mình chiến đấu với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng không phải là chuyện không thể.

Hơn nữa, đừng quên trong tay Tô Mạch còn có một món bán bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, và thuộc tính của món đồ đó lại hoàn toàn phù hợp với thuộc tính bản mệnh của cậu.

Lúc này, hiểu ra vấn đề, Tam Thanh nhìn nhau, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý. "Được, nếu đồ nhi đã có lòng tin như vậy, sư phụ sẽ toại nguyện cho con." Vừa dứt lời, trên người Tam Thanh tỏa ra hào quang, họ trực tiếp xuất hiện bên cạnh Nữ Oa.

Cùng lúc đó... "Haha, Tô Mạch, đây là ngươi tự tìm cái chết, có bị

đánh đến mức thân tử đạo tiêu cũng đừng trách ai." "Đúng thế, ngay cả Tam Thanh đạo hữu cũng không màng tới ngươi nữa, giờ giao Hồng Mông Tử Khí ra thì may ra chúng ta còn tha cho một mạng, nếu không hôm nay ngươi khó mà thoát khỏi kiếp nạn này." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức cười lớn. "Được rồi, đừng có nói nhảm nhiều nữa, muốn chiến thì bắt đầu đi." Sắc mặt Tô Mạch lạnh lùng, cậu lập tức hóa thành một luồng độn quang bay lên không trung phía trên Đông Hải. 'Oanh long ~~' "Chạy đi đâu, trấn áp cho ta!" Đế Tuấn ra tay trước, gã lấy Hà Đồ Lạc Thư ra, diễn hóa thành một không gian ảo ảnh mô phỏng địa lý sơn hà của Hồng Hoang.

Hà Đồ uẩn hàm địa lý sơn hà Hồng Hoang, có thể tự thành một giới.

Lạc Thư lại có sức mạnh thôi diễn, hậu thế Phục Hy đã thông qua món đồ này mà khai sáng thành công Tiên Thiên Bát Quái để diễn tính thiên hạ.

Lúc này, dưới sự thi triển của Đế Tuấn, sức mạnh của nó tăng lên gấp bội.

Chỉ trong chốc lát, Tô Mạch đã cảm thấy mình như đang lún sâu vào một phương tiểu thế giới. "Đông Hoàng Chung, trấn áp cho ta!" "U Minh Thần Vũ, sát!" Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng cũng lao vào tấn công.

Người trước dùng Tiên Thiên Chí Bảo để công phạt, sức mạnh khủng bố cuộn trào như muốn xé xác nhục thân của Tô Mạch.

Còn người sau dùng sức mạnh U Minh — một trong những sức mạnh cực hạn của thế gian, khiến vạn vật bị đóng băng.

Tuyệt pháp này do Côn Bằng từ khi mới sinh ra đã mang theo trong dấu ấn huyết mạch, tương truyền đó là một tia đại đạo pháp tắc sau khi một vị Hỗn Độn Ma Thần nào đó ngã xuống.

Chỉ trong tích tắc, hai luồng sức mạnh chí cường đã ập đến.

Tô Mạch lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. "Đến hay lắm!

Hôm nay ta sẽ lấy một địch ba, giết chết ba vị Chuẩn Thánh trung kỳ các ngươi.

Cửu Bí: Giai Tự Quyết, Cửu Bí: Hành Tự Bí, Thần Tượng Trấn Ngục Kình, Nguyên thần Đạo quả mười hai cánh, gia trì cho ta!" Nhục thân, ý chí ở cấp độ chín cánh.

Nguyên thần cấp Đại La đạt mười hai cánh.

Trong sát na, Tô Mạch dốc toàn bộ lực chiến.

Trên đỉnh đầu cậu, một luồng ánh sáng trắng phóng lên trời, ánh sáng từ Tịnh Thế Bạch Liên chiếu xuống bảo vệ lấy thân thể cậu.

Đồng thời, Thí Thần Thương cũng hiện ra trong tay, hung sát chi khí bùng phát, mũi thương đâm thẳng về phía Đông Hoàng Chung. 'Đông ~~' Một tiếng nổ lớn vang lên ngay tức khắc.

Dưới cú đánh khủng bố của Tô Mạch, món Tiên Thiên Chí Bảo kia lập tức phát ra tiếng chuông vang vọng đầy uy lực.

Chương 107

Cùng lúc đó, sau khi đánh bật Tiên Thiên Chí Bảo, một luồng ngũ sắc hào quang phóng thẳng lên trời.

Đây chính là bản mệnh thần thông của Tô Mạch, tuy tạm thời chưa được gia trì sức mạnh từ bán bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, nhưng ở trạng thái sung mãn nhất, sức mạnh của nó hoàn toàn lấn lướt Côn Bằng.

Thế nên, khi bản mệnh thần thông 'U Minh Thần Vũ' của Côn Bằng va chạm với 'Ngũ Hành Thần Quang' của Tô Mạch, chiêu thức của gã lập tức bị phá tan.

Thêm vào đó, luồng ngũ sắc hào quang khủng bố vẫn không hề tiêu tán mà trực tiếp giáng xuống người Côn Bằng. "...

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Ngươi chỉ là Đại La Kim Tiên thôi mà, ta là Chuẩn Thánh trung kỳ, lại có gót chân Tiên Thiên Thần Thai, làm sao bản mệnh thần thông của ta có thể bại dưới tay ngươi được?" Côn Bằng đại biến sắc mặt, gã dùng tốc độ cực nhanh lùi lại để hòng thoát khỏi Ngũ Hành Thần Quang.

Nhưng cuối cùng gã cũng không được như ý nguyện.

Dưới sự tấn công của thần thông, bảo y trên người gã lập tức tan tành.

Sức mạnh kinh người xâm thực vào nhục thân khiến gã gào lên đau đớn. 'Hống ~~' Chỉ trong nháy mắt, Côn Bằng đã bị Tô Mạch trấn áp mạnh mẽ, ngay cả bản thể cũng bị đánh hiện ra nguyên hình. "Hử...

Sao lại mạnh đến mức này?" Lúc này, thấy Côn Bằng vừa chạm

mặt đã bị Tô Mạch đánh cho hiện nguyên hình, sắc mặt của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trở nên vô cùng khó coi.

Đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất, do đã từng giao thủ với Tô Mạch nên gã biết cậu mạnh, nhưng so với trước đây thì hiện tại đúng là một trời một vực. "Oành oành ~~" Thí Thần Thương vừa xuất thế, dưới cú quét ngang, tinh không phảng phất như sụp đổ, dường như toàn bộ sức mạnh của thế giới đều gia trì trên một thương này, sự khủng bố khiến người ta nghẹt thở.

Tô Mạch lần thứ hai tranh phong cùng Đông Hoàng Thái Nhất.

Lần trước, nhục thân, nguyên thần, ý chí hoa khai cửu phẩm, dưới sự viên mãn của Hồng Hoang tuy có thể nghiền ép đối phương, nhưng Đông Hoàng Chung dù sao cũng là cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

Khả năng phòng ngự của nó không chỉ vô địch, mà còn uẩn hàm sức mạnh Hỗn Độn.

Thế nên...

Tô Mạch dù có ép đối phương mà đánh, cũng không thể gây ra thương hại thực sự.

Nhưng lần này đã khác.

Cực tẫn thăng hoa, tầng thứ sinh mệnh hoàn thành lần lột xác thứ nhất.

Cộng thêm việc chứng kiến Nữ Oa chứng đạo, dưới sự gia trì của công đức, tu vi Nguyên thần càng đạt đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Dưới trạng thái toàn diện, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất ở thời kỳ Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không làm anh sợ hãi nửa phần.

Chỉ một kích hạ xuống, Đông Hoàng Chung lập tức truyền ra tiếng vang khủng bố.

Đông Hoàng Thái Nhất được hộ thân bên trong Tiên Thiên Chí Bảo càng bị một trận khí huyết sôi trào, cả người lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

Lại một kích nữa chấn thương Đông Hoàng Thái Nhất.

Chấn thương đối phương ngay dưới sự thủ hộ của Tiên Thiên Chí Bảo, quả thực khủng bố đến cực hạn. "Không thể nào, tại sao có thể như vậy, tại sao trong thời gian ngắn hắn lại tăng cường chiến lực nhiều đến thế?" Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất bị một kích đánh cho ngây người, trốn trong Đông Hoàng Chung mà nói năng lộn xộn. "Sướng... tiếp đi!" Tô Mạch không hề đáp lời, một lần nữa vận chuyển sức mạnh đến cực hạn.

Thí Thần Thương lần này còn gia trì thêm Ngũ Hành Thần Quang cùng sức mạnh của bán bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo.

Có thể nói, một kích này hoàn toàn đạt tới trạng thái đỉnh phong của tầng thứ sinh mệnh hiện tại.

Chương 108

Không... công kích chưa hiển hiện, thiên địa đã như mất màu, chỉ có ánh hào quang trên người Tô Mạch chiếu rọi tất cả.

Cùng lúc đó, dưới khí tức sôi trào, tiểu thế giới địa lý sơn hà Hồng Hoang do Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa ra cũng trong nháy mắt tan vỡ.

Chỉ bằng khí tức đã phá nát một tiểu thế giới của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Qua đó có thể thấy, một kích của Tô Mạch thậm chí đã chạm tới, thậm chí ẩn ẩn vượt qua sức mạnh của Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Sức mạnh này, còn bởi vì Nguyên thần hoa khai thập nhị phẩm đạt đến Đạo Quả cực cảnh, nên mang theo một tia Hỗn Nguyên chi khí. "Hỏng bét... sức mạnh này sao có thể đạt tới mức độ này." Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, thấy Tô Mạch tích tụ toàn lực cho một kích, chẳng màng đến việc thiên địa có tan vỡ hay không.

Ngay lập tức, lão vận chuyển sức mạnh của Hà Đồ Lạc Thư cùng Đông Hoàng Thái Nhất hội tụ một chỗ. "Côn Bằng, sức mạnh vượt quá giới hạn chịu đựng của chúng ta, mau lên, nếu không chúng ta có khả năng sẽ vẫn lạc tại đây!" Đồng thời, Đế Tuấn cũng gào lớn về phía Côn Bằng đang bị đánh hiện nguyên hình.

Thực tế, Côn Bằng dù hiện nguyên hình nhưng bản nguyên chưa bị phá, chỉ bị thương mà thôi.

Hiện tại, dưới sức mạnh vô địch của Tô Mạch, ba đại Chuẩn Thánh trung kỳ vô địch cũng không thể không liều mạng. "Hống ~~" Một tiếng gầm lớn vang lên, bản thể khổng lồ của Côn Bằng hóa thành tốc độ cực hạn, nhanh chóng hội hợp với Đế Tuấn và Đông

Hoàng Thái Nhất.

Đồng thời, lão trong nháy mắt tế ra pháp bảo duy nhất dày công luyện chế là Yêu Sư Cung.

Phải nói rằng, Côn Bằng tuy có gót chân Tiên Thiên Thần Thai, nhưng do bản thân khí vận quá kém nên căn bản không có bảo bối gì ra hồn.

Chỉ riêng một tòa Yêu Sư Cung này đã phải thu thập vô số thiên tài địa bảo ở vùng biển Bắc Hải và luyện hóa cả lão sào mới thành.

Cũng chính vì thế mà lão đã kết hạ một đoạn nhân quả với con Bắc Hải Huyền Quy kia.

Lúc này... dưới sức mạnh nghiền ép tuyệt đối của Tô Mạch, ba đại cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ buộc phải liên thủ.

Họ tế ra bảo bối của riêng mình...

Tiên Thiên Chí Bảo -- Đông Hoàng Chung.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo -- Hà Đồ Lạc Thư.

Tiên Thiên Linh Bảo -- Yêu Sư Cung.

Cộng thêm căn nguyên của ba đại Tiên Thiên Thần Thai và sức mạnh cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Khoảnh khắc hối tụ, hào quang chiếu rọi, không gian xung quanh thậm chí xuất hiện những vết rạn nứt từng thốn một.

Hiển nhiên, cả hai bên đều đang tích súc thế trận, muốn dùng một kích để mạnh mẽ nghiền ép đối phương.

Cùng lúc đó, khoảnh khắc hai luồng sức mạnh bùng nổ, Nữ Oa ở viễn phương Đông Hải chi tân cũng không nhịn được mà lên tiếng: "Lão Tử sư huynh quả nhiên thu được một đồ đệ tốt, Nguyên thần ở cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ lại đạt tới Hồng Hoang cực cảnh.

Với tiềm lực này, việc chứng đạo Hỗn Nguyên gần như không có gì phải nghi ngờ.

Xem ra không lâu nữa, mạch Côn Luân Tam Thanh sẽ là một môn tứ Hỗn Nguyên, có thể gọi là thịnh thế Hồng Hoang vậy." Nói đến cuối cùng, ngay cả Nữ Oa cũng không khỏi hâm mộ. "Ừm, Tô Mạch tuy không tệ, nhưng lần này lại không thể chém giết nhóm người Đế Tuấn.

Tất cả đều là thiên định mệnh số...

Một khi có nguy hiểm đến tính mạng, ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép." Lão Tử lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối. "Đúng vậy, bọn người Đế Tuấn quả thực không thể xảy ra chuyện.

Chương 109

Hiện giờ Vu Yêu lượng kiếp đã định, mệnh số của họ là tranh phong một đời, thế nên... lát nữa xin ba vị sư huynh nương tay, tha cho họ một lần." Phải nói rằng sau khi chứng đạo, Nữ Oa đã thấu hiểu không ít đại thế Hồng Hoang, đối với kết cục cuối cùng của nhóm Đế Tuấn cũng lờ mờ cảm nhận được.

Thế nên, lời nói đó tuy nhìn như cầu tình, nhưng ý nghĩa thâm tầng hơn là muốn Tô Mạch ít dây dưa vào chuyện lượng kiếp.

Bởi lẽ lượng kiếp như đao, ngay cả Thánh nhân nếu nhiễm phải quá sâu cũng có khả năng rơi khỏi thánh vị.

Lúc này, sau khi Nữ Oa dứt lời, trong mắt Lão Tử lóe lên tinh quang: "Xem ra Nữ Oa sư muội sau khi chứng đạo đã thấu hiểu không ít huyền diệu của đại thế, thôi vậy, nếu đã như thế thì chúng ta không quản nữa." Lão Tử gật đầu đáp lại.

Thực tế, sau khi chứng kiến sức mạnh hiện giờ của Tô Mạch, Tam Thanh căn bản không nghĩ bọn người Đế Tuấn có thể làm anh bị thương.

Ngược lại, nếu thực sự liều mạng, tỷ lệ hai người kia vẫn lạc còn cao hơn Tô Mạch.

Trong lúc Nữ Oa và Tam Thanh trao đổi, ở nơi không xa cuối cùng cũng xuất hiện từng đạo độn quang.

Đó đều là những đại thần thông giả trong Hồng Hoang, những người từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung.

Lần này họ tìm đến tự nhiên là để chứng kiến thịnh thế chứng đạo của Nữ Oa.

Nhưng... ngay khoảnh khắc sắp đến gần Đông Hải chi tân, họ bị chấn động bởi hai luồng sức mạnh cường đại đến mức nghẹt thở trên vùng biển Đông Hải.

Bởi vì, trong một luồng dao động đó, ẩn ước mang theo một tia Hỗn Nguyên khí tức.

Lúc này... vô số độn quang dừng lại trên không trung, thần niệm tuôn ra, đua nhau cảm ứng. "Hả, kia là thủ đồ Tô Mạch của Tam Thanh?

Còn ba người kia là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng?

Đang tử chiến sao?" Trấn Nguyên Tử sau khi đến nơi, bị luồng sức mạnh kia chấn nhiếp, trong miệng lập tức thốt ra âm thanh không thể tin nổi.

Tương tự, các đại thần thông giả khác sau khi cảm nhận được cũng liên tục hít vào một ngụm khí lạnh.

Dùng cảnh giới Đại La, một mình độc chiến ba đại Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ba người kia, ai nấy đều có căn nguyên Tiên Thiên Thần Thai.

Đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả hạng người như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lục đại tiên thiên thánh nhân hiện tại cũng phải e dè.

Vậy mà bây giờ, lại thấy một mình Tô Mạch áp chế được lão.

Một địch ba.

Sức mạnh của một kích kia nhìn qua thậm chí đã ẩn ẩn chạm tới một tia Hỗn Nguyên chi khí.

Chỉ trong nháy mắt, thế giới quan của quần đại thần thông giả trực tiếp bị đánh vỡ.

Đại La Kim Tiên mà lại sở hữu sức mạnh chạm tới Hỗn Nguyên?

Chẳng phải đó là sức mạnh chỉ Thánh nhân mới có sao? "Hắn làm sao mà làm được?" "Cùng là người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, ta quả thực không bằng Tô Mạch đạo hữu." "Mạch Tam Thanh chắc chắn sẽ là một môn tứ Hỗn Nguyên, khủng bố, quá khủng bố." "Ầy, Nữ Oa thánh nhân và các đạo hữu Tam Thanh ở đằng kia, chúng ta qua đó đi." Cảm thán một hồi, các đại thần thông giả lần lượt hóa thành độn quang, xuất hiện trên bầu trời Đông Hải chi tân.

Cùng lúc đó, trên mặt biển Đông Hải.

Tô Mạch ở trạng thái toàn diện, toàn mở chiến lực cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất giao phong khí tức, sức mạnh tích tụ trong một kích kia cuối cùng đã đạt đến đỉnh phong.

Một khắc sau, chỉ thấy trong mắt Tô Mạch tinh quang nổ mạnh, hét lớn một tiếng: "Chết cho ta!" Trong sát na, anh phóng thích toàn bộ sức mạnh đỉnh phong của tầng thứ sinh mệnh hiện tại.

Một đạo tử mang từ Thí Thần Thương trong tay bùng phát, như một con tử sắc thần long xung kích một phương thiên địa.

Chương 110

"Đáng chết... mau mau gia trì vào Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung của ta!" Dưới tiếng hét của Đông Hoàng Thái Nhất, hai luồng sức mạnh khủng bố còn lại cuối cùng cũng dung nhập vào Tiên Thiên Chí Bảo. "Boong ~~~" Cuối cùng, hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau.

Tiếng chuông vang lên.

Cơn lốc năng lượng khổng lồ b nổ tung.

Chỉ trong nháy mắt, ba người bên trong Đông Hoàng Chung đồng loạt bị chấn tới mức phun máu xối xả, Nguyên thần đều xuất hiện từng vết rạn nứt nhỏ. "A... tại sao lại như vậy?" "Đáng chết, đáng chết!

Nếu ta có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, một mình ta cũng có thể tranh phong với hắn, ta không phục, không phục!" "Đi thôi, nơi này không thể ở lại, chúng ta không phải đối thủ của hắn." Ba người dựa vào phòng ngự của Tiên Thiên Chí Bảo, dù bị một kích trọng thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Ngay khi sức mạnh vừa suy giảm, một đạo quang mang vọt thẳng lên trời.

Đông Hoàng Chung mang theo ba bóng người nhanh chóng đột phá, trong chớp mắt chạy trốn về phương xa.

Thực tế...

Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung có một thuộc tính là Tiên Thiên phòng ngự bất bại.

Nhưng thuộc tính này chỉ nhắm vào chiến lực cùng cấp, hoặc

chiến lực cùng tầng thứ, chỉ cần không chênh lệch quá xa thì gần như không thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Tuy nhiên, chiến lực của Tô Mạch sau khi Nguyên thần hoa khai thập nhị phẩm đã ẩn ẩn chạm tới tầng diện Hỗn Nguyên.

Đó là sức mạnh cơ bản nhất để chứng đạo thành thánh.

Nghĩa là hiện giờ dù anh chưa phải Thánh nhân, nhưng cũng có thể coi là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân rồi.

Sức mạnh đã vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong nhưng hơi kém Hỗn Nguyên Đại La (Thánh nhân).

Thế nên... một kích phá đi phòng ngự vô địch của Đông Hoàng Chung, chấn thương ba người Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn cũng là điều dễ hiểu.

Tất nhiên, nếu cố chấp muốn sát hại ba người thì cũng cần tốn chút công sức, ít nhất là cần liên tục dùng lực lượng đỉnh phong oanh kích cho đến khi đối phương không chịu nổi mới thôi.

Nhưng lúc này hiển nhiên cục diện không cho phép.

Bởi vì một kích đỉnh phong nhất tiêu hao quá lớn, không thể duy trì lâu dài.

Trừ phi hai hệ thống tu luyện khác cũng đạt tới tầng thứ thập nhị phẩm.

Ngay lúc này, nhìn Đông Hoàng Chung viễn độn, ánh mắt Tô Mạch lạnh lẽo... khí thế một lần nữa kéo thăng. "Hừ, muốn đi thong thả như vậy sao, đâu có dễ thế." "Hôm nay dù không giết được, nhưng khiến các ngươi trọng thương thì vẫn làm được." Trong lòng phát tàn, anh lần nữa vận dụng chiến lực đỉnh phong. "Oành oành oành ~~ oành oành oành ~~" Tích thế... công kích.

Toàn bộ quá trình nhìn có vẻ chậm chạp nhưng đều hoàn thành trong một ý niệm.

Lúc này, dù Đông Hoàng Chung đã chạy xa, nhưng thần niệm của Tô Mạch luôn khóa chặt đối phương, thế nên mỗi một lần công kích đều không trật mục tiêu. "Boong ~~ boong ~~ boong ~~" Chỉ thấy luồng lực lượng kinh khủng kia nện mạnh lên Đông Hoàng Chung, món Tiên Thiên Chí Bảo lập tức truyền ra tiếng chuông cổ phác.

Đồng thời, bên trong chuông, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Côn Bằng liên tục thổ huyết.

Chương 111

Mỗi một lần công kích đều khiến thương thế nặng thêm một phần.

Cứ thế...

Tô Mạch oanh kích liên tục mấy chục lần.

Cho đến cuối cùng, nhục thân của ba đại Chuẩn Thánh trung kỳ bị chấn nát ngay bên trong Đông Hoàng Chung.

Nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo phòng ngự, Nguyên thần của họ thậm chí có thể đã bị gạt bỏ. "A...

Tô Mạch, ta sẽ không bỏ qua đâu, cứ đợi đấy!" Cuối cùng, theo tiếng gào thét của Nguyên thần Đông Hoàng Thái Nhất, một đạo độn quang vọt lên trời cao, biến mất nơi chân trời xa xăm. "Ong ~~" Cùng lúc đó, thấy đối phương biến mất, khí tức của Tô Mạch cũng dần bình phục.

Tiếp theo, anh chuyển tầm mắt nhìn về phía Đông Hải chi tân rồi trực tiếp bay tới. ---------- Đông Hải chi tân... "Lão sư, đệ tử hạnh bất nhục mệnh, không làm nhục danh tiếng của Tam Thanh chúng ta." Tô Mạch lập tức hành lễ với Lão Tử.

Nhưng sau khi dứt lời, trên mặt Lão Tử lại lộ ra một nụ cười khổ.

Bởi vì... hiện tại ông đã bị đồ đệ vượt mặt rồi.

Tất nhiên không phải là đố kỵ, đồ đệ càng mạnh thì sư tôn càng có mặt mũi.

Nụ cười khổ là vì đồ đệ đã chạm tới một tia sức mạnh Hỗn Nguyên, thuộc về phạm trù cơ duyên chứng đạo. "Ừm, không tệ, không tệ, có thể lấy một địch ba, nghiền ép nhóm người Đế Tuấn, ngay cả vi sư hiện tại cũng khó lòng làm được." "Không làm mất mặt

mạch Tam Thanh chúng ta." Lão Tử gật đầu đáp lại. "Ha ha ha ha, Tô Mạch tiểu tử, đã đạt tới trình độ này, ngày sau mạch Tam Thanh ta một môn tứ Hỗn Nguyên cũng không phải là không thể a!" Thông Thiên cũng lên tiếng, mặt lộ vẻ hưng phấn.

Còn Nguyên Thủy thì cũng tràn đầy ý cười.

Dù sao Tô Mạch cũng là thủ đồ của mạch Tam Thanh, dù không phải đệ tử tọa hạ thân truyền của lão nhưng làm sư thúc cũng thấy nở mày nở mặt.

Cùng lúc đó... các đại thần thông giả tại hiện trường sau khi chào hỏi Nữ Oa thánh nhân cũng lần lượt chúc mừng Tô Mạch.

Với thực lực mạnh mẽ nghiền ép ba người Đế Tuấn trước đó, anh đã xứng danh đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Ngay cả nhóm người Tam Thanh hiện giờ, trong mắt các đại thần thông giả, cũng có phần hơi kém cạnh.

Tất nhiên chỉ là hiện tại, vì Tam Thanh sở hữu Hồng Mông Tử Khí, giống như Nữ Oa, việc chứng đạo Hỗn Nguyên thành Thánh chỉ là vấn đề thời gian.

Đúng lúc này, sau khi đáp lễ từng người, Nữ Oa ở phía trên cuối cùng cũng lên tiếng: "Được rồi, chuyện ở đây đã xong, giờ ta đã chứng đạo, sau ngày hôm nay sẽ khai tịch một phương tiểu thế giới ở trên Tam Thập Tam Thiên, chư vị đồng đạo đều có thể tới quan lễ." Sau khi giọng nói của Nữ Oa truyền ra, ánh mắt bà một lần nữa dừng lại trên người Tô Mạch. "Tô Mạch, ngươi có nguyện ý đi không?" Nghe vậy, Tô Mạch lại lắc đầu. "Đệ tử đã được chứng kiến thịnh cảnh chứng đạo của sư thúc, hiện giờ Nhân tộc mới sinh, đệ tử muốn ở lại đây trông nom họ một chút." Tô Mạch không hề do dự mà từ chối lời mời.

Lời vừa thốt ra, Nữ Oa liền trao cho anh ánh mắt tán thưởng.

Dù sao trước đó khi hóa giải thiên phạt cho Tô Mạch, bà cũng từng hy vọng anh sau này sẽ chiếu cố Nhân tộc.

Hiện giờ Tô Mạch đáp ứng như vậy đúng là hợp ý Nữ Oa.

Cùng lúc đó, sau khi kết thúc đối thoại, ánh mắt Nữ Oa nhìn về phía ba ngàn người tộc mới sinh, trong mắt lóe lên một tia không nỡ.

Nhưng cuối cùng, khí tức vô tình lãnh đạm kia đã che lấp tất cả.

Chương 112

Thánh nhân vô tình, thấu hiểu đại thế Hồng Hoang.

Nữ Oa là người sáng tạo ra Nhân tộc, với cảnh giới này, bà tự nhiên hiểu rõ muốn chủng tộc sinh tồn được thì những kiếp nạn sắp tới sẽ khó khăn đến nhường nào.

Hiện giờ Vu và Yêu đang ở thời kỳ đỉnh cao... trong Hồng Hoang, đại thế bất khả nghịch, tiểu thế khả cải là một quy luật thép.

Nữ Oa tuy nhờ tạo ra Nhân tộc mà chứng đạo thành Thánh, nhưng đồng thời cũng bị ràng buộc.

Nhân tộc phải trải qua gian nan khổ cực là một phần của đại thế Hồng Hoang, cho nên dù muốn chiếu cố bà cũng không làm được.

Cứ thế, sau một tiếng thở dài, Nữ Oa bước chân lên kim liên, bao phủ trong vạn trượng kim mang nhanh chóng bay về phía ngoại Tam Thập Tam Thiên.

Thấy vậy, Tam Thanh cùng đông đảo đại thần thông giả cũng lập tức khởi hành.

Việc Thánh nhân khai tịch đạo trường tự nhiên không thể bỏ lỡ, vì sau đó chắc chắn sẽ có một buổi truyền đạo giống như Hồng Quân.

Người đi trước truyền bá kinh nghiệm, con đường chứng đạo của người đi sau tự nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Kể cả những thiên định thánh nhân như Tam Thanh cũng lần lượt lên đường, theo chân Nữ Oa tiến vào ngoại Tam Thập Tam Thiên. "Đồ nhi, nếu con không muốn chứng kiến cảnh Thánh nhân khai tịch đạo trường, vậy sau khi chuyện ở đây xong xuôi hãy sớm trở về Côn Luân." "Hiện giờ Vu Yêu lượng kiếp đã định, tuyệt đối đừng dây dưa

quá nhiều với họ." Lão Tử trước khi đi đã truyền ra một đạo thần niệm cảnh cáo. "Vâng... lão sư yên tâm, đệ tử chỉ ở đây xem Nhân tộc một chút thôi, sẽ không có chuyện gì đâu." Tô Mạch trả lời có lệ một câu.

Sau đó, nhìn theo đám đại thần thông giả rời đi, Tô Mạch trầm tư suy nghĩ. "Xem ra sau khi thành Thánh sẽ chịu một số hạn chế nhất định, nếu không tính tình Nữ Oa tuyệt đối sẽ không khác biệt so với trước khi thành Thánh lớn đến thế." "Từ việc bà ấy bảo mình chiếu cố Nhân tộc có thể thấy...

ừm, những chuyện trong thần thoại thực sự có dấu vết để lần theo." Điều Tô Mạch cảm thán chính là việc trong thần thoại Nữ Oa bỏ mặc Nhân tộc, để mặc Yêu tộc đồ sát.

Nếu anh không có mặt ở đây thì quỹ đạo thần thoại vốn có lẽ sẽ không có sai lệch quá lớn.

Nữ Oa không phải không muốn chiếu cố Nhân tộc, mà vì một loại hạn chế nào đó, sau khi rời đi chỉ có thể mặc kệ.

Nhưng từ câu nói cuối cùng trước đó có thể thấy, đối với Nhân tộc, Nữ Oa thực sự có tình cảm nhất định.

Dù sao cũng là chủng tộc do chính tay mình tạo ra. "Thôi, không quản những thứ đó nữa, mình hiện có ba phần khí vận của Nhân tộc, coi như Nhân tộc là cơ thạch của mình, phải phát triển thật tốt mới được." "Hồng Hoang đại thế bất khả nghịch, Nhân tộc phải trải qua gian nan khổ cực là điều không thể tránh khỏi, sau này chắc chắn sẽ đối đầu với Yêu tộc." "Xem ra chỉ có thể làm như vậy thôi." Tô Mạch nhìn ba ngàn người tộc phía dưới, trong lòng tính toán một hồi rồi lập tức có kế hoạch.

Trong thần thoại Hồng Hoang vốn có, sau khi Nữ Oa tạo ra Nhân tộc, chủng tộc này đã trải qua mấy ngàn năm, thậm chí lâu hơn nữa

mới sinh ra Toại Nhân Thị để chỉ dẫn.

Nếu mình điểm hóa trước, sẽ có tác dụng thúc đẩy Nhân tộc phát triển.

Lúc này, trong khi Tô Mạch đang suy nghĩ, ba ngàn người tộc nhìn theo Nữ Oa rời đi đều ngây ra tại chỗ.

Họ mới sinh, vốn còn mông muội, dù đều là Tiên Thiên Đạo Thể nhưng tiếp nhận thông tin bên ngoài quá ít.

Dù trận đại chiến của Tô Mạch trước đó khiến họ có khao khát nhất định đối với sức mạnh, nhưng nhìn về phía trước vẫn thấy mịt mù. "Ầy... các ngươi mới sinh, nhỏ yếu không kham nổi." "Hiện giờ Hồng Hoang là thế giới yêu ma hoành hành, nếu mặc kệ thì đối với các ngươi sẽ là một tai nạn." "Thôi được, ta đã hứa sẽ chiếu cố một hai, vậy từ hôm nay ta sẽ ở Đông Hải chi tân hộ vệ các ngươi năm trăm năm, việc có thể sinh tồn được hay không còn tùy vào tạo hóa của các ngươi." Năm trăm năm, đối với Hồng Hoang chỉ như một cái búng tay.

Nhưng đối với Nhân tộc, đó là một quá trình dài đằng đẵng.

Đặc biệt Nhân tộc được trời ưu ái, có khả năng sinh sôi cực kỳ mạnh mẽ.

Trong năm trăm năm, nếu không có thiên địch, từ ba ngàn người sinh sôi lên ba vạn, ba mươi vạn... thậm chí nhiều hơn nữa cũng không phải là không thể.

Chương 113

Dù sao lúc sinh ra đã là Tiên Thiên Đạo Thể, tuy không bằng các sinh linh khác trong Hồng Hoang nhưng thể chất mạnh hơn người hậu thế không biết bao nhiêu lần.

Cứ sinh sôi như vậy, Nhân tộc sẽ nhanh chóng hình thành quy mô nhất định.

Tô Mạch muốn điểm hóa lãnh tụ Nhân tộc, để họ sớm đi vào quỹ đạo, khí vận thu được cũng khó mà tưởng tượng nổi.

Tất nhiên, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Tô Mạch đã ấn định thời gian.

Vì năm trăm năm là vừa đủ để anh tiêu hóa hết những gì thu hoạch được.

Hơn nữa, sau năm trăm năm sẽ có một nhiệm vụ điểm danh cần hoàn thành.

Đến lúc đó, mâu thuẫn giữa Vu và Yêu chắc chắn sẽ ngày càng gay gắt, nếu lúc đó đến Vu tộc, tỷ lệ mưu cầu tiến vào Bàn Cổ đại điện sẽ lớn hơn nhiều.

Lúc này, trong khi ý niệm của Tô Mạch đang cuộn trào, ba ngàn người tộc phía dưới cuối cùng cũng có phản ứng với lời nói của anh. "Đa tạ tiên nhân từ bi, đa tạ tiên nhân che chở Nhân tộc!" Ba ngàn người tộc đồng thanh hô vang, trong mắt họ đều chứa đựng sự sùng bái cuồng nhiệt.

Trận chiến mãnh liệt của Tô Mạch với bọn người Đông Hoàng Thái Nhất trước đó đã để lại ấn tượng sâu sắc về sức mạnh trong tâm trí họ.

Thấy Tô Mạch muốn ở lại đây thủ hộ năm trăm năm, họ tự nhiên mừng rỡ điên cuồng. "Ừm... nếu đã như vậy... ta sẽ giúp các ngươi chọn ra một vị lãnh tụ." "Ngươi, từ hôm nay hãy gọi là Toại Nhân Thị, thống lĩnh những người còn lại sinh sôi nảy nở." Ánh mắt Tô Mạch dừng lại trên người tộc đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, trực tiếp ban cho cái tên. "Toại Nhân Thị, Toại Nhân Thị!

Ha ha ha ha, ta có tên rồi, ta là Toại Nhân Thị!

Đa tạ tiên nhân ban danh!" Toại Nhân Thị hưng phấn vô cùng, liên tục dập đầu bái tạ Tô Mạch.

Tiếp theo, sau khi điểm hóa vị lãnh tụ đầu tiên, Tô Mạch phất tay một cái, điểm nhẹ lên Tiên Thiên Linh Căn Ngộ Đạo Trà Thụ ở phía dưới.

Khảnh khắc sau, hào quang bùng lên, một chiếc lá trà xuất hiện trong tay anh. "Cây này có thể ngộ đạo, là vật bản mệnh của ta, từ hôm nay trong vòng năm trăm năm các ngươi có thể dùng." Giọng nói vừa dứt, một dòng thanh lưu hiện ra giữa không trung, sau đó nhanh chóng sôi sục, tỏa ra hơi nóng.

Pha trà...

Dù không có trà cụ nhưng Tô Mạch vẫn biểu diễn một lượt trước mặt ba ngàn người tộc.

Những người này đều là Tiên Thiên Đạo Thể, nếu có thêm trà ngộ đạo, thể chất chắc chắn sẽ mạnh hơn, biết đâu có người đạt được căn nguyên Tiên Thiên chi linh.

Ngộ Đạo Trà Thụ là Tiên Thiên Linh Căn uẩn hàm Hồng Mông Tử Khí, trong quỹ đạo thăng long của Hồng Hoang, nó vốn là một phần khí vận của Nhân tộc, là một phần của cái "độn khứ".

Hiện giờ tạm thời cho ba ngàn người tộc hưởng dụng năm trăm

năm cũng không có gì không được.

Tất nhiên thuộc tính của cây trà hiện chưa bộc phát hoàn toàn, vì nó mới bước vào cấp bậc Tiên Thiên Linh Căn nên cần thời gian ươm mầm rất dài.

Nếu không, chỉ một chén trà thôi cũng đủ khiến tu vi con người tăng vọt.

Trong thần thoại, công hiệu của mười đại Tiên Thiên Linh Căn đều cực kỳ nghịch thiên.

Bàn đào có thể tăng thọ, tránh tam tai ngũ kiếp.

Hoàng Trung Lý chứa đựng quy tắc Đại La, một quả có thể giúp người ta xuyên qua ức vạn thời không, tiêu dao tự tại, trở thành cường giả cấp Đại La Kim Tiên.

Cho nên phàm là Tiên Thiên Linh Căn đều có tác dụng không tưởng.

Tuy Ngộ Đạo Trà Thụ mới nhập cấp nhưng công hiệu giúp quần thể người mới sinh nhanh chóng ngộ đạo cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Sau khi diễn thị xong, Tô Mạch truyền xuống một môn công pháp tu luyện, để họ tự mình lĩnh ngộ...

Chương 114

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã qua một trăm năm.

Trong thời gian đó, Tô Mạch không cố ý dẫn dắt sự phát triển của Nhân tộc, anh thường xuyên ngồi dưới cây trà mặc kệ mọi sự.

Những người tộc đó cũng không làm anh thất vọng.

Từ ba ngàn người ban đầu, không lâu sau đã sinh sôi ra thế hệ thứ hai.

Do những người này vốn mạnh mẽ, lại có Tô Mạch hộ đạo, nên ở vùng biển Đông Hải này gần như không có thiên địch.

Một ngày nọ, khi lãnh tụ Toại Nhân Thị đến trước cây trà để hái lá, Tô Mạch thấy lão mang theo mấy món đồ cúng tế.

Trong đó không thiếu thi thể của một số dã thú hung dữ.

Chứng kiến cảnh đó, trong đầu anh lập tức hiện lên hình ảnh ăn lông ở lỗ. "Ừm, thế hệ thứ nhất, thứ hai dù bẩm sinh mạnh mẽ nhưng có vẻ vẫn luôn sống theo kiểu ăn tươi nuốt sống." "Lâu dần chắc chắn sẽ có ảnh hưởng..." Nhíu mày suy nghĩ, Tô Mạch động tâm niệm, nhiếp lấy đồ cúng tế trên đất vào tay.

Sau đó, một ngọn lửa thoát ra từ đầu ngón tay, dưới sức nóng, thi thể hung thú lập tức tỏa ra mùi thịt thơm phức.

Xong xuôi, anh chia một miếng cho Toại Nhân Thị, rồi chính mình ăn một miếng lớn.

Nhất thời mùi thơm ngào ngạt, Toại Nhân Thị bắt chước theo, cũng bắt đầu ăn.

Miếng đầu tiên... nhíu mày, sau đó lông mày giãn ra, mặt lộ vẻ

kinh hỉ.

Đến miếng thứ hai thì không thể dừng lại được, chỉ vài miếng đã ăn sạch.

Sau khi ăn xong, mặt lão lộ vẻ minh ngộ, lập tức quỳ lạy Tô Mạch. "Đa tạ tiên nhân điểm hóa!" Hiển nhiên, Toại Nhân Thị đã nhận ra điều gì đó. "Ừm, ta thấy các ngươi ăn lông ở lỗ thật không nhã, vặn lại trong thịt hung thú uẩn hàm hung sát chi khí, cứ kéo dài thế này, lứa Tiên Thiên nhân tộc đầu tiên thì tốt, thể phách mạnh có thể chống đỡ." "Nhưng đời sau thì chưa chắc, dùng lửa nướng chín sẽ không cần lo lắng chuyện đó." "Ngoài ra cần nhớ kỹ, ngươi là lãnh tụ Nhân tộc, cần đem kinh nghiệm truyền lại cho đời sau, thôi, lui xuống tự mình lĩnh ngộ đi." Sau khi Tô Mạch đáp lại, trên người anh tỏa ra ánh sáng mông lung, nhanh chóng che khuất diện mạo.

Không lâu sau...

Toại Nhân Thị ngồi trên một đỉnh núi trầm tư suy nghĩ.

Làm sao để truyền lại kinh nghiệm cho đời sau, để mọi người đều được ăn thức ăn chín.

Điểm quan trọng nhất là phải có lửa.

Cách tụ lửa của tiên nhân rõ ràng không phù hợp với Nhân tộc.

Một ngày, trong lúc Toại Nhân Thị đang khổ sở suy nghĩ, trước mặt lão xuất hiện hai cái que, một to một nhỏ.

Hai cái que như có thần lực nhảy múa trước mặt, quấn lấy nhau mà ma sát.

Chỉ một lát sau, một làn khói nhẹ bốc lên, Toại Nhân Thị kinh ngạc phát hiện tại chỗ hai cái que quấn nhau xuất hiện những đốm lửa nhỏ.

Phát hiện này khiến lão đại hỉ. "Đa tạ tiên nhân điểm hóa, Toại Nhân Thị hiểu rồi!" Trong cơn cuồng hỉ, lão lập tức quỳ lạy về phía Tô Mạch.

Tiếp theo, lão bắt đầu dùng phương pháp dùi gỗ lấy lửa. 'Hô xích, hô xích, hô xích.' Theo thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đốm lửa đầu tiên đã ra đời trong tay Toại Nhân Thị.

Từ đốm lửa thành ngọn lửa nhỏ, cho đến cuối cùng thành một đám lửa lớn... "Lửa..." "Lửa rồi!" Toại Nhân Thị hưng phấn dị thường, tiếng hét lớn nhanh chóng thu hút những người tộc ở gần đó.

Ngay sau đó...

Chương 115

mây gió trên tầng không đột biến, phảng phất như Thiên Đạo có cảm ứng, nhanh chóng ngưng tụ thành một đóa mây vàng, diễn hóa thành một luồng công đức khổng lồ hạ xuống.

Trong đó có ba phần bay đến phía trên Tô Mạch, nhanh chóng nhập vào cơ thể anh.

Tám phần công đức còn lại trực tiếp rơi vào ngọn lửa đầu tiên do Toại Nhân Thị tạo ra. 'Oanh ~~' Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa bùng phát ánh kim quang khủng bố.

Tân hỏa... dưới sự gia trì của công đức, đoàn hỏa diễm này lập tức trở thành món Công Đức Linh Bảo đầu tiên của Nhân tộc, Bất Diệt Tân Hỏa.

Chứng kiến cảnh đó, Tô Mạch ban đầu trầm tư, sau đó mặt lộ vẻ kinh hỉ. "Phải rồi, Nhân tộc là chủng tộc khí vận, phàm là những thứ lần đầu tiên được tạo ra đều sẽ có công đức giáng xuống." "Nếu mình cũng dẫn dắt giống như việc dùi gỗ lấy lửa, chẳng phải cũng có thể chia thêm nhiều công đức sao?" Tô Mạch tuy không đi con đường Công Đức Chứng Đạo, nhưng một khi công đức nhiều thì diệu dụng vô cùng.

Thế nên, đằng nào cũng phải thủ hộ Nhân tộc một thời gian, chi bằng chỉ dẫn một phen để kiếm chút lợi lộc.

Những thứ này đều là vốn liếng để đột phá thập nhị phẩm nhục thân hoặc ý chí.

Dù sao công đức trên người càng nhiều thì sức mạnh thiên phạt càng nhỏ.

Nếu có thể ngưng tụ ra một vòng Công Đức Kim Liên, sau này thậm chí có thể trực tiếp đột phá mà không cần chịu sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Chẳng phải Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên loại Tiên Thiên Chí Bảo đều nhờ có Khai Thiên Công Đức gia trì mới không bị Thiên Đạo áp chế sao?

Những năm tháng tiếp theo, Tô Mạch tuy vẫn âm thầm quan sát Nhân tộc nhưng thỉnh thoảng sẽ điểm hóa một lần.

Ban danh Hữu Sào Thị...

điểm hóa việc dựng sào làm tổ, để Nhân tộc có nơi che gió tránh mưa, không còn phải ở trong hang động nữa.

Thiên Đạo công đức hạ xuống, anh được chia ba phần, Nhân tộc cũng thu được một món Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Điểm hóa Truy Y Thị, may ra y phục để Nhân tộc không còn tình trạng không có gì che thân... thu được ba phần công đức.

Nhân tộc Tam Tổ ra đời, từ đó đưa tộc quần đi vào quỹ đạo.

Cứ thế thời gian như thoi đưa, khi năm trăm năm sắp kết thúc, nhờ liên tục điểm hóa Nhân tộc, lượng công đức Tô Mạch thu được nhiều đến mức khó tin.

Anh không dùng công đức để tăng tu vi mà tích trữ toàn bộ, ngưng tụ sau gáy thành một vòng Công Đức Kim Luân.

Một ngày...

Tô Mạch đang ngồi dưới cây trà bỗng nhiên mở mắt.

Khí tức của anh so với năm trăm năm trước đã có sự thay đổi lớn.

Đứng dậy, thần niệm tuôn ra bao trùm toàn bộ Đông Hải chi tân.

Sau khi quan sát quy mô phát triển hiện tại của Nhân tộc, anh khẽ thở dài: "Đến lúc phải đi rồi." Ý niệm vừa dứt, anh bước một bước về phía mặt biển Đông Hải.

Bóng dáng anh dần mờ nhạt rồi biến mất hẳn.

Cùng lúc đó, sau khi Tô Mạch rời đi, toàn bộ người tộc đều có cảm ứng, đồng loạt nhìn về phía biển.

Trong tích tắc, tộc quần Nhân tộc với số lượng lên tới hàng chục triệu dưới sự dẫn dắt của Tam Tổ đã đồng loạt quỳ lạy. "Nhân tộc chúng ta tạ ơn tiên nhân năm trăm năm hộ đạo...

Cung tiễn tiên nhân!" Tiếng hô vang trời từ Nhân tộc phát ra.

Tô Mạch rời khỏi Nhân tộc, tạm thời không mang Ngộ Đạo Trà Thụ đi.

Chương 116

Dù sao Tiên Thiên Linh Căn kết hợp với Hồng Mông Tử Khí đặt tại tổ địa Nhân tộc là tốt nhất.

Bởi vì chỉ có như vậy, Tô Mạch mới có thể vĩnh viễn hưởng ba phần khí vận của Nhân tộc.

Hơn nữa, cây trà tuy thành Tiên Thiên Linh Căn nhưng thời gian để nó trưởng thành hoàn toàn là vô tận.

Trước khi thành thục, đối với Tô Mạch tác dụng không thực sự lớn.

Quan trọng nhất là linh căn này đã kết hợp với khí vận Nhân tộc, bên trong có dấu ấn của Tô Mạch, người ngoài dù muốn đoạt cũng không thể, vì anh sẽ cảm ứng được ngay lập tức.

Sau khi rời đi, Tô Mạch không về Côn Luân, thời cơ đến Bàn Cổ đại điện điểm danh cũng chưa chín muồi.

Thế nên sau một hồi suy nghĩ, anh quyết định đến Bồng Lai Tam Tiên Đảo trước.

Dù sao trước kia mới chỉ thu hoạch bảo bối trên đảo Bồng Lai, hai đảo còn lại vẫn chưa động tới.

Quan trọng nhất là Nguyên thần hiện giờ đã đạt cấp độ hoa khai thập nhị phẩm, có thể vượt qua sức mạnh Nguyên thần cấp Chuẩn Thánh.

Cho nên thời gian tiếp theo ngoài việc thu hoạch hai đảo tiên còn lại, anh cần thôi diễn hoàn thiện Cửu Bí thần thông và Thần Tượng Trấn Ngục Kình.

Tất nhiên món bán bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo cũng cần

luyện hóa nốt mười hai tầng sau.

Như vậy ít nhất cần nghìn năm mới hoàn thành.

Lúc đó chiến tranh giữa Vu và Yêu chắc chắn sẽ ngày càng mãnh liệt, biết đâu Nhân tộc sẽ đón nhận kiếp nạn đầu tiên.

Dù là Vu Yêu đại chiến hay kiếp nạn của Nhân tộc thì đều thuộc về đại thế Hồng Hoang, không thể thay đổi.

Đặc biệt là kiếp nạn của Nhân tộc...

Trong thần thoại, kiếp nạn đầu tiên của Nhân tộc chính là bị Yêu tộc đồ lục.

Theo quỹ đạo cũ, trong thời gian lượng kiếp, Yêu tộc dựa vào số lượng khổng lồ để tranh phong với Vu tộc.

Dù Vu tộc thực lực đơn thể cực mạnh nhưng tốc độ sinh sôi thấp đến mức đáng sợ.

Vu tộc phổ thông cần khí tức trái tim trong Bàn Cổ đại điện mới có thể sinh ra, quá trình đó không biết mất bao lâu.

Chính vì thế khi thấy Nhân tộc sinh sôi cực nhanh, Vu tộc nảy ra ý định thúc đẩy việc dung hợp Nhân - Vu.

Lúc đó Nhân tộc dù đã có quy mô nhất định nhưng do Nữ Oa không quản nên cuộc sống gian nan, trong trạng thái đấu tranh sinh tồn.

Cho nên việc hợp lưu với Vu tộc khiến họ vui mừng khôn xiết, vì điều đó đồng nghĩa với việc dựa vào Vu tộc mà sống.

Vu tộc mạnh mẽ che chở Nhân tộc, hơn nữa thế hệ con lai sinh ra không chỉ có đặc tính Nguyên thần của Nhân tộc mà còn có thể phách cường đại của Vu tộc.

Sự kết hợp này đã khiến Nhân tộc phát triển thần tốc trong một

thời gian ngắn.

Nhưng chính điều này lại để lộ sơ hở cho Yêu tộc.

Sau khi sát hại người tộc, họ phát hiện linh hồn con người có tác dụng khắc chế thiên sinh đối với Vu tộc, cuối cùng một kế hoạch tà ác ra đời: Đồ sát Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm để khắc chế Vu tộc.

Đó là kiếp nạn lớn nhất của Nhân tộc kể từ khi ra đời.

Tô Mạch thông thuộc thần thoại Hồng Hoang, dù với sức mạnh hiện tại không thể xoay chuyển đại thế nhưng mưu cầu lợi ích từ đại thế là hoàn toàn có thể.

Dù sao Hồng Quân khi truyền đạo từng nói: Đại thế bất khả nghịch, tiểu thế khả cải.

Theo kế hoạch của Tô Mạch, nếu kiếp nạn Nhân tộc xuất hiện thì anh sẽ tiếp xúc với Vu tộc, hoàn thành việc điểm danh tại Bàn Cổ đại điện...

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã qua mười năm.

Một ngày, Tô Mạch cuối cùng đã xuất hiện tại khu vực Bồng Lai Tam Tiên Đảo. 'Ong ~~' Một trận dao động sức mạnh truyền ra, Tiên Thiên đại trận phong tỏa Tam Tiên Đảo lập tức mở ra một vết nứt.

Chương 117

Trước kia do tu vi có hạn, anh mới luyện hóa được hai mươi tư đạo cấm chế đầu tiên, nay trở lại tự nhiên sẽ luyện hóa toàn bộ.

Vừa bước chân vào trong, sức mạnh Nguyên thần lập tức tuôn ra.

Sức mạnh cấp hoa khai thập nhị phẩm hoàn toàn không thua kém Chuẩn Thánh, thậm chí vượt qua Nguyên thần cấp Chuẩn Thánh.

Cứ thế, chưa đầy trăm năm, tòa đại trận cuối cùng đã bị luyện hóa triệt để.

Tiếp theo, bóng dáng anh lóe lên, xuất hiện trên một hòn đảo tiên.

Một trong Bồng Lai Tam Tiên Đảo -- Phương Trượng.

Đảo này danh tiếng ngang hàng với Bồng Lai, lai lịch rất lớn.

Tô Mạch vừa đặt chân lên đã cảm nhận được linh khí khủng bố gột rửa bản thân.

Sau đó thần niệm tuôn ra, giống như lần thu hoạch đảo Bồng Lai trước, anh bắt đầu tìm kiếm. 'Ong ~~ ong ~~ ong ~~' Sau vài năm, thần niệm cảm ứng được một nơi linh khí bộc phát, anh nhanh chóng xuất hiện tại đó.

Nhiên, ngay khi vừa hiện thân, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh lập tức sững sờ.

Bởi vì trước mặt anh đang huyền phù mười hai đoàn hào quang, trong mỗi đoàn đều uốn nắn một viên thần châu. "Hử?

Định Hải Thần Châu?

Không đúng chứ, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu chẳng phải đã được Thông Thiên sư thúc ban cho mình rồi sao?

Tại sao ở đây lại có mười hai viên?" Động tâm niệm, Tô Mạch lấy hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu trong tay ra.

Khoảnh khắc đó, mười hai viên Định Hải Thần Châu trước mặt bỗng nhiên chấn động.

Chỉ trong chốc lát, trong đầu Tô Mạch nảy ra một ý tưởng khiến anh chấn động: "Ba mươi sáu viên?

Lẽ nào lời đồn đó là thật?

Thật không thể tin nổi!" Nhìn mười hai viên Định Hải Thần Châu trước mặt tỏa ra khí tức đồng nguyên với những viên của mình, Tô Mạch nhớ lại một đoạn thần thoại hậu thế.

Tương truyền trong Hỗn Độn không chỉ có Thanh Liên đạt cấp ba mươi sáu phẩm, mà còn có một vật khác cũng có ba mươi sáu phẩm, đó chính là Hỗn Độn Châu.

Vật này tuy cũng có ba mươi sáu phẩm nhưng chỉ là cấp Hỗn Độn Linh Bảo, chưa đạt đến độ Chí Bảo.

Nhưng dù vậy, sức mạnh của Hỗn Độn Châu cũng không thể đo lường.

Trong truyền thuyết, vật này cũng bị hủy diệt trong Khai Thiên đại kiếp, cuối cùng rơi vào Hồng Hoang hóa thành những vật tiên thiên.

Do bản thân yếu hơn Thanh Liên nhiều nên khi rơi vào Hồng Hoang, nó chịu ảnh hưởng lớn hơn.

Nguyên nhân đơn giản là không có Khai Thiên Công Đức che chở nên bị quy tắc Hồng Hoang áp chế, chỉ có phân giải mới tồn tại được.

Thần thoại hậu thế cho rằng Định Hải Thần Châu thực chất có tổng cộng ba mươi sáu viên.

Hai mươi tư viên được Hồng Quân tìm thấy, ban cho Thông

Thiên, sau đó Thông Thiên ban cho Triệu Công Minh.

Còn mười hai viên còn lại giống như cái "độn khứ", không rõ tung tích.

Nếu có thể tập hợp đủ ba mươi sáu viên thì có khả năng rất lớn nghịch chuyển tiên thiên, khiến nó trở thành cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

Đạt tới cấp Hỗn Độn Linh Bảo thì tạm thời chưa thể, vì Hỗn Độn Châu khi ứng kiếp đã tổn thất nghiêm trọng bản nguyên, ba mươi sáu viên này cũng chưa phải là toàn bộ... trừ khi thu thập đủ Hỗn Độn bản nguyên và các bộ phận khác mới mong trở lại cấp ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Linh Bảo.

Lúc này, khi thấy mười hai viên Định Hải Thần Châu, phản ứng đầu tiên của Tô Mạch chính là Hỗn Độn Châu.

Chương 118

"Nếu lời đồn về ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu là thật thì đúng là hời cho mình rồi." "Mình có Hỗn Độn Hồ Lô có thể nghịch chuyển tiên thiên, nếu dung hợp chúng lại chẳng phải sẽ có thêm một món Tiên Thiên Chí Bảo sao?" "Trong truyền thuyết, hai mươi tư viên Định Hải Thần Châu dường như rất tương hợp với Lượng Thiên Xích, kết hợp lại có thể diễn hóa hai mươi tư tầng thế giới." "Xem ra Lượng Thiên Xích kia chắc cũng là một phần của Hỗn Độn Châu phân giải ra?" "Nếu đúng vậy, tìm được vật đó có lẽ thực sự có cơ hội tạo ra một món Hỗn Độn Linh Bảo." Trong mắt Tô Mạch lóe lên tinh quang, anh phất tay đánh ra từng đạo pháp quyết thu hồi chúng.

Việc luyện hóa bảo vật này không cần vội.

Hiện giờ thời gian còn đủ, anh tiếp tục tìm bảo vật.

Thời gian trôi qua... lại tốn thêm mấy chục năm, cuối cùng hai đảo tiên còn lại cũng được thu hoạch xong.

Thu hoạch cực kỳ phong phú, Tiên Thiên chi vật phổ thông nhiều vô số kể, nhưng bất ngờ lớn nhất vẫn là mười hai viên Định Hải Thần Châu. "Ầy, đều danh tiếng ngang hàng với Bồng Lai, nay xem ra hai đảo còn lại luôn không bằng Bồng Lai." "Cũng không lạ, truyền thuyết nói Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Mộc sinh ra trên đảo Doanh Châu, không biết tại sao không tìm thấy, lẽ nào truyền thuyết sai?" Tô Mạch lẩm bẩm một hồi rồi lắc đầu, hóa thành độn quang quay về đảo Bồng Lai.

Thời gian tiếp theo là để luyện hóa bảo vật và hoàn thiện công pháp.

Theo dự tính, Vu Yêu chi tranh và kiếp nạn đầu tiên của Nhân tộc

sẽ bùng nổ trong vòng nghìn năm tới.

Anh hoàn toàn có đủ thời gian để hoàn thành mọi việc.

Cứ thế...

Trăm năm sau, anh thành công thôi diễn Cửu Bí - Giai Tự Quyết lên tầng thứ Chuẩn Thánh, chiến lực tăng phúc đạt 30 lần.

Hai trăm năm sau, Cửu Bí - Hành Tự Bí trở thành thần thông cấp Chuẩn Thánh, tốc độ thân pháp tăng 30 lần.

Ba trăm năm sau...

Cửu Bí - Giả Tự Quyết đạt cấp Chuẩn Thánh, tốc độ phục hồi tăng 30 lần.

Ngoài ra Thần Tượng Trấn Ngục Kình cũng thăng hoa, trở thành thần thông cấp Chuẩn Thánh, giúp nhục thân trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tuy chưa đủ để đột phá tới cảnh giới như Nguyên thần hoa khai thập nhị phẩm nhưng cũng là tiến bộ lớn.

Về ý chí, tuy chưa có đột phá khổng lồ nhưng cũng được nâng cao.

Nhìn chung sau khi hoàn thiện mấy môn thần thông, thực lực của anh tiến thêm một bước dài, nếu gặp lại nhóm Đế Tuấn thì không cần dùng sức mạnh đỉnh phong cũng có thể trấn áp họ.

Tiếp theo là luyện hóa bảo vật.

Trong tay có ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, hai mươi tư viên trước kia đã luyện hóa một lần, đang ở mức hai mươi tư tầng cấm chế.

Mười hai viên còn lại cần luyện hóa lại từ đầu.

May mà hiện giờ Nguyên thần đã đạt cấp Đạo Quả thập nhị phẩm, nằm giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân nên luyện hóa không khó.

Cứ thế chỉ mất ba trăm năm, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đã được luyện hóa hoàn toàn cấm chế.

Món bán bộ Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo cũng vậy, trong hai trăm năm, ba mươi sáu tầng cấm chế đã được luyện hóa xong.

Tiếp theo là màn kịch chính.

Lúc trước ở Côn Luân do tu vi không đủ nên anh chỉ luyện hóa được hai mươi tư tầng cấm chế trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, dẫn đến món Tiên Thiên Chí Bảo này không viên mãn.

Hơn nữa mức độ thiên phạt lúc đó là một thử thách lớn nên món bảo vật này mới chỉ hoàn thành được một nửa.

Giờ thì khác rồi.

Thực lực của Tô Mạch ở trạng thái toàn diện hoàn toàn vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, chạm tới Hỗn Nguyên.

Cộng thêm lượng công đức khổng lồ thu được từ Nhân tộc tạo thành Công Đức Kim Luân, việc làm viên mãn Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo hiện giờ không có vấn đề gì.

Một ngày... khi luyện hóa xong tầng cấm chế thứ ba mươi sáu, anh lập tức tế ra bảo vật.

Chương 119

Hỗn Độn Hồ Lô diễn hóa, sức mạnh nghịch chuyển tiên thiên rơi xuống.

Tiên Thiên Ngũ Hành... ngưng tụ Chí Bảo.

Dưới sự thúc đẩy của Tô Mạch, món chí bảo này bắt đầu lần lột xác thứ hai. 'Oành oành ~~' Do khí tức nghịch chuyển tiên thiên dẫn dắt, thiên phạt lôi kiếp nhanh chóng ngưng tụ. "Hừ, để xem Công Đức Kim Luân có tác dụng gì nào." Tô Mạch không hề hoảng hốt, kim mang trên người lóe lên, anh đổ toàn bộ công đức đã vất vả thu thập được vào trong Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo. 'Ong ~~' Chỉ trong nháy mắt, Tiên Thiên Chí Bảo thừa tải sức mạnh công đức, dưới sự gia trì đó, lôi phạt trên không trung nhanh chóng tan đi. "Ha ha ha ha, quả nhiên là vậy!

Có công đức gia trì, Tiên Thiên Chí Bảo sẽ không bị quy tắc Hồng Hoang áp chế." Lúc này dù mất đi Công Đức Kim Luân nhưng Tô Mạch lại có được một món Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo thực thụ.

Trong tràng cười lớn, chí bảo cuối cùng đã viên mãn, hóa thành độn quang bay vào mi tâm Tô Mạch. ---------- Hồng Hoang không năm tháng... chớp mắt đã qua nghìn năm.

Trong thời gian này Tô Mạch thu hoạch cực lớn, biến mọi thứ đã gặt hái được thành vốn liếng, thực lực tăng vọt.

Có thể nói nếu gặp lại nhóm Đế Tuấn lúc trước, dù có Đông Hoàng Chung hộ vệ thì chỉ cần một kích anh cũng có thể tiêu diệt nhục thân của họ...

Đó chính là tự tin của Tô Mạch.

Tất nhiên trong nghìn năm này anh trưởng thành điên cuồng thì những người khác cũng vậy.

Ngoại trừ các thiên định thánh nhân, sự tăng trưởng mạnh mẽ nhất thuộc về hai tộc Vu và Yêu.

Đặc biệt là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang tọa trấn Yêu tộc.

Dù lần trước bị Tô Mạch đánh nát nhục thân chỉ còn Nguyên thần chạy thoát, nhưng khi về Yêu tộc họ đã tận dụng khí vận chủng tộc và vô số thiên tài địa bảo để nhanh chóng khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Thậm chí trong hơn nghìn năm qua họ còn tiến thêm một bước, đua nhau đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thực tế nguyên nhân họ khôi phục và đột phá nhanh như vậy rất đơn giản: Họ là những kẻ ứng kiếp của lượng kiếp này, dưới đại thế Hồng Hoang họ buộc phải đồng quy vu tận với Vu tộc.

Đó là mệnh số.

Giống như Bàn Cổ năm xưa dùng lực chứng đạo, với cảnh giới đó lão hoàn toàn có thể cảm ứng được tử kiếp nhưng cuối cùng vẫn bước tới bước đó.

Đúng là "sáng nghe đạo, chiều chết cũng cam lòng".

Tất nhiên Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất so với Bàn Cổ chỉ như sâu kiến so với thần long, thậm chí không bằng.

Dù là một phần của đại thế, định sẵn vẫn lạc nhưng họ không thể biết được mệnh số của mình.

Đồng thời những người sáng tạo ra đỉnh phong chủng tộc Yêu tộc này càng tin rằng mình là chúa tể thế giới.

Thế nên khi tu vi tăng vọt, tâm thái họ bành trướng, mục trung vô nhân, đến giờ thậm chí cảm thấy Thánh nhân cũng không ra gì.

Vì trong mắt họ, chỉ cần xóa sổ Vu tộc khỏi Hồng Hoang, việc một tay khai sáng Yêu tộc hoàn toàn có thể giúp họ đạt tới tầng thứ đỉnh phong nhất lịch sử.

Lúc đó dựa vào khí vận chủng tộc, cả hai cùng chứng đạo Hỗn Nguyên không phải là không thể.

Muốn kẻ đó diệt vong, trước tiên phải khiến kẻ đó điên cuồng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hiện đang trong trạng thái đó: Bành trướng vô hạn, coi trời bằng vung, điên cuồng chinh chiến với Vu tộc để giành quyền bá chủ Hồng Hoang, hoàn toàn vứt bỏ quy tắc "Yêu quản trời, Vu quản đất" do Hồng Quân Đạo Tổ đặt ra.

Tất nhiên Vu tộc cũng không phải hạng vừa.

Chương 120

Có thể gọi họ là huyết mạch Bàn Cổ, đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu kế thừa vô thượng luyện thể chi pháp của Bàn Cổ đại thần, đi theo con đường nhục thân vô địch.

Cùng cấp độ, chỉ cần sức mạnh nhục thân họ đã có thể nghiền ép đối thủ.

Mỗi vị Tổ Vu hiện giờ đều có thực lực tranh phong với Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí là nghiền ép.

Cho nên ngoài Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng... những người có gót chân Tiên Thiên Thần Thai ra, chiến lực cao tầng của Yêu tộc thực sự không bằng Vu tộc.

Nhưng ưu thế của Yêu tộc cũng rất rõ ràng, đó là số lượng tuyệt đối.

Suốt hơn nghìn năm tranh phong họ không hề lép vế, thậm chí ẩn ước còn áp chế được Vu tộc.

Vu tộc do chênh lệch số lượng quá lớn nên nghìn năm qua luôn tìm kiếm giải pháp.

Cuối cùng vài trăm năm trước, Nhân tộc đã lọt vào tầm mắt của họ.

Nhân tộc từ khi ra đời được Tô Mạch hộ đạo, điểm hóa Tam Tổ, chỉ trong năm trăm năm tiềm lực thiên phú của họ đã được anh khai quật.

Trong nghìn năm sau khi Tô Mạch rời đi, Nhân tộc đón nhận thời kỳ bùng nổ khủng bố.

Số lượng chủng tộc tăng vọt, chỉ trong một nghìn năm trăm năm,

tổng số người tộc đã đột phá hàng trăm tỷ, thậm chí nghìn tỷ, phát huy cực hạn khả năng sinh sôi.

Tất nhiên Đông Hải chi tân không thể chứa nổi số lượng lớn như vậy.

Cho nên khi dân số bùng nổ họ bắt đầu tách ra thành các bộ lạc nhỏ, do thủ lĩnh dẫn dắt đi khai phá vùng đất mới.

Chính vì vậy một số người tộc đi tìm gia viên mới đã chạm trán với Vu tộc.

Và cũng từ khắc đó, đại thế Hồng Hoang bắt đầu chuyển động.

Một ngày tại Cổ Thiên Đình...

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng mấy người đang bàn bạc việc làm sao để tranh phong và nghiền ép Vu tộc.

Bỗng nhiên một yêu tướng thuộc mạch Bạch Trạch Yêu Thánh truyền âm cho lão báo một tin mừng.

Nghe xong, Bạch Trạch Yêu Thánh đang dự họp không kềm được mà đứng bật dậy. "Nhị vị Thiên Đế, yêu tướng dưới trướng ta vừa truyền âm, trước đó vô tình ăn thịt một người tộc, trong lúc luyện hóa linh hồn hắn thì phát hiện yêu khu từng bị sức mạnh huyết sát của Vu tộc làm thương tổn đã nhanh chóng hồi phục!" "Trong lúc tình cờ lão đã thử ăn thêm vài người và luyện hóa linh hồn họ." "Kết quả phát hiện linh hồn Nhân tộc có tác dụng khắc chế cực mạnh đối với khí huyết huyết sát chi lực mà Vu tộc tu luyện!" "Thậm chí thử luyện hóa linh hồn Nhân tộc vào linh bảo, khi đối chiến với Vu tộc, lực sát thương của những linh bảo đó tăng lên ít nhất vài tầng.

Cho nên lão nghi ngờ linh hồn Nhân tộc có tác dụng khắc chế lớn đối với Vu tộc!" Bạch Trạch Yêu Thánh một hơi kể hết mọi chuyện.

Nhưng dứt lời, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều lộ vẻ ngơ

ngác. "Nhân tộc?

Linh hồn có thể khắc chế Vu tộc sao?" "Bạch Trạch Yêu Thánh, ông chắc chứ?

Theo ta biết Nhân tộc dường như là chủng tộc do Nữ Oa thánh nhân tạo ra khi chứng đạo, chỉ là một lũ sâu kiến yếu ớt, linh hồn có thể gây hại cho Vu tộc?

Thật là chuyện vô căn cứ." Đông Hoàng Thái Nhất hiển nhiên không tin nên lập tức phản bác. "Là thật đó!

Để chứng minh, yêu tướng kia đã mang theo vài người tộc và một tên Vu tộc, đúng hay sai cứ thử là biết." Bạch Trạch Yêu Thánh một lần nữa khẳng định. "Ừm, nếu đã vậy thì thử xem sao, nếu thực sự khắc chế được thì chúng ta có thể hoàn toàn áp chế Vu tộc rồi." Cuối cùng Đế Tuấn cũng lên tiếng.

Tiếp theo, tên yêu tướng kia được gọi vào Thiên Đế Cung, biểu diễn ngay tại chỗ tác dụng khắc chế của linh hồn Nhân tộc đối với Vu tộc.

Chỉ một lát sau mặt bọn người Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều lộ vẻ cuồng hỉ. "Ha ha ha ha!

Chương 121

Quả nhiên là khắc chế được!

Nhân tộc... lẽ nào Nữ Oa thánh nhân đặc biệt chuẩn bị cho Yêu tộc ta sao?" "Ừm, chắc chắn là vậy!

Nữ Oa thánh nhân là thánh nhân của Yêu tộc ta, tọa hưởng khí vận Yêu tộc, giờ chúng ta tranh phong với Vu tộc, ngài ấy cao cao tại thượng không tiện ra tay nên mới tạo ra chủng tộc này, ấn dấu khắc chế Vu tộc vào linh hồn họ để giúp Yêu tộc ta bá chủ Hồng Hoang đây mà!" "Người đâu, truyền lệnh Thiên Đế của ta, từ hôm nay các ngươi đi thu hoạch linh hồn Nhân tộc cho ta, ta sẽ đích thân luyện chế Đồ Vu Kiếm để xóa sổ hoàn toàn Vu tộc khỏi thế giới Hồng Hoang!" Đế Tuấn bỗng nhiên ra lệnh.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất tuy cũng giống như Đế Tuấn, lộ rõ vẻ vui mừng trên mặt.

Nhưng ngay khoảnh khắc Đế Tuấn phát ra Thiên Đế Lệnh, hắn lại bất chợt không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở một câu: “Đại huynh, nhân tộc dù sao cũng do Nữ Oa thánh nhân tạo ra.

Tuy mọi dấu hiệu đều cho thấy đây là pháp môn khắc chế Vu tộc dành riêng cho Yêu tộc chúng ta, nhưng... chúng ta cũng nên báo một tiếng với Nữ Oa thánh nhân.” “Dù sao bà ta cũng là chủ nhân của nhân tộc.” Giọng của Đông Hoàng Thái Nhất vang lên.

“Hừm... không cần thiết.

Thánh nhân có nỗi lo của thánh nhân, nếu không Nữ Oa thánh nhân đã chẳng giấu pháp môn phá giải Vu tộc trong linh hồn nhân tộc.

Chúng ta mà đi xin chỉ thị, nhất định sẽ dẫn đến biến số, thà cứ

giả bộ như không biết còn hơn.” “Chúng ta là Thiên Đế của Yêu tộc, định sẵn sẽ thống ngự vạn tộc trong Hồng Hoang.

Khu khu nhân tộc, có thể trở thành thức ăn máu thịt cho Yêu tộc chúng ta cũng coi như là phế vật lợi dụng rồi.” “Chờ thời gian tới, khi Vu tộc bị chúng ta diệt sạch, Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang, huynh đệ hai ta sẽ mượn khí vận chủng tộc để chứng đạo Hỗn Nguyên, lúc đó còn phải cố kỵ ai nữa?” “Thánh nhân thiên định cái rắm!

Chúng ta mới là thiên mệnh chi tử, lẽ ra phải là chủ nhân của thế giới Hồng Hoang này.

Thánh nhân có đức có năng gì mà đòi kiểm soát Hồng Hoang?” Phải nói rằng, từ khi Đế Tuấn hồi phục thương thế sau ngàn năm, tu vi bạo tăng lên đến đỉnh phong Chuẩn Thánh, tâm thái của lão ta ngày càng bành trướng.

Cho dù biết thánh nhân nhất niệm vạn biến, không thể nhắc đến, không thể khinh nhờn, nhưng lão ta vẫn dám thốt ra những lời cuồng vọng như vậy.

Nguyên nhân cũng chẳng qua là ứng nghiệm với câu nói: Muốn diệt vong, trước tiên phải điên cuồng.

Còn về Đông Hoàng Thái Nhất, tuy trước đó có chút do dự, nhưng sau khi nghe những lời của Đế Tuấn thì lại thấy rất có lý.

Hắn và Đế Tuấn nắm giữ chủng tộc đỉnh phong, khí vận như rồng, một khi chứng đạo Hỗn Nguyên thì gần như ngang hàng với cảnh giới của thánh nhân.

Lúc đó, với sự hậu thuẫn của Yêu tộc, gần như không còn phải sợ hãi bất cứ điều gì nữa.

Cho nên... hoàn toàn không cần phải đến chỗ Nữ Oa để báo cáo trước.

Sau khi bàn bạc xong, hai người dẫn theo các Yêu Thánh, Yêu Sư Côn Bằng bắt đầu lên kế hoạch...

Trên đảo Bồng Lai, một ngày nọ, Tô Mạch đang trong lúc nhập định đột nhiên cảm thấy tâm huyết dâng trào, dự cảm có đại sự sắp xảy ra.

Hắn vận chuyển sức mạnh nguyên thần, sau một hồi thôi diễn, tuy đại thế vẫn còn mờ mịt nhưng nhờ thông thục quỹ tích thần thoại Hồng Hoang và mối liên hệ với nhân tộc, hắn đã tính ra đại kiếp nạn đầu tiên của nhân tộc sắp giáng lâm.

Hắn chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía bờ Đông Hải.

"Nhân tộc đại kiếp sắp đến rồi...

Xem ra bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc cũng sắp xuất hiện.

Đây chính là khế cơ để mình tìm đến Bàn Cổ đại điện của Vu tộc." Tô Mạch vốn quen thuộc với thần thoại Hồng Hoang, hiện giờ sức mạnh nguyên thần đã đạt đến cực cảnh hoa khai thập nhị phẩm, cho dù không giỏi thôi diễn thì hắn cũng có thể nhìn thấu một vài đại thế của Hồng Hoang.

Trong truyện, tuy có sự kết hợp giữa người và Vu, nhưng điều đó không đại diện cho toàn bộ Vu tộc.

Mười hai bộ lạc Tổ Vu hiện tại chỉ có nhánh của Hậu Thổ Tổ Vu là hợp lưu với nhân tộc.

Vì vậy, qua thôi diễn và hiểu biết về thần thoại, Tô Mạch nhanh chóng khẳng định: Lực lượng chủ lực giải cứu nhân tộc khỏi đại kiếp chắc chắn là bộ lạc Hậu Thổ.

Còn các bộ lạc Tổ Vu khác có xuất hiện hay không thì chưa biết được.

Chương 122

Lúc này, sau một hồi suy tính, bóng dáng hắn lóe lên, biến mất khỏi đảo Bồng Lai.

Cùng lúc đó, khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang mật mưu đại kiếp nhân tộc, tại Oa Hoàng cung trên tầng trời thứ ba mươi ba, Nữ Oa chợt nảy sinh cảm ứng, tỉnh lại từ trong nhập định.

Sau một hồi thôi diễn, đôi mắt thánh nhân của bà nhìn về phía bờ Đông Hải, thấu suốt tình cảnh của nhân tộc đã sinh sôi lên đến con số hàng tỷ, nhưng rồi bà chỉ biết thở dài bất lực, nơi khóe mắt thoáng hiện chút lệ quang long lanh.

"Hồng Hoang đại thế, nhân tộc đại kiếp..." "Thở dài, ta tuy là người tạo ra các ngươi, nhưng cũng chỉ có thể để lại một tia thiện duyên.

Hy vọng các ngươi có thể vượt qua đại kiếp này." Nữ Oa lẩm bẩm, rồi chậm rãi nhắm mắt, một lần nữa tiến vào trạng thái nhập định tịch diệt.

Thực tế, thành cũng do thánh nhân, bại cũng do thánh nhân.

Thánh nhân tuy cao cao tại thượng nhưng lại bị khống chế bởi Thiên Đạo và đại thế Hồng Hoang.

Nữ Oa sau khi chứng đạo thành thánh đương nhiên nhìn rõ đại thế, biết đại kiếp nhân tộc không thể nghịch chuyển.

Dù bà là người tạo ra họ, nhưng nếu dùng thân phận thánh nhân can thiệp thì chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo áp chế.

Bởi lẽ sức mạnh của thánh nhân là cực hạn của Hồng Hoang hiện tại, một khi ra tay đồng nghĩa với việc làm loạn đại thế.

Cho nên Nữ Oa không thể ra tay, trừ khi bà từ bỏ thánh vị, gánh chịu nghiệp lực vô tận.

Tuy thánh nhân không thể can thiệp, nhưng dưới cấp độ thánh nhân thì có thể.

Bởi vì thánh nhân đại diện cho đại thế Hồng Hoang, còn dưới thánh nhân chỉ như tiểu thế.

Đại thế bất khả nghịch, nhưng tiểu thế thì có thể thay đổi.

Tia thiện duyên trong miệng Nữ Oa chính là chỉ Tô Mạch.

Năm xưa vào ngày chứng đạo, bà đã đích thân ra tay hóa giải thiên phạt cho Tô Mạch và thỉnh cầu hắn chăm sóc nhân tộc.

Đây chính là cái gọi là thiện duyên.

Tại tổ địa nhân tộc, một lão giả chống gậy đang đi lại ven bờ Đông Hải, quan sát sự phát triển của nhân tộc, lúc thì cau mày, lúc thì giãn ra.

Đột nhiên ông ta cảm thấy tâm huyết dâng trào, sau khi tỉ mỉ bấm tính, trên mặt lộ rõ vẻ bất lực.

"Hừm, ta tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhận được chỉ dẫn của Thiên Đạo rằng cơ duyên chứng đạo nằm ở nhân tộc." "Nhưng thôi diễn trước đó cho thấy đại kiếp nhân tộc sắp giáng lâm, lại dây dưa không dứt với lượng kiếp Vu - Yêu." "Chẳng lẽ cơ duyên chứng đạo của ta là cứu nhân tộc khỏi kiếp nạn này?

Không đúng... hình như không phải thứ ta cầu." Người đang tự lẩm bẩm này chính là Lão Tử, người đang đi tìm cơ duyên chứng đạo.

Ông ta xuất hiện tại tổ địa nhân tộc để quan sát và tham ngộ Hồng Mông Tử Khí thì lại tính ra đại kiếp nhân tộc.

Nhưng sau khi thôi diễn lặp lại, ông thấy mình không nên tham dự

vào kiếp nạn này.

Bởi vì hiện tại ông chưa chứng đạo, mạo hiểm nhảy vào đồng nghĩa với việc nhập kiếp.

Lượng kiếp như dao sắc, dù là thánh nhân thiên định nhưng một khi nhập kiếp vẫn có nguy hiểm nhất định.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lão Tử hóa thành một luồng trường hồng biến mất tại chỗ.

Tuy nhiên, ngay khi vừa độn đi, ông chợt nảy ra ý định, tiện tay mang theo một thiếu niên...

Hồng Hoang mênh mông vô tận.

Đảo Bồng Lai nằm ở nơi sâu nhất ngoài Đông Hải, cách tổ địa nhân tộc ở bờ Đông Hải một khoảng cách xa xăm khó mà tưởng tượng được.

Dù Tô Mạch đã tính ra kiếp nạn, hắn cũng không thể đến ngay lập tức.

Từ khi rời Bồng Lai, hắn mất ròng rã mười năm mới tới nơi.

Trong thời gian đó, Yêu tộc triệt để bùng phát, dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, chúng bắt đầu tấn công tổ địa và các bộ lạc nhân tộc.

Chương 123

Mười năm kiếp nạn, nhân tộc thương vong vô số.

Từ con số hàng tỷ ban đầu, dân số sụt giảm nghiêm trọng.

Đương nhiên đúng như Tô Mạch dự tính, Vu tộc cũng bắt đầu phản công.

Đặc biệt là bộ lạc Hậu Thổ, dưới sự dẫn dắt của Tổ Vu Hậu Thổ, họ đã tử thủ tại bờ Đông Hải.

Do số lượng Vu tộc ít hơn Yêu tộc rất nhiều, mà nhân tộc sau khi sinh sôi nảy nở lại hình thành vô số bộ lạc lớn nhỏ phân tán khắp Hồng Hoang, nên điều này vô tình tạo điều kiện cho Yêu tộc đồ sát diện rộng.

Thập đại Yêu Thánh chia nhau dẫn theo thuộc hạ đi săn giết các bộ lạc nhân tộc đã rời khỏi Đông Hải.

Động thái đột ngột của Yêu tộc lập tức làm chấn động tất cả các đại năng thần thông trong Hồng Hoang.

Các luồng thần niệm giao nhau, nhìn thấy nhân tộc yếu ớt bị sát hại, máu chảy thành sông trên đại địa Hồng Hoang, họ không khỏi lắc đầu thở dài.

Nhưng Yêu tộc hiện nay đang như mặt trời giữa trưa, lại thêm lời đồn Nữ Oa thánh nhân là thánh nhân của Yêu tộc, khắp gầm trời này cũng chỉ có Vu tộc mới dám tranh phong với chúng.

Vì vậy, những đại năng này dù lòng có không nỡ nhưng cũng bất lực, chỉ có thể lặng lẽ thở dài.

Tiếng chém giết vang trời, nhân tộc gặp đại nạn.

Tại bờ Đông Hải, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất suất lĩnh đại năng Yêu tộc điên cuồng xung kích.

Ban đầu, nhờ thực lực áp đảo tuyệt đối, nhân tộc tử thương vô số, ngay cả ba ngàn nhân tộc mang tiên thiên đạo thể thuở sơ khai cũng đã ngã xuống một nửa.

Ba vị nhân tổ mà Tô Mạch từng điểm hóa giờ chỉ còn lại một người sống sót.

Nhưng nhân tộc không hề lùi bước.

Nơi này là cội nguồn của họ, lại có Ngộ Đạo Trà Thụ mà Tô Mạch để lại khi hộ đạo suốt năm trăm năm.

Cho dù phải chết, không một người nhân tộc nào tại đây rút lui.

"Trời muốn diệt nhân tộc ta sao?

Nữ Oa Thánh Mẫu, Tô Mạch tiên trưởng, các người đang ở đâu?" "Hy vọng các vị hiển linh, cứu nhân tộc ta thoát khỏi kiếp nạn này!" Vị lãnh tụ cuối cùng của nhân tộc là Toại Nhân Thị quỳ trước Ngộ Đạo Trà Thụ và miếu Nữ Oa, ngửa mặt lên trời gào thét.

Cùng lúc đó, hàng vạn người nhân tộc cũng bắt đầu cầu nguyện.

Nữ Oa là người tạo ra nhân tộc, là Thánh Mẫu, nên họ cầu xin bà.

Còn Tô Mạch là người hộ đạo, điểm hóa và dẫn dắt nhân tộc phát triển, trước khi đi còn được tôn làm Nhân Tổ, nên họ cũng cầu xin hắn.

Nhưng lạ thay, dù họ có cầu nguyện thế nào vẫn không thấy hồi đáp.

Tuy nhiên, có một điểm đáng mừng là từ khi kiếp nạn giáng xuống, Ngộ Đạo Trà Thụ mỗi thời mỗi khắc đều tỏa ra một luồng sức mạnh bao phủ phạm vi trăm dặm.

Nhờ vậy mà trận địa cuối cùng của nhân tộc mới không bị công phá.

So với Ngộ Đạo Trà Thụ, miếu Nữ Oa mà nhân tộc xây dựng bình thường hơn nhiều, gần như không có tác dụng gì.

Vì thế, sau khi cầu nguyện Nữ Oa một lượt không thành, đám đông chuyển sang quỳ lạy trước Ngộ Đạo Trà Thụ ngày đêm khẩn cầu.

Trên tầng không, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thấy cấp dưới tấn công bờ Đông Hải mãi mà không phá được vùng bao phủ của Ngộ Đạo Trà Thụ thì nổi trận lôi đình.

"Hừ, cái cây linh căn mà tên Tô Mạch đó để lại thật đáng chết.

Hắn tưởng có thể thủ hộ được nhân tộc, ngăn cản bước tiến của chúng ta sao?" "Đã vậy, hôm nay bổn đế sẽ đích thân ra tay hủy diệt nó." Đông Hoàng Thái Nhất vốn vẫn canh cánh trong lòng việc lần trước bị Tô Mạch áp chế và đánh nát nhục thân.

Nếu không phải vì đại chiến Vu - Yêu sắp tới, hắn đã sớm tìm cách đối phó Tô Mạch.

Lúc này thấy Ngộ Đạo Trà Thụ, cơn giận của hắn bốc tận trời.

Hắn lập tức thúc động Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, một luồng hào quang lóe lên, chiếc chuông khổng lồ nện thẳng xuống.

Chương 124

‘Đông ——’ Ngay trong ngàn cân treo sợi tóc, mặt đất đột nhiên chuyển động dữ dội, một luồng pháp tắc đại địa cực mạnh lao thẳng lên trời, va chạm kịch liệt với Đông Hoàng Chung.

Tiếng chuông cổ quái, du dương vang vọng khắp bờ Đông Hải.

“Hử...

Vu tộc, Tổ Vu Hậu Thổ, ha ha ha ha, cuối cùng cũng chịu xuất hiện.” “Thấy nhân tộc mềm yếu thật đấy, đã vậy hôm nay ta sẽ để ngươi ở lại đây luôn.” Lúc này thấy chỉ có mình Tổ Vu Hậu Thổ hiện thân, mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên tinh quang.

Thực lực đơn thể của Vu tộc tuy mạnh, đồng giai vô địch, nhưng hắn có Đông Hoàng Chung trong tay, phòng ngự của Tiên Thiên Chí Bảo này mạnh đến mức không tưởng, huyền diệu vô cùng.

Hiện tại chỉ có một mình Tổ Vu ở đây, nếu hắn không hạ được Hậu Thổ thì thật là vô dụng.

“Hừ... gan lớn đấy.

Yêu tộc vô liêm sỉ, đồ sát chủng tộc yếu nhỏ, các ngươi tìm chết.” Vu tộc vốn hiếu chiến, Hậu Thổ tuy là nữ Tổ Vu nhưng trong xương tủy cũng tràn đầy tính hiếu chiến.

Vì vậy, dù chỉ có một mình tại trận, đối mặt với hai đại Thiên Đế của Yêu tộc bà cũng chẳng hề nao núng.

Bà hét lớn một tiếng, khí huyết ngập trời lập tức bùng nổ.

“Tất cả nhị lang bộ lạc Hậu Thổ nghe lệnh, giết cho ta!

Giết sạch đám Yêu tộc vô liêm sỉ này!” Tiếng của Hậu Thổ vừa

dứt, bà đã lao thẳng lên không trung đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Thấy Hậu Thổ lao đến, Thái Nhất cười lạnh: "Đại huynh, người phụ nữ mãng phu này cứ giao cho đệ.

Huynh đi phá hủy cái cây linh căn kia, phá tan sức mạnh thủ hộ của nhân tộc đi." "Tên Tô Mạch năm đó dám khi ép chúng ta như vậy, lần này phải cho hắn thấy cảnh nhân tộc mà hắn dày công hộ đạo bị diệt tộc như thế nào." Đông Hoàng Thái Nhất đầy vẻ không coi ai ra gì, cười lớn rồi cầm Đông Hoàng Chung va chạm với Hậu Thổ. 'Oanh oanh oanh ——' Hai luồng sức mạnh kịch chiến trên trời, tạo ra những vòng xoáy năng lượng cực kỳ khủng khiếp.

Cùng lúc đó, phía dưới Vu tộc và Yêu tộc cũng bắt đầu lao vào xâu xé nhau, vốn đã là túc địch nên ngọn lửa chiến tranh nhanh chóng lan rộng khắp Đông Hải.

Về phần Đế Tuấn, sau lời của Thái Nhất, lão ta nở một nụ cười lạnh lẽo.

"Nhị đệ yên tâm, khu khu một gốc linh căn, đích thân ta sẽ phá nó." "Hôm nay, ta sẽ thu trước một chút lợi tức năm xưa." Dứt lời, Đế Tuấn vẫy tay một cái, lập tức ngưng tụ ra Thái Dương Chân Hỏa ngập trời.

Hiện nay tu vi lão ta đã đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh, bản mệnh chân hỏa mạnh đến mức cực hạn.

Ngay khi lửa rơi xuống, sức mạnh thủ hộ của Ngộ Đạo Trà Thụ lập tức bị phá vỡ.

Nhưng cũng chính lúc đó, trên tầng không đột nhiên xuất hiện một luồng dao động sức mạnh kinh người.

Hào quang ngũ sắc tủa ra, tạo thành một đạo phòng ngự Ngũ Hành

tuyệt đối bao phủ lấy vùng đất của Ngộ Đạo Trà Thụ.

"Kẻ nào dám vượt tuyến... chết!" Một tiếng quát chói tai vang lên từ chân trời xa ngoài hải vực Đông Hải, bóng dáng Tô Mạch dần dần hiện rõ.

Sau mười năm trời, Tô Mạch đã tới.

Ngay khoảnh khắc xuất hiện, Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo 【Ngũ Hành Liên Đài】 lập tức treo lơ lửng trên hư không của Ngộ Đạo Trà Thụ.

Luồng sức mạnh Ngũ Hành khủng bố đó đánh đuổi toàn bộ Yêu tộc, phàm là kẻ nào dám tiếp cận đều bị hóa thành máu loãng, chết ngay tức khắc.

Đó chính là sức mạnh của Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo.

Sau khi Tô Mạch hoàn thiện nó, nó đã trở thành 【Ngũ Hành Liên Đài】, cấu thành từ năm cánh hoa của Hỗn Độn Thanh Liên và được gia trì bởi Công Đức Kim Luân.

Ngũ Hành bản nguyên đạt đến cực hạn của Hồng Hoang, không hề kém cạnh Đông Hoàng Chung hay Thái Cực Đồ.

Thêm vào đó, bảo vật này hoàn toàn tương thích với thuộc tính của Tô Mạch, giúp chiến lực của hắn tăng thêm ba phần. 'Oanh long ——' Chỉ trong nháy mắt, đám Yêu tộc tấn công Ngộ Đạo Trà Thụ đã ngã xuống hàng loạt.

Chương 125

Cảm ứng được hơi thở của Tô Mạch, Ngộ Đạo Trà Thụ như có linh trí, tỏa ra những luồng khí tức huyền diệu chiếu rọi đại địa.

Cùng lúc đó, hàng triệu người nhân tộc đang cầu nguyện đồng loạt nhìn lên bóng hình trên không trung Đông Hải, ai nấy đều lệ nóng doanh tròng.

"Nhân Tổ...

Nhân Tổ..." "Tiên trưởng của nhân tộc chúng ta hiển linh rồi!

Nhân Tổ của chúng ta hiển linh rồi, chúng ta được cứu rồi!" "Tốt, tốt lắm!

Nhân Tổ giáng lâm, lửa thiêng không tắt, truyền thừa không dứt...

Hôm nay, nhân tộc chúng ta phải cùng Nhân Tổ chiến đấu một trận!" Trong chớp mắt, những người nhân tộc tụ tập tại đây đồng thanh gào thét.

Dù bị Yêu tộc đồ sát suốt mười năm khiến dân số sụt giảm, nhưng ngay khoảnh khắc Tô Mạch xuất hiện, khí vận nhân tộc nhảy vọt mãnh liệt.

Dường như sau khi trải qua kiếp nạn tẩy lễ, nhân tộc đã dục hỏa trùng sinh, khí vận bùng nổ khiến nội hàm của Tô Mạch lại tăng thêm một bậc.

Ở phía xa, Lão Tử vừa rời khỏi tổ địa đột nhiên cảm ứng được đệ tử Tô Mạch xuất hiện làm khí vận nhân tộc tăng vọt, trong lòng không khỏi kinh ngạc, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Ông lập tức bấm tính.

“Hừm, đồ nhi của ta xuất hiện, khí vận nhân tộc tăng vọt, đồng thời kéo theo nội hàm của bản thân nó thăng tiến.” “Chẳng lẽ đây chính là khế cơ chứng đạo mà Thiên Đạo chỉ dẫn khi ta tham ngộ Hồng Mông Tử Khí?” “Đúng rồi, chắc chắn là vậy.” “Đồ nhi từng hộ đạo nhân tộc năm trăm năm, điểm hóa ba vị nhân tổ, tương đương với giáo hóa nhân tộc...

Chính vì vậy, khí vận của nó gắn bó chặt chẽ với nhân tộc.” “Như là viên đá tảng, khí vận nhân tộc càng đậm đặc thì khí vận của đồ nhi ta đương nhiên thăng tiến thần tốc.” Lúc này, Lão Tử như được thức tỉnh, khí tức trên người ông chợt cao vọt.

“Nhân tộc... chính là cơ duyên chứng đạo của ta.” “Giáo hóa nhân tộc, gắn bó chặt chẽ với họ, chính là tạo hóa mà Thiên Đạo chỉ dẫn.” “Đã vậy... ta sẽ học theo đồ nhi, khai sáng một giáo, giáo hóa nhân tộc thì đã sao?” Cuối cùng, vào khoảnh khắc này, Lão Tử đã ngộ ra.

Đương nhiên việc khai sáng một giáo không phải là để tranh đoạt khí vận với Tô Mạch.

Bởi vì Tô Mạch hiện nắm giữ ba phần khí vận nhân tộc, Nữ Oa giờ chỉ còn lại một phần, phần khí vận còn lại nằm trong tay nhân tộc lên tới sáu phần.

Đó chính là cơ duyên chứng đạo của Lão Tử.

Nếu nhờ đó mà chứng đạo thành thánh, lập ra một giáo, Tô Mạch cũng sẽ là đại đệ tử, hai thầy trò cùng nắm giữ một giáo, hợp lực lại thì coi như nắm giữ trọn vẹn khí vận của nhân tộc...

Hành động này có lợi mà không có hại đối với cả hai.

Bởi vì khí vận nhân tộc cần được khai thác, nếu không nó chỉ tụ lại trong tộc quần mà thôi.

Lúc này Lão Tử tuy đã ngộ nhưng chưa hành động ngay, ông lặng

lẽ quan sát kiếp nạn của nhân tộc.

Trở lại chiến trường, sau khi Tô Mạch hiện thân, sắc mặt Đế Tuấn khó coi đến cực điểm.

Lão ta nhìn chằm chằm về phía Đông Hải, ánh mắt đầy sát khí, nhưng vì để chế tạo Đồ Vu Kiếm nên lão đành nhẫn nhịn, muốn tranh luận với Tô Mạch một phen.

"Tô Mạch, gan to lắm, dám xuất hiện ở đây." "Nhân tộc nơi này vốn là thức ăn máu thịt mà Nữ Oa thánh nhân chuẩn bị cho Yêu tộc chúng ta, không liên quan gì đến ngươi." "Nếu biết điều thì tốt nhất hãy rời đi ngay, nhân quả giữa chúng ta cứ đợi sau khi đại chiến Vu - Yêu kết thúc, ta sẽ tìm ngươi tính sổ." Thực tế, Đế Tuấn dù cuồng vọng nhưng đối mặt với Tô Mạch thì không thể không cẩn thận.

Dù sao ngàn năm trước, một mình hắn đã có thể áp chế cả lão ta, Thái Nhất và Côn Bằng.

Tuy giờ tu vi đã lên đỉnh phong Chuẩn Thánh, lại có khí vận Yêu tộc gia trì, nắm giữ tư thế vô địch, nhưng đừng quên ở đây còn có Tổ Vu Hậu Thổ.

Nếu hai người này liên thủ thì sẽ rất gai mắt.

"Hừ...

Nhân tộc đã nhận ta là Nhân Tổ, đương nhiên phải nhận sự che chở của ta." "Ta hưởng ba phần khí vận nhân tộc, ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi làm chuyện đồ sát này sao?" "Không chỉ vậy, hôm nay các ngươi giáng xuống đại kiếp cho nhân tộc, giết người của ta, làm tổn hại khí vận của ta, chuyện này chắc chắn không thể bỏ qua dễ dàng.

Cho nên... dù có thiên vận hộ thể thì hôm nay ta cũng phải đánh giết một trận." Tô Mạch lạnh lùng thốt lên, bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện trước mặt Đế Tuấn.

Chương 126

“Hừ... cuồng vọng!

Đã muốn chết thì bản đế sẽ thành toàn cho ngươi.” Cuối cùng, Đế Tuấn cũng bị lời nói của Tô Mạch chọc giận.

Tuy kiêng dè Tô Mạch nhưng tu vi ngàn năm qua đã bạo tăng lên đỉnh phong Chuẩn Thánh, lại hội tụ khí vận vô lượng của Yêu tộc, lão ta tin rằng dù Tô Mạch mạnh đến đâu thì mình cũng có thể tranh phong một phen.

Trước đó lão ta nhún nhường chỉ vì kiêng dè Tổ Vu Hậu Thổ, bởi kiếp nạn này Vu tộc cũng nhúng tay vào, nếu thêm một kẻ thù mạnh thì sẽ bất lợi cho Yêu tộc.

Ngay khi nổi giận, Đế Tuấn lập tức lấy ra Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - 【Hà Đồ Lạc Thư】. ‘Oanh long ——’ Tiếng nổ lớn vang lên, bảo vật này diễn hóa ra núi sông địa lý của Hồng Hoang, hình thành đại thế đè ép về phía Tô Mạch.

“Ha ha ha ha, tặc tử Tô Mạch!

Bảo bối của ta dựng dục núi sông địa lý Hồng Hoang, có liên hệ với thiên thai địa mô thuở sơ khai.

Hôm nay tu vi của ta đại tăng, dùng sức mạnh đỉnh phong Chuẩn Thánh và khí vận Yêu tộc thúc động, để xem ngươi phá giải thế nào!” Đế Tuấn đầy vẻ ngông cuồng, kiêu ngạo từ trong xương tủy bị kích động, chủ động phát động tấn công.

“Ồ... vậy sao?” “Khu khu một món bảo vật mà đòi đại diện cho đại thế Hồng Hoang?

Thật nực cười.” “Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là sức

mạnh áp đảo tuyệt đối.” Trên mặt Tô Mạch lộ rõ vẻ khinh miệt.

Không phải Hà Đồ Lạc Thư không mạnh, cũng không phải Đế Tuấn quá yếu, mà là chiến lực của Tô Mạch đã thoát ly khỏi cấp độ Chuẩn Thánh rồi.

Trong một ngàn năm qua, hắn đã tiêu hóa hoàn toàn tất cả nội hàm.

Ba đại tự quyết của Cửu Bí được thôi diễn lên cấp độ Chuẩn Thánh, có khả năng tăng phúc gấp 30 lần.

Cộng thêm Thần Tượng Trấn Ngục Kính gia trì, có thể nói hiện tại dù không dùng bảo vật, chỉ bằng chiến lực bản thân hắn cũng đạt đến đỉnh phong của ngàn năm trước.

Nếu dùng thêm Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo và Thí Thần Thương thì khắp thiên hạ này, khi thánh nhân không xuất thế, hắn hoàn toàn có thể trấn áp đương thế.

Cho nên dù Đế Tuấn có đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh, lại có khí vận chủng tộc, thì trước mặt Tô Mạch vẫn chỉ có nước bị áp đảo.

Ngay khi Đế Tuấn vừa dứt lời, Tô Mạch lạnh lùng cười một tiếng rồi đột ngột ra tay.

Hắn tung ra một quyền...

Cửu Bí Giai Tự Quyết gia trì gấp 30 lần chiến lực.

Nguyên thần hoa khai thập nhị phẩm, nhục thân và cực cảnh cửu phẩm viên mãn đồng loạt bùng nổ.

Dưới một quyền này, thiên địa biến sắc.

Thế giới do Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa ra lập tức vỡ vụn. ‘Phụt ~~~’ Kế đó, do tâm thần tương liên, Đế Tuấn lộ vẻ không thể tin nổi, một ngụm tiên huyết phun thẳng ra ngoài.

“Không thể nào...

Sao có thể mạnh như vậy?" "Ta hiện giờ đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, hội tụ khí vận bộ tộc, vậy mà đến một quyền cũng không đỡ nổi sao?" Lúc này khí tức của Đế Tuấn hỗn loạn, lão ta liên tục gào thét.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất đang giao chiến với Tổ Vu Hậu Thổ cũng cảm ứng được động tĩnh bên này.

Trong cơn chấn kinh, hắn đánh lui Hậu Thổ, nhanh chóng lao về phía Đế Tuấn.

"Đại huynh...

đệ tới trợ giúp!" 'Ông ——' Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung hiển hiện, một luồng sức mạnh huyền diệu vô cùng bao phủ lấy Đế Tuấn.

Ngàn năm qua Thái Nhất không chỉ khôi phục nhục thân mà tu vi cũng bạo tăng lên đỉnh phong Chuẩn Thánh giống Đế Tuấn.

Chương 127

Đồng thời, khả năng kiểm soát Đông Hoàng Chung của hắn ngày càng mạnh.

Hắn vận chuyển chiếc chuông, bên trong phát ra một tia khí tức hỗn độn, bao trùm khắp nơi, nhanh chóng dập tắt dư chấn từ đòn tấn công trước của Tô Mạch.

Thực tế, Đông Hoàng Chung không chỉ đơn giản là phòng ngự tiên thiên bất bại.

Chiếc chuông này vì là vật bản sinh của Thái Nhất nên mới gọi là Đông Hoàng Chung, nhưng tên thật của nó là Hỗn Độn Chung.

Trong đó uẩn hàm sức mạnh Hỗn Nguyên, nếu gia trì lên thân có thể tham ngộ quy luật vận hành của tinh thần Hồng Mông bên trong Hà Đồ Lạc Thư.

Trong lượng kiếp Vu - Yêu, Đế Tuấn và Thái Nhất đã dùng sức mạnh này để đối phó với Đô Thiên Thần Sát đại trận của mười hai Tổ Vu, tạo ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Hiện tại Thái Nhất đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh, tu vi vừa vặn đủ để vận hành một tia sức mạnh Hỗn Nguyên bên trong Hỗn Độn Chung.

Luồng sức mạnh đó tương đương với đỉnh phong sinh mệnh của Tô Mạch ngàn năm trước, đều đã chạm tới một tia sức mạnh Hỗn Nguyên.

Phải công nhận rằng Đông Hoàng Thái Nhất trong thần thoại được gọi là kẻ mạnh nhất dưới thánh nhân là có lý do.

Chỉ riêng cái 【Hỗn Độn Chung】 đã đủ để hắn đứng ở vị trí bất

bại.

Nhưng đáng tiếc hắn gặp phải Tô Mạch - một kẻ chẳng khác gì người chơi gian lận.

Căn nguyên của thập đại tiên thiên linh căn không chỉ cao hơn hắn, mà nhờ có Hệ Thống, Tô Mạch còn tự lĩnh ngộ được pháp chứng đạo cực cảnh của ba hệ thống tu luyện lớn.

Cộng thêm việc trong tay cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, trừ tu vi cảnh giới hơi kém một chút, còn lại từ công pháp, thần thông cho đến bảo vật và con đường chứng đạo, Tô Mạch đều hoàn toàn bóp nghẹt đối thủ.

Sau ngàn năm, dù tu vi hai người kia tăng vọt, Tô Mạch cũng đã tiêu hóa xong mọi nội hàm của mình.

Vì vậy khi Thái Nhất dùng Đông Hoàng Chung lao tới, Tô Mạch lật bàn tay, cuối cùng cũng mang Thí Thần Thương ra.

"Ngày đó ta có thể áp chế các ngươi, hôm nay cũng thế." "Trong mắt ta, các ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi." Tuy cảm nhận được Thái Nhất đã chạm tới sức mạnh Hỗn Nguyên, Tô Mạch vẫn không hề sợ hãi, cầm Thí Thần Thương lao thẳng vào đối phương. 'Oanh long ——' Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Hai đại bảo vật va chạm tạo ra những làn sóng năng lượng cực mạnh.

May mà khu vực này có Ngũ Hành Chí Bảo của Tô Mạch che chở nên không bị ảnh hưởng, nhưng trên tầng không đã xuất hiện cảnh tượng sụp đổ không gian như ngày tận thế.

"Hừ...

Tô Mạch, giờ ta mượn Đông Hoàng Chung cũng đã chạm được một tia Hỗn Nguyên, ngươi không có ưu thế gì đâu." "Hôm nay là

ngày đại hỷ của Yêu tộc ta, nếu ngươi lui đi, không bảo hộ nhân tộc nữa, nể mặt đệ tử Tam Thanh thì mọi chuyện coi như xong." "Bằng không, dù có tốn chút công sức, hôm nay ta cũng phải chém chết ngươi." Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất thấy mình có thể đối kháng trực diện với Tô Mạch mà không rơi vào thế hạ phong, niềm tin lập tức tăng vọt.

"Ồ... vậy sao?" Tô Mạch thản nhiên đáp lại, chẳng mảy may để tâm.

Bởi vì hắn hiện vẫn chưa đẩy chiến lực lên đỉnh phong, đòn vừa rồi chỉ dùng bảy phần sức lực.

Trong lúc hai bên đang đối đầu gay gắt, một bóng dáng thướt tha mang theo khí huyết ngập trời hiện ra, đứng cạnh Tô Mạch.

"Tô Mạch???

Đạo hữu, chẳng lẽ ngươi chính là Tô Mạch năm xưa đã cứu đệ tử bộ lạc ta?

Đệ tử của mạch Tam Thanh?" Tổ Vu Hậu Thổ vừa xuất hiện đã không nhịn được hỏi một câu.

Chuyện bà nhắc đến chính là lúc Tô Mạch từ đảo Bồng Lai trở về, trước khi lên tầng trời thứ ba mươi ba đã tình cờ kết thiện duyên với Vu tộc.

"Phải, nếu Hậu Thổ Tổ Vu đang nói về việc cứu đám Vu tộc năm đó, thì chính là tại hạ." Tô Mạch trả lời với thái độ không kiêu ngạo không tự ti.

"Tốt... năm đó ngươi có ơn với bộ lạc ta, vốn định mời về làm khách nhưng ngươi bận việc, thoắt cái đã mấy ngàn năm trôi qua." "Hôm nay gặp lại trong hoàn cảnh này, quả là một đoạn duyên phận." "Thế này đi, đợi sau khi đại kiếp nhân tộc kết thúc, mời Tô Mạch đạo

hữu nể mặt đến Vu tộc chúng ta làm khách được không?" Sau khi xác nhận thân phận, Hậu Thổ đại hỷ.

Bà chẳng thèm quan tâm đến hai người Đế Tuấn, trực tiếp gửi lời mời tới Tô Mạch.

Chương 128

Nghe vậy, Tô Mạch cầu còn không được, vì vốn dĩ mục tiêu của hắn là tìm khế cơ đến Bàn Cổ đại điện.

Không chỉ vậy, Hậu Thổ sau này sẽ hóa thân thành Luân Hồi, nếu có thể sắp xếp ổn thỏa thì không chừng còn có thể nhúng tay vào khí vận của Luân Hồi.

Phải biết rằng khai sáng Luân Hồi cũng là một phần của đại thế Hồng Hoang, khí vận của nó chẳng hề kém cạnh việc Nữ Oa tạo ra nhân tộc.

Nếu không thì sau này Địa Tạng của phương Tây cũng chẳng cần phát đại hoành nguyện để nhập Luân Hồi làm gì, tất cả đều là âm mưu tranh đoạt khí vận của Địa Phủ mà thôi.

Trong lúc Hậu Thổ mời Tô Mạch, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đang bí mật trao đổi.

"Đại huynh, thực lực của Tô Mạch còn khủng bố hơn ngàn năm trước, lại thêm Hậu Thổ ở đây, dù chúng ta có mạnh đến đâu, hôm nay e rằng cũng không hạ được tổ địa nhân tộc." Thái Nhất dù bành trướng nhưng không ngốc.

Sự mạnh mẽ lúc nãy chỉ là để phô trương thanh thế, giờ có thêm Tô Mạch và Hậu Thổ, kế hoạch tiêu diệt nhân tộc coi như phá sản.

Đương nhiên, trải qua mười năm đồ sát, vô số người nhân tộc đã gặp nạn, chiến trường không chỉ có mỗi tổ địa.

Nhân tộc sau mười lăm ngàn năm sinh sôi đã đạt đến con số hàng tỷ, từ lâu đã chia ra vô số bộ lạc nhỏ tản đi khắp Hồng Hoang.

Tổ địa tuy quan trọng nhưng không chiếm hết dân số.

Những nơi khác đã có Thập đại Yêu Thánh phụ trách.

Ngay sau khi Thái Nhất truyền âm, Đế Tuấn suy nghĩ một lát rồi lặng lẽ gật đầu.

"Được, nhân tộc ở đây chúng ta bỏ qua.

Trước đó Bạch Trạch báo rằng ở Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ có một nhánh nhân tộc số lượng không kém gì tổ địa được Trấn Nguyên Tử che chở.

Tên đó cậy mình thực lực mạnh mà cố ý đối đầu với Yêu tộc ta, đã bỏ chỗ này thì chúng ta sang đó." "Hai huynh đệ ta liên thủ, xem Trấn Nguyên Tử đối phó thế nào." Luyện chế Đồ Vu Kiếm thì linh hồn nhân tộc càng nhiều càng tốt.

Chỗ này không hạ được thì phải tiêu diệt nhân tộc ở nơi khác.

Nghĩ là làm, Đế Tuấn vận chuyển sức mạnh Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa một phương thế giới thu toàn bộ thuộc hạ Yêu tộc vào trong, rồi cùng Thái Nhất hóa thành luồng sáng bay đi mất.

"Hử?

Muốn chạy?

Đâu có dễ thế." Tô Mạch tuy đang nói chuyện với Hậu Thổ nhưng thần niệm luôn khóa chặt hai người kia.

Khi thấy chúng thu quân định chuồn, hắn lập tức phản ứng.

"Hậu Thổ đạo hữu, hai kẻ này giết hàng tỷ người của tộc ta, giờ muốn chạy tuyệt đối không thể để chúng đi dễ dàng như vậy." "Đợi ta...

đợi ta đi đòi chút lợi tức cho nhân tộc đã." Tô Mạch lên tiếng.

"Phải, nhân tộc cũng quan trọng với Vu tộc ta, chịu kiếp nạn này quả thực nên báo thù.

Tô Mạch đạo hữu cứ đi trước, ta đi cùng ngươi.” Hậu Thổ gật đầu đáp lại.

Sau đó bóng dáng hai người lóe lên, đuổi theo hướng Đế Tuấn vừa biến mất.

Tại Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ, hàng tỷ Yêu tộc tạo thành mây đen bao vây cả ngọn núi.

Yêu Sư Côn Bằng và Yêu Thánh Bạch Trạch cùng vài đại Yêu Thánh khác dẫn quân vây kín, dùng khí thế bộ tộc áp chế Trấn Nguyên Tử, bắt ông phải giao ra những người nhân tộc đang được che chở.

Trấn Nguyên Tử lúc này tuy đã thăng lên đỉnh phong Chuẩn Thánh, căn nguyên bất phàm, nhưng bị Côn Bằng và đám Yêu Thánh vây đánh nên rơi vào thế bị động.

Bản mệnh linh bảo Địa Thư diễn hóa thành một phương thiên địa bao phủ núi Vạn Thọ để bảo vệ nhân tộc.

Ông dồn hết sức mạnh gia cố phòng ngự, nhưng dưới sự tấn công hung mãnh của đám yêu quái, dù Địa Thư có phòng ngự cực mạnh thì lúc này cũng đã lung lay sắp đổ.

“Hừ, Trấn Nguyên Tử, ta nể tình đồng đạo từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung nên khuyên ngươi hãy mở kết giới Địa Thư ra, bằng không sức mạnh Yêu tộc chúng ta tập hợp lại, ngươi không đỡ nổi đâu.” “Đến lúc đó, đừng nói là người, ngay cả bản mệnh linh bảo của ngươi cũng chẳng giữ nổi.” Côn Bằng quát tháo, những chiếc lông vũ u minh trút xuống điên cuồng tấn công kết giới.

Kiên trì suốt mười năm, tiêu hao đã đến cực hạn.

Chương 129

Trấn Nguyên Tử lộ vẻ đắng chát, trong lòng đang đấu tranh dữ dội.

Thực tế ông không muốn vì nhân tộc mà đối đầu với Yêu tộc đang ở thời kỳ đỉnh phong khí vận, nhưng vì chuyện của Hồng Vân, ông vừa hận Chuẩn Đề phương Tây vừa nảy sinh bất mãn với hai kẻ đứng đầu Yêu tộc là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Cho nên khi thấy nhân tộc bị đồ sát, ông định che chở một phần nhỏ để giữ lại mồi lửa truyền thừa.

Nào ngờ khi cứu được mười vạn người đầu tiên, ông phát hiện khí vận của mình tăng trưởng.

Điều này khiến ông nhận ra nhân tộc không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Cứ thế, ông vừa cứu người vừa cảm nhận khí vận tăng lên, thoắt cái mười năm đã trôi qua.

Nhìn lại thì ông đã che chở tới hàng tỷ người nhân tộc.

Khí vận bản thân tuy tăng mạnh nhưng cũng thu hút thêm nhiều Yêu tộc kéo tới, trong đó có cả Côn Bằng.

Trước đó chỉ có Bạch Trạch ở đây hò hét nhưng không dám đánh thật, vì Trấn Nguyên Tử là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, tiên thiên thần thai, Bạch Trạch không phải đối thủ.

Nhưng khi quân Yêu kéo đến ngày một đông, lại thêm Côn Bằng gia nhập, Trấn Nguyên Tử rơi vào thế yếu, chỉ biết dựa vào kết giới Địa Thư mà khổ sở chống đỡ.

May mắn là Địa Thư vốn do địa thai mô hóa thành, phòng ngự

đứng đầu hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nên Yêu tộc muốn phá cũng không dễ.

Trấn Nguyên Tử chống chọi, trong lòng thầm tính toán: "Thở dài, Yêu tộc thế không thể cản, mình hộ trì nhân tộc đến giờ cũng đã tận lực rồi.

Thêm ba ngày nữa, nếu không có chuyển biến gì thì đành từ bỏ vậy." Ông nhìn về hướng Oa Hoàng cung của Nữ Oa, trong lòng vẫn hy vọng Nữ Oa sẽ xuất hiện ngăn cản kiếp nạn này.

Một ngày... hai ngày...

đến ngày thứ ba, Nữ Oa vẫn không tới.

Đúng lúc ông định bỏ cuộc thì hai luồng khí tức khủng bố giáng xuống.

"Hừ, Trấn Nguyên Tử, gan to lắm, dám phá hỏng chuyện tốt của Yêu tộc ta, hôm nay không cho một lời giải thích, chúng ta sẽ chém chết ngươi tại chỗ." Đế Tuấn và Thái Nhất đã tới.

Ngay khi tiếng quát vang lên, Đông Hoàng Chung đã đập mạnh vào kết giới Địa Thư. 'Oanh long ——' Kết giới vỡ tan, Trấn Nguyên Tử lập tức phun ra một ngụm máu.

"Các ngươi làm vậy không sợ gánh chịu nghiệp lực ngập trời sao?" Trấn Nguyên Tử chất vấn với vẻ mặt cực kỳ khó coi.

"Nghiệp lực thì đã sao?

Chỉ cần diệt được Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang, chứng đạo Hỗn Nguyên thì chút nghiệp lực đó có đáng gì?

Còn ngươi, dám chống lại Yêu tộc ta, hôm nay chúng ta lấy mạng ngươi, để ngươi cùng hủy diệt với đám nhân tộc này luôn." Thái Nhất đầy vẻ ngông cuồng, vung tay tạo ra Thái Dương Chân Hỏa ngập trời

lao về phía Trấn Nguyên Tử.

"..." Trấn Nguyên Tử biến sắc.

Chống chọi mười năm vốn đã đèn cạn dầu, giờ gặp thêm Thái Nhất, ông không phải đối thủ.

Nhìn chân hỏa rơi xuống đầu, trong lòng ông dâng lên cảm giác bi phẫn: "Mạng ta... kết thúc rồi sao..." Ngay lúc ý niệm đó vừa nảy ra, một luồng ngũ sắc thần quang đột nhiên xuất hiện. 'Oanh long ——' Tiếng nổ vang rền, đám Thái Dương Chân Hỏa tan biến sạch sẽ.

"Đông Hoàng Thái Nhất... giết nhân tộc ta, ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi đi dễ dàng thế sao?" "Hôm nay, tất cả Yêu tộc có mặt ở đây, đừng hòng có tên nào sống sót trở về!" Tô Mạch đã thực sự nổi giận, trong lòng hắn thậm chí nảy sinh ý định thách thức đại thế Hồng Hoang để chém chết hai anh em nhà này. 'Oanh ——' Sức mạnh trên người Tô Mạch bùng nổ triệt để.

Cửu Bí Giai, Hành, Giả tam đại thần thông đồng thời gia trì, Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo kết hợp với bản mệnh thần thông.

Chương 130

Trong nháy mắt, một phương thiên địa bỗng hiện ra sức mạnh Ngũ Hành cuồng bạo.

"Ngũ Hành Lãnh Địa, ngưng!" "Nghịch Chuyển Ngũ Hành, sát!" Sức mạnh uẩn hàm trong Ngũ Hành Chí Bảo cũng giống như Đông Hoàng Chung, phàm là chí bảo đều có sức mạnh bản nguyên riêng.

Dù là Ngũ Hành Lãnh Địa hay Nghịch Chuyển Ngũ Hành đều thuộc về bản nguyên chí bảo, có thể coi là thần thông cực hạn.

Sau khi kết hợp với Ngũ Hành Thần Quang, nó tạo ra sát thương diện rộng khủng khiếp.

Hàng tỷ Yêu tộc đang vây đánh núi Vạn Thọ lập tức lún sâu vào lãnh địa của Tô Mạch.

Trừ Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng và đám Yêu Thánh cấp Đại La Kim Tiên ra, những tên còn lại hễ chưa vào cấp Đại La đều bị ảnh hưởng.

Chỉ trong tích tắc, tu vi yêu lực khổ cực tu luyện bao năm biến mất sạch sành sanh, chỉ còn lại sức mạnh khí huyết yếu ớt.

Hệ thống tu luyện Hồng Hoang, ngoại trừ Vu tộc, sinh linh nào cũng phải tu luyện nguyên thần.

Yêu tộc cũng vậy.

Nhưng giờ Tô Mạch dùng lãnh địa phong tỏa mọi thứ, nghịch chuyển sức mạnh khiến linh khí hỗn loạn, làm cho nguyên thần của chúng không cảm ứng được linh lực bên ngoài, yêu nguyên trong người cũng rối loạn theo.

Những tên dưới cấp Đại La gần như mất sạch sức mạnh nguyên

thần.

Đương nhiên nguyên thần cấp Đại La có khả năng đột phá thời không, tiêu dao tự tại nên có sức đề kháng nhất định, trừ phi Tô Mạch mạnh thêm bước nữa mới có thể che lấp được họ.

Nhưng thế này là đủ rồi.

Mục tiêu của hắn là một mẻ hốt gọn đám Yêu tộc này.

Nhân tộc gặp đại nạn, thương vong hàng tỷ, nên Tô Mạch ra tay không chút nương tình.

Hắn đã thực sự nổi sát tâm với Đế Tuấn và Thái Nhất. 'Oanh long ——' Dưới sự quét qua của Ngũ Hành Thần Quang, những tên yêu quái không còn sức mạnh nguyên thần để chống đỡ đều hóa thành sương máu bay tán loạn.

Một tên, hai tên, mười vạn, triệu tên...

Tô Mạch hóa thân vào Ngũ Hành, như một cỗ máy giết chóc quét sạch không gian.

Chỉ trong vài nhịp thở, đám Yêu tộc vây khốn Ngũ Trang Quán đã chết sạch một nửa.

"A...

Thiên Đế cứu ta!" "Sức mạnh của ta không dùng được nữa rồi, Thiên Đế cứu mạng!" "Đáng chết, sao hắn có thể phong ấn sức mạnh nguyên thần của ta!" Tiếng thảm thiết kêu cứu vang lên không ngớt.

Quân đoàn Yêu tộc chịu tổn thất thảm trọng cực điểm.

Đồng thời, do sát khí quá nặng, những luồng sát lực hội tụ lại vô tình giúp ích cho Thí Thần Thương trong tay Tô Mạch.

Món bảo vật này vốn bị tổn hại nghiêm trọng từ thời Đạo - Ma tranh hùng, nhưng khi có đủ sát lực, nó có thể được tu phục.

Tuy nhiên bảo vật giết chóc nếu tâm cảnh không đủ sẽ khó lòng chế ngự, dễ bị sát lực ảnh hưởng mà hóa ma.

Đó là lý do nhiều đại năng Hồng Hoang sau khi có được những món đồ này thường chọn cách phong ấn chúng, trừ những kẻ chuyên tu đạo này như La Hầu năm xưa hay Minh Hà bây giờ.

Trong lúc Tô Mạch đồ sát, Thí Thần Thương bản năng hấp thụ sát lực để tu bổ, một luồng ý thức mờ nhạt bắt đầu nảy sinh bên trong nó, âm thầm ảnh hưởng đến Tô Mạch.

Nhưng với đạo quả nguyên thần hoa khai thập nhị phẩm, Tô Mạch lập tức nhận ra.

"Hử?

Sát lực hội tụ tu bổ Thí Thần Thương sinh ra ý thức sao?

Có chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ bảo vật giết chóc trong Hồng Hoang còn có bí mật gì khác?" Dù kinh ngạc nhưng Tô Mạch không ngăn cản, chỉ thầm lưu ý.

Chương 131

Mọi chuyện diễn ra nhanh như điện xẹt.

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất phản ứng lại thì một nửa quân Yêu đã nằm xuống.

Thái Nhất giận dữ quát: "Tô Mạch, ngươi dám khinh Yêu tộc ta không có người sao, ta liều mạng với ngươi!" Hắn cầm Đông Hoàng Chung lao vào Tô Mạch.

"Hừ, cũng chỉ đến thế mà thôi." Tô Mạch lạnh lùng nghênh chiến, tiếng va chạm khủng bố vang dội thiên địa.

Nhưng khoảng cách thực lực quá lớn, chỉ sau vài chiêu Thái Nhất đã không chịu nổi.

Dù có Đông Hoàng Chung bảo vệ, hắn vẫn bị chấn đến mức phun máu.

Khi hắn định tháo chạy, Tô Mạch chớp thời cơ, dùng Thí Thần Thương đâm xuyên nhục thân hắn.

"A...

Huynh trưởng cứu đệ!" Tiếng thảm thiết vừa dứt, nhục thân Thái Nhất nổ tung.

Nguyên thần Kim Ô định nấp vào Đông Hoàng Chung để độn thoát, nhưng Tô Mạch đã chuẩn bị sẵn, dùng bàn tay khổng lồ kèm Ngũ Hành Thần Quang quét rụng Đông Hoàng Chung và phong ấn nó lại.

Trận chiến kết thúc nhanh gọn, Thái Nhất bại trận chỉ trong nháy mắt trước thực lực áp đảo.

Thấy Thái Nhất bị bắt, Đế Tuấn dẫn Côn Bằng và các Yêu Thánh lao tới.

"Hừ, trước thực lực tuyệt đối, đông người thì có ích gì?" "Hôm nay các ngươi không một ai chạy thoát đâu." Tô Mạch lại ra tay hung mãnh.

"Tô Mạch đạo hữu, ta giúp ngươi một tay!" Hậu Thổ thấy vậy cũng hóa thành thân hình cự nhân vạn trượng lao vào chiến đấu.

Cách chiến đấu của Vu tộc đơn giản và thô bạo, mỗi cử động đều đầy sức mạnh xé rách hư không.

Hậu Thổ tung một quyền chặn đứng Côn Bằng, đánh bay hắn ra xa.

"Hậu Thổ đạo hữu, nếu đã vậy thì cái con chim không ra chim cá không ra cá đó giao cho bà." Tô Mạch hét lớn.

"Được!" Hai người phối hợp ăn ý.

Ở phía dưới, Trấn Nguyên Tử tuy muốn giúp nhưng vì mười năm qua tiêu hao quá lớn nên đành bất lực.

Tuy nhiên ông không lo cho Tô Mạch, vì kẻ có thể trấn áp Thái Nhất trong nháy mắt thì vài tên Chuẩn Thánh đỉnh phong này không làm gì được hắn.

Còn nhân tộc phía dưới, khi thấy Tô Mạch xuất hiện, niềm hy vọng bùng cháy mãnh liệt.

"Nhân Tổ!

Nhân Tổ!" Tiếng hô vang dậy, hàng tỷ người reo hò, khí vận nhân tộc tăng thêm làm chiến lực của Tô Mạch lại vọt lên một bậc.

Hắn một mình độc chiến Yêu tộc, quét sạch tất cả.

Những nơi hắn đi qua, vô số Yêu tộc hóa thành tro bụi.

Sát khí cuồng bạo đổ dồn vào Thí Thần Thương giúp nó tu phục phần tàn khuyết.

“A... tại sao lại như vậy?” “Ta không phục!

Ta là Thiên Đế của Yêu tộc, thống ngự bộ tộc đỉnh phong, định sẵn phải chứng đạo Hỗn Nguyên xưng bá Hồng Hoang, sao lại rơi vào thảm cảnh này!” Đế Tuấn gào thét, dù có Hà Đồ Lạc Thư hộ thể cũng không chịu nổi sự áp chế của Tô Mạch.

Theo thời gian, quân Yêu quanh lão ta vơi dần, từ hàng triệu xuống hàng vạn, rồi hàng ngàn, cuối cùng bị Tô Mạch quét sạch không còn một mống.

Cuối cùng, Tô Mạch dùng một thương đâm xuyên nhục thân Kim Ô của Đế Tuấn.

Huyết nhục bùng nổ, lửa vàng rực trời.

Chân linh Kim Ô định cuốn theo Hà Đồ Lạc Thư bỏ chạy nhưng cũng bị Tô Mạch tóm gọn, phong ấn chung với Thái Nhất và Đông Hoàng Chung.

Chương 132

Trận chiến giữa Hậu Thổ và Côn Bằng cũng kết thúc.

Vu tộc tu nhục thân thành thánh nên ở cùng cấp độ là vô địch.

Côn Bằng dù hiện nguyên hình cũng không đánh lại, thấy hai vị Thiên Đế đã bại, quân bị giết sạch, hắn lập tức nảy sinh ý thối lui, dùng tốc độ cực hạn biến mất nơi chân trời.

Hậu Thổ không đuổi kịp nên quay lại cạnh Tô Mạch.

"Hừ, ai bảo đại thế Hồng Hoang là bất khả nghịch?" "Các ngươi tuy là thiên mệnh chi tử của lượng kiếp này, nhưng dám giết nhân tộc ta, ta muốn xem đại thế này rốt cuộc không thể nghịch thế nào." Sau khi giết sạch quân Yêu và phong ấn hai anh em Thái Nhất, sát khí trong mắt Tô Mạch vẫn sục sôi.

Hắn vận chuyển nguyên thần hoa khai thập nhị phẩm, thúc động Ngũ Hành Liên Đài bao phủ lấy Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư.

Thực tế, dù nhục thân bị đánh nát nhưng chân linh của hai tên kia vẫn tồn tại nhờ được bảo vật bản sinh che chở.

Trừ khi phá được phòng ngự của hai món chí bảo này, nếu không sẽ khó mà giết được chúng.

Vì vậy Tô Mạch định dùng Ngũ Hành chi lực để luyện hóa.

"Hừ...

Tô Mạch, đừng phí công.

Hai món bảo vật này là cực hạn của Hồng Hoang, một món là Tiên Thiên Chí Bảo, một món là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chúng là vật bản sinh gắn liền với chân linh chúng ta, trừ khi ngươi hủy được chúng, bằng không đừng hòng giết được ta.” Thái Nhất dù bị phong ấn nhưng vẫn nói thật.

Chân linh gắn liền với chí bảo bản sinh từ lúc sơ khai, cực kỳ kiên cố.

Tô Mạch lạnh lùng đáp: “Ồ?

Tiên Thiên Chí Bảo kiên cố thì đúng, nhưng ta có rất nhiều thời gian.

Dù là ngàn năm, vạn năm hay lâu hơn nữa, ta sẽ dùng Ngũ Hành chi lực luyện hóa liên tục, không tin là không xóa sạch được chân linh của các ngươi.” Dứt lời, chân linh của Đế Tuấn và Thái Nhất đều run rẩy một trận sợ hãi.

“Không... không thể như thế, chúng ta là cộng chủ của Yêu tộc, trời sinh đã có đại khí vận, nếu giết chúng ta, nhất định sẽ bị nghiệp lực quấn thân.” “Đúng thế.

Chúng ta chú định sẽ thống trị Hồng Hoang, thiên vận gia trì, ngươi không thể giết ta.” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng hoảng loạn.

Cho dù có bạn sinh chí bảo hộ thủ, chân linh đã hợp nhất với chí bảo khiến không thể trực tiếp chấn sát, nhưng nếu Tô Mạch thực sự từ từ luyện hóa, với thực lực hiện tại, hắn hoàn toàn có thể thành công.

Bởi vì kiểu luyện hóa này cũng giống như xóa bỏ dấu ấn của Linh Bảo, sau đó luyện hóa các tầng cấm chế bên trong vậy.

Có điều thời gian cần thiết sẽ hơi lâu một chút.

Nhưng Tô Mạch không quan tâm, ở Hồng Hoang vốn chẳng có khái niệm thời gian, đám đại năng thần thông mỗi lần bế quan cả

nghìn năm, vạn năm là chuyện thường tình.

Huống hồ cả hai món bảo vật đều đã bị Tô Mạch phong ấn trong tay, việc luyện hóa hai người họ thực sự không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là, luyện hóa hai người này sẽ mang lại lợi ích khó mà tưởng tượng nổi.

Bởi vì lúc đó Hỗn Độn Chung cùng Hà Đồ Lạc Thư sẽ trở thành vật vô chủ, rơi vào tay hắn chính là một tràng thiên đại tạo hóa.

Dĩ nhiên... có thành công hay không thì còn chưa biết, dù sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng là những nhân vật ứng kiếp, là một phần không thể thiếu để thúc đẩy đại thế Hồng Hoang.

Tóm lại một câu, đã có cơ hội nghịch chuyển đại thế, luyện hóa Kim Ô, tự nhiên phải thử một lần, nếu không ý niệm không thông, sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh tu luyện.

Ngay lúc này, sau khi nghe thấy tiếng kêu của Đế Tuấn và Thái Nhất, Tô Mạch không thèm đáp lời, mà nhìn về phía Hậu Thổ.

“Hậu Thổ đạo hữu, hai kẻ này đã khơi mào kiếp nạn của Nhân tộc, sát hại hàng tỷ đồng bào của ta, không thể tha thứ.” “Cho nên ta chuẩn bị luyện hóa chúng trước, chuyện đến bộ lạc Vu tộc sẽ để sau hãy nói...” Tô Mạch lập tức lên tiếng.

“Ừm...

Chương 133

không gấp, hai kẻ này từ trước đến nay vẫn luôn đối đầu với Vu tộc ta, đạo hữu luyện hóa được chúng thì tốt nhất không còn gì bằng." "Nếu đã vậy, ta sẽ ở đây hộ pháp cho đạo hữu, nghìn năm hay vạn năm ta cũng chờ được." Hậu Thổ với tư cách là Tổ Phù, mong còn không được Tô Mạch luyện hóa hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Thế là sau khi trao đổi, Tô Mạch trực tiếp vận chuyển sức mạnh bắt đầu luyện hóa.

Cùng lúc đó... khi Tô Mạch bắt đầu luyện hóa Kim Ô, tử kiếp của Đế Tuấn và Thái Nhất hiển hiện, Hồng Quân đang chuẩn bị hợp đạo trong Tử Tiêu Cung cuối cùng cũng bị kinh động.

Sau ba lần truyền đạo, đã có khế cơ hợp đạo.

Mấy nghìn năm qua ông ta luôn ở trạng thái hợp đạo, đặc biệt là hiện tại, khí tức trên người ngày càng huyền diệu, ẩn ước có một loại thiên uy tồn tại.

Mỗi nhất cử nhất động đều vận chuyển Thiên Đạo.

Tuy hiện tại chưa hoàn toàn thành công, nhưng Hồng Quân đã có năng lực sơ bộ.

Thực tế, Thiên Đạo là vô tình, không có hình thái ý thức.

Trong mắt Tô Mạch, nó giống như một chiếc siêu máy tính.

Trạng thái hợp đạo của Hồng Quân tương đương với việc máy tính có thêm một phần mềm vận hành.

Khi cả hai hợp nhất, máy tính mới có thể vận hành hoàn hảo.

Thế nhưng, vào khoảnh khắc Tô Mạch bắt đầu luyện hóa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Hồng Quân – người đã sơ bộ nắm giữ sức mạnh Thiên Đạo – cuối cùng đã cảm ứng được.

Đại thế Hồng Hoang là không thể nghịch chuyển.

Hồng Quân hợp đạo, chính là mang theo lực lượng Thiên Đạo để thúc đẩy đại thế Hồng Hoang.

Cho nên vào lúc này, ông ta rốt cuộc đã bị chấn động.

"Hửm, đại thế Hồng Hoang xuất hiện loạn tượng, tiểu gia hỏa kia muốn nghịch chuyển đại thế, nhất định sẽ khiến lượng kiếp này phát sinh biến số." "Thậm chí sẽ dẫn phát Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, khiến Hồng Hoang bị hủy diệt..." "Không được, phải khiến đại thế Hồng Hoang trở lại đúng quỹ đạo." Sau một hồi thôi diễn, Hồng Quân lập tức thấu triệt nguyên do.

Hiện tại đã có được sức mạnh Thiên Đạo sơ bộ, ông ta tự nhiên không để đại thế Hồng Hoang bị hỗn loạn.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Lượng kiếp ra đời vốn dĩ là để tiêu trừ tất cả nghiệp lực trong thế gian.

Loại kiếp nạn này không chỉ nhắm vào Hồng Hoang mà thậm chí cả Hỗn Độn cũng như vậy.

Ví dụ như Khai Thiên Đại Kiếp năm xưa, thực chất là một lần Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp thực sự, toàn bộ Hỗn Độn bị phá vỡ và sinh ra Hồng Hoang.

Trong lượng kiếp đó, ngay cả những tồn tại mạnh mẽ như Hỗn Độn Ma Thần cũng phải thân tử đạo tiêu, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Còn lượng kiếp trong Hồng Hoang thực chất chỉ là tiểu lượng

kiếp.

Dù sao thời gian Hồng Hoang ra đời so với toàn bộ Hỗn Độn là quá nhỏ bé.

Các loại tiểu lượng kiếp xuất hiện là để tiêu trừ nghiệp lực thế gian, tránh để Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp xuất hiện.

Cho nên mới có câu "Hồng Hoang đại sự bất khả nghịch", bởi vì một khi những kẻ ứng kiếp của lượng kiếp này ngã xuống trước thời hạn, nghiệp lực sẽ tích tụ tầng tầng lớp lớp cho đến khi Hồng Hoang không thể chịu đựng nổi và cuối cùng sụp đổ.

Sinh và diệt, chính là quy luật cơ bản để sửa chữa vạn vật trong Hỗn Độn.

Quy luật vận hành đó được gọi là Hỗn Độn Đại Đạo.

Lượng kiếp chính là sản vật giữa sinh và diệt.

Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp là sự diệt vong cuối cùng... giống như Khai Thiên Đại Kiếp, vạn vật thế gian đều sẽ tan biến, ngay cả sự tồn tại dĩ lực chứng đạo như Bàn Cổ cũng không thể thoát khỏi.

Còn tiểu lượng kiếp thì có thể vượt qua, tuy rằng cũng có lượng lớn sinh linh thân tử đạo tiêu, nhưng ít nhất những tồn tại có khí vận gia thân vẫn có thể sống sót.

Chương 134

Ví dụ như lượng kiếp thời đại Hung thú năm xưa đã sinh ra Khai Thiên Tam Tộc.

Lượng kiếp Long Hán, thời đại Đạo Ma tranh giành, Khai Thiên Tam Tộc rút lui khỏi sân khấu tranh bá Hồng Hoang, Ma Tổ La Hầu thân tử đạo tiêu, nhưng Hồng Quân lại trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Mỗi một lần tiểu lượng kiếp đều là một cuộc thanh lọc, người có khí vận gia thân tự nhiên nhận được lợi ích khó có thể tưởng tượng, kẻ bị nghiệp lực quấn thân cuối cùng sẽ tan thành mây khói.

Còn lượng kiếp lần này chính là Vu Yêu chi tranh.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là những kẻ ứng kiếp, nếu không thúc đẩy đại thế Hồng Hoang để tiêu trừ nghiệp lực thế gian, một khi sức mạnh của lượng kiếp này tích tụ lại, lần sau sẽ bùng phát một lượng kiếp kinh khủng hơn.

Biến số nếu cứ tiếp tục kéo dài, khi Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp hình thành, cả Hồng Hoang sẽ bị tiêu diệt.

Ngay lúc này... sau khi Hồng Quân thấu triệt mọi chuyện, ông ta búng ra sáu luồng quang mang.

Mỗi một luồng đều lặng lẽ nở rộ trong tâm linh của Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác.

Một ngày nọ...

Tại bờ Biển Đông, Lão Tử bỗng nhiên tâm hữu sở cảm, nhận được sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, cuối cùng đã ngộ ra cơ duyên chứng đạo.

“Ha ha ha ha, ta... rốt cuộc đã ngộ ra rồi.” “Cơ duyên chứng đạo ngay ở trước mắt...” Đại cười ba tiếng, Lão Tử bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện trên không trung bờ Biển Đông.

“Thiên Đạo tại thượng...

Ta —— Bàn Cổ Thái Thanh Lão Tử, nay ngộ thấu tạo hóa, lập ra một giáo tại Nhân tộc để giáo hóa Nhân tộc, tên là Nhân giáo...

Lấy Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận...

Nhân giáo —— Lập!” “Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Dị tượng thiên địa lập tức bùng nổ.

Chỉ thấy trên bầu trời, Lão Tử toàn thân tỏa ra khí tức huyền diệu.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong vốn có vào khoảnh khắc này đã phá vỡ gông xiềng.

Cùng lúc đó, tường vân ngưng tụ, một con Công Đức Kim Long mang theo quả vị chứng đạo hạ xuống, nhập thẳng vào cơ thể Lão Tử.

Tương tự, nhờ việc sáng lập Nhân giáo và được Thiên Đạo công nhận, Nhân tộc giống như có chỗ dựa, ba tầng khí vận ngút trời ngay lập tức hội tụ trên người Lão Tử.

“Ong ——” Chỉ trong nháy mắt, dị tượng đất mọc sen vàng, hoa trời rơi lả tả lan tỏa khắp bờ Biển Đông.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La lập tức đột phá.

Vào lúc này, nguyên thần của Lão Tử bay lên, giống như Nữ Oa chứng đạo năm đó, được một đoàn tử mang bao bọc, trực tiếp dung nhập vào Thiên Đạo.

Hỗn Nguyên Đại La chính là cảnh giới cực hạn hiện tại của Hồng Hoang dưới trướng Thiên Đạo.

Thánh nhân quả vị còn gửi gắm nguyên thần vào Thiên Đạo, từ đó có đặc tính bất tử bất diệt, nhân quả không dính thân.

Cũng vào khoảnh khắc này, Lão Tử rốt cuộc lĩnh ngộ được tạo hóa chứng đạo, thành tựu vị trí Thánh nhân.

Cùng lúc đó, khi dị tượng thiên địa thăng hoa.

Trên núi thánh Côn Luân, Nguyên Thủy cũng nhờ đạo linh quang trước đó của Hồng Quân điểm hóa, cảm ngộ được khế cơ chứng đạo của Lão Tử, cũng lĩnh ngộ được cơ duyên chứng đạo của chính mình.

Trong phút chốc, trên núi Côn Luân, khí tức của Nguyên Thủy đột ngột bùng phát hoàn toàn.

Thân ảnh ông ta xông thẳng lên trời, lập tức xuất ra Bàn Cổ Phiên.

"Thiên Đạo tại thượng...

Chương 135

Ta —— Bàn Cổ Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

Nay phụ thuộc Nhân giáo, lập thêm một giáo...

Giáo nghĩa là làm sáng tỏ đạo trời đất cho chúng sinh, lấy Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận...

Xiển giáo —— Lập!" Giống như Lão Tử, Nguyên Thủy tìm thấy cơ duyên chứng đạo, nhờ lập Xiển giáo mà đạt được vô lượng công đức, xung kích Hỗn Nguyên Đại La, chứng đạo thành Thánh.

Trong tích tắc, dị tượng hoa trời rơi lả tả, đất mọc sen vàng chiếu rọi khắp núi Côn Luân.

Đồng thời, ngay khi Lão Tử và Nguyên Thủy chứng đạo thành Thánh, Thông Thiên cũng tâm hữu linh tê, minh ngộ được cơ duyên chứng đạo đang ở ngay trước mắt.

Chỉ thấy ông ta cũng bay lên, giải phóng khí tức khủng bố.

"Thiên Đạo tại thượng...

Ta —— Bàn Cổ Thượng Thanh Thông Thiên...

Tam Thanh một mạch...

Nay lĩnh ngộ tạo hóa, khai sáng một giáo, tên là Tiệt giáo, lấy Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận...

Giáo nghĩa là vì chúng sinh mà tiệt thủ một tia sinh cơ giữa trời đất.

Phàm là chúng sinh Hồng Hoang, hữu giáo vô loại, đều có thể gia nhập thánh môn của ta.

Tiệt giáo —— Lập!" Đột nhiên, sau khi Thông Thiên lập giáo,

công đức lại một lần nữa trào dâng, nhập vào cơ thể, khiến tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong lập tức đột phá.

Nguyên thần gửi gắm vào Thiên Đạo, đạt được thánh vị bất tử bất diệt.

Trong vòng một ngày, Tam Thanh của Huyền môn phương Đông đồng thời chứng đạo thành công.

Điều này khiến toàn bộ phương Đông chấn động.

Tường thụy đầy trời chiếu rọi đại địa, vạn vật bừng sức sống, khiến khí vận của toàn bộ Hồng Hoang tăng lên một tầm cao mới.

Thánh nhân có Hồng Mông Tử Khí, mà Tử Khí vốn là một phần của Hồng Hoang.

Mỗi khi có thêm một vị Thánh nhân gửi gắm nguyên thần vào Thiên Đạo, Thiên Đạo sẽ càng thêm viên mãn, sức mạnh Thiên Đạo mà Hồng Quân nắm giữ sau khi hợp đạo cũng càng thêm mạnh mẽ.

Bởi vì Đại Đạo có năm mươi, ngoại trừ cái "Một" đã mất đi, Thiên Đạo và Hồng Quân trước khi sáu đại Thánh nhân chứng đạo chỉ sở hữu bốn mươi ba đạo Hồng Mông Tử Khí.

Sáu đạo còn lại lần lượt rơi vào tay sáu đại Thánh nhân thiên định.

Cho nên... chỉ khi cả sáu đại Thánh nhân đều chứng đạo, Thiên Đạo Hồng Hoang mới thực sự viên mãn.

Ngay lúc này, sau khi Tam Thanh của Huyền môn phương Đông đồng thời chứng đạo.

Ở thế giới phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đưa mắt nhìn nhau.

"Lão sư mang theo sức mạnh Thiên Đạo chỉ dẫn chúng ta, Tam Thanh hiện đã chứng đạo, chúng ta còn đợi đến khi nào?" "Sư đệ, bắt

đầu thôi.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng bay lên từ Linh Sơn, cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong trên người bùng phát hoàn toàn.

“Ta... con dân phương Tây, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nay thụ giáo Thiên Đạo chỉ dẫn, lập ra một môn phái tại phương Tây, lập thêm một giáo, lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận...

Tên là Tây Phương giáo.

Giáo nghĩa —— Thế gian khổ ải, phổ độ chúng sinh...

Mong Thiên Đạo chứng giám.” “Ầm vang ——” Ngay khoảnh khắc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chứng đạo.

Thiên Đạo lập tức hồi đáp, hai luồng công đức hơi yếu hơn so với Tam Thanh lần lượt nhập vào cơ thể hai người.

Chương 136

Chỉ trong thoáng chốc, khí tức của hai người tăng vọt điên cuồng, nhưng ngay khi sắp đột phá điểm giới hạn để chứng đạo Hỗn Nguyên, họ lại dừng lại.

"Hửm?

Sư đệ, nội hàm của chúng ta không bằng Tam Thanh, khí vận phương Tây cũng không bằng phương Đông, công đức chứng đạo không đủ." Tiếp Dẫn lập tức nhíu mày, cảm thấy sắp đột phá nhưng mãi không thể như ý nguyện, trong lòng không khỏi nôn nóng.

Trái lại, Chuẩn Đề sau khi nghe lời này liền hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, từng đạo đại nguyện truyền ra từ miệng ông ta.

"Nếu ta chứng đạo, tịnh thổ phương Tây... không có ba đường ác là địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh." "Nếu ta chứng đạo, tất cả chúng sinh trong mười phương thế giới đều có thể vãng sinh về cực lạc tịnh thổ của ta..." "Nếu ta chứng đạo, tất cả chúng sinh sinh về thế giới cực lạc đều rời xa mọi tâm phân biệt, lục căn thanh tịnh..." "Nếu ta chứng đạo..." Từng lời đại nguyện được thốt ra, nhanh chóng khiến trên bầu trời một lần nữa ngưng tụ vô lượng công đức, bắt đầu gia trì cho hai người.

Thực tế, đúng như Tiếp Dẫn đã nói, nội hàm của hai người không bằng Tam Thanh, cũng không có thiên đại công đức tạo người như Nữ Oa.

Việc họ có được Hồng Mông Tử Khí phần lớn là vì cuộc tranh chấp Đạo Ma năm xưa đã khiến linh mạch phương Tây bị hủy sạch, khiến Hồng Quân mắc nợ phương Tây một tràng nhân quả.

Hồng Quân muốn hợp đạo thì cần phải rũ bỏ đoạn nhân quả này.

Cho nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mới có cơ duyên nhận được Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng vì nội hàm không đủ, dù được chỉ dẫn chứng đạo nhưng họ lại không có đủ công đức gia trì.

Do đó việc hai người sáng lập Tây Phương giáo không thể lập tức chứng đạo như Tam Thanh.

Tuy nhiên Chuẩn Đề đã đi một nước cờ mạo hiểm, trực tiếp phát ra bốn mươi tám đại nguyện, thực chất là vay mượn đủ công đức chứng đạo từ Thiên Đạo.

"Ầm vang ——" Ngay khi đại nguyện phát xong, hai người lập tức công đức viên mãn, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong trực tiếp đột phá, bước chân vào Hỗn Nguyên Đại La.

Đồng thời, nguyên thần được Hồng Mông Tử Khí bao bọc, lặn vào hư không, gửi gắm trong Thiên Đạo.

Tiếp theo, toàn bộ phương Tây bắt đầu chấn động, tường thụy đầy trời, đất mọc sen vàng, hoa trời rơi lả tả, dị tượng Thánh nhân ngút trời, xa xa hô ứng với phương Đông.

Trong một ngày, Hồng Hoang sinh ra năm vị Thánh, dưới sự sắp xếp có ý đồ của Hồng Quân, đại thế đang từ từ trở lại đúng quỹ đạo.

Bởi vì tiếp theo, sau khi năm đại Thánh nhân lần lượt chứng đạo, Nữ Oa cuối cùng cũng hiện thân, xuất hiện trên bầu trời Ngũ Trang Quán.

Cùng lúc đó, Tô Mạch – người đang dốc toàn lực luyện hóa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất – sau khi cảm ứng được khí tức của Nữ Oa xuất hiện, trong lòng không khỏi thở dài.

“Xem ra... việc ta luyện hóa Kim Ô, nghịch chuyển đại thế Hồng Hoang cuối cùng cũng bị Thiên Đạo và Hồng Quân phát hiện rồi.” Trong khoảnh khắc, Tô Mạch dời tầm mắt lên người Nữ Oa.

“Nữ Oa sư thúc thân hành đến đây, chắc hẳn có liên quan đến hai con Kim Ô kia.” Tô Mạch lên tiếng hỏi.

Tuy nhiên, khi tiếng nói vừa cất lên, Nữ Oa không trực tiếp trả lời mà nhìn sang Tổ Phù Hậu Thổ ở bên cạnh.

Ngay sau đó, bà dùng sức mạnh Thánh nhân kiến tạo một không gian riêng, kéo thẳng Tô Mạch vào trong.

Thực tế, sở dĩ Nữ Oa làm như vậy là vì lý do đơn giản.

Những chuyện tiếp theo liên quan đến đại thế Hồng Hoang, cũng là lúc Vu Yêu lượng kiếp sắp bùng nổ.

Yêu tộc là tộc ứng kiếp, Vu tộc cũng vậy.

Hậu Thổ lại là Tổ Phụ, tự nhiên không thể để nàng biết quá dễ dàng.

Tô Mạch vốn quen thuộc với quỹ đạo thần thoại Hồng Hoang, nên ngay khi Nữ Oa ra tay, hắn đã hiểu rõ nguyên do.

Tuy nhiên... tâm tư cẩn trọng, ý niệm lóe lên, hắn bỗng nhiên có một suy nghĩ táo bạo.

Mưu đồ Luân Hồi...

Chương 137

Đại thế Hồng Hoang không chỉ có mỗi Vu Yêu lượng kiếp.

Tương tự, việc Hậu Thổ hóa thân thành Luân Hồi để bổ sung quy tắc Hồng Hoang cũng là một phần trong đại thế, thậm chí còn quan trọng hơn cả Vu Yêu lượng kiếp.

Dù sao Thiên Đạo viên mãn là do Hồng Quân bổ sung, hiện nay cũng sắp hoàn thành.

Nữ Oa đã chứng đạo, Nhân tộc – chủng tộc đỉnh phong cũng đã ra đời.

Vậy thì tiếp theo, sẽ đến lượt Hậu Thổ hóa Luân Hồi để diễn hóa Địa Đạo.

Thiên - Địa - Nhân, trong Hồng Hoang thiếu một cũng không được, chỉ khi viên mãn thì thế giới Hồng Hoang mới gọi là hoàn chỉnh.

Cho nên, xuyên suốt cả Vu Yêu lượng kiếp, cuối cùng khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi mới thực sự là lúc lượng kiếp kết thúc.

Nay Nữ Oa hiện thân, ngăn cách Hậu Thổ ở bên ngoài, tự nhiên là để không cho nàng nhìn ra kết cục cuối cùng của hai tộc Vu Yêu.

Nếu không, chưa biết chừng sẽ ảnh hưởng đến đại kế Hậu Thổ hóa Luân Hồi.

Dù sao người Vu tộc không tu nguyên thần, nếu không tính toán từng bước thì không ai rõ vị Tổ Phù Hậu Thổ này vì Vu tộc mà sẽ làm ra hành động gì.

“Ừm... hiện tại ta có ba tầng khí vận Nhân tộc, Lão Tử chứng đạo cũng hưởng ba tầng, như vậy ta và lão sư cùng sở hữu sáu tầng, cũng thực sự nắm giữ được Nhân tộc rồi.” “Tiếp theo nếu có thể mưu tính

một phen trong Luân Hồi, lợi ích chắc chắn khó mà tưởng tượng nổi, nhất định phải làm." Ngay khi ý niệm đó trỗi dậy trong lòng Tô Mạch, âm thanh thông báo của hệ thống lập tức vang lên trong đầu. 【Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ: Điểm danh Luân Hồi.

Thời gian: Không giới hạn.

Phần thưởng: Chưa rõ.】 【Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Giám sát Luân Hồi và trợ giúp Luân Hồi ra đời có thể kích hoạt hình thức nâng cấp hệ thống...】 "Ồ, kích hoạt nhiệm vụ điểm danh rồi, hỗ trợ Luân Hồi ra đời để nâng cấp hệ thống, xem ra phải tính toán thật kỹ rồi." Tô Mạch trong lòng đại hỉ.

Hệ thống kể từ lần nâng cấp trước đã có thể cùng lúc mang theo hai nhiệm vụ.

Hiện tại chỉ có một nhiệm vụ điểm danh tại Bàn Cổ Đại Điện, giờ kích hoạt thêm điểm danh Luân Hồi, thật đúng là vẹn cả đôi đường.

Cùng lúc đó, khi Tô Mạch kích hoạt nhiệm vụ, Nữ Oa cũng cuối cùng đã lên tiếng.

"Tô Mạch...

Yêu tộc là chủng tộc ứng kiếp, Kim Ô là kẻ ứng kiếp, nếu chúng ngã xuống sẽ có biến số lớn xuất hiện, lúc đó ngay cả Thánh nhân chúng ta cũng có thể bị cuốn vào.

Lần này, nể mặt đại thế Hồng Hoang bất khả nghịch, hãy thả hai người họ ra... ngươi thấy sao?" Giọng nói của Nữ Oa rốt cuộc đã truyền tới.

Thực tế, việc bà tìm đến tận cửa đương nhiên là do Hồng Quân dùng sức mạnh Thiên Đạo chỉ dẫn.

Dù sao bà cũng là người tạo ra Nhân tộc, tuy đại kiếp Nhân tộc

không thể can thiệp, nhưng nếu Tô Mạch vì Nhân tộc mà chém chết Kim Ô thì nếu xuất hiện sự cố là điều không tốt.

Hơn nữa, với thân phận Thánh nhân, dù Tô Mạch không nguyện ý thì cũng không thể không nể mặt bà một chút.

Ngay lúc này... sau khi nghe lời Nữ Oa, Tô Mạch im lặng hồi lâu.

"Vâng, đệ tử tự nhiên hiểu ý của Nữ Oa sư thúc, nhưng đệ tử muốn hỏi một câu, Yêu tộc sát hại hàng tỷ dân chúng Nhân tộc, Nữ Oa sư thúc với tư cách là người tạo ra Nhân tộc, chẳng lẽ trong lòng không có một chút áy náy sao?" Lời chất vấn vừa thốt ra, ánh mắt Tô Mạch lập tức đối diện với Nữ Oa.

Nhưng chỉ một câu nói đó, đôi mày thanh tú của Nữ Oa lập tức nhíu lại, khí tức trên người đột ngột trở nên lạnh lùng.

"Tô Mạch, Nhân tộc vốn phải có kiếp nạn này, ta tuy là người tạo ra họ, nhưng cũng không thể can thiệp vào kiếp số của họ." "Ngươi tu vi còn thiển cận, không biết rằng sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên sẽ có một tầm cảm ngộ khác, tầng thứ sinh mệnh của chúng ta đã thay đổi, việc gì phải để tâm đến những thứ đó?" Lúc này, Nữ Oa đường đường là Thánh nhân lại bị Tô Mạch chất vấn, tự nhiên sinh lòng bất mãn.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, cho nên Nữ Oa lên tiếng, trực tiếp dùng giọng điệu cao cao tại thượng để đáp lại Tô Mạch.

Chương 138

"Ồ... vậy sao?" "Quả nhiên dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Nếu đã vậy, xin Nữ Oa sư thúc trở về đi, chuyện Kim Ô, đệ tử đã biết phải làm gì rồi." "Nhưng trước đó, nếu Nữ Oa Thánh nhân đã không quan tâm đến Nhân tộc, vậy đệ tử đánh liều, để lời nói của Thánh nhân truyền tới tai những người dân Nhân tộc bên dưới kia nhé." Tô Mạch vừa dứt lời, ngay lập tức biến những lời Nữ Oa vừa nói trở về nguyên bản, sau đó phá vỡ một tầng tiểu thế giới, truyền thẳng vào tai đám người Nhân tộc đang được Trấn Nguyên Tử che chở.

"Ong ——" Chỉ trong tích tắc, Nhân tộc bên dưới xôn xao.

"Tại sao, tại sao lại như vậy?" "Đến cả Thánh Mẫu cũng từ bỏ chúng ta, mặc cho Yêu tộc tàn sát, vậy Nhân tộc chúng ta sinh ra còn có ý nghĩa gì?" "A...

Nữ Oa Thánh Mẫu vì sao lại bỏ rơi chúng ta?

Vì sao?

Vì sao chứ?" Từng người Nhân tộc cất tiếng than khóc, nhưng chỉ trong chốc lát, khí vận của Nhân tộc đã sụt giảm điên cuồng.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một người trong tộc bỗng nhiên lên tiếng.

"Cho dù Nữ Oa Thánh Mẫu có bỏ rơi chúng ta thì đã sao?" "Chúng ta chẳng phải còn có Nhân Tổ sao?

Nhân Tổ đã hộ đạo cho Nhân tộc ta năm trăm năm, khi kiếp nạn giáng xuống lại bảo vệ chúng ta, không rời không bỏ." "Chúng ta không cần Thánh Mẫu, có Nhân Tổ là đủ rồi.

Nhân Tổ mới là người chỉ dẫn chúng ta tự cường bất khuất, là

người dẫn đường.

Nhân Tổ, Nhân Tổ!" Đột nhiên, sau khi người đó lên tiếng, nhanh chóng nhận được sự hưởng ứng.

Từng tiếng gọi Nhân Tổ hội tụ lại, truyền đi xa, chỉ trong thoáng chốc, khí vận Nhân tộc vốn sụt giảm vì lời nói của Nữ Oa lại tăng vọt trở lại.

Cũng vào lúc này, Nữ Oa nhíu mày, bỗng nhiên cảm ứng được tầng khí vận Nhân tộc cuối cùng đang chảy về phía Tô Mạch.

"Tô Mạch... dám lợi dụng Nhân tộc để tính kế ta, cướp đoạt khí vận Nhân tộc của ta?" Trên gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa cuối cùng cũng lộ ra vẻ giận dữ.

"Nữ Oa Thánh nhân xin bớt giận, nếu ngài đã không quan tâm đến Nhân tộc, vậy cứ để đệ tử làm thay là được." "Huống hồ, năm đó sau khi tạo ra Nhân tộc và chứng đạo, ngài chẳng phải cũng nhờ đệ tử chăm sóc họ sao?

Cho nên đệ tử thấy rằng, nếu Nhân tộc không quan trọng đối với Thánh nhân, vậy thà đoạn tuyệt hoàn toàn cho xong." Tô Mạch đáp lại một cách cứng cỏi, thậm chí lần này còn không gọi một tiếng sư thúc nào, đủ thấy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đắc tội với một vị Thánh nhân.

Thực tế, sở dĩ hắn dám làm vậy là vì lý do đơn giản.

Nữ Oa tuy là người tạo ra Nhân tộc, nhưng vì sợ nhiễm phải nhân quả nên đã bỏ mặc Nhân tộc, cuối cùng đến cả tầng khí vận cuối cùng cũng không giữ được.

Hiện giờ Tô Mạch tính kế Nữ Oa chỉ là đẩy nhanh quá trình đó mà thôi.

Tất nhiên, tính kế một vị Thánh nhân là cực kỳ nguy hiểm.

Bởi ở Hồng Hoang, câu "Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi" không phải là lời nói suông.

Trong mắt Thánh nhân, bất cứ ai cũng nhỏ bé như hạt bụi.

Hiện tại Tô Mạch chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên mà lại dám tính kế lên đầu Nữ Oa, quả thực là chuyện không tưởng.

Nếu Nữ Oa nổi giận ra tay, dù hắn có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống lại uy lực của Thánh nhân.

Dĩ nhiên, hành động này tuy cực kỳ nguy hiểm nhưng Tô Mạch không tin Nữ Oa thực sự dám giết mình.

Bởi vì sau lưng hắn còn có Tam Thanh, trước đó hắn đã cảm ứng được dị tượng chứng đạo của Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh.

Chính vì một ngày sinh ra năm vị Thánh, Hồng Hoang đã bước vào thời đại Thánh nhân, Tô Mạch mới có đủ tự tin để mạo hiểm tính kế Nữ Oa một lần.

Bởi trong truyện, sau khi Nữ Oa mất đi khí vận Nhân tộc, dù vẫn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giữ vững thánh vị, nhưng thực lực trong sáu đại Thánh nhân lại là thấp nhất.

Đặc biệt là sau Vu Yêu lượng kiếp, khí vận Yêu tộc mười phần không còn một, tất cả khí vận Yêu tộc đều chạm đáy, càng khiến thực lực bà đại giảm.

Cho nên về sau, bà thậm chí còn không bằng cả hai tên "trùm đa cấp" phương Tây kia.

Chương 139

Tam Thanh có khí vận thâm hậu, thực lực thâm bất khả trắc, Tô Mạch là thủ đồ của Tam Thanh, dù có tính kế Nữ Oa thì bà cũng không thực sự đánh chết hắn.

Cùng lắm...

để giữ thể diện, bà chỉ trừng phạt nhẹ nhàng mà thôi.

Loại trừng phạt này đối với Tô Mạch chẳng thấm tháp gì, vì trong tay hắn đang giữ hai con Kim Ô.

Mục đích của Nữ Oa là cứu Đế Tuấn và Thái Nhất để đại thế Hồng Hoang trở lại đúng quỹ đạo.

Cho nên theo suy tính của Tô Mạch, tính kế Nữ Oa để chiếm lấy tầng khí vận cuối cùng, kết quả cuối cùng chính là thả hai con Kim Ô ra.

Tuy tạm thời không giết được Đế Tuấn nhưng cuộc giao dịch này cũng không hề lỗ.

Ngay lúc này, gương mặt Nữ Oa đầy vẻ giận dữ, trực tiếp bộc phát uy áp Thánh nhân bao trùm lấy Tô Mạch.

"Ong ——" Cùng lúc đó, sau khi cảm ứng được sức mạnh cấp Hỗn Nguyên, ánh mắt Tô Mạch trở nên sắc lạnh.

Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo lập tức được xuất ra để bảo vệ bản thân, đồng thời Tịnh Thế Bạch Liên và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu cũng được lấy ra.

Còn về chiến lực bản thân, hắn gia trì toàn bộ thuộc tính, dốc hết sức lực để chống lại thánh uy.

“Tô Mạch, ngươi thực sự tưởng ta không dám giết ngươi?” Thấy Tô Mạch kháng cự, Nữ Oa hừ lạnh, lại lên tiếng.

“Thánh nhân cao cao tại thượng, tự nhiên có sức mạnh vô địch, có thể giết bất cứ ai.” “Đệ tử đến cả cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chưa đạt tới, tự nhiên có thể bị giết.” “Nhưng Nữ Oa Thánh nhân cũng nên hiểu rõ, đệ tử thuộc mạch Tam Thanh, hiện giờ Lão sư và hai vị sư thúc cũng đã lần lượt chứng đạo thành Thánh, nếu Nữ Oa Thánh nhân giết ta, chắc hẳn bên kia sẽ không dễ ăn nói đâu.” Tô Mạch một lần nữa đáp trả.

“Hừ, tốt, Tô Mạch, ngươi cậy có chỗ dựa nên không sợ hãi, thật sự nghĩ ta không dám giết?” “Thôi được, đã như vậy, hôm nay ta sẽ cho ngươi hiểu vì sao ở Hồng Hoang lại có câu ‘Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi’.” Dứt lời, Nữ Oa diễn hóa sức mạnh Thánh nhân, giáng một đòn sấm sét về phía Tô Mạch.

“Ầm vang ——” Tiếng nổ lớn vang lên ngay lập tức.

Chỉ thấy một luồng hồng mang hạ xuống, giống như sức mạnh trời đất sụp đổ, trực tiếp rơi xuống trên đầu Tô Mạch.

“Rắc rắc... rắc rắc...” Chỉ trong chớp mắt, Ngũ Hành Lãnh Địa do Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo ngưng tụ đã vỡ vụn.

Tịnh Thế Bạch Liên mờ nhạt không còn ánh sáng, quay về trong cơ thể Tô Mạch.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu cũng bị đánh tan, ánh sáng lập tức mờ tối.

Còn về phần Tô Mạch, dù đã đạt đến tầng thứ nguyên thần hoa khai mười hai phẩm, nhục thân cửu phẩm, ý chí cửu phẩm, nhưng cũng bị trọng thương ngay tức khắc.

Tuy nhiên... chỉ trong một nhịp thở, chiến lực đỉnh phong mà Tô

Mạch luôn tự hào đã bị Nữ Oa đánh tan.

"Ong ——" Thế nhưng, vào lúc này, phía dưới bỗng nhiên hội tụ một luồng khí vận ngút trời, tựa như một con rồng khí vận lao vào cơ thể Tô Mạch.

"Nhân Tổ...

Nhân Tổ...

Nhân Tổ..." Từng tiếng hô vang dội truyền đến, tiếng vang càng lúc càng lớn, con rồng khí vận đó lập tức chữa lành hoàn toàn vết thương của Tô Mạch, và một lần nữa đẩy trạng thái của hắn lên tới đỉnh phong.

Không thể không nói, cảnh tượng trước đó dưới sự tính toán của Tô Mạch đã được Nhân tộc bên dưới nhìn thấy rõ ràng.

Cho nên vào lúc này, Tô Mạch hội tụ đủ bốn tầng khí vận Nhân tộc, nội hàm lại một lần nữa tăng vọt một đoạn.

Dĩ nhiên, dù có như vậy thì đối đầu với Thánh nhân vẫn không có chút cơ hội nào.

Cho nên... ngay khi hắn vừa khôi phục như cũ, sắc mặt Nữ Oa lạnh lẽo, lại một lần nữa huy động sức mạnh Thánh nhân nghiền ép xuống.

"Nữ Oa sư muội...

Chương 140

đừng làm thương đồ nhi ta.” Thế nhưng, ngay khoảnh khắc sức mạnh Thánh nhân sắp giáng xuống người Tô Mạch, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ hiện ra, chắn ngang trước mặt Tô Mạch.

“Ầm vang ——” Tiếng nổ lớn lập tức vang lên.

Thái Cực Đồ tỏa sáng rực rỡ, dưới sự thúc đẩy của sức mạnh Thánh nhân, nó dễ dàng hóa giải đòn tấn công của Nữ Oa.

Đồng thời, khi Tô Mạch nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

Thực tế, hắn đã tính toán kỹ lưỡng từ trước, biết rằng sau khi Lão sư chứng đạo sẽ ngay lập tức cảm ứng được những gì xảy ra ở đây.

Hơn nữa, việc luyện hóa Kim Ô lại đúng lúc gặp ngày năm đại Thánh nhân chứng đạo, thời gian không thể nào trùng hợp đến thế được.

Rất có khả năng là sau khi Hồng Quân nhận ra có người muốn nghịch chuyển đại thế đã đích thân điểm hóa Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh chứng đạo để kịp thời ngăn chặn, đưa đại thế Hồng Hoang trở lại đúng quỹ đạo.

Cho nên... dựa trên những điểm này, Tô Mạch biết Lão Tử chắc chắn sẽ tới, mới dám mạo hiểm tính kế Nữ Oa để lấy đi tầng khí vận Nhân tộc cuối cùng.

Tuy nhiên, toàn bộ quá trình lại vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sai một bước chắc chắn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nếu không phải Tô Mạch am hiểu thần thoại Hồng Hoang và vô cùng cẩn thận thì chưa chắc đã thành công.

Ngay lúc này, sau khi Thái Cực Đồ xuất hiện, Tô Mạch thở phào nhẹ nhõm.

Còn Nữ Oa thì nhíu mày, nhìn về chân trời phía xa.

Chỉ thấy ba đạo thân ảnh lần lượt đi tới từ hai hướng, mỗi bước chân đều sinh ra hoa sen, tựa như thần thánh giáng thế, nhanh chóng xuất hiện trên núi Vạn Thọ.

"Ba vị sư huynh, thật là dạy dỗ được một đồ đệ tốt nha..." Nữ Oa trong lòng bực tức, nhưng giờ đây tiền bối của Tô Mạch đã tới, lại cùng đẳng cấp, bà tự nhiên không thể lấy lớn bắt nạt nhỏ nữa.

Tuy nhiên, cơn giận vì bị cướp mất khí vận Nhân tộc vẫn chưa tan, nên giọng điệu của bà nặng nề thêm vài phần.

"Ừm, Nữ Oa sư muội, chúng ta dù sao cũng là đồng môn, đồ nhi ta cũng là vãn bối, muội ra tay như thế e là không thỏa đáng đâu." Lão Tử vốn rất quý trọng đồ đệ Tô Mạch này, tự nhiên cảm thấy bất mãn.

"Đúng thế, lấy thân phận trưởng bối mà nảy sinh sát niệm với vãn bối, dù Tô Mạch có gì không đúng thì Nữ Oa sư muội cũng nên báo cho chúng ta biết, không nên tự ý giết chóc." "Đúng.

Đệ tử mạch Tam Thanh chúng ta từ khi nào lại để người khác tùy tiện giết chóc như vậy?" Lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng lần lượt lên tiếng.

"...Chẳng lẽ các huynh thực sự định bao che sao?" "Tô Mạch làm trái đại thế Hồng Hoang, muốn luyện hóa Kim Ô, ta theo chỉ dẫn của Lão sư tới đây ngăn cản." "Nhưng hắn lại tính kế ta, đoạt khí vận Nhân tộc của ta, chẳng lẽ ta không nên dạy dỗ một chút sao?" "Hơn nữa, hắn mục vô tôn trưởng, ta là Thánh nhân, là chí tôn Hồng Hoang, sao có thể để kẻ khác xúc phạm." Tuy đối mặt với Tam Thanh nhưng Nữ Oa chẳng hề sợ hãi.

Dù sao nếu không giải quyết được, Hồng Quân tự nhiên sẽ đứng ra can thiệp.

Ngay lúc này, khi lời vừa dứt, Lão Tử và những người khác nhíu mày nhìn nhau.

"Thánh nhân bất khả nhục, chúng ta tự nhiên biết, nhưng đồ đệ của ta sau này nhất định sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên, sao có thể coi như kiến hôi được?" "Còn về việc luyện hóa Kim Ô làm trái đại thế Hồng Hoang, nếu Lão sư đã chỉ dẫn, chúng ta tự nhiên sẽ có một lời giải thích, nhưng vấn đề hiện tại là muội đã ra tay với đệ tử của ta, điểm này phải làm rõ." Lão Tử chẳng quan tâm nhiều đến thế, dù Tô Mạch có sai trước, đoạt khí vận Nhân tộc của Nữ Oa, nhưng việc đó cũng là tăng thêm khí vận cho Nhân giáo mà.

Cho nên, trả lại là điều không thể, thậm chí còn muốn bảo vệ đồ đệ, ép Nữ Oa phải đưa ra một lời giải thích.

Không thể không nói, sự tranh giành ngầm giữa các Thánh nhân luôn tồn tại, dù là đồng môn cũng vậy.

Nếu không thì sau này đã chẳng có Phong Thần lượng kiếp và trận chiến tứ thánh vây đánh Thông Thiên.

Lúc đó, ngay cả Tam Thanh cũng trở mặt thành thù, Nguyên Thủy liên hợp với Lão Tử và Tây Phương nhị thánh để tiêu diệt Thông Thiên cùng toàn bộ Tiệt giáo.

Ngay lúc này, Nữ Oa thấy Lão Tử bao che đồ đệ thì trong lòng bốc hỏa.

Nhưng hiện tại đối mặt với ba vị cùng đẳng cấp, bà cũng không làm gì được.

Tuy nhiên, thần niệm của bà tỏa ra, lập tức dùng nguyên thần trong Thiên Đạo để câu thông với Hồng Quân.

“Ong... ong... ong...” Từng đạo gợn sóng lan tỏa, trong chốc lát, trên bầu trời lập tức ngưng tụ thành một Đạo Nhãn Thiên Đạo.

Chương 141

"Đại thế Hồng Hoang bất khả nghịch, thả nguyên thần Kim Ô đi, những chuyện còn lại các ngươi tự mình thương lượng." "Hơn nữa, hiện tại Lục Thánh đã quy vị, ta sắp hợp đạo, thế giới Hồng Hoang tạm giao cho các ngươi, tuyệt đối không được sinh sự thêm nữa." Giọng nói của Hồng Quân từ từ truyền tới, chốt hạ vấn đề.

Tuy nhiên, ông ta chỉ đích danh đại thế bất khả nghịch, bảo Tô Mạch thả Kim Ô, chứ không hề nhắc đến tranh chấp giữa Nữ Oa và Tô Mạch.

Ý tứ hiển nhiên là rất rõ ràng.

Đó là khí vận Nhân tộc mà Tô Mạch đạt được có thể không cần trả lại.

Còn chuyện Nữ Oa muốn giết Tô Mạch, Tam Thanh cũng không được lấy cớ đó để bao che mà gây rắc rối.

Mọi người tự mà thu xếp với nhau.

Hiển nhiên trong cách xử lý này, Nữ Oa là người chịu thiệt nhất.

Dù sao đối diện cũng là Tam Thanh, cho dù bà chứng đạo sớm nhất nhưng dưới cùng đẳng cấp, bà căn bản không phải đối thủ.

Như vậy, câu "tự mình thương lượng, không được sinh sự" của Hồng Quân rõ ràng là Tam Thanh đang chiếm ưu thế tuyệt đối.

Cho nên sau khi nghe lời này, Nữ Oa nhìn Tô Mạch với ánh mắt băng lạnh, sau đó thân ảnh mờ dần và biến mất tại chỗ.

"Tô Mạch, lần này ta không truy cứu, nhưng... nếu có lần sau, nhất định sẽ không tha thứ dễ dàng đâu." "Còn về nguyên thần Kim Ô, giao cho ba vị sư huynh." Cuối cùng, Nữ Oa để lại một câu rồi trực tiếp

quay về đạo trường ngoài ba mươi ba tầng trời.

Còn Tam Thanh, hành động bao che trước đó vốn đã có chút ý vị giảng hòa.

Dù sao đệ tử nhà mình thực sự đã tính kế Nữ Oa một vố đau, có bị giết trăm lần cũng không oan.

Cho nên sau khi Nữ Oa rời đi, chuyện này cũng được giải quyết xong.

Tuy nhiên yêu cầu mà Hồng Quân đưa ra thì bắt buộc phải thực hiện.

"Đồ nhi, hai con Kim Ô đó là chủ của Yêu tộc, là kẻ ứng kiếp của lượng kiếp này, không thể tùy tiện giết chết." "Theo ý vi sư, đã lấy được lợi ích từ Nữ Oa rồi, hãy thả Kim Ô đi thôi." Lão Tử lập tức lên tiếng.

"Vâng, đệ tử tuân mệnh." Tô Mạch gật đầu, sau đó phất tay một cái, Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư đang bị phong ấn lập tức hiện ra.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh đánh ra, trực tiếp tống hai món chí bảo ra ngoài núi Vạn Thọ.

Dĩ nhiên, do Đế Tuấn và Thái Nhất đã bị phong ấn từ sớm nên căn bản không biết gì về những chuyện xảy ra bên ngoài.

Cho nên đối với chuyện lượng kiếp hay kẻ ứng kiếp, họ hoàn toàn mù tịt.

Lúc này khi bị Tô Mạch thả đi, họ mới biết Tam Thanh đã chứng đạo và chính Tam Thanh là người cứu họ.

"Được rồi, lão sư, giờ Đế Tuấn và Thái Nhất đã được thả, Nhân tộc trong đại kiếp lần này tổn thất thảm trọng, đồ nhi đã nhận khí vận

của Nhân tộc, tự nhiên phải hộ đạo cho họ một phen." "Cho nên... tạm thời đồ nhi không thể theo lão sư về Côn Luân được." Tô Mạch lại lên tiếng.

"Ừm, vi sư biết rồi." "Đại kiếp Nhân tộc, vi sư cũng vì Nhân tộc mà chứng đạo, khai sáng Nhân giáo." "Hơn nữa, trước khi chứng đạo vi sư có thu một đệ tử tên là Huyền Đô, vốn là người tộc Nhân, vậy đi, nếu con muốn hộ đạo cho Nhân tộc thì hãy đưa nó theo cùng, để nó gánh vác bớt một phần." "Ngoài ra, trong tay vi sư có ba quyển tiên quyết và giáo nghĩa Nhân giáo...

được sáng tạo dành riêng cho Nhân tộc, với tư cách là thủ đồ của Nhân giáo, con hãy thay vi sư truyền bá xuống." Lão Tử dặn dò xong liền búng một luồng sáng vào giữa mày Tô Mạch.

Đồng thời, tay áo phất lên, thân ảnh Huyền Đô lập tức xuất hiện trước mặt Tô Mạch.

"Huyền Đô, đây là đại sư huynh, thủ đồ của vi sư, Tô Mạch... mau tới bái kiến đại sư huynh đi." Lão Tử nói với Huyền Đô.

"Huyền Đô... bái kiến Tô Mạch sư huynh." Trong chốc lát, Huyền Đô sau khi hiểu rõ tình hình liền lập tức hành lễ với Tô Mạch.

Không lâu sau...

Tam Thanh để Huyền Đô lại rồi nhanh chóng rời khỏi Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ để quay về Côn Luân.

Chương 142

Dù sao ba người họ cũng vừa mới chứng đạo thành Thánh, sau khi tầng thứ sinh mệnh thay đổi, vô số điều huyền diệu hiện lên trong lòng, họ cần phải bế quan lĩnh ngộ thật kỹ.

Còn về Tô Mạch, sau khi tiễn Tam Thanh đi, trong lòng thầm suy tính.

"Ừm, giờ mình đã hoàn toàn trở mặt với Nữ Oa rồi, nhưng thà rằng tầng khí vận đó rơi vào tay mình còn hơn là sau này bị hai lão trọc phương Tây tính kế cướp mất." "Tuy nhiên lần này mình đã bị một vị Thánh nhân ghi thù, tiếp theo phải tăng tốc mưu đồ Cửu Chuyển Huyền Công của Vu tộc mới được.

Chỉ cần hệ thống tu luyện nhục thân của mình cũng đạt đến cảnh giới cực hạn hoa khai mười hai phẩm, thì trước mặt Thánh nhân mình cũng có năng lực tự vệ." Tô Mạch suy nghĩ thấu đáo, ý niệm lóe lên, nhanh chóng lập ra kế hoạch.

Thực tế, sở dĩ lần này hắn mạo hiểm đắc tội Nữ Oa để lấy đi tầng khí vận Nhân tộc cuối cùng là vì tầng khí vận đó sớm muộn gì Nữ Oa cũng không giữ nổi.

Bởi vì trong truyện, trước khi Phong Thần lượng kiếp bắt đầu, bà đã bị phương Tây tính kế.

Phong Thần lượng kiếp mở ra tuy là do bốn đại Thánh nhân cùng thương thảo, nhưng nguyên nhân là vì vị hoàng đế Nhân tộc lúc bấy giờ là Trụ Vương trong lúc làm lễ tế trời đã buông lời xúc phạm Nữ Oa.

Nữ Oa nổi giận nên đã hoàn toàn từ bỏ chủng tộc do chính tay mình tạo ra, sau đó sai Hồ Yêu của Yêu tộc ra tay làm loạn thiên hạ.

Chính vì vậy mới dẫn tới trận chiến tứ thánh vây đánh Thông Thiên sau này, gây ra Phong Thần lượng kiếp.

Dĩ nhiên...

đó chỉ là những gì người đời sau thêu dệt về Phong Thần lượng kiếp.

Tô Mạch lại biết rõ, trong đó không thể thiếu bàn tay của hai đại Thánh nhân phương Tây đứng sau giật dây, bởi vì kẻ được lợi nhiều nhất chính là phương Tây.

Dù sao sau Phong Thần lượng kiếp, Tam Thanh rạn nứt, Nguyên Thủy và Lão Tử vì muốn đối phó với Thông Thiên và Tiệt giáo nên đã mời Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xuống núi giúp đỡ.

Vì chuyện này mà Nhân giáo và Xiển giáo đã mắc nợ phương Tây một tràng nhân quả lớn, nên trong thời kỳ Phong Thần, tầng khí vận Nhân tộc của Nữ Oa đã bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lấy đi một cách đường hoàng.

Đồng thời hai người họ còn gieo mầm cho Tây Du lượng kiếp... việc phật pháp truyền sang đông và hành trình thỉnh kinh sau này cũng được định đoạt từ đó.

Cho nên tầng khí vận Nhân tộc cuối cùng của Nữ Oa cuối cùng lại chảy về phương Tây.

Tây Du lượng kiếp, phật pháp truyền sang đông, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại càng nắm giữ chặt chẽ phần khí vận còn lại của Nhân tộc.

Chính vì vậy lần này Tô Mạch dù phải đắc tội Nữ Oa cũng phải mưu tính lấy được tầng khí vận Nhân tộc đó, cũng coi như là đi trước một bước để hớt tay trên của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Dĩ nhiên, làm vậy cũng là vì hắn có chỗ dựa.

Gạt bỏ thân phận thủ đồ Tam Thanh sang một bên, chỉ dựa vào nội hàm bản thân, nếu lấy được pháp môn tu luyện nhục thân cực hạn của Vu tộc, để nhục thân thăng hoa đến tột cùng, đạt tới cùng tầng thứ hoa khai mười hai phẩm như nguyên thần, thì hắn tin rằng đối mặt với Thánh nhân cũng có khả năng tự vệ.

Nếu có thể đưa sức mạnh ý chí thăng hoa đến trạng thái tột cùng, thì ở Hồng Hoang này, ngay cả Thánh nhân hắn cũng dám đánh một trận.

Thực ra trảm Tam Thi thành Chuẩn Thánh rồi chứng đạo Hỗn Nguyên không phải là con đường chứng đạo duy nhất.

Đó chỉ là con đường tắt mà Hồng Quân đưa ra sau khi chứng đạo, cũng là con đường phù hợp nhất với việc tu luyện của sinh linh Hồng Hoang hiện tại.

Ngoài ra chỉ có công đức chứng đạo.

Con đường tu luyện mà Tô Mạch đi lại khác.

Hắn căn bản không cần xung kích cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ cần đạt tới Đại La viên mãn, ba hệ thống tu luyện đều đạt tới cực cảnh thì hoàn toàn có thể một bước chứng đạo, từ Đại La trực tiếp bước vào tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La.

Thực tế, cảnh giới này lại có sự tương đồng kỳ diệu với hệ thống tu luyện của Bàn Cổ và các Hỗn Độn Ma Thần.

Dùng sức mạnh tuyệt đối để phá vỡ mọi xiềng xích, hoàn thành sự thăng hoa của tầng thứ sinh mệnh.

Đó là lý do vì sao Tô Mạch tin rằng một khi nhục thân đạt tới cực cảnh, hắn sẽ có khả năng tự vệ trước Thánh nhân.

Lúc này, sau một hồi suy tính, hắn dời sự chú ý sang Huyền Đô.

“Ừm, Tam Thanh đã chứng đạo, Huyền Đô quy vị, xem ra không lâu nữa Côn Luân sẽ mở cửa tông môn, lúc đó ba giáo thu nhận đệ tử, mình là thủ đồ mà không có mặt thì không hay lắm.” “Phải tranh thủ thời gian hoàn thành việc điểm danh ở Bàn Cổ Đại Điện của Vu tộc mới được.” Lẩm bẩm một câu nhỏ, Tô Mạch dẫn theo Huyền Đô trực tiếp hạ xuống trong Ngũ Trang Quán.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử vì che chở cho Nhân tộc mà bị hàng tỷ Yêu tộc vây đánh, đã kiệt sức đến cực hạn.

Chương 143

Dù tu vi đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong nhưng trong một sớm một chiều cũng không thể khôi phục được.

Thấy Tô Mạch tới, Trấn Nguyên Tử nở một nụ cười tạ lỗi, rồi mới lên tiếng.

"Đã để Tô Mạch đạo hữu chê cười rồi..." Giọng nói truyền ra, Tô Mạch cười đáp.

"Trấn Nguyên đạo huynh đã che chở cho hàng tỷ Nhân tộc suốt mười năm, ơn đức này rất lớn, Tô Mạch không biết lấy gì báo đáp." "Ta thấy tu vi của đạo huynh hiện giờ đã cạn kiệt, không có nghìn năm thì khó mà khôi phục lại đỉnh phong." "Như vầy đi, ta từng chu du Hồng Hoang và có được một chút cơ duyên." "Vật này tên là Tam Quang Thần Thủy, huyền diệu phi phàm, có thể chữa lành vết thương cho vạn vật trên đời, đặc biệt có tác dụng không tưởng đối với linh căn hệ mộc, hôm nay xin tặng cho Trấn Nguyên đạo huynh." Thực tế với cảnh giới hiện tại của Tô Mạch, lại cùng là những người từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, nên gọi Trấn Nguyên Tử một tiếng đạo huynh cũng không có gì sai.

Dù sao thực lực của hắn đã đạt đến mức đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, thêm vào đó Trấn Nguyên Tử tuy cũng là đệ tử Huyền môn nhưng không thuộc mạch Tam Thanh.

Xưng hô giữa hai người không cần quá câu nệ.

Hơn nữa, việc tặng Tam Quang Thần Thủy cho Trấn Nguyên Tử, ngoài việc trả ơn cứu mạng Nhân tộc, Tô Mạch còn đang bố cục cho tương lai.

Bởi vì trong trận chiến Phong Thần lượng kiếp sau này, sư thúc

Thông Thiên Giáo Chủ đã tự tay đánh vỡ Hồng Hoang, khiến bản nguyên của các tiên thiên linh căn bị tổn thương nghiêm trọng.

Đặc biệt là Nhân Sâm Quả...

Dù loại linh căn này có thể gọi là Hỗn Độn Linh Căn, nhưng vì không có công đức khai thiên nên khi rơi vào Hồng Hoang đã bị chấn động, bản nguyên vốn đã bị thương nặng.

Lại thêm việc sau khi vào Hồng Hoang, nó sinh ra cùng với Thiên Thai Địa Mô.

Sau này khi Thông Thiên Giáo Chủ đánh vỡ Hồng Hoang, mức độ tổn thương của Nhân Sâm Quả đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Chính vì vậy mới có vở kịch Tây Du thỉnh kinh, Tôn Ngộ Không đánh đổ cây Nhân Sâm Quả ở Ngũ Trang Quán, rồi phải đi cầu xin Quan Âm Bồ Tát cứu sống cây.

Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, thực chất cây Nhân Sâm Quả đã bị thương từ lâu, ở trong trạng thái dở sống dở chết, quả nó kết ra cũng chẳng thần kỳ được như bây giờ.

Trấn Nguyên Tử vì muốn khôi phục Nhân Sâm Quả nên đã mắc nợ nhân quả với phương Tây, rồi phải phối hợp với Phật môn diễn một vở kịch kết nghĩa huynh đệ với Tôn Ngộ Không.

Thử hỏi, đường đường là Địa Tiên chi tổ, vốn là tiên thiên thần thai, lại đi kết nghĩa với một con khỉ đá, chẳng lẽ chỉ đơn giản là hạ thấp vai vế thôi sao?

Rõ ràng là âm mưu của phương Tây nhằm cướp đoạt khí vận của Huyền môn phương Đông.

Dù sao thân phận của Trấn Nguyên Tử cũng là người từng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung.

Sau khi Tam Thanh chứng đạo, vai vế của ông ta trong Huyền môn là cao nhất, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế của Thiên Đình cũng có phần không bằng.

Phật môn bắt ông ta kết nghĩa với Tôn Ngộ Không hoàn toàn là để làm suy yếu khí vận của Huyền môn.

Ngay lúc này, Trấn Nguyên Tử nhìn "Tam Quang Thần Thủy" trước mặt, trên mặt lộ ra một vẻ phức tạp.

Ở Hồng Hoang vốn coi trọng nhân quả nghiệp báo.

Tô Mạch tặng thần thủy tuy nói là để bù đắp ơn cứu mạng Nhân tộc, nhưng thần thủy này quá quý giá.

Hơn nữa số lượng lại nhiều tới mức cả một hồ lô.

Nếu nhận lấy, chắc chắn ông ta sẽ cảm thấy mắc nợ Tô Mạch.

Ở tầm cấp này, trong nháy mắt họ có thể thấu suốt họa phúc, mỗi hành động đều mang thâm ý.

Cho nên Trấn Nguyên Tử cảm giác hành động này của Tô Mạch không hề đơn giản.

"...Tô Mạch đạo hữu, bần đạo tuy pháp lực đã cạn kiệt, nhưng chưa thương tổn đến bản nguyên, chỉ cần khoảng nghìn năm thời gian là có thể tự khôi phục." "Còn việc che chở Nhân tộc, cứ coi như bần đạo và đạo hữu kết một tràng thiện duyên đi, nên thần thủy này xin đạo hữu hãy thu lại." Trấn Nguyên Tử lập tức từ chối.

"Ồ...

đạo huynh không cần lo lắng, ta tặng vật này không phải vì có cầu khẩn gì nơi đạo huynh, cũng chỉ là để kết một tràng thiện duyên mà thôi." "Ngoài ra, ta còn có một thứ muốn giao cho đạo huynh." Chỉ thấy lời Tô Mạch vừa dứt, bàn tay hắn mở ra, giữa lòng bàn tay bỗng

nhiên nhảy nhót một luồng hồng quang.

Thế nhưng khi Trấn Nguyên Tử nhìn thấy luồng hồng quang đó, trên mặt lập tức lộ ra vẻ xúc động.

"...Một mảnh vỡ, khí tức cùng nguồn gốc với bản mệnh pháp bảo của Hồng Vân hiền đệ, chẳng lẽ..." Trấn Nguyên Tử kinh ngạc hỏi.

"Vâng, không sai, vật này chính là mảnh vỡ của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân đạo hữu." "Năm đó khi ông ấy bị Côn Bằng cùng Đế Tuấn phục kích đã tự bạo ngay tại chỗ, ta tuy có mặt nhưng tu vi lúc đó còn yếu, không thể ra tay giúp đỡ." "Cho nên chỉ có thể tìm cơ hội mang vật này đi." "Trấn Nguyên đạo huynh là chí hữu của Hồng Vân đạo hữu, giờ giao nó vào tay huynh là hợp lý nhất." Tô Mạch dứt lời, liền giao mảnh vỡ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô vào tay Trấn Nguyên Tử.

Chương 144

Thực tế, năm đó khi Hồng Vân gặp nạn và tự bạo với tu vi Chuẩn Thánh, một mảnh vỡ của bản mệnh chí bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đã lặng lẽ bám vào luồng Hồng Mông Tử Khí khi nó bay đi.

Sau đó Tô Mạch đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, khi dung nhập nó vào Ngộ Đạo Trà Thụ lúc Nữ Oa chứng đạo, hắn đã phát hiện ra mảnh vỡ này.

Nhưng lúc đó hắn đang dốc toàn lực xung kích cảnh giới nguyên thần hoa khai mười hai phẩm nên đã bỏ qua nó.

Giờ gặp Trấn Nguyên Tử, hắn mới nhớ tới.

Cho nên...

ý niệm vừa động, hắn liền giao vật này cho Trấn Nguyên Tử.

Dù sao trong tay hắn bảo bối rất nhiều, Tiên Thiên Chí Bảo hay Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều không thiếu.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lúc toàn vẹn tuy đạt cấp Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng một mảnh vỡ đối với Tô Mạch chẳng có mấy giá trị.

Dĩ nhiên, quan trọng hơn là Tô Mạch biết trong mảnh vỡ đó có tồn tại một luồng ý thức mờ nhạt cực hạn.

Không cần nói cũng biết đó là do Hồng Vân để lại.

Hiện tại giao cho Trấn Nguyên Tử, nhân quả này thậm chí còn lớn hơn cả việc tặng Tam Quang Thần Thủy trước đó.

Ngay lúc này... khi Trấn Nguyên Tử vừa chạm vào mảnh vỡ Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, trên mặt ông ta lập tức lộ ra vẻ chấn kinh.

“Hửm... bên trong có một luồng ý thức để lại, chẳng lẽ...” Ông ta đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía Tô Mạch.

“Vâng, cảm ứng không sai đâu, luồng ý thức đó chắc chắn là của Hồng Vân đạo hữu để lại.” “Trời đất luôn có một tuyến sinh cơ, Hồng Vân đạo hữu tuy gặp nạn nhưng cuối cùng vẫn để lại dấu ấn, nếu có thể, biết đâu sẽ có cơ hội trọng sinh.” Tô Mạch từ tốn đáp lại.

Còn về việc trọng sinh, dĩ nhiên là chuyển thế đầu thai rồi.

Nhưng hiện tại Luân Hồi ở Hồng Hoang chưa ra đời nên hắn không tiện tiết lộ quá nhiều, nếu không chắc chắn sẽ dẫn tới một loạt biến số.

Dù sao tiếp theo hắn còn định mưu tính cả Luân Hồi nữa.

Ngay lúc này, sau khi nghe lời Tô Mạch, thần sắc của Trấn Nguyên Tử trở nên thận trọng hơn.

Nhìn Tô Mạch, ông ta hít sâu một hơi rồi cuối cùng gật đầu.

“Tô Mạch đạo hữu, lần này đa tạ đã đưa Hồng Vân hiền đệ trở về.” “Nếu đã vậy, ta xin nhận tràng nhân quả này, và cũng xin nhận lấy Tam Quang Thần Thủy.” Nói đoạn, Trấn Nguyên Tử hơi khựng lại một chút, rồi nhìn lên bầu trời, giọng nói một lần nữa vang lên.

“Thiên Đạo tại thượng, hôm nay ta —— Trấn Nguyên Tử, nguyện gia nhập Nhân giáo để hộ đạo cho Nhân tộc, nếu có phản bội, Thiên Đạo hãy bỏ rơi ta.” “Mong...

Thiên Đạo chứng giám.” Trong tích tắc khi giọng nói của Trấn Nguyên Tử vừa dứt, trên bầu trời vang lên những tiếng sấm rền, dường như Thiên Đạo đã chấp thuận lời thề đó.

Cùng lúc đó, nhờ việc Trấn Nguyên Tử gia nhập Nhân giáo và hộ đạo cho Nhân tộc, khí vận của Nhân giáo lập tức tăng vọt lên một đoạn lớn.

Ngay lúc này, trên núi thánh Côn Luân.

Sau khi quay về, Tam Thanh vừa nhập định để tham ngộ sự huyền diệu của Hỗn Nguyên chưa được bao lâu, bỗng nhiên tâm thần chấn động, đồng loạt mở mắt.

Đặc biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên, ánh mắt họ đều đổ dồn về phía Lão Tử.

"Đại huynh, vì sao khí vận của Nhân giáo lại đột ngột tăng lên nhiều như vậy?" Nguyên Thủy không nhịn được hỏi.

"Đúng thế, em vừa cảm ứng thấy khí vận Nhân giáo đột nhiên tăng thêm ít nhất một tầng, thật không thể tin nổi." Thông Thiên cũng hỏi.

Thế nhưng, sau khi hai người dứt lời, Lão Tử sau một hồi thôi diễn, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ.

"Ha ha ha ha, tốt, tốt lắm..." "Nhị đệ, Tam đệ, lần này khí vận Nhân giáo tăng mạnh là do Tô Mạch đã kéo được Trấn Nguyên Tử vào Nhân giáo chúng ta, và ông ta đã lập lời thề Thiên Đạo để hộ đạo cho Nhân tộc." "Xem ra Trấn Nguyên Tử đã mắc nợ một tràng nhân quả lớn rồi." Lão Tử cười lớn.

Còn Nguyên Thủy và Thông Thiên sau khi nghe vậy cũng lộ vẻ vui mừng.

Chương 145

Tam Thanh vốn một nhà, tuy chia thành ba giáo nhưng hiện tại chưa phân gia.

Cho nên thực tế khí vận Tam Thanh luôn gắn kết chặt chẽ.

Khí vận Nhân giáo tăng trưởng cũng đồng thời kéo theo khí vận Xiển giáo và Tiệt giáo tăng lên.

Cùng lúc đó... không chỉ Tam Thanh cảm ứng được khí vận Nhân giáo tăng vọt, mà ngay cả Tây Phương nhị thánh cũng cảm ứng thấy.

Trên Linh Sơn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa chứng đạo liền vận chuyển thánh mục nhìn về phương Đông, sau một hồi thôi diễn, trong lòng không khỏi vô cùng hâm mộ.

"Đến cả Trấn Nguyên Tử cũng gia nhập Nhân giáo, xem ra chúng ta không thể cứ quanh quẩn ở thế giới phương Tây này được, cũng đã đến lúc sang phương Đông dạo một vòng rồi." Chuẩn Đề lập tức lên tiếng.

"Thiện..." "Sư đệ giỏi ăn nói, chuyến đi phương Đông này giao cho đệ là hợp lý nhất, hy vọng có thể lôi kéo được vài vị đại thần thông gia nhập Tây Phương giáo chúng ta." Tiếp Dẫn lập tức đáp lời.

Tiếp theo, Chuẩn Đề gật đầu, rồi trực tiếp hóa thành một luồng độn quang lao về phía phương Đông.

Sau khi thành công lôi kéo Trấn Nguyên Tử gia nhập Nhân giáo, Tô Mạch ở lại Ngũ Trang Quán thêm vài ngày, sau đó dẫn theo hàng ức vạn nhân tộc còn sót lại trở về tổ địa bên bờ Đông Hải.

Nhân tộc vừa trải qua đại kiếp, cần được nghỉ ngơi hồi phục.

Tô Mạch hiện đã nắm giữ bốn tầng khí vận chủng tộc của nhân

tộc, cộng thêm thân phận thủ tịch đại đệ tử Nhân giáo, tự nhiên cần phải hộ đạo một phen.

Suy cho cùng, khí vận cộng dồn đã lên tới bảy tầng, nhân tộc không nghi ngờ gì đã trở thành căn cơ, đá tảng của Tô Mạch và cả Nhân giáo, vì vậy không được phép có bất kỳ sai sót nào.

Cứ như vậy, sau khi trở về tổ địa, Tô Mạch dành thêm năm trăm năm để hộ đạo cho nhân tộc.

Tất nhiên, trong thời gian đó anh chỉ tọa trấn, thực tế đại đa số sự việc đều giao cho nhị đệ tử Nhân giáo là Huyền Đô thực hiện, ví dụ như truyền đạo, truyền pháp và giáo hóa nhân tộc.

Còn Tô Mạch, thỉnh thoảng anh lại lợi dụng một số kiến thức tiên tri về quỹ tích thần thoại để điểm hóa cho nhân tộc.

Trong năm trăm năm này, nhân tộc phát triển bùng nổ, tốc độ nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng, vượt xa trước kia.

Đồng thời, Trấn Nguyên Tử do đã lập Thiên Đạo thệ ngôn gia nhập Nhân giáo và hộ đạo nhân tộc, nên sau khi Tô Mạch trở về cũng đã nhanh chóng đuổi tới.

Trong năm trăm năm này, ngoài việc thỉnh thoảng điểm hóa nhân tộc, Tô Mạch cũng thu hoạch rất lớn.

Do lúc trước sát lục hàng ức vạn yêu tộc, Thí Thần Thương đã ngưng tụ một lượng hung sát chi lực kinh thiên, tuy vẫn chưa hoàn toàn khôi phục nhưng Tô Mạch phát hiện bên trong nó nảy sinh một tia ý thức kỳ quái.

Vì vậy trong suốt năm trăm năm, anh luôn nghiên cứu tia ý thức này.

Một ngày nọ, dưới gốc cây Ngộ Đạo Trà, Thí Thần Thương lơ lửng trước mặt Tô Mạch, tỏa ra khí tức khiến người ta run sợ như

thường lệ.

Tô Mạch lặng lẽ bắn một luồng nguyên thần chi lực vào bên trong để tiếp tục nghiên cứu. "Hửm, rốt cuộc đây là một ý thức hoàn toàn mới ngưng tụ từ sát khí?

Hay do nguyên nhân gì khác sinh ra?" "Thí Thần Thương là tôi có được thông qua nhiệm vụ điểm danh.

Với sự huyền bí của hệ thống, ngay cả nhân quả giữa Hỗn Độn Hồ Lô và Hồng Quân còn có thể cắt đứt, thì bên trong Thí Thần Thương không thể nào xuất hiện ý thức tàn lưu của La Hầu được." "Vì vậy, ý thức này sinh ra hẳn là không có chút liên hệ nào với La Hầu mới đúng." Thí Thần Thương vốn là bản mệnh chí bảo của La Hầu, sau khi hắn ngã xuống, món hung sát bảo vật này cũng biến mất.

Trong các truyền thuyết thần thoại, vật này thậm chí còn chưa từng xuất hiện ở hậu thế.

Tô Mạch có được nó qua hệ thống, hiển nhiên ý thức này phải là một thực thể mới.

Tuy nhiên, do thuộc tính của Thí Thần Thương, ý thức này chứa đầy ma đạo hung sát chi khí.

Chính vì vậy, lúc cầm thương, trong linh trí của anh mới đột nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn nghịch chuyển đại thế Hồng Hoang, luyện hóa cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Mọi chuyện thực chất đều bắt đầu từ ảnh hưởng của Thí Thần Thương.

Nhưng nguyên thần của Tô Mạch vô cùng mạnh mẽ, tự nhiên không có triệu chứng nhập ma như trong tiểu thuyết miêu tả.

Có điều, sau khi bị ảnh hưởng, lúc đó anh cũng nảy ra ý định tuân theo bản tâm.

Chương 146

Dù sao hai kẻ Đế Tuấn kia chính là thủ phạm giết hại hàng ức vạn nhân tộc, nếu không làm vậy, e rằng ý niệm sẽ không thông suốt, tâm cảnh bị xung kích.

Giờ đây mọi chuyện đã định đoạt, Tô Mạch tự nhiên cần nghiên cứu kỹ lưỡng Thí Thần Thương.

Tuy nguyên thần mạnh mẽ, tâm cảnh viên mãn, nhưng việc Thí Thần Thương có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh dù chỉ một chút cũng là điều không được phép.

Sau năm trăm năm nghiên cứu tỉ mỉ như bóc kén tìm tơ, Tô Mạch cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối và căn nguyên.

Đúng như anh dự đoán trước đó, ý thức ngưng tụ trong Thí Thần Thương đúng là ma đạo hung sát ý thức, nhưng lại không có bất kỳ liên hệ nào với Ma Tổ La Hầu.

Có thể ví Ma đạo ý thức này giống như Thiên Đạo trước khi hợp đạo với Hồng Quân, nó như một cỗ máy lạnh lùng, chỉ vận hành dựa trên các quy tắc năng lượng tiêu cực.

Thực tế, năm xưa Ma Tổ La Hầu tranh phong với Hồng Quân, thực chất cũng chính là sự tranh phong giữa Ma Đạo và Thiên Đạo.

Lúc này, sau khi đã hiểu rõ, trong lòng Tô Mạch khẽ động, nảy sinh một ý niệm: "Sức mạnh quy tắc Ma Đạo...

Nếu ta có thể thực sự ngự trị nó, chẳng phải cũng giống như Hồng Quân chấp chưởng Thiên Đạo sao?" Đột nhiên, Tô Mạch dường như phát hiện ra một bí mật động trời.

Thiên Đạo thực chất thuộc về Tạo Hóa nhất đạo, cũng thuộc về

sức mạnh quy tắc.

Tạo hóa nuôi dưỡng vạn vật, vận chuyển mọi thứ trên thế gian.

Hồng Quân chấp chưởng tạo hóa, vận chuyển Hồng Hoang, cả hai vô cùng khế hợp.

Năm xưa La Hầu tranh phong với Hồng Quân là muốn dùng Ma Đạo thay thế Thiên Đạo để chấp chưởng Hồng Hoang, nhưng cuối cùng đã thất bại.

Dù sao thế giới do Bàn Cổ kiến tạo luôn là một thế giới vạn vật sinh sôi.

Hiểu rõ điều này, Tô Mạch vốn chỉ dùng một chút nguyên thần chi lực liền đột ngột tăng mạnh.

Sau khi truy tìm tia ý thức quy tắc Ma Đạo trong Thí Thần Thương, anh nhanh chóng giam cầm nó lại. 'Ong ong!' Ngay lập tức, Thí Thần Thương rung chuyển kịch liệt, bắt đầu điên cuồng kháng cự sự khống chế của Tô Mạch. "Hừ, đã bị ta phát hiện thì không đến lượt ngươi làm chủ nữa." "Đây hẳn là một loại hình thái ý thức ngưng tụ từ quy tắc Ma Đạo trong ba ngàn đại đạo hỗn độn.

Chính hợp ý ta, nếu luyện hóa được, ta có thể nắm giữ một loại sức mạnh quy tắc đại đạo." Tô Mạch hừ lạnh, bắt đầu dùng nguyên thần chi lực luyện hóa tia ý thức quy tắc Ma Đạo này.

Trong truyền thuyết, Hỗn Độn Đại Đạo có ba ngàn quy tắc tồn tại, tương ứng nuôi dưỡng ra ba ngàn Ma Thần.

Trong đó, đứng đầu chính là Bàn Cổ, Lực chi Ma Thần, nắm giữ quy tắc của Sức Mạnh.

Trong trận Khai Thiên đại kiếp, Ngài đã dùng sức mạnh quy tắc vô tận bổ khai hỗn độn, tạo ra thế giới Hồng Hoang bao la.

Vì vậy hậu thế mới có câu: Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Thực tế, thế giới Hồng Hoang chính là một thế giới được diễn hóa từ sự bộc phát sức mạnh đến cực hạn.

Còn về việc tại sao trong thế giới này lại xuất hiện những bản nguyên tương tự với ba ngàn quy tắc kia thì cũng dễ giải thích.

Bởi vì trước khi lấy Lực chứng đạo, Bàn Cổ đã chém giết vô số Ma Thần mang theo ba ngàn quy tắc, sức mạnh của Ngài tự nhiên nhiễm phải những đặc tính đó.

Cộng thêm chấp niệm của ba ngàn Ma Thần không diệt, thân xác hỗn độn vô cùng cường đại, thậm chí có những phần rơi vào Hồng Hoang sau khi nó hình thành, tẩm bổ cho vạn vật.

Vì vậy mới có hung thú lượng kiếp lần thứ nhất nổ ra ở Hồng Hoang, thực chất là để quét sạch những dấu vết còn sót lại của các Ma Thần hỗn độn này.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Một ngày nọ, khi Tô Mạch mở mắt ra, một tia hắc quang lóe lên trong mắt anh. "Ma đạo bản nguyên, hóa ra là vậy." Quả nhiên, sau khi luyện hóa tia ý thức kia, Tô Mạch đã ngưng tụ được một tia quy tắc bản nguyên của Ma Đạo.

Đồng thời, khi nắm giữ tia quy tắc này, anh phát hiện ra tất cả Tiên Thiên Ngũ Hành chí bảo cùng bản mệnh thần thông Ngũ Hành Thần Quang của mình cũng thuộc về quy tắc bản nguyên.

Chỉ là do sinh ra trong Hồng Hoang nên quy tắc chưa hoàn thiện mà thôi.

Chương 147

Dẫu vậy, nó vẫn mạnh hơn tia bản nguyên Ma Đạo này rất nhiều. "Tiên Thiên Ngũ Hành chí bảo cộng thêm bản mệnh thần thông của ta, ít nhất cũng đạt tới sáu bảy tầng trình độ Ngũ Hành bản nguyên." "Ở Hồng Hoang, nghe nói có một người sở hữu toàn bộ Tiên Thiên Ngũ Hành, kẻ này là dị chủng được sinh ra từ sự kết hợp giữa âm dương ngũ hành của thiên địa trước khi Phượng tộc chi chủ là Nguyên Phượng trọng thương ngã xuống.

Nếu tìm được gã đó, không chừng Ngũ Hành bản nguyên quy tắc của ta có thể đại thành." "Đến lúc đó, dù nhục thân và tinh thần ý chí tạm thời chưa đạt đến cực cảnh Hồng Hoang, ta ít nhất cũng có thể nắm giữ sức mạnh quy tắc tương đương với Ngũ Hành Ma Thần năm xưa." Lúc này, sau khi luyện hóa tia quy tắc Ma Đạo, Tô Mạch suy một ra ba, kinh ngạc phát hiện Ngũ Hành bản nguyên của mình đã đạt tới sáu bảy tầng.

Thật khó có thể tưởng tượng, vì nếu hoàn toàn làm chủ sức mạnh này, dù nhục thân chưa bằng Ma Thần hỗn độn nhưng thần thông thuật pháp của anh hoàn toàn có thể đạt tới cùng đẳng cấp với Ngũ Hành Ma Thần.

Nghĩa là tạm thời chưa cần tu luyện nhục thân và tinh thần đến cực cảnh, công kích của anh cũng có thể đạt tới cấp độ Hỗn Nguyên Đại La.

Tất nhiên, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La (Thánh Nhân) tham ngộ hỗn nguyên, ngoài chiến lực ra thì phòng ngự, khả năng hồi phục và các loại huyền diệu khác vẫn vượt xa Tô Mạch.

Nhưng đừng quên Tô Mạch có Cửu Bí cấp Chuẩn Thánh, Giả Tự

Quyết và Tam Quang Thần Thủy.

Nếu luận về tốc độ hồi phục thì cũng chẳng kém bao nhiêu.

Lúc này, ánh mắt Tô Mạch rạng rỡ, trong lòng càng thêm mong đợi.

Dù sao sắp tới anh sẽ đến Bàn Cổ Đại Điện để điểm danh.

Theo kinh nghiệm những lần trước, phần thưởng lần này ít nhất sẽ có một thứ liên quan đến Vu tộc.

Bàn Cổ Đại Điện là nơi đặt trái tim của Bàn Cổ, xét về đẳng cấp thì không hề thua kém Bất Chu Sơn, thậm chí còn nhỉnh hơn Tử Tiêu Cung của Hồng Quân một bậc.

Vì vậy phần thưởng chắc chắn không tồi.

Vu tộc vốn không tu nguyên thần, không dùng pháp bảo, chỉ tu nhục thân và pháp tắc thần thông, nên phần thưởng cực kỳ có khả năng liên quan đến hai phương diện này.

Nghĩ đến đây, Tô Mạch lộ vẻ phấn khích, ánh mắt chuyển hướng nhìn về phía xa.

Cùng lúc đó, khi Tô Mạch luyện hóa tia ý thức Ma Đạo kia, tại một nơi nào đó trong Hồng Hoang, một tia ma niệm đột nhiên sinh ra từ hư vô...

Ở một diễn biến khác, bên cạnh Hậu Thổ.

Từ sau khi nhân tộc đại kiếp kết thúc, Tô Mạch đã nói với cô rằng cần hộ vệ nhân tộc một thời gian, tạm thời chưa thể đến Vu tộc và bảo cô hãy về trước.

Nhưng Hậu Thổ đã từ chối, khẳng định sẽ chờ anh tại tộc địa nhân tộc.

Cứ như vậy, cô đã đợi suốt năm trăm năm.

Thực tế, Hậu Thổ quyết định như vậy ngoài việc chờ Tô Mạch thì còn một nguyên nhân khác mà chính cô cũng không rõ.

Kể từ khi chứng kiến nhân tộc đại kiếp, nhìn thấy vô số linh hồn bị yêu tộc bắt đi, trong lòng cô luôn nảy sinh một cảm giác thôi thúc phải làm điều gì đó.

Cảm giác này càng trở nên mãnh liệt sau khi thấy Tô Mạch trấn áp Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và đối kháng với Thánh Nhân Nữ Oa.

Bởi vì khi Tô Mạch vận hành sức mạnh của Đại La Đạo Quả mười hai phẩm để thúc động chí bảo, Hậu Thổ lờ mờ phát hiện, dường như bên trong thân thể Tổ Vu vô địch của mình cũng có một thứ tương tự như nguyên thần của Tô Mạch hay nguyên thần của những tu sĩ Hồng Hoang khác.

Cảm giác đó tuy vi diệu nhưng dưới sự kích thích từ sức mạnh nguyên thần mười hai phẩm của Tô Mạch, cô đã thực sự cảm nhận được.

Chính vì vậy, Hậu Thổ mới ở lại để tiếp xúc gần với Tô Mạch, xem có thể cảm nhận lại sức mạnh huyền diệu đó không.

Một ngày nọ, Hậu Thổ vẫn yên lặng quan sát nhất cử nhất động của Tô Mạch từ xa như thường lệ.

Đột nhiên, Tô Mạch nhìn về phía cô: "Hậu Thổ đạo hữu, để cô phải đợi suốt năm trăm năm, thật là ngại quá." "Được rồi, nay ta đã hộ đạo cho nhân tộc năm trăm năm, những việc còn lại có thể giao cho Huyền Đô sư đệ và Trấn Nguyên Tử đạo hữu.

Hôm nay ta sẽ cùng cô đến Vu tộc một chuyến." Giọng nói của Tô Mạch vang lên trầm ổn.

Nhưng sau khi dứt lời, Hậu Thổ đối diện lại không có phản ứng

gì. "Hửm?

Hậu Thổ đạo hữu?

Cô sao vậy?" Tô Mạch không nhịn được tò mò hỏi.

Chương 148

"Tô Mạch đạo hữu, anh có thể cho tôi cảm nhận lại sức mạnh nguyên thần của anh không?

Ý tôi là loại sức mạnh nguyên thần cực hạn năm đó ấy?" Cuối cùng Hậu Thổ cũng phản ứng lại, vội vàng hỏi.

Thực tế, năm trăm năm qua dù luôn ở gần Tô Mạch, nhưng do anh chưa từng bộc phát hoàn toàn sức mạnh Đại La Đạo Quả mười hai phẩm nên cảm giác huyền diệu kia chưa từng xuất hiện lại, khiến cô trăm phương ngàn kế cũng không hiểu nổi.

Vì Tô Mạch đang hộ đạo và tu luyện nên cô không muốn làm phiền.

Nhưng giờ thì khác, Tô Mạch đã chủ động đề nghị đi Vu tộc, nghĩa là mọi việc đã xong xuôi.

Vì vậy cô lấy hết dũng khí để hỏi.

Nghe vậy, Tô Mạch hơi ngẩn ra: "Cảm nhận sức mạnh nguyên thần?

Cực hạn năm đó?

Cô muốn làm gì?" Tô Mạch có chút nghi hoặc, nhưng đối phương đã đợi mình năm trăm năm, yêu cầu nhỏ này vẫn có thể đáp ứng.

Ngay lập tức, anh vận chuyển sức mạnh nguyên thần Đại La Đạo Quả cực cảnh, trên đỉnh đầu, một đóa Đạo Quả chi hoa mười hai phẩm từ từ hiện ra.

Ngay khoảnh khắc đó, Hậu Thổ như được khai sáng, cảm giác huyền diệu năm xưa lại ùa về.

Lúc này, khí huyết trong người cô sôi trào, bên trong cơ thể lờ mờ tỏa ra một luồng khí tức nguyên thần cực kỳ yếu ớt. "Hả?

Nguyên thần?

Vu tộc...

Tổ Vu mà cũng có nguyên thần sao?" Lúc này Tô Mạch không trong trạng thái chiến đấu, thần niệm vô cùng nhạy bén.

Khi luồng khí tức nguyên thần yếu ớt phát ra từ Hậu Thổ, anh thực sự bị chấn động.

Ngay sau đó, trong đầu anh hiện lên những đoạn ký thuyết hậu thế về việc Hậu Thổ hóa thân thành luân hồi.

Trong thần thoại chính thống, Vu tộc kế thừa tinh huyết nhục thân của Bàn Cổ, thiên sinh không có nguyên thần, không kính trời đất, chỉ tôn kính Bàn Cổ.

Nhưng Hậu Thổ lại có thiên định mệnh số là hóa thân thành luân hồi.

Điều này rõ ràng có chút bất hợp lý.

Cho dù dùng thân xác Tổ Vu và đại địa pháp tắc để hóa thân, thì sức mạnh vận chuyển luân hồi đến từ đâu?

Quy tắc Hồng Hoang nếu muốn viên mãn thì Thiên Đạo, Nhân Đạo, Địa Đạo thiếu một cũng không được.

Hiện tại Thiên Đạo đã có Hồng Quân hợp đạo, nắm giữ mọi thứ.

Muốn hợp đạo thì cần nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo mới có thể thực hiện hoàn mỹ.

Vì vậy, thực chất nguyên thần là thứ vận chuyển sức mạnh Thiên Đạo.

Nhân Đạo thì không cần nói, nhân tộc ai cũng có thể tu luyện tiên pháp, dùng pháp bảo, rõ ràng không thiếu nguyên thần.

Nhưng Địa Đạo luân hồi lại do Tổ Vu diễn hóa.

Dù dùng thân xác và pháp tắc đại địa, nhưng để vận hành luân hồi vẫn cần đến nguyên thần.

Thực tế trong truyền thuyết, sau khi Hậu Thổ từ bỏ thân xác Tổ Vu để hóa thân luân hồi, cô đã thăng hoa trở thành Bình Tâm nương nương.

Thân phận này thực chất là do nguyên thần của Hậu Thổ ngưng tụ dưới sự gia trì của công đức vô lượng mà thành.

Nói cách khác, nếu Hậu Thổ không có nguyên thần, thì dù có hóa thân luân hồi, luân hồi đó cũng không tồn tại được lâu mà sẽ sụp đổ vì không có nguyên thần tương thích để cai quản.

Giống như Thiên Đạo cần nguyên thần của Hồng Quân sau khi hợp đạo để vận hành vậy.

Chương 149

Tất nhiên hậu thế có người phản bác rằng có thể để kẻ khác thay thế chấp chưởng luân hồi.

Nhưng vấn đề là nếu không có công đức kinh thiên, ai có tư cách trú ngụ và thực sự kiểm soát luân hồi?

Hồng Quân hợp đạo vì Ngài đã bổ sung quy tắc tu luyện cho Hồng Hoang, ban phúc cho chúng sinh nên có công đức vô lượng.

Nữ Oa tạo người chứng đạo, vốn dĩ cũng nên chấp chưởng Nhân Đạo, nhưng do mệnh số định sẵn và những quyết định sai lầm liên tiếp nên khí vận nhân tộc bị tổn thất, cuối cùng thành toàn cho Lão Tử và những người khác.

Vì vậy, chấp chưởng Địa Đạo luân hồi không ai khác ngoài Hậu Thổ, bởi ngoài cô ra chẳng ai có thiên định mệnh số này.

Nữ Oa vì nhân tộc mà lỡ dở, Tây Phương nhị thánh thì càng không cần nói, ngay cả chứng đạo thành thánh còn phải phát nguyện vay mượn công đức Thiên Đạo, làm sao đủ tư cách chấp chưởng Địa Đạo?

Bình Tâm nương nương do nguyên thần Hậu Thổ hóa thành, nhờ công đức tạo dựng luân hồi nên mới danh chính ngôn thuận cai quản nơi đó.

Đây là những giả thuyết của hậu thế, tuy chưa được chứng thực nhưng khoảnh khắc nhìn thấy tia nguyên thần trên người Hậu Thổ, Tô Mạch đã hoàn toàn chắc chắn.

Hậu Thổ thực sự có nguyên thần, cùng nguồn gốc với Tam Thanh.

Tuy nhiên nguyên thần của cô dường như không ổn định, cần có

sự kích thích mới cảm ứng được. "Chẳng lẽ việc Hậu Thổ hóa luân hồi là có người âm thầm điểm hóa?

Người đó chắc hẳn là vị mạnh nhất đương thế rồi." Dù chỉ là đoán nhưng dựa vào kiến thức thần thoại, Tô Mạch nắm chắc tám phần là Hồng Quân âm thầm ra tay.

Bởi chỉ có cảnh giới hợp đạo mới có thể thấu triệt mọi bước đi của thiên cơ.

Sau khi thông suốt mọi chuyện, Tô Mạch lại suy tính.

Trước đó anh đã kích hoạt nhiệm vụ điểm danh Luân Hồi, nếu hỗ trợ luân hồi ra đời thì hệ thống có thể thăng cấp.

Hai chữ "hỗ trợ" này không khó hiểu, rõ ràng là muốn Tô Mạch đích thân điểm hóa Hậu Thổ. "Dựa theo suy đoán, Hậu Thổ hóa luân hồi tất nhiên sẽ do Hồng Quân điểm hóa.

Nếu ta ra tay, công đức luân hồi sẽ có một phần thuộc về ta, thậm chí ta còn có quyền chấp chưởng sức mạnh luân hồi nhất định.

Điều này có thể thấy qua việc ở hậu thế luân hồi bị Thiên Đình quản hạt.

Nhưng nếu ta điểm hóa Hậu Thổ, chắc chắn sẽ đụng chạm đến lợi ích của Hồng Quân.

Song nếu không ra tay, hệ thống sẽ không thể thăng cấp." Tô Mạch có chút phân vân.

Hồng Quân là tồn tại đệ nhất thiên hạ, dù hiện tại chưa hợp đạo hoàn mỹ nhưng vẫn có thể áp chế lục đại Thánh nhân.

Nếu hớt tay trên cơ duyên luân hồi, ắt sẽ khiến Hồng Quân nổi giận.

Thực lực hiện tại của anh tuy mạnh nhưng vẫn chưa bằng Thánh

nhân, nói gì đến Hồng Quân.

Sau một hồi suy tính, Tô Mạch hạ quyết tâm: "Liều thôi, hệ thống là quân bài tẩy lớn nhất của mình.

Hơn nữa nếu hoàn thành điểm danh ở Bàn Cổ Điện và đoạt được ngũ hành chi lực của Khổng Tuyên, mình cũng không phải là không có khả năng tự vệ.

Lại nói, lúc nhân tộc đại kiếp mình định luyện hóa Kim Ô thì Hồng Quân đã xuất diện can thiệp, chứng tỏ Ngài cực kỳ coi trọng Vũ - Yêu lượng kiếp, không cho phép ai nghịch chuyển đại thế.

Nếu có thể dùng Vũ - Yêu lượng kiếp để kiềm chế, việc mình điểm hóa Hậu Thổ hóa luân hồi có lẽ thực sự sẽ thành công." Ý niệm trong đầu Tô Mạch lóe lên liên tục, chỉ trong vài hơi thở anh đã có kế hoạch.

Trong khi đó, sau khi Tô Mạch vận chuyển sức mạnh nguyên thần, Hậu Thổ rơi vào một trạng thái huyền diệu.

Dường như có thứ gì đó đang bắt đầu nảy mầm trong cơ thể, khiến cô đắm chìm vào đó mà quên đi mọi thứ xung quanh.

Nhưng đột nhiên, Tô Mạch thu hồi sức mạnh nguyên thần, trạng thái chớm nở huyền chi hựu huyền của Hậu Thổ lập tức bị phá vỡ. "Ơ, Tô Mạch đạo hữu, sao vậy?" Cô chớp mắt hỏi. "Hậu Thổ đạo hữu đừng hoảng, tôi thu hồi sức mạnh thực chất là vì tốt cho cô thôi." Tô Mạch lên tiếng.

Chương 150

"Vì tốt cho tôi?

Ý anh là sao?" Hậu Thổ vẫn chưa rõ trạng thái nguyên thần vừa nảy mầm của mình là gì, việc Tô Mạch đột ngột dừng lại khiến cô vô cùng thắc mắc. "Thú thực với cô, nếu trạng thái đó tiếp tục, nó sẽ kích hoạt thiên định mệnh số của cô.

Khi đó cô sẽ đạt được tân sinh, nhưng cũng từ đó mất đi thân phận Vu tộc, không còn liên hệ gì với Vu tộc nữa.

Bởi vì khác với các Tổ Vu khác, trong thân thể Tổ Vu của cô thực sự tồn tại một tia nguyên thần.

Nếu tôi không lầm, nguyên thần của cô cùng nguồn gốc với sư phụ và hai vị sư thúc của tôi, đều là Bàn Cổ chính tông." Tô Mạch chưa nói thẳng chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi vì lý do đơn giản: Hồng Quân tuy chưa hợp đạo hoàn mỹ nhưng đã bắt đầu chấp chưởng sức mạnh Thiên Đạo.

Việc Ngài dẫn dắt Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chứng đạo đã chứng minh điều đó.

Nếu nói ra bây giờ, Hồng Quân chắc chắn sẽ phát hiện.

Mục tiêu của Tô Mạch là hớt tay trên cơ duyên luân hồi, nếu bị phát hiện sớm thì với thực lực hiện tại anh không thể chống đỡ nổi.

Vì vậy phải đợi điểm danh xong ở Bàn Cổ Điện và có được Ngũ Hành bản nguyên mới có thể thực hiện kế hoạch.

Dù ma sát giữa Vũ và Yêu ngày càng gay gắt nhưng thời gian đến lúc Hậu Thổ hóa luân hồi vẫn còn dài.

Thêm vào đó Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vừa bị anh đánh

nát nhục thân, chỉ còn nguyên thần, dù có khí vận chủng tộc bảo vệ thì cũng phải mất ngàn vạn năm mới khôi phục được.

Vậy nên thời gian vẫn còn đủ để anh mưu đồ và thăng tiến thực lực.

Nghe Tô Mạch nói xong, Hậu Thổ cau mày: "Đạo hữu nói thật sao?

Vu tộc chúng tôi truyền thừa nhục thân chi đạo của Phụ thần, đi theo con đường nhục thân thành thánh, làm sao có thể có nguyên thần?

Tại sao anh lại chắc chắn tôi có nguyên thần?

Nếu thực sự có, nó sẽ gia trì thực lực cho tôi rất nhiều, nhưng tại sao anh lại nói nó xuất hiện sẽ kích hoạt thiên định mệnh số?

Rốt cuộc anh đã nhìn ra điều gì?

Có thể nói cho tôi biết không?" Hậu Thổ kinh ngạc hỏi dồn dập. "Ầy, không phải tôi không muốn nói, mà là thời cơ chưa chín muồi.

Nếu nói ra bây giờ chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của 'vị đó'.

Thế này đi, nếu cô tin tôi, sau này tôi chắc chắn sẽ nói rõ ngọn ngành và giúp cô kích hoạt nguyên thần, được chứ?

Tuy nhiên vận chuyển nguyên thần để kích thích nguyên thần của cô tiêu hao rất lớn đối với tôi.

Vì vậy, tôi có một điều kiện: Tôi muốn vào Bàn Cổ Đại Điện một lần, không biết cô có giúp được không?" Tô Mạch đưa ra yêu cầu.

Điểm danh Bàn Cổ Điện là nhiệm vụ quan trọng nhất hiện nay, chỉ có hoàn thành nó thì thực lực của anh mới tăng vọt, tạo cơ sở để đối đầu với Hồng Quân.

Hậu Thổ rơi vào trầm mặc.

Tuy chưa có nguyên thần để thôi diễn thiên cơ nhưng cô không hề ngốc.

Trong mười hai Tổ Vu, Hậu Thổ là người giỏi suy luận nhất.

Sau khi nghe Tô Mạch nói, cô tin đến chín phần vì việc kích hoạt nguyên thần đối với Tô Mạch chẳng có lợi ích trực tiếp nào.

Còn về việc vào Bàn Cổ Điện, tuy bên ngoài đồn rằng phi Tổ Vu không thể vào, ngay cả Đại Vu cũng khó khăn, nhưng nếu một Tổ Vu thực sự muốn dẫn người vào thì không phải không thể, chỉ có điều hơi phiền phức một chút.

Vu tộc hiếu chiến, Bàn Cổ Điện là nơi sinh ra các Tổ Vu, nay là đạo trường tu luyện của họ.

Chỉ cần ai có thể dùng nhục thân chiến thắng bất kỳ một Tổ Vu nào thì sẽ có tư cách vào đó, tất nhiên người đó phải có giao tình với Vu tộc.

Trong mắt Hậu Thổ, Tô Mạch hoàn toàn đủ tiêu chuẩn.

Chương 151

Dù trong trận chiến vừa qua anh dùng sức mạnh nguyên thần, nhưng là người chuyên tu nhục thân, Hậu Thổ nhận thấy cảnh giới nhục thân của Tô Mạch không hề thấp, thậm chí ngang ngửa Tổ Vu.

Nếu chỉ đấu nhục thân, Tô Mạch chắc chắn không kém cạnh.

Tất nhiên Tổ Vu mạnh còn vì có Pháp tắc đi kèm, mỗi Tổ Vu khi sinh ra đều được trái tim Bàn Cổ ban cho một loại pháp tắc.

Như Hậu Thổ có Đại địa pháp tắc giúp thực lực tăng vọt.

Nhưng quy định là không dùng sức mạnh khác, chỉ dùng nhục thân đối kháng.

Sau một hồi suy nghĩ, Hậu Thổ đồng ý: "Tô Mạch đạo hữu từng có ơn với bộ lạc của tôi, đương nhiên là bạn.

Theo quy tắc Vu tộc, muốn vào Bàn Cổ Điện chỉ cần dùng nhục thân đối kháng thắng một vị Tổ Vu là được.

Cô có thể chọn tôi làm đối thủ..." "Được, đấu nhục thân với Tổ Vu sao." Tô Mạch lặp lại, ánh mắt lóe lên tinh quang.

Tổ Vu tuy kế thừa nhục thân chi pháp mạnh nhất của Bàn Cổ là Cửu Chuyển Huyền Công, nhưng theo anh phán đoán, nếu không dùng pháp tắc gia trì, chỉ luận nhục thân thì họ cũng chỉ ở cùng đẳng cấp với anh – tức là cấp độ hoa khai cửu phẩm, viên mãn Hồng Hoang.

Nếu vượt qua cấp độ này, Thiên Đạo chắc chắn sẽ giáng thiên phạt.

Về phần Tô Mạch, môn Thần Tượng Trấn Ngục Kình dù không bằng công pháp vô thượng của Hồng Hoang, nhưng sau khi được nguyên thần mười hai phẩm thôi diễn, nó đã đạt đến cấp độ Chuẩn

Thánh.

Vì vậy cảnh giới nhục thân hiện tại của anh cũng có thể coi là hoa khai cửu phẩm.

Để đấu nhục thân với Tổ Vu, anh còn một quân bài tẩy khác: Sức mạnh Ý chí.

Đây là hệ thống sức mạnh mà Hồng Hoang không có.

Tuy Tổ Vu kế thừa chiến ý của Bàn Cổ nhưng đó chỉ là bản năng bị động.

Ý chí của Tô Mạch là chủ động và đã đạt đến cực hạn mà Hồng Hoang có thể dung nạp.

Với sức mạnh này, dù nhục thân có chút thua kém Tổ Vu anh vẫn có thể áp chế đối phương.

Ngay cả Đế Giang, vị Tổ Vu mạnh nhất, anh cũng dám thử sức. "Nghe danh Tổ Vu đi theo nhục thân thành thánh chi đạo, kế thừa Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ đại thần, là cực hạn của nhục thân.

Tôi từ khi tu luyện cũng sáng tạo ra một môn nhục thân chi pháp, lần này có thể so tài với Tổ Vu thực là chuyện tốt.

Đã vậy, tôi xin nhận lời thách thức." Sắp xếp xong việc ở nhân tộc, hai người hóa thành độn quang bay về phía chân núi Bất Chu.

Hồng Hoang bao la, từ Đông Hải đến Bất Chu Sơn cách nhau hàng ức vạn dặm, nhưng với tu vi của họ, chỉ mất hơn một tháng đã tới nơi.

Ngay khi cảm nhận được Hậu Thổ trở về, từ Bàn Cổ Điện bắn ra mười một luồng hào quang khí huyết ngất trời.

Trong đó ẩn chứa sức mạnh khủng bố và dao động pháp tắc.

Mười một bóng người như thần ma hiện ra trên không trung.

"Muội muội, đại kiếp nhân tộc kết thúc năm trăm năm rồi giờ mới về?" "Năm đó chúng ta nhận lời đi cứu nhân tộc đã bao lâu rồi, muội quên ngày tháng hả?" "Ơ, gã gầy gò bên cạnh muội là ai thế?

Chẳng lẽ Tổ Vu chúng ta cũng định giao phối với nhân tộc sao?" "Ừ, có khả năng lắm, Hậu Thổ muội muội vốn chủ trương hợp lưu với nhân tộc để phát triển Vu tộc mà, chắc là tìm được người để hợp lưu rồi..." "Không tồi, Hậu Thổ muội muội tìm được đàn ông rồi, mang về để chúng ta xem có xứng để sinh ra hậu duệ Nhân - Vũ không nào." Các Tổ Vu liên tục lên tiếng, đặc biệt là Chúc Dung khiến Tô Mạch suýt té ngửa. "Cái gì mà tìm đàn ông chứ..." Tô Mạch cạn lời.

Hậu Thổ đỏ mặt, gắt lên: "Đừng nói bậy!

Tô Mạch đạo hữu là hộ đạo giả của nhân tộc, không phải người phàm.

Anh ấy là Tiên Thiên Linh Căn hóa hình, năm xưa từng cứu tộc nhân bộ lạc của em nên em mời về làm khách.

Ngoài ra, Tô Mạch muốn vào Bàn Cổ Điện, mong các huynh trưởng thành toàn." "Ha ha ha, vào Bàn Cổ Điện?

Muội quên quy củ rồi sao?

Chương 152

Đó là nơi chúng ta tu luyện, nơi đặt trái tim của Phụ thần.

Người ngoài muốn vào phải có giao tình và chứng minh được nhục thân không thua kém Tổ Vu, nếu không thì không có tư cách." Đế Giang, người đứng đầu các Tổ Vu, lên tiếng. "Chuyện này em đã nói với Tô Mạch đạo hữu rồi, anh ấy đồng ý thách thức Tổ Vu." Mười một Tổ Vu đồng loạt nhìn về phía Tô Mạch. "Tiểu tử, thực sự muốn vào Bàn Cổ Điện?" Chúc Dung nóng tính hỏi. "Nếu được như nguyện thì tốt nhất, mong các vị Tổ Vu thành toàn." Tô Mạch gật đầu. "Ha ha, tốt!

Nếu đã biết quy củ thì để Chúc Dung ta so tài với ngươi một phen.

Chỉ cần trụ vững dưới tay ta nửa ngày, Bàn Cổ Điện tùy ngươi vào." Hậu Thổ định ngăn cản thì Tô Mạch đã lên tiếng trước: "Chúc Dung đạo hữu, tôi nghe nói ông chiến lực vô song, nhục thân cường đại.

Nhưng đã theo quy tắc Vu tộc thì người tôi thách thức phải là người mạnh nhất.

Vì vậy, tôi hy vọng Đế Giang đạo hữu có thể ra tay." Các Tổ Vu, bao gồm cả Hậu Thổ, đều lộ vẻ kinh ngạc. "Tô Mạch đạo hữu, đại huynh nhục thân thâm bất khả trắc, anh đối đầu với huynh ấy sợ là không có cơ hội đâu, hay là đấu với tôi đi." Hậu Thổ lo lắng định thả nước.

Bởi Đế Giang là người duy nhất luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến đỉnh phong tầng thứ bảy, tương đương với Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ một bước nữa là lên tầng tám (Hỗn Nguyên - Nhục thân thành thánh). "Hậu Thổ đạo hữu đừng lo, tôi có nắm chắc nhất định

mới thách thức Đế Giang đạo hữu." Nghe vậy, các Tổ Vu cười lớn: "Tiểu tử, khá lắm, dám thách thức đại huynh của chúng ta!

Ta thích tính cách này." "Đúng, Vu tộc chúng ta thích những người thẳng thắn như vậy." Đế Giang bước ra: "Được!

Chỉ cần trụ được nửa ngày dưới tay ta, ta thừa nhận ngươi có tư cách vào Bàn Cổ Điện." Khí tức khủng bố bùng phát từ người Đế Giang.

Cửu Chuyển Huyền Công tầng bảy bộc phát, áp lực kinh hồn cuốn về phía Tô Mạch.

Thân xác Tổ Vu khổng lồ cao hàng chục vạn trượng (Đế Giang đạt tới 99 vạn trượng, gần chạm mốc 100 vạn trượng của Hỗn Nguyên) sừng sững trên trời như một Ma Thần hỗn độn. "Tốt, Cửu Chuyển Huyền Công quả không hổ danh là nhục thân cực hạn chi pháp!" Tô Mạch khen một câu rồi cũng bộc phát sức mạnh.

Thần Tượng Trấn Ngục Kình vận chuyển, nhục thân Hồng Hoang viên mãn hoa khai cửu phẩm.

Trong cơ thể anh tỏa ra 480 triệu luồng hào quang, khí tức không hề kém cạnh Đế Giang.

Anh cũng dùng đại tiểu như ý biến ra một tôn cự nhân vô địch không kém gì đối thủ.

Sức mạnh ý chí hoa khai cửu phẩm cũng lặng lẽ gia trì, thậm chí còn cao hơn chiến ý của Đế Giang. "Ha ha, tốt!

Không ngờ ngoài Vu tộc ra vẫn có người luyện được nhục thân đến mức này.

Chiến một trận cho thống khoái nào!" Hai vị cự nhân lao vào nhau trên không trung.

Những cú đấm trực diện khiến không gian vỡ nát, núi non đổ sụp.

Các Tổ Vu đứng xem đều kinh hãi: "Nhục thân của gã này mạnh quá, không kém gì chúng ta.

Rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì?" Tuy nhiên họ vẫn không tin có công pháp nào vượt qua được Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ.

Tô Mạch cũng biết điều đó, Thần Tượng Trấn Ngục Kình hiện tại chỉ đến Chuẩn Thánh là hết, không thể so với công pháp trực chỉ Hỗn Độn Ma Thần của Bàn Cổ.

Nhưng ở cấp độ hiện tại, anh hoàn toàn có thể cân ngang, thậm chí chiếm ưu thế.

Trận chiến kéo dài.

Một ngày... hai ngày...

Chương 153

mười ngày trôi qua.

Cuối cùng, Đế Giang bị Tô Mạch đánh ngã xuống đất.

Tiếng động kinh thiên khiến các Tổ Vu lạnh gáy: "Đại huynh... bại rồi sao?

Có người dùng nhục thân nghiền ép Vu tộc chúng ta?" Đế Giang thu hồi thân xác khổng lồ, đứng dậy nói: "Công pháp của Tô Mạch đạo hữu thực huyền diệu, ở cùng đẳng cấp không thua gì Cửu Chuyển Huyền Công.

Trận này ta thua, đạo hữu có thể vào Bàn Cổ Điện." Vu tộc vốn bộc trực, thắng thua rõ ràng.

Tô Mạch khách khí đáp lễ rồi theo Hậu Thổ đến trước điện. "Đây là nơi chúng ta tu luyện, bên trong có trái tim của Phụ thần.

Vào đi." Cửa điện nguy nga mở ra, Tô Mạch bước vào và biến mất. [Đinh!

Hệ thống thông báo: Giám trắc ký chủ đang ở khu vực Bàn Cổ Đại Điện, bắt đầu điểm danh, tiến độ 1%... 2%... 3%...] Ngay khi bước vào, một uy áp kinh khủng ập đến.

Tô Mạch nhận ra đây là dư uy của Bàn Cổ.

Bên trong là một động thiên rộng lớn, chính giữa có một trái tim khổng lồ đang đập mạnh.

Khi thần niệm anh chạm vào trái tim, một ý chí cực mạnh ùa vào não. [Đinh!

Hệ thống thông báo: Xuất hiện chấp niệm cấp bán bộ Hồng Mông

truyền tới.

Ký chủ có thể chọn tiếp nhận hoặc từ chối.] "Bán bộ Hồng Mông?

Chẳng lẽ Bàn Cổ đại thần đạt đến cảnh giới này sao?" Hệ thống giải thích rằng đây là chấp niệm của sinh linh cực mạnh, có thể chứa đựng truyền thừa hoặc ác niệm.

Do Tô Mạch là Tiên Thiên Linh Căn nên tỷ lệ nhận được truyền thừa hay ác niệm là 50/50. "Phú quý cầu trong nguy hiểm!" Tô Mạch chọn tiếp nhận.

Một bức tranh hiện ra: Bàn Cổ sinh ra trong hỗn độn, sáng tạo ra Cửu Chuyển Huyền Công, nhục thân lớn đến vô hạn.

Sau đó là các thông tin về Hồng Mông – một cảnh giới trên cả Hỗn Độn.

Bàn Cổ đã bổ khai Hỗn Độn Đạo, lấy lực chứng đạo nhưng cuối cùng kiệt sức mà chết, hóa thân thành Hồng Hoang.

Ngài để lại chấp niệm truyền thừa: Tam Thanh kế thừa Cửu Chuyển Nguyên Công (nguyên thần), Vu tộc kế thừa Cửu Chuyển Huyền Công (nhục thân).

Tô Mạch vừa nhận được bản chuẩn của Cửu Chuyển Huyền Công.

Anh bắt đầu mơ mộng về việc kết hợp nhục thân, nguyên thần và ý chí cực cảnh để đạt tới Hồng Mông Đạo Quả, vượt qua cả Bàn Cổ.

Ngoài ra, anh còn con đường thứ hai là quy tắc bản nguyên.

Nếu đoạt được Ngũ Hành bản nguyên của Khổng Tuyên để viên mãn quy tắc của mình, anh sẽ có thực lực ngang hàng Hỗn Độn Ma Thần. [Đinh!

Điểm danh hoàn thành 100%.

Chúc mừng ký chủ nhận được Bàn Cổ Tinh Huyết.

Chương 154

Phần thưởng tự chọn: Thế giới Già Thiên, Thế giới Thánh Vương, Thế giới Long Phù...

Mời ký chủ lựa chọn.] Tô Mạch sững sờ khi thấy Long Phù Đại Thế Giới.

Thế giới này có quan niệm về vạn giới rất giống với Hồng Mông mà anh vừa cảm nhận được, thậm chí có thể coi là mạnh hơn cả Già Thiên.

Hệ thống giải thích: "Hồng Mông là gốc rễ của vạn giới, Hồng Hoang là một mảnh vỡ của Hồng Mông.

Long Phù Đại Thế Giới tuy giống Hồng Mông nhưng không có được bản nguyên của nó.

Có thể hiểu Hồng Hoang như Thái tử có mệnh thừa kế, còn Long Phù như một vị Hoàng tử mạnh mẽ vậy." Một phần tách ra từ Hồng Mông Hồng Hoang...

Theo lý giải của tôi, nếu Hồng Hoang phát triển đến cực hạn, chẳng lẽ sẽ lại diễn hóa thành một Hồng Mông hoàn toàn mới sao?

Hay là, kế thừa tất cả của Hồng Mông?

Thôi, với tu vi hiện tại của tôi, tạm thời không thể chạm tới.

Nếu có một ngày có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, hoặc chạm tới tầng thứ Hồng Mông, có lẽ mới có thể thực sự hiểu rõ.

Bây giờ, nâng cao tu vi mới là quan trọng nhất.

Tiếp đó, Tô Mạch ý niệm vừa động, liền chuyển sự chú ý sang việc lựa chọn thế giới.

Dựa theo miêu tả của Hệ thống, Long Phù Đại Thế Giới tuy không bằng Hồng Hoang, nhưng chỉ là thiếu đi sự gia trì của Hồng Mông Đạo Quả.

Cũng giống như một người thiếu đi bối cảnh thân phận.

Nhưng, không thể bỏ qua là, đây là đại thế giới đỉnh cấp thật sự mà Tô Mạch đã mở khóa cho đến nay.

Bảo vật, công pháp trong đó, nhất định sẽ không quá yếu.

Vì vậy, tâm tư vừa động, liền chọn 【Long Phù Đại Thế Giới】.

Đinh!

Lựa chọn 【Long Phù Đại Thế Giới】, nhận được - 【Vô Long Tâm Pháp】.

Bỗng nhiên, khi âm thanh nhắc nhở của Hệ thống vang lên, tim Tô Mạch không kìm được mà đập loạn.

Bởi vì, Vô Long Tâm Pháp chính là một môn công pháp tu luyện vô thượng được cường giả mạnh nhất Long Phù Đại Thế Giới sáng tạo ra.

Nó gần như bao hàm tất cả văn minh, chế tạo, tu luyện, lĩnh ngộ, nguyên thần, đạo lý.

Nó là tổng cương của hệ thống sức mạnh vạn vật trong Long Phù Đại Thế Giới, là nguồn gốc của vạn đạo.

Môn công pháp tu luyện này cực kỳ huyền diệu, tu luyện đến cuối cùng, hoàn toàn có thể khiến sức mạnh tinh thần ý chí lột xác.

Bởi vì, cực hạn của môn công pháp này chính là nhất niệm vạn thiên, hóa tự tại.

Ý niệm vừa khởi lên trong chớp mắt, có thể hàng lâm vạn giới.

Đương nhiên, cấu tạo của Hồng Hoang và Long Phù Đại Thế Giới khác nhau.

Cho nên sức mạnh "nhất niệm vạn thiên, hóa tự tại" không thể đột phá rào cản.

Nhưng... dù vậy, sự gia trì mà Tô Mạch nhận được cũng khó có thể tưởng tượng.

Bởi vì một khi tiếp nhận truyền thừa, sức mạnh tinh thần ý chí hoàn toàn có thể đột phá Hoa Khai Cửu Phẩm, đạt đến cực cảnh Hoa Khai Thập Nhị Phẩm.

Đồng thời, Cửu Chuyển Huyền Công cộng thêm Bàn Cổ Tinh Huyết, cũng có thể khiến Tô Mạch đạt đến cực cảnh nhục thân.

Kiếm được rồi, lần này thật sự kiếm được rồi.

Chương 155

Vốn dĩ tôi cho rằng chuyến đi Vu Tộc đã giúp nhục thân đạt cực cảnh là không tệ, nhưng lần này mở khóa lựa chọn Long Phù Đại Thế Giới lại nhận được công pháp tầng thứ cao nhất.

Khác với Cửu Chuyển Huyền Công.

Môn công pháp này không phải từ Hệ thống.

Cần phải tu luyện từng chuyển từng chuyển một với nội tình của tôi.

Cộng thêm Bàn Cổ Tinh Huyết.

Ít nhất cũng cần ngàn năm mới có thể đột phá tầng thứ thứ tám.

Tức là cực cảnh Hoa Khai Thập Nhị Phẩm.

Nhưng Vô Long Tâm Pháp của Long Phù Đại Thế Giới lại là phần thưởng của Hệ thống, có thể trực tiếp truyền thừa.

Một khi hoàn thành, sức mạnh ý chí của tôi sẽ đột phá cực cảnh Hồng Hoang, đạt đến tầng thứ ý chí vô thượng.

Như vậy, Nguyên Thần gia trì sức mạnh ý chí, cảnh giới của tôi sẽ đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chiến lực chân chính thậm chí có thể đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không khác gì.

Tô Mạch trong mắt tinh mang lóe lên, ý niệm vừa động, liền bắt đầu tiếp nhận truyền thừa.

Đinh!

Bắt đầu truyền thừa 【Vô Long Tâm Pháp】, tiến độ hiện tại 1%..2%...3%..

Cùng với tiến độ không ngừng tăng lên, sức mạnh ý chí của Tô Mạch bắt đầu tăng vọt, xuất hiện sự lột xác khó có thể tưởng tượng.

Cuối cùng, khi truyền thừa đạt 100%, toàn thân hắn chấn động, khí tức khủng bố ẩn chứa trong cơ thể bỗng nhiên bùng phát ra.

Giống như lần trước Nguyên Thần Hoa Khai Thập Nhị Phẩm Đạo Quả, khoảnh khắc này, tinh thần ý chí của Tô Mạch bắt đầu lột xác, lần thứ hai dẫn đến sự nhảy vọt về tầng thứ sinh mệnh.

Ong ~~ ong ~~~ ong ~~ Ngay lúc này.

Toàn thân Tô Mạch tỏa sáng, tinh thần ý chí, Hoa Khai Thập Phẩm, Thập Nhất Phẩm, Thập Nhị Phẩm... trong nháy mắt.

Lực ý chí của hắn ngưng tụ thành một Đạo Quả.

Đồng thời.

Cũng trong khoảnh khắc đó.

Cảnh giới của bản thân hắn cũng cuối cùng từ Đại La Kim Tiên trung kỳ một bước vượt lên tầng thứ Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Sảng khoái...

Đại La đỉnh phong, lần thứ hai nhảy vọt tầng thứ sinh mệnh, chiến lực Hỗn Nguyên.

Nếu gặp phải tồn tại cấp Thánh Nhân nữa, tôi trừ việc Nguyên Thần không ký thác vào Thiên Đạo ra, thì gần như không có bất kỳ khác biệt nào với Thánh Nhân.

Tô Mạch trong mắt tinh mang lóe sáng, hưng phấn cực độ.

Nhưng... ngay khoảnh khắc hệ thống sức mạnh tinh thần ý chí đột phá cực cảnh Hồng Hoang, toàn bộ bản nguyên Hồng Hoang chấn động.

Giống như lần trước, trên bầu trời bên ngoài Bàn Cổ Đại Điện, một con mắt Thiên Phạt nhanh chóng ngưng tụ, vô tận Lôi Kiếp Chi Vận hiện ra, kéo dài hàng ức vạn dặm, hội tụ lại.

Đồng thời, bên ngoài đại điện.

Mười hai Tổ Vu nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Đại huynh, có chuyện gì vậy?

Chương 156

Tại sao Thiên Phạt lại ngưng tụ trên không Bàn Cổ Đại Điện của chúng ta?

Cộng Công không nhịn được hỏi.

À, Thiên Đạo đáng chết, Phụ Thần tạo ra Hồng Hoang, lại sinh ra thứ này, vậy mà dám đến đây lộng hành...

Chúc Dung trong mắt lửa quang bắn ra bốn phía, nếu không phải khí tức Thiên Phạt có chút khủng bố, lòng có kiêng kỵ, thì đã sớm xông lên rồi.

Ừm, đừng nóng, Hồng Hoang vốn do Phụ Thần tạo ra, trong Bàn Cổ Đại Điện có tim Phụ Thần, công đức khai thiên vô lượng.

Nhìn xem, dù Thiên Phạt đã ngưng tụ, nhưng thủy chung không dám tùy tiện giáng xuống... chúng ta không cần lo lắng.

Đế Giang nhìn lên bầu trời, bình thản nói.

Cùng lúc đó.

Bên trong Bàn Cổ Đại Điện.

Sau khi sức mạnh ý chí của Tô Mạch đạt cực hạn, hắn cũng cảm ứng được Thiên Phạt giáng lâm.

Nhưng... ngay khoảnh khắc chuẩn bị kháng cự Thiên Phạt, tim Bàn Cổ trước người lại phóng ra một luồng dao động sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Cùng lúc đó, huyết quang xông thẳng lên trời, trực tiếp phá vỡ Bàn Cổ Đại Điện, xông vào bầu trời.

Oanh long ~~~ Bỗng nhiên, vô lượng Khai Thiên Công Đức trực

tiếp bùng phát ra, chỉ trong chốc lát, vận mệnh kiếp nạn liên miên hàng ức vạn đó còn chưa kịp bùng phát đã tan thành mây khói, sau đó cùng với con mắt Thiên Phạt biến mất trên bầu trời.

Nhưng, sau khi Thiên Phạt biến mất, Tô Mạch lại cảm thấy rõ ràng huyết quang của tim Bàn Cổ trong đại điện đã ảm đạm đi không ít.

Ừm?

Dùng Khai Thiên Công Đức hóa giải Thiên Phạt kiếp nạn... không ngờ lại có lần thứ hai.

Tôi vốn định lần này phải cứng rắn chống lại Thiên Phạt mới có thể thực sự viên mãn chứ.

Tô Mạch trên mặt lộ ra vẻ bất ngờ.

Không thể không nói, vận khí của hắn quả thực tốt đến cực điểm.

Lần đầu tiên Nguyên Thần đột phá cực cảnh, đúng lúc Nữ Oa chứng đạo, vì muốn Tô Mạch chiếu cố Nhân Tộc, còn không tiếc dùng Tạo Hóa Thân lúc chứng đạo để tự mình hóa giải một kiếp cho Tô Mạch.

Lần này lại càng hoang đường hơn.

Tim Bàn Cổ dùng Khai Thiên Công Đức đánh tan Thiên Phạt.

Điều này đơn giản là khiến Tô Mạch không ngờ tới.

Nhưng, chợt nghĩ lại, Tô Mạch lại thấy nhẹ nhõm.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Khi Nguyên Thần của Tô Mạch Hoa Khai Cửu Phẩm lần đầu tiên, đã nhận được ba tầng Khí Vận Nhân Tộc.

Cần biết rằng đó là Khí Vận chủng tộc đỉnh phong duy nhất, ba

tầng này nhiều đến nhường nào, gia trì trên người, giống như Con Cưng Khí Vận vậy.

Vô tận tai ách cũng khó có thể giáng xuống người.

Vì vậy, tầm quan trọng của Khí Vận hoàn toàn không cần phải nói nhiều.

Bởi vì ngay cả Thánh Nhân cũng phải tranh giành thứ này.

Chương 157

Nếu không, cũng sẽ không có chuyện Tây Phương Nhị Thánh mưu đồ Luân Hồi, mưu đồ đại âm mưu Tây Du.

Thiên Đạo, Nhân Đạo, Địa Đạo.

Có thể gọi là Tam Đại Khí Vận của Hồng Hoang.

Hiện nay Thiên Đạo bị Hồng Quân nắm giữ, sáu đại Thánh Nhân đều phân chia được một ít.

Khí Vận Nhân Đạo, lại bị Tô Mạch chiếm bốn tầng, Lão Tử khai sáng Nhân Giáo chiếm ba tầng, đương nhiên, cộng dồn lại, Tô Mạch chiếm Khí Vận Nhân Tộc thậm chí có thể vượt quá một nửa.

Vì vậy, lần thứ hai tinh thần ý chí lột xác, Hoa Khai Thập Nhị Phẩm cực cảnh dưới sự gia trì của khí vận khủng bố như vậy, tự nhiên được giải quyết dễ dàng, dưới sự âm sai dương thác lại bị tim Bàn Cổ dùng Khai Thiên Công Đức hóa giải.

Nhưng, sau khi nghĩ thông, Tô Mạch lại thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, ý niệm vừa động, bắt đầu dung hợp Bàn Cổ Tinh Huyết, định tu luyện một phen Cửu Chuyển Huyền Công môn pháp thân vô thượng này.

Dù sao, sau này hắn còn phải điểm hóa Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi, cướp lấy tạo hóa của Hồng Quân.

Như vậy nhất định sẽ đi đối lập với Hồng Quân.

Nếu không có thực lực tuyệt đối, nhất định sẽ gặp kiếp nạn.

Trên thực tế.

Nếu Tô Mạch ngay từ đầu không bái nhập môn hạ Tam Thanh,

không có khí vận Tam Thanh che chở.

Thì dù có quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, từng bước đều tính toán, cũng đã sớm bị Hồng Quân để mắt tới rồi.

Dù sao, Hồng Quân chính là Thánh Nhân đệ nhất đương thế, hiện nay đã bổ sung hoàn chỉnh hệ thống tu luyện Thiên Đạo Hồng Hoang, lại còn nắm giữ vận chuyển của Thiên Đạo.

Dưới một niệm, liền có thể hiểu rõ vạn vật thế gian.

Nhìn những hành động nhỏ nhặt trước đây của Tô Mạch, trong mắt Hồng Quân hắn là một biến số, việc diệt trừ sớm hoàn toàn cũng nằm trong lẽ thường.

Nhưng, cứ thế mà lại bái nhập môn hạ Tam Thanh, trong minh minh nhận được khí vận Tam Thanh phù hộ.

Tam Thanh là ai, đó là do Nguyên Thần Bàn Cổ diễn hóa thành, trời sinh đã có đại công đức, đại khí vận tồn tại.

Cộng thêm Tô Mạch mỗi bước đi đều tính toán cực kỳ kỹ lưỡng, cuối cùng lại khiến hắn thực sự âm thầm phát triển trưởng thành.

Hiện nay, hai đại hệ thống Nguyên Thần, Ý Chí đều đạt cực cảnh, bản thân đã sở hữu chiến lực cấp Hỗn Nguyên không địch nổi.

Cộng thêm việc nhận được Cửu Chuyển Huyền Công, Bàn Cổ Tinh Huyết...

Chỉ cần có đủ thời gian, sau khi ba đại hệ thống đều viên mãn, hoàn toàn có thể mượn sức mạnh Tam Thập Lục Phẩm để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, Tô Mạch chắc chắn rằng, sức mạnh của hắn sẽ không yếu hơn Thiên Đạo Chi Lực.

Ừm, hiện giờ hai đại hệ thống tu luyện đã đạt cực cảnh, có thể

dùng Bàn Cổ Tinh Huyết, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Tiếp đó, Tô Mạch tâm tư vừa động, liền chuẩn bị hành động.

Bàn Cổ Tinh Huyết, ẩn chứa sức mạnh vô cùng.

Cần biết rằng, Tổ Vu chính là do tinh huyết Bàn Cổ thai nghén mà ra, Tô Mạch nếu luyện hóa nó, hóa thành bản nguyên của mình, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.

Như vậy...

Lật tay một cái, Bàn Cổ Tinh Huyết hiện ra, liền bắt đầu luyện hóa.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, trong Hồng Hoang bỗng nhiên xuất hiện một trận chấn động.

Ngô...

Bàn Cổ Thái Thanh, đức viên mãn, hôm nay, tại Côn Luân Thánh Địa quảng chiêu môn đồ, truyền đạo Thái Thanh Thánh Nhân của ngô, chúng sinh Hồng Hoang, hữu duyên giả đều có thể nhập Thái Thanh của ngô.

Chương 158

Ngô...

Bàn Cổ Ngọc Thanh, đức viên mãn, hôm nay, tại Côn Luân Thánh Địa quảng chiêu môn đồ, truyền đạo Ngọc Thanh Thánh Nhân của ngô, chúng sinh Hồng Hoang, hữu duyên giả đều có thể nhập Ngọc Thanh nhất mạch của ngô.

Ngô...

Bàn Cổ Thượng Thanh, đức viên mãn, hôm nay, tại Côn Luân Thánh Địa quảng chiêu môn đồ, truyền đạo Thượng Thanh Thánh Nhân của ngô, chúng sinh Hồng Hoang, hữu giáo vô loại, hữu duyên giả đều có thể nhập Thượng Thanh nhất mạch của ngô. ...

Trong nháy mắt, khi ba đạo thánh nhân diệu âm truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, thế gian liên tục xuất hiện dị tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Cùng lúc đó.

Tô Mạch đang định luyện hóa Bàn Cổ Tinh Huyết lại bị ba đạo âm thanh cắt ngang một cách thô bạo.

Ừm?

Lão Sư, hai vị Sư Thúc chuẩn bị thu đồ, xem ra, tôi phải về Côn Luân một chuyến rồi.

Tô Mạch trên mặt lộ ra nụ cười khổ.

Mặc dù hiện giờ đang luyện hóa Bàn Cổ Tinh Huyết, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Nhưng hắn vẫn là đệ tử đầu tiên của Thái Thượng Lão Quân, thủ

tịch của Tam Thanh nhất mạch.

Hiện tại Tam Thanh đang truyền đạo Thánh Nhân tại đạo trường Côn Luân Thánh Địa, quảng chiêu môn đồ, nếu một Đại Đệ Tử thủ tịch như hắn không quay về, thì cũng không phải phép.

Như vậy...

Tô Mạch ý niệm vừa động, liền cất Bàn Cổ Tinh Huyết đi.

Sau đó, thân ảnh chợt lóe, trực tiếp bước ra khỏi Bàn Cổ Đại Điện.

Ong ~~ Tô Mạch vừa hiện thân, mười hai Tổ Vu liền xúm lại.

Tô Mạch đạo hữu, thế nào, vào Bàn Cổ Đại Điện của ta, chắc hẳn có thu hoạch chứ.

Đế Giang từng giao chiến với Tô Mạch, tuy bại trận, nhưng lại có hảo cảm cực lớn với Tô Mạch.

Ừm, quả thực có chút thu hoạch, nhận được một phần truyền thừa của Bàn Cổ Đại Thần.

Vốn dĩ tôi định tu luyện thêm một phen trong đại điện mới ra, nhưng trước đó bỗng nhiên có việc gấp, không tiện ở lại lâu, nên đã ra rồi.

Tô Mạch liền đáp lại.

Đương nhiên, hắn không nói rõ mọi việc.

Dù sao Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ diễn hóa, từ trước đến nay, cũng giống như Vu Tộc, tự xưng là Bàn Cổ chính tông.

Nếu nói ra, giữa hắn và Vu Tộc nhất định sẽ sinh lòng đề phòng.

Đương nhiên, mặc dù trước đó âm thanh của Tam Thanh đã truyền khắp Hồng Hoang, mười hai Tổ Vu cũng đã nghe tin truyền đạo thu

đồ.

Nhưng Vu Tộc vốn đầu óc đơn giản, không giỏi suy nghĩ, cho nên Tô Mạch không lo lắng sẽ có gì bất thường.

Vì vậy, lúc này trừ Hậu Thổ có chút suy tư ra, những Tổ Vu còn lại đều vẻ mặt tiếc nuối, cảm thấy Tô Mạch đáng lẽ nên ở lại Vu Tộc thêm một thời gian.

Được rồi... nếu Tô đạo hữu có việc gấp, vậy chúng ta không giữ lại nữa, để Hậu Thổ muội muội tiễn một đoạn vậy.

Cuối cùng, Đế Giang thở dài một tiếng rồi nói.

Như vậy...

Chương 159

sau khi từ biệt, Hậu Thổ tiễn Tô Mạch ra khỏi tộc địa Vu Tộc.

Nhưng, ngay khoảnh khắc Tô Mạch sắp rời đi, Hậu Thổ lại bỗng nhiên lên tiếng.

Tô Mạch đạo hữu lần này đi chắc hẳn là trở về Côn Luân rồi, ngươi là người của Tam Thanh nhất mạch, hiện giờ truyền đạo Hồng Hoang, một Đại Đệ Tử thủ tịch không có mặt quả thực không được.

Hậu Thổ liền nói thẳng.

À... quả thực là vậy.

Nhưng Hậu Thổ đạo hữu cứ yên tâm, chuyện đã hứa trước đó tôi nhất định sẽ làm.

Thời gian này sẽ không quá lâu, đợi sau khi xong việc ở Côn Luân, tôi sẽ tự mình đến Vu Tộc tìm ngươi.

Tô Mạch đáp lại đối phương, sau đó liền hóa thành độn quang biến mất tại chỗ.

Tam Thanh truyền đạo, quảng chiêu môn đồ.

Trong nhất thời, Hồng Hoang phong vân dũng động, vô số sinh linh lũ lượt kéo đến Côn Luân Thánh Địa.

Dù sao, có thể nhập môn hạ Thánh Nhân, không chỉ có thể tu luyện Thánh Nhân chi pháp, thậm chí còn có Thánh Nhân khí vận phù hộ.

Trong Hồng Hoang, cuộc chiến Vu Yêu giờ đây cũng ngày càng khốc liệt.

Đặc biệt là Yêu Tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuy rằng liên tục ăn thiệt thòi trong tay Tô Mạch, suýt chút nữa thân tử đạo tiêu.

Nhưng Yêu Tộc thủy chung là nhân vật chính của một lượng kiếp, khí vận nồng đậm, không thể xem thường.

Trong mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, phàm là sinh linh hóa hình trong Hồng Hoang, đều có thể gọi là Yêu Tộc.

Vì vậy, những chúng sinh Hồng Hoang một lòng tu luyện, không tranh chấp với đời thường bị áp bức, không gia nhập Yêu Tộc, liền có họa sát thân.

Nhưng giả như gia nhập Yêu Tộc, sẽ phát sinh xung đột với Vu Tộc, tương hỗ chém giết... chỉ cần không chú ý một chút liền sẽ rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Vì vậy, môn hạ Thánh Nhân mới trở thành lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, cùng với âm thanh truyền đạo của Tam Thanh vang vọng Hồng Hoang, vô số sinh linh hóa hình càng lũ lượt kéo đến Côn Luân.

Tô Mạch với tư cách thủ tịch Tam Giáo, tự nhiên không thể vắng mặt trong thịnh thế này.

Vì vậy, sau khi rời khỏi tộc địa Vu Tộc, hắn liền một đường hướng về phía Côn Luân mà đi.

Một ngày nọ... khi đi ngang qua một dãy núi nào đó trong Hồng Hoang, Tô Mạch bỗng nhiên cảm thấy một trận tâm huyết triều dâng, cảm ứng được gần đó sắp có trọng bảo xuất thế.

Phát hiện này lập tức khiến Tô Mạch dừng bước.

Ngay sau đó, thần niệm tuôn ra, bao trùm toàn bộ dãy núi, hắn kinh hỉ phát hiện một luồng khí tức huyền diệu cực kỳ đang thai nghén sâu bên trong dãy núi.

Chỉ trong chớp mắt, tim Tô Mạch liền không kìm được mà đập loạn.

Hồng Mông Chi Khí?

Trong khí tức lại còn kèm theo công đức ngút trời, chẳng lẽ... là kiện bảo vật đó?

Tuy chưa xác nhận, nhưng trong lòng, Tô Mạch vẫn lộ ra vẻ hưng phấn.

Bởi vì, trong vô số bảo bối của Hồng Hoang, có một đặc tính mà chỉ có hai kiện sở hữu.

Chương 160

Thứ nhất, chính là Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp...

Kiện thứ hai chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Tương truyền, Bàn Cổ khai thiên, sau khi Hồng Hoang đản sinh, giữa trời đất thai nghén ra Hồng Mông Chi Khí (không phải Hồng Mông Tử Khí) và Huyền Hoàng Nhị Khí.

Hai loại sức mạnh này kết hợp với Khai Thiên Công Đức.

Loại trước thai nghén ra Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp, được xưng là Hậu Thiên Đệ Nhất Phòng Ngự Công Đức Chí Bảo, và trở thành vật bướu sinh của Bàn Cổ Thái Thanh Lão Tử.

Loại sức mạnh thứ hai, cũng được gia trì Khai Thiên Công Đức, cuối cùng thai nghén ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Vật này, giống như Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Tháp, được xưng là Hậu Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo, nhưng lại chủ về công kích.

Một công, một thủ, uyển như âm dương bình hành, khế hợp quy tắc Hồng Hoang.

Nhưng, trong ký ức của Tô Mạch, bảo vật này lại rơi vào tay Đạo nhân Nhiên Đăng, cuối cùng sau Phong Thần Lượng Kiếp đã nhập chủ Tây Phương, phối hợp với Nhị Thập Tứ Định Hải Thần Châu, diễn hóa ra Nhị Thập Tứ Thiên Phật Quốc, giúp Phật Môn tăng trưởng vô lượng khí vận.

Đương nhiên.

Truyền thuyết đó trong mắt Tô Mạch thuộc về phiên bản phổ thông.

Ở tầng sâu hơn, dựa theo việc Tô Mạch trước đó đã thu thập đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, hắn lại lờ mờ phát hiện, Hồng Mông Chi Khí trong Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hoặc một loại thần tính huyền diệu nào đó, cực kỳ có khả năng là một phần của Hỗn Độn Châu sau khi bị phân giải năm xưa.

Nếu không, Lượng Thiên Xích và Định Hải Thần Châu tuyệt đối không thể có độ khế hợp cao đến như vậy, lại bị Nhiên Đăng luyện chế thành Nhị Thập Tứ Chư Thiên Phật Quốc.

Không ra khỏi cửa lại gặp được bảo vật, vốn là vật thiên định của Nhiên Đăng.

Xem ra, đây hẳn là do khí vận mà ra.

Ta có bốn tầng khí vận Nhân Tộc, lại là thủ đồ của Nhân Giáo, ít nhất cũng chiếm hữu năm tầng khí vận.

Trong Hồng Hoang, người có khí vận nồng đậm sẽ trong minh minh được bản nguyên Hồng Hoang gia trì, trời giáng trọng bảo, xem ra điều này quả thật không phải giả.

Tô Mạch khẽ lẩm bẩm, trong tay diễn hóa ra sức mạnh, dùng pháp lực vô thượng ngưng tụ trên không trung một đôi thủ chưởng khổng lồ.

Oanh long ~~ Chỉ thấy thủ chưởng rơi xuống đỉnh núi, uyển như xé rách hư không mà mạnh mẽ xé toang cả dãy núi khổng lồ.

Ong ~~ Ngay sau đó, một bảo vật mang theo Huyền Hoàng Nhị Khí quang mang liền xông thẳng lên trời, lơ lửng trên không trung một lát, phảng phất như phân biệt được chủ nhân thiên định, liền chuẩn bị độn đi về phía xa.

Nhưng Tô Mạch mắt nhanh tay lẹ, trong nháy mắt đã giam giữ nó giữa không trung.

Đi đâu?

Dù sao khí vận ngút trời, đã được ta phát hiện, vậy người thiên định tự nhiên nên là ta, muốn độn đi... không thể nào.

Tô Mạch quát nhẹ một tiếng, sau đó trực tiếp ra tay, nắm Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay.

Nhưng, ngay khoảnh khắc chuẩn bị cất đi, định sau này luyện hóa, một âm thanh lại từ xa truyền đến.

Tô Mạch đạo hữu xin dừng tay, vật này có duyên với bần đạo, xin Tô Mạch đạo hữu trả lại cho bần đạo.

Ngay khoảnh khắc âm thanh truyền đến, một thân ảnh mặt mày khô héo liền chậm rãi xuất hiện trước mặt Tô Mạch.

Ừm?

Nhiên Đăng...

Gia hỏa này lẽ nào vì cảm ứng Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất thế mà đến kịp sao?

Tô Mạch ngẩn ra, nhìn về phía Nhiên Đăng.

Đồng thời, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay hắn càng bắt đầu rung động mãnh liệt ngay khoảnh khắc Nhiên Đăng xuất hiện.

Chương 161

Bảo vật có linh, đặc biệt là bảo vật cấp độ này, trước mặt chủ nhân thiên định tự nhiên sẽ sinh ra dị tượng.

Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Nhiên Đăng đạo hữu à?

Nhưng, đạo hữu vừa nói vật này là vật thiên định, ta lại có thắc mắc rồi.

Trong Hồng Hoang, phàm là linh bảo do trời đất đản sinh đều do hữu duyên giả nhận được, đây lẽ ra nên là sự quy thuộc thiên định của bảo vật.

Ta đã phát hiện kiện bảo vật này trước một bước, tự nhiên nên quy về ta, Nhiên Đăng đạo hữu nói lời này, cũng miễn cưỡng có chút bá đạo rồi, lẽ nào, thật sự cho rằng Tam Thanh nhất mạch của ta không có ai?

Hay là ỷ ta tu vi không bằng?

Tô Mạch liền phản bác một câu.

Trên thực tế, dù biết Nhiên Đăng trong thần thoại sẽ bái nhập Côn Luân, trở thành Phó Giáo Chủ Xiển Giáo.

Nhưng Tô Mạch lại biết kẻ đó căn bản không đáng tin, sau Phong Thần Chi Chiến, không những lén lút đánh lén Thông Thiên Giáo Chủ, thậm chí còn phản bội nhập Tây Phương, trở thành "con chó già" của Nhiên Đăng.

Vì vậy, lần này gặp mặt, Tô Mạch tự nhiên không cho đối phương sắc mặt tốt.

Tô Mạch, nói bậy... vật thiên định, chỉ có chủ nhân của nó, không tin nhìn xem, bảo vật trong tay ngươi sau khi thấy ta, rõ ràng muốn

quay về với ta.

Cường hành đoạt bảo, lẽ nào là việc mà thủ đồ Tam Thanh nhất mạch làm sao?

Ta lần này đi ngang qua đây, ngoài việc cảm ứng được bảo vật thiên định sắp xuất thế, còn có một nguyên nhân chính là để bái nhập môn hạ Thánh Nhân, nói không chừng hai ta sẽ cùng một mạch, hôm nay ngươi cướp bảo bối của ta, đợi đến chỗ Tam Thanh Thánh Nhân, lại giải thích thế nào đây?

Nhiên Đăng đầy mặt giận dữ, liền lên tiếng quát.

Hả?

Lẽ nào ngươi muốn bái nhập môn hạ Tam Thanh nhất mạch của ta, thì ta phải nhường kiện bảo vật này sao?

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy, dù cho thật sự nhập môn Tam Thanh, có làm đến chỗ Lão Sư của ta, thì chuyện này lẽ ra ta vẫn có lý trước tiên.

Nhiên Đăng đạo hữu, ta khuyên ngươi đừng nói nhiều nữa.

Tô Mạch bản thân không có hảo cảm với Nhiên Đăng, trong truyền thuyết, hắn đã dẫn người phản bội Tây Phương Giáo, sau đó lại cùng Chuẩn Đề có cùng đức hạnh, thường xuyên đi lại Đông Phương, cắt xén khí vận, giành lấy cơ duyên.

Có thể nói, người này trong xương cốt căn bản giống hệt Chuẩn Đề, thuộc loại vô sỉ. ...Ngươi sẽ hối hận đấy!

Nhiên Đăng giận dữ ngút trời, sau khi nói ra liền nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Ngay khoảnh khắc ánh mắt hắn dừng lại ở hướng đó, Tô Mạch nhíu mày, lại cảm ứng được một luồng khí tức cực kỳ cường liệt

nhanh chóng xuất hiện.

Tô Mạch sư điệt, ta vừa rồi thôi diễn một phen, bảo vật này quả thực thuộc về Nhiên Đăng đạo hữu, không nên cướp đi cơ duyên tạo hóa của hắn.

Hơn nữa, Nhiên Đăng đạo hữu lại một lòng muốn bái nhập Huyền Môn Tam Thanh nhất mạch, làm vậy, chẳng phải khiến người ta lạnh lòng sao?

Âm thanh từ xa đến gần, nhanh chóng, thân ảnh Chuẩn Đề liền hiện ra trên bầu trời.

Nhưng, sau khi Tô Mạch nhìn rõ người đó, trong mắt liền bùng lên sát cơ lạnh lẽo.

Hiển nhiên, hắn đã hiểu rõ mọi chuyện.

Chuẩn Đề xuất hiện ở đây, và việc Nhiên Đăng sắp bái nhập Tam Thanh nhất mạch, nếu không có liên hệ, đánh chết hắn cũng không tin.

Dù sao Tô Mạch quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, trong truyền thuyết vốn có, sau Phong Thần Chi Chiến, Nhiên Đăng trực tiếp liên hệ với Chuẩn Đề, sau đó dẫn theo vài đệ tử lớn của Xiển Giáo phản bội Tây Phương.

Hiện tại nhìn xem, hai người đều cùng xuất hiện ở một nơi, hiển nhiên đã sớm có tiếp xúc.

Thậm chí, việc Nhiên Đăng trước đó có thể cảm ứng được Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất thế ở đây, cũng có thể là do được Chuẩn Đề chỉ điểm.

Chương 162

Trên thực tế... phán đoán của Tô Mạch quả thực là như vậy.

Ban đầu sau khi Trấn Nguyên Tử gia nhập Nhân Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm thán, nếu có thể lôi kéo một vài vị Tiên Thiên Thần Thai cường đại gia nhập Tây Phương, thì quá hoàn mỹ rồi.

Vì vậy, mới có chuyện Chuẩn Đề đặt chân vào Đông Phương.

Căn nguyên của Nhiên Đăng phi phàm, đồng dạng cũng là Đại Thần Thông Giả của Tử Tiêu Cung.

Chuẩn Đề gặp Nhiên Đăng, nếu chỉ điểm một hai, thật sự có thể khiến Nhiên Đăng bái nhập Tây Phương Giáo.

Đương nhiên, Chuẩn Đề cũng là tồn tại cấp Thánh Nhân, việc bố cục như vậy, chỉ cần không lộ sơ hở, Nguyên Thủy thật sự khó mà phát giác.

Ngay lúc này...

Sau khi âm thanh của Chuẩn Đề hạ xuống.

Tô Mạch ánh mắt đón về phía đối phương.

Và cuối cùng cũng đáp lại.

Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Chuẩn Đề đạo nhân giáng lâm.

Nhưng, vẫn bối có chút kỳ lạ.

Nơi này, gần với Thánh Địa Côn Luân của Sư phụ ta, với tư cách Thánh Nhân, xuất hiện ở đây, lại chưa từng thông báo cho Lão Sư của ta, không biết đã có tâm tư gì.

Hơn nữa, Nhiên Đăng đạo hữu nói, muốn bái nhập môn hạ Tam Thanh nhất mạch của ta, hiện tại lại xuất hiện ở đây, chẳng phải có

chút đáng để suy nghĩ sao?

Chẳng lẽ...

Chuẩn Đề Thánh Nhân lần này đến đây, có mưu đồ khác?

Tô Mạch đáp lại bằng giọng điệu âm dương quái khí, lập tức khiến Chuẩn Đề nhíu mày.

Cần biết, hắn đường đường là Thánh Nhân a.

Hừ, Tô Mạch, ta cũng cùng Sư Tôn là đệ tử của Lão Sư, và đã đạt Thánh Nhân quả vị.

Xét về bối phận, ngươi gọi ta một tiếng Sư Thúc cũng không sai, ngược lại còn hay, thấy trưởng bối không những không hành lễ, lại còn chất vấn ta, thật sự cho rằng ta không dám ra tay giáo huấn sao?

Chuẩn Đề nổi giận, mặc dù từng bị Tô Mạch mạnh mẽ đánh bại.

Nhưng hiện tại hắn đã là Thánh Nhân, cảnh giới Hỗn Nguyên, dĩ nhiên có đủ tự tin.

Ồ...

Chuẩn Thánh Nhân lẽ nào muốn ra tay chấn sát văn bối, để giành lại bảo vật cho Nhiên Đăng đạo hữu sao?

Để hắn triệt để quy tâm Tây Phương?

Hơn nữa, Sư Tôn của ta là đệ tử chân truyền của Đạo Tổ, không phải đệ tử ký danh, vì vậy, tôn ngươi một tiếng Thánh Nhân, đã đủ rồi.

Sau này, xin đừng gọi ta là Sư Điệt, ta không xứng đâu.

Tô Mạch hiện nay, đã đạt cực cảnh hai đại hệ thống tu luyện, và cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng đã là đỉnh phong.

Cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo, đủ loại thần thông công pháp mà

nói, hắn thật sự không sợ Chuẩn Đề.

Dù sao, tên Chuẩn Đề này dù đã chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng Thánh vị lại là do phát ra bốn mươi tám đại hồng nguyện, mượn công đức ngút trời mà thành.

Cũng có nghĩa là, so với Tam Thanh, Nữ Oa, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lại là Thánh Nhân có thực lực yếu nhất từ trước đến nay.

Cảnh giới hiện tại của Tô Mạch, nếu toàn lực chiến đấu, thắng bại thật sự khó nói.

Chương 163

Và còn một điểm nữa.

Nơi đây cách Côn Luân cũng không xa, nếu hai người đại chiến, nhất định sẽ kinh động Tam Thanh.

Đến lúc đó ba đại Thánh Nhân giáng lâm, Chuẩn Đề thật sự không có kết cục tốt đẹp.

Vì vậy...

Tô Mạch lần này hoàn toàn có chỗ dựa mà không sợ hãi. ...Tốt, tốt, tốt!

Ngươi không coi trưởng bối ra gì, không coi ai ra gì, ta là Thánh Nhân thiên định, lại cùng Tam Thanh ba vị sư huynh đồng xuất một mạch, hôm nay, không thể không thay mặt giáo huấn ngươi.

Để ngươi biết thế nào là Thánh Nhân... không thể nhục mạ.

Cuối cùng, sau khi bị Tô Mạch mạnh mẽ đôi co vài câu, dù Chuẩn Đề mặt dày đến mấy cũng nổi giận.

Ha ha, xem ra Thánh Nhân cũng có lúc nổi giận à.

Vậy cũng tốt, vãn bối gần đây tu vi đại tiến, hiện giờ trong Hồng Hoang, tự nhận là vô địch dưới Thánh Nhân.

Nghe nói lực lượng Thánh Nhân là cực hạn của Hồng Hoang, nếu Chuẩn Đề Thánh Nhân có lòng muốn giáo huấn vãn bối, vậy, vãn bối xin không từ chối.

Nhưng nói trước lời khó nghe, vạn sự đều có thể xảy ra, đến lúc đó Chuẩn Đề Thánh Nhân đừng có mà lật kèo nhé.

Tô Mạch chế giễu Chuẩn Đề một trận lạnh lùng, không hề có chút

sợ hãi trước thánh uy.

Cùng lúc đó.

Nhiên Đăng đứng một bên thấy vậy, trong lòng lại cười lạnh.

Hừ, lời đồn bên ngoài đều nói tên Tô Mạch này tinh thông mưu kế, giao thủ với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất mấy lần đều thắng.

Thậm chí ngay cả Nữ Oa Thánh Nhân cũng bị hắn lừa, nhưng hiện tại xem ra lại không phải như vậy.

Đắc tội một Thánh Nhân, dù cho nơi này cách Côn Luân gần, nhưng với thủ đoạn của Thánh Nhân, có thể dễ dàng trấn áp hắn, hừ hừ, lần này, ta thấy ngươi chết chắc.

Có Chuẩn Đề ra mặt, trong lòng Nhiên Đăng lại một trận thống khoái, và càng thêm kiên định với ý định gia nhập Tây Phương.

Cùng lúc đó... sau khi Tô Mạch mạnh mẽ đôi co lại với Chuẩn Đề, cũng cuối cùng triệt để chọc giận đối phương.

Hơn nữa, chỉ thấy trên người Chuẩn Đề tuôn ra uy áp Thánh Nhân cuồng bạo, uyển như trời sập đất lở mà cuồn cuộn nghiền ép về phía Tô Mạch.

Uy áp Thánh Nhân đáng sợ đến nhường nào.

Ngày xưa khi Tô Mạch lừa lấy một tầng khí vận Nhân Tộc của Nữ Oa đã lĩnh giáo rồi.

Dù cho toàn bộ chiến lực thuộc tính đầy đủ, tất cả linh bảo trên người đều sử dụng hết, không giữ lại một chút át chủ bài nào.

Cũng chỉ vừa vặn đỡ được một kích trong tay Nữ Oa mà thôi...

Dưới sự nghiền ép của lực lượng Hỗn Nguyên, thậm chí không có sức mạnh để phản kháng lần thứ hai.

Chính là Hỗn Nguyên, chính là Thánh Nhân.

Trong Hồng Hoang, Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ (dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi) không phải là một câu nói suông, đó là việc chạm đến một khía cạnh khác của tầng thứ sinh mệnh.

Nhưng, hiện nay Tô Mạch tuy chưa thật sự bước vào Hỗn Nguyên.

Nhưng sau khi hai đại hệ thống tu luyện đạt cực cảnh Hồng Hoang, lại có chiến lực tranh phong với Thánh Nhân.

Chương 164

Thánh Nhân Đạo Quả, tầng thứ Hỗn Nguyên sở dĩ cường đại, hoàn toàn là vì tầng thứ sinh mệnh lột xác, siêu việt tầng thứ sức mạnh viên mãn của Hồng Hoang.

Sau khi Tô Mạch hai đại hệ thống đạt cực cảnh, dù chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng sau hai lần tầng thứ sinh mệnh lột xác, cũng có chiến lực tương đương tầng thứ đó.

Đây chính là một trong những nguyên nhân thật sự vì sao hắn dám tranh phong với Chuẩn Đề.

Thánh Nhân khác có lẽ hắn không địch lại, nhưng Chuẩn Đề.

Tô Mạch chí ít có sáu phần tự tin tranh phong, thậm chí áp chế đối phương.

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc Chuẩn Đề dùng Thánh Nhân chi vị nghiền ép Tô Mạch, sức mạnh của Tô Mạch lại hoàn toàn bùng phát ra.

Nguyên Thần cấp Đại La đỉnh phong, Đạo Quả cực cảnh Hoa Khai Thập Nhị Phẩm...

Thần Tượng Trấn Ngục Kính, nhục thân viên mãn, Hoa Khai Cửu Phẩm.

Vô Long Tâm Pháp, sức mạnh ý chí Đạo Quả cực cảnh Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, ý chí vô thượng.

Ba đại hệ thống tu luyện hội tụ, khiến Tô Mạch trực tiếp đạt tới tầng thứ Tam Thập Tam Phẩm.

Trong Hỗn Độn, có những cực hạn.

Tam Thập Lục Phẩm chính là cực hạn của Hỗn Độn.

Giống như Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên vậy, là một loại cực hạn.

Hiện nay Tô Mạch dưới trạng thái ba đại hệ thống viên mãn lại đạt tới Tam Thập Tam Phẩm.

Trên thực tế, đây đã là cực hạn mà Hồng Hoang có thể đạt tới rồi, ví dụ, vì sao trong Hồng Hoang chỉ có Tam Thập Tam Thiên, chứ không phải Tam Thập Lục Thiên, cũng là một đạo lý.

Tuy huyền diệu, nhưng quả thực là như vậy.

Vì vậy, cực hạn của Hồng Hoang, Tam Thập Tam mới thực sự viên mãn, cực hạn.

Nếu vượt quá con số này, đồng nghĩa với việc sở hữu sức mạnh siêu việt quy tắc Hồng Hoang.

Ngay lúc này.

Khi ba đại hệ thống của Tô Mạch đạt tới Tam Thập Tam Thiên, khí tức trên người hắn bùng nổ, uy áp Thánh Nhân nghiền ép của Chuẩn Đề lập tức bị chống đỡ lại.

Cùng lúc đó, Thí Thần Thương bỗng nhiên hiện ra, xuất hiện trong tay Tô Mạch.

Kiện sát lục chí bảo này trước đó, trong Nhân Tộc đại kiếp, khi Tô Mạch đồ sát hàng ức vạn Yêu Tộc, đã đản sinh ra một tia ma đạo bản nguyên quy tắc, tuy rằng diễn hóa ra ý thức.

Nhưng lại bị Tô Mạch luyện hóa.

Vì vậy, hiện nay thứ tồn tại bên trong Thí Thần Thương chính là ma đạo sát khí thuần túy nhất, khiến cho Thí Thần Thương vốn tàn khuyết ít nhất đã khôi phục được năm phần trạng thái đỉnh phong năm

xưa.

Một thương trong tay, khí tức sức mạnh của Tô Mạch lại lần nữa điên cuồng tăng vọt.

Ngay lúc này.

Chuẩn Đề đối diện sau khi cảm ứng được khí tức của Tô Mạch, sắc mặt cũng bỗng nhiên biến đổi.

Hắn là Thánh Nhân, cảnh giới cao hơn Tô Mạch quá nhiều, dễ dàng cảm ứng được trạng thái của đối phương.

Làm sao có thể, chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, dù nội tình có mạnh đến đâu, lại có sức mạnh siêu việt cực hạn Hồng Hoang sao?

Ừm, ta hiểu rồi, trên người hắn nhất định có bí mật to lớn, hẳn là chưa bị Lão Sư và những người khác phát giác.

Nếu đã như vậy, hôm nay cũng không thể để hắn trốn thoát rồi.

Bỗng nhiên, sau khi Chuẩn Đề hiểu rõ, trong mắt liền lộ ra vẻ tham lam.

Bởi vì, hắn hiểu rằng trên người Tô Mạch nhất định có đại bí mật tồn tại, nếu không, tuyệt đối không thể đạt tới tầng thứ này.

Chương 165

Đương nhiên, với tư cách Thánh Nhân, hắn không lo lắng không địch lại Tô Mạch.

Dù sao, Thánh Nhân là tồn tại bất tử bất diệt, Nguyên Thần ký thác vào Thiên Đạo, căn bản không cần lo lắng thân tử đạo tiêu.

Tây Phương nghèo khó, nếu có thể đoạt được bí mật này, nói không chừng có thể một bước lên trời, từ nay sẽ không còn yếu hơn Đông Phương nữa.

Hơn nữa...

đến lúc này, khí tức Hỗn Nguyên trên người Chuẩn Đề lại lần nữa tăng vọt.

Một ý niệm "tốc chiến tốc thắng" lóe lên trong đầu Chuẩn Đề.

Nhiên Đăng đạo hữu, theo ta thôi diễn, tên tiểu tử này là biến số của Hồng Hoang, từng thậm chí làm ra những chuyện nghịch lại đại thế Hồng Hoang, vì vậy hôm nay dù đắc tội Tam Thanh, ta cũng phải đưa hắn về Tây Phương.

Vì vậy... xin Nhiên Đăng đạo hữu phong tỏa vùng thiên địa này, tranh thủ một chút thời gian cho ta.

Dù sao thực lực của tên tiểu tử này đã khiến ta không thể không dùng toàn lực.

Chuẩn Đề khí tức điên cuồng tăng vọt đồng thời, còn truyền âm cho Nhiên Đăng.

Hiển nhiên, hắn muốn triệt để trấn áp Tô Mạch.

Cùng lúc đó.

Nhiên Đăng sau khi nghe xong, lại gật đầu.

Sau đó, khí tức cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong hoàn toàn bùng phát ra.

Bản thể của Nhiên Đăng chính là Linh Cữu Quan, căn nguyên của nó khó có thể tưởng tượng.

Dựa theo truyền thuyết lưu truyền hậu thế, vật này thậm chí có thể lần về thời Bàn Cổ khai thiên, là vật do một Tôn Thần Ma tự mình sáng tạo.

Mục đích của nó, chính là để sau khi vẫn lạc có thể mai táng.

Bởi vì, những Hỗn Độn Thần Ma tầng thứ đó, cơ bản đều có thực lực hiểu rõ họa phúc của bản thân.

Khai Thiên Đại Kiếp chính là Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, vạn vật tịch diệt.

Dù là Bàn Cổ, cũng có vận số của mình, huống chi là những Thần Ma khác.

Nhưng, dù không thể vượt qua, một số Thần Ma cá biệt mạnh mẽ vẫn tranh thủ được một tia sinh cơ.

Chính vì lẽ đó, Linh Cữu Quan mới đản sinh.

Đây là vật do một Tôn Hỗn Độn Thần Ma tự mình chế tạo cho chính mình, cầu mong sau khi Khai Thiên Đại Kiếp, Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp bùng phát, có thể còn lại một tia chấp niệm.

Mặc dù cuối cùng không biết có thành công hay không, nhưng Linh Cữu Quan lại được bảo lưu lại, và rơi vào trong Hồng Hoang, đản sinh linh trí, trở thành Tiên Thiên Thần Thai Nhiên Đăng.

Vì vậy, bản thể của Nhiên Đăng, lại có sức mạnh đặc thù của việc mai táng thần ma.

Ngay cả một Tôn Thần Ma cường đại còn có thể mai táng được, vậy thì tạm thời bao phủ một phương thiên địa tự nhiên cũng có thể làm được.

Thậm chí, một khi bản thể hiện ra, xung quanh căn bản không thể có một chút dao động sức mạnh nào truyền ra ngoài, dù là chiến đấu cấp Hỗn Nguyên, cũng có thể phong tỏa một đoạn thời gian.

Trên thực tế...

Chuẩn Đề để Nhiên Đăng phong tỏa, cũng là vì hắn đã nhìn trúng bản mệnh thần thông này.

Ngay lúc này.

Sau khi Nhiên Đăng diễn hóa Linh Cữu Quan, chôn vùi một phương thiên địa, Chuẩn Đề cũng cuối cùng xông về phía Tô Mạch.

Tô Mạch, hôm nay có Linh Cữu Quan chôn vùi thiên địa, trong thời gian ngắn khí tức chiến đấu của chúng ta sẽ không truyền ra ngoài được đâu.

Chương 166

Vì vậy, ngoan ngoãn nhận mệnh là được rồi...

Giọng Chuẩn Đề vừa dứt, Thất Bảo Diệu Thụ lập tức quét xuống phía Tô Mạch.

Nhưng, ngay khoảnh khắc công kích phát ra, trên mặt Tô Mạch lại lộ ra một nụ cười lạnh.

Bên ngoài không thể cảm nhận được sao?

Vậy đúng ý ta rồi, tránh việc trấn áp một Thánh Nhân quá kinh thế hãi tục, nếu kinh động Hồng Quân thì không hay.

Tô Mạch không hề sợ hãi, ngay khoảnh khắc sức mạnh đối phương giáng xuống, hắn toàn bộ trạng thái mở ra, một thương xuyên thủng bầu trời.

Oanh long ~~ Quang mang tỏa sáng, dưới sự bùng phát sức mạnh của Thí Thần Thương, diễn hóa ra một con hung sát nghiệt long ngang nhiên đánh thẳng lên bầu trời.

Cũng ngay khoảnh khắc đó, sức mạnh của Chuẩn Đề Thánh Nhân vừa vặn giáng lâm, Thất Bảo Diệu Thụ vạn trượng quang mang, cùng với nó va chạm dữ dội.

Một kích...

Hai người tuy đều chưa dùng toàn lực, nhưng vì chiến lực đều đã đạt tới tầng thứ Hỗn Nguyên, thanh thế của nó vô cùng to lớn, thậm chí khiến Nhiên Đăng, kẻ hóa thân bản thể chôn vùi một phương thiên địa, cũng phải chấn động.

May mắn thay bản thể của hắn dị thường kiên cố, sở hữu đặc tính mai táng Hỗn Độn Thần Ma, nên mới thoát khỏi kiếp nạn, không xuất

hiện cảnh tượng tứ phân ngũ liệt.

Nhưng, Nhiên Đăng sau một kích đó lại âm thầm kêu khổ, không nhịn được truyền âm cho Chuẩn Đề.

Thánh Nhân, tầng thứ sức mạnh quá cao rồi, ta dù hóa thân bản thể, cũng không thể kiên trì quá lâu, xin hãy tốc chiến tốc thắng, trấn áp tên tiểu tử này.

Trong khoảnh khắc, dưới sự truyền ý niệm, Chuẩn Đề nhanh chóng có hồi đáp.

Yên tâm, vừa rồi chỉ là thăm dò, tiếp theo ta sẽ triệt để trấn áp tên tiểu tử này.

Chuẩn Đề thần sắc khẽ động, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lại lần nữa diễn hóa ra bảy đạo quang mang chiếu rọi xuống.

Thất Bảo Diệu Thụ, là chứng đạo chi bảo của Chuẩn Đề, ngưng tụ Canh Kim Tây Phương, dùng một đoạn thân lớn nhất của khổ trúc Tiên Thiên linh căn mà luyện hóa.

Đương nhiên, trong đó còn chú nhập một lượng lớn Tiên Thiên Ất Mộc Chi Tinh và bảy loại tiên thiên linh vật đản sinh ở Tây Phương.

Có thể nói, kiện bảo vật này hoàn toàn có thể xem là do khí vận Tây Phương ngưng tụ thành, mỗi lần sức mạnh bùng phát, đều có thể bao bọc khí vận Tây Phương, khủng bố đến cực điểm.

Cộng thêm Chuẩn Đề dùng Thánh Nhân chi lực thúc đẩy, lại càng khó có thể tưởng tượng, dù là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dưới sức mạnh của Thất Bảo Diệu Thụ, cũng chỉ có thể tạm tránh phong mang.

Bởi vì, vật này sở hữu một thuộc tính đặc thù, có thể "quét sạch" vạn vật thiên hạ, bất kể là bảo vật, thần thông, đều không thành vấn đề.

Đương nhiên... cũng chỉ đối với những thứ ngang cấp.

Ví dụ như trong truyền thuyết Chuẩn Đề có thể quét rớt Ngũ Hành Thần Quang của Khổng Tuyên, khi tranh phong với Thông Thiên có thể quét rớt Thanh Bình Kiếm - bướu sinh chi bảo của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng lại không thể quét rớt Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tru Tiên Tứ Kiếm là tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo của hung sát nhất đạo, phẩm cấp cao hơn Thất Bảo Diệu Thụ quá nhiều.

Cộng thêm Thông Thiên Giáo Chủ bản thân cũng là Thánh Nhân, thậm chí còn mạnh hơn Chuẩn Đề không ít, hai bên tranh phong, tự nhiên cao thấp liền phân.

Nhưng... người đang chiến đấu với Chuẩn Đề lại là Tô Mạch.

Vì vậy, khi sức mạnh của Thất Bảo Diệu Thụ lại bùng phát, Thí Thần Thương của Tô Mạch trong nháy mắt bị khắc chế.

Thất sắc thần mang, quét sạch vạn vật.

Mặc dù sức mạnh hung sát bùng phát từ Thí Thần Thương mạnh đến cực hạn, nhưng trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói.

Cùng lúc đó.

Chương 167

Bảy đạo thần mang giáng xuống, càng triệt để bao trùm Tô Mạch.

Tô Mạch, hôm nay ta liền để ngươi biết vì sao lại có câu 'Thánh Nhân bất khả nhục' xuất hiện.

Bởi vì... ta đã không còn ở cùng một tầng thứ sinh mệnh với ngươi nữa, ta... chính là thần long trên trời, mà ngươi, chẳng qua chỉ là kiến hôi mà thôi.

Thánh uy trên người Chuẩn Đề càng lúc càng nặng nề, vận chuyển Thất Bảo Diệu Thụ, phảng phất như có quyền năng điều động tất cả sức mạnh giữa trời đất.

Cùng lúc đó.

Ồ?

Trong thời khắc nguy cấp, khóe môi Tô Mạch lại hiện lên một nụ cười lạnh.

Bởi vì... hắn đang xem màn khởi động mà thôi.

Giống như Chuẩn Đề, chiến lực chân chính của hắn cũng chưa hoàn toàn bùng phát.

Hơn nữa.

Ngay khoảnh khắc sức mạnh của Chuẩn Đề giáng xuống.

Hai luồng lực lượng kinh khủng lại từ trên người Tô Mạch bùng phát ra.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, lơ lửng trên đỉnh đầu, chiếu rọi thân mình, khiến phòng ngự đạt đến cực hạn hiện tại.

Đồng thời, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu cũng từ trên

người chiếu rọi ra.

Bảo vật này trong truyền thuyết vốn chỉ có hai mươi bốn viên, có thể công có thể thủ, được xưng là Tiên Thiên Linh Bảo cân bằng nhất.

Nhưng Tô Mạch ở Bồng Lai Tam Tiên Đảo lại gặp cơ duyên bùng phát, tìm thấy mười hai viên còn lại.

Sau khi hợp lại thành ba mươi sáu viên, lại trong minh minh ám hợp với số Tam Thập Lục Phẩm.

Mặc dù vì nhiều nguyên nhân khác nhau vẫn chỉ có tầng thứ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực lại tăng mạnh.

Ban đầu, khi tu vi của Tô Mạch chưa bằng hiện tại, dựa vào mấy đại bảo bối trong tay, hắn đã cứng rắn chịu đựng một kích của Nữ Oa mà không bị thương.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu càng công bất khả một, tiêu giảm đi phần lớn sức mạnh.

Ngay lúc này, khi sức mạnh của ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bùng phát, và hoàn toàn chuyển hóa thành lực lượng phòng ngự, tâm lý của Chuẩn Đề lập tức mất cân bằng.

Cần biết, hắn là Thánh Nhân đó, là con cưng khí vận Tây Phương đó, được không?

Nhưng, dốc hết tất cả của Tây Phương, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không cần cũng chỉ tạo ra được một kiện 【Thất Bảo Diệu Thụ】 ngang tầm cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Đơn giản là quá khó khăn rồi.

Còn Tô Mạch... nhẹ nhàng liên tục lấy ra mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đơn giản là không thể dung thứ.

Người với người... thật sự tức chết người mà.

Lúc này, Chuẩn Đề dù đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên, Thánh Nhân quả vị, nhưng nhìn Tô Mạch liên tục lấy ra bảo vật, tâm thái cũng có chút vỡ vụn rồi.

Không chỉ vậy, sự tham lam trong mắt hắn càng thêm đậm đặc.

Chương 168

Tốt... quả nhiên có bí mật, nếu không thì không thể có nhiều bảo bối như vậy.

Hôm nay nếu ta trấn áp ngươi, đoạt được bí mật của ngươi, Tây Phương của ta sao mà không quật khởi được chứ.

Tô Mạch, muốn trách, chỉ có thể trách chính ngươi thôi.

Chuẩn Đề khí thế đại thịnh, cho rằng chênh lệch về cảnh giới căn bản không phải bảo vật có thể bù đắp được.

Vì vậy, khi âm thanh hạ xuống, hắn càng thi triển Trượng Bát Kim Thân.

Kim Thân, vào thời kỳ Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ có Trượng Lục, và bị Tô Mạch mạnh mẽ nghiền ép, đánh vỡ.

Hiện nay Chuẩn Đề đã tấn cấp Thánh Nhân quả vị, lại lợi dụng cơ duyên hiện có để trọng tố nó, và xung kích tầng thứ Trượng Bát.

Nhưng vì Tây Phương quá nghèo khó, cuối cùng không thể đạt tới tầng thứ viên mãn Trượng Cửu của Hồng Hoang.

Nhưng, tuy tiếc nuối, sức mạnh của Trượng Bát Kim Thân lại không hề yếu hơn nhục thân tầng thứ đỉnh phong của Tổ Vu.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc Kim Thân hiện ra, chiến lực của Chuẩn Đề lại tăng vọt một đoạn.

Giết ~~ định trấn áp ta sao?

Lúc này, dưới một tiếng hét lớn, Chuẩn Đề cuồng bạo tấn công, thề phải một hơi trấn áp Tô Mạch.

Nhưng, cũng trong nháy mắt, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang

khủng bố lại xông thẳng lên trời.

Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo...

đã được Tô Mạch tế ra.

Oanh long ~~ Trong khoảnh khắc, hai luồng sức mạnh liền va chạm vào nhau, phong bạo sức mạnh hình thành lập tức cuốn sạch tất cả.

Dao động sức mạnh của lần va chạm thứ hai còn mạnh mẽ hơn lần thứ nhất, dưới sự tứ ý của nó, Nhiên Đăng hóa thân bản thể, chôn vùi trời đất, lại lần nữa chấn động...

điểm phong tỏa sức mạnh bị phá vỡ.

Thánh Nhân à, tầng thứ sức mạnh quá mạnh rồi, ta dù hóa thân bản thể, cũng không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Nhiên Đăng lại lần nữa than khổ.

Nhưng, lúc này Chuẩn Đề lại không đáp lời, sự chú ý của hắn hoàn toàn đổ dồn vào kiện bảo vật ngưng tụ ngũ sắc quang mang kia.

Và... trong miệng hắn còn lẩm bẩm.

Tiên Thiên...

Tiên Thiên Chí Bảo... làm sao có thể.

Ta biết rồi, ngươi đã dung hợp Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ thành một thể, nghịch chuyển Tiên Thiên rồi...

Đáng chết a, dựa vào đâu mà ngươi lại có đại vận như vậy, ta thân là Thánh Nhân, lại không có được những thứ này, dựa vào đâu a.

Hơn nữa, khi Tô Mạch lại lần nữa lấy ra một kiện bảo bối, Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, tâm thái của Chuẩn Đề lại một lần nữa mất cân bằng.

Thậm chí, có thể dùng từ "sụp đổ" để hình dung.

Dựa vào đâu...

đường đường là một Thánh Nhân, con cưng khí vận Tây Phương, lại không bằng một Đại La Kim Tiên có nhiều bảo bối hơn?

Chương 169

Lúc này, mặc dù Chuẩn Đề tự cho rằng có thể trấn áp Tô Mạch.

Nhưng trong lòng lại ấm ức đến cực điểm, ngay cả tâm cảnh cũng suýt chút nữa xuất hiện vết nứt, không còn viên mãn nữa.

Dù sao, từ khi đản sinh đến nay, hắn chưa từng huy hoàng.

Thời kỳ Đạo Ma Chi Tranh, La Hầu đã khai sáng Ma Giáo, dùng vô tận khí vận Tây Phương để giao chiến với Hồng Quân Đông Phương... dẫn đến linh mạch Tây Phương bị hủy diệt, khí vận gần như mất sạch.

Lúc đó hắn và Tiếp Dẫn vốn là con cưng khí vận chân chính, nhưng lại thủy chung không dám tranh phong với ai.

Cứ như trong minh minh một Hoàng Đế, lại bị thần tử dưới trướng kiểm soát tất cả quyền lực vậy.

Đợi Đạo Ma Chi Tranh kết thúc, sau khi La Hầu bị chém, con cưng khí vận này mãi mới xuất hiện, và không cần mặt mũi đã giành lấy Thánh Nhân chi vị.

Thế nhưng, đúng lúc đó lại xuất hiện Tô Mạch.

Thời kỳ Chuẩn Thánh đỉnh phong...

Tô Mạch đã đánh bại hắn.

Hiện nay là thời kỳ Thánh Nhân, lại đặc biệt bị những bảo bối trong tay Tô Mạch kích thích.

Đường đường là Thánh Nhân, lại không bằng một Đại La Kim Tiên...

Đối với Chuẩn Đề mà nói, điều này đơn giản là quá nhục nhã.

Ngay lúc này, sát cơ trong mắt Chuẩn Đề bùng nổ, lực lượng Thánh Nhân trên người cuồng dũng tuôn ra.

Tô Mạch, hôm nay, ta nhất định phải chém ngươi, dù sau này có đối lập với Tam Thanh, ta cũng phải chém ngươi, cướp lấy cơ duyên tạo hóa của ngươi.

Giọng nói vừa dứt, Chuẩn Đề lại lần nữa xông tới.

Lần này, không còn giữ lại, Thất Bảo Diệu Thụ tỏa sáng, Trượng Bát Kim Thân ngang nhiên trấn áp hư không.

Chỉ thấy trên bầu trời, một Kim Thân vàng rực rỡ cao gần trăm vạn trượng.

Càng khiến người ta chấn kinh hơn là, trên Kim Thân này khắc họa ức vạn phù văn, mỗi một đạo phù văn, đều phóng ra một luồng khí tức huyền diệu khó tả, có thể nói là khủng bố.

Ngay lúc này.

Nhìn Chuẩn Đề toàn lực chiến đấu, ức vạn phù văn màu vàng chiếu rọi hư không, trong lòng Tô Mạch lại không kìm được mà tán thán.

Chuẩn Đề quả nhiên không hổ là một trong những kẻ quỷ quái thông minh nhất trong thần thoại, cầu đạo Tử Tiêu Cung, vốn nên là Huyền Môn nhất mạch, lại quay về Tây Phương sáng tạo ra tám trăm tả đạo, những phù văn màu vàng này hẳn là do Tín Ngưỡng Chi Lực ngưng tụ thành đi.

Cũng đúng, Tây Phương nghèo khó, khí vận không đủ, không có bảo vật, dùng phương pháp này để khai sáng Trượng Bát Kim Thân, cũng là một con đường tắt.

Nhưng, đây là Hồng Hoang thượng cổ, sức mạnh của Trượng Bát Kim Thân không phải chuyện đùa.

Tô Mạch tuy tán thưởng trí tuệ của Chuẩn Đề, nhưng, bây giờ rốt cuộc cũng đã xé toạc mặt mũi rồi.

Vì vậy... ngay khoảnh khắc Chuẩn Đề ngang nhiên trấn áp hư không mà tấn công.

Tô Mạch cũng thúc đẩy sức mạnh lên đỉnh phong.

Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, bản mệnh thần thông Ngũ Hành Thần Quang tỏa sáng.

Dưới sự kết hợp, khiến hắn lập tức sở hữu bảy tầng sức mạnh Ngũ Hành.

Oanh ~~ Tiếng vang lớn truyền ra.

Chiến lực đỉnh phong của hai người cuối cùng cũng va chạm.

Chương 170

Ừm??

Làm sao có thể?

Thất Bảo Diệu Thụ của ta thậm chí ẩn ẩn siêu việt tầng thứ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dùng Thánh Nhân chi lực, Trượng Bát Kim Thân thúc đẩy ức vạn phù văn tín ngưỡng, lại không thể quét rớt sức mạnh của ngươi sao?

Chẳng lẽ,...

Trên mặt Chuẩn Đề cuối cùng cũng xuất hiện vẻ động dung.

Hắn là Thánh Nhân, tầm nhìn tự nhiên cao, chỉ chấn kinh một lát liền hiểu rõ tất cả.

Sức mạnh của Tô Mạch vừa rồi rõ ràng là bản nguyên quy tắc.

Ngũ Hành Thần Quang, Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, độ khế hợp đạt 100%.

Gia trì hoàn toàn sở hữu bảy tầng bản nguyên quy tắc Ngũ Hành.

Loại sức mạnh này, cộng thêm Tô Mạch bản thân sơ bộ đã đạt tới chiến lực cấp Hỗn Nguyên.

Dưới sự cộng dồn, Thất Bảo Diệu Thụ không thể quét rớt cũng là điều hết sức bình thường.

Nhưng, khi Chuẩn Đề nhìn rõ tất cả, trong lòng lại lần nữa ấm ức.

Bởi vì Tô Mạch liên tục tế ra trọng bảo không nói, ngay cả các loại thần thông cũng cao cấp hơn.

Chà, trong Hồng Hoang, Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ (dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi) a.

Mẹ kiếp, con kiến hôi trước mắt này sao?

Rõ ràng là một con Thần Long chứ.

Hơn nữa, Chuẩn Đề tuy ấm ức, trạng thái vỡ vụn.

Nhưng ý định chém giết Tô Mạch lại không hề tiêu tan, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Bởi vì trong mắt hắn, Tô Mạch không nghi ngờ gì là một kho báu di động.

Chỉ cần trấn áp hắn, thì bảo vật, thần thông, thậm chí ngay cả bản thể của Tô Mạch đều có thể luyện thành vô thượng linh bảo.

Dù sao, Tô Mạch đã đạt tới cấp độ Đại Thần Thông Giả có thế lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong để chiến đấu với Thánh Nhân rồi.

Giết...

Hôm nay, ta nhất định phải giết.

Chuẩn Đề lại lần nữa tấn công, mang theo thánh uy vô thượng.

Tương tự, Tô Mạch cũng dữ dội phản kích.

Cứ như vậy, hai người thúc đẩy lực lượng đỉnh phong điên cuồng giao tranh.

Khiến toàn bộ vùng thiên địa này gần như mọi ngóc ngách đều tràn ngập khí tức sức mạnh cuồng bạo.

Nhưng, như vậy lại khiến Nhiên Đăng khổ sở.

Bản thể của hắn tuy là do Hỗn Độn Thần Ma tạo ra, có thể chôn vùi trời đất, chôn vùi tất cả thế gian.

Nhưng, bản thể đó đã từng trải qua một lần Khai Thiên Đại Kiếp.

Bản nguyên tổn thất nghiêm trọng, nếu không, cũng sẽ không sau khi đản sinh mà chỉ có căn nguyên Tiên Thiên Thần Thai mà thôi.

Vì vậy, lúc này phong tỏa một vùng thiên địa, che giấu dao động chiến lực cấp Hỗn Nguyên, vốn đã không dễ dàng rồi.

Ban đầu cứ tưởng Chuẩn Đề có thể tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng trấn áp Tô Mạch.

Chương 171

Nhưng Tô Mạch lại là một kẻ biến thái a.

Các loại thủ đoạn đều thi triển ra, lại ngang nhiên giao chiến với Chuẩn Đề một trận không phân thắng bại.

Đương nhiên, "không phân thắng bại" chỉ là bề ngoài mà Nhiên Đăng nhìn thấy thôi.

Bởi vì cùng với việc Tô Mạch và Chuẩn Đề hai người chiến đấu không ngừng kéo dài.

Lờ mờ giữa chừng, Tô Mạch lại có xu thế bắt đầu áp chế Chuẩn Đề.

Đó chính là chỗ khủng bố của Ý Chí.

Ban đầu Tô Mạch chiến đấu với Đế Giang, đối mặt với Đế Giang sở hữu một phần ý chí chiến đấu của Bàn Cổ, đều có thể áp chế, đánh bại, đủ để chứng minh tầm quan trọng của sức mạnh ý chí trong chiến đấu rồi.

Hiện nay, sức mạnh ý chí của Tô Mạch đã Hoa Khai Thập Nhị Phẩm Đạo Quả, đạt tới cực cảnh Hồng Hoang.

Nếu thật sự muốn so sánh, tầng thứ này, gần như đã đạt tới mười phần ý chí chiến đấu của Bàn Cổ năm xưa, có thể nói là khủng bố.

Cần biết rằng, Bàn Cổ năm xưa tuy được xưng là Hỗn Độn Thần Ma đệ nhất, chiến lực đệ nhất.

Nhưng khi khai thiên, đối mặt lại là Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma vây công...

Trận chiến đó, không biết đã đánh bao nhiêu nguyên hội, nhưng

Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma cuối cùng đều bị Bàn Cổ chém giết.

Nếu không phải ý chí chiến đấu khủng bố, Bàn Cổ căn bản không thể kiên trì được lâu như vậy.

Vì vậy... sau khi sức mạnh ý chí của Tô Mạch toàn diện bùng phát, rất nhanh, hắn liền bắt đầu phản chế lại Chuẩn Đề có cùng chiến lực.

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Trong khoảnh khắc đó, hai người giao chiến, tuy nhìn như ngang tài ngang sức, nhưng Chuẩn Đề lại càng đánh càng kinh hãi trong lòng.

Bởi vì Tô Mạch cứ như một cỗ máy chiến đấu trời sinh, vĩnh viễn không biết mệt mỏi, và mỗi lần công kích đều đạt đến mức tối đa, căn bản không hề suy giảm.

Hệt như trong trò chơi, một đòn tấn công may mắn luôn gây ra sát thương tối đa, không hề có dấu hiệu cạn kiệt.

Tuy không thể so sánh với bạo kích, nhưng loại công kích này lại thường trí mạng nhất.

Sát thương mà một lượng xuất chiêu ổn định mang lại thật khó tưởng tượng.

Còn về phần Chuẩn Đề, dù có sức mạnh Thánh Nhân, nhưng sát thương dao động lại lớn.

Đòn mạnh nhất tương đương Tô Mạch, nhưng không thể duy trì ổn định.

Cùng với thời gian giao chiến của hai người càng dài, Chuẩn Đề càng rơi vào thế yếu.

Đặc biệt là Trượng Bát Kim Thân, được ngưng tụ từ vô tận tín ngưỡng phương Tây, ban đầu hàng tỷ phù văn cùng lúc tỏa sáng, nhưng giờ đây, ít nhất một nửa số phù văn đã lu mờ.

Chương 172

Lực phòng ngự của hắn ít nhất đã giảm hơn một nửa.

"Chết tiệt, sao lại như vậy?

Ta đường đường là Thánh Nhân quả vị, đỉnh phong của Hồng Hoang, sao lại không bằng một tên Đại La Kim Tiên?

Ta không phục!" Chuẩn Đề liên tục gào thét, lửa giận lan khắp toàn thân, rõ ràng đã lộ ra tư thái liều mạng.

Ngược lại, Tô Mạch vẫn ung dung bình tĩnh.

Thần thông bản mệnh – Ngũ Sắc Thần Quang, Tiên Thiên Chí Bảo Ngũ Hành – Ngũ Hành Liên Đài, Chí Bảo hung sát – Thí Thần Thương.

Ba loại sức mạnh hội tụ, gia trì cho bản thân đạt đến sức mạnh ba mươi ba phẩm cùng với các loại thần thông.

Sức mạnh của Tô Mạch thậm chí không hề suy giảm.

Ngay cả vết thương do đối oanh với Chuẩn Đề trước đó cũng được Tam Quang Thần Thủy và Cửu Bí – Giả Tự Quyết khôi phục tức thì.

Vì vậy, cùng với thời gian không ngừng tăng lên, cuối cùng, Tô Mạch thương đâm ra như rồng, trực tiếp đâm xuyên Trượng Bát Kim Thân của Chuẩn Đề.

"A..." Tiếng kêu thảm thiết tức thì truyền ra.

Chuẩn Đề bị một thương đâm xuyên kim thân, đặc tính Thí Thần của Thí Thần Thương đã khiến hắn phải chịu đựng sát thương khó tưởng tượng ngay lập tức.

“Sức mạnh Thiên Đạo, gia trì thân ta.” Cuối cùng, để khôi phục vết thương, Chuẩn Đề không thể nhịn được mà động dụng sức mạnh Thiên Đạo.

Thánh Nhân Thiên Đạo, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, có thể động dụng sức mạnh tầng đó để khôi phục vết thương.

Nhưng... cũng có một mặt tệ.

Đó là, càng động dụng sức mạnh Thiên Đạo nhiều, bản nguyên Thiên Đạo càng tổn thất nhanh.

Dễ bị Hồng Quân đang chấp chưởng Thiên Đạo và các vị Thánh Nhân khác cũng ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo phát hiện.

Vì vậy, lúc ban đầu, Chuẩn Đề căn bản không định dùng thủ đoạn Thánh Nhân này.

Nhưng giờ thì không được nữa rồi.

Bị Tô Mạch cường thế áp chế, ngay cả kim thân cũng bị đâm xuyên.

Nếu không hồi phục, thất bại gần như đã định trước.

“Được, được, được, ngươi bức ta.

Ban đầu cứ nghĩ chỉ dùng sức mạnh cấp Hỗn Nguyên là có thể trấn áp, nhưng không đạt được tầng thứ đó.

Hôm nay, dù có bị Lão Sư phát hiện, bị Tam Thanh nhìn thấu, ta cũng phải chém giết ngươi!” “Chết đi cho ta!” Trong khoảnh khắc đó, Chuẩn Đề mượn sức mạnh Thiên Đạo bằng nguyên thần Thánh Nhân, gia trì lên người.

Sức chiến đấu của hắn lập tức tăng vọt một đoạn lớn.

Đồng thời, Trượng Bát Kim Thân bị đâm xuyên kia tuy bị sức mạnh hung sát xâm thực, nhưng nhanh chóng khôi phục như cũ dưới

sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Chuẩn Đề lại một lần nữa trở lại trạng thái sức chiến đấu đầy đủ.

Cùng lúc đó, sau khi đối phương sống lại với trạng thái đầy đủ, mắt Tô Mạch lại lóe lên một tia cười lạnh.

"Hừ, quả nhiên y như trong truyện, Thánh Nhân Thiên Đạo có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo bất tử bất diệt, xem ra lực hồi phục vô địch của ngươi đó." "Không, ta có Tam Quang Thần Thủy, Cửu Bí – Giả Tự Quyết, không hề kém cạnh, đã muốn chiến thì cứ triệt để trấn áp ngươi cho tốt!" Tô Mạch toàn thân tỏa ra ngũ hành quang mang, khí tức ngút trời, lại một lần nữa lao về phía Chuẩn Đề.

Hai người chiến đấu trên vòm trời.

Cùng với sự dao động chiến đấu càng lúc càng mãnh liệt, khiến Nhiên Đăng liên tục kêu khổ.

Thậm chí đến cuối cùng, bản thể của Nhiên Đăng cũng xuất hiện từng tia rạn nứt.

Chương 173

“Thánh Nhân à, ta kiên trì không nổi nữa rồi!” Một đạo truyền âm tức thì truyền vào tai Chuẩn Đề.

“Hãy kiên trì thêm một lát nữa, ta sẽ nhanh chóng trấn áp hắn!” Chuẩn Đề đáp lại, lại một lần nữa vận chuyển Thất Bảo Diệu Thụ trong tay.

Lần này khác với trước, Thất Bảo Diệu Thụ được tế xuất, tức thì diễn hóa ra một cây cao thông thiên.

Mức độ mênh mông của nó thậm chí đạt đến vạn trượng.

Đồng thời, dưới ánh sáng tinh mang thông thiên, bảy sắc quang mang gần như tràn ngập khắp mọi không gian.

Đây là chiêu sát thủ mạnh nhất của Chuẩn Đề, thôi động Thất Bảo Diệu Thụ bằng sức mạnh Thánh Nhân, khiến nó diễn hóa ra trạng thái mạnh nhất.

Giống như Tru Tiên Kiếm Trận được gia trì Kiếm Trận Đồ, có thể diễn hóa ra trận pháp sát phạt mạnh nhất thế gian vậy.

Thực tế, mỗi kiện Chí Bảo đều có trạng thái mạnh nhất của riêng mình.

Thái Cực Đồ, diễn hóa mạnh nhất, có thể tái tạo âm dương thế gian, trấn áp tất cả.

Bàn Cổ Phiên, dưới trạng thái mạnh nhất, có thể dao động tinh hà hỗn độn, v.v.

Còn về Tru Tiên Kiếm Trận, trong trận chiến Phong Thần, Thông Thiên còn động dụng bảo vật này để luyện lại địa hỏa thủy phong, đến mức Hồng Hoang cũng bị đánh nát vụn.

Thất Bảo Diệu Thụ tuy không ở tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng không hề tầm thường.

Đặc biệt là dưới sự liều mạng của Chuẩn Đề, quả thực khủng bố đến cực hạn.

Trong khoảnh khắc này, nhìn sức mạnh mạnh nhất của Chuẩn Đề hiển hiện, sắc mặt Tô Mạch cuối cùng cũng trở nên ngưng trọng.

"Ừm, đây chính là hình thái cuối cùng của Thất Bảo Diệu Thụ sao?

Sức chiến đấu dường như đã siêu việt Hỗn Nguyên Đại La sơ kỳ..." "Cũng được, đã như vậy, thì ta cũng thử khai mở trạng thái mạnh nhất của Tiên Thiên Chí Bảo Ngũ Hành vậy." Tô Mạch tâm tư khẽ động, cũng động dụng tất cả sức mạnh thôi động Ngũ Hành Liên Đài.

Thực tế, sức mạnh tối thượng của bảo vật này Tô Mạch từng động dụng rồi.

Ngũ Hành Lãnh Địa, Nghịch Chuyển Ngũ Hành.

Dưới sự kết hợp của hai sức mạnh lớn, có thể nghịch loạn tất cả sức mạnh xung quanh, khiến đối thủ không thể hấp thu.

Không, khi Tô Mạch triệt để khai mở hai sức mạnh lớn, khí tức của Thất Bảo Diệu Thụ cao vạn trượng kia lại tụt dốc đến ba phần.

Dù sao đi nữa... vạn vật trong thế gian Hồng Hoang, đặc biệt là linh khí, Ngũ Hành là một phần cấu thành quan trọng.

Tô Mạch nghịch loạn Ngũ Hành, nghiễm nhiên đã phong tỏa nguồn sức mạnh mà Thất Bảo Diệu Thụ hấp thu.

Vì vậy, chỉ dựa vào sức mạnh Thánh Nhân của Chuẩn Đề và sức mạnh bản thân của Thất Bảo Diệu Thụ, hắn tối đa chỉ có thể phát huy

bảy phần so với thời kỳ đỉnh phong.

"...Đã phong tỏa sức mạnh Hồng Hoang...

Chết tiệt!" Chuẩn Đề dễ dàng cảm ứng được sự biến hóa đó, lập tức nổi giận.

Không, sự việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể liều mạng chém giết mà thôi.

Trong khoảnh khắc, sức mạnh của hai người lại một lần nữa va chạm vào nhau.

Lần này, Tô Mạch diễn hóa ra thân thể vô địch gần trăm vạn trượng, dùng sức mạnh cấp Hỗn Nguyên điên cuồng công kích bản thể Thất Bảo Diệu Thụ cao vạn trượng kia.

Toàn bộ quá trình, giống như người khổng lồ đốn cây vậy, mỗi lần công kích đều có thể bẻ gãy, hủy diệt cành cây khổng lồ của Thất Bảo Diệu Thụ.

Cứ như vậy, liên tục công kích không biết bao nhiêu lần, tất cả cành cây của Thất Bảo Diệu Thụ vốn cực kỳ mênh mông đều bị đánh nát, hủy diệt.

Cho đến cuối cùng, một đạo quang mang chói lọi bùng phát, cả một vùng trời đất đột nhiên vang lên tiếng nổ khủng bố.

"Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc đó, bản thể Thất Bảo Diệu Thụ vạn trượng bị Tô Mạch cứng rắn đánh gãy thành hai khúc.

Chương 174

Đồng thời, dưới quang mang, Chứng Đạo Chi Bảo của Chuẩn Đề hóa thân biến đổi, trở về trạng thái ban đầu.

Nhưng, khi nó rơi vào tay Chuẩn Đề, lại đã thành hai đoạn.

"Phụt!" Đột nhiên, Chứng Đạo Chi Bảo bị hủy, Chuẩn Đề cuối cùng không chịu nổi, một ngụm máu Thánh Nhân phun ra từ miệng...

"A...

Ta giết ngươi!" Chứng Đạo Chi Bảo bị hủy, tâm thần Chuẩn Đề bị tổn thương, tâm cảnh cấp Hỗn Nguyên của hắn tức thì bị ảnh hưởng.

Cả người hắn như phát điên lao về phía Tô Mạch.

Nhưng, trạng thái này lại hoàn toàn không thể so sánh với trước, khí tức ít nhất đã tụt dốc ba phần.

Vì vậy, khi hai người lại một lần nữa chém giết, chỉ trong vài nhịp thở, Chuẩn Đề đã bị áp chế.

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Tiếng nổ lớn liên tục truyền ra.

Trời đất sụp đổ, tinh không vỡ nát.

Dưới sự va chạm không ngừng của sức mạnh cấp Hỗn Nguyên.

Ngay cả Nhiên Đăng, người đang chôn vùi một phương thế giới, ngăn cách bên ngoài, cũng cảm thấy tâm thần bị tổn thương, sức mạnh phong tỏa của hắn tức thì xuất hiện vết nứt.

"Chết tiệt, Tô Mạch quá mạnh rồi, ngay cả Thánh Nhân Chuẩn Đề cũng bị áp chế, Chứng Đạo Chi Bảo bị hủy!" "Tên này không biết vì sao trước đây thái độ với ta không mấy thân thiện, nếu Thánh Nhân Chuẩn Đề thất bại, tiếp theo e rằng ta cũng không được yên." Nhiên Đăng vừa nghĩ, lập tức có quyết định.

Dù sao, lần này hắn đã đứng về phía Chuẩn Đề, nếu ngay cả Chuẩn Đề cũng thất bại, Tô Mạch chắc chắn sẽ ra tay với hắn.

Chuyện tất nhiên.

Vì vậy... nhân lúc bây giờ rời khỏi đây là lựa chọn tốt nhất.

"Ong!" Sau khi có quyết định, Nhiên Đăng tức thì thu lại sức mạnh bản thân, kết giới chôn vùi trời đất kia lập tức biến mất.

Trong khoảnh khắc, sự dao động chiến đấu cấp Hỗn Nguyên khủng bố liền tản mát ra bốn phương tám hướng, nhanh chóng lan rộng, khiến một phương trời đất của thế giới Hồng Hoang liên tục xuất hiện dị tượng.

Cũng trong khoảnh khắc này.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn lại một lần nữa truyền ra.

Sức mạnh cuồng bạo của Tô Mạch và Chuẩn Đề tức thì xé rách Trượng Bát Kim Thân của Chuẩn Đề.

Trong khoảnh khắc đó, hàng tỷ phù văn vàng rực tản mát khắp nơi, uy áp Thánh Nhân bị đánh tan nát.

Còn về Chuẩn Đề, sau khi Trượng Bát Kim Thân vỡ nát, cuối cùng lộ ra thân thể Thánh Nhân.

Chương 175

"A..." Tiếng kêu thảm thiết tức thì truyền ra từ miệng hắn.

Đồng thời, Chuẩn Đề bị kim thân bị đánh nát cường thế cuối cùng cũng tỉnh táo từ trạng thái phát điên trước đó.

Hắn cảm ứng được Nhiên Đăng độn chạy sau đó.

Tự biết không địch lại, thân thể Thánh Nhân lập tức diễn hóa ánh sáng độn muốn bỏ trốn.

"Chạy đi đâu, hôm nay đã xé rách mặt mũi, vậy thì chiến đến cùng, ta muốn xem rốt cuộc Thánh Nhân có thật sự bất tử bất diệt không!" Tô Mạch nhanh mắt nhanh tay, trong khoảnh khắc Chuẩn Đề độn chạy, Ngũ Hành Lãnh Địa lại một lần nữa phát động, bao phủ Chuẩn Đề.

Cùng lúc đó.

Trong khoảnh khắc Chuẩn Đề thất bại, Trượng Bát Kim Thân vỡ nát, vô số Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang cũng cảm ứng được sự dao động chiến đấu cấp Hỗn Nguyên đó.

Đặc biệt là Tam Thanh là người đầu tiên cảm ứng được.

Dù sao nơi đây không xa Côn Luân, sau khi Nhiên Đăng trốn thoát, không còn phong tỏa, dư ba khủng bố tự nhiên nhanh chóng lan đến Côn Luân.

Không... chỉ trong một khoảnh khắc, Tam Thanh đang tọa thiền trong đạo trường Thánh Nhân trên Côn Luân đồng loạt mở đôi mắt.

"Hừm... khí tức Thánh Nhân, Chuẩn Đề, tên đó đang chém giết với ai?" Nguyên Thủy khẽ nhíu mày, sau khi lên tiếng lập tức thôi diễn một trận.

“Hiện nay sáu vị Thánh Nhân đã quy vị, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng xuất thân từ phương Tây, ba người chúng ta lại ở Côn Luân, còn lại chỉ có Nữ Oa.” “Không, cỗ sức mạnh chiến đấu với Thánh Nhân kia cuồng bạo, ẩn chứa sức mạnh điên đảo Ngũ Hành...

Ồ, khoan đã, Ngũ Hành, không hay rồi, tiểu tử Tô Mạch!” Giọng Thông Thiên vừa dứt, đột nhiên đứng bật dậy.

Còn về Lão Tử, tuy tạm thời không nói một lời, nhưng ánh tinh mang lóe lên trong mắt rõ ràng đã thôi diễn ra tất cả.

“Chuẩn Đề đúng là đáng chết, chạy đến địa giới phương Đông của chúng ta chặn giết đệ tử của ta, hừ, hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy thế nào là Bàn Cổ chính tông!” Lão Tử lần này thật sự nổi giận.

Bản thân vốn là tính cách vô vi tùy tính, tất cả tùy duyên định, vạn sự vạn vật đều có mệnh số.

Nhưng duy chỉ có đồ đệ này là bảo bối vô cùng, Chuẩn Đề lần trước trên Phân Bảo Nhai chặn giết Tô Mạch, lấy lớn hiếp nhỏ cũng nhẫn nhịn cho qua.

Lần này, hắn càng bất chấp lớn nhỏ, dùng uy Thánh Nhân ức hiếp đồ đệ.

Quả thực không thể dung nhẫn.

Không, sau khi Lão Tử nổi giận, trực tiếp khẽ rên một tiếng, sau đó liền diễn hóa kim kiều biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đồng loạt nổi giận.

Tô Mạch chính là đệ tử mà Tam Thanh nhất mạch coi trọng nhất, tuy không thể thành Thánh Nhân Thiên Định, nhưng việc bước vào Hỗn Nguyên căn bản không thành vấn đề.

Nếu hôm nay bị Chuẩn Đề chặn giết, quả thực là tổn thất lớn nhất từ trước đến nay của Tam Thanh nhất mạch.

Vì vậy, sau khi Lão Tử biến mất, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cũng mang theo sát ý vô tận lao đi.

Ngày hôm đó, trên Thánh Sơn Côn Luân, ba đạo thánh quang ngút trời, mang theo sát ý vô tận độn đi về phía xa.

Khiến những chúng sinh Hồng Hoang đang triều bái Thánh Nhân không khỏi hoang mang.

Nhưng, dưới chân Thánh Nhân, tự nhiên không dám làm càn, dù thấy Tam Thanh rời đi, nhưng vẫn kiên trì chờ đợi dưới chân Côn Luân Sơn.

Cùng lúc đó.

Đại chiến giữa Tô Mạch và Chuẩn Đề, sự dao động sức mạnh của nó không chỉ kinh động Tam Thanh, mà các Đại Thần Thông Giả khác cũng đồng loạt chấn động.

Tại Wa Hoàng Cung ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời, Nữ Oa đột nhiên tỉnh lại từ nhập định, sau một hồi thôi diễn trong lòng chấn kinh, trên khuôn mặt tươi cười tức thì lộ ra vẻ do dự.

Nhưng, sau một lát lại thở dài một tiếng.

Chương 176

"Năm xưa ngươi mưu tính ta, cướp đi một tia khí vận Nhân tộc cuối cùng của ta, ta là Thánh Nhân, sao có thể không biết?" "Tầng khí vận Nhân tộc cuối cùng ta tự nhiên biết không giữ được, nhưng, năm xưa ngươi mưu tính, dường như đã tính toán rõ ràng tất cả." "Chẳng lẽ vì vậy, nên mới muốn làm như vậy sao?" "Cũng được, Nhân tộc dù sao cũng là chủng tộc ta tạo ra, tuy khí vận không nằm trong tay ta, nhưng ít nhất có thể hộ đạo cho họ, hôm nay gặp Chuẩn Đề..." "Ta, hãy ra tay một lần nữa vậy, hy vọng ngươi có thể thiện đãi Nhân tộc." Cuối cùng, Nữ Oa đứng dậy, diễn hóa kim mang, trực tiếp từ ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời giáng xuống.

Cùng lúc đó, tại thế giới phương Tây, trên Linh Sơn.

Tiếp Dẫn đang nhập định lĩnh ngộ đạo tịch diệt đột nhiên tỉnh lại, nhìn về phương Đông, sau một hồi thôi diễn trong lòng lại đột nhiên kinh hãi.

"Hừm, sư đệ...

đang tranh phong với Tô Mạch thuộc Tam Thanh nhất mạch?" "Không hay rồi, sự dao động sức mạnh này chắc chắn đã kinh động Tam Thanh, với tính cách bao che của ba người đó, nếu sư đệ chấn sát Tô Mạch, Tam Thanh chắc chắn sẽ nổi giận với ngươi." Tiếp Dẫn vừa nghĩ, lập tức ngự giá Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nhanh chóng độn đi về phía phương Đông.

Cùng lúc đó!

Khi các phương đều vận động, các Thánh Nhân đều đồng loạt chấn động.

Tô Mạch lại đã dùng Ngũ Hành Lãnh Địa nhốt Chuẩn Đề.

Đồng thời, dưới sự nghiền ép cường thế, dùng sức mạnh vô địch tức thì đánh nát thân thể Thánh Nhân của Chuẩn Đề.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn, quét khắp cả một vùng trời đất.

Cùng một lúc, sau khi thân thể Thánh Nhân của Chuẩn Đề bị đánh nát, tiếng kêu thảm thiết cũng tức thì vang lên.

"A...

Tô Mạch, ta lấy Thiên Đạo lập thề, không chết không ngừng nghỉ với ngươi!" "Ta là Thánh Nhân quả vị, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, dù có hủy diệt nhục thân của ta, ta cũng có thể tức thì khôi phục, không thể giết chết ta!" "Sức mạnh Thiên Đạo, Thánh Nhân đạo quả, ngưng tụ cho ta!" Chuẩn Đề dưới tiếng kêu thảm thiết, liên tục gào thét.

Oành!

Trên vòm trời, mắt trời ngưng tụ.

Một đạo ánh sáng đạo quả màu vàng chiếu xuống, trực tiếp rơi lên nguyên thần Chuẩn Đề.

Nguyên thần Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, nhưng không có nghĩa là trong bản thể không có nguyên thần.

Nguyên thần ký thác trong Thiên Đạo thực chất là một phần dấu ấn nguyên thần Thánh Nhân được Hồng Mông Tử Khí bao bọc.

Cũng chỉ có dấu ấn mới có thể khiến hắn động dụng sức mạnh Thiên Đạo, ngưng tụ bản thân.

Đương nhiên, làm như vậy lại đang tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo.

Tuy Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân liền bất tử.

Nhưng nếu vượt quá một lượng cấp nhất định, sau khi bản

nguyên Thiên Đạo bị tổn thương nghiêm trọng, vẫn không thể nhanh chóng tái tạo thân thể Thánh Nhân.

Dù sao, vạn sự vạn vật đều có định luật vận hành nhất định, Thiên Đạo cũng không thoát khỏi vận hành quy tắc Hồng Hoang.

Nếu bản nguyên Thiên Đạo thật sự khô kiệt nghiêm trọng, vậy thì Chuẩn Đề căn bản không thể sống lại, chỉ có thể tồn tại dưới trạng thái dấu ấn nguyên thần trong Thiên Đạo.

Đây chính là nguyên do Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Trong khoảnh khắc này.

Khi Chuẩn Đề động dụng sức mạnh Thiên Đạo để khôi phục thân thể Thánh Nhân, mắt Tô Mạch lại lóe lên từng tia tinh mang.

"Quả nhiên Thánh Nhân có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo để khôi phục thân thể Thánh Nhân." "Không, sức mạnh hẳn phải có một lượng cấp nhất định, Thiên Đạo dù có mạnh đến mấy, cũng không thể vô hạn cấp cho ngươi khôi phục." "Huống chi, trong Thiên Đạo có dấu ấn nguyên thần của hắn tồn tại, thậm chí, nếu ảnh hưởng đến mức độ vận hành của Thiên Đạo, Hồng Quân đều có thể đích thân ra tay." "Ừm, phải tốc chiến tốc thắng, tên này tạm thời không thể giết chết, nhưng, Nhiên Đăng đã độn chạy, sự dao động sức mạnh của đại chiến chắc chắn đã dẫn đến sự chú ý của các Thánh Nhân khác." "Nếu ta đánh nát hắn thêm vài lần, cũng gián tiếp làm suy yếu sức mạnh quy tắc Thiên Đạo, đối với mưu tính Luân Hồi sau này lại có lợi ích cực lớn." Tô Mạch tinh thông kế sách, và quen thuộc thần thoại Hồng Hoang, trong lúc ý niệm dũng động, nhanh chóng nhân cơ hội đánh nát Chuẩn Đề để suy yếu sức mạnh Thiên Đạo.

Dù sao tiếp theo hắn sẽ mưu tính Luân Hồi, lúc đó tất nhiên sẽ bị Hồng Quân để mắt tới.

Người này đã lấy thân hợp đạo, có sức mạnh quyền hành chấp chưởng Thiên Đạo, có thể nói, Thiên Đạo càng mạnh, hắn càng mạnh.

Nếu có thể suy yếu sức mạnh Thiên Đạo, cũng là suy yếu sức mạnh của Hồng Quân.

Vì vậy, trước khi các Thánh Nhân khác can thiệp, nhất định phải đánh nát Chuẩn Đề thêm vài lần mới được.

Trong khoảnh khắc này, sau khi Chuẩn Đề khôi phục, trên mặt Tô Mạch lại lộ ra vẻ trào phúng.

Chương 177

"Hừ, Chuẩn Đề, dù Thánh Nhân bất tử bất diệt, có thể động dụng sức mạnh Thiên Đạo để khôi phục, nhưng ta đã có thể đánh nát ngươi một lần, sẽ có lần thứ hai, thứ ba." "Chẳng lẽ, ngươi thật sự nghĩ mất Thất Bảo Diệu Thụ, Trượng Bát Kim Thân rồi, sức mạnh có thể trở lại đỉnh phong như trước sao?

Thật nực cười." "Đã muốn tìm chết, vậy hôm nay ta sẽ thành toàn cho ngươi." Giọng nói vừa dứt, Tô Mạch lại một lần nữa ra tay.

Ngũ Hành Lãnh Địa – Nghịch Chuyển Ngũ Hành.

Dưới sự bao phủ của hai sức mạnh lớn, tốc độ hấp thu sức mạnh trời đất của Chuẩn Đề thậm chí chỉ bằng khoảng ba phần so với bình thường.

Nếu không có cảnh giới Thánh Nhân chống đỡ, ngay cả một phần cũng không hấp thu được.

Vì vậy... dưới sự áp chế của hai lực lượng lớn, Chuẩn Đề dù đã khôi phục thân thể Thánh Nhân, cũng đang ở trạng thái yếu nhất từ trước đến nay.

"Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, Tô Mạch lại một lần nữa lao đi.

Từng đợt dao động lực lượng khủng bố quét xuống.

Đặc tính đặc biệt của Thí Thần Thương hoàn toàn bùng phát.

Mỗi lần công kích của Tô Mạch đều có thể để lại vết thương không thể khôi phục trên người Chuẩn Đề.

Cứ như vậy, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần.

Hơn trăm lần công kích, nhanh chóng, thân thể Thánh Nhân tôn quý

của Chuẩn Đề tức thì chia năm xẻ bảy, lại một lần nữa bị Tô Mạch đánh nát.

"A...

Không thể giết ta, sức mạnh Thiên Đạo, Thánh Nhân đạo quả, ngưng tụ cho ta!" Chuẩn Đề bị giết đến phát điên, lại một lần nữa động dụng sức mạnh Thiên Đạo, tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo để tái tạo thân thể Thánh Nhân.

Nhưng, làm như vậy chỉ là công dã tràng.

Bởi vì Tô Mạch có sức mạnh ý chí nở ra Đạo Quả Thập Nhị Phẩm, mỗi lần công kích đều là đỉnh phong.

Thêm vào đó, dưới tình hình Chuẩn Đề yếu đi Tô Mạch mạnh lên, Chuẩn Đề lại một lần nữa tức thì bị áp chế.

"Ầm ầm!" Lần thứ hai thân thể Thánh Nhân bị đánh nát.

Lần thứ ba thân thể Thánh Nhân bị đánh nát.

Lần thứ tư, lần thứ năm...

Cứ như vậy, trong thời gian ngắn ngủi, Tô Mạch cường thế nghiền ép, liên tục đánh nát Chuẩn Đề chín lần.

Trong khoảnh khắc Chuẩn Đề chuẩn bị tái tạo thân thể Thánh Nhân, lại đột nhiên cảm ứng được ý chí Thiên Đạo xuất hiện sự dao động kịch liệt.

Dường như... sức mạnh tổn thất quá nhanh, đã dẫn đến sự bất mãn của ý chí Thiên Đạo.

Cùng lúc đó.

Trong khoảnh khắc Chuẩn Đề bị liên tục đánh nát, lần thứ chín tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và các Thánh Nhân khác đang lao về phía này đều đồng thời chấn động, dấu ấn nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo của họ tức thì cảm ứng được tất cả.

"Chuyện gì vậy?

Bản nguyên Thiên Đạo chảy đi nghiêm trọng, Chuẩn Đề... chẳng lẽ bị đánh nát rồi?" Nguyên Thủy đột nhiên dừng lại, dùng sức mạnh Thánh Nhân thôi diễn.

"Ừm, chín lần, ta cảm ứng Chuẩn Đề đã dùng Thánh Nhân đạo quả động dụng chín lần bản nguyên Thiên Đạo để tái tạo thân thể Thánh Nhân...

Không phải chứ, hắn là Thánh Nhân, trong Hồng Hoang trừ chúng ta đồng cấp ra, ai có thể đánh nát hắn?" "Thật sự đang chiến đấu với tiểu tử Tô Mạch sao?" Trên mặt Thông Thiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 178

Nhưng, khi hai người vừa dứt lời, mắt Lão Tử lại lóe lên tinh mang.

"Khí tức sức mạnh, đồ nhi Tô Mạch không tệ, không, cực kỳ thăng hoa, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong đã có sức chiến đấu cấp Hỗn Nguyên." "Xem ra lần này thu hoạch không nhỏ nha." Lão Tử thôi diễn ra kết quả xong, trên mặt lộ ra nụ cười hân hoan.

Dù sao Tô Mạch cũng là đồ đệ của hắn mà.

Đệ tử càng mạnh, làm sư tôn càng có mặt mũi.

Đương nhiên, Tô Mạch đánh nát Chuẩn Đề, làm suy yếu sức mạnh bản nguyên Thiên Đạo, nhưng lại không thể tiếp tục nữa.

Nếu không thì nhất định sẽ kinh động Hồng Quân, lúc đó thật sự không dễ dàng kết thúc.

Bởi vì lần trước, Hồng Quân vì chuyện Tô Mạch muốn nghịch chuyển đại thế Hồng Hoang mà đích thân can thiệp, lần này lại nghiền ép Chuẩn Đề, tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo, hiển nhiên Hồng Quân sẽ không ngồi yên bỏ mặc.

Lúc đó dù có Tam Thanh che chở, không có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng Tô Mạch cũng cực kỳ có khả năng sẽ bị Hồng Quân mang đi, dù sao, sau khi Tô Mạch đạt đến tầng thứ này, đã trở thành nhân tố bất ổn định trong Hồng Hoang rồi.

Không, Lão Tử ý niệm khẽ động, truyền âm pháp cho Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Sau đó ba người trực tiếp tăng tốc độ độn đi về phía chiến trường.

Cùng lúc đó...

Nữ Oa và Tiếp Dẫn, với tư cách Thánh Nhân, tự nhiên cũng cảm nhận được bản nguyên Thiên Đạo không ngừng bị suy yếu.

Trong nhất thời, sắc mặt hai người đều khác nhau.

Người trước, đôi mắt đẹp liên tục tỏa sáng rực rỡ, vốn định ra tay một lần nữa, giúp Tô Mạch hóa giải một kiếp, để sau này hắn chiếu cố tốt Nhân tộc.

Nhưng điều khiến Nữ Oa bất ngờ là Tô Mạch lại có sức mạnh trấn áp Thánh Nhân, vừa phát hiện ra, Nữ Oa lập tức cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Nhưng, sau một hồi suy nghĩ, lại cứng rắn dừng bước chân.

"Trận đại chiến này chắc chắn sẽ có ba vị Sư huynh can thiệp, Tô Mạch dù là đệ tử của ta, nhưng nếu bản nguyên Thiên Đạo chảy đi quá nhiều, nhất định sẽ kinh động Lão Sư." "Vì vậy ba vị Sư huynh chắc chắn sẽ không để trận đại chiến này tiếp tục bùng phát." "Ta trước đây có chút giới hạn với Tô Mạch, bây giờ xuất hiện, không phải là lúc, đợi sau này thì hơn." Tâm tư khẽ động, thân ảnh Nữ Oa cuối cùng lóe lên, trực tiếp độn đi về phía đạo trường ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời.

Còn về Tiếp Dẫn, giờ khắc này lại càng lúc càng sốt ruột.

Phương Tây cách phương Đông vốn rất xa, giờ đây trong cảm ứng, Chuẩn Đề lại đã động dụng chín lần sức mạnh bản nguyên Thiên Đạo để khôi phục thân thể Thánh Nhân.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ kinh động Hồng Quân.

Hắn và Chuẩn Đề vốn không được Hồng Quân ưu ái, dù đã chứng đạo thành Thánh, hiện tại cũng chỉ là một ký danh đệ tử mà thôi.

Lúc đó, Hồng Quân bị kinh động, khi trừng phạt Tô Mạch tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua Chuẩn Đề.

Không chừng cả hai người đều sẽ bị mang đến Tử Tiêu Cung để chịu trừng phạt.

Hai người họ từng phát ra bốn mươi tám đại hoành nguyện, mượn công đức Thiên Đạo mà thành Thánh.

Trong số đó hoành nguyện là khiến phương Tây hưng thịnh, phát triển khí vận phương Tây, khiến thế gian không còn bệnh khổ nữa.

Nếu Chuẩn Đề bị mang đi, chỉ bằng một mình Tiếp Dẫn, thật khó hoàn thành những hoành nguyện đó.

Vì vậy, dưới sự liên lụy, lúc đó quả vị Thánh Nhân cũng có thể bị ảnh hưởng.

Dù sao, hướng trời mượn công đức, tương đương với việc vay nặng lãi, cuối cùng cũng phải trả.

Đây cũng là lý do vì sao hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi chứng đạo ba lần năm lượt tranh đoạt khí vận với phương Đông, phát triển phương Tây.

Hai người họ chỉ có như vậy, mới có thể cắt đứt mối liên hệ nhân quả công đức giữa họ và Thiên Đạo.

Cùng lúc đó.

Khi các vị Thánh Nhân lớn đều đưa ra phản ứng của riêng mình.

Chương 179

Những Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang cũng đồng dạng bị chấn động.

Đặc biệt là hai vị Thiên Đế của Yêu tộc.

Giờ khắc này, trong Cổ Thiên Đình.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuy lần trước bị Tô Mạch đánh nát Kim Ô chi thân, nhưng cuối cùng vẫn giữ lại được nguyên thần.

Hai người họ, với tư cách là nhân vật chính của Yêu Lượng Kiếp, tự nhiên có khí vận bản nguyên Hồng Hoang bao phủ.

Dù mỗi lần đều bị người khác đánh cho tơi bời, suy yếu, thậm chí chỉ còn lại Kim Ô nguyên thần... nhưng chỉ cần không vẫn lạc, đều sẽ có đại khí vận bên mình, từ đó nhanh chóng khôi phục.

Không hề nghi ngờ, đây là quyết định của Hồng Hoang... không thể nghịch chuyển.

Vì vậy.

Hai người họ, trong thời gian Tô Mạch hộ đạo Nhân tộc năm trăm năm sau khi đại kiếp Nhân tộc kết thúc, nhanh chóng khôi phục, và trở lại đỉnh phong.

Giờ khắc này...

Trong Thiên Đế Cung ở Cổ Thiên Đình.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảm ứng Tô Mạch đã đạt đến mức độ giao chiến Thánh Nhân, thậm chí nghiền ép, lại đồng thời kinh hãi.

“Đại huynh, Tô Mạch hiện nay đã đạt đến bước này, với sức lực của chúng ta, e rằng báo thù vô vọng rồi.” Đông Hoàng Thái Nhất vừa nói, trên mặt lộ ra vẻ khổ sở.

“Ai... cũng được, đã như vậy, thì chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn vậy, năm xưa trong trận chiến đại kiếp Nhân tộc, chúng ta tuy cuối cùng thất bại, nhưng việc luyện chế Đồ Vu Kiếm từ linh hồn nhân loại cuối cùng cũng đủ rồi.” “Đợi khi tu vi chúng ta tiến thêm một bước, tự nhiên có thể động dụng linh hồn nhân loại trong Nhiếp Hồn Thạch để luyện chế Đồ Vu Kiếm.” “Còn nữa, việc tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư và Hồng Mông Tinh Hà phải làm càng sớm càng tốt, chỉ có khai sáng ra Tiên Thiên Sát Phạt Đại Trận của Yêu tộc chúng ta mới có thể đối kháng với Đô Thiên Thần Sát của Vu tộc...” “Lúc đó, chỉ cần có thể diệt trừ Vu tộc, chúng ta mượn khí vận của chủng tộc duy nhất để xông lên Hỗn Nguyên, cũng không phải không có cơ hội tranh phong một phen với Tô Mạch kia.” Đế Tuấn lập tức mở miệng.

“Ừm, cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là trong lòng ta không cam tâm, Tô Mạch rõ ràng không bằng chúng ta, vì sao lại trưởng thành nhanh đến vậy?

Thật sự không hiểu.” Đông Hoàng Thái Nhất lại một lần nữa mở miệng.

“Ai... tạm thời để hắn ngông cuồng vậy.” Đế Tuấn thở dài...

Nhưng, vừa dứt lời, một đạo hắc vụ lại đột nhiên hiện ra.

“Tô Mạch kia là biến số, lại có Tam Thanh khí vận bảo hộ.” “Ngươi, hiện nay đã có được vài phần khí vận Nhân tộc, tự nhiên thế không thể cản, nhưng, nếu ngươi muốn tranh phong với hắn, ta lại có một biện pháp khả thi.” Đột nhiên, khi giọng nói từ trong hắc vụ truyền ra, một thân ảnh lại từ bên trong bước ra.

“Hừm...

Lo Hầu, tuy ngươi lần trước đã giúp bản đế khôi phục nhục thân, và trở lại tu vi đỉnh phong, nhưng, chúng ta là chủ của Yêu tộc, con của thiên mệnh." "Thời đại của ngươi đã qua rồi, nếu không phải ngươi chỉ là một đạo ma niệm...

đừng hòng mưu tính chúng ta, nếu không, nhất định sẽ không tha cho ngươi." Sắc mặt Đế Tuấn lạnh đi, lập tức nhìn về phía thân ảnh ngưng tụ từ đạo ma niệm trước mặt.

Người này, chính là Lo Hầu.

Có lẽ, là một đạo ma niệm được bản nguyên Hồng Hoang ngưng tụ ra.

Do Tô Mạch ban đầu có ý niệm muốn nghịch chuyển đại thế Hồng Hoang, đánh nát Đế Tuấn, Thái Nhất hai người, bản nguyên Hồng Hoang để đại thế có thể tiếp tục diễn ra, lại ngưng tụ ra một đạo ma niệm.

Đương nhiên, nguyên nhân làm như vậy thực ra giống như hệ thống tự mình tu sửa vậy, thuộc về bản năng, mục đích tuy giống với Hồng Quân dùng sức mạnh Thiên Đạo chủ động thôi động đại thế Hồng Hoang, nhưng lại không thể so sánh được.

Cũng có liên quan đến việc Tô Mạch ban đầu luyện hóa Thí Thần Thương bên trong đạo ý thức bản nguyên Ma Đạo được sinh ra.

Nếu không có việc Tô Mạch để Thí Thần Thương sinh ra một tia ý thức bản nguyên Ma Đạo, và luyện hóa nó, có lẽ bản nguyên Hồng Hoang sẽ không trong minh minh trung ngưng tụ ra Lo Hầu.

Bởi vì...

Chương 180

Lo Hầu cuối cùng chết theo Đạo, bản nguyên của hắn toàn bộ bị thế giới Hồng Hoang hấp thu.

Chính Tô Mạch đã sát lục ức vạn Yêu tộc, khi hoàn mỹ Thí Thần Thương đã sinh ra một đạo ma niệm vô ý thức mới 'đánh thức' ma niệm của Lo Hầu.

Hoặc giả, đây vốn là một loại bản năng tự tu sửa đại thế Hồng Hoang của bản nguyên Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc này...

Sau khi Lo Hầu bị Đế Tuấn quát mắng, cũng không tức giận, trên mặt đầy ý cười nói: "Ha ha, ta không có ác ý, các ngươi không cần cố kỵ, ta tự nhiên biết thời đại của ta đã qua, và chỉ là một đạo ma niệm, không thể gây hại cho các ngươi." "Các ngươi ban đầu Kim Ô chi thân bị hủy, không phải cũng do ta chỉ dẫn mà khôi phục sao?" "Còn về việc lần này hiện thân, tự nhiên là có chuyện quan trọng hơn muốn nói, liên quan đến việc liệu các ngươi có thể chiến thắng Vu tộc, thậm chí là Tô Mạch kia, vì vậy, nếu các ngươi có hứng thú, không ngại nghe thử vậy." Lo Hầu là người khai sáng Ma Đạo, trong giọng nói của hắn tự nhiên tràn đầy sức mạnh dụ hoặc vô tận.

Nếu không, năm xưa khi tranh đấu Đạo Ma, Khai Thiên Tam Tộc cũng sẽ không bị mê hoặc đến mức xoay chuyển như chong chóng.

Trong khoảnh khắc này, khi giọng nói của Lo Hầu vừa dứt, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại nhìn nhau.

"Đã như vậy, thì không ngại nói thẳng vậy, chỉ cần có thể khiến hai huynh đệ chúng ta trấn áp tên kia, thậm chí xóa sổ Vu tộc khỏi thế giới Hồng Hoang." "Ngày hai huynh đệ chúng ta chứng đạo Hỗn

Nguyên, nhất định sẽ vì ngươi mà khôi phục ma khu." Đế Tuấn lập tức mở miệng.

"Tốt... có hai vị Thiên Đế nói vậy là đủ rồi." "Thực ra phương pháp của ta có ba điểm lợi ích cho hai người." "Thái Âm Thái Dương là do hai mắt của Bàn Cổ hóa thành, không lâu trước đó, kẻ chém giết Hỗn Độn Âm Dương Thần Ma lại hấp thu bản nguyên âm dương." "Hai vị Thiên Đế được Thái Dương Tinh dựng dục, đại diện cho cực dương của Hồng Hoang, nếu có thể kết hợp với Thái Âm đại diện cho cực âm của Hồng Hoang, dưới sự cộng tế âm dương, tu vi chắc chắn sẽ bạo tăng." "...Đó là điểm thứ nhất." "Còn về điểm thứ hai thì, Thái Âm Thái Dương kết hợp, là Thiên Hôn đầu tiên trong quy tắc Hồng Hoang, có vô lượng công đức gia trì hai vị, nếu có thể thành công, cũng có thể khiến các ngươi tiến thêm một bước, ngưng tụ Công Đức Kim Luân." "Điểm thứ ba, lại cũng là điểm quan trọng nhất." "Khi ta trước đây chỉ dẫn các ngươi khôi phục Kim Ô chi thân từng nói, Vu tộc có Đô Thiên Thần Sát, Yêu tộc nếu không có đại trận Tiên Thiên cùng tầng thứ, dù đã luyện chế Đồ Vu Kiếm, cũng không thể thực sự tranh phong với chúng, vì vậy, cần hai vị Thiên Đế tạo ra một tòa đại trận Tiên Thiên có thể sánh ngang Đô Thiên Thần Sát." "Hà Đồ Lạc Thư bên trong dựng dục Hồng Mông Chu Thiên Tinh Thần, Đông Hoàng Chung bên trong lại có dấu ấn tàn khuyết của Hỗn Độn Đại Đạo tồn tại, hai thứ tham ngộ dưới đó, lại có thể ngộ ra chí lý." "Nhưng... nếu lại dùng Thái Âm Thái Dương hai tòa tinh cung làm mắt trận, thì sức mạnh đại trận mới thực sự cùng một tầng thứ với Đô Thiên Thần Sát, vì vậy, cực âm cực dương kết hợp, đối với các ngươi chỉ có lợi, không có hại." Ma niệm Lo Hầu một hơi nói hết phương pháp ra.

Khi giọng nói vừa dứt, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại linh quang chợt lóe, lộ ra vẻ chợt nhận ra.

“Tốt... tốt... tốt, Thái Âm Thái Dương kết hợp, Thiên Hôn đầu tiên của Hồng Hoang, hẳn là mệnh số trời định của chúng ta, đã như vậy, thì ta sẽ đi tranh đoạt Thái Âm Tinh vậy.” Đế Tuấn là người nóng tính, dưới tiếng cười lớn, không đợi Lo Hầu đáp lại, trực tiếp dẫn Đông Hoàng Thái Nhất rời khỏi Thiên Đế Cung.

Còn về Lo Hầu, nhìn hai người biến mất xong, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười.

“Hồng Quân à Hồng Quân, năm xưa tranh đấu Đạo Ma tuy ta thất bại, nhưng ngươi trăm phương ngàn kế cũng không ngờ ta sẽ vì cái biến số (Tô Mạch) mà trở lại Hồng Hoang chứ?

Hãy đợi đấy, trước khi ngươi chân chính hợp đạo, ta nhất định sẽ dâng lên ngươi một món đại lễ.” Lo Hầu lẩm bẩm một cách âm trầm, khi giọng nói vừa dứt, thân ảnh ngưng tụ từ ma niệm của hắn lại ầm ầm tan ra, biến mất không thấy tăm hơi...

Cùng lúc đó, bên phía Tô Mạch.

Đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, giao chiến với Chuẩn Đề ở trạng thái đầy đủ, sau khi đánh nát thân thể Thánh Nhân của hắn chín lần.

Khí tức của Chuẩn Đề tức thì rơi xuống đáy vực.

Dù vẫn có thể câu thông với dấu ấn ký thác trong Thiên Đạo, dùng bản nguyên Thiên Đạo để tái tạo thân thể Thánh Nhân.

Nhưng dường như cũng đã đạt đến giới hạn có thể động dụng.

Vì vậy, sau khi bị chém lần thứ chín, tốc độ tái tạo thân thể Thánh Nhân lại càng lúc càng chậm.

Toàn bộ quá trình, mất đến mười nhịp thở mà vẫn chưa thành công.

Lúc đó, Chuẩn Đề cuối cùng cũng tỉnh táo từ trạng thái phát điên trước đó, biết rằng Tô Mạch trước mặt không thể địch lại.

Vì vậy... trong khoảnh khắc tái tạo thân thể Thánh Nhân lần thứ mười, hắn căn bản không dây dưa với Tô Mạch, trực tiếp diễn hóa thánh quang độn đi về phía xa.

"Hừ, ta, đã xé rách mặt mũi rồi, vậy tự nhiên không chết không ngừng nghỉ." "Chạy, ngươi nghĩ có khả năng sao?" Tô Mạch diễn hóa Ngũ Hành Lãnh Địa lại một lần nữa bao phủ hắn.

Trong thời gian ngắn ngủi ngăn cản Chuẩn Đề độn chạy, lại một lần nữa lao đi.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ lớn lại một lần nữa truyền ra, Chuẩn Đề bị Tô Mạch trực tiếp kiềm chế, tiếp tục lặp lại kịch bản bị chém trước đó.

Nhưng, trong khoảnh khắc sắp chém nát Chuẩn Đề lần thứ mười, ba đạo quang mang lại từ xa đến gần xuất hiện trên bầu trời.

"Đồ nhi...

Chương 181

bản nguyên Thiên Đạo chảy đi nghiêm trọng, nếu tiếp tục như vậy, nhất định sẽ kinh động Lão Sư, dừng lại đúng lúc đi." Giọng Lão Tử từ tốn truyền ra.

"Không sai, Lão Sư hiện nay đã lấy thân hợp đạo đến thời khắc quan trọng, nếu kinh động Lão Sư, nhất định sẽ dẫn đến nổi giận, lúc đó tránh không khỏi sẽ có trừng phạt, Sư điệt Tô Mạch hôm nay tạm tha Chuẩn Đề đi." Thông Thiên cũng mở miệng.

Còn về Nguyên Thủy, tuy không nói gì, nhưng thái độ cũng đồng dạng như vậy.

Tam Thanh tuy cũng chướng mắt Chuẩn Đề lấy lớn hiếp nhỏ, ba lần bảy lượt gây phiền phức cho Tô Mạch.

Nhưng vì không muốn dẫn đến sự phẫn nộ của Hồng Quân, nên chỉ có thể ra mặt can thiệp.

"Ừm, đã Lão Sư đã mở miệng, đệ tử cũng chỉ có thể làm theo." "Nhưng, Chuẩn Đề lấy lớn hiếp nhỏ, nhiều lần ức hiếp ta lại không thể dễ dàng bỏ qua cho hắn." "Thế này đi, đã thích gây chuyện ở phương Đông của ta, vậy cứ ở lại phương Đông vậy." "Vì vậy, đệ tử xin Lão Sư, hai vị Sư thúc đồng thời ra tay, phong ấn tên này ở đây mười vạn năm để trừng phạt vậy." Tô Mạch lập tức đáp lại.

Thực tế, đến giờ, tuy không thể triệt để chém giết Chuẩn Đề, nhưng việc khiến hắn động dụng chín lần bản nguyên Thiên Đạo để khôi phục thân thể Thánh Nhân cũng đã đủ rồi.

Nhưng, tuy tạm thời không thể chém giết Chuẩn Đề, nhưng lại có thể khiến Tam Thanh đồng thời ra tay phong ấn hắn.

Mười vạn năm thời gian, vừa đúng lúc có thể khiến Tô Mạch hoàn thành sự thuế biến của nhục thân nở ra Thập Nhị Phẩm Cực Cảnh.

Ba đại hệ thống tu luyện đạt đến ba mươi sáu phẩm, chỉ bằng sức mạnh bản thân thậm chí đã ẩn ẩn siêu việt tầng cấp Hỗn Nguyên rồi.

Đồng thời, tiếp theo hắn còn muốn mưu tính Luân Hồi.

Trong truyện, sau khi Hậu Thổ tạo ra Luân Hồi, Chuẩn Đề vì muốn đoạt lấy khí vận Luân Hồi, trực tiếp khiến Địa Tạng Vương phát ra đại hoành nguyện đặt chân vào Luân Hồi.

Vì vậy, việc Tô Mạch làm cũng thuộc về bố cục trước, cắt đứt việc Chuẩn Đề nhúng tay vào Luân Hồi.

Trong khoảnh khắc này.

Sau khi giọng nói của Tô Mạch vừa dứt, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người lại đồng thời mắt sáng lên.

Vốn chướng mắt Chuẩn Đề, nếu không vì lo lắng Hồng Quân ra mặt mang Tô Mạch đi, họ đã ra tay rồi.

Bây giờ, Tô Mạch lại đề xuất phong ấn Chuẩn Đề mười vạn năm, ba người vừa nghĩ, lại đồng thời cảm thấy đây là hình phạt tốt nhất.

Bởi vì, thiếu vắng Chuẩn Đề phương Tây, chấp chưởng thế giới phương Đông cũng yên tĩnh hơn.

Cứ như vậy...

Ba Thánh niệm giao lưu, trong khoảnh khắc đã đưa ra quyết định.

Tiếp theo, ánh mắt Lão Tử rơi lên người Chuẩn Đề.

"Chuẩn Đề, ngươi ba lần bảy lượt lấy lớn hiếp nhỏ, coi thường Tam Thanh nhất mạch chúng ta không có người." "Hôm nay, chúng ta sẽ phong ấn ngươi ở đây mười vạn năm, tin rằng dù có đến chỗ Lão Sư, chúng ta cũng có lý do." Giọng nói vừa truyền ra, Lão Tử dẫn đầu

ra tay.

Vật trấn giáo, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ hiện ra, âm dương ngưng tụ, diễn hóa ra một cái bàn mài khổng lồ hung hăng giáng xuống Chuẩn Đề.

Sức mạnh này không phải sát phạt, lấy trấn áp làm chính.

Không, chỉ thấy Chuẩn Đề chưa kịp lên tiếng, dưới trời sụp đất lở, thân thể Thánh Nhân tức thì bị áp chế dưới âm dương đại bàn mài.

Cùng lúc đó...

Nguyên Thủy cũng ra tay, giơ tay liền tế xuất Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Sở dĩ không động dụng Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, thực ra nguyên nhân rất đơn giản.

Kiện Chí Bảo đó tác dụng chủ yếu là sát phạt diện rộng, Bàn Cổ Phiên vừa xuất hiện, tinh hà rơi rụng, hỗn độn vỡ nát, nhưng lại không có tác dụng trấn áp tất cả như các Tiên Thiên Chí Bảo khác.

Tam Bảo Ngọc Như Ý thì khác, thuộc tính thiên về phụ trợ, gia trì, huyền diệu phi phàm.

Không, khi Nguyên Thủy vận chuyển sức mạnh tức thì, âm dương đại bàn mài do Thái Cực Đồ diễn hóa kia dường như trở thành thực thể, hóa thành một ngọn núi lớn vô cùng.

Thân núi, hiện ra âm dương, trên đó khắc phù văn như ý, khủng bố đến cực hạn.

Cùng lúc đó...

Chương 182

Sau khi hai vị Thánh Nhân lớn ra tay, Thông Thiên lại hô lớn một tiếng.

"Ta, thiện trường trận đạo, hôm nay sẽ dùng khí tức của Tru Tiên Kiếm Trận Đồ làm trận cơ, triệt để trấn áp ngươi ở đây!" Thông Thiên ra tay, Tru Tiên Tứ Kiếm và Kiếm Trận Đồ đồng thời hiện ra.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo hung sát, nếu trực tiếp trấn áp bản thể của Tru Tiên Kiếm và trận đồ ở đây.

Đừng nói Chuẩn Đề, thêm hai vị Thánh Nhân nữa cũng chưa chắc có thể thoát ra được.

Đương nhiên... hành động này của Thông Thiên chỉ mượn khí tức sức mạnh của Kiếm Trận Đồ, diễn hóa ra một phương đại trận mà thôi.

"Ầm ầm!

Oành oành!

Rầm rầm!" Cứ như vậy, khi dấu ấn trận pháp được ngưng tụ ra, và hung hăng ấn xuống phía dưới trong khoảnh khắc đó.

Giọng nói không cam lòng của Chuẩn Đề cuối cùng cũng truyền ra.

"Ba vị Sư huynh, xin dừng tay!" "Ầm ầm!" Cuối cùng, dấu ấn trận pháp hung hăng giáng xuống.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc này.

Từ phía chân trời xa xăm, một đạo kim quang nhanh chóng đến.

Sau đó đạo nhân Tiếp Dẫn ngự giá Thập Nhị Phẩm Công Đức

Kim Liên cuối cùng cũng đến.

“Ba vị Sư huynh, xin thủ hạ lưu tình, tha cho sư đệ ta một lần đi.” Tiếp Dẫn thấy vậy, lập tức lớn tiếng cầu tình.

Nhưng... giọng nói vừa dứt...

“Sư huynh, cứu ta, cứu ta với, ta không muốn bị phong ấn mười vạn năm!” Giọng Chuẩn Đề lại một lần nữa truyền ra.

Tiếp Dẫn nghe xong, lại một trận đau lòng.

Hai người họ là sư huynh đệ, lại đồng nguyên sinh, con của khí vận phương Tây.

Vẫn luôn, hàng tỷ năm đều nương tựa vào nhau mà thành tựu, nay Chuẩn Đề gặp nạn bị phong ấn, làm sư huynh tự nhiên đau lòng vô cùng.

Nhưng, sau khi Chuẩn Đề phát ra tiếng kêu, Tiếp Dẫn lại một lần nữa cầu tình với Tam Thanh.

“Ba vị Sư huynh, sư đệ ta dù có vạn phần không phải, nhưng cũng là đệ tử dưới trướng Lão Sư, cùng xuất thân một môn với ba vị Sư huynh.” “Xin hãy nhìn vào tình nghĩa đệ tử Huyền Môn, xin ba vị Sư huynh dừng tay, tha cho sư đệ ta một lần.” Tiếp Dẫn với vẻ mặt khổ sở, giọng nói vừa dứt, thậm chí suýt nữa khóc lóc kể lể.

“Hừ...

Chuẩn Đề ba lần bảy lượt lấy lớn hiếp nhỏ, coi thường Tam Thanh chúng ta không có người.” “Lần này tiểu trừng đại giới, nếu sau này còn như vậy, dù có đến chỗ Lão Sư, ta cũng phải đòi một công đạo.” “Vì vậy, phóng thích hắn là không thể, mười vạn năm, để hắn tự mình suy nghĩ kỹ lại đi.” Lão Tử lạnh lùng hừ một tiếng, lập tức từ chối.

“Không sai, hôm nay nếu không phải sư điệt của ta thực lực bất phàm, không chừng thật sự đã gặp phải độc thủ của tên Chuẩn Đề tặc nhân, nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ chém nát hắn ngay tại chỗ, phong ấn, hừ, hắn đã may mắn rồi đó.” Thông Thiên đồng dạng đáp lại.

Người chấp chưởng Tru Tiên Tứ Kiếm, khí tức sát phạt trong Tam Thanh là nặng nhất.

Dù biết Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, nhưng lại đồng dạng có thể động dụng phương pháp của Tô Mạch trước đó để tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo mà Chuẩn Đề mượn dùng.

Thời gian kéo dài, việc có vẫn lạc hay không là khó nói.

Đây chính là niềm tin của Thông Thiên.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa xuất hiện, phi tứ Thánh không thể phá.

Cùng lúc đó, sau khi Thông Thiên mở miệng, Nguyên Thủy bên cạnh cũng lên tiếng.

“Tội của Chuẩn Đề là đáng phải chịu, nơi đây là phương Đông, không phải vùng đất nghèo nàn phương Tây kia, vì vậy...

Chương 183

dù mười vạn năm sau, các ngươi cũng tốt nhất đừng đạp chân vào phương Đông, nếu không lần sau sẽ không chỉ đơn giản là phong ấn đâu.” Giọng Nguyên Thủy cũng từ tốn truyền ra.

Tam Thanh, lập tức bày tỏ lập trường.

“Ai...

đã như vậy, cũng hợp lẽ với mệnh số của sư đệ ta vậy.” “Đáng tiếc như vậy lại làm khổ chúng sinh phương Tây của ta, vốn đã nghèo nàn, khó khăn lắm mới sinh ra hai vị Thánh Nhân, có một tia cơ hội chấn hưng phương Tây, nhưng hôm nay, lại phải chịu mười vạn năm khổ sở.” “Ai... ai... ai...” Tiếp Dẫn liên tục thở dài xong, ánh mắt rơi lên người Tô Mạch.

“Sư điệt Tô Mạch, không biết có thể giúp ta cầu tình một lần, tha cho Chuẩn Đề?” Tiếp Dẫn không chịu từ bỏ, đánh chủ ý lên đầu Tô Mạch.

“Tha cho Chuẩn Đề?” “Thánh Nhân Tiếp Dẫn, e rằng ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày đó.” “Chuẩn Đề ba lần bảy lượt muốn giết ta, lần này còn muốn cướp đoạt tất cả cơ duyên tạo hóa của ta, nếu không phải thực lực của ta đủ mạnh, thật sự đã gặp kiếp rồi.” “Đã xé rách mặt mũi rồi, lại còn muốn ta tha thứ?” “Chẳng lẽ người phương Tây mặt đều dày đến vậy sao?” “Hơn nữa, ngươi là đệ tử không có đăng ký, dựa vào đâu mà so sánh với Lão Sư, Sư thúc của ta, lại có tư cách gì mà gọi ta là sư điệt?” Trong khoảnh khắc...

Tô Mạch không hề nể mặt Thánh Nhân, trực tiếp đáp trả.

Lời vừa nói ra, Tiếp Dẫn dù da mặt có dày đến mấy, sắc mặt cũng một trận trắng bệch đỏ ửng bất định.

Cùng lúc đó...

Sau khi Tô Mạch trào phúng xong, tâm tư khẽ động, ánh mắt lại rơi lên ngọn núi âm dương.

"Lão Sư, thế giới Hồng Hoang, có Tiên Thiên Âm Dương, cũng có Tiên Thiên Ngũ Hành." "Vừa hay đồ nhi có thể xưng là Tiên Thiên Ngũ Hành, vì vậy, hôm nay đồ nhi sẽ cùng Thái Cực Đồ của Lão Sư diễn hóa Tiên Thiên Âm Dương để phong ấn Chuẩn Đề vậy." Giọng Tô Mạch vừa dứt, không đợi Lão Sư đáp lại, lập tức vận chuyển Tiên Thiên Chí Bảo Ngũ Hành và thần thông bản mệnh.

"Tiên Thiên Ngũ Hành – ngưng tụ cho ta!" "Oành!" Đột nhiên, ngũ sắc quang mang ngưng tụ, ầm ầm giáng xuống.

Cũng trong khoảnh khắc đó, trong núi âm dương, Tiên Thiên Âm Dương và Ngũ Hành tương hỗ quấn quýt, lại hoàn toàn dung hợp vào nhau.

Đến đây, ba đại Thánh Nhân Thiên Đạo, thêm một tồn tại có sức chiến đấu cấp Hỗn Nguyên như Tô Mạch đồng thời ra tay, hung hăng phong ấn Chuẩn Đề ở một nơi.

Sau khi phong ấn kết thúc, Tam Thanh và Tô Mạch tự nhiên trở về Côn Luân.

Chuẩn Đề bị bốn đại sức chiến đấu cấp Hỗn Nguyên liên thủ phong ấn, động dụng sức mạnh của Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong Hồng Hoang, trừ Hồng Quân ra, hầu như vô phương cứu chữa.

Đương nhiên, vạn sự vạn vật đều có một tia sinh cơ tồn tại.

Ví dụ như hiện tại, sau khi Tam Thanh và những người khác rời đi vài ngày, Tiếp Dẫn đang thủ ở đây thở dài xong chuẩn bị rời đi.

Nhưng một đạo hắc quang dâng lên, bên trong lại có một bóng dáng hư ảo bước ra.

“Đạo hữu Tiếp Dẫn...

Phong ấn do bốn sức chiến đấu cấp Hỗn Nguyên liên thủ tạo ra tuy vô phương cứu chữa, không thể dùng ngoại lực phá hoại, nhưng đạo hữu Chuẩn Đề không phải là không có khả năng thoát ra.” “Nếu ngươi đồng ý, ta lại có cách để hắn ra ngoài.” Giọng nói vừa dứt, Tiếp Dẫn khẽ nhíu mày, nhìn về phía bóng dáng hư ảo đối diện, uy áp Thánh Nhân trên người hắn tức thì cuồng dũng trào ra.

“Lo...

Lo Hầu...

Sao... lại, không phải đã vẫn lạc rồi sao?” Tiếp Dẫn đại kinh, tuy đã chứng đắc quả vị Thánh Nhân, nhưng người trước mặt này chính là Ma Tổ Lo Hầu uy danh hiển hách năm xưa đó.

Dù Lo Hầu ở thời kỳ đỉnh phong cũng không bằng hắn hiện tại, nhưng đừng quên thân phận thật sự của người này.

Giống như Hồng Quân, là một trong tam thiên Thần Ma Hỗn Độn chuyển thế.

Quan trọng hơn, Lo Hầu từng chấp chưởng khí vận phương Tây, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai con của khí vận kia sống như một hoàng đế bù nhìn.

Có thể nói, uy danh hung hãn của Lo Hầu, nghiễm nhiên đã để lại bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Lần này nhìn thấy hắn, tự nhiên trong lòng chấn kinh.

Chương 184

"Ha ha, đạo hữu Tiếp Dẫn không cần đa nghi, với cảnh giới Thánh Nhân, ngươi tự nhiên nhìn thấu trạng thái hiện tại của ta." "Không sai, ta chỉ là một đạo ma niệm phân ly từ bản nguyên Hồng Hoang mà thôi." "Giữa trời đất có âm dương, tự nhiên có sự phân chia chính tà, đạo ma." "Năm xưa tranh đấu Đạo Ma, Hồng Quân thắng, khí vận Huyền Môn đại tăng, khí vận Ma Môn của ta tự nhiên tiêu giảm, thuộc về đạo thịnh ma suy, quy luật thế gian." "Nhưng, điều đó không có nghĩa là Ma Đạo từ đó tiêu vong, dù sao bản nguyên Hồng Hoang bao hàm tất cả vạn vật thế gian, tam thiên đại đạo, đều có khả năng chấp chưởng Hồng Hoang." "Ta lần này có thể trở lại Hồng Hoang, là mệnh số, bởi vì, có người đã động chạm đến đại thế Hồng Hoang, bản nguyên đang tự mình tu sửa." Lo Hầu đơn giản giải thích một câu.

"Hừ, tự mình tu sửa, Sư phụ ta đã lấy thân hợp đạo, vận chuyển Hồng Hoang, tự có thể khiến đại thế Hồng Hoang đi vào quỹ đạo chính, hà cớ gì ngươi phải xuất hiện?" Tiếp Dẫn là Thánh Nhân, tự nhiên hiểu rõ những chuyện về đại thế Hồng Hoang, bản nguyên tu sửa mà Lo Hầu nói.

Nhưng, hiện nay là thiên hạ Huyền Môn, Thiên Đạo chấp chưởng Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không cho phép đại thế Hồng Hoang bị nghịch chuyển, vì vậy, trong mắt Tiếp Dẫn, sự xuất hiện của Lo Hầu, dù chỉ là một đạo ma niệm, cũng như lâm đại địch.

"Ha ha, Hồng Quân tuy chấp chưởng Thiên Đạo, nhưng, lần trước Tô Mạch kia ý đồ chém giết người ứng kiếp của Yêu Lượng Kiếp, nghịch chuyển đại thế Hồng Hoang, dường như cũng không đưa ra trừng phạt." "Tất nhiên, nguyên nhân hẳn có thể thăng long hẳn là."

Lo Hầu lại một lần nữa mở miệng.

“Hừ, biết rõ thì sao?

Tô Mạch kia là biến số, có khí vận Bàn Cổ bảo hộ, hiện nay lại có khí vận Nhân tộc, chỉ cần không thật sự phá hoại đại thế Hồng Hoang, Lão Sư tự nhiên nhắm một mắt mở một mắt.” “Nhưng, ngươi xuất hiện thì có liên quan gì?

Bản thân ngươi đã chết theo Đạo, không thuộc về người của thế giới này.” Tiếp Dẫn lại một lần nữa mở miệng.

“Không phải, ta đã được bản nguyên Hồng Hoang tái tạo, mệnh số tự nhiên là tu sửa đại thế Hồng Hoang, bất kỳ dị số nào, đều cần phải xóa bỏ, ngươi, nếu đứng về phía ta, sau khi dị số kia bị xóa bỏ, tự nhiên công đức vô lượng.” “Sau này dưới sự gia trì của bản nguyên Hồng Hoang, dù có khôi phục khí vận phương Tây cũng không phải là không thể.” “Chẳng lẽ, ngươi thật sự nguyện ý ở nhờ phương Đông, mãi mãi bị Tam Thanh áp chế sao?” “Hơn nữa, trong quy tắc Hồng Hoang, đâu chỉ riêng Thiên Đạo một nhà độc bá, năm xưa ta không phải cũng dùng Ma Đạo để tranh phong với họ sao?” “Đồng thời, năm đó phương Tây vốn đại diện cho ý chí Ma Đạo của ta, và tranh phong với ý chí Thiên Đạo phương Đông không phải là quy tắc đã định sao?” “Lần này nếu thành công, thế giới Hồng Hoang, Đạo Quả Bàn Cổ tự nhiên sẽ rơi vào tay chúng ta.” Giọng Lo Hầu tràn đầy ma tính, vừa dứt lời, khiến tinh mang trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên một trận.

“Hừm...” Tiếp Dẫn không nói gì, nhưng địch ý đối với Lo Hầu lại giảm đi rất nhiều.

Dù sao, những gì Lo Hầu nói là sự thật.

Thêm vào đó Chuẩn Đề bị phong ấn, Tiếp Dẫn thậm chí còn sinh ra một chút bất mãn trong lòng với Hồng Quân, không, sau vài ý niệm lóe lên, bắt đầu suy xét rồi.

Thực tế.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuy bái nhập dưới trướng Hồng Quân, nhưng chưa bao giờ thật sự quy tâm.

Điểm này không khó nhận ra từ quỹ tích thần thoại, hai người vẫn luôn lén lút, không ngừng từ phương Đông cướp đoạt khí vận.

Cuối cùng, thậm chí còn phản bội Huyền Môn, tự lập môn hộ, khai sáng ra Phật Môn Đại Thừa phương Tây.

Rõ ràng là tranh đoạt khí vận với Huyền Môn do Hồng Quân khai sáng.

Vì vậy... hiện nay dưới sự dụ hoặc của ma âm Lo Hầu, Tiếp Dẫn thật sự đã suy nghĩ kỹ càng.

Cứ như vậy, thời gian từ từ trôi qua, không biết từ lúc nào đã qua nửa ngày.

Trong khoảnh khắc đó, tinh mang trong mắt hắn tỏa sáng, đột nhiên nhìn chằm chằm Lo Hầu.

"Ta, có thể đồng ý, nhưng, nhất định phải cứu sư đệ ta ra ngoài." Tiếp Dẫn mở miệng nói.

"Ha ha, đạo hữu Tiếp Dẫn quá đề cao ta rồi." "Phong ấn đó, là do bốn sức chiến đấu cấp Hỗn Nguyên liên thủ tạo ra, ta hiện nay chẳng qua chỉ là một đạo ma niệm mà thôi, làm sao có thể phá?" "Nhưng, tuy ngoại lực không thể phá, nhưng, đạo hữu Chuẩn Đề lại có thể thoát ra, nghe ta kể rõ, nếu thấy khả thi, thì ngươi hãy câu thông với đạo hữu Chuẩn Đề bằng sức mạnh đồng nguyên với hắn, để hắn tu luyện pháp Ma Đạo của ta vậy." "Chỉ cần thành công, đạo hữu Chuẩn Đề tự nhiên có thể ngưng tụ ma đạo chi khu trọng hiện thế gian, còn về thân thể Thánh Nhân bị phong ấn ở phía dưới, thì cứ để đó vậy, dù sao, ma đạo chi khu và Thánh Nhân chi khu là cùng một người, bất cứ lúc nào

cũng có thể động dụng sức mạnh Thánh Nhân, trở thành Ma Đạo Thánh Nhân.” Lo Hầu lại một lần nữa mở miệng...

Tiếp Dẫn nghe xong, ánh mắt lại trở nên độc ác, trong lòng đã có quyết định...

Cùng lúc đó, trên Côn Luân Sơn.

Tam Thanh truyền đạo, thanh thế mênh mông đến cực điểm, thậm chí ngay cả toàn bộ Hồng Hoang cũng vì thế mà chấn động.

Nhưng, trong khoảnh khắc chúng sinh Hồng Hoang triều bái, ý đồ bái nhập môn hạ Thánh Nhân Tam Thanh.

Lại có một đại sự khác đã giành lấy vị trí đầu tiên trong sự kiện triều bái Côn Luân Sơn.

“Ta...

Thiên Đế Yêu tộc Đế Tuấn, lập lời thề Thiên Đạo, trăm năm sau sẽ kết hợp cực âm cực dương, mong Thiên Đạo giám sát.” “Ầm ầm!” Giọng Đế Tuấn vừa dứt, trên bầu trời tức thì có phản ứng, tiếng nổ lớn vang lên... dường như thừa nhận lời thề Thiên Đạo của Đế Tuấn.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Mạch đang ngồi xếp bằng phía dưới Lão Tử bỗng nghe thấy âm thanh kia, đôi mày lập tức nhíu lại.

“Hửm, Thiên Đạo thệ ngôn, cực âm cực dương kết hợp...

Chẳng lẽ đây là điềm báo mở màn Thiên Hôn?

Chương 185

Không được, đây là một phần thiên đại công đức, nếu để hai gã kia thành công, e rằng ngày nổ ra Vu Yêu lượng kiếp không còn xa nữa.

Đến lúc đó Hồng Quân chắc chắn sẽ đích thân xuất hiện điểm hóa Hậu Thổ...

Mưu đồ luân hồi của ta định nhiên sẽ bị ảnh hưởng, nhất định phải ngăn chặn hai kẻ ngu xuẩn đó." Tô Mạch vốn quen thuộc quỹ đạo thần thoại Hồng Hoang.

Theo truyền thuyết, sau khi Thái Âm và Thái Dương kết hợp, sau Thiên Hôn, thực lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sẽ đạt đến đỉnh phong, đồng thời thành công sáng tạo ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Lần trước nhân tộc đại kiếp tuy rằng đã đánh nổ hai người, giết chết ức vạn yêu tộc, nhưng yêu tộc cũng suýt chút nữa khiến nhân tộc diệt tộc.

Linh hồn nhân tộc thu thập để luyện chế Đồ Vu Kiếm cũng đã đủ rồi.

Như vậy, Đồ Vu Kiếm, Thiên Hôn, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đều viên mãn.

Đây rõ ràng là điềm báo Vu Yêu lượng kiếp cuối cùng bùng nổ.

Khi đó Hồng Quân tất yếu sẽ xuất hiện, sớm hoàn thành việc điểm hóa Hậu Thổ hóa thân luân hồi theo đại thế.

Nếu trước đó không thể khiến nhục thân diễn hóa đến cực cảnh, muốn giành lấy một phần tạo hóa này gần như là không thể.

Bởi vì thời gian quá ngắn ngủi.

“Hừ, Thiên Hôn sao?

Nếu đã như thế, ta sẽ phá hỏng vụ Thiên Hôn này.

Thậm chí là nẫng tay trên của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, chiếm lấy tạo hóa và thiên đại công đức của Thiên Hôn.” Sau một hồi suy tính, Tô Mạch nhanh chóng đưa ra quyết định.

Thiên Hôn cũng là đại thế Hồng Hoang, là mối nhân duyên Thiên Tiên Thần Thai đầu tiên giữa trời đất.

Chỉ có những tồn tại có căn nguyên đạt mức Thiên Tiên Thần Thai kết hợp với nhau mới có thể đạt được vô lượng công đức.

Thực tế, khi nhân tộc và vu tộc giao lưu, dù sinh ra nhân vu cũng có nhân duyên nhưng không có công đức giáng xuống, chính vì căn nguyên không phải Thiên Tiên Thần Thai.

Lúc này đây, sau khi phân tích, Tô Mạch tự nhiên muốn lợi dụng Thiên Hôn này để đoạt lấy vô lượng công đức, cộng thêm Bàn Cổ tinh huyết, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, khiến nhục thân thực sự đạt tới tầng thứ hoa nở mười hai phẩm Đạo Quả.

Đây là cơ hội duy nhất, một khi thất bại, mưu đồ luân hồi không thể thành công vì không thể chống lại sức mạnh từ Hồng Quân.

“Aiz, tuy ta là thủ đồ của Tam Thanh, vốn nên ở lại Côn Luân một thời gian, nhưng vì luân hồi, cũng chỉ có thể rời đi thôi.” Tô Mạch thở dài, ánh mắt quét qua hàng vạn sinh linh Hồng Hoang đang triều bái Tam Thanh phía dưới, cuối cùng nhìn về phía Tam Thanh đang ngồi trên cao.

“Lão sư, đệ tử vừa rồi cảm giác linh tính, cảm ứng được một phần tạo hóa, cực kỳ có khả năng là khế cơ để đệ tử đạp nhập Hỗn Nguyên.

Cho nên cần phải rời Côn Luân một chuyến.” Âm thanh vừa dứt, Lão Tử ở phía trên thoáng sững lại, ngay sau đó trên mặt lộ rõ vẻ đại hỷ.

Dẫu sao chứng đạo Hỗn Nguyên là chuyện đại hỷ, Tô Mạch lại là đồ đệ của ông.

Một khi thành công, mạch Tam Thanh sẽ sở hữu bốn vị tồn tại cấp Hỗn Nguyên, khí vận sẽ liên miên bất tuyệt, có thể gọi là khủng khiếp.

Không chỉ vậy, lúc trước Tô Mạch ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên đã có chiến lực cấp Hỗn Nguyên, nếu phen này thực sự chứng đạo Hỗn Nguyên, thực lực thậm chí có thể vượt qua cả Lão sư.

Nghĩ đến đây, mặt Lão Tử đỏ hồng rạng rỡ.

“Tốt... tốt... tốt...

Chứng đạo Hỗn Nguyên là đại sự, nếu đồ nhi đã có cảm ứng thì cứ đi làm đi.

Ghi nhớ, ngươi là thủ đồ của Tam Thanh chúng ta, ra ngoài không được làm mất uy danh của Tam Thanh.” Lão Tử lập tức lên tiếng.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên ngồi bên cạnh cũng lộ vẻ vui mừng.

Một môn bốn Hỗn Nguyên, nếu thực sự thành công, trong Hồng Hoang còn ai có thể đối kháng với mạch Tam Thanh?

Chương 186

Sau khi Lão Tử dứt lời, hàng vạn chúng sinh Hồng Hoang đang triều thánh phía dưới cũng lộ vẻ cuồng hỉ.

Bởi vì họ bái nhập dưới tòa Thánh nhân là cầu xin khí vận Thánh nhân che chở.

Tuy hiện tại chưa chính thức được thu vào môn tường, nhưng mạch Tam Thanh càng mạnh thì càng có lợi cho bọn họ.

Nếu thực sự đạt tới một môn bốn Hỗn Nguyên, sau này đi ra ngoài chỉ cần xưng là đệ tử Tam Thanh, e rằng ngay cả yêu tộc đang tung hoành ngang ngược cũng phải nể mặt mấy phần.

Điều này giống như một tấm miễn tử kim bài, giúp họ có khả năng đi ngang khắp Hồng Hoang.

Không chỉ thế, Tô Mạch trong mắt chúng sinh Hồng Hoang là một kẻ tàn nhẫn vô địch.

Từng cường thế đánh tơi bời Yêu tộc Thiên Đế, suýt chút nữa luyện hóa hắn, thậm chí còn gài bẫy cả Nữ Oa Thánh nhân.

Bất luận là chuyện nào, trong mắt sinh linh Hồng Hoang đều là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Cho nên nếu anh chứng đạo Hỗn Nguyên, khí vận của mạch Tam Thanh không biết sẽ tăng trưởng đến mức nào.

Sau khi Lão Tử đáp lời, Tô Mạch một lần nữa thi lễ với Tam Thanh.

Ngay sau đó, thân ảnh hóa thành hồng mang, trực tiếp độn về hướng Thái Âm tinh.

Ngay khoảnh khắc thân ảnh vừa biến mất, trong đầu vang lên tiếng thông báo của hệ thống: “Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ – 【Thái Âm Tinh】 điểm danh, thời hạn nhiệm vụ 【Không】, phần thưởng nhiệm vụ: Chưa biết.” “Sảng khoái!

Vừa định nẫng tay trên Thiên Hôn thì hành trình Thái Âm tinh đã kích hoạt nhiệm vụ điểm danh rồi.

Xem ra việc kích hoạt nhiệm vụ hệ thống có liên hệ nhất định với mỗi lần đại thế Hồng Hoang diễn ra.” Tô Mạch vừa thi triển độn quang vừa thầm đoán.

Cùng lúc đó, bên trong Thái Âm cung.

“Tỷ tỷ, muội vốn dĩ không tranh với đời, ngay cả lúc Đạo Tổ truyền đạo cũng không đi, một lòng cầu đạo.

Nhưng hai kẻ kia thật đáng ghét, ngày ngày ở bên ngoài gào thét đòi cực âm cực dương kết hợp, bảo cho chúng ta thời gian chuẩn bị một trăm năm.

Chẳng lẽ muội thực sự phải kết hợp với hắn sao?” Thường Hi đầy mặt giận dữ nói.

“Aiz...

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hiện tại đang như mặt trời giữa trưa, là thiên mệnh chi tử.

Chắc là cảm ứng được mệnh số mới tìm đến cửa, chúng ta nếu phản kháng định nhiên không phải đối thủ.

Hiện tại bọn hắn chặn cửa, tỷ dù có đi tìm các đại thần thông giả khác cầu giúp đỡ cũng không thể được...

Xem ra, đây cũng là mệnh số của tỷ muội ta.” Hi Hòa cũng thở dài

một tiếng.

Cùng lúc đó, bên ngoài Thái Âm tinh.

"Đại huynh, chúng ta tuy cho thời hạn một trăm năm, nhưng hai người phụ nữ kia ngay cả cửa cũng không cho vào, theo đệ thấy, chi bằng trực tiếp phá bỏ Tiên Thiên đại trận cho xong.

Với thực lực của hai ta, bắt lấy các nàng, tránh đêm dài lắm mộng." Đông Hoàng Thái Nhất tính cách nóng nảy, tự nhiên không cam lòng khổ đợi trăm năm.

"Ừm, trăm năm quả thực hơi dài, nhưng nhị nữ Thái Âm thủy chung sinh ra từ cực âm, có thiên định mệnh số với chúng ta, nếu cưỡng ép bắt đi thực sự không hay.

Như thế này đi, Nữ Oa Thánh nhân là Thánh nhân của yêu tộc ta, năm xưa sau khi Đạo Tổ truyền đạo xong đã ban xuống một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo 【Hồng Tú Cầu】, truyền văn nó có khả năng định nhân duyên...

Hơn nữa khi Nữ Oa Thánh nhân chứng đạo Hỗn Nguyên đã dùng vật này làm bảo vật trấn áp khí vận, lần Thiên Hôn này nếu bà ấy xuất diện, tin rằng chúng ta không cần chờ đợi trăm năm cũng có thể như nguyện sở cầu." Đế Tuấn tâm niệm khẽ động, lập tức nghĩ đến Nữ Oa.

"Thiện!

Cách này của đại huynh thực sự diệu, có Thánh nhân xuất diện, tin rằng nhị nữ Thái Âm kia cũng không dám làm loạn.

Vậy đại huynh cứ ở đây chờ đợi, đệ đi cung Oa Hoàng ở tầng trời ba mươi ba thỉnh một đạo Thánh nhân pháp chỉ." Đông Hoàng Thái Nhất tràn đầy tự tin, Nữ Oa tuy là Thánh nhân nhưng trước nay luôn thiên vị yêu tộc, bằng không năm xưa nhân tộc đại kiếp Nữ Oa đã

chẳng đứng nhìn.

Chương 187

Hơn nữa lúc hai người bọn hắn sắp bị Tô Mạch đánh chết, cũng là Nữ Oa xuất diện ngăn cản.

Cho nên trong mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, Nữ Oa thực sự là Thánh nhân của yêu tộc.

Tất nhiên, vì hai người là những kẻ đang ứng kiếp nên không thể thôi diễn ra chân tướng, giống như kẻ trong cuộc thường mê muội, dù tu vi có đủ nhưng trong minh minh vẫn có một luồng sức mạnh che lấp thiên cơ của bọn họ.

Cứ như vậy, Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành độn mang tìm gặp Nữ Oa, còn Đế Tuấn vẫn canh giữ trước đại trận hộ sơn của Thái Âm tinh.

Thời gian thoi đưa, chớp mắt đã qua ba mươi năm.

Một ngày nọ, tại đạo trường của Nữ Oa ở tầng trời ba mươi ba, chân thân của Đông Hoàng Thái Nhất giáng lâm.

"Nữ Oa Thánh nhân, Yêu tộc Thiên Đế Đông Hoàng Thái Nhất có sự cầu kiến, xin Thánh nhân cho phép." Âm thanh của Đông Hoàng Thái Nhất truyền vào cung Oa Hoàng.

Chỉ trong thoáng chốc, Nữ Oa đang nhập định khẽ mở mỹ mục, nhìn ra ngoài đạo trường, không đợi Đông Hoàng Thái Nhất trình bày nguyên do đã hiểu rõ nhân quả sự việc.

"Nguyên nhân là vì cực âm và cực dương sao?

Cũng được, Thiên Hôn vốn là một trong những đại thế Hồng Hoang, cũng là tạo hóa của yêu tộc, nếu đã vậy, ta thuận theo đại thế là được." Suy tính xong, hai luồng quang mang từ cung Oa Hoàng bắn

ra.

Một luồng là Thánh nhân pháp chỉ, Nữ Oa lấy thân phận Thánh nhân chấp thuận cho trận Thiên Hôn này.

Luồng còn lại chính là chứng đạo chi bảo của Nữ Oa – 【Hồng Tú Cầu】.

Vật này đúng như lời Đế Tuấn nói, có sức mạnh định đoạt nhân duyên, chỉ cần vật này giáng lâm, Hi Hòa và Thường Hi chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh.

Dẫu sao đây cũng là mệnh số của hai người.

"Đông Hoàng Thái Nhất, pháp chỉ và vật nhân duyên đã giao cho ngươi, tự mình rời đi thôi." Sau đó Nữ Oa không tiếp kiến Đông Hoàng Thái Nhất mà truyền âm đuổi khách.

"Đa tạ Nữ Oa Thánh nhân..." Nhanh chóng, Đông Hoàng Thái Nhất phẩy tay từ biệt, hóa thành độn mang quay về Thái Âm tinh.

Tính đi tính lại cũng đã sáu mươi năm trôi qua.

Một ngày nọ, Đông Hoàng Thái Nhất mang theo pháp chỉ của Nữ Oa và Hồng Tú Cầu trở về.

Vừa xuất hiện đã ném Hồng Tú Cầu vào trong đại trận hộ vệ Thái Âm.

Đồng thời Thánh nhân pháp chỉ được tế ra, trên đó lập tức hiện lên từng trận hơi thở của Thánh nhân.

"Hai vị nữ thần, ta đã cầu được Thánh nhân pháp chỉ và nhân duyên chi bảo, chẳng lẽ hai vị định ngăn cản huynh đệ ta ở ngoài cửa sao?" Đế Tuấn lập tức lên tiếng, âm thanh vang dội truyền khắp Thái Âm cung.

Cùng lúc đó, sau khi cảm ứng được dao động sức mạnh của

Thánh nhân pháp chỉ, Hi Hòa và Thường Hi trong Thái Âm cung sắc mặt trắng bệch.

"Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?

Ngay cả Thánh nhân cũng can thiệp vào rồi, muội... chẳng lẽ thực sự phải..." Thường Hi không cam tâm nói.

"Aiz, Nữ Oa là Thánh nhân yêu tộc, hạ xuống Thánh nhân pháp chỉ lại có vật nhân duyên, xem ra tỷ muội ta thực sự không thoát khỏi mệnh số rồi.

Cũng được, nếu đã thế, tùy bọn hắn thôi." Hi Hòa thở dài một tiếng, sau đó nhìn ra ngoài đại trận, chậm rãi lên tiếng: "Nếu đã là mệnh số, lại có Thánh nhân làm chứng, chúng ta xin nghe theo.

Cách thời hạn định năm xưa còn ba mươi năm nữa, các người hãy quay về đi, thời gian đến tỷ muội chúng ta tự nhiên sẽ giáng lâm Thái Dương tinh của yêu tộc để thực hiện việc cực âm cực dương kết hợp." Cuối cùng, Hi Hòa lần đầu tiên chính diện đáp lại Đế Tuấn.

"Haha!

Tốt!

Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ đợi ở Thái Dương tinh của yêu tộc." Sau khi đáp lại, Đế Tuấn cùng Đông Hoàng Thái Nhất rời khỏi Thái Âm tinh.

Dẫu sao hiện tại đại cục đã định, lại có pháp chỉ của Thánh nhân, cho dù Hi Hòa và Thường Hi có không nguyện ý cũng chỉ có thể tuân theo mệnh số thiên định.

Trừ phi có kẻ nào không sợ Thánh nhân, đập tan tất cả, bằng không mọi thứ đều không thể cứu vãn.

Chương 188

Tất nhiên, với tư cách là thủ lĩnh yêu tộc, việc tổ chức Thiên Hôn tự nhiên là thịnh thế của Hồng Hoang.

Cho nên dù Hi Hòa và Thường Hi đã đồng ý, bọn hắn cũng phải về chuẩn bị một phen.

Theo tính cách của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, việc Tam Thanh truyền đạo chiêu mộ môn đồ đã chấn động Hồng Hoang, Thiên Hôn là đại thế Hồng Hoang, thanh thế sao có thể nhỏ được?

Thế là sau khi rời đi, bọn hắn lập tức chiêu cáo Hồng Hoang, mời vô số đại thần thông giả đến chứng kiến Thiên Hôn.

Thời gian trôi mau, chớp mắt đã qua mười năm.

Một ngày nọ, thân ảnh Tô Mạch cuối cùng cũng hiển hiện trước cung Thái Âm.

"Khoảng cách giữa Côn Luân và Thái Âm tinh thực sự quá xa, với thực lực hiện tại của ta mà phải mất gần trăm năm mới tới nơi, quả thực thế giới mà Bàn Cổ đại thần khai sáng quá đỗi bao la." Tô Mạch cảm thán một tiếng, sau đó nhìn về phía cung Thái Âm.

Nhưng khi thấy Thánh nhân pháp chỉ và Hồng Tú Cầu đang treo lơ lửng, thần sắc anh thoáng sững lại.

"Hửm, Hồng Tú Cầu, pháp chỉ, hơi thở của Nữ Oa Thánh nhân.

Xem ra hai gã Đế Tuấn kia không ngốc, biết nhờ Thánh nhân ra mặt chủ trì.

Nhưng...

đối với ta thì chẳng có tác dụng gì." Tô Mạch tâm niệm khẽ động,

truyền âm vào trong Thái Âm cung: "Tại hạ Tô Mạch, thủ đồ của mạch Tam Thanh, từ lâu đã ngưỡng mộ hai vị nữ thần Thái Âm, cho nên phen này mạo muội tới quấy rầy, xin nữ thần cho gặp một lần." So với sự bá đạo của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lời lẽ của Tô Mạch cực kỳ lễ độ.

Âm thanh vừa dứt, Hi Hòa và Thường Hi bên trong cung đều sững sờ.

"Tỷ tỷ, người vừa rồi... xưng là Tô Mạch, thủ đồ Tam Thanh, chẳng lẽ thực sự là Tô Mạch chấn động Hồng Hoang đó sao?" Thường Hi nhịn không được hỏi, trên mặt lộ rõ vẻ hứng thú.

"Chắc không sai đâu, trong Hồng Hoang nhân quả không dứt, không ai dám mạo danh thủ đồ Tam Thanh, nếu không sẽ khiến Thánh nhân bất mãn.

Người này đã dám tự xưng như thế thì chắc chắn là thật rồi.

Nhưng hắn đến đây làm gì?

Chẳng lẽ có liên quan đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất?" Hi Hòa cau mày suy tính.

Tuy hai nàng không tranh với đời, không dính nhân quả, nhưng danh tiếng của Tô Mạch thì không thể không biết.

Thủ đồ Tam Thanh, hộ đạo giả nhân tộc, liên tiếp chém Đế Tuấn và Đông Hoàng hai lần.

Thậm chí còn gài bẫy Nữ Oa Thánh nhân và mạnh mẽ áp chế Chuẩn Đề Thánh nhân.

Với những chiến tích đó, trong Hồng Hoang hầu như không ai là không biết sự tồn tại của Tô Mạch.

Cho nên khi Tô Mạch tự báo gia môn, Hi Hòa tự nhiên không tránh

khỏi suy đoán ý đồ của anh.

Dẫu sao Đế Tuấn và Đông Hoàng vừa rời đi, Tô Mạch đã tới cửa, chuyện này có chút đáng suy ngẫm.

“Aiz...

Tỷ muội chúng ta thủy chung có thiên định nhân duyên vây thân, Tô Mạch và Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất có nhân quả với nhau, chúng ta không nên tiếp xúc nhiều.

Thôi đi, nếu đã vậy, cứ để hắn quay về thôi.” Hi Hòa thở dài, vì nhân duyên thiên định nên đành phải gạt bỏ ý định gặp mặt Tô Mạch.

“Tô Mạch đạo hữu, ta hiện tại đã có thiên định nhân duyên vây thân, pháp chỉ và chứng đạo chi bảo của Nữ Oa Thánh nhân đang bao trùm cung Thái Âm, nếu để huynh vào thì không tiện.

Cho nên, xin lỗi, xin đạo hữu hãy quay về đi, chúng ta vô duyên gặp mặt.” Giọng nói của Hi Hòa chậm rãi truyền ra, trong lời nói tràn đầy một tia bất lực.

Nhưng Tô Mạch nghe xong lại mỉm cười.

Mục đích của anh chính là nẫng tay trên Thiên Hôn.

Lúc trước còn lo Hi Hòa và Thường Hi không bài trừ Thiên Hôn, nhưng hiện tại xem ra rất đúng ý mình.

Chương 189

Như vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều.

“Hai vị nữ thần không cần lo lắng.

Ta tới đây tự nhiên là vì chuyện Thiên Hôn.

Vừa rồi nghe giọng điệu của nữ thần, dường như cũng không hài lòng với Thiên Hôn này, lần này đồng ý chắc là do mệnh số đã định sao?

Nhưng tại hạ lại sở trường thôi diễn, lúc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuyên bố chuẩn bị kết hợp Thái Âm và Thái Dương, ta đã thôi diễn ra một màn.

Vì không nỡ để hai vị nữ thần trở thành người ứng kiếp, nên tại hạ mới vội vàng đến Thái Âm tinh.” Tô Mạch chậm rãi lên tiếng, đồng thời tiết lộ một chút thông tin qua cụm từ ‘người ứng kiếp’.

“Hửm?

Tô Mạch đạo hữu, người ứng kiếp, xin hãy nói rõ hơn?” Nghe lời này, Hi Hòa trong lòng lập tức kinh hãi, một cảm giác bất tường chợt hiện lên.

Ở cảnh giới này thực ra rất dễ thôi diễn ra cát hung họa phúc.

Nhưng vì là người ứng kiếp nên thiên cơ đã bị che lấp, trừ phi có người điểm hóa, bằng không căn bản không thể dự liệu.

Đây cũng là lý do vì sao hai người rõ ràng bài xích Thiên Hôn nhưng chỉ có thể tuân theo mệnh số.

Dẫu sao khi thiên cơ bị che lấp, họ không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng hiện tại, sau khi Tô Mạch nhắc tới ba chữ ‘người ứng

kiếp', hai nàng như bừng tỉnh, trong lòng trào dâng một nỗi sợ hãi.

"Người ứng kiếp tự nhiên là nhân vật chính của lượng kiếp.

Hiện tại tu vi của ta chưa đủ, có Thiên Đạo ở trên nên cũng chỉ có thể tiết lộ bấy nhiêu thôi.

Nhưng ngoài các nàng ra còn có hai người ứng kiếp nữa, đó chính là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Cho nên... các nàng chắc cũng đoán được phần nào rồi chứ?" Tô Mạch lại lên tiếng.

"Ứng kiếp...

Đế Tuấn, Thái Nhất, Vu Yêu... chẳng lẽ..." Sắc mặt Hi Hòa lập tức trắng bệch, rõ ràng đã nghĩ tới điểm mấu chốt.

Mỹ mục nhìn về phía Thánh nhân pháp chỉ và Hồng Tú Cầu trên không trung, mặt nàng lộ ra vẻ tro tàn.

"Aiz, Tô Mạch đạo hữu, e rằng đây chính là mệnh số thực sự của muội muội và ta...

Người ứng kiếp, Vu Yêu chi tranh, nếu ta đoán không lầm, đây hẳn là một trận lượng kiếp.

Đáng tiếc, Thánh nhân pháp chỉ ở trước mặt, tất cả đều nằm dưới sự quan sát của Ngài, chúng ta cũng vô năng vi lực thôi." Hi Hòa đáp lại, giọng nói mang theo sự bất cam, ánh mắt nhìn về phía pháp chỉ và bảo vật của Nữ Oa.

Dẫu sao trước giờ hai nàng đều sống không tranh với đời, một lòng cầu đạo.

Vì không muốn dính nhân quả, ngay cả khi Hồng Quân truyền đạo cũng không đến cung Tử Tiêu.

Nhưng giờ đây lại trở thành người ứng kiếp, tự nhiên không cam

lòng.

“Hai vị nữ thần không cần lo lắng, ta đã tới đây tự nhiên có biện pháp giúp các nàng độ kiếp.

Còn về pháp chỉ của Nữ Oa Thánh nhân và Hồng Tú Cầu, ta sẽ đích thân giải quyết, tất nhiên tiền đề là các nàng phải tự nguyện mới được.” Tô Mạch dùng lời lẽ dụ dỗ, bắt đầu từng bước dẫn dắt hai nàng.

“Huynh... thực sự có thể thay chúng ta hóa giải kiếp nạn này sao?” Lúc này, giọng nói của Thường Hi cũng truyền ra.

“Tự nhiên là như thế.” Tô Mạch đáp lại.

Chương 190

Sau đó, hai nàng dường như đang âm thầm thương lượng, không có tiếng động nào truyền ra nữa.

Cứ như thế, sau khi chờ đợi hồi lâu, từ trong Thái Âm cung lại truyền ra giọng nói: "Tô Mạch đạo hữu, chỉ cần có thể để chúng ta độ qua kiếp này, tất cả ta đều nghe theo huynh." Giống như vớ được cọc gỗ cứu mạng cuối cùng, Hi Hòa đã gửi gắm hy vọng vào Tô Mạch.

"Thiện!

Nếu đã như vậy thì Thánh nhân pháp chỉ của Nữ Oa cứ giao cho ta." Tô Mạch đáp lại, sau đó ánh mắt chuyển hướng, nhìn về phía pháp chỉ và bảo vật đang treo trên không. 'Vù~~' Trong nháy mắt, một luồng sức mạnh tuôn trào bắn ra. 'Oanh long~~' Khắc tiếp theo, sau khi chịu sự chấn kích từ sức mạnh của Tô Mạch, Thánh nhân pháp chỉ tỏa ra hào quang rực rỡ.

Cùng lúc đó, bên trong cung Oa Hoàng ở tầng trời ba mươi ba, Nữ Oa đang nhập định chợt mở mắt, vận chuyển Thánh mục xuyên thấu hư không, chân mày khẽ nhíu lại.

"Hửm...

Sức mạnh khí của Tô Mạch...

Hắn muốn làm gì?" Trong lòng thầm nhủ, Nữ Oa lập tức vận chuyển sức mạnh thông qua Thánh nhân pháp chỉ để truyền đạt sức mạnh.

Cùng lúc đó trên Thái Âm tinh, uy áp của Thánh nhân chợt hiện, ngay sau đó, một bóng dáng yểu điệu chậm rãi ngưng tụ, bước ra từ trong pháp chỉ.

“Tô Mạch...

Ngươi tới đây làm gì?

Chẳng lẽ muốn phá hoại Thiên Hôn?

Muốn ngăn cản đại thế Hồng Hoang sao?” Mỹ mục của Nữ Oa lưu chuyển nhìn về phía Tô Mạch, thần sắc có chút phức tạp.

Thực tế, chuyện lần trước Tô Mạch gài bẫy nẫng đi tầng khí vận nhân tộc cuối cùng còn sót lại, sau đó Nữ Oa đã thôi diễn và biết được một số manh mối.

Giống như kẻ trong cuộc thường mê muội, Nữ Oa tạo ra nhân tộc, cũng vì nguyên nhân đại thế Hồng Hoang mà nhân tộc cần một trận đại kiếp để tôi luyện khí vận chủng tộc.

Cộng thêm nguyên nhân Vu Yêu lượng kiếp, tự nhiên sẽ có một kiếp nạn giáng xuống.

Nữ Oa là người tạo ra nhân tộc, nếu thiên vị thì yêu tộc tuyệt đối không thể thành công.

Cho nên vì chiếm giữ một phần khí vận nhân tộc mà Ngài mới bị che lấp thiên cơ.

Thực tế Thánh nhân tuy vô sở bất năng nhưng vẫn không thoát khỏi sự chấp chưởng của Thiên Đạo.

Nhưng sau khi Tô Mạch dùng kế lấy đi phần khí vận cuối cùng đó, Nữ Oa rốt cuộc đã thoát ra được.

Sau này sau khi thôi diễn, Ngài phát hiện hành động đó của Tô Mạch không hề đơn giản.

Cho nên khi đối mặt với Tô Mạch một lần nữa, thần sắc Ngài mới phức tạp như vậy.

Tức giận thì không thể, vì khí vận nhân tộc ở trong tay Ngài chắc

chắn sẽ gặp muôn vàn kiếp nạn, nhưng trong tay Tô Mạch, anh lại toàn tâm toàn ý hộ đạo cho họ.

Tất cả những điều đó Nữ Oa đều thấy rõ.

Lúc này đây khi Tô Mạch lại xuất hiện và có ý định phá hoại Thiên Hôn, Nữ Oa có chút không nỡ.

Đại thế Hồng Hoang không thể nghịch chuyển.

Lần trước Tô Mạch muốn giết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã suýt chút nữa chọc giận Hồng Quân.

Nếu lần này để anh thành công, dù có khí vận Tam Thanh che chở e rằng cũng không tránh khỏi việc bị đưa tới cung Tử Tiêu.

Cho nên sau một hồi suy tính, Nữ Oa thở dài một tiếng: "Tô Mạch, quay về đi, Thiên Hôn là đại thế Hồng Hoang, không thể ngăn cản.

Bằng không chắc chắn sẽ chọc giận Lão sư, lúc đó dù các sư huynh Tam Thanh có thế cầu tình thì kết cục cuối cùng cũng có thể bị giam cầm trong cung Tử Tiêu.

Hiện tại ngươi đã chiếm được bốn phần khí vận nhân tộc, ta khuyên ngươi hãy bảo vệ nhân tộc cho tốt, biết đâu một ngày nào đó có thể dựa vào khí vận nhân tộc mà chứng đạo Hỗn Nguyên." Nữ Oa lên tiếng khuyên bảo.

Chương 191

Nhưng lời vừa dứt, Tô Mạch trong lòng thoáng sững lại.

“Hửm?

Nữ Oa không hề ghi hận chuyện ta gài bẫy lần trước sao?

Cũng đúng, Ngài là Thánh nhân, chắc cũng nhìn ra được chút manh mối, xem ra Ngài khác hẳn với vị Thánh nhân lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết đời sau.” Đối với thái độ của Nữ Oa, Tô Mạch nhanh chóng thích ứng.

Nhưng chuyện Thiên Hôn quá đỗi quan trọng, liên quan đến mưu đồ luân hồi và đại kế chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nếu buông xuôi lúc này thì quá đáng tiếc.

Hơn nữa có một điểm quan trọng nhất là hỗ trợ kiến tạo luân hồi thì hệ thống sẽ nâng cấp một lần, đó mới là điều Tô Mạch coi trọng nhất.

“Vâng, những lời Nữ Oa Thánh nhân nói đệ tử tự nhiên biết rõ, nhưng theo cách hiểu của đệ tử về Thiên Hôn thì thực ra chỉ cần là mối tiên nhân duyên đầu tiên của Hồng Hoang thì đều có thể xúc thành Thiên Hôn để lấy công đức.

Nếu đã như vậy, tại sao phải hy sinh nữ thần Thái Âm?” Tô Mạch lập tức đáp lại.

“Hửm?

Tại sao ngươi lại biết chuyện đó?” Nữ Oa nhịn không được hỏi.

“Chỉ là một chút bí mật nhỏ của đệ tử thôi.

Hay là thế này, đệ tử làm một cuộc giao dịch với Thánh nhân được

không?

Một chuyện liên quan đến mệnh số của Phục Hy đạo hữu.

Chỉ cần lần này Thánh nhân không ngăn cản đệ tử, ta sẽ có cách giải trừ tử kiếp của Phục Hy đạo hữu.

Tin rằng Thánh nhân cũng biết Phục Hy đạo hữu cũng là người ứng kiếp rồi chứ?" Đột nhiên Tô Mạch chuyển hướng nhắc tới Phục Hy.

"Cái gì?

Ngay cả chuyện của huynh trưởng ta ngươi cũng biết?" Nghe vậy, sắc mặt Nữ Oa hơi biến đổi.

"Vâng, cũng là do đệ tử thôi trắc ra được.

Hai tộc Vu Yêu là nhân vật chính của lượng kiếp này, Phục Hy đạo hữu đã là Hy Hoàng của yêu tộc thì tự nhiên cũng là người ứng kiếp.

Cho nên nếu Nữ Oa Thánh nhân lần này không ngăn cản ta, ta cam đoan sau này nhất định sẽ hóa giải tử kiếp cho Hy Hoàng, trả cho Thánh nhân một phần nhân quả." Tô Mạch lấy Phục Hy làm mồi nhử, sau khi nói xong, thần sắc Nữ Oa lại trở nên phức tạp.

Thực tế lý do Tô Mạch dám nói vậy rất đơn giản.

Anh chuẩn bị mưu đồ luân hồi, một khi thành công sẽ để Phục Hy tiến vào luân hồi chuyển thế với trạng thái hoàn chỉnh, mang theo ký ức tiền kiếp cũng không phải là không thể.

Như vậy Phục Hy vẫn có thể trở thành Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy như trong truyền thuyết.

Nhân quả với Nữ Oa vẫn sẽ không bị đoạn tuyệt.

Thực tế trong thần thoại, sau khi Phục Hy thân tử đạo tiêu, tuy

vẫn trở thành Thiên Hoàng Phục Hy nhưng vì yêu khu nguyên bản đã vẫn lạc, dấu ấn sinh mệnh bị thay đổi nên sau khi chuyển thế, nhân quả huynh muội với Nữ Oa đã sớm đoạn tuyệt.

Cho nên cách hóa giải tử kiếp này của Tô Mạch có sức hút quá lớn đối với Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn Tô Mạch, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ phức tạp, suy nghĩ hồi lâu.

Cuối cùng Ngài thở dài một tiếng: "Thôi được, nếu đã vậy thì chuyện này ta sẽ không ra mặt.

Nhưng cái giá của việc nghịch chuyển nhân quả đại thế Hồng Hoang, ngươi phải tự mình gánh vác." Nữ Oa đáp lại một tiếng, sau đó phất tay, đạo pháp chỉ và chứng đạo chi bảo liền rơi vào tay Ngài, rồi hóa thành độn mang biến mất tại chỗ. 'Vù~~' Khắc tiếp theo, sau khi không còn sức mạnh của Nữ Oa trên bầu trời Thái Âm tinh, Tiên Thiên đại trận lại tiếp tục vận hành.

Cùng lúc đó trong tinh cung, Hi Hòa và Thường Hi cảm ứng được, cả hai đều lộ vẻ vui mừng.

"Tô Mạch đạo hữu, mời vào gặp mặt." Giọng của Hi Hòa lập tức truyền ra.

Chương 192

"Đa tạ hai vị nữ thần." Thân ảnh Tô Mạch lóe lên, cuối cùng đã bước vào trong Thái Âm cung.

"Đinh!

Giám trắc thấy ký chủ đang ở vị trí 【Thái Âm Tinh Cung】, bắt đầu điểm danh, tiến độ 1%... 2%... 3%..." Ngay khi bước chân vào Thái Âm tinh, trong đầu Tô Mạch lập tức vang lên thông báo của hệ thống.

"Lần này đa tạ Tô Mạch đạo hữu, bằng không muội muội và ta thực sự không biết làm sao hóa giải tử kiếp này.

Nhưng xin hỏi đạo hữu tiếp theo ta nên làm gì?

Thiên Hôn là đại thế Hồng Hoang, như Nữ Oa Thánh nhân đã nói, nếu không tiến hành tiếp chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Vị kia." Hi Hòa nhẹ giọng nói, ánh mắt còn nhìn về một hướng nào đó.

"Ừm, tự nhiên là phải tiến hành tiếp.

Nhưng sẽ không phải là với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất." Tô Mạch cố ý úp mở.

"A...

Vậy... là với ai?" Thực ra trong lòng Hi Hòa và Thường Hi đã đoán ra được phần nào, nhưng khi cả hai cùng cất tiếng hỏi, khuôn mặt xinh đẹp không kìm được mà đỏ lên.

Dẫu sao Tô Mạch tuy tu vi chỉ mới ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng lại là tồn tại duy nhất trên thế gian có thể tranh phong với Thánh nhân.

Lại có khí vận Tam Thanh bảo vệ sau lưng, nếu có thể kết thành Thiên Hôn với anh, tử kiếp tự nhiên sẽ không đánh mà tan.

Nhưng lúc này vì e lệ, hai nàng vẫn cố ý hỏi một câu.

Tô Mạch tâm tư cẩn mật, quan sát biểu cảm của hai nàng thì làm sao không hiểu.

Anh mỉm cười nhẹ rồi lập tức đáp lại: "Nếu hai vị nữ thần không chê, ta nguyện cùng hai vị kết thành Thiên Hôn, dù có trái với đại thế Hồng Hoang, thân tử đạo tiêu cũng không hối tiếc." Tô Mạch nói một cách hiên ngang.

Lời vừa dứt, hai nàng đỏ bừng mặt, thẹn thùng cúi đầu.

"Vâng...

Vậy tất cả nghe theo Tô Mạch đạo hữu." Thời gian thoi đưa, chớp mắt lại qua mười năm.

Một ngày nọ, đúng vào ngày mà Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã chiêu cáo Hồng Hoang sẽ kết thành Thiên Hôn.

Cả Cổ Thiên Đình náo nhiệt phi thường, các đại thần thông giả đến tấp nập.

Ngay cả những người từng là khách trong cung Tử Tiêu cũng có đến một nửa.

Dẫu sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là chủ của yêu tộc, đang lúc thịnh vượng lại có thực lực cường đại, những kẻ không nhìn rõ đại thế tự nhiên sẽ tìm cách nịnh bợ.

Lúc này trên Cổ Thiên Đình, Đế Tuấn tay cầm Đồ Vu Kiếm uy phong lẫm lẫm cùng Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cảnh tượng thịnh vượng này, trong lòng trào dâng một luồng hào khí.

"Vu tộc, Tô Mạch...

Cứ chờ đó, đợi ta kết thành Thiên Hôn, công đức vây thân, dùng Thái Âm Thái Dương làm trận nhãn diễn hóa Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, đó chính là ngày chết của các ngươi." Đế Tuấn mắt lóe tinh mang, khẽ ngẩng đầu, cuối cùng nhìn về phía luân Thái Âm tinh trên vòm trời.

Ngay sau đó hơi thở trên người bùng nổ mạnh mẽ.

"Ta...

Yêu tộc chi chủ hôm nay cùng Thái Âm nữ thần kết thành Thiên Hôn, cộng hưởng vô lượng công đức, Thái Âm tinh, mau giáng lâm!" Âm thanh như sấm truyền đi khắp Hồng Hoang.

Khắc sau, ức vạn yêu tộc triệt để sôi trào.

Chỉ trong nháy mắt, khí vận của toàn bộ yêu tộc hội tụ lại, tạo thành một đám mây khí vận khổng lồ kéo dài ức vạn dặm.

Chương 193

Mục đích của Đế Tuấn và Đông Hoàng rất đơn giản, mượn công đức Thiên Hôn để hội tụ khí vận đỉnh phong của yêu tộc, khai sáng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận. 'Oanh long...' Tiếng vang cực đại truyền ra cũng chính vào lúc này.

Trên Thái Âm tinh, Tô Mạch đang nhắm mắt ngồi thiền cùng Hi Hòa và Thường Hi đồng thời mở mắt.

"Bắt đầu rồi..." Tô Mạch nhìn Hi Hòa và Thường Hi rồi chậm rãi đứng dậy.

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay ta, Thái Thanh nhất mạch Tô Mạch, lập Thiên Đạo thệ ngôn...

Cùng Thái Âm Hi Hòa, Thường Hi kết thành đạo lữ, hoàn thành đại thế Thiên Hôn Hồng Hoang, mong Thiên Đạo giám chứng..." Đột nhiên giọng của Tô Mạch chậm rãi truyền đi.

Cùng lúc đó Hi Hòa và Thường Hi đỏ mặt, nhìn nhau một cái rồi cũng khẽ cắn môi lập Thiên Đạo thệ ngôn: "Thiên Đạo ở trên, hôm nay ta, Thái Âm Hi Hòa...

Thường Hi, lập Thiên Đạo thệ ngôn...

Cùng Thái Thanh nhất mạch Tô Mạch kết thành đạo lữ, hoàn thành đại thế Thiên Hôn Hồng Hoang, mong Thiên Đạo giám chứng..." Ngay khoảnh khắc hai nàng cùng lập thệ ngôn, trên vòm trời đột nhiên hiện lên vô tận tường thụy. 'Oanh long~~' Thiên uy hiện ra.

Một đám mây vàng tường vân kéo dài ức vạn dặm nhanh chóng kết lại trên bầu trời.

Tiếp theo vô lượng công đức hội tụ, nhanh chóng hình thành ba

viên Đạo Quả công đức màu vàng kim.

Cùng lúc đó trên vòm trời Cổ Thiên Đình, ngay sau khi giọng nói của Đế Tuấn vừa dứt, hơi thở vừa bùng phát không lâu, ức vạn khí vận yêu tộc ngưng tụ chờ đợi Thái Âm giáng lâm.

Nhưng đột nhiên trên bầu trời lại cuồn cuộn công đức, thậm chí còn thấy ba viên Đạo Quả công đức đang ngưng tụ.

"Thiên Đế!" "Thiên Đế!" "Thiên Đế!" Nhất thời ức vạn yêu tộc nhìn thấy vận may công đức và Đạo Quả vô lượng thì lại một lần nữa sôi trào.

Bởi vì trong mắt bọn họ, Đạo Quả đó chắc chắn thuộc về Yêu tộc chi chủ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Dẫu sao hôm nay là ngày Thái Âm Thái Dương kết hợp Thiên Hôn.

Tương tự, ngoài ức vạn yêu tộc, những đại thần thông giả đến chúc mừng cũng không ai là không lộ vẻ hâm mộ.

Bởi vì một khi có vô lượng công đức gia trì, thực lực bản thân sẽ tăng vọt đến mức khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa dù không dùng công đức tăng tu vi thì nếu ngưng tụ được Kim luân công đức cũng có thể giúp nhân quả không dính thân, giết người không dính nghiệp lực.

Cho nên các đại thần thông giả có mặt tại đó nhìn thấy vô lượng công đức tự nhiên vô cùng hâm mộ, đồng thời càng thêm kiên định với quyết tâm gia nhập trận doanh yêu tộc.

Bởi vì cục diện Hồng Hoang hiện nay, mạch Tam Thanh tuy có bốn chiến lực cấp Hỗn Nguyên, khí vận nồng đậm nhưng có vẻ như không có dã tâm xưng bá Hồng Hoang.

Ngoài ra là phương Tây, nhưng nơi đó tuy có hai vị Thánh nhân nhưng nghèo nàn lạc hậu, khí vận không bằng phương Đông nên với những đại thần thông giả có dã tâm thì không phải lựa chọn hàng đầu.

Còn lại chỉ có hai tộc Vu Yêu.

Vu tộc tuy mạnh, là một trong những chủng tộc đỉnh phong nhưng trong tộc không có Thánh nhân, trong mắt các đại thần thông giả thì khí vận vẫn kém yêu tộc một chút.

Còn yêu tộc đang lúc thịnh vượng, Nữ Oa lại được xưng là Thánh nhân yêu tộc, trước khi chứng đạo còn là Oa Hoàng của yêu tộc.

Cho nên sau khi cân nhắc, họ tự nhiên ưu tiên chọn yêu tộc.

Lại thêm Thiên Hôn hôm nay khiến khí vận và công đức bùng nổ, chỉ cần đánh bại vu tộc, yêu tộc hoàn toàn có thể vấn đỉnh Hồng Hoang, trở thành chủng tộc đỉnh phong duy nhất.

Như vậy những kẻ gia nhập yêu tộc tự nhiên có thể nhận được khí vận chủng tộc, tu vi thăng tiến vượt bậc.

Tất nhiên còn một điểm nữa là trong Hồng Hoang, phàm là linh hồn hóa hình đều có thể gọi là yêu, điểm này đủ để khiến các đại thần thông giả lần lượt gia nhập yêu tộc.

Lúc này trên bầu trời hiển hiện dị tượng, ức vạn yêu chúng xung quanh Cổ Thiên Đình đang hưng phấn hâm mộ, nhưng với tư cách là 'nhân vật chính' của trận Thiên Hôn này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại có chút ngẩn ngơ.

Phải biết rằng bọn hắn mới là nhân vật chính của Thiên Hôn cơ mà.

Hiện tại tuy đang hội tụ khí vận yêu tộc nghênh đón Thái Âm giáng lâm, nhưng Hi Hòa và Thường Hi còn chưa xuất hiện kia mà?

Chương 194

Tại sao trên vòm trời lại ngưng tụ ra mây công đức ức vạn dặm và vô lượng Đạo Quả công đức?

Khoảnh khắc này không chỉ Đế Tuấn và Đông Hoàng không hiểu, ngay cả La Hầu đang ẩn giấu diện mục đứng cạnh bọn hắn cũng có chút mờ mịt.

Cùng lúc đó mây công đức trên bầu trời đột nhiên cuồn cuộn kịch liệt.

Chỉ thấy ba viên Đạo Quả vô lượng công đức cuối cùng đã thoát ra, giống như quả chín rụng xuống đất, bay thẳng về phía Thái Âm tinh.

Cũng chính lúc đó ý chí Thiên Đạo ngưng tụ thành con mắt hiện ra, sau khi cảm ứng được toàn bộ khí vận yêu tộc và khí vận Thái Âm tinh thì lập tức truyền ra một âm thanh Thiên Đạo huyền diệu cực hạn: 'Chấp thuận...' 'Oanh long~~' Khi âm thanh Thiên Đạo đó vang lên, ba viên Đạo Quả công đức cuối cùng đã rơi vào trong Thái Âm tinh.

"Chuyện gì thế này?

Tại sao Đạo Quả công đức Thiên Hôn lại bay vào Thái Âm tinh mà không rơi xuống Cổ Thiên Đình của ta?" "Hơn nữa Thái Âm tinh còn chưa giáng lâm, tại sao Thiên Đạo lại chấp thuận?" Khoảnh khắc này không chỉ Đế Tuấn và Đông Hoàng ngẩn ngơ, ngay cả ức vạn yêu tộc và những đại thần thông giả vừa gia nhập yêu tộc cũng sững sờ tại chỗ.

"Thiên Hôn không phải là Thái Âm Thái Dương kết hợp sao?

Tại sao lại không có chúng ta?" "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Nhìn kìa, sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều biến đổi rồi." "Đúng thế, chẳng lẽ ý chí Thiên Đạo xuất hiện hỗn loạn sao?" Nhất thời các đại thần thông giả âm thầm trao đổi.

Túc này đây, Tô Mạch nhìn Đạo Quả công đức bay tới, trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Thực tế việc nẫng tay trên Thiên Hôn này có rủi ro nhất định.

Dẫu sao Hồng Quân là người chấp chưởng Thiên Đạo, nếu Ngài phân ra một chút ý chí thôi cũng dễ dàng phát hiện người thực hiện Thiên Hôn không phải là Thái Âm Thái Dương.

Nếu thực sự như vậy thì công đức Thiên Đạo có rơi xuống hay không còn chưa biết được.

Nhưng lần này Tô Mạch đã tính kế cả việc Hồng Quân đang dốc toàn lực hợp đạo.

Hồng Quân hợp đạo là trạng thái toàn tâm toàn ý đầu nhập, chỉ cần không giống lần trước luyện hóa Kim Ô thực sự ảnh hưởng đến đại thế Hồng Hoang thì trước khi việc hợp đạo kết thúc, Ngài sẽ không khống chế ý chí Thiên Đạo để vận hành Hồng Hoang.

Bởi vì phân tâm một chút sẽ khiến thời gian hoàn mỹ hợp đạo bị kéo dài thêm.

Cho nên giai đoạn này ý chí Thiên Đạo vận hành theo bản năng quy tắc Hồng Hoang.

Thiên Hôn là mối nhân duyên đầu tiên của Hồng Hoang, chỉ cần là bậc Thiên Tiên Thần Thai kích hoạt mối nhân duyên này thì theo quy tắc Hồng Hoang đều sẽ có vô lượng công đức giáng xuống.

Trường hợp tối đa là ý chí Thiên Đạo bản năng nhận diện trong

thời kỳ Thiên Hôn, thế giới Hồng Hoang có khí vận yêu tộc, có hơi thở của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và nhị vị nữ thần Thái Âm hay không mà thôi.

Chính vì thế Tô Mạch mới chờ đợi mười năm, chờ đến lúc yêu tộc hội tụ khí vận cả tộc nghênh đón Thái Âm tinh giáng lâm mới thực sự khởi động Thiên Hôn.

Tổng kết lại, lần này nhìn qua là nẫng tay trên Thiên Hôn của Đế Tuấn và Đông Hoàng, thực tế cũng là tính kế cả Hồng Quân.

Lúc này sau khi công đức Đạo Quả rơi xuống Thái Âm tinh đã lần lượt nhập vào cơ thể Tô Mạch, Hi Hòa và Thường Hi.

Cùng lúc đó khi Tô Mạch vừa thở phào, tinh mang trong mắt rực cháy.

Một luồng hơi thở ngút trời bùng nổ.

"Ừm, đã đạt được vô lượng công đức Thiên Hôn, cũng đến lúc xung kích nhục thân cực cảnh rồi." Chỉ trong nháy mắt, Tô Mạch vận chuyển sức mạnh bắt đầu luyện hóa 【Bàn Cổ tinh huyết】. 'Vù~~ vù~~ vù~~' Trong cơ thể toàn bộ sức mạnh bùng nổ.

Trên đỉnh đầu mười hai phẩm Nguyên Thần Đạo Quả chi hoa ngưng tụ, khoảnh khắc rực nở, sức mạnh nguyên thần khủng khiếp lập tức gia trì lên người anh.

Cùng lúc đó ý chí cực cảnh cũng gia trì vào thân thể, khiến hơi thở một lần nữa leo lên đỉnh cao mới.

Đây là lần thứ ba sinh mệnh của Tô Mạch tiến hành lột xác.

Một khi hoàn thành sẽ đạt mức ba mươi sáu phẩm, chứng đạo Hỗn Nguyên. 'Oanh~~' Khoảnh khắc này sức mạnh Tô Mạch mở hết cỡ, dùng Đạo Quả vô lượng công đức để luyện hóa Bàn Cổ tinh huyết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hơi thở trên người anh càng lúc càng trầm trọng.

Chương 195

Khắc tiếp theo khi đạt đến đỉnh phong, truyền thừa có được từ điện Bàn Cổ lập tức vận chuyển.

Một chuyển... hai chuyển... ba chuyển...

Với sự gia trì của sức mạnh khổng lồ, Cửu Chuyển Huyền Công lập tức đột phá tầng thứ ba, khiến sức mạnh nhục thân bùng nổ một đoạn dài.

"Hừm... chưa đủ, sức mạnh vẫn chưa đủ.

Thần Tượng Trấn Ngục Kình, Vô Long Tâm Pháp, gia trì cho ta!" Tô Mạch hét lớn, vận chuyển hai môn vô thượng thần thông tâm pháp, một lần nữa khiến sức mạnh đột phá một tầng thứ khác.

Cửu Chuyển Huyền Công – bốn chuyển... năm chuyển... sáu chuyển... bảy chuyển...

Cho đến tầng thứ bảy, sức mạnh bùng phát của Tô Mạch bắt đầu suy giảm.

"Hừm... thiếu một chút, chỉ có thể dùng vật này." Lúc này Tô Mạch hạ quyết tâm, lấy ra một viên 【Bổ Thiên Đan】.

Vật phẩm này chính là phần thưởng có được từ việc điểm danh tại 【Thái Âm Tinh】.

Vì mấy lần trước bảo vật điểm danh đều khó có thể tưởng tượng nên lần này chỉ có một viên đan dược khiến anh hơi lơ là.

Dẫu sao Thái Âm tinh so với mấy nơi điểm danh trước đó vẫn kém một chút.

Nhưng hiện tại xem ra lại vừa đúng lúc.

Ngay khi Tô Mạch nuốt viên Bổ Thiên Đan vào, sức mạnh vốn có chút khô kiệt trên người anh lại một lần nữa bùng nổ.

Đan dược mang tên Bổ Thiên tự nhiên không tầm thường, bên trong chứa đựng một luồng sức mạnh thần tính.

Cho nên vừa vào cơ thể, Cửu Chuyển Huyền Công liền điên cuồng vận chuyển. 'Vù~~ vù~~ vù~~' Từng luồng hơi thở từ trên người anh bắn ra.

Khắp thân thể ức vạn lỗ chân lông phun nuốt hào mang, rực rỡ khiến anh như một vị thần thánh. 'Oanh long~~' Cuối cùng khi bên trong cơ thể Tô Mạch phát ra tiếng nổ vang khó có thể tưởng tượng, Cửu Chuyển Huyền Công đệ bát chuyển rốt cuộc đã đột phá.

Cùng lúc đó ngay khi vừa bước vào bát chuyển, nhục thân thăng hoa đến cực điểm, bắt đầu thực hiện lần lột xác sinh mệnh thứ ba.

Nhục thân Đạo Quả: mười phẩm... mười một phẩm... mười hai phẩm.

Một bước thành công...

Chỉ trong nháy mắt, trên đỉnh đầu Tô Mạch: Nguyên thần – Đạo Quả chi hoa mười hai phẩm.

Ý chí – Đạo Quả chi hoa mười hai phẩm.

Nhục thân – Đạo Quả chi hoa mười hai phẩm đồng thời nở rộ.

Chương 196

Nhưng nhìn từ xa, ba đóa Đạo Quả chi hoa như thể không ở trong cùng một thời không, giống như quá khứ, tương lai và hiện tại vĩnh viễn không giao thoa.

Nhưng trong minh minh, ba luồng sức mạnh đó lại có thể gia trì lên người Tô Mạch. 'Oanh long~~' Trong sát na hơi thở điên cuồng leo thang.

Ba hệ thống tu luyện, ba mươi sáu phẩm Đạo Quả chi hoa cuối cùng đã viên mãn.

Cũng chính lúc này hơi thở Hỗn Nguyên bên trong Thái Âm tinh triệt để bùng nổ, nhanh chóng lan rộng, thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ Hồng Hoang, khiến nơi đây nảy sinh vô tận dị tượng khủng bố.

Đất mọc sen vàng, trời hoa rụng loạn... vô cùng vô tận, thậm chí còn nồng liệt hơn cả lúc Tam Thanh và Nữ Oa chứng đạo Thánh nhân.

Khắc này bất luận yêu tộc, vu tộc hay Tam Thanh đang truyền đạo tại thánh địa Côn Luân, hay Nữ Oa ở tầng trời ba mươi ba cùng Tiếp Dẫn và vô số đại thần thông giả khác đều bị chấn động.

"Hỗn Nguyên... lại có người đạt đến Hỗn Nguyên, hơi thở còn khủng bố hơn cả lúc mấy vị Thánh nhân chứng đạo trước kia, rốt cuộc là ai?" Lúc này trong một thung lũng, Tiếp Dẫn nhìn về phía Thái Âm tinh, sau một hồi thôi diễn lại hoàn toàn không bắt được bất kỳ thông tin nào.

Đồng thời tại thánh sơn Côn Luân, Tam Thanh đang truyền đạo đồng loạt mở mắt nhìn về hướng Thái Âm tinh, mặt lộ vẻ chấn kinh.

Nhưng cũng giống như Tiếp Dẫn, do hơi thở Hỗn Nguyên quá

mạnh mẽ có sức mạnh nhiễu loạn thiên cơ nên không thể thôi diễn được gì.

Nhưng lúc này trong mắt Lão Tử lại lóe lên tinh mang.

Bởi vì dù không thôi diễn ra được ai đang chứng đạo nhưng ông có thể cảm ứng được trong luồng hơi thở đó có dao động sức mạnh của mạch Thái Thanh.

"Hahaha!

Tô Mạch đột phá rồi, chứng đạo Hỗn Nguyên!" Chỉ trong nháy mắt Lão Tử vô cùng vui mừng, tiếng cười vang khắp Côn Luân.

Cùng lúc đó tại cung Oa Hoàng ở tầng trời ba mươi ba, Nữ Oa bị hơi thở Hỗn Nguyên khủng bố làm kinh động, một lần nữa tỉnh lại sau khi nhập định.

Ngay sau đó dưới cái nhìn của Thánh mục, khuôn mặt xinh đẹp cuối cùng cũng hiện lên vẻ động dung.

"Hỗn Nguyên...

đang xung kích Hỗn Nguyên.

Thảo nào lại muốn phá hoại Thiên Hôn, hóa ra là mượn Đạo Quả vô lượng công đức của mối nhân duyên đầu tiên để xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tô Mạch không tu cảnh giới Chuẩn Thánh mà có thể lấy cảnh giới Đại La để trấn áp Chuẩn Đề, chắc là giống với ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn năm xưa, tu luyện Đại Đạo thực sự...

Quả thực phúc duyên thâm hậu, xứng đáng để phó thác nhân tộc." Sau khi suy nghĩ, Nữ Oa cũng không nhập định nữa mà vận chuyển Thánh mục nhìn chằm chằm về hướng Thái Âm tinh.

Tô Mạch tuy đã giải phóng hơi thở Hỗn Nguyên nhưng khác với

Thánh nhân chứng đạo.

Thánh nhân có Hồng Mông tử khí, dưới sự bảo vệ của Thiên Đạo nên khi chứng đạo Hỗn Nguyên sẽ không có kiếp nạn.

Nhưng Tô Mạch thì khác, nhục thân cực cảnh, hoa nở mười hai, lại xung kích Hỗn Nguyên, tự nhiên sẽ dẫn tới kiếp nạn ngút trời.

Lúc này đây khi Nữ Oa và Tam Thanh Côn Luân đang nhìn về hướng Thái Âm tinh thì trên không trung Cổ Thiên Đình của yêu tộc, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng vô số đại thần thông giả đều bị chấn động.

Bởi vì trong luồng hơi thở chứng đạo Hỗn Nguyên đó mang theo sức mạnh Ngũ Hành nồng đậm.

Đặc biệt là hai người Đế Tuấn mấy lần giao đấu với Tô Mạch nên cực kỳ quen thuộc với sức mạnh này.

Chỉ trong nháy mắt cả hai đã hiểu ra.

Công đức Thiên Hôn, Đạo Quả vô lượng công đức đều bị Tô Mạch chiếm đoạt.

Nữ thần Thái Âm cũng đã trở thành người phụ nữ của Tô Mạch.

Quan trọng nhất là dường như ngay cả Nữ Oa Thánh nhân cũng đã thu hồi Thánh nhân pháp chỉ và Hồng Tú Cầu.

Chương 197

Điều này như thể hiện thái độ của Nữ Oa.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ lại thấy cực kỳ đáng sợ, Đế Tuấn và Đông Hoàng vô cùng kinh hãi.

Phải biết Nữ Oa là Thánh nhân yêu tộc, hưởng khí vận yêu tộc, đáng lý phải giúp bọn hắn hoàn thành Thiên Hôn.

Nhưng cuối cùng Thánh nhân pháp chỉ lại không thể ngăn cản Tô Mạch.

Hơn nữa nếu Nữ Oa muốn ngăn cản thì chắc chắn sẽ có một trận chiến chấn động Hồng Hoang.

Đằng này Thánh nhân pháp chỉ lại biến mất không tiếng động.

Chỉ có một nguyên nhân là Nữ Oa đã chủ động rút lui.

"Không thể nào!

Tại sao lại như vậy?

Thiên Hôn là mệnh số nhân duyên của chúng ta, tại sao lại bị kẻ khác nẫng tay trên?

Ta không phục!" Đế Tuấn gào lớn, hơi thở trên người đột ngột bùng nổ, trong lòng nảy sinh ý định lao lên Thái Âm tinh quyết chiến với Tô Mạch.

"Đại huynh, không được!

Hơi thở của Tô Mạch đã đạt đến Hỗn Nguyên, chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ, phải tính kế lâu dài thôi." Đông Hoàng Thái Nhất lần này lại bình tĩnh hơn.

Dẫu sao lúc Tô Mạch chưa xung kích Hỗn Nguyên đã có chiến lực

cấp Hỗn Nguyên rồi.

Giờ đây đang xung kích Hỗn Nguyên, lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, trừ phi không thể bất tử bất diệt như Thánh nhân và có thể dùng sức mạnh Thiên Đạo để tái tạo thân thể Thánh nhân, còn lại mọi phương diện đều giống như Thánh nhân, thậm chí mạnh hơn.

Có thể nói giờ đây Hồng Hoang không chỉ có sáu vị Thánh nhân, mà gọi là bảy vị cũng không quá lời.

"Tính kế lâu dài...

Hừ!

Tại sao?

Tại sao lại như vậy?

Chúng ta khai sáng thịnh thế yêu tộc, tụ thiên hạ khí vận vào một thân, thậm chí căn nguyên bản thân đều có thể lọt vào top mười Hồng Hoang, trên đời này chúng ta mới là thiên mệnh chi tử.

So về phúc duyên, so về khí vận, có điểm nào không bằng Tô Mạch đó chứ?

Tại sao lại như vậy?

Tại sao?" 'Phụt...' Đế Tuấn ngửa mặt lên trời hét lớn, khí huyết trong người cuồn cuộn, vì quá tức giận mà phun ra một ngụm tiên huyết.

Cùng lúc đó, bóng ma của La Hầu sau một hồi suy tính đã lên tiếng: "Đại Đế không cần như thế, kẻ này là một biến số, tự nhiên sẽ bị trời thu, các ngươi mới là những người có mệnh số thống trị Hồng Hoang, chỉ là tạm thời bị biến số đó áp chế mà thôi.

Hiện tại quan trọng nhất là phải tái tạo một cuộc Thiên Hôn khác."
"Cái gì?

Tái tạo Thiên Hôn?

Thiên Hôn đã kết thúc rồi mà.” Đông Hoàng Thái Nhất bị chấn động.

“Ừm, không sai, tái tạo Thiên Hôn.

Thực ra rất dễ hiểu, Thiên Hôn là một phần của đại thế Hồng Hoang, lý ra phải là cực âm cực dương kết hợp, nhưng Tô Mạch lúc trước đã lợi dụng các ngươi và hơi thở của nữ thần Thái Âm để lừa gạt quy tắc Hồng Hoang và ý chí Thiên Đạo nên mới đắc thủ.

Nếu như khiến quy tắc Hồng Hoang và ý chí Thiên Đạo nhận thức được rằng đó không phải là Thiên Hôn thực sự thì chúng ta sẽ có cơ hội tái tạo một cuộc Thiên Hôn khác.

Đến lúc đó vô lượng công đức Thiên Hôn tự nhiên sẽ rơi lên đầu các ngươi.

Nhưng tiền đề là phải hoàn thành Thiên Hôn này trước khi Tô Mạch độ qua kiếp chứng đạo Hỗn Nguyên, bằng không sẽ không dễ dàng như vậy.” La Hầu ma niệm lập tức lên tiếng.

Chương 198

"Vậy chúng ta phải làm thế nào?" Đế Tuấn cuối cùng cũng bình tâm lại, nhìn La Hầu hỏi.

"Đơn giản thôi, tìm một Tiên Thiên Thần Thai mang thuộc tính âm để kết thành Thiên Hôn.

Tuy không đạt được hiệu quả cực âm nhưng hiện tại Tô Mạch đang xung kích Hỗn Nguyên, quy tắc Hồng Hoang và ý chí Thiên Đạo chắc chắn sẽ dồn sự chú ý lên hắn, cho nên giống như cách Tô Mạch lừa gạt ý chí Thiên Đạo lúc trước, đây chính là cơ hội để chúng ta dối trời vượt biển." La Hầu ma niệm cuối cùng đã đưa ra phương pháp.

"Tốt!

Tiên Thiên Thần Thai thuộc tính âm...

Vừa vặn, Quỷ Xa – một trong mười đại yêu thánh của ta, ngày sinh ra âm hối chi khí ngút trời, chắc có thể dối trời vượt biển." Lúc này mắt Đông Hoàng Thái Nhất sáng lên, lập tức đưa ra quyết định.

"Được, sự bất nghi trì, Tô Mạch đã bắt đầu chứng đạo Hỗn Nguyên, chúng ta cũng bắt đầu thôi." Chỉ nghe La Hầu ma niệm vừa dứt lời, Đế Tuấn đã truyền âm cho Quỷ Xa: "Hôm nay bản đế cùng ngươi kết thành Thiên Hôn, phong làm Yêu Hậu, có thể cùng ta chia sẻ khí vận yêu tộc và công đức Thiên Hôn, ngươi có nguyện ý không?" Khoảnh khắc đó khi giọng nói của Đế Tuấn vừa dứt, trên mặt Yêu Thánh Quỷ Xa lập tức lộ vẻ vui mừng.

"Nguyện ý, Quỷ Xa nguyện ý!" Ngay khi giọng nói của Quỷ Xa vừa dứt, bà ta lập tức diễn hóa thành thân nữ nhi, một người phụ nữ vô cùng yêu dị chậm rãi bước tới bên cạnh Đế Tuấn.

Cùng lúc đó trong Thái Âm cung, ba hệ thống tu luyện của Tô Mạch với Đạo Quả chi hoa ba mươi sáu phẩm đã đạt đến cực hạn.

Trên đỉnh đầu như hiện ra vô tận thời không với các dị tượng quá khứ, hiện tại và tương lai.

Cũng chính lúc này ánh mắt anh rực cháy tinh mang, nhìn thấu hư không, liếc nhìn vào sâu trong vòm trời một cái rồi quay sang nhìn Hi Hòa và Thường Hi.

"Hai vị phu nhân, hôm nay phu quân chứng đạo Hỗn Nguyên, Thái Âm tinh cung không thể chịu đựng nổi, cho nên... cần phải đi một chuyến ra ngoài tầng trời ba mươi ba mới được.

Đợi ta quay về, tuyệt đối không được lại gần." Tiếng nói vừa dứt, hơi thở Hỗn Nguyên nồng đậm trên người Tô Mạch xông thẳng lên trời. 'Oanh long~~' Trên bầu trời một con mắt ngưng tụ quang mang, cũng bám sát lấy Tô Mạch tiến vào tầng trời thứ ba mươi ba.

Con mắt đó chính là Thiên Phạt chi nhãn, lấy sức mạnh quy tắc Hồng Hoang làm gốc, ngưng tụ sức mạnh ý chí Thiên Đạo, định ngăn cản tất cả những sức mạnh vượt ngoài sự kiểm soát của Hồng Hoang. 'Oanh long~~' Ngoài tầng trời thứ ba mươi ba, mây kiếp chồng chất, tiếng nổ vang dội.

Đồng thời một luồng ý chí khủng bố hoàn toàn khóa chặt Tô Mạch, dưới sự giám thị của Thiên Phạt chi nhãn, Tô Mạch thậm chí cảm giác mỗi lỗ chân lông đều đang nảy sinh kiếp nạn.

Đây chính là sức mạnh khủng bố vượt qua Hồng Hoang mà ý chí Thiên Đạo và quy tắc Hồng Hoang không cho phép tồn tại.

Tất nhiên Thánh nhân là ngoại lệ, vì Thánh nhân có Hồng Mông tử khí giống như là bằng chứng của Thiên Đạo nên được ý chí Thiên Đạo công nhận.

Còn Tô Mạch lại dựa vào sức mạnh bản thân vượt qua tất cả nên tự nhiên bị chèn ép.

Cùng lúc đó khi Tô Mạch xung kích Hỗn Nguyên, lần lột xác sinh mệnh thứ ba cũng dần kết thúc.

Sức mạnh của anh cũng chồng chất đến mức khó có thể tưởng tượng.

Trên đỉnh đầu Tiên Thiên Ngũ Hành chí bảo dưới sự thúc động của sức mạnh cấp Hỗn Nguyên tỏa ra hào quang khủng bố.

Đây là lần đầu tiên bảo vật này được thúc động bằng sức mạnh Hỗn Nguyên thực sự, gần như giải tỏa được mọi khả năng huyền diệu bên trong.

Tương tự khi Tô Mạch đạt tới tầng thứ ba mươi sáu phẩm, bốn mươi chín đạo cấm chế bên trong chí bảo hoàn toàn được khai mở. 'Vù~~' Ngũ Hành lãnh địa phong tỏa tất cả.

Tiếp theo một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác là 【Tịnh Thế Bạch Liên】 cũng bay lên.

Bốn mươi mười tám đạo cấm chế bên trong cũng được khai mở hoàn toàn khi Tô Mạch xung kích tầng thứ ba mươi sáu phẩm.

Dưới sự thúc động của sức mạnh cấp Hỗn Nguyên, lực phòng ngự của nó có thể coi là đạt đến cực hạn.

Dưới ánh sáng tịnh thế, nó còn có thể thanh lọc mọi hơi thở tiêu cực, giúp anh vô tai vô ách.

Sau khi hai món bảo vật được tế ra, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu cũng đồng thời bay lên không trung.

Tiếp theo Hồng Mông Lượng Thiên Xích giải phóng vô lượng quang mang gia trì vào trong đó.

Chương 199

Thực tế hai món bảo vật này vốn là một bộ, nếu tìm lại được bản nguyên thì thậm chí có thể tạo ra Hỗn Độn Linh Bảo, cao hơn Tiên Thiên Chí Bảo một tầng.

Dù hiện tại chưa đạt tới mức đó nhưng kết hợp lại cũng đã vô hạn tiếp cận Tiên Thiên Chí Bảo.

Thực ra nếu không phải thời gian gấp gáp, Tô Mạch thậm chí có thể dùng Hỗn Độn Hồ Lô để nghịch chuyển tiên thiên, để Định Hải Thần Châu và Hồng Mông Lượng Thiên Xích dung hợp làm một, trở thành Hỗn Độn Châu cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo. 'Oanh long~~' Khoảnh khắc này sau khi mấy món bảo vật chí cường lần lượt được tế ra, Tô Mạch lật bàn tay, Thí Thần Thương cuối cùng đã xuất hiện.

Từng luyện hóa một tia bản nguyên ma đạo nên Thí Thần Thương đã khôi phục được đôi chút.

Sở hữu món hung sát chí bảo này trong tay, lực công kích của Tô Mạch có thể gọi là đạt đến cực hạn.

Trạng thái sung mãn, toàn lực khai mở.

Cửu Chuyển Huyền Công đệ bát chuyển.

Tam đại tự quyết của Cửu Bí gia trì.

Thần Tượng Trấn Ngục Kình gia trì.

Vô Long Tâm Pháp gia trì.

Cho đến cuối cùng trên đỉnh đầu Tô Mạch, ba hệ thống tu luyện với ba đóa Đạo Quả chi hoa mười hai phẩm triệt để nở rộ, sức mạnh của quá khứ, hiện tại và tương lai đồng thời hội tụ lên người anh.

Chỉ trong tích tắc sức mạnh của Tô Mạch đã đạt tới trạng thái đỉnh phong của tầng thứ sinh mệnh hiện tại.

Sức mạnh cấp Hỗn Nguyên triệt để bùng nổ.

"Đến đây đi!

Ý chí Thiên Đạo, Quy tắc!

Hôm nay ta sẽ phá vỡ cực hạn, đoạt lấy Đạo Quả Hỗn Nguyên!" Hơi thở của Tô Mạch đại thịnh, nhìn về phía Thiên Phạt chi nhãn trên vòm trời, chủ động xuất thủ đánh tới.

Đây là lần đầu tiên anh thực sự đối mặt với Thiên Phạt khi đột phá cực cảnh.

Hai lần trước, một lần được Nữ Oa hóa giải, một lần được công đức khai thiên trong tim Bàn Cổ hóa giải.

Quá tam ba bận, lần cuối cùng này tự nhiên cần anh đích thân hoàn thành mới gọi là viên mãn.

Cứ như thế khi anh mang theo sức mạnh vô thượng lao lên, lôi kiếp trên vòm trời cũng đã ngưng tụ thành hình.

Những luồng lôi điện màu tím tựa như tử long lao xuống, trong chớp mắt đánh vào người Tô Mạch. 'Oanh long~~' Đạo lôi phạt đầu tiên nổ tung dữ dội.

Luồng lôi phạt này thậm chí còn vượt qua đạo lôi đình cuối cùng trong hóa hình đại kiếp của Tô Mạch năm xưa gấp mười lần.

Có thể gọi là khủng bố cực hạn.

Cho nên khoảnh khắc nó nổ tung, dù Tô Mạch đang độ kiếp ngoài tầng trời thứ ba mươi ba nhưng toàn bộ Hồng Hoang ít nhất có một phần ba khu vực bị ánh tím chiếu rọi.

Cùng lúc đó trên Cổ Thiên Đình, thấy Tô Mạch cuối cùng đã bắt

đầu độ kiếp, La Hầu ma niệm lập tức lên tiếng: “Chính là lúc này, bắt đầu đi!” Hắn nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu ra hiệu.

“Tốt!

Thiên Đạo ở trên, ta – Yêu tộc chi chủ Đế Tuấn, hôm nay cực âm cực dương kết hợp, kết thành Thiên Hôn, mong Thiên Đạo giám chứng.” “Thiên Đạo ở trên, ta – Yêu tộc chi hậu Quỷ Xa, hôm nay cực âm cực dương kết hợp, kết thành Thiên Hôn, mong Thiên Đạo giám chứng.” Sát na đó hơi thở của hai người bùng nổ, xông thẳng lên trời rồi quấn quýt lấy nhau.

Chỉ trong chớp nhoáng trên bầu trời lại xuất hiện một con mắt Thiên Đạo khác.

Nhưng con mắt này trông nhỏ hơn Thiên Phạt chi nhãn của Tô Mạch.

Khi con mắt này ngưng tụ, có lẽ vì chịu ảnh hưởng từ việc Tô Mạch chứng đạo Hỗn Nguyên nên nó chỉ quan sát sơ qua trạng thái của Đế Tuấn và Quỷ Xa.

Ngay sau đó trên vòm trời lập tức ngưng tụ ra những đám mây vàng công đức cuồn cuộn.

Chương 200

Tiếp theo hai viên Đạo Quả vô lượng công đức ngưng tụ rồi lần lượt rơi vào cơ thể Đế Tuấn và Quỷ Xa.

Tất nhiên vì trước đó Tô Mạch đã kết thành Thiên Hôn, lần này Đế Tuấn và Quỷ Xa lại có nghi án gian lận nên Đạo Quả vô lượng công đức chỉ bằng một nửa so với Đạo Quả mà Tô Mạch và nữ thần Thái Âm nhận được.

Có thể tưởng tượng sức mạnh chứa đựng bên trong tự nhiên không bằng phần Tô Mạch nhận được.

Cùng lúc đó ngoài tầng trời ba mươi ba, Tô Mạch ban đầu đang chống đỡ lôi phạt màu tím.

Nhưng dường như ý chí Thiên Đạo và quy tắc Hồng Hoang chịu ảnh hưởng từ trận Thiên Hôn thứ hai của Đế Tuấn nên sức mạnh của chúng đã suy giảm một phần ba.

Điều này nhanh chóng bị Tô Mạch phát hiện.

"Hửm?

Sức mạnh Thiên Phạt giảm xuống?

Vừa rồi ta dường như nghe thấy hai chữ Thiên Hôn, thật kỳ lạ." Tô Mạch nghĩ thầm, phân ra một tia thần niệm để thôi diễn.

Rất nhanh anh đã tìm ra nguyên nhân.

"Hahaha!

Không ngờ Đế Tuấn lại nghĩ ra cách này, so với việc ta lấy trộm khí vận yêu tộc để thực hiện Thiên Hôn thì đúng là có nét tương đồng.

Xem ra nhân quả trên đời thực sự là có báo ứng.

Phúc báo từ việc lấy trộm của ta lại giúp ta hóa giải bớt kiếp nạn khi độ Hỗn Nguyên kiếp.

Ha!" Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Tô Mạch không quan tâm nữa, ánh mắt lại nhìn về phía Thiên Phạt chi nhãn.

Thực tế tuy Đế Tuấn đã mượn cơ hội này để kết thành Thiên Hôn lần hai, nhưng Tô Mạch mới là người thắng lợi thực sự.

Không chỉ chiếm được Đạo Quả lớn nhất, mà Thiên Hôn của Đế Tuấn còn làm giảm bớt sức mạnh Thiên Phạt, giúp Tô Mạch độ kiếp nhẹ nhàng hơn.

Cứ như vậy đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư... liên tiếp mấy đạo Thiên Phạt đều bị Tô Mạch dễ dàng hóa giải.

Cho đến đạo lôi phạt màu tím cuối cùng – đạo thứ chín thành hình và giáng xuống.

Tuy sức mạnh của nó đã vượt xa Hỗn Nguyên nhưng với trạng thái sung mãn nhất, Tô Mạch vẫn chống đỡ được. 'Vù~~ vù~~ vù~~' Thiên Phạt kết thúc, quy tắc Hồng Hoang không còn cản trở.

Ý chí Thiên Đạo tan biến.

Khắc sau trên đỉnh đầu Tô Mạch đột nhiên ngưng tụ ra một viên Đạo Quả Hỗn Nguyên.

Nó xoay tròn và chiếu sáng lẫn nhau với ba đóa Đạo Quả chi hoa tượng trưng cho quá khứ, tương lai và hiện tại.

"Hahaha!

Đạo Quả Hỗn Nguyên!

Đạo Quả Hỗn Nguyên!

Hôm nay công đức viên mãn...

Đạo của ta đã thành!" Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên dị tượng điên cuồng lan tràn.

Trong khoảnh khắc đó, cả Hồng Hoang chấn động, vô số sinh linh, thậm chí cả các đại thần thông giả, dưới uy áp từ Hỗn Nguyên Đạo Quả của Tô Mạch, đều cảm thấy bị áp chế từ sâu thẳm linh hồn.

Rõ ràng, đó là sự áp chế ở tầng thứ sinh mệnh.

Thánh nhân vì sao mạnh?

Chương 201

Ngoài bất tử bất diệt ra, tầng thứ sinh mệnh của họ đã vượt ra khỏi phạm trù chúng sinh Hồng Hoang.

Đương nhiên, Thánh nhân vì nguyên nhân Hồng Mông Tử Khí, trời sinh chịu Thiên Đạo quản chế, tự nhiên không có Thiên Phạt xuất hiện.

Tô Mạch thì khác, hắn đường hoàng phá vỡ cực hạn của Hồng Hoang.

Không cần mượn Hồng Mông Tử Khí mà vẫn chứng đạo Hỗn Nguyên tồn tại.

Thực sự, hắn giống như Hỗn Độn Tam Thiên Thần Ma.

Không hề trải qua cảnh giới Chuẩn Thánh, trực tiếp từ Đại La Kim Tiên chứng đạo Hỗn Nguyên, phá vỡ hệ thống tu luyện mà Hồng Quân năm đó đã đặt ra.

Bởi vậy, thực lực của hắn hoàn toàn vượt trên Lục Thánh Hồng Hoang, cho dù mạnh như Tam Thanh, vẫn có sự chênh lệch lớn.Vào giờ phút này.

Ngay khoảnh khắc Tô Mạch chứng đạo Hỗn Nguyên, ngưng tụ Đạo Quả.

Trừ Tây Phương Lưỡng Thánh ra, Tam Thanh Côn Luân đều hóa thành độn quang lao vào Tam Thập Tam Thiên.

Còn về Nữ Oa thì càng không cần nói.

Nàng ở gần Tô Mạch nhất, chỉ trong nháy mắt, bản tôn Thánh nhân đã xuất hiện trong một mảnh thời không.

Chỉ thấy... một bóng hình yêu kiều từ xa đến gần, chậm rãi ngưng tụ.

Vừa hiện thân, nàng liền mở lời trước.

“Chúc mừng Tô Mạch đạo hữu chứng đạo Hỗn Nguyên, từ nay về sau thật sự tiêu dao tự tại trong ức vạn thời không rồi.” Nữ Oa nở nụ cười, trên mặt lộ ra một tia đố kỵ.

Mặc dù nàng cũng có Hỗn Nguyên Đạo Quả, nhưng cảnh giới đó lại là do công đức và Hồng Mông Tử Khí chất đống mà thành.

Trời sinh chịu Thiên Đạo áp chế, có sự khác biệt lớn với Tô Mạch.Cùng lúc đó, sau khi Nữ Oa xuất hiện, Tô Mạch nhìn về phía đối phương.

Dưới Thần Mục ngưng tụ, lần này hắn mới thực sự nhìn rõ chân dung Nữ Oa.

Không thể không nói, Nữ Oa, một hóa thân từ Tiên Thiên Thần Thai, với cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, đã hội tụ vẻ đẹp tuyệt mỹ nhất của Hồng Hoang.

Trước kia Tô Mạch tu vi còn thấp, do tầng thứ sinh mệnh khác biệt, dù biết Nữ Oa hội tụ vẻ đẹp nhất thiên hạ, nhưng vẫn không thể nhìn rõ.

Đó là điều mà bản chất sinh mệnh quyết định.

Nhưng bây giờ, sau khi đạt đến cùng tầng thứ, cuối cùng hắn cũng nhìn rõ chân dung Nữ Oa.

“Ừm, đồng hỉ đồng hỉ, đa tạ Nữ Oa đạo hữu.” Tô Mạch đáp lại đối phương một cách lịch sự.

Giữa Tô Mạch và Nữ Oa thực ra không hề có thù hận gì, thậm chí do Nhân tộc và mối quan hệ Thiên Hôn lần thứ hai, hai người ngầm

có một mối nhân quả ràng buộc.

Giờ đây tu vi đạt đến cùng một độ cao, Tô Mạch gọi đối phương một tiếng đạo hữu cũng không sai.

Hắn không hề có liên hệ gì với đệ tử của Tam Thanh, không liên quan đến bối phận.

Chỉ bàn nhân quả, cảnh giới quyết định.

"Tô Mạch đạo hữu giờ đây chứng đạo Hỗn Nguyên, Nhân tộc dưới sự hộ đạo của ngươi, bây giờ đã vô sự rồi." Nữ Oa chậm rãi nói, nhưng sau khi dứt lời, nàng lại tiếp tục mở miệng.

"Giờ đây Đế Tuấn Thiên Hôn đã thành, không xa nữa, huynh trưởng ta bên đó, không biết Tô Mạch đạo hữu có dự định gì?" Đối với chuyện của Phục Hy, Nữ Oa tự nhiên vô cùng quan tâm.

Dù sao, năm xưa Hồng Quân truyền đạo, trước khi Tử Tiêu Cung khai giảng, nếu không có Phục Hy, một kẻ cuồng em gái ở đó, Nữ Oa liệu có thể giành được vị trí bồ đoàn được Thiên định hay không, còn khó nói lắm.

Mặc dù đây là mệnh số, nhưng cũng không tránh khỏi phải tốn một phen công sức.

Nếu trở thành Hồng Vân, có vận chứng đạo, nhưng không có mệnh chứng đạo thì sẽ phiền toái lớn.

Bởi vậy, Nữ Oa có thể chứng đạo, công lao của Phục Hy là không thể thiếu, có thể gọi ông là Hộ Đạo Giả.

Chương 202

Giờ đây Vu Yêu Lượng Kiếp sắp triệt để bùng phát, Phục Hy là Hy Hoàng của Yêu tộc, cũng là người ứng kiếp.

Nữ Oa là Thánh nhân, dưới sự quản chế của Thiên Đạo, lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Ngay cả khi nàng ra tay, trong cõi vô hình cũng sẽ có các Thánh nhân khác xuất hiện can thiệp.

Nhưng Tô Mạch thì khác.

Chứng đạo Hỗn Nguyên, chứ không phải Thánh nhân.

Nếu hắn ra tay, căn bản không cần kiêng kỵ gì cả.Vào giờ phút này.

Sau khi nghe lời Nữ Oa nói, Tô Mạch lại mỉm cười.

“Nữ Oa đạo hữu không cần lo lắng.

Chuyện của Phục Hy ta đã có bố cục, tiếp theo Vu Yêu Lượng Kiếp tuy rằng sắp bùng nổ, nhưng... trước đó, dưới quy tắc Hồng Hoang, vẫn cần phải viên mãn.” “Giờ đây Thiên Đạo, Nhân Đạo đã hiển hiện, Nữ Oa đạo hữu hẳn phải biết Địa Đạo cũng không phải chưa diễn hóa chứ.

Nếu có thể mưu tính một phen, huynh trưởng Phục Hy có thể giải được kiếp này.” Đến hiện tại, Tô Mạch cũng không sợ bại lộ dã tâm mưu đồ Luân Hồi.

Lời này vừa nói ra, mày ngài của Nữ Oa liền nhíu lại.

Nàng là Thánh nhân, tự nhiên có thể suy đoán.

Địa Đạo là một phần không thể thiếu trong quy tắc Hồng Hoang,

giờ đây Thiên Đạo do Hồng Quân nắm giữ, Nhân Đạo do Tô Mạch và Lão Tử Nhân Giáo nắm giữ.

Địa Đạo tự nhiên sẽ đản sinh trong một lượng kiếp.

Nhưng, theo suy diễn của Nữ Oa, tạo hóa Địa Đạo đản sinh vốn nên rơi vào tay Hồng Quân.

Tô Mạch hôm nay nói như vậy, ý đồ đã rõ ràng.

Hắn muốn tranh đoạt một phần tạo hóa với Hồng Quân.

"Tô Mạch đạo hữu... thật sự muốn như vậy sao?

Phải biết rằng, ta hay Sư môn ta đều là đệ tử của Lão Sư, ngay cả theo bối phận, cũng là người của Huyền Môn." "Nếu thật như vậy, không chỉ sẽ khiến Lão Sư khó xử, mà thậm chí sẽ khiến chúng ta đi vào thế đối lập." Nữ Oa lập tức mở miệng.

"Nữ Oa đạo hữu, ngươi cảm thấy, cảnh giới như ta, những vấn đề đó còn là vấn đề sao?

Ta chứng đạo Hỗn Nguyên, vốn đã phá vỡ quy tắc Hồng Hoang rồi, ta không còn ở dưới quy tắc đó nữa, tranh đoạt một phen thì sao chứ?" Tô Mạch nghiêm túc đáp lại.

Nhưng, đúng lúc Nữ Oa muốn mở miệng lần nữa, ba luồng khí tức cực kỳ cường đại lại nhanh chóng áp sát.

Cảm ứng được khí tức đó, Nữ Oa lại cứng họng dừng lại.

"Lão Sư đến rồi, chuyện này, đừng nói nữa, sau này hãy tính." Nữ Oa truyền âm, sau đó nhìn về phía xa.

"Ong ~~ ong ~~ ong ~~" Tiếp đó, ba đạo thánh quang hiện ra, thân ảnh Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ngưng tụ, trực tiếp xuất hiện trước Tô Mạch và Nữ Oa.

"Đồ nhi, lần này con thật sự khiến vi sư nở mày nở mặt rồi!

Lấy cảnh giới Đại La Kim Tiên xông phá Hỗn Nguyên, chứng được Đạo Quả, từ hôm nay, mạch Tam Thanh ta, Thánh Địa Côn Luân, sẽ có bốn vị Hỗn Nguyên tọa trấn, ha ha ha ha." Lão Tử tâm trạng cực tốt, vừa đến đã không nhịn được mà khen ngợi một câu.

Thực ra, nhận Tô Mạch làm đồ đệ, ngoài việc truyền cho Thái Thanh Tiên Quyết ra, Lão Tử căn bản không giúp đỡ được bao nhiêu.

Tất cả mọi tạo hóa đều do Tô Mạch tự tranh đoạt.

Bởi vậy... trong đầu Lão Tử thường xuyên xuất hiện một ý niệm -- "ta, không bằng đồ nhi này rồi."Một ngày nọ, Tô Mạch chứng đạo Hỗn Nguyên, kinh động toàn bộ Hồng Hoang.

Chương 203

Khí thế của hắn hoàn toàn che lấp "Thiên Hôn" của Đế Tuấn.

Trong một thời gian, không chỉ Nữ Oa giáng lâm Tam Thập Tam Thiên, mà cả Tam Thanh đang truyền đạo ở Thánh Địa Côn Luân cũng lần lượt hiện thân.

Vô số đại thần thông giả trong Hồng Hoang càng có thần sắc cổ quái, đặc biệt là những đại thần thông giả đã đến tham gia thịnh thế Thiên Hôn của Yêu tộc, từng người từng người đều nhìn về phía Đế Tuấn.

Trên thực tế, trước đó, trong lòng họ thực sự đã có ý định gia nhập Yêu tộc.

Dù sao Yêu tộc là một trong những chủng tộc đỉnh phong của Hồng Hoang, phía sau có Thánh nhân Yêu tộc Nữ Oa chống lưng, chỉ cần tiêu diệt Vu tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, sau khi Yêu tộc trở thành chủng tộc đỉnh phong duy nhất của Hồng Hoang, toàn bộ khí vận Hồng Hoang gần như sẽ bị Yêu tộc chiếm cứ.

Đến lúc đó, lợi ích mà các đại thần thông giả gia nhập Yêu tộc đạt được là khó mà tưởng tượng được.

Nhưng, hôm nay Tô Mạch lại chứng đạo Hỗn Nguyên trước cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Cộng thêm Tam Thanh, mạch Côn Luân tổng cộng có bốn vị Hỗn Nguyên Đại La.

Ngay cả khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng lúc chứng

đạo, cộng thêm Nữ Oa, cũng không thể tranh phong với Côn Luân.

Trên thực tế... trong mắt các đại thần thông giả này.

Nếu Yêu tộc thành công tiêu diệt Vu tộc, trở thành chủng tộc đỉnh phong, với tính cách của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, sớm muộn gì họ cũng sẽ mang khí vận vô thượng của Yêu tộc mà khai chiến với Tam Thanh.

Bởi vậy, việc Tô Mạch chứng đạo hôm nay đã khiến những đại thần thông giả vốn đã quyết định gia nhập Yêu tộc phải dao động.

Trong một thời gian.

Từng đạo thần niệm âm thầm truyền đi, các đại thần thông giả có quan hệ tốt đều giao lưu với nhau.Cùng lúc đó, sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khó coi đến cực điểm.

Giống như dự đoán của các đại thần thông giả.

Kế hoạch của hai người rất đơn giản, trước tiên tiêu diệt Vu tộc, sau đó mang khí vận vô thượng của Yêu tộc mà xông phá Hỗn Nguyên.

Một khi thành công, tự nhiên có thể động thủ với Tam Thanh, và cả các Thánh nhân Tây Phương.

Dù sao hai người họ đã khai sáng sự huy hoàng của Yêu tộc.

Giống như "phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ", trong mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, họ mới là Thiên Mệnh Chi Tử duy nhất của Hồng Hoang.

Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh dù là Thánh nhân thì sao?

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, vẫn có thể tranh phong.

Nhưng, sự xuất hiện của Tô Mạch đã làm loạn kế hoạch.Vào giờ phút này.

Đế Tuấn nhìn ra ngoài Tam Thập Tam Thiên, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

"Vì sao, ta chỗ nào không bằng tên đó, vì sao hắn có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, ta không phục a!" Đế Tuấn không nhịn được mà gầm lên.

"Thiên Đế không cần động nộ, giữ vững tâm cảnh là được.

Tô Mạch đó là biến số, không giống ngươi, là Thiên Mệnh Chi Tử, định sẵn sẽ chấp chưởng Hồng Hoang." "Cho nên, cứ yên tâm đi, dưới quy tắc Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ không dung cho người như hắn sống quá lâu đâu.

Bây giờ, nhiệm vụ chính là ngưng tụ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận...

Sau đó, ta có một phần tạo hóa, nếu có thể đạt được, khí vận Yêu tộc sẽ thật sự đại thành, khi đó trấn áp Vu tộc không phải là chuyện khó." "Hai vị Thiên Đế cũng có thể mượn khí vận của Yêu tộc mà thành công xông phá Hỗn Nguyên." Cuối cùng, Ma Niệm La Hầu bên cạnh mở miệng.

"Ừm, một phần tạo hóa, tạo hóa sao, nói nghe thử xem." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức có hứng thú.

"Tạo hóa, có liên quan đến Thời Gian Chi Thư, hai vị Thiên Đế, hãy nghe ta nói rõ." Tiếp đó, Ma Niệm La Hầu truyền âm vào tai, nói ra bí mật liên quan đến Thời Gian Chi Thư.Cùng lúc đó, ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Sau khi Tô Mạch giao lưu với Nữ Oa và Tam Thanh, cuối cùng lấy lý do cần củng cố căn cơ, bèn quay về Thái Âm Tinh trước.

Chương 204

Trong thời gian tiếp theo, hắn tự nhiên giống như Nữ Oa, Tam Thanh khi mới chứng đạo Thánh nhân, cảm ngộ Hỗn Nguyên, triệt để củng cố cảnh giới vừa tiến giai.

Cứ như vậy, thời gian như thoi đưa, bất tri bất giác đã trôi qua ngàn năm.Một ngày nọ, Tô Mạch phúc chí tâm linh, bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

"Ừm... lạ thật, khí vận Yêu tộc vì sao đột nhiên tăng nhiều đến vậy?" Ngàn năm qua, Tô Mạch đã triệt để củng cố cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, mặc dù không thể vận dụng sức mạnh Thiên Đạo.

Nhưng với tư cách cường giả cấp Hỗn Nguyên, cảm tri lực của hắn ngang với Thánh nhân.

Bởi vậy, ngay khoảnh khắc khí vận Yêu tộc đột nhiên tăng vọt, hắn tự nhiên bị kinh động.

Đương nhiên, không chỉ Tô Mạch bị kinh động, mà cả Tam Thanh, Nữ Oa cũng lần lượt đưa Thánh Mục nhìn về phía Cổ Thiên Đình của Yêu tộc.

Nhưng, trên Cổ Thiên Đình, dưới sự vận chuyển của một luồng lực lượng nào đó.

Vô tận huyền diệu bỗng nhiên thăng lên, sau đó chậm rãi mở rộng, bao trùm hoàn toàn ức vạn Yêu tộc.

"Ừm... sức mạnh thời gian, lẽ nào là Thời Gian Chi Thư?" Tô Mạch ngay lập tức cảm ứng được luồng sức mạnh đó, trên mặt hắn lập tức lộ ra một tia kinh ngạc.

Mặc dù chưa từng thấy bảo vật Thời Gian Chi Thư đó, nhưng

trong Hồng Hoang, thứ có thể thao túng thời gian, trừ vật này ra, thì không còn gì khác.Tương truyền.

Vào thời kỳ Long Hán Lượng Kiếp, nguyên bản chỉ có hai đại chủng tộc đỉnh phong.

Một là Long tộc, thứ hai là Phượng tộc.

Hai đại chủng tộc đỉnh phong khí vận nồng đậm, không ai kém ai, giống như Vu Yêu nhị tộc hiện tại, thường niên tranh phong đối đầu, đều triệt để xưng bá Hồng Hoang.

Nhưng, cùng lúc hai bên ma sát không ngừng, một tộc quần hoàn toàn mới lại nhanh chóng quật khởi, trở thành chủng tộc đỉnh phong.

Tộc đó chính là Kỳ Lân tộc.

Đương nhiên, nội tình của họ lúc ban đầu không bằng Long Phượng nhị tộc, nhưng thủy tổ Kỳ Lân lại ở nơi đản sinh phát hiện một phần đại tạo hóa, tìm thấy Thời Gian Chi Thư.

Cứ như vậy, lợi dụng kiện chí bảo đó, Kỳ Lân tộc điên cuồng sinh sôi nảy nở, chỉ trong vài vạn năm, số lượng tộc quần của họ đã đạt đến mức khó mà tưởng tượng được.

Thậm chí, trên đại địa Hồng Hoang, hầu như khắp nơi đều có bóng dáng Kỳ Lân tộc.

Cứ thế... cục diện tranh phong của ba đại chủng tộc đỉnh phong hình thành, Long Hán Lượng Kiếp từ đó chính thức mở ra.

Đương nhiên, việc Kỳ Lân tộc có thể nhanh chóng quật khởi, và ổn định trở thành một trong ba đại chủng tộc đỉnh phong, công lao của chí bảo Thời Gian Chi Thư là không thể thiếu.

Nếu không phải như vậy, Kỳ Lân căn bản không thể sinh sôi nảy nở đến mức xưng bá Hồng Hoang.Vào giờ phút này.

Sau khi Tô Mạch cảm ứng được khí tức tràn ngập sức mạnh thời gian trong Cổ Thiên Đình của Yêu tộc, trong lòng hắn hơi suy tư một chút, lập tức đoán định đó chính là Thời Gian Chi Thư.

"Ừm, Thời Gian Chi Thư, tuy rằng trong thời đại Tam tộc là trấn tộc chí bảo của Kỳ Lân tộc, nhưng trong truyền thuyết sau khi Long Hán Lượng Kiếp kết thúc, lẽ ra phải bị Hồng Quân thu đi rồi chứ." "Nếu không thì sau khi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc, tạo ra Tân Thiên Đình, làm sao lại có truyền thuyết 'trên trời một ngày, dưới trần một năm' chứ?" "Chẳng lẽ năm đó Hồng Quân không vội vàng thu Thời Gian Chi Thư sao?" Lúc này, trong đầu Tô Mạch lập tức nảy sinh nghi vấn.Tô Mạch thuộc nằm lòng thần thoại Hồng Hoang, biết rằng nếu Kỳ Lân tộc không có Thời Gian Chi Thư, căn bản không thể tranh phong với Long Phượng nhị tộc.

Bởi vậy, tác dụng của kiện bảo vật này là không thể nghi ngờ.

Nhưng... do suy nghĩ ăn sâu vào tiềm thức, Tô Mạch lại cho rằng Thời Gian Chi Thư đã sớm rơi vào tay Hồng Quân rồi.

Dù sao, trong Tây Du ký, việc "trên trời một ngày, dưới trần một năm" đã tồn tại rất lâu, trừ Thời Gian Chi Thư có thể làm được điều đó, các bảo vật khác căn bản không thể.

Bởi vậy, cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa từng có ý định đánh cắp Thời Gian Chi Thư, nguyên nhân là không muốn đối đầu với Hồng Quân.

Nhưng hiện tại.

Kiện bảo vật này lại xuất hiện trong Cổ Thiên Đình, không thể không khiến Tô Mạch nảy sinh ý nghĩ.

Chương 205

"Ừm, Thời Gian Chi Thư, là do Hỗn Độn Thời Gian Đại Đạo diễn hóa mà thành, tương truyền là chí bảo bạn sinh của Hỗn Độn Thời Gian Thần Ma.

Dựa theo thứ hạng của Thời Gian Thần Ma trong Tam Thiên Thần Ma mà xem, phẩm cấp của Thời Gian Chi Thư ít nhất cũng không thua kém tầng thứ Hỗn Độn Chí Bảo." "Ngay cả khi gặp phải Đại Kiếp Khai Thiên như Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, phẩm cấp có thể bị giảm sút, nhưng hiện tại cũng nên thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí ở tầng thứ mạnh hơn.

Nếu ta có thể đạt được nó, thì chẳng khác nào như hổ thêm cánh." Tô Mạch trong lòng không nhịn được mà suy nghĩ.

Cũng vào khoảnh khắc đó.

Do sức mạnh của Thời Gian Chi Thư bùng phát, trong Cổ Thiên Đình, tu vi của ức vạn Yêu tộc đang điên cuồng tăng lên.

Đặc biệt là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vốn được tạo ra, dưới sự gia trì của Thời Gian Chi Thư, càng trở nên huyền diệu phi phàm, tầng thứ sức mạnh của nó thậm chí vượt qua cả thời điểm trong truyền thuyết lấy Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh làm trận nhãn.

Tóm lại.

Khí vận Yêu tộc tăng mạnh lần này, hoàn toàn là do Thời Gian Chi Thư dẫn đến.Vào giờ phút này.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lơ lửng trên Thiên Cung, trong mắt cả hai đều lộ ra vẻ hưng phấn.

"Ha ha ha ha, nhị đệ, Thời Gian Chi Thư quả nhiên huyền diệu,

chúng ta không đợi đến năm trăm năm, khí vận Yêu tộc đã tăng trưởng mấy lần rồi.

Giờ đây, Thời Gian Chi Thư và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của chúng ta sắp dung hợp thành một thể, đến lúc đó dù có gặp Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, chúng ta cũng có thể dễ dàng áp chế rồi." Đế Tuấn tâm trạng cực tốt, lập tức mở miệng.

"Không sai, đợi sau khi khí vận Yêu tộc của ta viên mãn, cũng là lúc tiêu diệt Vu tộc, sau đó chứng đạo Hỗn Nguyên." Đông Hoàng Thái Nhất cũng hưng phấn không kém mà đáp.

Cùng lúc đó, sau khi lời nói của hai người dứt xuống, Ma Niệm La Hầu được hắc quang bao phủ ở một bên lại mở miệng.

"Chúc mừng hai vị Đại Đế, giờ đây đại thế Yêu tộc đã thành, Vu tộc không còn đáng lo ngại nữa." Cùng lúc giọng nói của La Hầu truyền ra, trong mắt hắn lại lóe lên một tia ý vị thâm trường.Cùng lúc đó...

Thái Dương Tinh Cung... trong Thang Cốc.

Nơi này là một nơi tu luyện bí mật mà Đế Tuấn đã tạo ra cho mười đứa con của mình.

Năm đó tuy bị Tô Mạch phá hoại Thiên Hôn.

Nhưng cuối cùng dưới sự chỉ dẫn của La Hầu, hắn cùng Quỷ Xa kết hôn, đế kết Thiên Hôn lần thứ hai, và đạt được công đức ngập trời.

Chính vì như vậy, đại thế Hồng Hoang mới được tiếp nối, mười Đại Kim Ô trong truyền thuyết cũng từ đó mà đản sinh.

Đương nhiên... do không phải là huyết mạch của Thường Hi, mười Đại Kim Ô này lại có chút khác biệt so với trong truyền thuyết, bản nguyên tương đối kém hơn rất nhiều.

Giờ đây ma sát giữa Vu Yêu không ngừng, mười Đại Kim Ô lại là con của Thiên Đế, không thể để xảy ra sai sót.

Bởi vậy Đế Tuấn mới ở nơi thai nghén -【Thái Dương Tinh】khai thác một nơi tu luyện, tên là -- Thang Cốc.

Đồng thời, đặt một trong mười Tiên Thiên Linh Căn là Phù Tang Mộc ở đây, mượn sức mạnh thuộc tính Hỏa Tiên Thiên của Phù Tang Mộc để giúp mười Kim Ô tăng trưởng bản nguyên.

Đương nhiên, nơi bí mật này tự nhiên bị Đế Tuấn dùng lực lượng Chuẩn Thánh đỉnh phong bố trí một tòa đại trận.

Đại trận tuy không mạnh bằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng người bình thường, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong muốn phá trận cũng là vọng tưởng.

Với sức mạnh của mười Tiểu Kim Ô, muốn ra ngoài căn bản là chuyện không thể.

Bởi vậy, dưới sự an toàn tuyệt đối, Đế Tuấn cuối cùng cũng yên tâm, và toàn lực lợi dụng Thời Gian Chi Thư để nâng cao khí vận, nội tình của Yêu tộc.

Nhưng... khổ cho mấy Tiểu Kim Ô này rồi.

Là con của Thiên Đế, từng đứa từng đứa đều kiêu ngạo.

Từng sau khi đản sinh liền được đặt lên thần đàn, những đại thần thông giả, Yêu Thánh của Yêu tộc đều trăm đường chiều chuộng.

Chương 206

Nhưng hiện tại, bị nhốt trong đại trận, tự nhiên khiến chúng bất mãn đến cực điểm.Một ngày nọ...

Mười Tiểu Kim Ô đang tắm trong Thang Cốc, mượn Phù Tang Mộc để tu luyện Kim Ô chi thân, nhưng không hiểu vì sao, lại không thể nào tĩnh tâm được...

"Đại huynh, ở đây thật vô vị quá, ngày nào cũng chỉ tu luyện, tu luyện... căn bản không vui bằng Thiên Đình.

A, đại huynh, phụ hoàng cũng thật là, lần trước ta chẳng qua chỉ đốt một tòa cung điện thôi mà, đã nhốt ta ở đây mấy trăm năm rồi, cũng không biết phụ hoàng nghĩ gì nữa.

Ô ô ô ô, ta không muốn ở đây nữa, ta muốn ra ngoài!" Trong một thời gian, mấy Kim Ô huyên náo không ngừng, đều cực kỳ bất mãn vì bị nhốt ở một nơi như vậy.

Nhưng, vào khoảnh khắc đó.

Một đạo nhân lại hiện thân bên ngoài Thang Cốc của Thái Dương Tinh.

Nếu Tô Mạch ở đó, nhất định sẽ kinh ngạc lớn, bởi vì người này không phải ai khác, chính là Chuẩn Đề đang bị phong ấn bởi liên thủ của Tam Thanh...

Lúc này, sau khi Chuẩn Đề xuất hiện, ánh mắt hắn lướt qua đại trận phong tỏa nơi đây, sau đó giơ tay vung lên, sức mạnh của thanh mang và hắc quang lập tức tuôn ra, ngay lập tức xé toang một khe nứt trên tòa đại trận.

Sau đó, thân ảnh hắn khẽ động, liền vọt vào trong.

Khi Chuẩn Đề vừa mới tiến vào bên trong, lại vừa vặn bị mười Kim Ô với vẻ mặt đầy oán giận nhìn thấy.

“Ồ, có người vào rồi...” “Này, đạo nhân là ai?

Phá vỡ đại trận của phụ hoàng ta sao?” “Mau mau báo tên, nếu không, đừng trách Thái Dương Chân Hỏa của ta thiêu chết ngươi.” “Đúng đúng đúng, Thái Dương Chân Hỏa của chúng ta là đệ nhất thế gian, có thể dung luyện vạn vật, đạo nhân đã đến rồi, hãy chơi với chúng ta một chút đi.” “Đã lâu rồi không thấy người khác, tuyệt đối không thể để ngươi chạy thoát.” Trong một thời gian, mấy Kim Ô liên tiếp mở miệng.

Lúc đầu thì hỏi người này là ai.

Nhưng cuối cùng, từng đứa từng đứa đều lộ ra vẻ hưng phấn, dường như đã thấy một món đồ chơi thú vị vậy.

“A a... mấy vị Thái tử không được đâu, ta là thuộc hạ của Thiên Đế, Thiên Đế sợ mấy vị Thái tử tu luyện ở đây buồn chán, đặc biệt sai tiểu nhân đến để giúp mấy vị Thái tử giải sầu.” Chuẩn Đề lập tức mở miệng.

“Giải sầu sao, vậy thì tốt quá, mau theo chúng ta luyện tập một chút đi, mấy trăm năm nay ta thật sự đã chịu đủ rồi.” “A...

đánh nhau chỉ toàn với mấy huynh trưởng, thật sự quá vô vị, hôm nay có ngươi thì tốt rồi, đấu với ta một chút, nếu ta vui vẻ, ta sẽ có thưởng lớn đó nha.” “Ta trước, ta trước...” Trong một thời gian, liên tiếp mấy Kim Ô hăm hở muốn thử.

Nhưng, sau khi âm thanh dứt xuống, Chuẩn Đề lại mỉm cười.

“Mấy vị Thái tử không được đâu, có mười người, mà ta chỉ có một người, tu vi lại thấp kém, làm sao có thể cùng lúc thỏa mãn tất cả Thái tử được chứ?” “Không bằng thế này đi, tiểu nhân kể cho mấy vị

Thái tử nghe một chút về cục diện Hồng Hoang hiện tại, sau này mấy vị đều sẽ theo Thiên Đế chinh chiến Hồng Hoang, hiểu biết thêm cũng có lợi." Chuẩn Đề lại lần nữa mở miệng.

"Ừm... hiểu biết về Hồng Hoang thì tốt, mau nói nghe thử xem, đợi ta hiểu rõ xong, sau này chinh chiến Hồng Hoang cũng có cơ sở." Cuối cùng, Kim Ô lớn nhất mở miệng, vẻ mặt đầy hứng thú nói.Tiếp đó, Chuẩn Đề bắt đầu kể về cuộc tranh đấu Vu Yêu, đồng thời thêm mắm thêm muối miêu tả Vu tộc bạo ngược, ức hiếp Yêu tộc yếu thế.

Hai vị Thiên Đế vì không muốn chủng tộc bị diệt, thường xuyên tự mình ra trận giết địch, vết thương chồng chất.

Tóm lại, dưới sự lừa gạt của Chuẩn Đề, mười Tiểu Kim Ô chưa từng trải sự đời nghe xong liền gầm thét liên hồi, hận không thể lập tức đạt thành tu vi, đi đến Thiên Đình trợ giúp phụ hoàng.

"Sao lại có lý lẽ này chứ, Vu tộc quá bá đạo rồi, Yêu tộc chúng ta mới là chủng tộc khí vận, một đám thô lỗ như vậy lại ức hiếp Yêu tộc chúng ta, thật đáng giết a!" "A, nếu ta có thể ra ngoài, ta nhất định không thể tha cho Vu tộc." "Đúng, ngay cả phụ hoàng ta cũng dám làm bị thương, đúng là đáng chết, đáng chết, đáng chết a!" "Đáng tiếc, ta không ra ngoài được, nếu không nhất định sẽ cho đám Vu tộc kia nếm thử Bản Mệnh Thái Dương Chân Hỏa của chúng ta." Một đám Tiểu Kim Ô phẫn nộ bất bình, trên thân chúng chợt bùng lên khí tức cuồng bạo.

"Mấy vị Thái tử điện hạ là người kế nhiệm Yêu tộc, đã có lòng hạ giới, tại sao không đi ra ngoài xem xét, tìm hiểu cục diện Vu Yêu hiện tại chứ?

Làm như vậy cũng có thể chứng minh tiểu nhân nói không phải giả." Bỗng nhiên, Chuẩn Đề đổi giọng, đề nghị cho Tiểu Kim Ô ra ngoài tìm hiểu.

“Hả?

Ta không ra ngoài được, đại trận là phụ hoàng tự mình bố trí, trước đây, trừ khi ta đạt tới Đại La Kim Tiên, nếu không căn bản không thể phá vỡ tòa đại trận này.” “Đúng đúng đúng, chỉ có ta mới được, nếu là người ngoài, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chưa chắc được đâu.” Liên tiếp hai Kim Ô đáp lại.

“A a, Thái tử điện hạ, có lẽ không biết, đây là một tấm lòng khổ tâm của Thiên Đế bệ hạ đó.

Ngài sợ mấy vị bị đám Vu tộc kia hãm hại, cho nên cố ý không cho ra ngoài, tòa đại trận này cũng không phải chỉ có Chuẩn Thánh đỉnh phong mới phá được, người bình thường từ bên ngoài cũng có thể phá được.” “Chỉ là nhằm vào mấy vị thôi, Thiên Đế bệ hạ muốn mấy vị yên tĩnh tu luyện thôi.” Chuẩn Đề lại lần nữa lừa phỉnh.

Chương 207

“Lời này là thật ư?” Kim Ô lớn nhất nghe xong, trong lòng mừng rỡ.

“Đương nhiên là thật, nếu không, với cảnh giới như tiểu nhân đây, làm sao có thể vào được chứ?” Chuẩn Đề mở miệng, hỏi ngược lại một câu.

“Được được được, ngươi không tệ, mau mau đi mở đại trận cho ta, để ta ra ngoài, ta là người kế nhiệm của phụ hoàng, chủ nhân tương lai của Yêu tộc, tự nhiên cần phải hiểu rõ cục diện hiện nay, sau này mới có thể giải ưu cho phụ hoàng.” “Đúng...

đại huynh nói không sai, ta đi Hồng Hoang xem đám Vu tộc đó bá đạo như thế nào, tìm nhược điểm của chúng.” “Đi đi đi, ngươi mau mở đại trận ra.” Mấy Tiểu Kim Ô cùng nhau hưng phấn, liên tiếp mở miệng.

Còn về Chuẩn Đề, trong mắt hắn lại lóe lên một tia tinh quang.

Tiếp đó, hắn dùng lực lượng Thánh nhân che giấu cơ duyên, Đế Tuấn tự nhiên khó mà phát hiện đại trận bị phá hoại.

Cứ như vậy, mười Tiểu Kim Ô trực tiếp từ Thang Cốc của Thái Dương Tinh bay về phía đại địa Hồng Hoang.Không lâu sau, mười Kim Ô hiện thân ở Hồng Hoang, do chưa hóa hình, khả năng khống chế sức mạnh bản thân không đủ.

Thái Dương Chân Hỏa căn bản không thể thu liễm toàn bộ.

Bởi vậy, sau khi mười Kim Ô cùng nhau hiện thân, toàn bộ đại địa Hồng Hoang giống như có thêm mười mặt trời vậy.

Trong một thời gian... toàn bộ sơn hà Hồng Hoang khô cằn, đại địa

nứt toác, sinh linh chết vô số.Cùng lúc đó, Tô Mạch sau khi nhận ra Yêu tộc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã có được Thời Gian Chi Thư, suy tư một phen, quyết định lặng lẽ đi đến Yêu tộc, xem có cơ hội nào để động thủ với kiện chí bảo đó không.

Nhưng ngay khi vừa hiện thân ở Hồng Hoang, hắn lại đột nhiên cảm ứng được dị tượng mười mặt trời chiếu rọi Hồng Hoang.

Toàn bộ thế giới bị nung đốt, sơn hà khô cằn, sinh linh đồ thán.

Chỉ trong nháy mắt, mày Tô Mạch liền nhíu lại.

"Mười mặt trời diệu thế... lẽ nào, mười Kim Ô đã xuất hiện?" Tô Mạch quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, biết rằng đây là một phần của việc đại thế Hồng Hoang thúc đẩy Vu Yêu Lượng Kiếp.

Mặc dù trước đó hắn đã phá hoại sự kết hợp giữa Thái Âm và Thái Dương, khiến Đế Tuấn không thể đản sinh huyết mạch với Thái Âm Nữ Thần.

Nhưng, Đế Tuấn lại lợi dụng lúc chứng đạo Hỗn Nguyên, độ kiếp Thiên Phạt để thành công kết Thiên Hôn lần thứ hai.

Cũng có nghĩa là, đại thế Hồng Hoang vẫn chưa bị thay đổi, huyết mạch của Đế Tuấn - Kim Ô tự nhiên sẽ xuất hiện, chỉ là có thể yếu hơn trong truyền thuyết thôi.

Nhưng... ngay cả như vậy, trong kế hoạch của Tô Mạch, mười Kim Ô cũng không nên xuất hiện vào lúc này mới phải.

Bởi vì trong quỹ tích thần thoại, Kim Ô sở dĩ xuất hiện hoàn toàn là do tên Chuẩn Đề kia một tay sách lược.

Chính vì như vậy, Vu Yêu lưỡng tộc mới thật sự bùng phát đại chiến, Hồng Quân cũng mới xuất quan, tự tay điểm hóa Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi trong thần thoại.

“Không đúng a, thời gian và quỹ tích thần thoại hoàn toàn không khớp, rốt cuộc chỗ nào đã sai rồi?” “Mười Kim Ô vừa xuất hiện, đại thế Hồng Hoang không thể nghịch chuyển, ta nếu ngăn cản, Hồng Quân thế tất sẽ phát hiện.” “Ta nếu không ngăn cản, đại chiến Vu Yêu triệt để bùng phát, tên đó cũng sẽ tỉnh lại sớm hơn, điểm hóa Hậu Thổ.” “Chết tiệt, rốt cuộc chỗ nào đã xảy ra vấn đề?” Ánh mắt Tô Mạch âm tình bất định, tiếp đó, hắn vận chuyển lực lượng Hỗn Nguyên, bắt đầu thôi diễn.

Thời gian, chậm rãi trôi qua...

Rất nhanh, ánh mắt Tô Mạch chợt lóe lên, ánh mắt hắn nhìn về một hướng nào đó.

“Ừm, quả nhiên là Chuẩn Đề, tên đó rốt cuộc đã trốn thoát khỏi phong ấn đó như thế nào?” Rất nhanh, thân ảnh Tô Mạch chợt lóe lên, lao về phía nơi năm đó phong ấn Chuẩn Đề.

Không lâu sau... một đạo độn quang từ trên trời giáng xuống, thân ảnh Tô Mạch xuất hiện trên không Âm Dương Lưỡng Giới Sơn.

“Ừm, Thái Cực Đồ, Tam Bảo Như Ý, Tru Tiên Kiếm Khí, cả sức mạnh Tiên Thiên Ngũ Hành của ta đều còn đó, phong ấn vẫn chưa bị phá.” “Đợi đã... trên mặt phong ấn ẩn ẩn có khí tức bản nguyên Ma Đạo xuất hiện, rốt cuộc là sao?” Mày Tô Mạch nhíu lại, nhanh chóng, vận dụng sức mạnh Hỗn Nguyên, thi triển Thời Gian Truy Tố Chi Pháp.

Pháp này, những người tu vi cao thâm đều có thể thi triển, nhưng chỉ có thể nhìn về quá khứ, chứ không thể thay đổi quá khứ.

Hơn nữa, tu vi càng cao, thời gian nhìn thấy càng xa xưa.

Chương 208

Đặc biệt là hạng Thánh nhân, thậm chí có thể nhìn thấy chuyện của vạn năm về trước.

Tô Mạch giờ đây cảnh giới Hỗn Nguyên, thi triển thuật này, tự nhiên có thể biết rõ những chuyện từng xảy ra.

Cứ như vậy, theo Diệu Pháp truy tố thời gian được thi triển ra, trước mắt Tô Mạch xuất hiện từng bức tranh thời gian đảo ngược.

Một trăm năm... hai trăm năm... ba trăm năm... bốn trăm năm... một ngàn năm.

Cho đến một ngàn năm về trước, không lâu sau khi Tô Mạch và Tam Thanh vừa bố trí đại trận phong ấn Chuẩn Đề.

Một đạo hắc ảnh lại xuất hiện, giao lưu với Tiếp Dẫn vốn đang ở lại nơi đó.

Cùng lúc đó, khi Tô Mạch nhìn thấy hắc ảnh kia trong nháy mắt, trên mặt hắn lại lộ ra thần sắc chấn kinh.

"...Ma La Hầu, đã phục sinh rồi." "Thảo nào Chuẩn Đề có thể trốn thoát, hóa ra có tên đó âm thầm trợ giúp."Tô Mạch ý niệm dũng động.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Ma Niệm La Hầu, đối chiếu với quỹ tích thần thoại Hồng Hoang quen thuộc, mọi chuyện đã rõ ràng trong lòng hắn.

Trong truyền thuyết, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất sẽ không có được Thời Gian Chi Thư, nhưng lại có được.

Chuẩn Đề bị bốn đại chiến lực cấp Hỗn Nguyên phong ấn, trong kế hoạch của Tô Mạch, Vu Yêu Lượng Kiếp ít nhất cũng phải mười vạn năm sau mới triệt để bùng phát.

Nhưng tên đó lại bị La Hầu giải thoát, lần nữa khiến Vu Yêu Lượng Kiếp trở lại quỹ đạo chính.

Bởi vậy, khi Tô Mạch xâu chuỗi tất cả manh mối lại, hắn kinh hãi phát hiện, đây không nên là thủ bút của Hồng Quân, mà có lẽ rất lớn là quy tắc bản nguyên Hồng Hoang đang tự phục hồi.

Bởi vì sự xuất hiện của hắn, tuy tạm thời không phá vỡ đại thế Hồng Hoang, nhưng lại làm xáo trộn một số quỹ tích vốn có.

Bởi vậy mới có chuyện La Hầu trở lại Hồng Hoang.Vào giờ phút này...

Sau khi Tô Mạch suy tư, trong ánh mắt hắn lập tức lóe lên một tia tinh quang.

“Đã Vu Yêu Lượng Kiếp nhất định sẽ xảy ra, vậy ta cứ điểm hóa Hậu Thổ trước đi.

Cho dù Hồng Quân bị kinh động, nhưng đến lúc đó chỉ cần tiết lộ La Hầu ra, ta tin rằng có thể thu hút phần lớn sự chú ý.” “Dù sao Đạo Ma là kẻ thù số mệnh, ta không chiếm tạo hóa của Hồng Quân nữa, ta tin hắn sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.” Đã có kế hoạch, Tô Mạch tự nhiên không đi Yêu tộc để cướp Thời Gian Chi Thư.

Dù sao mười Kim Ô xuất hiện ở Hồng Hoang, tiếp theo chính là truyền thuyết Khoa Phụ Trục Nhật, Hậu Nghệ Xạ Nhật xuất hiện.

Khi đó đại thế Hồng Hoang thúc đẩy, Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến bùng phát, Hồng Quân khẳng định sẽ tỉnh lại từ trạng thái hợp đạo ngay lập tức, điểm hóa Hậu Thổ.

Bởi vậy, Tô Mạch phải hoàn thành bố cục trước đó.

“Ong ~~” Độnt quang chợt lóe, thân ảnh Tô Mạch liền biến mất tại chỗ.Cùng lúc đó.

Mười Đại Kim Ô hiện thân ở Hồng Hoang, mười mặt trời diệu thế, gây ra sinh linh đồ thán, đại địa nứt toác.

Vu tộc vốn chấp chưởng đại địa Hồng Hoang sau khi phát hiện, lập tức phái Đại Vu Khoa Phụ đi truy kích.

Nhanh chóng, quỹ tích thần thoại vốn có hiển hiện.

Khoa Phụ bị mười Tiểu Kim Ô dần dần làm cho kiệt sức mà chết, tiếp đó Đại Vu Hậu Nghệ xuất hiện, bắt đầu luyện chế Xạ Nhật Cung, chuẩn bị bắn chết toàn bộ Kim Ô.

Cứ như vậy, kịch bản thần thoại về đại chiến bùng phát giữa Vu Yêu lưỡng tộc chính thức được kéo màn.Một ngày nọ, dưới chân Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Đại Điện của Vu tộc.

Hậu Thổ bỗng nhiên có sở cảm trong lòng, tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

Ngay sau đó, trong đầu nàng bỗng vang lên giọng nói của Tô Mạch.

Chương 209

"Hậu Thổ đạo hữu, ta đến thực hiện lời hứa ngày đó rồi, xin hãy ra một mình... tuyệt đối đừng để các Tổ Vu khác biết." Tô Mạch vận chuyển sức mạnh Hỗn Nguyên, giọng nói của hắn vang vọng trong đầu Hậu Thổ.

"Ong ~~" Tiếp đó, Hậu Thổ từ biệt các Tổ Vu khác, độn ra khỏi Bàn Cổ Đại Điện, lao về phía Tô Mạch đang ở.Không lâu sau...

"Tô Mạch đạo hữu, không gặp mấy ngàn năm, ngươi đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhục thân thành Thánh, thật sự đáng chúc mừng rồi." Hậu Thổ mở miệng, nhìn về phía Tô Mạch, đôi mắt đẹp lại dị sắc liên liên.

"A a, vận khí thôi, vận khí thôi.

Giờ đây thời cơ đã chín muồi, lần này ta đến tự nhiên là để thực hiện lời hứa ngày đó." "Hậu Thổ đạo hữu, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Tô Mạch chậm rãi đáp lại đối phương.

"Ừm, đã chuẩn bị xong rồi, xin Tô Mạch đạo hữu bắt đầu đi." Sau khi dứt lời, Tô Mạch gật đầu với đối phương.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh Nguyên Thần khủng bố lại bùng phát từ trên thân hắn.Trong cơ thể Hậu Thổ có một tia Nguyên Thần của Bàn Cổ, nhưng vì nguyên nhân huyết mạch, lại không thể bị kích hoạt.

Trừ phi bị ảnh hưởng bởi Nguyên Thần siêu việt cực cảnh Hồng Hoang, cũng là hoa khai Thập Nhị Phẩm Đạo Quả... mới có thể khiến nó hiện ra.

Bởi vậy, trong quỹ tích thần thoại Hồng Hoang vốn có, cũng chỉ

có Hồng Quân có năng lực điểm hóa Hậu Thổ, ngoài ra, ngay cả mấy vị Thánh nhân lớn, tầng thứ Nguyên Thần của họ cũng chỉ ở Hoa Khai Cửu Phẩm trở xuống, cảnh giới tuy đã đạt Hỗn Nguyên, Thánh nhân Quả Vị, nhưng... tầng thứ Nguyên Thần lại đã định hình từ sớm.

Tô Mạch thì khác, khi ở tầng thứ Đại La Kim Tiên đã đạt tới cực cảnh Hoa Khai Thập Nhị Phẩm, hoàn toàn phù hợp với điều kiện này.

Thêm vào đó, giờ đây hắn đã chứng đạo Hỗn Nguyên, Nguyên Thần của hắn càng thêm cường đại.

Bởi vậy... ngay khoảnh khắc sức mạnh Nguyên Thần bao trùm Hậu Thổ, người sau lập tức cảm ứng Nguyên Thần bị kích hoạt.

"Ong ~~ ong ~~ ong ~~" Cứ như vậy, theo thời gian trôi đi, bất tri bất giác, khí chất trên thân Hậu Thổ đã xảy ra sự thay đổi khó mà tưởng tượng được.

Vốn dĩ một thân khí huyết sát khủng bố, sau khi được Nguyên Thần tư nhuận, bắt đầu trở nên bình hòa.

Đồng thời, sau khi Nguyên Thần của Hậu Thổ bị kích hoạt, dường như nàng cũng đã minh ngộ mệnh số.

Cứ như vậy, ngay sau khi kết thúc, một tiếng thở dài truyền ra, trong đôi mắt đẹp của nàng còn đọng lại lệ hoa.

"Vì sao, vì sao lại như vậy?" "Vu tộc chúng ta là huyết mạch của Phụ Thần a, vì sao cuối cùng lại trở thành chủng tộc ứng kiếp, vì sao a!" Hậu Thổ minh ngộ mệnh số, lẩm bẩm nói trong miệng.

"Ai, đó là điều đại thế Hồng Hoang đã định, không ai có thể thay đổi.

Giờ đây, Nguyên Thần phục tô, ngươi hẳn đã biết được mệnh số của mình rồi.

Bởi vậy... hóa thân Luân Hồi mới là đường lui cuối cùng của Vu tộc, nếu muốn lưu lại huyết mạch, chỉ có thể làm vậy.

Nhưng, một khi đã thật sự quyết định, vậy thì sau này, trong Hồng Hoang sẽ không còn Tổ Vu Hậu Thổ nữa." Tô Mạch chậm rãi nói.

Hậu Thổ nghe xong, trong mắt lóe lên một tia giãy giụa.

Cuối cùng, nàng nhìn về phía dưới Bất Chu Sơn, ngưng thị rất lâu, rồi chậm rãi gật đầu.

"Đa tạ Tô Mạch đạo hữu điểm hóa, Hậu Thổ đã hiểu." "Tốt, đã như vậy... vậy thì đi theo ta." "Dưới Cửu U có Huyết Hải, nơi đó lại vừa vặn phù hợp với nơi Luân Hồi đản sinh." Tô Mạch đáp lại, sau đó dùng sức mạnh khổng lồ xé rách hư không, mang theo Hậu Thổ bước vào trong.Trong thần thoại.

Dưới Cửu U, có một Huyết Hải.

Nơi đó là do ô huyết của Bàn Cổ hóa thành, mênh mông vô bờ, bên trong còn thai nghén ra một Tiên Thiên Thần Thai, tên là Minh Hà Lão Tổ.

Năm xưa Hồng Quân truyền đạo, Minh Hà Lão Tổ cũng là một trong ba ngàn Tử Tiêu Khách.

Chương 210

Nhưng tên này trời sinh có khả năng nhịn nhục, từ trước đến nay đều ít lộ diện.

Trong truyền thuyết, trừ một lần xuất hiện để tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân ra, thì chỉ xuất hiện khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi.

Nhưng, tên này ngoài việc khí vận kém một chút ra, lại là người có đại trí tuệ, đại nghị lực.

Thấy Nữ Oa tạo người chứng đạo xong, hắn được khai sáng, cũng ở trong Huyết Hải khai sáng một tộc, tên là A Tu La, mưu đồ đạt được công đức ngập trời để chứng đạo.

Nhưng, vì được thai nghén từ ô huyết của Bàn Cổ, khí vận quá kém cỏi, cuối cùng lại không thể như nguyện.

Dưới sự chán nản, Minh Hà Lão Tổ từ đó không xuất hiện nữa, ẩn mình trong Huyết Hải.

Vốn tưởng rằng không nhiễm nhân quả, sẽ mãi tiêu dao tự tại.

Nhưng một ngày nọ, hai đạo thân ảnh xé rách hư không, lại giáng lâm trên Huyết Hải.Đột nhiên, dưới sự cảm ứng trong lòng, Minh Hà Lão Tổ tỉnh lại từ nhập định.

Ngay sau đó, hắn nhìn lên không trung Huyết Hải, chỉ trong nháy mắt, tâm thần liền chấn động.

“Tô...

Tô Mạch...” “Lại có Hậu Thổ nữa, chuyện gì đây?” Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ hơi đổi.

Phải biết rằng, Tô Mạch bây giờ là tồn tại như mặt trời ban trưa, cướp đoạt Thiên Hôn, chứng đạo Hỗn Nguyên, danh tiếng của hắn hoàn toàn vượt qua Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Giờ đây lại mang theo Hậu Thổ chạy đến địa bàn của mình, có chút đáng suy ngẫm rồi.

Ngay lập tức, Minh Hà Lão Tổ vừa đầy vẻ nghi vấn, lại không nhịn được nhớ đến chuyện từng tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí với Tô Mạch.

"Ừm, lẽ nào, Tô Mạch sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên thì muốn giải quyết nhân quả năm đó?" "Không nên a, năm đó ta tuy có tham dự tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại vì Nữ Oa rút lui nên hầu như không có nhiều nhân quả, có đáng để hắn cứ truy đuổi không tha như vậy sao?" "Lại có Hậu Thổ đi theo làm gì?

Cuộc tranh chấp Vu Yêu giờ đây càng diễn càng liệt, nàng không ở yên trong Vu tộc tranh phong với Yêu tộc, lại chạy theo Tô Mạch, lẽ nào có chuyện gì sao?" Minh Hà Lão Tổ không nhịn được mà suy nghĩ lung tung.

Dù sao, hắn có một đoạn nhân quả với Tô Mạch, tuy không lớn, nhưng Minh Hà Lão Tổ vốn cẩn thận lại không thể không nghĩ nhiều.

"Hai vị đạo hữu lần này đến Huyết Hải của ta không biết vì chuyện gì?" "Ta Minh Hà từ khi đản sinh đến nay, trừ ba lần Đạo Tổ truyền đạo ra, chỉ có một lần xuất hiện trong Hồng Hoang, Tô Mạch đạo hữu, chuyện năm xưa đó, ta cũng không dính líu nhiều nhân quả lắm." Cuối cùng, Minh Hà là người đầu tiên mở miệng hỏi.

"Minh Hà đạo hữu không cần kinh hoảng, tất cả Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm của ngươi, bản thân đã có thể chém đứt nhân quả, huống hồ là chuyện ngày đó?

Hôm nay ta và Hậu Thổ đạo hữu đến đây, lại mang đến cho ngươi một phần tạo hóa lớn lao, nếu ngươi đồng ý, việc xông phá Hỗn Nguyên cũng không phải là không thể.” Tô Mạch lập tức mở miệng.Trên thực tế, Minh Hà Lão Tổ được thai nghén từ ô huyết của Bàn Cổ, thuộc về sức mạnh tiêu cực, bản thân không nên dung hợp với trời đất.

Nhưng, trong Hồng Hoang, phàm sự đều có một đường sinh cơ.

Khi thai nghén lại bạn sinh ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm.

Hai kiện bảo vật gia trì, có thể chém đứt nhân quả liên quan đến bản thân, cộng thêm tính cách của Minh Hà Lão Tổ, mới khiến hắn không bị Vu Yêu Lượng Kiếp ảnh hưởng.

Đương nhiên, trong thần thoại truyền thuyết, Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi, biến Huyết Hải thành một phần của Luân Hồi cũng có tác dụng lớn.

Nếu không, Hồng Quân cũng sẽ tính kế, khiến hắn vẫn lạc.Vào giờ phút này.

Tô Mạch vừa mở miệng, trên mặt Minh Hà lập tức lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

“Hả?

Một phần tạo hóa, Tô Mạch đạo hữu, không biết chuyện này từ đâu mà ra?” Minh Hà Lão Tổ lập tức đáp lại.

“Hậu Thổ đạo hữu có mệnh số Thiên định, nhìn thấy Vu Yêu tranh đấu, sinh linh Hồng Hoang đồ thán, muốn diễn hóa Luân Hồi chi địa, để sau khi sinh linh vẫn lạc có một nơi quy túc thật sự.

Bởi vậy, hôm nay ta mang Hậu Thổ đạo hữu đến thăm ngươi, chính là vì chuyện hóa thân Luân Hồi.” Tô Mạch chậm rãi nói.

“Hả?

Thân hóa Luân Hồi?

Lại có quan hệ với ta sao?” Minh Hà nhất thời không hiểu, vừa mới đáp lại một tiếng.

Chương 211

Nhưng nhanh chóng, dường như đã ý thức được điều gì, thần sắc hắn liền thay đổi.

“Lẽ nào, nơi Hậu Thổ đạo hữu tạo ra Luân Hồi, chính là U Minh Huyết Hải của ta?” Giọng nói vừa dứt, thần sắc Minh Hà Lão Tổ lập tức lạnh xuống.

U Minh Huyết Hải là nơi thai nghén hắn, liên quan mật thiết đến bản nguyên của hắn.

Nếu bị Hậu Thổ dùng để diễn hóa Luân Hồi, vậy thì sao?

Hắn cũng sẽ trở thành một phần của Luân Hồi sao?

Cứ như vậy, còn có thể tiêu dao tự tại nữa sao?

Minh Hà Lão Tổ dù sao cũng là đại thần thông giả, Tiên Thiên Thần Thai.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn tự nhiên có nộ khí.

“Ơ?

Lẽ nào Minh Hà Lão Tổ không muốn?

Thiên Địa Nhân Tam Đạo là quy tắc Hồng Hoang, thiếu một không thể được.” “Giờ đây Hậu Thổ đạo hữu muốn diễn hóa Luân Hồi, là thuận ứng đại thế Hồng Hoang, sẽ có công đức ngập trời giáng xuống, nếu ngươi đồng ý, tự nhiên cũng sẽ có một phần công đức.

Nhưng, nếu từ chối, chính là hành vi cản trở đại thế Hồng Hoang, ngươi phải biết rõ hậu quả.

Đến lúc đó, nếu ta ra tay chém giết ngươi, nói không chừng Thiên Đạo còn ban cho ta một phần công đức nữa.” Tô Mạch đã sớm dự

liệu Minh Hà không muốn, bởi vậy cố ý nói vậy.

"...E rằng có chút quá đáng rồi." Minh Hà Lão Tổ nghe lời này, thần sắc đại biến.

Dù sao, Tô Mạch khi ở tầng thứ Đại La Kim Tiên đã là tồn tại có thể tranh phong với Thánh nhân.

Giờ đây chứng đạo Hỗn Nguyên, muốn thu thập Minh Hà, căn bản không cần quá dễ dàng.

Bởi vậy, ngay cả khi Minh Hà Lão Tổ phẫn nộ, cũng không dám đối đầu trực diện với Tô Mạch.

"Được rồi, Minh Hà đạo hữu, ta chỉ là ban cho ngươi một phần tạo hóa thôi, không cần động nộ." "Hôm nay, chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, để Huyết Hải dung nhập Luân Hồi, đạt được công đức ngập trời, thứ hai, là bị ta chém giết, thân tử đạo tiêu." "Hãy suy nghĩ kỹ đi." Nhưng, lời Tô Mạch vừa dứt, sức mạnh cấp Hỗn Nguyên khủng bố liền tuôn ra, và nhanh chóng lan tràn, muốn bao trùm Huyết Hải vô biên vô tận.

"..." Minh Hà Lão Tổ tức giận, liên tiếp bật ra ba chữ.

Cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, rồi thở dài một tiếng.

"Được, đã như vậy, vậy ta sẽ gia nhập Luân Hồi vậy." Dưới sự cường thế của Tô Mạch, Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng thỏa hiệp.Cùng lúc đó, Tô Mạch nhìn về phía Hậu Thổ bên cạnh.

"Hậu Thổ đạo hữu, thời cơ đã chín muồi, có thể bắt đầu rồi." "Ừm...

đa tạ Tô Mạch đạo hữu đã thành toàn." Hậu Thổ gật đầu, sau đó, dao động sức mạnh trên thân nàng đột nhiên tuôn ra.

Lúc này, chỉ thấy nàng đứng trên không Huyết Hải, trên thân tản ra

khí tức bi thiên mẫn nhân.

Khoảnh khắc tiếp theo... một giọng nói vang lên: "Ngô, Tổ Vu Hậu Thổ, cảm thấy Thiên Địa không toàn, chúng sinh sau khi chết linh hồn không nơi nương tựa, nay nguyện lấy thân Tổ Vu, Đại Địa Pháp Tắc, diễn hóa Luân Hồi, bổ toàn quy tắc cuối cùng của Hồng Hoang...

Luân Hồi... xuất!" Trong nháy mắt, khi giọng nói của Hậu Thổ truyền ra, cả Hồng Hoang đều chấn động vì điều đó.

Đồng thời, vô số đại thần thông giả bị kinh động, đặc biệt là Vu tộc, những Tổ Vu còn lại, sau khi cảm ứng được luồng khí tức đó, đều cùng nhau xông lên trời.

"Không thể nào, sao lại như vậy?

Giờ đây đại chiến Vu Yêu sắp đến nơi, muội muội Hậu Thổ vì sao lại đi hóa thân Luân Hồi?" "Đáng chết a, muội muội Hậu Thổ vì sao lại phải hóa thân Luân Hồi?

Vì sao lại như vậy?" "Khí tức của muội muội Hậu Thổ xuất hiện trong U Minh Huyết Hải, đi, chúng ta mau đi thôi." Trong một nháy mắt, mười một vị Tổ Vu xông lên trời, trực tiếp lao về phía U Minh Huyết Hải.Vu tộc, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là lá bài tẩy lớn nhất, sau khi ngưng tụ, có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân.

Chiến lực của nó thậm chí đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên, trong Hồng Hoang trừ Thánh nhân ra, hiếm có đối thủ.

Chương 212

Chính vì như vậy, mới khiến Yêu tộc trì hoãn không dám đối kháng trực diện với Vu tộc.

Nhưng hiện tại thì khác rồi.

Kể từ Thiên Hôn ngàn năm trước, Đế Tuấn nhờ vào công đức ngập trời đã diễn hóa ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, và có được Thời Gian Chi Thư.

Dưới sự gia trì, tòa đại trận này thậm chí có thể kháng hành Đô Thiên Thần Sát, đáng sợ vô cùng.

Cộng thêm lần trước Đế Tuấn phát động Nhân tộc đại kiếp, luyện chế ra Đồ Vu Kiếm, trời sinh có tác dụng khắc chế Vu tộc...

Giờ đây nếu Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tự nhiên sẽ không còn viên mãn, đến lúc đó nếu thật sự đối đầu với Yêu tộc, dưới sự tiêu trưởng này, Vu tộc tuyệt đối sẽ rơi vào thế hạ phong.

Bởi vậy, ngay khoảnh khắc Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, chấn động Hồng Hoang, không chỉ mười một vị Tổ Vu kinh ngạc, mà cả Vu tộc đều vì thế mà chấn động.Cùng lúc đó, trong Yêu tộc.

Ngay khoảnh khắc khí tức Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi truyền khắp Hồng Hoang, Đế Tuấn đang đứng trên Cổ Thiên Đình liền lộ ra vẻ cuồng hỉ.

“Ha ha ha ha... ha ha ha, hóa thân Luân Hồi, không ngờ một trong mười hai Tổ Vu Hậu Thổ lại hóa thân Luân Hồi, quả thật là trời giúp ta vậy a.” “Đợi đi, đợi đến khi ngươi triệt để biến mất, chính là lúc ta chinh chiến Vu tộc.” Đế Tuấn cuồng hỉ, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhưng, giọng nói vừa dứt, tâm thần hắn bỗng nhiên chấn động.

Chỉ trong nháy mắt, mày Đế Tuấn liền nhíu lại.

“Hả?

Chuyện gì vậy?

Huyết mạch của ta vì sao lại xuất hiện tử kiếp?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Khí tức trên thân Đế Tuấn chấn động, dưới sự thôi diễn, hắn nhanh chóng phát hiện đại trận bố trí ở Thái Dương Tinh Cung đã bị người phá hoại.

Đồng thời, mười Kim Ô bên trong cũng không còn tung tích.

“Đáng chết, đáng chết...

Rốt cuộc là ai đã làm?” Đế Tuấn đại nộ, hóa thân thành độn quang lao về phía Thái Dương Tinh Cung.Cùng lúc đó, trong đại địa Hồng Hoang.

Mười Đại Kim Ô hoành hành, sinh linh đồ thán.

Nhưng, lại bị Đại Vu Hậu Nghệ dùng Xạ Nhật Cung liên tiếp bắn chết, chỉ còn lại một Kim Ô điên cuồng chạy trốn.

Cho đến cuối cùng, Đế Tuấn thôi diễn ra huyết mạch xuất hiện tử kiếp, mang theo sức mạnh ngập trời giáng lâm, trực tiếp đánh Đại Vu Hậu Nghệ bị trọng thương.

Tiếp đó, nhìn mười huyết mạch chỉ còn lại một Kim Ô, hắn lập tức phẫn nộ.

“Đáng chết...

đáng chết a!” “Vu tộc, dám giết huyết mạch của ta, không thể tha thứ!

Hôm nay, ta sẽ mang ức vạn Yêu tộc, đạp bằng Vu tộc, tiêu diệt

tộc này.” Dưới cơn nộ hỏa ngập trời, Đế Tuấn lập tức hạ xuống Thiên Đế Pháp Chỉ, tập kết ức vạn đại quân Yêu tộc.Cùng lúc đó... sâu trong Cửu U Huyết Hải.

Ngay khoảnh khắc Hậu Thổ vừa hóa thân Luân Hồi, bổ toàn quy tắc Hồng Hoang.

Nàng lại trong nháy mắt cảm ứng được Vu Yêu Lượng Kiếp đột nhiên bùng phát, chỉ trong khoảnh khắc, thân thể mềm mại lại chấn động.

Trong khóe mắt nàng đọng lại lệ hoa, và nhìn về phía Tô Mạch.

Nhưng, thấy ánh mắt của Hậu Thổ, Tô Mạch nào có lý do không hiểu.

Hắn vốn định nhân lúc mười Đại Kim Ô vào Hồng Hoang mà điểm hóa Hậu Thổ, giờ đây khí kiếp nạn của Vu Yêu Lượng Kiếp bùng phát, tự nhiên có thể cảm ứng được.

Rõ ràng là Đế Tuấn đã phát hiện huyết mạch vẫn lạc, dưới cơn phẫn nộ đã phát động tấn công Vu tộc.

Chương 213

Nhưng... việc Hậu Thổ hóa Luân Hồi nhất định phải xảy ra, bởi vì sau kiếp nạn, Hồng Quân tự nhiên sẽ bị kinh động, sẽ theo quỹ tích vốn có của Hồng Hoang mà điểm hóa Hậu Thổ.

Hiện tại, Tô Mạch lợi dụng một chút sai lệch này, tự nhiên cần phải tiếp tục thực hiện.

"Hậu Thổ đạo hữu, đã minh ngộ mệnh số của mình, vậy hà tất còn bận tâm làm gì?" "Vu tộc, thủy chung là tộc ứng kiếp, chỉ có sau khi thân hóa Luân Hồi, mới có thể đạt được công đức, che chở Vu tộc, lưu lại huyết mạch cuối cùng cho họ." Bỗng nhiên, Tô Mạch lên tiếng, uyển như một gậy đánh thẳng vào đầu, khiến Hậu Thổ tỉnh ngộ.

"Ai...

Hậu Thổ đã hiểu." "Mong sau này Tô Mạch đạo hữu có thể chiếu cố huyết mạch cuối cùng của Vu tộc ta, ba giọt tinh huyết này, đợi lát nữa các huynh trưởng của ta đến đây, xin Tô Mạch đạo hữu hãy giao cho họ." "Còn về ấn ký này, là ấn ký hóa thân Luân Hồi của ta, hôm nay tặng cho Tô Mạch đạo hữu, coi như là lợi ích để đạo hữu chiếu cố Vu tộc ta vậy." "Từ nay về sau, thế gian... sẽ không còn Hậu Thổ, ta sẽ hóa thân Bình Tâm, chấp chưởng Luân Hồi." Cuối cùng, Hậu Thổ nở nụ cười mang vẻ quyết tuyệt, sau khi ngưng tụ ra ba giọt Tổ Vu tinh huyết và một mai Luân Hồi ấn ký, thân thể Tổ Vu khủng bố của nàng cuối cùng cũng ầm ầm tan rã.

"Hậu Thổ đạo hữu cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để huyết mạch Vu tộc đoạn tuyệt." Tô Mạch gật đầu sau đó, thu lấy tinh huyết và Luân Hồi ấn ký, ban cho Hậu Thổ lời hứa cuối cùng.

Nhưng, ngay khi vừa thu nhận đồ vật xong, hắn lại cảm ứng được mười luồng khí tức khủng bố nhanh chóng xuất hiện bên ngoài Cửu U Huyết Hải.

Ngay lập tức, mày Tô Mạch liền nhíu lại.

“Ừm...

Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi vẫn chưa triệt để thành công, ngược lại không thể bị gián đoạn, xem ra chỉ có thể như vậy.” Trong lòng chợt động, Tô Mạch nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

“Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi, có một phần công đức, công đức này có thể bảo vệ ngươi ức vạn năm vô sự, giờ đây đang là thời kỳ quan trọng, xin Minh Hà đạo hữu hộ đạo một phen.” “Hiện tại các Tổ Vu khác đang đến, ta lại cần phải ra mặt ngăn cản rồi.” Lời Tô Mạch vừa dứt, thân ảnh hắn lập tức biến mất tại chỗ.Trên thực tế, hắn không lo lắng Minh Hà Lão Tổ sẽ phản hối, làm ra hành động bất lợi cho Hậu Thổ.

Dù sao tính cách của tên đó đã bày ra đó, cực kỳ giỏi ẩn nhẫn, thêm vào đó hắn là tồn tại cấp Hỗn Nguyên, nếu thật sự làm điều bất lợi cho Hậu Thổ, hắn có thể dễ dàng phát hiện.

Đến lúc đó trấn áp hắn, Minh Hà căn bản không chịu nổi.

Cứ như vậy, Tô Mạch hóa thành độn quang xông ra Cửu U, sau đó dùng sức mạnh vô thượng chặn mười một vị Tổ Vu lại.

“Hả?

Tô Mạch, ngươi ngăn chúng ta lại làm gì?” Trong khoảnh khắc, thấy Tô Mạch ngăn cản, Đế Giang lập tức chất vấn.

“Ai, mấy vị Tổ Vu đạo hữu, Hậu Thổ đạo hữu hóa thân Luân Hồi là đại thế Hồng Hoang, không thể thay đổi.” “Hơn nữa, cũng chỉ có sau khi hóa thân Luân Hồi mới có thể phúc trạch toàn bộ Vu tộc, bởi

vậy, xin hãy quay về đi.” “Đây là ba giọt tinh huyết của Tổ Vu Hậu Thổ, ta tin rằng với khả năng của các ngươi, hẳn là có thể lại tạo ra một Tổ Vu mới.” Lời Tô Mạch vừa dứt, hắn lập tức giao ba giọt tinh huyết mà Hậu Thổ ngưng tụ cho Đế Giang.

“...Ý gì chứ?” “Tiểu muội chúng ta không thể nào từ bỏ thân Tổ Vu mà đi hóa thân Luân Hồi được, bên trong khẳng định có âm mưu, chẳng lẽ là do ngươi đứng sau thúc đẩy?” Chúc Dung tính khí nóng nảy, lập tức chất vấn.

Trên thực tế.

Nếu không phải quan hệ giữa Tô Mạch và Thập Nhị Tổ Vu không tệ, Chúc Dung e rằng đã sớm ra tay rồi.

“Chúc Dung đạo hữu, không phải ta đứng sau thúc đẩy, mà là đại thế Hồng Hoang.” “Trong Hồng Hoang, nên có Thiên Địa Nhân Tam Đạo, mệnh số Địa Đạo Luân Hồi đã được định sẵn ngay từ khi Hậu Thổ đạo hữu đản sinh, bởi vì, trừ Tam Thanh ra, nàng là tồn tại duy nhất sở hữu một tia Nguyên Thần của Bàn Cổ Phụ Thần.” “Cũng là nói, mệnh số của nàng, thực ra cũng là do Bàn Cổ Phụ Thần định ra.” Trên thực tế, căn cứ theo quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, lời Tô Mạch nói không phải giả.

Cùng lúc đó, sau khi mười một vị Tổ Vu nghe lời Tô Mạch nói, từng người từng người trên mặt chợt lộ ra vẻ bi phẫn.

“Ai...

đã là do Phụ Thần an bài, vậy chúng ta cũng chỉ có thể làm vậy.” Cuối cùng, trầm mặc một lát, Đế Giang, người đứng đầu các Tổ Vu lại thở dài một hơi.Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc Tô Mạch thuyết phục các Tổ Vu còn lại, trên bầu trời Hồng Hoang, yêu khí ngập trời.

Ức vạn yêu vân liên miên cuồn cuộn kéo đến, bao trùm về phía tộc

địa Vu tộc dưới chân Bất Chu Sơn.

Chỉ trong nháy mắt, các Tổ Vu có mặt đều bị kinh động, sắc mặt đại biến.

"Con Tam Túc Điểu đó to gan thật, dám nhân lúc tiểu muội của ta hóa thân Luân Hồi mà tấn công Vu tộc chúng ta, đáng chết." "Huynh đệ, theo ta trở về, tiêu diệt đám tên đó cho ta." Đế Giang đại nộ, không kịp đáp lại Tô Mạch, liền dẫn tất cả Tổ Vu lao về tộc địa.

Đồng thời, thấy mười một vị Tổ Vu biến mất tại chỗ, Tô Mạch lại suy tư.

"Mặc dù Hậu Thổ đã cho ba giọt tinh huyết, có thể tạo ra một Tổ Vu mới, nhưng hẳn là cần một chút thời gian.

Giờ đây Yêu tộc như mặt trời ban trưa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã thành hình, cộng thêm Thời Gian Chi Thư nữa, hai tộc đối đầu, nhất định sẽ có một bên xuất hiện thế nghiền ép, đến lúc đó Hồng Quân kia khẳng định sẽ xuất hiện." Ánh mắt Tô Mạch âm tình bất định, nhìn về phía sâu trong bầu trời.

Quả nhiên, theo khoảnh khắc các Tổ Vu lao về tộc địa, khí tức kiếp nạn của Vu Yêu Lượng Kiếp cuối cùng cũng triệt để bùng phát.

Chương 214

Đồng thời, một ý chí vĩ đại chậm rãi tỉnh lại, ngay sau đó, trên bầu trời, một con Thiên Đạo Chi Nhãn nhanh chóng hiện ra.Vào khoảnh khắc đó...

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân cuối cùng cũng kinh tỉnh từ trạng thái hợp đạo, ngay sau đó trong mắt hắn thánh quang lóe lên, cảnh tượng mà Thiên Đạo Chi Nhãn chiếu rọi đã hoàn toàn in sâu vào đó.

Chỉ trong nháy mắt, mày hắn lại nhíu lại, thần sắc vốn tĩnh như cổ giếng không gợn sóng lần đầu tiên xuất hiện vẻ động dung.

"Ừm...

Vu Yêu Lượng Kiếp đã bùng phát rồi, không đúng, vì sao lại xuất hiện khí tức Luân Hồi sớm như vậy?" "Hơn nữa, trong Yêu tộc lại xuất hiện sức mạnh thời gian, vì sao lại như vậy?" Trong mắt Hồng Quân bắn ra tinh mang, nhưng sau khi kinh hãi thôi diễn một phen, hắn lập tức phẫn nộ.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn chợt lóe, liền biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó.

Vào khoảnh khắc Hồng Quân bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, ánh mắt Thiên Đạo vốn hiển hiện trên vòm trời, đang nhìn chằm chằm Yêu tộc và Vu tộc lại đột ngột chuyển động, trực tiếp tập trung vào Cửu U Huyết Hải nơi Tô Mạch đang ở.

Đột nhiên, uy áp ngập trời ngưng tụ, vạn vật xung quanh dường như đông cứng lại.

Cảm nhận được khí tức của sức mạnh ấy, trên mặt Tô Mạch lộ ra một nụ cười khổ.

"Cuối cùng cũng đối đầu rồi..." "Hồng Quân bây giờ tuy chưa hoàn toàn hợp Đạo, nhưng ở trạng thái nửa bước hợp Đạo, cảnh giới tương ứng hẳn là nửa bước Thiên Đạo." "Còn về tôi, chứng Đạo Hỗn Nguyên, cực cảnh của ba hệ thống tu luyện, cấp độ tam thập lục phẩm, nếu cộng tất cả chiến lực, thì phải cao hơn Thiên Đạo Thánh Nhân nhiều." "Không biết so với Hồng Quân cảnh giới nửa bước Thiên Đạo thì có chênh lệch bao nhiêu nữa đây?" Tô Mạch không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Thực tế, với cảnh giới hiện tại, chỉ cần Hồng Quân không có ưu thế nghiền ép để chém giết, thì vẫn còn cơ hội.

Nguyên nhân rất đơn giản, vì Ma Niệm của La Hầu đã xuất hiện.

Thậm chí còn gia nhập phe Yêu tộc, và khiến Chuẩn Đề nhập Ma Đạo.

Hồng Quân và La Hầu là kẻ địch số mệnh, hiện tại trạng thái hợp Đạo của Hồng Quân chưa viên mãn, nếu Ma Tổ La Hầu để Yêu tộc phát triển đến cực hạn, chắc chắn sẽ ảnh hưởng.

Khi đó, Đạo Ma chi tranh thậm chí có bảy tám phần cơ hội tái khởi.

Bởi vậy, dù Hồng Quân ra tay với Tô Mạch vì Luân Hồi, nhưng chỉ cần vạch trần cục diện của La Hầu, Hồng Quân tự nhiên sẽ có điều cố kỵ.

Dù sao, thực sự mà nói, Tô Mạch luôn là người của Tam Thanh nhất mạch, và Tam Thanh là đệ tử thân truyền của Hồng Quân.

Do đó, Tô Mạch dù mưu đồ Luân Hồi, nhưng kết quả cuối cùng, Luân Hồi vẫn thuộc về Huyền Môn nhất mạch.

Nhưng La Hầu thì khác.

Hắn là Ma Đạo a.

Bẩm sinh đã đối lập với Hồng Quân, nếu để hắn ngồi lớn, thì khó mà tưởng tượng được.

Vu Yêu Lượng Kiếp vốn sinh ra để tiêu trừ nghiệp lực thế gian.

Nếu Yêu tộc nghiền ép Vu tộc, sức mạnh lượng kiếp tự nhiên sẽ tích tụ thêm.

Khi đó, Đạo Ma chi tranh tái khởi, đó mới thực sự là lượng kiếp lớn.

Đó chính là chỗ dựa của Tô Mạch.

Có La Hầu cản đường, ta ngồi hưởng lợi ngư ông.

Đương nhiên, mưu đồ Luân Hồi, cướp mất tạo hóa của Hồng Quân, tự nhiên sẽ khiến hắn ghi hận.

Thế nên việc bị Hồng Quân trừng phạt là khó tránh khỏi.

Tiếp theo, nếu Tô Mạch không thể thể hiện một mặt đủ mạnh mẽ trước mặt Hồng Quân, thì cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Tóm lại một câu.

Mọi chuyện đều được xây dựng trên sức mạnh cường đại, chỉ có như vậy, mới có tư cách nói đến chuyện tiếp theo, mới có tư cách mưu đồ tất cả của Hồng Hoang.

Chương 215

Ngay lúc này.

Vào khoảnh khắc ánh mắt Thiên Đạo của Hồng Quân nhìn chằm chằm Cửu U, một ý chí khủng bố giáng xuống, bao trùm lấy Tô Mạch.

"Hừ, Tô Mạch, ngươi mưu đồ Luân Hồi, làm loạn quy tắc Hồng Hoang, hôm nay, dù có Tam Thanh khí vận che chở, ta cũng không thể tha cho ngươi." "Hãy để ta trấn áp." Cuối cùng, vào khoảnh khắc âm thanh đó truyền ra, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Cùng lúc đó, bên ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa biến sắc mặt, hóa thành độn quang nhanh chóng xuất hiện giữa Hồng Hoang.

Đồng thời, Tam Thanh cũng biến sắc.

"Không hay rồi, Lão Sư đã ra tay với Tô Mạch, chẳng lẽ, Hậu Thổ hóa Luân Hồi là do Tô Mạch một tay bày mưu?" "Đi... mau đi cản, tiểu tử Tô Mạch có thể gặp nguy hiểm." "Sao lại thế này, tiểu tử này cũng quá hồ đồ rồi, lần trước muốn giết Kim Ô, đã kinh động Lão Sư, lần này lại mưu đồ Luân Hồi, chỉ mong Lão Sư hạ thủ lưu tình a." Ba vị Thánh Nhân của Tam Thanh thánh niệm dâng trào, trao đổi xong liền hóa thành độn quang biến mất khỏi Côn Luân Thánh Địa.

Cùng lúc đó.

Trong một nơi bí ẩn ở Hồng Hoang.

La Hầu Ma Niệm, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người đồng loạt nhìn về phía vòm trời, vào khoảnh khắc thấy Hồng Quân ra tay với Tô

Mạch, trên mặt họ chợt lóe lên một nụ cười lạnh.

"Hiện giờ Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ, nơi Luân Hồi kia vốn nên thuộc về tạo hóa của Hồng Quân, không ngờ lại bị tên biến số kia nhanh chân giành trước, ha, đúng lúc tốt..." Giọng nói của La Hầu lập tức truyền ra.

"Ha ha ha ha ha, có Lão Sư ra tay, ta xem tên Tô Mạch kia làm sao thoát kiếp này." Chuẩn Đề trong lòng hả hê, liên tiếp mấy lần bị Tô Mạch nghiền ép, trong lòng đã sớm có tâm ma, nếu không thì cũng sẽ không bị La Hầu dụ hoặc.

"Ừm, tên này quả thực không thể giữ lại, nếu không thì Tây Phương chúng ta vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được." Tiếp Dẫn cũng đưa ra cùng một ý kiến.

Ba người lần lượt mở miệng, trong mắt đều lộ vẻ chờ mong.

Cùng lúc đó, giữa Vu và Yêu.

Đế Tuấn vì báo thù giết con, dẫn theo hàng ức vạn Yêu tộc, ngưng tụ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nghiền ép về phía tộc địa Vu tộc.

Mười một vị Tổ Vu sau khi Đế Tuấn hồi quy, lại nhanh chóng lợi dụng ba giọt Tổ Vu tinh huyết do Hậu Thổ để lại, bắt đầu luyện hóa Tổ Vu chi khu cho một Đại Vu trong số đó là Cửu Phượng.

Mọi chuyện, tựa như điềm báo trước khi bão tố ập đến, khiến toàn bộ Hồng Hoang không khí căng thẳng đến cực điểm.

Cùng lúc đó, trên Cửu U Huyết Hải.

Hồng Quân mang theo lực lượng nửa bước Thiên Đạo cuối cùng cũng giáng lâm, ngưng tụ ra chân thân.

Hắn nhìn chằm chằm Tô Mạch phía dưới, giơ tay lên liền phong tỏa thiên địa, bao trùm Tô Mạch hoàn toàn.

Về phần Tô Mạch, sau khi cảm nhận được sức mạnh hùng vĩ kia, thì hít một hơi thật sâu.

Giờ phút này, trong mắt hắn tinh mang bắn ra, tuy rằng đối mặt với tồn tại mạnh nhất mà hắn từng gặp, người số một trong truyền thuyết Hồng Hoang.

Nhưng, giờ phút này hắn lại cảm thấy hưng phấn.

"Nào, hôm nay một trận chiến này, nếu bại, thân tử đạo tiêu." "Nếu có thể cản lại, ta sẽ thực sự có tư cách mưu đồ Hồng Hoang.

Dù Thiên Đạo có thế nào, ta tự nhiên sẽ phá vỡ tất cả." Ý niệm vừa động, khí tức trên người Tô Mạch cũng bùng nổ trong chớp mắt.

Nguyên Thần, nhục thân, ý chí, ba đại Đạo Quả nở rộ thành mười hai, ngưng tụ quá khứ, tương lai, hiện tại, chiếu rọi bản thân.

Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo xông thẳng lên trời, kết hợp với bản mệnh thần thông, diễn hóa ra Ngũ Hành Lĩnh Địa, trong tích tắc liền cùng lực lượng Thiên Đạo mà Hồng Quân đang nắm giữ tranh phong.

Tiếp theo.

Tô Mạch lại gia trì các loại thần thông.

Ba đại tự quyết của Cửu Bí, Thần Tượng Trấn Ngục Kính, Vô Long Tâm Pháp, v.v.

Chỉ trong một khoảnh khắc, chiến lực cấp Hỗn Nguyên diễn hóa ra, lập tức đạt đến đỉnh phong của tầng thứ sinh mệnh hiện tại.

Chương 216

Thí Thần Thương, cũng được ngưng tụ ra trong khoảnh khắc đó.

Tất cả nội tình... toàn bộ bùng phát.

"Oanh long ~~" Cũng vào khoảnh khắc Tô Mạch bùng nổ tất cả sức mạnh, lực lượng nửa bước Thiên Đạo của Hồng Quân cuối cùng cũng hung hăng giáng xuống.

Khoảnh khắc đó... uy năng vô tận của Thiên Đạo dâng trào, cả thế giới Hồng Hoang đều chấn động vì nó.

Đồng thời, Tô Mạch nhìn chằm chằm vào sức mạnh Thiên Đạo kia, lần đầu tiên thúc đẩy sức mạnh chứng Đạo Hỗn Nguyên của mình lên đến đỉnh phong.

"Oanh long ~~" một tiếng nổ lớn, bùng phát trong chớp mắt.

Hai luồng sức mạnh thậm chí còn chưa thực sự va chạm, nhưng những dao động mà chúng tạo ra đã xé nát mọi hư không xung quanh, khiến vạn vật tan biến.

Đồng thời, Cửu U Huyết Hải sôi trào, dù Tô Mạch đứng trên không, tập trung tất cả sức mạnh để chống lại uy năng vô tận của Thiên Đạo, nhưng cuối cùng vẫn có sức mạnh giáng xuống, khiến cả vùng Huyết Hải chấn động không ngừng.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Minh Hà Lão Tổ sắc mặt biến đổi.

"Chết tiệt...

Đạo Tổ ra tay, Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi vẫn chưa hoàn thành." Dưới sự chấn động của Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ thầm kêu khổ.

Dù sao, hắn cũng là chủ nhân của Huyết Hải a, bị dư ba của uy

năng Thiên Đạo chấn động, tự nhiên cũng sẽ bị thương.

Bởi vậy, sau khi thầm mắng một tiếng, hắn đành phải tế ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên để bảo vệ bản thân.

Thực tế.

Nếu Hồng Quân đến sớm hơn một bước, Minh Hà Lão Tổ có lẽ đã từ bỏ việc dung nhập Huyết Hải vào Luân Hồi.

Dù sao, nhìn vào, Tô Mạch dù mạnh đến mấy, cũng không thể tranh phong với tồn tại số một Hồng Hoang, Hồng Quân đang nắm giữ Thiên Đạo.

Nhưng trớ trêu thay, bây giờ thì không thể rồi, vì, vào khoảnh khắc Tô Mạch một mình chống lại Hồng Quân, bản nguyên Huyết Hải đã dung hợp với Luân Hồi.

Nghĩa là, Hậu Thổ tuy chưa hoàn toàn tạo ra Luân Hồi, nhưng Huyết Hải đã trở thành một phần của Luân Hồi.

Lấy một ví dụ, giống như phạm tội, nếu Tô Mạch là chủ mưu, thì Minh Hà Lão Tổ là đồng mưu.

Do đó, giờ phút này tuy bị uy năng vô tận của Thiên Đạo ảnh hưởng, Minh Hà Lão Tổ cũng chỉ có thể thầm kêu khổ, liều mạng chống cự.

Ai bảo lại cùng Tô Mạch trên một sợi dây thừng chứ?

Cùng lúc đó.

Trên vòm trời, hai luồng sức mạnh cuối cùng cũng va chạm vào nhau.

Những dao động sức mạnh bùng phát điên cuồng tàn phá, lan rộng khắp Hồng Hoang.

“Oanh oanh oanh ~~ Oanh oanh oanh ~~ Oanh oanh oanh ~~”

những tiếng nổ lớn liên miên không ngớt truyền ra.

Khoảnh khắc đó, không gian tan vỡ, hàng ức vạn sinh linh bị ảnh hưởng, phàm là kẻ nào tiếp xúc với hai luồng sức mạnh này, trừ những Đại Thần Thông giả đã hóa thành độn quang bỏ chạy, những người còn lại đều hóa thành tro bụi, thân tử đạo tiêu.

Như vậy, cho đến khi một kích đó hoàn toàn kết thúc, một vùng đất Hồng Hoang rộng đến hàng ức vạn dặm đã bị oanh tạc tan hoang.

"Hừ... không ngờ đến mức độ này, đã ba lần năm lượt làm loạn Hồng Hoang của ta, vậy hôm nay không thể lưu ngươi được." "Lực lượng Thiên Đạo, hãy trấn áp ta!" Trong khoảnh khắc, Hồng Quân thấy một kích mang theo thiên uy vẫn chưa có tác dụng, liền lập tức ra tay lần nữa.

Lần này lại càng khủng bố hơn.

Cảnh giới nửa bước hợp Đạo, tương đương với nửa bước Thiên Đạo.

Chương 217

Sức mạnh mang theo, gần như là một nửa sức mạnh Thiên Đạo, dưới sự nghiền ép, thậm chí còn sinh ra dị tượng khủng bố vạn vật tịch diệt, địa hỏa thủy phong tái luyện.

Nhưng, nhìn sức mạnh dưới sự thịnh nộ của Hồng Quân, thần sắc Tô Mạch lại vô cùng ngưng trọng.

"Lực lượng Thiên Đạo quả nhiên cường đại, dù chỉ là nửa bước hợp Đạo, nhưng sức mạnh của Hồng Quân hiện tại đã vượt qua tầng thứ Hỗn Nguyên, với sức mạnh hiện tại của tôi, dù có dốc hết tất cả, cũng chỉ có thể không bị trấn áp ngay tại chỗ." "Nếu muốn tranh phong với hắn, trừ phi bản nguyên Ngũ Hành viên mãn, hoặc là Hậu Thổ Luân Hồi hoàn toàn diễn hóa, gia trì lực lượng Luân Hồi mới được." Một niệm vạn thiên, chỉ trong khoảnh khắc, vô số ý niệm chợt lóe lên trong đầu Tô Mạch, phân tích làm thế nào mới có thể tranh phong với Hồng Quân.

Cũng vào khoảnh khắc đó, khi sức mạnh của Hồng Quân bùng nổ đến đỉnh phong, chuẩn bị lần nữa dùng thiên uy trấn áp Tô Mạch thì.

Trên Cửu U Huyết Hải, một điểm sáng lại điên cuồng khuếch đại.

"Oanh ~~" dưới một tiếng nổ lớn, một không gian hoàn toàn mới triệt để ngưng tụ thành hình.

Chỉ trong một khoảnh khắc, bản nguyên Hồng Hoang chấn động, dưới quy tắc, vô lượng công đức ngưng tụ, hình thành Đạo Quả rơi vào trong không gian kia.

Đồng thời, một thân ảnh mờ ảo dưới sự gia trì của vô lượng công đức nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

“Oanh ~~” tiếng nổ lớn lại vang lên...

Địa Đạo truyền thuyết vốn nên ngang hàng với Thiên Đạo, cuối cùng cũng hiển hiện.

Khoảnh khắc đó, Hồng Hoang -- quy tắc Thiên Đạo, Nhân Đạo, Địa Đạo viên mãn.

Hậu Thổ hóa thân thành Bình Tâm, sau khi được bản nguyên Hồng Hoang gia trì cùng vô lượng công đức, khí tức của nàng điên cuồng dâng cao, trong tích tắc liền xông thẳng tới cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tuy tạm thời không thể sánh ngang với Hồng Quân đang nắm giữ Thiên Đạo, nhưng chỉ cần ở trong Luân Hồi, sức mạnh của nàng hoàn toàn vượt xa bất kỳ ai, thậm chí còn mạnh hơn cả Thánh Nhân.

Đó chính là năng lực mà quy tắc Hồng Hoang ban cho.

Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, mỗi một Đạo, đều có sức mạnh đặc thù để chấp chưởng bản nguyên Hồng Hoang.

Nhưng, vào khoảnh khắc Bình Tâm hoàn thành sự lột xác tầng thứ sinh mệnh, chấp chưởng Luân Hồi, nàng nhìn xuyên qua Luân Hồi lên vòm trời, giọng nói liền truyền ra từ trong miệng.

“Ta, Luân Hồi chi chủ - Bình Tâm, chấp chưởng Hồng Hoang Địa Đạo, lấy lực lượng Luân Hồi gia trì ngươi.” “Ông ~~” chỉ trong một khoảnh khắc, khi Bình Tâm phát ra âm thanh đó.

Cái ấn ký Luân Hồi mà Tô Mạch trước đó nhận được từ tay nàng lại bùng phát ra ánh sáng khủng bố.

Thực tế, ấn ký Luân Hồi thực chất là môi giới vận chuyển sức mạnh Luân Hồi.

Chỉ cần Bình Tâm không thu hồi, Tô Mạch hoàn toàn có thể mượn sức mạnh Luân Hồi để gia trì cho bản thân.

Do đó, trong tích tắc, được sức mạnh Luân Hồi gia trì, khí tức của Tô Mạch lại lần nữa điên cuồng dâng cao.

Tô Mạch vốn đã là Đại La Kim Tiên chứng Đạo Hỗn Nguyên.

Hơn nữa, Đạo mà hắn tu luyện cùng Hỗn Độn Thần Ma có những chỗ khác biệt nhưng cùng chung mục đích, không có cấp độ cảnh giới Chuẩn Thánh, bởi vậy, nội tình của hắn thậm chí còn mạnh hơn Thánh Nhân bình thường rất nhiều.

Dù mới bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng với tầng thứ tam thập lục phẩm cùng tất cả nội tình, hoàn toàn có thể sánh ngang với tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La hậu kỳ.

Hiện giờ lại được lực lượng Luân Hồi gia trì, khiến chiến lực lại lần nữa điên cuồng tăng vọt, lờ mờ thậm chí đạt tới cảnh giới nửa bước Hỗn Nguyên Vô Cực.

Cảnh giới này, vừa vặn tương ứng với nửa bước Thiên Đạo, cũng chính là cảnh giới hiện tại của Hồng Quân.

Thực tế...

Hệ thống tu luyện Hồng Hoang, tuy được Hồng Quân hoàn thiện, nhưng cũng chỉ hoàn thiện đến cảnh giới Hỗn Nguyên 【Thánh Nhân】.

Nhưng ở trên đó, còn có Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, tức cảnh giới Thiên Đạo.

Vượt qua một tầng thứ nữa, liền thực sự là tầng thứ Hỗn Độn Thần Ma.

Trừ Bàn Cổ ngày xưa, ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma kia mỗi vị đều là tầng thứ Hỗn Độn Thần Ma.

Nghĩa là, Tô Mạch hiện giờ dưới sự gia trì của tất cả chiến lực, đã

thực sự đạt đến cảnh giới hiện tại của Hồng Quân, tuy có thể kém hơn một chút, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

"Oanh long ~~" vào khoảnh khắc chiến lực của Tô Mạch điên cuồng tăng vọt lên cảnh giới nửa bước Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, vô số sinh linh trên toàn Hồng Hoang đều chấn động vì điều đó.

Chương 218

Hai luồng sức mạnh tranh phong.

Một luồng bắt nguồn từ Thiên Đạo, do Hồng Quân nắm giữ.

Luồng khác thuộc về Tô Mạch, được Địa Đạo Luân Hồi gia trì.

Thực ra, cả hai đều thuộc về lực lượng bản nguyên Hồng Hoang.

Nhưng giờ đây lại sản sinh đối lập.

Ngoài ra, chỉ còn lại lực lượng Nhân Đạo.

Không phải vì hiện giờ đang là thời kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp, Nhân tộc tuy dưới sự hộ Đạo của Tô Mạch đã phát triển nhanh chóng, phồn thịnh đến một quy mô nhất định.

Nhưng lại chưa trở thành chủng tộc đỉnh phong duy nhất, vấn đỉnh Hồng Hoang.

Bởi vậy, lực lượng Nhân Đạo phần lớn lại phản hồi về cho Tô Mạch dưới dạng khí vận.

Thực tế, không lâu trước đây, khi Tô Mạch liên tiếp đoạt bảo, cũng như lột xác tầng thứ sinh mệnh, đều có tồn tại vô thượng giúp hóa giải, trong đó khí vận Nhân tộc lại đóng vai trò then chốt.

Trong quỹ tích thần thoại ban đầu.

Đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân sau khi độn chạy, dung nhập vào khí vận Nhân tộc, lại thúc đẩy khí vận Nhân tộc, sinh ra những tồn tại như Tam Hoàng Ngũ Đế.

Mấy vị lãnh tụ Nhân tộc sau khi nhận được khí vận Nhân tộc gia trì, tuy chỉ có tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng mỗi người đều là tồn tại nhục thân thành Thánh, dẫn dắt

Nhân tộc, công đức vô lượng, sau khi phi thăng lại đi đến một nơi tên là Hỏa Vân Động.

Nơi đó, mới thực sự là nơi ngưng tụ khí vận Nhân tộc, cũng có thể gọi là Đạo Quả của Nhân Đạo.

Bởi vì ở nơi đó, có sức mạnh Nhân Đạo gia trì, Tam Hoàng Ngũ Đế thậm chí còn có thể cứng rắn chống lại Thánh Nhân.

Một điểm này, có thể thấy rõ trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Trụ Vương, chủ nhân của Nhân tộc, đã báng bổ Nữ Oa, Nguyên Thủy thậm chí đích thân đến Hỏa Vân Động để đàm phán một phen với Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chỉ bằng điểm này cũng đủ để chứng minh, sau khi Nhân tộc vấn đỉnh Hồng Hoang trở thành chủng tộc đỉnh phong duy nhất, khí vận hội tụ thành Nhân Đạo Đạo Quả, sức mạnh của nó đơn giản là khó có thể tưởng tượng.

Đương nhiên.

Trong thần thoại nguyên bản, do Hồng Quân vận chuyển Thiên Đạo, không những mưu đồ Luân Hồi, chiếm đoạt khí vận Địa Đạo.

Ngay cả Nhân tộc cũng nằm trong phạm vi chấp pháp của Thiên Đình, dù Tam Hoàng Ngũ Đế phi thăng Hỏa Vân Động trấn áp khí vận Nhân tộc, nhưng vẫn luôn chịu sự quản hạt của Thiên Đình.

Thiên Đình lại do Hồng Quân một tay sáng tạo, là của Huyền Môn nhất mạch.

Nghĩa là, trong thần thoại chính thống, Thiên Đạo lại mạnh hơn Nhân Đạo và Địa Đạo, thậm chí thống trị Nhân Đạo và Địa Đạo.

Đương nhiên... hai tên gia hỏa Tây Phương kia vì mượn vận khí Thiên Đạo để chứng Đạo Hỗn Nguyên, cũng vĩnh viễn không thoát

khỏi sự quản hạt của Thiên Đạo.

Tóm lại, từ sau khi Hồng Quân hợp Đạo, Đạo Quả của Bàn Cổ đã thực sự rơi vào tay Hồng Quân.

Nhưng bây giờ lại khác rồi.

Tô Mạch cướp đoạt tạo hóa của Hồng Quân, sau khi mưu đồ Luân Hồi, lại chiếm lấy sức mạnh Địa Đạo Luân Hồi.

Đồng thời, hắn chiếm giữ bốn phần khí vận Nhân tộc, cộng thêm tất cả sức mạnh, thậm chí không kém Hồng Quân hiện tại.

Như vậy... khi hai luồng sức mạnh cấp nửa bước Thiên Đạo triệt để bùng nổ trong chớp mắt, cả Hồng Hoang chấn động.

Thậm chí những Đại Thần Thông giả, Tiên Thiên Thần Thai cũng phải run rẩy vì điều đó.

Chương 219

Cùng lúc đó.

Tam Thanh, Nữ Oa từ xa cực tốc tới.

Vào khoảnh khắc cảm nhận được dao động của hai luồng sức mạnh, trên mặt họ đều lộ vẻ sốt ruột.

"Nhanh hơn nữa, tuyệt đối không thể để Tô Mạch đối đầu với Lão Sư." Lão Tử vô cùng sốt ruột, thậm chí không tiếc tiêu hao bản nguyên Thánh Nhân để tăng tốc.

Về phần Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng tương tự.

Tô Mạch là tồn tại có tiềm lực nhất của Tam Thanh nhất mạch, đến bây giờ, thậm chí đã có thể sánh ngang với Hồng Quân.

Nếu xảy ra chuyện, đó đơn giản là một tổn thất lớn.

Hơn nữa, Hồng Quân là người dẫn đường, là thầy truyền Đạo, tay trong tay ngoài đều là thịt, tự nhiên không thể thấy họ tự tàn sát lẫn nhau.

Về phần Nữ Oa, lý do lại càng đơn giản.

Ban đầu Tô Mạch đã hứa một đoạn nhân quả, sẽ giải khai tử kiếp của Phục Hy.

Nay thấy Tô Mạch chấp chưởng lực lượng Luân Hồi, Nữ Oa tự nhiên có thể suy diễn ra mọi chuyện.

Bởi vì, chỉ có như vậy, mới có thể khiến Phục Hy thuận lợi trọng sinh, mang theo túc tuệ kiếp trước, và nhân quả huynh muội không đứt đoạn.

Nếu Tô Mạch xảy ra chuyện, thì tất cả đều uổng phí.

Như vậy.

Tam Thanh, Nữ Oa không tiếc tiêu hao bản nguyên Thánh Nhân chạy tới, ngăn cản hai người bùng nổ đại chiến.

Cùng lúc đó.

Khí tức kiếp nạn giữa Yêu tộc và Vu tộc cũng ngày càng nồng đậm.

Tuy bị khí tức của Hồng Quân và Tô Mạch chấn nhiếp, nhưng, do là trận chiến số mệnh, hai tộc cũng không thể lo nhiều như vậy, bắt đầu xuất hiện những cuộc tàn sát quy mô lớn.

Đặc biệt là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Hội tụ ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu Thần, diễn hóa Chu Thiên Tinh Đấu.

Lại lấy Thời Gian Chi Thư làm trận nhãn, ngưng tụ sức mạnh vô thượng.

Hơn nữa, vào khoảnh khắc đại trận bùng nổ, cả vùng thiên địa đều trở nên u ám.

Tương tự, Vu tộc tuy tạm thời chưa tạo ra một Tổ Vu mới, nhưng thấy Yêu tộc mạnh mẽ nghiền ép đến, chỉ đành vội vàng nghênh chiến.

Như vậy, mười một vị Tổ Vu hội tụ sức mạnh vô thượng, ngưng tụ ra Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tàn khuyết, diễn hóa Bàn Cổ chân thân cùng đối chiến.

Chỉ trong một khoảnh khắc, giữa hai đại chủng tộc đỉnh phong liền bùng phát ra trận chiến khủng bố.

"Oanh ~~ Oanh ~~ Oanh ~~" Một ngày.

Do trận chiến giữa Hồng Quân, Tô Mạch, cùng Vu Yêu nhị tộc.

Cả Hồng Hoang như nghênh đón tận thế, kiếp nạn ngút trời, hung sát chi khí lan tràn khắp Hồng Hoang.

Cùng lúc đó.

La Hầu Ma Niệm, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người ẩn mình trong bóng tối lại lộ vẻ cuồng hỉ.

Đặc biệt là La Hầu, bản thân hắn vốn chỉ là một đạo Ma Niệm, tu vi thậm chí còn không bằng một vị Đại La.

Nhưng, hiện giờ Vu Yêu nhị tộc điên cuồng tàn sát, dưới sự tẩm bổ của hung sát chi khí, đạo Ma Niệm kia lại nhanh chóng ngưng thực.

Chỉ trong chốc lát, liền ngưng tụ ra một thân xác thật sự.

Chương 220

Đồng thời, La Hầu tu vi càng ngày càng tăng lên, nhanh chóng đột phá tầng thứ Đại La, Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Về phần Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

Cũng dưới sự dụ hoặc của La Hầu mà nhập Ma Đạo.

Hai người vốn là cảnh giới Hỗn Nguyên, quả vị Thánh Nhân.

Hiện giờ dưới sự song tu Đạo Ma, khí tức của họ lại càng thêm khủng bố.

Ngay lúc này.

Vào khoảnh khắc kiếp nạn Hồng Hoang bùng nổ.

Trên vòm trời, Hồng Quân lại lần nữa phát ra tiếng hừ lạnh.

"Hừ, Tô Mạch, ngươi thật sự nghĩ cướp mất tạo hóa Địa Đạo Luân Hồi thì có thể cùng ta một trận chiến sao?" "Hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy thế nào mới gọi là lực lượng Thiên Đạo." "Oanh ~~" vào khoảnh khắc giọng nói của Hồng Quân vừa dứt, một bàn tay khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Sau đó, được lực lượng Thiên Đạo gia trì, hung hăng oanh kích xuống Tô Mạch.

"Cảnh giới nửa bước Thiên Đạo, thì đã sao chứ?" "Với lực lượng của ta, đủ sức phá hủy nó." Tô Mạch mạnh mẽ đáp trả, ngửa mặt lên trời liền vung một quyền.

"Oanh long ~~" một tiếng nổ lớn, truyền ra.

Hai luồng sức mạnh cấp nửa bước Thiên Đạo triệt để va chạm vào nhau, chỉ trong một khoảnh khắc, hàng ức vạn dặm không gian

liên miên hoàn toàn tan biến.

"Sưu sưu sưu ~~ sưu sưu sưu ~~ sưu sưu sưu ~~" Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc Hồng Quân và Tô Mạch giao chiến, bốn đạo độn quang cuối cùng cũng đến nơi, hiện thân ra.

"Lão Sư... xin nương tay, nghe đệ tử một lời." "A, Lão Sư xin dừng tay, Tô Mạch cũng là người của Huyền Môn nhất mạch a." "Lão Sư, xin tha cho Tô Mạch một lần đi." Tam Thanh, Nữ Oa đồng loạt mở miệng cầu tình.

"Ừm... bốn người các ngươi, chẳng lẽ muốn làm thay đổi biến số sao?" Nghe âm thanh, thần sắc Hồng Quân chợt khựng lại, trên mặt hiện lên vẻ không vui.

Nhưng... vào khoảnh khắc âm thanh vừa dứt, Tô Mạch bỗng nhiên trong lòng có cảm ứng, lại nhìn về hướng đại chiến Vu Yêu.

"Ừm, Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ, có vô tận hung sát chi khí sinh ra, Đạo mà La Hầu tu luyện chính là Ma Đạo, nếu cứ tiếp tục, hắn chắc chắn sẽ thực sự trọng sinh." "Mình đã quên mất điểm này rồi." Tô Mạch tâm tư vừa động, đã hiểu ra mấu chốt.

Ngay sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn Hồng Quân, thấy đối phương vừa quát mắng Tam Thanh và Nữ Oa xong, lại chuẩn bị ra tay với mình.

"Đạo Tổ, nếu thật sự cùng ta lưỡng bại câu thương, e rằng khi đó sẽ để tiện nghi cho kẻ địch số mệnh của ngài đó, giờ phút này, ngài đã rõ chưa?" Chỉ trong một khoảnh khắc, Tô Mạch liền phát ra âm thanh.

Cùng lúc đó, uy năng Thiên Đạo cuồn cuộn, Hồng Quân nhíu mày.

Đạt đến cảnh giới như thế, lại là tồn tại chấp chưởng Thiên Đạo.

Vốn dĩ vạn sự vạn vật đều rõ ràng trong lòng, chỉ trong một niệm liền có thể thấu hiểu tất cả.

Nhưng lần này lại vì khí kiếp nạn của Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ cùng sự ra đời của Luân Hồi, mà tạm thời bị che mờ.

Giống như Chuẩn Thánh từng che mờ thiên cơ để thả Kim Ô, trong thời gian ngắn Đế Tuấn lại không thể phát hiện.

Nhưng, nếu có người hơi điểm hóa, thì hoàn toàn có thể tỉnh ngộ ngay lập tức.

Nhưng, sau khi Tô Mạch vừa nhắc đến kẻ địch số mệnh, Hồng Quân lông mày khẽ động, trong chớp mắt liền có cảm ứng.

Ngay sau đó, ánh mắt chuyển động, Thiên Đạo chi nhãn ngưng tụ, chiếu rọi toàn bộ Hồng Hoang.

Chỉ trong chốc lát, liền phát hiện hung sát chi khí do lượng kiếp hình thành, vô tận nghiệp lực quấn lấy nhau, cuối cùng, hội tụ về một hướng.

“Ma Đạo...

Chương 221

La Hầu.

Hắn sẽ trọng sinh trở lại.” Trong tích tắc, Hồng Quân liền hiểu rõ tất cả.

Yêu tộc nội tình tăng mạnh, đoạt được Thời Gian Chi Thư để áp chế Vu tộc, rõ ràng là thủ đoạn của Ma Tổ La Hầu.

Đương nhiên, đến giờ, Hồng Quân tự nhiên cũng đã thấu hiểu, Đế Tuấn Thiên Hôn có điều gì sai, cũng không phải là kết hợp với Thái Âm.

Một phần tạo hóa lại rơi vào tay Tô Mạch, nếu không, có Thời Gian Chi Thư gia trì, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kia thậm chí còn mạnh hơn ba phần.

Tóm lại, Vu tộc thiếu Hậu Thổ, hiện giờ Yêu tộc lại sớm xâm nhập Vu tộc.

Vu Yêu Lượng Kiếp tuy đã hình thành, nhưng nếu cứ tiếp tục, kết quả cuối cùng lại khác.

Hiện giờ, Ma Tổ La Hầu xuất hiện, đứng sau mưu đồ tất cả.

Một khi để Vu Yêu hai tộc không cùng diệt vong, vô tận nghiệp lực sẽ hoàn toàn không được giải phóng.

Đồng thời, sức mạnh của kiếp nạn sẽ tiếp tục tích lũy, cuối cùng hình thành một lượng kiếp lớn hơn.

Nghĩa là... cuộc tranh đấu số mệnh mà Tô Mạch nói, Đạo Ma Lượng Kiếp.

Đó không phải là điều Hồng Quân mong muốn.

Bởi vì, hiện tại ông chưa hoàn toàn hợp Đạo, nếu trở thành nhân vật chính của Đạo Ma Lượng Kiếp, thì mọi chuyện thật sự khó lường.

Dù sao trong lần Đạo Ma chi tranh trước, ông thậm chí còn tính kế cả những lão tổ là chấp niệm chuyển thế của Hỗn Độn Thần Ma như Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, v.v., cuối cùng mới có thể thắng lợi.

Lần này thì tính kế ai đây?

Bởi vậy, sau một hồi cân nhắc so sánh, việc Tô Mạch mưu đồ Thiên Hôn, mưu đồ Luân Hồi không còn là chuyện nhỏ nhặt nữa.

Bởi vì, trong mắt Hồng Quân, dù có phản nghịch đến mấy, thì Tô Mạch cũng vẫn là người của Tam Thanh nhất mạch, đệ tử của Huyền Môn.

Dù có nắm giữ Luân Hồi, chiếm lấy khí vận Nhân tộc thì đã sao?

Chỉ cần có thể hoàn mỹ hợp Đạo, những thứ này Hồng Quân đều có thể lấy lại.

Nhưng, duy nhất La Hầu lại không thể không khiến Hồng Quân coi trọng.

Như vậy.

Dưới ý niệm lóe lên, Hồng Quân giơ tay lên liền chỉ một ngón về phía xa.

"Oanh ~~" uy năng vô tận của Thiên Đạo hiển hiện, chỉ thấy một đạo sức mạnh khủng bố xuyên thủng về một hướng nào đó.

Cùng lúc đó.

Nơi La Hầu, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang ở.

Ba người sau khi cảm nhận được đạo sức mạnh đó, thần sắc đại

biến.

“Không hay rồi, Hồng Quân phát hiện khí tức của ta, các ngươi hiện giờ là quả vị Thánh Nhân, tuyệt đối không thể bị phát hiện, mau giải tán đi, còn ta, tự có cách thoát thân.” La Hầu lập tức mở miệng.

Sau đó, trên người ba người chợt lóe sáng, lập tức hóa thành khói đen biến mất tại chỗ.

Thực tế.

La Hầu lúc này mượn lực lượng hung sát do Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ, đã triệt để tái tạo bản thể, không còn là một đạo Ma Niệm nữa.

Thậm chí, tu vi của hắn cũng đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong năm xưa.

Thêm vào đó, lần trọng sinh này mang theo một tia quy tắc Hồng Hoang, nên một chỉ của Hồng Quân lại không làm hắn bị thương.

Chương 222

Về phần Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người.

Thực ra không phải là Thánh Nhân chi khu, mà là Ma Khu do tu luyện Ma Đạo diệu pháp ngưng tụ.

Chỉ cần họ muốn, trong tích tắc có thể giải tán.

Hơn nữa, Ma Đạo trời sinh đã có sức mạnh mị hoặc, cộng thêm khí tức của La Hầu, Hồng Quân căn bản không hề phát hiện ra Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, chỉ đơn thuần cho rằng đó là người của Ma Đạo.

Bởi vậy... thân phận của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên không bị bại lộ.

Đương nhiên, Tô Mạch cũng không vạch trần điểm này.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn với quả vị Thánh Nhân mà đọa nhập Ma Đạo, nếu đến cuối cùng, lại có thể làm ô uế Thiên Đạo.

Dù sao Nguyên Thần của hai người họ có thể gửi gắm trong Thiên Đạo.

Nếu đến lúc đó, dù Hồng Quân có lấy thân hợp Đạo đạt đến cảnh giới viên mãn thực sự, nhưng chỉ cần Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người bùng phát, thì Thiên Đạo tự nhiên sẽ không còn hoàn chỉnh nữa...

Đó chính là một trong những thủ đoạn của La Hầu.

Về phần Tô Mạch vì sao biết những điều này, thực ra nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì trước đó khi quay ngược thời gian đến nơi Chuẩn Đề bị phong ấn, lại phát hiện ra tung tích của La Hầu.

Kết hợp với kịch tình trong truyện thần thoại cũng có manh mối về việc dụ dỗ mười Đại Kim Ô xuống hạ giới, mới suy đoán ra được.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất, phong ấn mà Tô Mạch đã đặt lên Chuẩn Đề ban đầu vẫn không bị phá vỡ.

Dưới phong ấn, Đạo Quả của Chuẩn Đề vẫn tự tồn tại.

Dưới sự kết hợp của các loại dấu hiệu, Tô Mạch mới dám mạnh dạn khẳng định Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đã ngưng tụ ra Ma Đạo chi thân khác.

Thực tế.

Cảnh giới này, đã có đủ nội tình để mưu đồ tất cả rồi.

Trong truyện Hồng Hoang, Thánh Nhân tính kế lẫn nhau không ngừng, không có gì là lạ.

Tô Mạch lợi dụng điểm này lần nữa tính kế Hồng Quân, cũng không phải là không thể.

Dù sao, đây cũng không phải lần đầu tiên rồi.

Như vậy... trong chớp mắt, Tô Mạch nhìn các Tổ Vu trước mắt, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, không nói gì cả.

Tiếp theo... hắn đặt ánh mắt lên Tam Thanh.

"Lão Sư, hai vị Sư thúc, lần này đa tạ rồi..." "Hiện tại đệ tử chấp chưởng Địa Đạo, nay Luân Hồi vừa mới khai sáng, có rất nhiều nơi chưa hoàn thiện, cần phải xử lý, bởi vậy tạm thời không thể theo các vị về Côn Luân." Tô Mạch không kiêu không hèn nói.

Thực tế.

Thật ra, nếu không phải Tam Thanh, hắn căn bản không thể lên Tử Tiêu Cung, càng đừng nói hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, nhanh chóng quật khởi.

Dù sao, lần đầu tiên kích hoạt nhiệm vụ check-in Tử Tiêu Cung... dù khi đó nhận được gói quà lớn khi check-in, dung hợp tiềm lực tiến hóa của Ngũ Châm Tùng.

Nhưng với loại căn nguyên tu luyện đó, không có hàng ức vạn năm thì căn bản ngay cả hóa hình cũng không làm được.

Dù sao, trong Hồng Hoang, những Tiên Thiên Thần Thai kia cái nào mà không thai nghén hàng ức vạn năm mới thực sự hóa hình, đạt đến tầng thứ Đại La Kim Tiên.

Chương 223

Điểm quan trọng nhất chính là.

Tử Tiêu Cung ở sâu trong hư không ngoài Tam Thập Tam Thiên a, trên đường Hỗn Độn loạn lưu bao phủ, dù là tồn tại cấp Đại La đi đến cũng có nguy hiểm.

Hồng Quân ba lần truyền Đạo, mỗi lần lại chỉ có ba ngàn năm, nghỉ ngơi ba ngàn năm.

Trước đó, sau đó mới bao nhiêu năm?

Bởi vậy, Tô Mạch không có Tam Thanh che chở, căn bản không thể đến Tử Tiêu Cung.

Chính vì vậy.

Dù chiến lực của hắn vượt qua sáu vị Thánh Nhân, thậm chí có thể so tài cao thấp với Hồng Quân đang chấp chưởng Thiên Đạo.

Nhưng đối với Sư Môn vẫn luôn tôn trọng.

Đương nhiên, hiện giờ chấp chưởng Địa Đạo, nếu luận về địa vị, thì không kém Hồng Quân nửa phần.

Nếu tiếp tục ở lại Côn Luân, thì lại có chút không hợp.

Bởi vậy, mới nói với Tam Thanh rằng muốn hoàn thiện Luân Hồi, tạm thời sẽ không về Côn Luân.

“Ừm, Tô Mạch, cảnh giới của ngươi không kém chúng ta, dù có tự lập môn hộ, chúng ta cũng sẽ không nói nhiều.” “Nhưng, ngươi xuất thân từ Tam Thanh nhất mạch của chúng ta, dù sau này có rời khỏi Côn Luân, nhưng trong mắt chúng ta, ngươi vẫn là đệ tử đầu tiên của Tam Thanh chúng ta, là đệ tử mà Tam Thanh nhất mạch tự hào.” “Bởi

vậy, chia tay hôm nay, chúng ta cũng không quản ngươi tự lập môn hộ hay tiếp tục duy trì Tam Thanh nhất mạch của chúng ta." "Pháp môn của Tam Thanh nhất mạch chúng ta, thì nên truyền thừa toàn bộ cho ngươi." Lão Tử khẽ thở dài, sau đó, trực tiếp điểm ra một đạo thánh quang rơi vào giữa mi tâm Tô Mạch.

"Đây là Thái Thanh Tiên Quyết tầng thứ cao nhất mà ta đã suy diễn ra sau khi chứng Đạo Hỗn Nguyên, hãy cố gắng lĩnh ngộ đi." Giọng nói vừa dứt, trong đầu Tô Mạch liền xuất hiện Thái Thanh Tiên Quyết tầng thứ Hỗn Nguyên.

Cùng lúc đó...

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, cũng lần lượt bắt chước Lão Tử, truyền lại Ngọc Thanh Tiên Quyết và Thượng Thanh Tiên Quyết tầng thứ Hỗn Nguyên đã được suy diễn cho Tô Mạch.

Đến đây, công pháp của Tam Thanh nhất mạch hoàn toàn viên mãn.

Ba đạo lạc ấn trong đầu Tô Mạch tỏa sáng, chưa kịp bắt đầu lĩnh ngộ, Tô Mạch trong lòng đã dâng lên sự minh ngộ.

"Ừm, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh... ba đại pháp môn tu luyện Nguyên Thần cấp Hỗn Nguyên đã tề tựu, nếu dung hợp thành một thể, có thể thuế biến thành 【Cửu Chuyển Nguyên Công】." "Đây mới là pháp môn tu luyện Nguyên Thần sánh ngang với Cửu Chuyển Huyền Công a, hôm nay coi như toại nguyện rồi." Tô Mạch trong lòng đại hỉ, lập tức hướng về phía Tam Thanh hành một lễ.

Tiếp theo, việc nhà đã xong, tự nhiên quay về Địa Đạo.

Hiện giờ Luân Hồi vừa khai sáng, chỉ có một không gian tồn tại.

Hậu Thổ tuy hóa thân Luân Hồi, ngưng tụ ra một thân thể hoàn toàn mới.

Nhưng trạng thái lại giống như ý chí Thiên Đạo, chỉ có thể duy trì sự vận chuyển thường nhật của Luân Hồi mà thôi.

Trừ phi có sức mạnh uy hiếp Luân Hồi xuất hiện, nếu không thì hầu như sẽ không hiện thân.

Thực tế, trong truyện thần thoại cũng vậy.

Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi, dù hóa thân thành Bình Tâm nương nương, nhưng từ đầu đến cuối cũng chỉ có lời đồn truyền ra, chứ không thực sự xuất hiện.

Về phần người chấp chưởng Địa Phủ thường nhật, chỉ có Thập Điện Diêm La.

Thân phận của những người này, tự nhiên là huyết mạch cuối cùng của Vu tộc.

Trừ bộ lạc Đế Giang Tổ Vu đã toàn bộ chiến tử trong trận chiến Vu Yêu, mười một đại bộ lạc Tổ Vu còn lại, bao gồm Vu tộc của bộ lạc Hậu Thổ, đều có một Đại Vu cùng một lượng nhỏ Vu tộc sống sót.

Thập Điện Diêm La chính là mười Đại Vu của mười một đại bộ lạc Tổ Vu.

Đương nhiên... trong đó có một vị nổi bật, trong truyện hậu thế lại vô cùng nổi tiếng.

Bởi vì người này chính là nhân vật chính của Trục Lộc chi tranh, sau Vu Yêu.

Chương 224

Thực tế.

Vu Yêu Lượng Kiếp, hai đại chủng tộc đỉnh phong tuy đã khép lại màn, Nhân tộc quật khởi.

Nhưng Vu tộc vốn dĩ chiến thiên chiến địa, không phục bất cứ chủng tộc nào.

Dù rơi khỏi đỉnh phong chủng tộc, nhưng cuối cùng được công đức lớn của Hậu Thổ hóa Luân Hồi che chở, huyết mạch vẫn được tiếp nối.

Bởi vậy, mười một vị Đại Vu, trừ mười người trở thành Diêm La, người cuối cùng vì để Vu tộc lần nữa quật khởi, lại phát động Trục Lộc chi chiến.

Hơn nữa, điều đó không phải là quan trọng nhất.

Bởi vì thân phận của Đại Vu này, không phải thuần huyết Tổ Vu đơn giản như vậy.

Hắn là Nhân Vu sinh ra khi bộ lạc Hậu Thổ từng hợp lưu với Nhân tộc, tự xưng Xuy Vưu.

Bởi vì tư chất cao.

Lại có khí vận Nhân tộc cùng công đức của Hậu Thổ che chở, hắn thống lĩnh bộ lạc Cửu Lê của Nhân tộc, tranh phong với Hiên Viên Hoàng Đế đương thời, ý đồ chấp chưởng quyền hành đế vị Nhân tộc, để Vu tộc lần nữa quật khởi.

Tô Mạch quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, tuy hiện tại tạm thời chưa đến lúc Thập Điện Diêm La ra đời.

Nhưng, đã nắm giữ quyền hành Địa Đạo, chấp chưởng Luân Hồi, tự nhiên cần phải quy hoạch một phen thật tốt.

Ngay lúc này.

Chỉ thấy sau khi từ biệt Tam Thanh, hắn trực tiếp xé rách hư không, trở về trong Luân Hồi.

Tiếp theo, một đạo huyết quang xông thẳng lên trời, lại xuất hiện trước mặt Tô Mạch.

"Minh Hà... bái kiến Tô Đạo Hữu." Minh Hà lập tức mở miệng nói.

"Ừm, không cần đa lễ." "Trước đó Vu Yêu bùng nổ đại chiến, sinh linh đồ thán, tàn hồn chúng sinh vẫn luôn lưu lại thế gian, lâu dần, sẽ nhanh chóng thực sự tan biến thành mây khói." "Hiện giờ Luân Hồi tuy đã ra đời.

Nhưng lại không hoàn thiện, những tàn hồn chúng sinh này nếu có một nơi nương tựa, thì cần phải quy hoạch Luân Hồi một phen thật tốt." "Minh Hà Đạo Hữu, Huyết Hải và Luân Hồi dung hợp, tự nhiên chịu sự quản lý của Luân Hồi, ta liền để ngươi tạm thời chấp chưởng một số quyền hành Luân Hồi, có bằng lòng không?" Tô Mạch nhìn về phía Minh Hà, lập tức mở miệng.

"Hả?

Tô Mạch Đạo Hữu, để ta quản lý Địa Phủ Luân Hồi ư?" Minh Hà ngẩn ra, lập tức hỏi.

"Không sai, trong Luân Hồi cần phải có trật tự, nếu không sau khi chúng sinh vẫn lạc, tàn hồn không tìm được nơi Luân Hồi, thì không thể chuyển thế." "Hiện tại Địa Đạo vừa khai sáng, chính là lúc thiếu người, ngươi từng tạo ra vô số A Tu La, lại có Luân Hồi công đức, thì tạm thời có thể quản hạt một phen." "Ngươi đừng lo, ta biết bình

thường ngươi không thích làm những việc này, chỉ là tạm thời thôi, đợi khi cơ duyên đến, tự nhiên sẽ có người thay thế." Tô Mạch lại lần nữa mở miệng.

Thực tế, mục đích của hắn đơn giản.

Hiện giờ Vu Yêu Lượng Kiếp bị trấn áp mạnh mẽ, cần gần vạn năm thời gian mới thực sự bùng nổ.

Nhưng trong thời gian đó, chúng sinh Hồng Hoang vẫn có sinh có diệt, quy tắc Hồng Hoang đã định.

Bởi vậy... sinh ra vô số hồn phách là chuyện bình thường.

Tác dụng của Luân Hồi là để tàn hồn chúng sinh chuyển thế.

Trước khi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc, Thập Điện Diêm La tự nhiên sẽ không ra đời, bởi vậy, trọng trách này rơi lên đầu Minh Hà rồi.

Dù sao, dưới trướng tên này có A Tu La nhất tộc, có vô số Huyết Thần Tử phân thân, vừa hay dùng làm khổ lực.

Hơn nữa, Tô Mạch có ấn ký Luân Hồi, quyền lợi dù có giao cho Minh Hà Lão Tổ, nhưng chỉ cần hắn muốn, cũng có thể thu hồi bất cứ lúc nào.

Ngay lúc này.

"Ai, cũng đành vậy, đã Tô Mạch Đạo Hữu để ta tạm thời quản lý Luân Hồi, vậy ta đồng ý thôi." Minh Hà Lão Tổ nghe xong lời Tô Mạch, liền thở dài một tiếng, chấp thuận.

Chương 225

“Được rồi...” Ý chí Địa Đạo ở trên.

“Ta, Tô Mạch, mang theo ấn ký Luân Hồi, hôm nay, lấy danh nghĩa Luân Hồi chi chủ, khai sáng nơi Luân Hồi của Địa Phủ... thiết lập vị trí Diêm Quân.

Minh Hà của Huyết Hải có Luân Hồi công đức trong người, có thể đảm đương nhiệm Diêm Quân đầu tiên, quản lý Địa Phủ Luân Hồi.

Tộc A Tu La của Huyết Hải, có thể nhập chức vị Âm Ti Địa Phủ, lệ thuộc sự quản hạt của Diêm Quân...” “Oanh ~~” Trong khoảnh khắc, khi giọng nói của Tô Mạch vừa dứt, toàn bộ không gian Luân Hồi dưới sự vận chuyển của ý chí Địa Đạo 【Bình Tâm】 bắt đầu xuất hiện những thay đổi to lớn.

Cùng lúc đó, Luân Hồi công đức càng nhanh chóng ngưng tụ, giống như Thiên Đạo công đức, chia thành hai đoàn công đức Đạo Quả một lớn một nhỏ, lần lượt rơi vào thể nội của Tô Mạch và Minh Hà.

“Ha ha ha ha ha...

đa tạ Luân Hồi chi chủ đã thành toàn.” Minh Hà lần nữa đoạt được Luân Hồi công đức, khí vận gia trì, trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng.

Tiếp theo, Tô Mạch sáng tạo Địa Phủ, thiết lập Diêm Quân cùng các chức vị Âm Ti xong, lại lần nữa mở miệng.

Ý chí Địa Đạo ở trên.

“Chúng sinh Hồng Hoang, có thiện có ác.

Ta lại lập Thập Bát Tầng Địa Ngục, thưởng thiện phạt ác...

Kẻ làm ác, nghiệp lực sâu nặng, cần nhập Thập Bát Tầng Địa Ngục tẩy sạch tội nghiệt, mới có thể Luân Hồi chuyển thế." "Tầng thứ nhất...

Bạt Thiệt Ngục...

Tầng thứ hai...

Tiễn Đao Địa...

Tầng thứ ba...

Thiết Thụ Địa...

Tầng thứ tư... tầng thứ năm... tầng thứ sáu..." Trong khoảnh khắc, Tô Mạch một hơi nói ra Thập Bát Tầng Địa Ngục, mượn sức mạnh ý chí Địa Đạo, lần lượt diễn hóa chúng ra.

Kẻ nghiệp lực sâu nặng, thì cần phải trải qua một lượt trong Thập Bát Tầng Địa Ngục, mới có thể tẩy sạch tội nghiệt mà chuyển thế Luân Hồi.

Đương nhiên, kẻ nghiệp lực sâu nặng chỉ là tương đối mà thôi.

Bởi vì trong Hồng Hoang, một khi nghiệp lực đạt đến một mức độ nào đó, căn bản không có khả năng chuyển thế, khi vẫn lạc, ngay cả tàn hồn cũng không lưu lại nửa phần, càng đừng nói cơ hội Luân Hồi.

Nhưng, khi Tô Mạch một hơi thiết lập Thập Bát Tầng Địa Ngục xong, lần này không chỉ có ý chí Địa Đạo giáng xuống công đức.

Ngay cả quy tắc Hồng Hoang, cũng có nửa tầng bản nguyên rơi vào người hắn.

Dù sao, việc Tô Mạch thiết lập Thập Bát Tầng Địa Ngục, có liên quan đến nghiệp lực của chúng sinh Hồng Hoang.

Hồng Hoang sở dĩ bùng phát lượng kiếp, cũng đều là để tiêu trừ nghiệp lực.

Bởi vậy... mục đích của hai bên lại giống nhau, chẳng qua hiệu quả của Thập Bát Tầng Địa Ngục mà Tô Mạch khai sáng thì nhỏ hơn, thậm chí đối với nghiệp lực của toàn bộ Hồng Hoang có thể có hoặc không.

Nhưng, dù thế nào, hắn cũng đã cống hiến cho Hồng Hoang.

Trên thực tế, theo sự phân chia luân hồi Địa Phủ trong các truyền thuyết hậu thế, phải có Lục Đạo.

Bao gồm Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo.

Chương 226

Sau mười tám tầng Địa Ngục, những sinh linh đã tẩy sạch tội nghiệt sẽ được chuyển thế vào Lục Đạo tùy theo nghiệp lực lớn nhỏ và phúc duyên thâm sâu.

Đó mới là cốt lõi của luân hồi.

Nhưng hiện tại, vì Tô Mạch mà cục diện Hồng Hoang đã hoàn toàn thay đổi.

Hồng Quân không những chưa hoàn toàn hợp đạo, thậm chí còn chưa hoàn toàn nắm giữ Địa Đạo.

Vì vậy, Lục Đạo Luân Hồi thiếu Thiên Đạo (như tiên nhân ở vị, tiên linh chuyển thế), nhưng không thể cưỡng ép sáng tạo ra.

Còn lại Ngũ Đạo thì có thể vận hành theo quy tắc luân hồi hiện tại.

Đương nhiên, quyền lợi này đã thuộc về Minh Hà – Diêm Quân đệ nhất.

Không... sau khi mười tám tầng Địa Ngục được tạo ra, đồng thời được Hồng Hoang bản nguyên gia trì, trong luân hồi đã xuất hiện ba điểm sáng một cách huyền diệu.

Sau đó, những điểm sáng này nhanh chóng phóng đại.

Một trong số đó diễn hóa thành Luân Hồi Tử Liên, dung nhập vào luân hồi, trấn áp khí vận luân hồi.

Còn lại hai đạo, một đạo diễn hóa thành Sổ Sinh Tử, một đạo thì diễn hóa thành Phán Quan Bút...

Hai vật phẩm này cùng lúc rơi vào tay Minh Hà Lão Tổ.

“Ừm, Luân Hồi Tử Liên... quả nhiên chỉ có hoàn thiện Địa Ngục luân hồi mới xuất hiện.” “Có Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, chắc là thuộc về luân hồi chi bảo.” Trong số những thứ này, trừ Luân Hồi Tử Liên khiến Tô Mạch động lòng, hai món còn lại không có tác dụng lớn đối với anh.

Bởi vì chúng chỉ là bảo vật dùng để vận chuyển chúng sinh luân hồi chuyển thế, không thể gia tăng chiến lực cho anh.

Đặc biệt là trong Hồng Hoang hiện tại, những đại thần thông giả đó gần như đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, tự tại tiêu dao trong ức vạn không gian.

Chỉ cần không nhập lượng kiếp, không có thiên định mệnh số, căn bản không thể vẫn lạc.

Vì vậy, ngay cả trên Sổ Sinh Tử cũng không thể hiện tên của họ.

Đương nhiên...

đối với những linh hồn bình thường, đặc biệt là sau Vu Yêu Lượng Kiếp, hai bảo vật luân hồi này lại cực kỳ hữu dụng.

Bởi vì những sinh linh vẫn lạc sau đó đều cực kỳ cường đại, chỉ khi có hai bảo vật trong tay mới có thể kiềm chế hiệu quả.

Còn những sinh linh hậu thiên sinh ra thì khỏi nói, vừa ra đời là tên đã có trên Sổ Sinh Tử.

Đó là quy tắc của Hồng Hoang, không ai có thể phá vỡ.

Cùng lúc đó, sau khi Tô Mạch theo truyền thuyết thần thoại, từng bước tạo ra tất cả những nơi có thể hoàn thiện Địa Phủ luân hồi, cuối cùng anh cũng nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống trong đầu. ‘Đinh!

Hỗ trợ tạo luân hồi... hệ thống thăng cấp lần thứ hai thành công,

giải tỏa công năng mới, Ký chủ có thể tự kiểm tra.' 'Đinh!

Độ hoàn thiện luân hồi 80%, đã check-in thành công.' 'Đinh!

Phát hiện vị trí hiện tại [Địa Phủ Luân Hồi], tiến độ check-in 1%... 2%...' Đột nhiên, khi Tô Mạch nghe liên tiếp ba tiếng nhắc nhở của hệ thống trong đầu, trên mặt anh lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ điên cuồng.

"Thì ra trước đây mãi không check-in được và hệ thống cũng chưa thăng cấp là vì luân hồi chưa hoàn thiện.

Bây giờ độ hoàn thiện đã đạt 80%, 20% còn lại chắc là do Lục Đạo luân hồi chưa được khai sáng." Trong lòng Tô Mạch chợt hiểu ra, trên mặt không khỏi dâng lên vẻ mong đợi.

Chương 227

Dù sao, luân hồi là một phần quy tắc của Hồng Hoang, việc check-in ở đây hoàn toàn không thua kém Đại Điện Bàn Cổ hay Tử Tiêu Cung, phần thưởng chắc chắn khó mà tưởng tượng được.

Quan trọng hơn, hệ thống đã thăng cấp lần thứ hai và giải tỏa công năng hoàn toàn mới.

Tô Mạch nhớ lần trước hệ thống thăng cấp, công năng mới được giải tỏa là có thể lựa chọn phần thưởng thế giới.

Trong những nhiệm vụ check-in tiếp theo, nhờ công năng này mà anh đã có được Thần Tượng Trấn Ngục Kính và Vô Long Tâm Pháp.

Nếu không thì căn bản không thể tạo ra pháp tu luyện ba đại hệ thống, phỏng theo Hỗn Độn Thanh Liên ngưng tụ ba mươi sáu phẩm.

Vì vậy, công năng được giải tỏa sau khi hệ thống thăng cấp lần thứ hai tự nhiên rất đáng mong đợi.

Giờ phút này, Tô Mạch kích động lập tức kiểm tra hệ thống check-in – công năng mới. **Hệ thống check-in — công năng mới.** **Ký chủ có thể ngẫu nhiên chọn một tiểu thiên thế giới dung nhập vào một quy tắc nào đó trong Hồng Hoang.

Sau khi thành công, Thiên Ý của tiểu thiên thế giới (Thiên Đạo Hồng Hoang và Thiên Ý tiểu thiên thế giới có sự khác biệt rất lớn về tầng thứ) sẽ do Ký chủ nắm giữ.** **Hệ thống nhắc nhở: Hiện tại chưa xác định được số lần ngẫu nhiên rút chọn của Ký chủ, xin hãy nhận được số lần rồi mới tiến hành dung hợp ngẫu nhiên.** (Lưu ý: phần thưởng check-in có thể nhận được số lần.)** “Chết tiệt, công năng này, đơn giản là quá nghịch thiên!” “Chỉ cần có số lần dung nhập, ngẫu nhiên chọn, là có thể nắm giữ Thiên Ý của một tiểu thiên

thế giới và dung nhập vào Hồng Hoang." "Bây giờ ta chấp chưởng Địa Đạo luân hồi, nếu có thể dung nhập một tiểu thiên thế giới, chẳng phải có cơ hội khai tịch Lục Đạo luân hồi sao?" Thiên Ý và Thiên Đạo, tuy có sự khác biệt lớn về tầng thứ.

Nhưng trong mắt Tô Mạch, hai thứ này lại có cùng thuộc tính, đều vận chuyển ý chí thế giới.

Chỉ là tiểu thiên thế giới do cấp độ quá thấp, không như Hồng Hoang, nên không thể gọi là Thiên Đạo.

Nhưng dù vậy cũng đủ rồi.

Bởi vì cái mà Lục Đạo luân hồi thiếu chẳng phải là Thiên Đạo sao?

Chỉ cần có thể dung nhập một phương tiểu thiên thế giới vào, hoàn toàn có thể tạm thời dùng Thiên Ý của tiểu thiên thế giới thay thế Thiên Đạo, khai tịch ra tiểu Lục Đạo luân hồi.

Như vậy, Địa Phủ luân hồi cũng mới thực sự được tạo ra.

Sinh linh chuyển thế, những người có phúc duyên thâm hậu càng có thể luân hồi chuyển thế thành tiên linh dưới sự chấp chưởng của Thiên Ý đó.

Dù không bằng tiên linh Thiên Đạo Hồng Hoang thật sự, nhưng cũng đã gia tăng vô tận nội tình cho anh.

Và, không chừng sau này khi Tô Mạch càng cường đại hơn, có thể để Thiên Ý của tiểu thiên thế giới thay thế Thiên Đạo hiện hữu cũng không phải là không thể.

Giờ khắc này, Tô Mạch thậm chí không kìm được sự kích động.

"Tốt... tốt... tốt..." "Công năng của hệ thống đơn giản là quá nghịch thiên rồi.

Như vậy, Địa Phủ luân hồi của ta sau này thực sự có thể thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, không còn ở trạng thái tương phụ tương thành nữa." "Không, không biết lần check-in luân hồi này sẽ ra phần thưởng gì." Lúc này, trên mặt Tô Mạch tràn đầy mong đợi, tiến độ check-in cuối cùng cũng đạt 10%. 'Đinh! 【Check-in Luân Hồi】 hoàn thành, phần thưởng: Tùy Cơ Tiểu Thiên Thế Giới Dung Hợp Quyển X1.' "Ha ha ha ha, quả nhiên có phần thưởng, xem ra hệ thống thăng cấp và vật phẩm phần thưởng thực sự có liên hệ nhất định.

Không ngờ lần này chỉ có một vật phẩm phần thưởng, có lẽ vì nó quá tốt chăng." Khoảnh khắc, Tô Mạch kích động. 'Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Phát hiện 【Tùy Cơ Tiểu Thiên Thế Giới Dung Hợp Quyển】, có tiến hành dung hợp ngay bây giờ không?' "Dung hợp đi." Đồng thời với tiếng nhắc nhở của hệ thống, Tô Mạch trực tiếp đáp lại.

Theo thông tin hệ thống và sự hiểu biết của Tô Mạch.

Các thế giới lớn được cấu thành, bao gồm các loại Huyền Hoàng thế giới, thực ra đều dựa vào Hồng Mông mà sinh.

Thế giới Hồng Hoang do Đại Thần Bàn Cổ ở cảnh giới bán bộ Hồng Mông cứng rắn xé rách ra từ Hồng Mông, nên có tất cả căn cơ đại đạo hoàn chỉnh, và cũng là Hồng Mông Tử Khí.

Vì vậy, thế giới Hồng Hoang có khả năng diễn hóa thành Hồng Mông, ý chí vận chuyển thế giới của nó được gọi là Thiên Đạo.

Nhưng các thế giới khác thì không.

Chương 228

Ngay cả khi có sinh mệnh, bản nguyên thế giới hoàn chỉnh, nhưng ý chí vận chuyển cũng không thể gọi là Thiên Đạo, chỉ có thể gọi là Thiên Ý.

Đó là sự khác biệt bản chất.

Ngay cả khi Tô Mạch check-in thế giới Long Phù kia cũng vậy.

Đại Thiên thế giới, Trung Thiên thế giới, Tiểu Thiên thế giới.

Các thế giới này đều như vậy, không có căn cơ đại đạo, không có khả năng diễn biến thành Hồng Mông.

Đương nhiên, những thế giới thực sự này, ngay cả tiểu thiên thế giới, cũng không phải là những không gian mà các đại thần thông giả kia tạo ra có thể sánh bằng.

Dù sao, một thế giới được sinh ra là quá khó khăn, cần các loại cơ duyên dung hợp lại mới có khả năng thai nghén.

Giờ đây Tô Mạch có được Tùy Cơ Tiểu Thiên Thế Giới Dung Hợp Quyển, có thể dung nhập Thiên Ý của một thế giới vào.

Như vậy, có thể bù đắp thiếu sót hiện tại, tạo ra tiểu Lục Đạo luân hồi, khiến Địa Đạo luân hồi càng thêm viên mãn.

Tuy vẫn không bằng Thiên Đạo, nhưng dù sao cũng đã có hình hài Lục Đạo.

Giống như một hệ thống, sinh diệt và luân hồi của Hồng Hoang, hoàn toàn nằm trong tay anh.

Giờ phút này, 'Ong~~ong~~ong~~' vào khoảnh khắc Tô Mạch dung hợp.

Trong Địa Phủ, một khí tức khủng bố đột nhiên xuất hiện.

Một hạt giống thế giới hiển hiện, từ từ dung hợp với Địa Phủ.

Không, sau khi cảm nhận được tất cả, trên người Tô Mạch lại bùng phát ra dao động lực lượng kinh khủng.

"Địa Đạo tại thượng..." "Ngô, Tô Mạch, Chủ Nhân Luân Hồi, hôm nay lại lần nữa hoàn thiện Địa Đạo, lấy Thiên Ý của một phương thế giới làm môi giới, lập 【Tiểu Lục Đạo Luân Hồi】, phân biệt là Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo." 'Oanh~~' Khoảnh khắc, khi giọng Tô Mạch vừa dứt.

Toàn bộ Địa Luân Hồi chấn động.

Bông sen tím vốn đã dung hòa với luân hồi, trấn áp khí vận luân hồi từ từ nổi lên.

Cùng lúc đó, hình ảnh Bình Tâm (Hậu Thổ) cũng ngưng tụ lại, ánh mắt mỹ lệ của nàng trực tiếp đặt lên người Tô Mạch.

"Tô Mạch đạo hữu, đa tạ đã hoàn thiện luân hồi.

Ta đã có thể tách ra một tia thần niệm." "Luân Hồi Tử Liên có lực lượng trấn áp khí vận Địa Đạo.

Giờ đây, Chủ Nhân Luân Hồi, xin hãy nắm giữ nó thật tốt." Giọng Bình Tâm từ từ truyền ra.

Trong trạng thái hiện tại, nàng ở trạng thái ý chí Thiên Đạo, tất cả sức mạnh đều cần dùng để vận chuyển Địa Đạo luân hồi.

Nếu không thì toàn bộ luân hồi sẽ sụp đổ.

Cũng chính vì vậy, trong truyền thuyết mới chỉ có danh hiệu Bình Tâm nương nương, chứ không có Bình Tâm hiện thân xuất hiện.

Còn Tô Mạch, có được ấn ký luân hồi, tự nhiên là vai trò của

Hồng Quân nắm giữ Thiên Đạo.

Giờ đây Luân Hồi Tử Liên trấn áp nội tình Địa Đạo hiển hiện, và được trao cho Tô Mạch, giống như Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Hồng Quân có được. 'Ong~~' Không, sau khi giọng Bình Tâm dứt, Luân Hồi Tử Liên mang theo vô tận khí vận Địa Đạo, trực tiếp vọt vào giữa mi tâm Tô Mạch.

"Đa tạ Bình Tâm đạo hữu...

Giờ luân hồi đã viên mãn, thực sự có thể vận chuyển rồi." Tô Mạch trực tiếp đáp lại một câu.

Không, lần này Địa Đạo đã sinh ra tiểu Lục Đạo luân hồi.

Do Thiên Ý kia không phải là Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang, nên dù đã hoàn thiện, quy tắc Hồng Hoang cũng không ban thưởng.

Dù sao đây cũng chỉ là một thủ xảo, trừ phi Tô Mạch có thể thực sự đạt thành đồng thuận với Hồng Quân, lấy Thiên Đạo thật sự và Địa Đạo cùng khai sáng Lục Đạo luân hồi.

Chương 229

Hoặc giả, Tô Mạch trực tiếp thay thế Hồng Quân, nắm giữ cả Thiên Đạo.

Nhưng điều này hiển nhiên hiện tại là không thực tế.

Thứ nhất, Hồng Quân không có được nửa phần khí vận luân hồi và quyền chấp chưởng, tự nhiên không thể đạt thành đồng thuận với Tô Mạch để hoàn thiện Địa Đạo.

Điểm thứ hai càng hoang đường hơn.

Với dã tâm của Hồng Quân, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ ra tay với Địa Đạo.

Tô Mạch ước tính, đợi khi ông ta hợp đạo hoàn hảo, giải quyết xong kẻ địch số mệnh của mình, Địa Đạo sẽ là mục tiêu tiếp theo.

Dù sao, Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo Hồng Hoang hoàn chỉnh mới thực sự là Đạo Quả Bàn Cổ.

Cũng là Đạo Quả bán bộ Hồng Mông.

Hồng Quân khổ tâm kinh doanh ức vạn năm, vô số nguyên hội, mục đích chính là như vậy.

Điều này có thể suy đoán mờ nhạt từ các truyền thuyết hậu thế.

Bởi vì, từ sau Tây Du, đã có truyền thuyết Viên Thiên Cương một kiếm chặt đứt cầu nối trời đất, thế gian không còn thần tiên.

Đủ để chứng minh, Hồng Quân đã lấy đi tất cả những gì mình muốn, triệt để dung hợp Đạo Quả bán bộ Hồng Mông của Bàn Cổ.

Lúc này.

Khi luân hồi hoàn thiện, Tô Mạch có được Luân Hồi Tử Liên.

Trong thế giới Tây phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn xuống một người bên dưới.

"Địa Tạng... luân hồi đã hoàn thiện." "Có thiên định mệnh số, có thể nhập trụ luân hồi, độ hóa ác quỷ la sát, đi đi, lập lời thề Thiên Đạo, phát xuống đại nguyện, ý chí Thiên Đạo sẽ cho ngươi toại nguyện." Chuẩn Đề nhìn Địa Tạng Vương, từ từ cất tiếng.

"Vâng mệnh, lão sư, đệ tử xin lập đại nguyện." Giọng Địa Tạng Vương vừa dứt, toàn thân đột nhiên bùng lên ánh vàng.

"Thiên Đạo tại thượng, ngô, Địa Tạng Vương Bồ Tát, đệ tử của Thánh Nhân Chuẩn Đề Tây Phương Giáo, hôm nay niệm luân hồi khổ nạn, ác quỷ la sát vô số, nguyện lập thiên đạo hoành nguyện, Địa Ngục không trống, thề không thành Phật, mong Thiên Đạo giám chi..." Địa Tạng Vương bay lên không, giọng nói của ông ta trong khoảnh khắc truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, khi giọng nói vừa dứt, trên bầu trời chợt hiện lên cuồn cuộn tường vân, một đạo kim quang công đức trực tiếp hạ xuống thân ông ta. 'Ân chuẩn...' 'Oanh long~~' Sau khi công đức gia trì, chỉ trong chốc lát, sức mạnh vĩ ngạn của Thiên Đạo trực tiếp mở ra một khe hở trong luân hồi.

Cùng lúc đó, Tô Mạch, vừa mới hoàn thiện luân hồi và có được Luân Hồi Tử Liên, lại nhíu mày.

"Hừ, không phải Tây phương cũng sốt ruột quá sao, lại để Địa Tạng Vương ra mặt." "Chẳng lẽ không biết bây giờ luân hồi không còn nằm dưới sự khống chế của Hồng Quân sao?" Tô Mạch cười lạnh, giờ luân hồi đã hoàn thiện, tiểu Lục Đạo được tạo ra, căn bản không cần Thiên Đạo của Hồng Quân vẫn có thể vận chuyển Địa Đạo một cách hoàn hảo.

Vì vậy, việc Địa Tạng Vương lập thiên đạo hoành nguyện nhập

chủ luân hồi căn bản là si tâm vọng tưởng, bởi vì, muốn nhập luân hồi, không lập Địa Đạo thệ ngôn, lại cứ lập Thiên Đạo hoành nguyện, có ý gì?

Khiêu khích sao?

Không, vào khoảnh khắc Thiên Đạo ân chuẩn, mở ra một khe hở luân hồi cho Địa Tạng Vương nhập chủ.

Một tiếng hừ lạnh lại vang khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Hừ...

Cút khỏi luân hồi, Địa Đạo của ta không cần độ hóa.

Nếu dám đặt chân vào dù chỉ một bước, hôm nay tất trảm tên ngốc lừa này." Khoảnh khắc, giọng nói từ trong luân hồi truyền ra, nhanh chóng lan khắp Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, khi giọng nói vừa dứt.

Địa Tạng Vương, vốn đang được công đức bao phủ, sắp bước vào luân hồi, lại đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Bởi vì, xung quanh cơ thể ông ta, ngay cả không gian và thời gian cũng bị sức mạnh khủng bố cấm cố.

Chương 230

Ngay cả khi Thiên Đạo đã mở ra một con đường thông tới luân hồi cho ông ta, nhưng bây giờ, ông ta căn bản không thể nhúc nhích nửa phân. 'Ong~~ong~~ong~~' Giờ phút này, toàn bộ Hồng Hoang đều chấn động.

Vô số đại thần thông giả cũng nhao nhao đưa thần niệm ra, quan tâm đến chuyện này.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây phương.

Hai người sắc mặt đại biến, trong đó Tiếp Dẫn càng ngưng tụ ra hiển thánh chi khu, xuất hiện bên cạnh Địa Tạng Vương.

"Tô Mạch đạo hữu, Địa Tạng Vương là đệ tử của Tây Phương Giáo ta, hôm nay là phát xuống đại hoành nguyện mới nhập trụ luân hồi, Thiên Đạo ân chuẩn, cũng là ý của lão sư, chẳng lẽ ngươi muốn kháng cự sao?" Tiếp Dẫn tuy không phải thánh nhân chân thân lâm phàm, nhưng hiển thánh chi khu cũng đại biểu cho quả vị Thánh Nhân, là cực hạn của Hồng Hoang.

Còn Chuẩn Đề, do bị phong ấn mười vạn năm, hiện tại tự nhiên không thích hợp lộ diện, dù sao ban đầu chính Tô Mạch và Tam Thanh đích thân ra tay phong ấn.

Nếu hiện thân, tự nhiên sẽ bị phát hiện, đến lúc đó nháo tới Hồng Quân bên kia, sau một hồi thôi diễn, tất cả bí mật đều sẽ bại lộ.

Đương nhiên...

đây chỉ là cách nói một chiều của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bởi vì Tô Mạch đã sớm thức phá, chỉ là vì muốn hãm hại Hồng Quân nên chưa vạch trần mà thôi.

Giờ phút này, sau khi hiển thánh chi khu của Tiếp Dẫn xuất hiện, trong luân hồi lại lần nữa truyền ra giọng Tô Mạch.

"Đạo Tổ chưởng Thiên, ta chưởng Địa.

Trước đây đã định ra, luân hồi của ta, luân chuyển không cho người khác nhập trụ." "Trong Hồng Hoang, Địa Đạo cũng là một phần quy tắc, Thiên Đạo ân chuẩn làm sao có thể chi phối Địa Phủ luân hồi của ta?" "Cho nên... khuyên người Tây phương tốt nhất nên dập tắt ý định nhúng chàm vào luân hồi của ta, nếu không, tất sẽ có kiếp số giáng lâm." Tô Mạch cường thế đáp trả, không hề nể mặt.

"...Ngươi đang sỉ nhục sư phụ ta Hồng Quân, sỉ nhục cả Thiên Đạo." "Chuyện này ta nhất định sẽ bẩm báo Thiên Đạo, để lão sư đích thân ra tay trấn áp ngươi." Tiếp Dẫn lập tức đại nộ, giọng vừa dứt, nguyên thần của ông ta ký thác trong Thiên Đạo lập tức câu thông với Thiên Đạo.

Không, chỉ trong chốc lát, trên bầu trời chợt ngưng tụ ra một con Thiên Đạo Chi Nhãn.

"Tô Mạch, luân hồi tuy là nơi chúng sinh tiêu trừ nghiệp lực, chuyển thế, nhưng ác niệm trọng sinh, lại có huyết hải Tu La tồn tại, đây là một trong những sức mạnh ô uế nhất thế gian." "Phật pháp Tây phương lại có thể độ hóa, Địa Tạng phát xuống đại nguyện, ta cho rằng có thể nhập chủ luân hồi, san sẻ một ít cho ngươi." Trong khoảnh khắc, giọng Hồng Quân từ từ vang lên.

Không, Tô Mạch nghe xong giọng này, lại cười lạnh một trận.

Bởi vì trong quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, Địa Tạng nhập luân hồi bề ngoài trông có vẻ Tây phương đang nhúng chàm khí vận luân hồi.

Nhưng thực tế, phần nhiều lại là mưu đồ của Hồng Quân.

Dù sao, hai tên đó dù bị phán xử Huyền Môn, tự lập Tây Phương Giáo, nhưng nguyên thần từ đầu đến cuối đều ký thác trong Thiên Đạo.

Hồng Quân sau khi hợp đạo hoàn toàn có thể đại biểu cho Thiên Đạo.

Cho nên... thực sự mà nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay Hồng Quân.

Sở dĩ ông ta không ra tay với hai người, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Bởi vì toàn bộ Hồng Hoang thực sự mà nói, chính là Đạo Quả Bàn Cổ.

Trong Hồng Hoang, khắp nơi đều có dấu vết của Bàn Cổ tồn tại.

Nhưng, theo mỗi lần lượng kiếp bùng nổ, dấu vết Bàn Cổ lại dần biến mất, nguyên nhân cốt lõi chính là Hồng Quân lợi dụng các lượng kiếp này, dần dần xóa bỏ dấu vết tồn tại của Bàn Cổ, từ từ gặm nhấm Đạo Quả Bàn Cổ.

Luân hồi, tự nhiên cũng là một trong số đó.

Bởi vì nơi này có thể coi là do Hậu Thổ diễn hóa, một phần quy tắc Hồng Hoang.

Ngay cả trong quỹ tích thần thoại nguyên thủy, Hậu Thổ được Hồng Quân điểm hóa mới hóa thân luân hồi, nhưng cũng chỉ có được một phần khí vận luân hồi mà thôi.

Cho nên, mới có tình tiết Địa Tạng Vương phát xuống đại nguyện, Thiên Đạo ân chuẩn bước vào luân hồi.

Tóm lại, bất kể Tây phương làm gì, trong quỹ tích thần thoại nguyên thủy, đều không thoát khỏi lòng bàn tay Hồng Quân.

Chương 231

Bây giờ càng khác rồi.

Tô Mạch đã sớm chặn đứng tạo hóa của Hồng Quân, điểm hóa Hậu Thổ hóa thân luân hồi.

Hồng Quân chẳng vớ được chút lợi lộc nào.

Không những vậy, sự xuất hiện của La Hầu khiến ông ta có tâm ý e dè, ngay cả bây giờ muốn đoạt lấy luân hồi cũng tạm thời không thể.

Vì vậy, việc Địa Tạng Vương nhập chủ luân hồi, vừa vặn khớp với ý của Hồng Quân.

Và, nếu như vậy, cũng phù hợp với quỹ tích thần thoại nguyên thủy.

Giờ phút này, sau khi giọng Hồng Quân dứt, trong luân hồi lại lần nữa vang lên giọng Tô Mạch.

"Đạo Tổ... luân hồi đã hoàn thiện, Minh Hà Lão Tổ đã trở thành Diêm Quân đệ nhất, chấp chưởng việc thường ngày của luân hồi." "Còn huyết hải Tu La, cũng đã được sắc phong chức vụ thần tiên âm ti, có thể an bài mọi thứ trong luân hồi." "Và, ta đã tạo ra mười tám tầng Địa Ngục, có thể tẩy sạch nghiệp lực chúng sinh...

Vì vậy, Địa Đạo luân hồi, hoàn toàn có năng lực ứng phó mọi thứ, căn bản không cần người khác đặt chân vào." "Cho nên, chuyện này, không cần nhắc lại nữa." Tô Mạch trực tiếp đáp lại.

"Ừm...

Tô Mạch, trong luân hồi, phải có Lục Đạo, đây là đại thế Hồng Hoang, chỉ có như vậy mới có thể bổ sung hoàn chỉnh quy tắc Hồng Hoang." "Nếu để Địa Tạng Vương nhập trụ vào đó, ta có thể hứa

hẹn, trong Lục Đạo có thể có một tầng sức mạnh Thiên Đạo." Đột nhiên, Hồng Quân lại lần nữa đưa ra con bài.

Một tầng sức mạnh Thiên Đạo, thực ra chính là con đường chuyển thế thành Thiên Đạo tiên linh.

Trong thần thoại Hồng Hoang vốn nên xuất hiện.

Không, giờ đây Tô Mạch đã dùng Thiên Ý của một tiểu thiên thế giới thay thế Thiên Đạo trong Lục Đạo luân hồi.

Tuy chỉ có thể gọi là tiểu Lục Đạo luân hồi.

Nhưng...

để ứng phó với việc chuyển thế Lục Đạo cơ bản nhất thì cũng đủ rồi.

Vì vậy, sau khi Hồng Quân đưa ra con bài này, Tô Mạch lại không hề dao động.

"Không cần, Đạo Tổ, ta đã tạo ra tiểu Lục Đạo luân hồi, trong đó Thiên Đạo đã sinh ra, không cần Đạo Tổ bận tâm." "Ban đầu Đạo Tổ đã hứa, ta chỉ cần trấn áp Vu Yêu Lượng Kiếp, trong Hồng Hoang, Địa Đạo sẽ do ta toàn quyền nắm giữ." "Vì vậy, sau này ta không hy vọng Đạo Tổ can thiệp vào chuyện luân hồi nữa, xin thứ lỗi." Tô Mạch không hề nhún nhường đáp lại Hồng Quân.

Không, khi giọng nói vừa dứt, Thiên Đạo Chi Nhãn trên bầu trời lại bùng phát ra uy áp khủng bố.

"...Tốt... tốt..." "Chỉ mong vạn năm sau, ngươi vẫn có thể cường ngạnh như vậy." Đột nhiên, sau khi giọng nói phẫn nộ truyền ra, Thiên Đạo Chi Nhãn cuối cùng cũng tan biến.

Cùng lúc đó.

Vào khoảnh khắc Thiên Đạo Chi Nhãn tan biến, một luồng lực

lượng kinh khủng trong luân hồi đột nhiên bốc lên.

Sau đó, trực tiếp bao trùm Địa Tạng Vương và hiển thánh chi khu của Tiếp Dẫn.

Gần như trong nháy mắt, hai người đã bị luồng sức mạnh đó tiêu diệt, thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cùng lúc đó, trong Tây Phương.

Địa Tạng Vương vẫn lạc, hiển thánh chi khu của Tiếp Dẫn bị diệt, khiến ông ta lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

"Tô Mạch... ta với ngươi không đội trời chung..." Chỉ trong một ngày, Tô Mạch lại lần nữa thể hiện sự cường đại của mình trước toàn bộ Hồng Hoang.

Ngay cả Đạo Tổ ra mặt cũng vô dụng, người Tây phương gặp tai ương bị chém.

Điều này khiến những đại thần thông giả quan tâm đến chuyện này đều chấn động trong lòng, đặc biệt là Yêu tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người càng bức bách đến cực điểm.

Chương 232

Phải biết, họ là con của khí vận đương thời, nắm giữ chủng tộc đỉnh phong trong Hồng Hoang.

Nhưng lại bị một người áp chế, không có bất kỳ huyền niệm nào.

Lập tức khiến họ nảy sinh cảm giác thất bại khó mà tưởng tượng được.

"Hai vị Thiên Đế không cần lo lắng, Tô Mạch chỉ là một biến số trong Hồng Hoang mà thôi, dù hiện tại cường đại, nhưng cuối cùng cũng sẽ bị kiếp nạn quấn thân." "Hai vị mới là con của khí vận Hồng Hoang thực sự, có mệnh số chứng đạo Hỗn Nguyên, sự thất bại tạm thời không đáng kể." Đột nhiên, trước mặt hai người, một bóng đen từ từ ngưng tụ xuất hiện.

"Hừ, La Hầu, ngươi nói nghe hay đấy." "Tô Mạch hiện tại chứng đạo Hỗn Nguyên, được luân hồi chi lực gia trì, thực lực của hắn thậm chí có thể tranh phong với Đạo Tổ hiện tại, làm sao chúng ta có thể tranh phong với hắn?" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hừ lạnh.

"Ha ha, tại sao phải tranh phong với hắn?

Kẻ địch số mệnh của các ngươi chỉ có Vu tộc...

Chỉ cần phá vỡ số mệnh, tự nhiên có thể chứng đạo Hỗn Nguyên." "Còn Tô Mạch kia, thời gian tới, tự nhiên sẽ thân tử đạo tiêu, bởi vì, trong đại thế Hồng Hoang không cho phép biến số xuất hiện." "Hơn nữa, ta lần này xuất hiện, là để gửi đến hai vị Thiên Đế một cơ duyên, nếu có thể nắm bắt được, nội tình Yêu tộc thậm chí có thể tăng thêm vô số lần." La Hầu lại lần nữa mở miệng.

"Ừm?

Lại có cơ duyên... không lừa ta chứ?" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai người lập tức tỉnh táo lại.

"Không sai... hai vị Thiên Đế hãy nghe ta nói rõ đi." Cùng lúc đó, trong luân hồi.

Sau khi Tô Mạch cường thế từ chối Hồng Quân, và chém Địa Tạng Vương cùng hiển thánh chi khu của Tiếp Dẫn, trong lòng anh lại suy nghĩ.

"Hồng Quân trong vạn năm nhất định sẽ hợp đạo thành công, tức là cảnh giới Thiên Đạo thực sự." "Tuy kẻ địch số mệnh La Hầu chắc chắn sẽ có động tác, nhưng ta cần những sự chuẩn bị này, nếu không, với thực lực hiện tại của ta, ngay cả khi được luân hồi chi lực gia trì, cũng không thể chống đỡ được Hồng Quân." Tô Mạch hiện tại tuy đã chứng đạo Hỗn Nguyên, và có ba mươi sáu phẩm Đạo Quả, được gia trì các loại thần thông và bảo vật, có thể đạt chiến lực đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Thậm chí, nếu cộng thêm luân hồi chi lực, còn có thể tranh phong với chiến lực bán bộ Thiên Đạo một phen, nhưng chỉ chừng đó là chưa đủ.

Bởi vì Hồng Quân đã tồn tại từ khoảnh khắc Hồng Hoang sinh ra.

Mưu tính ức vạn năm, tiền thân càng là một trong Hỗn Độn Thần Ma.

Dù chấp niệm chuyển thế, nhưng nội tình của ông ta lại khó mà tưởng tượng được.

Đừng tưởng lần này Tô Mạch khiến ông ta chịu thiệt, đó hoàn toàn là do ông ta đang ở trạng thái hợp đạo, một phần sức mạnh không thể động dụng mới tạo thành.

Dù sao... lần này Hồng Quân ra tay, chỉ mới động dụng sức mạnh

Thiên Đạo mà thôi.

Trong truyền thuyết, ông ta còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp bán bộ, vật này lần này lại không thấy sử dụng.

Cho nên... nếu để ông ta hợp đạo hoàn mỹ, bùng phát tất cả sức mạnh, trong Hồng Hoang thực sự không ai có thể tranh phong với ông ta.

Đương nhiên, Hồng Quân có không gian đề thăng lớn, Tô Mạch cũng vậy.

Giờ đây Tam Thanh đã truyền cho anh các tiên quyết của từng mạch.

Ba đại tiên quyết dung hợp, có thể phản bản nguyên, diễn hóa ra Cửu Chuyển Nguyên Công.

Tô Mạch vừa vặn sở hữu Hỗn Độn Hồ Lô, thuộc tính của bảo vật này chính là phản bản nguyên, nghịch chuyển tiên thiên.

Ngoài ra, Thời Gian Chi Thư, một kiện chí bảo cũng có thể giúp Tô Mạch nhanh chóng đề thăng.

Dù sao, đây là vật từng giúp tộc Qilin trong thời gian ngắn trưởng thành thành một chủng tộc đỉnh phong có thể tranh phong với Long Phượng hai tộc.

Lần đó nội tình Yêu tộc tăng mạnh, Thời Gian Chi Thư cũng có công không nhỏ.

Cho nên...

Chương 233

một khi luyện hóa nó, dưới sự gia trì thời gian khủng bố, Tô Mạch hoàn toàn có thể thu được đủ lợi ích.

Giờ phút này, sau một hồi quy hoạch, Tô Mạch lập tức quyết định trước tiên phản bản nguyên ba tiên quyết của Tam Thanh, dung hợp ra【Cửu Chuyển Nguyên Công】. 'Ong~~' Khoảnh khắc tiếp theo, quang mang xông thẳng trời.

Ba đại tiên quyết Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh được Tô Mạch tế xuất.

Sau đó, Hỗn Độn Hồ Lô bay lên trời, trong miệng hồ lô truyền ra lực hút khủng bố hút ba đại tiên quyết lạc ấn vào trong. 'Oanh~~' Chỉ trong chớp mắt, lực lượng phản bản nguyên, nghịch chuyển tiên thiên trong hồ lô bùng phát.

Ba đại tiên quyết, dưới sức mạnh của Hỗn Độn Hồ Lô bắt đầu từ từ dung hợp.

Cũng vào khoảnh khắc này, trên bầu trời nhanh chóng ngưng tụ ra Thiên Phạt Chi Nhãn.

Cửu Chuyển Nguyên Công, do Đại Thần Bàn Cổ tạo ra, là công pháp chí cường nguyên thần vượt trên quy tắc Hồng Hoang.

Một khi sinh ra, tự nhiên sẽ bị quy tắc Hồng Hoang bài xích.

Thực ra rất đơn giản, ban đầu Bàn Cổ một khí hóa Tam Thanh, là do quy tắc Hồng Hoang bài xích mới dẫn đến, nếu không, nếu là nguyên thần Bàn Cổ hoàn chỉnh, sinh linh sinh ra thậm chí có thể bao hàm tất cả những gì Bàn Cổ có trước khi chết.

Một khi sinh ra, toàn bộ Hồng Hoang sẽ trực tiếp bị kế thừa.

Vì vậy... tuy Hồng Hoang do Bàn Cổ một tay tạo ra, nhưng quy tắc vĩnh viễn là quy tắc, trong đó không chỉ bao hàm Đạo Quả Bàn Cổ, thậm chí còn bao hàm quy tắc Hồng Mông chí cao vô thượng kia.

Chính vì vậy, vạn vật Hồng Hoang, đều bị hạn chế trong quy tắc này, khó mà siêu thoát ra ngoài.

Đương nhiên, sở dĩ pháp truyền thừa Cửu Chuyển Huyền Công của Vu tộc lại được truyền thừa hoàn chỉnh.

Thực ra là do trái tim Bàn Cổ vẫn còn tồn tại, nên mới không cần như Tam Thanh, mỗi người nắm giữ một phần.

Giờ phút này, vào khoảnh khắc Thiên Phạt Chi Nhãn xuất hiện, Tô Mạch lại tỏ vẻ khinh thường.

Bởi vì hiện tại anh đã chứng đạo Hỗn Nguyên, tầng thứ sức mạnh hoàn toàn có thể không e ngại Thiên Phạt Chi Nhãn.

Dù sao, ngay cả bán bộ Thiên Đạo Hồng Quân anh còn có thể tranh phong, chút sức mạnh Thiên Phạt này, cùng lắm cũng chỉ có chiến lực đỉnh phong Hỗn Nguyên mà thôi.

Cho nên... chỉ trong chốc lát, các thủ đoạn cùng ra, trực tiếp nghiền nát Thiên Phạt Chi Nhãn kia.

Sau đó, Hỗn Độn Hồ Lô tỏa sáng, nghịch chuyển tiên thiên thành công.

Một đạo lạc ấn Cửu Chuyển Nguyên Công bao hàm sức mạnh trực tiếp bay ra khỏi miệng hồ lô, cuối cùng trực tiếp bắn vào giữa mi tâm Tô Mạch.

Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công, là pháp tu luyện chí cường do Bàn Cổ tạo ra.

Một môn chủ tu nguyên thần, một môn chủ tu nhục thân.

Tu luyện đến cực hạn, có thể tạo ra căn cơ hoàn mỹ nhất.

Bàn Cổ bản thân lại được thai nghén từ bản nguyên Đại Đạo lực xếp thứ nhất trong ba ngàn Đại Đạo Hỗn Độn.

Vì vậy... vào khoảnh khắc tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công đến cực hạn, cảnh giới của bản thân lại cuối cùng cũng đột phá, tấn cấp lên cảnh giới bán bộ Hồng Mông.

Chính vì sức mạnh phá vỡ cực hạn Đại Đạo Hỗn Độn, chạm đến Hồng Mông.

Nên trong cõi u minh lại sinh ra kiếp số.

Thực ra, cùng một đạo lý với quy tắc Hồng Hoang.

Chương 234

Phàm là có người phá vỡ cực hạn quy tắc, đều sẽ có thiên phạt giáng lâm.

Chỉ là tầng thứ của Bàn Cổ quá cao, đã tiếp xúc đến Hồng Mông.

Kiếp số bình thường lại khó mà hủy diệt ông ta, cho nên... dưới sự vận chuyển của Đại Đạo, Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp tự nhiên ứng vận mà sinh, Bàn Cổ cuối cùng chỉ có thể trở thành người ứng kiếp.

Lúc này, Tô Mạch lợi dụng Hỗn Độn Hồ Lô nghịch chuyển tiên thiên, cuối cùng cũng có được Cửu Chuyển Nguyên Công.

"Ừm, nhục thân của ta hiện đã đạt tầng thứ đệ bát chuyển, lại có được Cửu Chuyển Nguyên Công." "Hai môn công pháp chí cường đều có đủ, nếu nguyên thần cũng có thể đạt tầng thứ đệ bát chuyển, ngay cả khi chưa hoàn thiện quy tắc bản nguyên ngũ hành, ta cũng có thể xung kích tầng thứ Hỗn Độn Thần Ma thực sự." "Tầng thứ đó ngang hàng với Thiên Đạo, đến lúc đó dù Hồng Quân thành công hợp đạo, ta cũng có thể tranh phong với ông ta một phen." Tầng thứ Hỗn Độn Thần Ma, thực ra là tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Trong Hồng Hoang, cảnh giới này có thể sánh ngang với cảnh giới Thiên Đạo.

Theo suy đoán của Tô Mạch, Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công song song đạt tầng thứ đệ bát chuyển, là có thể đột phá cực hạn.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với nhục thân và nguyên thần đột phá.

Nếu có thể khiến ý chí lực cũng đột phá, thì ngay cả đệ bát

chuyển, cũng có thể đạt chiến lực đỉnh phong cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Cũng chính là, chiến lực ở tầng thứ đó, nếu đặt vào thời đại ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma cùng tồn tại, hoàn toàn có thể xếp vào top năm mươi, có thể gọi là khủng bố.

Đương nhiên, ý chí lực đột phá tạm thời chưa có manh mối.

Bởi vì cho đến nay, trong thông tin Tô Mạch biết, ý chí lực của anh đã đạt đến cực hạn.

Trừ phi có thể có được công pháp chí cường cùng tầng thứ với Cửu Chuyển Nguyên Công.

Hoặc giả, tự tạo ra một công pháp như vậy.

"Ừm, xem ra trong các thần thoại đã biết của thế giới Hồng Hoang, việc có được công pháp cấp độ chí cường là không thể...

Nhưng, có Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công hiện tại cũng đủ rồi." "Còn việc có thể tấn cấp lên cùng tầng thứ Đạo Quả với Đại Thần Bàn Cổ hay không, phải xem sau này quy tắc bản nguyên ngũ hành viên mãn có đạt được hay không." Mờ mịt, trong lòng Tô Mạch không khỏi mong đợi.

Bàn Cổ, với nguyên thần và nhục thân hai đại chí cường, cùng một bản nguyên Đại Đạo Hỗn Độn hoàn chỉnh xung kích tầng thứ bán bộ Hồng Mông.

Giờ đây hai đại công pháp đều có đủ, nếu có được quy tắc bản nguyên ngũ hành, có lẽ cũng có thể thử xung kích Đạo Quả Hồng Mông.

Đương nhiên, ngũ hành trong xếp hạng ba ngàn Đại Đạo Hỗn Độn không bằng Đại Đạo Lực.

Dù sao Bàn Cổ được gọi là Tam Nhất Thần Ma cũng không phải hư danh.

Có một điểm chính là.

Hồng Hoang có thể thành công khai tịch, bản nguyên sức mạnh cũng là một khâu vô cùng quan trọng.

Bởi vì... trong Hồng Hoang vẫn luôn lưu truyền một câu nói, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Nhất, tự nhiên là quy tắc bản nguyên sức mạnh xếp thứ nhất.

Chỉ có bản nguyên tầng thứ đó, mới có thể đạt đến diễn hóa...

"Mặc kệ đi, bây giờ nghĩ mấy thứ đó còn sớm, trước tiên cố gắng trong vạn năm chỉ có thể xung kích Cửu Chuyển Nguyên Công đến đệ bát chuyển mới là quan trọng nhất, nếu không Hồng Quân một khi hợp đạo thành công trước thì phiền phức rồi." Sau khi suy nghĩ trong lòng, sự chú ý của Tô Mạch cuối cùng cũng chuyển sang Thời Gian Chi Thư.

Bởi vì, công pháp càng chí cường, độ khó tu luyện càng lớn.

Ban đầu khi Tô Mạch tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, anh đã phải nhờ đến Tinh Huyết Bàn Cổ và công đức Thiên Hôn Vô Lượng gia trì mới thành công.

Ngay cả như vậy, nội tình của anh cũng đã dùng hết, từ đó có thể thấy, muốn xung kích tầng thứ đệ bát chuyển, vạn năm quả thực quá ngắn.

Cho nên... tầm quan trọng của Thời Gian Chi Thư đã thể hiện ra.

Chương 235

Tô Mạch tuy tạm thời chưa luyện hóa kiện chí bảo này, nhưng đối với một số thuộc tính anh khá hiểu rõ.

Bởi vì, từ truyền thuyết thần thoại về sự quật khởi nhanh chóng của tộc Qilin không khó để nhận ra.

Tộc Qilin đã dùng sức mạnh gia tốc của Thời Gian Chi Thư điên cuồng sinh sôi nảy nở, cuối cùng xưng bá lục địa Hồng Hoang.

Vì vậy, chỉ với điểm này, Tô Mạch có thể khẳng định Thời Gian Chi Thư có năng lực gia tốc thời gian khó mà tưởng tượng được.

Chính là thứ anh cần.

Giờ phút này, tâm tư vừa động, lập tức tế xuất Thời Gian Chi Thư.

Bảo vật này, vốn là tầng thứ Hỗn Độn Chí Bảo, vì Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, khi khai thiên bị tổn hại nghiêm trọng, cuối cùng rớt xuống tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo.

Lại vì thời gian là một phần không thể tách rời của Hồng Hoang, nên, dưới quy tắc Hồng Hoang, Thời Gian Chi Thư cuối cùng được giữ lại ở tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo.

Cho nên... kiện bảo vật này có bốn mươi chín đạo cấm chế cần luyện hóa.

Không, sau khi Tô Mạch tế xuất Thời Gian Chi Thư.

Sức mạnh nguyên thần bùng phát ngay lập tức, trực tiếp bắt đầu luyện hóa.

Trăm năm trôi qua... mười hai cấm chế được luyện hóa dễ dàng.

Năm trăm năm trôi qua... hai mươi bốn đạo cấm chế được luyện hóa.

Một nghìn năm... ba mươi sáu...

Ba nghìn năm... bốn mươi tám...

Cứ như vậy, bốn mươi chín đạo cấm chế Tô Mạch tổng cộng dùng hết bốn nghìn chín trăm chín mươi chín năm mới luyện hóa toàn bộ.

Một ngày.

Khí tức thời gian xông thẳng trời, lập tức bao phủ Tô Mạch.

Chỉ trong chớp mắt, Tô Mạch như thể đang đứng trong dòng sông thời gian, trong đầu đột nhiên xuất hiện các loại thông tin của Thời Gian Chi Thư.

"Thời Gian Chi Thư quả nhiên không hổ là Hỗn Độn Chí Bảo ngày xưa, có thể động dụng sức mạnh dòng sông thời gian." "Ở hình thái hoàn chỉnh, thậm chí có thể đạt gia tốc giảm tốc thời gian ức vạn lần, một nháy mắt là ức vạn năm." "Nhưng bây giờ lại kém quá nhiều, Tiên Thiên Chí Bảo, bốn mươi chín đạo cấm chế, gia tốc thời gian mới miễn cưỡng đạt vạn lần mà thôi...

Xem ra Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp không chỉ là một kiếp nạn đối với sinh linh, mà còn là một kiếp nạn đối với các chí bảo được thai nghén từ Hỗn Độn." Lúc này, Tô Mạch không kìm được thở dài một tiếng.

Nhưng, tuy cảm thấy đáng tiếc, không thể cảm thụ sức mạnh thời gian ức vạn năm trong một nháy mắt.

Nhưng giờ đây gia tăng vạn lần gia tốc thời gian cũng đủ rồi.

Bởi vì, ngay cả một nghìn năm, gia tốc vạn lần cũng đã là mười

triệu năm rồi.

Trong dòng thời gian mênh mông như khói, Tô Mạch vận dụng tất cả nội tình, có tám phần chắc chắn sẽ tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công đến tầng thứ bát chuyển.

Một ngày... trong luân hồi quang mang xông thẳng trời, một luồng lực lượng kinh khủng xé rách hư không, nhanh chóng độn đi về phía Đông Hải, Bồng Lai Tam Tiên Đảo.

Tô Mạch muốn tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, ở Bồng Lai Tiên Đảo thậm chí còn thích hợp hơn trong luân hồi.

Chương 236

Bởi vì nơi đó được thai nghén khi Hồng Hoang sinh ra, có thuộc tính thiên thai địa mô, linh khí khủng bố cực điểm.

Hơn nữa, Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý cắm rễ ở đây.

Khi đi ngang bờ Đông Hải, Tô Mạch thậm chí còn tạm thời mang theo cả Tiên Thiên Linh Căn 【Ngộ Đạo Trà Thụ】 do anh một tay tạo ra.

Bởi vì, tiếp theo anh sẽ toàn lực vận dụng sức mạnh gia tốc thời gian vạn lần của Thời Gian Chi Thư để tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công.

Hoàng Trung Lý và Ngộ Đạo Trà Thụ lại có thể trở thành nội tình, căn cơ.

Dù sao, Hoàng Trung Lý mười vạn năm nở hoa, mười vạn năm kết quả, mười vạn năm chín, ba mươi vạn năm mới sinh ra mười hai quả Hoàng Trung Lý.

Nếu là tốc độ thời gian bình thường, muốn nhờ sức mạnh quả Hoàng Trung Lý để gia tăng nội tình, tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công căn bản không khả thi, dù sao quá lâu.

Tuy Hồng Hoang vô tuế nguyệt, nhưng cục diện hiện tại lại không cho phép.

Có Thời Gian Chi Thư rồi, một nghìn năm tương đương với mười triệu năm.

Cộng thêm Bồng Lai Tiên Đảo có thiên thai địa mô khi Hồng Hoang mới khai thiên, theo quy tắc Hồng Hoang càng ngày càng hoàn thiện, linh khí ở Bồng Lai Tiên Đảo cũng sẽ càng ngày càng nồng

đậm.

Ngay cả khi vận dụng sức mạnh gia tốc thời gian, cũng sẽ không ảnh hưởng đến nó.

Cho nên... dù chỉ có mười triệu năm, cũng đủ để Tô Mạch thu hoạch một lần quả Hoàng Trung Lý.

Không những vậy.

Ngộ Đạo Trà Thụ nếu trải qua hàng chục triệu năm thai nghén, cũng có thể trưởng thành đến mức độ khó mà tưởng tượng được.

Đến lúc đó, sức mạnh ngộ đạo thực sự bùng phát, lại có thể khiến tốc độ tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công của Tô Mạch tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Tóm lại.

Thời Gian Chi Thư, cộng thêm hai cây linh căn phụ trợ tu luyện, hoàn toàn có thể bù đắp thiếu sót của Tô Mạch. 'Ong~~' Một luồng độn quang lóe lên.

Tô Mạch tuy tạm thời mang Ngộ Đạo Trà Thụ trấn áp ở bờ Đông Hải của Nhân tộc đi, nhưng chỉ là tạm thời mà thôi.

Với uy vọng của anh trong Nhân tộc hiện tại, căn bản không sao.

Cứ như vậy, thời gian như thoi đưa.

Vài năm sau, vùng biển nơi Bồng Lai Tam Tiên Đảo tọa lạc, đột nhiên dâng lên khí tức Hỗn Nguyên khủng bố.

Sau đó, đại trận phòng hộ từ từ mở ra, Tô Mạch trực tiếp bước vào trong.

"Thời Gian Chi Thư... vạn lần gia tốc thời gian, cho ta khai!" Dưới sự chống đỡ của sức mạnh nguyên thần, Tô Mạch không chút do dự tế xuất Thời Gian Chi Thư.

Chỉ trong chớp mắt, trường thời gian lưu tốc vạn lần bao phủ toàn bộ Bồng Lai Tiên Đảo.

Đặc biệt là vị trí trung tâm nhất, dao động thời gian mạnh mẽ nhất.

Đồng thời, sau khi hoàn thành kết giới thời gian vạn lần, Tô Mạch cuối cùng cũng tế xuất Ngộ Đạo Trà Thụ, cùng Hoàng Trung Lý song song trồng trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Gần đủ rồi." "Với chủng nội tình này, mười triệu năm.

Không thể nào không thể đột phá Cửu Chuyển Nguyên Công đến tầng thứ bát chuyển." Trong mắt Tô Mạch bùng lên tinh quang, từ ngày đó, anh bắt đầu lần tu luyện dài nhất từ trước đến nay.

Một vạn năm, mười vạn năm... ba mươi vạn năm.

Chương 237

Hoàng Trung Lý chín, mười hai quả ẩn chứa đạo văn Đại La lóe lên kim quang, ngưng tụ xuất hiện.

Nhưng nhanh chóng bị Tô Mạch hấp nhập vào bụng, hóa thành một phần sức mạnh bản thể.

Một quả Hoàng Trung Lý, tương đương với nội tình của một Đại La Kim Tiên bình thường.

Ba mươi vạn năm, có thể có mười hai quả.

Cũng tức là, chỉ cần thai nghén ba mươi triệu năm, Tô Mạch có thể thu hoạch được hơn một nghìn quả Hoàng Trung Lý.

Hiện tại cách kỳ hạn vạn năm, chỉ còn năm nghìn năm, ngay cả khi được gia tăng vạn lần, cũng chỉ có năm mươi triệu năm.

Và, đây không phải là thời gian chính xác nhất, ai biết Hồng Quân có hoàn thành hợp đạo sớm hơn không, hay sau lưng Vu Yêu Lượng Kiếp có La Hầu âm thầm thao túng.

Không chừng, tên đó vì đối phó Hồng Quân, thậm chí có thể khiến Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ sớm hơn.

Vì vậy, theo phân tích của Tô Mạch, ba nghìn năm... chắc là cực hạn, cũng tức là, thời gian còn lại chỉ có ba mươi triệu năm.

Không, ba mươi triệu năm, tổng cộng có thể thu hoạch một nghìn hai trăm quả Hoàng Trung Lý.

Sức mạnh này tuy không thể coi thường, có thể gọi là khủng bố.

Nhưng muốn đột phá đệ bát chuyển vẫn là không thể.

Dù sao ban đầu Tô Mạch đột phá nhục thân Cửu Chuyển Huyền

Công đến đệ bát chuyển, đã phải vận dụng Tinh Huyết Bàn Cổ và công đức Thiên Hôn Vô Lượng mới hoàn thành.

Hơn một nghìn quả Hoàng Trung Lý, cùng lắm cũng không bằng nửa giọt Tinh Huyết Bàn Cổ.

Nhưng, đừng quên Tô Mạch còn có Ngộ Đạo Trà Thụ.

Một cây Tiên Thiên Linh Căn có thể ẩn chứa khí vận Nhân tộc và Hồng Mông Tử Khí.

Và dưới sự gia trì của Thời Gian Chi Thư, sức mạnh đặc biệt của Ngộ Đạo Trà Thụ càng được phóng đại vô số lần.

Ngồi thiền dưới hai cây linh căn này, cộng thêm linh khí nồng đậm của Bồng Lai Tiên Đảo.

Tốc độ tu luyện của Tô Mạch thậm chí đạt đến gấp trăm lần bên ngoài.

Cứ như vậy... mười vạn năm, một triệu năm, năm triệu năm.

Tô Mạch điên cuồng đột phá, Cửu Chuyển Nguyên Công một mạch xung kích đến đệ ngũ chuyển.

Từ đệ lục chuyển trở đi, thời gian tiêu hao lại tăng lên rất nhiều.

Nhưng, cộng thêm sức mạnh ẩn chứa trong quả Hoàng Trung Lý, vẫn thế như chẻ tre.

Đệ lục chuyển... mười triệu.

Đệ thất chuyển... hai mươi triệu.

Thời gian như thoi đưa.

Trong nháy mắt, lần bế quan này của Tô Mạch, theo tính toán của Thời Gian Chi Thư vạn lần gia tăng, đã hơn hai mươi lăm triệu năm.

Cửu Chuyển Nguyên Công lúc này vừa vặn tấn cấp đỉnh phong đệ

thất chuyển, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá chất cốc, thuế biến thành đệ bát chuyển.

Nhưng...

Chương 238

bước cuối cùng lại khó như lên trời, ngay cả Tô Mạch vận dụng tất cả nội tình, cũng mãi không thể đột phá.

Cùng lúc đó.

Trong khoảng thời gian Tô Mạch bế quan, Hồng Hoang lại phong vân dũng động.

Đầu tiên là hai tộc Vu Yêu.

Ban đầu Hậu Thổ thân hóa luân hồi, để lại ba giọt Tổ Vu Tinh Huyết.

Sau đó vài nghìn năm, mười một vị Tổ Vu còn lại mỗi người lại ngưng tụ ra một giọt tinh huyết.

Cuối cùng, đã thai nghén ra một tôn Tổ Vu cho Vu tộc.

Tổ Vu này, tên là Cửu Phượng, là một Đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ ngày xưa.

Tuy không có Đại Địa Pháp Tắc, nhưng thiên phú nhục thân cực kỳ cường đại.

Cộng thêm được Tổ Vu Tinh Huyết thai nghén, khiến nàng lập tức trở thành Tổ Vu đầu tiên của Vu tộc tấn cấp từ Đại Vu, thành công tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến tầng thứ đệ thất chuyển.

Chính vì vậy, Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc cũng không còn tàn khuyết nữa.

Tuy hơi yếu hơn thời kỳ Hậu Thổ toàn thân một chút, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Còn về Yêu tộc... sự biến đổi càng lớn hơn.

Dưới sự sách lược của La Hầu, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn dắt ức vạn đại quân Yêu tộc, cường thế thu phục những tàn dư của ba tộc khai thiên ngày xưa.

Cũng tức là.

Huyết mạch cuối cùng của ba tộc Long, Phượng, Qilin đã đồng ý gia nhập phe Yêu tộc.

Có sự gia nhập của ba đại chủng tộc đỉnh phong ngày xưa, khí vận Yêu tộc lại lần nữa hung mãnh tăng vọt.

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận của họ càng thêm hoàn thiện, khí vận của toàn bộ chủng tộc, thậm chí có một loại xu thế ngay cả đại thế Hồng Hoang cũng không thể ngăn cản.

Cứ như vậy... theo thực lực hai tộc Vu Yêu càng ngày càng cường đại, một ngày, hai tộc Vu Yêu cuối cùng cũng phớt lờ quy định vạn năm không xung đột mà Tô Mạch đã định ra năm xưa, bắt đầu bùng nổ chiến tranh.

Khí tức kiếp nạn, lại lần nữa xông thẳng trời, nhanh chóng lan tràn khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Theo thời gian trôi qua.

Trong vòng năm trăm năm ngắn ngủi, toàn bộ Hồng Hoang chiến hỏa lan tràn, sinh linh đồ thán.

Ngay cả Nhân tộc, cũng chịu sự ảnh hưởng khó mà tưởng tượng được.

Một ngày, Hồng Hoang ngày đêm đảo lộn.

Trên bầu trời, vô số tinh thần thái cổ hiển hiện, mang theo uy áp khủng bố áp đảo về phía Bất Chu Sơn.

Trong các tinh thần thái cổ, khí vận của ba đại chủng tộc đỉnh

phong ngày xưa là Long, Phượng, Qilin hội tụ, triệt để dung hợp với khí vận của chủng tộc đỉnh phong Yêu tộc hiện tại.

Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận triệt để được diễn hóa.

Giờ phút này.

Chỉ thấy Thiên Đế Yêu tộc Đế Tuấn tay cầm Đồ Vu Kiếm và Đông Hoàng Thái Nhất đứng ở trung tâm đại trận, vận chuyển dao động sức mạnh trên người đến cực hạn.

"Ngô, Thiên Đế Yêu tộc Đế Tuấn... hôm nay thân chinh Vu tộc, ức vạn Yêu tộc nghe lệnh, theo ta san bằng Bất Chu Sơn của Vu tộc." "Ngô, Thiên Đế Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất...

Chương 239

hôm nay thân chinh Vu tộc, ức vạn Yêu tộc nghe lệnh...” Hai đại Thiên Đế Yêu tộc đồng thời phát ra Thiên Đế Lệnh, khoảnh khắc, quyết chiến Vu Yêu Lượng Kiếp cuối cùng cũng thực sự bùng nổ.

Cùng lúc đó.

Dưới chân Bất Chu Sơn, trong tộc địa Vu tộc.

Đại Điện Bàn Cổ đột nhiên tỏa ra huyết quang ngút trời.

Mười hai đạo khí huyết xông thẳng trời, dưới sự hiệu triệu của Đế Giang, nhanh chóng ngưng tụ thành Đô Thiên Thần Sát, triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân.

“Bọn mi lũ chim sẻ hôi thối, hôm nay, ta sẽ dùng chân thân Phụ Thần vô biên, phá tan cái Chu Thiên Tinh Đẩu chó má kia.” “Nhi lang Vu tộc, cho ta giết!” Dưới tiếng hét lớn, Bàn Cổ Chân Thân một bước đạp ra, trực tiếp lao về phía Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận trên bầu trời mà oanh sát. ‘Oanh long~~’ Hai luồng lực lượng kinh khủng cuối cùng cũng va chạm vào nhau.

Trong truyền thuyết, bất kể Chu Thiên Tinh Đẩu, hay Đô Thiên Thần Sát, thực ra đều thuộc về sức mạnh cấp Hỗn Nguyên.

Vì vậy, cũng có thể gọi là tranh phong sức mạnh cấp Thánh Nhân.

Chỉ thấy dưới sự va chạm của sức mạnh, ngay cả Bất Chu Sơn do cột sống Bàn Cổ diễn hóa cũng xuất hiện từng trận rung chuyển.

Cùng lúc đó.

Vào khoảnh khắc quyết chiến của hai tộc Vu Yêu bùng nổ.

Một nơi nào đó trong Hồng Hoang, vài đạo thân ảnh lại lặng lẽ

xuất hiện trong Côn Luân Thánh Sơn.

Khí tức của những thân ảnh này cực kỳ quái dị, vào khoảnh khắc xuất hiện, Tam Thanh, những người trấn giữ đạo tràng Thánh Nhân, lập tức cảm ứng được.

Chỉ trong chớp mắt.

Ba đạo quang mang xông thẳng trời.

Đồng thời, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, và Tru Tiên Tứ Kiếm cùng lúc xuất ra, trực tiếp đánh mạnh xuống những thân ảnh kia. 'Oanh long~~' Cũng vào khoảnh khắc này, toàn bộ Côn Luân Thánh Địa đột nhiên chấn động.

Vài luồng khí tức chiến lực cấp Hỗn Nguyên bùng nổ.

"...Khí tức cấp Hỗn Nguyên, làm sao có thể?" Lão Tử, thủ lĩnh của Tam Thanh, sau khi ra tay, nhanh chóng cảm ứng được vài luồng khí tức kia đã đạt cấp Hỗn Nguyên, sắc mặt ông ta lập tức biến đổi.

"Đại huynh, hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp đã triệt để bùng nổ, đạo tràng Thánh Nhân của chúng ta lại xuất hiện cường giả cấp Hỗn Nguyên, chuyện này không phải nhỏ, nhất định phải câu thông với lão sư mới được." Nguyên Thủy nhíu chặt mày, khi dùng thánh nhân chi khu đi trấn áp, lập tức truyền niệm cho Lão Tử.

"Ừm, ta sẽ vận chuyển nguyên thần Thánh Nhân câu thông Thiên Đạo, báo chuyện này cho lão sư." Nhanh chóng, thánh niệm của Lão Tử bay lên, trực tiếp dẫn động ấn ký nguyên thần ký thác trong Thiên Đạo.

Nhưng...

điều khiến ông ta bất ngờ là, Hồng Quân căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Có thể nói, dường như bị người ta che mắt, vẫn luôn ở trạng thái hợp đạo.

Cùng lúc đó.

Trận chiến cấp Hỗn Nguyên trong Côn Luân Sơn cũng đã triệt để bùng nổ.

Tam Thanh tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo cùng năm cường giả cấp Hỗn Nguyên xuất hiện tranh phong, dao động sức mạnh của họ nhanh chóng bao phủ toàn bộ Côn Luân.

Cùng lúc đó.

Tại một nơi nào đó trong Hồng Hoang.

La Hầu, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn từ từ hiện thân.

"Làm rất tốt, đã dùng sức mạnh ma đạo làm ô uế Thiên Đạo, ngay cả khi Hồng Quân phát giác, e rằng cũng đã muộn." "Chỉ cần hạ gục Tam Thanh, Thiên Đạo sẽ không còn viên mãn, khi đó Hồng Quân dù hợp đạo thành công, thực lực nhiều nhất cũng chỉ có tám phần so với thời kỳ đỉnh thịnh." Giọng La Hầu lập tức truyền ra.

"La Hầu, nếu lần kế hoạch này không thành công, chúng ta có gặp nguy hiểm không?

Chương 240

Dù sao nguyên thần của ta và sư huynh đều ở trong Thiên Đạo." Chuẩn Đề lập tức mở miệng hỏi.

"Không, đã ngưng tụ ma đạo chi thân rồi, cùng lắm là vứt bỏ nguyên thần mà thôi." "Lần này nếu thành công, Hồng Hoang tự nhiên sẽ thuộc về tay ta." Trên mặt La Hầu lộ ra vẻ hưng phấn.

Trên thực tế, lần này sớm dẫn bạo Vu Yêu Lượng Kiếp, mục đích thực sự của La Hầu chính là Tam Thanh.

Dù sao ba người họ là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, giống như mười hai Tổ Vu của Vu tộc, có thể coi là người kế thừa Đạo Quả Bàn Cổ thực sự.

Giờ đây nếu để Yêu tộc hạ gục Vu tộc, lại âm thầm hạ gục Tam Thanh.

La Hầu hoàn toàn có cách đoạt lấy tất cả Hồng Hoang.

Ngay cả khi Hồng Quân hợp đạo thành công cũng vậy.

Giờ phút này.

Vào khoảnh khắc Vu Yêu Lượng Kiếp, kiếp nạn ở Côn Luân Thánh Địa bùng phát.

Một bóng người lại lặng lẽ xé rách khe nứt luân hồi, tiến vào trong Địa Phủ.

"Gan lớn thật, dám tự ý xông vào luân hồi, tìm chết." Minh Hà, với tư cách là Diêm Quân đệ nhất của Địa Phủ, vận chuyển việc thường ngày của Địa Phủ, tự nhiên là người đầu tiên cảm ứng được có người tiến vào trong luân hồi.

“Minh Hà Lão Tổ, ta là Huyền Đô của Nhân Giáo, hiện nay Côn Luân đang gặp kiếp nạn, bị năm cường giả cấp Hỗn Nguyên vây công.” “Lão sư của ta và hai vị sư thúc đang tranh phong với họ, hôm nay ta đến Địa Phủ, là để cầu cứu Đại sư huynh.” Huyền Đô sợ bị Minh Hà bắt giữ, lập tức mở miệng kể rõ nguyên nhân hậu quả.

Tuy nhiên, Minh Hà Lão Tổ nghe xong, sắc mặt lại biến đổi.

“Không thể nào, Hồng Hoang trừ Hồng Quân, Bình Tâm nương nương ra, ngay cả Tô Mạch đạo hữu và sáu vị Thánh Nhân, cũng chỉ có bảy tôn Hỗn Nguyên mà thôi.” “Nhiều cường giả cấp Hỗn Nguyên như vậy?

Ta cũng không cảm ứng được dao động sức mạnh đại chiến ở Côn Luân...

Vây công Côn Luân Sơn?

Huyền Đô, chẳng lẽ ngươi đang lừa ta?” Minh Hà lập tức chất vấn.

“Thật mà, không thể cảm ứng được, bởi vì có người đã phong tỏa tất cả.” “Hiện nay Vu Yêu Lượng Kiếp bùng phát, khí tức kiếp nạn lan tràn khắp toàn bộ Hồng Hoang, che lấp mọi khí tức ở Côn Luân cũng là bình thường.” Huyền Đô vội vàng nói.

“Chẳng lẽ... thật sao?” Minh Hà Lão Tổ khẽ nhíu mày, sau khi giọng Huyền Đô dứt, một đạo huyết quang xông thẳng trời, trực tiếp độn ra khỏi luân hồi, xuất hiện gần Côn Luân Sơn.

Huyết quang, tự nhiên là Huyết Thần Tử do Minh Hà ngưng tụ, cực kỳ huyền diệu, liên kết với tâm thần.

Không, khi Huyết Thần Tử xuất hiện gần Côn Luân trong khoảnh khắc đó, lập tức phát hiện màn đen vô tận bao phủ Côn Luân Thánh Địa.

Chỉ trong chớp mắt, Minh Hà Lão Tổ liền thầm kêu đại sự không ổn.

"Đợi đã, ta sẽ dùng thần niệm câu thông với Tô Mạch đạo hữu." Ong ~~ Thần niệm vừa động, Luân Hồi Tử Liên đột nhiên hiện ra.

Bảo vật này là bảo vật luân hồi, trấn áp khí vận luân hồi.

Ngày trước khi Tô Mạch rời đi, đã lưu lại một đạo lạc ấn bên trong, mục đích là để có thể tùy thời nắm giữ mọi tin tức trong luân hồi.

Giờ đây, Minh Hà dùng sức mạnh nguyên thần đánh thức nó, thân phận lạc ấn của Tô Mạch tự nhiên chậm rãi hiện ra.

"Minh Hà đạo hữu, lần này đánh thức thân phận lạc ấn của ta, không biết có chuyện gì sao?" Giọng Tô Mạch chậm rãi truyền ra.

"Hồi bẩm Tô Mạch đạo hữu, Nhân Giáo Huyền Đô tiền bối cầu viện, sư môn giờ đây bị sức mạnh không rõ phong tỏa, bên trong có năm vị cường giả cấp Hỗn Nguyên đang vây công Lão Sư và hai vị Sư Thúc." Minh Hà lão tổ thành thật đáp lời.

"Năm vị Hỗn Nguyên… ở Côn Luân…" Nghe lời này, Tô Mạch lập tức nhíu mày, vận chuyển sức mạnh thôi diễn một phen.

Chẳng mấy chốc, kết hợp với những tin tức đã có được trước đó, liền phát hiện manh mối.

"La Hầu, thật đúng là có chút thủ đoạn a." "Lợi dụng khí tức Vu Yêu kiếp nạn che giấu, cùng với tiếp dẫn sức mạnh ma đạo của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn che mờ Hồng Quân đang trong quá trình hợp đạo, ý đồ hạ gục Tam Thanh." "Kế hoạch này, hẳn là muốn Hồng Quân hợp đạo không còn hoàn mỹ." "Nhưng Tam Thanh dù sao cũng là sư môn của ta, không thể không ra tay a." Lúc này, Tô Mạch sau một hồi suy tư, cuối cùng cũng có chủ ý.

Hiện tại bản tôn giống Hồng Quân, đang ở thời khắc mấu chốt nhất, không thể rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Chương 241

Thân phận lạc ấn dù có gia trì lực luân hồi, cũng tối đa tương đương với một chiến lực cấp Hỗn Nguyên mà thôi, muốn cứu Tam Thanh, căn bản không làm được.

Nhưng… nếu để Nữ Oa tự mình đến Tử Tiêu Cung tìm Hồng Quân thì lại có thể làm được.

Như vậy, có kế hoạch sau, trên người Tô Mạch lóe lên quang mang, lập tức chuẩn bị điều khiển Luân Hồi Tử Liên bay về phía Tam Thập Tam Thiên bên ngoài.

Nhưng, ngay lúc này.

Vừa mới mở không gian luân hồi, một đạo hắc mang lại đột nhiên lẩn vào trong đó.

"Sách sách sách sách… Tô Mạch, không ngờ chúng ta lại gặp nhau rồi nhỉ." Người đó, chính là Chuẩn Đề.

Hoặc có thể nói chính xác hơn, là Chuẩn Đề đã nhập ma.

Thực ra, La Hầu trước đó đã khẳng định sẽ có người cầu viện Địa Đạo Luân Hồi, nên dù đa phương khai chiến, hắn vẫn luôn khóa chặt sự chú ý vào Luân Hồi.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc luân hồi được mở ra, hắn liền phái Chuẩn Đề đi ra.

"Thì ra là tên ngốc đó a… Sao?

Đến hôm nay, chuẩn bị để Ma Đạo bại lộ rồi sao?" "Hay là, La Hầu đã trưởng thành đến mức không sợ gì nữa sao?" Tô Mạch trực tiếp một lời nói ra sự huyền diệu.

“Hừ, Tô Mạch, đừng có ngông cuồng, kế hoạch của La Hầu đạo hữu sao ngươi có thể tưởng tượng được.” “Chúng ta sớm đã biết bản tôn của ngươi không ở trong Luân Hồi, hiện tại đang đột phá tầng thứ Thiên Đạo, không thể tách thân.” “Bây giờ ngươi không phải định dùng thân phận lạc ấn đi đến Tam Thập Tam Thiên bên ngoài để thông báo cho Nữ Oa sao, đừng quên bên cạnh ta còn có Sư Huynh tồn tại, hiện tại ngươi đi đến Tam Thập Tam Thiên bên ngoài.” “Ta chỉ cần chặn ngươi ở đây, kéo dài thời gian là đủ rồi.” “Đương nhiên, La Hầu đạo hữu rất tán thưởng ngươi, nếu ngươi có thể gia nhập phe chúng ta, đợi sau khi Ma Đạo chấp chưởng Hồng Hoang, chắc chắn sẽ bất tử bất diệt, thậm chí Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo đều có thể do ngươi khống chế, không biết ngươi có nguyện ý không?” Lập tức, Chuẩn Đề liền đưa ra điều kiện.

Cái gọi là Ma Đạo chấp chưởng Hồng Hoang, thực ra mục đích giống hệt Hồng Quân, là đạt được Đạo Quả của Bàn Cổ.

Chỉ có như vậy, mới có thể mượn sức mạnh cổ xưa để xung kích cảnh giới Bán Bộ Hồng Mông.

Đương nhiên, phương pháp Hồng Quân và La Hầu sử dụng lại không giống nhau.

Người trước, từ từ mưu đồ, từng bước từng bước xâm chiếm Hồng Hoang, xóa bỏ dấu vết tồn tại của Bàn Cổ.

Còn về phương pháp của La Hầu thì đơn giản thô bạo hơn.

Cướp đoạt Tam Thanh, cùng với toàn bộ khí vận Vu Tộc, đạt được quyền kế thừa chân chính của Hồng Hoang.

Dù sao, Tam Thanh, Vu Tộc có thể được xưng là tồn tại chính tông của Bàn Cổ, chỉ có bọn họ mới là hậu duệ chân chính của Bàn Cổ.

Ngay lúc này.

Nghe lời Chuẩn Đề nói, trên mặt Tô Mạch lại hiện lên một tia lạnh lẽo.

"Cướp đoạt sư môn của ta và khí vận Vu Tộc, tương đương với đoạt được khí vận chính tông của Bàn Cổ, chưởng khống Hồng Hoang, kế hoạch của La Hầu sao?" "Tên này cũng có mưu kế hay đấy." "Nhưng… thật sự có thể như ý nguyện sao?" Tô Mạch lạnh lùng đáp lại.

"Có thể như ý nguyện hay không, lát nữa sẽ biết." "Hiện giờ phe chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối, Yêu Tộc, có huyết mạch cuối cùng của ba tộc Khai Thiên gia trì, thế không thể cản, Vu Tộc sẽ nhanh chóng thất bại." "Trong Côn Luân Thánh Địa, chúng ta tổng cộng xuất động năm vị tồn tại cấp Hỗn Nguyên, ngươi có biết là ai không?" "Bây giờ, ta cũng không sợ nói cho ngươi biết." "Chính là những vị chí tôn năm xưa trong cuộc chiến Đạo Ma, bị Hồng Quân lừa gạt, như Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành lão tổ.

Bây giờ bọn họ đã trở lại, thực lực còn mạnh hơn xưa, tự nhiên sẽ tính sổ với Hồng Quân, cho nên, Tam Thanh dù có cầm Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng đối mặt với năm vị tồn tại là chấp niệm chuyển thế của Hỗn Độn Thần Ma năm xưa, căn bản không có cửa thắng." "Vì vậy, ta khuyên ngươi nên hợp tác với ta, đến lúc đó nhân quả giữa chúng ta không những xóa bỏ, mà thậm chí có thể tiến thêm một bước, đặt chân lên cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La." Chuẩn Đề lại lần nữa lên tiếng.

Lời vừa dứt, Tô Mạch cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện.

"Chẳng trách La Hầu lần này có đủ tự tin đến vậy, thì ra mấy tên đó cũng trọng sinh trở lại rồi." "Nhưng, ta xưa nay không thích bị uy hiếp, Tam Thanh là sư môn của ta, cho nên… đã luân lạc vào Ma Đạo,

hôm nay ta liền tự mình chém tôn ma khu này vậy.” Đột nhiên, khí tức trên người Tô Mạch hoàn toàn bùng nổ.

Tuy không phải bản tôn, nhưng thân phận lạc ấn lại được gia trì lực luân hồi.

Lại thêm ở địa giới luân hồi, có Luân Hồi Tử Liên gia trì.

Thì chiến lực hoàn toàn không thua kém tầng thứ Hỗn Nguyên.

Không chỉ vậy… trừ bản mệnh thần thông không thể thi triển, thì những thần thông có được ở đại thế giới, như Cửu Bí, đều có thể gia trì lên người.

“Minh Hà, dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên phong tỏa luân hồi, hôm nay ta muốn chém giết một ma đạo Hỗn Nguyên.” Trong nháy mắt, Tô Mạch quát lớn, sau khi âm thanh rơi xuống, liền trực tiếp xông về phía Chuẩn Đề.

Ma khu của Chuẩn Đề, tuy cũng ở tầng thứ Hỗn Nguyên.

Nhưng khác với khu thánh nhân, không thể vận dụng bản nguyên Thiên Đạo để phục sinh.

Chương 242

Cho nên… việc Tô Mạch chém giết ma đạo Hỗn Nguyên căn bản không phải nói suông, mà là chém giết thật sự.

Như vậy.

Sau khi âm thanh rơi xuống, Minh Hà lão tổ lập tức tế xuất Nghiệp Hỏa Hồng Liên, phong tỏa toàn bộ luân hồi.

"…Tô Mạch, ngươi sẽ phải trả giá đắt cho sự mạo hiểm ngày hôm nay, Ma Đạo, mới là Đại Đạo vĩnh hằng bất diệt… đáng chết a." Chuẩn Đề giận dữ, thấy Tô Mạch xông đến, lập tức bắt đầu phản kích.

Thực ra.

Hai người đều không phải bản thể thật sự.

Nhưng lại cùng sở hữu chiến lực cấp Hỗn Nguyên.

Tô Mạch thì không cần nói nhiều, sau khi luân hồi được hoàn thiện, dù là thân phận lạc ấn, chỉ cần ở trong luân hồi, liền có thể mượn lực luân hồi đạt đến chiến lực cấp Hỗn Nguyên.

Còn về Chuẩn Đề.

Khu thánh nhân thật sự của hắn giờ đây vẫn bị phong ấn, Tô Mạch cũng không biết tên này làm sao để ma đạo chi khu thăng cấp Hỗn Nguyên.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó là thủ đoạn của La Hầu.

Dù sao tên này từng là tồn tại có thể tranh phong với Hồng Quân, trong tay chắc chắn có bí mật kinh thiên.

Như vậy.

Hai người tuy đều không phải bản tôn tranh phong, nhưng sức mạnh chiến đấu của họ lại mạnh mẽ như nhau.

Ầm ầm ~ Tiếng vang lớn, lập tức truyền ra.

Tô Mạch vận chuyển Luân Hồi Tử Liên, gia trì mấy đại thần thông, sức mạnh trong cơ thể bùng nổ đến cực hạn.

Còn về Chuẩn Đề, toàn thân bao phủ hắc quang, trong mỗi cử chỉ tay chân, các loại ma đạo thần thông liên tiếp ra chiêu.

Hai người giao chiến trong luân hồi đến mức bất phân thắng bại, hầu như mỗi vài nhịp thở đều có thể giao thủ đến mấy vạn lần.

Nếu không phải luân hồi là không gian đặc thù, thuộc một bộ phận của Hồng Hoang, lại thêm có Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà lão tổ phong tỏa và sức mạnh bản nguyên Huyết Hải trấn áp.

Chỉ riêng cuộc tranh phong của hai chiến lực cấp Hỗn Nguyên đã có thể hủy diệt không gian đó rồi.

Nhưng.

Theo thời gian tranh phong của hai người càng lúc càng lâu.

Tô Mạch tác chiến trên sân nhà nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Dùng lực luân hồi trấn áp, vận chuyển Luân Hồi Tử Liên, thậm chí mở ra Thập Bát Tầng Địa Ngục cùng Lục Đạo Luân Hồi.

Những sức mạnh này hội tụ, nhanh chóng áp chế Chuẩn Đề Ma Đạo một cách mạnh mẽ.

Ầm ầm ầm ~~ Ầm ầm ầm ~~ Ầm ầm ầm ~~ Tiếng vang lớn, không ngừng truyền ra.

Chuẩn Đề bị Tô Mạch cường thế áp đảo, hệt như tái hiện lại cảnh tượng năm xưa.

Hắn điên cuồng gào thét, trong lòng lại cực kỳ uất ức.

Dù sao, trong mắt hắn, mình ít nhất cũng là một ma đạo Thánh Nhân, chiến lực thật sự thậm chí không thua kém bản tôn Thánh Nhân.

Cho nên, ban đầu hắn cho rằng có thể dễ dàng trấn áp Tô Mạch, nhưng không ngờ, ma đạo chi khu cấp Hỗn Nguyên của mình lại không thể áp chế được ngay cả một hóa thân lạc ấn của đối phương.

Uất ức… thật sự uất ức đến cực điểm.

Lúc này, Tô Mạch trong mắt Chuẩn Đề, dường như trời sinh bị khắc chế, hắn liên tục gào thét, điên cuồng phản kích, muốn phá vỡ tất cả.

Nhưng cuối cùng.

Chương 243

Dưới sự trấn áp mạnh mẽ của Luân Hồi Tử Liên, toàn thân sức mạnh ma đạo của Chuẩn Đề lập tức bị oanh kích tan nát.

Tiếp đó, Thập Bát Tầng Địa Ngục xuất hiện dị tượng, hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi ẩn hiện.

Dưới sự trấn áp mạnh mẽ, ngay lập tức liền đánh ma đạo chi khu của Chuẩn Đề vào Thập Bát Tầng Địa Ngục.

"Chuẩn Đề… ta đã từng nói, bất cứ ai chưa được cho phép mà bước vào luân hồi, đều nhất định không tha." "Hôm nay, ta liền cho ngươi nếm thử thế nào là Thập Bát Tầng Địa Ngục, thế nào là Lục Đạo." Âm thanh vừa dứt, ấn ký luân hồi hội tụ quang mang.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Thập Bát Tầng Địa Ngục hoàn toàn được vận chuyển.

Đồng thời, Chuẩn Đề bị trấn áp trong địa ngục bắt đầu từ tầng thứ nhất, chịu đựng sức mạnh của từng tầng địa ngục.

Tầng thứ nhất… Bạt Thiệt… Tầng thứ hai… Tầng thứ ba… Mỗi một tầng, đều chịu đựng một lần.

Ban đầu Tô Mạch tạo ra Thập Bát Tầng Địa Ngục, vốn là mô phỏng địa ngục trong thần thoại mà sáng tạo.

Thực ra, mười tám loại hình phạt khó tưởng tượng đó, căn bản không thể chịu đựng được.

Như vậy.

Sau khi Chuẩn Đề chịu đựng tất cả các hình phạt của Thập Bát Tầng Địa Ngục, ma đạo Hỗn Nguyên chi khu vốn có cũng trở nên ảm đạm.

Nhưng, vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì sau Thập Bát Tầng Địa Ngục, chính là Lục Đạo Luân Hồi.

Đó mới là bí mật cuối cùng của luân hồi.

Hình phạt của Thập Bát Tầng Địa Ngục, là tiêu giảm tội nghiệt, còn Lục Đạo Luân Hồi, trong các truyện thần thoại lại căn cứ vào nghiệp lực kiếp trước để chuyển thế đầu thai.

Nhưng, Tô Mạch với tư cách là người chấp chưởng luân hồi chân chính, tự nhiên có thể thay đổi tất cả.

Vì vậy, sau khi Chuẩn Đề chịu đựng hình phạt của Thập Bát Tầng Địa Ngục, thần sắc Tô Mạch lóe lên.

Lập tức liền vận chuyển sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi, trực tiếp oanh tan nguyên thần ma đạo chi khu của Chuẩn Đề.

Ngay sau đó, Lục Đạo hiện ra.

Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo.

Mỗi một đạo, đều là đạo chuyển thế.

Sau khi thông đạo chuyển thế Lục Đạo hiện ra, Tô Mạch vận chuyển sức mạnh, trực tiếp oanh nát nguyên thần Chuẩn Đề.

Ngay sau đó, hắn giơ tay vung lên, lạc ấn chân linh của ma đạo chi khu Chuẩn Đề bị nắm chặt trong tay.

“Chuẩn Đề… hôm nay, ta liền ném ngươi vào Súc Sinh Đạo, chuyển thế thành một súc sinh không có linh trí.” “Đợi ta giải quyết xong những chuyện còn lại, sẽ xóa bỏ lạc ấn bản tôn của ngươi, để chân linh hợp nhất, làm một súc sinh thật sự.” Giọng Tô Mạch lạnh lẽo truyền ra.

“Không… không thể làm vậy.” “Ta là Thánh Nhân đương thế, có

ma đạo Hỗn Nguyên, nếu ngươi làm vậy, La Hầu, thậm chí Lão Sư cũng sẽ không bỏ qua đâu." "Có lẽ ngươi không biết La Hầu bây giờ đáng sợ đến mức nào, hắn đã thành công đánh thức tồn tại vô địch của thời đại Hung Thú — Thần Nghịch rồi, chỉ cần hắn trở về, tất cả đều phải chết." Cuối cùng, dưới tiếng gào thét của Chuẩn Đề, một bí mật kinh thiên động địa được tiết lộ.

Sau khi Tô Mạch nghe lời đó, lông mày liền nhíu lại.

Cần biết, hắn là người xuyên việt, quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang.

Thời đại Hung Thú đó là thời đại đầu tiên sau khi Bàn Cổ khai sáng Hồng Hoang.

Trong truyện, sau khi Bàn Cổ thân hóa vạn vật, oán niệm ngập trời cùng sát khí của Hỗn Độn Thần Ma từng bị ông chém giết đã tràn vào Hồng Hoang, dung hợp với Bàn Cổ, lông tóc và các bộ phận cơ thể của ông đã diễn hóa ra từng tôn hung thú đáng sợ.

Vì vậy, nếu nói thật, những hung thú này không chỉ là những sinh linh đầu tiên được Bàn Cổ thai nghén, mà còn là do oán niệm và sát khí của ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma diễn hóa thành.

Trong số đó, Hung Thú Chi Vương chính là Thần Nghịch.

Tồn tại này, hội tụ sự bạo ngược, tiềm lực, và sức mạnh vô thượng của ba nghìn Thần Ma.

Có thể xưng là tồn tại vô địch.

Chương 244

Nếu không phải Hung Thú Lượng Kiếp bùng nổ, Thần Nghịch sớm đã hoàn toàn chưởng khống Hồng Hoang rồi.

Ngay lúc này.

Chuẩn Đề nói ra tin tức về Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch, không thể không khiến Tô Mạch chấn kinh.

Nhưng… dù như vậy cũng không có gì đáng sợ.

Bởi vì, chỉ cần bản tôn có thể đặt chân vào tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, thì hoàn toàn có sức mạnh ứng phó mọi thứ.

Ngay lúc này.

Dưới sự chuyển động của tâm tư Tô Mạch, hắn lạnh lùng nhìn lạc ấn chân linh của Chuẩn Đề, lập tức đáp lại.

"Thần Nghịch… Hung Thú Chi Hoàng…" "Thì sao chứ… Bây giờ không phải thời đại đó nữa, dù có hắn, ta cũng không sợ gì cả." "Được rồi, ngươi cũng nên lên đường rồi, hôm nay, ta liền ném ngươi vào Súc Sinh Đạo, rồi vĩnh sinh vĩnh thế đều luân hồi làm súc sinh." Ngay khoảnh khắc âm thanh rơi xuống, Tô Mạch giơ tay vung lên, trực tiếp ném chân linh của ma đạo Chuẩn Đề vào một trong Lục Đạo【Súc Sinh Đạo】.

Ong ~~ Sức mạnh luân hồi… bùng nổ.

Chỉ trong một khoảnh khắc, lạc ấn chân linh của Chuẩn Đề hoàn toàn biến mất.

Cùng lúc đó, tại một địa điểm không xác định trong thế giới Hồng Hoang, một ổ dã thú tương tự heo rừng ở thế hệ sau đã ra đời, trong

đó có một con 'heo rừng', giữa mi tâm của nó lại ngưng tụ một đường vân đen kịt.

"Đáng chết… Chuẩn Đề lại ngay cả một thân phận lạc ấn cũng không cản được…" Tại một địa điểm không xác định nào đó trong Hồng Hoang, La Hầu cảm ứng ma đạo chi khu của Chuẩn Đề vẫn lạc xong, sắc mặt trở nên khó coi.

Nhưng sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên bên ngoài, dưới sự thôi động của ma niệm, âm thanh lại vang lên trong đầu Tiếp Dẫn đang đi chặn Nữ Oa đạo hữu.

"Tô Mạch kia không lâu sau sẽ đi tìm Nữ Oa, nhớ kỹ, dốc toàn lực cũng phải chặn hắn lại, tuyệt đối không được để Nữ Oa rời khỏi Oa Hoàng Cung." Mục đích của La Hầu rất đơn giản.

Cho đến hiện tại, chỉ có Nữ Oa mới có thể đi vào Tử Tiêu Cung để đánh thức Hồng Quân đang trong trạng thái hợp đạo.

Bởi vì, kể từ khi Hồng Quân truyền đạo kết thúc, Tử Tiêu Cung đã ẩn mình vào một nơi không xác định bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Dù sao Hồng Quân cần hợp đạo, nếu Tử Tiêu Cung tồn tại trong hư không Tam Thập Tam Thiên, không chừng sẽ bị người khác quấy rầy.

Chỉ có đệ tử thân truyền dưới trướng, mới có khả năng tìm được khu vực Tử Tiêu Cung, đánh thức Hồng Quân.

Giờ đây Tam Thanh bị vây công, người cuối cùng có thể đánh thức Hồng Quân chỉ có Nữ Oa.

Ngay lúc này.

Tiếp Dẫn sau khi nhận được truyền niệm của La Hầu, liền nhíu mày.

Hắn rất rõ thực lực của sư đệ.

Trừ khu thánh nhân bị phong ấn.

Thì ma đạo chi khu đó cũng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, ban đầu hắn cho rằng có thể dễ dàng ngăn cản một đạo thân phận lạc ấn của Tô Mạch.

Nhưng lại bị trấn áp, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, sau khi La Hầu truyền niệm, Tiếp Dẫn liền nhíu chặt mày.

Cùng lúc đó, trong Luân Hồi.

Thân phận lạc ấn của Tô Mạch sau khi bước ra khỏi Luân Hồi, ánh mắt nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên bên ngoài, trong lòng lại suy tư.

"Trong Luân Hồi, thân phận lạc ấn của ta có thể đấu với cảnh giới Hỗn Nguyên." "Nhưng rời khỏi Luân Hồi sau thì sức mạnh sẽ bị suy yếu." "La Hầu kia đã bày ra cục diện này, chắc chắn cũng sẽ dùng pháp môn huyền diệu che giấu thiên cơ, khiến Nữ Oa khó mà phát giác…" "Và… tên đó sẽ đoán được ta sẽ đi đến Tam Thập Tam Thiên bên ngoài để thông báo cho Nữ Oa, cho nên, ở đó chắc chắn có tồn tại cấp Hỗn Nguyên canh giữ." "Nếu ta đoán không sai, thì mười phần tám chín là tên Tiếp Dẫn đó rồi." "Hơi khó nhằn đây a." Tô Mạch trong lòng suy nghĩ, thân phận lạc ấn đi thì chắc chắn không phải đối thủ, sẽ bị đối phương dễ dàng trấn áp.

Nếu không đi, với thực lực của Tam Thanh, e rằng sẽ không chống đỡ được quá lâu.

Như vậy, trong lòng Tô Mạch vừa động, liền đi nước cờ hiểm, ánh mắt sáng lên.

"Đúng rồi, năm xưa ta từng hứa với Nữ Oa một đoạn nhân quả, để Phục Hy chuyển thế… xóa bỏ kiếp chết của hắn…" "Giờ đây Vu

Yêu Lượng Kiếp dù sao cũng đã bùng nổ hoàn toàn, nếu ta chặn Phục Hy lại, cưỡng ép ném hắn vào Nhân Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi, để hắn chuyển thế thành Nhân Tộc, có mệnh cách Thiên Hoàng, thì Nữ Oa nhất định sẽ tỉnh lại vì huynh trưởng chuyển thế." "Đến lúc đó chắc chắn sẽ phát hiện ra mọi chuyện, rồi đi Tử Tiêu Cung thông báo cho Hồng Quân." Dưới sự chuyển động của tâm tư Tô Mạch, hắn nhanh chóng có được phương án giải quyết.

Với thực lực hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể lặng lẽ chặn Phục Hy lại trong lúc Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ.

Chương 245

Như vậy, Nữ Oa tỉnh lại, dù có bị chặn, nhưng nếu lại xông lên Tam Thập Tam Thiên bên ngoài, tỷ lệ thành công thậm chí sẽ lên đến tám phần.

Đương nhiên… Tô Mạch không cho rằng La Hầu sẽ tự mình ra tay.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản.

Hắn là thủy tổ Ma Đạo, với Hồng Quân là kẻ thù số mệnh.

Nếu hắn ra tay, không cần Nữ Oa giao tiếp với Hồng Quân, tên đó sẽ tỉnh lại.

Vì vậy, Tô Mạch không lo La Hầu tự mình nhập cuộc.

Nhưng, điều duy nhất hắn lo lắng là Hung Thú Chi Hoàng 【Thần Nghịch】 mà Chuẩn Đề đã đề cập trước đó.

Tồn tại này, từng xưng bá Hồng Hoang một thời đại.

Nếu không phải Lượng Kiếp bùng nổ, căn bản không thể biến mất.

Hiện tại, nếu La Hầu kia thật sự đã đánh thức Thần Nghịch, thì mọi chuyện sẽ hơi khó nhằn rồi.

"Ừm… Thần Nghịch là Hung Thú Chi Hoàng, dù La Hầu có đánh thức hắn, nhưng muốn chưởng khống chắc chắn cũng khó." "Hoặc có lẽ, chưa chắc đã thành công, nếu không thì căn bản không cần phiền phức đến vậy, trực tiếp để Thần Nghịch và mấy lão tổ kia vây công Côn Luân, Tam Thanh căn bản không thể kiên trì được bao lâu." Như vậy, sau một hồi suy tư, Tô Mạch lập tức phán đoán ra cục diện hiện tại.

Tiếp đó, thân ảnh hắn lóe lên, nhanh chóng xông về phía chiến trường chính của Vu Yêu Lượng Kiếp ở Bất Chu Sơn.

Ầm ầm ầm ~ Ầm ầm ầm ~ Ầm ầm ầm ~~ Cùng lúc đó.

Cuộc chém giết của hai tộc Vu Yêu cũng càng lúc càng kịch liệt.

Sức mạnh bùng nổ từ hai đại trận cấp Hỗn Nguyên đáng sợ khôn cùng, ngoài Bất Chu Sơn do tích lương của Bàn Cổ diễn hóa ra, thì những nơi khác gần như đều bị đánh nát.

Đồng thời, hai chủng tộc đỉnh phong càng thương vong vô số, tiên huyết của họ thậm chí nhuộm đỏ phạm vi hàng trăm triệu dặm.

Tình hình chiến đấu, có thể nói là thảm liệt đến cực điểm.

Một ngày nọ… Trong lúc hai tộc đang liều mạng chém giết, một đạo độn mang từ cực xa bắn tới.

Không lâu sau, Tô Mạch hiện thân trên bầu trời, dưới sự bao phủ của thần niệm, nhanh chóng khóa chặt lên người Phục Hy đang điên cuồng chém giết với Vu Tộc.

"Phục Hy… ta hôm nay cắt đứt một đoạn nhân quả với Nữ Oa Thánh Nhân, mang ngươi bước vào luân hồi, giải trừ kiếp chết, không, còn đợi đến khi nào nữa?" Thần niệm của Tô Mạch tuôn ra, lập tức truyền âm cho Phục Hy.

Còn về Phục Hy, sau khi nghe âm thanh, trên mặt lại lộ ra một tia cười khổ.

Thực ra.

Bản thân Phục Hy tinh thông đạo thôi diễn, là một đại năng.

Trước đó do nguyên nhân Vu Yêu Lượng Kiếp, mệnh số của những người ứng kiếp đã che mờ thiên cơ.

Giờ đây Vu Yêu Lượng Kiếp hoàn toàn bùng nổ, với tư cách là

Yêu Tộc Hy Hoàng, theo hai vị Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chinh phạt Vu Tộc, hắn lại dần dần động tất được một tia thiên cơ.

Cũng chính lúc này, hắn biết được mệnh số của mình, sẽ vẫn lạc trong Vu Yêu Lượng Kiếp.

Nhưng… hắn đã nhập kiếp, căn bản không còn chỗ để vãn hồi, cho nên, cũng chỉ có thể theo đại quân Yêu Tộc áp chế Vu Tộc, điên cuồng chém giết.

Nhưng… khi Tô Mạch xuất hiện trên không chiến trường, và sau khi truyền âm, trong mắt hắn tinh mang lóe lên, lại dấy lên một tia hy vọng.

"Tô Mạch đạo hữu, ngươi thật sự có thể giải kiếp chết của ta sao?" "Cần biết, đây là mệnh số của ta, nếu người ngoài nhúng tay vào, nhất định sẽ thay đổi đại thế Hồng Hoang." Phục Hy lập tức truyền âm đáp lại một câu.

"Ừm, ta là chủ của luân hồi, tự nhiên có thể làm được." "Chỉ cần ngươi làm theo những gì ta nói, ta có thể đảm bảo, ngươi có thể mang theo túc tuệ chuyển thế, đến lúc đó tự nhiên sẽ không ngừng nhân quả với Nữ Oa Thánh Nhân, nếu được, bây giờ thừa lúc Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chưa phát giác ra thì nhanh chóng rời đi cùng ta." Tô Mạch lại lần nữa truyền âm.

Thực ra, tuy hắn đã giáng lâm nơi này, nhưng lại ẩn giấu khí tức của mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì sau khi thân phận lạc ấn của hắn rời khỏi luân hồi thì không có chiến lực cấp Hỗn Nguyên.

Tiên thiên đại trận của hai tộc Vu Yêu, bất luận là Chu Thiên Tinh Đấu hay Đô Thiên Thần Sát, đều là tầng thứ Hỗn Nguyên cấp.

Chương 246

Nếu bị để mắt tới, dù có thể thoát thân, cũng sẽ gặp phiền phức.

Ngay lúc này.

Phục Hy nghe giọng Tô Mạch xong, thần niệm quét qua chiến trường, cuối cùng trong lòng ngoan độc, liền lẩn về phía Tô Mạch.

Ong ~~ Tiếp đó, một đạo hắc quang bay lên, Tô Mạch ngay khoảnh khắc Phục Hy tiếp cận, liền trực tiếp mở ra thông đạo luân hồi.

Hai đạo độn mang lóe lên, cuối cùng bước vào trong đó.

Sau khi hai đạo thân ảnh lẩn vào luân hồi.

Nhanh chóng, Tô Mạch liền nhìn về phía Phục Hy.

"Người ứng kiếp vốn dĩ sau khi vẫn lạc chỉ có lạc ấn chân linh chuyển thế, có mê hoặc trong thai mà tồn tại, tất cả nhân quả từng có sẽ vì thế mà bị cắt đứt." "Nhưng ta đã từng nợ Nữ Oa Thánh Nhân một đoạn nhân quả, hứa sẽ để ngươi mang theo túc tuệ chuyển thế làm người, và kế thừa mệnh số thiên định vốn có…" "Hiện tại, đi đi." Trong khoảnh khắc, ngay lúc âm thanh của Tô Mạch rơi xuống, Lục Đạo Luân Hồi lập tức hiện ra trước người Phục Hy.

Trong đó, chỉ có Nhân Đạo tỏa sáng, mở ra lực chuyển thế.

"Đa tạ Tô Mạch đạo hữu, như vậy, ta xin đi đây." Phục Hy không chút hàm hồ, sau khi gật đầu với Tô Mạch, liền trực tiếp dùng yêu khu cấp Chuẩn Thánh bước vào Nhân Đạo Luân Hồi.

Ong ~~ Chỉ trong một khoảnh khắc, lực luân hồi đáng sợ vận chuyển, toàn bộ gia trì lên người Phục Hy.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng diễn hóa ra thân người đầu rắn, dưới sự gia trì của luân hồi chậm rãi biến mất.

Cùng lúc đó.

Nhân Tộc – bờ Đông Hải.

Một phu nhân sắp lâm bồn, trên bầu trời nhanh chóng tỏa sáng.

Dường như được Hồng Hoang quy tắc nhận đồng, tường thụy bao phủ, một hư ảnh thân người đầu rắn nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng chiếu rọi lên bụng của vị phu nhân Nhân Tộc kia.

Oa ~~ Nhanh chóng, một tiếng trẻ sơ sinh khóc liền truyền ra.

Cũng chính trong ngày này, Thiên Hoàng Phục Hy giáng thế, mang theo túc tuệ và căn nguyên của Tiên Thiên thần thai từng có mà chuyển thế, khí vận Nhân Tộc tăng vọt.

Cùng lúc đó, trong Oa Hoàng Cung bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Nữ Oa vốn bị che giấu thiên cơ, đang trong tịch diệt nhập định, đột nhiên trong lòng có cảm giác, liền bỗng nhiên mở đôi mắt đẹp.

Tiếp đó, nàng vận chuyển thánh mục nhìn về phía bờ Đông Hải, dưới sự xuyên thấu hư không nhìn thấy tường vân tràn ngập trên không tổ địa Nhân Tộc, một thân ảnh người đầu rắn mãi không tan, trong lòng lại vui mừng.

"Huynh trưởng đã chuyển thế, mệnh Thiên Hoàng Nhân Tộc… ân, Tô Mạch đạo hữu thật có lòng." Lúc này, trái tim treo lơ lửng của Nữ Oa cuối cùng cũng hạ xuống.

Nhưng, ngay khi ý niệm đó vừa rơi xuống, chuẩn bị bước ra khỏi Oa Hoàng Cung đi đến địa giới Luân Hồi để cảm tạ Tô Mạch, lông mày nàng lại đột nhiên nhíu chặt.

“Ừm, không đúng, ngoài đạo trường của ta có trận pháp phong tỏa, có khí tức cấp Hỗn Nguyên, Tiếp Dẫn… ở đây sao?” Nữ Oa trong lòng chấn động, cảm thấy rất không ổn.

Sau khi thôi diễn một phen, sắc mặt nàng lập tức biến đổi.

Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ, Tam Thanh ở Côn Luân bị vây khốn.

Dưới sự thôi diễn, đủ loại huyền diệu dâng lên trong lòng, Nữ Oa nhanh chóng động tất được mọi chuyện.

“Thì ra Tô Mạch đạo hữu biết Tiếp Dẫn sẽ dùng nhân quả chuyển thế của huynh trưởng ta để đánh thức ta.” “La Hầu kia thật là to gan, dám dụ hoặc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề công kích Côn Luân… Hừ, đã như vậy, ta liền đi Tử Tiêu Cung thông báo cho Lão Sư.” Trong nháy mắt, thần sắc Nữ Oa lóe lên, chứng đạo chi bảo lập tức tỏa sáng, trực tiếp phá vỡ đại trận mà Tiếp Dẫn đã bố trí bên ngoài Oa Hoàng Cung.

Ngay sau đó, một thân ảnh mỹ lệ xuất hiện bên ngoài đạo trường.

Ngay lúc này.

Thấy Nữ Oa hiện thân, trên mặt Tiếp Dẫn lại lộ ra một nụ cười.

“Nữ Oa sư muội, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi a.” “Chắc là đã hiểu rõ cục diện hiện tại rồi nhỉ.” “Tam Thanh sư huynh bị vây khốn, ở thế hạ phong, ngày thất bại cũng sẽ không còn xa nữa.” “Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu Tộc có ba chủng tộc đỉnh phong từng trợ giúp, đã thể hiện thế áp đảo đối với Vu Tộc, sẽ nhanh chóng tiêu diệt Vu Tộc.” “Cho nên, đại thế Huyền Môn đã qua, dù Lão Sư hợp đạo thành công, cũng sẽ không phải đối thủ của Ma Đạo.” “Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ở lại đây đi, đợi khi cuộc chiến Đạo Ma thực sự kết thúc, ma lâm Hồng Hoang, đến lúc đó không chừng La Hầu đạo hữu sẽ ban cho ngươi điều ngươi muốn.” Tiếp Dẫn lập tức mở lời.

“Hừ, dám phản bội Huyền Môn, cùng La Hầu mưu hại Lão Sư.” “Đã như vậy, ta cũng không cần cố kỵ gì nữa.” Nữ Oa quát lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp xông về phía Tiếp Dẫn.

Chương 247

Hai người đều là cường giả cấp Hỗn Nguyên, vừa ra tay, sức mạnh của họ liền chấn động toàn bộ hư không Tam Thập Tam Thiên.

Ầm ầm ~~ Tiếng vang lớn, lập tức truyền ra, từ trên xuống dưới, nhanh chóng lan tràn khắp Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, Tô Mạch vừa đưa Phục Hy chuyển thế xong, cảm ứng thấy ba động chiến đấu cấp Hỗn Nguyên truyền đến từ Tam Thập Tam Thiên bên ngoài, trên mặt lại lộ ra thần sắc như trút được gánh nặng.

"Nữ Oa cuối cùng cũng tỉnh rồi." "Hiện tại, thân phận lạc ấn của ta cũng nên đi làm chuyện cuối cùng." Tô Mạch ánh mắt ngưng tụ nhìn Tam Thập Tam Thiên bên ngoài, trong nháy mắt, trực tiếp xé rách luân hồi, điều khiển Luân Hồi Tử Liên xông lên.

"Nữ Oa đạo hữu… thân phận lạc ấn của ta có thể chặn tên ngốc kia trong chốc lát, nơi này giao cho ta rồi, mau đi Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ đi." Âm thanh vừa xuất hiện, chỉ thấy trên đỉnh đầu Tiếp Dẫn, nhanh chóng ngưng tụ ra một đạo vòng xoáy luân hồi.

Ngay sau đó, Tô Mạch chân đạp Luân Hồi Tử Liên, giơ tay liền đánh ra một đạo lực luân hồi về phía Tiếp Dẫn.

Nơi này tuy không ở trong Địa Đạo Luân Hồi, Tô Mạch không có chiến lực cấp Hỗn Nguyên.

Nhưng… thân phận lạc ấn có Luân Hồi Tử Liên gia trì, lại đạt đến cấp độ biên duyên Hỗn Nguyên.

Cũng chính vì vậy, lợi dụng Tử Liên, tạm thời kiềm chế Tiếp Dẫn là có thể làm được.

Với tốc độ của Nữ Oa, dù chỉ trong chốc lát, cũng có thể lẩn đi một khoảng cách rất xa.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc Tô Mạch xuất hiện, Nữ Oa lập tức tâm lĩnh thần hội, trực tiếp hóa thành hồng quang biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó.

Tiếng vang lớn truyền ra… Tiếp Dẫn bị Tô Mạch chặn lại, lập tức phát ra âm thanh phẫn nộ.

"Tô Mạch, Ma Lâm Hồng Hoang không thể ngăn cản, hiện giờ không chỉ mấy vị lão tổ năm xưa đã tỉnh lại, mà ngay cả Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch cũng đã tỉnh.

Nếu ngươi thức thời, tốt nhất nên rút lui, nếu không, dù bản tôn ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể cản được sức mạnh của chúng ta." Tiếp Dẫn lập tức quát lạnh.

"Ha ha, thì sao chứ, ta vì sao phải ngăn cản?" "Đạo Ma là kẻ thù số mệnh, chỉ cần Đạo Tổ tỉnh lại, tự nhiên sẽ không bỏ qua." Tô Mạch thờ ơ.

Bản tôn của hắn đang ở giai đoạn quan trọng nhất của việc tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công trên Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Chuyển Thứ Tám.

Đến lúc đó, dưới sự gia trì của tất cả sức mạnh, hoàn toàn có thể đặt chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La chân chính, cũng là chiến lực cấp Thiên Đạo.

Vì vậy, việc tổn thất một tôn thân phận lạc ấn căn bản không đáng kể.

Không chỉ vậy… nếu Hồng Quân bị đánh thức, dù có hợp đạo thành công, nhưng dưới sự ảnh hưởng của nguyên thần Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ký thác trong Thiên Đạo, việc hợp đạo cũng không phải

chân chính viên mãn.

Vì vậy, sức mạnh tầng thứ Thiên Đạo chắc chắn sẽ có chỗ khiếm khuyết.

Lại thêm cuộc chiến Đạo Ma lần này, cực kỳ có khả năng lưỡng bại câu thương, đến lúc đó, ai sẽ là người duy nhất độc bá Hồng Hoang thì thật không chắc.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau… Thực ra, Tô Mạch bố cục lâu như vậy, đây mới là mục đích thật sự.

Ầm ~~ Tiếng vang lớn truyền ra.

Tô Mạch dùng thân phận lạc ấn chặn Tiếp Dẫn, sức mạnh hai người không cùng một tầng thứ, nhanh chóng bị trấn áp.

Nhưng, sức mạnh tầng thứ Hỗn Nguyên trong nháy mắt biến hóa khôn lường.

Tô Mạch chỉ hơi ngăn cản Tiếp Dẫn trong chốc lát, lúc này Nữ Oa đã xuất hiện tại khu vực Tử Tiêu Cung sâu bên ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Lúc này.

Tiếp Dẫn cảm ứng được mọi chuyện xong, thần sắc đột nhiên trở nên dữ tợn.

"Tô Mạch, ngươi thật sự đáng chết a." Dưới một tiếng gầm giận dữ, Tiếp Dẫn vận chuyển Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trực tiếp oanh sát Tô Mạch.

Nhanh chóng, Luân Hồi Tử Liên tỏa sáng, hai luồng sức mạnh trực tiếp va chạm vào nhau.

Chỉ thấy thân phận lạc ấn đứng trên Luân Hồi Tử Liên cuối cùng cũng bắt đầu tan rã.

“Tiếp Dẫn, không kịp rồi.” “Hừ, hôm nay ngươi chém thân phận lạc ấn của ta, đợi bản tôn ta thân lâm, thì chờ chết đi.” Khu lạc ấn đang tan rã mang theo một nụ cười lạnh, sau khi âm thanh truyền ra, Luân Hồi Tử Liên lại dưới sự tiếp dẫn của lực luân hồi trực tiếp lẩn vào trong luân hồi.

Chương 248

Phanh ~ Khoảnh khắc đó, thân phận lạc ấn của Tô Mạch cuối cùng cũng hoàn toàn tan rã.

Cùng lúc đó, cũng chính khoảnh khắc thân phận lạc ấn biến mất.

Trong Tử Tiêu Cung, một cỗ ý chí đáng sợ đến cực điểm chậm rãi tỉnh lại.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề… các ngươi dám phản bội Huyền Môn của ta, tìm cái chết." "Ta… Hồng Quân, nay công đức viên mãn, dùng thân… hợp đạo." Trong nháy mắt, ba động ý chí vĩ đại nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Chỉ thấy trên bầu trời, cái ngưng tụ không còn là Thiên Đạo Chi Nhãn, mà là thân thể Hồng Quân ngưng tụ từ ý chí Thiên Đạo.

Cảnh giới Thiên Đạo… nhanh chóng như vậy.

Cùng lúc đó… tại một góc nào đó của Hồng Hoang, La Hầu sau khi nhìn thấy mọi chuyện, liền nhíu mày.

"Đáng chết, thật sự để biến số đó thành công rồi." "Nhưng, dù có tỉnh lại thì sao chứ, trong Thiên Đạo, hai đạo Hồng Mông Tử Khí đã bị ta ô uế, dù có hợp đạo, cũng tối đa chỉ có thể phát huy chín tầng sức mạnh của cảnh giới Thiên Đạo, trừ khi có thể dung nhập luân hồi vào Thiên Đạo, bù đắp khuyết điểm của bản thân, nếu không… cuộc chiến này, hươu chết về tay ai thì thật chưa biết." Kế hoạch của La Hầu tuy bị Tô Mạch làm loạn, nhưng hắn vẫn nắm giữ đại cục.

Bởi vì, hắn đã đánh thức Hung Thú Chi Hoàng năm xưa.

Tồn tại vô địch đó có thể do oán niệm của ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma hội tụ thành, thời kỳ đỉnh phong sức mạnh vô hạn tiếp cận

tầng thứ Thiên Đạo.

Nếu không phải lúc đó Bàn Cổ mới vẫn lạc không lâu, sức mạnh ý chí cũng không tiêu tán nhiều, thì căn bản không thể vì Hung Thú Lượng Kiếp mà vẫn lạc.

Ngay lúc này.

La Hầu đánh thức hắn, cùng Hồng Quân cảnh giới Thiên Đạo tranh phong, lại vừa đúng lúc.

Nhưng, điều duy nhất cần chú ý là Tô Mạch.

Kẻ này trong mắt La Hầu là một biến số lớn, bản thân hắn đã là tầng Hỗn Nguyên.

Nếu lại gia trì lực luân hồi, hoàn toàn có thể đạt đến chiến lực Bán Bộ Thiên Đạo.

Cho nên… nếu hắn tham gia, cuộc chiến Đạo Ma lần này thật sự khó lường.

Thực ra.

La Hầu không cho rằng Tô Mạch có nội tình để xung kích cảnh giới Thiên Đạo.

Dù sao tầng thứ đó thuộc về tầng thứ Hỗn Độn Thần Ma chân chính, trong toàn bộ Hồng Hoang, điều kiện để thăng cấp quá hạn chế.

Thứ nhất, chính là lấy thân hợp đạo, như Hồng Quân vậy mà trở thành Thiên Đạo.

Thứ hai, giống như Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch năm xưa, hội tụ oán niệm của ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma mà sinh ra.

Nhưng dù là Thần Nghịch, cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến trạng thái cảnh giới Thiên Đạo mà thôi, năm xưa bị dư uy của Bàn Cổ áp chế, cuối cùng vẫn lạc trong Hung Thú Lượng Kiếp.

Vì vậy, hiện tại dù đánh thức hắn, thì trạng thái mạnh nhất của Thần Nghịch cũng không bằng sức mạnh Thiên Đạo của Hồng Quân hiện tại bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ô uế.

Chính vì vậy, La Hầu mới kiêng kỵ Tô Mạch.

Chỉ cần hắn không ra tay, mọi chuyện đều ổn.

"Ừm, xem ra, ta có cần thiết phải tự mình đến luân hồi một phen." Trong khoảnh khắc, thân ảnh La Hầu lóe lên, liền xé rách hư không, mở ra cánh cửa thông đến luân hồi.

Cùng lúc đó.

Hồng Quân sau khi tỉnh lại, lại lần đầu tiên cảm ứng được nguyên thần của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ký thác trong Thiên Đạo mang theo sức mạnh ma đạo.

Chỉ trong một khoảnh khắc, ông ta đột nhiên đại nộ.

Nhưng… do lạc ấn nguyên thần của hai người đã hoàn toàn dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, hiện tại muốn loại bỏ thì không thể.

Trừ khi, tách hai đạo Hồng Mông Tử Khí thuộc về Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ra khỏi Thiên Đạo thì mới được.

Nhưng như vậy, Thiên Đạo thiếu hai đạo Hồng Mông Tử Khí vẫn không viên mãn, thậm chí còn yếu hơn trạng thái hiện tại một chút.

Chương 249

Vì vậy… sau một tiếng phẫn nộ truyền ra, Hồng Quân chỉ có thể vận dụng sức mạnh Thiên Đạo phong ấn hoàn toàn lạc ấn nguyên thần của hai người, chỉ đợi sau khi mọi chuyện giải quyết xong sẽ từ từ luyện hóa.

Có thể thấy, lần này Hồng Quân thật sự bị ảnh hưởng, dù có thành công lấy thân hợp đạo, thăng cấp cảnh giới Thiên Đạo.

Nhưng sức mạnh có thể phát huy lại chỉ có chín tầng của cảnh giới Thiên Đạo.

Ngay lúc này.

Vận chuyển Thiên Đạo Chi Nhãn, nhìn về thế giới Hồng Hoang.

Dưới Bất Chu Sơn, trong chiến trường Vu Yêu, Vu Tộc toàn diện bị áp chế, thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Điều càng khiến ông ta phẫn nộ, là trong Côn Luân Sơn, mấy luồng sức mạnh cấp Hỗn Nguyên đang điên cuồng chém giết, Tam Thanh dù có dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo đối địch, nhưng đối mặt lại là năm vị cường giả cấp Hỗn Nguyên a.

Và khí tức của những cường giả này Hồng Quân không thể quen thuộc hơn được nữa.

Bởi vì chính là những vị lão tổ năm xưa trong cuộc chiến Đạo Ma bị lừa gạt cùng nhau đối phó Ma Tổ La Hầu.

Thực ra, đến bây giờ, Hồng Quân đã hiểu ý đồ của La Hầu rồi.

Cuộc chiến Đạo Ma lần này, lợi dụng Yêu Tộc tiêu diệt Vu Tộc, sau đó hạ gục Tam Thanh.

Tương đương với việc chưởng khống huyết mạch chân chính của Bàn Cổ, dù sao bất luận là Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc, hay Tam Thanh, đều có mối liên hệ trực tiếp với hậu duệ của Bàn Cổ.

Chỉ cần đoạt lấy lạc ấn, hoàn toàn có thể thay thế để chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang.

"Đáng chết… Trong Hồng Hoang, trừ ta ra, tuyệt đối không cho phép chấp niệm chuyển thế của Thần Ma xuất hiện… tất cả đều phải chết." Trong nháy mắt, Hồng Quân liền mang sức mạnh cảnh giới Thiên Đạo xông về phía Côn Luân Thánh Địa.

Cùng lúc đó… ngay khoảnh khắc Hồng Quân xông về phía Côn Luân, trong Hồng Hoang, tại một nơi Vạn Kiếp Chi Địa đột nhiên dâng lên một cỗ khí tức đáng sợ.

Dưới sự kích động của ba động sức mạnh, thậm chí không kém hơn cảnh giới Thiên Đạo của Hồng Quân hiện tại.

"Ta… Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch, hôm nay tái lâm Hồng Hoang, Thiên Đạo Hồng Quân, mau chết đi cho ta." Tiếng gầm lớn lập tức truyền ra, chỉ thấy một con hung thú vô hình vô tướng xông thẳng lên trời, cường thế tấn công vào thân thể Thiên Đạo Hồng Quân.

Ầm ~~ Hai luồng sức mạnh cấp Thiên Đạo va chạm vào nhau.

Chỉ trong một khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang dường như sắp bị xé nát, vạn vật tịch diệt, đại địa vỡ vụn.

Thậm chí, trung tâm nơi sức mạnh bùng nổ, đều bị đánh thành một mảnh hư vô.

Cũng chính khoảnh khắc Hung Thú Chi Hoàng tấn công Hồng Quân, trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Một tồn tại vô địch trên người lập tức tỏa ra vô lượng quang mang.

Tô Mạch dùng sức mạnh gia tốc thời gian vạn lần, chìm đắm ba ngàn vạn năm.

Đến một ngày, cuối cùng cũng đột phá gông xiềng, Cửu Chuyển Nguyên Công, trong nháy mắt đột phá như Chuyển Thứ Tám.

Ầm ~~ Dưới sự bùng nổ của khí tức, nhục thân, nguyên thần, ý chí và sức mạnh quy về một mối.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên -- đột phá trong nháy mắt.

Hỗn Nguyên Vô Cực, đã siêu việt khỏi hệ thống Hồng Hoang.

Sức mạnh mạnh nhất hiện tại đã biết chính là Thiên Đạo, quy tắc Thiên Đạo viên mãn, Hồng Mông Tử Khí chỉ chiếm bốn mươi chín đạo mới đạt đến cực hạn.

Hồng Quân lấy thân hợp đạo, là cường giả ở tầng thứ này.

Nếu năm mươi đạo Hồng Mông Tử Khí thật sự viên mãn, Thiên Đạo sẽ siêu việt tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Bởi vì Bàn Cổ năm xưa đạt đến trạng thái mạnh nhất, Bán Bộ Hồng Mông.

Nhưng, giờ đây đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã bị Tô Mạch dung nhập vào Ngộ Đạo Trà Thụ, và kết hợp với khí vận Nhân Tộc.

Hồng Quân muốn hoàn toàn viên mãn, thì lại không thể.

Chương 250

Thực ra.

Trong quỹ tích thần thoại vốn có, Hồng Quân tính toán mọi chuyện, từ từ xâm chiếm Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, xóa bỏ dấu vết tồn tại của Bàn Cổ cũng chính là nguyên nhân này.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể tự mình chưởng khống Đạo Quả của Bàn Cổ, xung kích tầng thứ Bán Bộ Hồng Mông.

La Hầu khác với Hồng Quân.

Hắn là hóa thân Ma Đạo, tự nhiên sẽ không giống Hồng Quân mà từ từ xâm chiếm.

Một khi để hắn hoàn toàn chưởng khống Hồng Hoang, nếu trực tiếp hiến tế, Đạo Quả của Bàn Cổ vẫn sẽ rơi vào tay hắn.

Chính vì vậy, mới có cuộc chiến Đạo Ma xuất hiện.

Ngay lúc này.

Tô Mạch đã thành công thăng cấp tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Không chỉ sở hữu bốn tầng khí vận Nhân Tộc, ngay cả luân hồi cũng bị hắn chấp chưởng.

Cũng chính vì vậy, bất luận Hồng Quân, hay La Hầu, bên nào muốn chiếm cứ Đạo Quả của Bàn Cổ, đều không thể tránh khỏi Tô Mạch.

Cục diện hiện tại tuy là cuộc chiến Đạo Ma.

Nhưng Tô Mạch tin rằng, hai tên kia sẽ sớm phản ứng lại.

Dù sao, trước đó vì chưa thăng cấp Hỗn Nguyên Vô Cực, đối thủ

lớn nhất của hai người tự nhiên là đối phương.

Hiện tại đã thăng cấp rồi, hắn mới là mối uy hiếp lớn nhất đối với họ.

"Ừm, chỉ mong hai tên đó lưỡng bại câu thương, ta tiện đi trước một bước cứu Tam Thanh mới được, nếu không đợi bọn họ phản ứng, chắc chắn sẽ sinh ra vô vàn biến số." Tiếp đó, ý niệm Tô Mạch vừa động, trực tiếp hóa thành độn mang bay về phía Côn Luân Thánh Địa.

Không lâu sau… bên ngoài Côn Luân Thánh Địa.

Ầm ~~ Ầm ~~ Ầm ầm ầm ~~ Cùng với ba động sức mạnh cấp Hỗn Nguyên không ngừng bùng nổ, toàn bộ Côn Luân Thánh Địa, dường như hoàn toàn bị lật tung.

Xung quanh, hiện ra từng mảnh hư vô, vô số sinh linh vẫn lạc, khí kiếp nạn càng điên cuồng bùng nổ.

Lúc này, chỉ thấy Thái Cực Đồ tỏa sáng, trấn áp hư không, Lão Tử một mình đối phó với hai tôn tồn tại cấp Hỗn Nguyên, tuy tạm thời vô sự, nhưng lại rơi vào hạ phong.

Còn về Thông Thiên Giáo Chủ, lại bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, kéo hai đại tồn tại cấp Hỗn Nguyên khác vào trong đó.

Không thể không nói.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy có sức mạnh không thể phá vỡ nếu không phải Tứ Thánh.

Nhưng đừng quên chủ nhân từng có của nó là La Hầu.

Vì vậy, tuy kiện hung sát chí bảo này đã bị Thông Thiên luyện hóa hoàn toàn, nhưng rốt cuộc vẫn còn hậu môn.

Lần này những kẻ vây công Côn Luân đều là người của La Hầu,

cho nên… dù Tru Tiên Kiếm Trận có mạnh đến đâu, rốt cuộc cũng không có sức mạnh để địch lại bốn đại Hỗn Nguyên.

Miễn cưỡng đối phó hai người đã là cực hạn rồi, khắp nơi đều rơi vào hạ phong.

Ngược lại Nguyên Thủy, lúc này trong Tam Thanh, người nhẹ nhàng nhất chỉ có hắn.

Cầm Bàn Cổ Phiên cùng Càn Khôn lão tổ chém giết, hai người đánh nhau khó phân thắng bại.

Theo thời gian trôi đi, Nguyên Thủy lại dần dần chiếm thế thượng phong.

Nhưng dù vậy.

Áp lực từ Lão Tử và Thông Thiên lại khiến trong lòng hắn vạn phần lo lắng.

Bởi vì, nếu hai người đó thất bại, thì thật sự không còn hy vọng nữa.

Chương 251

Không thể không nói.

Tam Thanh tuy nguyên thần ký thác trong Thiên Đạo, nhưng… La Hầu lại đã sớm tính toán được.

Lợi dụng sức mạnh của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sớm đã che mờ mọi thứ.

Khiến Tam Thanh căn bản không thể vận dụng quá nhiều sức mạnh Thiên Đạo để khôi phục thương thế.

Vì vậy, theo thời gian trôi đi.

Tam Thanh lại thật sự ở thời khắc nguy hiểm.

"Hừ… Tam Thanh, buông bỏ kháng cự đi, nhượng lại lạc ấn nguyên thần Bàn Cổ, chúng ta có thể giữ lại một tia lạc ấn của các ngươi, không chừng sau này có thể trọng tu trở lại." Âm Dương lão tổ lập tức mở lời.

"Hừ… Vọng tưởng." "Đợi Sư Tôn của ta hợp đạo hoàn tất, đợi đến lúc các ngươi thân tử đạo tiêu." Lão Tử lập tức phản bác một câu.

"Ha ha, hợp đạo sao?

Thì sao chứ?" "Chẳng lẽ ngươi không cảm ứng được Thiên Đạo đã phục tô sao?

Nói thật cho các ngươi biết, Hồng Quân thực ra đã tỉnh lại, nhưng hiện tại không thể ra tay cứu các ngươi, bởi vì… ông ta hiện tại đang chém giết với một tồn tại cùng tầng thứ." Âm Dương lão tổ lại lần nữa mở lời.

“Cùng tầng thứ tồn tại, rốt cuộc là ai?” Sắc mặt Lão Tử đại biến.

“Tự nhiên là Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch năm xưa rồi, hắn đã phục tô, Hồng Quân muốn hạ gục hắn, căn bản không thể trong vòng ngàn vạn năm.” “Chỉ cần chúng ta có thể trấn áp các ngươi, cộng thêm Yêu Tộc trấn áp Vu Tộc, Đạo Quả do Bàn Cổ lưu lại thật sự sẽ rơi vào tay chúng ta.” “Đến lúc đó, trong Hồng Hoang, ai còn có thể kháng cự chúng ta?” Âm Dương lão tổ lạnh lùng đáp lại.

“Không thể nào, không thể nào.” “Dù Hung Thú Chi Hoàng phục sinh thì sao chứ?

Sư Tôn của ta là cảnh giới Thiên Đạo, tuyệt đối đáng bất trụ đích.” Lúc này, Lão Tử lại lần nữa đáp lời.

“Có thể hay không, đợi lát nữa sẽ biết.” “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đi chết đi, luyện hóa các ngươi xong, nhiệm vụ của chúng ta cũng hoàn thành.” Âm thanh vừa dứt, năm đại Hỗn Nguyên lại lần nữa bùng nổ, hoàn toàn vận chuyển sức mạnh bản nguyên Đại Đạo mà họ chấp chưởng ra.

Cùng lúc đó… “Gan không nhỏ a, Tam Thanh là sư môn của ta, sao dung cho các ngươi phóng tứ.” “Hôm nay đã đến đây rồi, một kẻ cũng đừng chạy, tất cả đều bị ta trấn áp.” Đột nhiên.

Trên bầu trời, một cỗ lực lượng đáng sợ hiện ra từ hư không.

Ngay sau đó, sức mạnh Ngũ Hành bùng nổ, phá vỡ mọi thứ.

Tô Mạch mang theo lực Hỗn Nguyên Vô Cực cường thế áp đảo.

Ầm ~~ Tiếng vang lớn, lập tức truyền ra.

Lúc này, chỉ bằng một kích lực, liền trực tiếp đánh nát sức mạnh của năm đại lão tổ.

Ngay sau đó, dưới sự bao phủ của Ngũ Hành Lĩnh Địa, năm đại

lão tổ cấp Hỗn Nguyên lần lượt bị cấm cố trong đó.

"…Tô Mạch, sao lại xuất hiện ở đây." "Đáng chết, sức mạnh, Hỗn Độn Ma Thần… đã đột phá rồi." "La Hầu lừa ta a, Tô Mạch rõ ràng đã đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, cùng ta trừ Hồng Quân ra không thể có ai đột phá." Sắc mặt năm đại lão tổ Hỗn Nguyên đại biến, lần lượt vận chuyển sức mạnh để chống đỡ Tô Mạch.

Ngay lúc này.

Thấy Tô Mạch mang theo vĩ lực vô thượng giáng lâm Côn Luân, sắc mặt Tam Thanh liền vui mừng.

Đặc biệt là Lão Tử, trên người tỏa sáng, vận chuyển Thái Cực Đồ lập tức đột phá phòng ngự của hai đại Hỗn Nguyên lão tổ, xuất hiện trước người Tô Mạch.

"Sức mạnh… đồ nhi chẳng lẽ đã đột phá rồi sao?" Lại gần Tô Mạch, cảm thụ ba động sức mạnh siêu việt cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia, trong lòng Lão Tử lập tức dâng lên sóng lớn ngập trời.

Dù sao, ông là Thánh Nhân, hiểu rõ Hỗn Nguyên đã là cực hạn của Hồng Hoang.

Cảnh giới trên Hỗn Nguyên, cũng chỉ có Thiên Đạo mới có thể sở hữu.

Trong Hồng Hoang, trừ Hồng Quân, cùng với Hung Thú Chi Hoàng năm xưa, căn bản không có ai có thể đặt chân vào một lĩnh vực như vậy.

Thực ra, trong mắt Lão Tử, dù Tô Mạch có mạnh đến đâu, thậm chí ban đầu dưới sự trợ giúp của lực luân hồi có thể đạt đến tầng thứ Bán Bộ Thiên Đạo, nhưng cũng không thể phá vỡ gông xiềng Hồng Hoang mà xung kích tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Đó là do quy tắc Hồng Hoang khóa chặt, không ai có thể phá vỡ.

Chương 252

Nhưng hiện tại, lại cảm thụ được trên người Tô Mạch một loại ba động sức mạnh tầng thứ sinh mệnh khác, thật đáng sợ.

Bởi vì, Hỗn Nguyên… là cực hạn của Hồng Hoang.

Hỗn Nguyên Vô Cực, chính là tầng thứ Hỗn Độn Đại Đạo, cũng là cảnh giới của Hỗn Độn Thần Ma năm xưa.

Loại sức mạnh này, trừ Thiên Đạo ra, toàn bộ quy tắc Hồng Hoang không cho phép tồn tại một tầng thứ Đại Đạo nào nữa.

Dù là Hung Thú Chi Hoàng năm xưa, mượn oán niệm của ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, cuối cùng cũng có kết cục thân tử đạo tiêu.

Chính vì vậy, Lão Tử trong lúc kinh ngạc, trong lòng lại ẩn ẩn lo lắng cho Tô Mạch.

Cùng lúc đó… Nguyên Thủy, Thông Thiên hai người cũng nhanh chóng phá vỡ phong tỏa của các Hỗn Nguyên lão tổ, hội hợp với Tô Mạch.

Tương tự, sau khi cảm thụ ba động sức mạnh trên người Tô Mạch, trên mặt hai người kinh ngạc đến cực điểm, cũng lo lắng.

“Lão Sư, không cần lo lắng.” “Đệ tử đã dám đặt chân vào tầng thứ này, tự nhiên có biện pháp trấn áp tất cả, tuyệt đối sẽ không đi vào vết xe đổ của Hung Thú Chi Hoàng năm xưa.” “Hiện tại thời gian cấp bách, đệ tử cần phải chém giết mấy tên này trước đã, nếu chậm một chút đợi Hồng Quân và La Hầu đều phản ứng, nhất định sẽ có biến số xuất hiện.” Quả nhiên, ngay khoảnh khắc âm thanh của Tô Mạch truyền ra, trong mắt hắn lập tức tỏa ra sát cơ.

Ầm ~~ Trong nháy mắt, dưới sự gia trì của các loại trạng thái, khí

tức Tô Mạch bạo trướng.

Chiến lực tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực hoàn toàn bùng nổ, chỉ thấy trong tay Thí Thần Thương ngưng tụ ra, một thương xuyên thủng hư không, trực tiếp liền xuyên thủng Càn Khôn lão tổ.

Phanh ~~ Dưới sự bùng nổ của Ngũ Hành Thần Quang, Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, Thí Thần Thương cùng chiến lực Hỗn Nguyên Vô Cực, Càn Khôn lão tổ kia thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã bị một thương đánh nát chân linh Hỗn Nguyên.

Ầm ầm ~~ Cuối cùng, một tôn tồn tại cấp Hỗn Nguyên bị cường thế chém giết, khiến toàn bộ mảnh thiên địa này lập tức dâng lên dị tượng thiên địa đồng bi.

"Đáng chết… sức mạnh này căn bản không thể cản được, mau lên." Trong nháy mắt, khi vị Hỗn Nguyên lão tổ đầu tiên vẫn lạc, bốn tôn lão tổ còn lại sắc mặt đại biến, lần lượt bùng nổ sức mạnh đến cực hạn, oanh kích Ngũ Hành Lĩnh Địa đang phong tỏa mảnh thiên địa này.

Ầm ầm ầm ~~ Ầm ầm ầm ~~~~ Tiếng vang lớn, từng tiếng truyền ra.

Dưới sự bùng nổ hoàn toàn của sức mạnh cấp Hỗn Nguyên, toàn bộ Ngũ Hành Lĩnh Địa đều rung chuyển sắp sụp đổ.

Nhưng, dù như vậy, vẫn không phá vỡ được lãnh địa.

"Hừ… Lĩnh Địa của ta là tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, thấp hơn một đại cảnh giới, sao có thể dễ dàng phá vỡ?" "Hôm nay, một kẻ cũng đừng chạy." Tô Mạch lạnh lùng hừ một tiếng, sức mạnh lại lần nữa bùng nổ.

Lần này, ánh mắt hắn rơi vào Âm Dương lão tổ.

Hung sát chi lực đáng sợ của Thí Thần Thương bùng nổ, quét

ngang qua, toàn bộ tinh không thậm chí đều vỡ vụn.

Lúc này Tô Mạch, hệt như tái hiện lại uy áp vô thượng của Bàn Cổ thời khai thiên, mỗi lần công kích, ngay cả hư không cũng không chịu nổi, nhanh chóng sụp đổ.

Như vậy.

Dưới một thương quét ngang, Âm Dương lão tổ cũng giống Càn Khôn lão tổ, chân linh cấp Hỗn Nguyên lập tức vỡ vụn, thân tử đạo tiêu.

"Tiếp theo…" Tô Mạch cường thế, một hơi làm thành.

Sức mạnh trong tay bùng nổ đến cực hạn, chém giết đi, như quét ngang vạn cổ, tiến vào chốn vô nhân vậy.

Dưới một trận quét ngang, ba tôn Hỗn Nguyên lão tổ còn lại cuối cùng không chịu nổi loại sức mạnh cuồng bạo này, lần lượt nổ tung, vẫn lạc tại chỗ.

Trong một ngày.

Trên Côn Luân Sơn, do liên tiếp vẫn lạc năm tôn Hỗn Nguyên lão tổ, huyết Hỗn Nguyên của họ đã nhuộm đỏ toàn bộ thánh sơn Côn Luân.

Cùng lúc đó, trong Luân Hồi.

La Hầu vừa mới bước vào trong đó, trong lòng lại đột nhiên dâng lên cảm giác không ổn.

Tiếp đó, dưới một trận thôi diễn, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến.

"Đáng chết… Tô Mạch kia sao có thể đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực, sao lại như vậy a." Dưới sự không cam lòng của La Hầu, nào còn kịp ở lại luân hồi, thân ảnh hắn lóe lên, liền trực tiếp lẩn ra khỏi luân hồi.

Sau đó, một đạo ma ảnh xông thẳng lên trời, nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời.

Chương 253

Lúc đó, Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch và Hồng Quân đang chém giết bất phân thắng bại.

Hồng Quân vì trong thời kỳ hợp đạo bị sức mạnh ma đạo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ô uế Thiên Đạo, sau khi hợp đạo thành công lại kém một chút mới viên mãn.

Vì vậy lực Thiên Đạo thật sự chỉ có thể vận dụng khoảng chín tầng.

Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch, vừa phục sinh trở lại, cũng không khôi phục được trạng thái đỉnh phong năm xưa.

Vì vậy… hai đại tồn tại vô thượng tuy ở tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, nhưng lại đều không thể phát huy ra chiến lực đỉnh phong.

Lúc này.

Ngay khoảnh khắc song phương đang liều mạng chém giết, La Hầu hiện thân.

"Hai vị dừng tay, chúng ta đều đã trúng kế rồi…" "Trong Hồng Hoang không chỉ có hai tôn tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực, biến số kia giờ đây cũng đã xung kích lên tầng thứ đó, mạnh mẽ hơn cả các ngươi." Âm thanh La Hầu vừa gấp vừa nhanh, sợ Hồng Quân phát hiện khí tức của hắn sau đó trực tiếp tiêu diệt hắn.

Dù sao, trạng thái hiện tại của hắn chỉ ở tầng thứ Hỗn Nguyên mà thôi, chưa thật sự đặt chân vào đỉnh phong.

"Hả?

Biến số?

Tô Mạch?" "Không thể nào, trong Hồng Hoang, chỉ có Thiên Đạo, cùng với đầu hung thú mới có thể thăng cấp tầng thứ đó, ngoài ra, ai cũng không thể phá vỡ gông xiềng, đây là quy tắc của Hồng Hoang." Hồng Quân lập tức lạnh lùng hừ một tiếng.

"Thật đấy, biến số kia lúc này đang ở trong Côn Luân, giờ đây đã chém giết Càn Khôn, Âm Dương và những người khác, nếu chúng ta còn tiếp tục tranh đấu, cuối cùng sẽ để biến số kia được lợi trắng." La Hầu lại lần nữa mở lời.

Cùng lúc đó, sau khi âm thanh rơi xuống.

Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch và Hồng Quân lại đồng loạt vận chuyển sức mạnh, hướng ánh mắt về phía Côn Luân Thánh Sơn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Tô Mạch vừa mới chém giết xong năm đại lão tổ cấp Hỗn Nguyên, tâm thần hắn lập tức thắt lại, lông mày nhíu chặt trong nháy mắt.

"Cuối cùng cũng bị phát hiện rồi…" Ngay sau đó, Tô Mạch biến sắc, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tam Thanh, trực tiếp diễn hóa Ngũ Hành chi lực bao trùm toàn bộ Côn Luân Thánh Sơn.

"Sư phụ, hai vị Sư thúc, nơi đây không thể ở lâu, xin theo con vào Luân Hồi trước, sau khi mọi chuyện xong xuôi con sẽ giải thích rõ ràng." Lời vừa dứt, Luân Hồi thông đạo đã được Tô Mạch mở ra.

"Oanh long ~~ oanh long ~~ oanh long ~~" Trong khoảnh khắc, vô thượng vĩ lực bùng nổ.

Tô Mạch vận chuyển Hỗn Nguyên Vô Cực chi sức mạnh, tựa như hóa thân thành một Hỗn Độn Thần Ma.

Giữa những cái nhấc tay nhấc chân, hắn trực tiếp dời cả tòa Côn Luân Thánh Sơn đi.

Ngay lập tức, Luân Hồi quang mang xông thẳng lên trời, trong

tiếng oanh minh dữ dội, Tô Mạch đã dùng sức mạnh của một người mà vác Côn Luân Thánh Sơn xông vào Luân Hồi.Sự thật là, lý do hắn phải làm vậy rất đơn giản.

Côn Luân Thánh Sơn là đạo trường của Tam Thanh, ngày xưa Tam Thanh thu đồ đệ, đặc biệt là đệ tử Tiệt Giáo của Thông Thiên có tới ức vạn người.

Lần này bị năm vị Hỗn Nguyên cấp lão tổ vây công, Tam Thanh đã sớm phong ấn vô số động thiên phúc địa không gian trong Côn Luân Thánh Sơn.

Vì vậy, những đệ tử ba giáo kia, như Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, vạn tiên của Tiệt Giáo, vẫn an toàn trong Côn Luân Sơn mà không bị thương tổn.

Dù sao trước đó là trận chiến cấp Hỗn Nguyên, có Tam Thanh che chở, tự nhiên an toàn.

Bây giờ Hồng Quân và La Hầu đã phát hiện Tô Mạch trở thành tồn tại cấp Hỗn Nguyên Vô Cực thứ ba của Hồng Hoang, nếu trực tiếp mang Tam Thanh đi, những đệ tử ba giáo trong Côn Luân Thánh Địa chắc chắn sẽ gặp tai ương.

Cho nên, bất đắc dĩ, chỉ có thể dời cả tòa Côn Luân đi.

Dù sao đệ tử ba giáo cũng sở hữu khí vận cường đại, khi hội tụ lại là một cỗ sức mạnh không thể coi thường.

Hơn nữa, trước đó có năm vị Hỗn Nguyên lão tổ đổ máu ở Côn Luân, khiến Côn Luân Thánh Sơn càng thêm tràn đầy thần vận.

Nếu tu luyện ở đó, tốc độ sẽ nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng.Giờ phút này ~~ theo tiếng oanh minh truyền ra, toàn bộ Hồng Hoang đều chấn động.

Cũng trong một khoảnh khắc.

Hồng Quân cuối cùng cũng phản ứng lại, vẻ mặt tức giận, từ bỏ tranh phong với Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch, trực tiếp ngưng tụ Thiên Phạt chi thủ đánh mạnh vào Côn Luân Thánh Sơn còn chưa hoàn toàn độn nhập Luân Hồi.

Chương 254

“Hừ, Tô Mạch, ngươi tìm chết!” Tiếng nói phẫn nộ truyền khắp Hồng Hoang, chỉ thấy dưới sự nghiền ép của Thiên Đạo sức mạnh, ngay cả hư không cũng triệt để vỡ nát.

“Hừm...

đã bị phát hiện rồi thì cũng hết cách.” “Chỉ là Thiên Đạo chi lực thôi, ta tự phá nó!” Tô Mạch lạnh lùng đáp trả, ngay sau đó Thí Thần Thương khẽ động, xuyên thủng hư không trong chớp mắt.

“Oanh ~~” Tiếng nổ lớn lại truyền ra.

Hai cỗ sức mạnh Hỗn Nguyên Vô Cực lập tức va chạm vào nhau, khiến mọi thứ xung quanh hóa thành hư vô.

Kế tiếp, do sức mạnh của Tô Mạch mạnh hơn một bậc, sau khi xuyên thủng Thiên Phạt chi thủ kia, thế công không giảm, cách hàng ức vạn dặm mà vẫn chính xác xuyên thủng trước người Hồng Quân.

“Phanh ~~” Trong khoảnh khắc, Tạo Hóa Ngọc Điệp bay lên, trực tiếp đỡ lấy một kích này.

“Tô Mạch...

đáng chết...” Sau một lần giao thủ, Hồng Quân rơi vào thế hạ phong, lập tức phẫn nộ đến cực điểm, mang theo Thiên Uy vô tận xông thẳng về phía Tô Mạch.Cùng lúc đó.

La Hầu đứng cạnh Hung Thú Chi Hoàng đột nhiên mở miệng.

“Thú Hoàng, Tô Mạch kia là biến số lớn nhất của Hồng Hoang, kế hoạch của bọn ta muốn thành công thì nhất định phải trừ hắn, ngươi cũng ra tay đi.” Ngay khi lời La Hầu vừa dứt, Hung Thú Chi Hoàng diễn hóa ra vô hình chi tướng, trực tiếp lao thẳng về phía vị trí của Tô

Mạch.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Hai tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực vốn đang liều mạng chém giết nhau giờ lại liên thủ tấn công Tô Mạch.

Trong chốc lát, dưới sức mạnh khổng lồ, thậm chí toàn bộ Hồng Hoang bản nguyên cũng bắt đầu chấn động.

"Ông ~~ ông ~~ ông ~~" Trong lúc nguy cấp, sức mạnh trên người Tô Mạch lại lần nữa tăng vọt, Côn Luân Thánh Sơn mà hắn đang cõng được nhanh chóng đẩy vào Luân Hồi.

Cuối cùng, ngay khi Hồng Quân và Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch tấn công đến, Côn Luân Thánh Sơn cuối cùng cũng ẩn mình vào trong Luân Hồi.Cũng vào lúc đó, trên Thiên khung.

Hình bóng của Hồng Quân và Hung Thú Chi Hoàng cũng cuối cùng hiện ra trong hư không.

Cả hai giờ đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, tầng thứ sinh mệnh đã chuyển biến đến một mức độ khó có thể tưởng tượng.

Dùng hình thái vạn tượng để hình dung cũng không sai.

Tóm lại, cho dù là tồn tại bình thường chỉ cần nhìn một cái, cũng có thể cảm thấy linh hồn bị xé rách vậy.Giờ phút này.

Hồng Quân mắt chứa Thiên Uy nhìn chằm chằm Tô Mạch, trong mắt lập tức bùng phát sát ý khủng bố.

"Tô Mạch... ngươi là biến số, thật sự nghĩ rằng có thể tiếm đoạt Hồng Hoang đạo quả sao?

Ta khuyên ngươi giao Tam Thanh ra, và nhường lại Luân Hồi." "Nghĩ đến việc ngươi vẫn luôn thuộc Huyền Môn một mạch, ta có thể không truy cứu chuyện này, thậm chí đợi ta triệt để lĩnh ngộ Hồng

Mông xong, ngươi có thể ở lại bên cạnh ta.” Giọng Hồng Quân lập tức truyền ra.Tương tự, sau khi lời nói của hắn dứt, vị Hung Thú Chi Hoàng kia cũng mở miệng.

“Tô Mạch đúng không, ta hội tụ Hỗn Độn Tam Thiên Thần Ma chi lực, cũng có cơ hội trùng kích Hồng Mông, nếu ngươi giao Tam Thanh ra, ta cũng hứa, sẽ cho ngươi ở lại bên cạnh ta.” Thần Nghịch khóa chặt Tô Mạch, giọng nói tràn đầy bá khí, dường như chỉ cần Tô Mạch hơi từ chối, sẽ phải chịu đựng sức mạnh vô tận vậy.Nhưng.

Sau khi hai cường giả Hỗn Nguyên Vô Cực đồng loạt mở miệng, trên mặt Tô Mạch lại lộ ra vẻ cười lạnh.

“Hai người các ngươi đều trùng kích Hồng Mông chi cảnh, nhưng Bàn Cổ đạo quả chỉ có một viên, làm sao có thể thỏa mãn cả hai người được?” “Theo ta thấy, không bằng hai người các ngươi phân ra thắng bại trước, rồi hẵng nói chuyện điều kiện với ta thì hơn.” Giọng Tô Mạch lập tức truyền ra.

“Hừ, Tô Mạch, ngươi thật sự nghĩ bọn ta sẽ mắc bẫy sao?” “Nếu ngươi không đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực, có lẽ trong mắt bọn ta, ngươi chẳng qua chỉ là con kiến mà thôi, Tam Thanh ở lại bên cạnh ngươi cũng chẳng là gì.” “Nhưng... ngươi lại gây ra uy hiếp cho bọn ta, cho nên, hôm nay nếu không giao ra, tự nhiên không giữ lại ngươi được.” Cuối cùng, dã tâm của Hồng Quân đã bùng phát.

Thực tế, việc để Tam Thanh chứng đạo thành Thánh, vốn là một âm mưu lớn.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể từ từ tiếm đoạt Bàn Cổ đạo quả, để bản thân tiến thêm một bước.Cùng lúc đó, ngay khi Hồng Quân vừa dứt lời.

Tam Thanh đã vào Luân Hồi nhưng vẫn nghe rõ mồn một.

Ngay lập tức, ba người đều hiểu ra.

Chương 255

Nguyên thần của họ, vốn là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, bản thân ẩn chứa Bàn Cổ lạc ấn.

Chỉ khi có được ba người họ, tất cả Hồng Hoang mới thật sự thuộc về Hồng Quân.

Đương nhiên, Vu Tộc cũng là một trong số đó, đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu, giống như Tam Thanh, cũng mang theo Bàn Cổ lạc ấn.

Đây cũng là nguyên nhân thật sự vì sao Vu Yêu lượng kiếp, Vu Tộc lại trở thành chủng tộc ứng kiếp.

Bởi vì tất cả rõ ràng đều do Hồng Quân sắp đặt.

Còn về Hồng Hoang đại thế, nói trắng ra, chẳng phải là được sinh ra dưới ảnh hưởng tiềm di mặc hóa của Thiên Đạo sức mạnh sao.

Dù sao, quy tắc Hồng Hoang, thực sự mà nói, giống như một bộ chương trình cố định, chỉ có thể khiến Hồng Hoang vận hành bình thường mà thôi.

Việc có thể dẫn dắt mọi đại thế, suy cho cùng, đều là ý chí của Thiên Đạo, tức là Hồng Quân.Cùng lúc đó.

Theo lời Hồng Quân vừa dứt.

Hung Thú Chi Hoàng lại ra tay không báo trước.

“Oanh long ~~” Tiếng nổ lớn phá không, nhanh đến cực điểm.

Chỉ thấy hung sát chi lực cuồng bạo kia lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu Tô Mạch, vừa hiện ra, toàn bộ không gian đều ầm ầm vỡ nát.

“Cho ta chết!” Ngay sau đó, cho đến khi sức mạnh hạ xuống,

giọng Thần Nghịch mới vang lên khắp bốn phía.

“Hừm...

Hung sát chi lực, quả nhiên không hổ là tồn tại sinh ra từ oán niệm hội tụ của Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma.” “Nhưng mà, vẫn chưa đạt đỉnh phong, muốn tranh phong với ta thì chưa đủ.” Tô Mạch đã sớm phòng bị tên này, ngay khi sức mạnh của đối phương hạ xuống.

Tịnh Thế Bạch Liên đột nhiên bay lên, dễ dàng đỡ lấy một kích này.

Thế gian vạn vật, tương sinh tương khắc.

Tịnh Thế Bạch Liên dưới sự gia trì của sức mạnh cùng tầng thứ, lại sở hữu thuộc tính tịnh hóa mọi sức mạnh tiêu cực trên thế gian.

Hung Thú Chi Hoàng kia là oán niệm của Tam Thiên Ma Thần Hỗn Độn từng bị Bàn Cổ chém giết hội tụ mà sinh ra, sức mạnh của hắn vừa vặn bị Tịnh Thế Bạch Liên khắc chế.

Hơn nữa, bản thân Tô Mạch là cường giả cấp Hỗn Nguyên Vô Cực, hai bên kết hợp, đỡ lấy một kích lại vô cùng dễ dàng.Nhưng...

đó chỉ là sức mạnh tiêu cực.

Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch dù sao cũng là tồn tại cấp Hỗn Nguyên Vô Cực, ngoài những sức mạnh thuộc tính tiêu cực kia ra, sức mạnh tự thân của hắn cũng cường đại.

Cho nên, sau một kích, chỉ thấy trên đỉnh đầu Tô Mạch lại nhanh chóng ngưng tụ ra một móng vuốt khổng lồ.

Khoảnh khắc ấy, kim mang rực rỡ, chiếu rọi vạn vật thế gian.

Dường như chỉ cần có bất cứ thứ gì bị kim quang bao phủ, đều sẽ hóa thành hư vô.

“Oanh long long ~~ oanh long long ~” Ngay lập tức, kèm theo

tiếng nổ lớn truyền ra.

Móng vuốt vàng khổng lồ kia cuối cùng cũng hung hăng xé rách xuống.

"Hừ..." Cùng lúc đó, sức mạnh trên người Tô Mạch cũng triệt để bùng nổ.

Nhục thân, nguyên thần, ý chí quy nhất.

Hai đại công pháp tu luyện chí cường Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển đến cực hạn.

Trong hơi thở, Thí Thần Thương trong tay trực tiếp quét ngang.

Ngay lập tức va chạm với móng vuốt vàng kia.

Khoảnh khắc đó, hai cỗ sức mạnh bùng phát, sóng sức mạnh lan tỏa nhanh chóng, không chỉ khiến toàn bộ Hồng Hoang bản nguyên chấn động.

Chương 256

Ngay cả mặt đất phía dưới cũng hóa thành phấn vụn, trở thành hư vô.Cùng lúc đó.

Vào khoảnh khắc Thần Nghịch giao thủ với Tô Mạch.

Ánh mắt Hồng Quân lạnh lẽo, lại lặng lẽ xé rách bình chướng Luân Hồi, chuẩn bị bước vào Luân Hồi mang Tam Thanh đi.

Nhưng Tô Mạch dù đang giao thủ với Thần Nghịch, nhưng thần niệm vẫn luôn khóa chặt Hồng Quân.

Ngay khi hắn vừa động thân.

Trong bình chướng Luân Hồi bị xé rách kia đột nhiên dâng lên một cỗ Luân Hồi chi lực khủng bố.

Luân Hồi Tử Liên lại lần nữa hiển lộ thế gian, sức mạnh vô thượng ẩn chứa bên trong va chạm, lại tạm thời cản Hồng Quân ở bên ngoài.

Thực tế.

Cỗ sức mạnh này bắt nguồn từ Bình Tâm Nương Nương.

Tuy không thể hiển hiện, giống như Thiên Đạo, mọi ý chí đều đang vận hành Địa Phủ Luân Hồi.

Nhưng... sức mạnh của Hồng Quân không thuộc về Luân Hồi.

Cho nên, khi hắn xé rách Luân Hồi, tự nhiên sẽ dẫn đến sự phản đòn của ý chí Luân Hồi.

Trong Địa Đạo, ý chí Luân Hồi đại diện cho tất cả.

Nó là một phần của quy tắc Hồng Hoang.

Cũng vì vậy, trong Địa Đạo, ý chí Luân Hồi hoàn toàn có thể tạm thời đối kháng với Thiên Đạo đang viên mãn như hiện tại.

Đương nhiên, muốn thật sự tranh phong với Thiên Đạo thì vẫn chưa đủ.

Bởi vì, Hồng Quân đã hợp đạo hoàn mỹ, trừ việc không thể phát huy tất cả sức mạnh của Thiên Đạo ra, thì hầu như đang ở trong một trạng thái hoàn mỹ.

Địa Đạo Luân Hồi, Tô Mạch tuy đã hoàn thiện nó, nhưng suy cho cùng chỉ là Tiểu Lục Đạo Luân Hồi mà thôi.

Cho nên... chỉ có thể tạm thời ngăn cản sức mạnh Thiên Đạo mà Hồng Quân mang theo, chứ không thể thật sự tranh phong với hắn.Giờ phút này.

Sau khi thấy Hồng Quân chuẩn bị ra tay với Luân Hồi, Tô Mạch nhíu mày.

“Ý chí Luân Hồi của Bình Tâm Nương Nương không thể thật sự cản được Hồng Quân, chỉ có thể trì hoãn một lát.” “Xem ra, ta phải nhanh chóng trấn áp Hung Thú Chi Hoàng mới được.” Khoảnh khắc đó, Tô Mạch trong lòng quyết tâm, sức mạnh trên người lại lần nữa tăng vọt.

Nhục thân, nguyên thần, ý chí, Tam Thập Lục Phẩm Đạo Quả chi hoa bùng nở, gia trì cho bản thân.

Kế tiếp, hắn vận chuyển hai đại công pháp chí cường đến cực hạn cảnh giới thứ tám.

Tất cả Thần Thông đều bùng phát...

Trong mi tâm.

Ấn ký Luân Hồi kia càng phóng ra quang mang.

Khiến Luân Hồi chi lực bao trùm toàn thân.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Tô Mạch cuối cùng cũng đạt đến trạng thái đỉnh phong nhất của tầng thứ sinh mệnh hiện tại.

Thân thể hắn nhanh chóng bành trướng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng...

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi...

đã ngưng tụ ra thân thể vô địch mà chỉ Hỗn Độn Thần Ma mới có.

Chương 257

Hỗn Nguyên Vô Cực...

Thể Hỗn Độn Ma Thần...

Ngũ Hành Thần Quang...

Tiên Thiên Chí Bảo dung hợp.Chỉ thấy Tô Mạch tay cầm Thí Thần Thương, trong chớp mắt đã xuất hiện trên không Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch.

"Oanh ~~" Một thương từ trên xuống dưới xuyên thủng.

Dưới sự bùng nổ của sức mạnh cuồng bạo, dường như nó đã trở thành điểm sáng duy nhất của toàn bộ thế giới.

"Phanh ~~~" Kế tiếp, Hung Thú Chi Hoàng cảm ứng nguy cơ, huyết quang xông thẳng lên trời, vận chuyển vô thượng sức mạnh để cản lại.

Nhưng...

Thần Nghịch do trọng sinh trở về, sức mạnh vẫn chưa đạt đến đỉnh phong như trước kia.

Cho nên dưới một kích này, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Chỉ thấy móng vuốt khổng lồ kia bị Thí Thần Thương xuyên thủng, trên đó để lại một lỗ đen khó có thể tưởng tượng.

"Gào~~~" "Đáng chết..." Giọng nói phẫn nộ truyền ra, sau khi bị một kích này làm bị thương, Thần Nghịch nổi hung tính, điên cuồng lao về phía Tô Mạch.Cứ như vậy.

Hai tồn tại vô địch chiến đấu trên Thiên khung, phân biệt dùng thân thể Hỗn Độn Thần Ma ngàn vạn trượng mà chém giết.

Mỗi một kích, đều có thể đánh rơi tinh hà, đánh nát một vùng hư không, khiến mọi thứ hóa thành hư vô.

Nếu không có Hồng Hoang bản nguyên ở đó, toàn bộ Hồng Hoang thậm chí sẽ bị hai người đánh cho tan hoang.Cùng lúc đó.

Sau khi Hồng Quân lần đầu tiên bước vào Luân Hồi bị cản lại, hắn lại lần nữa vận chuyển sức mạnh xé rách bình chướng Luân Hồi.

Nhưng kế tiếp vẫn chịu sự phản kích điên cuồng của ý chí Luân Hồi.

Một bên là Thiên Đạo, một bên là Địa Đạo, tuy tầng thứ sức mạnh chênh lệch lớn, nhưng do Địa Đạo đang dần hoàn thiện, trong thời gian ngắn Hồng Quân vẫn không thể như ý.

Không chỉ vậy.

Tam Thanh sau khi biết được ý đồ của Hồng Quân, càng phân biệt tế xuất Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm.

Dưới sự liên thủ của ba cường giả cấp Hỗn Nguyên, lại có một chút tác dụng nhỏ.

"Tam Thanh, các ngươi cũng muốn phản bội Huyền Môn, khi sư diệt tổ sao?" Hồng Quân đại nộ, giọng nói tràn đầy sát ý khủng bố.

"Hừ, bọn ta biết tất cả, ngươi thu bọn ta làm đồ đệ, chẳng qua là mưu đồ đoạt lấy đạo quả của Phụ Thần mà thôi." "Bọn ta là Bàn Cổ chính tông, há có thể để ngươi như nguyện?" Lão Tử lạnh lùng hừ một tiếng, điên cuồng vận chuyển sức mạnh hiệp trợ ý chí Luân Hồi chống đỡ Hồng Quân nhập chủ.

Trong chốc lát, thật sự đã tạm thời chống đỡ được.

Nhưng do sức mạnh hai bên chênh lệch quá lớn, quá trình này sẽ không kéo dài quá lâu.Cùng lúc đó.

Cuộc chém giết giữa Tô Mạch và Thần Nghịch tuy cũng càng ngày càng kịch liệt.

Nhưng nhanh chóng, Tô Mạch lại chiếm thế thượng phong, nắm giữ tiết tấu chiến đấu.

Chỉ thấy dưới ý chí lực đạo quả chín phẩm nở rộ, Thí Thần Thương quét ngang tất cả, mỗi một kích đều bùng nổ sức mạnh mạnh nhất, hầu như không có bất kỳ sự suy yếu nào.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua.

Vết thương trên người Hung Thú Chi Hoàng càng ngày càng nhiều.

Hơn nữa, đặc tính của Thí Thần Thương, ở cùng tầng thứ sức mạnh, cho dù thân thể Hỗn Độn Thần Ma bị trúng chiêu, cũng khó có thể phục hồi.

"Phanh phanh phanh ~~ phanh phanh phanh ~~" Cuối cùng, dưới sự nghiền ép cuồng bạo của Tô Mạch, một tiếng kêu thảm thiết lập tức truyền ra.

Chỉ thấy trên Thiên khung, máu tươi như thác nước tinh hà ào ào đổ xuống, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Chương 258

Thân thể Hung Thú Chi Hoàng như Hỗn Độn Thần Ma kia lại bị Tô Mạch đánh nổ tan tành ngay tại chỗ.

"Không..." Ngay sau đó... kèm theo tiếng kêu thét.

Hung hồn của Thần Nghịch lập tức xông thẳng lên trời, trong chớp mắt bị một cỗ quang mang màu đen bao phủ, trực tiếp biến mất giữa thiên tế.Cùng lúc đó.

Sau khi Tô Mạch mạnh mẽ nghiền ép, đánh nổ thân thể Hỗn Độn Thần Ma của Hung Thú Chi Hoàng, hắn thực sự muốn truy sát hung hồn của đối phương.

Nhưng đột nhiên lại cảm ứng được Hồng Quân đã triệt để trấn áp ý chí Luân Hồi, chuẩn bị cướp đi Tam Thanh.

Hắn lập tức từ bỏ việc truy sát, trực tiếp mang theo vô thượng sức mạnh lao về phía Hồng Quân.

"Hừ...

Hồng Quân, đừng làm tổn thương Lão sư của ta!" Tiếng quát lớn vang lên, Tô Mạch trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Hồng Quân.Cảm ứng sức mạnh khủng bố hiện ra phía sau, sắc mặt Hồng Quân thay đổi.

Hiện tại tuy đã hợp đạo hoàn mỹ, nhưng vì bị La Hầu tính kế, cảnh giới Thiên Đạo chỉ có thể phát huy chín tầng.

Hắn toàn lực giao chiến với Hung Thú Chi Hoàng cũng chỉ ngang ngửa.

Tô Mạch có thể mạnh mẽ đánh nổ nhục thân Thần Nghịch của Hung Thú Chi Hoàng, thì cũng có thể trấn áp hắn.

Hồng Quân vốn tưởng rằng nhân lúc Hung Thú Chi Hoàng ra tay, hắn có thể dễ dàng phá vỡ Luân Hồi mang Tam Thanh đi.

Nhưng bây giờ... lại chậm một bước.

Cứ như vậy.

Trong một đạo thanh mang, hắn tạm thời từ bỏ cách mang Tam Thanh đi.

Bởi vì nếu không đi nữa, e rằng sẽ thật sự bị Tô Mạch mạnh mẽ trấn áp.

Đại thế đã mất...

"Oanh long ~~" Cuối cùng, tiếng nổ lớn truyền ra.

Tạo Hóa Ngọc Điệp bay lên, đỡ lấy một kích mạnh mẽ của Tô Mạch, chỉ trong một khoảnh khắc, thân ảnh Hồng Quân đã thoát khỏi lối vào Luân Hồi, lơ lửng trên Thiên khung.

"Tô Mạch, đợi đến ngày ta thanh lọc Thiên Đạo xong, chính là lúc ngươi vẫn lạc!" Sau tiếng nói phẫn nộ truyền ra, Hồng Quân cuối cùng cũng biến mất trên Thiên khung.Một trận chiến... kết thúc hoàn mỹ.

Tam Thanh không hề hấn gì, Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch bị chém, chỉ có hung hồn độn tẩu.

Còn về Hồng Quân, tuy hợp đạo thành công, lấy Thiên Uy lâm thế, nhưng cuối cùng lại chẳng thu được lợi lộc gì.

Ngay cả Tam Thanh, cũng đã thành công độn nhập Luân Hồi.

Kế hoạch mưu đồ ức vạn năm, vào khoảnh khắc này lại bị triệt để phá vỡ.

Nhưng Tô Mạch biết tên kia chắc chắn còn có hậu chiêu, dù sao Thiên Đạo đang bị hắn hoàn mỹ khống chế, bên trong có lạc ấn

nguyên thần của Tam Thanh.

Trừ phi có thể tách rời nó ra, nếu không thắng bại cuối cùng thật sự khó nói.

Còn về phía La Hầu.

Hung Thú Chi Hoàng tuy bị chém, nhưng hung hồn lại độn tẩu.

Tên đó mang trong mình bí mật lớn lao, xa xa không đơn giản như suy đoán trước kia.

Nếu không thì tuyệt đối không thể phục sinh trở về, thậm chí mang cả Hung Thú Chi Hoàng và năm vị Hỗn Nguyên lão tổ đều trở về.

Chương 259

Cho nên... người này cũng không thể không đề phòng.

Thực lực hiện tại của Tô Mạch tuy đã là tồn tại mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng hai tên kia có thể đột phá bất cứ lúc nào, cho nên, hắn nhất định phải tiến thêm một bước nữa mới có thể ứng phó mọi chuyện.Kế tiếp, Tô Mạch thần niệm khẽ động, cảm ứng về phía Bất Chu Sơn.

Vu Yêu lượng kiếp vốn là kiếp nạn lớn nhất trong quỹ tích thần thoại và toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng lần này do Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch phục sinh, Hồng Quân hợp đạo thành công, và Tô Mạch phá vỡ chất cốc tấn cấp Hỗn Nguyên Vô Cực.

Hơn nữa Tam Thanh bị vây khốn ở Côn Luân.

Đại chiến ba tầng thứ Thiên Đạo... thanh thế của nó lại trực tiếp che lấp cả lượng kiếp.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là không có Vu Yêu lượng kiếp.

Giờ phút này, sau khi biết đại chiến cấp Thiên Đạo kết thúc, toàn bộ Hồng Hoang đột nhiên quay về quỹ đạo.

Sát lục chi khí giữa Vu và Yêu càng lan rộng khắp Hồng Hoang.

Đặc biệt dưới Bất Chu Sơn, Chu Thiên Tinh Đấu và Đô Thiên Thần Sát đại trận không ngừng va chạm, sức mạnh cấp Hỗn Nguyên điên cuồng hoành hành.

Hầu như mỗi vài hơi thở, đều có hàng vạn sinh linh vẫn lạc.

Đồng thời.

Trong cõi u minh, Luân Hồi chi lực dưới sự gia trì của quy tắc Hồng Hoang, cũng bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Phàm là sinh linh vẫn lạc, chân linh lạc ấn chưa diệt, đều bị hút vào trong Luân Hồi.Cứ như vậy.

Theo đại chiến càng ngày càng kịch liệt.

Một ngày.

Dưới sự nghiền ép mạnh mẽ của Yêu Tộc, Thập Nhị Tổ Vu (những Tổ Vu mới tấn cấp) cuối cùng cũng không chịu nổi, Đô Thiên Thần Sát đại trận bị đánh tan hoàn toàn.

Ngay sau đó, Đế Giang bị Đế Tuấn dùng Đồ Vu Kiếm chém đứt cánh tay, rơi xuống.

"Đừng hòng làm tổn thương Đại huynh của ta, ta liều mạng với ngươi!" Chúc Dung bạo nộ, hóa thân thành cự nhân ngàn vạn trượng, Hỏa chi pháp tắc bao trùm toàn thân, hung ác đến cực điểm lao về phía Đế Tuấn.

"Hừ, ta là Thiên Đế, một Tổ Vu nhỏ nhoi, há có thể làm tổn thương ta?

Tìm chết!" Đế Tuấn giơ tay chém một kiếm, chuẩn bị chém diệt Chúc Dung.

Nhưng, ngay khi Đồ Vu Kiếm chưa kịp hạ xuống, một cỗ sức mạnh ba động khủng bố đến cực hạn lập tức bùng phát từ trên người Chúc Dung.

Tự bạo...

Tổ Vu Chúc Dung đã tự bạo.

Gần như không có bất kỳ sai lệch nào so với quỹ tích thần thoại nguyên bản, Chúc Dung đối mặt với Đế Tuấn tay cầm Đồ Vu Kiếm,

biết căn bản không địch lại đối phương, cuối cùng đã dũng cảm lựa chọn tự bạo.

“Oanh long ~~” Tiếng nổ lớn lập tức truyền ra.

Sóng lực lượng khủng bố càng quét sạch toàn bộ không gian.Nhưng, Yêu Tộc ngày nay có sự khác biệt lớn so với Yêu Tộc trong quỹ tích thần thoại nguyên bản.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã cực kỳ viên mãn dưới sự gia nhập của ba đại chủng tộc đỉnh phong trước kia.

Cho nên, vào khoảnh khắc Chúc Dung tự bạo kia, Đế Tuấn lại trực tiếp khống chế đại trận, trấn áp nó.

“Hừ, tự bạo thì sao chứ?

Chu Thiên Tinh Đấu của ta là Hỗn Nguyên cấp đại trận, có thể dễ dàng trấn áp sức mạnh đó.” Giữa những cái giơ tay, hàng ức vạn cổ tinh trên Thiên khung phóng ra quang mang, hội tụ sức mạnh vô tận chuẩn bị trấn áp sức mạnh tự bạo của Chúc Dung.

Chương 260

Nhưng... vào khoảnh khắc đó, một tiếng thở dài lại vang lên.

“Ta là Nhân Tộc chi chủ, chiếm Nhân Tộc khí vận.” “Vu Yêu lưỡng tộc cũng đến lúc phải rút khỏi vũ đài Hồng Hoang rồi, thôi được, nếu đã như vậy, thì Chu Thiên Tinh Đấu đại trận này ta đành ra tay một lần vậy.” Trong khoảnh khắc, sau khi giọng Tô Mạch vang lên, Ngũ Hành bản nguyên sức mạnh lập tức bùng phát, trực tiếp bao trùm hàng ức vạn hằng cổ tinh đang phóng ra quang mang trên Thiên khung.

“Oanh ~~” Chỉ trong một khoảnh khắc.

Tinh không, hoàn toàn tối sầm lại.

Sức mạnh Chu Thiên Tinh Đấu đại trận do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vận chuyển đã biến mất hoàn toàn.

Cùng lúc đó.

Sau khi cảm ứng đại trận sức mạnh không thể điều động, sắc mặt Đế Tuấn lại đại biến.

“Đáng chết... tại sao lại như vậy?” Đế Tuấn hoảng hốt, điên cuồng điều động sức mạnh để chống đỡ Chúc Dung tự bạo.

Nhưng cuối cùng, mất đi sự che chở của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Đế Tuấn bị đối phương tự bạo đánh trọng thương, Đồ Vu Kiếm trong tay càng trực tiếp bị chấn gãy.

“Vu Tộc đáng chết, các ngươi dám làm tổn thương huynh trưởng của ta, ta giết các ngươi!” Đông Hoàng Thái Nhất đại nộ, tay cầm Đông Hoàng Chung, như một Chiến Thần vô địch trực tiếp lao tới.Cùng lúc đó.

Về phía Tổ Vu, Đế Giang bị trọng thương, Chúc Dung tự bạo, những Tổ Vu còn lại cũng gần như đèn cạn dầu.

Nhìn thấy Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo với uy thế vô địch trấn áp.

Các Tổ Vu còn lại thì từng người mắt đỏ ngầu.

Đặc biệt là Đế Giang chỉ còn nửa cái mạng, trong lòng quyết tâm, lại học theo Chúc Dung, trực tiếp nghênh đón Đông Hoàng, trên Thiên khung phóng ra sức mạnh cuối cùng.

Tự bạo...

"Oanh long ~~" Tiếng nổ lớn lại truyền ra.

Lực lượng khủng bố quét sạch toàn trường, khiến ức vạn Yêu Tộc lại một lần nữa thương vong vô số."Đại huynh..." "Được, được, được!" "Yêu Tộc, bọn ta sẽ không chết không ngừng với các ngươi!" Trong khoảnh khắc, sau khi Đế Giang tự bạo, những Tổ Vu còn lại mắt đỏ ngầu, vận chuyển sức mạnh cuối cùng đồng loạt lao về phía Thiên khung.

Lúc này, đối mặt với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn được Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung bảo vệ.

Những Tổ Vu còn lại, trừ Cộng Công ra, lại đồng thời bắt đầu tự bạo.

"Oanh oanh oanh ~~ oanh oanh oanh ~~ oanh oanh oanh ~~" Liên tiếp những tiếng Tổ Vu tự bạo nghiền ép hư không.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn được Đông Hoàng Chung che chở, lúc này nhục thân cũng lập tức bị đánh nát.

Còn về Yêu Tộc, càng trong chớp mắt vẫn lạc vô số.

Lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, lực lượng khủng bố thậm chí lan

rộng khắp toàn bộ thế giới Đông Phương của Hồng Hoang.

Toàn bộ quá trình thảm liệt đến cực điểm.

Cho đến cuối cùng, dưới sự tự bạo cuối cùng của các Tổ Vu, hai vị Thiên Đế của Yêu Tộc cuối cùng cũng vẫn lạc.

Ngay sau đó, Đông Hoàng Chung mất đi chủ nhân bị một cỗ sức mạnh nào đó kéo đi, trực tiếp độn nhập hư không.

Còn về Hà Đồ Lạc Thư.

Cũng vào khoảnh khắc các Tổ Vu tự bạo, Đế Tuấn vận chuyển bảo vật này để chống đỡ.

Côn Bằng nương vào tốc độ cực nhanh lại cướp đi.Oanh long ~~ Cuối cùng, khi sức mạnh cuồng bạo chậm rãi lắng xuống, Cộng Công bị trọng thương nhìn một mảnh Hồng Hoang đại địa tan hoang, ngoài hắn ra thì Vu Tộc đã hoàn toàn biến mất.

Cả người hắn lại lộ ra vẻ điên cuồng.

“Ha ha ha ha...

Chương 261

ha ha ha...” “Phụ Thần ơi, tại sao, tại sao lại như vậy?” “Vu Tộc bọn con là huyết mạch của Người, kế thừa ý chí của Người, tại sao cuối cùng lại phải chịu cảnh diệt tộc?” “Chẳng lẽ đó là cái gọi là Hồng Hoang đại thế sao?” “Con... không phục a!” Tổ Vu Cộng Công ngửa mặt lên trời gào thét, vận chuyển lực lượng khủng bố trên người, cuối cùng một đầu lao thẳng vào Thiên trụ Bất Chu Sơn.Cùng lúc đó.

Cũng vào khoảnh khắc Cộng Công nộ xúc Bất Chu Sơn kia.

Hồng Quân vốn ẩn mình trong Thiên Đạo lại chậm rãi ngưng tụ ra thân ảnh.

“Hừ, Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Hồng Hoang đại thế vẫn tiếp tục.” “Nếu đã như vậy, thì Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ diễn hóa cũng không cần tồn tại nữa, Thiên Đạo chi lực, gia trì cho ta!” Hồng Quân lặng lẽ ra tay, vào khoảnh khắc Cộng Công nộ xúc Bất Chu Sơn, trực tiếp gia trì sức mạnh Thiên Đạo vào người hắn.

“Oanh long ~~” Sức mạnh chấn động thiên địa triệt để bùng phát.

Dưới sự gia trì của Thiên Đạo chi lực, một kích tựa như tự bạo của Cộng Công, cuối cùng đã đánh ra một lỗ hổng khổng lồ trên Thiên trụ Bất Chu Sơn đã tồn tại vô tận năm tháng, chống đỡ trời và đất.

“Oanh long long ~~ oanh long long ~~ oanh long long ~~” Ngay sau đó, Thiên trụ bắt đầu nghiêng đổ, mất đi sức chống đỡ, một lỗ hổng khổng lồ trên Thiên khung chậm rãi khuếch đại ra.Cùng lúc đó.

Tô Mạch đứng trên Luân Hồi tốc độ nhìn một màn này, ánh mắt lại ngưng lại.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” “Vu Yêu diệt tộc, Cộng Công nộ xúc Bất Chu Sơn, sau lưng quả nhiên là Hồng Quân giở trò.” “Nếu không thì với sức mạnh của Cộng Công, làm sao có thể đánh gãy Bất Chu Sơn được.” Tô Mạch lẩm bẩm trong lòng, kết hợp quỹ tích thần thoại Hồng Hoang mà hắn quen thuộc và cảnh tượng hiện tại, cuối cùng đã chứng thực được suy đoán trong lòng.

Hồng Quân muốn mưu đồ Bàn Cổ đạo quả, ngoài Tam Thanh và Vu Tộc ra, cần phải xóa bỏ dấu vết tồn tại của Bàn Cổ ở Hồng Hoang.

Thiên trụ Bất Chu Sơn chính là một khâu quan trọng nhất.

Nhưng, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ diễn hóa, nếu đích thân ra tay chém đứt nó, tất nhiên sẽ kéo theo nhân quả lớn lao.

Lúc đó cho dù thật sự khống chế được lạc ấn Bàn Cổ trên người Tam Thanh và Tổ Vu, cũng rất có khả năng xuất hiện biến số, không thể hoàn toàn đoạt lấy Bàn Cổ đạo quả.

Cho nên, hắn đã lợi dụng kịch bản thần thoại Vu Yêu lượng kiếp, Cộng Công nộ xúc Bất Chu Sơn, gia trì sức mạnh Thiên Đạo vào người Cộng Công.

Như vậy mới có thể khiến đại thế của Vu Tộc phải gánh một tầng nhân quả.Đương nhiên.

Tổ Vu suy cho cùng là huyết mạch Bàn Cổ, giống như con cái làm một số chuyện bất hiếu với cha, với tư cách là người cha, tuy sẽ phẫn nộ, nhưng cuối cùng vẫn sẽ tha thứ.

Quan trọng nhất là.

Thiên trụ đổ sập, chúng sinh đồ thán.

Trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, sáu vị Thánh Nhân đều sẽ đồng loạt ra tay, vá Thiên khung.

Đặc biệt Nữ Oa, dưới sự điểm hóa của Hồng Quân càng tự tay luyện chế Bổ Thiên Thạch để vá trời.

Đây mới là công đức lớn nhất.

Lúc đó, sáu vị Thánh Nhân đều sẽ được hưởng lợi, đặc biệt Hồng Quân, càng được Hồng Hoang bản nguyên công nhận, đặt nền móng cho việc tiếm đoạt Bàn Cổ đạo quả sau này.

Đương nhiên, đó chỉ là kịch bản trong thần thoại nguyên bản mà thôi.

Tình hình Hồng Hoang hiện nay vì Tô Mạch mà lại phức tạp hơn thần thoại rất nhiều.

Bởi vì Hồng Quân không địch lại Tô Mạch, hơn nữa, trong truyền thuyết kiện Hỗn Độn Đỉnh có thể nghịch chuyển Tiên Thiên, luyện chế Ngũ Sắc Thần Thạch kia từ đầu đến cuối đều không hề xuất hiện.

Ngược lại, Hỗn Độn Hồ Lô vốn thuộc về Hồng Quân lại rơi vào tay Tô Mạch.

Theo Tô Mạch suy đoán, Hỗn Độn Hồ Lô, rất có khả năng là Hỗn Độn Đỉnh, hoặc là, giữa hai thứ có một mối liên hệ kỳ diệu.

Chính vì như vậy, Hồng Quân nếu điểm hóa Nữ Oa hoàn thành việc vá trời, điều kiện cũng chưa chín muồi.

Ngược lại, khả năng của Tô Mạch lại lớn hơn một chút.

Ngay khi Bất Chu Sơn sắp đoạn liệt, Tô Mạch tâm tư khẽ động, đã có kế hoạch.

“Theo thần thoại, Hồng Quân muốn hoàn thành bước này, ngoài Tam Thanh ra, Nữ Oa lại là mấu chốt, ta có lẽ có thể đưa Nữ Oa đi trước.” Nghĩ vậy, quang mang trên người Tô Mạch lóe lên, lập tức biến mất tại chỗ.Hơn nữa, cùng lúc rời đi, một đạo lạc ấn chi thân lại

nhanh chóng ngưng tụ trong Luân Hồi, gặp mặt Tam Thanh.

"Sư phụ, hai vị Sư thúc." "Hiện giờ Vu Yêu lượng kiếp đã kết thúc, Bất Chu Sơn thiên trụ đoạn liệt, nếu cứ tiếp tục như vậy, Thiên Hà chi thủy đổ ngược xuống, toàn bộ Hồng Hoang không quá ngàn năm sẽ triệt để diệt vong." "Cho nên, con nhất định phải tìm cách vá lỗ hổng trên trời kia mới được." Giọng Tô Mạch lập tức truyền ra.

Chương 262

“Bổ Thiên...

đây là lực lượng tạo hóa, trong Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân ra, chỉ có Nữ Oa Sư muội khi tạo người mới lĩnh ngộ được tạo hóa.” Lão Tử nhíu mày, lập tức đáp.

“Vâng, con đã biết, hiện tại bản tôn đang đến Tam Thập Tam Thiên ngoại tìm Nữ Oa Thánh Nhân.” “Lần này xin Sư phụ và hai vị Sư thúc, làm phiền một việc.” “Tốc độ đổ sập của thiên trụ sẽ ngày càng nhanh, lúc đó lỗ hổng trên Thiên khung cũng sẽ càng ngày càng lớn, một khi Thiên Hà chi thủy tràn ngập nửa Hồng Hoang, lúc đó chúng sinh Hồng Hoang mới thật sự gặp tai ương diệt đỉnh, con căn bản không kịp.” “Cho nên, xin Sư phụ, hai vị Sư thúc ra tay, tạm thời phong ấn lỗ hổng trên trời đó.”Phong ấn lỗ hổng Thiên khung, làm chậm dòng chảy Thiên Hà chi thủy đổ ngược xuống.

Đồng thời cũng sẽ nhận được công đức lớn lao gia trì.

Dù sao, nếu để Thiên Hà chi thủy hoàn toàn lan tràn khắp Hồng Hoang, đó sẽ là tai nạn khó có thể tưởng tượng đối với chúng sinh Hồng Hoang.

Hơn nữa hiện tại Vu Yêu lượng kiếp vừa mới kết thúc, sinh linh Hồng Hoang vốn đã trải qua một lần tẩy lễ lượng kiếp, căn bản không thể chịu nổi nữa.

Cho nên.

Phàm là người ra tay, trong cõi u minh đều sẽ có công đức giáng xuống.Giờ phút này.

Sau khi giọng Tô Mạch vừa dứt, Lão Tử dẫn đầu xông ra.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ phóng ra quang mang, định âm dương, trấn hoàn vũ.

Dùng Hỗn Nguyên chi lực lập tức phong tỏa một góc lỗ hổng trên Thiên khung.

Cùng lúc đó.

Nguyên Thủy thấy vậy, lại tế xuất Tam Bảo Như Ý và Chư Thiên Khánh Vân.

Tuy hắn cũng có Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, nhưng nếu nói về thuộc tính, sức mạnh phong ấn của bảo vật này không bằng Thái Cực Đồ, cũng không bằng hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong tay.

Dù sao, trong Hồng Hoang, vạn sự vạn vật tương sinh tương khắc, đều có thuộc tính sức mạnh tương ứng.

Ngay khi sức mạnh của hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bùng phát, lỗ hổng trên Thiên khung lại thu nhỏ thêm vài phần.

Kế tiếp đến lượt Thông Thiên.

Nhưng, vừa định ra tay, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ khó xử.

Bởi vì chí bảo của hắn là Tru Tiên Tứ Kiếm, bảo vật này chấp chưởng sát phạt, là một chí bảo của hung sát đạo, còn không thích hợp để phong ấn bằng Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy.

Trong thần thoại nguyên bản, Thông Thiên Giáo Chủ vốn dùng Nhị Thập Tứ Định Hải Thần Châu để phong ấn, nhưng lại tình cờ đưa trước cho Tô Mạch.

Tự nhiên khiến hắn khó xử.“Sư thúc, đạo trận pháp ở Hồng Hoang này không ai bì kịp, thay vì dùng bảo vật phong ấn, chẳng thà bố trí một tòa trận pháp sẽ thích hợp hơn.” “Tiếp theo còn có việc quan trọng hơn cần Sư thúc làm.” “Bất Chu Sơn sập đổ, cho dù con

bổ thiên thành công, nhưng không có thiên trụ chống đỡ, Hồng Hoang vẫn sẽ hủy diệt, theo đệ tử suy diễn, ở cực Bắc Hải có một Huyền Quy dị chủng của Hồng Hoang, trời sinh thân hình khổng lồ, bốn chân của nó có thể làm trụ chống bốn cực, thay thế Bất Chu Sơn." "Huyền Quy do khi sinh ra dính huyết dịch Hỗn Độn Thần Ma, giống như Hung Thú Chi Hoàng kia, không thể hóa hình, nhưng nhục thân lại vô cùng kiên cố, chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm mới có thể chém đứt nó." "Ngoài ra, ngoài bốn chân ra, mai rùa của Huyền Quy còn là một cự đảo ngũ sắc, đây là vật bổ thiên, Sư thúc nhất định phải mang nó về." Tô Mạch lập tức mở miệng.

"Được... ta sẽ bố trí trận pháp, rồi đi Cực Bắc Hải." Thông Thiên nghe lời Tô Mạch nói, trong lòng vui mừng, lập tức không ngừng nghỉ mà bắt đầu bố trí trận pháp.

"Khoan đã, Sư thúc." "Huyền Quy kia tuy không hóa hình, nhưng đã có linh trí, nếu trực tiếp chém giết nó, lại sẽ dính nhân quả với nó." "Thế này đi, chuyến này Sư thúc đến đó, ta là Nhân Tộc Nhân Tổ, lại là Luân Hồi chi chủ, nếu nó chịu nhường nhục thân, ta có thể hứa cho nó vị trí Địa Hoàng của Nhân Tộc." "Nó tất nhiên sẽ biết đó cũng là một nhân quả lớn lao, thêm lời hứa của ta, tự nhiên sẽ đồng ý." Tô Mạch lại lần nữa mở miệng.Thực tế.

Chuyện Huyền Quy bốn chân hóa thành bốn cực trụ đỡ Tô Mạch tự nhiên biết rõ.

Trong thần thoại truyền thuyết, nó bị Thông Thiên không nói hai lời đã chém giết.

Chính vì chuyện này, cuối cùng khi Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo một mạch đã chịu thiệt thòi lớn dưới tay người chuyển thế của Huyền Quy.

Cho nên, Tô Mạch kịp thời nhắc nhở một tiếng, tránh cho Thông

Thiên kết nhân quả với Huyền Quy.Giờ phút này.

Thông Thiên nghe xong, lập tức gật đầu, sau đó nhanh chóng bố trí pháp trận, trực tiếp độn đi về phía Cực Bắc Hải.Kế tiếp, Tam Thanh đều đã được sắp xếp xong, lạc ấn chi thân của Tô Mạch lại lần nữa nhìn về phía Thiên khung.

"Không đủ, trong truyền thuyết hẳn là có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên phong ấn mới phải." "Vậy Tiếp Dẫn chắc chắn sẽ không xuất hiện rồi, nếu đã như vậy, thì ta đành dùng Ba Mươi Sáu viên Định Hải Thần Châu và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên thay thế vậy." Tô Mạch trong lòng khẽ động, sức mạnh bùng phát.

Trong hư không nhanh chóng ngưng tụ ra hai kiện bảo vật.

Không thể không nói.

Với cảnh giới hiện tại của hắn, bảo vật có thể ẩn mình vào hư không, một ý niệm là có thể triệu hoán.

Chương 263

Cho nên, cho dù bản tôn của Tô Mạch đang đến Tam Thập Tam Thiên tìm Nữ Oa, tôn lạc ấn chi thân này cũng có thể ngưng tụ ra chúng.

Đừng nói bản tôn không ở Hồng Hoang.

Nhưng nếu thật sự xuất hiện tình huống đột phát, chỉ một ý niệm là có thể nhanh chóng xuất hiện trong Hồng Hoang.

Đây cũng là lý do vì sao Tô Mạch biết rõ Hồng Quân ẩn mình trong Hồng Hoang mà dám rời đi.

Bởi vì, hắn căn bản không sợ tên đó gây sự.Giờ phút này.

Khi Ba Mươi Sáu viên Định Hải Thần Châu và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện, lực lượng khủng bố lập tức dâng trào về phía lỗ hổng trên Thiên khung.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, lỗ hổng kia lại thu nhỏ thêm một phần ba.Cùng lúc đó, ngoài Tam Thập Tam Thiên.

“Hừm, Nữ Oa lúc trước đến Tử Tiêu Cung đánh thức Hồng Quân, hiện tại nhất định không ở đạo trường của mình.” “Hiện giờ rất có khả năng đang ở trong Tử Tiêu Cung.” “Nếu là trước kia, ta tìm ra Tử Tiêu Cung thật không dễ, nhưng bây giờ thì khác, Phục Hy chuyển thế Luân Hồi, lại mang theo túc tuệ chuyển thế, nhân quả với Nữ Oa không ngừng, nếu ta lợi dụng một chút, thì tìm được vị trí Tử Tiêu Cung thật không khó.” Tô Mạch ý niệm khẽ động, sức mạnh Luân Hồi dâng trào.

Ngay sau đó, trong mắt hắn lại xuất hiện một họa diện Tiểu Lục Đạo Luân Hồi ảo.

Đồng thời, thân ảnh Phục Hy lúc trước chuyển thế Nhân Tộc ẩn hiện, cuối cùng, dưới sức mạnh huyền diệu của Tô Mạch, một mối liên hệ nào đó giữa hắn và Nữ Oa như được cụ thể hóa ra vậy.“Ông ~~” Dưới sức mạnh ba động, một đoạn ‘nhân quả’ hỏa diễm đang nhảy múa nhanh chóng ngưng tụ trong hư không.

“Nhân quả khiên liên, đi thôi, dẫn ta đi tìm Nữ Oa.” Tô Mạch giơ tay vung lên.

Ngọn lửa kia lập tức hóa thành một đạo độn mang bay về phía sâu thẳm nào đó ngoài Tam Thập Tam Thiên.Thời gian... chậm rãi trôi qua.Không lâu sau đó, ngọn lửa kia dừng lại trong một vùng hư vô.

Ngay sau đó Tô Mạch hiện thân, ý chí chi lực khủng bố bao trùm vùng hư vô này, chỉ trong một khoảnh khắc, trên mặt hắn đã lộ ra ý cười.

“Tử Tiêu Cung... hiện ra cho ta!” Một tiếng quát lớn, Tô Mạch vận chuyển sức mạnh tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, lập tức phá vỡ mọi hư vọng xung quanh, trở về bản nguyên.

Nhanh chóng, Tử Tiêu Cung chậm rãi nổi lên.

Cũng vào lúc đó, Nữ Oa đang bị Hồng Quân cấm túc trong Tử Tiêu Cung đột nhiên cảm ứng được cỗ sức mạnh này, khuôn mặt tươi cười lập tức rạng rỡ.

“Khí tức của Tô Mạch đạo hữu, kỳ lạ, chẳng lẽ huynh trưởng để hắn đến?

Hay là gì đây?” Không hiểu sao, vừa nghĩ đến Tô Mạch, trái tim Nữ Oa đập thình thịch không rõ nguyên nhân, ngay cả ý niệm cũng nhiều thêm.Nữ Oa đánh thức Hồng Quân, lại bị hắn cấm túc trong Tử Tiêu Cung, không thể nắm rõ tin tức bên ngoài.

Nhưng suy cho cùng nàng là Thánh Nhân, nguyên thần lạc ấn ký

thác vào trong Thiên Đạo, cho nên vẫn có thể cảm ứng được một số manh mối.

Đặc biệt là cảm xúc phẫn nộ của Hồng Quân, khiến nàng trong chớp mắt liền liên tưởng đến Tô Mạch và La Hầu.

Bởi vì trong thế giới hiện tại, ngoài La Hầu và Tô Mạch ra, không ai có thể lay chuyển Hồng Quân.

Hiện tại, khí tức của Tô Mạch xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung, mọi chuyện nhanh chóng có đáp án.

Rõ ràng Tô Mạch đã chọc giận Hồng Quân, và đã xông đến Tử Tiêu Cung.Giờ phút này.

Trong khi Nữ Oa đang suy tư, một đạo lực lượng khủng bố trực tiếp xé nát cánh cửa Tử Tiêu Cung.

Nhanh chóng, giọng Tô Mạch đã truyền đến tai Nữ Oa.

“Nữ Oa Thánh Nhân, thời gian cấp bách, mau theo ta rời đi, chuyện này đợi sau này hẵng nói rõ.” Giọng nói vừa vang lên, Nữ Oa lập tức cảm thấy mình bị một cỗ sức mạnh cường đại bao bọc.

“Ông ~~” Một tiếng.

Nhanh chóng, nàng đã trực tiếp biến mất tại chỗ.Cùng lúc đó.

Hồng Quân đang ẩn mình trong Hồng Hoang cảm ứng Tử Tiêu Cung bị phá vỡ, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đáng chết, tên này muốn cho Nữ Oa bổ thiên, tuyệt đối không thể để hắn đắc thủ.” Trong khoảnh khắc, vào lúc Tô Mạch độn ra khỏi khu vực Tử Tiêu Cung, một thân ảnh vĩ ngạn đột nhiên xuất hiện trước mặt Tô Mạch.

“Để Nữ Oa lại, ta với ngươi sẽ không xâm phạm lẫn nhau, nếu không, hôm nay cho dù đánh nát Hồng Hoang, ta cũng phải đấu pháp

với ngươi một phen.” Trên mặt Hồng Quân lộ ra vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Chương 264

Phải biết rằng, nếu thành công điểm hóa Nữ Oa bổ thiên, chỉ riêng công đức thao thiên kia đã có thể khiến hắn nhanh chóng loại bỏ sức mạnh ma đạo của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ký thác trong Thiên Đạo, khiến Thiên Đạo chí thuần, từ đó thật sự đạt đến cảnh giới viên mãn.

Lúc đó, hắn mới có thể thật sự trấn áp tất cả.

Nếu không thì, với sức mạnh hiện tại mà từ từ loại trừ, ít nhất trong ngàn năm khó có thể hoàn thành...

Đây mới là kế hoạch thật sự của Hồng Quân.

Để Bất Chu Sơn đoạn liệt, để Nữ Oa bổ thiên.

Một là có thể xóa bỏ dấu vết tồn tại của Bàn Cổ, hai là lại có thể đạt được công đức thao thiên bù đắp những thiếu sót tạm thời.

Hiện tại, kế hoạch lại lần nữa bị Tô Mạch phá hoại.

Tự nhiên khiến Hồng Quân phẫn nộ đến cực điểm.Cùng lúc đó, Tô Mạch sau khi nghe lời Hồng Quân nói, trên mặt lại lộ ra một trận cười lạnh.

“Hồng Quân, ngươi thật sự nghĩ ta không biết tâm tư của ngươi sao?” “Để Nữ Oa lại, để ngươi bổ thiên, tiếm đoạt công đức bổ thiên, để Thiên Đạo chí thuần sao?” “Đừng nói hiện tại ngươi không phải đối thủ của ta, cho dù Thiên Đạo thật sự chí thuần, ta cũng không sợ ngươi.” “Hơn nữa, đến tận ngày nay, ngươi thật sự nghĩ những gì ngươi làm người ngoài không thể nào biết được sao?” “Tiếm đoạt Thiên Đạo quyền hành, mưu đồ Bàn Cổ đạo quả, nếu để ngươi đắc ý, tất cả Hồng Hoang sẽ bị hiến tế, để ngươi đột phá đến cảnh giới mạnh hơn.” “Cho nên, đừng tưởng ngươi đã bù đắp quy tắc tu luyện

Hồng Hoang, Thiên Đạo viên mãn, kỳ thực mục đích của ngươi có khác gì La Hầu?

Coi tất cả Hồng Hoang làm dưỡng liệu sao?" Tô Mạch mạnh mẽ đáp trả đối phương.

"...Ta với ngươi không chết không ngừng!" Bị người điểm phá, Hồng Quân bạo nộ, trực tiếp mang theo Thiên Đạo chi lực nghiền ép về phía Tô Mạch.

"A a, nếu muốn chiến, vậy ta sẽ phụng bồi ngươi!" "Nữ Oa Thánh Nhân, xin hãy vào Luân Hồi trước, mọi chuyện phân thân của ta sẽ giải thích rõ ràng." Trong khoảnh khắc, Tô Mạch trực tiếp mở ra một Luân Hồi thông đạo, trong khi Nữ Oa chưa kịp phản ứng đã bị đẩy vào trong Luân Hồi.

Kế tiếp, đối mặt với Thiên Uy vô tận của Hồng Quân, khí tức trên người Tô Mạch cũng cuồng bạo lên.

Thực tế, nếu không phải bị bức đến cực hạn, Hồng Quân thật sự sẽ không ở trạng thái hiện tại mà tranh phong với Tô Mạch.

Nhưng... hiện tại hắn đã ở thế không còn kế sách nào khác.

Tam Thanh, bị Tô Mạch mang đi.

Nữ Oa, cũng bị Tô Mạch mang đi.

Cho dù hợp đạo thành công, nhưng Thiên Đạo suy cho cùng vẫn không thuần khiết.

Đây có thể là cơ hội duy nhất, nếu không nắm bắt được, ít nhất cần ngàn năm thời gian mới có thể trở lại đỉnh phong.

Lúc đó, tất cả đều đã muộn.

Cho nên... bị dồn đến đường cùng, Hồng Quân cuối cùng cũng bùng phát, cho dù thực lực kém Tô Mạch một chút, cũng phải tranh

phong.Cứ như vậy.

Khí tức hai người không ngừng tăng vọt, chỉ trong một khoảnh khắc đã đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực.

Cũng trong một khoảnh khắc, đại chiến cấp Thiên Đạo lại lần nữa bùng phát.

“Oanh long ~~” Tiếng nổ lớn, truyền ra.

Lần đầu tiên hai người giao thủ đã khiến toàn bộ Hồng Hoang chấn động, bản nguyên sôi trào.

“Tô Mạch, hôm nay ta với ngươi không chết không ngừng...

Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tam Thiên Tạo Hóa, giết cho ta!” Kế tiếp, chỉ thấy dưới tiếng quát lớn của Hồng Quân, Tạo Hóa Ngọc Điệp mang theo Thiên Uy vô tận, giáng xuống Tam Thiên quang mang trực tiếp bao trùm Tô Mạch.

Đây là một trong những sức mạnh mạnh nhất của Hồng Quân.

Tiền thân của hắn, vốn là chấp niệm của Hỗn Độn Thần Ma, khi chuyển thế còn tiếm đoạt một phần của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cho nên, lúc này mượn cỗ sức mạnh đó, lại tạm thời bù đắp được khuyết điểm, khiến Thiên Đạo trở về trạng thái thuần khiết.

Nhưng, loại sức mạnh này lại không thể duy trì lâu.

Chương 265

Dù sao Tạo Hóa Ngọc Điệp ở trạng thái viên mãn có thể đạt đến tầng thứ Hỗn Độn Chí Bảo, cho dù hiện tại không toàn vẹn, nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

"Oanh ~~" Cuối cùng, Tam Thiên Tạo Hóa chi quang trực tiếp hạ xuống người Tô Mạch, dường như muốn hòa tan hắn vậy.

"Hừ... phá cho ta!" Cùng lúc đó, Tô Mạch cũng vận chuyển sức mạnh đến cực hạn.

Hai đại công pháp chí cường được đồng thời vận chuyển đến cảnh giới thứ tám.

Trong chớp mắt, hắn đã hóa thành thân thể cự nhân ức vạn trượng, ngưng đọng ra Hỗn Độn Thần Ma thể.

Một quyền oanh ra, Tam Thiên Tạo Hóa chi quang lập tức bị xuyên thủng.

Kế tiếp, quang mang Thí Thần Thương lóe lên, xuất hiện trong tay Tô Mạch.

"Ngũ Hành Lãnh Địa, nghịch chuyển Ngũ Hành, ngưng cho ta!" Đột nhiên, Tô Mạch phân chia lãnh địa, sau khi bao trùm tất cả, thân thể Hỗn Độn Thần Ma ức vạn trượng trực tiếp nghiền ép về phía Hồng Quân.

"Oanh oanh oanh ~~ oanh oanh oanh ~~ oanh oanh oanh ~~" Tiếng nổ lớn, liên tiếp không ngừng truyền ra.

Tô Mạch bùng phát tất cả sức mạnh đến đỉnh phong, dường như tái hiện lại cảnh Bàn Cổ năm xưa một lực phá vạn pháp.

Nơi hắn đi qua, hư không vỡ nát, hóa thành vô hình.

Còn về Hồng Quân, ban đầu có thể dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, Thiên Đạo chi lực mà tranh phong một hai với Tô Mạch.

Nhưng theo hai người chém giết không ngừng thăng cấp, dần dần, Tô Mạch đã nắm giữ tiết tấu chiến đấu.

Sức mạnh ý chí huyền diệu phát huy tác dụng.

Càng chiến càng mạnh, mỗi một lần công kích đều là mức tối đa, căn bản không có bất kỳ dao động nào.

"Oanh long ~~" Cứ như vậy.

Khi hai người giao thủ ức vạn lần, dưới một thương quét ngang của Tô Mạch, Hồng Quân cuối cùng cũng bị đánh trúng.

Thân thể Thiên Đạo kia lập tức vỡ nát.

"A...

Thiên Đạo chi lực, ngưng cho ta!" Hồng Quân đại nộ, nhanh chóng dùng sức mạnh Thiên Đạo tái tạo nhục thân.

Nhưng... cũng vào lúc đó, Tô Mạch lại linh quang chợt lóe, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.Hồng Quân có thể dĩ thân hợp đạo, ngoài việc từng bổ sung hoàn thiện quy tắc tu luyện Hồng Hoang ra, nguyên nhân lớn nhất chính là Hồng Mông Tử Khí.

Bởi vì...

Đạo Ma chi tranh, thực chất nói trắng ra chính là Hồng Mông Tử Khí chi tranh.

Thiên Đạo khi hình thành chỉ dùng bốn mươi hai đạo, tám đạo còn lại thì vì quy tắc Hồng Hoang chưa hoàn thiện, không thể triệt để dung nhập vào trong.

Lúc đó, Thiên Đạo lại cực kỳ cần một người hoàn thiện hệ thống tu luyện Hồng Hoang, ban phúc cho Hồng Hoang.

Hồng Quân và La Hầu đều có tư cách làm người đó... cho nên mới có Đạo Ma chi tranh.

Hiện nay, Hồng Quân tuy đã hợp đạo hoàn thành, triệt để khống chế Thiên Đạo.

Nhưng vì nguyên nhân của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hơn nữa đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng lại dung nhập vào trong Ngộ Đạo Trà Thụ.

Khiến sức mạnh của hắn suy cho cùng không thể thật sự đạt đến trạng thái viên mãn.

Cho nên, ý tưởng của Tô Mạch rất đơn giản, nếu có thể không ngừng tiêu hao Hồng Hoang bản nguyên của Thiên Đạo, đợi đến khi sức mạnh Thiên Đạo suy yếu đến cực hạn, không thể chấp chưởng Hồng Hoang nữa, thì hoàn toàn tương đương với việc tách Hồng Quân ra khỏi Hồng Hoang.

Chương 266

Dù sao, Thiên Đạo do Hồng Mông Tử Khí hình thành, thực sự mà nói chỉ là một loại sức mạnh đặc biệt của Đại Đạo Hỗn Độn do Bàn Cổ khai phá mà thôi.

Theo thông tin Tô Mạch thu được từ hệ thống, nó tương đương với quyền kế thừa Hồng Mông, thực chất không hề giao thoa với Bàn Cổ đạo quả.

Hơn nữa, Bàn Cổ năm xưa có thể dùng cảnh giới nửa bước Hồng Mông mà khai phá Đại Đạo Hỗn Độn, 'bạo xuất' năm mươi đạo Hồng Mông Tử Khí.

Nếu tiến thêm một bước nữa, hoàn toàn cũng có thể làm được điều gì đó.

Lúc đó, bạo xuất Hồng Mông Tử Khí từ Đại Đạo Hỗn Độn Hồng Mông, hoàn toàn có thể thay thế Thiên Đạo Hồng Hoang hiện tại rồi.

Thực tế.

Lý do Tô Mạch có ý tưởng này, nguyên nhân là tham khảo ý trời trong Tiểu Lục Đạo Luân Hồi.

Ý trời của một Tiểu Thiên Thế Giới còn có thể tạm thời thay thế Thiên Đạo trong Lục Đạo Luân Hồi, vậy chẳng phải có nghĩa là, chỉ cần khu trừ Hồng Quân đi, ý chí của mình có thể tạm thời vận hành Hồng Hoang.

Đợi đến khi đột phá, bạo xuất Hồng Mông Tử Khí, rồi dung nhập vào Hồng Hoang, lại càng thêm viên mãn.

Đợi hắn dùng sức mạnh của mình cộng thêm Bàn Cổ đạo quả, tái tạo lại Hồng Hoang một lần.Đương nhiên.

Đó chỉ là phán đoán của Tô Mạch dựa trên thông tin Hồng Mông mà hắn miêu tả.

Dù sao, cho dù không có Thiên Đạo do những Hồng Mông Tử Khí kia hình thành, một số đại thế giới đỉnh cao vẫn cường đại, ví dụ như đại thế giới Long Phù, Thánh Vương, v.v.

Những thế giới này trong mắt Tô Mạch, không có Hồng Mông Tử Khí, không thể kế thừa đại thế giới chính thống Hồng Mông.

Có sự khác biệt bản chất với Hồng Hoang do Bàn Cổ kiến tạo.Giờ phút này.

Sau khi có ý tưởng, ánh mắt Tô Mạch ngưng lại, trực tiếp bật chế độ nghiền ép điên cuồng về phía Hồng Quân.

Cảnh giới hai người tuy cùng một tầng thứ, nhưng thực lực lại có sự chênh lệch.

Hơn nữa thân thể Thiên Đạo của Hồng Quân bị đánh nổ một lần, tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo mới phục hồi.

Khí tức của hắn tự nhiên yếu hơn trước rất nhiều.Cứ như vậy.

Theo hai người không ngừng chém giết, giao thủ.

Nhanh chóng thân thể Thiên Đạo của Hồng Quân lại lần nữa bị đánh nổ.

“A...

Tô Mạch, ta...!” “Thiên Đạo chi lực, trọng tố thân ta!” “Ông ~~” Sức mạnh Thiên Đạo khủng bố lại lần nữa ngưng tụ, nhanh chóng tái tạo thân thể Thiên Đạo của Hồng Quân.

“Phanh ~~” Không lâu sau, dưới sự nghiền ép mạnh mẽ của Tô Mạch, hắn lần thứ ba bị đánh nổ.

Cứ như vậy, theo thời gian chậm rãi trôi qua.

Bốn lần, năm lần, sáu lần, bảy lần... không biết đã bao lâu, Hồng Quân bị Tô Mạch liên tục oanh sát tới bốn mươi tám lần.

Theo mỗi lần tái tạo thân thể Thiên Đạo, sức mạnh bản nguyên Thiên Đạo sẽ suy yếu đi một chút.

Cứ như vậy, cho đến lần thứ bốn mươi tám bị oanh sát, ngay khi ngưng tụ lần thứ bốn mươi chín.

Sức mạnh bản nguyên Thiên Đạo lại hạ xuống mức thấp nhất từ trước đến nay.

"Ông ~~" Chỉ trong một khoảnh khắc, Hồng Quân vừa mới phục hồi thân thể Thiên Đạo, liền cảm ứng được Hồng Hoang dường như không còn dưới sự vận hành của Thiên Đạo nữa.

Cảm giác này khiến hắn trong lòng chấn động, ngay sau đó trên mặt lóe lên vẻ hoảng loạn, trong lòng cảm thấy vô cùng bất ổn, từ trạng thái phẫn nộ trước đó lập tức tỉnh táo lại.

"...Thật là thủ đoạn cao minh...

Cố ý để ta tiêu hao Thiên Đạo bản nguyên, khiến nó mất đi lực khống chế Hồng Hoang sao?" Hồng Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Mạch, mạnh mẽ áp chế lửa giận mà mở miệng nói.

Chương 267

“A a, cuối cùng cũng phát hiện ra sao?

Nhưng mà, đã muộn rồi.” “Thiên Đạo đã mất đi sự khống chế đối với Hồng Hoang, Hồng Hoang tự nhiên không cần nó nữa.” Khoảnh khắc đó, khi giọng Tô Mạch vừa dứt, ý chí chi lực khủng bố đột nhiên dâng trào từ trong cơ thể hắn.

“Bàn Cổ Đại Thần ở trên...

Hôm nay... ta, Tô Mạch, sẽ dùng ý chí tạm thời thay thế Thiên Đạo Hồng Hoang, vận hành Hồng Hoang.” “Mong Bàn Cổ Đại Thần giám sát!” Dường như một sinh linh Hồng Hoang đã phát ra Thiên Đạo hoành nguyện, lần này Tô Mạch lập lời thề, lại trực tiếp đối mặt với Bàn Cổ Đại Thần, Hồng Hoang bản nguyên.

Dù sao thế giới này là do Bàn Cổ một tay khai phá tạo dựng, cho dù thân tử đạo tiêu, nhưng tất cả sức mạnh đều đã diễn hóa thành Hồng Hoang bản nguyên, tất cả mọi thứ.

Cho nên, lấy Bàn Cổ Đại Thần lập lời thề, cũng không có gì là không thể.

Ngay khi giọng Tô Mạch vừa dứt.

Toàn bộ Hồng Hoang bản nguyên đều bắt đầu sôi trào.

Cùng lúc đó.

Ý chí chi lực của hắn càng điên cuồng bùng phát, trong cõi u minh bắt đầu giao thế với Hồng Hoang bản nguyên, khu trừ ý chí Thiên Đạo đang suy yếu đến cực hạn kia.

“Oanh ~~~” Chỉ trong một khoảnh khắc.

Tô Mạch liền cảm ứng được, dường như mình đã trở thành Thiên Đạo, phàm là nơi ý niệm đến, vạn sự vạn vật của Hồng Hoang đều nằm trong lòng bàn tay.

Điều khủng bố nhất là.

Vào khoảnh khắc ý chí của hắn bắt đầu thay thế Thiên Đạo, vận hành Hồng Hoang.

Sức mạnh tầng thứ ý chí Vô Cực vốn có lại lần nữa thực hiện đột phá, đản sinh ra một loại đặc tính bất hủ.

"Hừm, sức mạnh ý chí của ta vốn đã đạt đến cảnh giới Đạo Quả chi hoa mười hai phẩm, là cảnh giới Vô Cực, giờ lại xuất hiện thuế biến, có đặc tính bất hủ, chẳng lẽ cảnh giới tiếp theo gọi là Bất Hủ sao?" "Đúng rồi, Hồng Mông Bất Hủ, tồn tại vĩnh hằng, có nghĩa là, nhục thân, nguyên thần, cảnh giới tiếp theo cũng nên là Bất Hủ." "Hoặc là, Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công đạt đến cảnh giới đỉnh phong tầng thứ chín, chính là sự bất hủ tương ứng." "Nếu không thì, hỗn độn thần ma chi khu do hai đại công pháp chí cường của Bàn Cổ tạo ra làm sao có thể dựng dục ra Hồng Hoang, chỉ có bất hủ, mới là vĩnh hằng." Đột nhiên, Tô Mạch dường như đã phát hiện ra một đại lục mới, trong lòng hắn có một nhận thức hoàn toàn mới về Hồng Mông đạo quả.Cùng lúc đó.

Khi Tô Mạch cướp đoạt sức mạnh vận hành Hồng Hoang của Thiên Đạo, sắc mặt Hồng Quân đại biến, lập tức phun ra một ngụm tiên huyết.

"Tô Mạch, ta giết ngươi!" Hồng Quân hoàn toàn điên cuồng, chuẩn bị đánh lén Tô Mạch khi ý chí của hắn đang vận hành Hồng Hoang.

Nhưng... trong một khoảnh khắc.

Một đạo hắc mang đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hồng Quân.

“Mau đi, nếu còn chậm một chút, sẽ có tử kiếp sinh ra, hắn triệt để khống chế Hồng Hoang, bọn ta tạm thời không thể chống lại hắn.” La Hầu hiện thân, giọng nói vừa dứt, trực tiếp dùng sức mạnh ma đạo bao bọc Hồng Quân, sau đó hóa thành độn mang biến mất tại chỗ.

Ngay khoảnh khắc La Hầu dẫn Hồng Quân rời đi, khóe miệng Tô Mạch lại khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Có vài thứ chưa để lại, sao có thể dễ dàng rời đi?” Đột nhiên, sức mạnh ý chí của Tô Mạch, thứ đang tiếp quản Hồng Hoang, ầm ầm giáng lâm.

Nó tựa như ngưng tụ vô tận thiên uy, điều khiển Thiên Đạo, vận chuyển Hồng Hoang.

Uy lực vừa hiện, độn quang của La Hầu và Hồng Quân lập tức bị định trụ giữa hư không. *Oanh!* Tiếp đó, ý chí đáng sợ của Tô Mạch, dưới sự gia trì của bản nguyên Hồng Hoang, ngưng tụ vô tận quang mang, bao phủ Thiên Đạo chi thân của Hồng Quân.

Cứ như thể xé toạc một vật thể không thể diễn tả nhưng lại tồn tại thật vậy.

Chỉ thấy vô tận quang mang xuyên vào thể nội Hồng Quân, bắt đầu phân giải Thiên Đạo chi thân. *Ầm ầm!* Chỉ trong một chớp mắt, Thiên Đạo chi thân liền trực tiếp nổ tung.

Cùng lúc đó, La Hầu thấy tình thế không ổn, liền dùng một phương thức cực kỳ cổ quái dung nhập vào chân linh của Hồng Quân.

“Tô Mạch, ngươi không giết được ta đâu!

Chương 268

Ta là Thiên Đạo, bất tử bất diệt, chỉ cần không thể thật sự diệt đi Thiên Đạo, ta sẽ vĩnh hằng tồn tại.

Cũng không nhốt được ta bao lâu." Hồng Quân lần này không trọng tố Thiên Đạo chi khu nữa, bởi y biết, trong trạng thái suy yếu thì căn bản không thể là đối thủ của Tô Mạch.

Do đó, hóa thân thành ý chí Thiên Đạo, tồn tại khắp nơi mới là lựa chọn tốt nhất.

Còn về La Hầu, ngay khoảnh khắc dung nhập, y cảm nhận đối phương đã lợi dụng cách dẫn dắt nguyên thần lạc ấn ký thác trong Thiên Đạo.

Nhưng La Hầu chỉ là một đạo ma niệm, cũng chỉ có cách này mới có thể thành công.

Đúng lúc này, sau khi Hồng Quân phát ra âm thanh, sức mạnh ý chí của Tô Mạch lại phát ra một tiếng hừ lạnh.

"Ý chí của ta hiện tại tạm thời thay thế Thiên Đạo, tiếp quản tất cả Hồng Hoang.

Mất đi sự chống đỡ của bản nguyên Hồng Hoang, ngươi chẳng khác nào bèo không rễ, dù hiện tại không thể chém diệt ý chí Thiên Đạo, nhưng thời gian cũng sẽ không quá dài.

Bây giờ, hãy xem ta sẽ làm gì." Trong khoảnh khắc, sức mạnh ý chí của Tô Mạch lại tăng vọt, tuôn trào mãnh liệt.

Ý chí Thiên Đạo vô hình đột nhiên truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Hồng Quân.

Ngay sau đó, bốn đạo quang mang ẩn ẩn hiện hiện, bị sức mạnh ý

chí của Tô Mạch cường hành tách rời ra khỏi Thiên Đạo.

Cảm nhận được điều này, trong lòng Hồng Quân hoàn toàn hoảng loạn.

Bởi vì bốn đạo quang mang đó không phải thứ gì khác, mà chính là nguyên thần lạc ấn của Tam Thanh và Nữ Oa ký thác trong Thiên Đạo.

Có chúng, y mới có thể nắm chính xác hành tung của Tam Thanh và những người khác.

Giờ đây, một khi bị Tô Mạch tách ra, điều đó có nghĩa là y hoàn toàn mất đi sự khống chế đối với Tam Thanh và những người khác.

Cũng tức là, cơ hội lật ngược tình thế cuối cùng cũng bị tước đoạt.

"Không... không thể làm vậy!" "Tam Thanh nương tựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, nếu không có sức mạnh Thiên Đạo gia trì, cảnh giới của họ sẽ nhanh chóng sụt giảm.

Nguyên thần đã hoàn toàn dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, làm vậy sẽ tổn thương bản nguyên." Hồng Quân nói không sai.

Tam Thanh chứng đạo thành Thánh, quả thật nương tựa vào Hồng Mông Tử Khí và vô lượng công đức Thiên Đạo.

Nguyên thần lạc ấn cũng đã hoàn toàn dung hợp với Hồng Mông Tử Khí.

Nếu bị tách ra, ba người không những sẽ lập tức mất đi Thánh Nhân quả vị, mà ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La hiện tại cũng chưa chắc giữ được.

Xuất phát điểm của Hồng Quân, tự nhiên là muốn Tô Mạch biết khó mà lui, dù sao, Tam Thanh bị tách ra cũng có tổn hại lớn đối với

Thiên Đạo.

Tuy nhiên, sau khi y dứt lời, Tô Mạch lại lạnh lùng cười nhạt.

"Ý chí của ta thay thế Thiên Đạo vận chuyển Hồng Hoang, trong Lục Đạo, cũng có Thiên Ý tồn tại.

Dù tách rời ra thì sao chứ?

Thánh Nhân quả vị không cần cũng được, nhưng cảnh giới Hỗn Nguyên tự nhiên có thể giữ vững, cho nên, hãy xem đây." Giọng Tô Mạch vừa dứt, thừa lúc Thiên Đạo đang ở thời kỳ yếu nhất, anh trực tiếp bắt đầu tách rời. *Oanh!

Ầm ầm!

Ầm ầm!* Tiếng vang lớn, truyền khắp cả Hồng Hoang.

Chỉ thấy sau khi bốn đạo quang mang xuất hiện, chúng hiện ra hư ảnh của Tam Thanh và Nữ Oa.

Cùng lúc đó.

Trong Hồng Hoang, Lão Tử, Nguyên Thủy, và Thông Thiên đang đi về cực Bắc Hải, cùng nhìn lên bầu trời, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Chương 269

“Nguyên thần lạc ấn của ta sắp quay về rồi, mau tiếp dẫn!” Lão Tử vận chuyển sức mạnh, khí tức dao động đồng nguyên xông thẳng lên trời, trực tiếp nhập vào thân ảnh hư ảo hiện lên trên bầu trời.

Đồng thời, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa cũng nhanh chóng noi theo, tiếp dẫn nguyên thần lạc ấn.

Cứ thế, dưới sức mạnh đồng nguyên của tứ đại Thánh Nhân và ý chí của Tô Mạch, bốn đạo nguyên thần lạc ấn cuối cùng cũng hoàn toàn tách rời khỏi Thiên Đạo. *Oanh!* Chỉ trong một chớp mắt, cả Hồng Hoang liền xuất hiện dị tượng đáng sợ.

Trời giáng mưa máu, Thiên Đạo bi thương.

Lẽ ra dị tượng này chỉ xuất hiện khi Thánh Nhân Thiên Đạo vẫn lạc, nhưng hiện tại, bốn đại Thánh Nhân nguyên thần lạc ấn tách rời, tương đương với việc từ bỏ Thánh Nhân đạo quả, không có quá nhiều khác biệt với việc Thánh Nhân Thiên Đạo vẫn lạc.

Chính vì vậy, giữa trời đất mới xuất hiện dị tượng này.

Cùng lúc đó.

Sau khi bốn đạo nguyên thần lạc ấn bị tách ra, giọng Tô Mạch lại lần nữa truyền ra.

“Lão sư, hai vị sư thúc, Nữ Oa đạo hữu.

Hiện nay ý chí của đệ tử tạm thời thay thế Thiên Đạo, vận chuyển Hồng Hoang.

Trong Luân Hồi có Tiểu Lục Đạo tồn tại, trong đó một đạo là Thiên Ý đại thế của một phương thế giới.

Nguyên thần lạc ấn tách ra khỏi Thiên Đạo, nếu quay về bản thể, cảnh giới sẽ sụt giảm.

Trước tiên hãy đến Thiên Ý trong Tiểu Lục Đạo Luân Hồi dưỡng một đoạn thời gian đi." Khoảnh khắc giọng Tô Mạch truyền ra, trong Luân Hồi liền hiện lên sáu đạo quang mang.

Sau đó, điểm sáng đại diện cho 'Thiên Đạo' dần phóng đại, tựa như một cánh cửa lớn xuất hiện giữa hư không.

"Ừm, như vậy, rất tốt." Bốn đạo nguyên thần lạc ấn rạng rỡ quang mang, ngay khoảnh khắc Tiểu Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, trực tiếp ẩn nhập vào trong đó.

Cùng lúc đó, sau khi làm xong tất cả, Tô Mạch cũng đã đến cực hạn.

Dù sao, dùng sức mạnh ý chí tạm thời thay thế Thiên Đạo vận chuyển Hồng Hoang, cho dù có bản nguyên Hồng Hoang gia trì, nhưng bản thân nội tình vẫn kém một chút.

Anh miễn cưỡng vận chuyển Hồng Hoang đã là cực hạn rồi, giờ lại động dụng sức mạnh tách rời nguyên thần của Tam Thanh, Nữ Oa ra khỏi ý chí Thiên Đạo, càng tiêu hao sức mạnh ý chí.

Do đó, sau khi Tam Thanh và những người khác thành công ký thác nguyên thần lạc ấn vào Thiên Ý của Tiểu Lục Đạo, sức mạnh ý chí cuối cùng cũng như thủy triều rút đi.

Khoảnh khắc ấy, ý chí Thiên Đạo bị giam hãm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, dưới một tiếng gầm giận dữ của Hồng Quân, hoàn toàn tiêu tan trong thế gian.

"Tô Mạch, ta sẽ không bỏ qua ngươi!

Ta thề, khi ta giáng lâm trở lại, nhất định sẽ chém giết ngươi ngay tại chỗ!" Cả Hồng Hoang, vang vọng tiếng gầm giận dữ của Hồng

Quân.

“Haizz, với sức mạnh hiện tại của mình, ta vẫn không thể triệt để phá vỡ Thiên Đạo a...” “Không, nếu là lần sau, vậy thì chưa chắc đâu.” Tô Mạch lẩm bẩm.

Bởi vì sức mạnh ý chí của bản thân tạm thời thay thế Thiên Đạo, đã khiến ý chí của anh trở nên bất hủ.

Điều này lập tức giúp anh vạch ra con đường tiếp theo, cũng là để trùng kích Hồng Mông Đạo Quả.

Từ khi Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ, năm đại Hỗn Nguyên vây công Côn Luân.

Đến trận chiến cấp Thiên Đạo, Thiên Trụ sụp đổ.

Tô Mạch sau khi thăng cấp Hỗn Nguyên Vô Cực thì gần như ngang ngược quét sạch tất cả.

Hiện nay, anh không chỉ dùng sức mạnh ý chí của bản thân tạm thời thay thế Thiên Đạo chấp chưởng Hồng Hoang, mà ngay cả nguyên thần lạc ấn của Tam Thanh và Nữ Oa ký thác trong Thiên Đạo cũng bị anh tách rời ra.

Có thể nói, sức mạnh này đã vấn đỉnh đỉnh cao Hồng Hoang.

Nếu muốn đột phá lần nữa, thì chỉ có thể dựa theo phương pháp của Hồng Quân, La Hầu mà mưu đồ Bàn Cổ Đạo Quả.

Nhưng đó không phải là con đường mà Tô Mạch mong muốn.

Chương 270

Bởi vì, đạo của Bàn Cổ, giai đoạn đầu rất tốt, đứng trên vai người khổng lồ có thể nhanh chóng đề thăng, trấn áp tất cả.

Nhưng đến bây giờ, lại không còn thích hợp với Tô Mạch nữa.

Dù sao, ngay cả Bàn Cổ ở thời kỳ đỉnh phong cũng chỉ đạt Bán Bộ Hồng Mông Đạo Quả, tuy thành công lấy lực chứng đạo, mở ra Hỗn Độn Đại Đạo, nhưng cuối cùng nội tình lại kém một chút, rơi vào kết cục diễn hóa Hồng Hoang.

Nếu Tô Mạch kế thừa đạo quả của Bàn Cổ, cuối cùng cũng chỉ đạt Bán Bộ Hồng Mông Đạo Quả mà thôi.

Tuy không biết trong thần thoại nguyên bản Hồng Quân sau khi kế thừa Bàn Cổ đạo quả cuối cùng có thành công đột phá Hồng Mông hay không, nhưng đó không phải đạo của Tô Mạch.

Cùng lúc đó.

Trong khoảnh khắc Tô Mạch suy tư.

Trong thế giới Hồng Hoang, một đạo độn quang xé toạc chân trời, từ phương cực Bắc bay đến.

Nhanh chóng, thân ảnh của Thông Thiên Giáo Chủ và Huyền Quy xuất hiện dưới lỗ hổng trên bầu trời.

"Ừm...

đến rồi sao." "Cũng tốt, trước tiên tu bổ Hồng Hoang, rồi làm những việc khác." Sức mạnh ý chí của Tô Mạch tạm thời tiếp quản vận chuyển Hồng Hoang, cũng tức là, quyền lợi bản nguyên Hồng Hoang từng phú cho Thiên Đạo, giờ bị anh khống chế.

Nói một cách dễ hiểu, công đức Thiên Đạo, có thể do anh phân phối.

Đúng lúc này.

Khi Thông Thiên dẫn Huyền Quy xuất hiện, thông đạo Luân Hồi lập tức mở ra, thân ảnh Nữ Oa liền bước ra từ trong đó.

Cùng lúc đó.

Ánh mắt của Huyền Quy đi cùng Thông Thiên quay về lại rơi trên người Tô Mạch.

"Tô Mạch...

Chủ nhân Luân Hồi, Nhân Tộc Nhân Tổ?" Giọng Huyền Quy cực kỳ vang dội truyền ra.

"Ừm, Huyền Quy đạo hữu, chắc hẳn đã đi cùng Thông Thiên sư thúc của ta rồi nhỉ.

Ngươi là dị chủng Hồng Hoang, khi sinh ra đã nhiễm huyết mạch Hỗn Độn Tam Thiên Thần Ma, giống như Hung Thú Chi Hoàng, gần như không có khả năng hóa hình.

Nhưng ta có một cỗ tạo hóa.

Nếu ngươi từ bỏ bản thể, dùng tứ chi chống đỡ tứ cực trời đất, dùng nhục thân ngũ sắc vá lại bầu trời, ta có thể khiến chân linh lạc ấn của ngươi bất diệt, chuyển thế thành Nhân Tộc, và hứa hẹn vị trí Tam Hoàng của Nhân Tộc, ngươi có nguyện ý không?" Tô Mạch lập tức mở miệng.

Tuy nhiên, sau khi anh dứt lời, Huyền Quy lại cực kỳ nhân tính hóa lộ ra vẻ do dự.

"Ngạch... cỗ tạo hóa này quả thật không tồi, nhưng... nếu có thể đáp ứng ta thêm một điều kiện nữa, ta sẽ từ bỏ nhục thân này." Ánh

mắt Huyền Quy cực kỳ linh động, nhìn về phía Tô Mạch, lộ ra vẻ mong đợi.

Lời vừa dứt, Tô Mạch lập tức đã nhìn thấu ý định của đối phương.

“Huyền Quy thì dễ tính rồi, nhưng đạo của ta sau này không còn ở Hồng Hoang nữa, nhập môn hạ của ta cũng vô dụng.” “Thế này đi, sư thúc Thông Thiên của ta là cảnh giới Hỗn Nguyên, khai sáng Tiệt Giáo, hữu giáo vô loại, ngươi có thể nhập môn hạ của Người.

Như vậy, ngươi cũng có thể hưởng vô thượng khí vận.” Tô Mạch lập tức đáp lại.

Thực tế.

Lý do anh từ chối Huyền Quy rất đơn giản.

Bởi vì, cảnh giới hiện tại của Tô Mạch đã chạm đến biên duyên Hồng Mông Đạo Quả.

Điểm quan trọng nhất là, thông qua tin tức hệ thống, anh hiểu rằng Hồng Hoang không phải là thế giới duy nhất.

Chương 271

Dưới Hồng Mông, có ức vạn vô tận thời không.

Có thể là quá khứ, hiện tại, tương lai.

Cũng có thể có vô số thời không song song.

Trong những thời không đó, bao hàm vô số thế giới, từ Tiểu Thiên thế giới, Trung Thiên thế giới, đến Đại Thiên thế giới, vô tận vô biên.

Thậm chí, có thể tồn tại những thế giới kế thừa quy tắc Hồng Mông, giống hệt thế giới Hồng Hoang.

Do đó.

Nếu đột nhiên một ngày nào đó xuất hiện một thế giới Hồng Hoang y hệt cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Khi đó, không chừng Hồng Quân bên trong còn mạnh hơn, hoặc thế giới Hồng Hoang đó hoàn toàn bị La Hầu chấp chưởng cũng không chừng.

Tô Mạch là người xuyên việt từ hậu thế, không chỉ hiểu rõ quỹ tích thần thoại, mà khả năng tiếp nhận những thông tin này cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Do đó, thông qua hệ thống và cảnh giới hiện tại, dưới cái nhìn hạn hẹp, anh lại có thể lờ mờ cảm ứng được một số hình ảnh.

Trong những hình ảnh đó.

Thật sự có thể tồn tại những Hồng Hoang cùng cấp độ, hoặc La Hầu, Hồng Quân và các tồn tại khác.

Chính vì vậy, anh mới không thu nhận Huyền Quy.

Bởi vì, điều anh đang chờ đợi có thể là một thịnh thế chân chính,

một thịnh thế khai thác Hồng Mông Đạo Quả.

Đúng lúc này.

Khi Tô Mạch từ chối, và đẩy Huyền Quy cho Thông Thiên, Huyền Quy lại thở dài, sau đó mở miệng nói: "Cũng được thôi, đã như vậy, vậy thì bắt đầu đi." Giọng vừa dứt, chân linh Huyền Quy lập tức thoát ra khỏi nhục thân khổng lồ vô cùng, sau đó ẩn nhập vào Lục Đạo Luân Hồi.

Hiện nay Thiên Hoàng Phục Hy mới đản sinh không lâu, Tô Mạch tuy hứa hẹn Huyền Quy có mệnh Tam Hoàng, nhưng lại không phải bây giờ.

Do đó... sau khi tiến vào Luân Hồi, nó vẫn chưa chuyển thế, mà đợi trong Luân Hồi.

"Như vậy... tốt." Tô Mạch gật đầu.

Tiếp đó, anh gật đầu với Thông Thiên Giáo Chủ.

Vị sau lập tức tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, dưới sự gia trì của sức mạnh Hỗn Nguyên đáng sợ, nhanh chóng chém đứt tứ chi Huyền Quy.

Cũng trong khoảnh khắc ấy.

Thiên Trụ Bất Chu Sơn, với mệnh số trong cõi u minh đã kết thúc, cuối cùng vào khoảnh khắc tứ chi Huyền Quy bị chém đứt, ầm ầm sụp đổ. *Ầm ầm!

Ầm ầm!* Trời đất mất đi sự chống đỡ lập tức bắt đầu sụp đổ, trên bầu trời, lỗ hổng vốn đã bị phong ấn hai phần ba lại lần nữa khuếch đại.

Nước Thiên Hà mãnh liệt đổ xuống, cả Hồng Hoang dường như lập tức rơi vào trạng thái tận thế của thế giới.

Lúc này...

Tô Mạch thấy vậy, sức mạnh trên người điên cuồng tuôn ra.

Anh lần lượt điểm ra bốn đạo kim quang rơi xuống tứ chi Huyền Quy.

"Đi!" một tiếng quát nhẹ, tứ chi lần lượt ẩn đi về bốn phương cực của Hồng Hoang. *Ầm ầm!

Chương 272

Ầm ầm!

Ầm ầm!* Trong nháy mắt, dưới sự gia trì của sức mạnh Tô Mạch, tứ chi điên cuồng phát triển, chỉ trong chốc lát, liền phát triển đến độ cao có thể chống đỡ trời đất.

Đến lúc này, trời đất hợp lại mới từ từ dừng lại, và bắt đầu tách ra lần nữa.

Cùng lúc đó, Tô Mạch nhìn về phía Nữ Oa, lập tức kích hoạt Hỗn Độn Hồ Lô.

"Nữ Oa đạo hữu, vá trời là tạo hóa của Hồng Hoang, không thể phó thác cho ai khác.

Hỗn Độn Hồ Lô có năng lực nghịch chuyển Tiên Thiên, mai rùa Huyền Quy thai nghén ngũ sắc chi thạch, chỉ có hai thứ này mới có thể vá lại lỗ hổng trên bầu trời." Tuy nhiên, khi giọng Tô Mạch vừa dứt, Nữ Oa lập tức minh ngộ.

Từng đạo sức mạnh huyền diệu từ giữa các ngón tay tán ra, bao phủ Hỗn Độn Hồ Lô và mai rùa Huyền Quy.

Trong khoảnh khắc, dưới sự gia trì của tạo hóa và khả năng nghịch chuyển Tiên Thiên, Ngũ Sắc Thần Thạch lập tức được Nữ Oa luyện chế ra.

"Tô Mạch đạo hữu, trợ giúp ta vá trời." Mắt đẹp Nữ Oa chợt lóe sáng, lời chưa dứt, nàng đã mang theo Ngũ Sắc Thần Thạch bay về phía lỗ hổng trên bầu trời.

"Tốt, ta sẽ dùng ý chí lực gia trì, ngăn nước Thiên Hà xâm thực, mau đi!" Ý chí lực đáng sợ của Tô Mạch đột nhiên bám vào người Nữ

Oa, như thể khoác lên người nàng một lớp áo cầu vồng. *Oanh!

Ầm ầm!* Thời gian như thoi đưa.

Một năm, hai năm, ba năm... trọn vẹn mười hai năm trôi qua.

Một ngày nọ, trên bầu trời rạng rỡ ngũ sắc quang mang, lỗ hổng khổng lồ dưới sự vá lấp của Ngũ Sắc Thần Thạch, cuối cùng cũng hoàn toàn khép lại.

Cũng trong khoảnh khắc ấy.

Tô Mạch, người dùng ý chí lực vận chuyển Hồng Hoang, sau khi cảm ứng được Hồng Hoang viên mãn, đột nhiên tâm huyết dâng trào.

Dưới sự trợ giúp của ý chí lực, anh trong cõi u minh cảm ứng được một số hình ảnh.

Trong một thời không vô danh, một thế giới giống hệt Hồng Hoang đang vận chuyển, nhưng trong đó lại tràn ngập sức mạnh Ma Đạo ngút trời, dường như thế giới Hồng Hoang đó đã thoát ly quỹ tích thần thoại vốn có, bị Ma Đạo chấp chưởng tất cả.

Đồng thời, sau khi hình ảnh Hồng Hoang thời không đó phù hiện, Tô Mạch lại cảm ứng được một thế giới Hồng Hoang khác xuất hiện.

Hồng Hoang này càng kỳ diệu hơn, ức vạn Hung Thú thống trị, vô cùng vô tận.

Trong đó, anh còn cảm ứng được khí tức giống hệt Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch.

Theo sau khi hình ảnh Hồng Hoang Hung Thú và Hồng Hoang Ma Đạo vỡ nát, liền đó, một hình ảnh Hồng Hoang bị Long Phượng Kỳ Lân tam tộc khai thiên xưng bá cũng từ từ phù hiện trong tâm trí anh.

Những hình ảnh này chân thật đến cực điểm, nhưng anh chỉ có thể nhìn lén một góc.

Sở dĩ Tô Mạch có thể xác nhận những hình ảnh này, hoàn toàn là từ khí tức mà phân tích.

Ma Đạo, Hung Thú, Tam Tộc... vân vân.

Tuy nhiên, khi chuẩn bị tiếp tục nhìn lén xuống, sức mạnh ý chí đột nhiên lại xuất hiện dao động đáng sợ.

Ngay sau đó, trước mắt anh lóe lên một trận quang mang, bị sức mạnh bản nguyên Hồng Hoang triệt để kéo về hiện thực.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tô Mạch trầm mặc.

Ma Đạo Hồng Hoang, Hung Thú Hồng Hoang, thậm chí cả Khai Thiên Tam Tộc Hồng Hoang đều xuất hiện.

Mặc dù không thể tiếp tục nhìn lén xuống, nhưng lờ mờ, dưới cái nhìn hạn hẹp, anh lại phát hiện ra một bí mật kinh ngạc.

“Chẳng lẽ, là Hồng Hoang trong quá khứ, tương lai, hiện tại, hay Hồng Hoang trong vô tận thời không?” “Nếu đã như vậy, vậy thì Hồng Hoang mà ta đang tồn tại là gì?

Chương 273

Là Hồng Hoang bị Huyền Môn Hồng Quân khống chế, sau đó thoát ly quỹ tích thần thoại ban đầu sao?" Ý niệm của Tô Mạch nhanh chóng chuyển động.

Cùng lúc suy tư, trong đầu anh đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Hồng Mông Chí Cao, đại biểu cho cực hạn của thế giới." "Dưới Hồng Mông có Tam Thiên Thế Giới, không chỉ có ba ngàn thế giới, bao la vạn tượng, giống như điều Ký chủ đã đoán, có thể là quá khứ, hiện tại, tương lai." "Nhưng có một điểm lại không giống, thế giới chân chính chỉ có một.

Những thế giới mà Ký chủ đã nhìn lén trước đây, đều là những thế giới sinh ra sau khi thoát ly quỹ tích ban đầu." "Bao gồm cả Hồng Hoang mà Ký chủ đang chấp chưởng, nếu thật sự muốn nói, cũng có cùng bản chất với những Ma Đạo Hồng Hoang, Hung Thú Hồng Hoang kia." Đột nhiên, khi âm thanh hệ thống xuất hiện, tim Tô Mạch không nhịn được đập nhanh.

"Ý của ngươi là, Hồng Hoang của ta đã thoát ly quỹ tích ban đầu, Hồng Hoang chân thật vẫn sẽ vận chuyển theo quỹ tích Hồng Hoang ban đầu sao?" "Vậy Hồng Hoang hiện tại của ta là gì?" Tô Mạch không nhịn được hỏi.

"Hư vô.

Tất cả những Hồng Hoang thoát ly quỹ tích ban đầu đều chỉ có thể là hư vô.

Nhưng, chỉ cần đạt cảnh giới Hồng Mông Đạo Quả, lại có thể bước ra từ hư vô, trở thành bất hủ chân chính." "Đương nhiên, những

thế giới Hồng Hoang mà Ký chủ đã xem trước đây cũng tương tự như vậy.

Nhưng, cần chú ý đến Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, giống như Bàn Cổ từng lấy lực chứng đạo, đó chính là kiếp nạn của thế giới Hồng Hoang đó." "Tương tự, Ký chủ cũng sẽ trở thành kiếp nạn của những thế giới đó, chỉ có thôn phệ, mới có thể thật sự đạt bất hủ." Âm thanh hệ thống lại lần nữa truyền ra.

Sau khi nghe tin tức này, Tô Mạch lại lần nữa trầm mặc.

"Hồng Hoang của mình sẽ trở thành kiếp nạn, thảo nào thế giới Hồng Hoang đó lại xuất hiện La Hầu, Hung Thú Chi Hoàng." "Có lẽ căn bản không phải Hồng Hoang đó tồn tại, mà là tồn tại sinh ra từ Hồng Hoang đó." Nhanh chóng, Tô Mạch liền minh bạch tất cả.

Cùng lúc đó.

Trong khoảnh khắc Tô Mạch suy tư, Hồng Hoang bản nguyên lại lần nữa chấn động.

Lần này, tự nhiên là sau khi vá trời thành công, Hồng Hoang viên mãn, bản nguyên ban thưởng.

Tô Mạch dùng ý chí chi lực vận chuyển Hồng Hoang, thay thế Thiên Đạo tồn tại, ban thưởng tự nhiên phải do anh phát ra.

Cứ như công đức Thiên Đạo gia thưởng vậy. *Ong!

Ong!

Ong!* Trong khoảnh khắc.

Trên bầu trời liền ngưng tụ tường thụy, nhanh chóng, bản nguyên Hồng Hoang ngưng tụ giữa không trung, mãi không tan.

"Lần này vá trời, đều có công đức." "Ta, ý chí vận chuyển Hồng Hoang, công đức đạo quả, ngưng!" Khoảnh khắc ấy, khi giọng Tô

Mạch từ từ vang vọng giữa trời đất.

Bản nguyên Hồng Hoang hiện ra đột nhiên ngưng tụ thành công đức đạo quả.

Một mai, hai mai, ba mai, bốn mai...

Cuối cùng, chỉ cần là người vá trời, bao gồm cả Huyền Quy đã tiến vào Luân Hồi, đều được phân một mai công đức đạo quả.

Đây là phần thưởng của bản nguyên Hồng Hoang. *Oanh!* Trong khoảnh khắc.

Ngay khi có được công đức đạo quả, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, và Nữ Oa lần lượt đột phá.

Từ Hỗn Nguyên Sơ Kỳ trước đó, một bước nhảy vào Hỗn Nguyên Trung Kỳ.

Tiếp theo mới là trọng điểm.

Tô Mạch ý chí vận chuyển Hồng Hoang, lại là người một tay xúc thành việc vá trời, giống như Hồng Quân muốn hưởng công đức vá trời vậy.

Bản nguyên Hồng Hoang mà anh thu được lại là nhiều nhất, có đến ba phần.

Tuy nhiên... chỉ trong một chớp mắt, nhục thân liền bị bao phủ.

Chương 274

Dưới sự gia trì của vô tận sức mạnh, khí tức trên người anh lại càng trở nên trầm trọng.

"Ừm, ý chí lực của ta hiện nay đã đạt bất hủ, có thể miễn cưỡng vận chuyển Hồng Hoang." "Nhưng nguyên thần và nhục thân chưa đạt đến cùng tầng thứ.

Đã như vậy, vậy lần này hãy lợi dụng bản nguyên Hồng Hoang, để nguyên thần công pháp trùng kích cảnh giới Cửu Chuyển chân chính đi.

Để nguyên thần và ý chí tương phụ tương thành, vận chuyển Hồng Hoang càng hoàn mỹ hơn." Sau một hồi cân nhắc, Tô Mạch quyết định trước tiên trùng kích tầng thứ cao nhất của Cửu Chuyển Nguyên Công.

Môn công pháp này được gọi là cấp Hỗn Độn, là pháp tu luyện nguyên thần mạnh nhất do Bàn Cổ sáng tạo.

Đạt Cửu Chuyển, giống như ý chí lực của Tô Mạch, có thể xưng là bất hủ.

Nhưng nếu để bình thường tu luyện, không có ức vạn năm tháng thậm chí thời gian dài hơn thì căn bản là không thể.

Bởi vì sức mạnh cần thiết cho chuyển cuối cùng lại quá lớn, lớn đến mức không thể dùng thời gian để đo lường.

Hiện tại, có bản nguyên Hồng Hoang gia trì, lại là cơ hội duy nhất để trùng kích Cửu Chuyển trong thời gian ngắn. *Ong!* Cứ thế.

Tâm tư Tô Mạch vừa động, lập tức vận chuyển Cửu Chuyển Nguyên Công.

Nguyên thần đột nhiên thăng đẳng, tiếp đó, hoa đạo quả hiển hiện.

Nhất Phẩm, Nhị Phẩm, Tam Phẩm... quang mang chiếu rọi khắp cả Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, Thập Nhị Phẩm Đạo Quả chi hoa hoàn toàn nở rộ. *Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ầm ầm!* Cùng lúc đó.

Dưới sự gia trì của ba phần bản nguyên Hồng Hoang, Cửu Chuyển Nguyên Công của Tô Mạch vận chuyển càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng.

Vào khoảnh khắc đạt đến cực hạn, dưới phúc chí tâm linh, Tô Mạch như thể đã mở ra một cánh cửa lớn.

Nguyên thần... trong khoảnh khắc đó đột phá.

Cửu Chuyển Nguyên Công... chuyển thứ chín, hoàn thành.

Đồng thời, đóa Thập Nhị Phẩm Đạo Quả chi hoa vốn đã nở rộ cực hạn đột nhiên bắt đầu thu nhỏ lại, sức mạnh ngưng tụ tại một điểm, bên trong càng tràn ngập khí tức bất hủ.

Nguyên thần -- bất hủ. *Ong!* Khoảnh khắc ấy, khi Tô Mạch đột phá nguyên thần bất hủ, toàn bộ Hồng Hoang cũng theo đó chấn động.

Dị tượng đáng sợ thăng đẳng, nhanh chóng lan rộng.

Chỉ trong một chớp mắt.

Không chỉ đại lục Hồng Hoang, mà cả Địa Đạo Luân Hồi, cũng như Thiên Đạo Hư Vô mà ý chí Tô Mạch đang thay thế, đều xuất hiện dị tượng đáng sợ.

Thiên Địa Nhân... gần như mỗi một sinh linh trong lòng đều xuất

hiện lạc ấn của Tô Mạch.

Chương 275

Cùng lúc đó, đặc biệt là tại bãi biển Đông Hải, trong Nhân Tộc tổ địa.

Khi Tô Mạch đột phá, lạc ấn xuất hiện trong linh hồn chúng sinh Hồng Hoang, gần như tất cả Nhân Tộc đều sôi trào.

"Nhân Tổ, Nhân Tổ, Nhân Tổ..." Từng tiếng hô hào vang lên không ngớt, lập tức truyền khắp cả Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, theo tiếng hô hào của Nhân Tộc, chúng sinh Hồng Hoang cũng bắt đầu hô ứng.

Tô Mạch trong những âm thanh đó như thể linh hồn thăng hoa, khí thế cũng đồng thời đạt đến trạng thái đỉnh phong nhất từ trước đến nay.

Như thể, anh đang nắm giữ đại thế Hồng Hoang.

Khoảnh khắc ấy, ánh mắt anh chợt lóe, nhìn về phía sâu trong bầu trời, ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Hư không sinh ra quang mang, lợi dụng sức mạnh đại thế Hồng Hoang, anh cuối cùng cũng xác định được vị trí của Hồng Quân.

"Hồng Quân, lần này ngươi không chạy thoát được rồi, ta đã hoàn toàn chúa tể Hồng Hoang, dưới đại thế này, Thiên Đạo hôm nay có thể phá." Thân ảnh Tô Mạch chợt lóe, mang theo đại thế Hồng Hoang trực tiếp bay về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Cùng lúc đó... tại một nơi nào đó ngoài hư không.

"Hồng Quân, hiện nay biến số kia đã khống chế Hồng Hoang này, quỹ tích nguyên bản trở nên hư huyễn.

Nếu muốn trở về bản nguyên, cách tốt nhất là hợp tác với ta." "Chỉ có Đạo Ma hợp nhất mới có thể tranh phong với hắn, nếu không, đợi đến khi hắn thật sự khống chế đại thế Hồng Hoang, Thiên Đạo nhất định sẽ bị phá." Lúc này, khi giọng La Hầu truyền ra, trên mặt y còn lộ ra vẻ mong đợi.

Kỳ thực, việc y và Hung Thú Chi Hoàng có thể xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang này, hoàn toàn là do Tô Mạch.

Nếu Tô Mạch lúc đó không cố chấp nghịch chuyển đại thế Hồng Hoang, thì y căn bản không thể phá vỡ bức tường mà xuất hiện ở đây.

Thật sự mà nói, y và Hung Thú Chi Hoàng thực sự là tồn tại vô địch trong Ma Đạo Hồng Hoang và Hung Thú Hồng Hoang.

Mục đích của y cũng đơn giản, thôn phệ những Hồng Hoang khác để thành tựu bản thân.

Điều này giống hệt tin tức hệ thống đã tiết lộ trước đó.

Đúng lúc này...

"Hừ, ta chấp chưởng Thiên Đạo, cũng đã nhìn lén một tia Hồng Mông." "Đừng tưởng ta không biết chỗ của ngươi.

Tam Thiên Hồng Hoang, ngươi chắc là biến số của Ma Đạo Hồng Hoang đó.

Hợp lưu với ngươi, nghiễm nhiên là mưu da hổ, e rằng không bao lâu nữa ta sẽ bị ngươi thôn phệ sạch sẽ." Hồng Quân lập tức đáp lại.

"A a, ngươi đa lo rồi, Đạo Ma tuy đối lập, nhưng nếu thật sự quy nhất, lại thuộc về đại thế chân chính." "Ngươi có thể cùng hưởng dụng trí lực Ma Đạo Hồng Hoang của ta, thậm chí đợi đến khi thật sự quy nhất, hai thế giới Hồng Hoang có thể dung hợp lẫn nhau, đó mới là thịnh thế Hồng Hoang chân chính." "Nếu đến lúc đó, hội tụ sức mạnh của hai đại Hồng Hoang, cộng thêm Hung Thú Hồng Hoang vốn

đã bị ta công phá, dung nhập vào, thì trong Tam Thiên Hồng Hoang thế giới ai sẽ là đối thủ của ta?" "Đây là cơ hội duy nhất để ta trùng kích Hồng Mông, chỉ cần thôn phệ tất cả Hồng Hoang sau đó, Đạo Ma chúng ta lại quyết đấu thắng thua chẳng phải tuyệt sao?" La Hầu trong giọng nói mang theo sự hưng phấn, một phen lời nói khiến Hồng Quân lập tức trầm mặc.

Đạo Ma quy nhất, có thể đạt Bán Bộ Hồng Mông.

Tuy nhiên, vẫn kém Bàn Cổ ngày xưa một phần, nhưng lại có sức mạnh tranh đoạt tất cả.

Ngay cả Tô Mạch hiện tại, cũng không thể đạt đến sức mạnh như vậy.

Đây là cơ hội lật ngược tình thế duy nhất.

Hồng Quân tinh thông kế sách, sau một hồi suy tư, trong lòng lập tức có quyết định.

Cũng vào khoảnh khắc ấy, khi y vừa chuẩn bị đáp lại La Hầu.

Một cỗ khí tức lực lượng đáng sợ lại nhanh chóng bức cận.

Chỉ trong chốc lát, hư không nơi đó liền bị hoàn toàn phong tỏa.

"Hồng Quân...

đại thế của ta đã thành, hôm nay, phá Thiên Đạo, chém ngươi ngay tại chỗ." Giọng Tô Mạch từ xa đến gần, sau khi vang lên, cả vùng hư không đều run rẩy.

Chương 276

“Đáng chết... tên này sao lại đến nhanh vậy, chẳng lẽ đã nhìn thấu bí mật Tam Thiên Hồng Hoang?” Lúc này, thần sắc vẫn luôn bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng của La Hầu trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ động dung.

“Hồng Quân, không còn thời gian nữa, nếu ngươi đồng ý Đạo Ma quy nhất, hôm nay chúng ta có cơ hội tranh thủ.

Nếu từ chối, ta có Ma Đạo Hồng Hoang tồn tại, lại bất tử bất diệt, còn ngươi, hôm nay chính là tử kiếp của ngươi.” La Hầu lập tức mở miệng.

“Tốt, đã vậy, ta liền cùng Đạo Ma quy nhất.” Cuối cùng, Hồng Quân cũng mở rộng tâm thần, bắt đầu dung hợp với La Hầu. *Ong!

Ong!

Ong!* Chỉ trong một chớp mắt, hai cỗ sức mạnh giao dung, khí tức điên cuồng thăng lên.

La Hầu, trước đây vốn chỉ có cảnh giới cấp Hỗn Nguyên, nhưng do Tô Mạch chém giết Hung Thú Chi Hoàng, khiến hồn phách của y độn tẩu, cuối cùng trở thành La Hầu, khiến y một lần đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La.

Đương nhiên, do mượn sức mạnh của Hung Thú Chi Hoàng mà đột phá, chiến lực của y lại chỉ có thể đạt đến tầng thứ của Hung Thú Chi Hoàng lúc đó.

Còn về Hồng Quân, bản nguyên Thiên Đạo bị Tô Mạch liên tục làm suy yếu, lúc này cũng chỉ ở cùng tầng thứ với La Hầu, thậm chí kém hơn một chút.

Nhưng, sau khi hai người Đạo Ma quy nhất, lại lờ mờ có dấu hiệu đột phá tầng thứ Bán Bộ Hồng Mông.

Rất gần với trạng thái Tô Mạch hiện tại đang mượn đại thế Hồng Hoang. *Oanh!* Tuy nhiên, sau khi hai người Đạo Ma quy nhất, mượn sức mạnh Thiên Đạo, Hồng Quân và La Hầu trọng tố ra một tôn Đạo Ma chi khu càng thêm hoàn mỹ.

Cùng lúc đó.

Thân ảnh Tô Mạch cuối cùng cũng giáng lâm.

Khi anh lại lần nữa nhìn Hồng Quân, trên mặt anh lại lộ ra một tia ý ngoại.

"Từ xưa đến nay, Đạo Ma đối lập, không ngờ hiện tại lại dung hợp rồi.

Xem ra, đây hẳn là sức mạnh mạnh nhất rồi nhỉ.

Đã như vậy, vậy thì chiến thôi." Khoảnh khắc ấy, trong mắt Tô Mạch lộ ra dục vọng chiến đấu mãnh liệt.

Anh có thể cảm nhận, Đạo Ma quy nhất Hồng Quân (La Hầu), tầng thứ sức mạnh của hắn vô hạn tiếp cận Bán Bộ Hồng Mông, thậm chí đã đạt đến một tầng thứ đó.

Đương nhiên, có sự khác biệt lớn với Bàn Cổ ngày xưa.

Sức mạnh của hai người, có lẽ có thể phát huy ra lực Bán Bộ Hồng Mông, nhưng lại không thể duy trì ổn định lâu dài như Bàn Cổ.

Đó chính là sự khác biệt lớn nhất.

Còn về cảnh giới Tô Mạch hiện tại, dưới trạng thái viên mãn, mang theo đại thế Hồng Hoang, cũng chạm đến tầng thứ Bán Bộ Hồng Mông.

Đừng quên, ý chí lực của anh đã đạt bất hủ, chiến đấu căn bản

không có giới hạn công kích.

Hoặc là trực tiếp làm suy yếu, hoặc là chém giết tất cả.

Tuy nhiên cũng không đạt đến tầng thứ như Bàn Cổ có thể lực chiến ức vạn năm mà không cạn kiệt, nhưng đối đầu với Hồng Quân và La Hầu, lại không hề chịu thiệt.

Do đó, đối mặt với tồn tại đồng giai, trong lòng Tô Mạch lại càng mong đợi.

Cùng lúc đó, khi giọng Tô Mạch vừa dứt, Hồng Quân (La Hầu) hợp nhất Đạo Ma cũng truyền ra âm thanh.

"Ngươi chắc hẳn đã nhìn thấu bí mật Tam Thiên Hồng Hoang rồi nhỉ." "Cũng được thôi, đã như vậy, thì không còn gì để nói nữa, chiến thôi." Giọng Hồng Quân (La Hầu) đồng thời truyền ra.

Nhanh chóng, trên đỉnh đầu hắc quang tuôn trào, Diệt Thế Hắc Liên lập tức từ từ ngưng tụ.

Cùng lúc đó, trong tay hắn còn rạng rỡ hung mang kinh thế, Thí Thần Thương chân chính hoàn chỉnh trong khoảnh khắc xuất hiện trong tay hắn.

Chương 277

"Tô Mạch, Tam Thiên Hồng Hoang, mỗi Hồng Hoang đều có vật trời định.

Thí Thần Thương của ta chính là chí bảo Ma Đạo Hồng Hoang, xem so với Thí Thần Thương trong tay ngươi thì thế nào?" Trong mắt La Hầu rạng rỡ sát ý chân chính, nơi mũi thương chỉ, lập tức ngưng tụ ra một biển hung sát.

"Thí Thần Thương ư, đúng là một bảo bối tốt.

Nhưng, ở tầng thứ của ta, cho dù là Tiên Thiên Chí Bảo cũng không ảnh hưởng lớn." "Bởi vì, ta tự có thể dùng một lực phá vạn pháp...

Nạp mạng đi!" Dưới tiếng hừ lạnh của Tô Mạch, đột nhiên anh liền diễn hóa ra thân thể ức vạn trượng.

Tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo, trợ giúp lớn cho việc chém giết cấp Hỗn Nguyên.

Nhưng cảnh giới Tô Mạch hiện tại, thứ cần lại là bảo vật cấp Hỗn Độn, hoặc bảo vật khế hợp với bản nguyên.

Ví dụ như Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, dù là tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng trong tay Tô Mạch, sức mạnh bạo phát lại có thể sánh ngang Hỗn Độn Linh Bảo. *Oanh!* Tuy nhiên, vào khoảnh khắc diễn hóa ra ức vạn trượng Hỗn Độn Thần Ma chi khu, Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo cũng từ từ ngưng tụ.

Bản Mệnh Thần Thông, Ngũ Hành Thần Quang dung hợp với bảo vật, tuy chưa đạt đến tầng thứ bản nguyên Ngũ Hành Đại Đạo viên mãn, nhưng cũng có chiến lực Hỗn Nguyên Vô Cực.

Trong chớp mắt, trận chiến đỉnh phong của hai người bùng nổ.

Ngũ Hành lãnh địa, nghịch chuyển Ngũ Hành.

Dưới sự thôi động của sức mạnh, vô tận thời không xung quanh đều bị sức mạnh Ngũ Hành nghịch loạn tràn ngập, ngay cả Hỗn Độn loạn lưu cũng bị đẩy ra ngoài.

Đồng thời, một nắm đấm khổng lồ rạng rỡ vô tận quang mang hung hăng rơi xuống đỉnh đầu Hồng Quân. *Phanh!* Tiếng vang lớn lập tức truyền ra.

Như chuông thần trống mộ chấn vỡ tất cả thế gian.

Hồng Quân (La Hầu) Thiên Đạo chi khu chịu một kích lập tức sôi trào một trận, quang mang trên người rạng rỡ thậm chí bị đánh tan một phần.

Đạo Ma chi lực, trong khoảnh khắc bị hủy diệt.

"Đáng chết, sức mạnh của một đòn này không khác gì sức mạnh Bán Bộ Hồng Mông." La Hầu và Hồng Quân dung hợp, tâm niệm hợp nhất, kẻ sau lập tức hiểu rõ tầng thứ sức mạnh của Tô Mạch.

"Đạo Ma chúng ta quy nhất, cộng thêm Thiên Đạo gia trì, cũng là Bán Bộ Hồng Mông, có thể tranh phong một hai." Hai người như song hồn cộng sinh, dưới ý niệm, nhanh chóng bắt đầu phản kích.

Thí Thần Thương, Bán Bộ Tạo Hóa Ngọc Điệp rạng rỡ quang mang, trực tiếp nghiền ép về phía Tô Mạch.

Cứ thế.

Hai bên chiến đấu ngoài Tam Thập Tam Thiên, giữa vô tận hư không.

Mỗi lần công kích, đều có thể đập nát tất cả.

Nhưng dưới sự tu phục của bản nguyên Hồng Hoang, hư không

lại nhanh chóng khôi phục như ban đầu.

Thực tế, Tam Thập Tam Thiên tuy được gọi là Hỗn Độn hư không, nhưng rốt cuộc là được sinh ra khi Bàn Cổ tạo ra Hồng Hoang, có sự khác biệt bản chất với Hỗn Độn chân chính.

Nói dễ hiểu, nó thuộc về Tam Thập Tam Thiên của Hồng Hoang.

Sở dĩ không phải là do lúc đầu Bàn Cổ chứng đạo chưa thật sự đạt đến tầng thứ Hồng Mông Đạo Quả, cho nên chỉ khai mở ra Tam Thập Tam Thiên, chưa đạt đến Hỗn Độn viên mãn.

Nếu không phải như vậy, trong Hồng Hoang sẽ không chỉ có Tam Thập Tam Thiên, mà là Tam Thập Lục Trọng Thiên, khế hợp với số Hỗn Độn viên mãn.

Lúc này.

Trận chiến tuyệt thế của hai bên càng lúc càng kịch liệt.

Tô Mạch nhất lực phá vạn pháp, mang theo đại thế Hồng Hoang, đạt đến Bán Bộ Hồng Mông, tầng thứ sinh mệnh đỉnh phong nhất.

Hơn nữa, dưới trạng thái ý chí bất hủ, mỗi lần công kích không có bất kỳ dao động nào, đều là cực hạn.

Chương 278

Do đó, dưới một trận công phạt, Hồng Quân (La Hầu) nhanh chóng rơi vào hạ phong.

"Đáng chết...

đáng chết, vì sao lại như vậy." "Sức mạnh của hắn không hề suy giảm, vẫn luôn ở trạng thái đỉnh phong.

Chẳng lẽ hắn cũng giống như Bàn Cổ ngày xưa, sở hữu ý chí chiến đấu ổn định vĩnh hằng?" Hồng Quân và La Hầu, ngày xưa đều là một trong Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma.

Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp năm đó, trận chiến khai thiên, họ có thể đích thân tranh phong với Bàn Cổ.

Trận chiến đó kéo dài trọn ba ngàn nguyên hội, sức mạnh của Bàn Cổ không hề suy giảm một chút nào, cho đến cuối cùng, sau khi chém giết hết Tam Thiên Thần Ma, mới xuất hiện dấu hiệu sức mạnh khô kiệt.

Chính vì vậy, mới cho những chấp niệm thần ma đó cơ hội chuyển thế Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại, khi chiến đấu với Tô Mạch, lại lần nữa chứng kiến trạng thái này, lập tức khiến Hồng Quân (La Hầu) chấn kinh.

"Đáng chết... quá mạnh, bản nguyên Thiên Đạo suy yếu đến cực hạn, cứ thế này, ta cũng sẽ vẫn lạc ở đây, mau tìm cách đi." Hồng Quân cuối cùng cũng hoảng loạn.

Bởi vì Bán Bộ Hồng Mông, là sức mạnh phá vỡ cực hạn Thiên Đạo.

Nếu không thể chống đỡ, sẽ nhanh chóng bị chém giết.

Còn về La Hầu, tên đó có Ma Đạo Hồng Hoang tồn tại, cho dù thân thể này vẫn lạc, thì đối với hắn nhiều nhất cũng chỉ là suy yếu mà thôi.

Đến lúc đó Ma Đạo Hồng Hoang trọng sinh trở về, vẫn có thể ở trạng thái đỉnh phong nhất.

"Ai... không ngờ tên này lại có ý chí chiến đấu như Bàn Cổ, lần này, xem ra ta gặp tử kiếp rồi." La Hầu trong lòng than thở, biết trong Hồng Hoang, không thể chạy thoát rồi.

Hai người Đạo Ma quy nhất, ý niệm của mỗi người đều bị đối phương cảm ứng.

Cuối cùng, Hồng Quân sau khi biết tử kiếp đã đến, trong lòng không cam, một tiếng quát lớn.

"Tô Mạch, ta muốn vẫn lạc, vậy thì mang theo một phương Thiên Đạo, cùng vẫn lạc thì tốt rồi." "Bản nguyên Thiên Đạo, nổ!" Hồng Quân trong lòng độc ác, ý niệm này bị La Hầu biết được, hai bên ý chí lập tức đạt thành nhất trí.

Rõ ràng, sau khi không còn đường sống, nếu không tự bạo, cũng sẽ bị Tô Mạch cường thế chém giết.

Thay vì như vậy, chi bằng gây ra một chút phiền toái cho thế giới Hồng Hoang, làm suy yếu bản nguyên Hồng Hoang.

Cứ thế... theo sức mạnh Thiên Đạo bạo phát đến cực hạn. *Ầm ầm!* Thiên Đạo tự bạo.

Một cỗ dao động lực lượng đáng sợ lập tức xông phá phong tỏa của Tô Mạch, ngay sau đó, như quang mang diệt thế chiếu rọi khắp cả Hồng Hoang.

Cùng lúc đó.

Thần sắc Tô Mạch tuy ngưng trọng, nhưng không hoảng loạn.

Bởi vì, trước đó anh đã thôi diễn vô số loại khả năng, Hồng Quân mang theo Thiên Đạo tự bạo, càng là một trong những khả năng lớn nhất.

Do đó... khi sức mạnh đáng sợ quét qua cả Hồng Hoang, ý chí vận chuyển Hồng Hoang của anh cũng triệt để bạo phát.

"Ta, Tô Mạch... lấy danh nghĩa chủ nhân Hồng Hoang, hôm nay, trọng tố Thiên Đạo Hồng Hoang!" "Địa Đạo Luân Hồi, Thiên Ý hiển hiện!" Trong khoảnh khắc, trong Luân Hồi, Thiên Ý vốn đã dung nhập vào Lục Đạo và tạm thời thay thế Thiên Đạo hóa thành hạt giống xông thẳng lên trời.

Ngay sau đó, dưới ý chí bất hủ của Tô Mạch, lao vào sức mạnh đáng sợ của Thiên Đạo tự bạo.

Chương 279

Thực tế, trọng tố Thiên Đạo, lấy Thiên Ý trong Lục Đạo Luân Hồi thay thế nó, Tô Mạch đã sớm tính toán kỹ.

Bởi vì, Hồng Quân tự bạo Thiên Đạo, nhưng bốn mươi chín đạo Hồng Mông Tử Khí lại không biến mất, sẽ xuất hiện lại trong thế gian.

Khi đó, nếu không thể trọng tố Thiên Đạo, bản nguyên Hồng Hoang cuối cùng sẽ không giữ được Hồng Mông Tử Khí khiến chúng thoát ly Hồng Hoang.

Khi đó, Hồng Hoang thật sự chỉ có thể là một đại thế giới vô căn, cả đời không thể viên mãn.

Còn về sinh linh trong Hồng Hoang, càng sẽ giống như những đại thế giới huyền huyễn kia, tu vi bắt đầu từ từ thoái hóa, cho đến cuối cùng, thậm chí ngay cả một tôn Đại La cũng không thể đản sinh ra.

Thực tế, Bàn Cổ từng mở ra Hỗn Độn Đại Đạo sau đó có được Hồng Mông Tử Khí, tạo ra căn cơ Hồng Hoang.

Đừng thấy Tô Mạch lúc đầu dùng ý chí lực thay thế Thiên Đạo vận chuyển Hồng Hoang, nhưng Thiên Đạo mà Hồng Quân chấp chưởng vẫn luôn ở trong Hồng Hoang.

Lúc này.

Sau khi hạt giống Thiên Ý lao vào trung tâm sức mạnh do Thiên Đạo tự bạo hình thành, sức mạnh của Tô Mạch cũng cuối cùng bạo phát đến cực hạn.

Hạt giống Thiên Ý là ý chí của một phương Tiểu Thiên thế giới, tự nhiên không thể chống đỡ sức mạnh tự bạo của Thiên Đạo Hồng

Hoang.

Do đó, nếu Tô Mạch muốn trọng tố Thiên Đạo, chỉ có thể dùng ý chí bất hủ gia trì, đưa bốn mươi chín đạo Hồng Mông Tử Khí nạp vào trong đó.

"Dĩ ý chí của ta, trọng tố Thiên Đạo!" Giọng nói hùng hồn lập tức truyền khắp Hồng Hoang.

Sức mạnh Thiên Đạo tự bạo của Hồng Quân bị Tô Mạch trấn áp, nhanh chóng, bốn mươi chín đạo Hồng Mông Tử Khí từ từ phù hiện.

Cùng lúc đó.

Thiên Ý hiển hiện, hai bên bắt đầu từ từ kết hợp.

Toàn bộ quá trình, như thể tái hiện cảnh tượng Hồng Mông Tử Khí ngưng tụ thành Thiên Đạo ngày xưa.

Tuy nhiên, khi đó chỉ có bốn mươi hai đạo Hồng Mông Tử Khí ngưng tụ Thiên Đạo, hiện nay, lại có đến bốn mươi chín đạo.

Do đó, Thiên Ý dung nhập Hồng Mông Tử Khí lúc này, càng thêm viên mãn một chút. *Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ầm ầm!* Tiếng vang lớn vẫn tiếp tục.

Cả Hồng Hoang như thể thay đổi trời đất, bản nguyên sôi trào đến cực hạn.

Đặc biệt là chúng sinh Hồng Hoang, cho dù trước đó đã trải qua một lần Vu Yêu Lượng Kiếp, cũng như sự tàn khốc của Thiên Trụ Bất Chu Sơn sụp đổ.

Nhưng hiện tại, Thiên Đạo hoàn toàn mới đản sinh, vạn vật lại bắt đầu điên cuồng phục hồi.

“Ừm, chưa đủ.

Trong quỹ tích Hồng Hoang ban đầu, Thiên Đạo chỉ tồn tại bốn mươi chín, có một đạo dung nhập vào khí vận Nhân Tộc.” “Hiện nay ta đã thay đổi đại thế Hồng Hoang, đạo Hồng Mông Tử Khí đã ẩn đi kia lại nên quay về Thiên Đạo, để nó càng thêm viên mãn mới đúng.” Ý niệm Tô Mạch vừa động, ánh mắt lại rơi xuống cực Đông Hải, trên Bồng Lai Tiên Đảo.

“Ngộ Đạo Trà Thụ, đến đây!” Một đạo quang mang lóe lên, chỉ thấy độn quang trên Bồng Lai Tiên Đảo xông thẳng lên trời.

Ngộ Đạo Trà Thụ đã dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, hiển nhiên là một thể.

Hiện tại, muốn dung nhập vào Thiên Đạo, tuy rằng cây linh căn này từ nay về sau sẽ hoàn toàn biến mất, nhưng trong thế giới Hồng Hoang lại có thể xuất hiện thêm một thuộc tính ngộ đạo.

Đó là thuộc tính mà Ngộ Đạo Trà Thụ mang theo.

Không chỉ vậy.

Ngộ Đạo Trà Thụ từng nhiễm khí vận Nhân Tộc, nhân quả với Nhân Tộc không ngừng.

Do đó, cho dù đạo tử khí cuối cùng dung nhập vào Thiên Đạo hoàn toàn mới, Nhân Tộc vẫn sẽ được Thiên Đạo ưu ái, đồng thời là chủng tộc đỉnh phong duy nhất trong đại thế Hồng Hoang.

Chương 280

Như vậy, kiếp nạn của Nhân Tộc sẽ ít hơn một chút.

Đúng lúc này.

Vào khoảnh khắc Ngộ Đạo Trà Thụ dung nhập Thiên Đạo hoàn toàn mới.

Thiên Đạo cũng cuối cùng viên mãn.

Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn cũng đạt đến Ngũ Thập.

Hồng Hoang mà Bàn Cổ từng thai nghén chưa từng đạt đến cảnh giới này.

Cũng tức là, nếu Tô Mạch cũng có dã tâm đối với Hồng Hoang như Hồng Quân, La Hầu, hoàn toàn có thể mượn sức mạnh viên mãn của Hồng Hoang để trùng kích Hồng Mông Đạo Quả chân chính.

Nhưng... nếu thật sự như vậy, bản nguyên Hồng Hoang sẽ bị tiêu hao hết, từ nay về sau cả thế giới không còn tồn tại nữa.

Tô Mạch tuy có ý chí trùng kích Hồng Mông, nhưng con đường anh đi lại không phải như vậy. *Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ầm ầm!* Đúng lúc này.

Sau khi Thiên Đạo Hồng Hoang cuối cùng viên mãn, cả thế giới linh khí điên cuồng thăng lên.

Thậm chí, những nơi bình thường trước đây, hiện tại dưới sự tư nhuận của bản nguyên, đã đạt đến trình độ linh khí mà đạo trường Thánh Nhân sở hữu.

Động Thiên Phúc Địa trước đây, càng đáng sợ đến cực điểm, dù

không tu luyện bất cứ điều gì, đặt thân vào đó, chỉ trong hơi thở cũng có thể đột phá cảnh giới vốn có.

Không chỉ vậy.

Sau khi Thiên Đạo thật sự viên mãn, Hồng Hoang mênh mông rộng lớn trước đây thậm chí trở nên càng thêm to lớn, lớn gấp mấy chục lần.

Đó chính là biến hóa của thế giới Hồng Hoang.

Tiếp đó, chúng sinh thuế biến cũng càng thêm kịch liệt.

Dưới sự tư nhuận của linh khí đáng sợ và Ngộ Đạo Trà Thụ dung nhập Thiên Đạo.

Vô số sinh linh lần lượt đột phá cảnh giới vốn có.

Một số sinh linh, ngay khi sinh ra đã phá vỡ rào cản tiên môn.

Tu vi của họ trực tiếp phá đến Kim Tiên, thậm chí tầng thứ cao hơn.

Cũng tức là, cả Hồng Hoang, vào khoảnh khắc ấy không có cái gọi là nhục thể phàm thai, gần như đều mang tiên linh chi khí.

Sự đáng sợ của nó, thậm chí có thể sánh ngang với những Tiên Thiên chi linh khi Hồng Hoang mới khai mở.

Nội tình, nội tình của cả Hồng Hoang vào khoảnh khắc ấy đã thăng lên đến cực hạn.

Không chỉ vậy.

Đồng thời với việc thế giới Hồng Hoang tổng thể thăng cấp vô số lần, Tô Mạch với tư cách chủ nhân Hồng Hoang, những lợi ích đạt được càng khó mà tưởng tượng nổi.

Vốn dĩ nguyên thần và ý chí của anh đều đã đạt bất hủ.

Lần này sau khi nội tình Hồng Hoang bùng nổ, dưới sự gia trì của bản nguyên, nhục thân của anh cũng bắt đầu thuế biến tầng thứ sinh mệnh.

Nhục thân nở hoa Thập Nhị Phẩm không còn là cực hạn.

Tiếp đó, quang mang bất hủ ngưng tụ trên ức vạn trượng Hỗn Độn Thần Ma chi khu.

Chương 281

Cuối cùng, vào khoảnh khắc thai nghén đến cực hạn, cuối cùng cũng phá vỡ gông cùm, nhục thân cũng đồng thời đạt bất hủ.

"Sảng khoái... nhục thân, nguyên thần, ý chí, ba đại hệ thống bất hủ." "Ta hiện nay nếu không mượn bảo vật, chiến lực hẳn là không có bất kỳ khác biệt nào so với Bàn Cổ đại thần năm đó." "Cảnh giới tiếp theo, hẳn là tam hệ quy nhất, trùng kích Hồng Mông chân chính." Lúc này, trong lòng Tô Mạch không nhịn được mong đợi.

Thực tế, tuy đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong của Bàn Cổ năm đó, Bán Bộ Hồng Mông.

Nhưng nếu thật sự muốn sánh ngang với hắn, vẫn có chỗ không bằng.

Bởi vì Bàn Cổ khi đó lại sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo, không chỉ một kiện.

Chính vì vậy, mới có thể bằng cảnh giới Bán Bộ Hồng Mông Đạo Quả chém giết hết Tam Thiên Hỗn Độn Thần Ma, và mở ra Hỗn Độn Đại Đạo thai nghén Hồng Hoang.

Do đó.

Tuy cảnh giới thuộc về cùng một tầng thứ, nhưng Tô Mạch lại có tự tri chi minh, muốn chứng đạo, vẫn còn kém xa.

Tuy nhiên, khác với Bàn Cổ.

Người trước đạt đến cực hạn tu luyện, bởi vì khai sáng Cửu Chuyển Nguyên Công, Cửu Chuyển Huyền Công đều đạt đỉnh phong.

Thêm vào đó là bản nguyên pháp tắc của lực, Bàn Cổ mới có chiến lực năm đó.

Tô Mạch, ba đại hệ thống tu luyện tuy đã đạt bất hủ, nhưng lại đi một con đường khác.

Nếu có thể dung hợp ba đại hệ thống quy nhất, thực lực sẽ lại lần nữa bạo trướng.

Không chỉ vậy.

Ngũ Hành bản nguyên pháp tắc cũng chưa viên mãn, cũng có thể tăng cường sức mạnh nội tình.

Do đó, nếu cả hai đều có thể viên mãn, hoàn toàn có thể sánh ngang với Bàn Cổ tay cầm mấy kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Đến lúc đó, nếu lại có được vài kiện Hỗn Độn Chí Bảo nữa, trùng kích Hồng Mông Đạo Quả chân chính thật sự có khả năng.

"Ừm, ta hiện tại tuy không thua kém cảnh giới của Bàn Cổ, nhưng nội tình rốt cuộc vẫn còn thiếu sót." "Hiện nay Hồng Hoang triệt để viên mãn, thịnh thế giáng lâm, có tiềm lực rất lớn." "Nếu để Hồng Hoang phồn diễn đến đỉnh phong, mượn sức mạnh cổ xưa không chừng có thể quy nhất ba đại hệ thống tu luyện, thành tựu Tam Thập Lục Phẩm bất hủ chân chính." "Hơn nữa, ngoài Hồng Hoang này, còn có Tam Thiên Hồng Hoang khác." "Nếu không thể thôn phệ, thế giới Hồng Hoang sẽ mãi chỉ là hư huyễn, sức mạnh ta mượn Hồng Hoang để trùng kích cảnh giới cũng sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Do đó...

Tam Thiên Hồng Hoang cũng không thể buông tha." Sau một hồi suy tư, trong lòng Tô Mạch nhanh chóng có kế hoạch.

Hồng Hoang vô tuế nguyệt...

Chớp mắt đã vạn năm quang cảnh.

Trong khoảng thời gian đó, do Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc, cũng

giống như quỹ tích thần thoại nguyên bản, Vu Tộc tàn lưu cuối cùng bị Tô Mạch an bài vào Địa Phủ.

Vị trí Diêm Quân mà Minh Hà chấp chưởng lại phân hóa thành Thập Điện Diêm La, lần lượt giao cho các đại bộ lạc Đại Vu tàn lưu của Vu Tộc quản lý.

Theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Vu Tộc bản thân có khí vận Bàn Cổ, cộng thêm Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi, chấp chưởng Địa Phủ lại là hợp lý.

Còn về Minh Hà Lão Tổ, tự nhiên thuận lý thành chương bị Tô Mạch phong làm Phong Đô Đại Đế, đứng trên Diêm Quân.

Thực tế, trong truyện, cũng thật sự có thần chức Phong Đô Đại Đế tồn tại.

Đó là vị trí do Thiên Đình sắc phong, là cấp trên của Thập Điện Diêm Quân, là chính thần.

Sau khi có Phong Đô, Thập Điện Diêm Quân, và huyết mạch Vu Tộc tàn lưu hóa thành Âm Ti.

Phần Thiên Đạo của Lục Đạo Luân Hồi càng vì Thiên Ý dung nhập Ngũ Thập đạo Hồng Mông Tử Khí mà càng thêm viên mãn vô khuyết.

Cuối cùng, Địa Phủ Âm Gian vận chuyển hoàn mỹ.

Còn về Dương Gian, vạn năm phát triển cũng khó mà tưởng tượng.

Chương 282

Tô Mạch sau khi triệt để chấp chưởng Hồng Hoang, lập tức tìm ra Côn Bằng.

Người này vào thời khắc cuối cùng của Vu Yêu Lượng Kiếp đã lừa Đế Tuấn một vố, cướp đi Hà Đồ Lạc Thư.

Bảo vật này lại là chí bảo thôi động nhân đạo đại thế.

Do đó Tô Mạch đích thân ra tay đoạt về, và giao cho Thiên Hoàng Phục Hy.

Còn về Côn Bằng, đối mặt với chủ nhân Hồng Hoang Tô Mạch, căn bản không dám phản kháng.

Cứ thế.

Hà Lạc Đồ Thư trở thành của Thiên Hoàng Phục Hy, khiến hắn trực tiếp khai sáng ra Tiên Thiên Bát Quái, dẫn dắt Nhân Tộc, cuối cùng nhục thân thành Thánh phi thăng Hỏa Vân Động.

Còn về vị Nhân Tộc lĩnh tụ thứ hai, tự nhiên là Huyền Quy mà Tô Mạch đã hứa hẹn ban đầu.

Có mệnh Địa Hoàng, dẫn dắt Nhân Tộc, trải qua ngàn năm quang cảnh, cũng nhục thân thành Thánh.

Thiên Địa Nhân Tam Hoàng... trọn vẹn ba ngàn năm.

Tiếp theo là thời đại Ngũ Đế.

Dưới sự an bài hữu ý của Tô Mạch, thời đại Trục Lộc vốn nổi tiếng đã không xảy ra.

Bởi vì hiện nay Địa Đạo và Thiên Đạo sánh vai nhau, Vu Tộc ở Địa Phủ Âm Gian phồn diễn không hề bị đàn áp.

Trừ việc không thể ảnh hưởng đại thế Nhân Tộc, nội tình của họ thậm chí bắt đầu từ từ phục hồi sau khi Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc.

Do đó, Nhân Vu Xi Vưu căn bản không đạp ra khỏi Địa Phủ, chỉ cần khí vận Luân Hồi đã đủ để Vu Tộc phồn diễn đến đỉnh thịnh.

Dù sao, Hồng Hoang hiện nay là thời kỳ thịnh thế, rộng lớn hơn trước đây gấp mấy lần.

Cứ thế, Nhân Tộc dưới sự chiếu cố đặc biệt, Ngũ Đế cũng công đức viên mãn, nhục thân thành Thánh.

Không thể không nói, hiện nay Tam Hoàng Ngũ Đế nhục thân thành Thánh, mạnh hơn cảnh giới trong thần thoại Hồng Hoang nguyên bản rất nhiều.

Bởi vì sau khi Hồng Hoang viên mãn, chúng sinh Hồng Hoang xuất hiện thuế biến, cho nên tiềm lực mạnh hơn trước đây.

Ví dụ như Tam Hoàng Ngũ Đế, mượn khí vận Nhân Tộc đỉnh thịnh, sau khi thành Thánh nhiều nhất cũng chỉ là tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi.

Chỉ có mượn sức mạnh Hỏa Vân Động mới có thể miễn cưỡng tranh phong.

Nhưng hiện tại, nhục thân thành Thánh trực tiếp tương đương với cảnh giới Hỗn Nguyên, nếu lại mượn sức mạnh Hỏa Vân Động, hoàn toàn có thể đạt Hỗn Nguyên Trung Kỳ, thậm chí mạnh hơn.

Thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, nội tình Nhân Tộc cuối cùng lại lần nữa đón nhận bạo phát.

Khí vận xông thẳng lên trời, lờ mờ đạt đến trình độ sánh vai Thiên Đạo, Địa Đạo.

Một ngày nọ.

Tô Mạch thông qua ý chí, cảm ứng khí vận Hồng Hoang tiến thêm một bước, đột nhiên tỉnh lại từ nhập định.

"Ừm, Thiên Địa Nhân tam đạo Hồng Hoang viên mãn, cũng đến lúc phân chia Thiên Địa Nhân tam giới rồi." Sau khi mở mắt, anh từ từ đứng dậy.

Sau đó, dưới sự vận chuyển của sức mạnh ý chí đáng sợ, âm thanh nhanh chóng truyền khắp cả Hồng Hoang.

"Ta, hôm nay cảm thấy Thiên Địa Nhân tam đạo Hồng Hoang viên mãn, lập tức, phân chia Thiên Địa Nhân tam giới!

Tam Thanh nhất mạch, chấp chưởng Thiên Đạo, khai sáng Thiên Giới, lấy Thời Gian Chi Thư phân chia tam giới, thi hành quyền thưởng phạt của Thiên Đạo.

Bàn Cổ Thái Thanh, Bàn Cổ Ngọc Thanh, Bàn Cổ Thượng Thanh, là tôn thần đầu tiên của Thiên Giới...

Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, là nhóm tiên linh đầu tiên của Thiên Giới.

Chương 283

Lấy Tam Thập Lục Phẩm Định Hải Thần Châu diễn hóa Tam Thập Lục Trọng Thiên Vực, có thể tiếp dẫn chúng sinh trong Luân Hồi.” Khoảnh khắc ý chí đáng sợ của Tô Mạch truyền ra, Thời Gian Chi Thư, ba mươi sáu mai Định Hải Thần Châu và Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã dung nhập vào đó lập tức xông thẳng lên bầu trời.

Chỉ trong chốc lát, bản nguyên Hồng Hoang chấn động, dưới sự gia trì của sức mạnh, ba mươi sáu mai Định Hải Thần Châu lập tức diễn hóa ra Tam Thập Lục Trọng Thiên Vực, trở thành thế giới do Thiên Giới chấp chưởng.

“Bàn Cổ Tam Thanh, đa tạ Hồng Hoang chi chủ...” Khoảnh khắc ấy, ba đạo thân ảnh xông thẳng lên trời, đồng thời chắp tay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Thực tế.

Tam Thanh nhất mạch tuy là môn hạ của Tô Mạch, nhưng đến bây giờ, đại thế trước mắt, tự nhiên không thể tự xưng là trưởng bối nữa.

Dù sao Tô Mạch là chủ nhân Hồng Hoang, ngay cả bản nguyên Hồng Hoang cũng công nhận.

Tuy nhiên.

Sau khi Tam Thanh đồng loạt lên tiếng, sức mạnh do ý chí ngưng tụ trên bầu trời lại lần nữa xuất hiện biến hóa.

Tiếp đó, giọng Tô Mạch lại lần nữa truyền ra.

“Thiên Giới đã lập, Luân Hồi hiển hiện.” “Hiện tại, ta lấy danh nghĩa chủ nhân Hồng Hoang, lập Dương Gian làm Địa Tiên Giới.”

“Chúng sinh Hồng Hoang, tu tiên, có thể nhập Thiên Giới.

Làm ác, thì nhập Luân Hồi, chịu tẩy lễ thập bát tầng địa ngục, chuyển sinh Lục Đạo.” “Trấn Nguyên Đại Tiên từng che chở Nhân Tộc, có thể làm Địa Tiên chi tổ, hưởng khí vận Dương Gian.” Khoảnh khắc giọng nói truyền ra.

Khí tức trên người Trấn Nguyên Tử vốn là người bảo hộ Nhân Tộc đột nhiên bạo trướng.

Sau khi thừa nhận khí vận Nhân Tộc, cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong của ông bắt đầu lung lay, sau đó, một trận dị tượng thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên hiển hiện, ông thành công đạp nhập cảnh giới Hỗn Nguyên.

“Đa tạ Hồng Hoang chi chủ sắc phong.” Lúc này, Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Bồng Lai Tiên Đảo, lập tức hành một lễ với Tô Mạch.

Tiếp đó, sau khi phân chia Thiên Địa Nhân tam giới hoàn tất, Tô Mạch lại hơi dừng lại một lát.

Vu Yêu Lượng Kiếp, Vu Tộc đã có an bài.

Nhưng Yêu Tộc, lại chậm chạp chưa định đoạt.

Mặc dù Lượng Kiếp lần này khiến Yêu Tộc gần như diệt tộc, nhưng rốt cuộc vẫn có huyết mạch lưu truyền.

Nữ Oa từ đầu đến cuối đều được xưng là Thánh Nhân Yêu Tộc, thêm vào đó Thiên Hoàng Phục Hy chuyển thế lại trực tiếp là yêu thân chuyển thế.

Do đó, có khí vận của hai người che chở, Yêu Tộc quả thật không thể diệt toàn bộ.

Cứ thế, sau một hồi suy tư, Tô Mạch ánh mắt chợt chuyển, lại nhìn về phía Tây Phương.

“Ừm, trong thần thoại, sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu Tộc khuất phục ở phương cực Bắc của Hồng Hoang.

Sau trận Phong Thần, Hồng Hoang tứ phân ngũ liệt, lại hóa thành Tứ Đại Châu, cuối cùng bị an bài ở Bắc Câu Lô Châu.” “Hiện tại Hồng Hoang viên mãn, địa vực khuếch đại gấp mấy lần, an trí ở Bắc Vực lại không còn thích hợp nữa.” “Hiện nay Tây Phương không có hai người Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, ngược lại có thể an trí họ ở Tây Phương.” Tô Mạch sau một hồi suy tư, cuối cùng có quyết định.

Nhanh chóng, Tô Mạch vung tay, bản nguyên Hồng Hoang trong phút chốc chấn động.

Dưới sức mạnh quy tắc, thế giới phương Tây vốn cằn cỗi, linh mạch hủy diệt hoàn toàn, bắt đầu hồi phục.

Linh khí khủng bố ngút trời, ngọn linh sơn đệ nhất phương Tây vốn có lại càng phóng ra vạn trượng kim quang.

Tiếp đó, dưới sự dẫn dắt của Tô Mạch, thân ảnh Nữ Oa lập tức xuất hiện trên Bồng Lai Tiên Đảo.

“Nữ Oa đạo hữu, phương Tây cũng là căn cơ Hồng Hoang, Yêu tộc cũng là chủng tộc được Hồng Hoang thai nghén.

Mặc dù đại thế đã qua, nhưng lại không thể thiếu được.” “Ngày nay, ta sẽ lại phân chia một giới nữa, làm Yêu giới, có thể dung nạp yêu tộc thiên hạ.

Yêu giới chi chủ, hãy chân chính ngồi hưởng khí vận yêu tộc đi.” Lúc này, thanh âm của Tô Mạch không chỉ vang bên tai Nữ Oa, mà còn truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Trên thực tế, sở dĩ để Nữ Oa chấp chưởng Yêu tộc, ngoài bản thân nàng vẫn luôn được xưng là Thánh nhân Yêu tộc, còn có một điểm là để bù đắp khí vận nhân tộc mà Nữ Oa đã đánh mất.

Dù sao, nhân tộc vẫn là do nàng một tay tạo ra.

Giờ đây Tô Mạch vấn đỉnh đỉnh phong, khí vận tam giới đều nắm chặt trong tay y, giống như Hồng Quân trong truyền thuyết, việc phân phối Hồng Hoang, để các đại thần thông giả quản lý, đối với y chỉ có lợi chứ không có hại.

Chương 284

Bởi vì, Hồng Hoang càng đỉnh thịnh, sức mạnh của y cũng càng cường đại.

Cho nên, việc khai mở phương Tây thành Yêu giới cũng rất quan trọng.

Lúc này, nghe lời Tô Mạch nói, Nữ Oa khẽ gật đầu.

"Vâng, xin kính tuân mệnh lệnh của Hồng Hoang Chi Chủ." Thanh âm vừa dứt, khí tức trên người Nữ Oa lại từ từ tăng vọt.

Sau khi thừa nhận khí vận Yêu tộc, cảnh giới của nàng cuối cùng cũng đột phá đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đạt đến cùng một tầng thứ với Tam Thanh.

Tiếp đó.

Sau khi Tô Mạch sắp xếp xong mọi việc trong Hồng Hoang, ánh mắt y chuyển động, sức mạnh ý chí vận chuyển, cuối cùng đã khóa chặt vị trí Hỏa Vân Động.

Nơi này cực kỳ huyền diệu.

Ngay cả khi đã trở thành Hồng Hoang Chi Chủ, nhưng đây vẫn là nơi duy nhất cho đến nay mà y không thể thực sự nhìn thấu.

Lúc này, sau khi khóa chặt Hỏa Vân Động, trong đầu y lại từ từ hiện lên những truyền thuyết thần thoại liên quan.

Theo truyền thuyết, trong thần thoại, Tam Hoàng Ngũ Đế ở trong Hỏa Vân Động có thể dựa vào lực lượng Chuẩn Thánh để chống lại Thánh nhân Nguyên Thủy.

Điều này thật đáng sợ.

Phải biết rằng, trong quỹ tích nguyên thủy, Tam Hoàng Ngũ Đế dù thân thể thành Thánh, cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh mà thôi.

Ngay cả khi đối mặt với Hỗn Nguyên yếu nhất, cũng căn bản không có sức phản kháng, chứ đừng nói đến Nguyên Thủy Thiên Tôn loại đại lão tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng Tam Hoàng Ngũ Đế lại thực sự thành công, buộc Nguyên Thủy phải đối thoại bình đẳng.

Cho nên… nếu nói nơi nào thần bí nhất trong Hồng Hoang, thì Hỏa Vân Động chính là một trong số đó, thậm chí có thể đứng thứ nhất.

Về phần Tô Mạch vì sao trước đây không điều tra rốt cuộc, thực ra nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì Tam Hoàng Ngũ Đế chưa về vị trí, nếu đi điều tra e rằng sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của nhân tộc.

Giờ đây, Tam Hoàng Ngũ Đế đều đã phi thăng Hỏa Vân Động bằng công đức, không còn bất kỳ hậu họa nào.

Cứ như vậy.

Khi Tô Mạch hoàn toàn phân chia ra Thiên Địa Nhân tam giới, và khai mở Tây Phương Yêu giới, cuối cùng đã đặt sức mạnh ý chí vào Hỏa Vân Động.

Lúc này, Tam Hoàng Ngũ Đế đang ở trong đó, bỗng nhiên cảm ứng được một ý chí khủng bố giáng lâm, lập tức hóa thành tám đạo độn quang xuất hiện bên ngoài Hỏa Vân Động.

“Cung nghênh Hồng Hoang Chi Chủ giáng lâm.” Nhìn thấy thân ảnh Tô Mạch, tám vị thủ lĩnh nhân tộc liên tục thi lễ.

“Ừm, mục đích chuyến đi này của ta, chắc chư vị đều đã rõ.” Tô Mạch nói thẳng vào vấn đề.

“Vâng, chúng ta hiểu rõ.” “Xin Hồng Hoang Chi Chủ vào trong bàn luận.” Thiên Hoàng Phục Hy nghiêng mình nhường đường mời Tô Mạch vào trong.

Nhanh chóng, quang mang lóe lên, Tô Mạch một bước đạp ra, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, Tam Hoàng Ngũ Đế theo sát phía sau, nhanh chóng xuất hiện phía sau y.

Vừa tiến vào Hỏa Vân Động, Tô Mạch lập tức vận chuyển sức mạnh ý chí, muốn động tất mọi thứ.

Nhưng điều khiến y bất ngờ là, sức mạnh ý chí dường như bị ảnh hưởng, không thể bao trùm tất cả.

Trong khoảnh khắc, Tô Mạch liền cau mày.

“Ừm?

Sức mạnh ý chí cấp Bất Hủ, lẽ nào là do Bàn Cổ lưu lại?” Trong lòng khẽ động, Tô Mạch kết hợp truyền thuyết thần thoại, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Bởi vì, trong truyền thuyết, khi Bàn Cổ khai thiên đã từng chiến đấu ba nghìn nguyên hội mới chém giết hết ba nghìn Thần Ma Hỗn Độn.

Chương 285

Cảnh giới lúc đó chỉ đạt trình độ Bán Bộ Hồng Mông, dù tay cầm vài món Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng đối mặt với ba nghìn Thần Ma kia.

Những Thần Ma đó, đặc biệt là những tồn tại xếp hạng top mười, thực lực của họ khó mà tưởng tượng được.

Có thể chiến đấu ba nghìn nguyên hội mà không suy kiệt, từ đó có thể thấy, ý chí chiến đấu của Bàn Cổ thậm chí còn mạnh mẽ hơn Tô Mạch.

Phải nói rằng, ước tính trước đây của Tô Mạch về ý chí Bàn Cổ thực sự có chút sai lệch quá lớn.

Cho nên.

Lần này sau khi cảm nhận được một cỗ sức mạnh ý chí khó lường trong Hỏa Vân Động, y lập tức xác nhận đó là thứ Bàn Cổ để lại.

"Thảo nào ta không nhìn thấu nơi này, nguyên lai là ý chí Bàn Cổ." "Xem ra, phán đoán trước đây của ta về chiến lực của Bàn Cổ lại yếu hơn, dù chỉ là Bán Bộ Hồng Mông, cũng nên mạnh hơn mới đúng." Lúc này, trong khi Tô Mạch đang suy tư, Thiên Hoàng Phục Hy theo sát phía sau lại lên tiếng.

"Hồng Hoang Chi Chủ, nơi đây Hỏa Vân Động lưu giữ ý chí Phụ thần Bàn Cổ.

Không biết vì sao, chúng ta Tam Hoàng Ngũ Đế lại có thể vận dụng." "Nhưng cũng chỉ có thể vận dụng trong Hỏa Vân Động, sau khi ra ngoài, không thể có được loại sức mạnh này." Thanh âm của Phục Hy từ từ truyền ra.

"Ừm, ồ?

Vậy làm thế nào để vận dụng?" Tô Mạch lập tức hỏi.

"Chỉ cần dùng khí vận nhân tộc câu thông là được…" Phục Hy đáp lại.

Lời này vừa dứt, trên mặt Tô Mạch lại lộ ra vẻ suy tư.

"Khí vận nhân tộc à, cũng phù hợp với truyền thuyết thần thoại… Tam Hoàng Ngũ Đế phi thăng Hỏa Vân Động, có thể trấn áp khí vận nhân tộc." Không chần chừ, trong lòng suy tư, Tô Mạch cuối cùng đã thử nghiệm.

Bản thân y sở hữu bốn tầng khí vận nhân tộc, cho nên dễ dàng điều động.

"Ong ~~ ong ~~ ong ~~" Một cỗ khí tức huyền diệu vô cùng bỗng nhiên bùng phát trên người y, chỉ trong chốc lát, liền sinh ra cộng hưởng với sức mạnh ý chí vốn có của Hỏa Vân Động.

Cũng trong một thoáng, thế giới trong mắt Tô Mạch lập tức thay đổi.

Bởi vì trong mắt y, là một không gian thời gian cực hạn hư vô.

Sức mạnh ý chí hiện diện khắp nơi, tràn ngập toàn bộ không gian thời gian.

Cùng lúc đó, phía trước tầm mắt y, một thân ảnh khổng lồ mơ hồ từ từ ngưng tụ lại.

Thân thể ức vạn trượng, vô cùng khổng lồ.

Dường như, đứng ở đó, không gian thời gian xung quanh đều bị vặn vẹo, sụp đổ, thậm chí hút lấy mọi thứ xung quanh, ngay cả bất cứ thứ gì cũng không thể thoát ra được.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong đầu Tô Mạch không biết vì sao, lại bỗng nhiên nảy ra hai chữ "hố đen".

Bởi vì, trong hậu thế, sự miêu tả về hố đen cũng như vậy, vặn vẹo không gian thời gian, nuốt chửng tất cả.

Nhưng, đứng trước mắt y lại không phải là hố đen, mà là một cự nhân.

Mà đây cũng không phải hậu thế, mà là thế giới thần thoại chân chính.

"Bàn Cổ…" Lúc này, sau một thoáng thất thần ngắn ngủi, ý chí Tô Mạch cuối cùng cũng nảy ra hai chữ.

"Chúc mừng tiểu hữu đạt đến cảnh giới ý chí Bất Hủ…" Cuối cùng, thân ảnh khổng lồ đối diện từ từ lên tiếng.

"Bàn Cổ thật sao?

Chẳng lẽ không chết?" Tô Mạch hiếu kỳ hỏi.

"Chết… sao?

Vạn vật đều có một khắc tàn lụi, cũng có một khắc thuế biến.

Có thể nói ta đã vẫn lạc, nhưng cũng có thể nói ta đã thăng hoa đến cực hạn, đạt đến một cảnh giới khác.

Chương 286

Không, ta càng thiên về một cảnh giới khác, bởi vì, với cảnh giới hiện tại của ngươi, chắc hẳn có thể cảm nhận được, quá khứ, tương lai, hiện tại, trong vô tận không gian thời gian, cùng một sự việc xảy ra, sẽ có vô số khả năng." Lúc này, khi thanh âm Bàn Cổ từ từ truyền ra, trong lòng Tô Mạch lại lần nữa chấn động.

Vô tận không gian thời gian, cùng một sự việc sẽ có vô số khả năng.

Vậy thì… truy tìm bản nguyên, Bàn Cổ khai thiên, có lẽ có một khả năng đã thực sự thành công.

Suy một ra ba, Tô Mạch lập tức hiểu được loại khả năng này.

Lúc này, nhìn chằm chằm phía trước, trái tim y càng không ngừng đập rộn ràng.

"…Chẳng lẽ thật sự siêu thoát Hỗn Độn, chứng đạo Hồng Mông?" Tô Mạch không nhịn được hỏi.

"Có siêu thoát hay không, ngươi hãy đi kiểm chứng đi.

Hiện tại, ta là tồn tại ý chí Bất Hủ duy nhất mà ta từng thấy, ngươi đã đạt đến trạng thái của ta năm xưa.

Không, sau cấp ý chí Bất Hủ, sẽ liên quan đến Đạo quả Hồng Mông chân chính." Nói đến đây, Bàn Cổ hơi dừng lại một lát.

Sau đó, tiếp tục nói.

"Bán Bộ Hồng Mông, tuy đã có khả năng phá vỡ Hỗn Độn, nhưng vẫn đang ở giới hạn sức mạnh của Hỗn Độn.

Đạo quả Hồng Mông, cũng chỉ là cái nhìn sơ qua một lĩnh vực mà

thôi.

Tất cả sức mạnh mà ta năm xưa bùng phát, cũng chỉ đạt đến cảnh giới này.

Nhưng chỉ siêu thoát Hỗn Độn thôi là chưa đủ, ở đây, ngươi còn cần phải động tất quá khứ, tương lai, hiện tại, ức vạn không gian thời gian.

Đạo vô chỉ cảnh… siêu thoát, không thể tiếp tục dừng lại ở Vô Lượng Lượng Kiếp Hỗn Nguyên nữa.

Tam Thiên Hồng Hoang, vô số khả năng, đó chính là phương pháp mà ta năm xưa đã dùng để siêu thoát Vô Lượng Lượng Kiếp Hỗn Nguyên, ngươi có thể tham khảo." Bàn Cổ nói vô cùng thận trọng.

Sau khi dứt lời, Tô Mạch lại trầm tư.

Bởi vì, dựa theo miêu tả của Bàn Cổ, y đã siêu thoát thành công.

Nhưng cái giá của việc siêu thoát thành công lại là để lại Tam Thiên Hồng Hoang, vô số loại khả năng.

Không, Tô Mạch có một chút nghi vấn.

Nếu Tam Thiên Hồng Hoang, vô số khả năng đều tồn tại thật.

Vậy thì phương pháp duy nhất mà Hệ thống miêu tả trước đây để thực sự tấn cấp Đạo quả Hồng Mông sẽ trở thành sự thật.

Như vậy, trước sau mâu thuẫn.

Bởi vì, cấp độ siêu thoát của Bàn Cổ hiện tại là thật, nếu tồn tại dựa vào Tam Thiên Hồng Hoang do Bàn Cổ tạo ra, chẳng phải là hư ảo sao?

Nếu muốn trở thành chân thật, vậy thì… mọi thứ phải thay đổi.

Nhưng Bàn Cổ vì sao lại nói những điều này cho y, Tô Mạch có

chút không hiểu.

Không, trong khi suy tư, thanh âm Hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu y.

"Lời Bàn Cổ nói không sai, nhưng, nếu Ký chủ có thể nhảy ra khỏi thế giới Bàn Cổ tạo ra, trở thành một tồn tại độc lập, thì sẽ không có bất kỳ xung đột nào." "Không… với sức mạnh hiện tại của Ký chủ, không thể phá vỡ loại trói buộc đó." Hệ thống bỗng nhiên giải thích một câu.

"Ừm?

Trở thành một tồn tại độc lập sao?" Tô Mạch suy tư, sau đó nhìn về phía Bàn Cổ.

"Đa tạ đã giải đáp thắc mắc…" Tô Mạch chắp tay, cúi đầu chào Bàn Cổ một lễ.

"Không cần khách khí, ta cũng thích nhìn thế giới ta tạo ra có thể xuất hiện một đồng đạo.

Bởi vì, con đường phía trước quá mịt mờ, ngay cả ta cũng khó mà nhìn thấu điểm cuối." "Đạo hữu… ta sẽ đợi ở phía trước, lần gặp mặt này, cũng không có lễ vật gì, tặng ngươi một trường tạo hóa vậy.

Chương 287

Ngươi hãy nhìn cho kỹ.” Lúc này, thanh âm Bàn Cổ vừa dứt, thân thể ức vạn trượng của y chấn động, trong tay lập tức xuất hiện một cây búa lớn hư ảo.

Ngay sau đó, trước mặt Tô Mạch, y không chút giữ lại từ từ vung lên.

Lực lượng khai thiên… bản nguyên lực chi quy tắc.

Từng đạo quang mang dũng mãnh hiện ra.

Sức mạnh được thai nghén từ bản nguyên lực chi pháp tắc, đứng đầu trong Tam Thiên Đại Đạo Hỗn Độn ngày xưa, giờ đây được ý chí Bàn Cổ vận chuyển, như một sự truyền thừa, từng chút một truyền vào ý chí của Tô Mạch.

“Ong ~~” Chỉ trong chốc lát.

Giống như được thể hồ quán đỉnh, ý chí Bất Hủ của Tô Mạch bắt đầu đột phá.

Sau Bất Hủ, vốn là vô lộ, không nhìn rõ mọi thứ.

Nhưng sức mạnh của Bàn Cổ giống như một ngọn đèn sáng, thắp sáng con đường phía trước cho y.

Cho nên, sau một thoáng.

Sức mạnh ý chí của Tô Mạch bỗng nhiên chấn động, cuối cùng đã đột phá cấp Bất Hủ, giới hạn của Hỗn Độn, trực tiếp tấn cấp cấp Hồng Mông.

Đương nhiên, cấp Hồng Mông chỉ là cảnh giới đầu tiên mà ý chí Bàn Cổ nhìn thấu, và là một cảnh giới được y tự tâm linh phúc chí mà

nhận định.

Còn về các cảnh giới phía sau, y vẫn không thể nhìn rõ.

"Oanh ~~" Dường như đã trôi qua vĩnh hằng tuế nguyệt, hoặc cũng có thể chỉ là trong tích tắc.

Cuối cùng, Bàn Cổ đang vung cây búa khai thiên phía trước cuối cùng cũng dừng lại.

Tiếp đó, nhìn về phía Tô Mạch, thân ảnh khổng lồ của y bắt đầu từ từ trở nên mờ nhạt.

"Sau Bất Hủ là Hồng Mông.

Giờ đây, ta cũng chỉ có thể truyền thừa một phần, bởi vì, con đường phía trước của ta vẫn còn mịt mờ." "Hồng Mông rốt cuộc là gì, ta không thể biết được… Đạo vô chỉ tận, đạo hữu, ta sẽ đợi ngươi ở con đường phía trước…" Oanh.

Cuối cùng, khi thanh âm Bàn Cổ dứt, mọi cảnh tượng trước mắt Tô Mạch đột ngột dừng lại.

Cùng lúc đó.

Tầm nhìn khôi phục, ý thức Tô Mạch lần nữa trở về Hỏa Vân Động, nhưng y lại thấy, Tam Hoàng Ngũ Đế không biết từ lúc nào đã quỳ lạy dưới đất.

Tam Hoàng Ngũ Đế quỳ lạy Bàn Cổ, cũng là quỳ lạy y.

Bởi vì giờ đây sức mạnh ý chí của Tô Mạch đã đạt đến cùng một tầng thứ với Bàn Cổ, cộng thêm cảnh giới thân thể và nguyên thần.

Có thể nói, y gần như không có bất kỳ khác biệt nào so với Bàn Cổ trong thời kỳ khai mở Hồng Hoang năm xưa.

Thứ duy nhất còn thiếu, chỉ là bản nguyên sức mạnh quy tắc và Hỗn Độn Chí Bảo.

Đương nhiên, ý chí Bàn Cổ mà Tam Hoàng Ngũ Đế cảm nhận được lại khác với Tô Mạch.

Do cảnh giới, họ không thể tiếp nhận truyền thừa của Bàn Cổ, cho nên đơn thuần chỉ lẫn lộn Tô Mạch với ý chí Bàn Cổ.

Lúc này, ánh mắt Tô Mạch đặt lên Tam Hoàng Ngũ Đế, suy tư một chút, rồi từ từ lên tiếng.

"Trước tiên hãy lui xuống đi, ta cần bế quan trong Hỏa Vân Động một thời gian." Thanh âm vừa dứt, một cỗ sức mạnh khủng bố lập tức bao trùm, khắc sau, Tam Hoàng Ngũ Đế liền thấy mình xuất hiện bên ngoài Hỏa Vân Động.

Tiếp đó.

Tô Mạch suy nghĩ xong, trong đầu không nhịn được câu thông với Hệ thống.

"Hệ thống, sau khi ta giao lưu với ý chí Bàn Cổ vừa rồi, bỗng nhiên động tất được các thế giới Hồng Hoang khác." "Dường như, với lực lượng ý chí của ta có thể xây dựng một con đường thông đến các thế giới Hồng Hoang đó, nếu làm vậy, liệu có biến số nào xuất hiện không?" Cuối cùng, Tô Mạch đã hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Hồi Ký chủ, không phải câu thông ý chí, mà là sức mạnh ý chí của Ký chủ đã đạt đến cấp độ của Bàn Cổ, mượn ý chí Bàn Cổ còn lưu lại trong Hồng Hoang này, đã liên thông với các thế giới Hồng Hoang khác." "Nói một cách thông tục, đây chỉ là một kênh đơn phương, không phải hai chiều, trừ phi, thế giới Hồng Hoang khác cũng có người đạt đến cùng một tầng thứ ý chí với Bàn Cổ, và giống như Ký chủ, thành công tìm ra Hỏa Vân Động." Hệ thống đưa ra lời giải thích.

Chương 288

Tuy nhiên, khi Tô Mạch nghe xong, trên mặt lại lộ ra một biểu cảm cổ quái.

Kênh đơn hướng, chỉ có mình y mới có thể mở ra… không phải là tiết tấu phụ bản trong game online sao?

Năm xưa y từng tranh phong với La Hầu, Hung Thú Chi Hoàng, nên quen thuộc với khí tức lạc ấn của họ.

Nếu liên kết với các Hồng Hoang khác, y dễ dàng tìm ra vị trí của những Hồng Hoang đó.

Khi đó mở một con đường, dẫn dắt chúng sinh Hồng Hoang tấn công, lợi ích đơn giản là khó mà tưởng tượng được.

Lúc này.

Tô Mạch suy tư, vẻ mặt hưng phấn càng lúc càng đậm. …Thời gian như thoi đưa, bất tri bất giác, Hồng Hoang lại trôi qua vạn năm tuế nguyệt.

Trong thời gian này, Tô Mạch tuy đã có thủ đoạn xâm nhập các Hồng Hoang khác, nhưng lại không vội vàng.

Bởi vì Thiên Địa Nhân tam giới vẫn chưa đạt đến đỉnh phong chân chính.

Theo truyền thuyết thần thoại, Thiên giới, tức Thiên Đình, chỉ khi đản sinh đủ ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần mới thực sự viên mãn.

Còn về Địa Tiên giới (Nhân giới), đã đản sinh Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng nhân tộc vẫn chưa đạt đến đỉnh phong.

Trong kế hoạch của Tô Mạch, nhân tộc sẽ là thế giới cuối cùng ít nhất là Tiên pháp và Khoa kỹ cùng tồn tại.

Trong Địa Phủ luân hồi, tuy đã hoàn toàn chuyển giao cho Vu tộc, nhưng tốc độ sinh sản của Vu tộc đơn giản là thảm không nỡ nhìn.

Cho nên, dù đã trôi qua một hai vạn năm, đừng nói đến việc đạt đỉnh phong, ngay cả việc quay trở lại trạng thái ban đầu cũng là điều xa vời.

Tuy nhiên, điều duy nhất Tô Mạch may mắn là Yêu giới ở Bắc Vực.

Giờ đây Tô Mạch đã thay thế Thiên Đạo ngày xưa, sau khi chấp chưởng mọi thứ, tất cả nhân quả nghiệp lực trên thế gian đều do y nắm giữ.

Cho nên, dù Yêu tộc có phạm phải nghiệp lực ngập trời, dưới sự không có Thiên Đạo áp chế, vẫn điên cuồng sinh sản.

Tốc độ của họ thậm chí không thua kém nhân tộc.

Cứ như vậy.

Chỉ trong một hai vạn năm ngắn ngủi, nội hàm của Yêu giới dần dần không còn quá xa so với Nhân tộc, chủng tộc đỉnh phong hiện tại.

Tuy chiến lực đỉnh phong chỉ có một mình Nữ Oa, nhưng về số lượng, tuyệt đối không thua kém Nhân tộc hiện tại.

Một ngày nọ, trong Hỏa Vân Động.

Tô Mạch tỉnh dậy từ trạng thái nhập định, sau khi ý chí bao quát khắp toàn bộ Hồng Hoang, trong lòng y khẽ động, quyết định thử nghiệm một chút.

"Thiên giới Chi Chủ, Nhân giới Lãnh Tụ, Luân Hồi Chi Chủ, Yêu giới Chi Chủ… lập tức đến Hỏa Vân Động nghị sự." Trong khoảnh

khắc, khi thanh âm của Tô Mạch truyền ra, toàn bộ Hồng Hoang lập tức xuất hiện dị tượng.

Cùng lúc đó.

Trong tầng cao nhất của ba mươi sáu Thiên vực Thiên giới, Tam Thanh đột nhiên tỉnh lại từ nhập định.

"Ừm, từ khi Hồng Hoang Chi Chủ phân chia Thiên Địa Nhân và Yêu giới, đã gần hai vạn năm tuế nguyệt rồi, lần này đánh thức chúng ta, chắc hẳn có chuyện gì đó." "Ha ha ha ha, phải đó, hai vạn năm tuế nguyệt, chúng ta thừa hưởng khí vận Thiên giới, tu vi đều đã đột phá, cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên mà trước đây không dám nghĩ cũng đã đột phá rồi.

Lần này Hồng Hoang Chi Chủ triệu hoán chúng ta, cũng là lúc nên ra ngoài hóng gió một chút." "Thiện… ta mơ hồ có cảm giác, lần này chúng ta phải đối mặt chắc hẳn là một số dị loại, tuy không biết là gì, nhưng khẳng định có liên quan đến Hồng Hoang của chúng ta." Sau khi Tam Thanh lần lượt lên tiếng, ngay sau đó đều hóa thành độn quang biến mất tại chỗ.

Cùng một thời gian.

Trấn Nguyên Tử, với tư cách Tổ của Địa Tiên, chấp chưởng Địa Tiên giới, giống như Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng là lãnh tụ nhân tộc.

Cho nên, sau khi thừa hưởng khí vận nhân tộc và khí vận Địa Tiên giới, tu vi của y cũng đã đột phá đến cảnh giới đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Tuy vẫn không bằng Tam Thanh, nhưng thực lực đã nằm trong hàng đỉnh cao của Hồng Hoang.

Chương 289

Lúc này, nhìn về phía Hỏa Vân Động, không chút do dự liền độn đi.

Cùng với Trấn Nguyên Tử, Tam Thanh còn có Nữ Oa, Minh Hà Lão Tổ và Thập Điện Diêm La.

Do Hồng Hoang thịnh thế hai vạn năm, linh khí vượt xa trước đây gấp mười lần không chỉ.

Cộng thêm việc Tô Mạch phân phối khí vận và vị trí, Nữ Oa, Minh Hà Lão Tổ, Thập Điện Diêm La, Tam Hoàng Ngũ Đế, v.v., tất cả đều đã đột phá cảnh giới vốn có.

Đặc biệt là Minh Hà Lão Tổ, đã như nguyện bước vào Hỗn Nguyên Đại La.

Do Huyết Hải và luân hồi, tu vi Hỗn Nguyên Đại La của y dù chỉ ở trung kỳ, nhưng khả năng bảo mệnh của y thậm chí còn vượt qua bất kỳ ai trong Tam Thanh, có thể nói là vô cùng cường đại.

Cứ như vậy… Theo từng đạo độn quang bay lên trong Hồng Hoang, không lâu sau, các đại thần thông giả lần lượt bước vào Hỏa Vân Động.

"Bái kiến Hồng Hoang Chi Chủ…" Tam Thanh, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Lão Tổ, Tam Hoàng Ngũ Đế, Thập Điện Diêm La, v.v.

đồng thanh lên tiếng.

"Ừm… không cần khách khí." "Lần này gọi các ngươi đến, là để chuẩn bị nói cho các ngươi về đại thế của các Hồng Hoang khác." Tô Mạch gật đầu, nói thẳng về "các Hồng Hoang khác".

Tiếp đó, không đợi mọi người phản ứng, thanh âm của y lại lần nữa truyền ra, từ từ nói ra một số bí mật của Tam Thiên Hồng Hoang.

Thời gian… từ từ trôi đi.

Cùng với lời giảng của Tô Mạch, trên mặt tất cả mọi người có mặt đều lộ ra vẻ chấn kinh.

Đặc biệt là Tam Thanh, với tư cách là những tồn tại được nguyên thần Bàn Cổ diễn hóa, họ hoàn toàn không biết rằng Hồng Hoang được thai nghén sau khi Phụ thần vẫn lạc không chỉ có một, mà là tận ba nghìn Hồng Hoang.

Điều này đơn giản là khó mà tưởng tượng được.

Trên thực tế.

Không chỉ Tam Thanh, các đại thần thông giả khác có mặt cũng đều có nhân quả to lớn với Bàn Cổ.

Thật ra, họ đều thuộc về hậu duệ của Bàn Cổ, là những sinh linh được thai nghén sau khi Bàn Cổ hóa thành Hồng Hoang.

Trong đó, tự nhiên cũng bao gồm Tô Mạch.

Cho nên… Khi Tô Mạch nói ra chuyện Tam Thiên Hồng Hoang, không khí xung quanh lập tức trở nên áp bức.

“Hồng Hoang Chi Chủ, ta có một nghi vấn.” “Nếu theo lời Ngài, có ba nghìn Hồng Hoang tồn tại, vậy trong các Hồng Hoang khác, chẳng lẽ cũng có sự tồn tại của ta?

E rằng không phải chứ?” Cuối cùng, Nguyên Thủy cau mày, nói ra nghi vấn trong lòng.

“Ừm, đúng là như vậy.” “Không chỉ các ngươi, ngay cả ta, cũng có khả năng tồn tại.

Cho nên, kế hoạch tiếp theo của ta là tiêu diệt những tồn tại đó,

bởi vì ngay cả khi ta không đi tìm, đợi đến khi thực lực của họ đạt đến một cảnh giới nhất định, họ cũng sẽ tự tìm đến.

Dù sao thôn phệ một Hồng Hoang, có thể tăng thêm vô tận nội hàm.

Các ngươi chắc hẳn cũng cảm nhận được rồi, bản nguyên Hồng Hoang càng mạnh mẽ, linh khí càng nồng đậm, căn nguyên của chúng sinh Hồng Hoang được sinh ra càng phi phàm đúng không?" Tô Mạch lập tức đáp lại.

Trên thực tế.

Y chỉ miêu tả về Tam Thiên Hồng Hoang, nhưng lại không nói đến việc có sự tồn tại của Bàn Cổ trên thế gian.

Bởi vì điều đó thực sự quá kinh thế hãi tục, nếu nói ra, những kẻ này nhất định sẽ không chịu nổi, thậm chí có thể dẫn đến tâm cảnh sụp đổ.

Dù sao, bản thân họ được Bàn Cổ diễn hóa ra.

Nếu Bàn Cổ tồn tại, vậy họ là gì?

Hư ảo sao?

"Ừm, đây thực sự là một vấn đề cần phải cân nhắc." "Nếu chúng ta không ra tay trước, nhất định sẽ bị thôn phệ." "Chắc hẳn La Hầu, Hung Thú Chi Hoàng cũng đã đến các Hồng Hoang khác rồi, đã có thể đến, nhất định cũng đã biết về Tam Thiên Hồng Hoang rồi." Lão Tử ổn trọng, khả năng tiếp thu mạnh mẽ, sau khi suy tư, lập tức đồng tình với quan điểm của Tô Mạch, ra tay trước để giành quyền chủ động.

Chương 290

“Không sai, muốn tồn tại, phải trấn áp tất cả, ta cũng đồng ý với kế hoạch của Hồng Hoang Chi Chủ.” “Ta cũng đồng ý.” Tiếp đó, các đại thần thông giả có mặt lần lượt lên tiếng, khiến Tô Mạch cực kỳ hài lòng.

Dù sao, điều này liên quan đến tương lai của Hồng Hoang, không thể lơ là.

“Được rồi… đã quyết định rồi, vậy thì từ hôm nay, ta sẽ tạo ra một con đường liên kết với các Hồng Hoang khác.

Các ngươi hãy về chuẩn bị, sau một nghìn năm, ta muốn thấy cảnh tượng đại quân Hồng Hoang của chúng ta xâm nhập các Hồng Hoang khác.” Trong khoảnh khắc, khi thanh âm của Tô Mạch dứt, y vung tay vung ra một đạo quang mang, đưa tất cả mọi người có mặt ra khỏi Hỏa Vân Động.

“Cũng là lúc nên khai mở con đường rồi.” Tiếp đó, tinh mang trong mắt Tô Mạch lóe lên, sức mạnh ý chí cấp Hồng Mông khủng bố của y cuối cùng cũng bùng phát.

Bàn Cổ khai thiên, thân tử đạo tiêu, diễn hóa Hồng Hoang, thuế biến ra ba nghìn thế giới Hồng Hoang vô cùng tận.

Do năm xưa Bàn Cổ đã thành công phá vỡ Đại Đạo Hỗn Độn, cho nên những thế giới này không dựa vào Hỗn Độn mà tồn tại.

Chúng tồn tại trong không gian thời gian khác nhau của quá khứ, hiện tại, tương lai.

Trừ phi có thể đạt đến ý chí cấp Hồng Mông, và dựa vào lạc ấn ý chí Bàn Cổ tồn tại trong mỗi Hồng Hoang, nếu không thì căn bản

không thể tìm thấy chúng.

Đương nhiên, La Hầu, Hung Thú Chi Hoàng xuất hiện trong Hồng Hoang này trước đây, thực ra là nhờ đại thế Hồng Hoang bị nghịch chuyển mà tiến vào.

Cách thức tiến vào này khác với việc Tô Mạch khai mở con đường.

Xuất hiện trong Hồng Hoang này, ban đầu cũng chỉ là một đạo ý niệm mà thôi.

Sở dĩ trưởng thành đến tầng thứ Hỗn Nguyên, thậm chí Bán Bộ Hồng Mông, là vì đã mượn sức mạnh lượng kiếp mà có được một phần năng lực của bản thể.

Về bản chất, bản tôn của họ vẫn tồn tại trong các Hồng Hoang của riêng mình.

Tô Mạch thì khác, sau khi đạt đến ý chí cấp Hồng Mông, cộng thêm sự tồn tại của lạc ấn Bàn Cổ.

Y có thể du hành qua không gian thời gian của quá khứ, hiện tại, tương lai, tìm kiếm vị trí của Tam Thiên Hồng Hoang.

Đặc biệt sau khi chiến đấu với La Hầu, Hung Thú Chi Hoàng, lạc ấn của đối phương cũng đã được ghi nhớ.

Chỉ cần dựa vào hai điểm này, hoàn toàn có thể ngay lập tức chọn lọc ra Ma Đạo Hồng Hoang và Hung Thú Hồng Hoang, từ đó có tính mục tiêu mà khai mở con đường.

Lúc này.

Ý chí cấp Hồng Mông bùng phát, trong khoảnh khắc liền kích hoạt lạc ấn ý chí Bàn Cổ tồn tại.

Nhanh chóng, Tô Mạch dường như đã nhìn thấy dòng sông thời

gian của quá khứ, hiện tại, tương lai.

Trong đó, vô số điểm sáng lóe lên, mỗi một điểm sáng đều đại diện cho một thế giới đã xảy ra, hoặc một thế giới đã thoát ly quỹ tích vốn có.

Cứ như vậy.

Cùng với thời gian từ từ trôi qua.

Một năm, mười năm, trăm năm… năm trăm năm.

Đã trôi qua đúng một nghìn năm.

Một ngày nọ.

Khí tức trên người Tô Mạch chấn động, một đạo lạc ấn của Hung Thú Chi Hoàng nhanh chóng ngưng tụ trong dòng sông thời gian.

Tiếp đó, sau khi đối ứng, nhanh chóng khóa chặt một điểm sáng.

"Ừm, khí tức lạc ấn của Hung Thú Chi Hoàng, chắc hẳn là ở đây rồi." Trong khoảnh khắc, thần sắc Tô Mạch hơi ngưng lại, sức mạnh ý chí khủng bố của y lập tức bao trùm lấy.

Cùng lúc đó.

Trong Hung Thú Hồng Hoang.

Ức vạn Hung Thú ngửa mặt lên trời gào thét, con ngươi hung ác của chúng nhìn chằm chằm thân ảnh vĩ ngạn trên bầu trời, cảnh tượng đó, dường như đang tổ chức một nghi thức tế bái chưa từng có.

Chương 291

"Ta… Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch, Hung Thú Hồng Hoang Chi Chủ, hôm nay, mượn vô tận khí vận của Hung Thú ta, tế hiến Hung Thú tộc ta, ngưng tụ lực lượng bản nguyên Hồng Hoang, phá vỡ bức tường thời không… để hợp lưu với Ma Đạo Hồng Hoang." "Hậu duệ của các ngươi, hãy cháy rụi hung hồn của mình đi." Trong khoảnh khắc, khi thanh âm của Hung Thú Chi Hoàng dứt.

Vô tận Hung Thú hưng phấn gào thét.

Trên người chúng, hung hồn vô tận càng nhanh chóng bùng cháy, dồn tất cả sức mạnh về phía không trung.

Trên thực tế, những Hung Thú này không phải là tất cả, mà chỉ là những Hung Thú cấp Đại La Kim Tiên được Hung Thú Chi Hoàng chọn lọc.

Còn về Hung Thú dưới cấp Đại La, dù có tế hiến bản thân, sức mạnh của chúng cũng không nhiều, cho nên không phải tất cả đều bị tế hiến.

Lúc này.

Ngay trong khoảnh khắc Hung Thú Chi Hoàng dồn sức mạnh muốn phá vỡ bức tường thời không, ý chí của Tô Mạch cũng cuối cùng đã xuyên thấu vào.

Không, khi y nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt lại bỗng nhiên lộ ra một nụ cười.

"Tên này muốn đả thông bức tường thời không để hợp lưu với Ma Đạo Hồng Hoang." "Xem ra đã liên hệ được bằng một phương thức nào đó… Chắc hẳn là hậu thủ hắn để lại khi ta chấp chưởng Hồng

Hoang năm xưa.” Suy tư một chút, Tô Mạch nhanh chóng hiểu ra mấu chốt.

Bởi vì, Tam Thiên Hồng Hoang không liên kết với nhau, trừ phi đạt đến ý chí cấp Hồng Mông, và dựa vào lạc ấn ý chí Bàn Cổ để lại mới có thể động tất quá khứ, hiện tại, tương lai, tìm kiếm sự tồn tại của các thế giới Hồng Hoang khác.

Nếu không thì, căn bản không thể nhìn xuyên qua tất cả.

Sở dĩ La Hầu năm xưa có thể tiến vào Hồng Hoang mà Tô Mạch chấp chưởng, hoàn toàn là vì đại thế Hồng Hoang thay đổi, ngưng tụ một tia ma niệm mà thôi.

Còn về Hung Thú Chi Hoàng, ước tính cũng vì điểm này mà tiến vào.

Giờ đây cả hai đã liên hệ được với nhau, giống như gian lận, tuy thân ở trong thế giới Hồng Hoang của riêng mình, nhưng dựa vào sự liên kết lạc ấn giữa hai bên, hội tụ bản nguyên Hồng Hoang của mỗi bên, lại có cơ hội phá vỡ bức tường thời không.

Không, hiện tại ý chí Tô Mạch đã khóa chặt thế giới Hung Thú Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không để hắn được như ý.

Lúc này.

Tuy không giáng lâm vào Hồng Hoang, nhưng lực lượng ý chí khủng bố lại từ từ vận chuyển, cấu trúc thành con đường đơn hướng duy nhất giữa hai đại thế giới Hồng Hoang.

“Ong ~~ ong ~~ ong ~~” Ngoài dòng sông thời gian, sức mạnh ý chí cuồn cuộn, hai đạo quang mang từ vô cùng xa bắt đầu, nhanh chóng kéo gần khoảng cách.

Đồng thời, trong thế giới Hung Thú Hồng Hoang, bản nguyên, vô số Hung Thú cấp Đại La tế hiến bản thân, cũng bắt đầu xung kích bức

tường thời không.

Dưới sự bùng phát của hai cỗ sức mạnh, bức tường thời không kia lại càng lúc càng mỏng yếu.

Cùng lúc đó… Cũng trong khoảnh khắc Tô Mạch lên kế hoạch mọi thứ, trong đầu y còn vang lên một thanh âm khiến y kinh hỉ.

"Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ mới: Xin Ký chủ đến thế giới Hung Thú Hồng Hoang hoàn thành ký danh, thời gian hoàn thành (vô), phần thưởng: không rõ." "Ừm, kích hoạt nhiệm vụ ký danh rồi, thế giới Hung Thú Hồng Hoang, chắc hẳn độ khó ký danh lớn hơn so với thế giới Hồng Hoang hiện tại, phần thưởng khẳng định sẽ tốt hơn." Hiển nhiên, Tô Mạch đã ý thức được điểm này.

Dù sao ở thế giới Hồng Hoang vốn có, ngay cả khi yếu nhất mà đến Tử Tiêu Cung ký danh, cũng còn có một tia khả năng.

Nhưng thế giới Hung Thú Hồng Hoang thì khác rồi.

Cần phải đạt đến ý chí cấp Hồng Mông, và phá vỡ bức tường thời không mới được.

Nếu là trước đây, Tô Mạch thậm chí còn không dám nghĩ đến.

Nhưng hiện tại… đối với y không hề có bất kỳ độ khó nào.

Bởi vì không lâu sau con đường tạo ra sẽ thành hình, bất cứ lúc nào y cũng có thể chân thân giáng lâm.

Với thực lực của y, ngay cả khi Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch mang toàn bộ bản nguyên thế giới Hồng Hoang ra chiến đấu, cũng không phải không có cơ hội.

Lúc này.

Sau khi kích hoạt nhiệm vụ ký danh, vẻ mặt mong đợi trên mặt Tô

Mạch lại càng thêm đậm đặc.

“Ong ~~ ong ~~ ong ~~” Thời gian như thoi đưa, bất tri bất giác đã trôi qua.

Chương 292

Trong khoảng thời gian này, trong Hung Thú Hồng Hoang, hung sát chi khí cuồng bạo tràn ngập, dưới sự vận chuyển của Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch, điên cuồng xung kích bức tường thời không.

Ngoài thế giới, Tô Mạch cũng không nhàn rỗi, lợi dụng sức mạnh đối phương muốn phá vỡ bức tường, tại chỗ cấu trúc con đường.

Như vậy, dưới sự kẹp công nội ngoại, bức tường thời không kia càng lúc càng mỏng yếu.

"Ha ha ha ha… con dân của ta, bức tường thời không sắp phá vỡ rồi, hôm nay, các ngươi sẽ cùng ta tạo nên huy hoàng." Hung Thú Chi Hoàng cảm ứng được khí tức bên ngoài thế giới, lập tức phát ra tiếng cười khủng bố.

"Ầm ầm ~~ ầm ầm ~~ ầm ầm ~~" Cuối cùng, trong một tràng tiếng nổ khủng bố khó tả, bức tường thời không kia cuối cùng cũng vỡ nát.

Cùng lúc đó… một tia lạc ấn ma đạo còn từ trên người Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch bay vọt lên trời, độn đi về phía bên ngoài bức tường thời không vỡ nát.

"La Hầu… ta đã phá vỡ bức tường thời không, giờ đây đến tìm ngươi." Hung Thú Chi Hoàng cười lớn, gia trì lực lượng Hồng Hoang, vận chuyển lực lượng Hung Thú của bản thân đến cực hạn, trong tích tắc liền độn đi.

Tuy nhiên.

Ngay trong khắc vừa bước ra khỏi thế giới Hung Thú Hồng Hoang, một bàn tay khổng lồ che trời lại hung hăng đè xuống.

“Ồ, gấp gáp rời đi như vậy sao?

Trước tiên hãy ở lại đi, ta muốn ôn chuyện với ngươi một chút.” Trong khoảnh khắc, khi thanh âm Tô Mạch vang lên, bàn tay khổng lồ đè xuống, hung hăng trấn áp Hung Thú Chi Hoàng.

“Ầm ầm ~~” Tiếng động lớn lập tức bùng phát, kèm theo uy áp khủng bố, một kích của Tô Mạch thậm chí khiến toàn bộ thế giới Hung Thú Hồng Hoang đều chấn động.

“A…” Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết còn truyền ra từ miệng Thần Nghịch.

Chỉ thấy, một thân ảnh khổng lồ, lớn đến ức vạn trượng bị hung hăng đánh rớt xuống trong Hồng Hoang.

Lực lượng nặng nề đó còn đánh chìm cả một phiến đại lục Hồng Hoang, chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số đại lục lớn nhỏ.

“…Tô Mạch.” “Không thể nào, làm sao ngươi có thể phá vỡ bức tường thời không mà giáng lâm vào Hồng Hoang của ta.” Chỉ trong một khắc, Hung Thú Chi Hoàng bị một kích liền phản ứng lại.

Đôi mắt hung ác khủng bố của y nhìn chằm chằm bầu trời, trong miệng còn phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng.

Cùng lúc đó.

Tô Mạch cũng không vội vàng bước vào trong.

Bởi vì con đường giữa hai thế giới Hồng Hoang mà y cấu trúc sắp hoàn thành, cho nên y phân thân không thể làm gì được.

“Không thể nào sao?” “Ngươi đều có thể mang toàn bộ sức mạnh Hồng Hoang phá vỡ bức tường, ta vì sao lại không thể?” “Chẳng lẽ, ngươi cho rằng ta sẽ yếu hơn sao?” Tô Mạch cười lạnh, sức mạnh ý chí phong tỏa bức tường bị phá vỡ, ngăn không cho tên này độn đi.

Dù sao mục đích của y là thôn phệ thế giới Hung Thú Hồng Hoang, Hung Thú Chi Hoàng là chủ một phương Hồng Hoang, nếu độn đi, tự nhiên sẽ không viên mãn.

"…Đơn giản là quá đáng khinh người." "Thật sự cho rằng có thể vượt qua thời không là có thể làm theo ý muốn sao?" "Ta nói cho ngươi biết, một phương Hồng Hoang là do ta chấp chưởng, mang theo lực lượng bản nguyên, không hề yếu kém nửa phần.

Nếu ngươi có gan, hãy vào Hồng Hoang của ta mà chiến một trận." Hung Thú Chi Hoàng tuy lỗ mãng, nhưng cũng không ngu ngốc.

Hắn biết Tô Mạch có thể vượt qua thời không, thực lực của y tự nhiên đã vượt xa rất nhiều.

Nếu xông ra ngoài, chắc chắn là tìm chết.

Còn nếu ở trong Hồng Hoang, dựa vào bản nguyên, lại có thể đạt đến đỉnh phong Bán Bộ Hồng Mông, thậm chí cảnh giới cao hơn.

Cho nên, y cho rằng hoàn toàn có thể tranh phong một hai với Tô Mạch.

"Ha ha." "Giữa chúng ta tất có một trận chiến, một trận chiến định mệnh." "Không, bây giờ ta cũng không cần vội vàng, bởi vì… ngươi sẽ nhanh chóng biết lý do." Tô Mạch cười lạnh, lực lượng ý chí khóa chặt đối phương.

Đồng thời, sức mạnh của y không ngừng thôi động, chỉ thấy đạo quang mang phía sau y lại càng lúc càng tiếp cận.

Cuối cùng, khi đạo quang mang đó bao trùm thân thể y.

Trong thế giới Hồng Hoang mà y chấp chưởng – Hỏa Vân Động, bỗng nhiên xuất hiện một cánh cổng khổng lồ.

"Thiên giới Chi Chủ, Địa Tiên giới Chi Chủ, Luân Hồi Chi Chủ,

Yêu giới Chi Chủ, giờ đây con đường đã khai mở, có thể tiến vào rồi.” Trong khoảnh khắc, thanh âm của Tô Mạch lập tức vang vọng khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Chương 293

Chương 164: Tẩy lễ bằng huyết hồn Hung Thú, chúng sinh tam giới điên cuồng thăng cấp.

Tam giới Hồng Hoang (chú: Tô Mạch chấp chưởng Hồng Hoang) phong vân dũng động… Lúc này, khi ý chí của Tô Mạch truyền khắp Hồng Hoang, Tam Thanh, Nữ Oa, Minh Hà, Tam Hoàng Ngũ Đế, v.v. lần lượt thi triển thần thông.

Vô số bậc tu vi cường đại đã được mang ra bằng thuật "tụ lý càn khôn".

"Oanh ~~" Giống như một dòng lũ, những đại năng tam giới Thiên Địa Nhân đã chuẩn bị sẵn sàng lần lượt xông vào cánh cổng đó.

Phải nói rằng.

Tam giới Hồng Hoang sau hơn hai vạn năm thai nghén, lần xâm nhập này, tu vi thấp nhất cũng là cấp Đại La.

Đặc biệt là Tam Thanh, sau hơn hai nghìn năm chuẩn bị cuối cùng, thậm chí đã bước vào tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực, có thể nói là khủng bố đến cực điểm.

Không, dưới sự dẫn dắt của Tô Mạch, gần như trong tích tắc đã xuất hiện ở đầu kia.

Lúc này.

Nhìn thấy đại năng Tam giới Hồng Hoang xông vào, Tô Mạch cuối cùng đã giải phong sức mạnh ngăn chặn Hung Thú Hồng Hoang.

"Hãy xông vào Hung Thú Hồng Hoang cho ta, trấn áp tất cả." Dưới tiếng hô lớn, chân thân y cuối cùng cũng bước vào trong.

Cùng lúc đó, trong Hung Thú Hồng Hoang.

Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên mở ra một khe nứt khủng bố.

Giống như trụ trời sụp đổ trong Tam giới Hồng Hoang ngày xưa, lực lượng kinh khủng như thác nước đổ xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, thần sắc Hung Thú Chi Hoàng cuối cùng cũng đại biến.

"…Rốt cuộc là làm sao vậy?" "Hai Hồng Hoang không ở cùng một không gian thời gian, làm sao có thể để chúng sinh Hồng Hoang giáng lâm vào Hồng Hoang của ta." Hung Thú Chi Hoàng nhìn những thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, mặt đầy kinh ngạc.

Nhưng Tô Mạch không hề đáp lại đối phương.

Bởi vì khi xâm nhập vào Hồng Hoang khác, sẽ bị bản nguyên của thế giới hiện tại bài xích.

Không, ngay trong khắc bước vào đó cùng các đại năng Tam giới Hồng Hoang, y bỗng nhiên cảm thấy tu vi của mình bị áp chế.

Tương tự như vậy.

Cảnh giới của các đại năng Tam giới Hồng Hoang cũng bị suy yếu vài phần.

"Quả nhiên là như vậy… bị bản nguyên bài xích, trừ phi ta có thể chém giết Hung Thú Chi Hoàng, nếu không thì chỉ có thể dùng sức mạnh ý chí tạm thời để hóa giải." "Không tệ, Hung Thú Chi Hoàng vì muốn phá vỡ bức tường thời không gần như đã tế hiến tất cả Hung Thú cấp Đại La, đại quân Tam giới của ta có thể quét sạch tất cả." Ý niệm vừa động, lực lượng ý chí khủng bố của Tô Mạch điên cuồng bùng phát.

"Ầm ầm ~~" Ngay trong khoảnh khắc ý chí cấp Hồng Mông đối

kháng với bản nguyên Hung Thú Hồng Hoang, thanh âm nhắc nhở của Hệ thống cũng lần lượt vang lên.

"Đinh!

Giám sát thế giới hiện tại 【Hung Thú Hồng Hoang】, ký danh kích hoạt, tiến độ hiện tại 1%… ký danh bắt đầu." Do đây là một Hồng Hoang khác, tốc độ ký danh tự nhiên chậm hơn rất nhiều so với khi ký danh ở Tam giới.

Cho nên Tô Mạch căn bản không để ý, quét sạch toàn bộ thế giới, thần niệm dũng động, thanh âm của y lập tức truyền khắp toàn bộ thế giới.

"Chúng sinh tam giới nghe lệnh, hãy trấn áp tất cả Hung Thú cho ta." "Oanh ~~" Thanh âm vừa dứt, chúng sinh tam giới lập tức đáp lại.

"Kính tuân Tam Giới Chi Chủ pháp chỉ… Sát." "Kính tuân Tam Giới Chi Chủ pháp chỉ… Sát." "Kính tuân Tam Giới Chi Chủ pháp chỉ… Sát." Thanh âm cuồn cuộn, sóng âm ngút trời, chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang.

Chỉ trong một khắc, từng đạo lực lượng kinh khủng đổ xuống, như hồng thủy, bắt đầu xung kích toàn bộ Hung Thú Hồng Hoang.

Sức mạnh này, chính là tầng thứ đỉnh cao nhất của Tam giới.

Tam Thanh vừa xuất hiện, Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp bầu trời, dù cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La bị bản nguyên Hung Thú Hồng Hoang áp chế xuống đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La.

Nhưng khí tức ba người đồng nguyên, liên thủ lại, giống như Thập Nhị Tổ Vu ngày xưa, triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Chương 294

Chân thân này, lại có chút khác biệt so với chân thân do Tổ Vu ngưng tụ, sau này là nhục thân vô địch.

Còn về Tam Thanh, thì là Cửu Chuyển Huyền Công đến cực hạn.

Cho nên, ba đại tồn tại vô thượng ra tay, cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo, lại khiến Bàn Cổ nguyên thần chân thân đạt đến chiến lực Hỗn Nguyên Vô Cực.

Dưới sự nghiền ép, vô tận Hung Thú chết thương vô số.

Cùng lúc đó.

Nữ Oa mang theo vô tận Yêu tộc quét sạch tất cả.

Giờ đây Yêu tộc sau hai vạn năm tuế nguyệt thai nghén, cộng thêm việc Tam giới Hồng Hoang đạt đến đỉnh phong thịnh thế, linh khí sung túc.

Cho nên khí vận và nội hàm của Yêu tộc hiện tại thậm chí đã vượt qua đỉnh phong trong thời kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp ngày xưa.

Số lượng tồn tại cấp Đại La kinh người, ngay cả đỉnh phong Chuẩn Thánh, thậm chí tầng thứ Hỗn Nguyên, cũng xuất hiện không ít.

Dưới sự càn quét, gần như đã nghiền ép một phần năm Hung Thú.

Tiếp đó là nhân tộc.

Vô số đại năng nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Tam Hoàng Ngũ Đế và Tổ của Địa Tiên Trấn Nguyên Tử, cũng quét sạch tất cả, khí vận nhân tộc trong khoảnh khắc này càng điên cuồng tăng trưởng.

Giống như "lấy chiến dưỡng chiến", gần như mỗi khoảnh khắc,

cường giả nhân tộc lại có người đột phá cảnh giới vốn có, thực lực tăng vọt.

Có thể nói.

Hung Thú Hồng Hoang giống như địa điểm thử thách đầu tiên của chúng sinh tam giới, phàm là chúng sinh tiến vào đó, dưới sự sát lục, mỗi người đều nhận được lợi ích khó mà tưởng tượng được.

Huyết dịch Hung Thú, có thể rèn luyện thân thể.

Hồn phách Hung Thú, có thể tư dưỡng nguyên thần.

Đồng thời, khi chiến đấu lại càng có thể thai nghén ý chí chiến đấu của bản thân.

Trong Tam giới Hồng Hoang, tuy Tô Mạch không giống Hồng Quân, khai mở hệ thống tu luyện hoàn toàn mới, khai mở ba hệ thống nguyên thần, nhục thân, ý chí.

Nhưng mơ hồ giữa chúng sinh tam giới lại tự tìm ra con đường tu luyện của riêng mình.

Bởi vì, trong tam giới Thiên Đạo giờ đây đã đạt đến số năm mươi viên mãn, cái thứ còn thiếu đã dung hợp với Trà Thụ Ngộ Đạo.

Cho nên, trong tam giới, chúng sinh đều có thuộc tính chúng sinh giai khả ngộ đạo.

Lợi ích lớn hơn rất nhiều so với đạo do Hồng Quân truyền lại.

Người người như rồng, người người đều có thể ngộ đạo.

Đại biểu cho, chúng sinh tam giới có thể không bị bất kỳ trói buộc nào, chỉ cần bản nguyên Tam giới Hồng Hoang không ngừng mạnh mẽ hơn, thậm chí có thể như Bàn Cổ, phá vỡ tất cả gông cùm.

Lúc này.

Ngay trong khoảnh khắc khí vận nhân tộc tăng vọt.

Vu tộc trong Địa Đạo luân hồi dường như đã kích động ý chí chiến đấu trong huyết mạch của mình.

Tuy sinh sản khó khăn, số lượng ít ỏi sau Vu Yêu Lượng Kiếp.

Nhưng ý chí Bàn Cổ bất diệt, trong cuộc chiến này, chúng đã tẩy lễ thân thể bằng huyết dịch Hung Thú.

Cửu Chuyển Huyền Công được truyền thừa không ngừng đột phá.

Đặc biệt là Thập Điện Diêm La, cộng thêm vài tồn tại vừa tấn cấp cấp Đại Vu.

Sau một trận chiến đấu tẩy lễ, khí tức trên người họ bùng nổ.

Chương 295

Từng tôn thân thể cự nhân vạn trượng dường như muốn phá vỡ bầu trời.

Không, chỉ trong một khoảnh khắc.

Khí tức Tổ Vu liền bùng phát trên người họ.

"Ha ha ha ha… ta hôm nay đột phá Tổ Vu, đương trọng hiện ý chí Bàn Cổ." "Đô Thiên Thần Sát, ngưng tụ cho ta." Dưới tiếng hô lớn của Thập Điện Diêm La, họ cùng với các Đại Vu, Tổ Vu mới tấn cấp vận chuyển khí huyết.

Trong tích tắc, một tôn Bàn Cổ chân thân lập tức được ngưng tụ ra.

Cũng trong khắc đó, Bàn Cổ chân thân (nguyên thần) mà Tam Thanh mới ngưng tụ và Bàn Cổ chân thân (nhục thân) mà Vu tộc ngưng tụ khí tức chấn động, trong cõi u minh dường như cảm ứng được, hòa nhập vào nhau.

Nguyên thần, nhục thân, hai đại Bàn Cổ chân thân dung hợp.

Mặc dù cái trước do Tam Thanh diễn hóa, chiến lực đạt đến tầng thứ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La, mạnh mẽ hơn rất nhiều so với cái do Tổ Vu Vu tộc ngưng tụ.

Nhưng, dưới sự hòa nhập lẫn nhau của hai bên, lại có sự bổ sung cho nhau, cộng thêm ý chí chiến đấu của Tổ Vu.

Mơ hồ giữa lại khiến tôn Bàn Cổ chân thân hoàn toàn mới này chạm đến tầng thứ Bán Bộ Hồng Mông.

"Ầm ầm ~~" Lực lượng khủng bố ba động truyền ra.

Giữa thiên địa, một tôn thần ma vô địch khổng lồ ức vạn trượng lập tức được diễn hóa ra.

"Ha ha ha ha, mới là chính tông Bàn Cổ, thân thể chí cường của Phụ thần năm xưa." "Vu tộc, hôm nay, nguyên thần nhục thân của ta hợp nhất, thiên địa tương dung, hãy dùng phiến Hung Thú Hồng Hoang này để thử tay đi." Trên bầu trời, tiếng cười của Tam Thanh truyền ra.

Cùng lúc đó.

Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch thấy thế giới bị càn quét, vô số Hung Thú bị đồ sát.

Lập tức hung tính đại phát.

Bản thân y được oán niệm của Tam Thiên Thần Ma Hỗn Độn ngưng tụ, sau khi chấp chưởng Hung Thú Hồng Hoang, lại càng thiết lập bản nguyên Hồng Hoang.

Có thể nói, nếu toàn lực chiến đấu, thực lực hoàn toàn có thể đạt đến tầng thứ Đạo quả Bán Bộ Hồng Mông chân chính.

Ngay cả Tô Mạch, dưới sự áp chế của bản nguyên Hồng Hoang này, muốn đối đầu với y cũng phải tốn một phen công sức.

Dù sao người ta tác chiến trên sân nhà, còn y là khách lạ, không thể gia trì bản nguyên Tam giới Hồng Hoang, bản thân lại bị áp chế.

"Ầm ầm ~~" Cứ như vậy.

Dưới tiếng hô lớn, Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch lập tức ra tay, công kích Bàn Cổ chân thân trên bầu trời.

Hai đại chiến lực Bán Bộ Hồng Mông lập tức giao chiến với nhau.

"Ầm ầm ầm ~~~ ầm ầm ~~ ầm ầm ầm ~" Hai bên không ngừng giao chiến, sức mạnh quét sạch mọi thứ.

Không gian xung quanh không ngừng sụp đổ rồi lại phục hồi.

Thậm chí, sau khi một đòn xông thẳng vào ba mươi ba tầng Hỗn Độn hư không, còn luyện hóa ba mươi ba tầng trời thành hư vô.

Không, Bàn Cổ chân thân do Tam Thanh và Tổ Vu ngưng tụ dù mạnh đến đâu, cuối cùng cũng không địch nổi uy thế hung ác của Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch.

Cứ như vậy.

Hai bên đại chiến ròng rã hàng trăm năm, cuối cùng Bàn Cổ chân thân bị đánh nát.

Quá trình này Tô Mạch không hề can thiệp.

Bởi vì chúng sinh tam giới cần trận chiến này, để thai nghén ý chí chiến đấu.

Xâm nhập Hung Thú Hồng Hoang chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Tiếp đó, còn có các Hồng Hoang khác.

Chương 296

Đặc biệt là khi lần đầu mở ra con đường Hung Thú Hồng Hoang, y mơ hồ cảm nhận được, mình không phải là tồn tại đầu tiên làm điều này.

Trong các Hồng Hoang khác, chắc chắn có người đã đạt đến cùng một độ cao, cho nên… việc tẩy lễ Tam giới Hồng Hoang bằng chiến tranh là điều quan trọng.

Chỉ là một trong số đó.

Còn về điểm thứ hai thì là nhiệm vụ ký danh của Hệ thống.

Có thể vì Hung Thú Hồng Hoang đã vượt ra ngoài Tam giới Hồng Hoang.

Cho nên tiến độ ký danh đơn giản là khó mà tưởng tượng được.

Không, sau khi hai đại thế giới Hồng Hoang giao chiến hàng trăm năm, tiến độ ký danh cuối cùng cũng đạt đến 100%.

Lúc này.

Cũng ngay trước khi Tam Thanh và Tổ Vu thất bại, trong đầu y cũng cuối cùng vang lên thanh âm nhắc nhở của Hệ thống.

"Đinh!

Ký danh 【Hung Thú Hồng Hoang】 thành công, phần thưởng: 【Thời Gian Chi Bi】… 【Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết】." Lần thưởng này, có lẽ vì ký danh ở các thế giới Hồng Hoang khác nhau, Tô Mạch không xuất hiện tùy chọn thế giới huyền huyễn rộng lớn.

Nhưng, khi nghe hai phần thưởng Thời Gian Chi Bi và Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết, trái tim y lại không nhịn được đập thình

thịch.

“Thời Gian Chi Bi, Thời Gian Chi Bi… lại có Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết, lần thưởng này lẽ nào là để bù đắp khuyết điểm hiện tại của ta?” Tô Mạch vẻ mặt cuồng hỉ.

Bởi vì, Thời Gian Chi Bi, và Thời Gian Chi Thư căn bản là vật đồng nguyên, là chí bảo bản mệnh ở trạng thái hoàn chỉnh của Thần Ma Thời Gian ngày xưa.

Phẩm cấp của nó, hoàn toàn không thua kém Bàn Cổ Phủ, là tầng thứ Hỗn Độn Chí Bảo.

Năm xưa đại kiếp khai thiên, Bàn Cổ chém giết Thần Ma Thời Gian, thậm chí chém đôi chí bảo bản mệnh của y.

Một trong số đó rơi vào Hồng Hoang trở thành Thời Gian Chi Thư, và do Thiên Đạo áp chế, chỉ có thể trở thành tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo.

Phần còn lại thì không ai biết.

Giờ đây Hệ thống thưởng Thời Gian Chi Bi, Tô Mạch cảm ứng được khí tức đồng nguyên với Thời Gian Chi Thư, tự nhiên đại hỉ.

Hoàn toàn có thể hợp nhất thành Hỗn Độn Chí Bảo Thời Gian.

Còn về Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết, phần thưởng tương tự cũng phi phàm.

Phải biết rằng bản thể của Tô Mạch là Ngũ Châm Tùng, ngũ hành chính là lực lượng bản nguyên.

Trên sức mạnh quy tắc bản nguyên ngũ hành trước đây, tất cả Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, cộng thêm thần thông bản mệnh Ngũ Hành Thần Quang, cũng chỉ đạt đến bảy tầng sức mạnh quy tắc bản nguyên ngũ hành mà thôi.

Phải biết rằng, trước khi khai thiên, Thần Ma Ngũ Hành Hỗn Độn chấp chưởng quy tắc bản nguyên ngũ hành hoàn chỉnh.

Thứ mà Tô Mạch còn thiếu chính là Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết.

Trên thực tế.

Trước đây y từng suy đoán, có lẽ có thể thông qua sức mạnh bản nguyên của Khổng Tuyên, Ngũ Hành Thần Quang có thể đề thăng bản nguyên ngũ hành.

Nhưng… cùng với tu vi càng ngày càng cao, y lại phát hiện việc thôn phệ Khổng Tuyên, đối với việc chấp chưởng bản nguyên ngũ hành không có nhiều trợ giúp.

Dù sao, Khổng Tuyên chỉ là sinh linh được sinh ra trong Hồng Hoang.

Thứ y còn thiếu chính là Hỗn Nguyên, tức sức mạnh Ngũ Hành Hỗn Độn.

Giờ đây phần thưởng này, phía trước có hai chữ Hỗn Nguyên, tự nhiên chứng minh công pháp này là công pháp tu luyện sức mạnh bản nguyên ngũ hành Hỗn Độn.

Lúc này.

Sau khi nhận được hai phần thưởng, trên mặt Tô Mạch lại không nhịn được mong đợi.

Chương 297

"Đợi Hung Thú Hồng Hoang bị đánh bại xong, ta sẽ quay về tiêu hóa phần thưởng này, nội hàm của ta sẽ càng thêm cường đại." Tô Mạch lẩm bẩm trong lòng.

"Ầm ~~" Tuy nhiên, trong khắc đó.

Giữa thiên địa lại lần nữa truyền ra tiếng động lớn.

Chỉ thấy một cỗ lực lượng kinh khủng bùng phát, lại có quang mang chia năm xẻ bảy.

Tam Thanh, cùng với vài đại Tổ Vu lần lượt bị đánh bay ức vạn trượng, ngay cả bản nguyên trên người cũng bị trọng thương.

"Ừm… Tam Thanh và Tổ Vu cuối cùng vẫn không bằng Hung Thú Chi Hoàng a, giao chiến trăm năm cuối cùng cũng bại trận." "Thôi được rồi, đã như vậy, vậy thì ta sẽ tự mình ra tay." Lúc này, Tô Mạch lướt qua chiến trường Hồng Hoang, nhìn thấy khí vận chúng sinh tam giới ngút trời, trên mặt y lập tức lộ ra nụ cười hài lòng.

Đó mới là điều quan trọng.

Thông qua sự tẩy lễ của chiến hỏa, chúng sinh Tam giới Hồng Hoang lại lần nữa thuế biến.

Sau trận chiến này, không quá vạn năm, thực lực tổng thể của Tam giới Hồng Hoang sẽ lại tiến thêm một bước.

"Ầm ầm ~~" Cuối cùng, kịp trước khi Hung Thú Chi Hoàng chém giết Tam Thanh, thân ảnh hư ảo của Tô Mạch cuối cùng cũng ngưng thực lại.

Tiếp đó, một quyền đánh ra.

Dường như ức vạn tinh thần rơi xuống, lực lượng kinh khủng trong tích tắc bao trùm Hung Thú Chi Hoàng.

"Ầm ầm ầm ~ ầm ầm ầm ~ ầm ầm ầm ~~" Tiếng động lớn, liên miên bất tuyệt truyền ra.

Trong nháy mắt, Hung Thú Chi Hoàng liền bị Tô Mạch đánh lùi, thân thể vĩ ngạn vô ngần của y còn trực tiếp bị đánh chìm, rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

"A… bản nguyên Hồng Hoang gia trì thân ta." Bị một kích đánh lùi, Hung Thú Chi Hoàng mang theo vô tận hung uy ngút trời.

Đồng thời, dưới sức mạnh đó, trên trán y bỗng nhiên hiện ra một ấn ký.

Đây chính là ấn ký bản nguyên Hồng Hoang.

Chấp chưởng Hung Thú Hồng Hoang vô số nguyên hội, hắn đã sớm luyện hóa bản nguyên Hồng Hoang thành ấn ký.

Có thể nói, bản nguyên Hung Thú Hồng Hoang, chính là bản nguyên của y.

Không, dưới tiếng hô lớn, sức mạnh của Hung Thú Chi Hoàng lại lần nữa bùng nổ.

Chỉ trong chốc lát, sức mạnh của toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều hội tụ trên người y, có lúc còn khiến y phá vỡ gông cùm, thực sự đạt đến Bán Bộ Hồng Mông, thậm chí cấp độ cao hơn.

Cảnh giới này, hoàn toàn không thua kém trạng thái đỉnh phong của Tam Thiên Thần Ma Hỗn Độn ngày xưa.

"Ầm ầm ~~" Bỗng nhiên, khi tất cả sức mạnh hội tụ trên người, Hung Thú Chi Hoàng xông lên trời, tấn công Tô Mạch.

"Hừm… bản nguyên Hồng Hoang.

Để xem ta sẽ trấn áp ngươi như thế nào.” Tô Mạch nhìn xuống dưới, sức mạnh trên người y cũng cuối cùng bùng phát.

Nhục thân bất hủ, nguyên thần bất hủ, cùng với ý chí cấp Hồng Mông triệt để được giải phóng.

Đồng thời, ba tầng quy tắc bản nguyên sức mạnh Bàn Cổ mà y nhận được trong Hỏa Vân Động ngày xưa cũng bùng phát.

Dưới một quyền này, y vô địch đương thời.

Sức mạnh của y dường như phá vỡ ức vạn không gian thời gian, trực tiếp giáng xuống người Hung Thú Chi Hoàng.

Một kích này, có thể nói là lực lượng đỉnh phong nhất mà Tô Mạch từng sử dụng.

Trong khoảnh khắc.

Khi hai đại lực lượng đỉnh phong va chạm vào nhau, thân thể hung ác vĩ ngạn vô ngần của Hung Thú Chi Hoàng chấn động dữ dội.

Đồng thời, trên trán y, ấn ký đại diện cho bản nguyên Hồng Hoang lại vỡ nát.

Chương 298

"Ong ~~ ong ~~ ong ~~" Một quyền đánh nát sức mạnh được ngưng tụ từ bản nguyên Hồng Hoang, khắc sau, cỗ sức mạnh này phản về bản nguyên, lại hoàn toàn trở về trong Hồng Hoang.

"A… không thể nào, sức mạnh của ngươi không thua kém trạng thái đỉnh phong của Tam Thiên Thần Ma ngày xưa, thậm chí có thể lọt vào top một nghìn, làm sao có thể giết được ta a." Ấn ký bản nguyên bị phá vỡ.

Hung Thú Chi Hoàng lập tức phát ra thanh âm không cam lòng.

Ngay sau đó, thân thể to lớn của y sau khi chịu đựng một kích đỉnh phong của Tô Mạch, bắt đầu nứt ra từng tấc.

Lực lượng hung sát vô tận tan ra, phản về bản nguyên, bắt đầu tư dưỡng toàn bộ Hồng Hoang.

"Ngươi đã hội tụ bản nguyên Hồng Hoang, biến nó thành nguồn gốc sát phạt, giờ đây ta sẽ chém ngươi xuống, tất cả sức mạnh có thể bù đắp cho một phương Hồng Hoang khác." Tô Mạch động tất mọi thứ, ngay trong khoảnh khắc Hung Thú Chi Hoàng vẫn lạc.

Tiếp đó, không có Hung Thú Chi Hoàng dẫn dắt.

Bản nguyên của thế giới Hồng Hoang kia lại không còn bài xích.

Cho nên, sức mạnh ý chí cấp Hồng Mông của Tô Mạch trong tích tắc lan rộng, nhanh chóng, liền bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

"Ong ~~ ong ~~ ong ~~" Tiếp đó, y bắt đầu luyện hóa Hồng Hoang.

Thông tin trong Hệ thống miêu tả.

Trong Tam Thiên Hồng Hoang, chỉ có thể có một Hồng Hoang duy nhất tồn tại chân thật.

Chỉ một cái tồn tại chân thật mới có thể kế thừa tất cả của Bàn Cổ, siêu thoát.

Đương nhiên, Tô Mạch tuy chưa hoàn toàn hiểu rõ trạng thái rốt cuộc của Bàn Cổ trong Hỏa Vân Động năm xưa.

Nhưng hiện tại điều quan trọng nhất là khiến Hồng Hoang mà y chấp chưởng trở thành chân thật.

Chỉ có như vậy, bản nguyên Hồng Hoang mới có thể thực sự phá vỡ gông cùm, chúng sinh được sinh ra trong Tam giới Hồng Hoang mới có khả năng siêu thoát.

Giống như… nếu một thế giới đạt đến 【cấp Hồng Mông】, thì những tồn tại sinh ra trong thế giới đó, cảnh giới tối đa là cấp Hồng Mông.

Nếu thế giới vượt qua cấp Hồng Mông, thì giới hạn của chúng sinh cũng có khả năng vượt qua cấp Hồng Mông.

Tuy Hồng Hoang do Bàn Cổ một tay tạo ra, nhưng Tô Mạch muốn khiến Hồng Hoang mà y chấp chưởng vượt qua cấp Hồng Mông, toàn bộ giới phi thăng.

"Ong ~~ ong ~~ ong ~~" Cùng với ý chí khủng bố bao trùm Hồng Hoang.

Bản nguyên thế giới Hung Thú Hồng Hoang bắt đầu bị Tô Mạch luyện hóa.

Thời gian… như thoi đưa.

Bất tri bất giác đã trôi qua vạn năm.

Một ngày nọ, toàn bộ bản nguyên Hồng Hoang sôi trào.

Sau vạn năm tuế nguyệt luyện hóa, bản nguyên Hồng Hoang kia bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng, diễn hóa thành một ấn ký giống như cái do Hung Thú Chi Hoàng ngưng tụ, bay vào tay Tô Mạch.

Cũng trong khắc đó, thế giới Hồng Hoang vĩ ngạn vô ngần nhanh chóng sụp đổ, trong nháy mắt, liền biến mất trong không gian thời gian.

"Đi… trở về Tam giới." Trong khắc đó.

Sức mạnh ý chí của Tô Mạch bao trùm tất cả.

Ngay trong khoảnh khắc Hung Thú Hồng Hoang biến mất, y đã thu hết chúng sinh tam giới đi.

Dù sao, trong không gian thời gian của quá khứ, hiện tại, tương lai, cũng chỉ có ý chí cấp Hồng Mông mới có thể vượt qua.

Chúng sinh tam giới tuy đã trải qua một trận tẩy lễ, tu vi tăng vọt, nhưng vẫn không thể tự mình bộc lộ trong không gian thời gian.

Cứ như vậy.

Dưới sức mạnh của Tô Mạch, họ biến mất tại chỗ.

Chương 299

Không lâu sau, Tam giới Hồng Hoang, trong Hỏa Vân Động.

Vô số quang mang ngút trời, như hồng thủy đổ xuống các nơi trong thế giới Hồng Hoang.

Toàn bộ quá trình kéo dài vài ngày, cuối cùng, khi người cuối cùng biến mất, thế giới dường như cũng tĩnh lặng lại.

Tiếp đó.

Ý chí khủng bố lại lần nữa dâng lên.

Ấn ký do bản nguyên Hung Thú Hồng Hoang hình thành bỗng nhiên xuất hiện trong Tam giới Hồng Hoang.

"Đi… hòa nhập vào Tam giới Hồng Hoang." Khẽ hô một tiếng, ấn ký kia diễn hóa vô tận sức mạnh, từ từ chìm vào bản nguyên Tam giới Hồng Hoang.

Trong tích tắc.

Sau khi được gia trì thêm sức mạnh của một Hồng Hoang, Tam giới Hồng Hoang đã đón nhận lần thuế biến thứ hai.

Linh khí, lại lần nữa bùng nổ gấp mười lần.

Diện tích thế giới vốn vĩ ngạn vô ngần, lại càng tăng thêm gấp trăm lần, có thể nói là khủng bố.

Và, đây không phải là thay đổi lớn nhất.

Bởi vì ba mươi ba tầng Hỗn Độn hư không vốn có, sau khi nhận được sức mạnh của một Hồng Hoang, phát ra tiếng ầm ầm.

Trong đó, vô số đại thần thông giả Hồng Hoang lần lượt cảm ứng được tầng trời thứ ba mươi tư ra đời.

Lúc này.

Với tư cách Hồng Hoang Chi Chủ, Tô Mạch sau khi cảm nhận được điều này, trên mặt lại lộ ra vẻ bất ngờ.

"Lực lượng của hai Hồng Hoang, bắt đầu diễn hóa thành tầng trời thứ ba mươi tư." "Suy đoán trước đây của ta quả nhiên không sai, thế giới Hồng Hoang, cũng có thể giống như sinh linh, không ngừng thuế biến, thăng hoa." "Nếu dung hợp tất cả bản nguyên của Tam Thiên Hồng Hoang, vậy thế giới Hồng Hoang của ta chẳng phải có thể đạt đến ba mươi sáu tầng trời, vượt qua tất cả sao?" Trong lòng Tô Mạch mơ hồ mong đợi.

Giờ đây, y đã có phương hướng.

Ba mươi sáu tầng trời, chính là phương hướng thuế biến của Hồng Hoang.

Bản nguyên Hồng Hoang, cũng có thể dùng lực lượng Hồng Hoang để hình dung.

Ví dụ, hiện tại Tam giới Hồng Hoang, thôn phệ bản nguyên Hung Thú Hồng Hoang, tự nhiên là lực lượng của hai Hồng Hoang.

Khi đó nếu thôn phệ hết tất cả Hồng Hoang, vậy là lực lượng của ba nghìn Hồng Hoang.

Với tư cách Hồng Hoang Chi Chủ, hội tụ lực lượng Tam Thiên Hồng Hoang, không chừng y thật sự có thể phá vỡ Hồng Mông, siêu thoát.

"Hai đại bản nguyên Hồng Hoang, một cái lại có thể ngưng tụ ra ba mươi bốn tầng trời." Tô Mạch nhìn chằm chằm thế giới hư huyễn bên ngoài ba mươi ba tầng trời, trong lòng không khỏi suy tư: "Xem ra còn thiếu sót đôi chút."Hiện giờ, bản nguyên Hồng Hoang lại lần nữa tăng trưởng, mức độ linh khí dồi dào khó mà tưởng tượng nổi.

Sinh linh đản sinh trong Hồng Hoang, hầu như đều có thể trở thành căn nguyên Tiên Thiên Chi Linh.

Với mỗi một tầng cấp, thêm vào linh khí khủng bố của Hồng Hoang, hầu như ai ai cũng có thể thăng cấp Đại La Kim Tiên.

Đi thêm một bước nữa thì cần căn nguyên Tiên Thiên Thần Thai cấp đế.Trong hệ thống căn nguyên nguyên thủy của Hồng Hoang, sinh linh Hậu Thiên, cao nhất có thể đạt đến cấp độ Thái Ất Kim Tiên, cần có đại khí vận gia trì mới được.

Tiên Thiên Chi Linh, có thể thăng cấp Đại La.

Tiên Thiên Thần Thai cấp đế, thứ theo đuổi đạo quả Đại La bao nhiêu phẩm.

Giống như căn nguyên Ngũ Châm Tùng của Tô Mạch năm xưa, khi hóa hình liền đạt cấp độ Đại La đạo quả Cửu phẩm.

Còn về cảnh giới mạnh hơn, trừ phi sở hữu đại khí vận, như Tam Thanh, được bản nguyên Hồng Hoang ưu ái, nếu không khó mà đột phá.Hiện nay, sau khi Hồng Hoang thôn phệ bản nguyên thế giới Hung Thú Hồng Hoang, nội tình lại lần nữa tăng trưởng.

Chúng sinh Tam Giới hầu như không còn căn nguyên Hậu Thiên sinh linh, ngày đản sinh đã là Tiên Thiên.

Chỉ cần có đủ thời gian tu luyện, không lâu sau, toàn bộ chúng sinh Tam Giới thật sự có thể đạt đến trình độ Đại La.Lúc này.Sau một hồi suy tư, Tô Mạch tạm thời gác lại ý định xâm chiếm các thế giới Hồng Hoang khác.

Chương 300

Bởi vì, Hồng Hoang hiện tại ví như một cái ao đã biến thành một cái hồ lớn, vừa mới thăng cấp, những con cá bên trong vẫn chưa trưởng thành.

Dù linh khí Hồng Hoang dồi dào, nhưng cũng cần một quá trình trưởng thành và tiêu hóa.

Vì vậy, hiện tại dù có đi xâm chiếm thế giới Hồng Hoang khác, cũng không mang lại lợi ích lớn cho Tam Giới Hồng Hoang.

Ngược lại, sẽ tiêu hao nội tình Tam Giới hiện có.

Dù sao, trận chiến công phá Hung Thú Hồng Hoang, tuy tiến hành với thế nghiền ép, nhưng chúng sinh Tam Giới vẫn lạc cũng không ít.

Sinh sôi nảy nở... lần nữa bồi dưỡng tài nguyên mới là quan trọng nhất lúc này.Đương nhiên, đó chỉ là một trong những nguyên nhân.Còn nguyên nhân thứ hai, đó chính là bản thân Tô Mạch.

Trước đây khi kí kết Hung Thú Hồng Hoang, hắn đã nhận được Thời Gian Chi Bi và Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết, đồng thời cũng cần thời gian để tiêu hóa một phen.

Dù sao, Thời Gian Chi Thư và Thời Gian Chi Bi dung hợp, có thể đạt đến cấp độ Hỗn Độn Chí Bảo chân chính.

Khoảng cách giữa Tô Mạch và Bàn Cổ, kỳ thực là thiếu quy tắc bản nguyên Đại Đạo và Hỗn Độn Chí Bảo.

Đương nhiên, điều này đã được phân tích từ khi truyền thừa ở Hỏa Vân Động.

Bởi vì ý chí của cả hai hiện tại đã đạt cùng cấp.

Không, thân thể và nguyên thần hiện tại thì không rõ.

Nay có cơ hội nhận được một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, đồng thời có thể bổ sung bản nguyên Ngũ Hành Hỗn Độn đến mức viên mãn, khoảng cách với Bàn Cổ lại gần thêm một bước.Sau một hồi suy tư, Tô Mạch liền quyết định bế quan một đoạn thời gian, tiêu hóa những thu hoạch của mình rồi mới tính tiếp.Một ngày.Ý chí Tam Giới chuyển động.

Tô Mạch đem phương pháp đã nghĩ nói cho Tam Thanh và những người đang nắm giữ đại thế Tam Giới hiện nay.

Tiếp đó, liền bắt đầu những tháng ngày bế quan dài đằng đẵng.Trong Hỏa Vân Động, sức mạnh thời gian dao động kịch liệt.

Thời Gian Chi Bi do là phần thưởng thêm của Hệ Thống, cộng thêm nguyên nhân cảnh giới, căn bản không cần luyện hóa cấm chế bên trong.

Vì vậy...

Thời Gian Chi Thư và Thời Gian Chi Bi được tế ra, hắn lập tức dùng Hồ Lô Hỗn Độn bắt đầu dung hợp.

Hồ Lô Hỗn Độn tuy có khả năng phản bản nguyên, nghịch chuyển Tiên Thiên.

Nhưng vì việc tái tạo Hỗn Độn Chí Bảo có cấp độ quá cao, toàn bộ quá trình lại cực kỳ dài.Đã mất trọn chín ngàn chín trăm chín mươi chín năm.

Hai đại chí bảo cuối cùng cũng hoàn toàn dung hợp.‘Oong ~~’ Một ngày nọ, toàn bộ Hỏa Vân Động xuất hiện dao động sức mạnh kinh khủng.

Trong Hồ Lô Hỗn Độn, Thời Gian Chi Thư và Thời Gian Chi Bi hoàn toàn dung hợp, cuối cùng phản bản nguyên, hiện ra hình thái cuối

cùng của chí bảo bạn sinh của Thời Gian Thần Ma năm xưa.Hỗn Độn Chí Bảo -- Thời Gian La Bàn.Vật này vừa xuất hiện, thời gian trong toàn bộ Hỏa Vân Động phảng phất như bị bóp méo.

Trong mơ hồ, Tô Mạch thân ở trong đó, dưới tình huống không vận dụng sức mạnh ý chí cấp Hồng Mông, hắn phát hiện mình có thể nhìn thấy thời không quá khứ, vị lai và hiện tại.

Vừa phát hiện, hắn lập tức mừng rỡ khôn xiết.

“Sức mạnh của Thời Gian La Bàn sao?

Không cần đạt đến ý chí cấp Hồng Mông, lại có thể nhìn trộm thời không quá khứ, vị lai và hiện tại, đơn giản là khó mà tưởng tượng được.” “Xem ra, những tồn tại có thể xếp vào top mười trong Ba Ngàn Thần Ma Hỗn Độn năm xưa, mỗi người thực lực hẳn đều vô hạn tiếp cận Hồng Mông mới phải.”Nhận được Hỗn Độn Chí Bảo, Tô Mạch lập tức có một cái nhìn hoàn toàn mới về thực lực của Ba Ngàn Thần Ma năm xưa.

Bàn Cổ, chấp chưởng bản nguyên Sức Mạnh, là Thần Ma mạnh nhất.

Điểm này có thể nhìn ra từ việc hắn có thể chém diệt Ba Ngàn Thần Ma.

Thời Gian Thần Ma thực ra đơn thuần về thực lực cũng không kém bao nhiêu, đặc biệt là sức mạnh thời gian, có thể nhìn thấu quá khứ, hiện tại, vị lai, điểm này hoàn toàn có thể bù đắp một số năng lực của ý chí cấp Hồng Mông.

Sở dĩ cuối cùng bị Bàn Cổ chém giết, nguyên nhân có lẽ chỉ có một.

Ba Ngàn Thần Ma, thực ra đều biết bản thân đang ở trong Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, con đường sống duy nhất chính là

chém giết đối thủ, không chết không ngừng.

Nếu không, với khả năng của Thời Gian Thần Ma, dù không địch lại, thì cũng có thể bỏ chạy.Lúc này.Sau khi Tô Mạch hoàn toàn khống chế Hỗn Độn Chí Bảo Thời Gian La Bàn, sắc mặt hắn vui vẻ, đối với việc xâm nhập thế giới Hồng Hoang khác tiếp theo lại càng nắm chắc hơn.Sau khi nhận được Hỗn Độn Chí Bảo, sự chú ý của Tô Mạch liền chuyển sang Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết.

Chương 301

Môn công pháp này, theo thông tin Hệ Thống, là diễn biến từ thần thông bản mệnh của Hỗn Độn Ngũ Hành Thần Ma.

Cực kỳ phù hợp với thuộc tính của Tô Mạch.

Tu luyện đến cực hạn, có thể hoàn mỹ chấp chưởng ba tầng quy tắc bản nguyên Ngũ Hành Hỗn Độn.

Tức là, bản thân Tô Mạch, thêm vào Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, cộng thêm môn công pháp này, có thể khiến hắn hoàn toàn chấp chưởng bản nguyên Ngũ Hành Hỗn Độn.Không, sau khi nghỉ ngơi một chút, hắn liền bắt đầu tiếp nhận truyền thừa.Khác với việc tu luyện công pháp thông thường.

Môn công pháp này tự là phần thưởng thêm của Hệ Thống, căn bản không cần từng tầng tiêu hao linh khí tu luyện, chỉ cần truyền thừa là được.

Như vậy.Sau khi kích hoạt truyền thừa, tầm nhìn của Tô Mạch thay đổi, phảng phất như đang ở trong một Hỗn Độn chân chính.

Tiếp đó, một pho cự nhân không biết cao bao nhiêu trượng bị sức mạnh bản nguyên Ngũ Hành bao phủ, chậm rãi thức tỉnh.'Oong ~~ oong ~~ oong ~~' Ngay khoảnh khắc mở mắt, trong đầu Tô Mạch lập tức vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ Thống.'Đinh!

Truyền thừa Hỗn Nguyên Ngũ Hành Quyết bắt đầu, tiến độ hiện tại 1%..2%...3%...'Thời gian như thoi đưa.

Một môn công pháp cấp Hỗn Nguyên đã được truyền thừa ròng rã trăm năm.

Cuối cùng, khi tiến độ đạt 100%, Tô Mạch đã hoàn toàn nắm giữ

môn công pháp này.

Đồng thời, tế ra Tiên Thiên Ngũ Hành Chí Bảo, Ngũ Hành Thần Quang bản mệnh.

Dưới sự dung hợp của ba đại sức mạnh, quy tắc bản nguyên Ngũ Hành viên mãn kia trong nháy mắt diễn hóa ra ấn ký, dung hợp quy nhất với bản thể.

Điều đó có nghĩa là hắn hoàn toàn khống chế một điều bản nguyên Đại Đạo.Mặc dù Ngũ Hành có chút kém hơn so với bản nguyên Đại Đạo Sức Mạnh, Thời Gian, Không Gian, v.v., nhưng nếu Tô Mạch hiện tại phát huy sức mạnh thân thể đến cực hạn.

Hắn cũng có thể được coi là Thần Ma Hỗn Độn chân chính.

Đương nhiên.Nếu toàn lực chiến đấu, thêm vào Hỗn Độn Chí Bảo Thời Gian La Bàn, ít nhất có thể xếp vào top mười chiến lực của Thần Ma Hỗn Độn.

Khoảng cách với Bàn Cổ đang không ngừng được rút ngắn.Một ngày, sau vạn năm tuế nguyệt, ý chí của Tô Mạch lại lần nữa bao trùm Tam Giới Hồng Hoang.

Dưới sự quan sát của hắn, Hồng Hoang hiện nay so với trước kia càng thêm khí tượng vạn nghìn.

Chúng sinh Tam Giới, cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên càng nhiều không đếm xuể, thậm chí vượt xa gấp mười, trăm lần so với khi xâm nhập Hung Thú Hồng Hoang vạn năm trước.

Nội tình đơn giản là khó mà tưởng tượng được.

Không chỉ vậy, ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa, và những Hỗn Nguyên lão bài khác cũng lại lần nữa đột phá, đều đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực trung kỳ.

Nếu có bản nguyên Tam Giới gia trì, thực lực của họ hoàn toàn có thể sánh ngang với những tồn tại xếp cuối trong Tam Thiên Thần Ma Hỗn Độn.

Cũng chính vì bản nguyên Hồng Hoang hùng hậu mới tạo ra thịnh thế chưa từng có này, nếu không, căn bản không thể chịu đựng nổi việc đản sinh nhiều đại thần thông giả như vậy.Phải biết rằng.

Trong quỹ tích thần thoại nguyên bản, sau khi Hồng Quân dĩ thân hợp đạo, hoàn thành mấy lần bố cục lượng kiếp, thế giới Hồng Hoang vẫn chỉ có một tôn tồn tại cảnh giới Thiên Đạo.

Tô Mạch tuy không biết Hồng Quân lúc đó rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng, nhìn xuyên suốt quỹ tích Hồng Hoang, Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh lại không hề có bất kỳ đột phá nào.

Không chỉ vậy.

Sau Tây Du Lượng Kiếp, Thiên Địa Kiều Lương lại bị một kiếm chém đứt, từ đó thần thoại và hiện thực phân ly.

Chỉ từ điểm này thôi cũng đủ để biểu thị, Hồng Quân lúc đó hoàn toàn đã đoạt lấy đạo quả của Bàn Cổ.Lúc này.Sau khi Tô Mạch tỉ mỉ quan sát sự phát triển của Hồng Hoang hiện nay, tâm tư hắn khẽ động, lại tế ra Hỗn Độn Chí Bảo Thời Gian La Bàn, bắt đầu du tẩu trong thời không quá khứ, vị lai và hiện tại.Mục tiêu tiếp theo đương nhiên là Ma Đạo Hồng Hoang.

Thế giới này là thế giới do La Hầu chấp chưởng, giống như Hung Thú Hồng Hoang.

Tô Mạch từng chiến đấu với hắn, có thể thông qua khí tức ấn ký của đối phương để khóa định Ma Đạo Hồng Hoang.‘Oong ~~ oong ~~ oong ~~’ Thời gian, chậm rãi trôi qua.

Như vậy, mười năm, trăm năm... không biết từ lúc nào đã qua

nghìn năm.

“Ừm?

Kỳ lạ.” “Trong thời không quá khứ, hiện tại, vị lai lại không tìm thấy khí tức ấn ký của La Hầu?

Chương 302

Không nên như vậy chứ.” Sau nghìn năm, Tô Mạch tìm kiếm khắp thời không, vốn dĩ tưởng rằng sẽ dễ dàng khóa định Ma Đạo Hồng Hoang.

Nhưng cuối cùng, lại không tìm thấy.

Phát hiện này, lập tức khiến hắn trầm tư.Dù sao, việc Ba Ngàn Hồng Hoang ẩn mình trong quá khứ, vị lai, hiện tại, đã là sự thật được xác định.

Hung Thú Hồng Hoang cũng được tìm thấy như vậy.

Nhưng hiện tại đã tìm kiếm khắp thời không, lại không thể phát hiện manh mối nào.

Điều này lập tức khiến Tô Mạch trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

“Chẳng lẽ, La Hầu có thủ đoạn khác để che giấu cảm ứng của ta sao?” Khẽ lẩm bẩm, Tô Mạch lại lần nữa suy tư.Đồng thời.Trong thời không, một cây liễu khổng lồ đã hiển hiện ra ngay khoảnh khắc sức mạnh của Tô Mạch tiêu tán.

“Tô Mạch, đại thế của ngươi đã thành, nay lại có được Hỗn Độn Chí Bảo bạn sinh của Thời Gian Thần Ma, có thể bỏ qua thời không giống ta, quả thực khó nhằn.” “Xem ra trước đây La Hầu ẩn nấp Ma Đạo Hồng Hoang là một lựa chọn chính xác.” Lúc này, cây liễu kia khẽ lay động, tỏa ra sức mạnh không gian khủng bố bao trùm xung quanh.

Tiếp đó, một đạo quang mang xuyên thẳng vào, lập tức tiến vào một thế giới ma khí ngút trời.

“Ừm?

Dương Mi đạo hữu, ngươi đến rồi.” Trong chớp mắt, một đạo ma ảnh hiển hiện, La Hầu lập tức lộ chân thân.

Trước mặt hắn, một cây liễu khổng lồ cũng tỏa sáng, nhanh chóng biến hóa thành một người có cốt cách tiên phong đạo cốt.

“Ừm, ta vừa rồi trong thời không cảm ứng được khí tức của Tô Mạch.” “Chắc là đã cách vạn năm, hắn đã tiêu hóa mọi thứ thu được từ Hung Thú Hồng Hoang, hiện tại xuất hiện, hẳn là đang tìm tung tích của ngươi.” Người này chậm rãi mở miệng, ngay khoảnh khắc giọng nói trầm xuống, sắc mặt La Hầu lại đột nhiên thay đổi.

“. . .

Có bị phát hiện không?” La Hầu căng thẳng hỏi.Thực ra.

Dù chấp chưởng Ma Đạo Hồng Hoang có mạnh hơn Hung Thú Hồng Hoang một chút, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Vạn năm trước, Tô Mạch mang Tam Giới giáng lâm Hung Thú Hồng Hoang, dưới thế tồi khô lạp hủ đã trực tiếp diệt sạch nó, điều này La Hầu đã biết thông qua Dương Mi.

Còn về việc vì sao Dương Mi biết.

Thực ra rất đơn giản.

Bản thân là Không Gian Thần Ma, sau khi trọng tu, càng là nhóm đầu tiên nghịch chuyển đại thế Hồng Hoang, chấp chưởng một phương Hồng Hoang tồn tại.

Vì vậy sức mạnh của hắn, có thể nói là một trong những đỉnh tiêm nhất trong Ba Ngàn Hồng Hoang.

Dù sao, trong quỹ tích thần thoại Hồng Hoang nguyên bản, hắn chính là một trong những tồn tại tranh phong sớm nhất với Hồng

Quân, và từng thành công đánh bại Hồng Quân, người đã thay đổi quỹ tích nguyên bản của Hồng Hoang.

Vì vậy, giống như La Hầu, hắn đã thành công thay đổi một kết quả định sẵn, chấp chưởng một phương Hồng Hoang.Hiện nay, ức vạn tuế nguyệt trôi qua, hắn cũng đã thành công tạo ra một phương Hồng Hoang đó thành Không Gian Hồng Hoang.

Sức mạnh bản nguyên Không Gian kết hợp với bản nguyên Hồng Hoang do Bàn Cổ để lại, thực lực của hắn càng thêm thâm bất khả trắc.

Vì vậy, việc du tẩu trong quá khứ, hiện tại, vị lai cũng không phải chuyện khó.Lúc này.Sau khi La Hầu nói xong, Dương Mi lại khẽ cười.

“Ta đã dùng sức mạnh bản nguyên không gian che giấu mọi thứ của Ma Đạo Hồng Hoang.” “Nhưng, đó không phải kế lâu dài, bởi vì Tô Mạch kia đã khống chế Thời Gian La Bàn, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ nhìn thấu mọi thứ.” “Vì vậy, ta khuyên ngươi tốt nhất nên sớm đưa ra quyết định, liên thủ với Hồng Quân ở một thời không khác, như vậy mới có cơ hội lật ngược tình thế.” Dương Mi lập tức mở miệng đáp.

“Ừm, liên thủ với một Hồng Quân khác...” La Hầu nghe xong, lại một trận cười khổ.

Bởi vì, Hồng Quân mà Dương Mi nói đến, hoàn toàn là Hồng Quân Đại Thành, cũng là Hồng Quân trong quỹ tích thần thoại mà Tô Mạch quen thuộc.

Hồng Quân kia là tồn tại hoàn toàn đoạt lấy đạo quả của Bàn Cổ, tu vi hiện nay thâm bất khả trắc.

Nếu liên thủ với hắn, La Hầu dám khẳng định, kết cục cuối cùng

chính là bị Hồng Quân kia thôn phệ.

Cái gọi là đạo ma quy nhất, hoàn toàn là lời nói suông, dù sao, đạo trưởng ma tiêu không phải là một câu nói dối.

Chương 303

"Ta biết ngươi đang lo ngại." "Hồng Quân Tạo Hóa, đã Đại Thành, đạo trưởng ma tiêu, chắc chắn sẽ bị thôn phệ." "Thế này đi, ta ngược lại có một kế, nhưng cần phải trả một cái giá nào đó... nếu ngươi đồng ý, ta có thể giúp ngươi họa thủy đông dẫn."Sức hấp dẫn từ lời nói của Dương Mi không hề nhỏ.

Bởi vì, hiện nay tuy có phương pháp Ba Ngàn Hồng Hoang.

Nhưng thật sự thoát ly quỹ tích nguyên bản, được Hồng Mông (có chút giống với Thiên Cơ hiển lộ) hiển lộ thì chỉ có Tam Giới Hồng Hoang do Tô Mạch chấp chưởng, Hung Thú Hồng Hoang (đã bị diệt), Ma Đạo Hồng Hoang, và Huyền Môn Hồng Hoang mà Dương Mi đã đề cập trước đó.

Đặc biệt là Huyền Môn Hồng Hoang, gần nhất với quỹ tích thần thoại nguyên bản của Hồng Hoang.

Chỉ là, vào thời điểm sinh sôi nảy nở cuối cùng, bị Hồng Quân hiến tế một lần, hoàn toàn đoạt lấy đạo quả của Bàn Cổ.

Đó cũng là lý do vì sao Tô Mạch lại có ký ức về Tây Du Lượng Kiếp, thậm chí Viên Thiên Cương một kiếm chém đứt Thiên Địa Kiều Lương, nhưng lại không có những truyền thuyết tiếp theo xuất hiện.

Bởi vì, theo sự phát triển chính thống của Hồng Hoang nguyên bản, sau Tây Du Lượng Kiếp, vốn dĩ nên xuất hiện một thịnh thế Hồng Hoang chân chính.

Nhưng lúc đó, Hồng Quân sau mấy lần bố cục lượng kiếp, dần dần xóa bỏ hoàn toàn dấu ấn tồn tại của Bàn Cổ.

Vì vậy, khi bố cục chặt đứt Thiên Địa Kiều Lương, thần thoại và

hiện thực mới thật sự phân ly.

Thời đại mạt pháp cũng cuối cùng hoàn toàn giáng lâm.Hiện nay, kế sách của Dương Mi không nghi ngờ gì là khu hổ thôn lang, gài bẫy Huyền Môn Hồng Hoang, gài bẫy Hồng Quân Đại Thành.

Bởi vì cho đến hiện tại, trong mắt hắn, cũng chỉ có Hồng Quân Đại Thành chân chính mới có tư cách từ hư chuyển thực, nếu tiếp tục trưởng thành, đợi sau khi cảnh giới hoàn toàn ổn định, không chừng thật sự có thể trở thành tồn tại chân thực duy nhất trong Ba Ngàn Hồng Hoang.

Lúc đó, phá vỡ gông cùm, xung kích Hồng Mông thật sự có một khả năng.Còn về Tô Mạch.

Dù hiện nay đại thế đã thành, nhưng Dương Mi thông qua thôi diễn, qua ống nhìn hé báo (quản trung khuy báo) lại phát hiện con đường Tô Mạch đi không phải là con đường mượn lực Hồng Hoang để phá vỡ gông cùm.

Nói cách khác, con đường hiện tại của hắn, lại giống như Bàn Cổ, dùng sức mạnh của bản thân để phá vỡ tất cả, không phải mượn sức mạnh của người khác.Lúc này.Sau khi Dương Mi nói xong, La Hầu suy tư một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

“Được... chỉ cần tránh được kẻ kia, ta có thể đáp ứng yêu cầu của Dương Mi đạo hữu.” Giọng nói của La Hầu lập tức truyền ra.

“Như vậy...

đại thiện.” Dương Mi gật đầu, nhanh chóng lại mở miệng nói.

“Con đường ta đi khác với ngươi, nhưng lại không khác Bàn Cổ, Tô Mạch là bao.” “Dựa vào sức mạnh của bản thân để phá vỡ tất cả, ta chấp chưởng quy tắc bản nguyên không gian, lại không kém bất kỳ ai.” “Vì vậy, ta cần quy tắc bản nguyên Ma Đạo... chỉ cần La Hầu đạo

hữu đồng ý, ta lập tức họa thủy đông dẫn, tạm thời che mắt Tô Mạch, để hắn phát hiện ra sự tồn tại của Huyền Môn Hồng Hoang." Giọng nói của Dương Mi chậm rãi truyền ra.La Hầu nghe xong, trong lòng lại chấn động.

Dựa vào sức mạnh của bản thân để phá vỡ tất cả.

Con đường dĩ lực chứng đạo, là lựa chọn năm xưa của Bàn Cổ.

Tiền thân là Hỗn Độn Thần Ma, hắn tự nhiên hiểu được sự khó khăn của con đường này, ngay cả Bàn Cổ ở trạng thái chí cường còn thân tử đạo tiêu, hóa thân Hồng Hoang.

Vì vậy, nếu như La Hầu và các Thần Ma khác, sau khi trọng tu, lại đi con đường đoạt lấy đạo quả của Bàn Cổ.

Chấp chưởng một trong Ba Ngàn Hồng Hoang, khiến nó biến thành tồn tại chân thực duy nhất thì có thể thành công phá vỡ gông cùm.

Điều này không nghi ngờ gì có một phần ba cơ hội so với việc tự thân phá vỡ gông cùm xung kích Hồng Mông chân chính, tự nhiên là đơn giản hơn nhiều.

Nhưng Dương Mi lại đề nghị muốn đi lại con đường của Bàn Cổ, dùng sức mạnh của bản thân để phá vỡ tất cả, dưới một niệm, La Hầu lập tức hiểu vì sao Dương Mi lại muốn bản nguyên Ma Đạo của hắn.

Bởi vì, quá rõ ràng rồi.

Dương Mi, đi con đường dung hợp Ba Ngàn Đại Đạo Hỗn Độn thành một thể, phá vỡ gông cùm để đạt đến đạo Hồng Mông.

Việc đòi quy tắc bản nguyên Ma Đạo cũng là bình thường.

La Hầu đi con đường đoạt lấy Ba Ngàn Hồng Hoang, dù từ bỏ

quyền chấp chưởng bản nguyên Ma Đạo duy nhất, chỉ cần Ma Đạo Hồng Hoang mà hắn chấp chưởng còn đó, đối với hắn ảnh hưởng không lớn.

Không, nghĩ đến đây, La Hầu cuối cùng cắn răng, đồng ý.

Chương 304

“Ta, có thể từ bỏ quyền chấp chưởng sức mạnh bản nguyên Ma Đạo Hỗn Độn.” Giọng nói vừa dứt, sức mạnh Ma Đạo của La Hầu đột nhiên bùng nổ.

Tiếp đó, trước mặt Dương Mi nhanh chóng ngưng tụ thành một ấn ký bản nguyên Ma Đạo.

“Như vậy...

đại thiện.” Dương Mi hài lòng gật đầu, lập tức thu lấy ấn ký bản nguyên Ma Đạo.Còn về La Hầu, tuy mất đi quyền chấp chưởng quy tắc bản nguyên Ma Đạo, nhưng không có nghĩa là không thể vận dụng sức mạnh bản nguyên Ma Đạo.

Ví như một vương triều, Thái tử từ bỏ vị trí Thái tử, nhưng vẫn có địa vị cao, quyền lực lớn vậy.Tiếp đó.

Dương Mi trên người tỏa sáng, lại lần nữa diễn hóa ra bản thể, một cây liễu xanh thông thiên.

Sức mạnh không gian khủng bố trong nháy mắt bùng nổ, kèm theo sức mạnh Hỗn Độn Chí Bảo không gian, uyển như rễ cây, nhanh chóng xuyên thấu Ma Đạo Hồng Hoang.

Ngay sau đó.

Trong thời không quá khứ, vị lai và hiện tại, sức mạnh không gian của Dương Mi phảng phất như vén từng tầng sương mù, hiển hiện ra vị trí cụ thể của Huyền Môn Hồng Hoang.

Không chỉ vậy.

Sau khi hoàn thành những điều này, Dương Mi còn dùng khí tức ấn ký bản nguyên Ma Đạo, để lại một số manh mối huyền diệu vô

cùng trong thời không bên ngoài Huyền Môn Hồng Hoang.Đồng thời, trong Tam Giới Hồng Hoang.

Tô Mạch sau khi thu hồi sức mạnh, trong tâm thần đột nhiên chấn động, liền trong nháy mắt cảm ứng được khí tức Ma Đạo xuất hiện trong thời không.

"Ừm?

Kỳ lạ..." "Ta tìm kiếm cả nghìn năm không thấy, nay vừa thu hồi sức mạnh thì khí tức ấn ký tương tự La Hầu lại xuất hiện?

Chẳng lẽ, bên trong có huyền diệu gì đó sao?" Tô Mạch tâm tư thận mật, trời sinh cẩn trọng.

Đối với tình huống hiện tại, lập tức cảnh giác.

Không.

Đã có thể xuất hiện khí tức độc hữu của Ma Đạo Hồng Hoang, tự nhiên không thể bỏ qua.

Như vậy.Sau khi suy tư một lát, hắn liền quyết định tra xét.'Oong ~~ oong ~~ oong ~~' Trong chốc lát.

Sức mạnh Thời Gian La Bàn lại lần nữa bùng nổ, dưới sự vận chuyển của Tô Mạch, ý chí của hắn lại lần nữa thâm nhập vào thời không.

Truy tìm khí tức ấn ký Ma Đạo kia, một lát sau, trong dòng sông thời không, Tô Mạch nhanh chóng phát hiện một quang điểm phát ra ánh sáng đen.

Nhưng... khi vận chuyển ý chí cấp Hồng Mông khẽ nhìn trộm trong nháy mắt, hắn lại phát hiện, ánh sáng đen kia không như vẻ bề ngoài.

Bởi vì tại trung tâm của nó, quang điểm lại ẩn hiện ánh sáng xanh.

Màu sắc của nó, lại có sự khác biệt bản chất so với màu đen của Ma Đạo trong ấn tượng.

Ngược lại cực kỳ giống với Hồng Quân từng chấp chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, màu sắc của nó là xanh...

"Kỳ lạ... màu đen bên trong bao bọc màu xanh, lại cực kỳ giống với Hồng Quân đạo ma quy nhất năm xưa." "Chẳng lẽ, bên trong lại có huyền diệu khác sao?" Tô Mạch vận chuyển ý chí cấp Hồng Mông chậm rãi tiếp cận, muốn tìm hiểu sâu hơn.

Nhưng... trong một nháy mắt, một luồng sức mạnh khủng bố lại bùng nổ từ quang điểm kia, và trong chớp mắt đã xuyên phá ánh sáng đen.

"Kẻ nào, to gan lớn mật, dám nhìn trộm ta."Trong khoảnh khắc, ánh sáng xanh ngút trời, quang mang tỏa ra thậm chí chiếu sáng toàn bộ thời không.

Đồng thời, một luồng dao động sức mạnh khó mà tưởng tượng được tuôn trào ra, chỉ trong chớp mắt, Tô Mạch liền cảm ứng được ý chí ẩn chứa trong sức mạnh kia không hề kém hắn.

Chương 305

“Ừm?

Khí tức...

Hoang Thiên Đạo?

Hồng Quân?” Trong tâm thần Tô Mạch chấn động, trong đầu lập tức dâng lên vạn ngàn ý niệm.

Ở cảnh giới của hắn, một niệm vạn ngàn đơn giản là quá dễ dàng.

Không, sau khi sàng lọc vạn ngàn ý niệm, Tô Mạch trong lòng ẩn ẩn có đáp án.

“Hẳn là Hồng Quân đã chém đứt Thiên Địa Kiều Lương, khiến thần thoại và hiện thực phân ly.” “Ta muốn tìm Ma Đạo Hồng Hoang, vậy mà lại tìm thấy hắn, phía sau chắc chắn có người âm thầm bày mưu tính kế.” Tô Mạch suy tư, cuối cùng không tiếp xúc với ánh sáng xanh kia, trong nháy mắt tản ra ý chí, quay về Tam Giới Hồng Hoang.Đồng thời.

Ngay khoảnh khắc ý chí của Tô Mạch trong nháy mắt tiêu tán, ánh sáng xanh kia lại đột nhiên ngưng tụ ra một thân ảnh.

Dáng vẻ của hắn, không khác gì Hồng Quân.

Nhưng nếu luận về khí tức, giữa hai người đơn giản là trời vực khác biệt.Lúc này.

Hồng Quân kia nhìn chằm chằm nơi ý chí của Tô Mạch tồn tại trước đó, cau mày suy tư, sau một hồi thôi diễn, trong mắt lại tỏa ra quang mang kinh người.

“Khí tức, cực kỳ giống với Tam Giới mà ta từng tạo ra trước đây,

xem ra, lại có người phá vỡ đại thế, thoát ly quỹ tích." "Không, đã có khí tức Hồng Hoang giống ta, ắt hẳn là sau khi ta dĩ thân hợp đạo mới phá vỡ." "Không nên như vậy a, sau khi ta chấp chưởng Thiên Đạo, sự khống chế đối với Hồng Hoang hầu như đạt đến hoàn mỹ rồi, lại có ai có thể trong tình huống đó phá vỡ quỹ tích đại thế?" Hồng Quân có chút không hiểu.Bởi vì, trong bố cục của hắn.

Sau khi dĩ thân hợp đạo, hắn liền hoàn toàn có quyền chấp chưởng đối với Hồng Hoang.

Bất kể Thiên Đình do Huyền Môn khống chế, hay Luân Hồi do Hậu Thổ hóa thân, thậm chí, khí vận Nhân tộc.

Hầu như đều được chấp chưởng trong tay hắn.

Đồng thời, mấy lần lượng kiếp mà hắn đã lên kế hoạch đã xóa sạch mọi dấu vết tồn tại của Bàn Cổ.

Vì vậy, Hồng Quân thật sự không hiểu rốt cuộc ai lại có thể dưới sự chấp chưởng của hắn mà đoạt lấy Hồng Hoang, khiến nó thoát ly quỹ tích nguyên bản.Thực ra, nếu không phải Tô Mạch là người xuyên việt, quen thuộc mọi thứ về thần thoại Hồng Hoang, cộng thêm có Hệ Thống, thật sự khó mà phá vỡ bố cục của Hồng Quân.

Nhưng, hàng vạn, lại không ai biết bí mật chân chính.

Chính vì vậy, mới thúc đẩy cục diện hiện tại của Tô Mạch.Lúc này, trong Tam Giới Hồng Hoang, Hỏa Vân Động.Sau khi ý chí của Tô Mạch quay về, trong đầu hắn lại không ngừng suy tư về những gì vừa xảy ra.

"Khí tức kia chắc chắn là của Hồng Quân, cực kỳ mạnh, dường như đã hoàn toàn tiêu hóa đạo quả của Bàn Cổ." "Hoặc là phần thần thoại đã bị chặt đứt." "Ta hiện nay đã thôn phệ Hung Thú Hồng Hoang, tuy bản nguyên Tam Giới Hồng Hoang tăng gấp đôi, nhưng

con đường ta đi lại không phải là con đường chân thực duy nhất của Tam Thiên Hồng Hoang." "Vì vậy, dù tu vi hiện tại bạo trướng, đối đầu với Hồng Quân Đại Thành kia, thắng bại có lẽ chỉ là năm ăn năm thua, thậm chí còn có phần kém hơn." "Hiện tại điều quan trọng nhất là tìm ra kẻ đứng sau bày bố cục kia, kẻ có thể thần không biết quỷ không hay dẫn ta đến chỗ Hồng Quân, tu vi của người này quả thực thâm bất khả trắc, thậm chí hẳn phải mạnh hơn Hồng Quân một chút."Thực ra... sở dĩ Tô Mạch có thể sơ bộ phán đoán tu vi của Hồng Quân, thực ra là dựa theo chiến lực của Bàn Cổ khi khai thiên.

Bởi vì, Hồng Hoang bao hàm tất cả của Bàn Cổ, là đạo quả bán bộ Hồng Mông của Bàn Cổ ở thời khắc đỉnh phong.

Nếu Hồng Quân kia thật sự đã hoàn toàn tiêu hóa đạo quả của Bàn Cổ, thực lực của hắn tất định sẽ cùng cấp độ với Bàn Cổ năm xưa, dù có chút kém hơn, cũng sẽ không chênh lệch là bao.

Sự phán đoán về thực lực trước đây của Tô Mạch cũng lấy Bàn Cổ làm tiêu chuẩn.

Cửu Chuyển Huyền Công, Cửu Chuyển Nguyên Công hai môn công pháp đạt đến cực hạn Cửu Chuyển.

Khiến thân thể, nguyên thần xung kích cấp độ bất hủ.

Tương tự, ý chí cấp Hồng Mông cũng ở cùng cấp độ với Bàn Cổ.

Trước đây điều duy nhất còn thiếu là bản nguyên Đại Đạo Hỗn Độn, cũng đã có được quy tắc bản nguyên Ngũ Hành cấp viên mãn.

Mặc dù bản nguyên Ngũ Hành tạm thời không thể sánh bằng bản nguyên Sức Mạnh, nhưng cũng không còn chênh lệch là bao.

Hiện nay, Tô Mạch cũng có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, nếu thật sự so sánh, dù không bằng thời kỳ đỉnh phong của Bàn Cổ, nhưng ít nhất cũng có thể xếp vào top mười những Hỗn Độn Thần Ma mạnh

nhất năm xưa.Vì vậy, sự phán đoán chiến lực của Hồng Quân trước đó, lại ở giữa bá trọng.

Nếu hiện tại đối đầu trực diện với Hồng Quân, không nghi ngờ gì sẽ bị người khác gài bẫy.

Phải nói rằng.

Sau khi Tô Mạch đạt đến cấp độ này, có thể nói là "khiên nhất phát động toàn thân" (động một li liền kéo theo cả người).

Chương 306

Mỗi bước đi, không chừng phía sau đều có người tính toán rành mạch.

Trừ phi có thể nhìn thấu mọi thứ, nếu không, tốt nhất nên tĩnh quan kỳ biến.

Thứ so kè với nhau, không gì khác ngoài sự kiên nhẫn.Không chỉ vậy.

Do con đường Tô Mạch tu luyện căn bản không phải Ba Ngàn Hồng Hoang, nên hắn không vội vàng.

Ngược lại, những tồn tại cần dựa vào Ba Ngàn Hồng Hoang để phá vỡ gông cùm, như La Hầu, Hồng Quân, chỉ cần đạt đến viên mãn chân chính, thời gian lâu rồi chắc chắn sẽ không thể ngồi yên.

Dựa vào sự liên hệ giữa các Hồng Hoang, họ chắc chắn sẽ là người đầu tiên tàn sát lẫn nhau.

Bởi vì, theo khí tức của Hồng Quân Đại Thành mà Tô Mạch đã cảm ứng trước đó, hắn khẳng định, kẻ đó gần như đã viên mãn.

Đợi đến lúc đó chắc chắn sẽ không thể ngồi yên, tự mình bước ra tìm kiếm các tồn tại Hồng Hoang khác.

Ma Đạo Hồng Hoang của La Hầu tự nhiên là mục tiêu đầu tiên.

Dù sao, đạo ma không thể cùng tồn tại, thôn phệ Ma Đạo Hồng Hoang, lợi ích đối với Hồng Quân lại khó mà tưởng tượng được.

Vì vậy... thay vì chủ động tấn công, chi bằng kiên nhẫn chờ đợi.

Như vậy, càng có thể nhìn rõ kẻ đứng sau bày bố cục kia.Lúc này.Sau một hồi suy tư, Tô Mạch tác tính (tốt nhất) kiên nhẫn chờ

đợi.Hồng Hoang không có tuế nguyệt, năm tháng trôi qua không ai hay.

Nghìn năm... vạn năm... mười vạn năm... trăm vạn năm.

Cứ như vậy, không biết từ lúc nào đã qua trăm vạn năm.

Cùng với thời gian trôi qua, Tam Giới Hồng Hoang sau trăm vạn năm phát triển, cuối cùng cũng đạt đến giai đoạn bình cảnh đầu tiên.

Trong đó, trong chúng sinh Tam Giới, cường giả cấp Đại La Kim Tiên chiếm đến 80%... có thể nói là khủng bố vô cùng.

Còn về Tam Thanh, Nữ Oa, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử, Tam Hoàng Ngũ Đế và các tồn tại khác.

Cũng vì thịnh thế Hồng Hoang, hoàn toàn bước vào cấp độ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.Đó không phải là điều khiến Tô Mạch kinh hỉ nhất.

Bởi vì, cùng với trăm vạn năm phát triển, Nhân tộc mới thật sự bùng nổ.

Ngoài Đại La Kim Tiên, cường giả cấp Hỗn Nguyên Đại La cũng xuất hiện không ngừng.

Nhân tộc thậm chí đã đi trên một con đường khác, hoàn toàn thắp sáng cây khoa kỹ.

Điều này khiến Tô Mạch không hề ngờ tới.Phải biết rằng, Hồng Hoang hiện nay là một thế giới thần thoại đúng nghĩa a.

Dưới sự chấp chưởng của Tô Mạch, Tam Giới hòa bình phát triển, không có tranh chấp tàn sát.

Linh khí dồi dào, đồng thời sở hữu vật chất trường sinh, căn bản không cần lo lắng tính mạng.

Chính vì vậy, Tô Mạch căn bản không ngờ Nhân tộc lại có thể nở ra hoa khoa kỹ, thắp sáng cây khoa kỹ.

Dù sao, hệ thống tu luyện cũng không thiếu cấp bậc, trên Đại La, có Hỗn Nguyên Đại La, trên đó nữa, lại có Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Ngay cả thế giới Hồng Hoang hiện tại, mấy chục vạn năm trôi qua, kẻ có thể xung kích Hỗn Nguyên Đại La đều là những kẻ khí vận bất phàm rồi.

Vì vậy, trong mắt Tô Mạch.

Chương 307

Chúng sinh Tam Giới, bao gồm Nhân tộc, chắc chắn sẽ toàn lực tu luyện.

Nhưng Nhân tộc trời sinh không an phận, ngoài việc tu luyện lại âm thầm đi theo một con đường khác, bắt đầu nghiên cứu khoa kỹ.

Như vậy.

Trăm vạn năm phát triển, thật sự khiến Nhân tộc nghiên cứu ra một số thứ khó mà tưởng tượng được.

Đặc biệt là việc thăm dò khoa kỹ chiều không gian (duy độ khoa kỹ), khoa kỹ Tu Di vô hạn, sau khi kết hợp với sức mạnh thần thoại, càng đạt đến trình độ khó mà tưởng tượng được.Không.

Dưới sự quan sát của ý chí Tô Mạch.

Hắn lập tức phát hiện, việc thăm dò khoa kỹ chiều không gian của nhân loại đã đạt đến phạm trù thời không.

Mặc dù chưa thật sự chạm đến khái niệm thế giới song song nơi quá khứ, hiện tại, vị lai giao thoa.

Nhưng Tô Mạch cho rằng, chỉ cần cho Nhân tộc đủ thời gian, những điều này hầu như không thành vấn đề.

Lúc đó.

Nhân tộc thậm chí có thể thông qua sức mạnh của khoa kỹ chiều không gian, đạt được như hắn, tìm kiếm thời không quá khứ, hiện tại, vị lai.

Không chỉ vậy.

Tu Di Vô Hạn... một kỹ thuật này, lại càng khiến Tô Mạch kinh

hỉ.Bởi vì, khoa kỹ nhân loại không chỉ nghiên cứu về chiều không gian, thời không, phát triển các loại vũ khí.

Thậm chí còn đối với các loại sinh linh, và khai mở nghiên cứu.

Thông qua đó, nhân loại lại phát hiện mỗi tế bào của thân thể, nếu phóng đại vô hạn, thậm chí có thể là một thế giới.

Kết hợp với miêu tả "một hoa một thế giới" trong thần thoại.

Lập tức đưa Tô Mạch vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Bởi vì, hắn là tồn tại gần nhất với Bàn Cổ.

Bàn Cổ năm xưa, chẳng phải đã dùng thân thể để diễn hóa ra Hồng Hoang đó sao?

Nếu theo hướng nghiên cứu của Nhân tộc đối với bản thân và việc Bàn Cổ sinh hóa vạn vật trong thần thoại mà xem.

Giữa hai bên thực ra không phải là không có liên hệ.Lúc này.

"Nhân tộc, không hổ là chủng tộc tạo hóa a, cho trăm vạn năm, ngàn vạn năm, chủng tộc này liệu có dùng sức mạnh khoa kỹ và thần thoại, phá vỡ gông cùm, nhìn thấu bí mật Hồng Mông hay không?" Sau khi cảm thụ cây khoa kỹ mà Nhân tộc đã thắp sáng, Tô Mạch lại không khỏi kỳ vọng.Đồng thời.Sau khi Tô Mạch kiên nhẫn chờ đợi trăm vạn năm tuế nguyệt.

Trong Ma Đạo Hồng Hoang, La Hầu lại đột nhiên căng thẳng.

"Chết tiệt, tại sao ta lại đột nhiên thấy tim đập nhanh, như thể có nguy cơ sinh tử sắp giáng xuống?" Hắn đột nhiên mở mắt, vận chuyển lực bản nguyên Ma Đạo Hồng Hoang, bắt đầu thôi diễn.

Sau một hồi thôi diễn, sắc mặt hắn lại đại biến.

"Sao... sao có thể, Tô Mạch trăm vạn năm không đối đầu với Hồng Quân." "Hồng Quân Đại Thành thật sự đã đạt đến viên mãn, chuẩn bị

hội tụ sức mạnh Ba Ngàn Hồng Hoang để phá vỡ gông cùm.” Trong khoảnh khắc, La Hầu thật sự hoảng sợ.Bởi vì, Hồng Quân là đạo, mà hắn là ma a.

Đúng như Tô Mạch đã phỏng đoán trước đó.

Từ xưa đạo ma đối lập, Hồng Quân hiện nay đã đạt đến viên mãn chân chính, đối tượng đầu tiên hắn đối phó tự nhiên là Ma Đạo Hồng Hoang.Lúc này.

Nghĩ đến đây, La Hầu trong hoảng loạn, cuối cùng đã lấy ra một ấn ký mà Dương Mi để lại năm xưa. ‘Bốp ~~’ Sau khi bóp nát, một luồng sức mạnh không gian huyền diệu trong nháy mắt tiêu tán.

Nhanh chóng, trong một thế giới Hồng Hoang ở một thời không không xác định.

Chương 308

Dương Mi chậm rãi thức tỉnh.

“Ừm, La Hầu đã bóp nát ấn ký của ta...

Chẳng lẽ sự tình lại xuất hiện biến số?” Tâm tư hắn khẽ động, lập tức thôi diễn.

Không.

Cùng với thời gian trôi qua, Dương Mi khẽ cau mày, trên mặt lại xuất hiện biến hóa.

“Tô Mạch kia trăm vạn năm không xuất hiện, Hồng Quân hiện tại lại đạt đến viên mãn chân chính, quả là có chút khó giải quyết.” Dương Mi khẽ lẩm bẩm, lập tức thân ảnh khẽ lóe, biến mất tại chỗ.Không lâu sau.

Trong Ma Đạo Hồng Hoang, sóng không gian dao động, một cây liễu xanh hiện ra giữa không trung.

“Dương Mi đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.” Thấy Dương Mi hiện thân, La Hầu lại thở phào một hơi.

“Ừm, ta biết mọi chuyện.” “Hồng Quân hiện nay đã viên mãn, tự mình tìm đến tận cửa, ngươi tự nhiên không địch lại.” “Tô Mạch kia ngược lại rất giỏi mưu kế, trăm vạn năm không xuất hiện, chắc chắn đã nhìn thấu điều gì đó.” “Vì vậy, cái này là tử kiếp... bởi vì ta hiện tại không thể đối đầu với Hồng Quân, hoặc bất kỳ ai trong Tô Mạch.” “Đồng thời cũng không thể để Hồng Quân và Tô Mạch lại lần nữa đối đầu.” Dương Mi mở miệng xong, La Hầu lập tức như rơi vào hầm băng.

“Vậy phải làm sao đây?

Chẳng lẽ từ bỏ Ma Đạo Hồng Hoang?" La Hầu lại lần nữa mở miệng.

Để hắn từ bỏ Hồng Hoang, vậy chẳng khác nào trở thành bèo trôi không gốc.

Dù sao, đây là thế giới mà hắn đã kinh doanh vô tận tuế nguyệt mới tạo ra, hiện giờ quy tắc bản nguyên Ma Đạo đã mất, nếu từ bỏ Hồng Hoang, tu vi của hắn thậm chí sẽ rơi xuống cấp độ Hỗn Nguyên.

"Ừm, thực ra, cũng không phải không có cách." "Ta ngược lại biết một Hồng Hoang, là do ta năm xưa vô ý thay đổi quỹ tích mà đản sinh." "Hồng Hoang này là Chiến Chi Hồng Hoang, Hồng Quân từng không truyền pháp cho Lục Nhĩ, bị ta vô ý phá hoại, cuối cùng khiến kẻ đó tập hợp đủ bản nguyên Hỗn Thế Tứ Hầu, phá vỡ quỹ tích, diễn hóa ra Chiến Chi Hồng Hoang." "Nếu ngươi nguyện ý, ta có thể giúp ngươi thôn phệ bản nguyên Chiến Chi Hồng Hoang, nhưng... quy tắc bản nguyên Chiến Chi phải thuộc về ta." Dương Mi lập tức nói ra phương pháp của mình.Thực ra.

Sở dĩ hắn không tự mình đi lấy quy tắc bản nguyên Chiến Chi, nguyên nhân rất đơn giản.

Hỗn Độn Chiến Chi Thần Ma được hình thành sau khi bản nguyên Hỗn Thế Tứ Hầu dung hợp năm xưa đã xảy ra một số vấn đề.

Ngay cả khi Dương Mi tự mình đi, cũng sẽ bị kẻ đó coi là tử địch mà điên cuồng tấn công.

Dương Mi không muốn chiến đấu với kẻ đó, dù sao kẻ đó năm xưa là tồn tại duy nhất dám đối đầu trực diện với Bàn Cổ, thuộc loại đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Chiến đấu với hắn, quá tốn thời gian.

Vì vậy, bất đắc dĩ, việc này đã bị trì hoãn, không.

Dương Mi là người duy nhất biết thời không nơi Chiến Chi Hồng Hoang tồn tại, chỉ cần có nhu cầu, bất cứ lúc nào cũng có thể tự mình đi lấy, đó cũng là lý do vì sao hắn không vội vàng một lúc, mà để La Hầu ra tay hiện tại.Thời gian như thoi đưa...

Cách lúc La Hầu phát sinh nguy cơ, xuất hiện tử kiếp lại qua nghìn năm.Một ngày, trong Tam Giới Hồng Hoang, Địa Tiên Giới.Kết tinh khoa kỹ tối cao đại diện cho Nhân tộc đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Vô tận linh khí bị hấp nhập vào trong, ngay sau đó, một luồng dao động sức mạnh huyền ảo vô cùng chiếu rọi khung trời Hồng Hoang.Trong Hỏa Vân Động, Tô Mạch trong nháy mắt bị luồng dao động sức mạnh này làm kinh tỉnh, ngay lập tức vận chuyển ý chí động sát, trên mặt lại trong nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ừm, chiếu rọi thời không..." "Dùng sức mạnh khoa kỹ nhìn thấu quá khứ, hiện tại, vị lai, Nhân tộc đã tiến một bước rồi." Trong khoảnh khắc, Tô Mạch không khỏi hít sâu một hơi.Thực ra, nghìn năm trước, Nhân tộc thắp sáng cây khoa kỹ, nghiên cứu ra khoa kỹ chiều không gian (duy độ khoa kỹ) Tô Mạch cũng không kinh ngạc như bây giờ.

Bởi vì khoa kỹ lúc đó chưa thành thục, tuy có thể giám sát quá khứ, hiện tại, vị lai và vô số thời không bình hành vị diện, nhưng lại không thể xâm nhập vào.

Hiện tại, kết tinh khoa kỹ tối cao kia mượn nhờ linh khí khủng bố của Hồng Hoang, đã hoàn toàn mở ra cánh cửa chiều không gian (duy độ).

Đơn giản là không thể tin được.

Không, dưới một niệm của Tô Mạch, cuối cùng hắn cũng bước ra

khỏi Hỏa Vân Động.Sau đó, hắn chậm rãi giáng lâm trên không Tổ Địa Nhân tộc bên bờ Đông Hải, uyển như đích tiên.Cùng lúc đó.Sau khi cảm thụ khí tức của Tô Mạch xuất hiện, kết tinh khoa kỹ tối cao của Nhân tộc đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Phảng phất như đã thông báo cho vô số đại năng Nhân tộc, Tam Hoàng Ngũ Đế, Trấn Nguyên Tử và các đại năng khác đều lần lượt hiển hiện trước mặt Tô Mạch.

"Kính chào Hồng Hoang Chi Chủ." Tam Hoàng Ngũ Đế, Trấn Nguyên Tử đều lần lượt hành lễ.

"Ừm, ta vừa rồi đột nhiên có cảm ứng, bị một luồng sức mạnh đặc thù của Nhân tộc làm kinh tỉnh, nên đến đây xem thử." Tô Mạch gật đầu, cái gọi là sức mạnh đặc thù trong miệng hắn tự nhiên là khoa kỹ.

Chương 309

“Hồi Hồng Hoang Chi Chủ, sức mạnh đặc thù đó là sức mạnh khoa kỹ do Nhân tộc khai sáng.” “Kể từ vạn năm trước, sau khi sự sinh sôi nảy nở của Nhân tộc đạt đỉnh phong và quá trình biến đổi bắt đầu chậm lại, chúng tôi đã bắt đầu nghiên cứu về phương diện này.” Thiên Hoàng Phục Hy lập tức mở miệng nói.

“Ừm, sức mạnh không tồi, có khả năng nhìn trộm vô hạn ức vạn thời không...” Tô Mạch khen ngợi một câu, sau đó ánh mắt chuyển động, lập tức nhìn về nơi kết tinh khoa kỹ tối cao đại diện cho Nhân tộc.

Đó là một tòa cao tháp khổng lồ, hình dáng của nó, hầu như không có bất kỳ khác biệt nào so với thế giới loài người trong vị lai.Ngay khoảnh khắc Tô Mạch đặt ánh mắt lên tòa cao tháp kia, ý chí cấp Hồng Mông của hắn phảng phất như cảm nhận được một loại triệu hoán nào đó.

“Ừm?

Trong tòa cao tháp kia, dường như có một luồng sức mạnh ý chí tồn tại?” “Không đúng, sức mạnh này có chút khác biệt so với lực ý chí, dường như càng thiên về sức mạnh Thiên Đạo, hoặc là sinh linh?

Kỳ lạ thật?” Tô Mạch chậm rãi nói.Thực ra, ở cảnh giới của hắn, vạn vật đều có thể nhìn thấu.

Nhưng, kết tinh khoa kỹ tối cao của Nhân tộc, lại khiến hắn nảy sinh một cảm giác khác.

“Hồi Hồng Hoang Chi Chủ.” “Trí tuệ tối cao của Nhân tộc đó, được gọi là Trí Não... là do Nhân tộc mô phỏng và dựa vào Thiên Đạo năm xưa mà tạo ra.” “Vô số tiên hiền Nhân tộc đã từ bỏ cơ hội luân

hồi chuyển thế, dung nhập vào đó, cho nên mới có sức mạnh như ngày nay." Trấn Nguyên Tử, tổ tiên của địa tiên, lập tức giải thích.

"Ừm?

Từ bỏ cơ hội luân hồi, dung nhập vào Trí Não...?" "Tại sao lại phải từ bỏ?

Phải biết, nội tình Hồng Hoang hiện nay hùng hậu, bản nguyên cường đại, Tam Giới hầu như không xảy ra chiến tranh, Nhân tộc có thể nói là tuổi thọ vô hạn mà." "Đồng thời các tiên hiền Nhân tộc, nếu không có gì bất ngờ, hầu như đều là cường giả cấp Đại La Kim Tiên, tại sao lại từ bỏ tất cả để dung nhập vào Trí Não?" Tô Mạch khẽ cau mày, lập tức hỏi.

"Chúng ta Nhân tộc khai sáng khoa kỹ, thực ra là để chia sẻ gánh nặng cho Hồng Hoang Chi Chủ." "Có Trí Não, có thể diễn hóa ra rất nhiều thứ, ví dụ như khoa kỹ chiều không gian (duy độ khoa kỹ), chúng tôi cho rằng nhờ sức mạnh của Trí Não mà đạt đến trình độ có thể xâm nhập thời không." "Vì vậy, nếu có thể dùng sức mạnh này để chia sẻ gánh nặng, sau này khi tranh phong với các thế giới Hồng Hoang khác cũng có thêm một lá bài tẩy." Thiên Hoàng Phục Hy lập tức đáp.Nói đến đây, Tô Mạch cuối cùng cũng hiểu rõ.

Trí Não, là kết tinh khoa kỹ tối cao của Nhân tộc.

Bên trong bao hàm tất cả những gì Nhân tộc đã nghiên cứu, có thể nói là cây khoa kỹ chân chính của Nhân tộc.

Có vật này, hoàn toàn có thể thay thế Tô Mạch mở ra thời không, tìm kiếm các thế giới Hồng Hoang khác.

Còn có một lợi ích.

Bởi vì sức mạnh khoa kỹ chưa từng xuất hiện trong thần thoại.

Nếu dùng vật này để tìm kiếm, cường giả cùng cấp hầu như khó

mà tra xét.Lúc này.

Nghe Thiên Hoàng Phục Hy giải thích, Tô Mạch lập tức gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Không, hắn không chỉ hiểu, mà còn không phải là không có khái niệm về khoa kỹ.

Bởi vì bản thân hắn là người của hậu thế, thế giới hiện thực chính là một thế giới khoa kỹ chân thật a.

Mặc dù sự phát triển chưa bằng hiện tại, nhưng khái niệm khoa kỹ hắn hiểu rõ.

Đặc biệt là... một số tiểu thuyết khoa học viễn tưởng hoặc phim ảnh cũng không phải là không có khái niệm về chiều không gian, trí tuệ nhân tạo.

Cái gọi là "nhất pháp thông, vạn pháp thông, thù đồ đồng quy" (một pháp thông thì vạn pháp thông, đường khác nhưng cùng về một mối)...

Tô Mạch là một tồn tại chỉ còn một bước nữa là bước vào đỉnh phong trong thần thoại, dưới một niệm, hắn liền nhìn thấu mọi thứ.Lúc này... hắn nhìn chằm chằm kết tinh trí tuệ tối cao của Nhân tộc, trong lòng lại suy tư.

"Trí Não, trí năng nhân tạo." "Cũng thú vị." "Nếu như, dùng nó dung hợp với Thiên Đạo, lấy sức mạnh Thiên Đạo làm cơ sở, có phải sẽ càng hoàn mỹ hơn không?" Tô Mạch trong tâm tư khẽ động, sức mạnh ý chí của hắn lập tức tiếp xúc với Trí Não.'Oong ~~ oong ~~ oong ~~' Trong chớp mắt, hắn liền cảm ứng được ý chí truyền ra từ Trí Não.

Vật này, hư huyễn vô cùng, nhưng lại cực kỳ tương tự với ý chí.

Đồng thời, có lẽ vì Nhân tộc có nhân tổ và chủ của Hồng Hoang,

Trí Não có một loại cảm xúc ỷ lại khó mà tưởng tượng được đối với hắn.

"Cũng thú vị... tiểu tử, đã có trí tuệ độc lập." "Vậy ta để ngươi nhập chủ Thiên Đạo, thay ta vận chuyển Hồng Hoang thì sao?" Ý chí của Tô Mạch truyền ra, nhanh chóng, liền nhận được phản hồi từ Trí Não.

Chương 310

“Ha ha ha ha ha...

được, đã như vậy, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Cảm thụ cảm xúc của Trí Não xong, Tô Mạch cười lớn.

Ngay sau đó, vận chuyển sức mạnh, ý chí Thiên Đạo trong nháy mắt hiển hiện.

“Đi đi, Trí Não Nhân tộc, dung nhập vào Thiên Đạo.” Tô Mạch giơ tay vung lên, một đoàn linh quang trong nháy mắt vọt lên trời.

Chỉ trong một khoảnh khắc, Trí Não và Thiên Đạo chậm rãi dung hợp.

Khí vận Nhân tộc, cũng trong khoảnh khắc đó tăng vọt một đoạn.

Đồng thời, có sức mạnh Thiên Đạo gia trì, sức mạnh chân chính của Trí Não cũng hoàn toàn hiển hiện ra.

Dưới sự bùng nổ của năng lực thôi diễn và tính toán vô song, vô tận thời không đã thâm nhập và mở ra trước đó, phảng phất như một bức tranh 3D toàn cảnh không góc chết xuất hiện trên bầu trời.‘Oong ~~ oong ~~ oong ~~’ Cùng lúc đó.Trong tầm nhìn, hầu như toàn bộ chúng sinh Tam Giới đều nhìn thấy một bức tranh khiến người ta kinh ngạc.

Chỉ thấy trong vô hạn thời không, một luồng sức mạnh Ma Đạo ngút trời đang bao phủ một luồng khí tức chiến ý ngút trời.

Hai luồng sức mạnh điên cuồng quấn lấy nhau, nhưng rõ ràng, sức mạnh Ma Đạo mạnh hơn luồng sau, dần dần thôn phệ nó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt Tô Mạch lại lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Bởi vì luồng sức mạnh Ma Đạo kia không hề xa lạ, rõ ràng là sức mạnh của Ma Đạo Hồng Hoang.

Còn về luồng sau, chiến ý ngút trời, nếu đoán không sai, hẳn là bản nguyên của Hỗn Độn Chiến Chi Thần Ma.

"Hóa ra Hỗn Độn Chiến Chi Thần Ma cũng sở hữu một Hồng Hoang, xem ra, hẳn là do bản nguyên Hỗn Thế Tứ Hầu dung hợp sau đó thay đổi quỹ tích Hồng Hoang mà đản sinh." "Nhưng, La Hầu rốt cuộc làm thế nào để tìm thấy?" "Trong vô tận ức vạn thời không, chúng không liên quan gì đến nhau, trừ việc có thể truy tìm khí tức ấn ký, hầu như khó mà tìm thấy, ta từng tìm kiếm cả nghìn năm cũng không tìm ra, cuối cùng suýt nữa đụng độ với Huyền Môn Hồng Hoang của Hồng Quân Đại Thành." "La Hầu lại làm thế nào để tìm thấy?" Trong khoảnh khắc, Tô Mạch rơi vào trầm tư.

Hắn ẩn ẩn cảm giác, phía sau La Hầu chắc chắn có cường giả tồn tại, người này thậm chí giống hắn, chấp chưởng một loại sức mạnh thời không nào đó.

Không, nghĩ đến đây, trong lòng Tô Mạch đột nhiên chấn động.

"Đúng rồi, ta đã bỏ qua ai?" "Cây linh căn Tiên Thiên hóa hình đầu tiên trên thế gian, cây liễu xanh [Không Tâm Dương Liễu] -- Dương Mi." "Trong thần thoại, thậm chí hóa hình sớm hơn cả Hồng Quân, sau đó hai bên đại chiến một trận, Hồng Quân thảm bại, bị lấy đi tất cả bảo vật." "Nếu thần thoại là thật, vậy thì Dương Mi chắc chắn đã phá vỡ đại thế Hồng Hoang, khống chế một thế giới Hồng Hoang." Chỉ trong chốc lát, Tô Mạch cử nhất phản tam (từ một suy ra ba) đã nhìn ra điểm mấu chốt.

Dương Mi, tiền thân là Hỗn Độn Không Gian Thần Ma, sau khi trọng tu trở lại đỉnh phong, bản nguyên Đại Đạo Không Gian kia tự nhiên viên mãn.

Thêm vào chí bảo bản mệnh, với sức mạnh như vậy hoàn toàn có thể dễ dàng du tẩu trong vô hạn ức vạn thời không.

Trong vô tận tuế nguyệt tìm kiếm một số Hồng Hoang cuối cùng cũng không phải là không thể.Lúc này, nghĩ đến đây, mọi thứ đều sáng tỏ.

Ban đầu khi truy tìm Ma Đạo Hồng Hoang của La Hầu không thành, suýt chút nữa bị Dương Mi đẩy đến chỗ Hồng Quân Đại Thành.

Đã cách lần đó hơn hai vạn năm tuế nguyệt.

Theo suy đoán của Tô Mạch, Hồng Quân Đại Thành lúc đó gần như viên mãn, hiện tại hơn hai vạn năm trôi qua, chắc chắn đã tiến thêm một bước.

Vì vậy, hắn tuyệt đối sẽ là người đầu tiên tìm kiếm La Hầu, dù sao, đạo ma đối lập, nếu thôn phệ Ma Đạo Hồng Hoang.

Hồng Quân có thể nói là chân chính đại viên mãn.

Hiện tại, La Hầu đang vội vàng thôn phệ một Hồng Hoang khác, Hồng Quân lại không xuất hiện.

Chín phần mười là Dương Mi đang tranh thủ thời gian cho La Hầu.

Không, nghĩ đến đây, Tô Mạch hiện lên một nụ cười lạnh.

"Dương Mi, lần trước ngươi gài ta một vố, lần này, đến lượt ta." Tô Mạch khẽ lẩm bẩm, sau đó thân ảnh khẽ lóe, lập tức quay về Hỏa Vân Động.Có Thiên Đạo và Trí Não, không cần vận dụng sức mạnh của hắn cũng có thể thâm nhập vào vô tận ức vạn thời không.

Trí Não là kết tinh khoa kỹ, chưa từng xuất hiện trong thần thoại.

Khí tức sức mạnh của nó kỳ lạ, nếu dùng nó để dẫn động Hồng

Quân phá vỡ màn sương mù, Hồng Quân và Dương Mi trong thời gian ngắn chắc chắn khó mà nhận ra.

Như vậy.Sau khi quay về Hỏa Vân Động, Tô Mạch thôi động ý chí Thiên Đạo và Trí Não, dựa theo khí tức ấn ký của Hồng Quân, nhanh chóng tìm thấy vị trí của Huyền Môn Hồng Hoang của Hồng Quân.Lúc này.

Bên ngoài Huyền Môn Hồng Hoang.

Chương 311

Một luồng sức mạnh không gian bao trùm, phảng phất như che giấu mọi thứ.

Tô Mạch rõ ràng nhìn thấy một đạo ánh sáng xanh du tẩu trong sức mạnh không gian, như bị che mắt, tạm thời không thể thoát ly.

"Xem ra đúng như ta phỏng đoán, Dương Mi đã vận dụng Hỗn Độn Chí Bảo và bản nguyên không gian, tạm thời mê hoặc Hồng Quân." "Nhưng, với sức mạnh của Hồng Quân, trong vòng nghìn năm chắc chắn sẽ phá vỡ, nhưng lúc đó La Hầu hẳn đã thành công rồi." Tô Mạch phân tích một hồi, sau đó sức mạnh dũng động, bản nguyên Ngũ Hành và sức mạnh Thời Gian La Bàn tuôn ra, lập tức xé rách một vết nứt trong sức mạnh không gian bị phong tỏa kia.

Hắn làm một cách bí ẩn, sức mạnh vừa lóe lên, trong chớp mắt liền bị sức mạnh khoa kỹ của Trí Não che giấu.Đồng thời.

Một đạo ánh sáng xanh ngút trời, ý chí khủng bố quét qua ức vạn thời không, tuy tạm dừng một lát trên sức mạnh khoa kỹ của Trí Não, sau đó, lại hướng về một phương hướng lao đi.

"La Hầu... ngươi tưởng chỉ mượn chút sức mạnh không gian là có thể giữ chân ta sao?

Đơn giản là tìm chết." "Hôm nay, ta sẽ hoàn toàn thôn phệ ngươi, trở thành tồn tại viên mãn duy nhất." Dưới tiếng hét lớn của Hồng Quân, luồng sức mạnh ý chí cấp Hồng Mông cũng điên cuồng bùng nổ.

Tiếp đó, gia trì bản nguyên Hồng Hoang, trực tiếp lao về phía vị trí của La Hầu.Đồng thời, ngay khoảnh khắc Hồng Quân phá vỡ tất cả, Dương Mi lập tức cảm ứng được.

“Không tốt, Hồng Quân đã phá vỡ phong tỏa không gian của ta, không nên như vậy chứ.” “Theo thôi diễn, ít nhất phải cần hơn nghìn năm mới có thể hoàn toàn phá vỡ, chẳng lẽ bên trong có biến số khác?” Dương Mi dưới một niệm vạn ngàn, sức mạnh không gian của hắn cũng quét qua sức mạnh khoa kỹ của Trí Não, nhưng nhanh chóng, liền tản ra.

Bởi vì, kết tinh sức mạnh khoa kỹ này, trong mắt hắn căn bản chẳng khác gì không tồn tại.

Ví như, một món đồ trang sức với một con người... hoàn toàn không có bất kỳ sự so sánh nào.

Như vậy, sau khi tìm kiếm không thấy bất kỳ khí tức nào, Dương Mi cuối cùng thở dài một hơi.Ngay sau đó, thân thể hắn khẽ động, trực tiếp bước ra từ hư vô.‘Ầm ~~’ Đồng thời, Hồng Quân mang theo sức mạnh vô thượng lao về phía La Hầu, chỉ trong chốc lát đã nhìn thấy cảnh tượng Ma Đạo thôn phệ Hồng Hoang của hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hồng Quân sao lại không hiểu.

Sau khi trong mắt hắn tỏa ra quang mang hưng phấn, lập tức vận chuyển Tạo Hóa Ngọc Điệp, lao về phía La Hầu.

“La Hầu... hôm nay là ngày chết của ngươi.” Trong nháy mắt, ngay khoảnh khắc giọng nói của Hồng Quân truyền ra, sắc mặt La Hầu đại biến.

“Hồng Quân đạo hữu, vẫn khỏe chứ?” Không, ngay khi ngàn cân treo sợi tóc, một cây liễu xanh khổng lồ chiếm cứ khoảng cách ức vạn dặm giữa không trung hiện ra.

Đồng thời, thân ảnh Dương Mi ẩn hiện, đứng dưới gốc liễu xanh, ánh mắt của hắn chỉ chằm chằm khóa định trên người Hồng Quân.

“Ừm... hóa ra là...

Dương Mi.” “Đến đúng lúc lắm, trận chiến năm xưa giữa ta và ngươi vẫn chưa kết thúc, hôm nay ta sẽ thôn phệ ngươi, sau đó hạ gục La Hầu, một lần đột phá gông cùm Hồng Mông.” Dưới tiếng cười lớn của Hồng Quân, một luồng sức mạnh quét ra, lập tức bao phủ Dương Mi.Đồng thời, ngay khoảnh khắc sức mạnh của hai người va chạm.

Tô Mạch thông qua Trí Não quan sát tất cả lại sáng mắt lên.

Thực ra, việc bố cục dẫn ra La Hầu, mục đích của hắn cũng giống như Hồng Quân, thôn phệ Ma Đạo Hồng Hoang của La Hầu.

Một là, Hồng Quân dù có viên mãn đến mấy, thiếu đi Ma Đạo Hồng Hoang, cũng vĩnh viễn không thể đạo ma hợp nhất.

Đồng thời.

Nay dẫn ra Dương Mi, người này thâm bất khả trắc, càng có thể thông qua hắn để thăm dò nội tình của Hồng Quân.

Bởi vì Tô Mạch có một cảm giác, dường như con đường mà Dương Mi và Hồng Quân, La Hầu đi không giống nhau.

Đây không phải là phỏng đoán bừa bãi.

Mà là suy ra từ mọi thứ mà hắn biết hiện tại.Nếu hắn đi con đường của Ba Ngàn Hồng Hoang, thì Dương Mi căn bản không thể để La Hầu đi thôn phệ Chiến Chi Hồng Hoang.

Đồng thời, với thực lực hiện tại của hắn, thậm chí sau khi nhìn thấy La Hầu, không chừng còn nảy sinh ý nghĩ muốn thôn phệ La Hầu.

Dù sao Ba Ngàn Hồng Hoang chỉ có một cái có thể thật sự viên mãn, đó mới là đạo quả duy nhất của Bàn Cổ.

Chương 312

Vì vậy.

Từ điểm này không khó để phán đoán, cái mà Dương Mi theo đuổi căn bản không phải đạo quả của Bàn Cổ, mà thuộc về con đường của riêng hắn.

Ngược lại có chút tương tự với Tô Mạch.

Còn về Hồng Quân, mục tiêu của kẻ đó ngay từ đầu đã cực kỳ rõ ràng, đoạt lấy đạo quả người khác để đúc thành Đại Đạo Hồng Mông.

Vì vậy sau khi viên mãn, bước đầu tiên chính là đạo ma quy nhất.Lúc này.

Thấy Dương Mi và Hồng Quân tranh phong, lực ý chí của Tô Mạch chuyển động, nhanh chóng giao tiếp với Thiên Đạo Trí Não.

Cảnh giới hiện tại tuy mạnh, nhưng không khó để nhận ra Dương Mi và Hồng Quân hầu như đều ở cùng cấp độ với hắn.

Vì vậy, trong tình huống không vận dụng bản nguyên Hồng Hoang, kết tinh khoa kỹ tối cao của Nhân tộc mới là lá bài tẩy lớn nhất.

Trí Não vận chuyển sức mạnh, thêm vào sức mạnh Thiên Đạo, có thể khiến năng lực thôi diễn đạt đến cực hạn.

Nếu lại vận dụng ý chí cấp Hồng Mông, có thể nói, chỉ riêng Tô Mạch một người, tốc độ nghiên cứu khoa kỹ của hắn khó mà tưởng tượng được.Lúc này.

Sau khi thành công lôi Dương Mi và La Hầu vào chiến trường, tâm tư hắn khẽ động, lập tức có phương pháp.

“Ta lợi dụng Thời Gian La Bàn, mở ra kết giới gia tốc thời gian ức vạn lần.” “Sau đó lợi dụng Trí Não, Thiên Đạo và sức mạnh ý chí của bản thân để thôi diễn, có lẽ có thể trước khi La Hầu thôn phệ Chiến Chi Hồng Hoang mà nghiên cứu ra cái gọi là ‘vi mô thế giới’ trong thế giới hiện thực.” “Nếu thật sự làm được như vậy, có lẽ, ta có thể kết hợp sức mạnh thời không chiều không gian và sức mạnh vi mô thế giới, thần không biết quỷ không hay hạ gục La Hầu.” Lúc này, Tô Mạch càng ngày càng hưng phấn.Trước khi xuyên việt, hắn vốn là người của một thế giới hiện thực.

Thế giới đó do thời đại mạt pháp, không có linh khí, nhân loại bất đắc dĩ đã đi trên một con đường khoa kỹ.

Mặc dù trình độ phát triển không bằng Nhân tộc Hồng Hoang hiện tại.

Nhưng... một số lý thuyết khoa kỹ, lại xuất hiện sớm.

Thậm chí, trong các loại phim ảnh hoặc tiểu thuyết huyền huyễn đều xuất hiện.

Mặc dù là khái niệm... nhưng, dường như khoa kỹ đã có thêm một nhánh mới, Nhân tộc Hồng Hoang hai vạn năm tuế nguyệt chưa hề khai mở hướng này.

Phải nói rằng.

Sở dĩ hình thành cục diện như vậy, thực ra rất đơn giản.

Dù sao Hồng Hoang hiện nay bản nguyên hùng hậu, linh khí dồi dào.

Ngay cả khi Nhân tộc phát triển khoa kỹ, nhưng phần lớn đều là thực tiễn, sau đó mở rộng...

Ngoài ra, thời gian của họ hầu như đều dùng vào việc tu luyện.

Có thể nói, Nhân tộc trong Hồng Hoang sống quá sung túc rồi, căn bản không có thời gian nhàn rỗi để làm việc khác.Thế giới hiện thực mà Tô Mạch từng ở lại khác.

Mặc dù là một thế giới hoàn toàn lấy khoa kỹ làm chủ, nhưng đồng thời, ngoài tu luyện ra, lại là một thế giới trăm hoa đua nở.

Các loại hình thái khái niệm một khi đản sinh, hầu như đều được nhân loại chơi ra vô số kiểu.

Ví dụ, có người đề xuất hai chữ "vi mô", chỉ cần công khai.

Không lâu sau các loại phim ảnh, tiểu thuyết huyền huyễn, v.v., về đề tài vi mô đều sẽ xuất hiện.

Vì vậy.

Tô Mạch lại không thiếu khái niệm khoa kỹ.Lúc này.

Dưới một niệm, Tô Mạch lập tức tế ra Hỗn Độn Chí Bảo Thời Gian La Bàn.

Tiếp đó, dùng sức mạnh khống chế, kết giới tăng cường thời gian ức vạn lần lập tức bao phủ hắn.

Chương 313

Thiên Đạo Trí Não, diễn hóa vô hạn.

Dưới sự kết hợp của vài luồng sức mạnh, Tô Mạch bắt đầu nghiên cứu vi mô thế giới.Thời gian, chậm rãi trôi qua.

Một nghìn năm, hai nghìn năm, một vạn năm, mười vạn năm...

Trong kết giới gia tốc thời gian ức vạn lần, cũng không biết đã qua bao lâu.

Có lẽ ức năm, có lẽ mười ức năm, trăm ức năm.Cuối cùng.

Một luồng khí tức khủng bố lại xuyên phá kết giới thời gian ức vạn lần.

Ngay sau đó, một đôi mắt tràn đầy trí tuệ, tang thương đột nhiên tỏa ra tinh mang.

“Một hạt bụi, một thế giới...” “Một thế giới, lại có thể diễn hóa ức vạn thế giới.” “Nếu ức vạn thế giới kia phóng đại vô hạn, lại có thể hình thành thế giới cùng cấp độ với hiện tại.” “Tức là, vi mô và vĩ mô, thực ra là tương đẳng, chỉ là hình thái biểu hiện không giống nhau mà thôi.” “Nếu đã như vậy, vậy, Hồng Mông là gì?

Đơn thuần là một cảnh giới, một đạo quả chăng?” “Hệ Thống, về điểm này, giải thích thế nào?” Tô Mạch tuy đã nhìn thấu một số bí mật của vi mô và thế giới hiện tại, nhưng đồng thời, một nghi vấn hoàn toàn mới lại đản sinh.

“Hồi ký chủ, Hồng Mông, là khởi nguồn của tất cả, có thể là đạo quả, cảnh giới, đồng thời cũng có thể là thế giới.” “Vi mô mà ngài đã nhìn thấu, hoặc thế giới hiện tại, khởi nguồn của chúng cũng đều là Hồng Mông.” “Bởi vì Hồng Mông là khởi nguyên của tất cả.” Phản

hồi của Hệ Thống có chút mơ hồ, Tô Mạch lại không hoàn toàn hiểu thấu.

"Ai, thôi vậy, với cảnh giới hiện tại của ta, trừ phi phá vỡ gông cùm, thăng cấp Hồng Mông, nếu không vĩnh viễn khó mà nhìn trộm bí mật chân chính của Hồng Mông." "Nếu đã như vậy, vậy với sức mạnh hiện tại của ta, trước tiên hạ gục La Hầu rồi tính tiếp." Tô Mạch khẽ lẩm bẩm một câu xong, ngay sau đó, cuối cùng cũng đứng dậy.Với sức mạnh của Thời Gian La Bàn đã nghiên cứu ức vạn tuế nguyệt, thực ra thời gian bên ngoài không trôi qua bao lâu.

Không, dưới sự nhìn thấu của Tô Mạch, La Hầu thôn phệ Chiến Chi Hồng Hoang vẫn đang tiếp tục.

Dương Mi và Hồng Quân, cũng đang trong cuộc giao tranh.Lúc này.

Sau khi Tô Mạch đứng dậy, thân thể hắn lại ầm ầm tan rã.

Ý niệm của hắn ví như một hạt bụi trong vi mô thế giới, vô thanh vô tức xâm nhập vào vô hạn thời không quá khứ, vị lai và hiện tại.Không lâu sau.

Hạt bụi dừng lại ở nơi gần nhất với khí tức của La Hầu.

Ầm ầm...

Ầm ầm...

Ầm ầm...

Trong hư không phía trước.

Hai thân ảnh điên cuồng chém giết.

La Hầu và Hỗn Thế Thần Viên mỗi bên gia trì bản nguyên Hồng Hoang.

Ma Đạo Hồng Hoang và Chiến chi Hồng Hoang va chạm, dung

hợp.

Nhưng hiển nhiên Ma Đạo Hồng Hoang chiếm thượng phong, chỉ thấy sức mạnh mà Hỗn Thế Thần Viên diễn hóa không ngừng bị thôn phệ.

Hầu như mỗi khoảnh khắc, đều co lại một vòng.

"Gầm ~~" Nhưng Thần Viên chấp chưởng bản nguyên chiến tranh dường như không có linh trí, không sợ chết, dù càng lúc càng suy yếu, nhưng vẫn điên cuồng chém giết với La Hầu.

Cứ thế, trong tình cảnh kẻ yếu người mạnh, bản nguyên Ma Đạo Hồng Hoang lại càng thêm hùng hậu.

Tô Mạch hóa thành bụi trần, lặng lẽ đến.

Lược cảm nhận một lúc, liền động tất Thần Viên đã đến lúc dầu cạn đèn tắt.

Không.

Trong nháy mắt, phía trước truyền đến tiếng cười đáng sợ của La Hầu.

"Ha ha ha ha, Chiến chi Thần Ma, Hỗn Thế Thần Viên..." "Có thể bị Ma Đạo Hồng Hoang của ngô thôn phệ, hôm nay cũng coi như một trường tạo hóa, cứ yên tâm mà đi đi, đợi khi ngô đại thành, thôn phệ Hồng Quân, sẽ một cử đạp nhập Hồng Mông Đạo Quả, cũng có một phần sức mạnh." La Hầu cười lớn, lực chiến ngàn năm.

Một ngày cuối cùng như nguyện, triệt để thôn phệ bản nguyên Chiến chi Hồng Hoang.

Chương 314

Chỉ thấy, một cỗ sức mạnh Ma Đạo ngút trời lan tràn, bản nguyên Ma Đạo Hồng Hoang lập tức điên cuồng bạo trướng.

"Ừm, chính là lúc này." "Vì một hạt bụi trần, diễn hóa thế giới, cho ta thôn phệ." Tô Mạch hóa thành bụi trần chợt bùng nổ.

Một hạt bụi trần, liền là một thế giới, một không gian thời gian vô tận, một thế giới không khác gì thế giới hiện tại.

Không.

Vào khoảnh khắc Tô Mạch triệt để dẫn bạo bụi trần, trong tâm La Hầu lập tức dâng lên cảm giác nguy cơ.

Một đôi Ma Đồng đáng sợ động tất vạn vật, muốn nhìn rõ tất cả.

Nhưng... gần như trong nháy mắt, liền bị một cỗ sức mạnh ngút trời bao phủ.

Ngay sau đó, bụi trần thuế biến, dưới sự thúc đẩy của sức mạnh Tô Mạch, lại từ vô cùng lớn diễn hóa thành thế giới vô cùng nhỏ bé.

Toàn bộ quá trình diễn ra trong một hơi.

Hầu như trong tình huống không thể phát giác, La Hầu, cùng với Ma Đạo Hồng Hoang liền triệt để biến mất tại chỗ cũ.

Còn về Tô Mạch.

Lúc này vẫn là hạt bụi trần đó, dưới sức mạnh khoa kỹ của trí não, hầu như không ai có thể phát giác.

"Đã thành công...

Đến lúc về Tam Giới Hồng Hoang." 'Ong ~~' Một cỗ ba động cực kỳ nhỏ bé xẹt qua, sau đó, bụi trần biến mất tại chỗ cũ.

Cùng lúc đó.

Dương Mi và Hồng Quân đang điên cuồng chém giết, đột nhiên trong lòng cảm thấy gì đó, đồng thời nhíu mày.

Sức mạnh ý chí của họ cuồng dũng tuôn ra, tràn về phía khu vực La Hầu từng ở trước đó.

Nhưng điều khiến họ chấn kinh là.

Nơi đó không còn bất kỳ khí tức ma đạo nào.

Thậm chí, ngay cả lạc ấn của La Hầu, cũng triệt để biến mất.

Ma Đạo Hồng Hoang, không thấy tăm hơi.

La Hầu, dường như chưa từng xuất hiện trên đời.

Không chỉ vậy.

Điều càng khiến hai người chấn kinh hơn là.

Hỗn Thế Thần Viên, Chiến chi Hồng Hoang cũng giống như La Hầu, dường như căn bản chưa từng xuất hiện.

"Chuyện gì thế?

La Hầu đâu?

Ma Đạo Hồng Hoang đâu?

Sao ngô không cảm giác được bất kỳ khí tức nào?" Hồng Quân chợt nổi giận, ánh mắt ngưng tụ nhìn Dương Mi, cho rằng Dương Mi đang giở trò.

Rốt cuộc, đạt đến trạng thái đại viên mãn, muốn tiến thêm một bước thì chỉ có thể thôn phệ La Hầu, Đạo Ma quy nhất.

Chỉ có như vậy, mới có tư cách trở thành một trong ba nghìn Hồng Hoang chân chính, xung kích Hồng Mông Đạo Quả.

Vì vậy, vào khoảnh khắc La Hầu, Hỗn Thế Thần Viên triệt để

biến mất, Hồng Quân lập tức nghi ngờ Dương Mi.

Chương 315

Cùng lúc đó, Dương Mi tuy không tức giận như Hồng Quân, nhưng tâm thần cũng chấn động lớn.

Bởi vì, ngài ấy chấp chưởng bản nguyên Đại Đạo Không Gian mà.

Cảnh giới hiện tại, thậm chí không thua trạng thái đỉnh phong của Bàn Cổ năm xưa.

Người có thể thần không biết quỷ không hay mang La Hầu đi dưới mí mắt mình, thực lực của kẻ đó... quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc, thời không, trừ thời gian ra, không gian là thứ có thể dung nạp mọi sức mạnh nhất.

Cũng vậy.

Chỉ cần ở trong thời không vô tận, phàm có một chút ba động sức mạnh xuất hiện, đều dễ dàng bị bắt giữ.

Cho nên, mới chấn kinh đến thế.

Không chỉ vậy.

Dương Mi đi con đường lấy ba nghìn Đại Đạo làm bản nguyên, xung kích Hồng Mông Đạo Quả.

Tuy đã có được quy tắc bản nguyên Ma Đạo của La Hầu.

Nhưng quy tắc bản nguyên Chiến tranh của Hỗn Thế Thần Viên thì chưa có.

Vốn dĩ cho rằng.

Để La Hầu thôn phệ Chiến chi Hồng Hoang, có thể dễ dàng lấy được quy tắc bản nguyên chiến tranh.

Nhưng hiện tại, cả hai người đều lặng lẽ biến mất, việc đó tự nhiên trở thành công cốc.

Đúng lúc này.

Khi Dương Mi còn đang chấn kinh, Hồng Quân lại mang theo sức mạnh cuồng bạo lần nữa lao về phía Dương Mi.

"Dương Mi... ngươi cản trở Đại Đạo của ngô, nếu hôm nay giao La Hầu ra, ngô sẽ không truy cứu, bằng không, hôm nay ngô sẽ không chết không nghỉ với ngươi..." Lực lượng đáng sợ bùng phát.

Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa ra ba nghìn đạo thanh mang, vô tận thời không dường như đều bị trói buộc.

Khoảnh khắc đó, Hồng Quân thật sự nổi giận.

Bởi vì, trong mắt ngài ấy, chỉ có sức mạnh không gian của Dương Mi mới có khả năng thần không biết quỷ không hay mang La Hầu đi.

"Hồng Quân... dừng tay.

Chuyện này không phải ngô làm, có kẻ khác." Dương Mi lập tức mở miệng.

"Hừ, trừ ngươi ra, còn ai nữa?

Chuyện này không phải một lần ngươi giở trò với ngô rồi, lần này, ngô khuyên ngươi tốt nhất nên giao La Hầu ra, nếu không ngọc đá cùng tan, ngô không thể chứng đạo Hồng Mông, cũng không còn hy vọng nào." Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, căn bản không tin Dương Mi.

"Chờ đã, ngô thừa nhận trước kia có giở trò, nhưng, lần này quả thực không phải sức mạnh của ngô.

Nếu không tin, hãy dùng sức mạnh ý chí để tra xét thì biết.

Ở nơi La Hầu từng ở trước đó, có một cỗ khí tức cực kỳ đặc thù

chợt hiện lên, nhưng nhanh chóng biến mất.

Theo ngô suy đoán, đó hẳn là nguyên nhân thực sự khiến La Hầu biến mất.” Là người chấp chưởng quy tắc bản nguyên không gian.

Dù Dương Mi không thể bắt giữ được khí tức đó rốt cuộc bắt nguồn từ đâu.

Chương 316

Nhưng, điều đó không có nghĩa là không thể cảm ứng được sự tồn tại của khí tức đó.

Đúng lúc này.

Sau khi Dương Mi dứt lời, Hồng Quân vận chuyển ý chí, phong tỏa tất cả.

Dùng một lượng nhỏ thời gian, cũng cảm ứng được ba động khí tức vi diệu không thể truy xét đó.

"Ừm?

Ba động sức mạnh thật kỳ lạ, ngô từ khi sinh ra đến nay, chưa từng cảm ứng qua." Cuối cùng, Hồng Quân đã tin lời Dương Mi.

"Không sai, khí tức này, hẳn là chưa từng xuất hiện trong Hỗn Độn quá khứ.

Cái gọi là quá khứ, hiện tại, vị lai, đều có vô tận thời không...

Có lẽ, nguồn gốc của khí tức sức mạnh, ngô có thể từ một đoạn thời không nào đó trong vị lai mà bắt đầu tra tìm." Dương Mi tuy không giỏi sức mạnh thời gian.

Nhưng hai chữ "thời không", giống như Đạo Ma, có một mối liên hệ nhất định với nhau.

Ngài ấy là chuyển thế của Không Gian Thần Ma, chấp chưởng bản nguyên Đại Đạo Không Gian.

Tự nhiên cũng biết một hai.

Không, khi nói ra phương pháp đó, ánh mắt Hồng Quân lại sáng lên.

“Từ một đoạn thời gian nào đó trong quá khứ mà bắt đầu...” “Cũng đúng, chấp chưởng quy tắc bản nguyên không gian, có thể xuyên qua vô tận không gian song song, nếu có thủ đoạn tiến vào vị lai tra tìm một phen, chưa chắc đã không thể tra ra manh mối.” Đạt đến tầng thứ của Hồng Quân, chỉ cần điểm nhẹ một chút, liền có thể suy ra nhiều điều.

Đều từ quá khứ mà đi.

Đã quá khứ và hiện tại chưa từng phát hiện loại sức mạnh này.

Vậy thì, khả năng duy nhất là, sức mạnh đó thuộc về vị lai.

Chỉ cần tìm được nguồn gốc, tự nhiên có thể tra ra rốt cuộc là ai đang giở trò sau lưng.

Đúng lúc này.

Đồng thời với lúc Hồng Quân dứt lời, Dương Mi cũng đã mở miệng.

“Ngô có thể lợi dụng việc xuyên qua vô tận không gian, ức vạn thế giới song song, nhưng, chỉ giới hạn ở các thế giới trong quá khứ và hiện tại.” “Còn về thế giới vị lai, trừ phi có thể khống chế quy tắc bản nguyên thời gian.

Nếu không thì không thể nhìn trộm vị lai.” Dương Mi chợt cất tiếng.

“Ừm, sức mạnh thời gian.” “Khai Thiên Lượng Kiếp, Thời Gian Thần Ma bị chém giết, triệt để vẫn lạc, ngay cả chấp niệm cũng không còn.” “Còn về bản mệnh chí bảo, cũng hóa thành mấy phần rơi vào Hồng Hoang, ngô suy diễn quá khứ và hiện tại theo quỹ tích.” “Hiện giờ bản mệnh chí bảo đó bị người khác ngưng tụ ra, thực lực của người đó hẳn là không dưới ngô, ngô trừ phi có thể đánh hạ hắn, bằng không cách duy nhất là thu thập lạc ấn của Thời Gian Thần Ma

còn sót lại trong quá khứ.” Hồng Quân lập tức nói.

Hỗn Độn Chí Bảo, thậm chí bản nguyên Đại Đạo Hỗn Độn...

đều có thuộc tính duy nhất.

Tuy nhiên, dưới trạng thái phân liệt, ba nghìn Hồng Hoang đều có thể tồn tại, giống như bị sao chép vô hạn.

Nhưng, nếu có người thành công ngưng tụ nó ra, vậy thì, những bản sao phân liệt của ba nghìn Hồng Hoang sẽ triệt để biến mất để thành toàn cho chí bảo duy nhất đó.

Với “ba nghìn Hồng Hoang chỉ tồn một” lại có hiệu quả tương tự nhưng khác đường.

“Ừm, người đó là biến số, hiện giờ đại thế đã thành, ngô nếu đối đầu, đơn độc chém giết, cũng không thể dễ dàng đánh hạ.” “Nếu liều mạng, thậm chí có thể mang theo một trong số ngô, vì vậy, tốt nhất là không nên trêu chọc thì hơn.” Dương Mi trực tiếp đáp lại.

Người mà hai người nhắc đến tự nhiên là Tô Mạch.

Dương Mi từng tiếp xúc với Tô Mạch, đối với người này lại rất hiểu rõ.

Kẻ đó đã thôn phệ thế giới Hung Thú Hồng Hoang, nhưng lại không đi con đường “ba nghìn Hồng Hoang chỉ tồn một”.

Mà, con đường kẻ đó đi, không khác Bàn Cổ năm xưa là bao.

Chương 317

Dùng sức mạnh bản thân phá vỡ tất cả, con đường dĩ lực chứng đạo.

Một tồn tại đáng sợ như vậy, một khi nổi giận, vạn vật đều không thể chống đỡ, hệt như Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp khi khai thiên năm xưa.

Nhẹ thì, vạn vật đều diệt, nặng thì, thậm chí có thể mở lại Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp.

Vì vậy.

Dương Mi tự nhiên không dễ dàng trêu chọc Tô Mạch.

Rốt cuộc, ngài ấy chưa đại thành, chiến lực hiện tại cũng chỉ cao hơn một chút so với trước đây mà thôi.

Còn về Hồng Quân, càng như vậy.

Tuy nhiên, trong trạng thái này chưa thực sự tiếp xúc với Tô Mạch.

Nhưng từ việc suy luận, việc Tô Mạch có thể phá vỡ đại thế Hồng Hoang, thoát ly khỏi sự chấp chưởng Hồng Hoang, tự nhiên chứng minh sự cường đại của hắn.

Lại đi con đường "ba nghìn Hồng Hoang chỉ tồn một Đại Đạo", trước khi chưa triệt để trở thành thứ duy nhất chân chính.

Đối đầu với loại người tàn nhẫn như Tô Mạch, quả thực là tự rước lấy khổ.

Rốt cuộc, nếu đối phương thật sự liều chết nổi giận, dẫn bạo Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, ba nghìn Hồng Hoang có thể đều sẽ

không tồn tại nữa.

Cái gọi là "thịt lăn dao", chính là như vậy.

Đúng lúc này.

Hai người nhìn nhau, cuối cùng đã hủy bỏ ý định lấy Hỗn Độn Chí Bảo - Thời Gian La Bàn từ tay Tô Mạch.

"Đã Tô Mạch tạm thời không thể trêu chọc, vậy chỉ có thể thu thập lạc ấn còn sót lại của Thời Gian Thần Ma mà thôi.

Chỉ cần ngưng tụ được nó, bản nguyên Đại Đạo Thời Gian có thể lấy được." Hồng Quân hít sâu một hơi rồi nói.

"Thiện...

Vậy thì, chúng ta mỗi người tự thu thập đi." Dương Mi nghe lời Hồng Quân nói, trong lòng mừng thầm.

Nhưng, lại không động thanh sắc đáp lại một câu.

Thực ra.

Ngài ấy đi con đường duy nhất của ba nghìn bản nguyên Đại Đạo.

Quy tắc bản nguyên thời gian, ngài ấy cũng cần.

Và đã ức vạn năm nay, ngài ấy cũng vẫn luôn thu thập lạc ấn của Thời Gian Thần Ma.

Hiện giờ đã thành công một phần ba.

Bây giờ lại có Hồng Quân giúp thu thập, sao lại không vui chứ?

Còn về việc đi tìm Tô Mạch gây phiền phức, chỉ có kẻ ngốc mới làm vậy.

Cứ thế.

Sau khi hai người đạt thành hiệp nghị, lần lượt hóa thành độn mang biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong Tam Giới Hồng Hoang.

Tô Mạch tuy đã quay về, nhưng vẫn luôn dùng sức mạnh trí não để nhìn trộm hai người.

Sau khi biết hai người không định gây phiền phức, hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc, đúng như Dương Mi và Hồng Quân đã nói.

Chương 318

Nếu cùng lúc đối mặt, dù liều mạng, cũng không có lựa chọn nào khác.

Lúc đó, dẫn bạo Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, kéo tất cả cùng chết...

Hiện tại, đã không định gây chuyện, vậy thì mọi chuyện đều tốt.

Còn về việc đối phương có thể thuận lợi thu thập lạc ấn của Thời Gian Thần Ma, nhìn trộm vô hạn thời không của vị lai hay không, đó là chuyện của hai người họ.

Cho dù có thật sự để họ phát hiện mình vẫn đang giở trò sau lưng, thì có sao đâu?

Lúc đó, đã không biết bao nhiêu năm trôi qua rồi.

Vừa hay lợi dụng đoạn thời gian này thôn phệ Ma Đạo Hồng Hoang và Chiến chi Hồng Hoang.

Lần nữa làm lớn mạnh bản nguyên Hồng Hoang.

Sau đó lợi dụng sức mạnh Hồng Hoang, thậm chí có thể một cử khiến nhục thân, nguyên thần thuế biến đến tầng thứ Hồng Mông.

Đến lúc đó, dù Hồng Quân, Dương Mi cùng xuất hiện, hắn cũng có thể dễ dàng trấn áp hai người.

Trải qua trận chiến này, mọi quyền chủ động cuối cùng đều rơi vào tay Tô Mạch.

Đúng lúc này, trong Hỏa Vân Động.

Sức mạnh ý chí của Tô Mạch dũng động, xông vào hạt bụi trần kia, ngay sau đó, bắt đầu luyện hóa thôn phệ.

Đầu tiên chính là Chiến chi Hồng Hoang, Hỗn Thế Thần Viên.

Kẻ này bị La Hầu đánh cho nửa sống nửa chết, hiện tại bản nguyên chảy mất nghiêm trọng, hiện tại thôn phệ căn bản sẽ không có bao nhiêu phản kháng.

Thêm vào đó sức mạnh của Tô Mạch vốn đã vô cùng cường đại, cứ thế, chỉ dùng trăm năm thời gian, liền triệt để thôn phệ Chiến chi Hồng Hoang.

Một ngày nọ.

Tam Giới Hồng Hoang bùng phát khí tức bản nguyên đáng sợ.

Mọi thứ, giống như năm xưa thôn phệ Hung Thú Hồng Hoang, bản nguyên bắt đầu tăng trưởng lần nữa.

Thôn phệ xong Chiến chi Hồng Hoang.

Tam Giới Hồng Hoang đã đạt được lực lượng của ba Hồng Hoang.

Bản nguyên tăng trưởng cực kỳ đáng sợ, chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang lần nữa điên cuồng khoách trương, dường như trở thành trung tâm duy nhất của ức vạn thời không.

Chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Tiếp theo tự nhiên là thôn phệ Ma Đạo Hồng Hoang.

Dưới sức mạnh cường đại của Tô Mạch, La Hầu căn bản không có chút sức phản kháng nào, nhanh chóng bị luyện hóa.

Ma Đạo Hồng Hoang do La Hầu chấp chưởng, sau vài trăm năm, cuối cùng cũng dung nhập vào Tam Giới Hồng Hoang.

Khoảnh khắc đó... toàn bộ thế giới Hồng Hoang triệt để bùng phát.

Không chỉ lần nữa điên cuồng khoách trương, ngay cả mức độ

linh khí, cũng đạt đến mức độ khó mà tưởng tượng nổi.

Đặc biệt là một số Động Thiên Phúc Địa trước đây, như Côn Luân Sơn, Vạn Thọ Sơn, Tam Tiên Đảo, Tây Phương Linh Sơn v.v...

Mức độ linh khí nồng đậm dường như đã trở về mức độ nguyên thủy nhất của thời kỳ Hỗn Độn.

Dù chỉ ở trong đó, chỉ cần hô hấp, cũng có thể tăng trưởng vô tận tu vi.

Đúng lúc này.

Chương 319

Đồng thời với sự thay đổi long trời lở đất của Hồng Hoang, dưới sự bao phủ của ý chí Tô Mạch, ẩn ẩn sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ.

Dường như, Hồng Hoang mà hắn chấp chưởng nếu cứ tiếp tục thuế biến nhanh chóng như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày diễn hóa thành Hỗn Độn... hoặc giả là Hồng Mông hư vô phiêu miểu kia.

"Kỳ lạ, Hồng Hoang vốn là do Bàn Cổ khai phá Hỗn Độn mà dựng dục ra, sao mình lại có ý nghĩ nó sẽ thuế biến thành Hỗn Độn nhỉ?" "Chẳng lẽ... cái gọi là bản nguyên cũng có thể sử dụng vào việc thuế biến thế giới Hồng Hoang sao?" Trong lòng thầm thì một trận.

Nhưng nhanh chóng, Tô Mạch liền lắc đầu.

Bởi vì.

Hắn biết rõ bí mật của ba nghìn Hồng Hoang.

Chỉ có một trong số đó mới là thế giới Hồng Hoang chân thực nhất, một khi thế giới đó triệt để viên mãn, thì ba nghìn Hồng Hoang còn lại sẽ thành toàn cho cái duy nhất đó, triệt để biến mất.

Rốt cuộc, trong thế gian, chỉ có một cái mới thực sự tồn tại.

Đương nhiên.

Thông tin do ý chí Bàn Cổ truyền lại mà trước đây hắn gặp được ở Hỏa Vân Động cũng có chút kỳ lạ.

Nếu thật sự tồn tại như vậy, thì Hồng Hoang lại nên giải thích thế nào?

Điểm này mới là điều khiến Tô Mạch khó hiểu nhất.

"Haizz, quên đi, chỉ cần thực lực đạt đến một tầng thứ nào đó,

mọi bí ẩn đều sẽ được giải đáp.” Sau khi thầm thì trong lòng, hắn lập tức gạt bỏ ý niệm đó.

Cùng lúc đó.

Sự thuế biến nhanh chóng của Hồng Hoang vẫn đang tiếp diễn.

Đồng thời với việc bản nguyên ngày càng cường đại, sức mạnh của Thiên Đạo và kết tinh trí tuệ tối cao của Nhân Tộc cũng trở nên viên mãn hơn.

Cứ như vậy.

Là người chấp chưởng Hồng Hoang, Tô Mạch dường như được gia trì vô tận trí tuệ, vốn dĩ một ý niệm có thể suy diễn ức vạn lần, đến hiện tại.

Một ý niệm, thậm chí có thể tiến hành suy diễn mũ số.

Đáng sợ cực hạn.

“Ừm, thực lực của ta hiện tại đã đạt đến bình cảnh, bản nguyên Hồng Hoang tuy đã tăng trưởng gấp mấy lần, nhưng gia trì lên người ta, vẫn không thể khiến nhục thân và nguyên thần của ta thuế biến.” “Trừ phi, ta có thể khai tịch ra công pháp chân chính thuộc về mình.” Đối với việc đột phá tu vi hiện có, Tô Mạch dường như đã mơ hồ nắm bắt được chìa khóa.

Tu vi tuy cường đại, nhưng tất cả các công pháp, đều là đứng trên vai người đi trước mà có được.

Có lẽ là do học hỏi người khác, dù có thể đạt đến đỉnh phong, cũng chỉ nhiều nhất là cùng một tầng thứ với người đi trước (Bàn Cổ) mà thôi.

Cũng là nguyên nhân thực sự vì sao nhục thân và nguyên thần mãi không thể đột phá.

Rốt cuộc, Cửu Chuyển Nguyên Công và Cửu Chuyển Huyền Công mà hắn tu luyện.

Hai môn công pháp chí cường này đạt đến đỉnh phong, cũng chỉ có tầng thứ Đạo Quả Bất Hủ cấp.

Bàn Cổ sở dĩ có thể suy diễn đến tầng thứ Hồng Mông cấp, thực ra cũng là dựa vào thời đại đặc thù lúc đó, dùng sức mạnh của Vô Lượng Lượng Kiếp để thúc đẩy đến đỉnh phong.

Nhưng, dù vậy, dưới Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp, vẫn cứ vẫn lạc.

Vì vậy.

Tô Mạch suy đoán.

Trừ phi ba đại hệ thống tu luyện đều đạt đến tầng thứ Hồng Mông Đạo Quả, và ba hệ quy về một, nếu không muốn siêu thoát chân chính, cơ hội là vô cùng mong manh.

Chương 320

Đại thần Bàn Cổ chính là một ví dụ sống sờ sờ.

Còn về.

Sức mạnh ý chí của hắn không kế thừa ý chí của Bàn Cổ, cũng đã đạt đến tầng thứ Hồng Mông cấp.

Vì vậy, nếu có thể khai sáng ra phương pháp tu luyện thuộc về nhục thân và nguyên thần của mình, chưa chắc đã không thể một hơi đột phá chất cốc.

Với trí tuệ vô tận hiện tại, và Thời Gian La Bàn gia tốc thời gian ức vạn lần, chưa chắc đã không thể thành công.

Không, dưới một ý niệm.

Hắn để lại một đạo pháp chỉ chấp chưởng Hồng Hoang cho Tam Thanh và những người khác.

Triệt để phong ấn Hỏa Vân Động, bắt đầu suy diễn.

Thời Gian La Bàn, gia tốc thời gian ức vạn lần – Kích hoạt.

Trí tuệ vô tận, một niệm ức triệu lần suy diễn – Kích hoạt.

Dưới sự chống đỡ của tất cả nội tình, Tô Mạch bắt đầu lần đầu tiên đế tạo công pháp.

Thời gian như thoi đưa.

Sau gần vạn năm tìm kiếm.

Trong vô tận thời không, Dương Mi và Hồng Quân cuối cùng lại gặp nhau.

“Ngươi đã thu thập được bao nhiêu lạc ấn của Thời Gian Thần

Ma rồi?" Sau khi gặp mặt, Hồng Quân lập tức hỏi.

"Năm phần..." "Hẳn là Hồng Quân đạo hữu cũng đã có được năm phần rồi chứ?" Dương Mi đáp lại rồi hỏi ngược.

"Không sai, ngô khi thu thập năm phần trước đó, mơ hồ cảm ứng được không thể thu thập thêm nữa, vì vậy đã suy diễn một phen, phát hiện trong tay ngô có một nửa lạc ấn tồn tại, nên mới truyền niệm cho ngươi." Hồng Quân lại nói.

"Ừm, đã như vậy, vậy thì... bắt đầu đi." "Ngô chấp chưởng quy tắc bản nguyên không gian, chỉ có dung hợp với quy tắc bản nguyên thời gian, mới có thể tìm kiếm vô tận ức vạn thời không của vị lai.

Vì vậy, xin Hồng Quân đạo hữu thành toàn." Dương Mi không động thanh sắc nói.

"Ha ha ha ha, Dương Mi đạo hữu, lạc ấn của Thời Gian Thần Ma ngô có thể cho ngươi." "Ngô cũng biết, con đường ngươi đi không phải là ba nghìn Hồng Hoang, vì vậy, như một sự trao đổi, ta muốn Không Gian Hồng Hoang của ngươi...

Nếu ngươi đồng ý, lập tức có thể có được quy tắc bản nguyên thời gian hoàn chỉnh." Hồng Quân đâu có ngốc.

Tuy là quan hệ hợp tác, nhưng lạc ấn của Thời Gian Thần Ma tìm kiếm khổ cực, không thể tùy tiện đưa không cho đối phương.

Khoảnh khắc này, sau khi lời nói dứt, Dương Mi khẽ nhíu mày.

Nhưng nhanh chóng lại giãn ra.

"Được, như ngươi muốn..." Dương Mi gật đầu sau đó, trong nháy mắt, ấn ký bản nguyên Không Gian Hồng Hoang liền được tế xuất, sau đó rơi vào tay Hồng Quân.

Giao ra ấn ký, tự nhiên chứng tỏ Dương Mi đã từ bỏ Không Gian

Hồng Hoang.

Hồng Quân có thể truy tìm ấn ký, trực tiếp tìm Hồng Hoang đó, và căn bản không cần luyện hóa là có thể dung nhập nó vào Hồng Hoang của mình.

Cùng lúc đó.

Sau khi Dương Mi giao ra Hồng Hoang, Hồng Quân gật đầu.

Một đạo lạc ấn của Thời Gian Thần Ma lập tức cũng được đưa ra. 'Ong ~~' Lạc ấn của Thời Gian Thần Ma viên mãn.

Chỉ trong nháy mắt, một điều quy tắc bản nguyên thời gian liền xuất hiện trên đỉnh đầu Dương Mi.

Chương 321

Lúc này, trong ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn, sức mạnh ý chí xông ra, trong nháy mắt liền bao phủ nó.

Bản nguyên quy tắc, cần phải luyện hóa.

Tu vi của Dương Mi đã sớm khôi phục trạng thái đỉnh phong của Hỗn Độn Thần Ma năm xưa, vì vậy hoàn toàn luyện hóa bản nguyên cùng tầng thứ hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thêm vào đó, thời không và đạo ma cũng giống nhau, vốn dĩ tương phụ tương thành.

Cứ như vậy, chỉ cần phóng thích khí tức quy tắc bản nguyên không gian, sẽ càng dễ dàng hơn một chút.

Cùng lúc đó.

Hồng Quân thấy Dương Mi bắt đầu luyện hóa bản nguyên, đột nhiên động một cái, lại biến mất tại chỗ.

"Dương Mi... luyện hóa điều quy tắc bản nguyên này hẳn cần ngàn năm thời gian, ngô cũng cần thôn phệ Hồng Hoang của ngươi, chúng ta ngàn năm sau hãy bắt đầu dò xét vô tận thời không của vị lai." Sau khi biến mất, âm thanh của Hồng Quân mới từ từ truyền ra.

.....

Tam Giới Hồng Hoang...

Trong Hỏa Vân Động.

Tô Mạch vận dụng tất cả nội tình, trí tuệ vô tận, gia tốc thời gian ức vạn lần để suy diễn công pháp chân chính thuộc về mình.

Cùng với thời gian trôi qua, dần dần, kết hợp với kết tinh khoa kỹ

mạnh nhất của Nhân Tộc, hắn dường như đã nắm bắt được một số chìa khóa.

"Ừm..." "Một hạt bụi trần nhỏ bé, có thể phóng đại vô hạn, diễn hóa ức vạn thời không." "Ngô từng tu luyện 【Thần Tượng Trấn Ngục Kính】, trong cơ thể có tám trăm bốn mươi triệu vi lạp cấu thành, khai thác lực lượng cự tượng vi lạp của nhân thể." "Và cùng với tu vi sâu thêm, dường như có thể khai thác vô hạn số vi lạp." "Tu luyện đến hậu kỳ, có thể 'Vĩnh trấn địa ngục'." "Có thể ngưng luyện Hỗn Độn Nguyên Thai với số lượng địa ngục hằng hà sa số.

Ký túc trong địa ngục hằng hà sa số.

Sau đó trong vô tận vi lạp của bản thân từng cái khai thác hình tượng địa ngục.

Ký túc Thần Thai.

Và liên hệ các hạng với Thần Thai ký túc trong địa ngục hằng hà sa số.

Hấp thụ bản nguyên địa ngục hằng hà sa số để bồi dưỡng bản thân." "Vận chuyển công pháp.

Có thể từ vô số cự tượng vi lạp trên người mà chiêu dẫn..." "Bên trong, ẩn chứa vô hạn, vô tận, nguyên nguyên bất đoạn." "Nếu ta lấy Thần Tượng Trấn Ngục Kính làm cơ sở, dùng trí tuệ vô tận suy diễn, thì sẽ biến vô tận, vô hạn vi lạp trong cơ thể thành thế giới giống như bụi trần kia." "Phóng đại vô hạn, diễn hóa ức vạn thời không." "Chẳng phải mỗi một vi lạp là một thế giới vô hạn ức vạn thời không sao?" Chợt.

Ngộ ra điều này, Tô Mạch trong lòng không kìm được kích động.

Với Thần Tượng Trấn Ngục Kính đỉnh phong, vô hạn vi lạp diễn hóa thành vô tận, vô hạn thời không bao la vạn tượng.

Nếu thật sự có thể thành công, thì tất cả sức mạnh mà hắn sở hữu quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Đáng sợ không chỉ đơn giản là Hồng Mông cấp nữa.

Mơ hồ.

Tô Mạch cảm thấy nếu thật sự suy diễn ra được môn công pháp này, e rằng chỉ bằng nhục thân, đã có sức mạnh phá vỡ Hồng Mông chất cốc.

"Ừm...

Bất kể thành công hay không, con đường này có thể thử một chút." Tiếp theo, sau khi có phương hướng, Tô Mạch bắt đầu vận dụng trí tuệ vô tận để suy diễn.

Thời gian như thoi đưa.

Chẳng biết từ lúc nào.

Trăm vạn năm trôi qua...

Do công pháp quá nghịch thiên, việc suy diễn lại không có chút tiến triển nào.

Chương 322

Tiếp theo, vạn năm trôi qua.

Ức năm, mười ức năm, trăm ức năm...

Dưới sự gia trì ức vạn lần của Thời Gian La Bàn, đã trọn vẹn trăm ức năm thời gian.

Cuối cùng, vào một ngày, chợt mở hai mắt.

“Ha ha ha ha...

Ức thời không, vô hạn chi đại.” “Cuối cùng cũng suy diễn ra được cảnh giới tầng thứ nhất rồi.” “Tuy nhiên chỉ có thể phóng đại vô hạn thời không hiện tại, nhưng cảnh giới nhục thân của ta hoàn toàn có thể dễ dàng phá vỡ chất cốc.” “Ừm, đã là công pháp chân chính thuộc về ta, vậy thì gọi là... 【Vô Hạn】 đi.” Dưới phúc chí tâm linh, Tô Mạch bắt đầu tu luyện tầng công pháp thứ nhất đã suy diễn ra. ‘Ong ~~ ong ~~ ong ~~’ Chợt, dưới sự vận chuyển sức mạnh.

Bản nguyên Hồng Hoang triệt để sôi trào, cung cấp cho Tô Mạch sức mạnh linh khí khó mà tưởng tượng nổi.

Cứ thế.

Thời gian lần nữa trôi qua.

Trăm vạn năm, vạn năm, ức năm...

Đã mất trọn vẹn mười ức năm thời gian.

Một ngày nọ.

Khí tức của Tô Mạch xông thẳng lên trời, cảnh giới nhục thân vẫn luôn mắc kẹt ở Bất Hủ cấp cuối cùng đã phá vỡ chất cốc hiện tại, tấn cấp tầng thứ Hồng Mông.

“Sảng khoái thật, nhục thân Hồng Mông cấp, ý chí Hồng Mông cấp.” “Đợi khi ta suy diễn ra tầng thứ hai của vô hạn thời không quá khứ, nhục thân Hồng Mông cấp hẳn sẽ lại thuế biến nữa.” Tô Mạch tràn đầy tự tin, vừa mới đột phá, liền chuẩn bị lần nữa suy diễn công pháp 【Vô Hạn】.

Nhưng, vào khoảnh khắc sắp nhập định, đột nhiên trong lòng có cảm giác, liền nhìn về phía Thời Gian La Bàn.

“Ừm?...

Thời Gian La Bàn xuất hiện chấn động, dường như có thứ gì đó đang hấp dẫn nó?” Tô Mạch nhíu mày, nhanh chóng suy diễn.

Trong khoảnh khắc, trước mặt hắn, đột nhiên phù hiện ra một bức họa diện.

Trong một khoảng thời không vô tận, một mảnh đại lục vô cùng to lớn đang phóng thích sức mạnh không gian, chính là đang quấn lấy một đoàn quang đoàn phóng thích quy tắc bản nguyên thời gian đáng sợ trên không trung.

“Dương Mi, quy tắc bản nguyên thời gian?” “Chẳng lẽ, gã đó đã thu thập đủ lạc ấn của Thời Gian Thần Ma sau khi vẫn lạc sao?” “Chẳng trách Thời Gian La Bàn của mình lại có cảm ứng.” Tô Mạch lập tức hiểu ra.

Thời Gian La Bàn là chí bảo bạn sinh của Thời Gian Thần Ma, giữa chúng tự nhiên có mối liên hệ.

Không, Dương Mi luyện hóa quy tắc bản nguyên thời gian đồng thời, Thời Gian La Bàn lập tức bị ảnh hưởng.

Với thực lực của Tô Mạch hiện tại càng không khó để nhìn ra, chỉ cần Dương Mi thành công luyện hóa, thì sức mạnh vận chuyển thời gian của Hỗn Độn Chí Bảo chắc chắn sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

Rốt cuộc, trong Hỗn Độn, thứ chấp chưởng sức mạnh thời gian vẫn luôn là quy tắc bản nguyên thời gian.

Đúng lúc này.

Sau khi nhìn cảnh tượng đó...

Tô Mạch trong lòng lập tức lạnh lùng cười nhạt.

“Hừ...

Ta hiện tại đang suy diễn công pháp, lại không vội vàng thanh toán với gã.” “Hiện tại ta đã khai tịch ra vô hạn thời không hiện tại trong cơ thể vi lạp, vậy thì tiếp theo suy diễn công pháp trong cơ thể là tốt nhất.” Dưới một ý niệm của Tô Mạch, Thời Gian La Bàn và hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Trong một vi lạp nào đó trong cơ thể, thuộc về thời không hiện đại lại vô hạn phóng đại.

Thời Gian La Bàn càng nhanh chóng hiện ra, sức mạnh gia tốc thời gian ức vạn lần lần nữa bùng phát.

Chương 323

Thực tế.

Tô Mạch tạm thời không chuẩn bị thanh toán Dương Mi, kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản.

Dù tìm được đối phương, với sức mạnh hiện tại có thể cưỡng thế trấn áp đối phương.

Nhưng đừng quên phía sau còn có Hồng Quân tồn tại.

Hai người hiển nhiên đã đạt thành nhất trí, đến lúc đó tuyệt đối sẽ liên thủ.

Thay vì tranh phong với họ, chi bằng trước tiên viên mãn công pháp, phá vỡ chất cốc rồi tính.

Thực tế.

Tô Mạch lấy vô tận vi lạp của bản thân diễn hóa ra vô hạn thời không, sau đó trong thời không đó suy diễn công pháp, tương đương với việc nhảy ra khỏi thế giới vốn có.

Trong cõi u minh, lại khế hợp với cách nói 【nhảy ra Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành】.

Đương nhiên, "ngoài Tam Giới, trong Ngũ Hành", lại có thể ví dụ thành Hồng Mông.

Sức mạnh thoát ly khỏi ảnh hưởng của Hồng Mông.

Không.

Do Tô Mạch tạm thời chưa phá vỡ Hồng Mông, chứng đắc Đạo Quả Hồng Mông cấp, nên trong cõi u minh vẫn có sự ràng buộc.

Giống như ẩn như hiện, lạc ấn trong 'Hồng Mông' vẫn luôn tồn

tại.

Do quy tắc định sẵn.

Rốt cuộc Hồng Mông là căn nguyên của vạn vật, là nguồn gốc.

Chỉ cần là sinh linh, trên đến tồn tại cấp Bàn Cổ, dưới đến bụi trần thậm chí tồn tại nhỏ bé hơn, đều có mối liên hệ thiên ti vạn lũ với Hồng Mông.

Vì vậy.

Hành động này của Tô Mạch không đại biểu cho việc "nhảy ra Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành" theo ý nghĩa chân chính.

Không.

Đối với hiện tại thì đã đủ.

Rốt cuộc vi lạp trong cơ thể diễn hóa, lại tiến vào trong đó, người ngoài căn bản không thể phát hiện.

Dù Hồng Quân và Dương Mi có thông qua việc tìm kiếm ức vạn thời không của vị lai mà phát hiện ra bí mật của hắn, cũng không thể tìm thấy.

Bởi vì... trạng thái như vậy của Tô Mạch, trừ cường giả Hồng Mông cấp chân chính có thể tìm thấy ra, người ngoài căn bản không thể truy tìm.

Giống như biến mất khỏi không khí.

Loại trạng thái này, thậm chí còn đáng sợ hơn cả thân tử đạo tiêu, nhân quả đoạn tuyệt.

Lấy một ví dụ.

Hỗn Độn Thần Ma năm xưa bị Bàn Cổ chém giết.

Trở thành chấp niệm, chuyển thế trọng tu.

Thân tử đạo tiêu triệt để, nhưng vẫn luôn để lại lạc ấn tồn tại.

Chính là sức mạnh nhân quả.

Bởi vì, chỉ cần là tồn tại được sinh ra từ Hỗn Độn, ít nhiều đều có mối liên hệ với tầng thứ Hồng Mông đó, nhân quả không ngừng.

Chương 324

Tu vi càng cường đại, càng như vậy.

Chính vì vậy, Dương Mi và Hồng Quân mới có thể dễ dàng tìm thấy lạc ấn của Thời Gian Thần Ma trong ức vạn thời không, để từ đó khống chế quy tắc bản nguyên thời gian.

Tóm lại một câu.

Sinh ra từ Hỗn Độn, nhân quả không ngừng... quy tắc mạnh nhất thế gian.

Trạng thái của Tô Mạch, tuy chưa phá vỡ Hồng Mông chất cốc, nhưng lại bằng một phương thức khác khai tịch ra một thế giới hoàn toàn mới.

Thế giới này nếu phồn diễn đến cực hạn, phá vỡ tất cả, thậm chí có thể thực sự trở thành Hồng Mông cũng không chừng.

Đương nhiên, Tô Mạch đã sớm đạt được một bước.

Đúng lúc này.

Vào khoảnh khắc khí tức của Tô Mạch triệt để biến mất.

Trong cõi u minh lại khiến một tồn tại vĩ ngạn chú ý.

Người này, dường như cũng giống Tô Mạch, nhảy ra Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành.

"Ừm... phá vỡ chất cốc Hồng Mông sao?" "Không đúng, chưa hề.

Hắn ở thế giới Hồng Hoang, nhân quả với Hồng Mông lại chưa hề đứt đoạn, nhưng... sao ngô không cảm ứng được bất cứ điều gì về hắn?

Ngay cả suy diễn cũng không thể?" "Hắn vẫn đang chấp chưởng

thế giới Hồng Hoang đó, kỳ lạ thật.” Tôn tồn tại vô thượng kia vì Tô Mạch biến mất mà thức tỉnh, đang ở trong một thời không không xác định, vận chuyển thần mục, lại nhìn về phía Tam Giới Hồng Hoang.

Nhưng, nhanh chóng, lông mày lại lần nữa nhíu lại.

“Khí tức triệt để biến mất...

Kỳ lạ.” Rất lâu sau, tồn tại vô thượng kia thu hồi ánh mắt, sau đó tiếp tục nhắm mắt, tiến vào trạng thái tịch diệt. .....

Thời gian như thoi đưa.

Trong chớp mắt đã trôi qua ngàn năm.

Trong khoảng thời gian đó, Dương Mi đã thành công mượn quy tắc bản nguyên không gian để luyện hóa bản nguyên thời gian, dung hợp sức mạnh bản nguyên thời không thành một.

Tương tự, Hồng Quân cũng đã thành công luyện hóa Hồng Hoang mà Dương Mi chấp chưởng.

Hai người kết hợp, tương hỗ có lợi, cục diện đôi bên cùng thắng.

Tiếp theo, dưới sức lực tăng trưởng lớn, họ bắt đầu mượn sức mạnh bản nguyên thời không để động tất vị lai.

Chỉ thấy.

Hai người đứng sừng sững trong một khoảng hư vô, Dương Mi tế xuất Không Gian Hỗn Độn Chí Bảo, đồng thời, hai đại bản nguyên kết hợp, dưới sự thúc đẩy.

Không trung khai tịch ra một khe nứt khổng lồ.

“Đi thôi, đó chính là thời không thông tới vô tận vị lai, ngô phân biệt tìm kiếm, hẳn là có thể tìm ra manh mối.” Dương Mi nói xong, liền dẫn đầu bước vào trong. ‘Ong ~~ ong ~~ ong ~~’ Hai người tiến vào, bắt đầu truy tìm.

Thời gian, tiến về phía trước ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm...

Chương 325

Hai đại ý chí Hồng Mông cấp du hành trong thời không vị lai, giống như du khách, không ngừng tìm kiếm.

Dường như thời gian trên người họ hầu như đều ngừng lại.

Cứ thế.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu.

Một thế giới bỗng nhiên tiến vào tầm nhìn của Hồng Quân.

"Ừm?

Hồng Hoang?

Mạt Pháp thời đại sao?" "Không có khí tức tiên linh, lại đi ra một con đường khác, Đạo Khoa Kỹ sao?" "Cảm giác, lại cực kỳ tương tự với loại sức mạnh đó." "Không, có khác biệt, loại sức mạnh đó dường như có thêm một chút lực lượng Thiên Đạo, ừm, có một loại lực lượng đáng sợ gia trì." Hồng Quân vận chuyển sức mạnh ý chí, bắt đầu suy diễn.

Cùng với thời gian trôi qua, mức độ suy diễn sâu thêm.

Dần dần, trong mắt lại lóe lên tinh mang đáng sợ.

"Thế giới này là thế giới được sinh ra sau khi ngô chặt đứt cầu nối thiên địa, Nhân Tộc tự cường không ngừng, đã đi lên con đường này." "Trong suy diễn, nhân quả hiện ra, Tô Mạch đó, dường như có mối liên hệ thiên ti vạn lũ với thế giới này." "Chẳng lẽ... hắn không phải là Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng sinh ra trong Hỗn Độn, mà là từ thời đại Mạt Pháp vị lai trùng hợp xuyên việt về quá khứ sao?" Là một tồn tại vô thượng.

Sau khi Hồng Quân suy diễn, như rút tơ bóc kén mà liên hệ tất cả nhân quả.

Lập tức, trong lòng đưa ra một kết luận táo bạo như vậy.

"Ừm, nếu suy diễn của ngô là thật, vậy thì... nếu mượn sức mạnh thời không cường hành xóa bỏ Tô Mạch ở thời đại này, thì mọi thứ sẽ lần nữa trở về đúng quỹ đạo..." Chợt, trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia sát khí.

Đương nhiên.

Với sức mạnh hiện tại, trong ức vạn thời không của vị lai lại không thể làm được.

Trừ phi, liên thủ với Dương Mi, mượn bản nguyên thời không của đối phương mới được.

Rốt cuộc đã liên quan đến quy tắc tầng sâu nhất, có liên quan đến Hồng Mông, không phải tầng thứ này có thể can thiệp được.

Hồng Mông, là nguồn gốc của vạn vật.

Quá khứ bất biến... vị lai đa biến.

Cũng vậy.

Tô Mạch từ vị lai xuyên việt về quá khứ, trong cõi u minh đã ảnh hưởng đến hai thời đại.

Đồng thời, hắn xưng bá với sức mạnh hiện đại.

Vì vậy.

Dưới ảnh hưởng của ba đại thời đại, kỳ thực đã đại biểu cho Hồng Mông, chỉ thẳng đến nguồn gốc cuối cùng.

Chỉ có mượn quy tắc Hồng Mông, mới có thể thuận lợi xóa bỏ Tô Mạch từ quá khứ.

Đúng lúc này.

Sau khi thông suốt điểm này, Hồng Quân lập tức dùng ý chí Hồng Mông cấp câu thông Dương Mi, nói rõ bí mật mà mình đã suy diễn ra một lượt.

Không...

Hồng Quân lại không biết Tô Mạch đã đạt đến cảnh giới "nhảy ra Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành" huyền ảo đó.

Chương 326

Cảnh giới này tuy tạm thời không thể phá vỡ chất cốc, chặt đứt mối liên hệ nhân quả vi diệu với Hồng Mông.

Nhưng... có thể xóa bỏ tất cả dấu vết ở quá khứ, hiện tại, vị lai.

Cũng vậy.

Trạng thái hiện tại của Tô Mạch, dù Dương Mi và Hồng Quân liên thủ mượn quy tắc Hồng Mông, cũng vẫn không thể tìm thấy sự tồn tại của hắn từ quá khứ.

Bởi vì, hắn căn bản không còn ở quá khứ nữa, ngay cả cái bóng của từng đã tồn tại cũng biến mất.

Trạng thái hiện tại của Tô Mạch, đáng sợ đến cực điểm.

Đúng lúc này.

Dương Mi nhận được ý chí truyền âm của Hồng Quân, nhanh chóng chạy tới.

Ngay sau đó, vận dụng sức mạnh tra xét một phen, quả nhiên phát hiện ra Đạo Khoa Kỹ của thời đại Mạt Pháp vị lai.

"Ừm, đúng là như vậy." "Thế giới khoa kỹ này tràn ngập các loại thần thoại Hồng Hoang, ngay cả Bàn Cổ khai thiên, chém giết ba nghìn Thần Ma khai tịch Hồng Hoang, Hung Thú Lượng Kiếp, Long Hán, Đạo Ma, Vu Yêu Lượng Kiếp v.v...

đều có truyền thuyết." "Ngô vừa rồi tra xét, dường như những truyền thuyết này đều chấm dứt sau Tây Du Lượng Kiếp, hẳn là Hồng Quân đạo hữu đã triệt để xóa bỏ dấu vết tồn tại của Bàn Cổ và chặt đứt tất cả vào lúc đó." Dương Mi nhìn Hồng Quân bên cạnh, âm thanh từ từ truyền ra.

“Ừm, khi đó ngô phát động Tây Du Lượng Kiếp cuối cùng, mọi dấu vết của Bàn Cổ đều bị xóa bỏ...

Vì vậy đã chặt đứt cầu nối thiên địa, khiến thần thoại dần rời xa.” “Không ngờ, những Nhân Tộc còn sót lại đã đi ra con đường khoa kỹ, lại thật không thể tưởng tượng nổi.” “Xem ra, trong Nhân Tộc vẫn tồn tại những bí mật mà ngay cả ngô cũng không thể động tất.” Hồng Quân gật đầu đáp lại, trong mắt lại càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Nhân Tộc đã đi ra con đường khoa kỹ đó.

“Ừm, đã như vậy, vậy thì không thể sai được rồi.” “Trong đó có tất cả thần thoại Hồng Hoang, tương đương với thời gian tuyến của đại thế Hồng Hoang.” “Tô Mạch nếu thật sự là người xuyên việt, quen thuộc quỹ tích thần thoại Hồng Hoang, dễ dàng phá vỡ tất cả.” “Xem ra, hắn hẳn là đã lợi dụng điểm này, từng bước chiếm lấy tiên cơ địch mà trưởng thành đến cảnh giới hiện tại.” “Nếu ngô từ đó xóa bỏ hắn, thì mọi thứ hắn đế tạo sẽ triệt để biến mất, Hồng Hoang vốn đã phân ly ra cũng sẽ lần nữa trở về đúng quỹ đạo.” Dương Mi chợt mở miệng.

“Thiện...

Đã như vậy thì ngô đợi hãy tìm kiếm thôi.” Hồng Quân đáp lại.

Đương nhiên.

Họ không hề động dụng sức mạnh hủy diệt thế giới Nhân Tộc đi trên con đường khoa kỹ đó.

Rốt cuộc, đối với vị lai, thuộc về sức mạnh quá khứ.

Nếu can thiệp quá nhiều, thậm chí không tiếc hủy diệt vị lai, thì dưới quy tắc Hồng Mông, ngay cả họ cũng không chịu nổi.

Hơn nữa, Đạo Khoa Kỹ của nhân loại càng khiến họ sinh ra hứng thú.

Bởi vì sau khi chứng kiến Tô Mạch vận dụng loại sức mạnh đó, họ cảm thấy, nếu có thể khống chế, lợi ích đối với họ chắc chắn khó mà tưởng tượng nổi.

Chưa chắc tu vi không thể tiến thêm một bước.

Đương nhiên.

Có một nguyên nhân nữa là.

Xóa bỏ dấu vết tồn tại của một người, độ khó là nhỏ nhất, nếu hai đại tồn tại vô thượng cấp liên thủ, hầu như có tỷ lệ thành công 100%.

Cứ thế.

Sau khi đạt thành hiệp nghị.

Dương Mi lập tức vận chuyển sức mạnh bản nguyên thời không phong tỏa tất cả.

Đồng thời, Hồng Quân vận chuyển Tạo Hóa.

Bản mệnh chí bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp của ngài ấy chiếu rọi toàn bộ thế giới nhân loại, kết hợp với Dương Mi, lại triệt để tạm thời mượn quy tắc Hồng Mông.

Hoàn thành những điều này.

Chương 327

Hai người nhanh chóng liên kết ý chí thành một khối, bắt đầu tìm kiếm dấu vết của Tô Mạch trong thế giới nhân loại vị lai.

Thời gian... từ từ trôi qua.

Vừa tìm kiếm, liền đã vài ngàn năm.

Khoảnh khắc đó.

Tô Mạch ẩn mình trong vô tận thời không do vi lạp trong cơ thể diễn hóa cũng đang ở thời khắc mấu chốt.

Lợi dụng sự gia tốc ức vạn lần của Hỗn Độn Chí Bảo Thời Gian La Bàn.

Vài ngàn năm ở thế giới bên ngoài, dường như đã trôi qua vô tận tuế nguyệt.

Một ngày nọ.

Tô Mạch chợt mở mắt, từ trạng thái suy diễn mà tỉnh lại.

Ngay sau đó, trên người lại đột nhiên tuôn ra một cỗ khí tức huyền diệu cực hạn.

“Cuối cùng cũng là tầng thứ hai, công pháp 【Vô Hạn】, suy diễn vô tận thời không quá khứ đã hoàn tất.” “Bây giờ là lúc tu luyện rồi.” Thần sắc Tô Mạch vui vẻ.

Tiếp theo, khí tức chấn động, bắt đầu tu luyện.

Thời gian, lần nữa trôi qua.

Ức vạn năm tuế nguyệt trôi qua.

Vào khoảnh khắc Tô Mạch lần nữa mở mắt, cả người lại càng

thêm hư vô phiêu miểu.

Công pháp 【Vô Hạn】 tầng thứ hai, vô tận vi lạp diễn hóa trong cơ thể, lần nữa xuất hiện biến hóa.

Giống như trước đây diễn hóa vô tận thời không hiện tại, lần này lại kéo dài tầng thứ sức mạnh đến quá khứ.

Vì vậy... sau khi tầng thứ hai viên mãn.

Khí tức hư vô phiêu miểu của Tô Mạch dường như đã lạc ấn vào quá khứ, vĩnh viễn bất biến.

Không.

Lược cảm nhận một phen.

Thậm chí có cảm giác đã đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt chân chính.

Dù Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp bùng phát, cũng có thể thông qua lạc ấn vĩnh hằng mà tồn tại.

Loại sức mạnh này, quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Quá khứ bất biến, hiện tại xưng bá, vị lai đa biến.

Hiện giờ.

Tô Mạch triệt để chưởng khống quá khứ bất biến, thực lực lại tiến thêm một bước.

Không chỉ vậy.

Điều khiến hắn bất ngờ nhất là, nguyên thần vì sức mạnh của quá khứ bất biến, từ Bất Hủ cấp một bước nhảy vọt lên Hồng Mông cấp.

“Ha ha ha ha ha...

Nguyên thần Hồng Mông cấp, ta liên nguyên thần cũng đã đạt đến tầng thứ đó.” “Hiện giờ, nhục thân, nguyên thần, ý chí đều đã đạt đến

Hồng Mông cấp, liệu có thể thử phá vỡ chất cốc, xung kích Hồng Mông không?" Đột nhiên, trong lòng Tô Mạch nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Chương 328

Nhưng, nhanh chóng liền bị từ bỏ.

Bởi vì.

Cùng với tu vi càng ngày càng mạnh, Tô Mạch lại càng phát giác được sự đáng sợ của tầng thứ Hồng Mông Đạo Quả.

Dựa trên suy đoán của hắn, ba đại hệ thống đạt Hồng Mông cấp có thể xung kích Hồng Mông chất cốc là không giống nhau.

Dường như, vẫn luôn có một cảm giác, cách Hồng Mông chân chính còn một bước, một khi thử đột phá, chắc chắn sẽ giống như Bàn Cổ, có điều không may mắn không rõ xảy ra trên người.

Dường như, càng đến gần mục tiêu, lại càng phát hiện, mục tiêu vẫn còn một khoảng cách nhất định với hắn.

Hồng Mông, không thể đo lường được...

"Kỳ lạ, sao lại xuất hiện loại cảm giác này?" "Chẳng lẽ, Hỗn Nguyên Vô Lượng Lượng Kiếp có bí mật gì tồn tại?" Trong chốc lát, Tô Mạch chìm vào suy tư ngắn ngủi.

Nhưng nhanh chóng, linh quang chợt lóe, hắn đã hiểu ra một khả năng.

"Chẳng lẽ là vì sức mạnh ý chí của ta không phải do công pháp ta tự khai sáng mà tu luyện ra sao?" Đột nhiên, Tô Mạch dường như đã nắm bắt được chìa khóa.

Nhục thân, nguyên thần đột phá Hồng Mông cấp, là vì đã suy diễn ra công pháp thuộc về mình.

Sức mạnh ý chí, lại là dựa vào ý chí từng được Bàn Cổ lưu lại mà

tấn cấp.

Tuy cũng thuộc tầng thứ Hồng Mông, nhưng vẫn luôn là học hỏi người khác, thiếu đi thứ thuộc về bản thân.

Siêu thoát Hồng Mông, vốn dĩ là dùng sức mạnh bản thân phá vỡ tất cả.

Vì vậy mới dẫn đến việc hắn vẫn chưa hoàn toàn viên mãn.

Trừ phi có thể suy diễn ra vô tận thời không của vị lai.

Nhưng, bước này lại vô cùng gian nan.

Tuy quá khứ, hiện tại, vị lai, đều thuộc cùng một tầng thứ.

Nhưng quá khứ bất biến, vị lai lại tràn đầy vô tận biến số.

Cũng vậy, độ khó của việc suy diễn 【Vô Hạn】 tầng thứ ba lại lớn hơn cả hai tầng trước.

Đúng lúc này, sau một hồi suy tư, vào khoảnh khắc Tô Mạch chuẩn bị lần nữa suy diễn công pháp.

Dưới phúc chí tâm linh, đột nhiên cảm ứng được một tia nhân quả liên quan đến vị lai.

"Ừm?

Kỳ lạ." "Mình đã đạt đến cảnh giới 'nhảy ra Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành' rồi, tuy vẫn còn mối liên hệ nhân quả với Hồng Mông, sao lại sinh ra loại cảm ứng này?" Tô Mạch khẽ lầm bầm một câu.

Nhanh chóng, hắn liền bắt đầu suy diễn nhân quả liên quan đến bản thân.

Lần suy diễn này sức mạnh càng gia trì thêm trí tuệ vô tận.

Có thể nói.

Trong thế gian, không ai có thể so sánh trên con đường này với hắn.

Cứ thế.

Cùng với sức mạnh không ngừng diễn hóa, như rút tơ bóc kén, dần dần, từ quá khứ, hiện tại, cho đến vị lai.

Mắt Tô Mạch chợt sáng lên, lại nhìn thấy một số hình ảnh liên quan đến vị lai.

Chỉ thấy, trước mặt hắn từ từ phù hiện ra thân ảnh của Dương Mi và Hồng Quân.

Một mảnh thời không của vị lai.

Chương 329

Nhưng riêng điểm này không thể khiến Tô Mạch kinh ngạc.

Bởi vì.

Cùng với hình ảnh trước mắt triển khai, lại phát hiện.

Bên ngoài một hành tinh xanh lam, vây quanh rất nhiều vệ tinh.

Đồng thời, sức mạnh ý chí lặng lẽ dũng nhập, càng phát hiện trên hành tinh đó, xe cộ tấp nập, nhà cao tầng khắp nơi.

Không, chỉ trong khoảnh khắc.

Cả người Tô Mạch ngẩn ra, chợt hiểu ra.

"Trái đất Mạt Pháp, thời đại khoa kỹ.

Chẳng phải hai gã đó đã tìm đến đó sao, trước đó mình mới có cảm giác gì đó trong lòng." Hiển nhiên, Tô Mạch đã hiểu rõ nguyên do.

Dương Mi và Hồng Quân rõ ràng muốn xóa bỏ hắn từ vị lai, sau đó khiến Tam Giới Hồng Hoang trở về đúng quỹ đạo.

Lợi ích như vậy đối với hai người quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Tất cả mọi thứ mà hắn sở hữu tự nhiên sẽ rơi vào tay họ.

Dương Mi cần Thời Gian La Bàn, để hai đại quy tắc bản nguyên thời không thực sự viên mãn.

Tam Giới Hồng Hoang còn thôn tính Ma Đạo Hồng Hoang của La Hầu, đã cường đại đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Nếu rơi vào tay Hồng Quân, không chỉ có thể khiến Đạo Ma quy nhất, thậm chí bản nguyên Tam Giới Hồng Hoang còn có thể tiến

thêm một bước viên mãn thế giới do Hồng Quân chấp chưởng.

Quả thực là chuyện một mũi tên trúng hai đích.

Điểm quan trọng nhất chính là.

Cứ thế lặng lẽ không một tiếng động xóa bỏ hắn từ thế giới vị lai, không cần phải cứng đối cứng ở thời đại đỉnh phong của Tam Giới.

Hoàn toàn giải quyết vấn đề từ căn nguyên.

Đúng lúc này.

Sau khi Tô Mạch suy diễn ra dụng tâm hiểm ác của đối phương, lập tức lạnh lùng cười nhạt.

Thực tế.

Tô Mạch cũng không lo lắng.

Bởi vì dù hắn không xuất hiện, Hồng Quân và Dương Mi cũng căn bản không thể tìm thấy.

Rốt cuộc "nhảy ra Tam Giới, không ở trong Ngũ Hành" đâu phải là cảnh giới bình thường.

Trừ tầng thứ Hồng Mông ra, người ngoài căn bản không thể tìm thấy một tia dấu vết nào.

Dù truy tìm nguồn gốc, nhưng sau một hồi tra xét, cũng căn bản không tìm thấy Tô Mạch.

Có thể nói.

Tất cả dấu vết, lạc ấn tồn tại, đều không còn tồn tại trên đời.

Không.

Tuy không lo lắng bị đối phương tìm thấy.

Nhưng đã hai người tìm đến nguồn gốc, vậy thì, hắn cũng phải ra tay rồi.

Rốt cuộc vị lai cũng là một phần của Tô Mạch, hắn không thể tùy tiện nhìn hai người đó tìm kiếm rồi phá hoại lung tung.

Chương 330

Cứ thế.

Sau một hồi suy tư, thân ảnh Tô Mạch chợt lóe, lập tức rời khỏi vô tận thời không do vi lạp hắn đế tạo. 'Ong ~~' Trong chớp mắt, trong Tam Giới.

Khí tức của Tô Mạch bất ngờ xuất hiện.

Ngay sau đó vận chuyển Thời Gian La Bàn, dùng sức mạnh Hồng Mông cấp của ba đại hệ thống cường thế phá vỡ thời không, lao về phía vị lai.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài một hành tinh xanh lam.

Ý chí to lớn của Dương Mi và Hồng Quân không ngừng tìm kiếm thời không thuộc về hành tinh đó.

Nhưng lật tung mọi thứ, lại không tìm thấy một chút dấu vết tồn tại nào của Tô Mạch.

"Ừm, Hồng Quân, vì sao ngô đợi tìm kiếm mấy ngàn năm rồi, đều không tìm thấy dấu vết của Tô Mạch đó?" "Chẳng lẽ phương hướng trước đó của chúng ta đã sai?" Dương Mi chợt mở miệng hỏi.

"Không thể sai được, nhất định là thế giới này, và, hẳn là trong quỹ tích thời gian mà khoa kỹ đang thịnh hành." "Chờ đã, bên trong nhất định có sức mạnh can thiệp vào việc ngô đợi nhìn trộm, chúng ta hãy tìm kỹ lại một lần nữa." Hồng Quân trực tiếp đáp lại.

Tiếp theo, hai người tiếp tục tìm kiếm.

Đồng thời khi lần nữa lật duyệt quỹ tích thời gian của Trái Đất,

một thân ảnh lại đột nhiên hiện ra.

Trái Đất... năm 2020... tại một căn phòng cho thuê ở LH, Cửu Châu Quốc.

Tô Mạch chợt tỉnh dậy từ trên giường, ngay sau đó, vô số thông tin đột nhiên dâng lên trong đầu, dần dần, khí tức của hắn và một số mảnh ký ức triệt để dung hợp.

Không, chỉ trong vài giây, trên khóe miệng lại lộ ra một nụ cười.

"Không ngờ mình cũng có ngày trở về, đúng là một giấc mộng hoàng lương mà..." Hắn lẩm bẩm, sau đó xuống giường đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Hoàn cảnh quen thuộc, phố cảnh quen thuộc, xe cộ tấp nập quen thuộc.

Vào khoảnh khắc đó đập vào mắt hắn.

Khoảnh khắc đó.

Trong lòng Tô Mạch chợt dâng lên một cảm giác kỳ diệu.

Dường như, chưa từng rời đi.

Nhưng... loại cảm giác đó nhanh chóng chợt lóe lên vì hai cỗ khí tức lan tỏa.

Đồng thời, ý chí vô địch dường như triệt để thức tỉnh, Tô Mạch khẽ ngẩng đầu, lại động xuyên tất cả, nhìn về phía không gian bên ngoài.

Chỉ thấy hai đoàn quang mang bất ngờ hiện ra bên ngoài tầng khí quyển của hành tinh, sau đó, đứng sừng sững trong hư không.

"Hồng Quân, ta cảm giác được Tô Mạch ở thời đại này..." Dương Mi trong mắt lóe tinh mang đồng thời nhìn về phía Hồng Quân.

“Ừm, ta cũng cảm giác được rồi, quả nhiên không sai với suy đoán của ta, gã này từ vị lai mà đến, quen thuộc mọi quỹ tích của Hồng Hoang, chẳng trách có thể quật khởi nhanh chóng.” Hồng Quân gật đầu, trong mắt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Theo những gì hai người đã mưu tính trước đó.

Chỉ cần xóa bỏ dấu vết của Tô Mạch ở vị lai, thì sẽ có được tất cả.

Hỗn Độn Chí Bảo Thời Gian La Bàn, Tam Giới Hồng Hoang, thậm chí tất cả sức mạnh mà Tô Mạch đã tạo ra.

Chương 331

"Ha ha ha ha, không ngờ ngô đợi cũng có cơ duyên như vậy, may mà phát hiện sớm, nếu chậm một bước để cái biến số đó phá vỡ Hồng Mông, thì ngô thật sự không còn cách nào nữa." Dương Mi cũng hưng phấn, trực tiếp đáp lại một câu.

Cùng lúc đó.

Đồng thời khi hai tôn tồn tại vô thượng hiện ra bên ngoài tầng khí quyển, hình ảnh họ đứng trong hư không lại bị vệ tinh của 【Liên Minh】 phát hiện. (Chú: không cho viết quốc gia, vậy thì viết một Trái Đất thống nhất là được.) Không.

Chỉ trong khoảnh khắc, các nhân viên làm việc tại Trạm Không Gian Liên Minh và Trạm Giám Sát Vệ Tinh sau khi nhìn thấy, lập tức căng thẳng.

"Nhanh nhìn xem, kia...

Trời ơi, hai người, hai người không cần bất kỳ bộ đồ không gian nào mà có thể tồn tại trong vũ trụ sao?

Quá kỳ dị rồi." "Không thể nào, hành tinh của chúng ta sao có thể xuất hiện những thứ này, chẳng lẽ là người ngoài hành tinh?" "Không đúng, nhìn trang phục của họ, không phải hơi giống cổ đại Viêm Quốc sao?" "Không thể tin nổi, Viêm Quốc có truyền thuyết thần thoại, lẽ nào những thần thoại đó?

Thần thoại từng lưu truyền từ cổ đại tái hiện rồi sao?" "Nhất định là loại cảnh tượng giống như ảo ảnh, tôi đoán, hẳn là phản chiếu cảnh nguyên bản của một thời không nào đó." Trong chốc lát, các nhân viên làm việc tại Trạm Không Gian Liên Minh và Trạm Giám Sát Vệ Tinh đều chấn kinh, bàn tán xôn xao.

Ở thời đại này, khoa kỹ tiến bộ thần tốc, một số lý thuyết về không gian đã đi xa.

Tuy nhiên bị Dương Mi, Hồng Quân hai người trấn trụ.

Nhưng nhanh chóng những nhân viên đó đều trực giác cho rằng, đó là phản chiếu của một cảnh tượng nào đó, thuộc về ảo ảnh.

Không...

Trong khi họ cho là như vậy.

Dương Mi và Hồng Quân đang đứng trong không gian dường như cảm ứng được điều gì đó.

Ánh mắt họ đồng loạt nhìn về phía một vệ tinh nào đó.

"Ừm, có kẻ đang nhìn trộm chúng ta, muốn chết sao." Một đạo quang mang lóe lên. 'Oanh ~~' Chợt, vệ tinh đang giám sát hai người đó trong nháy mắt nổ tung.

Cùng lúc đó.

Hình ảnh trên hai đại trạm giám sát lập tức tắt ngúm.

"Ôi trời ơi?

Có chuyện gì vậy?

Vừa nãy tôi thấy một đạo quang mang tấn công, sau đó màn hình đen xì?" "Trời đất ơi, chẳng lẽ không phải ảo ảnh, không phải dị độ không gian, mà là tồn tại trong thế giới của chúng ta sao?" "Nhanh, thông tin khẩn cấp, thông tin khẩn cấp, mau chóng thông báo cấp cao, hai sinh vật ngoài hành tinh đã đến thăm hành tinh của chúng ta rồi." "Có, điều động tất cả vệ tinh dự phòng, tôi muốn giám sát hai sinh vật ngoài hành tinh đó 365 độ không góc chết." Một đội trưởng nghiên cứu đột nhiên mở miệng, và cảm xúc vô cùng kích động.

Phải biết rằng, đây có thể là phát hiện vĩ đại nhất từ trước đến

nay.

Nhục thân bay ngang vũ trụ, không mang theo bất kỳ thiết bị bảo hộ nào.

Và một ánh mắt có thể hủy diệt vệ tinh, nếu có thể bắt giữ để nghiên cứu, thì quả thực là điều khó mà tưởng tượng nổi.

Không, chỉ trong khoảnh khắc.

Tất cả nhân viên của hai đại trạm giám sát đều phản ứng nghiêm chỉnh được huấn luyện.

Thông báo cấp cao, giám sát Dương Mi, Hồng Quân hai người.

Cùng lúc đó.

Sau khi Hồng Quân oanh nát một vệ tinh.

Hai người lập tức cảm giác được vài trăm, thậm chí vài ngàn vệ tinh đang hướng ống kính về phía họ.

“Bọn kiến hôi này...

Chương 332

muốn chết sao.” Trong khoảnh khắc, Hồng Quân nổi giận, chuẩn bị ra tay.

“Chờ đã...

Thời không vị lai này, nếu ngô gây động tĩnh quá lớn chắc chắn sẽ dẫn đến sự phản phệ của quy tắc Hồng Mông.” “Cứ để bọn chúng xem cho kỹ, không cần xung đột với chúng, ngô chỉ cần thuận lợi tìm thấy Tô Mạch, và xóa bỏ hắn là được.” “Đến lúc đó cùng lắm là xóa bỏ toàn bộ ký ức của tất cả mọi người.” Dương Mi lập tức mở miệng, kịp thời ngăn cản Hồng Quân.

“Hừ...” Hồng Quân đáp lại, sau đó sức mạnh ý chí xông vào hành tinh, bắt đầu tìm kiếm.

Cùng lúc đó.

Cấp cao Liên Minh cũng nhận được tin tức từ hai đại trạm giám sát.

Và, hình ảnh Dương Mi, Hồng Quân hành tẩu trong không gian cũng được truyền đi.

Ngay lập tức chấn động tất cả cấp cao.

Trong đêm, toàn bộ Liên Minh sau khi triển khai một cuộc họp đặc biệt.

Nhanh chóng thành lập Tổ Công Tác Đặc Biệt Liên Minh.

Từng chiếc phi cơ hàng không bay thẳng lên trời, trực tiếp bay về phía khu vực Dương Mi và Hồng Quân đang ở.

Cùng lúc đó.

Tô Mạch sau khi xem xong hình ảnh đó, cũng thu hồi ánh mắt.

"Hai gã đó xem ra hình như có điều kiêng kị." "Chẳng lẽ, là vì quy tắc Hồng Mông sao?" Tô Mạch trong lòng suy tư một trận, nhanh chóng nắm bắt được chìa khóa.

"Đúng, chắc chắn là như vậy." "Vị lai đa biến, mối liên hệ với quy tắc Hồng Mông rất sâu." "Nếu đại tứ thay đổi quỹ tích của thời đại này, chắc chắn sẽ dẫn động quy tắc Hồng Mông, đến lúc đó dù hai người họ cũng không chịu nổi." "Không, nếu mình lợi dụng tốt hai người họ, chưa chắc đã không thể sớm nhìn trộm quy tắc Hồng Mông rốt cuộc là gì." "Lúc đó suy diễn tầng thứ ba của thần công 【Vô Hạn】 hẳn sẽ có nắm chắc hơn một chút." Đột nhiên, trong lòng Tô Mạch lập tức có kế hoạch.

Ý niệm vừa động, thân ảnh Tô Mạch tức thì biến mất tại chỗ.

Không lâu sau, một cỗ dao động lực lượng khủng khiếp từ bên trong tinh cầu lan ra.

Tô Mạch dùng sức mạnh câu thông Hồng Hoang, bản thân tựa như hóa thành một cây cầu, dẫn vô tận linh khí Tam Giới Hồng Hoang vào sâu trong lõi tinh cầu.

Không thể không nói, hóa thân thành cầu nối liên thông Tam Giới Hồng Hoang với thế giới tương lai, bản thân đã vi phạm quy tắc Hồng Mông.

Nếu không phải thực lực Tô Mạch giờ đã đạt đến tầng thứ Hồng Mông của ba đại hệ thống, thật sự không thể dẫn linh khí Tam Giới Hồng Hoang vào một thời không nào đó trong tương lai.

Dù sao, tương lai biến hóa khó lường, quỹ đạo thời gian cần phải phù hợp với thời đại hiện tại, đây mới là điểm khó nhất.

Vì vậy… dù là vậy.

Tô Mạch cũng chỉ có thể dẫn dắt ra một phần ba linh khí Hồng Hoang.

Cấp độ này tương đương với mức độ linh khí Hồng Hoang thời Vu Yêu lượng kiếp của Tam Giới.

Trong chớp mắt.

Ngay khi Tô Mạch dẫn nhập linh khí Hồng Hoang, khiến tinh cầu biến hóa.

Trong cõi u minh lại cảm ứng được một tia ý chí cổ quái.

Dường như, giống hệt hạt giống thiên ý từng đạt được khi tạo ra luân hồi năm xưa.

"Ừm?

Kỳ lạ, tinh cầu đột nhiên có linh khí, lại có thiên ý phục hồi?

Chẳng lẽ là vì Hồng Quân đã cắt đứt cầu nối trời đất, Thiên Đạo rời đi sau đó lại ngưng tụ ra?" Trong lòng Tô Mạch chấn động, đồng thời vận chuyển sức mạnh ý chí bắt đầu câu thông với hạt giống thiên ý mới sinh đó.

Hai cỗ sức mạnh bắt đầu giao dung, dần dần, trong đầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều tin tức.

Sau thời Tây Du… Viên Thiên Cương một kiếm cắt đứt cầu nối trời đất.

Chương 333

Từ đó thần thoại rời xa, thế giới thần thoại rộng lớn vô biên biến mất.

Nơi nhân tộc sinh sống hoàn toàn trở thành Mạt Pháp chi địa, linh khí không còn tồn tại.

Nếu không phải vẫn còn nhân tộc, còn vô số sinh linh tồn tại, Mạt Pháp chi địa sẽ hoàn toàn khô cạn, trở thành một vùng đất chết chóc.

Chính vì có sinh linh tồn tại, sinh cơ cuối cùng lại bảo vệ được tinh cầu.

Vì vậy, trải qua vô số năm tháng thai nghén, dần dần, một ý chí hoàn toàn mới nảy mầm.

Nhưng, do thiếu linh khí, hạt giống thiên ý lại từ đầu đến cuối không thể thật sự thai nghén.

Nay nhờ vô tận linh khí Hồng Hoang do Tô Mạch dẫn dắt vào, dưới sự tẩm bổ, hạt giống thiên ý lại tức thì nảy mầm.

Một cỗ sức mạnh vĩ đại dũng hiện.

Một ngày, các danh sơn đại xuyên từng được truyền tụng trên tinh cầu, dưới sự gia trì của thiên ý và linh khí, diễn hóa ra dị tượng khủng bố.

Phương Đông… trên bầu trời có hư ảnh Thiên Đình sống động như thật.

Trong các đại danh sơn, tiên khí ngút trời, khí tức nồng đậm, tường thụy tràn ngập.

Ở phương Tây.

Lại có những dãy Olympus liên miên bất tận vang dội sấm sét.

Trên đỉnh núi, một cây cổ thụ sấm sét đã khô cạn không biết bao nhiêu năm tháng lại hồi sinh, diễn hóa ra dị tượng sấm sét khắp trời, giống hệt thần linh trong truyền thuyết.

Tóm lại một câu.

Toàn bộ tinh cầu cùng với thiên ý thức tỉnh, linh khí khôi phục, hiện ra dị tượng khủng bố.

Cùng lúc tinh cầu bắt đầu lột xác.

Toàn bộ thế giới cũng bắt đầu theo đó mà mở rộng.

Giống như một cuộn giấy, từ từ triển khai, diện tích địa vực nhanh chóng lan rộng một cách cực kỳ khủng khiếp.

"Hồng Hoang… tương lai Hồng Hoang?" "Có thú vị, nếu cứ tiếp tục thế này, thế giới tương lai có biến thành một Hồng Hoang hoàn toàn mới không?" Trong lòng Tô Mạch có chút kinh ngạc.

Cùng lúc đó.

Ngay khi tinh cầu đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Ở ngoài không gian, Dương Mi và Hồng Quân hai người đột nhiên giật mình.

"Chuyện gì vậy?

Nơi tịch diệt vì sao lại xuất hiện linh khí khủng bố?

Ngô cảm giác khí tức Thiên Đạo đang chậm rãi phục hồi." Dương Mi lần đầu tiên nhìn về phía Hồng Quân.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Lúc này, dù sao đây là nơi Hồng Quân đã cắt đứt cầu nối trời đất, bóc tách thần thoại để lại.

Theo lý mà nói.

Đừng nói thiên ý phục hồi, đến linh khí cũng căn bản không thể tồn tại.

Hơn nữa.

Thiên Đạo đã bị luyện hóa hoàn toàn, nơi này lại xuất hiện sơ hình Thiên Đạo, hạt giống thiên ý?

Nhìn thôi đã thấy quỷ dị.

Chương 334

Nhưng, sau khi nghe lời Dương Mi, Hồng Quân nhíu mày sâu sắc, lại bắt đầu thôi diễn.

Nhưng, sau một thời gian ngắn, thần sắc lại càng thêm ngưng trọng.

"Hạt giống thiên ý ngưng tụ sau khi chúng sinh hội tụ." "Năm xưa ngô luyện hóa Thiên Đạo, sau khi cắt đứt cầu nối trời đất, Thiên Đạo vẫn luôn có dấu ấn lưu lại ở nơi này." "Vì vậy, nơi này nên được coi là một mảnh vỡ Hồng Hoang.

Nhưng giờ linh khí đột nhiên xuất hiện tẩm bổ hạt giống thiên ý, lại có chút kỳ lạ." "Theo ngô thấy, không bằng chúng ta tiến vào trong đó điều tra." Hồng Quân nhanh chóng nhìn ra manh mối, và đề xuất tiến vào tinh cầu điều tra.

"Như vậy, cũng tốt…" Dương Mi gật đầu.

Sau đó, hai người hóa thành độn quang chuẩn bị tiến vào.

Nhưng khi hai người đến gần, lại bị thiên ý mới sinh bản năng ngăn cản.

Mặc dù cấp độ sức mạnh không đủ để cản đối phương, nhưng loại sức mạnh bài xích đó lại khiến hai vị tồn tại vô thượng cực kỳ bất mãn.

"Hừ… Thiên ý nhỏ bé còn chưa đạt đến Thiên Đạo, cũng xứng ngăn cản chúng ta, phá cho ngô!" Hồng Quân vung tay một cái.

Sức mạnh khủng bố tức thì xé rách tầng khí quyển.

Cùng lúc đó.

Dao động sức mạnh xuất hiện trên bầu trời tức thì kinh động Tô Mạch.

Ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt tức thì lạnh đi.

"Muốn tiến vào, nào có dễ dàng như vậy, cút ra cho ta!" Dưới tiếng hừ lạnh, Tô Mạch vận chuyển vô tận trí tuệ cùng ý chí cấp Hồng Mông nhanh chóng gia trì lên thiên ý.

Kết hợp lại, trong chớp mắt đã khiến hạt giống thiên ý mới sinh bùng phát ra sức mạnh của Thiên Đạo, thậm chí còn mạnh hơn Thiên Đạo.

Không thể không nói.

Hành động này của Tô Mạch lại cực kỳ xảo diệu.

Vô tận trí tuệ vốn là do nhân loại Hồng Hoang tạo ra.

Nhân loại trong thế giới tương lai, nếu nói thật, có cùng nguồn gốc với nhân loại Hồng Hoang.

Như vậy, gia trì bằng vô tận trí tuệ, tương đương với việc hội tụ sức mạnh của nhân loại.

Hoàn toàn có thể che giấu khí tức của bản thân.

Vì vậy… ngay cả Hồng Quân và Dương Mi cũng khó cảm ứng được hành động của Tô Mạch.

Mang một cảm giác như bị đánh lừa thị giác.

Còn về việc Tô Mạch vì sao làm vậy, nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì mơ hồ cảm giác được, sự phục hồi của thiên ý tinh cầu dường như không hề đơn giản. (Chương 184) Thiên Đạo, là do Hồng Mông Tử Khí cộng với bản nguyên Hồng Hoang ngưng tụ thành.

Thiên ý, tự nhiên không có Hồng Mông Tử Khí.

Dù là vậy, nhưng sau khi Tô Mạch dẫn dắt vô tận linh khí Hồng Hoang.

Ngưng tụ bằng kết tinh trí tuệ nhân loại, lại ẩn ước mang một loại vận vị Thiên Đạo.

Giống như câu danh ngôn "nhân định thắng thiên" mà nhân loại thời đại này để lại.

Lấy dấu ấn thời đại để thay thế Hồng Mông Tử Khí.

Hơn nữa.

Chỉ trong chớp mắt.

Chương 335

Thiên ý manh nha mới sinh đó bắt đầu lột xác kịch liệt, tấn cấp theo hướng ý chí Thiên Đạo.

Tương tự, vì nguyên nhân của nhân loại, thiên ý của thời đại tương lai trong quá trình lột xác dường như đã bị vô tận trí tuệ nhân loại thay thế.

"Nhân định thắng thiên" trong tình huống này được thể hiện rõ ràng đến mức tận cùng.

Hơn nữa.

Cùng với thiên ý tinh cầu phục hồi, tấn cấp.

Những nhân loại trú ngụ trên tinh cầu đó xuất hiện người giác tỉnh.

Không chỉ vậy.

Cùng với thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi những người giác tỉnh nhân loại xuất hiện.

Một số động vật, thực vật được linh khí khổng lồ tẩm bổ, cũng lần lượt xuất hiện hiện tượng phản tổ, mang theo một loại huyết mạch tái hiện thời đại viễn cổ.

Là người dẫn dắt sự kiện.

Tô Mạch lại ngay lập tức cảm ứng được sự biến hóa của tinh cầu và chúng sinh.

"Ừm, với bản tính của nhân loại tương lai, đột nhiên giác tỉnh sức mạnh, hệ thống xã hội khẳng định sẽ loạn lên." "Xem ra, chỉ có thể dùng sức mạnh thiên ý để áp chế thôi." Dù đã giác tỉnh sức mạnh.

Nhưng nhân loại hiện đại lại không có một tín ngưỡng rõ ràng.

Mặc dù cùng với sự phát triển xã hội, mặt chia rẽ của nhân tính đã bị áp chế.

Nhưng nếu đột nhiên có được sức mạnh cường đại, khẳng định sẽ bành trướng.

Con đường tu luyện, có tu tâm là một.

Như vậy, những nhân loại này không có tâm thái để điều khiển sức mạnh đột nhiên bạo tăng, dễ dàng giải phóng ác ma.

Điều này không phải là điều Tô Mạch muốn.

Sự thật là.

Sự khác biệt thực sự giữa nhân loại hiện đại và nhân tộc viễn cổ.

Thời đại Hồng Hoang, nhân tộc viễn cổ sau Nữ Oa, trải qua nhân tộc đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp, Tam Hoàng Ngũ Đế thậm chí Phong Thần và nhiều thời đại khác.

Toàn bộ tộc quần lại ngưng tụ ra một loại tín ngưỡng tinh thần của riêng mình.

Loại tín ngưỡng này, nếu nói thật, có thể gọi là trí tuệ.

Không phải là sự sùng bái cá nhân.

Ngay cả khi ban đầu Tô Mạch một mình hóa giải nhân tộc đại kiếp, nhưng cuối cùng, nhân loại đều coi hắn là hóa thân của trí tuệ, là trí giả, người dẫn dắt nhân tộc.

Vì vậy, trí tuệ mới là tín ngưỡng của nhân loại.

Nhưng nhân loại hiện nay, từ khi cầu nối trời đất bị cắt đứt, thần thoại rời xa.

Lại dần mất đi sức mạnh dùng trí tuệ để áp chế tâm ma.

Hơn nữa, vì không có linh khí, không thể tu luyện, tuy đã dùng trí tuệ đi trên con đường khoa học kỹ thuật.

Nhưng nếu thật sự đột nhiên giác tỉnh có được sức mạnh, lại khó có thể tự mình khống chế.

Lúc này.

Tô Mạch sau một hồi suy nghĩ, tức thì có cách.

Lấy ý chí vô thượng gia nhập vào thiên ý mới sinh, sau đó, mượn sức mạnh của thiên ý, bắt đầu truyền thừa vô tận trí tuệ của nhân tộc.

Chương 336

Đồng thời.

Các loại hình ảnh chân thực của Hồng Hoang viễn cổ theo sự giác tỉnh của nhân loại, bắt đầu từng cái một được truyền thừa xuống.

Không phải truyền thuyết, mà là truyền thừa chân chính.

Giống như những bộ phim từng xem, nhưng thông qua truyền thừa, lại biết đó là sự tồn tại chân thực.

Cứ thế.

Cùng với thời gian chậm rãi trôi qua.

Những nhân loại trong tinh cầu ban đầu sau khi giác tỉnh có chút không thể áp chế tâm ma, đột nhiên chìm đắm xuống.

Những kinh nghiệm sinh tồn, tranh đấu để cầu sinh, vấn đỉnh đỉnh phong của nhân tộc thời đại viễn cổ từng cái một hiện lên.

Cuối cùng… sức mạnh trí tuệ tựa như bông hoa triệt để nở rộ.

Cùng lúc đó… ngoài không gian.

Dương Mi và Hồng Quân bị sức mạnh thiên ý ngăn cản, tức thì đại nộ.

“Chết tiệt, sao lại như vậy?

Nơi tịch diệt sinh ra thiên ý, ngăn cản chúng ta ở bên ngoài.” “Rốt cuộc ai đang giở trò sau lưng?” Hồng Quân thần mục như cự, hiển nhiên chuyện này không tầm thường.

“Ừm, quả thật như vậy, nơi này từng là vùng đất bị cắt đứt và bỏ hoang, theo lý lẽ căn bản không tồn tại linh khí nào, nhưng vừa xuất hiện lại đột nhiên bùng phát linh khí.” “Nếu ta đoán không sai, người

này nếu không phải Tô Mạch, thì chỉ có một người nữa có thể làm được, nhưng theo ta đoán, với sức mạnh hiện tại của Tô Mạch, chưa chắc đã làm được…" Dương Mi nhíu mày sâu sắc, nhìn về phía Hồng Quân.

"Một người có thể làm được… đạo huynh đang nói ai?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, sau đại kiếp khai thiên, người đó thân tử đạo tiêu, hóa thân Hồng Hoang, không thể nào còn tồn tại trên thế gian." Hồng Quân hoàn toàn không tin.

"Tuy rằng, điều đó được xây dựng trên tình huống thân tử đạo tiêu, nhưng nếu ở một đoạn thời không nào đó, người đó đã thành công thì sao?

Dưới quy tắc Hồng Mông, đều có thể tồn tại Tam Thiên Hồng Hoang, vô số khả năng." "Với thực lực của người đó, cũng chưa hẳn không thể phá vỡ một quy tắc, chẳng lẽ đạo huynh quên trận chiến khai thiên năm xưa sao?

Với sức mạnh một người đã chém giết tất cả thần ma của chúng ta một lượt, và hấp thu tất cả sức mạnh thần ma." Dương Mi lại mở miệng.

Lời vừa dứt, sắc mặt Hồng Quân cuối cùng cũng thay đổi.

"Chẳng lẽ… người đó thật sự đã siêu thoát, những gì để lại không phải hư ảo, đến cả ta cũng…?" Hồng Quân đáp lại.

"Cũng không phải hư ảo, vạn vật đều có một tuyến sinh cơ, Bàn Cổ đã nắm lấy một tia sinh cơ cuối cùng đó để siêu thoát, ta cũng chưa hẳn không thể." "Để lại Tam Thiên Hồng Hoang tự nhiên là bằng chứng tốt nhất." "Cơ hội siêu thoát duy nhất của ta, dựa vào sức mạnh bản thân siêu vượt mọi Hồng Hoang đã tạo ra, chỉ có như vậy, mới có thể phá vỡ bế tắc." Lúc này, Dương Mi cuối cùng cũng nói ra bí mật lớn nhất.

Dù cho đi con đường Tam Thiên Hồng Hoang chỉ tồn tại một trong số đó, hoặc ngưng tụ con đường Tam Thiên bản nguyên quy tắc.

Có Bàn Cổ đã đi trước làm rào cản, trừ khi có thể chém phá mọi thứ đã tạo ra, nếu không muốn phá vỡ bế tắc, xung kích Hồng Mông cơ bản là điều xa vời.

Dù sao… Bàn Cổ trong thời kỳ khai thiên vô lượng lượng kiếp đã chém giết Tam Thiên Thần Ma, tương đương với việc phá vỡ Tam Thiên bản nguyên quy tắc Hỗn Độn.

Một trong số đó.

Tạo ra Hồng Hoang, lại càng dung hợp mọi thứ thành một.

Như vậy, hai con đường đã bị đi qua một lần, người đến sau muốn siêu thoát, chỉ có thể phá vỡ mọi thứ đã tạo ra.

Giống như phá kỷ lục, chỉ có vượt qua người thứ nhất, mới là người thứ nhất.

Còn Tô Mạch thì khác.

Mặc dù trước đây cũng đứng trên hệ thống sức mạnh của Bàn Cổ để trở thành tồn tại vô thượng.

Nhưng… hắn đã khai mở con đường của riêng mình.

Mặc dù người mở đường tiên phong có độ khó lớn hơn một chút.

Nhưng con đường đã hiện ra, chỉ cần thực lực đủ, chưa hẳn không thể chém phá mọi thứ, siêu thoát ra ngoài.

Chương 337

Nếu nói thật, Tô Mạch hiện tại thậm chí còn dễ hơn Dương Mi, Hồng Quân một chút.

Không chỉ vậy.

Dù hai bên đều có thể siêu thoát.

Nhưng cuối cùng Tô Mạch vẫn sẽ mạnh hơn.

Giống như người sáng lập đế vương và người kế thừa đế vương.

Vị trí tương đồng, nhưng tầm cao lại hoàn toàn khác biệt.

Đương nhiên.

Nếu Dương Mi và Hồng Quân có thể đạt đến cực hạn, thậm chí vượt qua cực hạn, thì có thể đặt ngang hàng.

Cực hạn, tự nhiên chỉ Bàn Cổ.

Chỉ khi thật sự siêu việt Bàn Cổ, mới có thể so tài với Tô Mạch.

Lúc này.

Hai người suy tư, lập tức ngộ nhận sự biến hóa của tinh cầu là do Bàn Cổ bố cục.

"Hừ, ngô không cần biết là ai, đã để lại hậu thủ, vậy chứng tỏ Tô Mạch cũng có át chủ bài." "Chết tiệt, đã vẫn lạc không biết bao nhiêu năm tháng rồi, còn có thủ đoạn như vậy, xem ra năm xưa ngô cắt đứt cầu nối trời đất, phân tách thần thoại vẫn chưa đủ triệt để." "Tinh cầu này, hoặc nhân tộc mới là phần mấu chốt nhất." Dưới ánh mắt lấp lánh của Hồng Quân, Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa sáng, quyết định mạo hiểm một lần, xâm nhập vào nội bộ thiên ý tinh cầu.

Là tồn tại từng chấp chưởng Thiên Đạo, Hồng Quân lại vô cùng

hiểu rõ về thiên ý.

Bởi vì, bản thân thiên ý có thể được gọi là tiền thân của Thiên Đạo. 'Ông ~~' Trong chớp mắt, lực lượng tạo hóa dũng nhập, bắt đầu phân giải sức mạnh của thiên ý.

"Ngô cũng giúp!" Sức mạnh thời không trên người Dương Mi bùng phát, dưới sự gia trì, lại khiến Tạo Hóa Ngọc Điệp càng thêm huyền diệu.

Hiển nhiên.

Hai đại cường giả vô thượng đang thăm dò Bàn Cổ.

Nếu phỏng đoán của họ là thật.

Vậy thì, đây cũng là một cơ hội để khám phá bí mật của Bàn Cổ.

Cùng lúc đó.

Ngay khi hai người liên thủ xâm nhập thiên ý tinh cầu.

Tô Mạch cũng lập tức cảm ứng được.

Không chỉ vậy.

Sau một hồi thôi diễn, Tô Mạch càng biết mục đích của hai người.

"Ừm?

Hậu thủ của Bàn Cổ?

Hai lão già này sợ không phải ngốc rồi chứ?" "Lại muốn nhiều đến thế…" Tô Mạch lắc đầu, sức mạnh lại bùng phát.

Lần này, hắn dồn tất cả sức mạnh vào thiên ý. 'Oanh long ~~' Chỉ trong chớp mắt.

Trên bầu trời đã bùng phát dao động lực lượng khủng bố.

Sức mạnh hai bên tranh phong trên không gian, lẽ ra phải hủy diệt tất cả.

Chương 338

Nhưng không biết vì sao.

Lại khéo léo tránh khỏi tinh cầu phía dưới.

Dường như.

Trong cõi u minh có một loại quy tắc đang che chở tinh cầu.

Chỉ trong chớp mắt.

Cả hai bên đều cảm ứng được.

Đặc biệt là Dương Mi và Hồng Quân, khi thấy thiên ý bùng phát ra sức mạnh không kém gì liên thủ của hai người, và cố ý tránh khỏi tinh cầu, lại không hẹn mà cùng nhìn nhau.

Biểu cảm của họ, dường như đã xác nhận phía sau tuyệt đối là thủ bút của Bàn Cổ.

Còn Tô Mạch.

Sắc mặt lúc này lại trở nên cổ quái.

Bởi vì ngay khi hai bên sức mạnh va chạm, do hắn khai mở hệ thống tu luyện hoàn toàn mới, cấp độ sức mạnh cao hơn Dương Mi và Hồng Quân.

Lại dễ dàng nắm bắt được những tin tức liên quan đến Hồng Mông.

Hoặc, những tin tức này có liên quan lớn đến Bàn Cổ.

"Ừm?

Chẳng lẽ nhân loại trên tinh cầu thật sự có liên quan đến Bàn Cổ?" Tô Mạch tâm tư vừa động, truy tìm cảm giác, dùng sức mạnh của bản

thân xé rách mọi thứ, truy về bản nguyên.

Cuối cùng, ngay khi sắp tiếp cận đến tận cùng, hắn thấy một con sông dài khó tả đang vắt ngang trong một hư không vô danh.

Hư không, chưa từng thấy trước đây.

Ngay cả khi đã có sức mạnh của quá khứ, hiện tại, tương lai, nhưng cũng khó tìm ra tung tích.

Con sông dài đó càng thêm huyền diệu.

Bởi vì chỉ nhìn một cái, đã cảm giác được khí cơ bao la vạn tượng bên trong.

Đặc biệt là một đạo khí cơ cực kỳ quen thuộc, khiến tâm thần hắn chấn động.

"Bàn Cổ… đang ở trong con sông dài đó." "Có lẽ." Tô Mạch lần này thật sự chấn kinh, không nhịn được mà thốt ra âm thanh.

Cùng lúc đó.

Ngay khi hé thấy một góc, trong đầu hắn đột nhiên vang lên một âm thanh.

"Hồng Mông là cội nguồn của tất cả, muốn phá khai, cần phải phá vỡ Sông Dài Vận Mệnh." "Những gì ngươi thấy, chính là ta chân thực, đã đạt đến tận cùng vận mệnh, nhưng vẫn còn mắc kẹt trong đó." "Không chỉ ta, tất cả những điểm sáng trong Sông Dài Vận Mệnh, đều có thể đại diện cho một người siêu thoát, ta chỉ là một trong số đó thôi." Âm thanh của Bàn Cổ, ngay khi truyền vào đầu Tô Mạch.

Dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy con Sông Dài Vận Mệnh mà hắn nhìn thấy đột nhiên cuộn sóng dữ dội.

Một tồn tại khủng bố hiện ra, dường như để trừng phạt Bàn Cổ tiết lộ bí mật, hung hăng trấn áp xuống.

Cũng trong khoảnh khắc đó.

Bàn Cổ lại hiện ra thân thể khổng lồ vô cùng, đại hát một tiếng và tư sát với đối phương.

"Ngô lấy lực chứng đạo, nửa bước siêu thoát, một sinh mệnh kỷ nguyên nhỏ bé, sao có thể trấn áp ngô, cút về!" Trong khoảnh khắc, dưới tiếng đại hát của Bàn Cổ, tồn tại khủng bố vừa hiện ra tức thì bị một quyền đánh xuyên, sau đó tiêu tán trong Sông Dài Vận Mệnh.

Tiếp theo, ý niệm lại truyền ra.

"Trong Sông Dài Vận Mệnh còn lưu giữ vô số tồn tại từng cầu mong siêu thoát, nhưng cuối cùng đều thất bại, hóa thành người bảo hộ vận mệnh, ngăn cản tất cả những người siêu thoát." "Thời gian của ta không còn nhiều, nếu không thể chém phá Sông Dài Vận Mệnh nữa, cuối cùng cũng sẽ giống như những người kia, trở thành người bảo hộ vận mệnh, quy tắc vận mệnh…" "Tiểu hữu, tốt nhất nên nhanh chóng phá vỡ tất cả, đạt đến đây, bởi vì, một đợt thanh lý vận mệnh lớn nhất sắp bắt đầu, là cơ hội duy nhất." Cuối cùng, khi âm thanh của Bàn Cổ dứt, con sông dài mà Tô Mạch nhìn thấy đột nhiên tan ra, cuối cùng biến mất không còn dấu vết.

Chương 339

Sau khi nghe âm thanh huyền diệu, Tô Mạch trực tiếp bị truyền tống ra ngoài.

Loại sức mạnh đó đơn giản là không thể chống lại sự kéo đi cưỡng chế!

Ngay cả ý chí và nguyên thần cấp Hồng Mông của Tô Mạch cũng không có cách nào chống cự!

Ngay sau đó, con sông dài huyền diệu lơ lửng trong hư không biến mất, âm thanh vừa rồi cũng như cách biệt thế giới.

Tô Mạch sững người, Bàn Cổ rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì?

"Thanh lý vận mệnh" lớn nhất lại là thứ gì?

Vốn dĩ tôi nghĩ đã có thể chứng đạo pháp, nhưng cố tình vào lúc này lại xuất hiện những thứ này.

Bàn Cổ nói thời gian không còn nhiều, nhưng cái "không còn nhiều" đó rốt cuộc là bao lâu?

Ngay cả khi tôi không dùng la bàn thời gian để thôi diễn, thì việc tùy tiện tu luyện trong thế giới Hồng Hoang cũng mất rất nhiều thời gian rồi.

Tôi không biết Hồng Quân và Dương Mi có phát hiện ra không?

Nhưng cả ba người đều là đại năng đỉnh cấp, theo lý thì không thể nào sai được.

Nhưng nguyên nhân đột phá lại nằm ở đâu?

Đụng một cái là phát động toàn thân.

Hiện tại Tam Thiên Hồng Hoang thế giới đang ở tình thế ngập

ngừng nguy hiểm, dù sao chỉ khi thế giới Hồng Hoang chân chính viên mãn, thì những cái còn lại đều sẽ biến mất.

Nhưng Tô Mạch đã nắm giữ sức mạnh không gian của Thần Ma Thời Không, dù vậy vẫn chưa tìm thấy thế giới Hồng Hoang chân chính ẩn giấu trong sông dài!

Đương nhiên Tô Mạch cũng không cho rằng Tam Thanh Hồng Hoang mà mình đang nắm giữ là thế giới Hồng Hoang chân chính.

Tô Mạch đã tìm hiểu một số thần thoại Hồng Hoang, nhưng quỹ đạo bị viết lại, cũng có thể là do đầu cơ trục lợi hoặc cơ duyên!

Nếu đi theo hướng đó, không thể cho rằng thế giới Hồng Hoang chân chính thực ra không nằm trong Tam Thiên Hồng Hoang.

Khi ý niệm đó nảy sinh, hắn điên cuồng lắc đầu, loại suy nghĩ không thể tin được này tốt nhất không nên có.

Bàn Cổ từng dùng thân chứng đạo, tuy rằng trong vô lượng kiếp cũng đã tiêu tán, nhưng hiện tại ý chí Bàn Cổ lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ không phải là đã thật sự yên diệt sao?

Vậy thành quả chứng đạo của Bàn Cổ mà Hồng Quân đã đoạt được lại là chuyện gì? …Nhưng ngoài dự liệu của Tô Mạch, Hồng Quân và Dương Mi lại không tìm thấy con sông dài cực kỳ huyền diệu đó, hoặc không có cơ duyên đó.

Họ đều chìm đắm trong cái gọi là đạo pháp có thể chứng đạo!

Nhưng Tô Mạch biết đó là một suy nghĩ vô cùng sai lầm, nhất định phải hiểu rõ tình hình hoặc điều gì đã xảy ra.

Ngay khi Tô Mạch bị đẩy ra, Hồng Quân cũng cảm giác được!

Ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt lập tức đại biến, thực lực của Hồng Quân đối phó với Tô Mạch thì cũng không phải chuyện đùa, ba người

có thể sánh ngang nhau.

Nhưng khí tức vừa rồi lại hoàn toàn nằm trên cả ba người, dường như chỉ cần một người cũng có thể dễ dàng bóp nát.

Cảnh giới đó từ trước đến nay chưa từng được cảm nhận, vốn tưởng rằng chỉ còn một bước cuối cùng, nhưng lại không biết một bước đó rốt cuộc lớn đến mức nào.

Tô Mạch sau khi suy nghĩ một số chuyện, trực tiếp quay về Hỏa Vân Động, không còn lưu lại ở không gian khác nữa.

Cảm thấy cần phải tìm kiếm manh mối quan trọng đó ở đâu?

Lời của Bàn Cổ nói sau khi chứng đạo cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc, vậy cái gọi là Thiên Đạo rốt cuộc là thứ gì?

"Thanh tẩy vận mệnh…" (Chương 188) Thanh tẩy vận mệnh.

Tô Mạch lập tức bắt đầu thôi diễn, chỉ là lần này không dùng la bàn thời gian bởi vì như vậy cũng chỉ là một cách thôi diễn, nhưng muốn tìm cụ thể ở đâu, thì nhất định phải dùng thời gian hiện tại mới được.

Chương 340

Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu xoay chuyển la bàn thời gian, lối vào của vô tận thời không Hồng Hoang thế giới đều vô cùng ẩn mật, huống chi là tìm kiếm nơi mà hắn chưa từng phát giác?

Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu tìm kiếm một cách vô định, cần biết thời gian trôi đi rất nhanh, dù sao thế giới Hồng Hoang rộng lớn vô cùng, mặc dù không biết còn lại bao nhiêu thời gian, nhưng Tô Mạch phải tăng tốc rồi.

Cuối cùng Tô Mạch thấy một số luồng sáng, nhưng những luồng sáng này không phải cái hắn muốn tìm, dù sao có một số thế giới Hồng Hoang không có chứng đạo, cũng là một thế giới Hồng Hoang chưa trưởng thành.

Không ai sẽ làm những việc phá hoại công đức như vậy. … "Không biết, không biết Hồng Quân đạo huynh, có cảm nhận được khí tức của Tô Mạch tên đó không?" "Dương Mi đạo huynh, thần thông quảng đại của huynh còn không thể thăm dò được, ta làm sao có thể biết được?

Tên đó có từ bỏ không?

Chắc là không thể." Đương nhiên suy nghĩ của hai người cũng không thể nào sai được, muốn tìm ra Tô Mạch từ hư không, thì không thể không.

Tô Mạch có thể mạnh mẽ vô cùng, trong tình huống hiện tại, cũng không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra.

"Nếu đã như vậy, thì ta có chút không hiểu, khi luồng khí tức kia truyền đến, ta cũng phát giác ra khí tức của Tô Mạch." Dù sao những đại năng này đều một niệm vạn thiên, nên dù Tô Mạch có tiết lộ một

tia khí tức nhỏ cũng sẽ nhanh chóng bị phát hiện, nên việc không thể thoát cũng là bình thường!

"Dường như không phải bị dọa chạy, nhưng lại có mục đích, thứ có thể khiến tên đó có mục đích thì không phải là rất quan trọng sao?" Nghe Dương Mi nói vậy, Hồng Quân sững người, nếu thật sự là như vậy, Tô Mạch muốn đột phá trước một bước, thì lúc đó hai người nhất định sẽ không phải đối thủ nữa.

"Vậy bây giờ nên làm thế nào?" "Ta bây giờ phải hành động riêng, nhất định phải tìm ra tung tích của Tô Mạch, hoặc phải biết hắn hiện tại đang thôi diễn điều gì!" Đương nhiên khi Tô Mạch làm những việc này đã sớm dùng trí não che giấu khí tức của mình, hoặc đang vận hành.

Như vậy, Hồng Quân và Dương Mi không thể dễ dàng phát hiện ra.

Tô Mạch có thể yên tâm tìm kiếm lối vào thế giới Hồng Hoang mà hắn muốn tìm trong vô hạn thời không.

Hồng Quân lúc này chuyển ánh mắt sang Tam Thanh Hồng Hoang mà Tô Mạch từng nắm giữ, nhưng lại không phát giác ra bất kỳ khí tức nào của Tô Mạch.

Cuối cùng Tô Mạch có thu hoạch, tìm thấy một lối vào khác, khí tức của nơi này cũng từ trước đến nay chưa từng được phát giác!

Cái hắn muốn tìm, vậy cũng là một chút phát hiện mới!

Sau khi đi vào, Tô Mạch lại phát hiện.

Thế giới Hồng Hoang này lại đang ở giai đoạn sơ khai nhất, thậm chí ngay cả Hồng Quân lúc đó cũng chưa chứng đạo!

Ngay cả những người cấp độ Đại La Kim Tiên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng vì sao lại là như vậy?

Theo lý, chỉ cần thế giới Hồng Hoang tồn tại, thì truyền thừa khẳng định sẽ tiếp tục vận hành, vậy thì sẽ luôn có người chứng đạo!

Tuyệt đối không nên như vậy… (Chương 189) Thế giới Hồng Hoang thời gian chậm rãi.

Cuối cùng Tô Mạch cũng phát hiện vấn đề nằm ở đâu, khi tiến vào nơi đó, loại khí tức bàng bạc trên người hắn sẽ trực tiếp khiến thế giới Hồng Hoang này thăng hoa!

Nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Dường như mọi thứ đều dừng lại, nhưng Tô Mạch cũng phát hiện ra một điểm, không phải mọi thứ đều dừng lại, mà là tất cả mọi chuyện đều bị làm chậm lại.

Giống như sức mạnh đảo ngược thời gian của Thần Ma Thời Gian, điều đó khiến Tô Mạch cảm thấy vô cùng khó tin, đồng thời lại có một tia mừng thầm, có lẽ hắn thật sự đã tìm đúng nơi rồi.

Dù sao ý chí của Bàn Cổ vẫn tồn tại, vậy thì tình huống tồn tại chỉ có hai khả năng, một là nơi tuyệt đối sẽ không bị sức mạnh xâm thực.

Khả năng còn lại là nơi thời gian lưu chuyển vô cùng chậm chạp, một dạng khác của vô hạn mà Tô Mạch đã có trước đây, chỉ là hai bên ngược hướng mà thôi.

Cũng chỉ trong tình huống này Bàn Cổ mới không bị kỷ nguyên hạn chế!

Nhưng cụ thể là chuyện gì?

Hiện tại thế giới Hồng Hoang này khai thiên tích địa, và Bàn Cổ đã biến mất!

Hoặc nói cách khác là không tồn tại một Bàn Cổ khác.

Vậy thế giới Hồng Hoang lưu chuyển chậm chạp này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chương 341

Điều này khiến Tô Mạch lại có chút không hiểu.

Điều quan trọng nhất là khi Tô Mạch hạ xuống mặt đất Hồng Hoang này, lại phát hiện một chuyện vô cùng kỳ lạ, cảnh giới của hắn lại hoàn toàn bị áp chế.

Không sai, bị cưỡng chế áp chế xuống cảnh giới thấp!

Điều này khiến Tô Mạch cảm thấy vô cùng khó tin, nếu thật sự muốn rời đi cũng có thể rời đi ngay lập tức, nhưng loại cảm giác áp bách này Tô Mạch chưa từng trải qua.

Lúc này Tô Mạch bắt đầu không ngừng tỏa ra khí tức rực rỡ xung quanh.

Nhưng nhanh chóng Tô Mạch nhíu mày, bởi vì không có tình huống nào có thể biến nơi đây thành như vậy.

Pháp bảo cộng sinh Thần Ma Thời Gian hiện đang ở trong tay hắn, bởi vì la bàn thời gian cũng không thể biến toàn bộ thế giới Hồng Hoang thành như vậy.

Nếu thật sự có thể làm như vậy, tùy ý thay đổi quy tắc thời gian, thì Tô Mạch đã sớm có thể khống chế bất kỳ thế giới nào.

Hắn có thể quay về quá khứ, có thể nhìn thấu tương lai, nhưng không có nghĩa là có thể can thiệp thời gian.

Tô Mạch bất lực lắc đầu, đã cảnh giới của mình bị áp chế như vậy, vậy tôi đành phải tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra trong thế giới này vậy?

Có thể xuất hiện tình huống như vậy, thì trong đó nhất định có nơi huyền diệu chỉ cần Tô Mạch từng cái một đi khám phá!

Lúc này Tô Mạch mới chú ý rằng mình đang ở dưới chân núi Côn Luân Sơn, giống như cơ duyên xảo hợp, ngay từ đầu tất cả Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng cũng ở đây.

Chẳng lẽ nơi đây thật sự có điểm đặc biệt?

Mặc dù thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp, nhưng Tô Mạch lại có thể dùng vô hạn diễn hóa sức mạnh trong cơ thể, từ đó không bị loại thời gian này hạn chế!

Lời tuy nói vậy, nhưng Tô Mạch lại không có cách nào phát ra sức mạnh quá cường đại, cấp độ hiện tại bị áp chế ở trình độ Đại La Kim Tiên.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng chút nào đến Tô Mạch, ngay cả với bản lĩnh như vậy cũng đủ để hoành hành ở đây rồi.

Tam Thanh lúc này cũng chưa đạt đến thực lực như trước đây ở Tam Thanh Hồng Hoang.

Không quản nữa, Tô Mạch quyết định đi giúp một tay vị sư phụ từng của mình, ít nhất là hắn chắc chắn có thể có ích. (Chương 190) Tô Mạch.

Lúc này, Tam Thanh đang bế quan tu luyện đột nhiên cảm thấy toàn bộ Côn Luân Sơn dường như bị sức mạnh thần bí bao phủ.

“Đại huynh!

Chẳng lẽ thật sự là trời giáng tường thụy?” “Mau ra lệnh cho đệ tử trong môn chăm chỉ tu luyện, cơ hội như vậy rất khó có được, chúng ta trong tình huống như vậy đều có thể tiến bộ vượt bậc, huống chi là họ.” Sau khi làm xong những việc này, Tô Mạch rời khỏi đó, coi như đã tạo hóa một phen, tiếp theo hắn phải đi tìm những thứ quan trọng.

Bàn Cổ Phủ, Đông Hoàng Chung, những vũ khí mà Bàn Cổ dùng

để khai thiên tích địa.

Tô Mạch quyết định tìm kiếm Bàn Cổ Phủ trong thế giới Hồng Hoang này!

Tô Mạch cảm thấy, nếu Bàn Cổ thật sự có thể để lại tin tức hữu ích, hoặc manh mối tri âm, thì chắc chắn có liên quan đến Bàn Cổ Phủ.

Có thể có một số manh mối, và chỉ có thế giới Hồng Hoang này, những thế giới Hồng Hoang khác lại không thể cảm giác ra.

Chỉ thấy Tô Mạch giơ tay lên, dưới chân lập tức bay lên một đám tường vân, quyết định đi đến Hỗn Độn Loạn Lưu trước đây, cũng là nơi Tử Tiêu Cung từng ở.

Hiện tại, thực lực của Tam Thanh hoặc Phục Hy Nữ Oa không thể chống lại sự xâm thực.

Nói cách khác, nơi đó tạm thời vô nhân nhiễm chỉ, vậy Bàn Cổ Phủ có thể ở đó không?

Sau khi Tô Mạch đến đó, hắn phát hiện uy lực của Hỗn Độn Loạn Lưu ở đây mạnh hơn ở Tam Tinh Hồng Hoang, mặc dù không đến mức gây ảnh hưởng, nhưng quả thực rất phiền phức.

Đương nhiên đối với những người trước đây phải đi mấy trăm năm, Tô Mạch chỉ cần một khoảnh khắc là có thể đến, nhưng khi chuẩn bị bỏ cuộc rời đi, đột nhiên cảm giác được một trận không gian chấn động.

Ngay sau đó, một người quen cũ xuất hiện, người quen đó không ai khác, chính là Dương Mi, người nắm giữ pháp tắc không gian của Thần Ma Không Gian!

"Ha ha, đạp phá thiết hài vô mịch xứ đắc công phu, vốn dĩ ở tương lai không tìm thấy sự tồn tại của ngươi, không ngờ lại ở thế giới

Hồng Hoang này.” Tô Mạch nghe Dương Mi nói vậy thì nhíu mày, xem ra Dương Mi này hẳn là chưa nghe những lời của Bàn Cổ.

Chương 342

Nếu đã như vậy, không nhận ra hắn cũng là bình thường, dù sao cảnh giới, nguyên thần và cơ thể của hắn đều bị áp chế đến trình độ Đại La Kim Tiên.

"Chết đi!" Dương Mi đang chuẩn bị ra tay tấn công, lại phát hiện uy lực xuất chiêu, không giống như vậy, một chiêu ra tay trực tiếp kinh thiên động địa.

Chấn sát không đúng lúc!

Đáng tiếc, loại công kích này đối với Tô Mạch chỉ là nhẹ nhàng mà thôi.

"Xem ra lão quen này hình như không nhận ra ta, sẽ không nghĩ ta tồn tại ở thế giới Hồng Hoang này chứ, ta chỉ là đến từ Tam Thanh Hồng Hoang thôi." Tô Mạch khi nói ra câu này, trên mặt mang theo ý trào phúng nhàn nhạt, trào phúng sự vô tri của Dương Mi.

Nhanh chóng, người nắm giữ pháp tắc không gian cũng phát giác sự việc có chút không đúng.

Chỉ là bị loại dục vọng đó chiếm cứ tâm hồn, chỉ cần một giây ngắn ngủi là có thể hiểu rõ.

"Chuyện gì vậy?

Nơi quái quỷ gì?

Lại có thể áp chế thực lực của chúng ta xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên?" Phát hiện sự việc có chút không đúng, Dương Mi cũng nhận thức được mức độ nghiêm trọng, thực lực cảnh giới Hồng Mông mà hắn đã đổi lấy bằng vô số năm tháng lại đột nhiên không còn.

Như vậy Tam Thiên Hồng Hoang thế giới cũng không tùy ý Hồng Quân khống chế.

Tô Mạch bất lực lắc đầu, xem ra hắn thật sự không biết chuyện kỷ nguyên. (Chương 191) Cánh cửa sắt là giả tượng.

"Khi tôi xem xét toàn bộ tinh cầu này, dường như không phát hiện ra nhân tộc tinh cầu đó và Bàn Cổ có mối quan hệ không thể tách rời." Mặc dù Tô Mạch không ưa lão già trước mặt này, nhưng lúc này mấy người cảnh giới Hồng Mông liên thủ thì tốt hơn.

Cần biết việc khẩn cấp hiện tại là hiểu ý nghĩa lời nói của Bàn Cổ?

Và làm thế nào để thoát khỏi đợt thanh lý vận mệnh!

Cả hai điều này đều vô cùng quan trọng, nên việc nói cho Dương Mi biết chuyện này cũng không có vấn đề gì.

Tô Mạch không cho rằng Hồng Quân và Dương Mi có thể từ chuyện này suy diễn ra việc Bàn Cổ đang bị giam cầm.

Nếu thật sự là như vậy, thì lúc đó Bàn Cổ cũng sẽ không nói "tiểu hữu cuối cùng cũng đến rồi." "Rốt cuộc là chuyện gì?

Tô Mạch đạo hữu hà cớ không nói rõ hơn?" Dương Mi nghe Tô Mạch nói vậy thì lập tức nghe ra một số manh mối!

Ngay lúc đó, bên cạnh hắn lại mở ra một lối vào, Hồng Quân lại xuất hiện ở đây.

Sau khi nhìn thấy hai người trước mặt, Hồng Quân sững người, bởi vì khí tức của hai người thật sự quá suy yếu.

So với cảnh giới Hồng Mông trước đây thì đơn giản là không có bất kỳ khả năng so sánh nào.

Đương nhiên hắn khẳng định cũng là người đầu tiên loại bỏ hai

người này, dù sao nếu hai người này không còn, thì Tam Thiên Hồng Hoang thế giới thật sự sẽ do Hồng Quân khống chế.

Nhưng trong chớp mắt, hắn phát hiện thực lực bị áp chế xuống Kim Tiên, và không bị tình hình hiện tại làm cho đầu óc choáng váng.

"Không ngờ hai vị cũng ở nơi này, xem ra ôm ấp một cái gì đó rồi." Tô Mạch sững người, hai người họ không trực tiếp nghe lời Bàn Cổ, nhưng trong cõi u minh tự có thiên ý, dường như đã dẫn dắt hai người đến. … "Trong tinh cầu được tạo thành từ nhân tộc và khoa học kỹ thuật đó có một bài hát phong ấn vô tận vô cùng huyền diệu, với cảnh giới của ta căn bản không có cách nào nhìn thấu!

Ở nơi đó ta đã nghe thấy âm thanh của Bàn Cổ, việc ta chỉ chứng đạo không có bất kỳ ý nghĩa nào." "Ngay cả khi hoàn thành, cũng chỉ biến thành người bảo hộ kỷ nguyên, vĩnh viễn cũng không thể đột phá sự khống chế của kỷ nguyên!" Khi Tô Mạch nói xong, hai người trước mặt rõ ràng sững người.

Dù sao tin tức này thực sự có chút quá đột ngột, Tô Mạch cũng có thể hiểu được nội tâm hiện tại của họ, dù sao khi nghe âm thanh của Bàn Cổ hắn cũng như vậy.

Nhưng sự việc không hề đơn giản như vậy, ý chí của Bàn Cổ vẫn tồn tại, đó là bằng chứng tốt nhất.

"Vậy xin hỏi Tô Mạch đạo hữu đến đây để làm gì?" "Ngươi cảm thấy có cần phải hỏi không?

Chẳng lẽ ai cam tâm ở cội nguồn vô hạn cường đại, thậm chí sau khi đột phá Hồng Mông, lại phải bị người khác hạn chế.

Ta đến đây để tìm kiếm ý chí mà Bàn Cổ đã để lại, điều đó đối với ta vô cùng quan trọng!" Bàn Cổ khai thiên tích địa, dùng thân chứng đạo!

Chương 343

Chắc chắn vào lúc đó cũng phải biết một số manh mối!

Vậy nếu đã như vậy, khẳng định sẽ để lại một số tin tức, điều Tô Mạch cần làm là tìm kiếm những tin tức đó.

Còn về cái gọi là ân oán cá nhân đều không còn quan trọng nữa, dù sao đã thôn phệ tất cả thế giới Hồng Hoang, sau khi chứng đạo hoàn thành lại bị kỷ nguyên giam cầm. (Chương 192) Bị áp chế Đại La Kim Tiên.

Loại chuyện đó không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Đối với điểm này Tô Mạch cũng vô cùng rõ ràng.

"Nếu đã như vậy, vậy ta bây giờ nên làm gì?

Cảnh giới của ta bị áp chế, thôi diễn cũng không ra kết quả tốt." Dương Mi và Hồng Quân nhanh chóng sắc mặt cũng trở lại bình thường, ban đầu họ cho rằng cảnh giới bị áp chế toàn bộ, nhưng nhanh chóng phát hiện có thể rời khỏi thế giới Hồng Hoang này bất cứ lúc nào.

Vậy thì tiếp tục ở lại đây cũng không phải là chuyện tồi tệ, hiện tại giữ thân mình mới là lựa chọn ổn định nhất, đi đối đầu với hai người kia là hành vi ngu xuẩn nhất.

Nhưng Bàn Cổ sẽ để lại tin tức sao?

Ai cũng có chút không hiểu, nhưng ba người quyết định chia nhau hành động, tốt nhất là tìm được Bàn Cổ Phủ vô cùng quan trọng.

Vốn dĩ là đấu trí, thậm chí vì bản nguyên Ma Đạo Hồng Hoang và Chiến chi Hồng Hoang mà đại đánh xuất thủ, bây giờ lại chiến đấu vì lợi khí, nếu để La Hầu biết được, chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết!

Cứ như vậy.

Sau khi chia ra, Tô Mạch có một số suy nghĩ, Bàn Cổ Phủ có thể sẽ xuất hiện ở những nơi từng có đại khí vận!

Hệ thống: "Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, kích hoạt nhiệm vụ 'Ý chí của Bàn Cổ'!

Tìm kiếm ý chí của Bàn Cổ để nhận thưởng." Từ sau lần hệ thống cho thưởng trước, Tô Mạch đã cảm nhận được hệ thống mạnh mẽ đến mức nào, những thứ nó ban cho không những không bị hạn chế, điều quan trọng nhất là theo sự nâng cao của hắn, những thứ được ban cho cũng vô cùng hiếm có!

Hệ thống: "Đinh!

Hệ thống nhắc nhở: Tiến độ nhiệm vụ hiện tại là 25%." Tô Mạch gật đầu, xem ra lời của Bàn Cổ tuyệt đối không giả, dựa theo chỉ dẫn của hắn thì đây quả thực là một lựa chọn đúng đắn.

Những nơi từng tồn tại lớn cũng chỉ có bấy nhiêu, thế giới phương Tây từng là nơi Đạo Ma chi chiến, chắc chắn trước khi chuyện đó xảy ra cũng là một nơi đáng để đi.

Hơn nữa Hồng Quân hẳn sẽ chọn nơi đó làm mục tiêu, Tô Mạch cũng không cần thiết phải tranh giành.

Tô Mạch đã tìm được một nơi tốt, ban đầu xuất hiện ở Côn Luân Sơn, sau đó thứ hai là theo chỉ dẫn đến nơi Tử Tiêu Cung từng ở!

Vậy điểm dừng chân tiếp theo là đâu?

Tô Mạch đương nhiên không cần nghĩ, khẳng định là phải đến Bất Chu Sơn!

Ở đó những Tiên Thiên Hồ Lô cũng có một phần thưởng mà hệ thống ban cho Tô Mạch, nơi đó cũng từng là nơi có đại khí vận.

Đáng tiếc sau khi đến đó, Tô Mạch lại phát hiện nơi này không có gì đặc biệt.

Đặc biệt là khi Tiên Thiên Hồ Lô chưa thành thục, Bất Chu Sơn đơn giản là một vùng đất cằn cỗi.

Nhưng khi chuẩn bị rời đi, Tô Mạch lại phát hiện sự việc có chút không đúng, bên dưới gốc Tiên Thiên Hồ Lô Đằng luôn cảm thấy có gì đó khác lạ.

Nếu Tô Mạch đã cảm thấy có gì đó không đúng, vậy chắc chắn có vấn đề, Tô Mạch trực tiếp bay đến!

Sau khi quan sát kỹ lưỡng từ cự ly gần, quả thật phát hiện bên dưới dường như có thứ gì đó được chôn giấu!

Lúc này Tô Mạch do dự, nếu hắn tự tay lấy thứ bên dưới ra, thì Tiên Thiên Hồ Lô Đằng có khả năng vì thế mà bị hủy hoại.

Như vậy có thể vì thế mà thay đổi vận mệnh của thế giới Hồng Hoang này, nhưng thứ bên dưới Tô Mạch cảm thấy vô cùng quan trọng!

Ở đây Tô Mạch quyết tâm trực tiếp lấy thứ bên dưới ra, thứ được lấy ra lại là một khúc gỗ.

Chương 344

(Chương 193) Phóng Bất Chu Sơn.

Tô Mạch nghĩ khúc gỗ này sắp vô dụng thì đột nhiên khúc gỗ trong tay hắn xảy ra biến cố, chỉ thấy nó tỏa ra ánh sáng chói mắt, xung quanh cũng sản sinh dị tượng địa dũng kim liên!

Chỉ đáng tiếc, những đại năng trong thế giới Hồng Hoang này chưa tiến giai đến cấp độ có thể cảm nhận dị tượng thiên địa!

Vì vậy Tô Mạch dễ dàng che giấu tình hình ở đây.

Ngay sau đó, khi hắn đặt ánh mắt trở lại khúc gỗ trong tay, nó đã biến đổi, khúc gỗ bình thường đó, trên đó truyền ra khí tức vô cùng khủng bố, một loại khí tức khủng bố, mang theo sát ý lạnh lẽo.

Dường như chỉ cần khẽ vung lên là có thể khai thiên tích địa.

Tô Mạch cười, bởi vì hắn biết thứ này, đó là cán rìu của Bàn Cổ Phủ!

Suy nghĩ của hắn không sai, ý tứ của Bàn Cổ cần tìm ý chí của Bàn Cổ, mảnh vỡ Bàn Cổ Phủ tự nhiên là bằng chứng tốt nhất.

Lúc này Tô Mạch dường như cũng đã hiểu vì sao Hồng Quân và Dương Mi trước đó không phát hiện hoặc không cảm nhận được ý chí của Bàn Cổ.

Nguyên nhân đơn giản, ý chí của Bàn Cổ đó có lẽ phải cảm nhận được ba nhân vật cấp độ Hồng Hoang mới có động tĩnh!

Bởi vì Bàn Cổ vô cùng rõ ràng về việc chứng đạo, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng nào, vậy nếu ba vị cùng lúc thì sao?

Chẳng lẽ không thể không biến thành người bảo hộ kỷ nguyên, từ

đó giải phóng tất cả những người bảo hộ trong Nguyên Giang bị phá vỡ?

Vậy thì lúc đó mọi chuyện sẽ biến thành như thế nào?

Tô Mạch lắc đầu, không nên đi tranh giành, tiếp theo có lẽ phải giao việc này cho hai người kia.

Dù sao hắn đã tìm thấy thứ mình muốn tìm, chuyện của hai vị kia quả thực là chuyện của họ, tuyệt đối không phải Tô Mạch có thể can thiệp!

Nơi của Hồng Quân không nằm ngoài dự đoán của Tô Mạch, đó là thế giới phương Tây từng diễn ra Đạo Ma chi tranh.

Dù sao vào thời Tam Thanh Hồng Hoang, Hồng Quân chỉ cần giết La Hầu là có thể chứng đạo!

Đối với hắn, nơi quan trọng nhất không gì bằng nơi đó.

Khi Hồng Quân đến đó, hắn phát hiện thế giới phương Tây không bị Đạo Ma đại chiến hủy diệt quả thực vô cùng mỹ lệ!

Nhưng trong sự mỹ lệ đó lại có một tia mùi vị bất tường, một loại mùi vị máu tanh.

Hồng Quân đặt ánh mắt xuống mảnh đất dưới chân, mảnh đất đó nhìn như không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng thực tế vấn đề lại lớn vô cùng.

Bởi vì loại mùi vị đó truyền ra từ dưới chân Hồng Quân!

Hồng Quân cảm nhận được khí tức khác lạ, đưa tay xuống mặt đất dưới chân.

Ngay sau đó, mặt đất đột nhiên nứt ra, cảnh tượng vốn dĩ hòa bình lập tức bị nhuộm đỏ bởi màu máu.

Theo thời gian, nơi này lẽ ra đã sớm là một vùng đất cằn cỗi,

những gì bề mặt này chỉ là giả tượng mà thôi, thứ xuất hiện trong tay Hồng Quân không phải là một khối sắt vụn.

Nhưng khi Hồng Quân chuẩn bị vứt bỏ khối sắt đó, dị hưởng lại lần nữa xuất hiện, toàn bộ thế giới phương Tây đột nhiên xuất hiện điện chớp sấm sét.

Ngay sau đó, tia sét trực tiếp đánh vào khối sắt vụn trong tay Hồng Quân, khiến chuyện kinh ngạc xảy ra.

Khối sắt vụn trong tay hắn lại trực tiếp biến thành một khối sắt vô cùng cứng rắn có hình dáng hoàn mỹ!

Bên trong tràn ngập lực lượng sát phạt, nếu không phải đạo pháp của Hồng Quân khác biệt, chắc chắn sẽ nguyện ý thu thứ này vào túi.

Nhưng hiển nhiên đó không phải là chuyện thực tế. (Chương 194) Đạo Ma Chi Chiến.

Thứ trong tay Hồng Quân lúc này là một bộ phận khác của Bàn Cổ Phủ, chỉ là không phải cái có uy lực lớn nhất!

Khi cầm thứ đó, Hồng Quân đột nhiên cảm thấy dường như sứ mệnh đã hoàn thành, ngay sau đó rời khỏi nơi đó.

Chương 345

Nhưng sau khi rời khỏi, điện chớp sấm sét trên Olympus lại trực tiếp biến mất, toàn bộ thế giới phương Tây dường như bị xóa sổ.

Vào lúc đó, Tô Mạch đột nhiên nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, tiến độ nhiệm vụ trực tiếp hoàn thành 75%.

Xem ra cả ba người đều đã tìm thấy mảnh vỡ Bàn Cổ Phủ, vậy thì khoảng cách đến bước cuối cùng cũng không còn xa nữa, Tô Mạch vô cùng mong đợi phần thưởng?

Nhưng càng mong đợi hơn là rốt cuộc mọi chuyện đằng sau là gì?

Ngay sau đó, ba người cấp độ Hồng Mông trực tiếp gặp mặt, nếu lần gặp mặt này ở bên ngoài thế giới Hồng Hoang đó, cũng là vô tận thời không, ba người đều đã khôi phục lại thực lực.

Ngay sau đó, ba người ghép Bàn Cổ Phủ thành một khối.

Trong mắt ai cũng tràn đầy thần sắc tham lam, dù sao đó cũng là thần khí từng khai thiên tích địa.

Nhưng khi ba người đưa tay về phía Bàn Cổ Phủ, chuyện bất ngờ đã xảy ra với tất cả mọi người.

Dương Mi lúc này xuất hiện ở một thế giới đầy hoa cỏ và đá, những thứ này đều sinh ra linh trí, nhưng việc đầu tiên chúng làm sau khi sinh ra linh trí lại là tự sát.

Hồng Quân ở phía bên kia cũng xuất hiện ở một thế giới, chỉ là thế giới đó ma vật hoành hành, nhân loại thưa thớt!

Cả hai người đều xuất hiện ở thế giới Hồng Hoang có liên quan đến bản thân!

Tô Mạch mặc dù cũng không ngoại lệ, chỉ là lần này hắn không còn linh căn Ngũ Châm Tùng hay bất kỳ sự gia trì sức mạnh đặc biệt nào nữa.

Hắn đã đến một thế giới Hồng Hoang mới, dù sao là xuyên việt thế giới Hồng Hoang, nên thế giới phù hợp sẽ lại bắt đầu lại một lần nữa.

Tô Mạch có chút kinh ngạc, cần biết hiện tại hắn cảm giác linh căn tiên thiên, ý chí, nhục thân, nguyên thần, thậm chí tất cả mọi thứ đều quy về hư vô!

Sau khi ý thức được tất cả, thậm chí trở nên có chút sợ hãi, cần biết thông qua hệ thống mà có được tất cả đều quy về hư vô, cảm giác này đơn giản là như bị tước đoạt toàn bộ mọi thứ.

Nhưng ở giây tiếp theo, Tô Mạch lập tức dẹp bỏ ý niệm đó, cần biết sau khi mất đi những thứ này cũng không có cách nào để thôi diễn, cũng không có cách nào để tính toán.

Nhưng có một điểm có thể xác định, chỉ cần có thể nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, thì mọi thứ đều không thành vấn đề.

Hệ thống: "Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ!

Ký tên trong Bàn Cổ Phủ, tiến độ ký tên đã bắt đầu." Tốc độ ký tên có thể vô cùng chậm, nhưng Tô Mạch lại ý thức được lần ký tên này không phải là ký tên bình thường!

Bởi vì hệ thống nói cho Tô Mạch biết hiện tại hắn đang ở trong Bàn Cổ Phủ, sau khi ý thức được điểm này, Tô Mạch đột nhiên cảm thấy đột phá Hồng Mông cũng không phải chuyện đơn giản!

Nếu thật sự dễ dàng như vậy, thì Bàn Cổ sẽ biến thành như thế này sao?

Bàn Cổ Phủ lại có thể giam cầm ba người cấp Hồng Mông!

Có thể đoán thực lực của Bàn Cổ tuyệt đối không giống như những gì họ nhận thức, ít nhất không phải dựa vào sự hiểu biết mà có thể hiểu được.

Tô Mạch lắc đầu, bây giờ nghĩ những chuyện này không có bất kỳ ý nghĩa nào. (Chương 195) Nhiệm vụ hệ thống, ý chí Bàn Cổ.

Việc cấp bách hiện tại là làm rõ vì sao trong Bàn Cổ Phủ lại có những thứ như vậy?

Tô Mạch cũng chú ý nhiệm vụ của mình đang ở mức 5%, và việc tìm kiếm ý chí Bàn Cổ cũng chỉ còn một bước, nhưng một bước đó nên đi về đâu?

Cần biết mặc dù nguyên thần và cơ thể của Tô Mạch bị áp chế, nhưng trí não vẫn tồn tại.

Như vậy dường như có thể thông qua sức mạnh kết tinh để tiếp tục thôi diễn.

Tô Mạch đã không tiến hành bất kỳ hành động nào ở đó, trực tiếp thôi diễn vô số lần trong đầu, tự nhiên cũng có vô số chủng khả năng!

Bàn Cổ có vẻ như đã bắt bài Tô Mạch rồi?

Dường như hắn hiểu vì sao trong Bàn Cổ Phủ lại tồn tại những nơi như vậy, ý chí của Bàn Cổ đã sớm phát giác, ba người đó sở dĩ làm như vậy hoặc lựa chọn những nơi thích hợp, là để khảo nghiệm ý chí.

Chương 346

Xem liệu họ đã sẵn sàng chống lại ý chí kỷ nguyên hay còn kém xa, không phải chỉ còn một bước.

Hoặc nói cách khác là một loại khả năng chứng đạo.

Hồng Quân đạo, đạo muốn trừ ma, thì xuất hiện trong một thế giới khủng hoảng đầy ma vật.

Dương Mi cũng tương tự, không còn tính đặc thù trước đây mà biến thành một tồn tại bình thường!

Đối với cả hai, đó chẳng phải là một loại khảo nghiệm sao.

Sau khi hiểu rõ tất cả, Tô Mạch không còn gì phải lo lắng, chỉ là yên tâm ở đó suy nghĩ các loại khả năng, bất kể thời gian trôi đi bao lâu.

Đều không còn quan trọng nữa.

Dựa vào trí não, Tô Mạch có thể theo dõi hai lão già còn lại, chỉ cần hai lão già đó làm tốt, Tô Mạch có thể rời khỏi đó bất cứ lúc nào.

Không biết đã ở đó bao lâu, có lẽ là mấy nghìn năm, có lẽ là bên ngoài, cần biết ở thế giới như vậy để bắt đầu lại là một chuyện vô cùng khó khăn, ngay cả khi có kinh nghiệm, có thiên phú, có ký ức trước đây.

Thì đó cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một sớm một chiều, Tô Mạch không hề vội vàng, dù sao đột phá Hồng Mông, mấy vạn năm, mấy trăm vạn năm thời gian đều có thể chờ, bây giờ có gì mà phải vội chứ?

Cuối cùng, thế giới mà Hồng Quân đang ở, ma vật toàn bộ bị thanh trừ, hắn cũng được quay về vị trí ban đầu.

Còn về Dương Mi, cũng không có bất kỳ điều bất ngờ nào, lại một lần nữa trở thành tồn tại độc nhất vô nhị.

Sau khi xác nhận hai người đều rời đi, Tô Mạch mỉm cười tiến vào, trực tiếp vận chuyển vô hạn trong cơ thể!

Mặc dù mọi thứ đều bị loại bỏ, nhưng Tô Mạch thông qua một hạt bụi nhỏ bé để quan sát vô số thế giới.

Chỉ trong chớp mắt, Tô Mạch trực tiếp xuất hiện.

"Vốn dĩ tôi nghĩ lão già này phải mất một khoảng thời gian dài hơn, không ngờ lại xuất hiện gần như cùng lúc." Mặc dù mọi người đều tồn tại lâu như vậy, nhưng Tô Mạch có thể cảm nhận được, ngay khi ý thức ở trong Bàn Cổ Phủ cũng vô cùng chấn động.

Ba người lúc này đứng trong vô tận thời không, đương nhiên những thứ này không thể gây ra bất kỳ sự quấy nhiễu nào cho họ, ngay sau đó, Bàn Cổ Phủ trong tay họ lập tức vỡ vụn.

Lúc này, một hư ảnh khổng lồ vô cùng xuất hiện trước mặt ba người.

Áp lực vô cùng vô tận, với loại hình ảnh thu nhỏ khổng lồ đó, đơn giản là muốn nghiền nát toàn bộ vô tận thời không.

Người có thể mang theo loại áp lực này chỉ có một, đó là Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Không thể phủ nhận khí thế của người đó quả thực nằm trên ba người Tô Mạch.

Ba người theo bản năng đều đã chuẩn bị chiến đấu.

"Đúng là ngươi thực sự có thể nghe hiểu lời ta nói, tiểu hữu làm rất tốt." "Nhưng đây không phải là cơ thể thật sự của ta.

Thân thể thật của ta vẫn còn bị giam cầm ở đó, chỉ một phần ý chí

này thậm chí không thể phát huy được một phần vạn năng lực của ta.” Sau khi nghe Pangu nói xong, Tô Mạch chợt hiểu ra.

Khí tức mà hắn cảm nhận được đúng là của Pangu, nhưng kẻ trước mắt này không thể phát huy được thực lực của Pangu.

“Còn hai tiểu hữu khác trước đây dường như không bị sức mạnh của ta thu hút, nhưng ta muốn nói cho các ngươi một chuyện quan trọng.” “Tuyệt đối đừng tiến hành chứng đạo trước khi mọi thứ được phá giải hết!

Tuyệt đối không được để Đại Vận Mệnh Thanh Lý xuất hiện!” Cùng lúc Pangu nói xong câu đó, Tô Mạch đột nhiên cảm thấy nguyên thần của mình bị kéo đến một không gian thời gian khác.

Tô Mạch nhìn thấy một cảnh tượng mà trước đây hắn chưa từng thấy.

Việc thần thoại Hồng Hoang bị cắt đứt liên kết với nhân loại không phải vì một kiếm của Viên Thiên Cương!

Mà là vì Đại Vận Mệnh Thanh Lý mỗi kỷ nguyên một lần theo lời Pangu đã bùng nổ sức mạnh vô lượng kiếp.

Đáng tiếc, vô lượng kiếp đó lại không hủy diệt được nơi nhân tộc tồn tại.

Nhưng những đại năng còn lại thì đã chết hết.

Tô Mạch đương nhiên không tin cảnh tượng trước mắt là thật, nhưng hàng vạn lần suy diễn trong đầu lại đưa hắn đến nơi đó, vậy thì rõ ràng chuyện như vậy tuyệt đối có thể xảy ra.

Chương 347

Nếu chuyện như vậy thật sự xảy ra, thì toàn bộ nhân tộc tuyệt đối không thể thoát khỏi tai ương.

Mọi thứ xảy ra chỉ khiến tất cả quy về hư vô!

Rồi mọi thứ sẽ bắt đầu lại từ đầu. …..

Cái gọi là chứng đạo, có lẽ chỉ là một giả tượng của Thiên Đạo!

Ngay sau đó, Tô Mạch lại trở về trước mắt.

Ý thức của hắn vào lúc này cảm thấy chuyện này không tầm thường!

"Vậy bây giờ tôi nên làm gì?" Lúc này, cả ba người đều dựa vào nguyên thần để suy diễn một kết cục khác.

Mọi người đều không muốn chuyện đó xảy ra, dù sao dĩ thân chứng đạo có thể khiến tất cả Hồng Hoang thế giới tuân theo pháp tắc của mình!

Nhưng cuối cùng đều biến thành dạng đó, thì chắc chắn không ai muốn.

"Ừm, ban đầu khi ta khai thiên tích địa, ta muốn dùng lực chứng đạo.

Mặc dù nhìn có vẻ thành công, nhưng thực tế ta đã thất bại, bản nguyên lực của ta đã tan lạc khắp nơi!" Hồng Quân lại tiếp quản thành quả của Pangu, nhưng không có dấu ấn bản nguyên sức mạnh của Pangu lại vẫn còn tồn tại.

Nhưng hắn căn bản không hề phát hiện ra trong vô hạn thời không có khí tức bản nguyên lực!

“Có nhiều Hồng Hoang thế giới như vậy, liệu có thể đảm bảo tìm thấy từng cái một không?

Ngay cả khi nắm giữ bản nguyên thời gian và không gian cũng không được sao!” Cả ba người đều ngẩn ra.

Mặc dù không thể tìm thấy tất cả các Hồng Hoang thế giới, nhưng đối với thực lực của bản thân, họ rất tự tin.

Nhưng khi nghe Pangu nói, dường như đúng là có ý đó.

Nhưng lúc này, tâm tư của Tô Mạch căn bản không đặt vào cuộc đối thoại.

Chắc chắn sẽ có cách giải quyết chuyện kỷ nguyên này, nhưng có một chuyện quan trọng hơn!

“Hệ thống nhắc nhở.

Nhiệm vụ hoàn thành – ý chí Pangu đã được kích hoạt!” Tô Mạch chờ đợi câu thông báo nhiệm vụ hoàn thành của Hệ thống.

Những phần thưởng mà Hệ thống đã cho trước đây có thể nói là hoàn hảo.

Mỗi thứ đều vô cùng quý hiếm hoặc độc đáo, vậy thì bây giờ mục tiêu đã đạt được!

Phần thưởng sẽ kinh người đến mức nào đây?

Tô Mạch bắt đầu mong đợi, cuối cùng âm thanh nhắc nhở của Hệ thống vang lên.

“Hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ kích hoạt ý chí Pangu đã hoàn thành, đã nhận được phần thưởng nhiệm vụ – sức mạnh bản nguyên.” Tô Mạch vốn đang vui mừng vì phần thưởng thì ngẩn người ra.

Chẳng lẽ cái gọi là đạp phá thiết hài vô mịch xứ đắc toàn bất phí công phu (đi khắp nơi tìm kiếm không được, lại tình cờ có được) là

như vậy sao?

Nhưng niềm vui này nhanh chóng bị thay thế, bởi vì Tô Mạch phát hiện ra sức mạnh bản nguyên này không phải là thứ mà Pangu đang tìm kiếm!

Hoặc nói cách khác, nó chỉ là một phần.

Không có phần thưởng của Hệ thống, làm sao có thể vượt qua điều kiện đó để nhận được thứ như vậy!

Nhưng Tô Mạch không nói ra chuyện này.

Hắn biết rằng để có được sức mạnh bản nguyên của Pangu, thì vận khí chắc chắn cũng phải rất tốt.

Nếu bây giờ hắn giao nó ra, có thể sẽ chôn vùi đại khí vận của Tô Mạch!

Chương 348

Chỉ là Pangu lặng lẽ chú ý thấy trên người Tô Mạch có thêm một luồng khí tức vô cùng quen thuộc.

Chỉ là Tô Mạch nhanh chóng dùng Thời Không La Bàn che giấu luồng khí tức đó!

Thứ này cuối cùng nhất định phải giao cho Pangu, dù sao ý chí của Pangu có tác dụng vô cùng quan trọng.

Nhưng bây giờ Tô Mạch không định giao ra.

"Bởi vì bây giờ có lẽ ngươi sẽ phải trải qua một bước để đạt đến cảnh giới của ta.

Bước này có chút gian nan, năm xưa ta cũng đã đi hết cả đời mới đến được tận cùng." Hồng Quân và Dương Mi hiển nhiên không để lời Pangu nói vào tai, dù sao thời gian đối với các cường giả đỉnh cao Hồng Hoang có thể trôi đi như cát chảy qua kẽ tay!

Nhưng Tô Mạch lại chú ý thấy khi Pangu nói ra câu đó, biểu cảm của ông ấy có chút vi diệu.

Dù sao người thành công chỉ có một mình Pangu!

Thậm chí từ một ý nghĩa nào đó, ông ấy cũng không được coi là một ví dụ thành công.

Ngay sau đó, ý chí của Pangu biến mất tại chỗ, còn Bàn Cổ Phủ cũng đã không còn dấu vết.

Tô Mạch biết cái gọi là bước cuối cùng cần ba người họ tự mình khám phá, hoặc mỗi người sẽ tìm thấy thử thách của riêng mình!

"Hừ, ta cứ tưởng sẽ có tin tức vô cùng quan trọng, không ngờ lại

chỉ là vài chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi, thật lãng phí thời gian của ta." Hồng Quân hiển nhiên rất bất mãn với sự lạc lõng như vậy, phất tay áo, rồi biến mất tại chỗ.

Dương Mi dường như được khai sáng, rơi vào trạng thái trầm tư.

Không lâu sau, nàng cũng chào Tô Mạch một tiếng rồi biến mất trong vô hạn thời không.

Chỉ còn lại một mình Tô Mạch dừng lại tại chỗ, sau đó dùng Thời Không La Bàn để quan sát tình hình xung quanh, phát hiện ra rằng sau khi mọi người đã đi hết, hắn mới là người cuối cùng rời đi.

Dù sao khi sức mạnh bản nguyên xuất hiện trước đó, quả thật có một chút khí tức bị che giấu, nhưng những cường giả cảnh giới Hồng Mông này lại vô cùng nhạy bén.

Bị phát hiện cũng không phải chuyện bất ngờ, nhưng hiển nhiên họ chỉ nghĩ rằng Tô Mạch có sức mạnh bản nguyên như vậy mà thôi! *** Ngay sau đó, Tô Mạch trở về Hỏa Vân Động, rồi bắt đầu phong tỏa tất cả sức mạnh xung quanh.

Hắn truyền lệnh cho Tam Thanh phải kiểm soát tốt Tam Thanh Hồng Hoang hiện tại.

Sau khi nuốt chửng bản nguyên cốt lõi của ba Hồng Hoang thế giới, Tam Thanh Hồng Hoang đã tiến hóa đến một trình độ cực kỳ khủng bố.

Nó dần dần chuyển hóa thành một tồn tại cốt lõi của vô hạn thời không, nhưng lại không phải là Hồng Hoang thế giới chân thật nhất.

Chỉ là cùng với sự mở rộng của Tam Thanh Hồng Hoang, sinh vật bên trong một khi sinh ra đều có linh căn cực kỳ mạnh mẽ!

Đây cũng là một tin tốt đối với Tô Mạch, bởi vì nếu bất đắc dĩ, Tô Mạch cũng sẽ ra tay đối phó với các Hồng Hoang thế giới khác.

Trong Hỏa Vân Động, Tô Mạch bắt đầu lấy ra sức mạnh bản nguyên.

Không thể không nói, sức mạnh ẩn chứa trong bản nguyên này thực sự không thể chống cự.

Chỉ cần nhìn thôi, Tô Mạch đã có thể cảm nhận được uy lực khủng bố đó.

Nếu Pangu thực sự sử dụng nó, thì uy lực đó chắc chắn sẽ vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, Tô Mạch khẳng định mình không có ý định luyện hóa khối bản nguyên này, hắn biết rằng con đường mà mình đang đi là một đạo khác!

Người làm được điều đó chỉ có một, đó là Dương Mi.

Mặc dù không biết sau này sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng Tô Mạch hiện tại không có ý định can thiệp vào vô hạn.

Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu nhắm mắt lại để cảm nhận ý chí từng bao hàm bên trong sức mạnh bản nguyên.

Hắn biết rằng Pangu, với tư cách là cường giả khai thiên tích địa, thì những trải nghiệm và tinh lực của ông ấy chắc chắn đều phi phàm.

Tô Mạch cho rằng có lẽ mình có thể tìm ra một số thứ khác từ khối sức mạnh bản nguyên này.

Chương 349

Nhanh chóng, Tô Mạch rơi vào một trạng thái vô cùng kỳ diệu, thậm chí còn không nghe thấy phần thưởng bổ sung của Pàn Cổ Phủ.

Trong trạng thái kỳ diệu đó, Tô Mạch cảm thấy mình dường như đang ở trong một hư không, bên trong trôi nổi đủ loại đá, thậm chí có cả những thứ sắc nhọn!

Cảm giác này vô cùng huyền diệu, giống như hồi Tô Mạch nằm mơ, biến thành một cây tùng trong một ngọn núi lớn.

Nhưng cảm giác lúc này còn sâu sắc hơn, cảm giác như bị vô tận Đại Đạo bao phủ vậy.

Nếu lúc này Tô Mạch mở mắt ra, hắn sẽ phát hiện ra hư không mà mình đang ở chính là nơi mà tinh cầu của nhân tộc nhìn thấy.

Từ bên cạnh trôi nổi, những thứ của tôi từng cái một bị hút vào Vô Tận Trường Hà của Kỷ Nguyên Thủ Hộ Giả.

Tô Mạch cũng tiến vào đó, chẳng lẽ điều đó có nghĩa là hắn cũng sẽ trở thành một tồn tại trong đó sao?

Cuối cùng, ý thức của Tô Mạch bắt đầu tỉnh táo.

Hắn cũng không biết mình đang làm gì, dù sao nguyên thần cấp Hồng Mông cơ bản là không thể xuất hiện vấn đề như vậy.

"Tôi đang ở đâu, đây là nơi nào?" Lúc này, Tô Mạch mới chú ý thấy mình đang trôi nổi trong một hư không vô tận.

Cảm giác mà nó mang lại cho Tô Mạch là không có bất kỳ ranh giới hay dấu vết nào, thậm chí không thể chạm vào hay tìm kiếm.

"Cảm giác này quả thật vô cùng quen thuộc." Tô Mạch đã chết,

cảnh tượng mà hắn đã thấy bên trong tinh cầu ban đầu.

Khoảnh khắc hắn quay đầu lại, hắn thực sự phát hiện ra Vô Tận Trường Hà lúc đó đang ở trước mắt, bên trong dường như có người đang cố gắng thoát ra.

Lúc này, Tô Mạch cũng đang bị một sức mạnh không rõ kéo vào bên trong.

Khoảng cách tự nhiên ngày càng ngắn, nhưng tốc độ di chuyển lại vô cùng chậm chạp.

Tô Mạch kích hoạt sức mạnh cấp Hồng Mông để can thiệp nhưng phát hiện không có tác dụng gì, ngay cả khi gọi Hệ thống cũng không có tác dụng.

Lúc đó, Tô Mạch ngây người ra.

Dù ở Bất Chu Sơn, ở Tử Tiêu Cung, thậm chí trước mặt những đại năng trong thần thoại Hồng Hoang, sức mạnh của Hệ thống vẫn có thể tồn tại.

Nhưng tại sao lúc này gọi Hệ thống lại không có tác dụng gì?

Dường như Tô Mạch đã mất hết tất cả.

Trong vạn niệm suy nghĩ, Tô Mạch đã tự trấn tĩnh lại.

Tình huống như vậy chắc chắn có nguyên nhân.

Hắn nhớ lại trước đây mình đã tham ngộ sức mạnh bên trong bản nguyên lực.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu chú ý xung quanh cũng có một số luồng sáng kỳ lạ đang bị kéo vào Vô Tận Trường Hà.

Chỉ là những luồng sáng này có nhanh có chậm, có luồng lại có tốc độ giống như hắn!

Lúc này, Tô Mạch chú ý thấy bên cạnh có hai người quen cũ, hai người quen đó tự nhiên đều thuộc cảnh giới Hồng Mông – Hồng Quân và Dương Mi!

Hồng Quân bị kéo đi rất nhanh, nhưng cũng không quá nhanh.

Nhưng tốc độ của Dương Mi lại chậm như Tô Mạch!

Trong một khoảnh khắc, Tô Mạch trực tiếp tỉnh táo lại, lập tức trở về vị trí trước đó.

Rồi lúc đó, hắn mới nghe thấy giọng nói của Hệ thống.

"Ký chủ, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Sao tôi gọi ngài liên tục mà không có bất kỳ hồi đáp nào?" Mặc dù chỉ là giọng nói máy móc của Hệ thống, nhưng Tô Mạch có cảm giác như Hệ thống thực sự đang quan tâm.

"Không phải tôi không hồi đáp, mà tôi không thể làm gì.

Chương 350

Vừa rồi khi tham ngộ sức mạnh bản nguyên, tôi đột nhiên rơi vào một trạng thái vô cùng huyền diệu, tôi thấy những cảnh tượng rất kỳ lạ." Tô Mạch lúc này rơi vào trầm tư, tham ngộ bản nguyên mà lại thấy những cảnh tượng như vậy, trong đó chắc chắn có một số nguyên nhân đặc biệt.

Nhưng những nguyên nhân đó là gì?

Tô Mạch ngồi đó mãi không thôi, ngay cả cấp Hồng Mông cũng phải mất thời gian dài như vậy mà vẫn chưa ra được nguyên nhân!

Cuối cùng, Tô Mạch cảm thấy Thời Không La Bàn có một trận chấn động, dường như một Ma Đạo Hồng Hoang mới đã ra đời.

Hắn thấy một Hồng Hoang thế giới đã sinh ra một La Hầu khác, chỉ là La Hầu này hiện tại chưa trưởng thành!

Nhưng Tô Mạch bắt đầu quan sát qua trí não, chắc chắn Hồng Quân đã đạt được điều gì đó rồi.

Dù sao đối với nơi quan trọng nhất, nếu một ngày nào đó Ma Đạo Hồng Hoang này trưởng thành, thì đó chính là ngày chứng đạo!

Nhưng khi Tô Mạch nhìn cảnh tượng này, trong lòng lại hiện lên một ý nghĩ vô cùng kỳ lạ!

"Ha ha, xem ra đúng là trời giúp ta, người có đại khí vận mãi mãi không thể bị ngăn cản." Hồng Quân lúc này tự nhiên vô cùng vui mừng!

Ngay sau đó, vô tận thời không đột nhiên mở ra một cánh cửa.

Lúc này, cường giả pháp tắc không gian Dương Mi từ bên trong bước ra!

“Xem ra ta phải dẫn đầu bây giờ chỉ là vấn đề thời gian thôi.” Dương Mi tuy không nói rõ là chuyện gì, nhưng ý nghĩa trong lời nói tự nhiên rất rõ ràng.

Hồng Quân vô cùng hài lòng gật đầu.

“Đã qua lâu như vậy rồi, bây giờ đợi thêm chút nữa thì có sao?

Chỉ là vấn đề thời gian thôi, đối với ta cũng không quan trọng!” Dương Mi đứng bên cạnh không nói gì, con đường nàng đi rất giống Tô Mạch, nhưng bản chất lại không giống nhau.

Tô Mạch trong khoảnh khắc chợt bừng tỉnh, dường như có thể hiểu vì sao mình lại thấy những cảnh tượng huyền diệu như vậy! ***
“Thì ra là thế, thì ra là thế.

Nguồn gốc chính là như vậy.” Tô Mạch lập tức hiểu vì sao Pangu có thể giãy giụa ở đó lâu như vậy, thậm chí còn có thể truyền đạt ý chí.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản!

Bước cuối cùng thực sự lại là bước đầu tiên.

Có những lúc lĩnh ngộ không phải là vấn đề thời gian, mà một khi tỉnh ngộ thì có thể tỉnh ngay lập tức.

Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu chìm vào bên trong cơ thể mình, nhắm mắt lại không suy nghĩ bất cứ điều gì.

“Xem ra Tô Mạch tên khốn đó cũng đang rình mò ta, chỉ là không tin mà thôi.” Sau khi nói xong, biểu cảm của Dương Mi lập tức thay đổi, bởi vì nàng cảm nhận được khí tức của Tô Mạch hoàn toàn biến mất.

Giống như tình huống trước đây không thể cảm nhận được!

Chỉ là nghi vấn này không được nói ra.

Lúc này, Tô Mạch tiến vào bên trong cơ thể để tìm kiếm một trạng thái đặc biệt khác.

Hắn đã thông suốt, phương pháp tốt nhất là phản phác quy chân.

"Hệ thống, ngươi thấy phương pháp của ta có đúng không?" "Tạm thời không thể phán đoán, nhưng lựa chọn này cực kỳ không khôn ngoan." Không sai, Tô Mạch đã ra lệnh cho Hệ thống, rằng trước khi hắn bước ra khỏi đó, tuyệt đối không được đánh thức hắn, thậm chí không được có dù chỉ một chút sức mạnh can thiệp.

Đây có thể nói là một lựa chọn cực kỳ tàn khốc, bởi vì Tô Mạch có khả năng bị lạc trong đó.

Hắn từ bỏ ý chí cấp Hồng Mông, nguyên thần trực tiếp tiến vào một trạng thái hoàn toàn hư vô.

Bởi vì Tô Mạch cảm thấy chỉ có như vậy, hắn mới có thể nắm bắt được một chút hy vọng.

Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu dùng trí não làm chậm thời gian, bởi vì không biết một khi đi vào đó sẽ mất bao lâu, Tô Mạch cần phải bảo hiểm một chút.

Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu biến những thứ trong cơ thể thành hàng tỷ thế giới, rồi nhắm mắt lại mặc cho mình bị lưu đày vào trong hàng tỷ thế giới đó.

Chương 351

"Tiểu hữu xem ra cuối cùng cũng lĩnh ngộ được chút gì đó, như vậy là đủ rồi." Ngay sau đó, Tô Mạch không biết đã đi bao lâu, khoảnh khắc hắn đột nhiên mở mắt, cảm thấy dường như mọi thứ đều đã biến mất.

Xung quanh là một cảnh sơn thủy hữu tình, nhưng trong sự yên bình đó lại ẩn chứa rất nhiều sát cơ.

Hắn chỉ thấy một con hổ khổng lồ đột nhiên vọt lên cao từ mặt đất, ngay sau đó một con mãng xà khổng lồ cũng xuất hiện!

Hắn thấy hai con yêu thú đã sinh ra linh trí và linh căn đang giao chiến với nhau, đều muốn nuốt chửng đối phương.

Tô Mạch lúc này mới chú ý thấy mình lại chỉ là một con sâu xanh nhỏ bám trên cây!

Chỉ là Tô Mạch không có bất kỳ sự xao động nào, chỉ từ từ bò trên thân cây.

Mặc dù tốc độ vô cùng chậm, nhưng đó lại là thời gian mà hắn cần nhất.

Không lâu sau, Tô Mạch cuối cùng cũng vào được trong một hốc cây, nhưng bên trong cũng tồn tại một số con sâu xanh kỳ lạ khác.

Chỉ là vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, tự nhiên chúng không thoát khỏi vận mệnh cái chết!

Nhưng Tô Mạch lại may mắn sống sót, đương nhiên cũng có một số kẻ may mắn khác.

Trong trạng thái hiện tại, Tô Mạch chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân, không có Hệ thống cũng không có thiên phú!

Hắn hy vọng bắt đầu từ đầu, từng bước một, đây chính là phản phác quy chân mà Tô Mạch đã phát hiện ra!

Mặc dù không biết có đúng hay không, nhưng Tô Mạch quyết định bắt đầu từng bước một.

"Bây giờ ta tuy rằng ăn côn trùng, nhưng chắc là đang đi trên yêu đạo, có lẽ đó là nguồn gốc cuối cùng của con đường ta theo đuổi." Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu sống trong thế giới mà hắn đã kiến tạo.

…..

Trong Hồng Hoang thế giới, tai họa có thể ở khắp mọi nơi, mọi thứ đều có linh trí, mặc dù hình thái không nhất quán, nhưng mục đích lại vô cùng giống nhau.

Thế giới hiện tại này do Tô Mạch kiến tạo, cho nên không có cái gọi là do Hồng Quân tạo ra, đương nhiên Tam Thanh và Lão Tử những người đó vẫn tồn tại!

Chỉ là thời gian không phải là thời điểm của thần thoại Hồng Hoang mà thôi!

Tô Mạch bắt đầu tìm kiếm những thứ có thể nâng cao sức mạnh trong Hồng Hoang thế giới, rồi không ngừng thôn phệ.

Đối với Tô Mạch, bây giờ chỉ là một con sâu xanh nhỏ, đây là phương thức tiến hóa tốt nhất.

Sâu bọ tuy là sâu bọ, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày có thể phá kén thành bướm.

Tô Mạch đã phong tỏa tất cả sức mạnh, nhưng cảm giác đối với bảo vật quen thuộc vẫn còn đó.

Ngày nọ, khi vô tình rơi xuống đất, hắn đột nhiên biết rằng phía trước có một thứ vô cùng quan trọng.

Dường như là linh căn mà một đại năng đã rơi rụng.

Đương nhiên hiện tại linh căn này vô dụng, nhưng đối với Tô Mạch thì cũng đủ rồi.

Nhưng có thể phát hiện ra nó không chỉ có Tô Mạch, hắn biết rằng đó là vật phẩm do một đại năng đã vẫn lạc để lại.

Bị tranh giành cũng là lẽ đương nhiên, nhưng hắn không bỏ cuộc, dù sao cũng chỉ là một con sâu nhỏ, có thể không bị người khác chú ý!

Trong vùng núi sâu đó, những bá chủ đều lần lượt xuất hiện, nhưng tranh đấu lại không ảnh hưởng đến Tô Mạch.

Tô Mạch chỉ chậm rãi bò đến đó!

Rồi từng chút một thôn phệ.

Tốc độ thôn phệ chậm, nhưng sức mạnh đó lại có tác dụng vô cùng lớn trong cơ thể Tô Mạch.

Sức mạnh càng nhiều, tốc độ thôn phệ của Tô Mạch càng nhanh.

Hắn không biết đã qua bao lâu, trận chiến trên đó vẫn chưa kết thúc.

Chương 352

Nhưng toàn bộ lực lượng bên trong linh căn đã bị Tô Mạch hấp thu hoàn tất.

Tô Mạch lúc này cần tìm một nơi, rồi phá kén thành bướm.

Sở dĩ phải cẩn thận như vậy, thực ra có một nguyên nhân vô cùng lớn, đó là vì tình cảnh của Tô Mạch hiện tại rất nguy hiểm.

Tô Mạch sở dĩ từ bỏ tất cả, rồi để mình rơi vào trạng thái đó là để phá giải những thứ huyền diệu kia.

Nhưng cái nguy hiểm ở chỗ, nếu Tô Mạch chết ở trong đó, thì hắn sẽ biến mất thật sự, ngay cả nguyên thần, nhục thân và ý chí của hắn trước đây cũng sẽ biến mất.

Không phải có ai đó có khả năng giết chết Tô Mạch, mà là hắn vừa rồi đã trực tiếp tiêu tán ý chí cấp Hồng Mông của mình!

Cho nên Tô Mạch nhất định phải cẩn thận.

Mặc dù không biết con đường này mình đang đi có đúng hay không, nhưng đã thử rồi, thì phải đi đến cùng.

“Chắc đây chỉ là một phần thôi, không thể là toàn bộ được.

Ta và yêu đạo không có bất kỳ ràng buộc nào, vậy mà ta lại lĩnh ngộ được đạo đầu tiên ở đây.” Tô Mạch kiên quyết lắc đầu, loại bỏ tất cả những tạp niệm đó ra ngoài, ngay sau đó bắt đầu kết kén.

Khi sức mạnh đó được tiêu hóa hoàn toàn, hắn sẽ có thể phá kén thành bướm, trở thành một tồn tại mạnh mẽ hơn.

Nhưng Tô Mạch không biết rằng sau khi bị bao bọc trong kén, cái kén này đang không ngừng lớn lên.

Cuối cùng nó trực tiếp biến lớn bằng một ngọn núi.

Đáng tiếc, bản thân hắn lúc này lại đang nhắm mắt!

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất ở cấp Thiên Tiên đột nhiên cảm thấy dường như có một đại khí vận đã biến mất.

Hoặc là trong Hồng Hoang thế giới mà Tô Mạch kiến tạo, Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không có được Đông Hoàng Chung.

Nếu vậy, Đông Hoàng Chung đã chọn Tô Mạch làm chủ nhân của nó, lẽ ra nó phải thuộc về Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng đây bản thân là thế giới do Tô Mạch ý muốn, thứ hai, sức mạnh của Tô Mạch vô cùng mạnh mẽ, cho nên việc thay đổi quỹ tích của Hồng Hoang thế giới này cũng không phải là không thể.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Tô Mạch đã dùng sức mạnh để can thiệp đủ thứ, mà chỉ là thuận theo tự nhiên mà thôi.

Cuối cùng, sau một thời gian dài im lặng, cái kén khổng lồ đó cuối cùng cũng có những vết nứt.

Hắn thấy thứ bên trong sắp xuất hiện.

Tô Mạch lúc đó căn bản không quan tâm mình đã biến thành hình dáng gì, hắn chỉ nghĩ phải phá vỡ lớp chướng ngại dày đặc trước mắt.

Nếu ngay cả điều này cũng không làm được, thì còn nói gì đến tiến hóa nữa?

Lúc đó chi bằng chết trong đó đi!

"Ta không nghĩ mình có thể đi đến tận cùng ở đây." Mặc dù khó khăn chồng chất, nhưng hắn không có ý định bỏ cuộc.

Nếu bỏ cuộc, hắn có thể rút lại ý chí bất cứ lúc nào, hoặc Hệ thống cũng sẽ không để hắn chết.

Nhưng nếu Tô Mạch chưa chuẩn bị những điều này, hoặc ý chí cấp Hồng Mông của hắn đã chặn đứng sức mạnh can thiệp của Hệ thống, thì Tô Mạch sẽ chết thật sự!

Cuối cùng, Tô Mạch nhìn thấy ánh sáng bên ngoài lần đầu tiên.

Cường độ của ánh sáng khiến Tô Mạch cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tô Mạch lúc này mới chú ý thấy mình đã biến thành một con rắn, một con rắn ba đầu.

Xem ra thực lực có lẽ dựa trên số lượng đầu?

Không đến mức phải nghĩ về chuyện đó, Tô Mạch cũng không quá bận tâm.

Bởi vì hiện tại hắn ngay cả cấp độ cơ bản nhất cũng chưa đạt được, đừng nói đến những điều kỳ lạ đó.

Chương 353

Thân thể to lớn không có nghĩa là tu vi rất sâu sắc, ngay cả khi Tô Mạch lúc đó chưa có thực lực, hắn cũng là một cây tùng cao vài trăm mét!

Tổng thể mà nói, hiện tại hắn ngay cả cấp độ thoát thai hoán cốt cũng chưa đạt được.

Nếu có thể làm được, tự nhiên có thể đạt đến trình độ khẩu thổ nhân ngôn.

Khi Tô Mạch chuẩn bị rời đi, đột nhiên ánh nắng mặt trời bị che khuất hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc, khói đen che kín bầu trời, dường như có sinh vật mạnh mẽ đang đến gần.

Ngay sau đó, từ trong khói đen đột nhiên phóng ra một cái đầu rồng, nhưng thực tế không phải là rồng, mà là một con giao long.

"Ta đã chú ý ở đây có gì đó khác lạ từ lâu rồi, không ngờ trong cơ thể ngươi lại ẩn chứa sức mạnh như vậy." "Xem ra ta đã đợi hàng trăm, hàng ngàn năm ở đây, quả nhiên không uổng công!" Con giao long trước mắt tuy thực lực không cao cường, nhưng cũng đã đạt đến cấp Địa Tiên.

Nó mạnh hơn Tô Mạch không biết bao nhiêu lần.

Nếu Tô Mạch dùng thực lực trước đây của mình, chỉ cần khẽ hắng giọng một tiếng, nó sẽ biến mất ngay lập tức!

Nhưng lúc này Tô Mạch không có sức mạnh như vậy.

Hắn hiện tại không có ngũ châm tùng linh căn, càng không có những bí tịch huyền huyễn gia trì.

Hắn chỉ là một tiểu yêu rất bình thường trong một thế giới yêu thú.

Liệu có thể vượt cấp chiến đấu với một kẻ như vậy không?

Nhưng Tô Mạch không định bỏ chạy ngay lập tức.

Dù sao hắn cũng vừa mới đột phá, biết đâu có thể có một trận chiến với tên này.

Nếu không chiến đấu thì làm sao có thể tiến bộ hơn nữa?

Bên trong, Tô Mạch chủ động tấn công! *** Mặc dù nơi này là hư cấu, nhưng mọi thứ lại chân thật đến vậy! …..

Điều Tô Mạch không biết là, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hắn ở bên trong, thế giới bên ngoài đã trôi qua hàng chục vạn năm.

Thế mà hắn còn chưa lĩnh ngộ được đạo đầu tiên.

Đương nhiên, vào lúc này, hai vị cường giả Hồng Mông còn lại cũng đã có hành động.

Dương Mi vẫn kiên trì nguyên tắc của mình, tìm kiếm sức mạnh bản nguyên trong các Hồng Hoang thế giới.

Với thực lực của Dương Mi, đương nhiên không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ tự mình ra tay!

Một phần bản nguyên đều được nàng thu thập thông qua phương thức mượn đao giết người, giống như La Hầu đã biến mất hồi đó!

“Xem ra thật đau đầu.

Dù sao đối thủ là Hồng Quân Đại Viên Mãn, nên cảm thấy bất lực cũng là bình thường.” Lúc này, Dương Mi đang đứng trên hư không của một Hồng Hoang thế giới khác!

Hồng Hoang thế giới này là một Ma Đạo Hồng Hoang mới xuất

hiện!

“Ngươi mau cút đi, dù khí tức trên người ngươi có mạnh đến đâu, ta cũng tuyệt đối sẽ không chấp nhận sức mạnh của ngươi đâu, ta có phương pháp xử lý riêng của mình.” Nhưng Dương Mi không biết quỹ đạo vận mệnh của Hồng Hoang thế giới này đã hoàn toàn thay đổi.

Tính cách của La Hầu cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Nàng bắt đầu suy diễn trong tâm trí, rồi dường như hiểu ra điều gì đó?

“Thì ra là vậy, cứ tưởng còn lâu lắm, không ngờ lại bắt đầu sớm thế này.” Dương Mi lập tức hiểu ra điểm mấu chốt của vấn đề, sự xuất hiện của những Hồng Hoang thế giới đó là tất yếu.

Nguyên nhân là do những thử thách mà ba cường giả Hồng Mông đã trải qua.

Chương 354

Thử thách của nàng cũng thuận theo Thiên Đạo.

Sự xuất hiện của Ma Đạo Hồng Hoang thế giới này là dành cho Hồng Quân!

Tô Mạch sở dĩ lĩnh ngộ được mọi thứ trong cơ thể mình, chính là vì đạo của Tô Mạch cũng là một đạo vô hạn.

Chính là bản thân hắn.

"Nếu cả hai đều đã tìm thấy đạo của mình, vậy thì đạo của ta ở đâu?" Mặc dù không biết những lời của Pangu có ý nghĩa gì, nhưng nàng biết rằng lúc này, nàng nhất định phải tìm thấy thứ giống như Hồng Quân và Tô Mạch.

Nếu không làm vậy…..

"Một con kiến hôi như ngươi mà cũng dám tấn công Bổn Tôn sao." Tô Mạch bất lực lắc đầu.

Một kẻ chỉ ở cấp Địa Tiên mà dám tự xưng là Bổn Tôn.

Ngay cả những đại năng chưa đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không có lý do để tùy tiện làm vậy.

Chỉ tiếc là Tô Mạch hiện tại chưa đạt đến cấp độ thoát thai hoán cốt, nên không thể nói tiếng người.

Hắn chỉ có thể dùng hành động để chứng minh phương pháp của mình!

Hắn thấy một cái đầu rắn trực tiếp phun ra ngọn lửa đen kịt, đáng tiếc không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến khói đen.

Tô Mạch hiện tại không có Thập Đại Linh Căn.

Cho nên tình huống như vậy cũng là bình thường.

“Nếu dũng khí đáng khen như vậy, thì trước khi ngươi sinh ra linh trí, Bổn Tôn sẽ tiêu diệt ngươi bằng sức mạnh.” Tô Mạch tự nhiên không để lời hắn nói vào tai!

Trên yêu đạo, cường giả vi tôn, chính tông cũng không có tác dụng gì!

Mặc dù sau này Đế Tuấn có Côn Bằng, bao gồm cả Đông Hoàng Thái Nhất đều là người có đại khí vận!

Nhưng điều đó không có nghĩa là một số đại yêu không có năng lực của mình!

Tô Mạch không biết mình đang tiến hóa thành thứ gì, nhưng hắn phát hiện ra mình dường như miễn nhiễm với sát thương mà con Địa Tiên này gây ra! *** Con giao long nhanh chóng phát hiện ra có điều gì đó không ổn, bởi vì nó có thể cảm nhận được lực phòng ngự của Tô Mạch thực sự có chút bất thường.

Tô Mạch lúc đầu kiểm tra khí tức trên cơ thể mình, nhanh chóng phát hiện ra một khí tức vô cùng quen thuộc!

Đó chính là Đông Hoàng Chung.

Điều Tô Mạch không biết là, trong quá trình tiến hóa, Đông Hoàng Chung đã thay đổi quỹ đạo vận mệnh của hắn, và đó là lý do Tô Mạch sẽ bị chú ý.

“Xem ra chỉ cần có cơ duyên, thì ở đâu cũng như nhau thôi.” Nhưng ngay khi Tô Mạch chuẩn bị tấn công, ý chí của hắn đột nhiên bị kéo về. …..

Lúc này, trước mặt Tô Mạch tự nhiên là tất cả những gì hắn quen thuộc.

“Chuyện gì vậy?

Chẳng phải ta đã nói là không có sự cho phép của ta thì tuyệt đối không được gọi ta về sao?” “Hệ thống thông báo: Không phải Hệ thống chủ động gọi ngài về, mà có thứ gì đó đã dẫn đến sự cộng hưởng với nguyên thần cấp Hồng Mông của ngài.” Tô Mạch lúc này mới chú ý thấy có một luồng khí tức vô cùng khủng bố, trực tiếp có thể cảm nhận được trong toàn bộ vô hạn thời không.

Hắn lập tức ngây người ra, bởi vì luồng khí tức này lại chính là khí tức của Hồng Quân!

Không thể không nói, sau khi cảm nhận được luồng khí tức như vậy, Tô Mạch thực sự có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ tên này đã lĩnh ngộ được đạo đầu tiên sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì gay go rồi.

Hiển nhiên, Dương Mi cũng chú ý đến điểm này, và xuất hiện với tốc độ nhanh nhất.

Chương 355

"Xem ra phải chúc mừng đạo hữu Hồng Quân đã hoàn thành trước một bước." Vì Dương Mi đã lộ diện, vậy thì Tô Mạch lúc này mà không xuất hiện thì thật đáng tiếc.

Kẻ dám phóng thích sức mạnh khủng bố như vậy, chắc chắn có ý đồ riêng.

"Chúc mừng ta ư?

Cái ta cần không phải lời chúc mừng, mà là mạng của hai ngươi." "Ban đầu ta cứ nghĩ chứng Đạo Ma là đủ rồi, nhưng xem ra không ổn.

Nếu đã vậy, ta sẽ nuốt chửng cả hai ngươi!" Tô Mạch nhíu mày.

Lần đột phá này, tuy hắn không biết có thể đạt đến cảnh giới nào, nhưng nếu có thể ngăn chặn Tô Mạch, và Dương Mi cố gắng tạo ra vô lượng kiếp, thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng gay go.

"Ồ, ý ngươi là sao?" "Ý ta là gì ư?

Ba chúng ta chỉ có một người sống sót.

Kẻ nào lĩnh ngộ trước sẽ có thể nuốt chửng sức mạnh của hai người còn lại." "Ngươi sẽ không thật sự coi lời của ý chí Pangu là thật chứ, Hộ vệ Kỷ Nguyên?

Ta mới không biết cái đó, chỉ là sức mạnh chưa đủ mà thôi!" Hồng Quân dường như nghĩ rằng hắn có thể siêu việt Pangu, hoặc trở thành một tồn tại cao hơn.

Dù sao ngay từ đầu hắn đã được coi là nằm trong top mười Hỗn Độn Thần Ma.

Vậy thì một đột phá mới chắc chắn là một bước tiến phi thường!

“Hồng Quân, nếu ngươi muốn giao thủ, vậy không bằng thử xem.

Nếu ở đây thì có vẻ không thích hợp lắm, một khi ta ra tay, những Hồng Hoang thế giới này chưa chắc giữ được!” Tô Mạch tự nhiên cũng không có vấn đề gì, nếu tên này muốn ra tay thì cứ thử xem sao.

Cho đến bây giờ, ba người họ vẫn chưa chính thức giao thủ.

Nếu không thử một lần, làm sao biết ai mạnh ai yếu?

Ngay cả khi đã lĩnh ngộ được đạo đầu tiên, cũng không nên có điều gì quá đặc biệt!

Chỉ thấy ba hư ảnh khổng lồ vô cùng, trực tiếp xuất hiện trong vô hạn thời không.

Mỗi người đều nắm giữ bản nguyên chi lực.

Tô Mạch chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đang đối chọi với sức mạnh của Hồng Quân.

Quả thật có chút khác biệt so với trước đây, tuy hơi gay go một chút, nhưng vẫn chưa đủ để uy hiếp Tô Mạch và Dương Mi!

“Xem ra tuy đạo hữu Hồng Quân đã đi trước một bước, nhưng khoảng cách dường như không quá rõ ràng.

Ngươi có chắc chắn muốn phân định sống chết vào lúc này không?” Dương Mi có tâm cơ vô cùng sâu sắc, dù sao nàng xem xét nhiều chuyện hơn Tô Mạch và Hồng Quân rất nhiều.

Sở dĩ phải chiến đấu, thực ra không phải vì muốn quyết tử chiến với Hồng Quân.

Mà là để xem lĩnh ngộ một đạo rốt cuộc có thu hoạch gì?

Bây giờ nhìn thấy thu hoạch chỉ có một chút như vậy, nàng lập tức mất hứng thú.

Tô Mạch cũng thu lại Thời Không La Bàn của mình.

Không có bất kỳ áp lực nào, việc đó thực sự cần thiết.

Hắn đã bị kéo ra khỏi trạng thái huyền diệu đó, lần tiếp theo không biết khi nào mới có thể trở lại.

Dù sao Tô Mạch cũng đã mất một khoảng thời gian rất dài trong Hỏa Vân Động mới có được thu hoạch như vậy!

"Hừ!

Cũng chỉ có vậy thôi!" Nhìn ba người đều chỉ lo việc của mình, dường như đã quên mất chuyện Pangu đã dặn dò.

Thời gian dài như vậy đã trôi qua, vẫn chưa tìm thấy sức mạnh bản nguyên và vẫn không có thu hoạch gì.

Chương 356

Tô Mạch cũng không thông qua sức mạnh bản nguyên mà biết được vị trí của những sức mạnh bản nguyên khác!

Ba người họ đều biến mất tại chỗ!

Thậm chí phải sau cả ngàn năm, họ mới thu lại ý chí Hồng Mông của nhau.

"Hãy gặp lại sau khi có thu hoạch." Tô Mạch không trực tiếp trở lại động phủ, việc lĩnh ngộ cần cơ duyên!

Chi bằng nhân cơ hội này, tìm kiếm sự tồn tại của sức mạnh bản nguyên trong vô hạn thời không.

Vô hạn thời không bao la vô tận, mỗi lối vào của Hồng Hoang thế giới đều ẩn giấu, muốn tìm kiếm thật khó khăn.

Chỉ là một số nơi Tô Mạch cũng có ấn tượng, nhưng tìm ở đó không biết phải mất bao lâu.

Nhưng đáng để tiếp tục đi!

Không biết đã đi bao lâu, Tô Mạch đã đến được sâu thẳm của vô hạn thời không, nơi mà hắn chưa từng đến.

Ở đó không có bất kỳ lối vào của Hồng Hoang thế giới nào, dường như là một nơi đặc biệt cằn cỗi!

Thực sự có chút kỳ quái!

Nhưng Tô Mạch bị một luồng sức mạnh thần bí không rõ dẫn dắt đến đó, lẽ ra ở đó phải tồn tại một số thứ.

Nhưng Tô Mạch lại không thể phát hiện ra, bất kể là lối vào của Hồng Hoang thế giới hay ý chí cấp Hồng Mông.

Nhưng khi Tô Mạch quay người rời đi, hắn đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Khí tức này rất giống một khí tức khác, và thực lực cũng rất gần.

Nếu là hai người quen cũ kia, Tô Mạch có thể lập tức nhận ra, nhưng khí tức này rõ ràng không phải.

"Ai đó!?" Đáng tiếc không có bất kỳ hồi đáp nào, Tô Mạch trực tiếp xoay Thời Không La Bàn chuẩn bị cưỡng hành tìm lối vào.

Lúc đó, trong bóng tối vô tận, một điểm sáng màu tím đột nhiên lóe lên.

Tô Mạch lập tức tìm thấy mấu chốt!

Không chút do dự, hắn trực tiếp tiến vào Hồng Hoang thế giới đó.

Luồng khí tức vừa rồi tuyệt đối là từ Hồng Hoang thế giới này truyền ra. *** Nhưng sau khi tiến vào, Tô Mạch lập tức ngây người ra, một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, luồng khí tức đó chính là sức mạnh bản nguyên.

Xem ra một phần của sức mạnh bản nguyên tồn tại trong Hồng Hoang thế giới này, nhưng ai đã có được sức mạnh bản nguyên như vậy, và có thể biến nó thành của riêng mình?

Khí tức trên người Tô Mạch lúc này thần bí vô cùng, tên kia khẳng định cảm thấy thực lực của mình hơn Tô Mạch, cho nên mới dám mở lối vào.

Tô Mạch tự nhiên cũng không chút do dự tiến vào, đã dám làm vậy thì chắc chắn có sự tự tin nhất định!

"Đừng có trốn chui trốn lủi, đã ở đây thì mau cút ra đi!" Tô Mạch có thể cảm nhận được thứ đó, lúc này đang ẩn mình trong một không gian.

Chỉ là Tô Mạch không dùng phương thức bạo lực để ép nó ra, nếu có thể tự nguyện xuất hiện thì tự nhiên là tốt nhất.

Ngay sau đó thứ đó xuất hiện, Tô Mạch lập tức hiểu ra thể tích của nó lại lớn đến vậy, Côn Bằng xòe cánh ra cũng chỉ có 10 vạn dặm.

Nhưng lúc này, Tô Mạch thậm chí còn không bằng một vảy trên sinh vật đó.

Dù sao Tô Mạch hiện tại đang duy trì hình thái người, sinh vật khổng lồ trước mắt này không biết nên gọi là gì, vì nó có vô số đầu lâu?

Khí tức này vì sao lại quen thuộc đến vậy?

Ngay sau đó, Tô Mạch ngẩn người ra.

Khi nhìn sinh vật khổng lồ đó, dường như hắn đã nhìn thấy một thứ không thể tin nổi thông qua Thời Không La Bàn.

Chương 357

Trong trận chiến với giao long cấp Địa Tiên, hắn đột nhiên bị ý chí cấp Hồng Mông kéo ra, cũng vào lúc Hồng Quân đột phá.

Theo lý mà nói, trận chiến đó không có Tô Mạch thì lẽ ra không nên tiếp tục phát triển như vậy, nhưng một chuyện không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra!

Bởi vì sinh vật khổng lồ trước mắt này chính là hình thái cuối cùng của Tô Mạch trong thế giới mà hắn kiến tạo, nói cách khác, nó chính là Tô Mạch.

Đó là lý do vì sao khí tức đó lại quen thuộc đến vậy.

"Ta… ta đã hiểu ý của Pangu rồi!

Cái đạo mà ta theo đuổi, cái đạo mà ta theo đuổi nhất định sẽ tạo ra sự diễn biến!" "Mặc dù mọi thứ trong thế giới ta kiến tạo đều bị gián đoạn, nhưng cái thế giới ta tạo ra lại xuất hiện trong một thế giới nào đó của Hồng Hoang!" Dù lời này nghe hoang đường, nhưng Tô Mạch cảm thấy nó là thật, giống như một giấc mơ tồn tại trong một không gian khác.

Khi tỉnh dậy, không gian kia thực sự tồn tại một thứ giống hệt mình!

Nếu cần bằng chứng, thì Tô Mạch có thể cảm nhận được khí tức của Đông Hoàng Chung trên cơ thể của sinh vật khổng lồ này.

Rõ ràng, việc chứng đạo của thế giới này, so với Hồng Quân và Tô Mạch, tự nhiên kém một bậc.

Tô Mạch khóe môi nở một nụ cười mỉm.

Nếu là như vậy, thì mọi thứ đều có thể lần theo dấu vết.

Khi tất cả mọi chuyện được giải mã hoàn toàn, thì đáp án cũng sẽ xuất hiện.

Chỉ là hiện tại, hắn cần phải chiến đấu với tên kia trước mắt.

Tô Mạch chậm rãi giơ tay, một hư ảnh khổng lồ vô cùng lập tức xuất hiện.

Tô Mạch hoàn toàn không sợ hãi chiến đấu, hắn càng biết thực lực của yêu đạo khác như thế nào.

Tô Mạch cảm thấy một luồng khí tức khác vô cùng quen thuộc, đó chính là khí tức sức mạnh bản nguyên!

Hồng Hoang thế giới này lẽ ra phải vô cùng cằn cỗi, nhưng nó chỉ biến thành như vậy sau khi sức mạnh bản nguyên được cảm nhận.

Mọi thứ dường như đều trở nên rõ ràng!

Tô Mạch dần dần hiểu ra mọi thứ hắn thấy.

Để thật sự lập chính đạo, hắn phải chiến đấu với yêu đạo trong thế giới phản chiếu.

Trong vạn ngàn đạo pháp luân hồi, ở một thế giới luân hồi khác thì thực lực như thế nào, hắn cũng cần phải làm rõ.

Khi tác chiến với đối thủ cấp Địa Tiên, Tô Mạch đều không cảm thấy căng thẳng.

Còn bây giờ, cảm giác hoàn toàn khác biệt, dường như trước đó, hắn đã chuẩn bị đầy đủ vậy.

Trên con đường tu hành đạo pháp, Tô Mạch tự nhận mình chưa bao giờ lơ là.

Ngay cả khi gặp phải tình huống như vậy trong động, hắn cũng cố gắng hướng mọi chuyện về phía tốt nhất.

Từ nội dung phần thưởng Hệ thống mà hắn đang nắm giữ, hắn đã thật sự nắm giữ sức mạnh bản nguyên cấp Hồng Quân.

Đột nhiên, căn bản của sức mạnh bản nguyên cũng đã được khóa trước, chẳng qua là thông qua những thử thách do Hệ thống đưa ra, đạt được năng lực mạnh mẽ hơn, mới có thể gia tăng điểm mà thôi.

"Hệ thống, ngươi có nghe thấy tiếng ta không?" Tô Mạch thử gọi một tiếng.

Vốn dĩ đã chuẩn bị hành động, nhưng bây giờ xem ra, dường như tồn tại chướng ngại vật đối với việc gọi.

Hệ thống hữu cầu tất ứng, hôm nay lại mất liên lạc.

Xem ra nếu không phá vỡ thế giới phản chiếu trước mắt, hắn sẽ không thể ra ngoài được.

"Nếu đã là thử thách, chắc cũng nhanh thôi.

Thôi được, hãy xem những gì ta đã học có tác dụng đến đâu." Cùng lúc phản ứng, trong lòng Tô Mạch cũng nhẹ nhõm đi không ít.

Chương 358

Có được một câu trả lời khẳng định, còn quan trọng hơn rất nhiều so với những chuyện khác.

Hiện tại, hắn nhất định phải khẳng định nội tâm của mình, xác nhận những gì mình làm đều đúng.

"Oanh!" Từng trận khí bạo vang lên tại chỗ, Tô Mạch biểu hiện càng thêm trấn tĩnh.

Những gì nên đến cuối cùng sẽ đến.

Trong ba ngàn thế giới, hàng trăm lần luân hồi, gặp phải chuyện gay go sớm muộn gì cũng xảy ra.

Bây giờ Tô Mạch càng thêm may mắn, sớm lĩnh ngộ được, sớm phá vỡ cũng có thể tăng thêm lợi ích cho tương lai của mình.

Tổng thể mà nói, trong lòng hắn không chút sợ hãi.

"Cuối cùng cũng gặp mặt rồi, ta của thời Hồng Hoang sao?" Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, khiến Tô Mạch từ từ mở mắt.

Khi nhìn lại trước mắt, một thiếu niên mặc hắc y lơ lửng xuất hiện trong thế giới phản chiếu.

Nếu nhìn kỹ, có thể dễ dàng phát hiện ra thiếu niên trước mắt và hắn trông y hệt nhau, hoàn toàn là một cặp song sinh được khắc từ cùng một khuôn mẫu.

"Xem ra ngươi là ta của thế giới bản nguyên sức mạnh, đã đợi ngươi lâu lắm rồi, cuối cùng cũng xuất hiện, thật khiến ta phải đợi một phen." Tô Mạch nhìn thiếu niên trước mắt, rồi đứng dậy từ mặt đất.

Vừa nãy trong quá trình tọa thiền minh đạo, hắn đã điều chỉnh khí tức đến trạng thái hoàn mỹ nhất.

Dù sau này làm gì, hắn đều có thể ứng phó với trạng thái hoàn hảo nhất.

Vẫn là chiến đấu với hắn, về nhịp độ chiến đấu, đương nhiên cũng phải theo kịp năng lực của hắn.

Nếu ngay cả bản ngã yêu đạo cũng không thể phá vỡ, thì khi đối mặt với những đối thủ khác, Tô Mạch chắc chắn sẽ gặp phải vấn đề gay go.

Bây giờ là thời điểm tốt nhất để chứng minh đạo pháp, cũng là cơ hội tốt nhất! *** Yêu đạo hắc y dần dần bước tới, ánh mắt hung dữ đánh giá Tô Mạch.

“Thật yếu ớt, không ngờ bản thể thật sự đang sống lại yếu ớt đến vậy, ta thấy chi bằng để ta thay thế ngươi đi.” “Trong thế giới Hồng Hoang vạn ngàn đại năng, ngươi căn bản không thể đối mặt được, như vậy chỉ sẽ trở thành một tồn tại yếu ớt, không có bất kỳ giá trị nào, ngươi sẽ sớm nhận ra hiện thực.” Tô Mạch áo đen cũng cực kỳ kiêu ngạo, nhìn từ khí thế hắn tỏa ra, hắn tuyệt đối có thực lực tương xứng với lời nói đó.

Tô Mạch không lấy ra pháp bảo sở trường nhất của mình, mà lấy ra một thanh tiên kiếm.

Khi đối mặt với bản ngã hắc y, nếu ngay cả bản mệnh pháp bảo cũng phải dùng đến, thì đúng là hắn chẳng có bản lĩnh gì.

Dù sao đó cũng chỉ là một bản ngã nhỏ bé.

Đột phá và tấn công là việc hắn nên làm.

Dù làm gì sau này cũng chỉ tăng thêm phiền phức cho hắn mà thôi.

“Không lấy bản mệnh pháp bảo ra mà muốn chiến đấu với ta sao?

Ngươi nghĩ ta không nhìn ra, trong tay ngươi chỉ là một thanh tiên kiếm bình thường thôi ư?

Dùng cái đó mà đối đầu với ta?” Khi bản ngã hắc y lên tiếng, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Hắn không thích cảm giác bị người khác xem thường.

Người đàn ông đang khinh thường hắn, là một tồn tại có thật khác.

Trong thế giới phản chiếu, mọi thứ đều là hư ảo trong pháp tướng, nhưng nếu đánh giết được thế giới thật thì lại có tác dụng hoàn toàn khác.

Sau này, mọi hành động đều có thể biểu lộ cảm xúc.

Hiện tại cũng chính là cơ hội tốt nhất, nếu có thể thay đổi thì đều có thể giữ được cảm xúc, cũng là sách lược và phương thức tốt nhất.

“Ha ha, không cần dùng loại kích tướng pháp đơn giản đó, kết quả khi chiến đấu với ngươi, ta trong lòng đều rõ.” “Nếu không thể vượt qua cửa ải này, thì những việc ta làm sau này cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.” “Một thanh thượng phẩm tiên kiếm dùng để đối phó ngươi là đủ rồi, những chuyện khác cứ để sau cũng không muộn.” Tô Mạch nói với bản ngã hắc y, cũng biểu lộ quyết tâm của mình.

Bản ngã hắc y được sinh ra, Tô Mạch trong lòng đều rõ, trong quá trình tham ngộ đạo pháp, Hệ thống đã đưa ra thử thách như vậy, cũng cho thấy nội tâm không kiên định của hắn.

Chương 359

Cách tốt nhất để thay đổi hiện trạng là không ngừng tấn công, phá vỡ ảo ảnh và trói buộc của thế giới phản chiếu, chém giết bản ngã hắc y, mới hoàn thành thử thách sơ bộ.

“Xem ra ngươi đã có chuẩn bị tâm lý rồi, nếu trong lòng đã rõ ràng, vậy hãy để ta chứng kiến bản lĩnh cường đại của ngươi như thế nào!” Khi bản ngã hắc y nói, hắn vẫy tay một cái, khung cảnh xung quanh nhanh chóng thay đổi.

Không một dấu hiệu nào báo trước, một không gian tối đen, u tịch đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Rõ ràng trước đó đang ở trong động phủ, giờ lại đột ngột biến đổi cực nhanh.

“Ngươi chưa từng thấy nơi như thế này sao?

Cũng đúng thôi, bây giờ ngươi hẳn phải cảm thấy xấu hổ mới phải.” “Trong thế giới ban đầu, ngươi sống một cách hèn mọn, không thể cảm nhận được cảnh Tu La trường lạnh lẽo và kinh hoàng như thế nào.” “Ta chính là cái ta bị ruồng bỏ trong vòng luân hồi hoàn toàn, ngày ngày sống ở nơi như thế này, không ngờ ngươi lại có thể chủ động nhìn thấy, thật khiến người khác bất ngờ!” Khi bản ngã hắc y nói, hắn cảm thấy cực kỳ nực cười.

Trong thế giới chưa biết mà Tô Mạch không ngờ tới, bản ngã hắc y không biết đã trải qua bao nhiêu sự giày vò, nỗi đau khổ không thể tưởng tượng nổi cứ lặp đi lặp lại vô hạn. *** “Nơi ngươi sống sao?

Ta thấy cũng không đáng sợ lắm!” Tô Mạch cố nhịn cảm xúc khó chịu, cứng rắn đáp lại một câu.

Chưa từng đối mặt với tình huống gay go như vậy, đây cũng là ngoài dự liệu của hắn.

Rất nhiều chuyện đã xảy ra, hắn chưa từng nếm trải tuyệt vọng, nhưng bản ngã hắc y lại luôn sống ở nơi như thế này.

Sớm đã biết đến sự tồn tại của các thế giới bản nguyên luân hồi song song, chỉ là cái ta ở một thế giới khác chắc chắn cũng đang sống một cách mạnh mẽ nào đó, không ngờ cuộc sống của cái ta này lại bi thảm đến vậy, một phương thức khiến người ta không thể chấp nhận được.

"Vậy thì thử xem sao, để ta xem ngươi, kẻ yếu ớt bấy lâu nay, đã tích lũy được gì." Nói xong, bản ngã hắc y không đợi nữa, trực tiếp lao về phía Tô Mạch.

Bản ngã hắc y hành động cực kỳ nhanh chóng, ngay cả ở cảnh giới hiện tại của Tô Mạch, cũng chỉ bắt được một tàn ảnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình hắn đã xuất hiện bên cạnh Tô Mạch, hung hăng tấn công.

"Tên khốn đáng chết!

Dám đánh lén ta sao?" Tô Mạch giận dữ quát lên một tiếng, vung kiếm ra.

Thanh tử sắc kiếm mang tạo thành tiếng vang chói tai, cuồn cuộn tấn công bản ngã hắc y.

Sau khi xác định được vị trí đối phương, việc tấn công trúng đích không còn quá khó khăn nữa.

Dù sao hắn cũng đã trải qua nhiều lần rèn luyện, việc bắt được vị trí một tàn ảnh không phải chuyện khó.

Nếu ngay cả một chút tấn công cơ bản cũng không thể phòng ngự,

thì căn bản không có tư cách nói về việc chiến đấu sau này.

Trong lúc nguy hiểm, cũng nên dốc hết tinh thần để đối phó.

"Hắc hắc hắc…" Tại nơi kiếm mang đi qua, bản ngã hắc y nhanh chóng tiêu tán.

Kiếm mang xẻ đôi mặt đất đen kịt, từng đạo vong hồn đột nhiên từ dưới đất chui lên, bị khí thế do kiếm mang mang tới đánh tan tác.

"Cái quái gì đây?" Tô Mạch ngẩn ra, hắn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Điều hắn lo lắng cuối cùng đã không xảy ra; mối đe dọa ban đầu không quá mạnh mẽ, nhưng sau cái nhìn cuối cùng, hắn lại thấy cảnh tượng này.

"Khốn kiếp!" Ngay khi Tô Mạch đang do dự, một đòn xung kích có sức sát thương cực mạnh đã ập đến trước mặt hắn.

Ngay lập tức sau đó, Tô Mạch chợt vọt ra, nhìn rõ phía sau mình, một lưỡi hái đen xé rách không gian, suýt chút nữa đã chém vào cổ hắn.

Bản ngã hắc y ra tay là nhắm vào yếu huyệt, không hề lưu tình, hoàn toàn ôm tâm tình muốn giết chết Tô Mạch mà ra tay.

Điều đó thật đáng sợ.

"Chỉ một chút cảnh tượng nhỏ bé mà ngươi đã bị dọa đến mức này sao?

Nếu không thể tập trung tinh thần lực, ngươi không thể nào đánh bại ta được." Bản ngã hắc y đứng tại chỗ, trong tay xuất hiện một lưỡi hái khổng lồ màu đen.

Một đầu của lưỡi hái hiện ra màu đỏ thẫm; xem ra không phải tự nhiên nó có màu đỏ, mà có lẽ là do vô số trận chiến, nhuộm máu tươi

mà thành.

Chương 360

Việc hắn có thể biểu hiện ra một mặt như vậy, khiến áp lực của Tô Mạch đột nhiên tăng gấp bội.

Đằng sau hắn, một tồn tại mạnh mẽ như vậy thực sự xuất hiện để thay thế hắn. *** Bản mệnh pháp bảo của bản ngã hắc y, hắn là cây lưỡi hái đen trong tay hắn.

Nhìn từ phẩm chất, biết rằng nó không phải là vật phàm, có lẽ sẽ có công năng đặc biệt bên trong.

Nhìn bây giờ, cũng khó mà thấu hiểu được huyền bí bên trong.

Chỉ có thể thử quan sát, xem liệu có thể không ngừng dò tìm trong chiến đấu để tìm ra phương pháp phá giải hay không.

Chỉ một chút nguy cơ như vậy, không đủ để trực tiếp bức xuất bản mệnh pháp bảo của hắn.

Tô Mạch vẫn luôn kiên trì phương thức chiến đấu của mình, mục đích cũng là để thông qua những trận chiến lặp đi lặp lại, tìm ra pháp môn chiến đấu phù hợp nhất.

Trong rất nhiều bộ kỹ năng chiến đấu như vậy, có quá nhiều điều tồn tại những hạn chế và trở ngại.

Bản ngã hắc y cũng nắm bắt được điểm đó, cho nên mới xuất hiện trước mặt hắn.

“Chỉ một chút như vậy mà ngươi đã sợ rồi sao?

Đừng làm ta quá thất vọng, yếu ớt thật.” Bản ngã hắc y lại lần nữa trào phúng nói, trong không gian của hắn, hắn có sự tự tin tuyệt đối.

Dù sao hiện tại Tô Mạch căn bản không ở trong trạng thái hoàn toàn, lại ở trên địa bàn của hắn, mọi chuyện đều có thể bị hắn khống chế.

“Sợ hãi ư?

Ngươi nói đúng rồi, trong lòng ta bây giờ đang rất phấn khích.” “Trước khi ta xuất sơn, có thể có một cơ hội khiêu chiến như vậy, quả thực không còn gì tốt hơn.

Ta bây giờ cảm thấy toàn thân đang run rẩy, run lên vì phấn khích.” Lần này, Tô Mạch không hề khoác lác; những gì hắn thực sự nghĩ trong lòng chính là như vậy.

Rõ ràng đã xảy ra chuyện như vậy, trong tình huống có thể xảy ra đó, hắn hoàn toàn có thể nắm giữ một cuộc đời huy hoàng.

“Tốt, ánh mắt của ngươi không tệ, giết một kẻ như vậy mới là chuyện ta muốn thấy.” Bản ngã hắc y lại liên tục lóe lên, giây tiếp theo lại lần nữa tấn công Tô Mạch.

Lần này, Tô Mạch không đứng yên một chỗ, không hề phản ứng.

Dù sao tình hình cũng không gay go đến mức đó, sau này còn có những thử thách có thể thực hiện, bây giờ đã đột phá được một cửa ải thì chắc chắn sẽ có sự trưởng thành.

“Ba!” Tô Mạch quát lớn một tiếng, khí thế trên người hoàn toàn thay đổi.

Không gian xung quanh dường như cảm nhận được áp lực, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm.

Những vong hồn vốn tồn tại trong bóng tối, nhanh chóng chạy trốn về bốn phía.

Ngay cả khi đã hóa thành vong hồn, mang theo ý thức của mình,

chúng cũng có thể cảm nhận rõ ràng nguy hiểm.

Ngay cả khi chỉ thực hiện một chút thay đổi, chúng cũng nên biết cách thể hiện.

"Tiếng kêu thật thú vị, ta thích nghe những tiếng kêu than như vậy, hãy để ta cảm nhận sự run rẩy của ngươi đi!" Lưỡi hái đen của bản ngã hắc y chém thẳng vào mặt Tô Mạch, khí thế hủy thiên diệt địa còn hơn một bậc.

Sau khi một lưỡi hái chém xuống, thân hình Tô Mạch hóa thành hư ảnh, dần dần biến mất trước mắt.

Bản ngã hắc y khóa chặt vị trí phía sau hắn, rồi lại một lần nữa vung lưỡi hái chém về phía sau.

Lưỡi hái và lợi kiếm va chạm dữ dội trong không gian, tạo ra từng lớp sóng khí trong Cửu U, xé toạc mặt đất thành từng mảnh vụn.

Vốn dĩ hắn khinh thường Tô Mạch, nhưng bản ngã hắc y đã lùi lại hơn mười mét, sau đó mới ổn định được thân hình.

Hiện tại, Tô Mạch mới kích hoạt trạng thái hoàn toàn.

Một khi tiến vào trạng thái chiến đấu hoàn toàn, Tô Mạch sẽ khó kiểm soát được sức mạnh bản nguyên đang chảy ra; đó chính là nguy cơ thật sự.

Nếu cuối cùng không thể giành chiến thắng, rất có thể sẽ rơi vào cục diện kiệt sức, vì vậy Tô Mạch khi chiến đấu vẫn luôn cẩn thận khống chế.

Chương 361

Nhưng giờ thì không còn cách nào nữa, đối mặt với đối thủ mạnh mẽ, thực sự không thể giữ lại chút nào.

Nếu không dốc toàn lực đánh bại Hắc y tự ngã trước mắt, ta sẽ không thể vượt qua được cửa ải này.

Nếu bị chém giết, ta sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong luân hồi bóng tối, Hắc y tự ngã sẽ khống chế thân thể ta, trên đời sẽ xuất hiện một Tô Mạch hoàn toàn mới, tình hình quả thực không thể tệ hơn được nữa.

"Gầm!" "Thế mà lại có nhiễu loạn ư?" Tô Mạch đang suy tư làm sao để tiếp tục tấn công thì một đạo vong hồn hung hăng lao tới.

Hai người rõ ràng có chênh lệch về cảnh giới, nhưng trong tình huống bị nhiễu loạn, động tác của Tô Mạch bị ảnh hưởng.

Ta vung kiếm chém về phía vong hồn đang lao đến, ra tay không chút do dự, biểu hiện vô cùng cứng rắn.

Nếu sơ hở đơn giản như vậy mà bị Hắc y tự ngã nắm bắt tấn công, Tô Mạch cũng sẽ trở tay không kịp, hoảng loạn ứng phó, quả thực không thể tệ hơn được nữa.

Cần biết rằng trong tình huống nguy hiểm như vậy, một chút sơ suất cũng có thể gây ra ảnh hưởng lớn, liên lụy đến những chuyện sau này, đó mới là điều tồi tệ nhất.

Kết quả, không có công kích nào như tưởng tượng, chỉ là ta đã lo lắng quá mức.

Hắc y tự ngã đứng yên bất động tại chỗ, chờ Tô Mạch gọn gàng xử lý xong đám vong hồn đang lao tới.

“Cơ hội tốt như vậy mà ngươi lại không tấn công, điều đó khiến ta ngạc nhiên đấy.

Lẽ nào ngươi đang mong chờ một cuộc quyết đấu công bằng sao?

Vị trí giữa ta và ngươi từ đầu đã không ngang bằng, cố gắng theo đuổi những thứ vô dụng đó chỉ khiến tình cảnh của ngươi thêm khó xử, lẽ nào ngươi không rõ sao?” Tô Mạch khó hiểu hỏi, muốn làm rõ rốt cuộc Hắc y tự ngã đang nghĩ gì mà lại từ bỏ cơ hội tốt như vậy.

Hắc y tự ngã đột nhiên cười, tiếng cười vô cùng bi thương.

“Công bằng ư?

Thế giới này căn bản không tồn tại sự công bằng như vậy, chỉ là lòng người có tồn tại ranh giới mà thôi.” “Nếu lợi dụng cơ hội đó để giết ngươi, ta không làm được.” Khi Hắc y tự ngã nói, nó đã thay đổi thái độ ban đầu.

Từ những đòn tấn công vừa rồi của Tô Mạch, Hắc y tự ngã có thể thấy rằng Tô Mạch không hề yếu ớt như nó tưởng.

Giao chiến với cường giả tự nhiên cũng có những phán đoán riêng, và nó cũng biết phải làm gì để thể hiện sự tôn trọng lớn nhất đối với đối thủ.

Đối thủ đáng kính không phải lúc nào cũng xuất hiện, nếu trước mắt có một người như vậy, đương nhiên phải trân trọng mà chiến đấu, cơ hội như vậy cũng không phải lúc nào cũng có.

“Ranh giới ư?

Không ngờ ta lại có thể nghe được những lời như vậy từ miệng ngươi, thật sự khiến ta bất ngờ đấy.

Ta cứ tưởng ngươi chỉ là một mặt tiêu cực của ta, giờ xem ra phán đoán của ta cũng có sai sót rồi.” Tô Mạch không hề che giấu sự

suy đoán của mình, trực tiếp nói ra suy nghĩ của bản thân.

Phán đoán của ta quả thực là như vậy, cũng không cảm thấy có lỗi, ít nhất thì, ta đã không nắm bắt được thông tin quan trọng nhất, nên phán đoán đưa ra là hợp lý.

"Tiêu cực ư, ngươi thật sự đã đánh giá quá cao mình rồi.

Ta thậm chí còn có thể coi ngươi là một ta yếu ớt, không phải sao?" Hắc y tự ngã lạnh lùng nói, phân tích cũng rất có lý.

Đúng như lời nó nói, hai người vốn là cái tôi của nhau, muốn phán đoán bên nào quan trọng hơn, cần phải xem xét đứng trên lập trường nào.

Tiếng gầm của vong hồn xung quanh không ngừng truyền đến, tinh thần lực của Tô Mạch vô cùng tập trung, đề phòng lại xuất hiện thêm vài con không sợ chết lao tới.

Tung hoành ở Hồng Hoang thế giới lâu như vậy, ta chưa từng nghe nói có một nơi như thế này tồn tại, thực sự khiến ta rất bất ngờ, không ngờ trên đời lại có một nơi như vậy.

Một nơi mà vong hồn và nhân loại cùng tồn tại, xem ra muốn tranh giành địa bàn thì chắc chắn sẽ có những trận chiến không ngừng.

Cũng khó trách Hắc y tự ngã có thể tôi luyện ra khí tức như vậy, dù chỉ nửa điểm nhân từ nương tay, e rằng cũng không thể đứng vững ở nơi này, cần phải có sự quả cảm và khát vọng mạnh mẽ đối với vị trí của mình.

Đối với Hắc y tự ngã mà nói, muốn thay đổi hiện trạng, con đường duy nhất là chiến thắng Tô Mạch trong trận chiến, chỉ cần giành chiến thắng, nó có thể thay thế Tô Mạch trở về thế giới hiện thực.

Nơi đó sẽ không có nhiều chuyện phiền phức như vậy, mọi nơi

đều vô cùng yên bình.

Đối với Hắc y tự ngã, nó hẳn là càng khát vọng điều đó, nên mới xuất hiện trong thử thách thế giới ảnh chiếu này.

Chương 362

Ngay cả những người sống trong thế giới khác cũng có khát vọng như vậy, điều này tạo ra một cú sốc rất lớn đối với Tô Mạch.

“Hiện giờ ta lại vô cùng tò mò về thế giới mà ngươi đang sống, vốn dĩ là ảnh chiếu trong nước, chẳng phải cũng có một phương thiên địa như vậy, trong đó rốt cuộc tồn tại bí ẩn gì sao?” Khi Tô Mạch nói, ta cũng vô cùng tò mò, có thể thấy được sự tò mò thật sự của hắn.

Hắc y tự ngã cũng có thể phán đoán tính chân thực trong lời nói của Tô Mạch, không ngờ Tô Mạch có thể nói ra trực tiếp như vậy, đây là lần đầu tiên nó thấy có người tò mò về Cửu U.

Con người bình thường sau khi thấy cảnh tượng như vậy, đáng lẽ phải sợ hãi mới phải, phản ứng như vậy mới chân thực hơn, cũng có thể giúp Hắc y tự ngã hiểu rõ hơn nỗi sợ hãi trong lòng nhân loại.

Trong mắt nó, một Tô Mạch yếu ớt không thể kiên trì chiến đấu trong hoàn cảnh này, vừa gặp mặt nhất định sẽ sợ vỡ mật.

Nhưng giờ nhìn ánh mắt Tô Mạch không những không hề sợ hãi, mà còn hưng phấn khát vọng, cổ ý chí quyết thắng bắt nguồn từ nội tâm đó, chính là điều Hắc y tự ngã vẫn luôn kiên trì.

“Thật thú vị, đi theo ta.

Nơi này không thích hợp để ta quyết đấu, trận quyết đấu giữa ta và ngươi không nên ở nơi như thế này.” “Nếu ngươi có thể sống sót theo kịp, ta cũng không ngại tìm một nơi yên tĩnh hơn để đấu.” Hắc y tự ngã nói, bắt đầu hành động của mình.

Nó biết rằng nếu muốn tìm một nơi, cần có điều kiện tốt hơn.

Rõ ràng biết rằng chiến đấu ở nơi quen thuộc có thể có ưu thế lớn

hơn, nhưng giờ nó lại nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, thực sự khiến Tô Mạch cảm thấy không yên tâm.

"Ngươi chắc chắn là đang tìm một nơi tốt hơn, chứ không phải cố ý dẫn ta vào bẫy chứ?" Ở thế giới bên ngoài đã gặp quá nhiều âm mưu lừa dối, giờ Tô Mạch đã trở nên tinh ranh hơn, biết phải làm gì để chống lại những mánh khóe vốn dĩ nguy hiểm này.

Hắc y tự ngã không để ý, chỉ lạnh lùng nói: "Nếu muốn giết ngươi, ngươi nghĩ ta có cần phải bày vẽ lớn lao như vậy không?" Lời của Hắc y tự ngã khiến Tô Mạch cảm thấy rất "tổn thương", bởi vì ta cũng đang nghiêm túc chiến đấu cho đến bây giờ.

Quay lại mà nói, đúng như Hắc y tự ngã đã nói, nếu muốn đối phó với ta, thật sự không cần phải bày vẽ lớn lao như vậy.

Theo triết lý mà Hắc y tự ngã tôn sùng, đáng lẽ nó phải trực tiếp ra tay đánh giết mà không nói lời thừa thãi nào mới phải.

Nhưng hiện tại, người nói lời thừa thãi nhiều nhất lại là ta.

"Thôi được rồi, nếu chết đi, hoặc bị gài bẫy mà chết, thì cũng chỉ thua trong tay ngươi, cũng chẳng có gì đáng tiếc." Khi Tô Mạch nói ra, ta cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít.

Ta ghét thất bại, đặc biệt là thất bại trong tay người khác.

Nhưng lần chiến đấu này là giữa ta và ngươi, nếu có thua, thì cũng chỉ là thất bại dưới tay chính ta mà thôi.

Nếu nghĩ như vậy, nội tâm ta có thể nhẹ nhõm hơn nhiều, giải quyết được không ít phiền muộn.

"Xem ra ngươi có vẻ nhẹ nhõm đấy, giữ được tâm thái như vậy, biểu hiện thật không tệ." Hắc y tự ngã lại nhìn Tô Mạch với ánh mắt coi trọng hơn.

Tô Mạch giờ cũng biết không nên coi thường nó nữa, nó cũng đang nhìn ta với ánh mắt coi trọng hơn.

“Nếu nơi ngươi dẫn ta tới không yên tĩnh, ta không ngại trực tiếp càn quét nơi Cửu U này đến mức không còn một vong hồn nào.” Tô Mạch cũng nửa đe dọa nói.

Nếu hoàn toàn bùng nổ sức mạnh bản nguyên, ta có thể thử làm được, Tô Mạch cũng tin rằng mình có thực lực như vậy, đã kiên trì đến tận hôm nay.

“Bớt khoác lác đi, trước hết hãy sống sót mà đi theo ta đã.” Hắc y tự ngã vừa nói, vừa né người lướt về phía sau.

Ngay khoảnh khắc Hắc y tự ngã hành động, Tô Mạch cũng phản ứng theo.

Vì đang tiến vào một nơi nguy hiểm, đương nhiên đi theo người quen thuộc là sách lược chính xác nhất.

Hiện tại xem ra, hình như chỉ có Hắc y tự ngã là quen thuộc nhất với đường đi trong đây, biết cách an toàn đi đến nơi tiếp theo.

Chỉ cần cho ta một chút thời gian, ta nhất định có thể quen thuộc với cảnh vật bên trong, dễ dàng đi đến bất cứ nơi nào ta muốn.

“Đừng tưởng rằng ngươi chỉ quen thuộc với nơi này là ta không có cách nào chiến đấu với ngươi đâu.” “Nói về cước lực, ta có thể xếp hạng trong Hồng Hoang thế giới đấy.” Tô Mạch tự tin nói, căn bản không ý thức được những chuyện mà ta sắp phải đối mặt.

“Ta đã nói trước rồi, đừng khoác lác, đừng so tài cước lực.” Hắc y tự ngã nói xong câu đó, liền không còn để ý đến Tô Mạch nữa.

Nó cũng không có nghĩa vụ phải nói cho Tô Mạch biết những thứ mà hắn sắp phải đối mặt, hay những nguy cơ mới sẽ xuất hiện.

Có thể dẫn hắn đến một nơi yên tĩnh để quyết đấu đã là sự chiếu cố lớn nhất rồi, những chuyện khác Hắc y tự ngã căn bản không để tâm, cũng không hy vọng Tô Mạch để tâm.

Trong chiến đấu, nếu quá mất tập trung, hoàn toàn là không tôn trọng đối thủ, cũng là không tôn trọng sinh mệnh của chính mình.

Chương 363

Hắc y tự ngã hiểu rõ thực lực bản thân, cũng biết khi nào nên làm gì.

Sống mãi trong bóng tối đã hình thành nên tính cách hiện tại của nó, cũng đã chứng minh một điều: Tô Mạch không sống trong cuộc sống hiện thực, tính cách của hắn thực sự tồn tại khuyết điểm yếu ớt.

"Hô!" Đúng lúc Tô Mạch đang suy nghĩ về ý nghĩa câu hỏi của Hắc y tự ngã, một bóng hình xám trắng xuất hiện từ bên cạnh, quanh thân nó bao phủ những ngọn lửa xanh lam.

Linh hồn hỏa!

Tô Mạch ngay lập tức nhận ra, vong hồn có thể khống chế linh hồn hỏa cực kỳ hiếm thấy ở Hồng Hoang thế giới, thông thường đều sở hữu bản lĩnh thông thiên triệt địa, hoàn toàn có thể chiến đấu ngang ngửa với một phương đại năng.

Nhưng giờ đây, ở Cửu U chi địa, điều này dường như là chuyện bình thường, chúng lại dễ dàng xuất hiện trước mắt.

Không chỉ một con!

Gần Hắc y tự ngã cũng xuất hiện một con tương tự.

Thấy Hắc y tự ngã không ra tay, sau khi đứng yên, nó nhìn chằm chằm vào vong hồn.

Con vong hồn đang cháy linh hồn hỏa kia liền dừng bước, sau khi quan sát sự tồn tại của Tô Mạch, liền lao về phía Tô Mạch.

Hai con vong hồn đồng thời tấn công, khiến Tô Mạch lập tức chấn động tinh thần.

Chuyện gì thế này?

Vì sao những vong hồn này không tấn công Hắc y tự ngã?

Tô Mạch vừa rồi rõ ràng cảm nhận được chúng hành động mang theo sát ý, nên không thể có khả năng Hắc y tự ngã điều khiển những vong hồn này.

Sau khi nhận thức được Hắc y tự ngã cường đại, chúng mới lựa chọn lao về phía Tô Mạch.

Tốc độ của những vong hồn này cực kỳ nhanh, nếu muốn chạy trốn hay né tránh thì hầu như là điều không thể.

Giờ Tô Mạch cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Hắc y tự ngã lại nói như vậy, nó đã đoán trước được chuyện này sẽ xảy ra ngay từ đầu, nên mới bình tĩnh như vậy.

Quả thực, nếu ngay cả những thứ này ta cũng không giải quyết được thì rắc rối tiếp theo sẽ càng nhiều hơn.

"Đây cũng là một thử thách đối với ta sao?

Cái tên này thật thú vị, nếu ngay từ đầu đã định làm như vậy, thì cứ trực tiếp nói ra cho rồi, cần gì phải vòng vo tam quốc thế? " "Nếu ngay cả những vong hồn này ta cũng không đối phó được, thì không xứng làm đối thủ của ngươi, có phải ngươi muốn nói với ta điều đó không?" Tô Mạch ngay lập tức hiểu được Hắc y tự ngã đang nghĩ gì trong lòng.

Chỉ có thể nói, hai người quả thực có sự nhất quán trong tư tưởng.

Hắc y tự ngã nghĩ gì, ý đồ làm gì, Tô Mạch không cần phải suy nghĩ nhiều cũng có thể cảm nhận được ý chí của đối phương.

Biểu hiện như vậy đối với nó mà nói, cũng là một trải nghiệm

hoàn toàn nhẹ nhàng.

Cơ hội để trải nghiệm cảm giác như vậy không nhiều, giờ có thể trực tiếp cảm nhận, cũng khiến Hắc y tự ngã có ý thức đề phòng.

Về tinh thần lực, Tô Mạch biểu hiện không tồi, có thể kiên trì trong những lần thử thách liên tiếp, vào thời khắc then chốt cuối cùng, vẫn có ý chí chống lại vong hồn, đối thủ bình thường không thể làm được trạng thái đó.

"Tốt, làm không tệ.

Ta đã cảm nhận được ý chí của ngươi.

Giờ hãy xem, ngươi rốt cuộc có thực lực khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác không." Hắc y tự ngã lại lạnh lùng nói.

Rõ ràng là một lời động viên nhiệt huyết, nhưng lại được nói ra bằng cách lạnh lùng nhất.

Lời nó vừa dứt, hai con vong hồn liền khóa chặt khí cơ của Tô Mạch, lao tới tấn công hắn.

Biểu hiện hung hãn khiến tinh thần Tô Mạch động một cái, thân hình chợt biến mất tại chỗ, thanh trường kiếm trong tay vung chém về phía một con trong số đó.

Linh hồn hỏa dường như có sinh mệnh, cũng theo đó mà tràn ngập trong tầm mắt Tô Mạch.

Chương 364

"Thật đáng chết!

Thế mà chuyện như vậy ta cũng có thể gặp phải sao?" Tô Mạch không khỏi thầm nghĩ một câu, cũng cảm nhận được sự biến hóa xung quanh.

Hắc y tự ngã không có ý định ra tay đánh lén, hoàn toàn là mấy đạo vong hồn kia không ngừng khiêu khích, tùy thời phát động tấn công từ các phía.

Nếu là vong hồn bình thường, Tô Mạch hoàn toàn không có gì phải lo lắng.

Hắn hoàn toàn rõ ràng chiến lực của mình như thế nào, cũng biết phải chống đỡ ra sao.

Nhưng vong hồn nắm giữ linh hồn hỏa thì cấp độ hoàn toàn khác.

Muốn chặn đứng công kích của chúng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, sau đó ta còn phải chiến đấu với Hắc y tự ngã, nếu bây giờ dốc hết toàn lực, nhất định sẽ ảnh hưởng đến trận chiến tiếp theo, Tô Mạch kiên quyết không muốn thấy kết quả đó.

"Đùa à, ta sao có thể thua mấy tên đã chết chứ!" Tô Mạch một chút cũng không chịu thua, tinh thần lực cường hãn lại được phóng thích ra, bao trùm khắp hiện trường.

Ngọn linh hồn hỏa của vong hồn mặc áo đen kia, như lời thì thầm của vực sâu, như tiếng khóc than của quỷ dữ, như bầu trời vô tận.

Mặc dù chỉ là một đoàn lửa, bên trong lại ẩn chứa chân lý vô thượng của Đại Đạo chí thượng.

Tô Mạch trong nháy mắt lập tức bị đoàn lửa thần bí kia nhiếp trụ tâm hồn.

Trong đôi mắt hắn, tất cả đều là đoàn lửa rực rỡ kia.

Ngay cả việc bị hai đạo khôi lỗi linh hồn khác tấn công cũng không còn để ý, biến thành miếng thịt cá nằm trên thớt mặc người ta xẻ.

Nhìn thấy hai đạo linh hồn kia sắp sửa xé Tô Mạch thành vô số mảnh vụn.

Vào thời khắc nguy cấp như vậy, lẽ nào Tô Mạch đã lâm vào tuyệt cảnh?

Giữa lúc điện quang hỏa thạch, đột nhiên trong đầu Tô Mạch vang lên một thanh âm sâu xa, kéo dài.

"Đại Đạo vạn thiên, linh hồn bất diệt, thiên địa bất diệt, nhân bất diệt, hỏa bất diệt tắc sinh!" "Bất diệt tắc sinh?" Tô Mạch lẩm bẩm theo thanh âm không biết từ đâu đến, hoàn toàn không để ý đến hai đạo linh hồn đang lao tới bên cạnh và đoàn lửa vĩnh hằng kia.

"Đúng vậy, bất diệt tắc sinh, đó mới là ý nghĩa chân chính trong cảnh giới linh hồn!" Tô Mạch chợt hiểu ra, cuối cùng cũng rõ được chân tướng cảnh giới linh hồn ở đây, cũng hiểu được bản nguyên chân chính của linh hồn hỏa của Hắc y tự ngã.

Ta tức Hắc y nhân, Hắc y nhân tức là ta.

Linh hồn hỏa, chính là bản nguyên chi hỏa trong tâm ta.

Chỉ có trải qua sự tôi luyện của bản nguyên chi hỏa, mới có thể đột phá thử thách thế giới linh hồn trước mắt.

Tô Mạch hiểu rõ vấn đề này, trong đôi mắt mê mang kia lập tức lóe lên hai đạo tinh quang.

Ánh sáng đó dường như xua tan toàn bộ sự u ám của thế giới, như khi Nữ Oa vá trời, đại thần Cộng Cộng dùng toàn lực va chạm mở ra một tia thiên quang trong bầu trời.

Hắn đã hiểu ra một vấn đề bế tắc bấy lâu, cũng đã trải qua thử thách gian nan trong thế giới ảnh chiếu.

Sau này, bất luận làm gì, hắn cũng sẽ thuận theo ý muốn của lòng mình.

Đây chính là một phương thức cần thiết nhất trong quá trình khám phá Đại Đạo, cũng là cách để hiểu rõ thủ đoạn tốt nhất của bản thân.

Xoẹt xoẹt hai tiếng!

Hai đạo linh hồn định tấn công Tô Mạch lập tức xuyên qua cơ thể hắn, như ảo ảnh bong bóng, như sương sớm chớp giật, không hề gây ra cho Tô Mạch một chút thương tổn nào.

Hắc y tự ngã thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi, lạnh lùng nói.

"Ha ha, xem ra ngươi không phải là vô dụng, đã phần nào thấu hiểu bản nguyên thế giới linh hồn rồi." Hiển nhiên, Hắc y tự ngã bị biểu hiện của Tô Mạch làm cho kinh ngạc, căn bản không ngờ lại có kết quả như vậy.

Lời vừa dứt, Hắc y tự ngã nhấc hai tay lên, linh hồn chi hỏa vô biên vô tận giữa thiên địa lập tức như hồng thủy phun trào, cuồn cuộn bao trùm lấy Tô Mạch.

"Tô Mạch!

Chương 365

Hãy xem ngươi có thực sự nắm giữ được bản nguyên thế giới linh hồn không.

Trong sự tôi luyện của linh hồn chi hỏa, hoặc là chết, hoặc là niết bàn trùng sinh!" Tô Mạch nhìn vào đôi mắt Hắc y tự ngã, khóe môi khẽ nhếch, mỉm cười thản nhiên.

Dường như giữa thiên địa, không còn ta, không còn ngươi, chỉ còn lại một nụ cười tồn tại.

Ngay sau đó, Tô Mạch cuối cùng bị linh hồn hỏa diễm đen kịt nuốt chửng.

Toàn bộ thế giới, trừ Hắc y tự ngã và linh hồn hỏa diễm ra, không còn thấy một chút sinh cơ nào, không còn thấy bất kỳ thứ gì khác.

Hắc y tự ngã nhìn Tô Mạch bị linh hồn chi hỏa nuốt chửng, tự giễu cợt mà cười.

"À à, ta cứ tưởng ngươi thực sự đã thấu hiểu bản nguyên linh hồn chi lực ở đây, không còn sợ linh hồn hỏa diễm của ta nữa.

Hóa ra chỉ là làm bộ làm tịch thôi.

Cũng chỉ là ăn nói khoác lác." Lúc này, bên cạnh Hắc y tự ngã, dần dần hiện ra một đạo hư ảnh, hư ảnh đó có hình dáng chiếc chuông, trên đó khắc chín con kim long, chính là hình dáng Đông Hoàng Chung.

"Cùng Tô Mạch đồng nguyên mà sinh, một niệm thành ma, một niệm thành yêu.

Nay ma đạo diệt yêu đạo, ngươi có cần ta giúp ngươi đi ra ngoài, từ nay thay thế Tô Mạch không?" Hắc y tự ngã không để ý đến hư ảnh Đông Hoàng Chung đột nhiên xuất hiện, vẫn nhìn chằm chằm vào

vị trí Tô Mạch từng đứng, nơi đã bị thiêu thành phế tích.

Tô Mạch không còn ở đó, nhưng ngọn lửa thiêu đốt linh hồn kia dường như vĩnh viễn không tắt, vĩnh viễn không kết thúc.

Hắc y tự ngã nhìn hồi lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng, dùng giọng lạnh lẽo nói với Đông Hoàng Chung bên cạnh.

"Ngươi sai rồi, Đông Hoàng Thái Nhất.

Ta không phải đã diệt Tô Mạch, ta chính là Tô Mạch." "Ông!" Nghe Hắc y tự ngã nói như vậy, Đông Hoàng Chung lập tức tạo ra một chấn động cực lớn, tiếng chuông vang vọng kéo dài lập tức vọng khắp toàn bộ thế giới linh hồn.

Tiếng vang vọng lại, kéo dài không dứt.

Hắc y tự ngã hoàn toàn không để sự biến hóa của Đông Hoàng Chung vào mắt, yên lặng ngồi xuống, nhắm mắt lại, tĩnh lặng chờ đợi tiếng chuông tan biến.

Thiên địa biến ảo, nhật nguyệt giao thế, trong thế giới linh hồn một đêm lại một đêm trôi qua.

Xuân hạ thu đông, cỏ sinh cây diệt, thế giới linh hồn vẫn như thuở ban sơ, không thêm một vật, không thiếu một vật.

Cuối cùng, vào một ngày nọ, tiếng Đông Hoàng Chung chậm rãi ngừng lại.

Hắc y tự ngã từ từ mở mắt ra, thấy thế giới linh hồn vẫn như khi nhắm mắt, không có chút biến đổi nào, trên khuôn mặt lạnh băng, nó quỷ dị nở một nụ cười.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi có nhận ra ta không?" Hư ảnh Đông Hoàng Chung bị Hắc y tự ngã hỏi một câu, trở nên ngưng trọng hơn vài phần.

Câu hỏi lạnh lùng đột ngột đó khiến Đông Hoàng Thái Nhất sững sờ, hiển nhiên không ngờ đối phương lại có câu hỏi này.

Nếu nhìn kỹ, hình như người trước mắt và hình dung của nó không giống lắm.

Ngay từ khi Tô Mạch đi vào thử luyện, Đông Hoàng Thái Nhất từng khẳng định rằng Tô Mạch sẽ là người đột phá nhanh nhất, cũng tuyệt đối có thể nắm giữ pháp môn độc nhất.

Nhưng giờ đây, xem ra có sự chênh lệch lớn so với tưởng tượng, hướng phát triển của sự việc dường như đang đi theo một hướng thú vị hơn.

"Chẳng lẽ mới mấy ngày không gặp mà ngươi đã không nhận ra ta sao?

Có cần ta tự mình giới thiệu không?" Trên cao truyền đến một giọng nói trầm thấp, giọng nói đó dường như từ thế giới xa xôi, hoặc có lẽ là từ không gian thời gian xa xôi.

"Tô Mạch, Tô Mạch.

Đáng tiếc thay, đáng tiếc thay.

Ta vốn tưởng rằng trong thế giới linh hồn, cuối cùng kẻ có thể thắng ra là yêu tiên Tô Mạch, nhưng vạn vạn không ngờ..." "Ma đạo Tô Mạch." "Không sai, là ta.

Ma đạo Tô Mạch.

Đông Hoàng Thái Nhất, nay mọi mong muốn của ngươi đều hóa hư không, không biết ngươi có cam tâm để Đông Hoàng Chung do ta sai khiến không?" Hắc y Tô Mạch lạnh lùng nói, rồi đứng dậy, đi đến bên cạnh hư ảnh Đông Hoàng Chung, chậm rãi vươn tay, dường như muốn chạm vào chiếc Đông Hoàng Chung thần bí kia.

Chương 366

Một trong Thập Đại Thần Khí thời Thượng Cổ, Đông Hoàng Chung, trong truyền thuyết, người sở hữu toàn bộ sức mạnh của Đông Hoàng Chung sẽ có được lực lượng pháp tắc thời không của thế giới.

Ngày chứng đắc Đại Đạo, chỉ còn trong tầm tay!

Mặc dù lúc này Hắc y Tô Mạch không khát cầu Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn chấp nhận, nhưng chỉ cần đối phương cho mượn một chút sức mạnh của Đông Hoàng Chung cũng đủ rồi.

Đủ để thoát khỏi thế giới này, trở thành Tô Mạch chân chính, trở thành ma đạo chân chính, khai thiên tích địa, vạn ma quy tông.

Nhưng ngay khoảnh khắc đầu ngón tay của Hắc y Tô Mạch chạm vào Đông Hoàng Chung, toàn bộ Đông Hoàng Chung lập tức phát ra một luồng chấn động lực, "bành" một tiếng, dứt khoát đẩy ngón tay của Hắc y Tô Mạch ra.

Giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất cũng trở nên vô cùng.

"Tô Mạch, ta đã giúp ngươi tu thành yêu thân, thậm chí dùng toàn bộ sự đánh cược của ta, thay đổi nhân quả thế giới, cuối cùng mới đưa Đông Hoàng Chung đến tay ngươi.

Nay ngươi có thể dễ dàng bị ma đạo chiếm giữ linh hồn ư?" Hắc y Tô Mạch đối mặt với sự từ chối của Đông Hoàng Chung, cười nhạt một tiếng, vung vẩy cánh tay vừa bị Đông Hoàng Chung chấn thương.

"Ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi vẫn ôm một tia huyễn tưởng về cái yêu đạo Tô Mạch kia sao?" "Ta có thể nói rõ với ngươi, hắn thật sự không thể quay lại được nữa.

Ta tu ma đạo, hồn ma đạo, luyện hóa hết thảy mọi thứ không phải ma trong trời đất.

Hắn có thể trùng sinh trong ma hỏa, cũng không còn là yêu đạo chi thân hữu dụng nữa.

Chi bằng cho ta mượn Đông Hoàng Chung đi, đến lúc đó ta sẽ dùng sức mạnh của Đông Hoàng Chung, tìm khắp tam thiên thế giới, sau đó giúp ngươi tìm một cỗ yêu thể chuyển sinh, thế nào?" Thế giới linh hồn vẫn bao la vô tận.

Đông Hoàng Chung tuy đã dần dần hiện ra hình dạng, không còn là một sản vật hư ảo nữa, nhưng vẫn không hồi đáp lời Hắc y Tô Mạch.

Hắc y Tô Mạch lại vươn tay chạm vào Đông Hoàng Chung, "Ông" một tiếng đầu tiên từ chuông vang lên, lại đẩy ngón tay Hắc y Tô Mạch đang vươn ra trở lại.

Xem ra Đông Hoàng Chung tuy đã ngưng tụ thành thực thể, nhưng vẫn không đồng ý cho Hắc y Tô Mạch mượn sức mạnh của mình sử dụng.

Hắc y Tô Mạch bất đắc dĩ cười một tiếng, lại lắc đầu, nói với Đông Hoàng Chung.

"Được, không sao cả.

Trong thế giới linh hồn, thời gian vô cùng vô tận, ta sẽ đợi đến tận cùng thế giới, đợi đến ngày ngươi đồng ý thì thôi." Nói xong, Hắc y Tô Mạch ngồi phịch xuống đất, lại như trước đó, yên lặng chờ đợi thế giới linh hồn xuất hiện những biến hóa khác.

Trong lòng hắn đại khái đoán được kế hoạch của Đông Hoàng Thái Nhất, biết rằng Đông Hoàng Thái Nhất sẽ không mãi tiêu hao ở không gian này, hoặc là thỏa hiệp, hoặc là cả hai bên cùng hủy diệt.

Khi Hắc y Tô Mạch yên lặng ngồi xuống, toàn bộ thế giới linh hồn

lại một lần nữa trở về sự tĩnh lặng đầy động thái.

Nơi xa xa kia vẫn còn ngọn linh hồn hỏa diễm âm ỉ cháy, nơi đã thiêu đốt Tô Mạch thành một hạt bụi.

Nơi đó đột nhiên lóe lên một tia sáng yếu ớt, trong nháy mắt che lấp ngọn lửa nồng nặc bên cạnh, rồi lại thoắt cái biến mất.

Đương nhiên, cảnh tượng yếu ớt đó trong thế giới vô tận chẳng khác nào một hạt phù du trong biển cả.

Nhỏ bé đến cực điểm.

Tô Mạch chậm rãi mở mắt.

Không biết rốt cuộc đã ngủ bao nhiêu năm, chỉ biết mình đã có một giấc ngủ thoải mái, cảm thấy toàn thân vô cùng nhẹ nhõm.

Thế giới đập vào mắt ta là một thế giới lạnh lẽo, trên bầu trời treo cao một vầng trăng tròn, dưới đất toàn bộ là đao kiếm lạnh lẽo, cắm lộn xộn khắp nơi.

Ngổn ngang ngang dọc, cực kỳ tùy tiện.

Quan sát kỹ vầng trăng tròn trên bầu trời, Tô Mạch phát hiện vầng trăng tròn đó không phải là trăng tròn trong thế giới thực.

Gọi nó là trăng tròn, quả thực là nâng cao thân phận của nó.

Đôi mắt Tô Mạch bùng lên tinh quang, nhìn về phía vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời, giữa hai mắt quán chú đạo nghĩa, có thể nhìn rõ văn lộ trên một chiếc lá rụng cách mấy vạn dặm.

Cũng có thể nhìn rõ vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời.

Trên vầng trăng đó trơn tru bình tĩnh, không có chút tì vết nào, giống như một khối cầu kim loại khổng lồ treo lơ lửng trên bầu trời.

Chương 367

Không có ánh sáng mặt trời chiếu rọi, nhưng "vầng trăng" đó lại nhàn nhạt phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cầu kim loại!

Tô Mạch cuối cùng cũng nhận rõ bản chất của vầng trăng tròn trên bầu trời, sau đó lại đưa ánh mắt quét ngang toàn bộ thế giới.

Nơi ánh mắt quét qua, hắn phát hiện toàn bộ thế giới đều do một thứ cấu thành, hoàn toàn là một thế giới kim khí lạnh lẽo.

Đây là đâu?

Trong lòng Tô Mạch không khỏi tự hỏi, nhớ lại cảnh tượng cuối cùng trước khi hôn mê.

Chính là cảnh mình bị linh hồn hỏa của Hắc y tự ngã thiêu đốt.

Giờ lại đột nhiên biến hóa thành thế giới này, lẽ nào sự tôi luyện của linh hồn hỏa sẽ chuyển dịch sang một thế giới khác để tôi luyện sao?

Trong lúc Tô Mạch mơ hồ, trên bầu trời toàn bộ thế giới đột nhiên vang lên một tiếng chuông sâu xa.

Tiếng chuông ngân dài, vang vọng khắp thiên địa, vang đủ một canh giờ mới ngừng lại.

Tô Mạch lặng lẽ đứng tại chỗ, lắng nghe tiếng chuông trên bầu trời, dường như đang từng chút một lý giải bản nguyên chi lực của thế giới này.

Sau khi tiếng chuông ngừng, trên bầu trời truyền đến một giọng nói trầm hậu.

“Tô Mạch, ngươi chưa thành thân thể chân tiên, không thể chống lại sự tôi luyện của linh hồn hỏa, đã hóa thành một hạt bụi.” “Một hạt bụi?”, Tô Mạch nghe lời nói trên bầu trời, mơ hồ nhìn cơ thể mình.

Tiếp đó giơ cánh tay, vung một quyền về phía xa.

Một quyền điều động kim cương chi lực của thiên địa pháp tắc, tuy một quyền vô hình, nhưng lại khiến kim qua thiết kích giữa thiên địa không ngừng rung động.

“Nếu ta là một hạt bụi, vậy thân thể ta ở đâu, lực lượng pháp tắc trong một quyền của ta lại ở đâu?” Tô Mạch hỏi giọng nói thần bí trên bầu trời.

Giọng nói thần bí trên bầu trời lập tức hồi đáp Tô Mạch.

“Trong thế giới linh hồn kia, ngươi quả thực đã hóa thành một hạt bụi, nhưng ta đã dùng đạo pháp của mình, kéo một đạo tàn hồn của ngươi tiến vào thế giới sâu hơn của linh hồn chi hỏa.

Hy vọng ngươi có thể đột phá bản nguyên linh hồn chi hỏa, đúc lại tam hồn lục phách, trở về chân ngã.” “Thế giới sâu hơn của linh hồn chi hỏa?

Vậy hiện giờ ta đang ở trong Giới trung giới sao?” Tô Mạch nghe lời nói thần bí trên bầu trời, lập tức vỡ lẽ về tình hình hiện tại.

Dưới Đại Thiên thế giới có Tiểu Thiên thế giới, dưới Tiểu Thiên thế giới lại có vô số Bản Nguyên chi giới.

Bởi vậy, nơi Tô Mạch đang ở lúc này, chính là Bản Nguyên chi giới nằm sâu trong Linh hồn chi hỏa.

Bị linh hồn chi hỏa thiêu thành tro bụi, tam hồn lục phách tự nhiên hòa tan vào linh hồn hỏa.

Chỉ cần đi khắp Giới trung giới tìm lại tam hồn lục phách, là có

thể trọng tố pháp thân, quay trở lại thế giới linh hồn nơi linh hồn chi hỏa tồn tại.

Xem ra mọi chuyện không tệ lắm, tốt hơn một chút so với tưởng tượng.

Vốn dĩ khi tỉnh lại, ta cứ nghĩ bản ngã của mình đã hoàn toàn thất bại trong thử luyện.

Nhưng giờ xem ra, hướng phát triển của sự việc không giống với tưởng tượng, ta vẫn có cơ hội tương tự, có thể tranh đoạt vị trí thuộc về mình.

Tô Mạch vốn tưởng rằng mình không chống lại được linh hồn chi hỏa, kết cục chỉ có một, chính là thân tử đạo tiêu, do Hắc y tự ngã trong không gian linh hồn đó thay thế bản thân.

Từ nay về sau sẽ không còn yêu đạo Tô Mạch nữa, chỉ có ma đạo Tô Mạch.

Đối với người ngoài mà nói, họ chỉ nghĩ là tu luyện nhập ma, đọa vào ma đạo.

Thực ra là hoàn toàn bị một thế giới khác thay thế mà thôi.

Ta không phải bản ngã, vậy chân ngã không phải ta, ta còn có ý nghĩa tồn tại nào nữa đây?

Tô Mạch hiểu rõ vấn đề trong đó, không khỏi thở dài một hơi thật dài.

Chương 368

“Tốt, giờ một luồng tàn hồn vẫn còn, ta vẫn có cơ hội lật ngược tình thế.” Tô Mạch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giọng nói trên bầu trời nói.

“Đa tạ tiền bối đã ra tay tương trợ, giữ lại cho ta một luồng tàn hồn, cho ta cơ hội trùng sinh.

Không biết tiền bối là vị cao nhân nào, đợi ta thoát khỏi Giới trung giới này, nhất định sẽ báo đáp ân cứu mạng của tiền bối.” “Ha ha ha ha, tiểu bối.

Ta là ai, đợi ngươi bước ra từ Ngũ Hành Bản Nguyên Giới của linh hồn chi hỏa, tự nhiên sẽ biết.

Ta sẽ đợi ngươi ở bên ngoài.” Trên bầu trời vang lên một tràng cười sảng khoái, rồi không còn tiếng động nào nữa.

Sau đó, mặc cho Tô Mạch có hỏi thêm bao nhiêu đi nữa, bầu trời cũng không hề có bất kỳ hồi đáp nào.

Xem ra tất cả chân tướng thật sự phải đợi đến khi ta thoát khỏi Giới trung giới này mới có thể rõ ràng.

Tô Mạch an tâm trở lại, vấn đề khó khăn hiện tại là làm sao đột phá Giới trung giới.

Thân phận của vị tiền bối thần bí kia, vì sao lại giải cứu mình, vì sao ngay cả Hệ thống cũng không thể tiến vào thế giới linh hồn, mà vị tiền bối thần bí kia lại có thể dễ dàng ra tay.

Những câu đố này chỉ có thể để sau này hãy từ từ suy nghĩ.

Tô Mạch một lần nữa tập trung chú ý vào thế giới kim qua này.

Trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, muốn thoát khỏi thế giới linh hồn chi hỏa, nhất định phải thu thập tam hồn thất phách.

Hiện tại ta chỉ là một luồng tàn hồn, các pháp bảo trên người không có năng lực sử dụng, ngay cả công pháp đạo thuật, uy lực cũng kém xa trước đây.

Chỉ có thể ở thế giới này cẩn thận từng li từng tí, từ từ tìm kiếm, hy vọng có thể thuận lợi.

Tô Mạch chậm rãi bắt đầu khám phá trong thế giới kim qua hoang vu này.

Trên bầu trời treo cao mặt trăng kim loại, ánh sáng yếu ớt nhàn nhạt không ngừng nhắc nhở Tô Mạch về sự lạnh lẽo của thế giới này.

Đột nhiên, đi ngang qua một nơi đao kiếm lộn xộn, Tô Mạch cảm thấy linh hồn mình xảy ra một chút xúc động.

Xúc động đó giống như một mũi kim nhỏ mảnh khẽ chích vào da thịt người, hơi đau nhói, rồi lại thoắt cái biến mất.

Tô Mạch dừng bước, khẽ nhắm mắt lại, tỉ mỉ cảm nhận ý lạnh băng của thế giới này, cảm nhận một chút dị thường trong thế giới băng hàn.

Quả nhiên, khi ta hòa mình vào thế giới, hắn phát hiện trên mấy thanh tàn kiếm cắm lộn xộn dưới đất cách đó không xa, có một loại cảm giác "vi hòa" khó tả.

Một loại ý niệm sinh sôi không ngừng, hoàn toàn khác biệt với toàn bộ thế giới kim qua lạnh lẽo.

Tô Mạch thầm gật đầu.

Có lẽ trên mấy thanh tàn kiếm đó đang bám vào mấy luồng tàn hồn của hắn.

Bởi vì trong thế giới này, chỉ có hắn mới là sự tồn tại độc lập, chỉ có hắn mới không thuộc về thế giới này.

Tô Mạch cất bước, chậm rãi đi về phía những thanh tàn kiếm có phản ứng kia.

Hắn phát hiện càng đến gần những thanh tàn kiếm dưới đất, dao động linh hồn càng mãnh liệt, thậm chí trên cơ thể còn xuất hiện từng đạo hư ảnh vặn vẹo.

Xem ra tàn hồn ở nơi tàn kiếm này còn mạnh hơn đạo tàn hồn có thể hoạt động hiện tại.

Không biết đạo tàn hồn kia có phải vì bị thế giới này tẩm nhiễm mà có ý thức tự ngã hay không.

Tốt nhất là tàn hồn đó vẫn giữ được sự thuần khiết, như vậy việc thu hồi một đạo tàn hồn sẽ dễ dàng hơn, không gây ảnh hưởng quá lớn đến chút sức mạnh còn lại không nhiều của ta.

Tô Mạch vừa suy nghĩ, vừa đi.

Chẳng mấy chốc, ta đã đi đến chỗ một đống tàn kiếm.

Lúc này, không cần hắn chủ động dẫn dắt.

Những thanh tàn kiếm dưới đất dường như có ý thức, bắt đầu không ngừng rung động.

Chương 369

Dường như cũng đang chờ Tô Mạch vậy.

“Tốt, tốt.” Tô Mạch khẽ cười, liền vươn tay nắm lấy cán một thanh tàn kiếm bên cạnh.

Nửa thân kiếm của thanh tàn kiếm đó đã chìm sâu trong đất.

Lúc này Tô Mạch muốn rút thanh tàn kiếm đó ra khỏi đất, nhưng chỉ cảm thấy trên thanh tàn kiếm truyền đến một lực cản cực lớn.

Lực cản dường như từ dưới đất truyền lên, theo thân kiếm tàn, rồi dọc theo cán kiếm tàn, trực tiếp truyền đến tay Tô Mạch.

Tô Mạch cắn chặt răng, tay kia niết một pháp quyết, lập tức trên tay nắm cán kiếm dũng hiện ra một luồng pháp tắc chi lực mạnh mẽ.

Đây là Đại Lực Thân Chú Ấn, có thể làm sức mạnh của hắn trong nháy mắt tăng lên gấp mấy lần.

Theo pháp ấn được thi triển, lực lượng trói buộc thanh tàn kiếm trong lòng đất lập tức bị phá vỡ.

Xoẹt một tiếng, Tô Mạch đã thành công rút thanh tàn kiếm ra khỏi đất.

“Tốt, một luồng tàn hồn thuần khiết.

Để ta xem đó là đạo nào.” Tô Mạch cười lớn một tiếng, vô cùng hài lòng với thu hoạch lúc này.

Linh hồn niệm động, lập tức muốn hấp thu linh hồn bám vào trên thanh tàn kiếm đó vào cơ thể mình.

Linh hồn phía trên thanh tàn kiếm cũng chịu sự thúc đẩy của pháp lực trên người Tô Mạch, bắt đầu mềm mại nhúc nhích.

Có thể thấy bằng mắt thường, thanh tàn kiếm đó đột nhiên từ vị trí cán kiếm bắt đầu, mọc ra từng lớp đồng xanh rỉ sét, từng lớp đồng rỉ sét đó men theo cán kiếm lan dần về phía mũi kiếm, trực tiếp bao phủ toàn bộ thanh tàn kiếm.

Chỉ duy nhất để lại một luồng huy quang ngưng kết ở vị trí mũi kiếm.

Tô Mạch vươn tay khẽ chạm vào luồng huy quang ở mũi kiếm, luồng huy quang lập tức dính chặt vào đầu ngón tay hắn, sau đó Tô Mạch chấm điểm huy quang đó vào Thiên Đình của mình.

Luồng huy quang như một giọt suối, Tô Mạch như một cái hồ.

Suối hòa vào hồ, Tô Mạch cứ như vậy thu được một chút tàn hồn.

Theo đạo tàn hồn dung nhập, trong đầu Tô Mạch lập tức trở nên thanh minh.

Cảm giác mơ hồ lởn vởn trong đại não trước đây lập tức tiêu tan không còn.

Thật vô cùng sảng khoái.

"Tuyệt vời, đạo tàn hồn này chính là Sảng Linh chi hồn trong tam hồn thất phách.

Tìm lại được một đạo tàn hồn, thần trí ta đã trở lại, thiên địa lập tức trở nên thanh minh, không còn yêu ma quỷ quái nào mê hoặc ta nữa." Tô Mạch thầm niệm, sau đó cười một tiếng chân thật với trời đất, tiếng cười vang vọng thương khung, sảng khoái càn khôn.

Sau đó ngừng cười lớn, ánh mắt chăm chú nhìn thanh tàn kiếm khác có tàn hồn bám vào không xa bên cạnh, nói.

"Nếu ta linh trí chưa khai, tự nhiên sẽ bị lừa, trở thành vật để chúng hưởng thụ.

Nhưng nay ta vừa đoạt lại Sảng Linh chi hồn, sự thông tuệ đã trở về với ta, Kim Nguyên Phệ Hồn chi Thú kia quả thực không thể lừa dối ta nữa." Dường như bị ảnh hưởng bởi lời nói của Tô Mạch, thanh tàn kiếm có tàn hồn bám vào kia, ngay khi lời Tô Mạch vừa dứt, lập tức rung động kịch liệt.

Ngay sau đó, kéo theo cả một vùng đất cũng rung chuyển dữ dội.

Tô Mạch thản nhiên cười, dưới chân nhẹ nhàng nhảy một cái, lùi lại vài bước về phía sau.

Sau đó, một vùng đất đột nhiên nứt toác ra, vô số khe nứt nhỏ, như mạng nhện, uốn lượn ngoằn ngoèo, càng lúc càng lớn.

"Bành!" Ngay sau đó, một tiếng động lớn vang lên, một vật khổng lồ phá đất chui ra.

Vật khổng lồ đó cao mấy mét, toàn thân lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, giống như mặt trăng treo cao trên bầu trời.

Khác với mặt trăng tròn đó, vật khổng lồ này, trên khối cầu tròn trịa của nó, mọc ra một cái đầu có góc cạnh rõ ràng, và tứ chi hình trụ, chính là hình dáng một con cự thú.

Những thanh tàn kiếm trước đó cắm trên đất, cắm trên lưng cự thú, giống như trên thân cự thú mọc ra từng chiếc sừng.

Chương 370

Tô Mạch đối mặt với cự thú trước mắt, vẫn còn một chút chấn kinh.

Ngay từ đầu ta đã cảm nhận được sự không hài hòa trong mấy luồng tàn lực linh hồn ở đây.

Ta cũng đã sớm đoán trước được rằng, mấy đạo tàn hồn ở đây thực ra là một cái bẫy đã được chuẩn bị sẵn.

Đang chờ đợi ta, để biến ta thành con mồi của mấy đạo tàn hồn kia.

Bởi vậy, giống như một con cá con giảo hoạt, ta đã cẩn thận từng li từng tí từ bên cạnh lưỡi câu, trộm đi miếng mồi quan trọng nhất, khiến người câu cá kia không thu được gì.

May mắn hơn nữa, Tô Mạch đã trộm đi miếng mồi đó, chính là Sảng Linh chi hồn mà hắn đang thiếu nhất.

Sảng Linh chi hồn, chủ quản thần trí của con người.

Có Sảng Linh chi hồn, linh đường của Tô Mạch thanh minh, một ngữ tiện tương địa hạ đích cự thú chấn kinh xuất thổ.

"Hống!" Con cự thú phát hiện âm mưu bị phá vỡ, tức giận gầm lớn một tiếng về phía Tô Mạch.

Sau đó nâng cánh tay kim loại khổng lồ, hung hăng đập về phía Tô Mạch.

Tô Mạch thản nhiên cười, nhẹ nhàng nhón mũi chân xuống đất một cái, toàn thân lập tức như một chiếc lá phiêu lãng theo gió, nhẹ nhàng bay ra trước khi cánh tay cự thú kia kịp hạ xuống.

“Oanh!” Cánh tay cự thú đập trượt, chỉ khiến những thanh tàn kiếm trên đất bắn tung tóe, không làm Tô Mạch bị thương chút nào.

Nếu chỉ một đòn tấn công như vậy mà muốn làm ta bị thương, thì đúng là quá coi thường Tô Mạch rồi.

Có thể tung hoành đến tận ngày hôm nay, Tô Mạch có chỗ dựa của mình.

Dù hôm nay hổ lạc bình dương, ta vẫn có thể tìm ra cách hóa giải, thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.

Một người một thú, trong thế giới kim qua thiết kích này, ngươi đuổi ta chạy.

Đang diễn ra trò mèo vờn chuột.

Thân ảnh Tô Mạch như phiêu dật, còn Kim Nguyên Cự Thú thì nặng nề như trâu.

Hai bên truy đuổi mấy ngày, nhưng cũng không có kết quả nào.

Nhưng không có kết quả, không có nghĩa là không có một chút dấu hiệu thay đổi nào.

Trong cuộc truy đuổi không ngừng nghỉ đó, thân ảnh Tô Mạch càng lúc càng rõ ràng.

Trên lưng con cự thú kia, những thanh tàn kiếm vốn cắm đầy, có bám vào tàn hồn của Tô Mạch, đã biến mất gần hết.

Hóa ra, sau khi Tô Mạch mở linh thức, tự biết mình không phải đối thủ của Kim Nguyên Cự Thú khi đối mặt trực diện, liền tìm cơ hội, lợi dụng đủ loại địa hình của thế giới kim qua này, giăng ra từng cái bẫy cho Kim Nguyên Cự Thú.

Mỗi lần bẫy thành công, Kim Nguyên Cự Thú đều vì sức mạnh man lực mà bị địa hình đặc biệt cản trở một khoảng thời gian ngắn.

Tô Mạch liền nhân khoảng thời gian đó, chớp cơ hội rút ra một thanh tàn hồn chi kiếm từ trên lưng Kim Nguyên Cự Thú.

Dần dà, mấy tháng trôi qua, Tô Mạch cũng đã rút gần hết tàn kiếm trên lưng cự thú.

Những tàn hồn trên các thanh tàn kiếm đó, có những chủ hồn chủ phách trong tam hồn thất phách, có cả những luồng tàn hồn tàn phách yếu ớt.

Tô Mạch lặng lẽ cảm nhận trạng thái trên người mình.

Trong những ngày giao tranh với Kim Nguyên Cự Thú, ta đã thu hồi được Sảng Linh chi hồn trong tam hồn, Thi Cẩu và Xú Phế chi phách trong thất phách.

Đáng tiếc là Thi Cẩu chi phách chủ quản giấc ngủ mộng huyễn, khống chế tinh thần lực.

Xú Phế chi phách chủ quản hô hấp nạp khí, khống chế tiến cảnh tu luyện của hắn.

Chúng hoàn toàn không có tác dụng gì đối với việc chiến đấu trực diện.

Những tàn hồn còn lại chỉ là tăng cường một chút linh hồn lực trên người, không đủ để tạo ra ảnh hưởng quyết định đến cục diện hiện tại.

Chương 371

Tô Mạch dưới chân khẽ đạp một cái, lại một lần nữa né tránh công kích của Kim Nguyên Cự Thú.

Hai mắt hắn chăm chú nhìn Kim Nguyên Cự Thú, lúc này, trên lưng Kim Nguyên Cự Thú chỉ còn lại thanh tàn kiếm cuối cùng có bám vào tàn hồn của Tô Mạch.

Sức mạnh hồn phách bám vào trên thanh tàn kiếm đó vô cùng cường đại, mạnh hơn tất cả các tàn hồn đã rút ra từ trên người Kim Nguyên Cự Thú.

Có lẽ, đạo tàn kiếm cuối cùng đó, chính là cơ hội chiến thắng then chốt trong cuộc tranh đấu với Kim Nguyên Cự Thú.

Tô Mạch phân tích xong lợi hại trước mắt, liền cắn răng, nhảy xuống một cái hố sâu phía sau mình.

Kim Nguyên Cự Thú không có linh trí, một mực truy đuổi, thấy Tô Mạch lại lùi về phía sau, liền mấy bước đuổi theo, vung cánh tay khổng lồ, hung hăng đập xuống vị trí Tô Mạch.

"Tốt, có chút thú vị rồi." Tô Mạch vừa nói ra, dưới chân lại nhón một cái, áp sát mép cánh tay cự thú đang đập xuống, rồi nhảy về phía vai cự thú.

Lần này Tô Mạch thực sự mạo hiểm đến cực điểm, rõ ràng cảm nhận được cương phong từ cánh tay cự thú lướt qua mặt hắn, thậm chí còn để lại một vết xước trên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Nhưng, vào thời khắc nguy hiểm sinh tử này, Tô Mạch không còn thời gian nói nhiều, trực tiếp nhảy lên vai cự thú, sau đó lại thuận theo vai cự thú, khẽ nhảy một cái, nhảy lên lưng cự thú.

“Bành!” “Hống!” Một tiếng động lớn vang lên, lại đi kèm với một tiếng gầm giận dữ của cuồng thú.

Chỉ thấy cánh tay cự thú đập xuống, hung hăng vùi vào một cái hố chật hẹp, uy lực cực lớn của cánh tay khiến toàn bộ xung quanh cái hố sụp đổ từng tầng, trực tiếp chôn vùi toàn bộ cánh tay cự thú vào trong đó.

Điều này khiến con cự thú nhất thời không thể rút cánh tay ra để tấn công một lần nữa.

Vừa vặn tạo cơ hội cho Tô Mạch, để hắn thuận lợi đạp lên vai của nó, nhảy ra phía sau nó.

Lúc này, Tô Mạch cũng không hề chần chừ, vừa nhảy ra phía sau cự thú, liền lập tức chạy về phía thanh tàn kiếm trên lưng cự thú.

Vừa tiếp xúc với tàn kiếm, Tô Mạch chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn mình lập tức truyền ra một luồng lực kéo cực lớn.

Đây chính là dấu hiệu của luồng tàn hồn cực lớn đang ẩn chứa trên thanh tàn kiếm đó.

Sắc mặt Tô Mạch vui mừng, hai tay lập tức siết chặt cán tàn kiếm, miệng thầm niệm Đại Lực Kim Cương Quyết, toàn bộ sức mạnh trong linh hồn lập tức dũng mãnh tuôn vào hai tay.

“A!

Ra đây cho ta!” Tô Mạch gầm lớn một tiếng, trong nháy mắt, rút ra được nửa thân kiếm của thanh tàn kiếm đó, nhìn thấy thanh tàn kiếm sắp bị Tô Mạch rút ra hoàn toàn.

Dường như bản năng ý thức được nguy hiểm, Kim Nguyên Cự Thú đột nhiên cũng bùng phát một tiếng rống thảm thiết đau đớn.

“Hống!” Ngay sau đó, Kim Nguyên Cự Thú há miệng, cắn vào

phần cuối cánh tay đang bị kẹt của mình.

Miệng cự thú đầy răng già, sắc bén như lưỡi kiếm, trong nháy mắt từ gốc cánh tay của nó, cắn đứt toàn bộ cánh tay.

Sau đó, con cự thú lập tức đứng dậy, hai chân chống đất, thẳng đứng từ dưới đất lên.

Nhìn thấy thanh tàn kiếm sắp được rút ra khỏi lưng cự thú, nhưng nó lại không theo thân thể cự thú, Tô Mạch trong nháy mắt mất đi điểm tựa, trong một thoáng chao đảo, suýt nữa bị cự thú hất văng xuống.

May mà Tô Mạch cắn răng, dồn toàn bộ sức mạnh vào hai tay, siết chặt cán tàn kiếm, lúc này giống như hòa làm một với thanh tàn kiếm.

Cứ như vậy mới không bị rơi khỏi lưng cự thú vì động tĩnh của nó.

Nhưng, thanh tàn kiếm đã rút ra được hơn nửa, nhìn thấy sắp rút ra hoàn toàn, lúc này lại không còn chỗ nào để mượn lực mà rút tàn kiếm xuống nữa.

Tô Mạch nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đôi mắt lóe lên một tia ảm đạm.

Chẳng lẽ muốn công dã tràng sao?

Đột nhiên, trên bầu trời, ánh trăng trong vắt lóe lên, chiếu rọi vào đôi mắt Tô Mạch.

Nhìn ánh trăng treo cao trên bầu trời, lòng Tô Mạch không khỏi run lên.

Trăng tròn treo cao, trăng tròn treo cao, vầng trăng đó tròn đầy một thể, mỗi điểm trên đó đều là điểm khởi đầu, mỗi điểm đều là điểm kết thúc, vô thủy vô chung, nhưng cũng hữu thủy hữu chung.

“Ha ha ha ha!” Tô Mạch đột nhiên bùng phát một tiếng cười lớn vang vọng trời đất.

Chương 372

“Kim Nguyên Cự Thú, thực ra ngươi muốn ăn ta, nuốt ta, dựa vào linh hồn của ta để thế giới này lớn mạnh biến hóa.

Vậy ta vì sao không thể ăn nuốt ngươi, ngược lại dựa vào linh hồn của ngươi để tăng cường sức mạnh của ta chứ?” Nói xong, Tô Mạch nhắm hai mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh như đang ngủ.

Tiếp đó, hai tay đang nắm chặt tàn kiếm từ từ buông lỏng.

Toàn bộ cơ thể hắn như một chiếc lá tàn trong gió, chầm chậm trượt xuống từ lưng Kim Nguyên Cự Thú, dường như không còn một chút sinh cơ nào.

Kim Nguyên Cự Thú không hề để ý đến sự quỷ dị trước mắt, thấy Tô Mạch buông tay rơi xuống từ trên người nó, lập tức vung cánh tay còn lại duy nhất như một quả lắc khổng lồ, đập mạnh vào cái tàn thể của Tô Mạch.

Lần này, Tô Mạch ở giữa không trung, không có chỗ nào để mượn lực, trực tiếp bị Kim Nguyên Cự Thú một kích ngoan ngoãn đập trúng thân thể, và theo cú đấm khổng lồ đó bị vùi xuống nền đất cứng rắn.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn vang dội, vô số khói bụi và tàn kiếm đoạn kích bay lên trời.

Đợi khói bụi tan đi, cuối cùng cũng nhìn thấy thân thể khổng lồ của Kim Nguyên Cự Thú nằm yên lặng ở đó, an lành bình tĩnh.

Chỉ có bề mặt vốn sáng bóng trên người nó, nở ra vô số vết nứt chỉnh tề, khiến người ta ý thức rõ ràng rằng.

Kim Nguyên Cự Thú khổng lồ như vậy, cứ thế, dễ dàng chết đi rồi.

Kim Nguyên Cự Thú ý thức được mình đã phải trả giá bằng một cánh tay bị đứt để cuối cùng đánh giết được Tô Mạch, lập tức ngẩng đầu, hướng về bầu trời gào thét một tiếng dài, dường như muốn trút hết sự tức giận đã tích tụ trong lòng bấy lâu nay.

Sau đó há miệng, trong miệng ngưng tụ một đạo bạch quang.

Ngay sau đó lóe lên, đạo bạch quang đó bắn về phía trung tâm của cú đấm vừa rồi.

"Đinh" một tiếng, đạo bạch quang xuyên qua luồng tàn hồn gần như duy nhất còn sót lại của Tô Mạch dưới đất, hung hăng cắm xuống đất.

Nhìn kỹ, đạo bạch quang đó đã biến thành một thanh kiếm trong vô vàn tàn kiếm của thế giới kim qua thiết kích.

"Hống!" Đột nhiên, Kim Nguyên Cự Thú lại tiếp tục ngẩng đầu, gầm lớn một tiếng.

Tiếng gầm lần này quả thực tràn đầy phẫn nộ và ai oán, hoàn toàn khác với tiếng gào thét đắc ý vừa nãy.

"Soạt!" Ngay sau đó, một tiếng kiếm rút ra như rồng ngâm vang lên, trên lưng Kim Nguyên Cự Thú kim quang lóe lên, thanh tàn kiếm cuối cùng phong ấn tàn hồn của Tô Mạch tự mình bay ra, vọt lên bầu trời.

Sau đó, thanh tàn kiếm bay ra đó lập tức phát tán ra ánh sáng trắng chói mắt, bạch quang như tuyết, như liệt dương treo cao, chiếu sáng toàn bộ thế giới kim qua thiết kích.

Vô số tàn kiếm, đoạn đao, phản chiếu ánh sáng trên bầu trời, xuyên suốt truyền bá, lập tức khiến toàn bộ thế giới trở nên bao la.

Ngay cả con cự thú cũng không chịu nổi ánh sáng trắng chói mắt, sau một tiếng ai oán đau đớn, nó giơ cánh tay còn lại duy nhất che

trước mắt.

Ngay sau đó, đạo bạch quang dần dần nhạt đi, lộ ra chân tướng bên trong.

Tô Mạch, một thân áo trắng, cầm một thanh lợi kiếm sắc bén như gương sáng, yên lặng lơ lửng trên không trung.

Một người một kiếm, giữa mỗi cử chỉ hành động, đều vô địch không ai sánh bằng.

Kim Nguyên Cự Thú sau khi ánh sáng rút đi, nhìn thân ảnh Tô Mạch lơ lửng trên không.

Đôi mắt nó mở lớn, tràn đầy.

Nó không hiểu vì sao mình vừa mới đánh chết hắn, đột nhiên tàn kiếm trên lưng lại tự bay ra, rồi hắn lại trùng sinh trên bầu trời.

Nhưng, Tô Mạch căn bản không quan tâm nó có hiểu hay không, cũng sẽ không để lại thời gian cho Kim Nguyên Cự Thú để hiểu rõ ảo diệu trong đó.

Tô Mạch trên không trung, nhẹ nhàng nâng cánh tay đang nắm bảo kiếm sắc bén lên, chỉ vào Kim Nguyên Cự Thú.

Cánh tay đó chậm rãi nâng lên, kiếm mang cũng chậm rãi phát ra từ bảo kiếm.

Luồng khí lưu giữa toàn bộ thiên địa, thậm chí cũng theo ánh sáng bảo kiếm mà trở nên vặn vẹo.

"Chết!" Tô Mạch khẽ mở đôi môi, thản nhiên nói ra một chữ.

Sau đó cánh tay hắn từ từ hạ xuống, dường như không làm gì cả, dường như mọi chuyện đều không xảy ra.

Chương 373

Nhưng, thật sự không có chuyện gì xảy ra sao?

“Oanh!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền từ mặt đất lên.

Vô số khói bụi và tàn kiếm đoạn kích bay lên trời.

Đợi khói bụi tan đi, cuối cùng cũng nhìn thấy thân thể khổng lồ của Kim Nguyên Cự Thú nằm yên lặng ở đó, an lành bình tĩnh.

Chỉ có bề mặt vốn sáng bóng trên người nó, nở ra vô số vết nứt chỉnh tề, khiến người ta ý thức rõ ràng rằng.

Kim Nguyên Cự Thú khổng lồ như vậy, cứ thế, dễ dàng chết đi rồi.

Tô Mạch nhẹ nhàng lướt xuống bên cạnh Kim Nguyên Cự Thú, bàn tay trái không cầm kiếm hướng về phía thi thể Kim Nguyên Cự Thú vung một cái.

Trong thi thể Kim Nguyên Cự Thú, lập tức phát ra một luồng sáng yếu ớt, sau đó ánh sáng càng lúc càng sáng, từng chút một hiện lên trên bề mặt cự thú.

Ngay sau đó, chỉ thấy một khối cầu ánh sáng khổng lồ, từ vết nứt trên bề mặt Kim Nguyên Cự Thú bay ra, từ từ rơi vào lòng bàn tay đang vươn ra của Tô Mạch. "Kim Nguyên Cự Thú Nguyên Hồn quả nhiên sắc bén như vậy, cũng không uổng phí ta mạo hiểm cửu tử nhất sinh để đánh cược một phen." Tô Mạch thờ ơ nói, sau đó đưa viên kim nguyên phách vào lồng ngực mình.

Chỉ lóe lên một cái, quả cầu ánh sáng đó liền hòa làm một thể với Tô Mạch.

Vốn dĩ, trước đó vào lúc nguy cơ vạn phần, Tô Mạch đã từ bỏ

việc nắm chặt tàn kiếm, trực tiếp dồn chín thành tàn hồn trong cơ thể vào thanh tàn kiếm đó.

Cuối cùng, hắn bị Kim Nguyên Cự Thú đánh chết, chỉ còn chưa đến một thành tàn hồn.

Đương nhiên, làm vậy là một hành động cực kỳ nguy hiểm.

Tô Mạch đã chọn cách từ bỏ việc lấy tàn hồn bị phong ấn trong tàn kiếm ra rồi dung hợp, mà chọn chủ động dung nhập vào sợi tàn hồn đang bị phong ấn đó.

Hắn đã dùng sinh mệnh của mình để đánh cược.

Đánh cược rằng, sau khi dung hợp với sợi tàn hồn kia, hắn sẽ có sức mạnh từ bên trong phá bỏ phong ấn của Kim Nguyên Cự Thú.

Nếu thắng, hắn sẽ phá kiếm mà ra khỏi cơ thể Kim Nguyên Cự Thú.

Nếu thua, hắn sẽ trở thành một sợi tàn hồn vĩnh viễn bị phong ấn trong cơ thể Kim Nguyên Cự Thú.

May mắn thay, ván cược dùng linh hồn làm tiền cược này đã thành công.

Người chiến thắng, chính là Tô Mạch lúc này.

Sợi tàn hồn bị Kim Nguyên Cự Thú phong ấn trong cơ thể, chính là Thai Quang Chi Hồn trong tam hồn thất phách của Tô Mạch.

Thai Quang Chi Hồn, quyết định sinh tử.

Nó chính là mệnh hồn bản nguyên của con người.

Tô Mạch dung hợp với Thai Quang Chi Hồn, lập tức thu hồi được năm thành công lực của mình.

Phá kén mà ra tự nhiên không còn là vấn đề.

Hắn thậm chí còn ra tay ngay lập tức, trừ sát Thế giới Thủ Hộ Cự Thú.

Cuối cùng, hấp thu sạch sẽ linh hồn chi lực của Kim Nguyên Cự Thú.

Tô Mạch cảm thấy linh hồn mình cường đại hơn nhiều so với trước khi bị Hắc y Tô Mạch dùng linh hồn chi hỏa bức vào Giới trung giới này.

Tuy nhiên, tàn hồn dù sao cũng là tàn hồn, mặc dù đã tìm lại được hai hồn hai phách trong tam hồn thất phách, mặc dù sức mạnh linh hồn còn mạnh hơn.

Nhưng chỉ cần tam hồn thất phách không đầy đủ, vĩnh viễn không thể phát huy toàn bộ thực lực của mình.

Vĩnh viễn không thể thoát khỏi Giới trung giới.

Tô Mạch ngẩng đầu, nhìn vầng trăng tròn màu xanh nhạt tỏa ra ánh sáng trên trời, yên lặng chờ đợi thế giới biến đổi.

Chương 374

Thế giới này không còn cảm ứng được bất kỳ tàn hồn nào nữa, vậy thì rõ ràng những tàn hồn còn lại không ở đây.

Toàn bộ vật chất trong thế giới này, cùng với linh hồn Kim Nguyên Thú vừa hấp thu, đều là Kim lực của ngũ hành thiên địa.

Linh hồn chi hỏa, ngũ hành đều toàn, nếu có Giới trung giới, thì bên trong Giới trung giới cũng có khả năng chỉ có một loại Kim nguyên chi lực.

Thế giới này, hẳn là còn có bốn hành khác nữa.

Hiện tại Kim Nguyên Thú đã bị giết, sự cân bằng Kim lực của giới này đã bị phá vỡ, hẳn là sắp sụp đổ rồi.

Quả nhiên, như Tô Mạch đã liệu, cảnh tượng trước mắt đang chứng thực suy đoán của hắn.

Chỉ trong một ngày đêm, vầng trăng tròn kim loại màu xanh nhạt trên trời đột nhiên phát ra chấn động kịch liệt.

Cả đại địa cũng lập tức rung chuyển theo.

Cùng với sự chấn động kịch liệt của toàn bộ thế giới, từng tầng đất đai, núi sông trên thế giới bắt đầu sụp đổ từng chút một.

Cả thế giới tựa như một miếng ghép khổng lồ, ngay cả bầu trời cũng vậy, vỡ vụn và rơi xuống từng chút một.

Vầng trăng tròn trên trời càng giống như một hình ảnh thu nhỏ của cả thế giới, bên trên như một vỏ trứng vỡ, bong tróc từng chút một.

Để lộ ra một tầng sâu hơn bên trong.

Tô Mạch lơ lửng giữa không trung, mặc cho cả thế giới biến ảo.

So với thế giới đang biến đổi, hắn lúc này bất động, dường như chưa từng có bất kỳ thay đổi nào.

Một tĩnh một động, âm dương tương sinh, thiên địa tạo hóa.

Thế giới sụp đổ, như thiên địa sơ khai vậy.

Vầng trăng trên trời vỡ nát, dần dần lộ ra hình dáng của một thế giới khác bên trong.

Tô Mạch đột nhiên cảm thấy một tia nóng bức.

Một dự cảm chẳng lành theo đó.

Vừa mới giết Kim Nguyên Thú, hấp thu bản nguyên chi lực của Kim Nguyên Thú, lúc này trong cơ thể đang dâng trào kim khí.

Giới trung giới sụp đổ, tất nhiên sẽ hiển hiện ra một trong bốn hành còn lại của ngũ hành.

Nếu thế giới phía dưới là Mộc Nguyên thế giới, Tô Mạch tự nhiên sẽ đắc tâm ứng thủ.

Theo nguyên lý ngũ hành tương sinh tương khắc, kim khắc mộc.

Tô Mạch dựa vào Kim nguyên chi lực trong cơ thể, ở thế giới ngũ hành Mộc chắc chắn sẽ thần cản giết thần, phật cản giết phật, không gặp một chút khó khăn trở ngại nào.

Nhưng một luồng nóng bức đột nhiên truyền đến giữa thiên địa, lại khiến Tô Mạch lúc này nhíu chặt mày.

Nếu thế giới tiếp theo là Hỏa Nguyên thế giới.

Thì đó chính là kết quả Tô Mạch không muốn thấy nhất lúc này.

Trong ngũ hành tương khắc, hỏa chính là khắc tinh của kim.

Mặc dù Nhân tộc có câu "chân kim không sợ lửa luyện", nhưng đó chỉ vì trong kiến thức nông cạn của Nhân tộc, chưa từng thực sự lĩnh

ngộ Hỏa nguyên thuần túy.

Bàn về bản nguyên chi hỏa của thế giới, không có kim nào không thể thiêu rụi, không có kim nào không thể hòa tan.

Không biết ngọn lửa trong Hỏa Nguyên thế giới tiếp theo sẽ đạt đến mức độ nào.

Tô Mạch yên lặng chờ đợi thế giới biến đổi.

Sự việc đã đến nước này, hắn cũng không thể ngăn cản diễn biến tiếp theo, chỉ có thể chấp nhận hiện thực, tìm kiếm một tia cơ hội từ trong cái chết, tìm một đường sống.

Chương 375

Quả nhiên, như Tô Mạch đã đoán, vầng trăng lạnh lẽo trên trời đột nhiên biến thành ánh sáng đỏ rực.

Từ trong những vết nứt dài dưới đại địa, cũng bắt đầu dần dần biến thành đỏ rực, bên trong dường như đang phun trào thứ gì đó ra ngoài.

Vạn ngàn tàn kiếm, đoạn kích trên đại địa bắt đầu tan chảy, hóa thành từng vũng sắt lỏng, chảy vào những khe nứt của đại địa.

Sau đó, đột nhiên, vật chất từ lòng đại địa phun trào ra, như một cột suối phun cuồn cuộn.

Chỉ là, dòng suối phun đó hoàn toàn được cấu thành từ dung nham.

Dường như cảm ứng được sự biến đổi trên đại địa, vầng trăng tròn trên bầu trời cũng trong chớp mắt bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Tô Mạch mở to hai mắt, lập tức nhìn về phía vật thể lơ lửng trên không trung.

Vật thể đó sau khi ánh sáng lóe lên, cuối cùng cũng hiện ra hình dạng thật sự.

Vầng trăng lạnh lẽo khi ấy, lúc này đã biến thành một quả cầu lửa khổng lồ đang cháy.

Trên quả cầu lửa đó, không ngừng phun ra từng luồng liệt diễm, gào thét cuồng bạo về phía thế giới này.

Đột nhiên, một luồng liệt diễm từ quả cầu lửa bắn thẳng về phía Tô Mạch.

Tô Mạch thấy vậy, không hề hoảng sợ, nhưng lại vứt thanh tàn

kiếm sắp tan chảy trong tay đi.

Hai tay chắp lại, kết một đạo phong pháp ấn quyết.

Ấn quyết vừa kết, lập tức giữa không trung sản sinh ra một luồng gió vô hình, đẩy cơ thể Tô Mạch ra xa mấy trượng.

Nhanh như gió lốc.

Ngọn lửa bắn ra từ quả cầu lửa kia sau khi Tô Mạch di chuyển thân hình, mới tới nơi, lướt qua người Tô Mạch.

Thời điểm Tô Mạch né tránh luồng liệt diễm kia tưởng chừng như vừa khéo, nhưng trên thực tế chỉ có Tô Mạch mới hiểu, khoảnh khắc vừa rồi quả thực vạn phần nguy hiểm.

Lúc này, hắn hít hít mũi, ngửi thấy một mùi khét.

Theo mùi mà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ vai trái vừa bị ngọn lửa lướt qua, một mảng vạt áo đang sáng lên một vệt hồng quang.

Tựa như than hồng đang cháy, đang dần dần lan rộng về phía cơ thể Tô Mạch.

Tô Mạch không chút do dự, lập tức giơ tay chỉ, kết thành một đạo kiếm quyết.

Ngón tay vung ra, lập tức cắt đứt vạt áo bên vai trái.

Mảnh vạt áo bị cắt đứt, sau khi rời khỏi lớp chân khí hộ thể của Tô Mạch, trong nháy mắt bùng cháy, tựa như một đóa hoa lửa nở rộ trên trời.

Rồi lại trong nháy mắt tàn lụi, hóa thành một phiến tro tàn.

Tô Mạch thấy cảnh này không khỏi thầm tặc lưỡi.

Y phục hắn đang mặc, được ngưng tụ từ hồn lực, ngọn lửa bình thường đối với nó không thể tạo thành một chút ảnh hưởng nào.

Vậy mà ngọn lửa của Hỏa Nguyên thế giới này, uy lực lại trực bức Tam Muội Chân Hỏa của Lão sư.

Xem ra khi đi lại trong thế giới này, nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Nếu không sơ sẩy một chút, sẽ phải chịu kết cục bị thiêu thành tro tàn.

Thế là, Tô Mạch đưa tay chỉ, nhẹ nhàng điểm vào giữa trán mình, lập tức rút ra một sợi tàn hồn chi lực.

Sau đó biến sợi tàn hồn chi lực này thành một lớp màng mỏng, bao bọc lấy mình.

Lớp màng tàn hồn này, hẳn là có thể miễn cưỡng chống lại ngọn lửa trong thế giới này.

Nhưng vì sợi tàn hồn này bị rút ra, thực lực của hắn cũng từ năm thành, hạ xuống còn ba thành.

Chương 376

Song, nếu không làm vậy, cũng chẳng còn cách nào khác.

Dù sao cũng phải tìm kiếm tàn hồn trong thế giới này, nếu không có phòng ngự gia thân, e rằng khó đi được một tấc.

Tô Mạch sau khi chuẩn bị xong xuôi, liền ngự gió bay lên, hai mắt nhắm chặt, phóng linh hồn cảm ứng chi lực ra khắp thế giới.

Vừa bay, vừa tìm kiếm tự mình.

Nhìn từ xa, Tô Mạch lúc này tựa như biến thành một chú chim, vừa bay lượn trên trời, vừa tránh né những luồng liệt diễm chết người dưới đại địa.

Cứ như vậy, không biết đã trải qua bao nhiêu ngày đêm, cũng không biết đã tìm kiếm bao nhiêu vạn dặm đường.

Một ngày nọ, Tô Mạch vẫn đang bay lượn, đột nhiên cảm thấy sâu trong linh hồn truyền đến một trận chấn động.

Hắn dừng bay, từ từ mở mắt nhìn về vị trí mình đang ở.

Chỉ thấy trên đại địa, một hồ nước đỏ rực như máu.

Nước hồ trong hồ đó đỏ rực, sôi sùng sục, hoàn toàn được cấu thành từ dung nham.

Trong hồ dung nham đó, một hòn đảo nhỏ màu đỏ rực, trên hòn đảo có suối chảy, cũng đều là nước dung nham.

Tô Mạch tĩnh tâm lại, từng chút một tản linh hồn cảm ứng chi lực của mình ra, bắt đầu chậm rãi thăm dò sự dị thường trên hòn đảo nhỏ đó.

Quả nhiên, chính giữa hòn đảo, bên cạnh suối dung nham kia, đang

nở rộ một đóa hoa lửa rực rỡ, nếu không phải Tô Mạch dùng toàn lực linh hồn cảm tri.

Chỉ dựa vào mắt thịt mà nhìn, nhất định sẽ coi bông hoa lửa đó và dung nham bên cạnh là cùng một loại vật chất. "Tốt!" Tô Mạch trong lòng mừng rỡ, lập tức bay về phía đóa hoa lửa kia.

Nhưng không ngờ, khi bay giữa không trung, đột nhiên quả cầu lửa khổng lồ lơ lửng trên trời bắt đầu cuồng bạo, vô số luồng liệt diễm nồng đậm tựa như có mắt bắn về phía Tô Mạch.

Tô Mạch nhíu chặt mày, vội vàng kinh hãi kết mấy đạo phong quyết.

Nhưng bất đắc dĩ, lần tấn công của ngọn lửa thực sự quá dày đặc.

Trên trời tựa như vô số roi lửa.

Tô Mạch tuy miễn cưỡng né tránh được mấy chục luồng, nhưng lại bị mấy luồng trong số đó quất vào người.

Những roi lửa kia, uy lực không nhỏ, phát ra mấy tiếng "phanh phanh".

Tô Mạch chỉ thấy cơ thể mình chịu một lực xung kích cực lớn, không còn cách nào dùng phong quyết để khống chế cơ thể, trực tiếp bị sức mạnh của roi lửa quất cho ngã nhào xuống hồ dung nham.

Thấy sắp rơi vào hồ, hóa thành một đống tro tàn!

Trong hồ nước, dung nham nhiệt độ cao, bốc hơi khiến cả mặt hồ đều vặn vẹo biến dạng.

Nếu thực sự rơi vào trong đó, e rằng lớp hộ thân do sợi tàn hồn trên người Tô Mạch tạo thành cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Không rơi vào đầy hồ dung nham, lớp hộ thân do sợi tàn hồn trên người Tô Mạch đã bắt đầu có dấu hiệu bị thiêu đốt.

E rằng chưa rơi vào hồ nước, lớp phòng hộ đã bị dập tắt trước rồi.

Trong lúc nguy cấp như vậy, Tô Mạch lại vẫn bình tĩnh như không.

Hắn cũng là người từng trải qua sóng gió lớn, tu hành đến nay, có lần nào mà không là cục diện cửu tử nhất sinh, chỉ cần đại khí vận vẫn còn trên người, thì không có gì phải sợ hãi.

Tô Mạch cứ như vậy yên lặng chờ đợi rơi xuống hồ dung nham.

Tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, thấy còn mấy chục mét nữa là rơi vào trong dung nham, lúc này, Tô Mạch mới bắt đầu hành động.

Ngón tay nhẹ nhàng điểm, lập tức tách lớp tàn hồn hộ thân ra khỏi cơ thể. "Bạo!" Sau đó một tiếng hét chói tai, sợi tàn hồn sắp bùng cháy kia lập tức truyền ra một cỗ năng lượng khổng lồ từ bên trong, Tô Mạch dùng linh hồn khống chế tàn hồn tự bạo.

Chương 377

Cũng may nhờ cỗ tàn hồn tự bạo này.

Lập tức có một lực xung kích cực lớn, từ phương ngang, đẩy mạnh Tô Mạch ra xa, đẩy xa tới mấy chục trượng.

Mấy chục trượng đó, chính là cơ hội bảo mệnh.

Chỉ vì ngoài mấy chục trượng đó, đã nằm ngoài phạm vi hồ dung nham.

Tô Mạch như một quả cầu lửa mang theo lửa, từ phía trên mặt hồ, bay ngang, rơi xuống bờ hồ, lăn liên tục thêm mấy chục mét trên bờ hồ, mới dừng lại.

Dừng lăn, Tô Mạch vội vàng đứng dậy, hai tay lập tức kết pháp quyết.

Lúc này toàn thân hắn, vì vừa tách khỏi lớp phòng hộ, toàn bộ đang bốc cháy.

Nhưng may mắn thay, khi Tô Mạch kết pháp quyết, lập tức từ trong cơ thể tản mát ra một cỗ khí thanh lương.

Cỗ khí thanh lương đó dung hợp với từng lớp lửa trên y phục bên ngoài cơ thể, lập tức dập tắt ngọn lửa trên người.

Mặc dù ngọn lửa đã tắt, nhưng dáng vẻ của Tô Mạch lúc này lại vô cùng chật vật.

Toàn thân không có mấy chỗ lành lặn, cháy vàng đen kịt lỗ chỗ, lộ ra làn da bên trong cũng bị thiêu cháy sưng phồng, từng vệt đỏ như máu.

Tóm lại, một từ: thảm.

Dáng vẻ thê thảm bên ngoài thì không sao, dù sao cũng chỉ là da thịt, Tô Mạch chỉ cần tùy tiện dùng chút sức mạnh là có thể ngưng tụ lại một bộ dạng hoàn hảo vô tổn.

Nhưng những tổn thương khổng lồ bên trong cơ thể lúc này, mới thực sự khiến Tô Mạch đau khổ vạn phần.

Lớp phòng hộ hộ thân vừa rồi, thực sự được ngưng tụ từ tàn hồn, giờ đã hoàn toàn hóa thành tro tàn, không thể thu hồi lại được nữa.

Trực tiếp khiến hắn mất đi hai thành công lực.

Sau đó, việc cưỡng ép vận dụng pháp tắc thủy lực trong Hỏa Nguyên thế giới vừa rồi, cũng tiêu hao thêm một thành công lực.

Lúc này, trên người hắn chỉ còn lại hai thành công lực.

Cũng không biết dựa vào hai thành công lực còn lại, có thể tìm ra phương pháp, lấy được đóa hoa lửa tàn hồn trên đảo giữa hồ dung nham hay không.

Trong cái bất hạnh có cái vạn hạnh, Tô Mạch đột nhiên phát hiện, sau khi rơi xuống đất, quả cầu lửa khổng lồ trên trời không còn cuồng bạo phun lửa về phía hắn nữa.

Dường như nó đang kiêng dè nơi này.

Nếu không, với trạng thái vừa rồi, nếu quả cầu lửa trên trời lại bắn mấy phát nữa thì e rằng hắn đã trực tiếp hóa thành tro bụi.

Tô Mạch âm thầm nhìn quả cầu lửa khổng lồ trên trời, trong lòng dần dần có một phỏng đoán.

Hai tay kết pháp quyết, bắt đầu chậm rãi điều động hai thành công lực còn sót lại trong cơ thể.

Cùng với việc pháp quyết được kết, cơ thể Tô Mạch bắt đầu chậm rãi bay lên.

Tô Mạch bay càng lúc càng cao, đợi khi thấy độ cao đã đủ, Tô Mạch lại bắt đầu bay về phía hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Thấy càng lúc càng gần hòn đảo nhỏ giữa hồ, đột nhiên, quả cầu lửa khổng lồ đang tĩnh lặng trên trời đột nhiên cuồng bạo.

Nhưng lần này, Tô Mạch đã sớm chuẩn bị phòng bị.

Hắn vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của quả cầu lửa trên trời.

Thay vì lần này thử lên đảo, chi bằng coi đây là một lần thử thăm dò động tĩnh của quả cầu lửa trên trời.

Khi quả cầu lửa đó bắt đầu cuồng bạo, Tô Mạch đã sớm kết phong quyết, nhẹ nhàng xoay người giữa không trung, bay trở lại bờ hồ.

Vô số liệt diễm bắn ra từ quả cầu lửa, liên tục đánh vào không khí, dung nhập vào hồ nước cấu thành từ dung nham.

Tô Mạch hạ xuống bờ, yên lặng nhìn những luồng lửa dung nhập vào dung nham, không khỏi rơi vào trầm tư.

Chương 378

Hòn đảo nhỏ giữa hồ, chỉ cần đến gần, sẽ khiến quả cầu lửa trên trời cuồng bạo không ngừng.

Với thực lực hiện tại, hắn cũng không thể cứng rắn chống đỡ đại chiêu của quả cầu lửa trên trời.

Phải làm gì để lấy được đóa hoa lửa tàn hồn trên hòn đảo giữa hồ đây?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Tô Mạch lại ngẩng đầu nhìn quả cầu lửa cao lơ lửng trên trời.

Lúc này quả cầu lửa đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, tựa như một vầng liệt dương treo cao, yên lặng ở đó, chỉ để ban cho cả thế giới một vệt hồng quang.

Khi thế giới vừa hình thành, quả cầu lửa trên trời cũng từng bắn ra mấy luồng lửa, vì sao lúc này quả cầu lại bình tĩnh như vậy chứ?

Tô Mạch khẽ nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, vừa đi đi lại lại bên bờ hồ dung nham. "Bầu trời, bờ hồ, bầu trời, bờ hồ..." Vừa đi vừa nhìn xuống chân, Tô Mạch đột nhiên dừng bước.

Dường như phát hiện ra điều gì, hắn đột ngột ngồi xổm xuống, bắt đầu quan sát dưới chân mình.

Chỗ vừa giẫm lên, để lại một dấu chân mờ nhạt, màu sắc của đất ở chỗ dấu chân đó, lại không đỏ rực như những chỗ chưa giẫm lên.

Tô Mạch đưa tay ra, sờ sờ dấu chân đó, chạm vào không thấy nóng rực như trong tưởng tượng, mà giống như đất bình thường, không có nhiệt độ. "Thì ra là vậy!" Tô Mạch đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay nói. "Trong Giới trung giới, tuy có ngũ hành, nhưng cũng

không hoàn toàn do ngũ hành điền đầy.

Nguyên bản trong Giới trung giới, có bản nguyên khung giá, khung giá vô hình vô tướng, nhưng lại thực tế tồn tại, không chịu ảnh hưởng của ngũ hành." "Cho nên khi ta đứng trên bản nguyên khung giá đất đai của Giới trung giới, quả cầu lửa khổng lồ trên trời liền khó có thể làm gì ta." Hiểu rõ vấn đề này, khóe miệng Tô Mạch lập tức nở một nụ cười nhạt.

Hòn đảo giữa hồ tuy xa bờ, quả cầu lửa trên trời tuy thỉnh thoảng phát uy, nhưng bây giờ đã tìm được vật khắc chế, tự nhiên sẽ nhanh chóng tìm ra cách phá giải.

Nghĩ vậy, hai tay Tô Mạch lập tức vận dụng linh hồn sức mạnh, dùng sức đánh xuống đất dưới chân, cắm sâu vào đất, bắt đầu đào.

Liệt dương cao lơ lửng, vung vãi ánh sáng nồng đậm khắp đại địa.

Đại địa lúc này cũng phối hợp với mặt trời như quả cầu lửa trên trời, vô số nham thạch nóng chảy từ các khe nứt trên đại địa phun trào ra, cả thiên địa, giản dị mà nói là một cảnh tượng tận thế.

Tô Mạch lúc này dưới liệt dương, từng chút từng chút đào đất.

Không biết đã trải qua bao nhiêu ngày đêm, Tô Mạch vẫn không ngừng đào, cứ thế mà đào.

Đầu tiên đào càng lúc càng sâu, càng lúc càng sâu, sâu đến mười mét.

Sau đó, Tô Mạch bắt đầu dọc theo cái hố sâu đã đào, bắt đầu đào sang hai bên.

Hai bên dần dần đào thành hình bán nguyệt.

Đào mãi, hai bên cuối cùng lại thông với nhau từ một đầu khác.

Nhìn từ trên trời xuống, Tô Mạch đã đào trên đất một cái hố hình

vành khăn elip.

Cái hố hình elip đào xong, Tô Mạch vẫn không dừng bước khai quật.

Chỉ thấy hắn vẫn từng chút từng chút vận chuyển đất từ dưới đất lên, nhưng nhìn từ bên ngoài không thấy có sự thay đổi nào trong cái hố đó.

Lại không biết đã trải qua bao nhiêu ngày đêm, Tô Mạch cuối cùng cũng bò ra khỏi cái hố, cùng với hắn ra là nụ cười tươi rói trên mặt.

Dường như vừa hoàn thành một kỳ công.

Tuy nhiên, công trình vĩ đại này vẫn ngừng thi công ngay khi Tô Mạch bước ra khỏi hố.

Tiếp đó, Tô Mạch lại bắt đầu khai quật xung quanh từ trung tâm của cái hố vành khăn.

Thế giới này không có khái niệm thời gian, không thể biết đã trôi qua bao lâu.

Tô Mạch lại đào một cái hố nhỏ hơn ở trung tâm của cái hố vành khăn đó.

Chương 379

Đến đây, Tô Mạch cuối cùng cũng dừng công việc khai quật trong tay, thu lại linh hồn sức mạnh của hai tay, mãn nguyện nhìn tác phẩm trên đất, gật đầu. "Xong rồi.

Tuy ta hiện tại công lực không đủ hai thành, nhưng đào một thứ như vậy thì thừa sức rồi." Sau đó Tô Mạch lại lắc đầu thở dài một hơi, trên mặt có chút bất đắc dĩ nói. "Đáng tiếc bây giờ ta chỉ là một sợi tàn hồn, công lực cũng không còn.

Nếu ta ở đỉnh phong, làm một thứ như vậy chẳng phải dễ như trở bàn tay sao, hà tất phải chịu khổ cực lao lực lâu đến vậy." Bất đắc dĩ thì bất đắc dĩ, nhưng Tô Mạch cũng không phàn nàn thêm nữa.

Hắn ngồi xổm xuống, hai tay nhẹ nhàng đặt ở mép hố, dồn linh hồn sức mạnh trên người vào trong cái hố.

Chậm rãi, linh hồn sức mạnh tỏa ra ánh sáng yếu ớt, nhẹ nhàng bao phủ lấy cái hố hình vành khăn đã đào.

Sau đó, hai tay Tô Mạch chậm rãi nâng lên.

Dường như muốn nâng cái hố từ trong đại địa lên.

Cùng với việc Tô Mạch dùng sức nâng lên, trên đại địa cũng phát ra tiếng chấn động "ong ong".

Những hạt cát, đất đá bám trên đại địa cũng theo sự nâng lên của Tô Mạch, bắt đầu chấn động kịch liệt, tựa như động đất vậy.

Cái hố trên đất, trong quá trình Tô Mạch nâng lên, chậm rãi dâng lên, dần dần cao hơn mặt đất ban đầu.

Đột nhiên, Tô Mạch cảm thấy hai tay truyền đến một cỗ trở lực khổng lồ, trở lực đó từ dưới đại địa, dường như đang ngăn cản việc

nâng cái hố hình vành khăn ra khỏi mặt đất.

Nhưng Tô Mạch dường như đã sớm dự liệu điều này, trên mặt không hề có chút kinh ngạc nào, ngược lại, hắn nghiến chặt răng, dồn toàn bộ sức mạnh toàn thân vào hai tay. "A!" Một tiếng gầm giận dữ kịch liệt, từ miệng Tô Mạch lớn tiếng thốt ra.

Trên hai tay hắn, từng mạch máu xanh nổi lên.

Trong khoảnh khắc, đại địa phát ra chấn động kịch liệt, một tiếng "bành" vang trời, tựa như tiếng trụ đá đứt gãy, truyền ra từ đại địa nơi cái hố đó.

Tô Mạch chỉ thấy hai tay nhẹ bẫng, trở lực từ trong đại địa không còn mạnh mẽ nữa.

Mặt hắn mừng rỡ, lập tức tiếp tục sử dụng linh hồn chi lực, tiếp tục nâng lên.

Cái hố hình vành khăn mất đi sự ràng buộc của đại địa, trở nên nhẹ bẫng, trong nháy mắt đã được Tô Mạch nâng lên khỏi mặt đất.

Lúc này, mới có thể nhìn rõ thứ Tô Mạch đã khổ công tạo ra dưới đất trong mấy ngày qua.

Hắn đã đào dưới đất một vật có hình dạng như cái muỗng tròn, ở đáy của cái muỗng tròn đó, là nửa cây trụ đá bị đứt gãy, chính là thứ cuối cùng bị Tô Mạch cưỡng ép xé đứt.

Sau đó, Tô Mạch hai tay cao cử khối muỗng tròn làm bằng đại địa, nhẹ nhàng đi đến bên bờ hồ dung nham, đặt cái muỗng tròn vào trong hồ dung nham.

Quả nhiên, như dự liệu.

Cái muỗng tròn cấu thành từ đại địa, không hề tan chảy thành chất lỏng dưới nhiệt độ cao của nước hồ dung nham, mà ngược lại như

một con thuyền nhỏ, yên lặng trôi nổi trên mặt hồ.

Tô Mạch mãn nguyện cười, nhẹ nhàng tung người nhảy lên, liền nhảy lên giữa cái muỗng tròn đó.

Khi Tô Mạch bay lên không trung, quả cầu lửa khổng lồ lơ lửng trên trời bùng phát ra một tia khí tức cuồng bạo.

Nhưng khi Tô Mạch rơi vào giữa cái muỗng tròn, khí tức cuồng bạo đó lại hoàn toàn biến mất.

Hiển nhiên, Hỏa Nguyên Chi Thú của thế giới này, chính là cư ngụ bên trong quả cầu lửa khổng lồ trên trời.

Hỏa Nguyên Cự Thú đã bày ra sát cục, muốn lợi dụng liệt diễm trên trời, phối hợp với dung nham trong hồ dung nham, kẹp đánh từ thiên địa, nuốt chửng hắn.

Nhưng không ngờ, lại để hắn tìm ra một sơ hở.

Chỉ cần bám vào bản nguyên khung giá của Giới trung giới, liền có thể tránh khỏi sự dò xét của Hỏa Nguyên Cự Thú trên trời.

Tô Mạch giờ dùng cái muỗng tròn vượt sông, chẳng khác nào kế "lén lút qua biển trời".

Chương 380

Đứng trên cái muỗng tròn, hai tay kết phong quyết, lập tức có một luồng gió vô hình từ dưới cái muỗng tròn thổi ra, tách dung nham trong hồ sang hai bên.

Cùng với lực đẩy đó, Tô Mạch tựa như chèo thuyền, ngồi trên cái muỗng tròn trôi về phía hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Dọc đường gió yên sóng lặng, quả nhiên liệt diễm cầu trên trời, không hề có chút phản ứng nào.

Chẳng mấy chốc, thấy Tô Mạch sắp trôi đến hòn đảo nhỏ đó, đột nhiên, Tô Mạch cảm thấy dưới chân truyền đến một luồng khí tức nóng bỏng.

Tô Mạch cúi đầu nhìn, chỉ thấy dưới cái muỗng tròn làm bằng đất, sáng lên một điểm lấp lánh hồng quang.

Sau đó, điểm hồng đó, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Sắc mặt Tô Mạch biến đổi, thầm nói.

Không hay rồi, vừa rồi khi khai quật cái muỗng tròn, để tiết kiệm thời gian, đáy không đào quá dày.

Dưới sự xói mòn của hồ dung nham, đáy cái muỗng tròn bắt đầu lộ ra.

Ngay khi Tô Mạch đang nghĩ như vậy, điểm hồng ở đáy cái muỗng tròn trong nháy mắt khuếch tán ra, tốc độ khuếch tán, nhanh hơn gấp mấy lần so với vừa rồi.

Chính là "lâu nghĩ chi huyệt, khả dĩ quyết đê" (hang kiến có thể phá đê).

Đê vỡ, một tuyệt ngàn dặm.

Một tiếng "Oanh" lớn, từ đáy cái muỗng tròn truyền đến, toàn bộ đáy cái muỗng tròn đã bị nước hồ dung nham xói mòn.

Nhưng lúc này hắn cách hòn đảo nhỏ giữa hồ hơn một dặm.

Tô Mạch vừa thấy hy vọng, lại lập tức đối mặt với tuyệt vọng.

Cái muỗng tròn lúc này đã không còn đáy, không thể trôi nổi trên dung nham nữa, đang bắt đầu từ từ chìm xuống.

Tô Mạch miễn cưỡng đứng một chân trên mép cái muỗng tròn, mặt do dự.

Rốt cuộc có nên nhảy xuống không?

Lúc này ở đây, không nhảy thuyền thì chết, nhảy thuyền cũng chết.

Chẳng lẽ là thiên mệnh sao?

Thiên mệnh muốn diệt ta Tô Mạch ở đây sao?

Một cỗ bi phẫn lập tức dâng lên trong lòng Tô Mạch.

Trời nếu muốn diệt ta, ta liền diệt thiên địa.

Đại Đạo nếu phản bội ta, ta liền sáng tạo Đại Đạo.

Tô Mạch nghiến răng, điều động toàn thân sức mạnh, dùng sức đạp mạnh xuống chiếc bè tròn đang dần chìm.

Cái bè tròn bị Tô Mạch đạp một cái, lập tức chìm vào hồ dung nham, không còn nhìn thấy một chút dấu vết nào nữa.

Tô Mạch cũng nhờ lực đạp đó, bay vút lên cao mấy chục mét.

Ở giữa không trung, Tô Mạch lập tức vận dụng toàn bộ linh hồn sức mạnh còn sót lại, tạo thành một phong pháp yếu ớt, đẩy mình về phía hòn đảo nhỏ cách đó không xa.

Đây là sức mạnh cuối cùng của Tô Mạch.

Lúc này hắn không còn một chút dư lực nào nữa.

Chỉ có thể đánh cược vào cỗ đẩy lực còn lại, có thể giúp hắn thuận lợi bay lên hòn đảo nhỏ đó.

Nhưng, trời không như nguyện.

Tô Mạch vừa mới bay lên, quả cầu lửa trên trời, trong nháy mắt đã bùng phát ra khí tức cuồng bạo chưa từng có.

Chương 381

Nếu, trước đó quả cầu lửa cuồng bạo như một quả cầu sắt nóng đỏ, thì bây giờ quả cầu lửa như một khối dung nham khổng lồ sắp bị thiêu chảy.

Quả cầu lửa không còn là vật thể hình cầu nữa, từng luồng liệt diễm thô to như xúc tu của mực đang bay lượn hỗn loạn trên trời, rồi lại như tìm thấy mục tiêu, quất về phía Tô Mạch đang lơ lửng giữa không trung.

Giữa thiên địa, bị từng xúc tu lửa chiếu rọi thành một màu đỏ rực.

Luyện ngục, cũng chưa từng có cảnh tượng như vậy, Hồng Liên Địa Ngục, cũng chưa từng thiết lập hình phạt khủng bố như vậy.

Tô Mạch lúc này, như một con thuyền đơn độc giữa biển cả, đối mặt với sóng gió cuồng nộ trên biển, mặc cho biển cả sắp đặt, nếu bão tố muốn ban cho cái chết, thì cột buồm sẽ đứt.

Cột buồm sẽ bật gốc; nếu bão tố muốn cho hắn sống, hắn cũng phải đối mặt với đại dương mênh mông không thấy chân trời, đối mặt với sự giày vò không ngừng ngày đêm.

Roi lửa sắp đến!

Vận mệnh sắp suy vong!

Tô Mạch đang lơ lửng trên không trung, hai mắt nhìn chằm chằm vào những roi lửa đang cấp tốc bắn tới từ trên trời.

Những roi lửa đó càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn, càng lúc càng thô. "Chẳng lẽ ta sắp chết ở đây sao?" Trong khoảnh khắc đó, trong đầu Tô Mạch, thậm chí hiện lên vô số mảnh ký ức của kiếp này, hiện lên đủ loại nhân quả luân hồi của kiếp trước. "Không thể!

Ta không thể chết ở đây!" Trong cõi hư vô, trong linh đường của Tô Mạch, đột nhiên nhanh chóng hiện ra một tia hy vọng.

Vô số lần kinh nghiệm "tuyệt xứ phùng sinh" (từ chỗ chết mà sống lại), vĩnh viễn nói cho hắn biết, vĩnh viễn không thể từ bỏ!

Trong khoảnh khắc đó, Tô Mạch một lần nữa xem xét tất cả các loại sức mạnh.

Hiện tại hắn, đã thu hồi được Sảng Linh, Thai Quang Chi Hồn, Thi Cẩu, Xú Phế Chi Phách trong tam hồn thất phách.

Tuy nhiên, sức mạnh của những tàn hồn này đã bị tiêu hao sạch sẽ trong các sự việc trước đó.

Hiện tại hắn, tuy có kỹ năng linh hồn, nhưng lại không còn pháp lực để sử dụng những kỹ năng đó.

Khu tàn hồn hiện tại của hắn, ngay cả tất cả pháp bảo, đạo cụ, cũng đều ở ngoài thế giới, không thể mang vào Giới trung giới. "Không đúng!

Ta có một thứ." Đột nhiên, linh quang chợt lóe, Tô Mạch nhớ đến những thu hoạch vừa rồi ở Kim Nguyên giới.

Chính là bản nguyên chi lực của Kim Nguyên Thú.

Lúc ban đầu ở Hỏa Nguyên giới, bản nguyên chi lực của Kim Nguyên Thú bị Hỏa nguyên khắc chế, sử dụng sẽ làm ít công to, Tô Mạch liền tự nhiên quên đi khả năng này.

Hiện tại trong lúc nguy cấp sinh tử, chỉ có thể liều mạng một lần.

Tất cả pháp thuật đều chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đối mặt với những xúc tu liệt diễm khủng bố đang tấn công, trong đôi mắt mê mang của Tô Mạch lập tức nhanh chóng hiện ra ánh sáng thanh minh.

Xúc tu sắp đến, môi Tô Mạch khẽ hé, trong miệng lập tức bắn ra một đạo kiếm mang màu vàng, đánh về phía xúc tu lửa đó.

Kiếm mang màu vàng chính là do bản nguyên chi lực của Kim Nguyên Thú hóa thành, sắc bén không gì sánh được, chém sắt như bùn.

Tuy nhiên quả nhiên, Hỏa chính là khắc tinh của Kim.

Một đạo kiếm khí màu vàng của Tô Mạch, khi đối mặt với sự tấn công của xúc tu lửa, trong nháy mắt liền tan chảy thành một vũng lửa, rơi xuống từ trên trời.

Mặc dù kết quả là vậy, nhưng Tô Mạch lại không từ bỏ, hắn phun hoa sen, vô số bảo kiếm màu vàng từ trong miệng phun ra, từng cái từng cái đánh về phía xúc tu trên trời.

Chỉ nghe tiếng "kim qua" không ngừng truyền đến, binh bàng vang lên, mỗi một thanh bảo kiếm màu vàng, chém một nhát vào xúc tu, liền lập tức bị xúc tu hóa thành một vũng lửa.

Nhưng tiến trình tấn công của xúc tu về phía Tô Mạch lại không hề bị những bảo kiếm màu vàng này ngăn cản.

Chương 382

Thấy sắp đến gần Tô Mạch.

Lúc này, Tô Mạch mở lớn miệng, điểm sáng chói mắt cuối cùng nhanh chóng hiện ra, một thanh bảo kiếm thô to có thể sánh ngang với xúc tu lửa bắn ra từ miệng Tô Mạch.

Thanh bảo kiếm khổng lồ đó chính là đòn tấn công cuối cùng của Tô Mạch, chém về phía xúc tu lửa đang lao tới.

Một tiếng "đinh đang", cho dù thanh bảo kiếm này vô cùng thô to, cũng không thể tránh khỏi số phận của đồng loại.

Sau khi va chạm với xúc tu lửa, nó cũng lập tức tan chảy thành một vũng lửa.

Chỉ là một vũng lửa lớn hơn mà thôi.

Sau đó, xúc tu lửa tiếp nối đến, muốn đánh mạnh vào cơ thể Tô Mạch.

Cơ thể tàn tạ đó, tất nhiên không thể chịu nổi một đòn của xúc tu lửa.

E rằng, yêu tinh sắp suy vong!

Tuy nhiên, vẻ mặt căng thẳng vốn có của Tô Mạch lại trong lúc xúc tu lửa sắp đến, dần dần hóa giải, ngược lại là vẻ mặt nhẹ nhõm và đắc ý.

Roi lửa dường như bị vẻ mặt nhẹ nhõm và đắc ý của Tô Mạch chọc giận, đột nhiên thu lại toàn bộ ngọn lửa bên ngoài, tập trung lại.

Biến thành một cây kim lửa nhọn hoắt bốc khói đậm đặc, đâm về phía cơ thể Tô Mạch.

Thấy mũi kim lửa nồng đậm đó sắp xuyên thủng cơ thể nhỏ bé của Tô Mạch trên không trung như xuyên xâu hồ lô.

Lúc này, dị biến mới sinh!

Đột nhiên, ngọn lửa ở đầu mũi kim lửa trong nháy mắt tắt ngúm, sau đó lập tức nở rộ một đóa sen vàng rực rỡ, bao phủ toàn bộ ngọn lửa của xúc tu.

Sau đó, xúc tu lửa bị kim liên bao phủ, mới đánh vào cơ thể Tô Mạch.

Không còn uy lực của ngọn lửa, xúc tu không còn là công cụ tiếp lực của Tô Mạch nữa.

Tô Mạch cứ như vậy cứng rắn chịu đựng lực đẩy khổng lồ của xúc tu, điều chỉnh phương hướng, nương theo lực của xúc tu, ngã về phía hòn đảo nhỏ.

Vốn dĩ Tô Mạch nhảy một cái, có thể sẽ rơi vào hồ dung nham giữa không trung.

Lúc này ngược lại nhờ sức mạnh của xúc tu, ổn định đáp xuống hòn đảo nhỏ. "Đa tạ!" Tô Mạch đáp xuống đất, khẽ cười một tiếng, liền trực tiếp chạy về phía đóa hoa lửa đang nở rộ giữa hòn đảo.

Thì ra, bốn mươi chín đạo kiếm quang kim loại của Tô Mạch, không phải để đẩy lùi xúc tu lửa.

Hắn đã khống chế từng thanh kim kiếm, để lại một chút hồn thức trong mỗi thanh kim kiếm.

Sau khi kim kiếm bị lửa dung hóa, số kim dịch mang hồn thức đó quả thực đã dính vào đầu xúc tu.

Bốn mươi chín đạo kiếm quang kim loại, tất cả đều đánh vào một điểm của xúc tu.

Tất cả kim dịch mang hồn thức liền dần dần tụ tập.

Tích tiểu thành đại, thủy tích thạch xuyên (giọt nước làm mòn đá).

Khoảnh khắc cuối cùng, Tô Mạch dùng hồn thức khống chế kim loại dung hợp nở ra kim liên chi hỏa, vừa kịp ngăn cản một đòn nhập thể của xúc tu lửa.

Tuyệt xứ phùng sinh, thiên tài chi bút!

Tô Mạch vừa đáp xuống hòn đảo, liền lập tức chạy về phía đóa hoa lửa ở chính giữa hòn đảo.

Linh hồn chi lực bám trên đóa hoa lửa đó, cường đại đến mức khiến toàn thân Tô Mạch khi chạy đều đặc biệt chấn động, từ từ hiện ra rất nhiều hư ảnh.

Xem ra, tàn hồn bám trên đóa hoa lửa đó, ít nhất cũng là một trong tam hồn, nếu không không thể có khả năng lay động hắn lúc này.

Như vậy, Tô Mạch trong lòng mừng rỡ, hiện tại một sợi tàn hồn yếu ớt của hắn, đang cần đại mệnh hồn để bổ sung thực lực, xem ra trời cao ưu ái, cuối cùng cũng để hắn gặp may một lần.

Chương 383

Ở một phía khác, sau khi Tô Mạch đáp xuống hòn đảo nhỏ, quả cầu lửa trên trời, dường như không còn cảm tri được thân hình Tô Mạch nữa.

Tuy nhiên, quả cầu lửa đó tuy không thể cảm tri được vị trí của Tô Mạch, nhưng cũng đại khái biết Tô Mạch lúc này chắc chắn đang ở trên hòn đảo nhỏ đó.

Quả cầu lửa đó lập tức bắn vô số xúc tu lửa, quất về phía hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ dung nham.

Hòn đảo nhỏ đó, núi non sông nước chằng chịt, uốn lượn, đảo lại có không gian lớn để Tô Mạch luân chuyển né tránh.

Tuy rằng gần như nguy hiểm, nhưng cũng hữu kinh vô hiểm.

Chẳng mấy chốc, Tô Mạch liền đến bên cạnh đóa hoa lửa kia.

Vừa đến bên cạnh đóa hoa lửa, Tô Mạch không chút do dự, một tay liền nắm chặt lấy đóa hoa lửa trên đất.

Cũng không màng đến cảm giác nóng bỏng truyền đến từ tay, nguyên từ linh hồn thiêu đốt.

Dùng toàn lực, liền một tay nhổ đóa hoa lửa đang mọc trên đất lên.

Đóa hoa lửa vừa bị Tô Mạch nhổ ra, ngọn lửa trong nháy mắt bùng lên dữ dội, lập tức bao phủ lấy toàn bộ Tô Mạch.

Quả cầu lửa trên trời, lúc này cảm nhận được khối lửa đang bao phủ Tô Mạch.

Lập tức bắn tất cả xúc tu của nó, điên cuồng quất về phía vị trí của Tô Mạch.

Lúc này, điều ngoài ý muốn đã xảy ra.

Những xúc tu lửa cuồng loạn, đang bốc cháy dữ dội, đánh vào người Tô Mạch, lại giống như một làn gió nhẹ vô hình, không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Tô Mạch.

Tô Mạch yên lặng đứng tại chỗ cũ, một tay nhẹ nhàng nắm đóa hoa lửa, toàn thân từ trong ra ngoài bốc cháy ngọn lửa nồng đậm.

Tựa như Tô Mạch lúc này đã biến thành một nguồn lửa vậy. "Quả nhiên, Hỏa Nguyên Thú muốn giam giữ sợi tàn hồn cường đại này của ta, không phải là một chuyện đơn giản." Tô Mạch hai mắt hơi nheo lại, nhìn chằm chằm vào đóa hoa lửa trong tay, tự lẩm bẩm. "Trên đóa hoa, ít nhất có ba thành bản nguyên chi lực của Hỏa Nguyên Thú.

Bây giờ đã hòa làm một với tàn hồn của ta.

Hiện tại ta nắm giữ tàn hồn, ngọn lửa từ trong cơ thể ta sinh ra, lan ra bên ngoài, hình thành lớp lá chắn lửa.

Lá chắn lửa, cùng nguồn gốc với Hỏa Nguyên Thú, thì Hỏa Nguyên Thú tự nhiên không thể làm tổn thương ta dù chỉ một chút." Tô Mạch nói xong, liền trực tiếp há miệng, một ngụm nuốt chửng đóa hoa lửa trong tay xuống.

Cùng với đóa hoa lửa bị Tô Mạch nuốt chửng, trong quả cầu lửa trên trời, lập tức bùng phát ra một tiếng kêu rên cực lớn, dường như Hỏa Nguyên Cự Thú đã chịu tổn thương không nhỏ.

Tô Mạch tự nhiên sẽ không để ý đến sự biến đổi của quả cầu lửa nữa, lập tức khoanh chân ngồi xuống, bày ra tư thế tu luyện công pháp hô hấp, tức thì bắt đầu tiêu hóa hấp thu đóa hoa lửa vừa nuốt.

Trên trời, vô số xúc tu lửa tàn bạo, điên cuồng tấn công Tô Mạch đang nhập định, từng sợi xúc tu, quất xuống hòn đảo nhỏ giữa hồ

dung nham, thiêu đốt thành từng vệt lửa.

Tuy nhiên, tất cả đều chỉ là công cốc mà thôi.

Cứ như vậy, trải qua một thời gian, Tô Mạch chậm rãi mở hai mắt.

Trong đôi mắt vừa mở ra đó, như hai phiến mây lửa đỏ ửng.

Lúc này, đôi mắt như mây lửa đó, yên lặng nhìn quả cầu lửa cuồng bạo trên trời, lộ ra một tia khinh miệt. "Đa tạ ngươi đã giúp ta bảo quản một sợi tàn hồn cực kỳ quan trọng, hiện tại tam hồn thất phách của ta, tam hồn đã về vị, hai phách đã về vị.

Bây giờ ta nhất định phải báo đáp ân tình của ngươi đối với ta." Sợi tàn hồn này cực kỳ cường đại, chính là đạo mệnh hồn còn lại của Tô Mạch, U Tinh Chi Hồn.

U Tinh Chi Hồn, chủ thất tình lục dục.

Thất tình lục dục của con người, chính là không gian ký túc lớn nhất của linh hồn chi lực.

Luyện hóa U Tinh Chi Hồn, trực tiếp khôi phục tám thành công lực của Tô Mạch.

Chương 384

Tô Mạch hiện tại, có thể hoành hành bá đạo, tùy ý xưng hùng trong giới trung giới này.

Tô Mạch toàn thân bốc cháy liệt diễm, hai tay kết pháp quyết, "Lôi" Tự Quyết.

Bôn Lôi vừa xuất, tấn lôi ngàn dặm.

Hòn đảo nhỏ giữa hồ dung nham "Oanh" một tiếng, bùng phát ra tiếng động long trời lở đất.

Một phiến bụi mù bay lên, nhìn kỹ lại, hòn đảo đó đã vỡ vụn, rơi vào hồ dung nham.

Lực phản chấn mạnh mẽ như vậy, trực tiếp khiến Tô Mạch biến mất thân hình, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trên bầu trời xa xăm.

Lúc này, cơ thể Tô Mạch, như một vệt sao băng bốc cháy, lao nhanh về phía quả cầu lửa khổng lồ trên trời.

Quả cầu lửa khổng lồ dường như cảm nhận được nguy cơ cực lớn, toàn thân từ trên xuống dưới các xúc tu lửa bắt đầu điên cuồng vung vẩy về phía Tô Mạch.

Tuy nhiên, những gì quả cầu lửa khổng lồ đã làm, đều là công cốc mà thôi.

Thân hình Tô Mạch xuyên qua, từng sợi xúc tu lửa, lập tức bị Tô Mạch xông tan thành mây khói. "Hống!" Thấy tất cả, một tiếng bi minh từ quả cầu lửa khổng lồ trên trời truyền ra.

Nhưng đó cũng chỉ là tiếng chuông tang cuối cùng của Hỏa Nguyên Thú.

Chỉ thấy một đạo hỏa nhãn ánh sáng lôi điện đang cháy, từ một điểm của quả cầu lửa khổng lồ đi vào, từ một điểm đối xứng khác trên quả cầu đi ra.

Tấn lôi nhanh như vậy, chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi.

Cùng với sự xuyên qua của Tô Mạch, ngọn lửa trên quả cầu lửa khổng lồ, từ từ tối sầm xuống.

Dần dần lộ ra hình dáng bên trong.

Bên trong là một con dơi khổng lồ, nếu đôi cánh đó giương ra, e rằng có uy lực che trời.

Nhưng, lúc này, con quái vật đó không hề có dấu hiệu sự sống, trực tiếp rơi xuống đất.

Cuối cùng, "Oanh" một tiếng, rơi vào hồ dung nham dưới đất. "Thì ra Hỏa Nguyên Thú, chỉ là một con dơi mà thôi." Tô Mạch ở trên trời xa xa, nhìn Hỏa Nguyên Thú ngã xuống, vẻ mặt không hề để tâm.

Ngay cả rồng, cũng phải tan thân đạo tiêu.

Sau đó Tô Mạch giơ tay lên.

Giữa lòng bàn tay, yên lặng đặt một quả cầu đang cháy ngọn lửa đỏ tươi.

Chính là bản nguyên chi hỏa của Hỏa Nguyên Cự Thú.

Khi vừa nãy xuyên tim, đánh chết cự thú, Tô Mạch đã đoạt lấy hạch tâm bản nguyên của cự thú.

Tô Mạch há miệng, trực tiếp nuốt chửng bản nguyên chi hỏa trong tay xuống.

Bản nguyên chi hỏa tiến vào cơ thể Tô Mạch, trực tiếp phủ lên tàn khu linh hồn của Tô Mạch, một lớp ánh sáng vàng rực.

Tô Mạch một lần nữa xem xét bản thân, hiện tại hắn đã thu hồi được tam hồn lưỡng phách, có được bản nguyên chi kim và bản nguyên chi hỏa trong Giới trung giới của linh hồn chi hỏa.

Mặc dù sức mạnh bản nguyên chi kim đã tiêu hao sạch sẽ trong hồ dung nham, nhưng căn nguyên vẫn còn trong cơ thể, chỉ cần đủ thời gian, có thể từ từ tái sinh.

Nguyên tố ngũ hành của Giới trung giới, lúc này chỉ còn lại bản nguyên chi mộc, bản nguyên chi thủy và bản nguyên chi thổ.

Tam hồn thất phách, chỉ còn lại Phục Thỉ, Tước Âm, Thôn Tặc, Phi Độc, Trừ Uế ngũ phách.

Linh hồn sức mạnh cũng đã khôi phục tám thành thực lực.

Những việc tiếp theo hẳn sẽ không còn hiểm nguy vạn phần như trước nữa.

Chương 385

Thêm nhiều việc, Tô Mạch chậm rãi yên tâm, nhìn về phía thế giới xa xăm, chờ đợi Giới trung giới bắt đầu phát sinh biến đổi.

Ở một phía khác, tại nơi linh hồn chi hỏa từ từ bốc cháy.

Hắc y Tô Mạch vẫn yên lặng ngồi đó đả tọa, chờ đợi Đông Hoàng Chung ban cho hồi đáp.

Đông Hoàng Chung bên cạnh, lúc này đã hoàn toàn hiện ra hình dáng, không còn một chút hư ảnh nào nữa. "Đã bao lâu rồi?" Hắc y Tô Mạch chậm rãi mở miệng, hỏi hư không. "Khoảng mười năm." Trong hư không, một giọng nói trầm thấp đáp lại Hắc y Tô Mạch.

Giọng nói đó tuy từ hư không truyền đến, nhưng lại phát ra từ trên Đông Hoàng Chung.

Chính là giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất. "Mười năm trôi qua, tín ngưỡng tàn dư ở ngoại giới không biết lại tiêu vong bao nhiêu rồi." Hắc y Tô Mạch nhếch môi, đầy vẻ châm chọc nói.

Đông Hoàng Chung dường như bị lời nói đó khẽ chọc giận, "ong" một tiếng phát ra chấn động.

Kéo dài rất lâu, tiếng "ong minh" đó mới dừng lại.

Từ trong Đông Hoàng Chung lại truyền ra giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất. "Ngươi biết sao?" Hắc y Tô Mạch thờ ơ cười, vẻ mặt nhẹ nhõm nói. "Ta đoán thôi.

Ngươi muốn Tô Mạch giúp đỡ trọng sinh, tự nhiên là vì tín ngưỡng chi lực ở ngoại giới dần dần không thể chống đỡ được tàn hồn ký thác trong Đông Hoàng Chung nữa." Hắc y Tô Mạch vừa dứt lời, Đông Hoàng Chung lại không hồi đáp hắn.

Không gian nơi đây dường như rơi vào một khoảng lặng tĩnh.

Chỉ có linh hồn chi hỏa màu đen ở xa vẫn từ từ bốc cháy, ngụ ý thời gian vẫn đang trôi đi từng chút một.

Mãi rất lâu, Đông Hoàng Thái Nhất trong Đông Hoàng Chung cuối cùng lại mở miệng. "Không sai.

Phỏng đoán của ngươi hoàn toàn chính xác.

Khi Yêu Vu đại chiến năm xưa, ta ngã xuống, đã ký thác tàn hồn vào trong Đông Hoàng Chung, lưu lại một tia sinh cơ.

Kỳ vọng khi trải qua vô lượng kiếp nạn, sẽ mượn Tiên Thiên Linh Bảo để phục sinh bản thân.

Nhưng ta vạn vạn không ngờ.

Ta tuy do Bàn Cổ hóa thành, vốn dĩ bất sinh bất diệt bất tức, nhưng lại dính vào nhân quả phàm gian, trở thành tồn tại sinh ra bởi tín ngưỡng, cũng diệt vong bởi tín ngưỡng." Nói xong những lời này, Đông Hoàng Chung lại rơi vào một trận trầm mặc, dường như đang than thở cho cảnh ngộ của mình.

Sau đó, một lúc sau, Đông Hoàng Thái Nhất lại bắt đầu phát ra âm thanh thông qua Đông Hoàng Chung. "Năm xưa nếu không phải ta tham đồ tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc, muốn mượn tín ngưỡng chi lực để khôi phục một chút sức mạnh, cũng sẽ không nhiễm phải nhân quả phàm gian.

Bây giờ hối hận thì đã muộn.

Không có ta thì tín ngưỡng chi lực ở nhân gian sẽ càng lúc càng yếu, thực lực hiện tại của ta, không bằng lúc ban đầu chưa mượn tín ngưỡng chi lực." Hắc y Tô Mạch nghe Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, lặng lẽ gật đầu, nói. "Người phàm gian dễ dàng lãng quên nhất, khí thế Yêu tộc cũng chẳng còn như xưa.

Huống hồ ngươi chỉ là một sợi tàn hồn ký túc trong Đông Hoàng Chung.

Nào có thể như các Thánh nhân kia, có thể bố trí hóa thân, thu thập lại tín ngưỡng chi lực.

Việc ngươi suy yếu cũng là điều tất yếu." "Hừ, lời ngươi nói không sai.

Nhưng không biết, khi Nữ Oa ban đầu sáng tạo sinh linh, Nhân tộc và Yêu tộc nào có bất kham như bây giờ.

Chương 386

Ai ngờ sau hàng vạn năm, Nhân tộc lại phát triển thành những kẻ gian xảo, bổn tọa thấy bọn chúng còn hơn cả Ma tộc." Hắc y Tô Mạch nghe Đông Hoàng Thái Nhất nói vậy, trên gương mặt lạnh lùng của hắn, đột nhiên bùng phát ra một trận cười lớn. "Ha ha ha ha ha!

Ngươi nói hay, hay lắm.

Hay thật, một cái 'còn hơn cả Ma tộc' của ta." Sau đó Hắc y Tô Mạch đổi giọng, mới nói ra mục đích thực sự của việc thăm dò Đông Hoàng Thái Nhất. "Không sai, hiện nay Nhân tộc bất kham như vậy, cũng không thể dựa dẫm vào tín ngưỡng chi lực của nhân thế giới nữa.

Chi bằng hãy cho ta mượn sức mạnh, ta lấy ma đạo của ta đảm bảo, nhất định sẽ tìm cho ngươi một Thiên Mệnh Yêu Khu, để tàn hồn của ngươi có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn." Đông Hoàng Chung trước đó cũng đã nghe Hắc y Tô Mạch hứa lời này, nhưng lần này nghe lại, lại không hề biểu hiện sự kháng cự như trước.

Trên vách chuông, khẽ vang lên một tiếng ngân, rồi lại truyền ra giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất. "Ngươi có biết Thiên Mệnh Yêu Khu, mấy vạn năm cũng chưa từng xuất hiện một cái nào.

Lại còn Tô Mạch song sinh với ngươi, giờ đã bị linh hồn chi hỏa thiêu thành tro bụi rồi.

Ngươi còn đi đâu để tìm cho ta một Thiên Mệnh Yêu Khu nữa." Hắc y Tô Mạch nghe ra ý Đông Hoàng Thái Nhất hơi buông lỏng, biểu cảm trên mặt lập tức trở nên đầy dục vọng, đôi mắt tràn đầy dục vọng đó, nhìn Đông Hoàng Chung được khắc chín con thần long sống động như thật.

Hắn chậm rãi nói. "Yên tâm.

Mấy vạn năm chưa từng xuất hiện, ta sẽ tìm kiếm mấy chục vạn năm.

Mấy chục vạn năm chưa từng xuất hiện, ta sẽ tìm kiếm mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm, mấy ức vạn năm.

Nếu vô lượng kiếp nạn, đều không từng xuất hiện..." "Khi đó thì sao?" "Sao à?" Hắc y Tô Mạch nhếch môi, lộ ra một nụ cười khinh miệt, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve con kim long được khắc trên vách Đông Hoàng Chung. "Khi đó, ta sẽ tan thành tro bụi, hóa thành một hạt bụi.

Không tồn tại, cũng chẳng từ đâu đến.

Nếu thiên mệnh đã như vậy, chẳng lẽ ta không thể nghịch thiên cải mệnh sao?" Không sai, thiên mệnh là như vậy.

Giữa thiên địa Đại Đạo tối thượng, vạn vật thế giới, thời không vũ trụ, đều có định số trong cõi hư vô.

Thiên mệnh là như vậy.

Trời nếu muốn cho sống, cho dù làm việc chết chóc vạn lần, trời cũng sẽ cho vĩnh sinh bất diệt.

Trời nếu muốn diệt, cho dù cẩn thận vạn lần, chỉ một khoảnh khắc bất cẩn, liền sẽ hóa thành tro bụi.

Đông Hoàng Chung dường như bị lời nói của Hắc y Tô Mạch làm động lòng, không còn truyền ra âm thanh, cũng mặc cho Hắc y Tô Mạch vuốt ve kim long được điêu khắc trên vách chuông.

Hắc y Tô Mạch thấy vậy, trong lòng mừng rỡ, vẻ mặt băng lãnh của hắn cũng lập tức khẽ nở nụ cười.

Vội vàng "thừa thắng xông lên", hỏi Đông Hoàng Thái Nhất. "Vậy

thì, nếu đã công nhận lời ta nói, vậy thì hãy cho ta mượn sức mạnh đi.

Ta nhất định sẽ đột phá Cửu U Địa Ngục, quay về ngoại giới." Đông Hoàng Chung "ong" một tiếng, vang lên.

Chín con kim long trên thân chuông lập tức lóe ra ánh sáng chói mắt, sau đó giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất truyền ra. "Được thôi, ta sẽ truyền thụ pháp quyết cho ngươi.

Nhưng ngươi nhất định phải tuân thủ lời hứa giữa ta và ngươi." "Tự nhiên là như vậy." Hắc y Tô Mạch mặt mày đại hỉ, lập tức đặt hai tay lên Đông Hoàng Chung, cảm nhận pháp tắc Hỗn Độn đang lưu chuyển trên bề mặt Đông Hoàng Chung.

Lúc này đoạt được Đông Hoàng Chung, lại thu hồi linh hồn chi hỏa, đột phá Cửu U thế giới.

Từ nay trên thế giới này, sẽ không còn Yêu tu Tô Mạch nữa.

Chỉ còn lại một kẻ tên là Tô Mạch, cuồng ma thiên hạ.

Chương 387

Hắc y Tô Mạch cứ như vậy đắc ý, chậm rãi hấp thu quy tắc Hỗn Độn của Đông Hoàng Chung.

Đột nhiên, kim quang trên Đông Hoàng Chung trong nháy mắt tối sầm xuống, cả Đông Hoàng Chung, lại biến thành một cái chuông lớn bình thường. "Ý gì?" Hắc y Tô Mạch đang dương dương tự đắc, đột nhiên gặp phải sự biến đổi như vậy, sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi Đông Hoàng Thái Nhất. "Không có ý gì đâu." Lúc này, sau lưng Hắc y Tô Mạch, một giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn vang lên.

“Linh hồn chi hỏa này, ta thấy rất thích, cứ thu về dùng cho mình đi.” Nghe thấy âm thanh đó, Tô Mạch áo đen không khỏi toát mồ hôi lạnh vì sợ hãi.

Giọng nói đó, hắn tự nhiên nhớ rất rõ, chính là Tô Mạch yêu đạo, cũng là âm thanh của bản thể hắn, kẻ mà hắn vẫn nghĩ đã chết trong linh hồn chi hỏa, hóa thành tro bụi.

Tô Mạch áo đen cứ ngỡ mình bị ảo giác, lập tức quay người, nhìn về phía nơi linh hồn chi hỏa đang cháy.

Ngay lập tức, tất cả những gì mắt hắn thấy đã khiến hắn chấn động sâu sắc.

Tô Mạch áo đen quả thực không nghe lầm.

Giọng nói đó chính là yêu tu Tô Mạch.

Yêu tu Tô Mạch lúc này đang đứng giữa biển linh hồn chi hỏa, vươn tay ra đùa nghịch với linh hồn chi hỏa quanh người.

Cứ như linh hồn chi hỏa không chỉ không gây chút tổn hại nào cho

hắn, mà còn mang lại lợi ích lớn vậy.

Nhưng Tô Mạch áo đen dù sao cũng là ma đạo, sau một thoáng chấn kinh, hắn dùng ma công cưỡng ép khống chế cảm xúc của mình.

Lập tức dùng giọng nói đầy chấn kinh hỏi Tô Mạch.

"...Ngươi còn sống?" Tô Mạch khẽ cười, không trả lời câu hỏi của Tô Mạch áo đen.

Sau đó, hắn tiện tay vẫy một cái, bàn tay khẽ nắm lại như đang giữ thứ gì đó, làm ra một động tác khiến Tô Mạch áo đen càng thêm chấn kinh.

Chỉ thấy sau một cái vẫy tay, linh hồn chi hỏa đen kịt vô cùng, trực tiếp công kích linh hồn người, lập tức như có sinh mệnh.

Linh hồn chi hỏa có sinh mệnh, tuân theo chỉ dẫn của Tô Mạch, từ từ ngưng tụ thành một khối, bay lên không, rồi lại bay xuống lòng bàn tay đang vươn ra của Tô Mạch.

Khi Tô Mạch đã trình diễn màn khống hỏa tuyệt diệu đó cho Tô Mạch áo đen xem một lượt, hắn mới mở miệng nói.

"Linh hồn chi hỏa nghe lệnh ta.

Dùng linh hồn chi hỏa luyện ta, ta vì sao lại bị lửa luyện chết chứ?" Tô Mạch áo đen nghe xong lời của Tô Mạch, biểu cảm trên mặt không còn giữ được bình tĩnh nữa, ngũ quan lạnh lùng bắt đầu méo mó.

"Không, không thể nào.

Linh hồn chi hỏa là tâm ma chi hỏa của ma đạo ta, sao có thể nghe lệnh ngươi?" "Không thể nào." Tô Mạch khẽ cười, sau đó vươn tay búng một cái, lập tức bắn ra một đạo hắc sắc hỏa diễm đánh về phía Tô Mạch áo đen đang kinh hãi ở xa.

“Linh hồn chi hỏa cũng có linh trí, đương nhiên biết ai mạnh thì theo ai.” Theo tiếng nói vừa dứt, điểm hỏa diễm kia đã lao tới trước người Tô Mạch áo đen.

Trong bản năng, Tô Mạch áo đen lập tức cảm nhận được một luồng nguy cơ cực lớn.

Linh hồn chi hỏa quen thuộc trước mắt, linh hồn chi hỏa từng bị hắn khu sử, không còn một chút thân thiết nào nữa.

Lúc này khắc này, nó đã hóa thành nanh vuốt của ma quỷ, lưỡi dao đoạt mạng, phản công trở lại.

Tô Mạch áo đen biết uy lực của linh hồn chi hỏa, nếu bị linh hồn chi hỏa nhiễm vào, e rằng dù tu luyện ma đạo đến cảnh giới vô thương, cũng không thể chống đỡ nổi sự tôi luyện của Ngũ Hành Ma Vực của linh hồn chi hỏa.

Khoảnh khắc linh hồn chi hỏa tiếp cận hắn, Tô Mạch áo đen trợn tròn hai mắt, cơ thể lập tức biến thành đen kịt như mực, khuôn mặt kinh khủng lại khôi phục vẻ lạnh lùng tuấn tú.

Sau đó, linh hồn chi hỏa tiếp xúc với Tô Mạch áo đen, lập tức bùng cháy, trong nháy mắt thiêu rụi Tô Mạch áo đen thành một đống tro tàn.

Tô Mạch nhìn cảnh này, lại nhíu mày, hiển nhiên cảm thấy sự việc có gì đó bất thường.

Ma đạo áo đen này, sao lại... dễ dàng như vậy?

Chương 388

Không có chút phản kháng nào sao?

Không thể nào, với cơ thể ma đạo yếu ớt như vậy, không thể nào ngưng luyện ra linh hồn chi hỏa uy lực lớn đến thế.

Tô Mạch triển khai hồn thức bắt đầu dò xét ra thế giới này.

Quả nhiên, khi hồn thức dò xét, lập tức phát hiện sự bất thường trên một vật trông giống cái chuông lớn ở đằng xa.

Tô Mạch liền lập tức sải bước, đi về phía cái chuông lớn kỳ lạ đó.

Quay lại một chút, Tô Mạch đã chém giết Ngũ Hành Ma Thú trong Ngũ Hành Ma Vực của linh hồn chi hỏa, thu thập đầy đủ tam hồn thất phách, mới có thể ngưng tụ toàn bộ linh hồn, dục hỏa trùng sinh.

Khi trùng sinh, hắn đã thấy hóa thân áo đen kia đang quỷ dị vuốt ve cái chuông lớn trước mắt.

Cũng không biết bên trong cái chuông có thứ gì, có thần kỳ đến mức nào mà khiến Tô Mạch áo đen mê luyến đến vậy.

Tô Mạch bước lại gần cái chuông vài bước, khi đã đến gần, hắn mới nhìn rõ hình dáng của cái chuông lớn.

Chỉ thấy trên cái chuông lớn khắc chín con chân long, hình dáng vô cùng quen thuộc.

Một tia linh quang chợt lóe, ngay lập tức, hắn nhận ra xuất xứ của cái chuông này.

Chẳng phải là Đông Hoàng Chung mà hắn đã có sao!

Chỉ là, Đông Hoàng Chung mà hắn có chỉ lớn bằng cái chuông nhỏ, chưa thể phát huy toàn bộ sức mạnh của Đông Hoàng Chung.

Nhưng vật tạo hình Đông Hoàng Chung ở đây lại cao đến hai người, không biết là do ai chế tạo.

Ngay khi Tô Mạch đang suy nghĩ, cái Đông Hoàng Chung kia đột nhiên phát ra một tiếng "ong" vang.

Sau đó, trên thân chuông lập tức truyền ra một trận chấn động kịch liệt.

Theo sự chấn động của thân chuông, một bóng đen bắt đầu hiện ra trên bề mặt chuông.

"Đông Hoàng Thái Nhất!

Không thể!

Ta!" Bóng đen kia thét lên, giọng nói lạnh lùng chính là giọng của Tô Mạch áo đen.

Tô Mạch nhìn bóng đen, trong lòng kinh ngạc, Tô Mạch áo đen đã hòa vào trong chuông lớn, trách không được hắn tốn hết cảm ứng mới nhận ra một luồng dị thường.

Rốt cuộc, cái chuông lớn này không phải pháp bảo bình thường.

Nhưng, Tô Mạch áo đen vừa rồi lại nhắc đến Đông Hoàng Thái Nhất, là có ý gì?

Khi Tô Mạch đang suy nghĩ, Đông Hoàng Chung kia lập tức rung chuyển kịch liệt hơn.

Sự chấn động đó mạnh hơn gấp mấy lần so với trước, trực tiếp đẩy thân hình Tô Mạch áo đen ra khỏi bề mặt chuông.

"Được!

Đông Hoàng Thái Nhất!

Nếu ngươi đã đối xử với ta như vậy, ta cũng không còn gì để nói!"

Tô Mạch áo đen vừa xuất hiện, sắc mặt đột nhiên thay đổi, quát lớn vào Đông Hoàng Chung.

Nói xong câu đó, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Tô Mạch, lớn tiếng tiếp tục hét vào Tô Mạch.

“Tô Mạch, cái chuông này là Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng Thái Nhất ở trong chuông đó!

Ngươi phải...” Lời nói hướng về Tô Mạch, nhưng tiếc là chưa dứt, đột nhiên một luồng sức mạnh càng cường đại hơn bắn cả người Tô Mạch áo đen ra khỏi chuông.

“?” Tô Mạch nghe lời Tô Mạch áo đen nói, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Lập tức đuổi theo Tô Mạch áo đen bị Đông Hoàng Chung bắn ra, muốn có được thông tin cụ thể hơn.

Chương 389

Đáng tiếc, khi Tô Mạch áo đen bị bắn ra, một con kim long trên Đông Hoàng Chung đột nhiên bùng phát ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng đó lấp lánh như nhật nguyệt tinh thần, con kim long trong ánh sáng lấp lánh kia đã "sống" dậy.

"Ngao!" Một tiếng long ngâm vang lên, sau đó một đạo kim quang từ bề mặt Đông Hoàng Chung tuôn ra, hóa thành một con kim sắc cự long, lao về phía Tô Mạch áo đen đang bị bắn bay đi với thế sét đánh.

Kim sắc cự long đó nhanh hơn Tô Mạch gấp mấy lần, trực tiếp vượt qua Tô Mạch, va vào người Tô Mạch áo đen.

Hai luồng, một sáng một tối, như âm dương giao thoa, khi va chạm lập tức bùng phát ra một trận chớp sáng vô hình.

"Đi Yêu tộc!" Đột nhiên, từ trong luồng sáng tối giao thoa đó, phát ra tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của Tô Mạch áo đen, sau đó nó tiêu tan biến mất, không để lại một dấu vết nào trong thế giới này.

Tô Mạch lúc này mới tới nơi, vươn tay ra, vô ích nắm một cái vào hư không.

Sau đó, Tô Mạch không thu hoạch được gì, mang theo sự nghi hoặc lớn, đi trở lại bên cạnh cái Đông Hoàng Chung đang đứng yên đó.

Chỉ thấy trên thân chuông, vốn khắc chín con kim sắc cự long, giờ chỉ còn lại tám con.

Tô Mạch nhíu nhíu mày, hỏi cái Đông Hoàng Chung đó.

"Đông Hoàng Thái Nhất?

Ngươi còn sống?" Câu hỏi này vừa thốt ra, nhưng Đông Hoàng Chung không hề có bất kỳ hồi đáp nào.

Ngược lại, Đông Hoàng Chung dần dần hư hóa, cho đến khi biến mất, cũng không hề đưa ra bất kỳ hồi đáp nào cho Tô Mạch.

Tô Mạch mang theo nghi hoặc, cứ thế lặng lẽ nhìn Đông Hoàng Chung từng chút một biến mất trước mắt.

Hắn thử dùng tay chạm vào hư ảnh Đông Hoàng Chung, nhưng nó lại chìm vào hư không vô tận, không cảm nhận được gì.

Xem ra với thực lực hiện tại, hắn còn cách xa sức mạnh bản nguyên của Đông Hoàng Chung.

Tô Mạch trầm ngâm trong lòng.

Có lẽ khi đạt đến cảnh giới đó, hắn tự nhiên có thể giải mã bí mật của Đông Hoàng Chung.

Lời cuối cùng của Tô Mạch áo đen để lại là "đi Yêu tộc", Đông Hoàng Thái Nhất thân là vạn yêu chi hoàng, địa điểm của Yêu tộc, có lẽ chính là manh mối quan trọng để giải mã bí mật của Đông Hoàng Chung.

Vạn nghìn điều bí ẩn, chỉ có thể từ từ giải đáp thôi.

Hiện tại ma đạo áo đen đã bị diệt, hắn cũng đã thành công hoàn thành cuộc lịch luyện linh hồn trong Cửu U Tuyệt Cảnh.

Tô Mạch thu lại vạn vàn suy nghĩ, chuyển động ý niệm, nhìn vào tay mình.

Trong lòng bàn tay, linh hỏa đen kịt từ từ cháy, bất diệt bất tận.

Bây giờ, chính là lúc luyện hóa linh hồn chi hỏa.

Nghĩ vậy, Tô Mạch liền ngồi xuống tại chỗ.

Hắn đưa linh hồn chi hỏa lên trên, linh hồn chi hỏa liền từ từ lơ lửng trên đỉnh đầu, từng sợi tàn lửa theo đỉnh Bách Hội dung nhập vào linh hồn.

Tô Mạch lặng lẽ nhắm hai mắt, cứ thế nhập định.

Ngọn lửa linh hồn trên đầu bùng cháy, dưới ngọn lửa, Tô Mạch tĩnh lặng như bàn thạch, một động một tĩnh, một âm một dương.

Thiên địa vạn vật, đồng nguyên đồng căn.

Sau đó, trên người Tô Mạch đột nhiên hiện ra Ngũ Sắc Hồn Châu, đang ở trong giới của linh hồn chi hỏa hấp thu sức mạnh bản nguyên của Ngũ Hành Nguyên Thú.

Ngũ Sắc Hồn Châu kết hợp và sắp xếp quanh Tô Mạch, tạo thành một Ngũ Mang Tinh trận pháp.

Linh hồn chi hỏa đen kịt đó, liền theo hướng của trận pháp, từ từ chảy vào trong trận pháp.

Thời gian trôi qua, sau một ngày một đêm tu luyện, linh hồn chi hỏa đen kịt không còn hiện hình ngọn lửa nữa.

Chương 390

Toàn bộ đều dung hợp vào trong Ngũ Hành trận pháp, hình thành từng đường trận văn của Ngũ Hành trận pháp.

Đến đây, việc dung hợp linh hồn chi hỏa đã hoàn thành một nửa.

Tiếp theo, chỉ cần hấp thu Ngũ Hành trận pháp vào cơ thể một lần nữa, dung hợp với linh hồn của mình, là có thể hoàn toàn hấp thu ngọn lửa linh hồn.

Tô Mạch bắt đầu cẩn thận vươn hai tay ra, nắm chặt hai bên của Ngũ Hành trận pháp.

Sau đó hai tay thu lại, Ngũ Hành trận pháp theo tỷ lệ thu nhỏ, trong sự khéo léo của các ngón tay, dần dần ngưng tụ thành một viên đĩa tròn lớn bằng trái tim.

Sau đó kích thước của Ngũ Hành trận pháp liền cố định ở kích thước đó.

Dù Tô Mạch có cố gắng thêm bao nhiêu sức lực, cũng không thể thu nhỏ thêm được nữa.

Xem ra đây chính là kích thước cực hạn mà linh hồn chi hỏa có thể nén lại.

Tô Mạch thầm nghĩ trong lòng.

Hắn biết linh hồn chi hỏa càng nén nhỏ, uy lực khi sử dụng sau này càng lớn, nhưng với thực lực hiện tại hắn chỉ có thể nén linh hồn chi hỏa đến kích thước bằng trái tim.

Nhưng dù vậy, uy lực của linh hồn chi hỏa cũng đủ để đối phó với hầu hết Chân Tiên.

Ít nhất, dưới Thượng Cấp Chân Tiên, đều có thể bị một ngọn lửa luyện sạch.

Nghĩ vậy, Tô Mạch cũng không còn tham lam cố gắng nén linh hồn chi hỏa thêm nữa.

Dù sao lòng người không đáy, nếu cố ép nén, tồn tại rủi ro khiến linh hồn chi hỏa bạo tẩu mất kiểm soát.

Thế là, trong hai tay Tô Mạch, sức mạnh linh hồn yếu đi.

Lực kéo linh hồn bên trong cơ thể bắt đầu phóng ra ngoài.

Lập tức vô số sợi lực kéo, như hàng vạn cánh tay, từ từ kéo viên đĩa tròn Ngũ Hành linh hồn chi hỏa đã được nén kia vào trong cơ thể hắn.

Theo Ngũ Hành viên đĩa ẩn vào trong cơ thể, Tô Mạch hít sâu một hơi thiên địa chi khí, rồi lại từ từ thở ra một luồng khí cháy đen bốc khói đậm đặc.

Sau đó, Tô Mạch mới từ từ mở hai mắt.

Trong đôi mắt vừa mở, đồng tử mắt phải của hắn, chính là một Ngũ Mang Tinh trận pháp, trong trận pháp đó, có một ngọn lửa u hắc từ từ cháy.

"Phá!" Tiếp đó, Tô Mạch ngẩng đầu, quát lớn một tiếng.

Sau đó trừng mắt mạnh vào một chỗ hư không không có tinh thần trên trời của Cửu U Giới.

Từ mắt phải của hắn bắn ra một đạo hắc sắc hỏa diễm, kích về phía chỗ hư không đó.

Ngọn lửa đó bùng cháy, như ma vương tái hiện, lập tức thiêu rách hư không trên bầu trời thành một khe nứt đầy vết rạn.

Sau đó, Tô Mạch bay về phía khe nứt.

Bên cạnh khe nứt, hắn không hề dừng lại hay do dự, trực tiếp xuyên qua khe nứt trong hư không.

Xuyên qua khe nứt, thế giới trước mắt Tô Mạch bỗng nhiên sáng bừng.

Trên bầu trời cao treo những áng mây nhàn rỗi được điểm xuyết bởi màu hồng tiên diễm.

Trên mặt đất, cỏ xanh và hoa cỏ đang nở rộ tươi tốt.

Tô Mạch quét mắt nhìn quanh một lượt, hài lòng gật đầu.

Xem ra đã về đến Hồng Hoang thế giới.

Sau đó, Tô Mạch dang rộng hai tay, hít thở sâu linh khí dồi dào của Hồng Hoang thế giới.

Theo một hơi hít vào.

Chương 391

Toàn bộ địa giới trong phạm vi trăm dặm, lập tức lấy hắn làm trung tâm, hình thành một cơn lốc xoáy khổng lồ.

Vô số Hồng Hoang dị thú, đều bị cơn lốc xoáy khổng lồ đó kinh động, tứ tán bỏ chạy.

Có một vài dị thú hiếu kỳ, thử cố gắng tiếp cận cơn lốc xoáy.

Vừa đi đến rìa lốc xoáy, lập tức cảm nhận được một lực hút cực lớn, kéo cơ thể chúng vặn vẹo biến hình, toàn bộ dung nhập vào trong cơn lốc xoáy khổng lồ.

Tô Mạch hít một hơi, chính là đang hấp thu thiên địa linh khí của Hồng Hoang giới để trùng tạo nhục thân.

Linh hồn của hắn lúc này đã trải qua sự tôi luyện của Cửu U Giới, vô cùng cường đại.

Nhưng nếu muốn đi lại trong Hồng Hoang giới, cần có một nhục thân.

Vô số linh khí khổng lồ, cứ thế tràn vào cơ thể Tô Mạch, cơ thể hắn dần dần ngưng tụ thành hình.

Cơ thể, da dẻ mịn màng sáng bóng, xương cốt cứng cáp kiên nghị.

Nhưng, chưa đủ, trạng thái trước mắt còn lâu mới đủ để hắn "quẩy", cần có phương pháp khác.

Tô Mạch khẽ nhíu mày, tâm trạng lúc này không hề thoải mái.

Chỉ dựa vào thiên địa linh khí để trùng đúc nhục thân, còn thiếu một chút "lửa".

Xưa kia Na Tra đại thần trong hội Tam Đàn Hải, lấy Tiên Thiên Dị

Bảo Thập Nhị Kim Liên làm cơ sở, dùng thiên địa chi khí trùng đúc nhục thể, mới có được kim cương bất hoại chi thân.

Chỉ dựa vào thiên địa linh khí để trùng đúc thân thể, tuy nhất thời cường hãn, nhưng muốn tiến lên một bậc nữa thì không dễ.

Nghĩ vậy, Tô Mạch khẽ mỉm cười, hắn đã có một cách hay.

"Chung!" Hắn quát lên một tiếng vào bầu trời.

Trong không trung lập tức xuất hiện một cái chuông nhỏ hình dáng giống chuông đồng.

Trên cái chuông nhỏ khắc tám con kim long, sống động như thật, chính là Tiên Thiên Dị Bảo, Đông Hoàng Chung.

Lúc này ở Hồng Hoang giới, Tô Mạch tự nhiên có thể dựa vào khẩu quyết để triệu hoán Đông Hoàng Chung ra.

Và bây giờ, không chỉ triệu hoán Đông Hoàng Chung ra, mà còn dùng nó làm pháp khí của mình.

Hắn có một ý tưởng táo bạo.

Lấy Đông Hoàng Chung làm căn cơ, lấy linh hồn làm trung tâm, lấy thiên địa linh khí làm huyết nhục, trùng đúc thân thể đại yêu.

Đông Hoàng Chung không chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo, mà còn là vật của Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất, dùng Đông Hoàng Chung trùng đúc nhục thân, nhất định có thể chạm tới "bản thiết kế" yêu hoàng thiên phú.

Đông Hoàng Chung là Tiên Thiên Linh Bảo trước khi Hồng Hoang khai tịch.

Khi Tô Mạch tế Đông Hoàng Chung lên không trung, trên bầu trời lập tức xuất hiện vô số áng mây ngũ sắc tường vân.

Tiếng chuông vang vọng khắp trời đất, không dứt.

Vốn dĩ trong phạm vi trăm dặm, một số đại yêu đã khai mở linh trí và những người tu thành Địa Tiên, khi Tô Mạch dùng lực lốc xoáy hấp thu linh khí của giới này đã bị kinh động mà rời hang.

Lúc này nhìn thấy ngũ sắc tường vân trên trời, họ đều cho rằng đó là dấu hiệu của thiên tài địa bảo xuất thế.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài cơn lốc xoáy do Tô Mạch tạo ra, tụ tập rất nhiều tộc.

Nhìn qua, những nhân tộc và yêu tộc này đều có vẻ không hề yếu.

Kẻ yếu nhất thì vừa bước vào cảnh giới Địa Tiên, kẻ mạnh thì thậm chí có dấu hiệu đột phá Địa Tiên, bước vào hàng ngũ Chân Tiên.

Đám đông nhìn thấy một bóng người mơ hồ trong cơn lốc xoáy đen kịt, nhất thời không có đủ dũng khí trực tiếp tiến vào trong lốc xoáy để tìm hiểu.

Nhân yêu bên ngoài càng lúc càng nhiều, sau vài canh giờ, đường kính trăm dặm xung quanh đã tràn ngập nhân tộc tu sĩ và yêu tộc quỷ quái.

Chương 392

Trong ba vòng ngoài ba vòng, ồn ào náo nhiệt vô cùng.

“Tránh ra!

Ai không muốn chết thì tránh hết sang một bên!” Đúng lúc đó, ở vành ngoài đám đông, một tiếng rống lớn thô bạo vang lên.

Tiếng rống đó khàn đặc, giống như tiếng sư tử gào thét, khí thế hùng vĩ khiến người ta khó lòng chịu nổi.

Trong đám đông xem náo nhiệt, một số kẻ yếu hơn trực tiếp bị một tiếng gào thét đó chấn cho ngất đi.

Số còn lại là những tu sĩ có tu vi Địa Tiên trung cấp trở lên, tuy không bị tiếng gào thét đó chấn cho ngất, nhưng nghe tiếng thì đều nhận ra chủ nhân của nó.

Họ trực giác tản ra hai bên, đám đông lập tức như thủy triều rẽ đôi, nhường ra một lối đi.

Sau đó, một đại yêu to lớn, một gã tráng hán đầy lông bờm trên cổ, từ lối đi được nhường ra, bước đến rìa cơn lốc xoáy khổng lồ.

Gã tráng hán này chính là Thanh Sư thành tinh, bá chủ yêu tu trong phạm vi trăm dặm, tu vi cao hơn tất cả quần chúng đang vây xem ở đây một bậc, đã bước vào cảnh giới Chân Tiên.

Đương nhiên, tu vi của hắn cũng cao hơn cảnh giới Địa Tiên viên mãn của Tô Mạch.

Gã tráng hán bước đến gần, liền cẩn thận nhìn kỹ mấy lần cơn lốc xoáy đen kịt vô cùng khổng lồ trước mắt, trên mặt lộ ra một tia nghi ngại.

Hắn muốn bước tới nhưng lại do dự, rụt chân về.

"Sư Vương, không biết ngài cảm thấy trong cơn lốc xoáy này, có dị bảo xuất thế sao?" Đúng lúc đó, một tiểu yêu có cặp mắt gian xảo bên cạnh Thanh Sư yêu tò mò hỏi Thanh Sư yêu.

Thế nhưng Thanh Sư yêu cũng không nhìn rõ trong cơn lốc xoáy đen kịt khổng lồ kia rốt cuộc có thứ gì, có danh tiếng gì.

Nhưng giờ đây, các tu sĩ trong phạm vi trăm dặm đều tề tựu ở đây, về thực lực không ai sánh bằng hắn, vô số nữ tu nhìn thấy còn ánh lên vẻ sùng bái trong mắt.

Lúc này mà thừa nhận mình cũng không nhìn ra điều gì, chẳng phải là mất mặt sao.

"Khụ khụ, trong cơn lốc xoáy khổng lồ này, chính là Hậu Thiên Linh Bảo xuất thế." Thanh Sư yêu cố làm ra vẻ điềm tĩnh, vuốt vuốt bờm lông trên cổ, vẻ mặt như đã hiểu rõ mọi chuyện trong lòng.

Nghe xong, trong đám đông lập tức bùng nổ những tiếng bàn tán.

"Hậu Thiên Linh Bảo!" "Hậu Thiên Linh Bảo!" "Trời ơi, lớn đến ngần này chưa từng thấy Hậu Thiên Linh Bảo, hôm nay có thể mở mang tầm mắt rồi." "A, a, ta nghe nói Hậu Thiên Linh Bảo tế xuất, có thể định càn khôn trong trăm dặm.

Lại có thể tự thành một giới, uy lực sánh ngang Chân Tiên." "Ôi chao, thật khiến người ta hâm mộ ghê." "Xem ra Hậu Thiên Linh Bảo sắp bị Thanh Sư Vương thu làm pháp bảo rồi, ta thật sự ghen tị hận thù mà." "Ghen tị hận thù có ích gì, không phục thì đi đánh một trận với Thanh Sư Vương đi, thắng rồi, Hậu Thiên Linh Bảo sẽ là của ngươi." "Hắc hắc, sao không đi đánh một trận đi, ở đây mà lảm nhảm gì chứ." Trong đám đông bàn tán như vậy, không ngớt.

Đột nhiên, không biết tên nịnh bợ nào dẫn đầu, lớn tiếng nói.

“Chúc mừng Thanh Sư Vương hôm nay đắc Hậu Thiên Linh Bảo, có linh bảo này, cảnh giới Chân Tiên của Đại Vương chỉ còn là vấn đề thời gian!” Sau tiếng nịnh bợ của tên nịnh bợ đó, mấy con yêu quái mắt gian xảo bên cạnh cũng đều bắt chước, nói ra những lời cung phụng tương tự.

“Chúc mừng Thanh Sư Vương hôm nay đắc Hậu Thiên Linh Bảo, có linh bảo này, Đại Vương thăng nhập cảnh giới Kim Tiên chỉ còn là vấn đề thời gian!” Thanh Sư Vương nghe những lời cung phụng quanh mình, lập tức cảm thấy vô cùng sảng khoái trong lòng.

Lịch tận thiên tân vạn khổ, tu hành thành Chân Tiên, chính là vì điều này.

Chẳng phải là để vạn yêu kính ngưỡng sao.

Giờ đây vạn yêu quỳ bái, e rằng cả Đại La Kim Tiên trên trời cũng không được như thế này.

“Hahahaha, tốt tốt tốt, đều tốt cả.” Thanh Sư Vương lập tức đắc ý cười lớn ba tiếng, hài lòng vuốt vuốt bờm lông của mình.

“Sau này khi ta thành Kim Tiên cảnh, đứng vào hàng tiên ban, nhất định sẽ không quên những kẻ đã giúp đỡ ta.” “Đa tạ Thanh Sư Vương đề huề!” “Đa tạ Đại Vương quan tâm!

Thuộc hạ ghi nhớ trong lòng.” Trong đám đông, lập tức lại truyền ra từng đợt tiếng cung phụng.

“Ha ha, dựa vào ngươi mà thành Kim Tiên sao?

Mơ đi.” Đột nhiên, trong không trung vang lên một tiếng kiếm minh, một giọng nói bất hòa từ trên trời truyền xuống, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên trời không biết từ lúc nào, có một đạo nhân đang cưỡi bảo kiếm.

Đạo nhân đó còn trẻ, trông khoảng hơn 20 tuổi, nhưng lại siêu

phàm thoát tục, không nhìn ra tu vi thế nào.

Thanh Sư Vương biến sắc, tự nhiên nhận ra giọng nói đó.

Chương 393

Chủ nhân của giọng nói này, chính là kẻ đối đầu của hắn.

Một tu sĩ nhân tộc cảnh giới Chân Tiên khác ẩn cư ở đây.

Thanh Sư Vương vốn dĩ đã đứng vững gót chân ở địa bàn này, nhưng vào một ngày nọ lại đột nhiên biết có một đạo nhân ẩn cư ở đây.

Hắn đã chia sẻ không ít khí vận ở nơi này.

Thanh Sư Vương từng nhiều lần đến tận cửa, muốn đuổi gã đạo sĩ đó ra khỏi địa bàn của mình, nhưng bất đắc dĩ đạo nhân kia có thực lực mạnh hơn hắn một chút.

Nhiều lần như vậy, đều không có kết quả tốt đẹp.

Cuối cùng Thanh Sư Vương liền tính không quản gã đạo nhân ẩn cư này nữa, ít nhất đạo sĩ kia mấy trăm năm nay đều bế quan không ra, tuy chia sẻ khí vận thiên địa ở đây, nhưng lại không tranh giành công đức tín ngưỡng ở đây.

Bởi vậy, trong phạm vi trăm dặm, hai Chân Tiên cảnh giới, một người một yêu, cũng đã chung sống hòa bình.

Giờ đây, bí bảo xuất thế, xem ra tu sĩ nhân tộc kia cũng đã ra mặt, còn buông lời châm chọc.

Thanh Sư Vương, lập tức tức đến nghiến răng nghiến lợi, chửi bới ầm ĩ vào không trung.

"Đạo sĩ thối tha kia, Hậu Thiên Linh Bảo, ai đến trước thì có trước, chậm một bước thì đừng có tranh giành với ta." Đạo sĩ trên trời lại khinh thường cười một tiếng, nói với Thanh Sư Vương dưới đất.

“Hừ, coi ta là kẻ ngốc sao?

Ai bảo ai đến trước thì được trước.

Thiên địa linh bảo, tự nhiên kẻ có năng lực thì sở hữu.

Nếu ngươi cảm thấy không có thực lực, ta khuyên ngươi mau chóng rời đi, kẻo lại mất mặt trước lũ đồ tử đồ tôn của mình.” Lời của đạo sĩ đó, không hề cho Thanh Sư Vương chút thể diện nào.

Thanh Sư Vương lại không biết phản bác thế nào, tức đến nghiến răng ken két, trừng mắt nhìn.

Trong đám đông, không ít yêu quái đều là hệ thuộc của Thanh Sư Vương, cực kỳ trung thành với Thanh Sư Vương.

Lúc này nghe người trên trời mắng chửi chủ tử, cũng khó tránh khỏi nổi nóng.

Tuy không nhìn ra tu vi cảnh giới của đạo nhân trên trời kia, nhưng đoán rằng chủ tử của mình đã xưng bá trong phạm vi trăm dặm mấy ngàn năm, cũng không thể có ai có tu vi cao hơn chủ tử của mình được.

Có người ủng hộ phía sau, lập tức cứng giọng.

“To gan!

Ngươi đang nói chuyện với Đại Vương nhà ta đó!” Một con hổ yêu to gan hơn, còn lớn tiếng quát vào tu sĩ trên không trung kia.

Đáng tiếc, lời hổ yêu vừa dứt, trên cổ nó truyền đến một luồng lạnh lẽo.

Nó đưa hai tay ra, sờ sờ, lại phát hiện đầy tay là máu tươi.

Sờ lại cổ một chút, lại phát hiện, cái đầu trên cổ đã biến mất.

“Hít --” Giữa đám đông xung quanh lập tức bùng phát từng đợt

tiếng hít khí lạnh.

Chỉ thấy con hổ yêu kia chỉ trong một câu nói đã bị chặt bay đầu, nhưng không ai nhìn thấy cái đầu của con hổ yêu rơi xuống.

"!" Thanh Sư Vương nhìn thấy thuộc hạ của mình bị tu sĩ kia chém giết trong nháy mắt, tuy mặt đầy phẫn nộ, nhưng cũng không lập tức bùng nổ.

Chỉ vì kiếm vừa rồi quá nhanh, tự phụ nếu dùng lên người hắn, hắn cũng phải chật vật tránh né.

Chẳng mấy trăm năm không gặp, tu sĩ ẩn cư này, thực lực tăng trưởng nhanh đến thế, e rằng còn hơn hắn.

Nhưng Thanh Sư Vương cũng không hoàn toàn sợ hãi tu sĩ trẻ tuổi ẩn cư đó.

Chỉ vì trong tay hắn có bí bảo.

Một trăm năm trước, luyện công gặp bình cảnh, hắn ra ngoài tìm một loại thảo dược.

Chương 394

Trên đường vừa vặn gặp Kim Tiên đột phá, sau thiên địa lôi kiếp đó, trên mặt đất hình thành một viên Lôi Kiếp Bảo Châu.

Lôi Kiếp Bảo Châu đó, Kim Tiên hoàn toàn không có hứng thú, liền để Thanh Sư Vương nhặt lấy.

Bảo châu hình thành từ lôi kiếp đột phá Kim Tiên, tuy đối với Đại La Kim Tiên thì như cỏ rác, nhưng đối với Thanh Sư Vương cảnh giới Chân Tiên thì quả thực là chí bảo vô thượng.

Chỉ cần bảo châu này tế xuất, Thượng Cấp Chân Tiên cũng phải tróc một lớp da.

Lúc này, Thanh Sư Vương cậy có bảo vật trong tay, cũng không sợ hãi tu sĩ trẻ tuổi trên trời kia.

Nhưng hắn cũng không xé toạc mặt nạ ngay lập tức, dù sao dị bảo vừa xuất thế, cần giữ lại thực lực để thuần phục Hậu Thiên Dị Bảo đó.

Tình huống tốt nhất là đợi tu sĩ trẻ tuổi kia thuần phục Hậu Thiên Dị Bảo xong, lúc đó mới dùng sát thủ giản, giết người đoạt bảo.

Thanh Sư Vương tính toán như vậy trong lòng, chỉ trừng mắt nhìn tu sĩ trên không trung một cái đầy giận dữ, nhưng cũng không làm ra hành động bốc đồng nào nữa.

Ngược lại, hắn bình tĩnh lại, tiếp tục nhìn chằm chằm vào sự biến hóa trong cơn lốc xoáy đen kịt khổng lồ đó, chờ đợi dị bảo xuất thế.

Tu sĩ trẻ tuổi trên không nhìn thấy hành vi khiêu khích Thanh Sư Vương của mình không nhận được hồi đáp, khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt, liền cũng không lấn tới nữa.

Vì hắn cũng cần bảo lưu thực lực, đối mặt với dị bảo xuất thế.

Đám đông bên cạnh Thanh Sư Vương, nhìn thấy thái độ như vậy của Thanh Sư Vương, làm sao mà không phân biệt được cục diện hiện tại.

Tu sĩ trẻ tuổi cưỡi kiếm trên trời kia, đương nhiên là cảnh giới Chân Tiên không thể nghi ngờ.

Chút nữa dị bảo xuất thế, hai vương tranh giành, tất sẽ kinh động thiên địa.

Mấy con tiểu yêu tiểu quái này, không bị liên lụy mới là lạ.

Bởi vậy, theo vài tiểu yêu thông minh dẫn đầu, những yêu quái đang vây xem đều tản ra.

Tuy hiếu kỳ Hậu Thiên Dị Bảo xuất thế, nhưng mạng nhỏ càng quan trọng hơn chứ.

Chẳng mấy chốc, xung quanh cơn lốc xoáy đen kịt khổng lồ kia, chỉ còn lại tu sĩ cưỡi kiếm lơ lửng trên trời, và Thanh Sư Yêu Vương đang ngồi tĩnh tọa dưới đất.

Lại không biết bao nhiêu ngày tháng trôi qua, cơn lốc xoáy khổng lồ đó dần dần thu nhỏ lại, thu nhỏ chỉ còn kích thước vài dặm vuông.

Thanh Sư Vương và tu sĩ cưỡi kiếm vẫn trầm mặc không nói, lặng lẽ chờ dị bảo xuất thế.

Đột nhiên, trong cơn lốc xoáy đen kịt đó bùng phát ra một trận tiếng chuông chói tai.

Tiếng chuông vang vọng khắp trời đất, uy lực vô cùng lớn, trực tiếp chấn cho ngọn núi cao vài trăm trượng bên cạnh cơn lốc xoáy đen kịt kia hóa thành phấn vụn.

Tu sĩ cưỡi kiếm và Thanh Sư Yêu Vương biến sắc, cả hai đều tập

trung tinh thần.

Theo tiếng chuông từ từ tan đi, cơn lốc xoáy đen kịt kia lập tức nhanh chóng thu nhỏ.

Sau đó thu nhỏ thành một điểm, rồi biến mất.

Theo cơn lốc xoáy đen kịt biến mất, ở vị trí trung tâm, một đạo thất thải quang mang (ánh sáng bảy màu) xông thẳng lên trời, xuyên thẳng vào mây xanh.

"Ra rồi!" Tu sĩ cưỡi kiếm và Thanh Sư Yêu Vương đang chăm chú nhìn sự biến hóa của cơn lốc xoáy đen kịt, lập tức nhận ra thất thải quang mang kia chắc chắn là ánh sáng báo hiệu dị bảo xuất hiện.

Cả hai người đều thúc giục tiên pháp, trực tiếp đuổi theo luồng sáng đó, tốc độ xông tới vô cùng nhanh, người thường căn bản không thể theo kịp.

Luồng sáng đó lao thẳng lên trời, càng lúc càng nhanh.

Hai người dốc toàn lực thi triển, nhưng vẫn bị bỏ lại xa phía sau.

Sau đó thất thải quang mang đột nhiên mất đi một màu, biến thành lục thải quang mang (ánh sáng sáu màu).

Lại mất đi một màu, biến thành ngũ thải quang mang (ánh sáng năm màu).

Hai người không kịp để ý những màu sắc bị mất đi, chỉ cho rằng pháp bảo kia đang từng chút một mất đi vầng sáng, hiện ra chân thân.

Chương 395

Lựa chọn tốt nhất lúc này là liều mạng đuổi kịp pháp bảo đó, luyện hóa nó, trở thành chủ nhân của nó.

Theo từng đạo thất thải quang mang bong ra, tốc độ của vật thể bên trong ánh sáng cũng càng lúc càng chậm, cho đến cuối cùng, nó cuối cùng cũng dừng lại.

Đến đây, vật thể bên trong ánh sáng mới lộ ra hình dáng.

Bên trong luồng sáng bao phủ, chính là Tô Mạch.

Tô Mạch lúc này toàn thân da dẻ đen bóng như đồng cổ, cơ bắp cuồn cuộn như dưa vàng.

Hai mắt như đèn lồng, mắt trái lấp lánh thất thải hồng quang, mắt phải lấp lánh linh hồn chi hỏa đen kịt.

Tóc dài phiêu diêu, quả thực là dáng vẻ yêu vương nhân gian.

Tô Mạch cuối cùng đã trùng đúc nhục thân, bắt đầu xem xét tình trạng hiện tại.

Giờ đây nhục thân chính là bảo khí Đông Hoàng Chung, bảo khí Đông Hoàng Chung chính là nhục thân.

Thực lực đã bước vào hàng ngũ Chân Tiên, nhưng, chỉ dừng lại ở Chân Tiên sơ cấp mà thôi.

Chỉ vì dùng Đông Hoàng Chung làm nhục thân, tương đương với việc dùng khung cảnh sông biển làm dung khí chứa tiên lực.

Người khác chỉ như một vũng nước nhỏ, đương nhiên dễ dàng lấp đầy.

Tô Mạch muốn lấp đầy, lại cần gấp hàng vạn lần linh khí mới

được.

Bởi vậy, thực lực lúc này, chỉ là cảnh giới Chân Tiên sơ cấp, thấp hơn một chút so với tu sĩ cưỡi kiếm và Thanh Sư Yêu Vương (Chân Tiên hạ cấp).

Nhưng nếu nói về sức chiến đấu thực sự, Tô Mạch lúc này ngay cả Kim Tiên bình thường cũng sẽ không để vào mắt.

Tô Mạch đột nhiên cảm thấy trên người truyền đến một luồng mát lạnh, cúi đầu nhìn, hóa ra lúc này hắn đang trong trạng thái trần truồng.

Không khỏi thở dài một hơi.

Lớp hà quang thất sắc vừa bong ra, là những vật liệu thừa còn lại sau khi Đông Hoàng Chung luyện thành nhục thân.

Nếu không phải cơ thể đã chịu đựng đến cực hạn của việc luyện chế, không có thêm sức mạnh linh hồn, nếu không thì luyện chế những vật liệu thừa đó thành một bộ y phục cũng tốt.

Ít nhất cũng là cấp bậc Hậu Thiên Pháp Bảo rồi.

Đau thì đau thật, nhưng Tô Mạch cũng biết tình hình, lúc này đã là cực hạn của việc luyện chế nhục thân, nếu cố cưỡng ép luyện hóa vật liệu thừa của Đông Hoàng Chung, chỉ sẽ khiến hắn bạo thể mà chết.

Trong khi Tô Mạch đang suy nghĩ lung tung, tu sĩ cưỡi kiếm và Thanh Sư Yêu Vương đang đuổi theo thất thải hà quang, lúc này mới cấp tốc đuổi kịp đến bên cạnh Tô Mạch.

Ba người ánh mắt giao nhau, nhìn nhau, nhất thời đều không hiểu được cục diện trước mắt.

Ba người trên không trung, nhìn nhau một cái.

Thanh Sư Yêu Vương và tu sĩ cưỡi kiếm, nhìn thấy Tô Mạch trần

truồng đứng đó, lập tức cho rằng Tô Mạch đã cướp mất Hậu Thiên Dị Bảo từ giữa đường.

Hai người thầm than một tiếng trong lòng, đáng tiếc.

Sau đó hai người phát hiện, khí tức trên người Tô Mạch yếu ớt, chỉ có thực lực Chân Tiên sơ cấp.

Trên mặt họ lập tức lại ẩn hiện một tia vui mừng.

Thanh Sư Yêu Vương nén lại sự vội vàng trong lòng, nói với Tô Mạch.

"Này, vị đạo hữu kia.

Hậu Thiên Dị Bảo xuất thế, ta đã chờ đợi ở một bên từ lúc ban đầu.

Giữa đường cướp đoạt, e rằng hơi thiếu đạo đức đấy.

Không bằng nhường dị bảo đó cho ta, trong tay ta có rất nhiều cực phẩm pháp bảo, tùy tiện chọn mấy món, thế nào?" "Hậu Thiên Dị Bảo xuất thế?" Không hiểu ý của Thanh Sư Vương, Tô Mạch ngớ người, nghi vấn hỏi.

Chương 396

Lúc đó, tu sĩ cưỡi kiếm nhìn thấy Thanh Sư Vương bắt đầu đàm phán giao dịch với Tô Mạch, làm sao mà không hiểu được tính toán của Thanh Sư Vương lúc này.

Hắn vốn dĩ có thể ổn định áp chế Thanh Sư Vương, nhưng nếu Thanh Sư Vương và tu sĩ lạ mặt trước mắt đạt thành chiến tuyến thống nhất.

Vậy thì chỉ có thể liều mạng tung ra chiêu sát thủ.

Không cần phải như vậy.

Tu sĩ cưỡi kiếm đã hiểu rõ vấn đề này, cũng vội vàng bày tỏ thành ý của mình với Tô Mạch.

"A a, vị đạo hữu kia.

Những cực phẩm pháp bảo trong tay Thanh Sư Vương, chẳng qua đều là đồ bỏ đi mà thôi.

Nếu nhường Hậu Thiên Dị Bảo đó cho ta, ta có thể ban cho ngươi một viên Thất Thải Trấn Tiên Đan." Thất Thải Trấn Tiên Đan!

Lời này của tu sĩ cưỡi kiếm vừa thốt ra, lập tức khiến Thanh Sư Vương đứng một bên không khỏi kinh hãi.

Phải biết, Thất Thải Trấn Tiên Đan, có thể tăng xác suất Chân Tiên đột phá bích chướng cấp bậc.

Đối với Chân Tiên sơ cấp, càng có thể khiến xác suất đột phá Chân Tiên hạ cấp tăng lên một trăm phần trăm.

Đối với một Chân Tiên hạ cấp, cũng có thể khiến xác suất đột phá Chân Tiên trung cấp tăng khoảng tám mươi phần trăm.

Trong mắt Thanh Sư Vương lập tức lộ ra một tia tham lam, vội vàng lớn tiếng hét vào Tô Mạch.

"Đạo hữu, ta và ngươi liên thủ chém giết gã đạo sĩ thối tha da non kia, Hậu Thiên Dị Bảo thuộc về ngươi toàn bộ, ta cũng không tranh đoạt nữa, ngoài ra ta còn tặng thêm mấy món cực phẩm pháp bảo nữa.

Ngươi thấy giao dịch này thế nào?" "Hừ!

Thanh Sư Vương, ngươi tính toán hay thật đấy!

Chém giết ta sao?

Cũng không tự nhìn xem mình mấy cân mấy lạng.

Vị đạo hữu kia, không bằng ta và ngươi liên hợp chém giết con sư tử xanh này đi, đan dược, lông, da của con sư tử yêu này ta đều cho ngươi hết, ta một thứ cũng không cần.

Thế nào?" Tu sĩ cưỡi kiếm thấy Thanh Sư Vương đã xé toạc mặt nạ, tự nhiên cũng không còn giữ kẽ.

Lập tức cũng đưa ra cho Tô Mạch những điều kiện hấp dẫn tương tự.

Lúc này, Thanh Sư Yêu Vương và tu sĩ cưỡi kiếm, ngươi nói ta nói, nhưng lại hoàn toàn không để ý đến ý muốn thực sự của Tô Mạch.

Trong lòng họ đều tính toán trước tiên liên hợp với Tô Mạch để loại bỏ người thứ ba, sau đó thì chỉ còn lại hắn và Tô Mạch.

Tô Mạch với thực lực Chân Tiên sơ cấp nhỏ bé kia, chẳng phải sẽ phải cung kính, răm rắp nghe lời sao.

Trong quá trình Thanh Sư Vương và tu sĩ cưỡi kiếm tranh chấp lẫn nhau.

Tô Mạch đang đứng một bên ngơ ngác, cuối cùng cũng từ từ sắp

xếp được thông tin về cục diện trước mắt từ cuộc đối thoại của hai bên.

Tô Mạch đã hiểu rõ nguyên nhân sự việc, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Hahahahahahaha!" Cười từ trong lòng, Tô Mạch lại không tự chủ được mà cười lớn, bật thành tiếng.

Một tiếng cười cuồng loạn, lập tức khiến cuộc tranh cãi giữa Thanh Sư Vương và tu sĩ cưỡi kiếm dừng lại.

Hai người nhìn về phía Tô Mạch, đồng loạt hỏi một cách khó hiểu.

"Đạo hữu, ngươi cười gì?" Tô Mạch không trả lời, khóe miệng nhếch lên, từ tốn nhìn kỹ hai người từ đầu đến chân một lượt.

Bị hắn liếc nhìn một cái, Thanh Sư Vương và tu sĩ cưỡi kiếm lập tức cảm thấy toàn thân truyền đến một cảm giác khó chịu.

Cứ như kiến bò trên người, lại như trần truồng, bị Tô Mạch nhìn thấu vậy.

Chương 397

Tu sĩ trẻ tuổi cưỡi kiếm nhíu mày, nhìn Tô Mạch vô lễ nhìn chằm chằm như vậy, lập tức lửa giận từ trong lòng bốc lên, quát mắng Tô Mạch.

"Tiểu tử kia, đừng có không biết điều.

Hai ngươi liên thủ cũng không phải đối thủ của ta.

Mau chóng nhường Hậu Thiên Dị Bảo cho ta, ta sẽ tha cho ngươi một cái mạng nhỏ." Thanh Sư Vương đứng một bên nghe tu sĩ cưỡi kiếm nói vậy, cứ như đã mất lý trí vậy, lập tức trong lòng cuồng hỉ, ngay lập tức quên đi sự khó chịu khi bị Tô Mạch liếc nhìn vừa rồi.

"Tiểu hữu, ngươi cũng nghe rồi đấy, hắn cậy thực lực hơn ta một chút, nên cuồng vọng như thế.

Chúng ta mau mau liên thủ, chém giết hắn, kẻo đêm dài lắm mộng!" "Hừ!

Chém giết ta sao.

Để hai ngươi xem thực lực thật sự của ta!" Tu sĩ cưỡi kiếm lúc này đã mất hết kiên nhẫn trong lòng, ngón tay niết kiếm quyết, lập tức loại bỏ sự ngụy trang, cũng không còn làm cái việc giả heo ăn thịt hổ nữa, toàn thân lập tức bùng phát ra một luồng tiên khí cường đại.

"Chân Tiên trung cấp!" Nhìn thấy tiên khí nồng đậm như vậy đột nhiên bùng phát trên người tu sĩ cưỡi kiếm, sắc mặt Thanh Sư Yêu Vương lập tức trở nên trắng bệch như tuyết.

Tu sĩ cưỡi kiếm này, giấu giếm sâu đến vậy, không biết từ lúc nào đã đột phá Chân Tiên trung cấp!

Tiên đạo đường bằng, chỉ một cấp chênh lệch, liền có thể nghiền

ép.

Lời tu sĩ cưỡi kiếm nói không hề cuồng vọng, với thực lực hiện tại của hắn, dù liên thủ với Tô Mạch Chân Tiên sơ cấp bên cạnh, cũng thật sự không phải đối thủ của hắn.

Lúc này, Thanh Sư Yêu Vương nảy sinh ý thoái lui, điều đó có thể nhìn thấy từ biểu hiện của hắn.

Thanh Sư Yêu Vương tuy trong tay có sát thủ giản có thể miểu sát Chân Tiên, nhưng vật bảo mệnh đó, tương đương với mạng nhỏ thứ hai vậy.

Lúc này dưới sự cân nhắc, hắn quyết định giữ lại thì hơn.

Hậu Thiên Dị Bảo, đợi tìm được sư phụ của mình giúp đỡ, rồi lại tìm tu sĩ cưỡi kiếm này để tranh đoạt.

"A a, đạo hữu, ngươi giấu giếm sâu thật đấy.

Ta Thanh Sư Yêu Vương có mắt không biết Thái Sơn, hôm nay Hậu Thiên Dị Bảo này liền nhường cho ngươi vậy.

Kẻ hèn này xin cáo từ!" Tu sĩ cưỡi kiếm thấy Thanh Sư Vương đã nhận thua, tuy trong lòng hận không thể lập tức chém giết hắn, nhưng hắn hiểu rõ sự khẩn cấp và tầm quan trọng lúc này, rằng bây giờ tiết kiệm được một phần khí lực là tốt nhất.

Đã có thể ngồi yên mà có được Hậu Thiên Dị Bảo, hà cớ gì phải đứng lên tranh giành.

Thế là, tu sĩ cưỡi kiếm chỉ khinh miệt nhìn Thanh Sư Vương một cái, nhưng cũng không ngăn cản hắn rời đi.

Thanh Sư Yêu Vương thấy tu sĩ cưỡi kiếm đã ngầm chấp thuận đề nghị vừa rồi của mình, trong tay hắn đang giấu sau lưng, cẩn thận thu lại viên Lôi Kiếp Tiên Châu đang nắm chặt.

Sau đó lau mồ hôi trên trán, chắp tay với tu sĩ cưỡi kiếm, rồi quay người định rời đi.

“Khoan đã.

Ta đã cho ngươi rời đi sao?” Nhưng Thanh Sư Yêu Vương vừa quay người, phía sau lập tức truyền đến một giọng điệu ra lệnh, khiến hắn phải dừng bước.

“Đạo sĩ thối tha kia!

Đừng có quá đáng!

Chó cùng rứt dậu đó!” Thanh Sư Vương trên mặt lập tức nổi gân xanh, quay người lại, gầm lên giận dữ với tu sĩ cưỡi kiếm kia.

Nhưng tu sĩ cưỡi kiếm lúc này lại đang nhìn về phía Tô Mạch ở một bên với vẻ mặt khó hiểu.

Lúc đó, Thanh Sư Vương mới ý thức được.

Giọng nói vừa rồi, không phải là của tu sĩ cưỡi kiếm quen thuộc kia phát ra.

Giọng nói đó, là của kẻ bên cạnh... ra lệnh không cho đi?

Chương 398

“Hừ, tiểu tử.

Ngươi là cái thá gì, dám ra lệnh cho ta?” Thanh Sư Yêu Vương trừng mắt nhìn Tô Mạch một cái đầy giận dữ, sau đó nói với tu sĩ cưỡi kiếm.

“Đạo hữu lát nữa giúp ta giáo huấn tiểu tử không biết tốt xấu này.

Tại hạ đi trước một bước đây.” Tu sĩ cưỡi kiếm khẽ gật đầu ý với Thanh Sư Vương.

Hai người trong lòng đã có chung ý nghĩ, tiểu tử cướp Hậu Thiên Dị Bảo giữa đường hôm nay, chắc chắn sẽ không thấy mặt trời ngày mai.

Là số mệnh trong thiên mệnh.

Thanh Sư Yêu Vương hiểu rằng tu sĩ cưỡi kiếm sẽ không ngăn cản mình rời đi, liền yên tâm, lập tức bay xuống dưới, vội vàng thoát khỏi nơi này.

Hắn muốn nhanh chóng đi tìm sư phụ của mình, tập hợp nhân lực, quay lại tìm tu sĩ cưỡi kiếm kia đoạt lại Hậu Thiên Linh Bảo vạn năm khó gặp.

Thanh Sư Yêu Vương trong cơn sốt ruột, toàn lực khai hỏa, trong nháy mắt đã bay xa mấy chục dặm.

Đột nhiên, Thanh Sư Yêu Vương cảm thấy trước mắt chói lóa, một đạo thất thải hà quang lướt qua.

Sau đó trước mắt hắn sáng bừng, Tô Mạch đã dịch chuyển đến trước mặt hắn trong nháy mắt, chặn đứng đường lui của hắn.

Sao lại nhanh đến vậy?

Thanh Sư Yêu Vương kinh ngạc nhìn Tô Mạch dịch chuyển.

Tốc độ đó nhanh hơn không chỉ gấp mấy lần so với kiếm mà tu sĩ cưỡi kiếm đã chém giết thuộc hạ.

Hoàn toàn không để ý đến hắn trước mặt.

Nếu hắn không chặn đường lui của mình, mà tấn công với tốc độ kinh khủng như vậy.

Vậy chẳng phải vừa rồi hắn đã không thể thi triển được chút tiên pháp nào sao?

Sao có thể?

Kẻ trước mắt này chỉ là Chân Tiên sơ cấp mà!

Trong đầu Thanh Sư Yêu Vương lập tức dâng lên vô số nghi vấn và kinh ngạc.

Sau đó đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một tia linh quang, hắn đương nhiên cho rằng đã tìm ra vấn đề.

Chẳng lẽ là Hậu Thiên Dị Bảo sao?

Hậu Thiên Dị Bảo, có sức mạnh cường đại đến vậy sao!

Như vậy, trên mặt Thanh Sư Yêu Vương lập tức lại một lần nữa hiện lên vẻ tham lam.

Trong tay hắn không tự chủ được mà lấy ra pháp bảo trí mạng, viên Lôi Kiếp Tiên Châu kia.

Lúc này, dục vọng tham lam, dần dần chiến thắng nỗi sợ hãi yếu ớt trong lòng hắn.

Hắn nghĩ trong lòng, chi bằng lúc này chém giết tu sĩ trần truồng trước mắt, rồi tế ra Lôi Kiếp Tiên Châu để cản tu sĩ cưỡi kiếm kia.

Sau đó mang theo Hậu Thiên Dị Bảo thần kỳ chạy về chỗ sư phụ, rồi từ từ luyện hóa.

Sau khi luyện hóa Hậu Thiên Dị Bảo đó, hắn liền có thể sở hữu tốc độ vô thượng mà tu sĩ trần truồng vừa thi triển, lại dựa vào yêu khu vô cùng cứng rắn, chẳng phải có thể tùy tiện xưng bá trong cảnh giới Chân Tiên sao.

Đồng thời khi trong mắt Thanh Sư Yêu Vương dần lộ ra vẻ tham lam, Tô Mạch lại một lần nữa đánh giá Thanh Sư Yêu Vương từ trên xuống dưới, rồi mở miệng hỏi.

"Thanh Sư thành tinh, tu luyện thành tiên?

Với thực lực như vậy, chắc ngươi phải biết chỗ của Yêu tộc chứ?" Thanh Sư Yêu Vương lại không để ý đến những vấn đề Tô Mạch đưa ra, cũng không quan tâm Tô Mạch vì sao lại hỏi những vấn đề đó.

Trong mắt hắn lúc này chỉ có tham lam, tham lam vô tận.

Chương 399

"Chết đi!" Thanh Sư Yêu Vương gầm lên một tiếng cuồng loạn, thân trên lập tức hóa thành một con cự sư hùng tráng, cái đầu người cũng biến thành một cái đầu sư tử uy phong lẫm lẫm.

Lúc này cái miệng huyết bồn to lớn chợt há ra, hàm răng già sắc bén xanh biếc, giống như bảo kiếm tuyệt thế, liền cắn về phía Tô Mạch.

Cái miệng huyết bồn đó đủ lớn để nuốt gọn cả mấy dặm, một cái liền che khuất bầu trời trước mắt Tô Mạch.

Chính là Thanh Sư Yêu Vương ngăn cản Tô Mạch sử dụng pháp bảo giống như gió lốc kia, muốn khóa chặt tất cả không gian xung quanh, không cho hắn lợi dụng tốc độ để thoát khỏi cái miệng khổng lồ của mình.

Thế nhưng, Tô Mạch lúc này lại một chút cũng không có ý định bỏ chạy.

Ngược lại, nhìn thấy Thanh Sư Yêu Vương là một con Thanh Sư tinh tu luyện thành, trong lòng hắn lại đặc biệt vui vẻ.

Bây giờ Chân Tiên đã thành, tự nhiên phải tìm kiếm manh mối trong Yêu tộc để tìm hiểu bí mật mà Đông Hoàng Chung đã để lại.

Nhưng rốt cuộc Yêu tộc ở đâu, hắn thực sự không biết chút nào.

Bây giờ vừa vặn sau khi thành tiên, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Thanh Sư Yêu Vương, quả thực là như đang buồn ngủ thì có người đưa gối vậy.

Một yêu tinh có thể tu luyện thành Chân Tiên cấp bậc, nếu không biết nơi ở của Yêu tộc, quả thực là chuyện hoang đường.

Tô Mạch lúc này hoàn toàn phớt lờ cái miệng huyết bồn khổng lồ mà Thanh Sư Yêu Vương đang cắn tới, lặng lẽ đứng yên đó, chờ Thanh Sư Yêu Vương cắn một cái.

Bởi vì lúc này hắn cũng muốn biết, cơ thể của mình bây giờ rốt cuộc cứng rắn đến mức nào.

"Ngao ~" Thanh Sư Yêu Vương cắn một cái, chỉ thấy trong không trung lập tức phun ra một đường huyết tuyến đỏ tươi, sau đó là hai chiếc răng nanh gãy sắc trắng, và cuối cùng, một tiếng kêu rên thảm thiết không ai bằng.

Nhìn lại, trong cái miệng khổng lồ của Thanh Sư Yêu Vương, hai chiếc răng nanh già đã gãy lìa tận gốc, ở chỗ răng gãy, máu tươi như suối phun chảy không ngừng, theo khóe miệng chảy ra, cùng với cái đầu lắc lư vì đau đớn, chảy đầy cả đầu máu tươi.

Cực kỳ thê thảm.

Tô Mạch bị cắn một cái, giơ tay lên, sờ sờ chỗ vừa bị hai chiếc răng nanh sắc bén của Thanh Sư Yêu Vương cắn.

Chỗ đó trơn nhẵn như ban đầu, không để lại một vết tích nào.

Tiếp đó, Tô Mạch bay ra, nhặt lại hai chiếc răng nanh gãy của Thanh Sư Yêu Vương đang bay lơ lửng trong không trung.

Quan sát kỹ, hai chiếc răng nanh sáng bóng sắc bén, vô cùng cứng rắn.

Tô Mạch sau đó kiếm chỉ khẽ vung, lập tức tước hai chiếc răng nanh già đó thành hai thanh bảo kiếm lóe sáng sắc xanh.

"Kiếm tốt!

Hai thanh kiếm này đã đạt cấp độ cực phẩm pháp khí rồi." Tô Mạch chuyển tay niệm một pháp quyết, trong hư không xuất hiện một

lỗ hổng nhỏ.

Sau đó Tô Mạch liền ném hai thanh bảo kiếm vào trong lỗ hổng đó.

Lỗ hổng đó chính là một không gian Tu Di mà Tô Mạch tạm thời khai mở, không gian này vô cùng huyền diệu, chỉ cần ý niệm khẽ động, bất cứ nơi nào trong Hồng Hoang giới cũng có thể mở ra một lỗ liên kết với không gian đó.

Một thủ đoạn của tiên nhân, Tô Mạch định sau này sẽ dùng không gian Tu Di đó làm không gian trữ vật.

Đúng lúc đó, tu sĩ cưỡi kiếm ở xa kia mới đuổi kịp tới.

Vốn dĩ trên trời, sau khi triển khai thực lực Chân Tiên trung cấp, hắn đã dọa lui Thanh Sư Yêu Vương.

Hắn vốn tưởng rằng tiếp theo có thể dễ dàng giết người đoạt bảo, chiếm đoạt Hậu Thiên Dị Bảo vạn năm khó gặp kia.

Nào ngờ, trong nháy mắt, tu sĩ trần truồng trước mắt đã biến mất tăm, vô ảnh vô tung, không tìm thấy dấu vết.

Tu sĩ cưỡi kiếm tuy không hiểu Tô Mạch vì sao biến mất, nhưng làm sao cam tâm để Hậu Thiên Dị Bảo đã đến tay mình chạy mất.

Thế là lập tức triển khai tìm kiếm càn quét trong không trung phạm vi trăm dặm.

Cuối cùng, hắn phát hiện ra thân ảnh của Tô Mạch và Thanh Sư Vương.

Hắn cứ ngỡ là quỷ kế của Thanh Sư Vương, cũng không biết Thanh Sư Vương đã dùng thủ đoạn gì mà bắt cóc Tô Mạch ngay dưới mí mắt hắn.

Chương 400

Lúc này đến hiện trường, sau khi nhìn thấy những gì đang xảy ra, không khỏi ngớ người.

Thanh Sư Yêu Vương mặt đầy máu tươi, đang lăn lộn trên mặt đất.

Tô Mạch lặng lẽ đứng một bên mài dũa hai thanh bảo kiếm.

Tình huống gì đây?

Tu sĩ cưỡi kiếm là một kẻ lão luyện giang hồ.

Bình thường hành sự vẫn luôn suy nghĩ kỹ càng, cẩn thận từng li từng tí.

Lúc này nhìn Thanh Sư Yêu Vương đang đau khổ lăn lộn dưới đất, và Tô Mạch đang điềm tĩnh đùa nghịch hai thanh kiếm sắc xanh trong tay.

Hai thanh bảo kiếm sắc bén trong tay Tô Mạch, chẳng phải chính là hai chiếc răng nanh gãy lìa từ miệng Thanh Sư Yêu Vương dưới đất sao.

Nhìn thấy tất cả, một cảm giác nguy cơ khó tả dâng lên trong lòng tu sĩ cưỡi kiếm.

Chẳng lẽ tu sĩ trần truồng kia đã luyện hóa Hậu Thiên Dị Bảo rồi?

Hậu Thiên Dị Bảo kia uy lực lớn đến vậy, không chỉ có thể dịch chuyển thân ảnh ngay dưới mí mắt hắn, mà còn có thể miểu sát đại yêu thực lực Chân Tiên hạ cấp như Thanh Sư Yêu Vương.

E rằng tiểu tử này không dễ đối phó chút nào.

Trong nháy mắt, vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu tu sĩ cưỡi kiếm.

Hoặc là đánh giết Tô Mạch, rồi đoạt lấy Hậu Thiên Dị Bảo uy lực cực lớn kia.

Hoặc là hắn không phải đối thủ của Hậu Thiên Dị Bảo đó, may mắn là tranh thủ đối phương không chú ý đến mình thì lặng lẽ bỏ chạy.

Vài loại suy nghĩ đang tranh đấu trong đầu hắn.

Cuối cùng, tu sĩ cưỡi kiếm quyết định, cứ thế mà bỏ đi.

Bảo vật có tốt đến mấy, cũng phải có mạng để hưởng thụ mới được.

Hắn có thể từ thân phận tán tu mà tu thành cảnh giới Chân Tiên trung cấp, không chỉ dựa vào trí tuệ, mà còn có một tâm cảnh biết tiến thoái, hiểu được bỏ và giữ.

Lúc này xem xét tình thế, tự biết nếu muốn cưỡng đoạt bảo vật, tất phải đối mặt với loại thực lực có thể làm bị thương Thanh Sư Yêu Vương trong nháy mắt.

Trong nhất thời, hắn nảy sinh ý thoái lui, tiếp tục luyến chiến cũng không chắc có thể chiếm được lợi lộc, chi bằng thoái lui.

Hoàn tất mọi suy nghĩ, tu sĩ cưỡi kiếm khẽ mỉm cười, chắp tay với Tô Mạch, nói.

"Chúc mừng vị chân nhân đã đắc được Hậu Thiên Dị Bảo uy lực như vậy.

Sau này nếu hữu duyên, mong được cùng đạo hữu trao đổi kinh nghiệm tu hành.

Hôm nay ta có việc, liền đi trước một bước đây." Hắn đã hạ thấp thân phận, tuy vừa rồi trên trời đối với Tô Mạch có nhiều khinh thị, coi Tô Mạch như vạn vật trong tay, nhưng lúc này hắn biết Tô Mạch

một Chân Tiên sơ cấp cảnh giới có bí bảo gia trì, cũng sẽ không đối phó với một Chân Tiên trung cấp cảnh giới như mình theo kiểu "dai dẳng không buông".

Thế là nói xong câu đó, tu sĩ cưỡi kiếm liền định quay người rời đi.

"Ồ?

Huynh đài muốn đi?" Nào ngờ, lúc này trong miệng Tô Mạch truyền ra một giọng nói lạnh lùng, khiến tu sĩ cưỡi kiếm dừng bước.

Hắn quay lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Tô Mạch, từ từ nói.

"?

Vị đạo hữu chân nhân này, ý ngươi là sao?" Tô Mạch hoàn toàn không để ý đến cái nhìn chằm chằm vô lễ của đối phương, ném hai thanh kiếm răng nanh sư tử vào trong không gian Tu Di.

Sau đó mới từ từ ngẩng đầu lên, lười biếng nói với tu sĩ cưỡi kiếm kia.

"Đạo hữu muốn đi, có thể.

Chương 401

Nhưng cần phải để lại viên Thất Thải Trấn Tiên Đan mà ngươi vừa lấy ra." "Phóng Tứ!" Tu sĩ cưỡi kiếm nghe Tô Mạch nói vậy, lập tức phẫn nộ mắng ra tiếng.

Hắn không còn nhẫn nhịn nữa, lại bị đối phương coi là yếu đuối.

Lại dám tham lam viên "Thất Thải Trấn Tiên Đan" trong tay hắn.

"Thất Thải Trấn Tiên Đan" này là hắn ở trong một bí cảnh viễn cổ, trải qua cửu tử nhất sinh kiếp nạn mới giành được.

Chỉ bằng một câu nói của Tô Mạch, mà đòi "Trấn Tiên Đan", chỉ bằng thực lực Chân Tiên sơ cấp?

Không xứng!

"Hừ!

Đừng tưởng có được Hậu Thiên Dị Bảo kia mà ta sợ ngươi.

Ta nếu nhất định muốn đi, ngươi có thể ngăn được ta sao?" Tu sĩ cưỡi kiếm nói xong, khí thế toàn thân bốc lên, dưới chân kiếm mang lóe sáng, lập tức hóa thành một đạo quang mang xông thẳng lên trời.

Tô Mạch nhìn tu sĩ cưỡi kiếm đạp kiếm bay xa, vẻ mặt bình tĩnh nhàn nhạt nói.

"Ta không định ngăn hắn lại." Dứt lời, từ mắt phải hắn một đạo hắc sắc hỏa diễm lóe ra, hóa thành một luồng hắc quang trực tiếp đuổi theo tu sĩ cưỡi kiếm kia.

Thanh Sư Yêu Vương đang đau khổ lăn lộn một bên, lúc này cơn đau trong miệng đã giảm bớt một chút, hắn cuộn tròn trên mặt đất, lén lút mở một mắt ra quan sát tình hình trên không trung.

Chỉ thấy luồng hắc sắc hỏa quang đó, đi sau nhưng đến trước, trong nháy mắt đã đuổi kịp kiếm mang của tu sĩ cưỡi kiếm.

Sau đó hai thứ dung hợp thành một, toàn thân tu sĩ cưỡi kiếm lập tức bị hắc sắc linh hồn chi hỏa đốt cháy, trong nháy mắt đã hóa thành một vũng lửa.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa cháy hết, trong không trung, chỉ còn lại một viên dược hoàn lấp lánh thất thải quang mang.

Tu sĩ cưỡi kiếm đó bị một đòn mà vẫn lạc!

Đó chính là một tu sĩ cảnh giới Chân Tiên trung cấp đó!

Dưới mặt đất, Thanh Sư Yêu Vương nhìn thấy tất cả, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi và chấn kinh chưa từng có trong đời.

Hắn vội vàng nhắm chặt hai mắt, nằm liệt trên mặt đất bất động, bắt đầu giả chết.

Tu sĩ trần truồng bên cạnh hắn, quả thực là ma vương đáng sợ, một tồn tại không phù hợp với pháp tắc của Hồng Hoang thế giới.

Có thể dịch chuyển không gian bằng thất thải hà quang, cơ thể đồng xanh có thể chống đỡ răng nanh sắc bén, ngọn lửa đen kịt đáng sợ thiêu đốt mọi thứ.

Hắn là Đại La Kim Tiên nào đây!

Tuy Thanh Sư Yêu Vương lúc này đang giả chết trên mặt đất, nhưng nỗi sợ hãi bản năng vẫn không thể che giấu, toàn thân hắn vẫn run rẩy kịch liệt.

Nhưng Tô Mạch lúc này hoàn toàn không có ý định để ý đến hắn.

Tô Mạch khẽ vẫy tay lên không trung, viên "Thất Sắc Trấn Tiên Đan" mà tên tu sĩ cưỡi kiếm để lại sau khi bị thiêu thành tro bụi, liền như có linh trí, bay thẳng vào lòng bàn tay y.

Trên "Thất Sắc Chân Tiên Đan" lưu chuyển ánh sáng rực rỡ, ẩn chứa khí tức Đại Đạo, quả nhiên là một vật bất phàm.

Tô Mạch rất thích, liền tiện tay ném "Thất Sắc Trấn Tiên Đan" vào không gian Tu Di.

Đợi đến khi tiên lực tích lũy đủ, đột phá Sơ Cấp Chân Tiên, thì chính là lúc viên thần đan này phát huy tác dụng.

Sau đó, Tô Mạch nhẹ nhàng sờ vào cổ mình, nơi đó mơ hồ hiện lên một vết đỏ như móng tay cào.

Y nói đùa: "Hắc, nếu không phải ngươi đã gây sự với ta, ta nhất định sẽ để lại cho ngươi một cái toàn thây." Nguyên lai, tên tu sĩ cưỡi kiếm đã lén lút ra tay khi đang nói chuyện với Tô Mạch.

Hắn dùng phi kiếm nhanh như quỷ mị.

Đáng tiếc, hắn không có thân thể cứng rắn như Tô Mạch, cũng không kịp phản ứng nhanh đến thế.

Con người a, cuối cùng cũng khó thoát khỏi dục vọng tham lam, bị chính nó làm hại mà chết.

Chương 402

Sau đó, Tô Mạch đi đến bên cạnh Thanh Mao Sư Vương đang giả chết.

Y khom lưng, dùng sức chọc chọc vào thân thể mập mạp của Thanh Mao Sư Vương.

Thanh Mao Sư Vương vừa biến về nguyên hình, lúc này đang nằm trên mặt đất, là một con sư tử to lớn.

Tô Mạch chọc chọc con sư tử, rồi giả vờ lẩm bẩm một mình: "Một con sư tử đực to lớn thế này, không biết thịt sư tử có ngon không nhỉ?

Nên hấp hay nên kho tàu đây?" "Ngao ô ~" Thanh Mao Sư Vương đang giả chết nghe Tô Mạch nói vậy, lập tức từ dưới đất vừa lăn vừa bò đứng dậy, phát ra một tiếng kêu đau khổ đến chảy nước mắt.

Sau đó, nó lập tức quỳ lạy trước mặt Tô Mạch, không ngừng dập đầu xuống đất.

Vừa dập đầu vừa cầu xin: "Tiên nhân tha mạng, tiên nhân tha mạng a!

Ta biết lỗi rồi, ta nguyện ý làm tọa kỵ cho ngài, xin tiên nhân tha cho ta một mạng." Tô Mạch vốn định hỏi Thanh Mao Sư Vương về vị trí của Yêu tộc.

Không ngờ, Thanh Mao Sư Vương lại yếu ớt đến thế, trực tiếp bị thần uy của y trấn nhiếp.

Lập tức ngũ thể quỳ lạy, cúi đầu xưng thần.

Tô Mạch suy xét lợi và hại trong đó, liền gật đầu với Thanh Mao Sư Vương đang quỳ rạp trên đất, nói: "Cũng được.

Đường xá xa xôi, có một tọa kỵ lớn cũng tốt.” Dù sao đã hưởng thụ thì phải hưởng thụ cho đáng.

Bằng không tu tiên mỗi ngày để làm gì chứ.

Thanh Mao Sư Vương trên đất nghe thấy Tô Mạch nguyện ý thu phục mình làm tọa kỵ, lập tức nước mắt kích động tuôn rơi.

Đánh mất tôn nghiêm, cuối cùng cũng miễn cưỡng sống sót.

Vị thần nhân trước mắt này, tuy chỉ có thực lực Sơ Cấp Chân Tiên, nhưng lại có thể dễ dàng giết chết Trung Cấp Chân Tiên.

Tương lai tiền đồ cũng không thể lường trước được.

Nay đã theo một chủ tử như vậy, biết đâu sẽ thuận buồm xuôi gió, có một ngày đạt tới vị trí Kim Tiên cũng không chừng.

Đã nhận định chủ nhân, Thanh Mao Sư Vương lập tức trình bày lai lịch của mình với Tô Mạch.

“Chủ nhân, ta là một trong Thất Sắc Cuồng Sư dưới trướng Thao Thiết Yêu Vương, là Thanh Mao Cuồng Sư.

Yêu danh của ta là Thanh Hống, ngài có thể gọi ta là Tiểu Thanh.” Nghe cái tên Tiểu Thanh, Tô Mạch lại so sánh với con Thanh Sắc Cuồng Sư thân hình to lớn trước mắt, trên trán không khỏi toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Cảm giác không hài hòa này quá mạnh đi chứ, mà cũng nói ra được sao?

Một con sư tử khổng lồ, cao lớn như một ngọn núi nhỏ, lại gọi là Tiểu Thanh.

Đúng là quá kì cục, tên của ai đặt vậy.

“Phụt!” Tô Mạch không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Sau đó, y vội vàng lập tức nghiêm mặt lại, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Khụ khụ, cái tên Tiểu Thanh này không tốt.

Ta thấy không thích hợp.

Nếu ngươi đã nguyện ý làm tọa kỵ của ta, vậy để ta đặt lại tên cho ngươi.” Nghe Tô Mạch muốn đặt lại tên cho mình, Thanh Sư Yêu hai mắt phát sáng, lập tức dốc mười hai phần tinh thần.

Tô Mạch sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút, nói: “Tọa kỵ của ta, tên nhất định phải uy vũ bá khí.

Sau này ngươi sẽ gọi là Thanh Mao Sư Vương.

Ừm, đừng hỏi ta tại sao lại đặt tên này, đây là cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu ta.” “Thanh Mao Sư Vương!

Tốt!

Tên hay quá!

Chương 403

Cảm ơn chủ nhân.” Thanh Sư Yêu trong lòng tuy cảm thấy cái tên này có hơi quê mùa, nhưng ai bảo đối phương là chủ nhân của mình chứ, đành phải ngậm ngùi chấp nhận hiện thực.

Nó nặn ra một nụ cười nịnh nọt.

“Chủ nhân.

Ngài ở đây đoạt được Hậu Thiên Dị Bảo kia, đại phóng thần uy.

Ở Hồng Hoang thế giới, ngài đã là nhân vật có thể xếp vào hàng có danh hào rồi.

Không biết tiếp theo ngài muốn đi đâu.

Ngài có động phủ phúc địa hay sơn môn tu hành nào không?” Thanh Mao Sư Vương hỏi Tô Mạch, khi nói nhiều, trong miệng nó thiếu mất hai chiếc răng nanh, hơi bị “lọt gió”.

“Ta là môn hạ đệ tử của Lão Tử.

Nhưng hiện tại tạm thời không có thân phận, chỉ là một tán tu mà thôi.

Cũng chưa từng có động phủ phúc địa.” Tô Mạch nhìn hai chiếc răng nanh bị mất trong miệng Thanh Mao Sư Vương, không khỏi khẽ cười.

“Mất hai chiếc răng, nói chuyện thật phí sức.

Đợi ta một lát, ta sẽ đi tìm ít dược liệu, đắp răng lại cho ngươi.” Tô Mạch nói xong, không đợi Thanh Mao Sư Vương đáp lại, liền trực tiếp bay lên không trung, không lâu sau liền càng lúc càng nhỏ, ẩn mình mất dạng.

Thanh Mao Sư Vương nghe Tô Mạch nói sẽ đắp răng lại cho mình, tự nhiên trong lòng cảm kích, thầm nghĩ quả nhiên mình đã không chọn sai, xem ra chủ nhân rất có tình người.

Nó liền yên lặng ngồi tại chỗ, như một chú chó nhỏ, đợi Tô Mạch quay lại.

Qua vài canh giờ, trên không trung một đạo thất thải hà quang lóe lên, thân hình Tô Mạch xuất hiện, rồi trong chớp mắt, đáp xuống trước mặt Thanh Mao Sư Vương.

Chỉ thấy trong tay Tô Mạch cầm hai dải lụa thất thải, một dải màu đỏ tươi, một dải màu tím đen.

Tô Mạch đáp xuống đất, lắc đầu, thở dài một tiếng, nói: "Thật kỳ lạ.

Hà quang của ta tổng cộng rơi xuống bảy dải, nhưng năm dải còn lại tìm khắp cũng không thấy đâu." "Chủ nhân, đó là thất sắc hà quang bị lột ra từ Hậu Thiên Dị Bảo của ngài khi nó xuất thế sao?" Thanh Mao Sư Vương nhìn Tô Mạch cầm hai dải thất thải, lập tức nhớ lại cảnh dị bảo xuất thế trước đó.

Lúc này, nó vẫn cho rằng kỳ quan xoáy nước lớn kia là do Hậu Thiên Dị Bảo xuất thế, còn chủ nhân của mình là một cao nhân ẩn cư không biết từ đâu tới, đã đoạt được Hậu Thiên Dị Bảo đó.

Tô Mạch cũng không giải thích chuyện mình dùng Đông Hoàng Chung trọng chú nhục thân cho con súc sinh này nghe, bởi với nhận thức của nó, dù có giải thích cũng sẽ không tin.

Dù sao Đông Hoàng Chung là một trong Thập Đại Tiên Thiên Chí Bảo của Hồng Hoang giới.

Trong loại thế giới quan nhỏ bé này, căn bản không có khái niệm như vậy.

“Ừm.

Năm dải hà quang còn lại không biết bị ai nhặt mất rồi.

Thôi kệ, nhặt mất thì nhặt mất đi.

Cũng không quan trọng lắm.” Tô Mạch liền thuận theo lời Thanh Mao Sư Vương nói.

“Ai, bị người khác nhặt mất rồi sao?

Đáng tiếc a, đáng tiếc.

Ta thấy chủ nhân cầm hai dải lụa này, trên đó lưu quang dật thải, nếu luyện hai dải lụa này thành pháp khí, cũng có thể chạm tới ngưỡng cửa Hậu Thiên Dị Bảo rồi.” Nói gì vậy?

Gọi là “chạm tới ngưỡng cửa Hậu Thiên Dị Bảo” sao?

Tô Mạch nghe Thanh Mao Sư Vương nói vậy, trên mặt khẽ nở nụ cười khinh thường.

Mấy thứ làm từ vật liệu phụ của Đông Hoàng Chung, sao có thể so với Hậu Thiên Dị Bảo bình thường được chứ?

Nhưng y cũng không phản bác lời của Thanh Mao Sư Vương.

Chương 404

Nói lý lẽ với loại tiểu yêu quái chưa từng thấy đời này, chẳng qua chỉ thêm phí lời mà thôi.

Cách tốt nhất để nói lý lẽ với loại tiểu yêu quái này, chính là dùng sự thật khiến nó kinh ngạc đến mức không thể tin được nữa.

Thế là, Tô Mạch phất tay một cái, hai dải lụa thất thải một đỏ một tím liền trực tiếp bay vào cái miệng "lọt gió" của Thanh Mao Sư Vương.

Ngay sau đó, mắt trái y lóe ra một đạo hồng quang thất sắc, mắt phải lóe ra một luồng hỏa diễm đen kịt.

Toàn bộ tụ tập vào miệng Thanh Mao Sư Vương.

Mọi chuyện đều diễn ra trong chớp mắt, Thanh Mao Sư Vương kinh hãi trợn tròn hai mắt, cứ ngỡ chủ nhân đột nhiên trở mặt, muốn đẩy nó vào chỗ chết.

"Ngao ô!" Chỉ cảm thấy trong miệng đau nhói, nó lập tức phát ra một tiếng rên rỉ, rồi bắt đầu lăn lộn không ngừng trên mặt đất.

Nhưng lần lăn lộn này không phải vì đau, mà vì bị dọa sợ, cứ tưởng toàn thân bị ngọn lửa đen kịt kia thiêu đốt, sắp biến thành một con sư tử nướng.

Lăn lộn một hồi lâu, nó mới phát hiện không hề có dị trạng, ngược lại, hai chiếc răng nanh bị mất trong miệng đã mọc lại.

Thanh Mao Sư Vương trong lòng kinh hãi, thẳng người dậy, dùng linh thức quan sát hai chiếc răng nanh mới mọc.

Hai chiếc răng nanh đó, một chiếc đỏ tươi như máu, một chiếc tím sẫm như mực, tuy không sắc bén như răng nanh nguyên bản trước

đây, nhưng trên đó lại ẩn chứa thần diệu to lớn, nếu có thể thi triển ra uy lực chân chính của hai chiếc răng nanh này, e rằng sẽ vượt xa hai chiếc răng ban đầu.

Thanh Mao Sư Vương trong lòng mừng rỡ, lập tức lại quỳ lạy dưới chân Tô Mạch, cảm động đến rơi nước mắt, liên tục nói: "Đa tạ chủ nhân đã dùng bảo vật như vậy để trọng chú răng nanh cho ta, Tiểu Thanh ta vạn tử bất từ." Tô Mạch thấy Thanh Mao Sư Vương cung kính và cảm kích như vậy, trong lòng cũng hài lòng gật đầu, sau đó nói: "Hai chiếc răng nanh này, đều có phẩm chất Hậu Thiên Pháp Bảo.

Trong đó chiếc răng nanh màu đỏ, tên là Huyết Sát, có thể cắn bị thương người ở cảnh giới Trung Cấp Chân Tiên, đồng thời tiêm vào Huyết Sát chi độc, khiến máu huyết trong cơ thể đối phương sôi trào mà chết." "Một chiếc răng nanh màu tím khác, tên là Tử Tiêu, có thể phòng ngự tất cả các công kích pháp thuật của tu sĩ cảnh giới Trung Cấp Chân Tiên, khiến chúng vô hiệu." "Hai chiếc răng nanh này không chỉ là pháp bảo ta ban tặng, trên đó còn có Minh Hồn Lệnh Chú mà ta đã khắc.

Nếu ngươi có ý đồ phản bội ta, hai răng Huyết Sát và Tử Tiêu sẽ lập tức phản phệ, khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Nói đến cuối cùng, ngữ khí của Tô Mạch trở nên sắc bén, đang cảnh cáo Thanh Mao Sư Vương.

Thanh Mao Sư Vương làm sao không hiểu ý của Tô Mạch, vội vàng cúi rạp người xuống, liên tục nói: "Chủ nhân, ta từ khi quy thuận ngài, tính mạng này là của ngài, nghe theo mọi điều khiển.

Nếu ta có hai lòng, tất sẽ bị thiên đao vạn quả, chịu hết hình phạt lôi điện vô tận!" Tu sĩ Hồng Hoang sợ nhất chính là hình phạt thiên lôi, Thanh Mao Sư Vương dám dùng lôi hình phát thệ, Tô Mạch trong lòng cũng hài lòng, âm thầm gật đầu.

“À phải rồi, chủ nhân.

Không giấu gì ngài, tiểu nhân ở trong vòng vài trăm dặm quanh đây khá có tiếng tăm, đã khai thác một động thiên phúc địa ở nơi tốt nhất.

Ta nghe chủ nhân hiện tại không có chỗ ở, chi bằng tạm thời cư ngụ ở chỗ của tiểu nhân, thế nào ạ?” Thông qua việc ban bảo vật và lập lời thề, quan hệ chủ tớ giữa hai người mới thực sự được xác lập, Thanh Mao Sư Vương liền lập tức dâng hiến chỗ ở của mình cho chủ tử, để mong lấy lòng.

Tô Mạch khẽ mỉm cười, lắc đầu, nói: “Hiện tại ta có việc quan trọng cần làm, không vội định cư một nơi.

Ngoài ra, ngươi hãy xem kỹ lại vùng đất trăm dặm quanh đây, liệu có thích hợp để ẩn cư tu hành không?” Thanh Mao Sư Vương nghe Tô Mạch nói xong, liền lập tức thò mũi ra, cẩn thận ngửi ngửi không khí ở đây.

Sau đó sắc mặt nó lập tức trở nên kỳ lạ, nói: “Ơ, sao linh khí lại loãng thế này?” Tô Mạch cười cười, trầm mặc không nói.

Thanh Mao Sư Vương chỉ còn cách suy nghĩ, lập tức bừng tỉnh hiểu ra.

Dị bảo hiện thế trước đó, xoáy nước đen đã hấp thu linh khí trong trăm dặm, hút cạn linh khí ở đây.

Xem ra động thiên phúc địa kia cũng không thể tránh khỏi.

Haiz, Thanh Mao Sư Vương không khỏi oán thán.

May mà đã theo chủ nhân, mới có hy vọng to lớn.

Nếu không, địa bàn của mình linh khí đều mất hết, tu hành về sau sẽ khó khăn từng bước a.

Thanh Mao Sư Vương đang cảm khái lại nhớ tới Tô Mạch vừa nói

có việc quan trọng cần làm, vội vàng hỏi: "Chủ nhân, ngài nói có việc quan trọng cần làm, không biết là việc gì, có chỗ nào tiểu nhân có thể giúp sức không ạ?

Ngài cứ tùy ý sai bảo ta, Tiểu Thanh ta làm việc nhất định sẽ thỏa đáng." Tô Mạch nhìn Thanh Mao Sư Vương, khóe miệng khẽ cười, nói: "Khéo thật, đúng là có việc ngươi có thể giúp được." Thanh Khâu Sơn nằm ở cảnh phía đông của Hồng Hoang, nơi đây bốn mùa cây cối xanh tươi, tiên khí lượn lờ, nhân uân nồng đậm, là nơi thích hợp nhất để tu luyện.

Truyền thuyết Cửu Vĩ Hồ tộc cư ngụ tại đây, đời đời kiếp kiếp được Thánh Nhân Nữ Oa che chở.

Lúc này, Tô Mạch cưỡi Thanh Mao Sư Vương, đang lượn lờ trên bầu trời Thanh Khâu Sơn.

"Chủ nhân, nhân khẩu Yêu tộc chúng ta đông đúc, phân bố khắp Hồng Hoang.

Chương 405

Nhưng nơi có thể xưng là thánh địa, chỉ có một chỗ, chính là phía bắc Bắc Minh Kỳ Hải, tận cùng phía bắc của Hồng Hoang." "Ồ, vậy sao lại ở Thanh Khâu Sơn này?" "Ha ha, chủ nhân không biết, Bắc Minh Kỳ Hải rộng lớn, có đủ cả một đại lục Hồng Hoang.

Nếu chúng ta cứ đi thẳng về phía bắc, e rằng sẽ mất rất nhiều thời gian.

Cửu Vĩ Hồ tộc ở Thanh Khâu Sơn là một chi chính của Yêu tộc chúng ta, bên trong Thanh Khâu Sơn có thiết lập Truyền Tống Đại Trận, có thể truyền tống tức thì đến Yêu tộc thánh địa." "Không biết Cửu Vĩ Yêu tộc có dễ nói chuyện không, có thể cho ta mượn dùng Truyền Tống Đại Trận một chút không?" "Chủ nhân cứ yên tâm.

Tộc trưởng Cửu Vĩ Yêu tộc chỉ mới vừa bước vào Kim Tiên.

Theo cách nói của ngài, căn bản không cần đặt vào mắt.

Hắc hắc." Đúng lúc này, đột nhiên trên không trung truyền đến một trận tiếng nhạc du dương, thanh vân lượn lờ, sương khí bốc lên, che khuất tầm mắt.

Thanh Mao Sư Vương thò mũi ra ngửi kỹ một hồi, nói: "Chủ nhân, có thể dừng lại rồi, ta đã đến nơi." Sau đó, nó liền cõng Tô Mạch chậm rãi bay xuống ngọn đồi phía dưới.

Tô Mạch cúi đầu nhìn xuống, ngọn đồi bên dưới cỏ xanh rờn, màu cỏ tươi non, khiến người ta nhìn vào vô cùng thoải mái.

Thanh Mao Sư Vương vừa cõng Tô Mạch đáp xuống Thanh Khâu, màn sương mù trên không trung lập tức tan biến, tầm nhìn thoáng đãng.

Lúc này, Tô Mạch mới nhìn rõ diện mạo thật sự của khu vực cư trú của Hồ tộc trên Thanh Khâu Sơn.

Trên Thanh Khâu, những con đường nhỏ uốn lượn quanh co, nối liền đông tây.

Hai bên đường, từng ngôi nhà gỗ nhỏ, có hai tầng có ba tầng, trước nhà treo đủ loại vật trang trí đủ màu sắc, kiểu dáng khác nhau, thiên hình vạn trạng, vô cùng độc đáo.

Bên trong Thanh Khâu Sơn, các loại yêu quái Hồ tộc qua lại tấp nập, có người lớn mua bán trên đường, có trẻ con vui đùa, một cảnh tượng thái bình, náo nhiệt.

Tô Mạch nhìn mọi thứ trước mắt, không khỏi cảm khái trong lòng, bước chân cũng hơi chần chừ.

"Thanh Khâu Sơn này nhân khẩu hưng vượng, quả đúng là một cảnh tượng thế ngoại đào nguyên." Không biết mình đến nơi ẩn cư yên bình này, là mang đến tai họa hay phúc báo đây.

"Chủ nhân, ngài..." Lúc này, Thanh Mao Sư Vương thấy Tô Mạch không ra lệnh tiếp tục đi, cứ tưởng y đang ngẩn người, liền cất tiếng nhắc nhở.

Tô Mạch nghe tiếng Thanh Mao Sư Vương, âm thầm gật đầu, sau đó lật mình xuống khỏi lưng Thanh Mao Sư Vương.

Y vỗ vỗ lưng Thanh Mao Sư Vương nói: "Ngươi cũng biến lại thành hình người đi.

Thân hình to lớn quá lộ liễu.

Ngôi làng yên bình như vậy, ta thật không đành lòng phá hoại cảnh tượng thanh tịnh này.

Ngoài ra, ngươi cũng ẩn giấu tu vi đi, để tránh kinh động người

qua đường.” Thanh Mao Sư Vương nghe lệnh Tô Mạch, lập tức hóa thành hình người, một tráng hán cao hai trượng với một vòng lông màu nâu trên cổ.

Sau đó, chủ tớ hai người liền đi lên Thanh Khâu Sơn.

Trước cổng núi, hai nam tử thân hình vạm vỡ, một người bên trái, một người bên phải canh giữ lối vào làng.

Thấy Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, họ lập tức tiến lên chặn đường hai người.

“Dừng lại!

Đây là bí cảnh của Hồ tộc Thanh Khâu Sơn ta, hai người tại sao lại đến đây?

Mau mau báo tên!” Lúc này Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương cố ý ẩn giấu tu vi, hai thủ vệ nhất thời không phát hiện ra cảnh giới Chân Tiên của hai người.

Nếu không, với thực lực Địa Tiên yếu ớt của hai người họ, tuyệt đối không dám nói chuyện như vậy với Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Tô Mạch đánh giá hai thủ vệ từ trên xuống dưới, trừ đôi tai nhọn hoắt mọc trên đỉnh đầu, và một cái đuôi lông xù rũ xuống sau mông, còn lại đều giống hệt người tộc bình thường.

Sau đó Tô Mạch hướng về hai thủ vệ vái một cái, nói: “Ngô nãi môn hạ đệ tử của Đạo Đức Thiên Tôn, Tô Mạch.

Ta có việc muốn bái kiến tộc trưởng Cửu Vĩ Hồ tộc, xin hãy giúp ta thông báo một tiếng.” Tô Mạch nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt kiên định không ít, dù sao việc tu hành tạm thời cũng chỉ để tốt hơn khi đi đến Yêu tộc thánh địa mà thôi.

Tộc trưởng Cửu Vĩ Hồ của Thanh Khâu Hồ tộc, nếu có thể trực tiếp nhường lại trận pháp truyền tống, đương nhiên là tốt nhất, nếu không chuẩn bị nhường, Tô Mạch cũng sẽ không nương tay.

Trên đường đi, không có thứ gì là nhất định phải có được, cũng không có gì là tuyệt đối không thể kiểm soát.

Chương 406

Dù sao cũng phải trải qua các loại chiến đấu, để tìm ra phương thức thích hợp.

Hiện tại, cũng cần phải không ngừng tìm kiếm, mới có thể ở Hồng Hoang thế giới tìm được phương thức an thân lập mệnh.

Sau khi Tô Mạch thông suốt, liền cảm thấy không có gì không ổn, tất cả đều là hiện tượng bình thường mà thôi.

"Đi thôi, đi gặp gỡ cái gọi là Thanh Khâu Hồ tộc này, để ta xem chúng là loại yêu quái gì." Tô Mạch nói với Thanh Mao Sư Vương một câu, rồi hiên ngang bước vào lãnh địa của Thanh Khâu Hồ tộc.

Trong Yêu tộc, có chế độ phân chia địa bàn rõ ràng, nếu trong một tiền đề nhất định mà không chào hỏi trực tiếp vượt giới, sẽ bị phán định là cố ý khiêu khích, điểm này Tô Mạch trong lòng cũng rõ.

Đương nhiên, y không phải một thành viên trong Yêu tộc, tự nhiên cũng sẽ không chịu sự hạn chế của những quy củ này.

Hiện tại Thanh Mao Sư Vương đã đồng ý ước định chủ tớ với y, đi theo Tô Mạch hành động, nếu có chuyện xảy ra, cũng có Tô Mạch đứng sau lo liệu, đương nhiên cũng không cần quá tính toán được mất nữa.

"Ba ba ba..." Theo Tô Mạch đến gần, vài bóng người lấp lánh liền trực tiếp xuất hiện trước mặt một người một yêu, chặn đường họ.

Thấy tốc độ của đối phương khá nhanh, chắc hẳn đã trải qua huấn luyện không ngừng, điểm này khiến Tô Mạch cũng có chút tinh thần.

Mặc dù hiện tại thực lực của y chưa đến mức độ ảo diệu (có thể huyễn hóa khôn lường), nhưng y cũng không cuồng vọng đến mức có

thể dễ dàng đối phó tất cả mọi thứ.

Va chạm mạnh mẽ sẽ dẫn đến hậu quả, hiện tại chỉ có thể dùng phương thức hòa hoãn trước, xem có thể thương lượng được không.

"Tam Vĩ đại nhân, ngài đến rồi?" Thủ vệ cung kính nói với người phía sau.

"Ta và sủng thú Thanh Mao Sư Vương của ta chỉ là khách qua đường, không biết có thể tạo điều kiện thuận lợi cho chúng ta không?" Tô Mạch nở nụ cười, nhìn ba con hồ ly nhỏ xuất hiện trước mắt, cười nói.

Trừ con hồ ly cái ở giữa có ba cái đuôi, hai con hồ ly đực còn lại đều chỉ có một đuôi.

Từ số lượng đuôi có thể đơn giản nhận biết thực lực mạnh yếu, như vậy, thực lực và khí tràng của Tam Vĩ nữ hồ ly cũng kém xa so với (người cưỡi) Thanh Mao Sư Vương.

Đến Thanh Mao Sư Vương còn có thể thuần phục được, huống chi đối mặt với một con Tam Vĩ nữ hồ ly nhỏ bé này.

Nếu không phải muốn tránh động thủ trực tiếp, sẽ không có nhiều lời vô ích như vậy, y đã dứt khoát chọn một cơ hội để xông thẳng vào rồi.

"Nơi đây không hoan nghênh người ngoài, càng không hoan nghênh nhân loại, hãy quay về đi, trước khi đội ngũ hộ vệ của ta đến." Con Tam Vĩ nữ hồ dẫn đầu trực tiếp mở miệng nói, không cho Tô Mạch bất kỳ cơ hội thương lượng nào, cũng dứt khoát từ chối yêu cầu của y.

Tô Mạch ánh mắt trầm xuống, nhìn sang Thanh Mao Sư Vương bên cạnh.

"Ai nói không thể vào?" Thanh Mao Sư Vương cũng có tính nóng

nảy, trực tiếp bộc lộ bản thể.

Vài tên trước mắt này không tỏ ra quá kinh ngạc, xem ra ngay từ đầu đã nhận ra trạng thái hình người của Thanh Mao Sư Vương, nếu không có thực lực Địa Tiên trở lên thì không thể làm được dễ dàng như vậy.

"Chỉ là mượn đường mà thôi, hẳn là không có quá nhiều quy củ chứ?

Huống chi ta muốn đi đến Yêu tộc thánh địa, hình như chỉ có trận pháp truyền tống của Thanh Khâu Hồ tộc mới có thể trực tiếp đến đó, phải không?" Tô Mạch cũng không còn che giấu ý định của mình nữa, dứt khoát cười một tiếng, trông cực kỳ âm trầm.

Dù sao thì dùng phương thức cướp đoạt và chém giết cũng phải xông vào, y sẽ không bận tâm đến hậu quả hay không hậu quả nữa.

"Quả nhiên là kẻ gây rối!" Vừa nghe Tô Mạch nói vậy, biểu cảm của Tam Vĩ nữ hồ hoàn toàn thay đổi.

Mấy tên thủ vệ biết Tô Mạch không phải khách, trong đó một tên quay người chạy về phía sau, những người còn lại ở lại canh giữ cửa lớn, cùng Tam Vĩ nữ hồ đối mặt với Tô Mạch.

Dù sao hiện tại thực lực của Tô Mạch vẫn chưa biết, thêm một người cũng tốt hơn để ứng phó, giúp đỡ, tránh xuất hiện tình huống tổn thương lớn.

Hai con hồ ly đực nhỏ bé bên cạnh cũng theo đó rút ra vũ khí giống như chủy thủ, không biết có phải binh khí của Thanh Khâu Hồ tộc lạc hậu, bản thân không giỏi sử dụng vũ khí hình dài, mà ngay cả chủy thủ cũng được rút ra, khiến Tô Mạch vô cùng coi thường.

"Hống!

Mấy con hồ ly nhỏ các ngươi, muốn chặn đường chủ nhân ta sao?

Còn không mau ngoan ngoãn tránh ra, để tộc trưởng của các ngươi ra nghênh đón!" Chưa đợi Tô Mạch mở miệng, Thanh Mao Sư Vương đang ngồi dưới chân đã rống lớn, tỏ ra cực kỳ khí thế.

Quả nhiên có một tiểu đệ bên cạnh, làm việc gì cũng sẽ nhẹ nhàng hơn không ít.

Để Thanh Mao Sư Vương ra mặt hô lớn, tiện lợi hơn nhiều, cũng thể hiện khí thế của cao nhân, không dễ dàng mở miệng.

Chương 407

Thông thường khi chủ tớ xuất hành, cao nhân đều khoanh tay đứng nhìn, giao việc đàm phán cho tiểu đệ, hiện tại Thanh Mao Sư Vương bắt đầu chủ động thể hiện, cũng hy vọng có thể để lại ấn tượng tốt trước mặt Tô Mạch.

"Thanh Mao Sư Vương, một đại yêu như ngươi, lại cam tâm ở dưới trướng một nhân loại sao?" Tam Vĩ nữ hồ tỏ ra vô cùng khinh thường, đồng thời cũng nâng cao tinh thần cảnh giác.

Ít nhất nó đã hiểu một chuyện, người đàn ông trước mắt tuyệt đối không phải là kẻ qua đường đơn thuần, việc xuất hiện ở đây hoàn toàn có mục đích khác.

Nhiều năm qua, không biết có bao nhiêu kẻ có ý đồ thâm độc muốn sử dụng Truyền Tống Đại Trận của Thanh Khâu Hồ tộc, nhưng cuối cùng không ai có thể thực hiện được, bởi vì một tộc loại có thể được giao trọng trách trong Yêu tộc, đều có lý do nhất định.

Nếu không có một nền tảng nhất định, thì ngay cả việc bảo vệ trận pháp truyền tống còn không xong, sao có thể giao phó nhiệm vụ này cho nó được chứ?

Tam Vĩ nữ hồ không phải là thành viên cốt cán của đội hộ vệ, nhưng cũng hiểu đạo lý này, cũng biết mình nên làm gì.

"Thanh Mao Sư Vương, ta không biết ngươi vì một nhân loại mà bán mạng, cũng không biết nhân loại kia đã cho ngươi lợi ích gì, nếu bây giờ ngươi biết nguy hiểm thì hãy dừng lại ở đây đi." "Hậu quả nếu tiếp tục tiến lên, Thanh Khâu Hồ tộc sẽ dùng hành động thực tế để nói cho ngươi biết." Khi Tam Vĩ nữ hồ nói những lời này, không hề run sợ chút nào, hoàn toàn xuất phát từ sự tự hào trong nội tâm.

Có thể thấy, nó vô cùng tự hào về tộc mình, điều này cũng khiến Tô Mạch càng thêm hiếu kỳ về Thanh Khâu Hồ tộc.

Có thể nắm giữ một bí mật lớn như vậy, lại sở hữu những thành viên đội hộ vệ ưu tú đến thế, nếu không điều tra kỹ một phen thì thật sự quá lãng phí cơ hội.

Huống hồ, nhìn mức độ linh khí nồng đậm xung quanh, đây cũng chính là nơi thích hợp để tu luyện.

Sau này tu hành, việc tập trung toàn bộ tinh lực ở nơi này cũng chưa hẳn là chuyện không tốt.

Cách thời điểm dị bảo của Yêu tộc thánh địa xuất thế còn một khoảng thời gian nhất định, y cũng có thể tranh thủ cơ hội này, mài luyện tất cả những gì mình nắm giữ, tiến thêm một bước nâng cao thực lực.

“Nàng tiểu cô nương này, xem ra tuổi tác hẳn không lớn lắm nhỉ?

Yên tâm đi, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, để tiếp tục hưởng thụ những năm tháng tươi đẹp.” “Nếu ngươi chuẩn bị cản ta, thì mấy vị ở phía sau ngươi, e rằng không có vận khí tốt như vậy đâu.” Một khi đối phương coi y là kẻ địch, Tô Mạch cũng sẽ không nương tay, dù sao trong quá trình đối chiến, thắng thua và sinh tử đều chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Việc nương tay không có nghĩa là đối phương cũng sẽ làm vậy, cũng sẽ nương tay với mình.

Cho nên bất luận thế nào, cũng phải giữ vững ý chí chiến đấu, không thể có chút mềm lòng nào.

Mềm lòng với kẻ địch sẽ xảy ra chuyện gì, điểm này Tô Mạch đã sớm hiểu rõ, cũng sẽ không thử lần thứ hai.

Trong lòng y đã có phán đoán về cách giải quyết cảnh tượng trước

mắt, cũng rõ ràng hiểu phải làm gì, mới có thể hóa giải nguy cơ này.

Tam Vĩ nữ hồ nghe Tô Mạch miêu tả, quả nhiên bị dọa giật mình.

Lời uy hiếp, Tam Vĩ nữ hồ cho rằng mình đã nói đủ nhiều, nhưng Tô Mạch không những không sợ hãi, mà còn trực tiếp khơi dậy hứng thú chiến đấu của y, một người đàn ông như vậy xuất hiện trước mặt, ai có thể không có chút nào run sợ trong lòng chứ?

"Đừng để ý đến lời khoác lác của hắn, mọi người cùng ra tay!" Tam Vĩ nữ hồ quả nhiên còn trẻ, trực tiếp không giữ được bình tĩnh, ra lệnh cho những người phía sau.

Cũng có thể thấy, một tiểu thống lĩnh yêu thương bộ hạ, khi hạ đạt mệnh lệnh, người đầu tiên xông lên chính là mình, mục tiêu trực tiếp chỉ vào Tô Mạch.

Giao phó kẻ khó đối phó nhất cho mình, nguy hiểm mà những người dưới quyền phải đối mặt sẽ ít đi rất nhiều, có thể vì những người phía sau mà làm như vậy, cũng có thể thấy, một tiểu bối mềm lòng như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt lớn.

"Đinh!" Chủy thủ trong tay Tam Vĩ nữ hồ vung ra, sức mạnh nhanh nhẹn khá kinh diễm.

Chủy thủ lóe lên hàn quang, nó dồn hết sức lực toàn thân, bạo phát một đòn chí mạng.

"Dám tự tiện xông vào tộc quần của ta, xem ta không dạy dỗ ngươi một trận!" Hồ ly thầm nghĩ trong lòng.

Đối với chức trách, Tam Vĩ nữ hồ biết phải làm gì.

Có thể đảm nhận chức vụ gác cổng, cũng có lý do nhất định.

Nếu không có chút thực lực làm chỗ dựa, làm sao có thể ra tay khi khí thế rõ ràng yếu hơn được chứ?

Đối với tình huống hiện tại, nhiệm vụ quan trọng nhất là phải kiên quyết kéo dài thời gian và kiểm soát tốt, không để lại bất kỳ cơ hội uy hiếp nào cho tộc nhân của mình.

Đó là nhiệm vụ, cũng là sứ mệnh của nó, phải dốc toàn lực hoàn thành, bảo vệ đến hơi thở cuối cùng.

Giữa ánh đao lửa điện, hầu như sắp chạm vào thân thể Tô Mạch, đáng tiếc Tô Mạch đã sớm chuẩn bị đầy đủ, vốn không thể để người khác dễ dàng đến gần.

Tô Mạch đã trải qua Hồng Hoang thế giới, kinh qua vô số cảnh tượng nguy hiểm kích thích, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đặc biệt là còn cộng thêm tu vi siêu cường.

Chương 408

Cho nên, bất luận ở phương diện nào, chiêu thức của Tam Vĩ nữ hồ, trong mắt Tô Mạch, đều có thể nói là trăm ngàn sơ hở, lỗ hổng.

Tô Mạch vẫn giữ thần sắc vân đạm phong khinh, khoảnh khắc tiếp theo, bước chân khẽ dịch chuyển, dễ dàng tránh được công kích chủy thủ của Tam Vĩ nữ hồ trước mặt.

Loại công kích ở trình độ này, đối với y, ngay cả một chút uy hiếp cũng không đáng kể, chỉ cần ứng phó đơn giản, có thể dễ dàng hóa giải công kích của đối phương.

Trước mặt Tô Mạch, thực lực của Tam Vĩ nữ hồ quá yếu ớt, muốn nó kéo dài thời gian, từ thực lực đã không đủ trình độ, phải thay thế bằng đối thủ mạnh hơn, mới có khả năng cầm chân Tô Mạch.

Tô Mạch sao có thể dễ dàng buông tha đối thủ như vậy, y nhẹ nhàng vung tay một cái như thuận nước đẩy thuyền, động tác này trong mắt người ngoài có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng.

Nhưng lại dẫn động một luồng khí lưu ẩn chứa lực xung kích mạnh mẽ, không gặp bất kỳ trở ngại nào xông ra, đánh thẳng vào thân thể Tam Vĩ nữ hồ, có lẽ còn không kịp phản ứng.

"Bành!" Tam Vĩ nữ hồ ánh mắt kinh ngạc lại xen lẫn xấu hổ và phẫn nộ, trong chớp mắt liền ngã mạnh xuống đất, toàn bộ quá trình diễn ra một cách liền mạch, trôi chảy.

Hai con hồ ly nhỏ còn lại thậm chí còn chưa bắt đầu chiến đấu, mục tiêu được phân công trước đó là Thanh Mao Sư Vương, lúc này lại giống như bị ngây người, không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm cảnh tượng này.

Cả Hồ ly nhất tộc đều không dám tin, đòn tấn công đầy tự tin của Tam Vĩ nữ hồ vừa rồi, lại không hề tạo ra chút sóng gió nào, đặc biệt là Tô Mạch lại bình tĩnh tự nhiên ứng phó, dễ dàng đánh bại đối thủ.

"Dám ở đây khí diễm kiêu trương la hét, không biết tự lượng sức mình mà động thủ với chủ nhân, giờ biết lợi hại rồi chứ." Thanh Mao Sư Vương khoái chí nói.

Thanh Mao Sư Vương giờ đây cũng đã hiểu, mình đã lựa chọn đúng.

Nếu không theo Tô Mạch, mà cứ tranh đấu đến cùng, không chừng đã bị Tô Mạch phẫn nộ diệt sát rồi.

Hiện tại Thanh Mao Sư Vương hiểu rằng, Tô Mạch sở hữu thực lực cường đại, chỉ là trước giờ chưa từng thể hiện ra mà thôi.

Giờ đây, sự việc đã xảy ra trước mắt, nếu không có chút bản lĩnh thật sự, e rằng sẽ không dọa được đối phương nữa, cho nên mới trực tiếp lựa chọn động thủ.

"Thực ra con hồ ly nhỏ này cũng có chút sức mạnh, nếu ngươi nhắm vào ta và nói chuyện tử tế, chẳng phải tốt hơn sao?

Ai bảo ngươi không phân biệt phải trái mà xông lên, ta không cẩn thận một cái liền khiến ngươi ngã, thật không hay chút nào." Tô Mạch nhìn sang Tam Vĩ nữ hồ bên cạnh, nói đùa.

Gọi là không kịp thu tay?

Tam Vĩ nữ hồ giận tím mặt, rõ ràng là cố ý làm cho nó xấu mặt, sau đó còn cố ý chế giễu, đáng tiếc hiện thực lạnh lùng khiến Tam Vĩ nữ hồ cũng không tìm được lời nào để phản bác.

Đồng thời Tam Vĩ nữ hồ cũng vô cùng sợ hãi, thân là người trong cuộc tự nhiên hiểu rõ, mặc dù bản thân bị làm cho toàn thân dơ bẩn, quần áo xộc xệch, nhưng đó không phải là vấn đề.

Bước chân đơn giản của Tô Mạch trước đó, liền thần kỳ tránh được uy hiếp của chủy thủ, đòn phản công cuối cùng cũng không quá trí mạng, chẳng qua chỉ là một chút đau khổ nhỏ mà thôi, Tam Vĩ nữ hồ hiểu rằng Tô Mạch không muốn giết nó.

Nếu không, chỉ trong một khoảnh khắc giao thủ đã có thể lấy mạng nhỏ của nó rồi, dựa theo thực lực thâm bất khả trắc mà y đã thể hiện, chắc chắn có thể làm được, về một mặt nào đó Tam Vĩ nữ hồ cũng có chút may mắn.

Lúc này hai con hồ ly nhỏ khác đã chạy đến, Tam Vĩ nữ hồ cũng đứng dậy, bao gồm cả thủ vệ đều nhìn Tô Mạch với ánh mắt sợ hãi, không ai dám tiếp tục tiến lên ra chiêu.

"Vị cường giả này hiển nhiên đã ẩn giấu thực lực, ta đều nhìn đến ngây người, khó trách có thể thu phục Thanh Mao Sư Vương loại yêu tộc đẳng cấp này, ta hoàn toàn không nhìn ra tu vi của y ở trình độ nào." Một thủ vệ tâm tình nặng nề nói.

"Không ngờ lại đối mặt với đại nhân vật như vậy, may mà chúng ta đã tự đánh giá thấp.

Tam Vĩ nữ hồ cũng đã chịu một thiệt thòi lớn, nhưng may mắn là chưa xảy ra hậu quả thảm khốc." Hai con nữ hồ ly khẽ thì thầm.

Tình hình đóng băng lại, căn bản không còn khả năng tiếp tục chiến đấu nữa, ý niệm chiến đấu trong lòng các hồ ly biến mất không dấu vết.

Tiếp tục đánh với Tô Mạch, rõ ràng là một việc không lý trí, không chừng sẽ liên lụy đến những người xung quanh trực tiếp bỏ mạng.

Tô Mạch hơi bất ngờ nhìn mấy con hồ ly này vài lần, quả thực là một chủng tộc khá thông minh xảo quyệt, thấy không đánh lại được, sợ sẽ chịu thiệt, liền từ bỏ ý định tấn công.

Quả thực có thể nói là "bát diện linh lung" (khéo léo, khôn ngoan).

Tô Mạch hy vọng tộc trưởng Cửu Vĩ Hồ cũng có tính cách tương tự, tốt nhất là hợp tác một chút mà giao ra trận pháp truyền tống, nếu không sẽ chỉ nhận được giáo huấn thảm trọng.

Đương nhiên Tô Mạch cũng hiểu lát nữa mình cũng phải thể hiện một vài thủ đoạn, như vậy mới có thể khiến vị tộc trưởng kia thay đổi quan điểm.

"Nếu không cho ta vào, các ngươi có thể tiếp tục chọn ra tay.

Nếu không có ý định gì khác, thì mau dẫn ta đi gặp tộc trưởng của các ngươi." Tô Mạch thản nhiên nói.

Chương 409

“Thực lực của ngài thật sự quá mạnh, ta đã khắc sâu trải nghiệm sự áp chế nồng đậm.

Vì đã hoàn toàn bại trận, vậy không còn cần thiết phải tiếp tục chiến đấu nữa.

Đối với cường giả, tộc Cửu Vĩ chúng ta chọn kính sợ, do đó, chúng ta chấp nhận yêu cầu của ngài, có thể dẫn ngài đi gặp tộc trưởng ngay bây giờ.” Tam Vĩ nữ hồ bất đắc dĩ nói.

Huống hồ cũng không có lựa chọn nào khác, những hồ ly có mặt tại đây hoàn toàn không có dũng khí giao thủ với Tô Mạch, phải biết rằng người sau chỉ cần nhấc tay nhấc chân là có thể lấy mạng nhỏ của chúng, nếu không đáp ứng yêu cầu của Tô Mạch, hậu quả không phải những kẻ như Tam Vĩ nữ hồ có thể tưởng tượng được.

Trong toàn bộ tộc quần tự nhiên tộc trưởng Cửu Vĩ là mạnh nhất, cho nên giao phiền phức lớn trước mắt này cho tộc trưởng, Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương bước vào lãnh địa Hồ tộc, Tam Vĩ nữ hồ thành thật dẫn đường, không dám có chút cử động bất thường nào.

Việc Tô Mạch thể hiện năng lực đã trực tiếp đánh sợ Tam Vĩ nữ hồ, mặc dù y không ra tay độc ác, nhưng điều đó không có nghĩa là Tô Mạch không làm được, chỉ là y chưa làm mà thôi.

Tam Vĩ nữ hồ không dám chọc giận một nhân vật lợi hại như vậy.

Thanh Mao Sư Vương thì hiên ngang sải bước, đã sớm hồi phục, nó cảm nhận được uy áp của chủ nhân, có thể nói là vô cùng kính phục, chỉ bằng những chiêu thức ứng phó đơn giản, không chỉ hóa giải công kích của mấy con nữ hồ ly, mà còn giải quyết được vấn đề khó khăn là gặp tộc trưởng Cửu Vĩ.

Thanh Mao Sư Vương đối với việc đi theo một chủ nhân anh minh như vậy, đơn giản là may mắn tột độ, mặc dù nó cũng có chút danh tiếng trong vòng vài trăm dặm, nhưng vẫn còn một trời một vực so với Tô Mạch.

Điều này không có nghĩa là uy danh của Thanh Mao Sư Vương không lừng lẫy, những con hồ ly khác cũng biết nó mạnh, nhưng cũng không đến mức từ bỏ chống cự hoàn toàn.

Dù sao nó cũng là một Yêu Vương cường hãn, bất luận thế nào cũng sẽ kiên trì đối kháng.

"May mà mấy con hồ ly nhỏ này thức thời, nếu cứng đầu không linh hoạt, sớm muộn gì cũng bị ta ăn thịt từng con một, hóa thành bữa ăn trong bụng ta.

Cũng may chủ nhân ta không bận tâm đến sự khiêu chiến liều lĩnh vừa rồi, đó là may mắn của các ngươi." Thanh Mao Sư Vương hừ lạnh nói.

"Tiểu Thanh, tên gia hỏa ngươi nói nhiều thật, bảo Tam Vĩ nữ hồ dẫn đường cho tốt, đừng làm lỡ thời gian của ta." Tô Mạch mỉm cười nói.

Tam Vĩ nữ hồ trong lòng run lên, luôn có chút cảm giác bất an, chỉ có thể bị động gật đầu, không dám có bất kỳ ý nghĩ xấu nào, một đường đi về phía vị trí của tộc trưởng Cửu Vĩ.

Bảo nó (Tam Vĩ nữ hồ) phải đồng ý cho y (Tô Mạch) được phép tiến vào bốn phía trận pháp truyền tống sao?

Đùa à!

Trong lòng Tam Vĩ nữ hồ đã sớm có tính toán, biết rõ những chuyện tiếp theo nên xử lý thế nào, chỉ cần dẫn y đến trước mặt tộc trưởng, tộc trưởng tự nhiên sẽ có cách dạy Tô Mạch làm người, Tam

Vĩ nữ hồ hoàn toàn tin tưởng vào sự thật này.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đi theo Tam Vĩ nữ hồ, hành tẩu bên trong Hồ tộc, nhưng không có quá nhiều thành viên Hồ tộc hiện thân, điểm này có vẻ hơi kỳ lạ.

Tô Mạch ẩn ẩn nhìn ra nơi đây có chút không đúng, hẳn là đã xảy ra phiền phức lớn, nhưng y đồng thời cũng cảm nhận được linh khí xung quanh có vẻ nồng đậm.

Không hổ là bảo địa mà một tộc quần cư trú, trước đó khi ở bên ngoài, Tô Mạch đã có suy nghĩ tương tự.

"Lát nữa nếu có thời gian rảnh, ta có thể điều tra một phen vấn đề của Cửu Vĩ nhất tộc, nếu không có gì ngoài ý muốn, ta có thể cảm nhận được một loại ôn dịch xác thối đang lưu truyền, khó trách xung quanh không có mấy người Hồ tộc hiện thân." Tô Mạch thầm nghĩ.

Tam Vĩ nữ hồ dẫn đường phía trước tuyệt đối không ý thức được, chỉ bằng cách quan sát khí tức môi trường, Tô Mạch có thể dễ dàng phán đoán tai nạn mà nơi này đang gặp phải, có thể nói là khả năng quan sát tinh tường vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả Thanh Mao Sư Vương phía sau, dù sở hữu tu vi không tầm thường, cũng chưa từng kiến thức chuyện này, nhưng vẫn còn kém một bậc, chỉ hơi có chút nghi vấn, chứ không suy nghĩ quá nhiều.

Cũng vào lúc này, bầu không khí yên tĩnh bỗng chốc bị phá vỡ, phía trước đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng người không rõ từ đâu, trong đó người dẫn đầu tản mát ra khí cơ sức mạnh nồng đậm, rõ ràng vượt trội hơn hẳn những đồng bạn khác.

Đó chính là đội hộ vệ của Cửu Vĩ Hồ tộc, người dẫn đầu là một con hồ ly đực sáu đuôi có thực lực cường đại, tên là Lôi Vân.

"Tam Vĩ nữ hồ, ngươi đang làm cái quái gì vậy, không được phép

mà tự ý dẫn kẻ xâm nhập xa lạ vào, chẳng lẽ không hiểu rằng sẽ dẫn đến việc bí mật của Hồ tộc bị lộ sao, thật là sai lầm!" Lôi Vân vẻ mặt bất mãn nói.

Đồng thời Lôi Vân cũng e dè nhìn Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương trước mắt, đối phương quả thực sở hữu thân thủ không tầm thường, nhưng Lục Vĩ nam hồ này lại cho rằng chỉ vì Tam Vĩ nữ hồ yếu, nên mới thất bại một cách yếu ớt như vậy.

Một khi đổi thành bản thân ra tay, Lôi Vân có sự tự tin nhất định, đối với năng lực của vị Lục Vĩ nam hồ này, các thành viên khác trong đội hộ vệ cũng có chút lòng tin, đoán chừng có thể ngăn chặn hai kẻ xâm nhập phía trước.

"Đội trưởng Lôi Vân, xin ngàn vạn lần hãy suy nghĩ kỹ càng một chút, đã tộc trưởng đáng tiếc không ở lại trụ sở, vậy với tư cách là người mạnh nhất Hồ tộc lúc này, ngài tự nhiên phải cân nhắc cực kỳ thấu đáo, khẳng định không thể dễ dàng đưa ra quyết định." Tam Vĩ nữ hồ không cam lòng tiếp tục khuyên nhủ.

Lôi Vân đối với lời của Tam Vĩ nữ hồ tỏ vẻ khinh thường, hiển nhiên không để trong lòng, dù sao trong nội bộ tộc quần, lúc này tộc trưởng không có mặt ở đây, vậy người có quyền quản lý tự nhiên là Lục Vĩ nam hồ, căn bản không cần nghe ý kiến của một con hồ ly nhỏ.

"Gặp tộc trưởng không phải là chuyện có thể làm trong chốc lát, bởi vì có một điểm đáng tiếc đặc biệt, trước đó tộc trưởng đã có việc gấp rời khỏi nơi cư trú, cho nên yêu cầu này e rằng không thể dễ dàng thực hiện được." Hắn hừ lạnh một tiếng nói.

Kỳ thực trong lòng Lục Vĩ nam hồ cũng không vui vẻ, cảm thấy cực kỳ khó chịu, đặc biệt là Tam Vĩ nữ hồ của tộc mình lại cứ một mực giúp đỡ đối phương, loại cảm giác này hiển nhiên không dễ để

hắn chấp nhận.

Chương 410

Vì vậy Lục Vĩ nam hồ cũng muốn dạy dỗ Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương trước mắt một trận thật tốt, ít nhất phải ngăn chặn việc họ tùy tiện xông vào địa bàn Hồ tộc.

Tô Mạch nghe nói tộc trưởng Cửu Vĩ đã đi ra ngoài, không khỏi lộ ra vẻ mặt có chút bất ngờ, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, liền nhanh chóng hiểu ra, kỳ thực y đã sớm nên phản ứng, điểm này đặc biệt dễ dàng.

Dù sao ngay từ đầu Tô Mạch đã ngang nhiên đến cổng Hồ tộc, và đã bùng nổ một cuộc chiến với Tam Vĩ nữ hồ và các hồ ly khác, dù không quá kịch liệt, nhưng bất luận thế nào vẫn là một nguy cơ hiện hữu trước mắt tộc quần.

Nếu tộc trưởng Cửu Vĩ lúc này có mặt ở đây, với tư cách là tồn tại mạnh nhất của toàn bộ quần thể, nhất định sẽ không thể ngồi yên không quan tâm, đã sớm một hơi xông ra giết địch, chứ không phải bây giờ đội hộ vệ Lục Vĩ nam hồ mới hiện thân.

“Hy vọng tộc trưởng của các ngươi có thể nhanh chóng quay về, nếu có thủ đoạn cầu cứu nào khác, thì bây giờ có thể sử dụng ra, ta rất sẵn lòng để các ngươi triệu hồi tộc trưởng Cửu Vĩ quay về.” Tô Mạch mỉm cười nói.

Vẻ mặt vân đạm phong khinh (ung dung, bình thản) này, thực sự khiến Lôi Vân và các hồ ly khác trước mắt vô cùng khó chịu, dù sao toàn bộ đội hộ vệ đã xông ra, khí thế hung hăng bao vây kẻ địch, vốn dĩ muốn thấy cảnh đối phương đau khổ cầu xin tha mạng, nhưng trong chớp mắt mọi thứ đều tan biến.

Ngược lại, khí chất từ tốn của Tô Mạch khiến Lục Vĩ nam hồ dẫn

đầu trong lòng không vui, lại còn phải nghe đối phương đưa ra một yêu cầu cuồng ngạo.

Tô Mạch không những không tỏ ra sợ hãi, mà còn cực kỳ bất thường khi bảo Lôi Vân triệu hồi tộc trưởng, thực sự là không hề đặt đội hộ vệ vào mắt.

Đồng thời Lục Vĩ nam hồ cũng kinh ngạc trước sự gan dạ của Tô Mạch, ngay cả một số cường giả, một khi bị bao vây trong nội địa Hồ tộc, cũng đều khó xử lý.

Theo kinh nghiệm bao nhiêu năm qua, bất cứ ai gặp cảnh tượng trước mắt này, đều sẽ cảm thấy một loại áp lực và đau đầu, nhưng Lục Vĩ nam hồ lại không dễ dàng bị khuất phục như vậy.

Chính là cái gọi là "thua người chứ không thua trận", huống hồ còn chưa bắt đầu giao phong, vậy thì về mặt khí thế nhất định không thể chịu thua, nếu không sẽ quá làm mất mặt Hồ tộc, đương nhiên bao gồm cả uy thế đường đường của Lôi Vân, Lục Vĩ nam hồ, vì vậy hắn ta đã nói một vài lời.

"Tên gia hỏa này ăn nói thật khẩu khí lớn, lại dám không biết xấu hổ mà đòi gặp tộc trưởng của ta, căn bản không cần đến mức đó, đối phó ngươi chỉ cần ta và đội hộ vệ có mặt ở đây là đủ rồi." Lôi Vân không chút do dự nói.

Tô Mạch nghe vậy chỉ mỉm cười thản nhiên, chẳng qua chỉ là "chết vịt cứng mỏ" mà thôi, bây giờ không chịu phối hợp, lát nữa đừng có từng kẻ một ngoan ngoãn là được, Tô Mạch có sự tự tin như vậy.

Một số thành viên đội hộ vệ Hồ tộc xung quanh, cũng đồng thời phụ họa theo lời của đội trưởng, có thể gia nhập đoàn thể này, điều đó có nghĩa là trong toàn bộ tộc quần họ thuộc loại có chiến lực lợi hại.

Ngày thường nếu gặp phải các loại công kích của dã thú dám tập kích tộc quần, không ngoại lệ đều cần đội hộ vệ ra tay, bao gồm cả việc người lạ mặt trước mắt muốn tiến vào, tự nhiên cũng cần đội hộ vệ ứng phó.

Cả Hồ tộc cũng tràn đầy niềm tin chiến thắng, bất kể mọi người đều biết Lục Vĩ nam hồ cường đại, ít nhất một phe đội hộ vệ kiên định tin rằng, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Lôi Vân, hẳn sẽ có một kết quả tốt.

Nhưng Tam Vĩ nữ hồ lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lòng Tam Vĩ nữ hồ tràn đầy lo lắng, không thể như Lôi Vân và các hồ ly đội hộ vệ khác, duy trì sự tự tin một cách mù quáng, đôi khi sẽ xảy ra chuyện tồi tệ, ví dụ như lúc này.

"Trời ơi, xem ra Lôi Vân không chịu thiệt sẽ không dễ dàng bỏ qua, đáng tiếc tộc trưởng lại đột nhiên rời khỏi nơi trú ngụ vào thời khắc quan trọng, nếu không thì chuyện trước mắt đã không xảy ra." Tam Vĩ nữ hồ tệ hại nói.

Nó không muốn thấy cảnh chiến đấu bùng nổ tại hiện trường, nhưng chuyện này lại không nằm trong tầm kiểm soát của nó, bởi vì lời nói của nó có vẻ yếu thế một chút, nhưng Tam Vĩ nữ hồ có thân phận địa vị khá cao, ít nhất trong toàn bộ Hồ tộc, chỉ có một số ít hồ ly mạnh hơn nó.

Nhưng điều cực kỳ bất hạnh là, Lục Vĩ nam hồ Lôi Vân lại có quyền lực lớn hơn, huống chi hắn còn nắm giữ lực lượng vũ trang mạnh mẽ nhất của Hồ tộc, đội hộ vệ.

"Đội trưởng Lôi Vân, xin ngàn vạn lần hãy suy nghĩ kỹ càng một chút, đã tộc trưởng đáng tiếc không ở lại trụ sở, vậy với tư cách là người mạnh nhất Hồ tộc lúc này, ngài tự nhiên phải cân nhắc cực kỳ thấu đáo, khẳng định không thể dễ dàng đưa ra quyết định." Tam Vĩ

nữ hồ không cam lòng tiếp tục khuyên nhủ.

“Ngươi đừng có nói nhảm nữa, những lời vô dụng đó tốt nhất là dừng lại đi.

Tội lỗi dẫn kẻ lạ mặt vào, ta còn chưa kịp truy cứu, ngươi cứ yên lặng đứng sang một bên chờ đợi là được, xem ta làm sao thu thập kẻ địch.” Lôi Vân cực kỳ tức giận nói.

Con Tam Vĩ nữ hồ đáng ghét này cứ mãi làm giảm uy nghiêm của hắn, đơn giản là không thể tha thứ được, lát nữa sau khi mọi chuyện kết thúc, nhất định phải cho nó một bài học.

Lúc này chắc chắn phải trì hoãn, tạm thời cứ để Tam Vĩ nữ hồ sang một bên đã.

Lúc này Thanh Mao Sư Vương vẫn im lặng nãy giờ không nhịn được nữa, giúp mấy con hồ ly yếu ớt này, đơn giản là tự tìm đường chết.

Vốn dĩ mọi chuyện đang yên bình lại đột nhiên phát sinh biến cố, khiến tâm trạng chủ nhân trở nên tệ, tuyệt đối là sai lầm lớn.

Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ trong lòng.

Thanh Mao Sư Vương cũng nhìn ra, ngay cả Lục Vĩ nam hồ mạnh nhất hiện tại, cũng chỉ có chút thực lực mà thôi, căn bản không phải là tu vi đẳng cấp đáng sợ cho lắm.

Ngay cả khi để Thanh Mao Sư Vương một mình đối kháng, có lẽ cũng chỉ có thể thế quân lực địch, dù sao số lượng hồ ly trước mắt đông đảo, dựa vào chút ưu thế về số lượng, e rằng đủ để quấn lấy Thanh Mao Sư Vương không ngừng.

Nhưng đó cũng chỉ là so sánh mà thôi, Thanh Mao Sư Vương hiểu rõ sự khủng bố của chủ nhân Tô Mạch, đó không phải là khoảng cách mà số lượng có thể bù đắp được, tuyệt đối là tự tìm rắc rối, sẽ không

có kết quả tốt.

“Ta đây là một con hồ ly đã từng quan sát trời đất (từ trên cao), thật không hiểu tại sao trên thế giới này lại có những đại nhân vật không thể tùy tiện trêu chọc, lại dám mưu toan ngăn cản chủ nhân của ta.

Chương 411

Hay là ngươi đấu với ta trước, tạm thời chơi đùa với con hồ ly nhỏ này một chút đi." Thanh Mao Sư Vương khiêu khích nhìn Lôi Vân nói.

Một phen lời nói lập tức khiến Lôi Vân xù lông, gọi hắn là "tiểu hồ ly"?

Đơn giản là một cách xưng hô đầy khinh thường, mặc dù đó là một sự thật khó phản bác, nhưng Lôi Vân thân là một Lục Vĩ nam hồ đường đường, ngay cả trong Hồ tộc rộng lớn cũng cực kỳ hiếm có, không thể dung thứ cho người khác trêu chọc mình, vì vậy hắn cũng đặc biệt phẫn nộ.

"Nếu đã xưng người kia là chủ nhân, vậy ngươi chẳng qua chỉ là một tùy tùng hạ nhân mà thôi, kết quả lại dám ăn nói ngông cuồng, và đã thành công chọc giận ta, hãy chuẩn bị đón nhận ngọn lửa thịnh nộ của ta đi, ta sẽ thỏa mãn mong muốn được chiến đấu với ta của ngươi." Lôi Vân trầm giọng nói.

Lục Vĩ nam hồ càng bất mãn một điểm, chính là Thanh Mao Sư Vương không nhìn hắn ra gì, lại dám chủ động giao thủ, không cần chủ nhân Tô Mạch động tác.

Điều này thực sự khiến Lôi Vân tức giận nghiêm trọng, khi nói chuyện cũng nghiến răng nghiến lợi, ngữ khí tỏ ra đặc biệt nặng nề.

Tam Vĩ nữ hồ ở một bên thì cực kỳ uất ức, hiện tại Thanh Mao Sư Vương đã biến lại thành hình người, hơn nữa Tô Mạch lại thi triển thủ đoạn, dễ dàng ẩn giấu khí tức bản thể yêu tộc của Tiểu Thanh, vì vậy rất khó nhìn ra thân phận ban đầu của nó.

Ngay cả Tam Vĩ nữ hồ trước đó đã kiến thức Thanh Mao Sư

Vương ra uy phong, nhìn Tiểu Thanh hình người, vẫn không hề có chút cảm giác khác thường nào, suýt chút nữa cho rằng nó không phải là một Yêu tộc cường giả.

Cho nên đừng nói đến Lục Vĩ nam hồ hoàn toàn không biết, hắn ta càng thêm mơ hồ, e rằng còn tưởng đối phương là một nhân loại.

Chính dựa vào điểm này, Tam Vĩ nữ hồ mới hiểu rõ cách làm của Lôi Vân, hắn ta chắc chắn không nhận ra thân phận của Thanh Mao Sư Vương, nếu không biết có một Yêu Vương hiện thân, chắc chắn sẽ không tỏ ra tùy ý như lúc này.

Tam Vĩ nữ hồ đặc biệt không hài lòng với thái độ của Lôi Vân trước đó, hiện tại cũng không có ý định nhắc nhở, thế là lựa chọn đứng một bên bàng quan, chỉ mong được nhìn thấy Lôi Vân bị giáo huấn một trận, để hắn ta có thể nhận một hậu quả tệ hại, ít nhất cũng có thể mài giũa chút suy nghĩ cuồng vọng của tên gia hỏa này.

"Lôi Vân đã đụng phải thiết bản rồi, ai bảo bình thường hắn ta trừ tộc trưởng ra, căn bản không đặt bất kỳ tồn tại nào khác vào mắt, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra một phiền phức lớn, chi bằng bây giờ chịu một lần đả kích, cũng để hắn có cơ hội thay đổi tư duy." Tam Vĩ nữ hồ thầm nghĩ trong lòng.

Dù sao Tam Vĩ nữ hồ cũng đã hiểu rõ, e rằng người thông minh tài trí trước mắt này, lần này đến Cửu Vĩ nhất tộc nhất định là muốn trận pháp truyền tống loại bảo vật quý giá đó, cũng không tỏ ra quá bức người.

Ngược lại, mỗi lần Hồ tộc đều không phân biệt phải trái mà muốn động thủ, bao gồm cả lúc ban đầu ở cổng, khi Tam Vĩ nữ hồ đích thân ra tay, tất cả đều là chủ động tấn công, hoàn toàn không có chút khả năng đàm phán thương lượng nào, vì vậy Tam Vĩ nữ hồ nhìn thấy đều có chút ngượng ngùng.

Hồi tưởng lại hành động của Tô Mạch trước đó, nó đã sớm triệt để hiểu rõ, đối phương hiển nhiên có ý muốn hợp tác tốt, không có vẻ gì là muốn xuống tay tàn nhẫn, chỉ là tùy ý giáo huấn mà thôi, không cần quá lo lắng đến mạng nhỏ của đội hộ vệ này.

Tam Vĩ nữ hồ chỉ hy vọng tộc trưởng Cửu Vĩ có thể nhanh chóng quay về.

"Tiểu Thanh, chơi một chút thôi nhé, cẩn thận một chút động tác, phải nhớ đừng không cẩn thận mà lấy mạng nhỏ của con hồ ly nhỏ kia, nếu không lát nữa mọi chuyện sẽ không dễ giải quyết đâu." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Tô Mạch không thể buông xuôi mặc kệ, một khi làm tổn hại đến sinh mạng của Hồ tộc, sẽ khiến những con hồ ly kia mất lý trí mà phá hủy trận pháp truyền tống, hậu quả đơn giản là tệ hại, cho nên y vẫn luôn giữ sự kiềm chế.

Tô Mạch lại gọi Lục Vĩ nam hồ một tiếng "tiểu hồ ly", một lần nữa khiến vị tồn tại có quyền thế không tầm thường trong Hồ tộc này, tâm trạng rơi vào một cảnh giới khó chịu, từ trước đến nay chưa từng có ai dám khiêu khích hắn ta lần thứ hai.

"Chủ nhân cứ yên tâm, ta đâu dễ bị mấy tên gia hỏa này đánh bại, tất cả chỉ là món khai vị mà thôi, không đáng gì.

Không biết Lục Vĩ nam hồ kia hình như không vui lắm đâu." Thanh Mao Sư Vương nhẹ nhàng nói, biểu hiện cực kỳ bình tĩnh.

Thanh Mao Sư Vương nói chuyện với giọng điệu khá trêu chọc, hiển nhiên hiểu rõ Lục Vĩ Nam Hồ đang đặc biệt khó chịu.

Ít nhất cách Tô Mạch gọi hắn là "tiểu hồ ly" khiến đối phương cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Có lẽ hắn cảm thấy bị trêu chọc trước mặt nhiều đồng tộc hồ ly

như vậy là một điều khó chấp nhận.

“Đã có thể khiến Chủ nhân của ta chủ động ban cho ngươi một biệt hiệu, đó là ân huệ lớn lao đấy, sau này lấy ra khoe khoang cũng đủ nở mày nở mặt.

Ngươi tức giận như vậy, ta cũng chẳng thấy lạ.” Tiểu Thanh điềm nhiên nói.

“Ta không cần người khác đặt cho mấy cái biệt hiệu lung tung.

Ta thấy ngươi cũng nên ngậm miệng lại đi, cần phải thể hiện thực lực thật sự, dạy dỗ một trận, thì cái suy nghĩ tồi tệ đó mới biến mất được.” Lục Vĩ Nam Hồ nhanh chóng nói.

Thanh Mao Sư Vương bĩu môi, cũng không nói thêm gì.

Nếu con hồ ly này đặc biệt muốn chiến đấu, vậy thì như ý hắn vậy.

Rống!

Một tiếng sư hống chấn động trời đất, bất ngờ vang lên, chấn động khắp khu vực tụ cư của hồ ly.

Không chỉ Lục Vĩ Nam Hồ cảm thấy kinh hãi, mà tất cả các thành viên đội hộ vệ xung quanh cũng đều trải nghiệm một luồng khí tức Yêu Vương.

Chương 412

Thanh Mao Sư Vương khi biến thân, đương nhiên không thể báo trước cho đối thủ, nên đã đột ngột chuyển từ hình người, trực tiếp hiện ra bản thể hùng vĩ uy phong ngay tại chỗ.

Dù sao, Tiểu Thanh cũng là một Yêu Vương, đặc biệt là trong phạm vi vài trăm dặm xung quanh, hắn có khả năng uy hiếp không tồi.

Vì thế, việc hắn đột nhiên hiện thân đã khiến tộc hồ ly kinh hồn bạt vía.

Ngay cả Lục Vĩ Nam Hồ, cường giả hồ ly tên Lôi Vân, lúc đầu còn khí thế kiêu căng buông lời đe dọa, giờ đây cũng không tự chủ được mà biến sắc mặt.

Hắn căn bản chưa từng đối mặt với một Yêu Vương đáng sợ như vậy.

Đặc biệt là khi Tiểu Thanh ẩn mình trong hình người, một tia khí tức yêu tộc cũng không hề lộ ra, thật sự khiến hồ ly khó mà nhận ra thân phận thật sự của hắn.

Giờ đây, họ không thể không trở nên nặng lòng, mọi người đều biết chuyện tiếp theo sẽ không tốt đẹp gì.

“Hóa ra lại là Thanh Mao Sư Vương lừng lẫy!

Phải biết đây là một Yêu Vương vô cùng lợi hại, ngay cả trong yêu tộc cũng là một tồn tại đáng gờm.

Ta không thể nào trở thành nô bộc phụ thuộc của kẻ khác được.” “Chỉ riêng luồng khí thế cường hãn cực độ mà hắn phóng ra đã khiến ta không kìm được mà run rẩy trong lòng.

May mà chúng ta số lượng đông đảo, ít nhất cũng không để Thanh

Mao Sư Vương dễ dàng đắc ý.” Một số hồ ly trong đội hộ vệ xung quanh xôn xao bàn tán, cũng nhanh chóng ổn định lại cảm xúc của mình.

Nỗi hoảng loạn chợt nảy sinh lúc nãy đã biến mất trong lòng.

Thực ra, trong lòng đám hồ ly dần nảy sinh một số niềm tin.

Dù sao, Thanh Mao Sư Vương bản thân cũng thực sự lợi hại, nhưng không phải kiểu cường giả vô địch nghiền ép mọi thứ.

Bởi vậy, chỉ cần suy nghĩ về ưu thế của mình, họ sẽ không còn cảm thấy suy sụp nữa.

“Các thành viên đội hộ vệ, hợp lực với nhau cũng có thể gây ra phiền phức lớn, cũng sẽ bùng phát ra uy lực phi phàm.

Vậy nên, hãy cố gắng hết sức quấn lấy Thanh Mao Sư Vương, còn lại Chủ nhân của hắn cứ giao cho ta!” Lôi Vân nghiến răng nghiến lợi nói.

Ngay khoảnh khắc Tiểu Thanh biến thân, Lục Vĩ Nam Hồ lập tức thay đổi quyết định.

Ban đầu hắn định ra tay trước với Thanh Mao Sư Vương, chủ yếu vì sơ suất cho rằng đối phương chỉ là một đối tượng rất yếu ớt.

Ai ngờ giờ đây hắn mới hiểu ra, đó không phải là một tồn tại dễ đối phó.

Lôi Vân không có tự tin tùy tiện đánh bại Yêu Vương trong thời gian cực ngắn, bởi vậy hắn mới muốn cho thủ hạ quấn lấy Tiểu Thanh, đó chính là vấn đề cốt lõi.

Nhờ vậy Lôi Vân mới có thể rảnh tay, quay sang chọn một Tô Mạch không lộ vẻ gì.

Lúc này, hắn vẫn chưa nhận thức được thủ đoạn của Tô Mạch,

lại còn coi Tô Mạch là người dễ đối phó hơn Tiểu Thanh.

Lục Vĩ Nam Hồ thực ra trong lòng cũng có một vài suy nghĩ khác.

Hắn cho rằng Thanh Mao Sư Vương sở dĩ biến thành tọa kỵ của Tô Mạch, có lẽ không phải bị Tô Mạch hàng phục, mà nguyên nhân chính là có một trưởng bối nào đó đứng sau lưng, vì để đảm bảo an toàn cho đệ tử hậu bối, đã ra tay bắt giữ một Yêu Vương để bảo vệ Tô Mạch.

"Có lẽ thực sự là loại khả năng này.

Vậy thì cũng có nghĩa là không thể tước đoạt sinh mạng của người trước mặt, nếu không chọc giận nhân vật đáng sợ phía sau, thì ta thật sự không thể lường trước được." Lục Vĩ Nam Hồ tâm tình phức tạp.

Bởi vậy, Lôi Vân cũng chỉ cần đối phó Tô Mạch một cách đơn giản, tuyệt đối sẽ không làm hại đến mạng nhỏ của đối phương.

Mặc dù Lục Vĩ Nam Hồ này đặc biệt cuồng vọng, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết lượng sức mình.

Việc có thể hàng phục một Yêu Vương đã đại biểu cho thực lực vượt xa Kim Mao Sư Vương, Lôi Vân làm sao dám xem thường một chút nào.

"Đại đội trưởng cứ yên tâm, những yêu cầu này thuộc hạ chắc chắn làm được.

Lúc trước là do chưa kịp phản ứng, chứ nếu không đã bị Thanh Mao Sư Vương hù dọa rồi.

Thực ra, sức mạnh của chúng ta cũng không yếu đâu." Một con hồ ly kiên định nói.

Chương 413

“Các thành viên đội hộ vệ còn lại, cứ theo lời đội trưởng mà làm.

Chỉ cần tập trung bùng nổ sức chiến đấu, quấn lấy Thanh Mao Sư Vương cũng không phải là vấn đề quá lớn.” Một thành viên chủ chốt của đội hộ vệ phụ họa nói.

Đám hồ ly hành động không tồi.

Chỉ sau một hồi giao lưu đơn giản, chúng nhanh chóng đưa ra quyết định, không hề chậm trễ.

Ngay lập tức chúng hình thành trận hình, trong chớp mắt, đã bao vây thành công Thanh Mao Sư Vương.

Tam Vĩ Nữ Hồ vẫn luôn yên lặng quan sát cảnh tượng trước mắt, tỏ vẻ cạn lời.

Phản ứng tự cho là thông minh của Lôi Vân, thực ra lại khiến nàng cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Tam Vĩ Nữ Hồ cực kỳ tiếc nuối lắc đầu nhìn Lôi Vân.

Đối phương cho rằng Tô Mạch sẽ là một kẻ yếu mềm, thực sự là một suy nghĩ quá đỗi kỳ lạ.

Nếu như làm theo cách đánh trước đó, giao chiến trước với Thanh Mao Sư Vương, cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Đáng tiếc, một chuyện đặc biệt không nên đã xảy ra.

Lôi Vân đã vô cùng “không có mắt” mà chọn Tô Mạch làm đối thủ đầu tiên.

Tam Vĩ Nữ Hồ cũng không khỏi biểu lộ sự đồng tình với vị đội trưởng đội hộ vệ này.

“Vốn dĩ muốn dạy dỗ ta, kết quả lại trở mặt đổi ý, thật khiến bổn Yêu Vương đặc biệt không vui.

Muốn quấn lấy ta thì không dễ dàng như vậy đâu.” Tiểu Thanh nói một cách hung hăng.

Thanh Mao Sư Vương không hề do dự.

Đương nhiên hắn hiểu đám hồ ly này, khả năng hợp lực của chúng, nói không chừng thật sự có thể quấn lấy hắn không dứt.

Thanh Mao Sư Vương không thể để mất mặt trước Chủ nhân Tô Mạch, đương nhiên không muốn để đám hồ ly này đắc ý.

Hắn không chút do dự chủ động đón đánh, nhanh chóng vận dụng toàn bộ sức mạnh, sớm nhất có thể đánh bại đối thủ.

Đương nhiên Thanh Mao Sư Vương cũng không xem thường đám đối thủ này, nên trong lòng cũng rất chú ý.

Bản thể Yêu Vương hung mãnh trong chớp mắt đã quấn lấy đám hồ ly, khuấy động phong vân tại chỗ.

Cả hai bên đều ra sức chiến đấu hết mình.

“Tiểu Thanh phát huy toàn bộ sức mạnh chiến đấu cũng khá lắm, mặc dù trận pháp mà các thành viên đội hộ vệ hồ ly này hợp lực tạo thành khá lợi hại, nhưng trong chốc lát cũng không thể uy hiếp được Tiểu Thanh.” Tô Mạch bình thản nói.

Cái vẻ mây trôi nước chảy đó, dường như căn bản không hề để Lục Vĩ Nam Hồ đang dồn sức đợi phát trước mắt vào trong mắt.

Tô Mạch một chút cũng không để ý việc sắp bị tấn công, ngược lại còn thích thú quan sát Thanh Mao Sư Vương và đám hồ ly chiến đấu, thậm chí còn có tâm trạng bình phẩm vài câu.

“Chỉ riêng khí chất bình tĩnh tự nhiên mà hắn thể hiện, ta đã hiểu

rõ, Đội trưởng Lôi Vân tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Thế mà tên Lục Vĩ Nam Hồ đó lại không hiểu, thật khiến người ta cảm thấy phức tạp vô cùng." Tam Vĩ Nữ Hồ lẩm bẩm một câu.

Lúc này, Lôi Vân cũng cố gắng kiềm chế sự xao động trong lòng, bất chấp tất cả xông lên phía trước, định dùng hành động thực tế, tự mình ra tay đánh bại kẻ mà hắn không coi trọng, xem lúc đó hắn còn có thể bình thản được không.

"Ngươi đừng lo lắng cho thuộc hạ của ngươi nữa, chi bằng hãy nghĩ cho chính mình xem, ngươi có đỡ nổi một chiêu của ta không đã!" Đội trưởng Lôi Vân vừa tiến lên vừa nói.

Trong khoảnh khắc, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay Lục Vĩ Nam Hồ, phát ra uy thế đặc biệt đáng sợ.

Trong đó còn thấm đẫm một tia sát khí, chỉ có thể hình thành dần từ máu tanh, đại biểu cho việc đã trải qua rất nhiều trận chiến.

Trên thanh trường kiếm này hẳn là đã nhuốm máu kẻ địch, nếu không sẽ không thể hình thành sát ý đến vậy.

Kiếm thế của Lôi Vân kinh người, chớp mắt sau dường như muốn chém vào thân thể Tô Mạch.

Chương 414

Không khí tại chỗ thậm chí cũng sắp ngưng đọng lại, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng lại thu hút ánh mắt của tất cả những ai có mặt.

Tô Mạch đối mặt với loại công kích có phần nguy hiểm này, tuy nhiên không có quá nhiều biến động tâm lý.

Nhưng không có nghĩa là hắn đặc biệt khinh thường.

Từ khi xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, Tô Mạch đã dần thích nghi với quy tắc sinh tồn.

Lúc nào hắn cũng duy trì cảm giác cảnh giác vô cùng thận trọng.

Ngay cả khi bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt, thực tế trong lòng lại đầy đủ sự phòng bị.

Hắn chắc chắn không thể tùy tiện để người ngoài nhìn ra, nếu không sẽ không có hiệu quả tốt.

Dưới khả năng quan sát nhạy bén của Tô Mạch, kiếm pháp của con hồ ly trước mặt này không tồi, một lần bổ kiếm cũng ẩn chứa sức mạnh phi phàm.

Tô Mạch sẽ không để đối phương bổ kiếm ra.

Hắn lập tức bắt đầu vận chuyển công pháp của mình, một luồng tiên lực chảy trong cơ thể, trong chớp mắt ẩn chứa trong cánh tay trái, tạo thành lực bùng nổ cực kỳ cường hãn.

Cánh tay trái của Tô Mạch vung về phía trước, vừa vặn thẳng thừng va chạm với thanh kiếm của Lục Vĩ Nam Hồ.

Đối phương chợt gặp phải cảnh tượng này.

Ban đầu Lôi Vân không hề để ý rằng sẽ có uy lực lợi hại đến mức nào, ai ngờ sau khi đích thân va chạm, hắn mới cảm nhận được cú vung tay đó ẩn chứa sức chiến đấu kinh người. *Phanh!* Một tiếng va chạm hơi trong trẻo vang lên.

Lôi Vân hoàn toàn không thể kiểm soát được động tác của mình, hắn muốn một hơi chém thanh kiếm ra, nhưng đáng tiếc lại lực bất tòng tâm.

Nếu không phải Lục Vĩ Nam Hồ này đã dùng toàn bộ sức lực, cố gắng nắm chặt chuôi kiếm, e rằng trong một lần đối kháng này, hắn thậm chí không thể giữ chắc được thanh trường kiếm của mình, chỉ thiếu chút nữa là tuột tay.

Lôi Vân giận dữ dưới sự xấu hổ, trong chớp mắt tập trung toàn bộ sức mạnh còn lại.

Công pháp mạnh nhất mà hắn tu luyện khó khăn lắm mới thành cũng được vận chuyển, xung quanh toàn thân phát ra một luồng yêu lực nồng đậm cổ xưa.

Thực ra Lôi Vân đã nhận ra, thực lực của Tô Mạch bản thân đặc biệt lợi hại.

Phán đoán lúc trước đã sai lầm, hắn dám xem thường tồn tại mạnh mẽ có thể thu Thanh Mao Sư Vương làm tọa kỵ.

Bởi vậy, giờ đây chỉ còn lại sự giãy giụa trong tuyệt vọng.

Tình thế bại cục dần hình thành.

Trong lần giao phong vừa rồi, bên nào chiếm ưu thế, không cần nói cũng tự hiểu, chỉ cần là kẻ có mắt đều có thể nhìn ra.

Lôi Vân, với tư cách là Lục Vĩ Nam Hồ của tộc hồ ly, đương nhiên không muốn dễ dàng từ bỏ.

Ngay cả khi không thấy quá nhiều hy vọng và ưu thế, hắn vẫn cố gắng hết sức chiến đấu, tập trung hy vọng còn lại.

Công thế như thủy triều, thế không thể cản, hắn vung thanh trường kiếm ra.

Đồng thời, Lôi Vân còn vận dụng toàn lực triển hiện thân pháp linh hoạt, di chuyển thoăn thoắt như bay.

Điều này khiến một số hồ ly vây xem hoa mắt chóng mặt, khó mà thành công bắt kịp vị trí bước tiếp theo của hắn.

Lôi Vân muốn thử mọi thủ đoạn, cố gắng hết sức tạo ra điều kiện có lợi, mục đích duy nhất chính là đánh bại Tô Mạch trước mắt.

Đó là mục tiêu mà Lôi Vân đặc biệt khao khát đạt được.

Tô Mạch dưới sự ảnh hưởng bên ngoài vẫn không hề xao động.

Ánh mắt Tô Mạch vô cùng thanh minh, có thể rõ ràng bắt kịp bước chân của vị Lục Vĩ Nam Hồ trước mắt.

Muốn ở ngay dưới mí mắt của hắn mà triển hiện thân pháp, đơn giản có thể coi là chuyện lạ lùng.

Chương 415

Tô Mạch một lần nữa không cho Lôi Vân cơ hội ra chiêu trước.

Thậm chí đối phương còn chưa kịp vung thanh trường kiếm ra, Lôi Vân còn chưa có ý đồ công kích sơ khai, hắn đã phải đối mặt với công kích chủ động của Tô Mạch.

Tô Mạch ra tay thoạt nhìn bình thường, nhưng kết quả lại trực tiếp tóm lấy thanh trường kiếm đó.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của đám hồ ly tại chỗ, Tô Mạch hơi gia tăng khí lực, vô cùng thành công đoạt lấy thanh trường kiếm. *Phốc!* Thậm chí, vì một luồng sức mạnh kéo cực lớn, Lục Vĩ Nam Hồ không chỉ mất đi vũ khí của mình, mà còn đứng không vững, cơ thể mất trọng tâm, không cẩn thận ngã sấp xuống đất, chịu một kết cục thảm hại ngay lập tức.

Lúc ra tay, đối phương căn bản không nghĩ sẽ có kết cục thảm hại như vậy, nếu không hắn cũng sẽ không hành động lỗ mãng.

Tô Mạch khẽ nhìn thanh trường kiếm, đương nhiên cũng không phải là thứ phẩm cấp tốt đẹp gì, nhưng cũng "có còn hơn không".

Hắn trực tiếp thu nó làm chiến lợi phẩm của mình, miễn cưỡng có thể coi là phí ra tay.

Tổn thất kiểu này, đối với Lục Vĩ Nam Hồ cũng khá nghiêm trọng, còn là một đòn đả kích tinh thần lớn hơn.

Nếu biết sẽ có hậu quả tồi tệ đến vậy, ngay từ đầu hắn chắc chắn sẽ không ra tay với Tô Mạch.

Tô Mạch nhìn Lục Vĩ Nam Hồ bị đánh bại dễ dàng, ánh mắt tràn đầy một tia mỉm cười.

Nhưng nụ cười đó trong mắt Lôi Vân, thực sự khiến hắn không khỏi rùng mình.

Đặc biệt là khi kết hợp với màn ra tay chấn động lòng người vừa rồi, càng tăng thêm vài phần ý vị uy hiếp.

"Tiểu hồ ly, giờ ngươi còn dám nói lời kiêu ngạo không?

Một thanh trường kiếm ta miễn cưỡng thu lấy, coi như là bồi thường của ngươi vậy.

Dù sao ta cũng không ra tay quá nặng, ngươi không mau lén lút mà vui mừng đi, đã chiếm được chút lợi rồi đấy." Tô Mạch trêu chọc nói.

Lúc này Lôi Vân nghe thấy biệt danh "tiểu hồ ly", cũng không tiếp tục sản sinh quá nhiều cảm xúc bất mãn, ngược lại, giống như Tô Mạch, trong lòng hắn dâng lên một tia may mắn.

Mặc dù mất vũ khí có chút khó chịu, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với việc bị trọng thương.

Vị Lục Vĩ Nam Hồ này thực sự hiểu rằng Tô Mạch đã nương tay.

Cùng lúc đó, Thanh Mao Sư Vương cũng không ngừng xung kích trận hình của đội hộ vệ hồ tộc.

Dựa vào thể phách cường hãn của mình, hắn đơn giản là đâm thẳng, húc thẳng, thực sự khiến đám hồ ly bó tay chịu trói, chỉ có thể duy trì cục diện giằng co, ai cũng chẳng làm gì được ai.

Ban đầu, các thành viên đội hộ vệ còn mong đợi đội trưởng Lôi Vân của mình có thể nhanh chóng hạ gục kẻ địch còn lại, ai ngờ lại nghĩ quá nhiều.

Đó căn bản là một loại giấc mơ hão huyền, Lôi Vân căn bản không chống đỡ được quá lâu, ngược lại trong thời gian cực ngắn đã bị Tô Mạch đánh bại tại chỗ.

Mỗi con hồ ly đều đã nhìn thấy, Lục Vĩ Nam Hồ hoàn toàn không phải đối thủ của Tô Mạch.

Thậm chí có thể nói hai bên không cùng một trình độ thực lực.

Chúng không còn dũng khí tiếp tục chiến đấu, trong chớp mắt đã bị đánh cho tan tác.

"Tình thế lần này quá khó chịu rồi.

Uổng công ta đã đặt niềm tin cực lớn vào đội trưởng Lôi Vân, nghĩ rằng quấn lấy Thanh Mao Yêu Vương sẽ có thể nhận được viện trợ, ai ngờ lại là cục diện trước mắt này." Một con hồ tộc ánh mắt u ám nói.

"Chúng ta mau dừng vây công kiểu này lại.

Vị cường giả kia dường như còn chưa ra tay toàn lực, e rằng ngay cả khi thêm chúng ta nhiều hồ tộc như vậy cũng vô ích.

Đối phó một Thanh Mao Sư Vương đã khiến ta áp lực lớn rồi." Một thành viên đội hộ vệ bất đắc dĩ nói.

Thế là đội hộ vệ này cũng không còn vây công Thanh Mao Sư Vương nữa.

Tất cả đều lùi về một bên, hơi e sợ nhìn Tô Mạch đang thắng lợi, sợ rằng khoảnh khắc tiếp theo sẽ phải chịu công kích từ tồn tại đáng sợ kia.

Chương 416

Tô Mạch thì hơi bất đắc dĩ mỉm cười.

Vừa rồi hắn như cũ chỉ triển hiện thủ đoạn khá ôn hòa, huống chi ngay cả một giọt máu tươi cũng không hề chảy ra, chỉ hơi dạy dỗ Lôi Vân một chút mà thôi.

Ai ngờ lại uy hiếp đám hồ tộc tại chỗ thành ra bộ dạng này, thật đúng là không có gì.

"Ha ha, thấy khả năng tùy ý thi triển của Chủ nhân ta chưa?

Trước đó đã nói rồi, cứ không biết lượng sức mà tự mình dâng lên cửa, không phải là sẽ chịu đả kích thảm liệt sao?

Tuyệt đối là kết cục đáng đời!" Thanh Mao Sư Vương sảng khoái nói.

Lúc nói chuyện, Tiểu Thanh cũng cực kỳ không khách khí mà rung chuyển thân thể, bản thể khổng lồ của hắn trực tiếp húc bay hai con hồ tộc đang đứng rất gần.

Đương nhiên đây không phải là vết thương nghiêm trọng, cũng không ẩn chứa yêu lực hay công pháp gì, chỉ là một chút trừng phạt nhẹ.

Chủ yếu là vừa rồi đám hồ ly vây công Thanh Mao Sư Vương, thực sự khiến hắn khá phiền não, trong chốc lát không có cách nào chiếm ưu thế.

Lúc này, trong bụng Tiểu Thanh cũng tụ lại một đống lửa, giờ chính là lúc phát tiết ra.

"Thanh Mao Sư Vương này cũng quá kiêu ngạo rồi!

Trước đó giao thủ đâu có chút ưu thế nào, chẳng qua là có một Chủ nhân cường đại, ta mới buông tha, không chọn tiếp tục chiến đấu mà thôi!" Con hồ ly xui xẻo bị húc bay bất mãn nói.

"Hắc hắc, tên ngươi nói không sai, ta là tọa kỵ của Chủ nhân ta, đương nhiên có thể theo đó mà được hưởng vinh quang.

Đã không có dũng khí đánh tiếp, vậy thì ngoan ngoãn mà đứng đó đi, huống chi ngươi cũng không bị thương." Thanh Mao Sư Vương khinh thường nói.

Tiểu Thanh ghi nhớ kỹ dặn dò của Tô Mạch, không thể tước đoạt sinh mạng của hồ ly.

Dù sao, lần này còn có việc quan trọng phía trước, nên Tiểu Thanh cực kỳ chú ý mức độ ra tay.

Đám hồ ly có thể nói là đã trải nghiệm cảm giác tức giận mà không dám nói.

Tiểu Thanh dựa vào màn ra tay chấn động của Chủ nhân Tô Mạch, lúc này cũng có thể làm mưa làm gió, chẳng hề để tâm đến ánh mắt của đám hồ ly.

Dù sao thì hắn cũng cảm thấy một loại tư vị thoải mái.

"Thực lực mà người này thể hiện lần này, e rằng cũng không kém bao nhiêu so với Cửu Vĩ Tộc Trưởng.

Ít nhất ta chỉ mới chứng kiến thủ đoạn lợi hại như vậy từ trên người tộc trưởng, cũng mang đến cho ta một trải nghiệm sâu không lường được." Tam Vĩ Nữ Hồ kinh ngạc nói.

Thực ra ngay từ đầu nàng đã không coi trọng Lôi Vân, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ rằng, một Lục Vĩ Nam Hồ đường đường, một cường giả cực kỳ hiếm có trong hồ tộc, dù sao cũng sẽ kiên trì được vài hiệp.

Ai ngờ ngay cả một chút sóng gió cũng không gây ra, kết quả lại bị đánh bại một cách thảm hại.

Tam Vĩ Nữ Hồ đã xem đến ngây người, thực sự kinh hãi tột độ với quá trình chiến đấu này.

Nó trôi chảy như mây nước, không hề dây dưa rườm rà.

Mục đích duy nhất của Tô Mạch là đánh bại Lôi Vân, không lãng phí một chút thời gian nào.

"Ta quả thực đã thua một cách thảm hại, thậm chí ngay cả hứng thú khiêu chiến trong lòng cũng biến mất không còn tăm hơi.

Dù sao thì đây cũng là một thất bại hoàn toàn từ đầu đến cuối, căn bản không tìm thấy một chút cơ hội lật ngược tình thế nào.

Nhưng đừng vội vui mừng quá sớm, tộc trưởng của ta mới là tồn tại mạnh nhất toàn tộc." Lôi Vân trầm trọng nói.

"Vừa hay ta cũng muốn gặp Cửu Vĩ Tộc Trưởng.

Nếu ngươi cho rằng ngài ấy đặc biệt lợi hại, vậy thì mau triệu hồi ngài ấy về đi, ta vô cùng tò mò." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Đó chính là ý định của hắn, cũng là mục đích quan trọng của chuyến đi này.

Nếu trước đó Lôi Vân chịu hợp tác tốt, chủ động chọn thông báo cho tộc trưởng, e rằng đã không xảy ra chuyện giao chiến, cũng không mất hết thể diện trước mặt nhiều thành viên hồ tộc như vậy, bị đánh cho thảm hại đến mức không còn sức lực.

Chương 417

“Chủ nhân nói không sai!

Ta cũng mong được gặp con hồ ly già đó.

Ta đương nhiên không dám dễ dàng chọc giận, dù sao thực lực của Cửu Vĩ Hồ Ly quả thực rất cường hãn.

Nhưng giờ có Chủ nhân ở đây, ta cũng chẳng có gì phải lo lắng sợ hãi.” Tiểu Thanh tán đồng nói.

Ban đầu Lôi Vân còn định dùng tộc trưởng để uy hiếp một phen, ai ngờ đối phương không hề để ý, ngược lại còn có chút mong chờ và sốt ruột, vô cùng muốn gặp tộc trưởng, điều này lại khiến Lôi Vân một lần nữa nản lòng.

“Đội trưởng Lôi Vân, cục diện lúc này không phải là điều ta có thể đối phó được.

Mau tìm cách triệu hồi tộc trưởng về đi.” Tam Vĩ Nữ Hồ lập tức nói.

Sợ để lâu sinh biến, bên cạnh có một cường giả thực lực đáng sợ như Tô Mạch ở đó, khó mà khiến hồ tộc yên tâm bình tĩnh.

Nàng biết Lục Vĩ Nam Hồ có thủ đoạn thông báo cho tộc trưởng, nên đã chủ động nhắc nhở một chút.

Thực ra không cần Tam Vĩ Nữ Hồ phải nhắc nhở thêm, Lôi Vân thực sự không có gan trì hoãn nữa, chứ đừng nói đến chuyện chọc giận Tô Mạch.

Ban đầu hắn chỉ không hiểu thực lực cường hãn cực độ của Tô Mạch, nhưng sau khi đích thân trải nghiệm một phen, cái suy nghĩ khiêu khích kia đã bị vứt lên chín tầng mây.

Lúc này Lôi Vân, vị Lục Vĩ Nam Hồ này, cũng đã đặt hy vọng vào tộc trưởng.

Hắn không chút do dự truyền tín hiệu triệu hoán đến Cửu Vĩ Tộc Trưởng.

Đây là phương pháp truyền tin đặc biệt của hồ tộc, chỉ có thể dùng nội bộ, và hiện tại trong số các thành viên còn lại chỉ có Lục Vĩ Nam Hồ mới có tư cách.

Không đợi quá lâu, từ chân trời xa xa bay ra một thân ảnh nhanh nhẹn.

Cửu Vĩ Tộc Trưởng sau khi hóa hình, trông có vẻ cực kỳ khó hiểu.

Lần này nàng ra ngoài chưa được bao lâu.

Vốn dĩ là để tìm cách giải quyết căn bệnh "Ôn dịch thây ma thối rữa" của bộ tộc, nhưng chưa kịp tìm được đáp án.

Ai ngờ đột nhiên cảm ứng được sự triệu hoán của hồ tộc, thế là Cửu Vĩ Tộc Trưởng đành phải quay về tay không, đương nhiên cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Hơn nữa, tu vi của tộc trưởng tinh xảo, tốc độ toàn lực chạy của nàng đương nhiên rất nhanh.

Chỉ trong vài nhịp thở, từ khoảng cách lờ mờ có thể nhìn thấy, thoáng chốc đã giáng lâm tại chỗ.

Thanh Mao Sư Vương trở nên khác trước, có thể cảm nhận được một chút ngưng trọng, nhưng không có quá nhiều lo lắng và sợ hãi.

Mặc dù hắn đã nhận ra sự cường đại của Cửu Vĩ Hồ này, nhưng có Chủ nhân ở bên cạnh, căn bản không cần phải nói nhiều.

Còn về các thành viên hồ tộc còn lại, bao gồm cả Tam Vĩ Nữ Hồ và Lục Vĩ Nam Hồ, tất cả đều hiện lên một tia vui mừng.

Dù sao tộc trưởng ở đâu cũng là tồn tại mạnh nhất, lúc này cũng có thể nâng cao không ít sĩ khí.

Đương nhiên Tô Mạch thì hơi tò mò nhìn một cái, thấy đối phương là một mỹ nữ xinh đẹp, cũng không khỏi cảm thấy thú vị.

Quả không hổ danh hồ tộc được xưng là tuấn nam mỹ nữ, tất cả đều có vẻ ngoài đẹp đẽ.

Tô Mạch cảm thấy, khi hóa hình, bên trong hồ tộc e rằng có một bộ công pháp chỉ đạo chuyên môn.

Nhờ vậy mới có thể tránh cho các thành viên biến đổi thành xấu xí hoặc khó coi.

Đó chỉ là suy nghĩ kỳ diệu của riêng Tô Mạch, còn thực tế có phải vậy không, hắn cũng lười đi hỏi.

"Tộc trưởng cuối cùng cũng trở về tộc quần rồi!

Ta cứ nghĩ sẽ phải đợi rất lâu.

Từ sau khi ngài rời đi, thực ra chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn, nhưng lại xảy ra một vài chuyện bất đắc dĩ." Tam Vĩ Nữ Hồ cấp thiết nói.

Chương 418

“Ta cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể bất đắc dĩ mà triệu hoán tộc trưởng.

Cục diện khó khăn trước mắt khiến ta không còn đường lui nào khác.” Lục Vĩ Nam Hồ bất đắc dĩ nói.

“Mau nói rõ cho ta nghe, trong khoảng thời gian ta rời đi ngắn ngủi như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thật khiến ta mù tịt.” Cửu Vĩ Tộc Trưởng nhíu mày nói.

Tên của Cửu Vĩ Tộc Trưởng là Thiên Hồ.

Thực ra Thiên Hồ đã sớm phát hiện Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, nhưng không hiểu rõ tình hình, đơn giản là một vết đen trong lời đồn.

Bởi vậy nàng muốn hỏi cho rõ.

Đợi Tam Vĩ Nữ Hồ và Lôi Vân kể lại mọi chuyện một cách chi tiết, không hề thêm mắm thêm muối, chỉ trần thuật sự thật của toàn bộ quá trình.

Dù sao Tô Mạch cũng đang ở ngay trước mắt.

Nếu Lục Vĩ Nam Hồ dám nói lung tung, tuyệt đối sẽ phải chịu cái giá thảm khốc.

Đến lúc đó, nói không chừng ngay cả tộc trưởng cũng không thể đảm bảo an toàn, nên hắn đành phải thành thật kể chuyện.

Đầu đuôi mọi chuyện đều được kể rõ ràng, bao gồm cả việc hồ tộc hai lần chủ động ra tay trước, ngược lại bị đánh cho tan tác, thua tả tơi.

Chuyện này cũng khiến Thiên Hồ tức giận không thôi.

Đám tộc nhân này quả thực là một đám phế vật vô dụng.

Ngay cả khi chúng có thể giằng co một hồi cũng được, cuối cùng cho dù có thua một cách không thể chống cự, thì cũng không đến nỗi quá khó coi.

Nhưng lúc này lại khiến nàng không vui.

Vừa rời tộc quần một chút, thủ hạ cư nhiên lại không giữ nổi ngay cả sào huyệt.

Cũng may Tô Mạch và Tiểu Thanh không làm hại hồ tộc, đó là vạn hạnh trong bất hạnh.

Thanh Mao Sư Vương nhìn thấy mấy con hồ ly đang thì thầm bàn tán, cũng không khỏi dâng lên một tia phiền muộn.

Hơn nữa, bên cạnh lại có Chủ nhân tọa trấn, thế là hắn đủ tự tin, tiếp tục mở miệng nói với Cửu Vĩ Tộc Trưởng.

"Mấy người các ngươi cứ lề mề quá!

Đã gần như kể xong rồi thì đừng lãng phí thêm thời gian nữa.

Thiên Hồ, ta thấy ngươi thân là tộc trưởng hồ tộc, chắc chắn có đủ quyền lực ngôn luận, vậy thì rốt cuộc định thế nào, lập tức nói rõ ràng đi." Tiểu Thanh nói với giọng hùng hồn.

"Thiên Hồ, ta cũng đã xem và nghe rõ.

Các tộc nhân của ngươi liên tục hai lần chủ động khiêu khích, nhưng ta vẫn giữ tâm tư hợp tác hữu hảo, căn bản không hề có ý đồ làm hại hồ tộc.

Bởi vậy, thành ý của ta hẳn là ngươi có thể cảm nhận được." Tô Mạch bình thản nói.

Thực ra, khi Tô Mạch bắt đầu nói chuyện, ánh mắt Thiên Hồ đã chuyển sang hắn.

Ngay cả Thanh Mao Sư Vương nàng cũng không nhìn thêm mấy lần, mặc dù Tiểu Thanh cũng là một Yêu Vương khá lợi hại.

Nhưng Cửu Vĩ Tộc Trưởng đã sống bao nhiêu năm rồi, đừng nhìn nàng có vẻ ngoài của một phụ nữ trẻ tuổi, đó chỉ là hóa hình mà thôi.

Tuổi thật của nàng cực kỳ lớn, bởi vậy không hề xem trọng Thanh Mao Sư Vương.

Ngược lại, Tô Mạch đột ngột xuất hiện.

Bất kể tuổi tác lớn nhỏ ra sao, khí chất của hắn là thứ khó có thể giả mạo.

Bằng kinh nghiệm vô số năm, Cửu Vĩ Tộc Trưởng xác định Tô Mạch tuổi cực kỳ nhỏ, đồng thời cũng hiểu rõ đối phương sở hữu thủ đoạn cường hãn đến mức nào, đặc biệt là sau khi Tam Vĩ Nữ Hồ và các thành viên khác đã kể lại một cách cẩn thận và chân thật.

Chương 419

“Được rồi, vị công tử này tuổi còn trẻ nhưng trí tuệ và uy vũ phi phàm.

Thiện ý của ngài ta chắc chắn đã cảm nhận được.

Ở đây, ta thay mặt các hậu bối này xin lỗi.

Nếu có nơi nào mạo phạm hay chọc giận các hạ, xin hãy lượng thứ.” Thiên Hồ khá lễ độ, nhưng sau đó lập tức suy nghĩ, rồi nghiêm túc nói: “Nhưng dù sao các hạ cũng đã xông vào bên trong tộc quần của ta, lại còn uy hiếp và làm kinh sợ hồ tộc.

Với tư cách tộc trưởng, ta nhất định không thể nhẫn nhịn.

Ân oán rõ ràng, một mặt ta vẫn cần phải thỉnh giáo các hạ một phen.” Thiên Hồ trông có vẻ hòa thiện, nhưng không có nghĩa là một kẻ dễ đối phó.

Ít nhất hiện tại nàng muốn dạy dỗ Tô Mạch một trận, sau đó e rằng mới bàn bạc lại các hợp tác khác.

Thực ra, thứ quý giá nhất của hồ tộc hiện tại, không nghi ngờ gì chính là Truyền Tống Trận Pháp.

Thiên Hồ liếc mắt đã nhìn ra, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương chắc chắn là vì thứ này.

Nhưng nàng không nỡ dễ dàng giao ra, đương nhiên sẽ kéo dài thời gian, dây dưa không dứt.

“Cửu Vĩ Tộc Trưởng quả là một nữ nhân thú vị.

Xem ra giữa ta và nàng không tránh khỏi một lần giao phong.

Vừa hay ta trước đó đã cảm thấy thực lực của tộc trưởng khá bất

phàm, trong lòng cũng có một tia chiến ý, vậy thì chúng ta có thể thử sức một trận.” Tô Mạch khẽ nói.

Tiểu tâm tư của con hồ ly già đối diện, Tô Mạch cũng nhìn thấu.

Chắc chắn nàng không nỡ giao ra Truyền Tống Trận Pháp quý giá.

Hơn nữa, Tô Mạch biết chiến lực của Cửu Vĩ Tộc Trưởng chắc chắn lợi hại, ít nhất không phải đám hồ tộc xung quanh có thể sánh ngang.

Nhưng Tô Mạch cũng không hề lo lắng hay sợ hãi.

Thiên Hồ cũng đặc biệt thận trọng nhìn Tô Mạch một cái.

Hắn chắc chắn không phải là một tồn tại dễ đối phó, bởi vậy nàng nhất định phải dốc toàn lực ra tay.

Các thành viên hồ tộc xung quanh đều nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, xôn xao đoán xem cục diện tiếp theo sẽ ra sao.

Đặc biệt là có thể tận mắt chứng kiến cường giả mạnh nhất trong tộc là Thiên Hồ ra chiêu, hiển nhiên đây là một khoảnh khắc đáng nhớ.

Hơn nữa, thực lực thần bí khó lường mà Tô Mạch đã thể hiện ban đầu, không khỏi khiến sự hồi hộp về thắng bại càng trở nên khó nắm bắt hơn.

“Tộc trưởng nhất định phải cực kỳ cẩn thận!

Theo kinh nghiệm giao thủ của ta, thật sự không tìm thấy một chút sơ hở nào.

Đối thủ này thực sự khiến ta cực kỳ đau đầu.

Nhưng ta vẫn kiên định tin rằng tộc trưởng nhất định có thể thành công đánh bại hắn.” Lôi Vân không tự chủ được mà nói.

Lời thật của hắn, đặc biệt khổ não và khó xử.

Hắn không chỉ bại trận dưới tay Tô Mạch, mà còn mê mang trong thất bại, hoàn toàn không nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

Toàn bộ quá trình kết thúc một cách khó hiểu, lúc này hồi ức lại, vẫn không hiểu nguyên nhân trong đó.

“E rằng tộc trưởng cũng không cần ngươi nhắc nhở đâu.

Với tư cách cường giả có tu vi mạnh nhất toàn tộc, ngài ấy tất nhiên có khả năng quan sát nhạy bén.

Ngươi nói vậy hoàn toàn là thừa thãi.” Tam Vĩ Nữ Hồ không nhịn được nói.

Hiện tại có tộc trưởng chống lưng, nàng mới không sợ Lục Vĩ Nam Hồ trước mắt này.

Chương 420

Đặc biệt là trước đó tên kia một chút ý kiến cũng không nghe, bây giờ có cơ hội châm chọc, chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua.

Lôi Vân biết thực sự vô dụng.

Hơn nữa, thất bại thảm hại trước đó đã khiến hắn cực kỳ mất mặt, bởi vậy đối với lời châm chọc của Tam Vĩ Nữ Hồ, hắn chỉ có thể giữ thái độ im lặng.

"Ha ha, có thể tận mắt chứng kiến Chủ nhân của ta ra chiêu, hiển nhiên là vinh hạnh lớn lao của đám hồ tộc này.

Ngoan ngoãn mà đứng một bên xem đi, ta cũng đã có chút nóng lòng rồi." Thanh Mao Sư Vương phấn khích nói.

Tiểu Thanh nhớ rõ ràng chuyện xảy ra trên người mình cách đây không lâu, cực kỳ bội phục thủ đoạn của Tô Mạch, bởi vậy lúc này hắn cũng vô cùng mong chờ.

Cửu Vĩ Tộc Trưởng và Tô Mạch không còn dây dưa nữa, nhanh chóng bắt đầu giao chiến.

Tu vi của hai người hiển nhiên không hề yếu, thậm chí cơ hội bùng phát chiến lực cũng xấp xỉ nhau.

Tô Mạch một đạo pháp thuật đặc biệt nhanh nhẹn, thẳng tắp lao về phía Thiên Hồ.

Nhưng chưa kịp thuận lợi đánh trúng đối phương, đã bị nàng thành công né tránh.

Tốc độ linh hoạt của Thiên Hồ rõ ràng vượt trội so với các hồ ly trước đó, không ai có thể sánh kịp.

Bởi vậy mới khiến công thế của Tô Mạch rơi vào khoảng không.

Nhưng ngay cả khi không đạt được hiệu quả, điều đó vẫn khiến Cửu Vĩ Tộc Trưởng trong lòng chấn động.

Dù sao thì cảnh tượng vừa rồi, một khi chỉ hơi chênh lệch một chút thôi, nói không chừng sẽ bị đánh trúng một cách thảm hại.

Uy hiếp mà nó mang lại không cần nói cũng tự hiểu.

Điều đáng sợ nhất, đó chỉ là một đòn tùy tay của Tô Mạch mà thôi.

Thiên Hồ thì không chọn tránh chiến.

Lúc này không còn đường lui nào khác.

Nếu muốn giành chiến thắng, và đối mặt với cường địch trước mắt, nàng chắc chắn cần phải dốc toàn lực tấn công.

Việc cứ mãi duy trì phòng ngự né tránh, rõ ràng là hành vi tự tìm đường chết.

Khóe môi Tô Mạch khẽ hiện lên một nụ cười nhạt.

Cường giả hồ tộc này thực lực không tồi, xem ra tu vi tích lũy mạnh mẽ, dường như sắp đột phá đạt đến cảnh giới Sơ Cấp Chân Tiên.

Theo cấp bậc mà nói, cơ bản cũng không kém Tô Mạch là bao.

Nếu muốn giải quyết trong thời gian ngắn, dường như không có khả năng quá lớn.

Đương nhiên, Tô Mạch có đủ khả năng đánh bại đối thủ, nhưng sẽ cần tốn thời gian.

Điều đó không đáng, căn bản không có chút lợi ích nào, chỉ lãng phí quá nhiều khí lực.

Tư duy của Tô Mạch trong chớp mắt phát tán.

Hắn định tiếp tục vài chiêu, trước tiên để Thiên Hồ cảm nhận sâu sắc khả năng của mình.

Chỉ cần nàng xuất hiện một chút e sợ, thì sẽ có thêm lựa chọn.

Ít nhất đối phương sẽ bằng lòng đàm phán.

Đương nhiên, trong khi suy nghĩ, Tô Mạch cũng không hề thả lỏng, vẫn ứng đối tự nhiên như thường. *Phanh!* Thiên Hồ nghiến răng nghiến lợi vung ra một quyền tập trung yêu lực.

Cát bụi khổng lồ bị cuốn theo bay cuộn lên.

Chương 421

Từng trận cuồng phong hoành hành khắp bốn phương tám hướng, chỉ một chút thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Ngay cả đám hồ tộc vây xem cũng không thể kiềm chế lùi lại vài bước, nhằm tránh cảm giác áp bách cường hãn đó.

Tô Mạch chính là mục tiêu của một quyền công kích đó, uy thế quét sạch lao thẳng tới mục tiêu.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Mạch bình tĩnh thong dong vươn quyền ra.

Loại công kích uy hiếp này đối với hắn, có thể nói là chuyện nhỏ, hắn không hề có động tác né tránh.

Tô Mạch đã chọn một phương thức đối phó hung hãn nhất, chính là dùng một quyền tương tự mà giáng thẳng vào đối phương.

"Kẻ nhân loại này thật lạ lùng.

Phải biết tộc trưởng ra một quyền này là vận dụng toàn bộ sức lực, đơn giản là sức mạnh đỉnh phong, nhưng kẻ đó lại chọn đối kháng trực diện.

Ta đoán hắn không thể chống đỡ nổi." Một thành viên đội hộ vệ nói.

"Đúng vậy, không hổ danh là vương giả của hồ tộc ta.

Ngay cả khi đứng bên cạnh quan sát, ta cũng có thể cảm nhận sâu sắc sự uy phong lẫm liệt của tộc trưởng.

Một quyền này đủ sức dễ dàng đánh chết ta, tuyệt đối không thể cản phá." Một con hồ ly khác tán đồng nói.

Đám hồ tộc có thực lực hơi yếu đều giữ thái độ lạc quan, đương nhiên không thể tránh khỏi sự căng thẳng.

Không có cuối cùng thì ai cũng không rõ kết quả cuối cùng.

Nhưng những hồ ly có chút thực lực, ngược lại lại trở nên ưu tư phiền muộn, cảnh tượng hiện ra một vẻ sầu muộn.

Đại khái đều đã ý thức được Tô Mạch và tộc trưởng có thực lực tương đương nhau.

"Thật sự không ngừng vượt quá sức tưởng tượng của ta.

Thủ đoạn của người này, ngay cả khi đối mặt với tộc trưởng đã sống bao nhiêu năm, vẫn không hề yếu thế, thậm chí còn ẩn hiện một vài sự sắc bén, dường như hắn có đủ tự tin." Tam Vĩ Nữ Hồ tâm tình phức tạp.

"Trời ạ, thảo nào ta lại dễ dàng bị hạ gục như vậy, ngay cả khả năng chống đỡ thêm thời gian cũng không có.

Đối mặt với nhân vật lợi hại như thế này, hiển nhiên ta trước đó bị đánh cho không còn tí khí phách nào." Lôi Vân trầm trọng nói.

Nhưng Lục Vĩ Nam Hồ mặc dù cảm nhận được sự lợi hại của Tô Mạch, song vẫn tràn đầy tin tưởng vào tộc trưởng.

Ít nhất cục diện chỉ là giằng co, xem quyền ai mạnh hơn.

"Cửu Vĩ Hồ thực lực quả thật lợi hại, không hổ danh đã sống lâu như vậy.

Sau này ta mới có thể trở nên mạnh mẽ như thế.

May mắn thay ta đã đi theo một Chủ nhân có tiền đồ, sau này có chút vận may và cơ duyên, đó mới là điều tốt nhất." Thanh Mao Sư Vương nhìn chằm chằm nói.

Ngay lập tức thu hút ánh mắt của mọi người tại chỗ.

Kết hợp với uy thế kinh người, thực sự có ý vị của một cuộc đối quyết giữa cao nhân, hoàn toàn không phải cảnh tượng mà những kẻ khác tại chỗ có thể tạo ra.

Thiên Hồ mắt thấy Tô Mạch không lùi mà tiến, trực tiếp vung quyền đón đánh.

Bất kể tâm tình của nàng ra sao, chỉ có thể tiếp tục ra tay.

Hiện tại nếu không dám nghênh đón, chỉ có kết cục thất bại mà thôi.

Dưới ánh mắt chú mục của toàn trường, quyền đầu của Thiên Hồ và Tô Mạch va chạm mạnh mẽ vào nhau, tạo ra một chấn động kịch liệt. *Phanh!* Đặc biệt, uy thế còn dữ dội hơn nhiều so với trước đó.

Dù sao đây cũng là công kích toàn lực của hai vị cường giả, uy lực hình thành tự nhiên cực kỳ đáng sợ.

Chương 422

Cảm giác kinh hãi vô cùng đó, thực sự khiến bất kỳ ai khác cũng không dám tiến lên giao thủ.

Khoảng cách với loại tồn tại như vậy quá lớn, ngay cả cảnh tượng giao chiến cũng có thể nhìn ra.

Cát bụi cuồn cuộn dần tan đi, đến nhanh cũng đi nhanh.

Ngay lập tức, cảnh tượng tại chỗ rõ ràng hiện ra trước mắt đám hồ ly và Tiểu Thanh.

Thiên Hồ lúc này trượt lùi về phía sau mười bước, nhưng vẫn kiên định bất di đứng vững.

Khóe môi nàng rỉ ra một tia máu tươi, hoàn toàn là hiện tượng không tự chủ được mà xuất hiện.

Nhìn sang Tô Mạch, hắn cũng lùi lại vài bước, hơi ít hơn Thiên Hồ một chút.

Đương nhiên điều này càng khiến người ta kinh ngạc hơn, toàn thân Tô Mạch vẫn hoàn hảo vô tổn, không có một chút thương thế nào.

Kết quả đối quyền của hai bên đã rõ ràng.

Hiển nhiên Tô Mạch chiếm một chút ưu thế, nhưng Cửu Vĩ Tộc Trưởng cũng không có khoảng cách quá lớn, rõ ràng vẫn còn tinh lực để tiếp tục chiến đấu.

"Quả nhiên không khác nhiều so với dự tính trước đó của ta.

Vị hồ ly này cực kỳ lợi hại.

Ngay cả khi ta dốc toàn lực công kích trong tình huống không thể

tránh né, nàng vẫn chỉ hơi rơi vào thế hạ phong.

Có thể nói là ngang tài ngang sức với ta.

E rằng sẽ phải dây dưa một thời gian mới có thể đánh bại.” Tô Mạch bỗng nhiên hiểu ra nói.

“Quả thực cường hãn hơn nhiều so với ta tưởng tượng.

Ta hiểu rằng nếu tiếp tục chiến đấu, có lẽ ta có thể giành được thắng lợi, nhưng gặp phải đối thủ đáng sợ như vậy, thật khiến ta đau đầu vô cùng.” Thiên Hồ tâm tình u uất nói.

Dù sao thì Thiên Hồ cũng cảm thấy Tô Mạch khó đối phó.

Nàng không ngừng cố gắng suy nghĩ, nhưng đáng tiếc lại khó tìm ra một phương án thích hợp, thậm chí ngay cả những biện pháp hơi kém một chút cũng không thể đưa ra, đơn giản là rơi vào tình trạng mù tịt.

Đám hồ ly ban đầu còn xem trọng Cửu Vĩ Tộc Trưởng, lúc này đều đặc biệt kinh ngạc.

Vốn dĩ ẩn chứa niềm tin cực lớn, kết quả sắp bị hiện thực tàn khốc đả kích.

May mắn thay Thiên Hồ cũng chống đỡ được.

Có lẽ có khả năng giành chiến thắng, nhưng nếu muốn đánh bại thì cũng không phải là chuyện đơn giản.

“Cửu Vĩ Tộc Trưởng, ta thấy tiếp theo cũng không cần phải đánh nữa đâu.

Thực lực của ta ngươi cũng rõ rồi, e rằng sẽ không có kết quả tốt đẹp nào, kết cục tốt nhất là cả hai chúng ta đều bị thương.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Thực ra khả năng quan sát của Tô Mạch vô cùng tốt.

Hắn vẫn luôn chú ý đến phía Thiên Hồ.

Đối phương vừa rồi thoáng qua một tia do dự và lo lắng, nhanh chóng bị Tô Mạch nhìn thấy.

Điều đó đại biểu cho việc đối phương không kiên trì đến cùng tín niệm, có một lỗ hổng có thể lợi dụng.

Lời nói này lập tức gây ra xôn xao xung quanh.

Sẽ đình chiến sao?

Xem Cửu Vĩ Tộc Trưởng sẽ chọn lựa thế nào.

"Xem ra người này có sự tự tin rất lớn, mới dám nói ra những lời đó.

Chương 423

Theo ta phỏng đoán, tộc trưởng nếu tiếp tục chiến đấu cũng khá vô lực, khả năng rất lớn là sẽ không ra tay nữa." Tam Vĩ Nữ Hồ bất đắc dĩ nói.

"Nếu ngay cả tộc trưởng cũng không thể đánh bại kẻ nhân loại kia, vậy thì thất bại trước đó của ta dường như cũng không khó chấp nhận.

Nhưng cứ trơ mắt nhìn tộc trưởng thỏa hiệp, trong lòng ta có chút khó chịu.

Hiện tại rốt cuộc ta nên làm gì đây?

Đơn giản là quá nan giải!" Lôi Vân thở dài một hơi.

"Quả nhiên là Chủ nhân mà ta đã nhìn trúng!

Giữa cử chỉ, hành động đều chiếm thế chủ động trong chiến đấu.

Cái vẻ ý khí phong phát đó thực sự khiến ta cực kỳ kinh thán.

Con hồ ly già kia chiến lực mạnh như vậy, xem ra cũng không muốn đánh nữa." Thanh Mao Sư Vương thầm đắc ý nói.

Không đợi quá lâu, gần như sau vài nhịp thở suy nghĩ, Cửu Vĩ Tộc Trưởng đã đưa ra quyết định.

Giọng nói của nàng cũng truyền rõ ràng khắp hiện trường, ai cũng có thể nghe thấy cực kỳ rõ ràng.

"Thủ đoạn của công tử quả thực sâu không lường được.

Trẻ tuổi mà có tài năng như vậy, thật lợi hại.

Nếu không phải lão phu dựa vào thời gian tu hành khá lâu, e rằng khó mà duy trì được.

Ngài đã chủ động không giao thủ nữa, ta ngược lại cảm thấy bất ngờ.

Chẳng lẽ ngài có yêu cầu khác?" Thiên Hồ từ tốn nói.

Quả nhiên, đúng như Tô Mạch đã dự liệu, Thiên Hồ thực sự không còn tâm tư kiên trì chiến đấu nữa.

Trước đó nàng chỉ vì muốn giữ thể diện trước mặt tộc nhân, ai ngờ lại gặp phải một người khó đánh bại.

Thôi thì mượn cái cớ này để không đánh nữa.

"Ta đương nhiên có một yêu cầu.

Đó là cần ngươi giao ra bảo vật của hồ tộc, Truyền Tống Trận Pháp.

Nhưng ta cũng không phải vô duyên vô cớ mà đòi hỏi.

Ta thấy tộc quần của ngươi đang gặp một vài vấn đề, dường như bó tay không thể giải quyết được.

Ta thì có một số thủ đoạn có thể đối phó." Tô Mạch dõng dạc nói.

Không chỉ Cửu Vĩ Tộc Trưởng, mà những hồ ly còn lại, tất cả đều nghe rõ lời nói đó.

Ngay lập tức, tất cả đều trở nên kích động, nhưng cũng mang theo một tia không tin tưởng.

Thực ra, khi Tô Mạch nói chuyện, mặc dù không nói thẳng ra rõ ràng, nhưng hồ tộc với tư cách là người trong cuộc, đã phản ứng ngay lập tức.

Tất cả đều biết vấn đề mà Tô Mạch đang nhắc đến.

Đó chính là căn bệnh "Ôn dịch thây ma thối rữa" đang gây phiền nhiễu cho hồ tộc gần đây.

Những thành viên có tu vi khá cao thì may mắn, nhưng một lượng lớn hồ ly nhỏ yếu thì lại khó chống cự sự xâm nhập của căn bệnh này.

Bởi vậy, hồ tộc lúc này đang gặp phải vấn đề cực lớn.

Họ đã thi triển quá nhiều phương án điều trị, nhưng kết quả đều tuyên bố thất bại.

Đặc biệt, Cửu Vĩ Tộc Trưởng lúc đầu ra ngoài cũng chính là để tìm kiếm con đường giải quyết.

Chương 424

Nhưng ai có thể biết được, Tô Mạch trước mắt lại phát giác ra sự bất thường của tộc quần.

Loại động sát lực kinh người này đơn giản là đáng sợ.

Dù sao hồ tộc cũng chỉ ở đây trong thời gian ngắn, cũng không hề đi đến khu vực khác, mà hắn lại có thể đưa ra phán đoán như vậy, điều này chỉ có thể khiến hồ tộc kinh ngạc.

Tô Mạch tự tin nói rằng mình có biện pháp ứng phó thích hợp.

Điểm này càng khiến các vị hồ ly chấn kinh, ngay cả Cửu Vĩ Tộc Trưởng kiến thức rộng rãi cũng không đưa ra được biện pháp nào khác.

"Ta có thể khẳng định rõ ràng, toàn bộ quá trình không có bất kỳ thông tin nào bị tiết lộ, nhưng lại bị người khác biết được.

Thật khiến ta mơ hồ, khó mà hiểu được đó là nguyên nhân gì." Tam Vĩ Nữ Hồ nghi hoặc không hiểu nói.

"Ánh mắt này quả thực vượt xa tầm thường, có thủ đoạn như vậy thực sự khiến ta cảm thấy đáng sợ.

Nhìn từ mọi phương diện mà nói, người tộc này đều tỏ ra ưu tú." Lôi Vân nói với tâm trạng cực kỳ phức tạp.

"Ta thì cảm thấy vui mừng với lời nói của hắn, nhưng không thể tránh khỏi một tia hoài nghi.

Nếu hắn thật sự có thể cứu các thành viên bên trong tộc quần của chúng ta thì tốt quá." Một con hồ ly đội hộ vệ nói.

Hồ tộc hầu như đều bị lời nói đó làm lay động tâm tư, dù sao đó

cũng là chuyện quan trọng.

Tô Mạch nhìn thấy phản ứng xung quanh của hồ tộc đặc biệt nhiệt liệt, hiển nhiên bị lời nói của hắn hấp dẫn.

Tô Mạch muốn đạt được hiệu quả, chỉ có như vậy mới có thể khiến hồ tộc đồng ý yêu cầu của hắn.

Tô Mạch ngay từ đầu đã nhìn ra hồ tộc gặp nạn.

Trong cảm nhận tinh tế, hắn có thể nhận thấy vấn đề thực sự nghiêm trọng.

Tô Mạch biết muốn dễ dàng lấy được Truyền Tống Trận Pháp không đơn giản như vậy.

Dù sao vật này quý trọng đến thế, hồ tộc cũng khó lòng từ bỏ.

May mắn thay có Tô Mạch giúp đỡ chữa trị bệnh tật.

Lấy điều này làm điều kiện đàm phán, e rằng có thể được đối phương chấp nhận.

Nhưng những hồ ly khác tại chỗ đều phản ứng hiểu rõ nội tình, còn Thanh Mao Sư Vương vừa mới đến đây, thì lại hoàn toàn mơ hồ không hiểu.

Dù sao Tiểu Thanh cũng không giống Tô Mạch, không có khả năng động sát cực kỳ nhạy bén.

Bởi vậy, từ khi Tô Mạch nói chuyện lúc trước, nội dung trong đó đã khiến Tiểu Thanh choáng váng.

Hắn vô cùng không hiểu vì sao hồ tộc xung quanh lại phản ứng nhiệt liệt đến vậy, điều đó chỉ khiến Thanh Mao Sư Vương trong lòng tò mò không thôi.

“Chủ nhân rốt cuộc đã nói cái gì, đột nhiên lại nói đến chỗ ta hoàn toàn không hiểu.

Hồ tộc rốt cuộc đã gặp phải loại bệnh nan y gì?

Thật khiến ta mù tịt, căn bản không hiểu nguyên nhân trong đó.” Tiểu Thanh trợn tròn mắt nói.

“Một Thanh Mao Sư Vương đường đường, ai ngờ ngay cả khả năng này cũng không có.

Xem ra khoảng cách giữa ngươi và vị Chủ nhân kia quá xa rồi.

Dù sao đối phương đã sớm nhìn ra điều bất thường, nhưng ngươi bây giờ lại không thể hiểu.” Tam Vĩ Nữ Hồ châm chọc nói.

Khó khăn lắm mới gặp được một cơ hội thích hợp, nàng đương nhiên không nhịn được mà nói thêm vài câu.

Tam Vĩ Nữ Hồ trước đó nhìn Thanh Mao Sư Vương vô cùng kiêu ngạo, nếu không phải đi theo một Chủ nhân tốt như Tô Mạch, tuyệt đối không có sự tự tin lớn như vậy.

“Đương nhiên rồi!

Chương 425

Dù sao Chủ nhân của ta, ở mọi phương diện đều vượt xa ta, hiển nhiên là chuyện cực kỳ bình thường.

Nhưng ta thì vẫn chưa biết tình huống cụ thể." Tiểu Thanh lắc đầu nói.

Hắn đơn giản là một vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, chẳng hề để tâm đến lời châm chọc của Tam Vĩ Nữ Hồ và những người khác.

Hơn nữa, đó đã là sự thật, Thanh Mao Sư Vương cảm thấy không bằng Chủ nhân Tô Mạch cũng không phải chuyện mất mặt, ngược lại còn coi đó là chuyện cực kỳ bình thường.

"Nếu công tử đã nói ra tin tức này, vậy thì ta cũng không giấu giếm nữa.

Quả thực gần đây có Ôn dịch thây ma thối rữa xuất hiện, bao trùm lên khu trú ngụ của hồ tộc.

Xin hỏi công tử thật sự có phương pháp giải quyết?" Thiên Hồ trịnh trọng nói.

Vừa nghe nàng nói ra một cách quang minh chính đại, Thanh Mao Sư Vương lập tức hiểu ra, mới ngỡ ngàng không thôi.

Thảo nào các thành viên hồ tộc lại phản ứng nhiệt liệt đến vậy, dù sao vấn đề này gây phiền nhiễu quá khó chịu.

Đồng thời, Tiểu Thanh trong lòng cũng tán thán không ngừng.

Chủ nhân của hắn cư nhiên ngay cả một chút manh mối cũng có thể quan sát được từ bên ngoài, thực sự khiến hắn kính phục không thôi.

“Đương nhiên là có cách giải trừ bệnh dịch này.

Ta sẽ không lấy loại chuyện đó ra để đùa giỡn.

Vậy Cửu Vĩ Tộc Trưởng bây giờ chắc sẽ không còn muốn tiếp tục giao đấu với ta nữa đâu nhỉ?

Chúng ta có thể có cơ hội đàm phán một cách tử tế rồi.” Tô Mạch nhanh chóng nói.

“Làm gì còn tâm tư chiến đấu nữa!

Thực ra, Ôn dịch thây ma thối rữa đã hành hạ toàn tộc thảm hại, có thể nói là ảnh hưởng cực lớn đến sự phát triển, thậm chí có thể coi là đại sự ảnh hưởng đến sự tồn vong của tộc quần.” Lôi Vân bất đắc dĩ nói ở một bên.

Bao gồm cả Tam Vĩ Nữ Hồ và các hồ ly khác, tất cả đều biểu thị tán đồng với lời nói đó.

Tộc trưởng không có cách nào đánh tiếp, sẽ bị buộc phải đàm phán với Tô Mạch.

Trong tình thế nước sôi lửa bỏng như vậy, nói không chừng sẽ phải đáp ứng điều kiện của Tô Mạch.

Với tư cách là người có địa vị quyền lực cao nhất tộc quần, Thiên Hồ hầu như không chút do dự mà đáp lại.

Từ đó cũng có thể nhìn ra, trong lòng nàng vẫn giữ một chút cấp thiết.

Thiên Hồ tộc trưởng nghiêm túc nói: “Được thôi, đã các hạ thiện ý nhắc nhở như vậy, lão phu mà tiếp tục giao đấu thì thật là mất mặt.

Quả thực có thể chọn cách đàm phán, các hạ có yêu cầu gì cứ nói thẳng, chỉ cần nằm trong phạm vi chịu đựng của hồ tộc ta.” Tô Mạch thản nhiên nói: “Tôi thích hợp tác với những đối thủ dứt khoát, vì vậy

cũng không nhiều lời nữa.

Yêu cầu duy nhất của tôi là trận pháp truyền tống, thật ra loại bảo vật đó giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng đưa cho tôi." Sau lời đó, toàn bộ hồ tộc đều giữ im lặng, mọi người đều chờ đợi tộc trưởng trả lời.

Thực ra, trong lòng các con hồ ly đã không khỏi động lòng, dù sao đó chỉ là một bảo vật bình thường ít dùng đến, dù có quý giá đến mấy cũng không thể mang lại quá nhiều trợ giúp cho hồ tộc.

Cửu Vĩ tộc trưởng thở dài nói: "Không thể không nói, công tử thật sự thông minh, đã đưa ra yêu cầu vào thời điểm thích hợp, khiến tôi không thể không đồng ý.

Chỉ cần công tử có thể thành công loại bỏ bệnh dịch thối rữa, tôi có thể đồng ý trao trận pháp truyền tống." Thiên Hồ đành chấp nhận.

Lúc này, y đang ở vị trí cao nhất của toàn tộc, rất nhiều hồ ly đang nhìn vào.

Dù trận pháp truyền tống cực kỳ quý giá, nhưng so với việc cứu trợ tộc quần thì thực sự không có chỗ để so sánh.

Tô Mạch nghe vậy khá vui mừng, anh biết rằng đây là thời điểm tốt nhất để đề xuất trao đổi.

Anh gần như có thể đoán được kết quả hiện tại, Cửu Vĩ tộc trưởng mà dám từ chối thì sẽ mất đi lòng dân.

Tô Mạch bình tĩnh nói: "Tôi chắc chắn có thể xử lý được, nếu không thì đã không nói ra những lời này giữa chốn đông người.

Chương 426

Nếu không giải quyết được thì chắc chắn sẽ mất mặt, đó là điều mà tôi tuyệt đối không muốn thấy." Hai bên chỉ nói vài câu đơn giản là kết thúc đàm phán.

Phía hồ tộc cũng trở nên phấn khởi, đặc biệt là ánh mắt nghi ngờ đã giảm đi rất nhiều, thay vào đó là vẻ mong đợi.

Hiển nhiên, họ đều tin lời Tô Mạch là thật.

Lôi Vân ngưng thần nói: "Xem ra tộc trưởng thực sự không tìm được phương án khác, chỉ còn đường cùng bất đắc dĩ mới phải chọn hợp tác với nhân tộc.

Thật sự khiến tôi khó mà tưởng tượng được, sẽ có một ngày như vậy." Tam Vĩ nữ hồ mong đợi nói: "Đúng là như vậy, nhưng nhìn phản ứng của tộc trưởng thì e là đã tin lời người kia rồi.

Chắc chắn có hy vọng rất lớn để giải quyết, mong là sẽ thành công." Một con hồ ly đực khác kích động nói: "Tôi thật sự xúc động từ tận đáy lòng, vốn dĩ đã gần như tuyệt vọng rồi.

Dù sao thì tộc trưởng cũng đã vắt óc suy nghĩ mà chẳng làm được gì.

Tôi thậm chí đã nghĩ sẽ phải trơ mắt nhìn những tộc nhân bệnh tật ra đi, may mà sẽ không có chuyện đó xảy ra, một hy vọng khó tưởng tượng được." Phía hồ tộc có thể nói là chấn động không thôi, từng con một đều vô cùng vui mừng.

Hiển nhiên, trong một khoảng thời gian bị bệnh dịch đè nén, đã đạt đến mức độ nghiêm trọng, ngay cả tâm trạng cũng bị ảnh hưởng, nếu không thì đã không có phản ứng như vậy.

Thanh Mao Sư Vương không ngớt lời khen ngợi: “Chủ nhân quả nhiên thủ đoạn lợi hại, chỉ vài lời đã thay đổi cục diện hiện tại, ngược lại khiến các con hồ ly coi Chủ nhân như vị chúa cứu thế.

Nhẹ nhàng như vậy mà có thể khiến hồ tộc đồng ý điều kiện, sắp có được trận pháp truyền tống, thật là khó tin!” Nó đã hoàn toàn hiểu rõ nguyên nhân, không còn như trước nữa.

Tô Mạch cũng không nói thêm lời nào nữa.

Vì đã đàm phán xong với Cửu Vĩ tộc trưởng, lúc này nên bắt đầu trị liệu bệnh dịch thối rữa.

Thế là Tô Mạch đi thẳng đến dòng suối bên cạnh.

Trong hồ tộc có một dòng suối tự nhiên rất tốt, bình thường việc lấy nước uống đều ở đây.

Tô Mạch ngưng thần mở mắt, toàn thân tiên lực cũng nhanh chóng lưu chuyển.

Trong nháy mắt, anh có thể bắt được một tia bất thường ẩn hiện trong dòng suối, thì ra bên trong suối đã bị nhiễm bệnh.

Tô Mạch ngay lập tức hiểu ra, những nơi của hồ tộc đã trở thành nguồn lây nhiễm, vì vậy trước tiên phải phá hủy yếu tố này, sau đó mới tiến hành các biện pháp khác.

Toàn bộ hồ ly cũng theo bước chân Tô Mạch, đồng thời đi đến bên cạnh dòng suối.

Ngay cả Cửu Vĩ tộc trưởng cũng không khỏi nhíu mày, thực ra hồ tộc đã sớm hiểu rằng không có nguồn nước nào trong tộc là sạch sẽ.

Mặc dù từ khi bệnh dịch thối rữa bùng phát nghiêm trọng, đã sớm có quy định không được uống nước từ suối, thậm chí phải đặc biệt đi đến khu vực an toàn bên ngoài để lấy nước.

Đáng tiếc là không có cách nào làm cho dòng suối trở lại bình thường, nơi tốt đẹp này đã bị bỏ hoang từ lâu, thực sự khiến các con hồ ly vô cùng khó chịu.

Giờ đây, lại có cơ hội thay đổi tình hình một chút.

Tô Mạch hùng hồn nói: "Quả thực không khác mấy so với tình hình tôi dự đoán, xem ra cực kỳ cần thiết phải dọn dẹp nội bộ một lượt.

Để tôi phục hồi dòng suối trước, chỉ cần loại bỏ vấn đề bên trong, sau này có thể sử dụng như trước." Tam Vĩ nữ hồ kích động nói: "Thật là quá tốt rồi!

Tôi từ nhỏ đã uống nước suối trong tộc mà lớn lên, có thể nói là đã quen với vị ngọt lành đó.

Ai ngờ có một khoảng thời gian không thể uống được nữa." Lôi Vân nghiêm túc nói: "Tôi đặc biệt đồng ý điểm này, nhất là khi dòng suối đã được xử lý xong, có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức cho tộc nhân.

Ít nhất không cần phải đi xa lấy nước nữa, đó thực sự là một hành động tốn tâm tốn sức." Thiên Hồ trịnh trọng nói: "Xem ra công tử thật sự rất tự tin.

Tôi trước đây cũng phát hiện dòng suối bị nhiễm bệnh, nhưng đáng tiếc không có khả năng giải quyết.

Vốn dĩ đã chọn từ bỏ mọi chuyện rồi, xin công tử giúp tộc tôi xử lý vấn đề này." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Chủ nhân trông đặc biệt ung dung, theo ta phỏng đoán, điều đó có nghĩa là người đã có tính toán trong lòng.

Khó khăn trước mắt thực sự không thể làm khó được người, e là người sẽ nhanh chóng đối phó được với vấn đề đó." Tô Mạch cũng

không nghe những lời xung quanh, cực kỳ nghiêm túc điều động tâm pháp.

Một luồng tiên lực hơi khác lạ vận chuyển, học nhiều công pháp như vậy, bằng khả năng tư duy mạnh mẽ của bản thân Tô Mạch, việc cải biên một loại pháp môn là chuyện bình thường.

Cũng chính lúc này, một luồng quang đoàn sáng chói không nhìn rõ hình dạng ngưng tụ xuất hiện, mang theo khí tức quang minh mạnh mẽ, dường như muốn nuốt chửng và trấn áp những vật chất tà ác trên thế giới.

Chương 427

Tô Mạch trực tiếp dùng thứ này để xử lý bệnh dịch trong dòng suối.

Các con hồ ly xung quanh không khỏi chấn động trong lòng.

Đó là loại pháp lực Chí Tôn Tử Dương hiếm có trên đời, vừa hay là thiên địch của mọi thế lực tà ác.

Lại thêm thực lực bản thân của Tô Mạch mạnh mẽ, nên tiên lực sản sinh ra cũng có hiệu quả kinh người.

Cửu Vĩ tộc trưởng hoảng hốt nói: "Loại tiên lực khủng bố này tôi tuyệt đối không thể tu luyện được.

Cũng không biết người trẻ tuổi này có bối cảnh nghịch thiên đến mức nào, lại có thể sở hữu cả thủ đoạn như vậy.

Xem ra thật sự có hy vọng giải trừ bệnh dịch thối rữa rồi." Tam Vĩ nữ hồ vô cùng kinh ngạc nói: "Uổng cho tôi không ngừng suy nghĩ trong lòng, đã đưa ra quá nhiều khả năng, nhưng lại không có một phương pháp nào thành công cả.

Thủ đoạn này thực sự vượt quá sức tưởng tượng của tôi, chỉ có thể ứng phó bằng phương án như thế này." Lôi Vân kiên định nói: "Tôi chỉ cần cảm nhận luồng tiên lực quang minh vô cùng tận kia, đã có một tia run rẩy vô cớ.

Xem ra sau này nhất định phải tránh xa vị cường giả này, đừng có như hôm nay mà trêu chọc nữa, người đó hoàn toàn không phải là tồn tại mà tôi có thể đối kháng." Các thành viên hồ tộc trừng lớn mắt, đều nghiêm túc quan sát thao tác của Tô Mạch.

Họ cũng mong muốn vấn đề trước mắt sớm được giải quyết.

Năng lực mà Tô Mạch thể hiện cực kỳ kinh người, ngay lập tức thu hút ánh mắt của mọi người tại đó, sự chú ý ngay lập tức dời đến bên bờ suối.

Thanh Mao Sư Vương hứng thú nói: "Ta cứ nghĩ Chủ nhân sẽ đi trị liệu các con hồ ly bị bệnh trước, ai ngờ lại đến dòng suối.

Nhưng cũng cho thấy Chủ nhân rất chu đáo, quang đoàn mà người thi triển thật sự đẹp tuyệt vời." Tô Mạch dần dần thi triển tiên lực quang minh, không lâu sau đã xử lý dòng suối sạch sẽ tinh tươm, trở nên trong vắt nhìn thấy đáy.

Chờ xem xét kỹ lưỡng, dù thế nào cũng không thấy một chút lây nhiễm nào, có thể lập tức dùng làm nước uống trở lại.

Tô Mạch nhìn Cửu Vĩ tộc trưởng nói: "Nơi đây đã được xử lý hoàn hảo.

Tiếp theo, tôi có thể tiếp tục thi triển một chút tiên lực vào trong dòng suối.

Khi đó, dòng suối sẽ chứa đựng vật chất và khí tức quang minh phong phú, có thể dùng để chữa bệnh cho tộc nhân." Tô Mạch sẽ không một hơi trị liệu xong cho hồ tộc.

Ít nhất bây giờ anh chỉ thể hiện một chút thủ đoạn, sau đó giành lại quyền chủ động.

Trong lòng Tô Mạch là muốn nắm giữ trận pháp truyền tống một chút trước, sau đó mới tiếp tục cứu trợ hồ tộc.

Chủ yếu là để đề phòng vạn nhất, một khi xảy ra bất ngờ thì sẽ lãng phí thời gian.

Đó là kinh nghiệm sinh tồn mà Tô Mạch có được, phải sử dụng mọi thủ đoạn thì mới không chịu thiệt.

Tô Mạch có sự tự tin rất lớn, anh không tin rằng với hiệu quả thanh trừ tuyệt vời như hiện tại, những con hồ ly này sẽ từ chối yêu cầu của mình.

Cửu Vĩ tộc trưởng khẩn cấp nói: "Vì công tử đã nhanh chóng thể hiện năng lực đủ mạnh, vậy thì tôi cũng không còn chút nghi ngờ nào nữa, xin hãy tiếp tục giúp đỡ tộc tôi." Các con hồ ly tại hiện trường càng thêm kích động, có tầm nhìn nhất định nên tự nhiên nhìn ra dòng suối đã bình thường.

Trong chớp mắt, Tô Mạch đã trở thành vị chúa cứu thế của hồ tộc.

Tô Mạch dứt khoát nói: "Tôi cần lấy lõi điều khiển của trận pháp truyền tống trước, sau đó tôi sẽ rời đi gấp.

Sau đó chắc chắn sẽ nghiêm túc chữa trị.

Điểm này chỉ vì sự thuận lợi của hợp tác đôi bên, hy vọng mọi người đều có thể phối hợp tốt." Tô Mạch quan sát tâm tình của hồ tộc từ trên xuống dưới, thế là anh không còn che giấu gì nữa, nói hết một hơi, hiểu rằng sẽ không bị từ chối.

Thiên Hồ trầm tư một lát rồi nói: "Được thôi, tôi cũng không còn giữ lại bất kỳ điều gì nữa.

Đây chính là vật điều khiển trận pháp truyền tống của tộc quần chúng tôi.

Các hạ hãy cảm nhận một chút để biết nó có phải là giả hay không.

Tôi lập tức xóa bỏ sự liên kết của mình với vật này, điều đó có nghĩa là tôi không thể điều khiển nó nữa." Ngay sau đó, y không chần chừ ném ra một vật phẩm trông giống ngọc bội.

Tô Mạch nhận lấy và xác thực đã trải nghiệm được đó là lõi của trận pháp truyền tống, chắc chắn không thể giả mạo được.

Thế là Tô Mạch phóng ra một tia tinh thần lực bao phủ, lập tức thành công khống chế ngọc bội.

Chương 428

Đương nhiên, lát nữa rời đi thì sẽ trả lại, hiện tại chỉ có tác dụng dự phòng mà thôi.

Tô Mạch có được vật lõi của trận pháp truyền tống, cũng không khỏi nở nụ cười, hiển nhiên vô cùng vui mừng.

Thật ra thứ này chỉ là để đề phòng Thiên Hồ cuối cùng đổi ý.

Rốt cuộc, chỉ cần để anh ta đi bằng trận pháp truyền tống, tự nhiên ngọc bội lõi sẽ quay về.

Tô Mạch mỉm cười nói: "Quả nhiên không hổ là tộc trưởng một tộc, làm việc thật sảng khoái, không chút do dự.

Hợp tác với hồ tộc thực sự là một trải nghiệm khá tốt.

Lát nữa tiễn tôi đi an toàn, tự nhiên tôi sẽ trả lại vật này." Thiên Hồ nghe vậy nhanh chóng nói: "Công tử đã không lừa gạt tôi, vậy tôi đâu thể loạn mà đưa lung tung được.

Đây là bảo vật quý giá nhất của hồ tộc.

Bây giờ xin công tử hãy nghiêm túc cứu chữa tộc quần, tại đây tôi bày tỏ lòng cảm kích trịnh trọng." Đương nhiên, Thiên Hồ cũng không hoàn toàn tin tưởng Tô Mạch.

Dù đã đưa lõi trận pháp truyền tống, nhưng nếu không có y dẫn đường, Tô Mạch cũng không thể rời đi.

Dù sao thì lát nữa ngọc bội cũng sẽ trở về, vì vậy Thiên Hồ không hề lo lắng, dù sao thì nó cũng không bị vĩnh viễn đưa đi.

Hồ tộc xung quanh cũng trở nên đặc biệt yên tâm.

Bây giờ mọi chuyện đã được đàm phán ổn thỏa, đó mới là điều

hoàn hảo.

Lúc này họ mới thực sự thoải mái, ít nhất sẽ không có vấn đề về việc hợp tác thất bại xuất hiện.

Tô Mạch nhanh chóng vận chuyển tiên lực.

Lần này anh không còn giữ lại chút nào nữa, nhanh chóng biến luồng khí tức quang minh trong dòng suối trở nên nồng đậm tột độ.

Tiếp theo thì cần những con hồ ly khác ra tay rồi, những việc còn lại không quá phức tạp, những bước phiền toái đó đương nhiên cần những con hồ ly khác gánh vác.

Tô Mạch nghiêm túc nói: "Bây giờ hồ tộc hãy lập tức phân phát nước suối cho những thành viên bị nhiễm bệnh uống đi.

Sau đó tôi sẽ đi luyện chế một chút đan dược, phối hợp với việc dùng nước suối, chắc chắn có thể trị liệu thành công." Thiên Hồ nghe vậy, đôi mắt linh động nhanh chóng sáng lên, lập tức sắp xếp Tam Vĩ nữ hồ và Lục Vĩ nam hồ dưới trướng, dẫn dắt các thành viên hồ tộc phía sau, lập tức hành động, lũ lượt đi thu thập nước suối, sau đó phát từng người một trong tộc quần.

Tam Vĩ nữ hồ sau khi trở về kích động nói: "Tộc trưởng, thật sự có hiệu quả không tồi!

Tôi vừa rồi cho một con hồ ly nhỏ uống chút nước suối, ngay lập tức bệnh chứng đã biến mất hơn phân nửa.

Hiển nhiên thứ này có hiệu quả trị liệu đặc biệt, nhân tộc không hề nói khoác." Nó vẫn tiếp tục rời đi, chỉ là báo cáo một tình hình mà thôi, vẫn phải tiếp tục đi cứu chữa hồ tộc.

Nó đã nhìn thấy hy vọng, thực sự không kìm được sự vui mừng.

Thiên Hồ nghe vậy cũng vui mừng.

Lúc này y mới cảm thấy hoàn toàn đáng giá, không hề vô ích khi giao trận pháp truyền tống ra để sử dụng.

Đôi lông mày cau chặt cũng không khỏi giãn ra rất nhiều.

Những vấn đề khó khăn mấy ngày nay đã làm phiền Thiên Hồ, thực sự khiến y khổ không nói nên lời.

Thanh Mao Sư Vương tận mắt chứng kiến từng con hồ ly trong tộc dùng ánh mắt kinh ngạc và kính phục nhìn Chủ nhân, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác tự hào mãnh liệt, như thể chuyện này có liên quan đến nó vậy, vô cùng vinh hạnh.

Tiểu Thanh dương dương tự đắc nói: "Ta đã nói mà, Chủ nhân tùy ý thi triển một chút thủ đoạn nhỏ thôi là có thể đối phó được với những bệnh nan y phức tạp, hiệu quả thấy rõ ngay lập tức!

Việc xử lý tiếp theo cũng sẽ nhanh thôi, đừng lo lắng." Dần dần, gần như tất cả hồ tộc bị bệnh đều đã được trị liệu một lần bằng nước suối.

Mặc dù không theo đúng toàn bộ quy trình Tô Mạch nói, nhưng việc có thể làm giảm đa số triệu chứng rõ ràng là một niềm vui bất ngờ.

Những con hồ ly đã hồi phục, thậm chí còn có thể mang theo ánh mắt tò mò, cẩn thận bò ra ngoài, lén lút nhìn khung cảnh náo nhiệt bên cạnh.

Thiên Hồ sau khi nhìn thấy thì càng thêm vui mừng.

Chương 429

Phải biết rằng trước đây các tộc nhân đã mất khả năng hành động, vì bị ảnh hưởng bởi bệnh chứng, có thể nói là thoi thóp.

Lúc này lại thay đổi trời đất.

Tô Mạch thản nhiên nói: "Dòng suối mà tôi vừa truyền tiên lực vào cơ bản không còn tác dụng gì khác nữa.

Dù sao thì cũng không thể vĩnh viễn để lại cho hồ tộc được, cái giá đó tôi cũng không gánh nổi.

Đương nhiên, bây giờ cũng không cần dùng đến dòng suối đó nữa." Thiên Hồ nghe vậy không khỏi có chút tiếc nuối, y cẩn thận kiểm tra dòng suối một lần, quả thực không còn khí tức vật chất quang minh kia nữa.

Chắc là cũng không thể lưu lại trong nước được.

Nếu có thể lưu giữ mãi mãi, sau này gặp phải tình huống tương tự thì chắc chắn sẽ có đủ phương thức ứng phó.

Thiên Hồ cười nhạt nói: "Công tử nói đúng, loại nước suối đó rất lợi hại, nhưng đáng tiếc hồ tộc tôi không trả nổi cái giá.

Trận pháp truyền tống chắc chắn không thể tặng cho công tử được, dù sao nó cũng được xây dựng ở sào huyệt của tôi, tôi cũng không nỡ mất nó vĩnh viễn." Lúc này Lôi Vân và các hộ vệ hồ tộc khác, bao gồm cả Tam Vĩ nữ hồ, cơ bản đều đã hoàn thành nhiệm vụ, lũ lượt quay trở về đây.

Tô Mạch nói: "Mọi việc đều thuận lợi, có thể nói là xuôi chèo mát mái.

Vậy thì tôi nên tiến hành luyện chế đan dược.

Không cần quá nhiều dược liệu, cũng không phải là những thiên tài địa bảo quý giá gì.

Hồ tộc đã sinh sống ở đây nhiều năm như vậy, chắc hẳn cũng có một số tích lũy." Thiên Hồ không chút do dự nói: "Xin công tử hiểu cho, chuyện như vậy chắc chắn là bổn phận của tôi.

Nếu có thu thập được thì tự nhiên có thể lấy ra ngay lập tức, dù không có cũng sẽ dốc toàn lực đi tìm kiếm." Tam Vĩ nữ hồ đồng tình nói: "Tộc trưởng nói không sai, hồ tộc chúng tôi ở xung quanh đây cũng thường xuyên tìm kiếm, đối với việc phát hiện dược liệu và các loại linh dược, thực ra đã làm rất nhiều, có kinh nghiệm nhất định." Lôi Vân suy nghĩ nói: "Tôi đã đặc biệt đi xem, quả thực đã tích lũy không ít dược liệu.

Bình thường chúng không có tác dụng lớn lắm.

Khi bệnh dịch thối rữa bùng phát, tôi đã dùng một phần nhưng vẫn không có hiệu quả.

Lúc này mà lại có nhu cầu thì thật là tốt quá." Thanh Mao Sư Vương sảng khoái nói: "Chủ nhân lại còn biết luyện chế đan dược, lại mang đến cho ta một bất ngờ nữa.

Quả nhiên là một tồn tại thâm bất khả trắc, tùy tiện thôi cũng có thể thể hiện những thủ đoạn phi thường." Tô Mạch thấy hồ tộc phối hợp như vậy cũng không chần chừ nữa, lập tức nói ra tên rất nhiều loại thảo dược.

May mắn một chút là hồ tộc có tuyệt đại bộ phận dược liệu, chỉ có một loại là không có.

Cũng may loại dược liệu tên Thiên Linh Thảo đó khá phổ biến, không khó tìm lắm, thậm chí ở những vùng hoang dã xung quanh cũng có thể tìm thấy.

Ít nhất một số hồ ly đã có ấn tượng trong lòng, dù sao thì xem ra cũng không mất sức đi tìm.

Chẳng mấy chốc, đội hộ vệ do Lục Vĩ nam hồ dẫn đầu, chịu khó chịu khổ đi tìm kiếm.

Không thể không nói, hiệu suất hành động cũng rất nhanh, không lâu sau đã thành công hái đủ số lượng Thiên Linh Thảo mang về.

Tô Mạch bày tỏ sự hài lòng vô cùng về điểm này, những tên này hành động nhanh gọn, không lãng phí chút thời gian rảnh rỗi nào, vừa hay tiết kiệm được thời gian, có thể nói là một kết quả vui mừng cho tất cả.

Tô Mạch nhanh chóng ngưng thần tĩnh khí, lập tức chuẩn bị trạng thái, định bắt đầu luyện chế đan dược ngay.

Dưới sự vận chuyển công pháp, một ngọn viêm hỏa xuất hiện, vừa đủ để sử dụng.

Lại thêm không ngừng dùng ra một số thủ đoạn, các loại dược liệu lơ lửng hòa tan.

Tô Mạch một loạt thao tác trôi chảy như mây chảy nước trôi, thực sự làm kinh ngạc các vị có mặt.

Dù sao thì chỉ riêng các bước tinh tế và vi diệu đó cũng đủ khiến nhiều kẻ hoa mắt thần mê, huống hồ Tô Mạch còn có thể thao tác thành công một cách ổn định, công lực trong đó tự nhiên sâu dày.

Lôi Vân trừng lớn mắt nói: “Tôi cứ nghĩ tùy tiện luyện chế qua loa là được rồi, ai ngờ lại ra dáng một đại sư như vậy.

Nhìn mà tôi thật sự chóng mặt.

Tóm lại, chỉ cần không để tôi phí công đi tìm Thiên Linh Thảo là được, mọi thứ đều đáng giá.” Tam Vĩ nữ hồ kinh ngạc nói: “Người

nhân tộc này không chỉ thực lực mạnh mẽ vô cùng, mà còn biết một tay luyện chế đan dược tinh diệu tuyệt luân.

Dù nhìn từ động tác nào, đó cũng là những chi tiết tuyệt vời.

Chương 430

Dù sao thì bằng nhãn lực của tôi, thực sự không nhìn ra một chút sơ hở nào." Thiên Hồ nghiêm nghị nói: "Đây không phải là thủ pháp luyện chế bình thường.

Gần như trong chớp mắt đã tập hợp được nhiều dược liệu như vậy, nhưng lại không hề lộn xộn một chút nào, cần phải có thực lực lợi hại.

Đằng sau chắc chắn có cao nhân chỉ dạy.

May mà lúc đầu tôi không cố ý đối kháng, nếu không e rằng sẽ chịu thiệt thòi." Phía hồ tộc nghiêm túc nhìn Tô Mạch thao tác, đương nhiên không thể tránh khỏi việc phát ra từng trận cảm thán.

Thực ra đây là hiện tượng hoàn toàn bình thường, dù sao Tô Mạch cũng là đệ tử của Lão Tử, lại thêm đã xông pha thế giới Hồng Hoang lâu như vậy, trên người có một số thủ đoạn cũng là lẽ thường.

Đáng tiếc là các con hồ ly không biết điều đó.

Thanh Mao Sư Vương hân hoan nói: "Chủ nhân dường như hòa làm một với ngọn hỏa viêm kia, điều đó đại biểu cho một cảnh giới luyện đan siêu phàm.

Tuyệt đối là một cảnh tượng vinh hạnh, dù sao ta cũng chưa từng tận mắt thấy cường giả nhân tộc luyện chế đan dược bao giờ." Tiểu Thanh giờ đây càng ngày càng chấp nhận và quen với sự thật trở thành tọa kỵ của Tô Mạch, không hề có chút tâm trạng sa sút nào, ngược lại còn trở nên vui vẻ hơn, thậm chí có chút ý vị vinh dự lây.

Tô Mạch không ngừng khống chế viêm hỏa, đốt cháy các loại dược liệu.

Hiện tại anh đang cố gắng loại bỏ các tạp chất, thông qua luyện chế có thể làm được điều đó.

Dù một đống dược liệu được luyện chế cùng lúc, Tô Mạch cũng tỏ ra thành thạo, không chút căng thẳng nào, càng không có áp lực hay những thứ tương tự, càng không thể có tình huống đó xảy ra.

Tích lí ba la, tại hiện trường có thể loáng thoáng nghe thấy một số âm thanh, mặc dù có vẻ hơi nhẹ, nhưng dù thế nào cũng có thể bắt được.

Thế là động tĩnh các dược liệu dung hợp trong quá trình Tô Mạch luyện chế cũng dần dần biến mất, nhẹ đến mức gần như không nghe thấy nữa.

Như vậy, cũng có nghĩa là dường như sắp đến giai đoạn cuối cùng rồi.

Tam Vĩ nữ hồ nói: "Tôi đã xem một lúc, toàn bộ quá trình luyện chế như vậy thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt.

Trước đây chưa bao giờ có cơ hội được xem.

Điểm này Thanh Mao Sư Vương nói đúng, đã tăng trưởng kiến thức của tôi." Mặc dù trước đó nó đã từng mắng Tiểu Thanh, nhưng bây giờ cũng có cảm giác đồng tình với lời nói đó, thực sự từ tận đáy lòng đồng ý.

Tam Vĩ nữ hồ chưa từng xem một quá trình luyện chế nào tinh xảo đến vậy, hiện tại vẫn vô cùng hứng thú nhìn, sợ bỏ lỡ một chi tiết nào đó.

Lôi Vân bất đắc dĩ nói: "Thực ra tôi đặc biệt kinh ngạc, vốn dĩ cứ nghĩ người kia sẽ có chút áp lực, dù sao cũng là luyện chế nhiều đan dược như vậy trong một hơi.

Ai ngờ lại mặt không đỏ, thở không gấp, hiển nhiên là một vẻ tinh

lực sung mãn.

Chỉ có thể nói là nội tình cực kỳ sâu dày và lợi hại." Vốn dĩ đặc biệt không cam tâm, đột nhiên lại gặp phải Tô Mạch ưu tú đến vậy, huống chi tuổi còn trẻ mà thủ đoạn lại cực nhiều.

Vì vậy Lôi Vân tự an ủi trong lòng, đoán rằng Tô Mạch ít nhất cũng sẽ có chút mệt mỏi, dù sao cũng luyện chế nhiều dược liệu như vậy.

Nhưng đáng tiếc, có vẻ như việc đó là phí công, Lôi Vân thầm phục rồi.

Thiên Hồ chợt hiểu ra nói: "Dù là luyện chế giữa chốn đông người, tất cả các loại dược liệu thậm chí đều do hồ tộc tôi cung cấp, nhưng tôi lại không thể nhìn ra được quá trình luyện chế.

Những chi tiết tinh vi trong đó thật khó nắm bắt.

Quả nhiên là một người trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm, khó trách lại không hề che giấu, trực tiếp luyện đan ngay dưới mí mắt tôi." Bản thân y cũng biết một vài thủ pháp luyện chế đan dược, nhưng đáng tiếc là kém xa trình độ mà Tô Mạch thể hiện.

Hiện tại y cũng hoàn toàn từ bỏ ý định tìm tòi phương pháp, dù sao cũng không đạt được hiệu quả.

Thiên Hồ muốn lén học nghề, nhưng lúc này mới hiểu ra mọi việc đều vô ích.

Y càng thêm tán thán sự cơ trí của Tô Mạch.

Chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi như vậy, Tô Mạch đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Trước đó, việc Tô Mạch chủ động đề xuất lấy lõi điều khiển trận pháp truyền tống là để phòng ngừa hồ tộc cuối cùng không đồng ý.

Mọi chuyện đều cho thấy Tô Mạch không phải là một tồn tại dễ đối phó, Thiên Hồ khẳng định sẽ không còn vô cớ trêu chọc nữa.

Tiểu Thanh ngưng giọng nói: "Dường như Chủ nhân sắp luyện chế thành công rồi, ta thấy các dược liệu kia gần như đã dung hợp xong, những động tĩnh trước đó cũng dần dần biến mất không còn dấu vết.

Chương 431

Chỉ có thể nhớ rõ thủ đoạn lợi hại của Chủ nhân." Thanh Mao Sư Vương đã sớm biến lại thành hình người, dù sao cũng không cần đánh nhau, nên giữ nguyên bản thể cũng chẳng có tác dụng gì.

Một đám hồ ly cũng nhìn ra sắp thành công, thế là càng thêm kích động, trừng lớn mắt nhìn, sợ bỏ lỡ.

Tô Mạch lớn tiếng nói: "Đan dược thành công rồi!" Ngay cả bản thân Tô Mạch cũng hiện lên một tia vui mừng.

Một hơi làm ra nhiều đan dược như vậy, lại không hề có chút sai sót nào trong thủ pháp, tự nhiên đáng để vui mừng một trận.

Đồng thời, viêm hỏa dần dần tiêu tan, trước mặt Tô Mạch hiện ra những viên đan dược hoàn chỉnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, tâm ý vừa động, Tô Mạch chủ động thao túng những viên đan dược này, rải đều cho các thành viên hồ tộc có mặt.

Tô Mạch thản nhiên nói: "Tôi cuối cùng cũng đã luyện chế xong đan dược một cách thuận lợi, đây tuyệt đối là thứ thích hợp nhất để bổ sung cho bệnh dịch thối rữa.

Bây giờ tôi giao cho các vị, hãy phân phát cho những con hồ ly bị bệnh trước đó, tự nhiên có thể trừ bệnh, triệt để giải trừ căn nguyên bệnh tật." Tại hiện trường nhanh chóng bùng phát một số tiếng kinh hô.

Thủ đoạn Tô Mạch lập tức đưa đồ vật ra khiến hồ tộc bất ngờ không kịp trở tay.

Thiên Hồ phân phó nói: "Mọi người đều nghe rõ chưa?

Đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.

Mặc dù những tộc nhân kia đã gần khỏi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ bệnh tật, vẫn phải uống đan dược, tuyệt đối không được bỏ sót bất kỳ ai." Tam Vĩ nữ hồ đáp lời: "Được, tôi sẽ bắt đầu hành động." Những con hồ ly cầm đan dược trên tay tại hiện trường, lập tức bắt đầu đi đến khắp nơi trong hồ tộc, phân phát đan dược từng người một không bỏ sót, dù sao cũng không để sót bất kỳ thành viên hồ tộc nào.

Tô Mạch chờ đợi một lúc tại hiện trường, chẳng mấy chốc con hồ ly đầu tiên uống đan dược đã hoàn toàn hồi phục, điều đó cũng đại biểu cho việc đan dược thực sự có hiệu quả.

Một thành viên hồ tộc chưa được trị liệu kích động tột độ nói: "Trời ơi, hôm qua tôi cứ nghĩ mình chẳng còn cơ hội sống sót nào nữa, thậm chí toàn thân khó chịu đến mức gần như muốn chết đi.

Ai ngờ bây giờ lại có một phương pháp giải quyết khác, tôi đã sống sót một cách kỳ diệu!" Thiên Hồ nhìn cảnh tượng đó tự nhiên vui mừng khôn xiết, cũng không ngừng cảm thán.

Lần này chỉ có thể nói là đặc biệt may mắn, nếu không gặp được Tô Mạch đột nhiên xuất hiện, không chừng thật sự không tìm được phương án đối phó.

Thiên Hồ thực ra còn nhớ chút mâu thuẫn trước đó, đó là việc Tô Mạch đã chỉnh đốn Tam Vĩ nữ hồ và Lục Vĩ nam hồ một trận.

Đương nhiên không phải chuyện lớn, chỉ là một vài bài học nhỏ không đáng kể.

Lúc đầu Thiên Hồ khá bất mãn, nhưng cùng với một loạt trợ giúp mà Tô Mạch cung cấp, y đã sớm không còn để bụng nữa.

Tam Vĩ nữ hồ nhanh chóng nói: "Ta vừa tận mắt chứng kiến

người kia luyện chế đan dược, thật sự quá lợi hại!

Ta đặc biệt nghiêm túc kiểm tra kỹ lưỡng, quả thực trong cơ thể tộc nhân bị bệnh không tìm thấy bất kỳ tàn dư nào.

Đơn giản là một loại thuốc tốt diệt trừ bệnh tật." Nó đã phát xong đan dược trong tay mới quay về, tiện thể kiểm tra vài vị tộc nhân, quả thực không tìm thấy chút vấn đề nào, thế là không kìm nén được sự sảng khoái.

Lôi Vân kinh ngạc nói: "Tôi đều không có!

Chỉ là những loại dược liệu đặc biệt bình thường, dung hợp luyện chế thành đan dược, vậy mà lại có dược hiệu tốt đến thế.

Trước đây tôi cứ nghĩ phải mất một khoảng thời gian thì hiệu quả mới dần dần phát huy, nhưng lại vượt quá sức tưởng tượng của tôi." Hôm nay vị Lục Vĩ nam hồ này đã chịu quá nhiều chấn động.

Không lâu trước đó cứ nghĩ mình đã chịu đủ kinh ngạc rồi, ai ngờ trong chớp mắt lại có thêm những cảm nhận mới, thậm chí còn muốn tê liệt, có thể nói là quen thành tự nhiên.

Thanh Mao Sư Vương hớn hở nói: "Đó là điều tất nhiên!

Chủ nhân một khi ra tay thì không có thứ gì tầm thường đâu.

Mặc dù nhìn có vẻ là dược liệu bình thường, nhưng vừa rồi mọi người đều đã chứng kiến quá trình luyện chế lợi hại đến mức nào, hiển nhiên hiệu quả cũng phải có được như vậy." Lời nói đó không có bất kỳ con hồ ly nào phản bác, ngược lại đều bày tỏ sự đồng ý sâu sắc, điều đó càng khiến Thanh Mao Sư Vương đắc ý hơn.

Thiên Hồ nhìn về phía Tô Mạch nói: "Nhìn tộc nhân vui mừng như vậy, tôi cũng không khỏi dâng lên tâm trạng phấn khởi.

Lần này rất nhờ công tử ra tay giúp đỡ, lát nữa tôi sẽ dẫn hai vị đi

đến vị trí trận pháp truyền tống." Tô Mạch thản nhiên nói: "Cửu Vĩ tộc trưởng làm vậy là được rồi.

Tôi cũng sẽ tuân thủ ước định trước đó, chắc chắn sẽ trả lại lõi của trận pháp truyền tống." Tô Mạch chuyển giọng nói: "Nhưng tôi cảm thấy làm việc thì phải làm đến cùng, bỏ dở giữa chừng không phải là phong cách và thói quen của tôi.

Vì vậy, tôi muốn nhắc nhở các vị một điều, nếu không làm điều đó, e rằng sau này sẽ lại phát sinh những sự kiện tương tự như bệnh dịch thối rữa này." Lời nói này lập tức khiến hồ tộc xung quanh cảm thấy thấp thỏm không yên, đặc biệt là trong bầu không khí vui mừng như vậy, thoáng cái nghe lời Tô Mạch nói, tim họ đều đập thình thịch không ngừng, ẩn chứa một chút tâm trạng lo lắng.

Chương 432

Một thành viên hồ tộc vừa khỏi bệnh như thường nói với lòng còn sợ hãi: "Tôi tuyệt đối không muốn trải qua sự lây nhiễm bệnh dịch thối rữa này lần nữa.

Đó thật sự là một sự tra tấn khó tưởng tượng.

Chỉ cần trong lòng vừa nảy sinh cảm giác sợ hãi là đã đủ rồi, tuyệt đối đừng để chuyện đó xảy ra nữa." Tam Vĩ nữ hồ vắt óc suy nghĩ: "Chẳng lẽ trong tộc quần chúng tôi có ẩn họa hoặc nguồn gốc của bệnh?

Đó đều là những vấn đề rất nghiêm trọng, nhất định phải giải quyết mới được, nếu không thì bệnh dịch chắc chắn sẽ lại bùng phát trở lại, đó thật sự là một chuyện đáng sợ." Đáng tiếc là dù tưởng tượng thế nào, nó vẫn không thể tìm ra vấn đề thích hợp ở đâu, điều đó làm Tam Vĩ nữ hồ bối rối, khiến toàn bộ đầu óc nó có chút choáng váng, trông đặc biệt khó chịu.

Lôi Vân lắc đầu nói: "Tại sao lại phải suy nghĩ lung tung?

Dù sao cũng chỉ là làm thừa mà thôi, đằng nào cũng khó mà suy nghĩ ra được câu trả lời chính xác, chi bằng chờ vị công tử kia nói cho chúng ta biết thì hơn, không cần phải phí hoài tinh lực một cách vô ích." Nó đã hoàn toàn chịu thua, cũng không còn làm những hành động vô ích nữa, thậm chí lúc này còn dứt khoát nói rõ.

Vị Lục Vĩ nam hồ này lười biếng đến mức không muốn lãng phí sức lực suy nghĩ, dù sao trước mặt đã có câu trả lời sẵn rồi, chỉ chờ nó thốt ra từ miệng Tô Mạch mà thôi.

Tiểu Thanh khó hiểu nói: "Tư duy của Chủ nhân thật sự quá mạnh mẽ!

Ta cứ nghĩ đã hoàn toàn giải quyết xong bệnh dịch rồi, không còn vấn đề nào khác.

Đồng thời ta cũng tò mò về nguyên nhân trong đó." Nó cảm thấy rằng đã trị khỏi những con hồ ly bị bệnh này thì coi như đại công cáo thành rồi, nhưng Chủ nhân lại có vấn đề.

Thanh Mao Sư Vương tự nhiên vô cùng tin tưởng, nhưng lại không có chút manh mối nào, vì vậy mới phát ra nghi vấn, muốn có lời giải đáp.

Thiên Hồ nghe vậy nghiêm túc nói: "Công tử thật sự cực kỳ nhạy bén!

Thật lòng mà nói, tôi cũng không thấy có thành viên nào bị bỏ sót, chắc là đều đã được trị khỏi rồi.

Ngay cả dòng suối cũng đã được công tử làm sạch sẽ.

Xin công tử hãy cho tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ ghi ơn trong lòng." Là tộc trưởng Cửu Vĩ hồ tộc, tự nhiên y không muốn một lần nữa chứng kiến tộc nhân trải qua tai nạn như trước.

Hiện tại nghe lời Tô Mạch nói, không khỏi chú trọng vài phần.

Tô Mạch điềm nhiên nói: "Vậy tôi sẽ nói cho các vị biết.

Thực ra đó cũng là chuyện cực kỳ đơn giản.

Những dụng cụ ăn uống, quần áo của bệnh nhân trước đây, thậm chí cả nơi ở, đều có một số ẩn họa còn sót lại.

Tiếp theo phải cẩn thận tẩy rửa một lượt mới có thể sử dụng." Thực ra anh phát hiện yêu tộc ở thế giới Hồng Hoang e rằng không chú trọng nhiều đến những chi tiết nhỏ đó, vì vậy nhắc nhở thêm một câu quả thực khiến đối phương bừng tỉnh, các thành viên hồ tộc đã được giải đáp.

Thiên Hồ thoải mái nói: "Được rồi, công tử đã nói rõ, tôi khẳng định sẽ đặc biệt chú ý, lập tức cho người thu thập và tẩy rửa, tuyệt đối sẽ ngăn chặn những tai họa đó." Tam Vĩ nữ hồ chân thành nói: "Thì ra là những vật phẩm đã qua sử dụng kia, tôi lại không để ý.

Nhờ có công tử nhắc nhở đúng lúc, nếu không tôi chắc chắn sẽ không bận tâm, những tộc nhân yếu ớt kia rất dễ bị nhiễm bệnh trở lại." Lôi Vân kiên định nói: "Tôi sẽ chọn một số hộ vệ có tu vi không tồi đi chấp hành nhiệm vụ.

Chắc chắn sẽ hoàn thành tốt, triệt để tiêu diệt bệnh dịch thối rữa là điều tất yếu." Khoảnh khắc tiếp theo, Lôi Vân dẫn đội hộ vệ rời đi.

Những con hồ ly khác đặc biệt phối hợp, mọi người hiển nhiên đều bị căn bệnh này hành hạ khổ không nói nên lời, mong ước được vĩnh viễn tránh xa nó, tự nhiên sẽ vô cùng phối hợp.

Các thành viên hồ tộc cũng không khỏi tán thán tư duy thông minh và tinh tế của Tô Mạch.

Tiểu Thanh cũng tán thán không ngừng, còn Tô Mạch thì lại thấy đó chỉ là những chuyện đơn giản mà thôi.

Sau khi Tô Mạch thi triển thủ đoạn, cuối cùng đã thành công giải quyết vấn đề của Cửu Vĩ hồ tộc, không còn bất kỳ di họa nào nữa.

Toàn bộ hồ tộc đều chìm trong bầu không khí hoan thiên hỉ địa, không còn như trước đây khi tiến vào nơi này, một trạng thái có vẻ hơi tĩnh lặng.

Ngược lại, rất nhiều thành viên hồ tộc không hóa hình đều đã xuất hiện.

Dù sao thì yêu tộc muốn tu hành thành công hóa hình, cũng cần phải bỏ ra rất nhiều, đó không phải là một chuyện đơn giản.

Lôi Vân may mắn nói: "Những thành viên bị nhiễm bệnh lần này

phần lớn đều là các con hồ ly chưa thể hóa hình.

Mặc dù nhìn có vẻ thực lực yếu ớt, nhưng đó đều là tương lai của tộc tôi.

Một khi mất đi thì sự phát triển của hồ tộc sau này chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng lớn, tuyệt đối sẽ không thể vực dậy được." Vị Lục Vĩ nam hồ này cảm ơn Tô Mạch đã cứu viện, nếu không thì không thể nhìn thấy cảnh tộc nhân an nhiên vô sự.

Chương 433

Điều đó khiến Lôi Vân tràn đầy cảm xúc trong lòng.

Lúc này, Tam Vĩ nữ hồ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Mạch, trong đó ẩn chứa chút tình cảm cảm kích, đương nhiên cũng có sự ngượng ngùng và hối hận, chủ yếu là nhớ lại lúc đầu đã chủ động tấn công Tô Mạch.

Đương nhiên Tam Vĩ nữ hồ không có khả năng gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho Tô Mạch, ngược lại nhanh chóng bị đánh bại.

Tam Vĩ nữ hồ chân thành nói: "Rất cảm ơn công tử đã cứu giúp hồ tộc của tôi.

Tôi xin bày tỏ sự xin lỗi lớn nhất vì những sai lầm ban đầu đã gây ra.

Việc có thể tận mắt nhìn thấy bệnh dịch thối rữa của hồ tộc biến mất, tất cả đều phải quy công cho công tử." Đó đều là những lời nói thật lòng, mặc dù hai bên đã từng giao chiến, nhưng hồ tộc vẫn phải mang ơn.

Ngay cả Tam Vĩ nữ hồ vốn kiêu ngạo, lúc này cũng không khỏi bày tỏ lời cảm ơn.

Tô Mạch tùy ý nói: "Tiểu hồ ly, lần sau tôi gọi tên như vậy chắc sẽ không tức giận đến mức nổi điên đâu nhỉ?

Hồ tộc có cơ hội được tôi cứu chữa, thực ra tôi cũng không phải bỏ công vô ích, dù sao thì đây cũng là một giao dịch." Đó đúng là lời nói chính xác, căn bản khiến các con hồ ly không nói nên lời.

Cửu Vĩ hồ tộc trưởng Thiên Hồ mỉm cười hữu hảo một tiếng, cũng hiểu ý Tô Mạch.

Dù sao thì vừa nãy đã đồng ý cho mượn trận pháp truyền tống, Thiên Hồ đã coi vật lõi của trận pháp như một vật thế chấp.

Thanh Mao Sư Vương ở một bên nói: "Con tiểu hồ ly kia, trước đây cứ nhe nanh múa vuốt với ta và Chủ nhân, có thể nói là cực kỳ kiêu ngạo.

Nhưng bây giờ nhìn lại thì đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều rồi, xem ra nể mặt Chủ nhân ta mà miễn cưỡng biết điều đó." Lời nói này lập tức khiến Tam Vĩ nữ hồ không kìm được mà trợn mắt trắng.

Lúc này nó không hề nổi giận, dù bị yêu vương tọa kỵ trêu chọc, cũng là nể mặt Tô Mạch, không còn ý kiến nào khác.

Dù sao thì cũng chỉ bị Thanh Mao Sư Vương nói vài câu mà thôi, không phải chuyện nghiêm trọng.

Tam Vĩ nữ hồ thầm nghĩ trong lòng: "Ta thấy vị cường giả yêu vương đường đường này, bình thường cũng ở trong phạm vi cực lớn xung quanh, là một tồn tại nổi tiếng lẫy lừng uy phong lẫm liệt.

Nhưng hôm nay lại khiến ta mở rộng tầm mắt.

Việc có thể đi theo một Chủ nhân lợi hại như vậy, ta cũng có thể chấp nhận được." Đồng thời nó cũng không ngừng tự an ủi tâm trạng của mình, đừng đối đầu với Thanh Mao Sư Vương, cứ coi như đối phương không tồn tại là được, lát nữa là sẽ đi thôi.

Thanh Mao Sư Vương vốn định trêu chọc một phen, nhưng thấy Tam Vĩ nữ hồ không đáp lời, cũng không khỏi cảm thấy nhàm chán, thế là nó không còn trêu chọc nữa, ngược lại lẩm bẩm một mình vài câu.

Thanh Mao Sư Vương bi ai nói: "Mấy con hồ ly này thật đáng ghét, vậy mà không thèm để ý đến ta.

Chẳng lẽ phải xem mặt mũi có đẹp hay không rồi mới quyết định

có giao lưu hay không?

Nếu là như vậy, dường như ta có chút bừng tỉnh.

Khó trách ta không ngừng tìm Chủ nhân để nói chuyện, còn ta thì tương đương với vô hình vậy." Mặc dù lời nói này của Tiểu Thanh cực kỳ nhỏ, nhưng cũng bị Tô Mạch và Thiên Hồ nghe thấy, dù sao cả hai đều là người mạnh nhất tại hiện trường, tự nhiên có thể nắm bắt được chút động tĩnh.

Tô Mạch mỉm cười không nói, thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu Thanh thật sự rất thú vị, tính cách trông cực kỳ phóng khoáng và hài hước.

Nếu là như vậy, trên đường tiện tay thu phục một tọa kỵ như thế này, cũng là một chuyện có chút ý nghĩa." Thiên Hồ thầm nghĩ: "Nghe lời trêu chọc của Thanh Mao Sư Vương, có thể cảm nhận sâu sắc rằng đó là trạng thái tâm phục khẩu phục đối với vị Chủ nhân nhân tộc trước mắt.

Ngay cả một yêu vương như vậy cũng bị thu phục, thật sự khiến tôi quá kinh ngạc." Nhưng y cũng không làm rùm beng, coi như không nghe thấy lời của Tiểu Thanh.

Dù sao ngay cả Chủ nhân Tô Mạch còn chưa mở miệng, Thiên Hồ cũng lười nhiều lời.

Thiên Hồ cảm kích nói: "Hôm nay thật sự vô cùng cảm ơn công tử.

Có thể nói là nhân chí nghĩa tận, dù từ phương diện nào, e rằng cũng có thể xưng là hoàn hảo nhất.

Trong thời gian ngắn như vậy, toàn tộc đều đã hồi phục bình thường." Thiên Hồ cảm nhận được tâm tư của tộc nhân xung quanh, các con hồ ly đều có sự tò mò, kính sợ và cảm kích đối với Tô Mạch đã ra tay cứu giúp.

Điều đó cũng khiến Thiên Hồ không khỏi cảm thán trong lòng, Tô Mạch có thể nói là đã để lại ấn tượng không thể phai mờ trong hồ tộc, những người khác khó mà làm được.

Tô Mạch thong dong nói: "Cửu Vĩ tộc trưởng, tôi thấy thời gian cũng không còn sớm nữa.

Bây giờ hãy dẫn tôi đi đến nơi đặt trận pháp truyền tống đi.

Chương 434

Lời cảm ơn thì tôi cũng yên tâm nhận rồi, thật lòng mà nói tôi cũng đã dốc hết sức mình để giúp đỡ, chỉ trong khả năng của tôi thôi.” Tô Mạch cũng nhìn tình hình tại hiện trường, khí tức sinh linh của hồ tộc đã hồi phục.

Chắc chắn chẳng mấy chốc sẽ càng thêm hưng thịnh.

Dù đã trải qua một tai nạn, nhưng chỉ cần không bị khổ nạn đánh gục, sau khi đứng dậy một lần nữa, chắc chắn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Tô Mạch cũng muốn nhanh chóng đi đến thánh địa của yêu tộc.

May mà hành động của hồ tộc dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng, ít nhất toàn bộ quá trình không gặp phải vấn đề quá lớn.

Ngay cả khi xuất hiện vài vấn đề, thì đều được Tô Mạch dễ dàng giải quyết, có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Thực ra nếu là người khác đến, e rằng ở cửa Thiên Hồ sẽ không được tốt như vậy.

Dù sao Thiên Hồ cũng là một con Cửu Vĩ hồ đường đường, thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Bản thân Tô Mạch cũng chỉ có thể thế quân lực địch, muốn đánh bại hoàn toàn Thiên Hồ thì chắc chắn sẽ lãng phí quá nhiều thời gian, lại còn phải tiêu hao một số sức mạnh, thậm chí xui xẻo còn có thể bị thương.

May mà nhờ kinh nghiệm phong phú của Tô Mạch, cùng với suy nghĩ linh mẫn, cuối cùng đã thành công giao lưu và hợp tác với Thiên Hồ.

Nếu không thì y cũng sẽ không dễ dàng đồng ý từ bỏ chiến đấu như vậy.

Đối với điểm này, Thanh Mao Sư Vương thực sự vô cùng bội phục.

Lúc này Tô Mạch một lần nữa đề nghị đi đến trận pháp truyền tống, Thiên Hồ khẳng định sẽ không có bất kỳ sự ngăn cản nào, y định đáp ứng yêu cầu của Tô Mạch.

Dù sao thì vừa nãy mọi chuyện đã ổn thỏa rồi.

Trận pháp truyền tống nằm ở vị trí nội bộ quan trọng nhất của tộc quần, cần phải có người dẫn đường mới có thể đến được.

Nội bộ hồ tộc mỹ lệ tuyệt trần, đẹp hơn rất nhiều so với khu vực ngoại vi trước đó.

Có thể nói là một trời một vực, các loại linh động tự nhiên hình thành, phân bố xen kẽ một cách tinh xảo ở những vị trí khác nhau.

Lại thêm cây cối, dây leo, hoa tiên, cỏ nhỏ các loại mọc dày đặc khắp nơi, càng tăng thêm một chút linh khí.

Tóm lại, khiến người ta bước vào cảm thấy sảng khoái dễ chịu.

Tô Mạch thản nhiên nói: “Linh khí tỏa ra xung quanh vẫn khá sung túc, điều này tôi đã cảm nhận được khi mới vào đây.

Cực kỳ thích hợp cho việc tu luyện, có thể coi là một bảo địa không tồi.” Lúc này dưới sự dẫn đường của Thiên Hồ, họ đang đi đến nơi đặt trận pháp truyền tống của Cửu Vĩ hồ tộc.

Lúc đó Tô Mạch cũng có tâm tư để ý thêm, quan sát môi trường sống của hồ ly, sau đó tùy ý bình luận vài câu.

Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: “Chủ nhân, ta thì lại không cho là tốt lắm, chỉ có thể coi là tạm được thôi.

Người phải biết cái động sư tử mà ta ở, đơn giản là đặc biệt rộng lớn.

Đương nhiên không có nhiều cây cối như vậy, nhưng ta không thích mấy thứ này, nên cũng lười mà dọn dẹp." Tiểu Thanh hình dung sào huyệt của mình một cách sinh động, hiển nhiên trong mắt vị yêu vương này, nơi nhỏ nhắn tinh xảo trước mắt căn bản không thể sánh bằng.

Tô Mạch cười nhạt nói: "Tiểu Thanh, đừng có lôi cái nơi ở của sư vương đó ra nữa.

Mỗi nơi có cái hay riêng.

Dù sao thì bản thể của ngươi to lớn như vậy, nếu không có động phủ đặc biệt lớn, về nhà chẳng phải không vào được sao?" Anh nhịn không được cười thầm, con sư tử ngốc nghếch trước mặt này, cứ khoe khoang sào huyệt của mình.

Tô Mạch biết đó là nơi bẩn thỉu đến mức nào, thực sự không muốn chê bai.

Thiên Hồ nghe vậy nói: "Công tử có tầm nhìn tốt.

Vùng đất của tộc quần chúng tôi quả thực linh khí sung túc, cũng là nơi chúng tôi đặc biệt tìm được.

Đương nhiên không thể gọi là bảo địa, nhưng vẫn có một số mặt tốt.

Dù sao thì hồ tộc chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng hài lòng rồi." Còn về lời nói của Thanh Mao Sư Vương, Thiên Hồ cười một tiếng, tỏ vẻ không để ý.

Chương 435

Lúc này Thiên Hồ đi ở phía trước nhất, cũng không hề quay đầu lại nói chuyện.

Đồng thời bước chân cũng không hề dừng lại chút nào.

Tóm lại cũng không ảnh hưởng đến hiệu suất tiến lên, phía sau là Tam Vĩ nữ hồ và Lôi Vân.

Tam Vĩ nữ hồ đáp lời: "Tộc trưởng nói đúng.

Những cây cối trong đây thực ra không phải lúc nào cũng ở đây, mà là do tộc nhân chúng tôi đặc biệt chăm sóc cẩn thận mới thuận lợi lớn mạnh, nếu không thì không thể nào mọc đẹp đến vậy." Nó không thèm để ý đến con sư tử kia.

Còn về những lời trêu chọc Tam Vĩ nữ hồ già, thì nó chắc chắn phải phản bác lại một chút, nhưng lại chỉ toàn nói về những điểm tốt của địa phương.

Lôi Vân trầm tư nói: "Thực ra một khoảng thời gian trước, kể từ khi tộc quần chúng tôi bị bệnh dịch thối rữa tấn công, có thể nói là đã khiến toàn tộc bận rộn đến mức đầu tắt mặt tối, thậm chí có thể nói là không thể phân chia thêm sức lực.

Không có đủ thành viên để chăm sóc cây cối nữa.

Tình huống này cuối cùng cũng không còn xuất hiện nữa." Là đội trưởng đội hộ vệ hồ tộc, vị Lục Vĩ nam hồ này đặc biệt rõ ràng về lực lượng lao động còn lại trong tộc quần.

Dù sao thì chỉ cần là hồ ly còn lành lặn, không có ngoại lệ nào là không có nhiệm vụ thêm.

Dù sao thì có nhiều tộc nhân bị bệnh cần được chăm sóc, lúc đó

căn bản không có hồ tộc nào có thời gian rảnh rỗi.

Vào thời điểm khó khăn cấp bách như vậy, chắc chắn không có tâm tư trông nom cây cối.

Vì vậy khoảng thời gian này đã bị bỏ hoang trực tiếp, đơn giản là không ai có thể quản lý được nữa.

Nếu kéo dài thời gian, chắc chắn chúng sẽ mọc ra trông khá khó coi.

May mà đã nhanh chóng được Tô Mạch chữa khỏi, vì vậy bây giờ nhìn môi trường xung quanh thấy thuận mắt hơn.

Thỉnh thoảng cũng sẽ có những con hồ ly khác xuất hiện xung quanh, trừng lớn mắt nhìn Thiên Hồ và đoàn người đi đường.

Trong đó, những con gan dạ hơn dám nói vài lời, dù không lớn tiếng lắm nhưng đủ để các thành viên có mặt nghe thấy.

Một con song vĩ nữ hồ nói: "Vị nhân tộc trông đặc biệt đẹp trai đó, nhìn rất trẻ tuổi, chính là người đã thi triển các loại thủ đoạn, thành công cứu chữa hồ tộc chúng ta.

Có thể có cơ hội thoát khỏi kiếp nạn này, chỉ có thể nói là vô cùng may mắn, tôi cảm ơn vị công tử đó." Một con hồ ly lớn tuổi cảm thán: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy tộc trưởng đích thân dẫn đường cho người ngoài, thật là một cảnh tượng khó gặp.

Bất kể là người nào, Thiên Hồ tộc trưởng cũng không để vào mắt, dù là một tồn tại khá lợi hại, cũng sẽ không đồng ý chuyện như vậy.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại thì vị nhân tộc kia đã làm việc cứu chữa, tình hình cũng có thể hiểu được." Một con hồ ly nhỏ khác tò mò nói: "Oa, nghe thấy chưa?

Vị Thanh Mao Sư Vương hóa thành hình người kia, bản thể là một

con sư tử đặc biệt hung mãnh, đặc biệt to lớn uy phong lẫm liệt.

Trước đó hình như đã biến thân ở bên ngoài, đáng tiếc tôi không được thấy." Chẳng mấy chốc Thiên Hồ dẫn Tô Mạch cùng đoàn người đi xa, càng ngày càng gần trận pháp truyền tống.

Vì vậy ở đây không có thành viên hồ tộc cư trú, không còn xuất hiện trạng thái hồ ly lúc ẩn lúc hiện như trước, cũng không nghe thấy tiếng thì thầm trò chuyện.

Tiểu Thanh ác nghiệt nói: "Cuối cùng cũng rời khỏi đám hồ ly đáng ghét đó rồi!

Nếu không phải ta và Chủ nhân có việc, ta chắc chắn sẽ dừng lại, trực tiếp biến về bản thể tại chỗ, một hơi hù chết đối phương." Thanh Mao Sư Vương thở phào một hơi.

Vừa rồi nó nghe thấy có hồ ly non dùng ánh mắt tò mò xa xa chú ý, cái giọng điệu đó dường như mong đợi được xem sư tử biến thân.

Đơn giản là khiến một yêu vương đường đường không thể chấp nhận được, nó coi như không nghe thấy mà cắm đầu đi tới.

May mà lúc này không cần phải chịu đựng những chuyện đó nữa.

Thiên Hồ giới thiệu nói: "Đây là trận pháp truyền tống quý giá nhất của Cửu Vĩ hồ tộc chúng tôi, vì vậy được đặt ở vị trí nội bộ quan trọng nhất.

Người ngoài không thể lén lút đột nhập một cách im lặng, tuyệt đối sẽ không bị người khác tìm thấy." Tô Mạch bình tĩnh nói: "Tôi cũng cảm nhận được rồi.

Trên đường đi có khá nhiều chỗ quanh co, đã qua mấy cửa động giao nhau.

May mà có Cửu Vĩ tộc trưởng dẫn đường, nếu không e rằng sẽ

khiến người ta lạc đường, điều đó sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng." Thiên Hồ mỉm cười nói: "Điều đó chưa chắc đã đúng.

Chương 436

Nếu là người bình thường thì tôi sẽ nghĩ là sẽ lạc đường, nhưng công tử là một nhân vật lợi hại như vậy, có những thủ đoạn thâm bất khả trắc, tôi kiên định tin rằng công tử có thể thành công đi qua." Tô Mạch cười nói: "Ha ha, tôi cứ coi đó là lời khen đi." Tam Vĩ nữ hồ thầm nghĩ trong lòng: "Trời ơi, đây là lần đầu tiên tôi thấy tộc trưởng nói nhiều như vậy, trên đường không ngừng trò chuyện.

Vị công tử trẻ tuổi này thật sự lợi hại và thú vị." Nó thì thỉnh thoảng xen vào vài câu, chủ yếu là Thiên Hồ giới thiệu những thứ gặp trên đường cho Tô Mạch.

Thời gian trôi qua nhanh, dần dần đã đến gần nơi đặt trận pháp truyền tống, hiện tại đều có thể loáng thoáng nhìn thấy.

Sau một thời gian đi lại, Tô Mạch cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Thiên Hồ, đã thành công đến được vị trí đặt trận pháp truyền tống.

Trận pháp trước mắt hoàn toàn lọt vào tầm mắt, Tô Mạch hơi tò mò quan sát vài câu, cẩn thận nhìn vài lần.

Cấu tạo của trận pháp truyền tống trước mắt quả thực khá tốt, tinh diệu tuyệt luân đồng thời tản mát ra một luồng khí cơ khác thường.

Tô Mạch đại khái có thể hiểu được, chắc chắn là thứ gì đó liên quan đến việc truyền tống.

Thanh Mao Sư Vương oán trách nói: "Cuối cùng cũng đến được đây rồi.

Không thể không nói, mặc dù trên đường đi, những con đường và động phủ mà ta gặp được gần như đều nhỏ nhắn vô cùng, nhưng số

lượng thì khá nhiều.” Chủ yếu là nơi đi qua lần này quá phức tạp, quanh co khúc khuỷu cực kỳ nhiều.

Tiểu Thanh rõ ràng là chê đi quá nhiều rồi, may mà tiếp theo không cần tiếp tục đi trong nội bộ hồ tộc nữa, nó mới yên tâm.

Tô Mạch thản nhiên nói: “Trên một đoạn đường, tôi đã tùy ý quan sát các loại thiết bị và môi trường của hồ tộc.

Thực ra tôi có cảm nhận, tóm lại nơi hồ tộc ở rất tốt.” Còn Tô Mạch thì không hề sốt ruột như Tiểu Thanh.

Một chút kiên nhẫn đương nhiên là có, huống hồ tận mắt chứng kiến cảnh tượng nội bộ cũng là một loại thu hoạch thêm.

Thiên Hồ cười khẽ nói: “Công tử khá thông cảm cho Cửu Vĩ hồ tộc chúng tôi.

Ý kiến của Thanh Mao Sư Vương quả thực cũng đúng, nhưng không có cách nào khác cả.

Dù sao thì trận pháp truyền tống của chúng tôi đều được xây dựng ở nơi sâu nhất, muốn vào thì tự nhiên cần phải đi qua nhiều con đường như vậy.” Trước đó Thiên Hồ cũng nghe thấy một số lời nói của tộc nhân đứng xem, trong đó có cả những lời chê bai Thanh Mao Sư Vương.

Chắc là sau đó đối phương hơi đề phòng và không vui.

Thực ra đây cũng là một tình huống cực kỳ bình thường, Thiên Hồ cảm thấy việc trêu chọc đơn giản đặc biệt thú vị, cũng là một kiểu phong vị độc đáo, thể hiện một số cách suy nghĩ linh hoạt của các thành viên hồ tộc.

Thiên Hồ dù sao cũng chỉ cảm thấy Thanh Mao Sư Vương có chút không vui, nhưng cũng không thể hiện ra vẻ tức giận nhiều.

Hiển nhiên Thiên Hồ hiểu rõ rằng Tiểu Thanh cũng không đặc biệt để bụng, không đến mức tức giận, vì vậy Thiên Hồ lúc này có thể thư giãn tâm tình.

Tam Vĩ nữ hồ nghiêm túc nói: "Thực ra mấy con hồ ly này cơ bản ít khi hiểu.

Trận pháp truyền tống là bảo vật quý giá nhất của toàn tộc, tự nhiên sẽ được quản lý tốt, sẽ không dễ dàng hiện diện trong mắt mọi người.

Ngoại trừ tộc trưởng, các thành viên khác đều không có tư cách đặc biệt, không thể tự ý động chạm mọi thứ ở đây." Đồng thời nó cũng không ngừng chú ý đến trận pháp truyền tống.

Đương nhiên, mặc dù số lần hữu hạn, nhưng dù thế nào thì là một con hồ ly có tu vi không tồi trong Cửu Vĩ hồ tộc, Tam Vĩ nữ hồ tự nhiên có cơ hội được nhìn thấy.

Vì vậy, hiện tại trận pháp truyền tống vẫn không quá xa lạ, thậm chí nó còn nhớ rõ vẻ ngoài trước đây đã từng nhìn thấy, có thể nói là y như đúc.

Lôi Vân không kìm được nói: "Tôi cũng vì là đội trưởng đội hộ vệ hồ tộc, bình thường phải chịu trách nhiệm sắp xếp phòng vệ an toàn cho toàn bộ tộc quần, ngăn chặn mọi vấn đề, nên mới có nhiều cơ hội để nhìn ngắm trận pháp truyền tống.

Đáng tiếc là chưa bao giờ có trải nghiệm sử dụng." Thực lực của Lục Vĩ nam hồ trong hồ tộc cũng siêu cấp lợi hại, ít nhất không có nhiều hồ ly mạnh hơn nó.

Nhưng ngoài việc nhìn ngắm vẻ ngoài của trận pháp truyền tống, nó lại không có kinh nghiệm thực tế về việc ngồi truyền tống rời đi, vì vậy lúc này cũng không thể nhịn được mà lên tiếng.

“Tôi cứ nghĩ tộc Hồ hẳn phải thường xuyên sử dụng trận pháp truyền tống chứ, dù sao những thứ tốt như vậy mà cứ để yên một chỗ lâu dài thì rõ ràng là cực kỳ lãng phí, hoàn toàn khác với dự đoán ban đầu của tôi.

Ai ngờ giờ mới biết tình hình thật sự.” Tô Mạch hơi bất ngờ nói.

Tô Mạch vốn cho rằng các thành viên Hồ tộc chiếm giữ những thứ quý giá như vậy thì rất có thể sẽ thường xuyên sử dụng.

Nào ngờ sự thật hoàn toàn khác, vượt ngoài dự liệu của Tô Mạch, thật sự khiến người ta cảm thấy tò mò.

“Thật ra không giấu công tử, trận pháp truyền tống quả thực là vật tốt khó kiếm, hiện tại cũng có thể coi là vật phẩm trân quý nhất trong tộc.

Chương 437

Nhưng thực lực của tộc nhân trong giới thiên địch rộng lớn này thật sự không quá mạnh mẽ, cho nên một khi mù quáng sử dụng truyền tống ra ngoài, e rằng khó giữ được cái mạng nhỏ, chi bằng đừng dùng." Thiên Hồ thở dài nói.

Đối với tình trạng này, với tư cách tộc trưởng Hồ tộc, Thiên Hồ cảm nhận sâu sắc, thậm chí còn có sự tiếc nuối và hối hận cực kỳ đậm đặc.

Không những không nhận được lợi ích từ trận pháp truyền tống, không thể thành công lợi dụng ưu thế địa phương để tăng cường thực lực, ngược lại còn phải buộc lòng hạn chế tộc nhân sử dụng, đề phòng những hồ tộc đó truyền tống ra ngoài, lỡ không cẩn thận bị tồn tại mạnh hơn diệt sát.

Thiên Hồ nghĩ chỉ khi nào có nhiều hồ ly trở nên mạnh mẽ hơn, có lẽ mới dần dần bắt đầu sử dụng thứ này.

"Thì ra là vì lý do này, thế giới rộng lớn không thiếu gì kỳ lạ, sự lo lắng của Thiên Hồ rõ ràng là cần thiết.

Nếu không cẩn thận cân nhắc mọi mặt của tộc quần như vậy, thật ra cũng có vẻ hơi sợ sệt rụt rè.

Đương nhiên, ta là người ngoài thì cũng lười nói." Tô Mạch thầm nghĩ.

Bề ngoài hắn không nói ra lời này, nhưng cũng không hoàn toàn giữ im lặng, đồng thời cũng đang lên tiếng.

"Xem ra tôi đúng là khá may mắn, trước rất nhiều hồ tộc mà được đi trước một bước ngồi lên trận pháp truyền tống, cũng coi như một

trải nghiệm khá tốt.” Tô Mạch bình thản nói.

Tô Mạch đương nhiên sẽ không lo lắng thế giới bên ngoài có nguy hiểm.

Xông pha Hồng Hoang nhiều thế giới như vậy, có thể nói đã trải qua cực nhiều, cộng thêm thực lực hiện tại không tệ, hiển nhiên sẽ không sợ gặp phải ngoài ý muốn.

Tóm lại, hắn có đủ tự tin để phá vỡ bất kỳ nguy cơ nào.

“Công tử tự nhiên có tư cách sử dụng trận pháp truyền tống.

Không chỉ ngay từ đầu đã đàm phán với ta như vậy, rõ ràng là do bản thân công tử có thủ đoạn siêu cường.

Thật ra cả tộc Hồ này, trừ ta ra, những hồ ly khác đi ra ngoài đều khá nguy hiểm.” Thiên Hồ nhẹ giọng nói.

Đó cũng là một tình huống thực tế, dù sao Thiên Hồ có thân thủ vượt xa các hồ tộc khác một bậc, có thể nói là hạc trong bầy gà, những thành viên khác cũng không có gì để nói.

“Ta sau này nhất định phải tu hành thật chăm chỉ, tranh thủ sớm ngày trở nên cường đại, hy vọng cũng có cơ hội du ngoạn thế giới.

Mỗi khi nghĩ đến điều đó đều khiến ta kích động, cả người tràn đầy hứng thú.” Tam Vĩ Nữ Hồ mong đợi nói.

Đặc biệt là khi tận mắt nhìn trận pháp truyền tống ở ngay trước mặt, nhưng tiếc là lại không có tư cách sử dụng, cái tư vị này thật không dễ chịu chút nào.

Điều này cũng khiến Tam Vĩ Nữ Hồ bùng lên một loại đấu chí tu luyện.

Đương nhiên, lý tưởng thì vô cùng tốt đẹp, nhưng hiện thực lại có chút tàn khốc.

Ít nhất thì việc nâng cao tu vi không phải chuyện dễ dàng, cần phải rèn luyện và mài giũa lặp đi lặp lại mới có khả năng thực hiện được.

Thật ra không chỉ Tam Vĩ Nữ Hồ bày tỏ sự hứng thú, mà cả Lôi Vân đang đứng một bên cũng có ánh mắt sáng ngời.

Vị nam hồ sáu đuôi, đội trưởng đội hộ vệ, rõ ràng có sự tò mò sâu sắc đối với trận pháp truyền tống, liền trừng mắt thật to, cẩn thận quan sát một lượt.

"Lời tộc trưởng nói cực kỳ chính xác.

Hiện tại thực lực của ta vẫn còn yếu ớt, nếu mù quáng chọn rời đi bằng trận pháp truyền tống, hiển nhiên là một hành vi không lý trí, chỉ có khả năng rất lớn rơi vào cảnh nguy hiểm.

Chỉ khi trở nên mạnh mẽ hơn mới có thể tiến bước." Lôi Vân trầm ngâm nói.

Mặc dù cực kỳ cảm thấy hứng thú, nhưng hắn cũng cố gắng kìm nén sự xao động trong lòng, bởi vì hắn cũng hiểu lời của Thiên Hồ là cực kỳ đúng đắn.

Lôi Vân lại nhìn thêm vài lần Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đang ở đây.

Rõ ràng hai vị này có tư cách và dũng khí để truyền tống, sẽ không sợ gặp phải nguy hiểm.

Đặc biệt là Tô Mạch thần bí khó lường nhất, thậm chí có thể dễ dàng đánh bại Lôi Vân.

Điều này cũng khiến Lôi Vân thở phào sâu sắc, cảm nhận được một sự bất lực.

Một khi gặp phải chiến đấu bùng nổ ở bên ngoài, tuyệt đối sẽ không sống sót nổi.

Chương 438

“Mặc dù ta trong nội bộ Hồ tộc khá lợi hại, nhưng thật sự là ếch ngồi đáy giếng.

Lần này đã nhận được một bài học sâu sắc, trước đây quả thật có chút lệch lạc, hình như là hơi tự đại rồi.

May mà có bài học và kinh nghiệm này, ta cũng có thể cẩn thận hơn.” Lôi Vân kiên định nói.

Thế giới quá nguy hiểm, Lôi Vân vẫn chọn tu hành, tạm thời không ra ngoài.

Cái suy nghĩ ngu ngốc đó tốt nhất nên biến mất.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng bị Tô Mạch thu thập trước đây, Lôi Vân không khỏi rùng mình, cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thiên Hồ đương nhiên cảm nhận được sự thay đổi của hai thành viên Hồ tộc bên cạnh.

Trong lòng không khỏi dâng lên một tia vui vẻ.

Dù sao thì đây cũng là những hồ ly khá có thiên phú trong tộc quần, giờ đây đã có được trải nghiệm phi phàm, sau này cũng là một tài sản cực lớn.

Ít nhất Thiên Hồ cũng cảm kích Tô Mạch.

Hôm nay có thể nói là một bài học đáng giá, ít nhất cũng khiến hai thiên tài hồ tộc trước mặt nhận được chút giáo huấn, không dám tùy tiện xem thường người ngoài.

Điều này tuyệt đối có lợi lớn cho con đường tu hành sau này của họ.

“Hai tên nhóc này, trước đây không phải lúc nào cũng ra vẻ kiêu ngạo sao?

Ngày thường cứ cảm thấy hồ tộc khác không có thiên phú mạnh mẽ như vậy, tự cho rằng tốc độ tu luyện của mình đặc biệt nhanh.

May mà giờ đã hiểu cường giả còn nhiều hơn nữa, đạo lý này tất nhiên phải luôn ghi nhớ.” Thiên Hồ nói một cách thích đáng.

“Tộc trưởng cứ yên tâm, điểm này ta khẳng định có cảm nhận sâu sắc, trước đây quả là trẻ con.

May mà vị công tử này đã ra tay lưu tình, nếu không ta tất nhiên sẽ tổn thất thảm trọng.

May mắn là kết quả vẫn khá tốt.” Tam Vĩ Nữ Hồ nhanh chóng nói.

“Tộc trưởng, ta cũng biết mình sai rồi.

Nếu không phải công tử cố ý không lấy mạng nhỏ của ta, chắc chắn ta đã bị đánh thảm.

Trong lòng ta từ chỗ không vui, sớm đã chuyển thành may mắn và cảm tạ.” Lôi Vân cũng nghiêm túc nói.

Hai vị hồ ly này đương nhiên không dám giả vờ không nghe thấy.

Dù sao tộc trưởng đang nhắc nhở, tất nhiên phải đáp lại thật tốt, ngay cả một chút do dự cũng không có.

Lập tức cả hai đều lên tiếng.

Chỉ từ đó cũng có thể thấy Thiên Hồ có uy nghiêm trong tộc quần.

Bất kỳ ai trước mặt Thiên Hồ cũng không dám biểu lộ ý muốn bất tuân.

“Ta sớm đã nghe Hồ tộc có thứ tốt như trận pháp truyền tống, nhưng tiếc là không có cơ hội đến.

May mắn theo chủ nhân của ta, mới cơ duyên xảo hợp mà vào được.

Giờ đây tận mắt nhìn thấy, mới có thể cảm nhận được một tia tư vị phi phàm.” Thanh Mao Sư Vương ánh mắt ngưng trọng nói.

Thật ra Tiểu Thanh cũng cảm thấy hơi phiền muộn rồi.

Bọn hồ ly này nói thật nhiều, vậy mà lại cứ đứng trước mặt mà nói mãi, thật sự khiến hắn không chịu nổi, liền lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của đối phương.

Đương nhiên lời Tiểu Thanh nói cũng là lời thật lòng.

Nếu không có Tô Mạch tồn tại, nếu hắn đi một mình, chưa chắc đã không bị các thành viên Hồ tộc đánh cho thảm không nỡ nhìn, sau đó bị ném ra ngoài nửa sống nửa chết.

Chương 439

Lấy đâu ra cơ hội nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này.

“Thiên Hồ, tiếp theo chuẩn bị truyền tống ta rời đi đi.

Vật phẩm kiểm soát hạt nhân này giao lại cho ngươi, ta ban đầu giữ cũng chỉ là tạm thời thôi.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Đồng thời, khối ngọc bội mà hắn có được trước đây cũng nhanh chóng được ném trả lại.

Tô Mạch dễ dàng đưa trả cho Thiên Hồ.

Huống hồ Tô Mạch cũng không cần dùng cả trận pháp truyền tống.

Đương nhiên, nếu tốn chút thời gian, e rằng hắn cũng có thể phá giải được, nhưng tiếc là việc đó quá hao phí thời gian, Tô Mạch sẽ không làm vậy.

“Được thôi công tử, ta tất nhiên sẽ tiến hành theo đúng hẹn.

Nhưng mà, ta không biết công tử muốn đi đến vị trí nào, ta cần phải thiết lập điểm đến, như vậy mới có thể truyền tống thành công đến đó.” Thiên Hồ mỉm cười nói.

Thiên Hồ nhận lấy ngọc bội hạt nhân, trong lòng cũng không khỏi nhẹ nhõm.

Thật ra nàng cũng khá tin tưởng Tô Mạch, nhưng trước đây dù sao cũng chưa trả lại, nàng cũng ngại mở lời.

Lúc này, Thiên Hồ cũng chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho việc truyền tống.

Bao gồm cả những hồ ly xung quanh, trong mắt cũng dâng lên một

tia hiếu kỳ.

Ai cũng muốn biết điểm đến tiếp theo, dù sao Tô Mạch lại đặc biệt đến Hồ tộc để sử dụng trận pháp truyền tống, hiển nhiên là một nơi khá xa.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, nguyên nhân cuối cùng tự nhiên đều có liên quan đến điểm này, thậm chí có thể nói là khởi nguồn của tất cả.

Nếu không phải Tô Mạch muốn đi đến một nơi nào đó, nhất định phải thông qua trận pháp truyền tống mới có thể giảm bớt chi phí thời gian rất lớn, thì sau đó mới tìm đến Cửu Vĩ Hồ tộc.

Điều này khiến các hồ ly càng thêm tò mò về Long Nhân.

"Ta định đi Yêu tộc Thánh địa, ngươi trực tiếp giúp ta thiết lập là được rồi, những thao tác khác hoàn toàn không cần." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Hắn cũng biết những hồ ly trước mặt này, trên mặt không hề che giấu sự tò mò.

Tô Mạch cẩn thận nhìn một lượt, phát hiện điểm này căn bản không cần phải che giấu, liền dứt khoát nói thẳng ra.

Dù sao sắp rời đi rồi, căn bản không lo lắng tin tức bị tiết lộ hay thông báo đi đâu, tuyệt đối không kịp.

"Sao lại là Yêu tộc Thánh địa?

Ta chắc là mình không nghe lầm chứ, vừa nãy ta quả thực đã nghe mấy chữ đó!

Nơi đó cường giả vô số, tuyệt đối là một nơi nguy hiểm, ta thật sự không thể nào dám đến đó." Tam Vĩ Nữ Hồ kinh hãi nói.

Dù sao nàng cũng không thể nào giữ được bình tĩnh nữa.

Dù nghe ngữ khí bình đạm của Tô Mạch, nhưng nội tâm nàng lại lập tức dậy sóng, rõ ràng vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Yêu tộc Thánh địa lại là điểm đến.

“Tóm lại, ta căn bản không dám tùy tiện đến đó.

Lỡ không cẩn thận sẽ bị cường giả yêu tộc khác ăn thịt, ta còn không thể sinh tồn nổi.

Chỉ nghĩ đến thôi trong lòng ta đã lạnh toát rồi, chắc chắn cần cực kỳ nhiều dũng khí.” Lôi Vân trầm trọng nói.

Tam Vĩ Nữ Hồ và Lôi Vân nghe thấy điểm đến mà Tô Mạch nói, lập tức không thể giữ được bình tĩnh nữa, liền lần lượt bày tỏ ý kiến của mình.

“Hai tên hồ ly nhỏ này, có cần thiết phải phản ứng lớn đến vậy không?

Chủ nhân của ta có thực lực lợi hại, chỉ là đi cái Yêu tộc Thánh địa thôi mà.

Hơn nữa ta cũng đi cùng, đây không phải là tình huống bình thường sao?

Chương 440

Hoàn toàn không cần thiết phải la làng la xóm vậy chứ.” Thanh Mao Sư Vương châm chọc nói.

Mặc dù Tiểu Thanh hiện tại có vẻ thong dong tự tại, nhưng dù sao hắn đã sớm biết tin tức này, cho nên mới thành thói quen, có thể dễ dàng duy trì sự bình tĩnh như thường.

Thật ra khi Tiểu Thanh lần đầu tiên nghe thấy trước đây, trong lòng cũng có suy nghĩ và cảm xúc giống hệt bọn hồ ly kia.

May mà lúc đó không có người ngoài ở đó, tóm lại Tô Mạch là chủ nhân lại không thể vạch trần, cho nên Thanh Mao Sư Vương quả thực có chút đắc ý.

“Ta cũng vậy, đột nhiên nghe lời như vậy, khó lòng kiểm soát được tâm trạng kinh ngạc.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, thật ra trong lòng cũng dễ dàng chấp nhận được.

Dù sao thực lực của vị công tử này thâm bất khả trắc, đi một chuyến đến Yêu tộc Thánh địa cũng không phải chuyện bất ngờ.” Lôi Vân trầm ổn nói.

Vừa nãy bị Thanh Mao Sư Vương chế giễu một trận, vị nam hồ sáu đuôi này lại bình tĩnh lại, không hề vì xấu hổ mà tức giận.

Dù sao những gì hắn nói dường như đều là lời thật lòng, đúng là không có cách nào để phản bác.

“Phải biết Yêu tộc Thánh địa có không ít nguy hiểm.

Dù thực lực của ta khá yếu, thậm chí chưa từng có cơ hội đến đó, nhưng ta đã nghe không ít truyền thuyết, vì thế luôn cảm thấy đó là

nơi nguy hiểm không thể đến.

Giờ đây ta mới nhận ra rằng chỉ là kẻ yếu không thích hợp để đi mà thôi.” Tam Vĩ Nữ Hồ bất lực nói.

Lúc đó nàng mới sâu sắc hiểu ra, hóa ra bản thân chỉ là một kẻ nhỏ bé yếu ớt, cho nên khoảnh khắc đó nghe xong mới kinh ngạc vô cùng.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Tô Mạch, ngay cả Thanh Mao Sư Vương cũng thờ ơ đến cực điểm, quả thực khiến nàng có chút lúng túng.

May mà cảm giác đó nhanh chóng tan biến.

“Yêu tộc Thánh địa toàn là cường giả yêu tộc tồn tại.

Nếu nhân loại đi đến đó, một khi bị phát hiện, nếu bị đặc biệt nhiều yêu tộc biết được, rất có thể sẽ rơi vào cục diện bị vây công.

Cho nên công tử đến đó cũng không dễ dàng như vậy, cũng cần đặc biệt nhiều dũng khí và can đảm.” Thiên Hồ ánh mắt sáng ngời nói.

Là cường giả mạnh nhất Cửu Vĩ Hồ tộc, Thiên Hồ có tư cách đến Yêu tộc Thánh địa một chuyến, nhưng trong tình huống bình thường, nàng sẽ không đi.

Lúc này biết được điểm đến của Tô Mạch chính là Thánh địa, nàng cũng không khỏi kinh ngạc mấy phần.

Dù sao đều là nhân tộc, hai bên tự nhiên có chút địch ý.

Cho nên nếu Tô Mạch đi đến đó, tự nhiên sẽ phải đối mặt với những thách thức và uy hiếp lớn hơn.

Cho nên mặc dù Tô Mạch thực lực cường đại, cũng không có nghĩa là sẽ không gặp nguy hiểm.

Vì vậy Thiên Hồ đặc biệt kính phục dũng khí của Tô Mạch.

Lúc này nàng mới dần dần hiểu ra, khó trách ở độ tuổi trẻ như vậy mà lại có được thân thủ và tu vi lợi hại đến thế.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy, phần lớn nguyên nhân là do bản thân Tô Mạch.

"Tộc trưởng Thiên Hồ khen ngợi thật là dễ nghe.

Chẳng qua cũng chỉ là một cái Yêu tộc Thánh địa mà thôi, đã ta muốn đi thì tự nhiên sẽ không chút do dự mà tiến đến.

Còn về việc lo lắng phiền phức các thứ, nhất định sẽ không có cái chuyện đó đâu." Tô Mạch mỉm cười nói.

Tô Mạch đương nhiên sẽ không sợ sệt nhiều như vậy.

Dù sao bây giờ thực lực đã mạnh rồi, bất kể gặp phải nguy hiểm gì, hắn đều có thể thử đối phó một phen.

Ngay cả khi gặp tồn tại có tu vi cao hơn, e rằng cũng khó lòng bắt thành công.

Nếu đánh không lại, Tô Mạch sẽ tạm thời bỏ chạy, sau đó quay lại tìm cách thu thập đối thủ sau.

Chương 441

“Đúng vậy, chủ nhân của ta đương nhiên sẽ không sợ hãi.

Cái suy nghĩ đó khiến ta không khỏi dâng lên tâm trạng khát khao, một luồng nhiệt huyết không ngừng tuôn trào, thật là một tư vị cực kỳ sảng khoái.

Mau mau chuẩn bị truyền tống cho ta đi!” Thanh Mao Sư Vương gầm lên.

Tiểu Thanh trông có vẻ rất sốt ruột, xem ra thật sự muốn rời đi rồi.

“Ta đã thiết lập xong điểm đến rồi.

Hai vị bây giờ có thể đi vào được.

Sau khi trận pháp truyền tống thi triển sức mạnh, nó sẽ nhanh chóng xé rách thời không, gần như trong thời gian cực ngắn sẽ thành công truyền tống đến nơi cần đến.

Vì vậy công tử cũng cần chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Thiên Hồ nghiêm túc nói.

Đối với việc Thanh Mao Sư Vương cũng không có lòng sợ hãi, Thiên Hồ thầm cảm thán rằng chỉ khi theo một chủ nhân cường đại mới có được khí phách như vậy.

Nếu không, tên này một mình đi Yêu tộc Thánh địa, chắc chắn sẽ chỉ cụp đuôi cực kỳ khiêm tốn, tuyệt đối không thể nào yên tâm tự tại được.

“Cái trận pháp truyền tống này quả nhiên có công dụng tuyệt vời!

Trước đây khi quan sát ở bên ngoài, chỉ có thể cảm nhận mơ hồ

một chút, nhưng khi bước vào bên trong mới có thể trải nghiệm sâu sắc loại khí tức trận pháp tuyệt diệu này.

Thảo nào nó có thể truyền tống đi khoảng cách xa đến vậy." Tô Mạch ánh mắt sáng rõ nói.

Đồng thời, hắn cũng nghiêm túc trải nghiệm những huyền diệu xung quanh, lúc đó sẽ lưu chuyển một tia khí tức trận pháp không gian.

Đương nhiên đó là một loại tư vị khó có thể hình dung, tóm lại Tô Mạch trải nghiệm không tệ.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn xuyên qua và di chuyển trong không gian bên trong trận pháp truyền tống.

"Ta cũng đã nghe tộc trưởng Thiên Hồ nhắc nhở rồi.

Phỏng chừng lát nữa vừa mở mắt ra là đã kết thúc một cuộc truyền tống.

Cũng may là ta đã chuẩn bị trong lòng, ít nhất sẽ không gặp phải tình huống đột ngột mà ngơ ngác." Thanh Mao Sư Vương hít sâu một hơi nói.

Đừng thấy tên này vừa nãy vẫn luôn giữ trạng thái bình tĩnh tự nhiên, nhưng khi thật sự trải qua, Tiểu Thanh vẫn có chút coi trọng, khẳng định không thể lơ là.

Nếu không, bất ngờ gặp nguy hiểm mà không kịp phản ứng, có thể sẽ gặp phải tổn hại.

Đừng thấy bên cạnh có chủ nhân, nhưng Thanh Mao Sư Vương cũng biết mình nhất định phải dốc toàn lực, hết sức để giúp đỡ Tô Mạch.

Nếu không làm được gì thì thật không nên, cực kỳ mất mặt, mất

mạng nhỏ cũng là chuyện thường.

Trận pháp dần dần khởi động, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương ở bên trong, còn Thiên Hồ, Tam Vĩ Nữ Hồ và Lôi Vân ở bên ngoài.

Không có hồ ly nào khác, tất cả đều đang chăm chú quan sát tình hình hiện trường.

"Vị nhân tộc đã xông vào trú địa Hồ tộc, cứu giúp cả tộc, sắp rời đi rồi.

Kỹ càng mà nghĩ thì thật như mộng ảo." Thiên Hồ nhẹ giọng nói.

"Ta cũng có chút cảm giác không chân thực.

Chủ yếu là thời gian phát triển quá ngắn ngủi.

Vốn dĩ tộc Hồ chúng ta bị Hủ Thi Ôn Dịch vây khốn không có cách nào, khi không có hy vọng, lại đột nhiên được chữa khỏi.

Thật sự vui mừng quá nhanh rồi." Tam Vĩ Nữ Hồ đồng tình nói.

"Hôm nay tuyệt đối là một ngày đặc biệt có ý nghĩa.

Ta đã lĩnh ngộ được rất nhiều điều, tóm lại là một chuyện tốt cho Hồ tộc." Lôi Vân nói tiếp.

Chương 442

Tô Mạch đang ở bên trong trận pháp truyền tống, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, ngay khoảnh khắc tiếp theo liền cảm thấy trước mắt bỗng nhiên sáng rõ.

Quả nhiên giống như Thiên Hồ đã nói, không hề trì hoãn quá lâu.

Toàn bộ quá trình truyền tống cần rất ít thời gian, chốc lát liền tuyên bố kết thúc.

Những kiến trúc kiểu Hồ tộc trước mắt Tô Mạch, lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Hắn và Thanh Mao Sư Vương hiển nhiên đã rời khỏi nội bộ Hồ tộc.

"Xem ra Thiên Hồ có những thứ tốt như vậy, đúng là của trời cho mà không biết dùng.

Không có cách nào cho hồ ly sử dụng, không thể nhanh chóng tăng cường thực lực bộ tộc, chỉ có thể để đó bảo vệ." Tô Mạch cảm thán nói.

"Chủ nhân nói quá chính xác rồi!

Vừa nãy ta chỉ đứng ngoài cuộc, bây giờ tự mình trải nghiệm mới có thể sâu sắc hiểu được diệu dụng của trận pháp truyền tống." Tiểu Thanh đáp lời.

"Nhưng ta cũng có thể hiểu quyết định của Thiên Hồ.

Trước đây nàng đã nói thẳng rồi, chủ yếu là tu vi của các thành viên Hồ tộc phổ biến không mạnh, vì vậy chỉ có thể khiêm tốn giữ lại trận pháp truyền tống, đó cũng là điều bất khả kháng." Tô Mạch lắc đầu nói.

“May mà Hồ tộc có một vị Cửu Vĩ tộc trưởng.

Nếu không phải Thiên Hồ có thực lực lợi hại, e rằng cũng không thể giữ được trận pháp truyền tống.

Mọi thứ đều có lợi có hại, không chỉ đơn thuần là điểm xấu, rõ ràng cũng có những mặt tốt nhất định.” Tiểu Thanh nhanh chóng nói.

“Thôi được rồi, đã rời khỏi Hồ tộc rồi, chúng ta cũng lười tranh luận thêm nữa.

Sau này khi có việc cần dùng, có lẽ có thể tiếp tục đến Hồ tộc để yêu cầu truyền tống một lần.

Bây giờ nói nhiều như vậy cũng vô dụng.” Tô Mạch bình thản nói.

“Được chủ nhân, ta phỏng chừng với những chuyện hôm nay, bây giờ có thể nói là có mối liên hệ lớn với Hồ tộc.

Sau này dựa vào tình giao hảo này, chưa chắc việc sử dụng trận pháp truyền tống sẽ không được cho phép.” Tiểu Thanh sảng khoái nói.

Dù sao trong mắt Thanh Mao Sư Vương, một lần tận mắt chứng kiến Tô Mạch nói cười phong sinh ở Cửu Vĩ Hồ tộc, có thể nói là rất hòa hợp.

Sau này muốn vào đó, e rằng cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Tô Mạch thì bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Thật ra ngay khi vừa xuất hiện, hắn đã nghiêm túc cảm nhận một lượt ngay lập tức, xác định không tồn tại nguy hiểm và vấn đề gì khác.

Tô Mạch mới có đủ tự tin, thong dong tự tại trò chuyện vài câu với Thanh Mao Sư Vương.

Hậu giả cũng hiểu nguyên nhân này, nếu không thì chắc chắn sẽ không tỏ ra nhẹ nhõm như vậy.

“Vận khí của ta không tệ, đã giáng lâm giữa Yêu tộc Thánh địa.

Xung quanh lại không có cường giả nào tiếp cận, tự nhiên sẽ không cảm nhận được ta.

Như vậy cũng có thể chiếm giữ quyền chủ động nhất định, ít nhất sẽ không tỏ ra luống cuống tay chân, bất kể thế nào thì đó cũng là một kết quả tốt.” Tô Mạch mỉm cười nói.

“Đó chính là vận khí của chủ nhân rồi.

Ta cho rằng đó đều là khí chất mà chỉ Thiên Mệnh Chi Tử mới có được, nếu không thì không thể nào có hiệu quả tương tự như vậy.

Dù sao ban đầu ta còn lo lắng sau khi hạ cánh, lỡ không cẩn thận sẽ gặp phải một số nguy hiểm, bây giờ mới biết tất cả đều là suy nghĩ vớ vẩn.” Tiểu Thanh nghiêm túc nói.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương chậm rãi đi về một phía, bởi vì phạm vi chiếm cứ của Yêu tộc Thánh địa quá rộng lớn, địa bàn vô cùng mênh mông.

Mỗi yêu tộc cường đại đều sẽ chiếm hữu một diện tích nhất định, đó đều là sào huyệt của chúng.

Chương 443

Vì vậy nếu không có gì ngoài ý muốn, ở đây chắc chắn là địa bàn của một vị cường giả nào đó.

Hiện tại Tô Mạch cẩn thận ngưng thần tĩnh khí, dần dần trong lòng đã có một số suy đoán, nhưng cũng không nói ra.

Tô Mạch quyết định trước tiên tìm kiếm một lượt.

Lúc này mà đưa ra thêm nhiều suy đoán nữa cũng vô dụng, chi bằng tận mắt nhìn thấy sự thật.

"Không thể không nói, không hổ danh là Yêu tộc Thánh địa, trong đó chỉ một phần nhỏ thôi cũng có thể phô bày phong thái, khiến người ta nhìn mà thán phục." Tô Mạch tùy ý nói.

Dọc đường ngắm cảnh, cơ bản đều là phong cảnh thiên nhiên, dù sao đây không phải nơi nhân loại cư trú, không có những thứ được xây dựng chuyên dụng.

Thật ra Thanh Mao Sư Vương cũng hầu như chưa từng đến Thánh địa này, càng không có cơ hội nhìn kỹ phong cảnh của Yêu tộc Thánh địa.

Đương nhiên, với tư cách một yêu tộc, hắn trời sinh sẽ khá khao khát nơi này.

Đáng tiếc là Thanh Mao Sư Vương từ trước đến nay chưa từng có cơ hội đến.

Nhờ theo Tô Mạch sau này, hắn mới có cơ hội xuất hiện, và tự mình nắm bắt tốt thời cơ.

"Quả thực khác với nơi Hồ tộc ở.

Nhìn rất nhiều núi đá, cây cối hùng vĩ như vậy, thật sự khiến ta vô cùng thoải mái.

Dù sao đây cũng là nơi cường giả yêu tộc chiếm cứ.” Tiểu Thanh trợn mắt nói.

“Ta cần phải quan sát kỹ.

Ta phỏng chừng sắp sửa đi vào phạm vi cảm ứng của một yêu tộc nào đó rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là căn bản không nhìn thấy yêu quái khác, ngay cả tiểu yêu cũng không tồn tại.” Tô Mạch ánh mắt hơi ngưng trọng nói.

Mọi thứ hiển thị quá bất thường.

Ngay cả địa bàn của đại yêu, nhưng khẳng định sẽ có yêu tộc khác sinh tồn, ít nhất cũng là thuộc hạ.

Sự dị thường xung quanh cho thấy nơi này đặc biệt gần với nơi ở của đại yêu, cho nên mới không có yêu quái khác.

“Chủ nhân suy đoán cực kỳ chính xác.

Theo lẽ thường mà nói, hiển nhiên cũng chỉ có một đáp án hoàn hảo như vậy, nếu không thì sẽ không có khả năng nào khác.

Chỉ có thể nói chủ nhân thật giỏi.” Thanh Mao Sư Vương trầm tư nói.

Lúc này Tiểu Thanh cũng trở nên nghiêm túc.

Dù sao cũng cần cẩn thận một chút.

May mà bây giờ nhận được lời nhắc nhở của chủ nhân Tô Mạch, nếu không thì thật sự khó mà biết được tình huống như vậy, lỡ một chút bất cẩn sẽ mất đi tiên cơ.

“Ta cứ tiếp tục đi thêm một đoạn nữa đi.

Theo trực giác của ta mà xem, chắc là sắp sửa thuận lợi cảm nhận được rồi, phỏng chừng sắp gặp vị đại yêu kia rồi, khẳng định không phải chờ đợi quá lâu.” Tô Mạch trấn định nói.

Mục tiêu đầu tiên lần này, Tô Mạch đã sớm đưa ra quyết định, đó chính là thu thập vị đại yêu ở đây.

Cho nên mọi thứ đều đang đi theo kế hoạch, hắn dần dần đi bộ trong khu vực này.

“May mà theo chủ nhân hành động cùng nhau.

Nếu đổi thành ta một mình, khẳng định không có đủ can đảm tiến lên, e rằng sẽ tránh thật xa, không thể nào đi tìm phiền phức của đại yêu.” Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ.

Tiểu Thanh vốn hơi căng thẳng một chút, sau khi cảm nhận Tô Mạch bên cạnh vẫn bình tĩnh như thường, cũng không khỏi bị lây nhiễm, nhanh chóng xua tan những suy nghĩ không tốt đó, nhanh chóng tập trung rất nhiều tự tin.

Đương nhiên, nếu để người khác biết, Tô Mạch lại dám chủ động khiêu khích cường giả yêu tộc, và quan trọng nhất là ở bên trong Yêu tộc Thánh địa, thì tuyệt đối sẽ phải phục sát đất.

Chương 444

Cảm ứng của Tô Mạch quả thực đặc biệt chính xác, ngay lập tức hắn đã ý thức được tình huống không ổn, như vậy mới có thể nhắc nhở Thanh Mao Sư Vương trước.

Dù sao Tô Mạch lại có sự tự tin mãnh liệt, bất kể thế nào cũng sẽ không đặt mình vào hiểm cảnh không lối thoát.

Cho nên Tô Mạch muốn đi xem xem, đại yêu chiếm cứ một khối địa bàn đó rốt cuộc đang ở đâu, thăm dò một phen, rốt cuộc có thủ đoạn và thực lực lợi hại đến mức nào.

"Ta cảm thấy cường giả yêu tộc này hẳn là loại cực kỳ tàn nhẫn bá đạo.

Thật ra thông qua một số chi tiết xung quanh, ta đại khái có thể cảm nhận được một số khí tức, từ đó có thể phân biệt được một chút thông tin." Tô Mạch bình thản nói.

Năng lực quan sát của Tô Mạch ai cũng biết là cường đại, đó không phải là năng lực mà người bình thường có thể sở hữu.

Cộng thêm phán đoán nhạy bén đó, cơ bản một số suy đoán đều sẽ là đáp án chính xác.

"Không hổ danh là chủ nhân thâm bất khả trắc.

Nếu đổi lại là ta thì không có nhãn quang như vậy, chỉ có thể mơ hồ biết được một đại yêu nào đó đặc biệt lợi hại, khí tức dần dần thẩm thấu tản ra xung quanh.

Nhưng vì cách một khoảng cách nhất định, lại không có cách nào đoán được nhiều hơn." Thanh Mao Sư Vương kính phục nói.

Đối với lời của Tô Mạch, Tiểu Thanh bày tỏ sự đồng tình đặc

biệt.

Chính vì vị đại yêu kia khát máu bá đạo, e rằng mới dẫn đến việc không có yêu quái nhỏ nào dám sinh tồn ở vị trí hơi gần đó.

Không nghi ngờ gì nữa, tất cả đều chạy thật xa, sợ rằng ở lại sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Mặc dù có một số yêu thú chưa thành thục tu vi, có lẽ cấp bậc cực kỳ thấp, cộng thêm thực lực cũng không ra sao, nên không có đủ trí tuệ.

Nhưng đối với mức độ nhạy cảm với nguy hiểm, đó lại là bản năng trời sinh.

Cảm thấy nơi này đặc biệt nguy hiểm, tự nhiên sẽ không nói hai lời mà rời đi.

"Chính vì xung quanh không có sinh linh nào sinh sống, nếu đột nhiên xuất hiện, e rằng cách một khoảng cách nào đó cũng sẽ bị đại yêu phát giác.

Vì vậy ta nhất định phải cẩn thận một chút, ít nhất cũng phải che giấu động tĩnh, phòng ngừa đánh rắn động cỏ trước, ngược lại bị đại yêu phát giác." Tô Mạch suy nghĩ nói.

Chủ yếu Tô Mạch muốn đánh đối phương một đòn bất ngờ.

Ngay cả khi không thể tấn công thành công, ít nhất cũng phải thuận lợi tiếp cận nơi đó, phòng ngừa vị đại yêu kia có cơ hội chạy trốn.

"Chủ nhân suy xét quá kỹ rồi.

Nhưng ta thực sự cảm thấy có chút khác biệt.

Nếu ta mạo hiểm xuất hiện, bị đại yêu khống chế nơi này phát giác, chưa chắc đã không lập tức nổi giận đùng đùng.

Ấy thế mà lại có kẻ xâm nhập địa bàn của mình, cơ bản sẽ không bỏ chạy đâu.” Thanh Mao Sư Vương mỉm cười nói, lời hắn nói cũng có lý.

Dù sao xét về thân phận đồng loại, tất cả đều là yêu tộc, trước đây cũng đều chiếm giữ địa bàn không nhỏ.

Cho nên Tiểu Thanh có thể nói là đồng cảm sâu sắc.

Dù sao theo kinh nghiệm của hắn, với tư cách một Yêu Vương của một nơi nào đó, chắc chắn sẽ không dung thứ cho kẻ ngoài tiến vào.

Đó chính là nghịch lân không thể chịu đựng được.

“Tên này nói cũng không sai.

Đúng là có tình huống tương tự, dù sao cũng là cường giả yêu tộc đường đường, quan trọng nhất là ở giữa Yêu tộc Thánh địa.

Phỏng chừng đại yêu sẽ không lùi bước trước tiên, nhất định sẽ đến tìm phiền phức của ta.” Tô Mạch bình thản nói.

Tô Mạch có chút đồng tình với điểm này.

Đương nhiên, một khi đại yêu kia phát giác không phải đối thủ, lúc đó khẳng định sẽ tìm mọi cách để trốn thoát, điều đó cũng không dễ dàng.

Chương 445

“Chủ nhân thật sự quá tinh tế.

Nếu để người khác nghe thấy, lúc này ta đang nói về việc tiêu diệt một tôn đại yêu của Yêu tộc Thánh địa, chắc chắn sẽ khiến người ta ngây dại.

Đó không phải là cảnh tượng mà người bình thường dám tưởng tượng.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Tiểu Thanh cũng vì đi theo Tô Mạch, mới có cơ hội tham gia vào một cảnh tượng như vậy.

Đồng thời hắn cũng có chút nóng lòng muốn thử sức, cả người dâng lên đấu chí hăng hái.

Đương nhiên, Thanh Mao Sư Vương không ngừng sử dụng chiếc mũi khá nhạy của mình, cố gắng hít thở khí tức xung quanh, nhưng vẫn không thể cảm nhận thành công nơi đây sẽ có loại yêu tộc nào.

“Chủ nhân, trong lòng ta tràn đầy tò mò lớn.

Ta thật sự đặc biệt muốn biết, đã chủ nhân nhìn ra thân phận của đại yêu, nhưng tiếc là ta dốc hết sức cũng không làm được, vì thế ta cảm thấy đặc biệt hiếu kỳ.” Thanh Mao Sư Vương khó hiểu nói.

“Thật ra cũng không cần che giấu.

Chỉ cần ta tiếp tục đi thêm một đoạn nữa, phỏng chừng cũng có thể thuận lợi cảm nhận được.

Đã vậy ta dứt khoát nói luôn vậy, nếu không có gì ngoài ý muốn, hẳn chính là hung thú Thao Thiết.

Ta cho rằng suy đoán của mình cực kỳ chính xác.” Tô Mạch nói

thẳng.

“Thì ra thật sự là hung thú Thao Thiết.

Xem ra đã trở thành mục tiêu của chủ nhân thì bất kể thế nào cũng không thể chạy thoát được.

Nhưng ta chỉ nghe nói Thao Thiết vô cùng cường hãn đáng sợ, nếu không có chủ nhân tự mình ra tay, e rằng không có khả năng thành công.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Tiểu Thanh thì không nhịn được kinh ngạc.

Dù sao danh tiếng hung hãn của Thao Thiết rất vang dội, như vậy cũng có thể hiểu được.

Chẳng trách xung quanh không có yêu thú sinh linh bình thường nào, ai cũng không dám ở lại gần.

Vạn nhất lỡ không cẩn thận sẽ bị Thao Thiết ăn thịt, chưa chắc đã không thật sự bị Thao Thiết ăn sạch, đó đều là những chuyện có thể xảy ra.

Cũng vào lúc này, theo bước chân không ngừng của Tô Mạch và Tiểu Thanh, cuối cùng cũng đến phạm vi gần đó.

Có thể cảm nhận được vị trí phía trước, đang tản ra một luồng khí thế cường đại.

Quả nhiên đó chính là khí tức mà Thao Thiết phóng ra, sẽ không còn bất kỳ điều gì ngoài ý muốn.

“Tim ta sắp nhảy ra ngoài rồi!

Vừa nãy tâm thái bình tĩnh của ta, theo không khí bao trùm của Thao Thiết, không tự chủ mà biến mất rồi.

Chỉ có thể nói sát khí của Thao Thiết thật sự nghiêm trọng, không hổ danh là tên có hung danh lớn.” Tiểu Thanh rùng mình nói.

Vị Thanh Mao Sư Vương vốn thường ngày ý khí phong phát, nếu là một mình, chắc chắn sẽ không dám mạo phạm Thao Thiết cường thế vô cùng, mà sẽ ngoan ngoãn đi đường vòng.

Nhưng hiện tại có Tô Mạch ở đó, thì tình huống hoàn toàn khác.

"Quả nhiên không dự đoán sai.

Xem ra đây chỉ là khí thế mà Thao Thiết bình thường phóng ra, rõ ràng có thể thành công dự đoán ta.

Chúng ta tiếp tục đi thôi." Tô Mạch bình tĩnh nói.

So với phản ứng có chút hoảng loạn của Tiểu Thanh, Tô Mạch lại vân đạm phong khinh như thường, căn bản không để những cảm xúc dư thừa dâng lên.

Lúc này không cần lo lắng.

"May mà chủ nhân trước đây đã đặc biệt bảo ta giữ ẩn giấu khí tức, mới có thể tránh được sự dò xét của Thao Thiết.

Chương 446

Như vậy mới không khiến tên đó cảm thấy bất thường.” Thanh Mao Sư Vương may mắn nói.

Vốn dĩ tưởng sẽ tốn một khoảng thời gian và tinh lực nhất định mới có thể tìm thấy Thao Thiết, nhưng hiện tại lại phát hiện trước, có thể tiết kiệm được thời gian.

Tô Mạch dẫn Tiểu Thanh, đi về phía vị trí cảm nhận được sự dị thường, bước chân không hề dừng lại một chút nào.

Theo Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương không ngừng tiếp cận, nhanh chóng đến một vị trí đại sơn.

Ở một mặt khác của núi, lại là một bình nguyên cực kỳ rộng lớn, khí tức dị thường liền từ nơi này phóng ra.

“Cảm giác áp bách mà nó mang lại cho ta hiện giờ cực kỳ nghiêm trọng.

Quả nhiên cường giả chiếm cứ địa bàn trong Yêu tộc Thánh địa, thật sự mang đến uy hiếp bất ngờ cho ta.

Chỉ cần chút khí tức này thôi cũng đủ khiến ta nảy sinh ý nghĩ sợ hãi trong lòng.” Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ.

Thật ra chỉ cần cách một ngọn núi mà trải nghiệm một phen, cũng sẽ khiến Tiểu Thanh không nhịn được mà thay đổi sắc mặt, chứng tỏ phía sau núi có tồn tại lợi hại.

Đồng thời, Tiểu Thanh nhìn Tô Mạch chủ nhân vẫn bình tĩnh như thường, vẫn giữ vẻ thong dong tự tại.

Thật sự khiến người ta cảm thấy tố chất tâm lý cực kỳ kinh người, chỉ từ điểm này đã khiến Thanh Mao Sư Vương vô cùng kính

phục.

“Không uổng công sử dụng tinh thần lực thăm dò.

Trước đó không ngừng cảm ứng xung quanh, mới có thể đi theo phương hướng này.

Nếu không thì không thể nhìn thấy nơi này.” Tô Mạch thầm nhủ một cách thoải mái.

Không có tâm trạng sợ hãi hay lo lắng, ngược lại là một trạng thái sảng khoái.

Tô Mạch nóng lòng muốn đến đó sớm hơn, có thể nói là đã đạt được tâm nguyện của mình, tự nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sau khi Tô Mạch cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận cảm ứng, cơ bản có thể xác nhận bên kia chính là nơi Thao Thiết ở, liền tiếp tục đi tới, tóm lại là muốn tận mắt nhìn tình hình bình nguyên bên đó.

Thân ảnh hung hãn của Thao Thiết hiện rõ không thể nghi ngờ.

Kẻ sau đại khái cũng không ý thức được có kẻ xâm nhập tồn tại không xa, vẫn làm ngơ, hiển nhiên không có vẻ phòng bị.

“Ta muốn xem con Thao Thiết này lần này có thể trốn thoát bằng cách nào.

Không chỉ thế, có thể thấy sức mạnh bùng nổ của đại yêu này không tệ, phỏng chừng muốn thuận lợi tiêu diệt nó, cần phải tốn một số thủ đoạn nhất định.” Tô Mạch suy tính.

Sau đó Tô Mạch cũng không định dẫn Thanh Mao Sư Vương ra tay.

Tu vi của hậu giả tuy không quá lợi hại, đương nhiên cũng có thể coi là một yêu tộc có thực lực không yếu, nhưng tiếc là đối với trận chiến sắp diễn ra, thật sự khó mà giúp được gì.

“Ngươi đừng ra tay cùng ta.

Ta sợ lát nữa lỡ không cẩn thận bị Thao Thiết tiêu diệt mất.

Ngươi đứng một bên cảnh giới và trợ uy cho ta là được rồi, những việc khác thì không cần ra tay đâu.” Tô Mạch nhẹ giọng nói.

Hắn dùng một giọng nói cực kỳ nhỏ, cũng vì hai người ở gần nhau, nếu không Thanh Mao Sư Vương cũng không thể nghe thấy.

Dù sao Tô Mạch khẳng định không cần hậu giả giúp đỡ, thậm chí còn lo lắng sẽ có tình huống giúp đỡ ngược.

Chủ yếu là để phòng vạn nhất, chi bằng cứ để tên đó ngoan ngoãn quan sát.

“Chủ nhân nói thật sự quá đúng rồi!

Chỉ cần chủ nhân phân phó, ta nhất định sẽ nghiêm túc chấp hành.

Thật ra ta cũng tự biết thực lực của mình kém xa Thao Thiết, không thể cung cấp nhiều trợ giúp hữu ích.

Ta sẽ ở một bên hết sức cổ vũ cho chủ nhân!” Thanh Mao Sư Vương kinh hỉ nói.

Chương 447

Đương nhiên hắn cũng không quên khống chế âm lượng giọng nói.

Mặc dù Tiểu Thanh cực kỳ kinh hỉ, nhưng cũng đang cố gắng duy trì sự trấn tĩnh, có thể nói là một tin tức đặc biệt tốt.

Nếu không phải cục diện hiện tại khá đặc thù, Thanh Mao Sư Vương đã sớm kích động nhảy cẫng lên reo hò rồi.

Cũng nhờ có lực khống chế không tệ, hắn mới thành công kìm nén được cảm xúc kích động đó.

Thanh Mao Sư Vương trước đây cứ nghĩ rằng, việc giao chiến với con đại yêu kia tuyệt đối là một tư vị khó có thể hình dung, tóm lại sẽ không dễ chịu chút nào.

Giờ đây hắn mới hiểu ra mọi thứ đều đã thay đổi, suy nghĩ trước đây hoàn toàn là thừa thãi.

"Chủ nhân thật sự suy xét quá chu toàn rồi!

Với thực lực như ta mà xông lên, e rằng giống như chủ nhân nói, ngay cả tư cách đối kháng cũng không có, nhanh chóng sẽ bị tiêu diệt." Tiểu Thanh tiếp tục cảm động nói.

Thậm chí hắn còn có chút dáng vẻ đau khổ muốn khóc.

Chủ yếu là cảm giác lúc này hoàn toàn khác.

Vừa nãy ở vị trí khá xa, cho nên cảm giác áp bách mà Thao Thiết tạo ra không quá mạnh mẽ.

Đáng tiếc là hiện tại có thể nhìn thấy rõ ràng ngay bên cạnh, con Thao Thiết với khí tức đáng sợ nồng đậm kia, thật sự đã dọa Thanh

Mao Sư Vương sợ khá nghiêm trọng.

Vì vậy, chính dưới yếu tố này, Tô Mạch đã chủ động đưa ra một quyết định, không để Tiểu Thanh ra trận nữa.

Điều này thật sự là một lối thoát khó có được, lập tức như được cứu khỏi nước sôi lửa bỏng, khiến Thanh Mao Sư Vương vui mừng khôn xiết.

"Đừng vui mừng quá, ngươi cũng phải cẩn thận một chút.

Mặc dù trong phạm vi lãnh địa của Thao Thiết hiện tại không tồn tại sinh mệnh yêu thú nào khác, nhưng điều đó không có nghĩa là thật sự an toàn đâu, ngươi cũng phải nghiêm túc quan sát một lượt." Tô Mạch nhẹ giọng nói.

Thật ra Tô Mạch cũng có thể hiểu sự kích động của Thanh Mao Sư Vương.

Dù sao đã trở thành tọa kỵ của hắn, thì không có lý do gì phải để Tiểu Thanh hy sinh vô ích nữa, chi bằng cứ ở lại đây.

Tô Mạch không phải đột nhiên đưa ra quyết định này.

Năng lực quan sát nhạy bén đã sớm khiến Tô Mạch ý thức được Tiểu Thanh không tự chủ mà nảy sinh sự sợ hãi.

Dù sao trước mặt là hung thú Thao Thiết như vậy, một con Thanh Mao Sư Vương nhỏ bé tự nhiên sẽ trời sinh nảy sinh phản ứng tâm lý sợ hãi.

"Chủ nhân cứ yên tâm, lời ngài nói ta đều ghi nhớ kỹ trong lòng.

Nhưng con hung thú kia thật sự có chút cường hãn, ta cách một khoảng cách nhất định mà nhìn thôi cũng đã thấy hơi run trong lòng rồi, cho nên nơi đó không thể tránh khỏi tràn ngập nguy hiểm.

Chủ nhân nhất định phải đặc biệt chú trọng an toàn." Thanh Mao

Sư Vương trầm giọng nói.

Thao Thiết vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chính vì Tô Mạch và Tiểu Thanh đã thu liễm khí tức.

Một khi hoàn toàn phóng thích, hoặc hơi lộ ra một chút sơ hở nhỏ, chắc chắn sẽ bị Thao Thiết phát giác.

Bất kể thế nào, nó cũng là một đại yêu lợi hại vô cùng, không phải yêu tộc bình thường.

Chỉ cần có một chút động tĩnh, khẳng định sẽ bị thăm dò.

"Bây giờ thì không cần che giấu nhiều nữa rồi.

Dù sao ta cũng đã tự mình đi đến đây, cách một khoảng cách gần như vậy, sẽ không cho Thao Thiết lựa chọn nào khác." Tô Mạch thản nhiên nói.

Hắn liền tăng thêm một chút âm lượng, cũng không cố ý cẩn thận che giấu tung tích, hoàn toàn cố ý thao tác như vậy, chuyên để hấp dẫn sự chú ý của Thao Thiết, mới có thể có cơ hội tuyệt vời xuất hiện.

Chính vì sự thay đổi đột ngột, con Thao Thiết đang ở bình nguyên, đột nhiên phát giác ra tình huống không ổn, liền dùng sức gầm thét một trận, ngay sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Tô Mạch đang ở.

Có một vị trí đại sơn, Thao Thiết cảm thấy ngọn núi kia có vấn đề khác thường, nên mới nhìn về phía đó.

Chương 448

Thao Thiết sở hữu tu vi cường hãn như vậy, tự nhiên có trí tuệ nhất định, đồng thời cũng có thể nói chuyện, thậm chí nếu muốn, có thể hóa hình biến thành hình dạng nhân loại.

Đáng tiếc Thao Thiết căn bản không thích làm vậy, điều nó thích nhất chính là duy trì bản thể của mình, đương nhiên cũng thích hợp để phô bày sức mạnh hoàn mỹ và đầy đủ nhất.

Thanh Mao Sư Vương nội tâm căng thẳng, trái tim không ngừng đập thình thịch.

Hắn cảm nhận rõ ràng, ánh mắt của Thao Thiết đang nhìn về phía mình.

May mà bên cạnh chính là Tô Mạch bình tĩnh tự nhiên, mới có thể khiến Tiểu Thanh duy trì được sự lạnh lùng, không nhịn được mà phát ra tiếng động, vẫn luôn yên tĩnh đợi, chỉ cần ngồi xem phong vân biến hóa là được rồi, tiếp theo cũng không có chuyện gì của hắn.

"Không hổ danh là hung thú Thao Thiết có thực lực không tầm thường.

Chủ nhân vừa nãy chỉ hơi tăng ngữ khí, một chút khác biệt nhỏ như vậy mà nó cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi, lập tức phát giác ra phương vị chính xác." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ.

Dù sao cứ ngoan ngoãn ở yên đó, đừng làm những động tác thừa thãi.

Tô Mạch trước đó đã nói rõ rồi, căn bản không cần tham gia trận chiến sắp tới.

Tô Mạch nhìn thấy phản ứng của Thao Thiết, không những không

hề có chút bất an hay căng thẳng nào, ngược lại còn dâng lên sự mong đợi và hứng thú.

May mà con Thao Thiết này phản ứng linh mẫn, hắn lại lười tạo thêm động tĩnh nữa rồi.

Tô Mạch chính là vì muốn hấp dẫn Thao Thiết, sau đó chờ kẻ sau tiếp cận, rồi bất ngờ đột kích, ít nhất cũng cho Thao Thiết một màn hạ mã uy.

"Nhìn Thao Thiết có vẻ tức giận, hiển nhiên là đã cắn câu rồi.

Phỏng chừng tên này đối với những sinh linh dám tự ý xông vào đều cực kỳ khó chịu.

Xem ra nó sắp đi đến đây rồi." Tô Mạch thầm nghĩ.

Tô Mạch làm như không có chuyện gì, thì lại ở một bên cực kỳ bình tĩnh thong dong quan sát phản ứng của Thao Thiết, rốt cuộc muốn xem tên này sẽ làm gì.

Thao Thiết hiển nhiên có vẻ không vui, đồng thời cũng có chút khó hiểu.

Dù sao trong thói quen và kinh nghiệm của nó, hắn sẽ không có yêu thú nào khác dám xâm nhập vào vị trí gần như vậy.

"Xem ra lại là một yêu thú ngu xuẩn không có mắt, chạy đến nộp mạng, xông vào địa bàn của ta một cách vô cớ.

Chỉ có thể đáng đời bị ta tiêu diệt!" Khóe miệng Thao Thiết hiện lên một tia huyết tinh nói.

Trong đó thẩm thấu một luồng sát ý nồng đậm.

Thao Thiết có thể nói là một loại hung thú cực kỳ tàn bạo, từ trước đến nay không hề nương tay.

Nó vẫn luôn thích sát lục các loại yêu tộc, hung danh vang xa cũng

chính là do điểm này mà thành.

Thao Thiết vừa hay cảm thấy cần ăn một chút.

Mặc dù bụng nó không đặc biệt đói, nhưng điều đó không có nghĩa là Thao Thiết không muốn ăn chút gì đó, liền đối với sinh linh đột ngột xuất hiện mà dâng lên sự hưng phấn như nhìn thấy con mồi.

"Con mồi này thật có chút buồn cười.

Đã cảm nhận được khí tức của ta rồi mà lại không bị dọa sợ bỏ chạy.

Hay là nó sợ đến nỗi chân mềm nhũn không chạy nổi, thậm chí có khi bị dọa ngất đi cũng không chừng." Thao Thiết sảng khoái nói.

Là một hung thú có thực lực kinh người, nó tự nhiên có thể cảm nhận vị trí bên kia núi.

Mọi động tĩnh đều nằm trong phạm vi cảm ứng của nó, cũng không phát giác có dấu hiệu sinh vật nào bỏ chạy, vì vậy nó mới có cái nhìn như thế.

Thật ra Thao Thiết căn bản không hề suy nghĩ đến những chuyện khác.

Thậm chí nó còn lười suy nghĩ cả việc sinh linh đó làm sao lại xuất hiện ở khoảng cách gần như vậy.

Dù sao nó tự cho rằng chiến lực của mình nghịch thiên, căn bản không cần phải biết quá nhiều, bất kể có tồn tại nào, tất cả đều không ngoại lệ bị ăn thịt không phải là xong rồi sao.

Chương 449

Chủ yếu Thao Thiết cực kỳ tự tin vào tu vi thực lực của mình.

Ngay cả trong toàn bộ Yêu tộc Thánh địa, cũng không có đại yêu nào có thể sánh ngang, hiển nhiên nó là loại cường giả yêu tộc cao cấp nhất.

Vì vậy nó không cần phải sợ sệt rụt rè, tình huống làm gì cũng phải lo trước lo sau, khẳng định không phải thói quen của Thao Thiết.

Thanh Mao Sư Vương sâu sắc trải nghiệm cảm giác áp bức càng thêm mãnh liệt.

Thao Thiết hiển nhiên cố ý dùng khí thế để áp bức, hoàn toàn khác với tình huống phóng thích ra từ phía trước đó, mang theo uy thế tăng gấp bội.

Là một yêu tộc, Thanh Mao Sư Vương lập tức hiểu ra nguyên nhân Thao Thiết sử dụng khí thế áp bức.

Phỏng chừng là muốn uy hiếp sinh vật ở bên sườn núi trước, phòng ngừa chúng hoảng loạn bỏ chạy.

Đó không phải là cảnh tượng mà Thao Thiết muốn nhìn thấy, con mồi không thể cứ vậy mà tự do bỏ đi được.

"Con Thao Thiết này thật sự quá đáng ghét!

Vậy mà lại dùng loại khí thế áp bức này tấn công ta.

Mặc dù không có nguy hại thực chất, nhưng luôn khiến tâm thần ta chấn động mạnh, thật sự là một tư vị đặc biệt khó chịu." Thanh Mao Sư Vương tệ hại nói.

Đồng thời Tiểu Thanh cũng không ngừng nguyền rủa Thao Thiết

trong lòng.

Lát nữa chắc chắn nó sẽ phải chịu đủ báo phục và đả kích vì những gì đã làm, dù sao cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thanh Mao Sư Vương đặc biệt hy vọng được thấy cảnh Tô Mạch giáo huấn Thao Thiết.

"Ta đã phát giác ra sự hưng phấn của Thao Thiết khi phát hiện con mồi rồi.

Dường như nó không có chút cảm giác nguy hiểm nào, dù sao đây cũng là sào huyệt của nó.

Đột nhiên xuất hiện sinh linh, nhưng lại không có chút cảnh giác nào, chỉ có thể nói là quá bất thường." Tô Mạch mỉm cười thong dong nói.

Hắn nhanh chóng hiểu ra mấu chốt trong đó.

E rằng bình thường không có sinh vật nào dám đi lại trước mặt Thao Thiết, điều này cũng dẫn đến việc kẻ sau không có ý thức nguy hiểm, đặc biệt là ở đại bản doanh Yêu tộc Thánh địa, mọi thứ dường như đều nên nằm trong sự kiểm soát của Thao Thiết.

Tô Mạch biết hiện tại chính là thời khắc then chốt.

Con Thao Thiết kia trước tiên phóng ra uy áp, đương nhiên sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến hắn.

Phỏng chừng nó sắp bắt đầu di chuyển rồi.

Quả nhiên hoàn toàn giống với dự đoán của Tô Mạch.

Chốc lát sau Thao Thiết mới chậm rãi đứng dậy, đặc biệt nhẹ nhàng tự nhiên mà tiếp cận, trông như muốn thu nhận chiến lợi phẩm, hoặc cũng có thể gọi là con mồi.

"Xem ra nó ngu xuẩn đến mức nào, lát nữa ta sẽ thu thập nó một

trận thật đau.

Vậy mà thật sự xem ta như món ăn cầm tay rồi, ra vẻ muốn dùng bữa vậy.” Tô Mạch thầm châm chọc.

Tô Mạch vẫn luôn nghiêm túc quan sát tình hình hiện trường.

Ngay cả các loại biểu cảm tinh tế của Thao Thiết, hắn cũng đều thu vào mắt, đồng thời phân biệt được cảm xúc của kẻ sau.

Một loại dáng vẻ thong dong chuẩn bị dùng bữa, thật sự khiến Tô Mạch cảm thấy buồn cười, con Thao Thiết này đúng là cần được thu thập.

“Mục đích của chủ nhân sắp đạt được rồi.

Phỏng chừng Thao Thiết đi thêm một khoảng cách nữa, khi sắp tiếp cận, chủ nhân sẽ không chút bảo lưu mà ra tay.

Thật sự khiến ta cảm thấy thời gian như ngừng lại, tốc độ trôi đi chậm chạp lạ thường.” Thanh Mao Sư Vương nói một cách lo lắng.

Theo bước chân di động của Thao Thiết, càng lúc càng tiếp cận nơi này.

Chương 450

Tiểu Thanh cũng cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, hết sức che giấu thân hình.

Chủ yếu là cảm giác áp bức đáng sợ của Thao Thiết càng thêm dữ dội, khiến Tiểu Thanh càng lúc càng căng thẳng.

Đồng thời Thanh Mao Sư Vương cảm thán không thôi, chỉ có chủ nhân mới có thể thản nhiên đối mặt.

Hắn hơi nhìn Tô Mạch một cái, vẫn giữ vẻ mặt bất động như núi, vững như Thái Sơn, căn bản không hề đặt con Thao Thiết sắp tới vào mắt.

Chính sự tự tin mãnh liệt như vậy, cũng không ngừng truyền cho Thanh Mao Sư Vương dũng khí, dần dần hắn không còn quá nhiều sợ hãi và lo lắng nữa.

Hung thú Thao Thiết cũng không trì hoãn quá lâu.

Mặc dù trông bước chân chậm chạp, nhưng trên thực tế hiệu suất hành động cũng không thấp, chốc lát đã tiếp cận vị trí của Tô Mạch.

Nếu cứ để con hung thú này tiếp tục tìm kiếm, e rằng sẽ thành công nhìn thấy thân ảnh của Tô Mạch.

Kẻ sau tự nhiên không thể nào cho Thao Thiết cơ hội như vậy.

“Tiến trình đặc biệt giống với dự đoán của ta.

Ta cảm thấy đã đến lúc ra tay với Thao Thiết rồi.

Vừa nãy vẫn luôn để tên này kiêu ngạo hoành hành một lúc, cũng nên trấn áp một phen.” Tô Mạch lạnh lùng nói.

Thế là Tô Mạch cảm nhận được một thời cơ thích hợp, lập tức

đưa ra quyết định, không chút do dự mà triển khai hành động.

Ngay từ đầu hắn đã đưa ra quyết định, sớm đã có quyết tâm kiên định không lay chuyển.

Vì vậy tốc độ của Tô Mạch cực kỳ nhanh, lao ra với tốc độ nhanh như chớp, đột kích như một cơn gió, khó có thể khiến người ta nhìn rõ.

Ngay cả Thanh Mao Sư Vương đang ở bên cạnh, nếu không cố gắng mở to mắt hơn để quan sát, chưa chắc cũng không lỡ mất tầm nhìn.

Chủ yếu là sức bùng nổ mà Tô Mạch thể hiện ra quá mạnh.

Có thể nói là đã đạt đến một cực hạn.

Thanh Mao Sư Vương chỉ có thể trong lòng than thở không thôi, đồng thời cũng tán thán năng lực cường hãn của chủ nhân.

Khó trách hắn lại bảo mình đứng một bên tìm cơ hội tập kích, vậy mà lại sở hữu tốc độ kinh người đến vậy.

"Chủ nhân vừa nãy chỉ trong nháy mắt đã di chuyển đến vị trí xa như vậy, nhìn thôi mà ta đã thấy da đầu tê dại.

Tự hỏi lòng mình, nếu tự thân đối mặt với loại uy hiếp đó, cơ bản không có khả năng nắm chắc chống đỡ được." Thanh Mao Sư Vương lắc đầu.

Là đương sự hung thú Thao Thiết, vốn dĩ thong dong tự tại đi về phía con mồi, chuẩn bị thưởng thức thật ngon lành sinh linh vừa mới xuất hiện.

Nhưng đột nhiên lại xảy ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ít nhất là hoàn toàn khiến Thao Thiết có chút ngơ ngác, bởi vì trong mắt nó, con mồi bị khí thế hung mãnh trấn áp, vậy mà lại có năng lực

di chuyển.

Thậm chí còn không kịp để Thao Thiết phản ứng.

Chỉ là tên này cảm giác nhạy bén, trước mắt có một số thân ảnh mơ hồ hoa mắt, mới ý thức được đã gặp phải sự tập kích đột ngột.

"Tình huống này thật sự có chút không ổn.

Rốt cuộc là loại tình huống gì, vậy mà ngay cả ta cũng không có chút thời gian phản ứng nào?

Phỏng chừng đòn đột kích lần này ngay cả năng lực tránh né cũng không có, chỉ có thể chọn cách duy nhất là cứng rắn đối đầu." Thao Thiết tâm thần kịch chấn.

Cũng chỉ có suy nghĩ trong đại não mới có thể cực kỳ nhanh, sau đó trong cảnh tượng thực tế, quả nhiên giống như Thao Thiết có thể tưởng tượng, căn bản khó mà tránh khỏi.

Chủ yếu là tu vi bản thân của Tô Mạch, không phải kẻ yếu kém có thể so sánh.

Thực lực so với Thao Thiết cũng tương đương, huống hồ Thao Thiết từ đầu đã không chú ý phòng bị.

Chương 451

Cho nên Tô Mạch vững vàng chiếm giữ quyền chủ động, căn bản không thể để tên này thuận lợi tránh né đòn tấn công đột ngột.

Tô Mạch ôm suy nghĩ nhất định phải thấy được chút lợi ích, mới chuyên môn chủ động hấp dẫn Thao Thiết.

Nếu không thể thành công thì coi như phí hoài tinh lực vô ích.

Rầm!

Một đòn công kích cường hãn của Tô Mạch, cực kỳ chuẩn xác đánh trúng mục tiêu.

Con đại yêu Thao Thiết hung mãnh đó, có lẽ là bị một quyền đấm trúng thật mạnh.

Thao Thiết hung thú cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Mặc dù bước chân có vẻ chậm rãi lững thững, nhưng thực tế hiệu suất hành động cũng không thấp, chốc lát đã tiếp cận vị trí của Tô Mạch.

Nếu để thêm một con hung thú khác tiếp tục tìm kiếm, e rằng sẽ thành công nhìn thấy bóng dáng Tô Mạch, mà dĩ nhiên về sau không thể nào cho Thao Thiết cơ hội đó được.

"Tiến độ này, đặc biệt giống với dự đoán của tôi, tôi thấy đã đến lúc ra tay với Thao Thiết rồi.

Nãy giờ cứ để tên gia hỏa này kiêu ngạo khoa trương một hồi, cũng nên kiềm chế lại một chút." Tô Mạch bình tĩnh suy nghĩ.

Lúc Tô Mạch cảm nhận được thời cơ thích hợp, trong mắt hắn đã đưa ra quyết định, không chút do dự mà triển khai hành động.

Ngay từ đầu đã quyết định xong, hắn đã có một quyết tâm kiên định bất di bất dịch.

Bởi vậy, tốc độ của Tô Mạch cực nhanh, nhanh như chớp nhoáng xông thẳng ra, giống như một trận gió lốc bất ngờ ập đến, khiến người ta khó lòng nhìn rõ.

Ngay cả Thanh Mao Sư Vương ở bên cạnh, nếu không nỗ lực mở to mắt nhìn thì chưa chắc cũng đã lơ đễnh đánh mất tầm nhìn, chủ yếu là vì lực bùng nổ mà Tô Mạch thể hiện quá mạnh.

Có thể nói là đã đạt đến cực hạn, Thanh Mao Sư Vương chỉ cảm thấy bất an trong lòng, đồng thời cũng thán phục năng lực mạnh mẽ của chủ nhân.

Chẳng trách lại chờ một bên tìm cơ hội tập kích, vậy mà lại sở hữu tốc độ kinh người đến thế.

"Vừa nãy Chủ nhân trong chớp mắt đã di chuyển đến một vị trí rất xa, đơn giản là khiến tôi rợn tóc gáy, tự hỏi lòng mình, nếu đối mặt trực tiếp với loại uy hiếp này, cơ bản là không thể có cách nào chống đỡ được." Thanh Mao Sư Vương lắc đầu nói.

Là kẻ trong cuộc, Thao Thiết hung thú vốn dĩ đang cực kỳ đắc ý bước về phía con mồi, chuẩn bị thưởng thức thật ngon lành sinh linh vừa xuất hiện này.

Nhưng đột nhiên mọi chuyện xảy ra thay đổi trời long đất lở, ít nhất là khiến Thao Thiết có chút ngẩn ngơ, bởi vì trong mắt nó, con mồi bị khí thế hung mãnh trấn áp kia, vậy mà lại có năng lực di chuyển.

Thậm chí còn không để Thao Thiết phản ứng, chỉ có cảm giác mẫn tiệp của gia hỏa, trước mắt có một bóng dáng mơ hồ làm nó hoa cả mắt, mới nhận ra mình đang bị tập kích bất ngờ.

“Tình huống này đơn giản là có chút không ổn rồi, với tình trạng như vậy, vậy mà ngay cả ta cũng không có chút thời gian phản ứng, ước chừng lần tập kích này ngay cả năng lực né tránh cũng không có, chỉ có thể lựa chọn duy nhất là đối kháng trực diện.” Thao Thiết tâm thần chấn động.

Cũng chỉ có tư duy trong não mới có thể cực kỳ nhanh, sau đó trong cảnh tượng chân thực, quả nhiên đúng như Thao Thiết có thể hình dung, căn bản khó lòng tránh thoát.

Chủ yếu là tu vi bản thân của Tô Mạch không hề yếu kém có thể so sánh, thực lực cũng không kém xa so với Thao Thiết, huống chi Thao Thiết ngay từ đầu không hề chú ý phòng bị.

Bởi vậy, Tô Mạch nắm chắc quyền chủ động, căn bản không thể cho gia hỏa này thuận lợi tránh thoát đòn tấn công bất ngờ.

Tô Mạch ôm suy nghĩ nhất định phải thu được chút lợi lộc, mới cố ý chủ động hấp dẫn Thao Thiết, nếu không thể thành công thì coi như phí công phí sức.

RẦM!

Tô Mạch ra một đòn tấn công mạnh mẽ, cực kỳ chính xác đánh trúng mục tiêu, con Đại Yêu hung mãnh là Thao Thiết kia, liền bị một quyền đánh trúng thật sự.

Hiện trường bùng nổ một âm thanh chói tai, thậm chí thân thể Thao Thiết cũng không tự chủ mà bay ngược ra sau.

“Một nhân loại, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Dù thế nào đi nữa, đây cũng là Thánh địa Yêu tộc, ta làm sao có thể không ý thức được sẽ phải đối mặt với uy hiếp từ Nhân tộc, thật khiến ta bất ngờ.” Thao Thiết kinh ngạc nói.

Trải qua một màn giao phong trực diện, Thao Thiết cảm nhận sâu

sắc năng lực chiến đấu của Tô Mạch, đủ để mang đến nguy hiểm lớn cho bản thân.

Đặc biệt là cú đấm vừa rồi, thậm chí còn thành công phá vỡ phòng ngự của Thao Thiết, nếu không phải vì da dày thịt béo, cộng thêm vào khoảnh khắc mấu chốt Thao Thiết đã dốc toàn lực chống đỡ cú sốc, e rằng những tổn thương mãnh liệt đó đã đủ để Thao Thiết bị thương khá nghiêm trọng.

Chương 452

“Một nhân loại thật sự không tệ, vậy mà có thể lặng lẽ đánh ta một quyền, thành công làm ta bị thương.

Điều quan trọng nhất là, ngươi đã thành công chọc giận ta.” Thao Thiết nói với ánh mắt rực lửa.

Trong lúc nói chuyện, nó không chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Mạch.

Nếu là yêu thú bình thường đối mặt với ánh mắt như vậy, tuyệt đối sẽ sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, ngay cả hai chân cũng không có sức để đứng vững, nhưng Tô Mạch hiển nhiên không hề bận tâm.

“Ta ngược lại rất tiếc nuối cú tập kích vừa rồi, dù đã thành công làm ngươi bị thương, nhưng nếu có thể một quyền đánh gục luôn thì hoàn hảo rồi.

Ta sẽ không cần tiếp tục tác chiến nữa, dù sao một con hung thú khổng lồ như ngươi hiển nhiên cần tiêu hao một lượng khí lực nhất định.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Lời nói vừa dứt, Thao Thiết lập tức nổi trận lôi đình, bùng nổ ra khí thế càng thêm mạnh mẽ, hiển nhiên một bộ dáng muốn liều mạng.

Tô Mạch sẽ không bị chút khí tức này áp bách, thực ra cú đánh vừa rồi đã khiến Tô Mạch hài lòng, chút thủ đoạn nhỏ được thi triển đã thành công gây ra không ít tổn thương cho Thao Thiết, nói chung là một món hời.

Đương nhiên, hiện tại Tô Mạch cố ý nói ra những lời khiêu khích cũng không phải vô cớ, Tô Mạch vì muốn kéo mức độ cừu hận của Thao Thiết lên cao, như vậy mới có thể kiên định chiến đấu tại đây,

không lựa chọn rời đi bỏ trốn.

Về phần Thanh Mao Sư Vương đang đứng xem trên sườn núi, đối với cảnh tượng bùng nổ giữa đao quang kiếm ảnh, nó gần như sôi máu, đồng thời cũng xen lẫn một tia căng thẳng lạnh lẽo.

"Thân pháp cực kỳ sắc bén của Chủ nhân, quả thật rất khó nắm bắt, vậy mà còn đánh Thao Thiết bị thương, khiến ta gần như không nhịn được muốn reo hò.

Nhưng con Thao Thiết kia cuối cùng cũng chuẩn bị đại chiến rồi, không biết tình hình sẽ diễn biến thế nào." Thanh Mao Sư Vương lẩm bẩm.

Tiểu Thanh hiện tại nhất tâm nhất ý làm theo yêu cầu của Tô Mạch, không cần tham gia chiến đấu, đương nhiên chỉ ở bên cạnh cảm nhận được khí tức phẫn nộ của Thao Thiết, khiến Thanh Mao Sư Vương không dám tùy tiện động đậy nữa.

Cũng chính vào lúc này, Tiểu Thanh vậy mà có thể nói cười phong sinh, sự trấn định tự nhiên của Chủ nhân khiến nó vô cùng kính phục.

Nếu là bản thân, hoàn toàn không thể có biểu hiện tương tự, thậm chí còn có sự chênh lệch rất lớn.

Bởi vậy, với tư cách là một tọa kỵ, nó chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nhìn.

"Nhân tộc, thật sự quá đáng ghét, vậy mà không ngoan ngoãn trở thành thức ăn của ta, ngược lại còn tự lượng sức mình phản kháng tập kích, không những làm tổn thương thân thể của ta, còn nói ra những lời khiêu khích." Thao Thiết lạnh lùng hừ một tiếng.

Tâm trạng của Thao Thiết đã đạt đến mức cực kỳ khó chịu, từ trước đến giờ chưa từng nghĩ sẽ bị Nhân tộc tập kích ngay trong Thánh địa, ngay tại sào huyệt của nó.

Cảnh tượng đột ngột xảy ra vừa rồi, đủ để khiến Thao Thiết phẫn nộ đến đỉnh điểm, căn bản không kịp cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều khía cạnh khác.

Dù sao, lựa chọn bày ra trước mắt Thao Thiết, không nghi ngờ gì nữa, cách tốt nhất chính là dạy dỗ Tô Mạch một trận tơi bời, chỉ cần có thể thành công tiêu diệt vế sau, khi đó mới có thể an ủi tâm trạng không vui này.

"Nhân tộc, thật sự có dũng khí quá lớn, đây là lần đầu tiên ta trong tình huống như vậy, vô duyên vô cớ gặp phải tổn thương, không thể không thành công thu hút sự chú ý của ta, đồng thời cũng khơi dậy hứng thú cực lớn, đó là ý định muốn triệt để diệt sát ngươi." Thao Thiết gầm nhẹ một tiếng trầm thấp.

Một tiếng gầm không quá lớn, nhưng lại cố ý mang theo một tia khí tức hung hãn mạnh mẽ.

Nếu là người tu vi bình thường, đứng trực diện dưới áp lực lớn nhất này, e rằng không nghi ngờ gì sẽ bị công kích đến thê thảm không nỡ nhìn, thậm chí ngay cả đứng vững cũng khó lòng làm được.

Bao gồm cả Thanh Mao Sư Vương ở cách xa một chút, vậy mà cũng có chút không kìm được mà run rẩy, chủ yếu là vì uy thế của Thao Thiết quá kinh khủng, đơn giản là một phản ứng không thể khống chế, cũng khiến Thanh Mao Sư Vương cảm thấy mình làm Chủ nhân mất mặt.

"Thực lực tu vi của ta thật sự quá yếu rồi, nhưng con Thao Thiết đó thật sự lợi hại vô cùng.

Nếu để ta tự mình ra tay, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức, cảm kích Chủ nhân đã không để ta tham chiến." Tiểu Thanh bất lực nghĩ trong lòng.

So với Thanh Mao Sư Vương có phản ứng không nhỏ, Tô Mạch, người thực sự chịu đựng uy hiếp và áp lực, dù ở vị trí cực kỳ gần, vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, thậm chí ngay cả biểu cảm mây trôi nước chảy trên mặt cũng không hề thay đổi chút nào.

Phản ứng thản nhiên như vậy, khiến Thao Thiết thấy mình không gây được áp lực, trong lòng lập tức dâng lên sự khó chịu hơn, đồng thời cũng không nhịn được mà tăng thêm vài phần coi trọng.

Có thể sở hữu một lãnh địa trong Thánh địa Yêu tộc, và sinh sống ở đây nhiều năm như vậy, Thao Thiết đâu phải không có kiến thức, ít nhất tháng năm cũng đã giúp nó tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm.

Chỉ riêng từ biểu hiện của Tô Mạch lúc này, cũng đủ để chứng minh đối phương hoàn toàn không sợ hãi mình, quả thật sở hữu thực lực không tầm thường.

"Ta thấy gia hỏa này hiện tại cũng không phải vẻ mặt tức giận đến mức mất trí, thậm chí là vẻ mặt tức giận nhưng vô năng.

Mặc kệ mồm miệng nói ra bao nhiêu lời khoa trương tự đại và uy hiếp, thực tế thì sự thật là, trước đó đã gây cho ta tổn thương thật sự, vết thương lúc này vẫn còn đó." Tô Mạch thản nhiên nói.

Dù dùng giọng điệu cực kỳ bình tĩnh và thông thường, nhưng kết hợp với nội dung ẩn chứa bên trong, thực sự tràn đầy ý vị châm chọc nồng đậm, đặc biệt phối hợp với vẻ mặt thản nhiên tự tại của Tô Mạch, đơn giản là có hiệu quả tăng gấp bội.

Chương 453

Ít nhất là khi Tô Mạch nói ra những lời này, con Thao Thiết vừa mới buông lời đe dọa kia, mắt đã đỏ ngầu.

Nếu chỉ dựa vào trường khí mạnh mẽ và sát khí mà có thể tiêu diệt Tô Mạch, e rằng nó đã chết đi hàng trăm hàng ngàn lần rồi.

Đáng tiếc, Thao Thiết hoàn toàn không thể làm gì được trước cơn phẫn nộ của mình, có lẽ dùng ánh mắt hung thú uy hiếp người bình thường không có tu vi, thì quả thực có thể tùy tiện giết chết.

Nhưng Tô Mạch lại có thể bình tĩnh ứng đối.

Thao Thiết tức đến không nói nên lời, bởi vì dù thế nào đi nữa, những gì Tô Mạch nói ra đều là sự thật không sai chút nào.

Vết thương ở vị trí Thao Thiết vừa bị tập kích, vẫn là một vết thương kinh hãi đến ghê người, thậm chí Thao Thiết là yêu thú có năng lực hồi phục kinh người cũng không thể nào hồi phục hoàn hảo một cách nhanh chóng trong một thời gian ngắn.

"Ta sẽ không lãng phí khí lực vô ích, đã sớm quyết định phải ra oai phủ đầu trước một bước, đồng thời thu được chút lợi lộc, cũng để Thao Thiết tổn thất một ít thực lực.

Vết thương của nó không dễ dàng khôi phục như ban đầu đâu." Tô Mạch nghĩ thầm.

Dù sao thì việc cẩn thận thiết kế để dẫn dụ Thao Thiết, sau đó cố ý thi triển một đòn tập kích bất ngờ, nhất định phải khiến Thao Thiết phải trả giá xứng đáng, cảnh tượng trước mắt đang khiến Tô Mạch vô cùng hài lòng.

"Con hung thú kia, đừng chỉ một mực sinh khí, hãy nhìn vết

thương thê thảm trên người ngươi kìa.

Đương nhiên, nhìn thì có vẻ đáng sợ, nhưng thực tế không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng chẳng lẽ ngươi không cảm thấy hơi mất mặt sao?

Cứ mang theo một vết thương ghê người như vậy." Tô Mạch trêu chọc nói.

Tô Mạch cảm thấy Thao Thiết còn không ý thức được tình trạng của bản thân, vậy nên hắn cố ý lên tiếng nhắc nhở, dù sao thì cũng chỉ có như vậy Thao Thiết mới thực sự phản ứng rõ ràng hơn, như thế mới hoàn toàn không phụ công sức thiết kế ban đầu.

Đồng thời Tô Mạch cũng không lo lắng về sau có thể dễ dàng hồi phục vết thương, nếu không có người ngoài ở đây, vết thương nhỏ như vậy, dù vì thủ đoạn đặc thù của Tô Mạch mà có hơi khó lành, nhưng đối với một cường giả như Thao Thiết, đó cũng là chuyện cực kỳ đơn giản.

Nhưng vì trước mặt đang đứng một Tô Mạch nguy hiểm, là kẻ địch sắp đối chiến, hắn tất nhiên sẽ không cho Thao Thiết cơ hội chuyên tâm hồi phục, ít nhất cũng phải trả một cái giá nào đó, e rằng mới có thể làm được.

Nghe Tô Mạch nhắc nhở, Thao Thiết cũng hơi khựng lại, nhanh chóng tăng thêm chút kinh ngạc, đương nhiên sau đó nhanh chóng chuyển thành sát ý, tóm lại là sự phẫn nộ đối với Tô Mạch lại tăng thêm một phần.

Thực ra trước đó Thao Thiết chỉ biết mình đúng là bị thương, nhưng cảm thấy đó chỉ là một vết thương nhỏ không ảnh hưởng lớn, ngược lại không để tâm, bởi vậy không chú ý đến việc vết thương chưa hồi phục.

Cần biết rằng với cảnh giới Yêu tộc của Thao Thiết, vết thương đơn giản căn bản không thành vấn đề, thậm chí chỉ trong vài nhịp thở, chớp mắt liền có thể lành lặn.

Nhưng Thao Thiết không nhịn được mà kinh ngạc, quả nhiên đúng như Tô Mạch nói, vết thương của nó trông có vẻ đáng sợ, ghê rợn, ngay cả dựa vào thể chất mạnh mẽ cũng không thể hồi phục thuận lợi.

Còn về lời khiêu khích kiểu "mất mặt" của Tô Mạch, Thao Thiết chỉ cười một cách tàn nhẫn, một nhân loại thú vị thật, sau này càng phải ăn cho bằng được, đợi lát nữa dùng làm liệu dưỡng để hồi phục vết thương cũng không tệ.

"Không hổ là Chủ nhân tự mình ra tay, phòng ngự của Thao Thiết hung thú không chỉ bị phá vỡ thuận lợi, mà còn tạo ra vết thương không thể hồi phục trong thời gian ngắn.

Bây giờ xem ra thủ đoạn của Chủ nhân thật sự lợi hại." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ.

Tiểu Thanh lúc này cũng theo lời Tô Mạch, chuyển ánh mắt nhìn về phía thân thể Thao Thiết, nhanh chóng kiểm tra vết thương của vế sau, đồng thời cũng dâng lên tâm trạng thán phục.

Nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ lung tung quá nhiều, thấy khí thế giương cung bạt kiếm phía trước đã đạt đến đỉnh điểm, có thể nói là chiến đấu sắp bùng nổ, Thanh Mao Sư Vương cố gắng mở to mắt thật chăm chú, sợ bỏ lỡ bất kỳ diễn biến nào.

Vài câu trêu chọc đơn giản của Tô Mạch đã khiến Thao Thiết tức giận không thôi, liên tục tích lũy giá trị phẫn nộ, có thể nói là đã đạt đến đỉnh điểm, không thể che giấu được nữa.

Ban đầu Thao Thiết vốn định để Tô Mạch tự động từ bỏ chống

cự, sau đó xin lỗi để nó ăn thịt, nhằm giảm bớt sự tra tấn mà nó phải chịu đựng.

Đáng tiếc, điều đó đã không xảy ra, ngược lại một chút đình trệ đã khiến Tô Mạch nắm bắt cơ hội khiêu khích vài câu, cũng khiến Thao Thiết không còn đơn giản là muốn tiêu diệt Tô Mạch, mà muốn hành hạ về sau một cách tàn nhẫn.

"Danh tiếng hung hãn của ta Thao Thiết đâu phải là loại bình thường, đã lan truyền khắp nơi.

Mỗi cường giả chết dưới tay ta, dù ban đầu có khoa trương kiêu ngạo đến mấy, nhưng cuối cùng đều cầu xin ta ban cho một cái chết sảng khoái, đừng tiếp tục tra tấn nữa." Thao Thiết lạnh lùng nói.

Ý nghĩa của lời nói không cần phải nói thêm, thậm chí nó còn trực tiếp nói ra, thẳng thừng nói với Tô Mạch, hãy tận hưởng khoảng thời gian tự do thoải mái hiếm hoi này, một khi lát nữa bị nó đánh bại, tuyệt đối sẽ có kết cục sống không bằng chết.

Đặc biệt kết hợp với bản thể vạm vỡ hung hãn của Thao Thiết, đơn giản là tràn đầy uy thế và sức mạnh lớn lao, hơn hẳn sự áp chế khí thế đơn thuần, khiến người ta cảm thấy một tia kinh khủng.

Đáng tiếc, loại yếu tố ngoại vật này, căn bản khó lòng ảnh hưởng đến Tô Mạch, hoàn toàn không thể khiến hắn có quá nhiều biến động cảm xúc.

Nếu dễ dàng bị một con hung thú dọa cho sợ hãi, đó đâu phải là Tô Mạch, người tung hoành thế giới Hồng Hoang.

Chương 454

Tô Mạch căn bản không thèm bận tâm chút nào.

“Vậy thì ta cũng phải nói vài lời.

Những đối thủ từng buông lời đe dọa với ta, tất cả đều không thể đạt được mục đích, bởi vì ta vẫn có thể lành lặn đứng trước mặt ngươi.

Ngươi có biết kết cục cuối cùng của đám gia hỏa đó không?” Tô Mạch thản nhiên nói.

Trong lúc Tô Mạch nói, thậm chí không hề do dự chút nào, nhanh chóng xông thẳng về phía Thao Thiết, căn bản không tiếp tục tự thuật.

Thông tin ẩn chứa trong đó rõ ràng là, những đối thủ kia không ai khác đều trở thành bại tướng dưới tay hắn.

Lúc này Tô Mạch định dùng sự thật hiển nhiên để trực tiếp cho con Thao Thiết kia ý thức được kết quả.

Đương nhiên, Tô Mạch đã sớm dự liệu, hung thú trước mắt này không phải kẻ yếu, có lẽ cần trải qua một hồi giao thủ nhất định, mới có thể thuận lợi đạt được hiệu quả mong muốn.

Đương nhiên, mọi thứ đều nằm trong phạm vi kiểm soát của Tô Mạch.

Thao Thiết cũng không quá kinh ngạc, đối với việc Tô Mạch đột nhiên xông đến, nó đã sớm có ý định ứng phó.

Dù sao thì sự phẫn nộ tích tụ bấy lâu, lúc nào cũng chực chờ bùng phát.

Ngay cả khi Tô Mạch không chủ động tấn công, gia hỏa này thậm

chí còn muốn lập tức ra tay rồi.

"Nhân tộc thật sự lắm mồm nhiều miệng, ta muốn xem thực lực thật sự của ngươi, có thể chống đỡ được bao nhiêu lời nói khoa trương lớn lối đó.

Lát nữa ngàn vạn lần đừng cầu xin ta tha thứ trước mặt, bởi vì dù thế nào đi nữa cũng vô ích." Thao Thiết lạnh lùng hừ một tiếng.

Đương nhiên, trong lúc bày tỏ ý kiến của bản thân, động tác trên tay nó không hề dừng lại chút nào, vẫn không chút kiêng kỵ mà ra tay.

Thao Thiết đã hạ quyết tâm, nhất định phải dốc toàn lực tấn công, nhất định phải cho Tô Mạch một bài học khó quên cả đời, triệt để kết thúc sinh mệnh của đối thủ trong tay Thao Thiết.

Đại chiến kịch liệt giữa hai bên bùng nổ, có thể nói là một cảnh tượng kinh người.

Xung quanh, ngoài Thanh Mao Sư Vương đang đứng xem bên cạnh, không còn bất kỳ sinh linh nào khác.

Thậm chí vì Tô Mạch đã cố ý bố trí phong tỏa, nên khí tức chiến đấu không ảnh hưởng quá xa.

Ngay cả một chút khí tức cũng không lọt ra ngoài, đừng nói là truyền bá đến vị trí quá xa.

Đó chính là thủ đoạn của Tô Mạch, trước đó khi đang tiến đến gần nơi này, Tô Mạch đã tiện tay bố trí ở một bên rồi.

Thực ra cũng phải cảm ơn sự tàn nhẫn của Thao Thiết, vậy mà trong phạm vi lãnh địa của mình, ngay cả yêu thú khác cũng không sinh sôi, như vậy thì mọi thứ có thể coi là hoàn hảo đến cực điểm, đơn giản là khiến Tô Mạch vô cùng thoải mái.

"Sức mạnh bùng phát của Chủ nhân thật sự rất mạnh mẽ, hiện tại

xem ra thậm chí còn không hề thua kém, thật khiến ta cảm thấy tâm triều bành trướng.

Mỗi chiêu mỗi thức đều cực kỳ cường đại, ước gì một ngày nào đó ta cũng có thể đạt được trình độ lợi hại như vậy." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được mà liên tục thán phục.

Chủ yếu là cảnh tượng mà Tô Mạch thể hiện lúc này là thế lực ngang tài ngang sức, thậm chí còn có thể nói là dư sức.

Dù kết quả tệ nhất là cuối cùng không thể thuận lợi tiêu diệt Thao Thiết, nhưng có thể thành công bỏ đi, đó cũng là chuyện đơn giản.

Bởi vậy, Thanh Mao Sư Vương, người không bị đe dọa đến tính mạng, hiện tại vô cùng thản nhiên tự tại.

Tâm trạng nhẹ nhõm này, không nghi ngờ gì nữa, là nhờ vào bản lĩnh của Tô Mạch, đó cũng là nguyên nhân cơ bản khiến Tiểu Thanh không cần lo lắng.

"Đừng thấy Chủ nhân dễ dàng chống đỡ được công kích của gia hỏa kia, nếu đổi lại là ta ra trận, chỉ cần một nhát cào tùy tiện, ta sẽ bị Thao Thiết dễ dàng cào nát bét." Thanh Mao Sư Vương lắc đầu nói.

Mặc dù chiêu thức của Thao Thiết trông rất hung mãnh, nhưng Tô Mạch đều có thể hóa giải mọi đợt tấn công của hung thú, không để lại bất kỳ hiệu quả nào.

Nhưng Thao Thiết cũng không nản lòng, ngược lại càng thêm khí thế hừng hực, dốc sức với niềm tin kiên định.

Lần này nhất định phải tàn nhẫn đánh giết Tô Mạch.

"Ta không tin rằng móng vuốt sắc bén có thể phá nát núi non lại không thể thuận lợi đánh bại một nhân tộc nhỏ bé, ta sẽ không còn mặt mũi nào nếu chuyện như vậy xảy ra." Thao Thiết với vẻ mặt âm trầm, không ngừng công kích.

Chương 455

Đương nhiên, nó cũng dần ý thức được sự cường đại của Tô Mạch, nhưng Thao Thiết cũng cảm thấy mình có đủ sức mạnh, bất kể là bản thể Yêu tộc, thể phách mạnh mẽ như vậy, chắc chắn có thể kiên trì lâu hơn Tô Mạch.

Muốn tiêu hao, Thao Thiết đều cảm thấy nhất định phải triệt để tiêu hao chết Tô Mạch.

Thực ra, tình thế diễn biến đến lúc này, gần như khiến Thao Thiết khó khăn vô cùng, thậm chí không còn cách nào khác, chỉ có thể liều chết một trận.

Dù sao thì cũng không có đường lui, chỉ còn lại cuộc chiến liều mạng, chưa chắc sẽ hoàn toàn chôn vùi bản thân, còn có một tia hy vọng sống sót, dù sao thì chỉ cần nắm đúng thời cơ sẽ lao đi.

"Ta muốn xem xem đến cuối cùng hung thú ngươi còn có thủ đoạn nào khác không.

Nếu không có năng lực đủ để uy hiếp ta, vậy thì tuyệt đối không thể lật ngược tình thế được." Ánh mắt Tô Mạch lẫm liệt.

Hiện tại hắn gần như cảm thấy Thao Thiết đã đến cực hạn, nhưng Tô Mạch thậm chí còn chưa thể hiện toàn lực.

Vậy nên Tô Mạch cũng không giấu giếm thực lực nữa, không chút do dự tung ra một quyền, đánh thẳng vào đầu Thao Thiết, lập tức khiến gia hỏa này quay cuồng chóng mặt.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đầu óc của Thao Thiết đều ngưng trệ, nó với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tô Mạch.

Đặc biệt là cú tấn công thật sự vừa rồi, đơn giản là khiến Thao

Thiết kinh hãi đến cực điểm.

Bởi vì ban đầu nó cứ tưởng Tô Mạch đã dốc toàn lực, ai ngờ trong chớp mắt đối thủ tùy ý tung ra một đòn tấn công, đã thể hiện ra thực lực nghiền ép.

Từ khi Tô Mạch thể hiện ra thực lực siêu cường, biểu cảm trên mặt Thao Thiết đã thay đổi trời long đất lở, thậm chí vẻ mặt chấn động đó khó lòng biến mất.

Thao Thiết không nhịn được mà run rẩy, trong lòng vô cùng hối hận.

Nhân tộc đáng sợ trước mắt này thật sự quá xảo quyệt, rõ ràng có lực chiến đấu lợi hại như vậy, kết quả lại không thể hiện ra ngay từ đầu.

Nếu Thao Thiết trước đó ý thức được mình đang đối mặt với kẻ địch cường hãn như vậy, tuyệt đối sẽ không nói hai lời mà bỏ chạy.

Nó đâu có thèm để ý mà tự tiện xông vào địa bàn của mình, khoa trương buông ra những lời đe dọa như vậy, khiến bây giờ lâm vào tình thế tệ hại như thế này.

“Chẳng trách lại không hề sợ hãi như vậy, bây giờ ta mới trong khoảnh khắc ý thức được nguyên nhân.

Một nhân tộc nhỏ bé làm sao có thể có gan tiếp cận, đáng tiếc bình thường đã quen khoa trương rồi, nhất thời không có cách nào thay đổi phương thức tư duy.” Thao Thiết tâm trạng nặng nề.

Trước đó thực sự là vì tự đại, cho rằng với thực lực mạnh mẽ của mình, căn bản không cần phải suy nghĩ quá nhiều thứ.

Dù sao thì nhìn thấy không vừa mắt, cứ trực tiếp nuốt chửng luôn là được, căn bản không có chút sợ hãi nào.

Chính vì cách nghĩ sơ suất này, nó từng bước từng bước đi vào bẫy của Tô Mạch.

Giờ đây đã lâm vào giao chiến, chắc chắn không dễ dàng thoát thân.

Thao Thiết cảm thấy nếu như ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không chút do dự quay người bỏ chạy, có lẽ còn có cơ hội thừa cơ thoát thân.

Đáng tiếc, với khoảng cách gần như vậy hiện tại, nó đã sớm mất đi quyền chủ động, không thể tùy tâm sở dục rời đi.

Mặc dù Thao Thiết đã trải nghiệm sự cường đại của Tô Mạch, nhưng nó cũng dần tập hợp được một chút niềm tin muốn liều chết một phen.

Dù sao thì cũng không có đường lui nào khác, chỉ còn lại cuộc chiến liều mình, chưa chắc sẽ hoàn toàn chôn vùi bản thân.

Còn có một tia sinh cơ, dù sao thì chỉ cần nắm đúng thời cơ sẽ lao đi.

Tô Mạch biểu cảm vẫn bình tĩnh như ban đầu.

Nếu ngay từ đầu hắn không che giấu mà ra tay, nhất định sẽ làm cho địch cảnh giác.

Một khi Thao Thiết có khứu giác nhạy bén, thậm chí đầu óc xoay chuyển nhanh, sẽ bỏ chạy mất tăm, đó mới là lúc hắn không muốn thấy nhất.

Bởi vậy Tô Mạch mới cố ý chơi đùa với Thao Thiết trước, tùy tiện buông vài lời khiêu khích.

Dù sao thì toàn bộ quá trình cũng đều nằm trong sự chiếm ưu thế của bản thân, như mọi khi khiến Thao Thiết tức đến nghiến răng, kết

quả ngay cả lời phản bác cũng không nói ra được, chỉ có thể một mực buông ra những lời đe dọa buồn cười.

Nếu không thể làm được thì không nghi ngờ gì nữa, đó chỉ là một trò cười mà thôi.

Chương 456

Tô Mạch cũng cảm nhận được một chút sợ hãi của Thao Thiết, đương nhiên nó cũng có sự hung ác của kẻ liều mạng.

Quả nhiên là một con hung thú của Thánh địa Yêu tộc, vẫn có thể bùng phát ra thực lực không tệ.

"Vừa nãy gia hỏa ngươi còn hùng hổ buông lời đe dọa, muốn lấy ta làm thức ăn.

Vậy thì ta muốn xem xem không còn bộ răng sắc bén nữa, ngươi còn có thể ăn cơm được không?" Tô Mạch lạnh nhạt nói.

Một câu nói với giọng điệu bình thường như vậy, nhưng vì một loại uy thế đáng sợ vô cớ mà dâng lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng Tô Mạch di chuyển, cực kỳ nhanh chóng và dứt khoát vươn tay đấm, trực tiếp giáng xuống mặt Thao Thiết.

Về sau trong bước chân linh hoạt như vậy của Tô Mạch, hiển nhiên đặc biệt vụng về, căn bản không có chút khả năng trốn tránh nào, chỉ có thể chịu đòn thật sự.

Gương mặt đáng sợ của Thao Thiết đột nhiên bị nắm đấm của Tô Mạch đánh trúng, trong chớp mắt, ngay cả Thanh Mao Sư Vương đang đứng xem cũng không nhìn rõ.

Thực ra ngay cả kẻ trong cuộc là Thao Thiết, thậm chí còn ý thức đông cứng, mới dần dần hồi thần.

RẮC!

Vài tiếng động không quá lớn xuất hiện, nhưng lại khiến sinh linh có mặt ở đó nghe thấy cực kỳ rõ ràng, đó là tiếng răng nanh vỡ vụn.

Không chỉ đơn giản là một hai cái, mà là một số lượng lớn, nói chung Tô Mạch một quyền trực tiếp khiến răng nanh của Thao Thiết rụng hết.

Thao Thiết hung hãn vô cùng ban đầu, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, trong chớp mắt đã bị Tô Mạch dạy dỗ.

Không chỉ là dạy dỗ những lời khiêu khích trước đó, ai bảo Thao Thiết khoa trương nói muốn biến Tô Mạch thành thức ăn, tuyệt đối là một lựa chọn tự tìm đường chết.

"Trời ơi, Chủ nhân ra tay liên tiếp, dường như không cùng đẳng cấp với trước đó.

Ta mới hiểu ra, hóa ra Chủ nhân cố ý giấu giếm, thực lực thật sự đã hoàn toàn nghiền ép Thao Thiết, đơn giản là khiến ta cảm thấy kinh khủng." Thanh Mao Sư Vương chấn động nói.

Lúc này nó không nhịn được mà phát ra âm thanh, ngay cả cách ẩn thân cũng không còn nữa.

Thực ra ngay tại khoảnh khắc này, Thanh Mao Sư Vương cho rằng điều đó cũng không cần thiết nữa, nếu lơ đễnh để lộ thân hình, đó cũng không phải là chuyện gì to tát, đặc biệt là Thao Thiết bản thân còn đang khó giữ mình.

"Vị cường giả Nhân tộc này thật sự đáng sợ đến cực điểm, ta một đường xông pha sinh trưởng đến trình độ hiện tại, căn bản chưa từng gặp phải cảm giác vô lực tương tự, lại dễ dàng bị người ta đánh rụng răng nanh." Thao Thiết tâm trạng xuống dốc.

Từ trước đến nay chưa từng trải nghiệm mùi vị này, Thao Thiết chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy, có một nỗi sợ hãi nồng đậm.

Một chút tự tin vừa mới nảy sinh, ngược lại đã bị đánh cho tan biến, chỉ trong chớp mắt thôi.

Thao Thiết thực sự chưa từng trải qua khoảnh khắc cay đắng như vậy.

"Răng nanh của ngươi cũng không giống như được mát xa, ta chỉ hơi gia tăng một chút khí lực, ai ngờ lại không chịu nổi mà vỡ vụn, uổng cho ta cứ nghĩ sẽ lãng phí thêm khí lực, bây giờ mới biết điều đó hoàn toàn không cần thiết." Tô Mạch châm chọc nói.

Dáng vẻ mây trôi nước chảy của Tô Mạch, lúc nào cũng như vậy, không hề thay đổi chút nào, khiến người ta cảm thấy đặc biệt phù hợp.

Ban đầu Thao Thiết cảm thấy Tô Mạch tự đại không biết điều, phản ứng cực kỳ bình tĩnh trước mặt nó, lúc đó Thao Thiết cho là buồn cười, nhưng bây giờ khi chân tướng hoàn toàn phơi bày, Thao Thiết lại không cười nổi nữa.

Ngay sau đó Tô Mạch lại dứt khoát tung ra một chưởng, Thao Thiết ngay cả động tác chống đỡ cũng không có, cực kỳ ngoan ngoãn chịu đựng một đòn tấn công.

Toàn bộ thân thể nó không tự chủ mà bay ngược ra ngoài, ngã mạnh xuống một bên, trông có vẻ thê thảm.

Cảnh tượng này thậm chí còn khiến Tô Mạch vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không biết tình hình, chỉ có thể đoán hung thú này liệu có phải bị đánh cho ngốc rồi không, kết quả ngay cả cách né tránh cũng không có nữa.

Thanh Mao Sư Vương cũng không hiểu, mặc dù thực lực của Chủ nhân đã đạt đến trình độ nghiền ép, nhưng chưa kịp thi triển vài chiêu, nên Tiểu Thanh cũng có thể hiểu, thực ra Thao Thiết cũng không bị thương nghiêm trọng, năng lực phản kháng di chuyển vẫn nên còn.

Ngay cả khi thực sự không thể tránh né, dù sao thì cũng phải làm

vài động tác né tránh, kết quả lại ngốc nghếch như vậy mà không cố gắng tránh né, trong đó nhất định có một nguyên nhân nhất định.

"Chẳng lẽ Chủ nhân vô tình đánh Thao Thiết thành kẻ ngốc rồi sao?" Thanh Mao Sư Vương không chắc chắn lẩm bẩm.

Sau khi chịu đựng một đòn tấn công thực sự, Thao Thiết, kẻ không hề né tránh, cuối cùng cũng cố gắng nói ra vài lời.

"Nhân tộc, nếu ngươi đã đánh nát răng nanh của ta, vậy thì chi bằng coi như ta bồi lễ xin lỗi, sau đó có thể thả ta đi, chuyện trước đó hoàn toàn là lỗi của ta, ta thành tâm thành ý xin lỗi." Thao Thiết cầu xin.

Chương 457

Nó hoàn toàn không che giấu mà nhận thua, có thể nói là đến mức quỳ gối cầu xin.

Ước chừng thực lực nghiền ép mà Tô Mạch thể hiện trong thời gian ngắn, đã trực tiếp trấn áp Thao Thiết khiến nó không còn ý chí chiến đấu và hy vọng nữa.

Nếu không thì làm sao có thể khiến người ta tưởng tượng được, một con hung thú đường đường là Thánh địa Yêu tộc, đó là một cường giả thật sự, kết quả lúc này lại cực kỳ hèn mọn cầu xin, dáng vẻ như vậy thật sự khó coi.

Dù sao Thao Thiết cảm thấy vì mạng nhỏ của mình, hơi nhẫn nhịn một chút cũng không phải là chuyện khó chấp nhận, dù sao là một yêu thú cũng không quan tâm mặt mũi, cái gọi là mặt mũi trước đó đã bị đánh cho tan biến.

Huống chi Tô Mạch với lực chiến đấu nghiền ép tuyệt đối, trực tiếp khiến Thao Thiết không còn nhìn thấy hy vọng bỏ trốn.

Còn về chuyện đánh bại Nhân tộc trước mắt này, thì càng không thể nào làm được.

Tô Mạch sau khi nghe những lời cầu xin của Thao Thiết, cuối cùng cũng hiểu ra cảnh tượng vừa rồi.

Chẳng trách về sau ngay cả cú đánh tới của hắn cũng không còn chống cự, đặc biệt phối hợp đón nhận một chưởng, thật sự có chút khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Ít nhất trong mắt Tô Mạch, Thao Thiết đột nhiên thay đổi trời long đất lở như vậy, thật sự khiến hắn trợn mắt to hết cỡ.

Nếu không phải đã từng trải qua nhiều chuyện, Tô Mạch e rằng sẽ kinh ngạc đến ngây người, may mắn là Tô Mạch, người từng trải và giàu kinh nghiệm, đặc biệt trấn định tự nhiên mà cười một tiếng, dường như không có vẻ kinh ngạc nào khác.

“Bây giờ nói những lời này thật sự quá muộn rồi, ta đâu phải là nhân vật tùy tiện mềm lòng.

Loại gia hỏa nhân từ đó, tuyệt đối không sống được lâu, đặc biệt là cách đây không lâu ngươi còn kiêu ngạo uy hiếp ta, bởi vậy chỉ có thể triệt để cắt đứt phiền phức.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Hắn chỉ cực kỳ bình tĩnh, thậm chí không hề mang theo chút phẫn nộ nào, ngay cả giọng điệu thừa thãi cũng không có, lập tức khiến ánh mắt Thao Thiết ngưng trệ.

Vế sau e rằng còn có chút không phản ứng kịp, Tô Mạch vậy mà lười cả thời gian suy nghĩ, dứt khoát lại trực tiếp tuyên bố ý kiến của mình.

Tô Mạch khẳng định sẽ không giữ lại một yêu thú lợi hại như vậy.

Đừng thấy hắn hoàn toàn nghiền ép Thao Thiết, nhưng vế sau cũng không phải là vô danh tiểu tốt, vẫn có không gian để trở nên mạnh mẽ hơn.

Quan trọng nhất là một con hung thú tàn nhẫn và bá đạo như vậy, tuyệt đối sẽ không phải là kẻ lương thiện.

Tô Mạch sẽ không dễ dàng tin vào lời cầu xin của Thao Thiết, nhưng hắn cũng không phải là kẻ công tước vô tư hay ngốc nghếch, sẽ không bao giờ nghe một lời nói phiến diện của Thao Thiết.

Thực ra Tô Mạch cảm thấy có một điểm vô cùng buồn cười, rõ ràng ngay từ đầu hắn đã nắm Thao Thiết trong lòng bàn tay, vế sau

hoàn toàn ở trong tình trạng bị áp chế về trí lực.

Bởi vậy Tô Mạch thực sự cảm thấy cạn lời với Thao Thiết, quả nhiên không có não, ước chừng nó chỉ phát hiện mình bị áp chế về thực lực, vậy mà không ý thức được mình bị áp chế về trí lực, thật sự trông rất bi ai.

Thao Thiết ban đầu cũng định giương đông kích tây, sau đó đợi Tô Mạch hơi dao động ý định giết chết nó, chỉ cần một khi thành công bỏ trốn, sau đó nó cũng sẽ tìm cơ hội quay lại báo thù.

Nhưng bất kể là loại ý định nào, tất cả đều không có cơ hội được thi triển thành công, Tô Mạch không chút do dự mà từ chối.

"Con yêu thú ngu xuẩn đến cực điểm này, nếu đã không muốn phản kháng, vậy thì ngoan ngoãn để ta đánh nát bét đi, vừa hay tiết kiệm cho ta một chút khí lực." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Ta ước chừng ngươi sẽ mong ta thả ngươi đi, sau đó quay đầu đi tìm cường giả Yêu tộc khác, dù sao đây cũng là Thánh địa Yêu tộc, bất kể cũng tồn tại rất nhiều Đại Yêu." Tô Mạch tiếp tục châm chọc.

Vài lời này lập tức khiến tâm thần Thao Thiết chấn động, câu sau quả thực là chút suy nghĩ trong lòng nó, nhưng ngay cả một chút cũng chưa kịp thể hiện, ngược lại đã bị Tô Mạch đoán trúng, đó chính là sự nghiền ép về trí lực.

Thanh Mao Sư Vương đang quan sát cục diện ở bên cạnh, tự nhiên cũng nghe rõ lời cầu xin của Thao Thiết, điều đó mới khiến Tiểu Thanh ngây người, thực sự không nghĩ Thao Thiết lại có thể nói ra những lời như vậy, đáng tiếc đối mặt với Tô Mạch, đó chỉ là phí công.

"Chủ nhân đã thu ta làm tọa kỵ rồi, còn cần tọa kỵ nào khác nữa?

Con Thao Thiết này vậy mà lại dám ước tính muốn tranh giành vị

trí của ta, đơn giản là không tự lượng sức mình, trông xấu xí như vậy, tuyệt đối không thể nào xảy ra được." Thanh Mao Sư Vương châm chọc nói.

Tiểu Thanh đã không còn ẩn thân nữa, lúc này không chút dè dặt mà nói ra những lời đó.

Mặc dù không quá lớn tiếng, nhưng đủ để truyền rõ ràng đến hiện trường.

Nội dung trong đó trực tiếp khiến Thao Thiết phát điên, không nhịn được mà dâng lên lửa giận.

Gọi nó là muốn làm tọa kỵ của Nhân tộc?

Đây thật sự là một từ ngữ cực kỳ buồn cười, khiến Thao Thiết cảm nhận được một sự sỉ nhục sâu sắc, lửa giận từ sâu trong nội tâm lại lần nữa bùng cháy.

Chương 458

Nhưng đường đường là Thao Thiết, bất kể có thể nhận thua đến cực hạn rồi, ai ngờ lại bị một con sư tử tạp mao đáng ghét bắt nạt.

Nếu không phải bây giờ Thao Thiết không có thời gian rảnh rỗi, cộng thêm khó lòng thoát ra được, e rằng nó sẽ lập tức ăn thịt Thanh Mao Sư Vương ngay lập tức, để bình tức cơn giận của mình.

Có một điểm khiến Thao Thiết không thể giải thích được, vậy mà lại bị một con sư tử chê bai là "trông xấu xí", một lời châm chọc tệ hại như vậy?

Ngay tại chỗ đã giáng cho Thao Thiết mười ngàn điểm bạo kích.

Suốt đời nó ghét nhất người khác dám chê bai mình xấu xí, bởi vì chuyện này mà nó đã ăn thịt không biết bao nhiêu yêu thú và cường giả, tất cả đều trở thành thức ăn cho răng của nó.

"Con sư tử tạp mao xấu xí kia, dám nói năng bất cẩn với ta, bây giờ ta sẽ nuốt chửng ngươi một hơi, để ngươi không dám ở bên cạnh nói năng lung tung nữa." Thao Thiết gầm lên giận dữ.

Cùng lúc đó không chút do dự xông thẳng về phía Thanh Mao Sư Vương.

Nó thực sự không thể chịu đựng thêm nữa, thậm chí còn không tiếp tục liều chết với Tô Mạch.

Ước chừng lựa chọn bày ra trước mắt Thao Thiết lúc này, chính là triệt để ăn thịt Thanh Mao Sư Vương.

Một yêu tộc nhỏ yếu như vậy, dù sao thì cũng dễ đối phó hơn Tô Mạch cường hãn.

Đổi một mục tiêu cũng không phải là chuyện quá thiệt thòi.

“Muốn ra tay trước mặt ta, huống chi còn định giết tọa kỵ của ta, điều đó không thể nào làm được, tuyệt đối là một sự vọng tưởng.” Tô Mạch nói.

Hắn sẽ không đứng yên nhìn, nhất định phải làm gì đó.

Lời nói cực kỳ bình tĩnh của Tô Mạch, lập tức khiến Thanh Mao Sư Vương đang kinh hãi ngây người, nhanh chóng khôi phục lại môi trường an toàn.

Bởi vì có Tô Mạch ngăn cản, ý định tiêu diệt vế sau của Thao Thiết đã bị thất bại ngay tại chỗ.

Thao Thiết thậm chí còn chưa kịp xông đến bên cạnh Thanh Mao Sư Vương, đừng nói là làm động tác ăn thịt vế sau.

Gần như cùng lúc đó, Tô Mạch trực tiếp đánh gục Thao Thiết xuống đất, căn bản không để Thao Thiết nhìn rõ.

Thực sự tốc độ của Tô Mạch quá nhanh, có thể nói là đến trình độ khó mà nắm bắt.

“Đa tạ Chủ nhân, vừa rồi ta bị dọa cho ngây người tại chỗ, đột nhiên mới ý thức được một tình huống nguy hiểm xuất hiện, toàn bộ hơi thở gần như ngừng lại, một cảm giác đe dọa tử vong ập đến trong chớp mắt, sau đó lại trong nháy mắt tan biến như khói mây.” Thanh Mao Sư Vương may mắn nói.

Tiểu Thanh quả thực cảm thấy vô cùng may mắn, nó thực sự đã đi một vòng giữa sinh tử.

Chỉ thông qua trải nghiệm thực tế trực tiếp, mới có thể có được một câu trả lời chân thực.

Mặc dù Tô Mạch dễ dàng nghiền ép, đánh cho Thao Thiết ngay cả khả năng chống đỡ cũng không có, nhưng cũng không thể tùy tiện coi thường gia hỏa đó, hiển nhiên nó cũng có thể tiêu diệt Thanh Mao Sư

Vương.

Còn về việc Thao Thiết mất đi răng nanh, đó chỉ là trông có vẻ thê thảm.

Thực ra, dù không cần răng nanh sắc bén, chỉ cần một cú va chạm cố ý, chỉ dùng thân thể va chạm, một khi thành công đánh trúng mục tiêu, ước chừng cũng sẽ khiến Thanh Mao Sư Vương bị đánh tan tác, chết ngay tại chỗ cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Bởi vậy Thanh Mao Sư Vương lúc này cũng có chút sợ hãi, vừa rồi chính vì thấy Tô Mạch dễ dàng nghiền ép Thao Thiết, cứ nghĩ gia hỏa đó đột nhiên yếu đi, trong lòng kích động muốn thể hiện một phen, nên mới không nhịn được mà châm chọc vài câu.

Nếu không phải Tô Mạch cường hành trấn áp một lần công kích, dựa vào lực xung kích mạnh mẽ của Thao Thiết, không ngoài ý muốn Thanh Mao Sư Vương chắc chắn sẽ chết.

Chủ yếu là Thao Thiết không ngờ lại nhạy cảm với những nội dung đó như vậy, Thanh Mao Sư Vương thậm chí còn đang ấp ủ những lời nói của mình, thậm chí còn chưa kịp nói hết, lúc đó đã gặp phải sự trả đũa.

"Ta ước chừng không phải châm chọc Thao Thiết xấu xí một chút, mà còn có khía cạnh khác, kết hợp với lời nói của Tiểu Thanh, xem ra đã chạm đúng vào nỗi đau của Thao Thiết, bởi vậy nó mới không kìm được mà ra tay, thật sự cảm thấy sảng khoái một cách vô cớ." Tô Mạch thản nhiên nói.

Dù sao có hắn ở trước mặt, tuyệt đối sẽ không để Thao Thiết gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Ít nhất từ khi Tô Mạch dần thể hiện thực lực mạnh mẽ, việc ngược đãi Thao Thiết thực sự là điều có thể làm được.

“Chủ nhân Nhân tộc này thực lực đủ lợi hại, nếu không vừa rồi ta đã khó lòng chống đỡ, chắc chắn sẽ lấy con sư tử đó làm bữa ăn, nuốt chửng sạch sẽ, ngay cả xương cũng không còn.” Thao Thiết ác độc nói.

Đồng thời nó cũng dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Thanh Mao Sư Vương, thực sự có chút tiếc nuối vì không thể thuận lợi tiêu diệt con sư tử đó.

Nhưng trong lòng nó cũng thoải mái rồi, dù sao cũng đã uy hiếp được, ít nhất cũng đã khiến đối phương ý thức được hậu quả của việc trêu chọc.

Chương 459

Đương nhiên, không thể tránh khỏi việc dùng ánh mắt sợ hãi và căm hận nhìn Tô Mạch một cái.

Nếu không có kẻ địch cường đại như vậy, hôm nay nó có thể đã bị một con sư tử sỉ nhục, nhưng đánh lại không đánh được, thật sự vừa tức vừa sợ.

Dường như Tô Mạch không định tha cho nó, Thao Thiết đang đối mặt với nguy cơ sống còn.

"Con sư tử đó trông còn xấu xí hơn ta nhiều, vậy mà lại dám lớn tiếng nói ta xấu xí, đơn giản là mắt bị mù rồi." Thao Thiết khinh thường nói.

Nó cứ tưởng con sư tử cuối cùng cũng đã yên tĩnh lại, ai ngờ Thanh Mao Sư Vương lại vùng vẫy một lát.

Ngay sau đó, sự sợ hãi trong mắt nó tan biến, không chút do dự nhìn thẳng về phía Thao Thiết, tiếp đó bắt đầu châm chọc một trận, không hề giữ lại chút nào, liên tục nói ra một đống lời khiêu khích, cũng không hề cân nhắc hậu quả sau đó.

Trong lời nói không hề có dấu hiệu giữ thể diện cho Thao Thiết, đồng thời còn thể hiện không hề sợ hãi, bởi vì có Chủ nhân Tô Mạch tọa trấn, Thanh Mao Sư Vương mà còn không có gan nữa, thì thật sự thà bị ăn thịt còn hơn.

Dù sao thì ngay từ đầu hung thú đã buông lời ngông cuồng, liên tục thể hiện sự hung ác kiêu ngạo đối với Tô Mạch, Thanh Mao Sư Vương cảm thấy thân là tọa kỵ của Chủ nhân, đương nhiên không thể đứng yên nhìn Thao Thiết buông lời với Chủ nhân.

Mặc dù về sau đã bị dạy dỗ thê thảm, nhưng vẫn tiếp tục nói năng linh tinh, liên tục kích thích thần kinh của Thao Thiết.

"Con sư tử nhỏ đáng ghét kia, bình thường ngay cả kẽ răng của ta cũng không đủ nhét, ai ngờ một ngày nào đó lại bị một tiểu yêu tộc như vậy bắt nạt.

Nếu truyền ra ngoài, đơn giản là không còn mặt mũi nào để sống nữa." Thao Thiết nghiến răng nghiến lợi nói.

Mặc dù lần này cũng cực kỳ tức giận, nhưng chỉ cần bên cạnh có một Tô Mạch đang hổ thị đán đán, nó lập tức từ bỏ ý định đối phó với Thanh Mao Sư Vương.

Dù sao thì mọi thứ đều là công cốc, thà không uổng công vùng vẫy.

"Có Chủ nhân của ta ở bên cạnh, chút Thao Thiết đó, dù có mạnh mẽ đến mấy, có thể một hơi nuốt chửng ta trực tiếp, điều đó cũng không thể nào xảy ra được." Thanh Mao Sư Vương khí thế bừng bừng nói.

Sau khi nói xong những lời này, Tiểu Thanh lại giữ im lặng, ngoan ngoãn ở một bên, làm tốt công việc của mình.

Còn những chuyện khác căn bản không cần một con tọa kỵ quyết định.

Lúc này Tô Mạch thản nhiên nhìn Thao Thiết, trong mắt không hề mang theo bất kỳ cảm xúc nào, căn bản không thể nhìn ra chút hỉ nộ ái ố nào, đơn giản có thể gọi là trạng thái tĩnh lặng như giếng cổ.

Dù sao thì Thao Thiết dùng hết khả năng cũng không thể hiểu được, nhưng lại vô cớ có chút dự cảm nguy hiểm, trong lòng run rẩy cảm thấy Tô Mạch đang định giết chết nó như vậy, thật sự không tự chủ mà run rẩy.

“Có thể cho ta một cái chết sảng khoái không?

Nếu ngươi đã không muốn thả ta, ta cầu xin cũng không được chấp thuận, thật khiến ta tâm phiền ý loạn, từ trước đến nay chưa từng có trải nghiệm tương tự, thật khiến ta vô cùng khó chịu.” Thao Thiết bất lực nói.

Thực ra nó không muốn bị giết chết, cố ý nói thêm vài lời, muốn thể hiện thái độ có vẻ tùy tiện bình thường không quan tâm, chủ yếu hy vọng có thể kéo dài thêm thời gian.

Ai ngờ cũng chính vào lúc này, ánh mắt Tô Mạch nhìn về một hướng nào đó, trong đó thể hiện một tia kinh ngạc và vui mừng, chủ yếu là vì cảm nhận được một loại khí tức, thực sự không nhịn được mà vui vẻ.

Hướng đó đang xuất hiện khí tức bảo vật xuất thế, nếu Tô Mạch không đoán sai, đó chính là Thiên Bảo Kính.

“Nếu có thứ tốt xuất hiện, vậy thì ta không thể trì hoãn nữa, đáng tiếc ban đầu định chơi đùa với một con hung thú tàn nhẫn hung ác, vậy thì đành phải tạm biệt thôi.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Ngay sau đó, một ngón tay lập tức chỉ ra, một tia tiên lực tràn ngập sức mạnh kinh người khổng lồ, ngay tại chỗ tiêu diệt Thao Thiết.

Toàn bộ quá trình trôi chảy như nước chảy mây trôi, càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ một điểm là, Tô Mạch chỉ nhẹ nhàng dễ dàng làm được điều đó.

Thao Thiết ngay cả động tác giãy giụa phản kháng cũng không có, thậm chí có thể nói rằng Tô Mạch trước đó chỉ đang chơi đùa với gia hỏa này mà thôi.

Tô Mạch sẽ không tiếp tục lãng phí thời gian với Thao Thiết nữa, hoàn toàn không cần thiết, dù sao thì hiện tại đã xuất hiện khí tức bảo

vật Thiên Bảo Kính xuất thế.

Bởi vậy, ngay lập tức nhanh chóng tiêu diệt Thao Thiết, Tô Mạch dốc toàn lực không hề dây dưa lằng nhằng, đơn giản là cực kỳ cường đại.

Dù sao thì cũng không còn cho Thao Thiết cơ hội phản kháng nữa.

"Nếu không phải có thứ tốt xuất hiện, ta nói không chừng sẽ để ngươi sống thêm một lát nữa, nhưng đáng tiếc thời gian không thể trì hoãn, nhất định phải nhanh chóng chạy đến." Tô Mạch thản nhiên nói.

Ngay sau đó không trì hoãn, nhanh chóng dẫn Thanh Mao Sư Vương rời đi, nhất định phải nhanh chóng đến nơi bảo vật xuất thế, chiếm lấy tiên cơ mới có khả năng giành được.

Nếu không thì khó lòng tiếp xúc được thứ tốt.

Chương 460

Trên đường đi Thanh Mao Sư Vương tâm trạng phức tạp, vừa rồi cảnh tượng bất ngờ xảy ra, có thể nói là chấn động cực lớn trong nội tâm nó.

Chủ yếu là Chủ nhân Tô Mạch cường hãn vô cùng đã tiêu diệt Thao Thiết, toàn bộ quá trình ngắn gọn có thể nói là trôi chảy như mây trôi nước chảy.

"Uổng cho ta cứ nghĩ con Thao Thiết đó sẽ có chút thực lực, ban đầu thậm chí còn bất an quan sát, ai ngờ dưới vài chiêu tùy ý của Chủ nhân, nó đã bị tiêu diệt một cách nghiền ép, thật khiến người ta cảm thấy sảng khoái đến tột cùng." Thanh Mao Sư Vương nghĩ trong lòng.

Không chỉ hơi suy nghĩ một chút, nó nhanh chóng không lãng phí thêm tâm tư nào nữa vào khía cạnh đó, hiển nhiên Thao Thiết đã trở thành quá khứ, suy nghĩ thêm về nó hoàn toàn không cần thiết, thà suy nghĩ thêm về tình hình trước mắt.

Thanh Mao Sư Vương cũng cảm nhận được hướng mà mình đang đi có một khí tức bất thường, nhưng vì nguyên nhân thực lực chênh lệch với Tô Mạch, nên căn bản không thể thăm dò được đó là loại hảo vật gì, chỉ trong lòng không nhịn được mà dâng lên sự tò mò và kỳ vọng.

"Chủ nhân, đó là bảo vật quý giá nào xuất thế vậy?

Lại có thể bùng phát ra khí tức chấn động kinh người như vậy, chỉ cần tùy tiện cảm nhận một chút, đã có thể hiểu rõ đó không phải là thứ tầm thường." Thanh Mao Sư Vương kinh ngạc nói.

Ngay cả khi nó dùng hết khả năng, vẫn không thể nào biết được, bởi vậy Tiểu Thanh thực sự không kìm được sự tò mò trong lòng, mới

hỏi Chủ nhân.

Thực ra Thanh Mao Sư Vương hiện tại có chút sợ hãi sự cường đại của Tô Mạch, đặc biệt là vừa rồi tận mắt tiêu diệt một con hung thú Thao Thiết đáng sợ, nỗi sợ hãi vô cớ dâng lên đó, thực sự khiến Thanh Mao Sư Vương không dám tùy tiện nói chuyện nữa.

May mắn là nó cũng là tọa kỵ của Chủ nhân, lúc này hiện ra nguyên hình, cũng có thể mang theo Tô Mạch chạy nhanh hơn, tự nhiên có thể coi là có công, bởi vậy nỗi bất an đó cũng dần tan biến một chút, ít nhất khiến Thanh Mao Sư Vương cảm thấy có thể nói ra vài lời.

"Mũi của ngươi không tệ, nhưng xem ra vẫn cần phải tăng cường mạnh mẽ hơn nữa mới được.

Lần này xuất hiện chính là Thiên Bảo Kính, tuyệt đối là hảo vật vô cùng quý giá." Tô Mạch mỉm cười nói.

Nếu tận mắt có cơ hội chứng kiến bảo vật xuất thế, bất kể tâm trạng của Tô Mạch có tốt đến đâu, dù hiện tại không thể có được, thậm chí sau này cũng cực kỳ khó để có được, nhưng ít nhất Tô Mạch không lo lắng quá nhiều.

Bởi vậy khi tâm trạng của Tô Mạch tốt, hắn cũng sẵn lòng nói chuyện nhiều hơn với tọa kỵ của mình.

Huống chi Tô Mạch từ trước đến nay là người ấm áp như mùa xuân với người thân, lạnh lùng như mùa đông với kẻ địch.

Chủ yếu là Tô Mạch cũng cảm thấy kỳ lạ, trước đó ra tay tiêu diệt Thao Thiết, ngược lại lại trấn áp dọa cho Thanh Mao Sư Vương sợ hãi, vậy mà nhẫn nhịn đến bây giờ, về sau mới có gan mở miệng.

"Ồ, Thiên Bảo Kính, được rồi.

Thực ra ta không hiểu nhiều về loại bảo vật quý giá này, nếu Chủ

nhân đã nói là thứ tốt, vậy thì hiển nhiên không phải là vật phẩm tầm thường, thật khiến ta cảm thấy kích động." Thanh Mao Sư Vương kỳ vọng nói.

Tiểu Thanh khẳng định đặc biệt kích động, chỉ cần là một bảo vật cực kỳ tốt, một khi bị Chủ nhân thành công cướp đoạt, hiển nhiên đó là một sự may mắn vinh dự có cùng.

Không chừng có cơ hội theo Chủ nhân trải nghiệm, điều đó cũng có thể xảy ra, bởi vậy Thanh Mao Sư Vương cũng cảm thấy sảng khoái vui vẻ.

"Tiểu Thanh may mắn đấy, lát nữa không nghi ngờ gì sẽ là một đại cảnh tượng.

Có cơ hội tham gia như vậy, hiển nhiên là một cơ hội rèn luyện hiếm có.

Trước đó vẫn luôn đứng xem kịch, giờ cũng nên thử sức một chút, không thể cứ tiếp tục bàng quan." Tô Mạch thản nhiên nói.

Lời nói cũng bình đạm và bình tĩnh như vậy, Tô Mạch đại khái cũng có thể đoán được, cục diện tại hiện trường bảo vật xuất thế, hiển nhiên những cường giả cảm nhận được gần đó, tất nhiên sẽ không ngồi yên không lý, tất nhiên không thể tránh khỏi một hồi giao chiến tàn khốc.

Bởi vậy Tô Mạch cũng cảm thấy tọa kỵ nghĩ hơi ngây thơ, muốn có bảo vật đâu phải là chuyện đơn giản dễ dàng như vậy.

Chỉ cần nhìn Thanh Mao Sư Vương một cái, trong nháy mắt đã hiểu rõ tâm tư và cách nghĩ của vế sau, bởi vậy mới lên tiếng nói cho nó biết, để nó có sự chuẩn bị tâm lý.

"Chủ nhân cứ yên tâm đi, ta đã hơi không kìm được rồi, trước đó chỉ có thể ngoan ngoãn đứng xem bên cạnh, lúc này toàn thân đều

muốn thể hiện bản lĩnh, không thể nào không cống hiến gì cả.” Thanh Mao Sư Vương không chút do dự nói.

Thực ra trong lòng Tiểu Thanh cũng có chút bất an, dù sao Chủ nhân đã nói rõ lát nữa sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm, đâu thể bình yên vô sự mà đi lấy được lợi lộc.

Nhưng chỉ một chút bất an, ngay sau đó đã bị Thanh Mao Sư Vương xóa sạch hoàn toàn.

Thực sự vừa rồi tận mắt chứng kiến Tô Mạch thu phục Thao Thiết, đã mang đến cho vị Yêu Vương này một bữa tiệc thị giác cực lớn, một sự chấn động cả về tinh thần và thể chất.

Thực sự khiến Thanh Mao Sư Vương vô cùng kính phục, dù sao thì nó đã hoàn toàn thần phục Tô Mạch.

“Gia hỏa này cũng có chút quả quyết đấy, ta có thể cảm nhận được nó thực sự muốn cùng ta đi chiến đấu.

Yên tâm đi Tiểu Thanh, nếu đã trở thành tọa kỵ của ta, tuyệt đối sẽ không để ngươi dễ dàng bị người khác tiêu diệt.” Tô Mạch hơi bất ngờ nói.

Chương 461

Có thể thấy sức hút cá nhân không lời nào tả xiết, với tư cách là một tồn tại trên con đường cường giả chân chính, nếu không thì làm sao có thể khiến tọa kỵ mới thu phục không lâu lại dốc sức vì mình.

Những lời Tô Mạch nói đều là thật tâm thật ý, dù sao thì nhìn thấy Thanh Mao Sư Vương như vậy, chỉ cần về sau không làm ra chuyện sai trái, Tô Mạch dù thế nào cũng có thể bảo đảm mạng nhỏ của gia hỏa đó.

Đương nhiên, thuận buồm xuôi gió là điều tuyệt đối không thể, bất kể muốn có được bảo vật, không thể tránh khỏi sẽ trải qua một trận chiến kịch liệt.

"Đa tạ Chủ nhân." Thanh Mao Sư Vương lại kinh hỉ nói.

Chỉ là một tọa kỵ nhỏ bé mà thôi, có thể nhận được lời nói của Chủ nhân Tô Mạch, thực sự khiến Tiểu Thanh vô cùng vui mừng.

"Ta hiện tại cách mục tiêu không xa lắm, đây là trong phạm vi Thánh địa Yêu tộc, không nghi ngờ gì sẽ có cường giả Yêu tộc cảm nhận được mà đến.

Lát nữa cứ tùy cơ ứng biến." Tô Mạch suy nghĩ nói.

Tô Mạch đồng thời nhìn về phía xa, lộ ra ánh mắt suy tư.

Quả nhiên đúng như Tô Mạch dự liệu, tại điểm đến có yêu tộc xuất hiện, đang chờ đợi bảo vật hoàn toàn xuất thế.

Dù sao cũng rõ ràng, Thiên Bảo Kính sắp xuất thế, động tĩnh lớn như vậy đương nhiên sẽ bị cường giả cảm nhận được.

Vì vậy, khi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đến, bảo vật chưa hoàn toàn xuất hiện, chỉ có một vệt bạch quang, đáng tiếc, chỉ với hiện

tượng này thôi cũng đủ khiến ánh mắt của các yêu tộc có mặt lộ ra vẻ tham lam.

"Tình hình nằm trong phạm vi dự liệu của tôi.

Trước mắt chỉ có mấy ngàn yêu tộc, được chúng tinh phủng nguyệt như vậy, hiển nhiên đang vô cùng cung kính vây quanh.

Kẻ đứng ở giữa nhất, phía trước nhất trong số những thành viên đó, không nghi ngờ gì chính là Côn Bằng Tổ Sư." Tô Mạch thản nhiên nói.

Cẩn thận nhìn một cái, vẫn có thể nhận ra, tồn tại mạnh nhất trong đám yêu tộc trước mắt đương nhiên là Côn Bằng Tổ Sư.

Ngoài mấy ngàn yêu tộc ra, phiền phức lớn nhất chính là lão gia hỏa này, một đối thủ cạnh tranh.

"Trời ạ, Chủ nhân!

Tuy trước đó ta đã nói những lời hùng hồn, thậm chí dồn hết dũng khí để liều mạng chiến đấu, nhưng thật sự không ngờ lại gặp phải một nhân vật lớn như Côn Bằng Tổ Sư." Thanh Mao Sư Vương kinh ngạc nói.

Hối hận thì không có chỗ để hối hận nữa rồi, đặc biệt là sau khi trở thành tọa kỵ của Tô Mạch, lại thêm những chuyện đã làm trước đó, ngay cả Thao Thiết cũng bị giải quyết, có thể nói là không còn đường quay đầu.

Mặc dù Thanh Mao Sư Vương chỉ đứng ngoài quan sát, không đích thân ra tay đối phó Thao Thiết, nhưng tiếng xấu của một đồng bọn hiển nhiên không thể trốn thoát, và Tiểu Thanh thật sự không dám phản kháng Tô Mạch.

"Chủ nhân, ta cảm thấy để thuận lợi lấy được Thiên Bảo Kính, thì không thể tránh khỏi việc phải giải quyết đám người kia, đó mới là

vấn đề cần đối mặt cấp bách.

Dù sao ta cũng không nghĩ ra cách hay, chỉ có thể nghe theo phân phó của Chủ nhân." Thanh Mao Sư Vương nói tiếp.

Vì vậy, dù nhìn thấy nhiều yêu tộc như vậy, thậm chí còn có Côn Bằng Tổ Sư với bối phận cực cao, thì Tiểu Thanh cũng không dám có ý nghĩ khác, chỉ vẫn không nhịn được mà sợ hãi, chủ yếu là do áp lực quá lớn.

"Chỉ có thể đi đến đâu hay đến đó thôi, nhưng ta hiện tại không thể ẩn nấp trong bóng tối, bởi vì hiện tại xung quanh không có thế lực nào khác.

Vậy nên đối thủ muốn tranh giành bảo vật với Côn Bằng Tổ Sư, chỉ có mỗi phe ta, do đó không thể 'đục nước béo cò'." Tô Mạch thản nhiên nói.

Ngay cả khi tình hình có chút không ổn, Tô Mạch vẫn giữ thái độ bình tĩnh như mọi khi, cẩn thận phân tích cục diện hiện tại.

Nếu có thế lực khác có mặt, vậy thì Tô Mạch đương nhiên có thể dẫn Thanh Mao Sư Vương, lặng lẽ ẩn nấp trong bóng tối, thoải mái thêm dầu vào lửa, tọa sơn quan hổ đấu, dù sao chỉ cần nhìn đám người kia giao chiến là được.

Một khi khiến cục diện trở nên không thể cứu vãn, cực kỳ hỗn loạn và khó khăn, đó mới là thời cơ để Tô Mạch "đục nước béo cò" thừa cơ đoạt lấy lợi ích, đáng tiếc cục diện hiện tại không có khả năng đó.

"Hai ta không thể cứ đứng nhìn mãi, phải làm gì đó, bởi vì Côn Bằng Tổ Sư đang dẫn theo nhiều thuộc hạ như vậy chờ đợi bảo vật hoàn toàn xuất hiện.

Một khi nó xuất hiện, lão ta sẽ lấy được ngay lập tức." Tô Mạch

suy tính nói.

Nếu cứ yên lặng chờ đợi cục diện phát triển, một khi để Côn Bằng Tổ Sư thật sự đoạt được, vậy thì Thiên Bảo Kính sẽ hoàn toàn thuộc về lão ta.

Dù sao "cướp thức ăn từ miệng hổ" là cực kỳ khó khăn.

Mặc dù lúc này ra tay cũng không phải thời cơ tốt, đồng thời cũng đầy rẫy nguy hiểm, nhưng ít nhất không phải lúc tệ nhất, vì vậy Tô Mạch lập tức đưa ra quyết định.

Chương 462

“Vâng, Chủ nhân, nếu đã quyết định rồi, thì ta khẳng định sẽ kiên quyết chấp hành mệnh lệnh.

Có yêu cầu nào khác, cứ giao cho ta hoàn thành, ta nhất định sẽ dốc hết sức mình làm cho tốt.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

“Lát nữa ta sẽ trực tiếp xông ra, đám mấy ngàn yêu tộc kia tự nhiên sẽ ra tay ngăn cản, còn Côn Bằng Tổ Sư thì mọi tâm tư đều tập trung vào vệt bạch quang kia, chắc là không có tinh lực dư thừa để ra tay với ta.” Tô Mạch ngừng lại một chút, nhìn Thanh Mao Sư Vương nói: “Còn ngươi có hai lựa chọn: có thể mang ta xông lên giao chiến với yêu tộc, hoặc cũng có thể tạm thời đứng ngoài quan sát.

Ta thấy ngươi trung thành như vậy, lời ta nói trước đó về việc ngươi phải ra tay, có thể xem như chưa từng nói.” Tô Mạch cũng không thật sự muốn tọa kỵ mạo hiểm cùng mình, vì vậy đã tử tế đưa ra các lựa chọn khác nhau, chỉ từ một điểm này thôi cũng đủ thấy Tô Mạch là một Chủ nhân tốt.

“Đủ rồi, Chủ nhân, ta vô cùng cảm kích hảo ý này.

Nhưng ta đâu có ngu xuẩn, một khi ở lại trốn tránh, chỉ cần Chủ nhân gặp nguy hiểm, đám yêu tộc thánh địa kia tự nhiên sẽ không thể tha cho ta.

Vì vậy không nghi ngờ gì nữa, ta sẽ theo Chủ nhân hành động!” Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Tô Mạch nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này không suy nghĩ nhiều nữa, liền cưỡi Thanh Mao Sư

Vương, nhanh chóng xông tới.

Mặc dù có mấy ngàn yêu tộc tụ tập, nhưng Tô Mạch vẫn không hề dừng lại hay sợ hãi, chỉ cần một luồng khí thế cường hãn cực độ, thật sự đã khiến rất nhiều yêu tộc kinh hãi.

"Ở đây có Côn Bằng Tổ Sư tọa trấn, vậy mà lại có kẻ khác không biết tự lượng sức mình mà tới chịu chết sao?" Một con yêu tộc báo săn nói.

"Mọi người mở to mắt nhìn kỹ đi, nếu ta không nhìn lầm, thì kẻ đang ngồi trên lưng con sư tử kia rõ ràng là nhân tộc.

Ở nơi thánh địa như thế này sao lại có người xuất hiện?" Một con yêu tộc gà rừng nói.

"Nhất định là muốn cướp đoạt bảo vật, đáng tiếc quá tự đại.

Chúng ta nhiều yêu như vậy, tùy tiện cũng có thể diệt sát hắn, trông thật đúng là tới chịu chết." Một con yêu tộc rắn nói.

Mấy ngàn yêu tộc đang vây xem, mặc dù có chút ngạc nhiên vì kẻ không rõ lai lịch xuất hiện, thậm chí cảm nhận được luồng sát khí cường hãn kia, có chút chấn động khó hiểu, nhưng đáng tiếc lại không hề lo lắng.

Vì vậy càng không thể có những cảm xúc như hoảng loạn hay căng thẳng.

Bất kể có hàng trăm, hàng ngàn yêu tộc tụ tập tại hiện trường, làm sao mà phải lo lắng bị một nhân tộc và một con sư tử khuấy động phong vân được chứ.

"Lão Côn Bằng kia, Thiên Bảo Kính là của ta!

Lão gia hỏa đừng có mà suy nghĩ lung tung làm chuyện thừa thãi nữa, mau quay về hang ổ của lão mà ở đi, đừng có mà tranh đoạt bảo

vật với ta.” Tô Mạch cố ý lớn tiếng khiêu khích, không hề suy xét hậu quả.

Lời nói của Tô Mạch truyền rất rõ ràng tới hiện trường, bất kỳ yêu tộc nào cũng đột nhiên nghe thấy, kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng.

Bởi vì vô số yêu tộc đều cảm thấy không thể tin nổi, ban đầu chỉ dự định mấy chục yêu tộc sẽ xông lên ngăn cản đối phương, thậm chí còn không thèm để ý đến hai kẻ đó, nhưng sau khi Tô Mạch trêu chọc Côn Bằng Tổ Sư, cục diện tuyệt đối sẽ trở nên khác hẳn.

Nếu Tô Mạch không nói thêm lời nào, có lẽ chỉ một số lượng nhỏ yêu tộc sẽ xuất kích, nhưng hắn lại dám lớn tiếng khiêu khích Côn Bằng Tổ Sư.

Một khi lão ta trong lòng có chút tức giận, tùy tiện hạ đạt một mệnh lệnh, tuyệt đối sẽ có một đám lớn yêu tộc xuất động.

Dù sao mấy ngàn yêu tộc ở đây, không ai ngoại lệ, đều nghe theo phân phó của Côn Bằng Tổ Sư.

Mặc dù tất cả yêu tộc đều tham lam nhìn chằm chằm vào vị trí phát ra bạch quang, nơi bảo vật sắp xuất hiện, nhưng ai cũng chỉ có lòng mà không có gan, đơn thuần chỉ dám nhìn trộm mà thôi.

Mỗi con yêu tộc có mặt đều biết tuyệt đối không có tư cách để lấy bảo vật.

Kẻ duy nhất có thể sở hữu nó chỉ có Côn Bằng Tổ Sư, người có địa vị và thực lực cao nhất.

Cũng chính vào thời khắc mấu chốt như vậy, lại đột nhiên xuất hiện một nhân tộc không hề có dấu hiệu báo trước, lại còn vô cùng sảng khoái và kiêu ngạo trêu tức Côn Bằng.

Hiện trường thậm chí ngay lập tức im phăng phắc, dần dần mới

có một chút tiếng xì xào bàn tán.

“Trời ạ, nhân tộc đó vốn dĩ không cần phải chết sớm như vậy.

Ai ngờ lại dám khiêu khích Côn Bằng Tổ Sư, ta có thể tưởng tượng được kết cục thê thảm của hắn sẽ như thế nào.” Một con yêu tộc rắn nói.

“Ta đoán lão ta sẽ biến nhân tộc đó thành thức ăn cho nhiều yêu tộc của chúng ta, trực tiếp cho hắn một bài học sâu sắc, đó sẽ là một hậu quả cực kỳ đáng sợ.” Một con yêu tộc cú mèo nói.

Chương 463

Các yêu tộc đó cũng dùng giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ để trò chuyện với nhau.

Thậm chí có một số yêu tộc trung thành, trong cơn thịnh nộ, định nhanh chóng xông tới, trực tiếp xé xác Tô Mạch mà ăn.

Nhưng nhất thời cũng không dám tùy tiện hành động bừa bãi, bất kể thế nào cũng phải nghe theo mệnh lệnh của Côn Bằng Tổ Sư, khẳng định không thể làm loạn.

Côn Bằng Tổ Sư thì hơi bất ngờ nhìn một cái, chỉ là sau khi nhìn thấy một nhân tộc, lão ta cũng không quá để tâm nữa.

Lập tức tập trung chú ý trở lại vào vị trí bảo vật sắp xuất thế, vệt bạch quang kia trong mắt Côn Bằng thật mỹ diệu làm sao.

Chỉ cần chờ đợi thêm một chút thời gian nữa, sau khi bạch quang hoàn toàn tiêu tán, Thiên Bảo Kính triệt để xuất hiện, đó liền hoàn toàn thuộc về bản thân.

Côn Bằng Tổ Sư không nhịn được kích động, đó mới là việc quan trọng nhất.

Còn về nhân tộc dám nói lời bất kính ở một bên, Côn Bằng Tổ Sư lại cảm thấy có chút buồn cười.

Có lẽ trời cao chán ghét quá trình chờ đợi bảo vật xuất thế đặc biệt buồn tẻ, nên mới phái một đối thủ cạnh tranh tới, thêm một chút thú vị.

Không sai, đối thủ cạnh tranh duy nhất hiện tại xuất hiện ở những nơi xung quanh đây, không có yêu tộc đủ phân lượng khác tồn tại.

Căn bản không có đại yêu nào khác dám tranh đoạt bảo vật, thật

sự không có gan so sánh với Côn Bằng Tổ Sư.

"Kệ đi, nhân tộc này cũng dám ở giữa đại chúng, lớn tiếng muốn tranh bảo vật với ta.

Vậy thì cho hắn một thiên la địa võng, trực tiếp tiêu diệt hoàn toàn, khiến hắn có đi không có về." Côn Bằng Tổ Sư nghĩ thầm trong lòng.

Đồng thời, tư duy lan tỏa, Côn Bằng cũng định thi triển một vòng vây đủ để khiến người ta tuyệt vọng.

Một hơi phái ra mấy ngàn yêu tộc thuộc hạ, triệt để tiêu diệt nhân tộc trước mắt.

Côn Bằng Tổ Sư cũng định thông qua cơ hội đẫm máu này, phô bày ra kết cục của kẻ dám tùy tiện không biết trời cao đất dày mà tranh đoạt bảo vật.

Cũng là một hành động "giết gà dọa khỉ".

Trong đó, hiệu quả đạt được trông cũng vô cùng rõ rệt.

Vì vậy Côn Bằng Tổ Sư thậm chí còn cảm ơn vì có một nhân tộc xuất hiện như vậy.

Nếu không thì cứ luôn yên bình như vậy, căn bản không có khả năng giết người lập uy.

Côn Bằng Tổ Sư nghĩ, chỉ là một nhân tộc không ra gì mà thôi, dường như không có quá nhiều uy hiếp, dù sao Côn Bằng cho rằng, tùy tiện cũng có thể đối phó, dường như không cần quá coi trọng.

Côn Bằng cảm thấy lát nữa ra lệnh cho nhiều thuộc hạ như vậy vây công, thật sự là "giết gà dùng đao mổ trâu".

Nhưng cũng lười suy nghĩ nhiều, Côn Bằng Tổ Sư trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào vệt bạch quang kia, toát ra khát vọng vô cùng.

Còn về việc Tô Mạch có thể đối phó với mấy ngàn yêu tộc?

Thật là chuyện "thiên phương dạ đàm", căn bản không thể làm được.

Vì vậy Côn Bằng trực tiếp không hề nghĩ tới.

"Bọn tiểu nhân, tất cả nghe rõ đây!

Giết chết nhân tộc kia, kẻ cưỡi con sư tử lông tạp kia, sẽ được trọng thưởng!" Côn Bằng Tổ Sư không quay đầu lại, thản nhiên nói.

Cũng vào lúc này, vô số yêu tộc xung quanh nghe vậy, lập tức tạo ra bầu không khí ồn ào, không chút do dự xông về phía Tô Mạch và Tiểu Thanh.

Dù sao Côn Bằng Tổ Sư cũng đã trực tiếp tuyên bố mệnh lệnh, mấy ngàn yêu tộc không ai ngoại lệ đều xuất động, ai nấy đều mắt đỏ au, nhao nhao muốn chia chác chút lợi ích.

Vì đã không có cơ hội đoạt được Thiên Bảo Kính, nhưng chỉ cần hoàn thành tốt phân phó của Tổ Sư, đương nhiên sẽ nhận được lợi ích không tồi.

Đó chính là động lực thúc đẩy tất cả yêu tộc ra tay.

Thậm chí không ít yêu tộc trong lòng còn nôn nóng, những kẻ chạy ở vị trí phía sau thật sự lo lắng nếu đến muộn sẽ không chia được một chút chiến quả nào, rồi chỉ biết trơ mắt nhìn nhân tộc bị tiêu diệt.

Chương 464

Hiển nhiên, trong mắt yêu tộc, thu thập Tô Mạch đơn độc lực mỏng, cho dù thêm một con sư tử "lông tạp" kia, cũng đặc biệt yếu ớt không chịu nổi sức mạnh.

Chắc chắn ngay cả một đợt xung kích đơn giản của nhiều yêu tộc cũng không thể thuận lợi chống đỡ được.

Vì vậy, thật sự khiến những yêu tộc ban đầu ở phía sau cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ cảm thấy bản thân đặc biệt xui xẻo, lỡ chạy ở phía sau, kẻ ở phía trước thành công tiêu diệt nhân tộc kia đương nhiên sẽ thu hoạch được nhiều công lao hơn.

Nhưng Tô Mạch lại khẽ mỉm cười.

Đám yêu tộc này thật sự nghĩ rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tay, điều này cũng là lẽ thường tình.

Tô Mạch ban đầu cố ý chọc giận và khiêu khích Côn Bằng Tổ Sư, là để khiến mấy ngàn yêu tộc cùng lúc xuất kích, chứ không phải mỗi lần xuất ra vài chục, vài trăm con, như vậy thì đặc biệt phiền toái, đồng thời còn không ngừng từ từ mài chết bản thân.

Chi bằng một hơi làm một phiếu lớn, cũng là để trực tiếp giải quyết vấn đề.

Dù sao Tô Mạch cũng hiểu rõ, muốn thành công đoạt lấy Thiên Bảo Kính, thì vô số yêu tộc đang chắn trước mắt, không nghi ngờ gì đều là những chướng ngại vật không thể vượt qua, một cửa ải khó khăn cần phải giải quyết.

Vì vậy Tô Mạch cũng không sợ hãi, chỉ kiên định không lay chuyển mà tác chiến.

Trong lòng cũng có một số cách đối phó, nhưng hiển nhiên cũng phải giao thủ trước, từ từ chờ đợi cơ hội thích hợp, sau đó mới một hơi thu thập đám yêu tộc kia.

Còn Thanh Mao Sư Vương thì cũng không sợ hãi, trái lại cực kỳ tức giận.

Nguyên nhân là vừa rồi bị mắng nhiếc, Tiểu Thanh đặc biệt không thích biệt danh "sư tử lông tạp".

Từ khoảnh khắc Côn Bằng Tổ Sư nói ra điều đó, trong đám mấy ngàn yêu tộc kia, bất cứ lúc nào cũng có vài kẻ hò hét đòi tiêu diệt "sư tử lông tạp".

"Đám khốn kiếp đáng ghét này, ta đâu có phải lông tạp.

Ta là Thanh Mao Sư Vương đấy!

Hãy xem Chủ nhân của ta sẽ thu thập các ngươi thế nào!" Tiểu Thanh bất mãn nói.

"Con sư tử lông tạp kia chạy khá nhanh, mọi người lát nữa chú ý, tìm cách đánh gãy chân nó, nếu không sẽ rất khó đuổi kịp." Một con yêu tộc lão ưng nói.

Những âm thanh tương tự không ngừng truyền ra, vô cùng chói tai mà lại rõ ràng vang vọng bên tai, dù sao Tiểu Thanh cũng không có cách nào phớt lờ.

Thanh Mao Sư Vương từ trước đến nay đều coi trọng danh xưng của mình, đồng thời vô cùng căm ghét người khác dám nói những lời như "lông tạp".

Một khi kẻ địch nói ra, điều đó đại biểu cho một trận chiến bất tử bất hưu.

Thanh Mao Sư Vương vốn dĩ có chút lo lắng sợ hãi, nhưng đột

nhiên nghe đối phương hò hét đòi chém giết "sư tử lông tạp", lập tức nổi giận không thể kìm nén.

Dù sao ý niệm duy nhất hiện tại của nó, chính là thật tốt đi theo Chủ nhân xông lên, bất kể thế nào (không cần nghĩ nhiều), chỉ cần có thể tiêu diệt đám yêu tộc kia là được, dù thế nào cũng phải cho đối phương một bài học cực kỳ nặng nề.

"Đám mấy ngàn yêu tộc này, mặc dù trông rất cường thế, nhưng Chủ nhân của ta cũng không phải nhân vật đơn giản.

Từ khi ta theo Chủ nhân đến nay, trong thời gian ngắn như vậy, đã làm được những chuyện lớn lao, vì vậy ta chọn tin tưởng Chủ nhân có thể làm được." Thanh Mao Sư Vương kiên định nói.

Nếu các yêu tộc khác biết được suy nghĩ của Tiểu Thanh, tuyệt đối sẽ cho rằng con sư tử này đã phát điên rồi, lại dám suy nghĩ lung tung khác người.

Dù sao chúng cũng không dám đoán Tô Mạch có thể đối phó được nhiều yêu tộc như vậy, chắc chắn chỉ có thể chết không thể chết hơn, càng đừng nói đến những khả năng khác.

Nhưng Thanh Mao Sư Vương lại khịt mũi coi thường, chỉ cho rằng những yêu tộc khác không có đủ kiến thức.

Đương nhiên, mặc dù Tiểu Thanh trong lòng có chút quyết tâm, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn không lo lắng, chỉ là vào lúc này không có tâm tư suy nghĩ gì khác nữa, không nghi ngờ gì đã vứt bỏ mọi thứ sau đầu.

"Tiểu Thanh nghe ta phân phó, không ngừng thay đổi phương vị.

Ta không thể hoàn toàn bị kẹt ở một chỗ, vì vậy phải chủ động xông lên chém giết, trực tiếp tìm cách phá loạn trận hình của đám yêu tộc này." Tô Mạch thản nhiên nói.

Tô Mạch thì không ngừng chỉ huy Thanh Mao Sư Vương, ngồi trên lưng sư tử, đồng thời cũng có thể dốc toàn lực ra tay, không cần lãng phí thêm khí lực để chạy trốn, chỉ cần dùng để đối phó với những yêu tộc gặp phải là được.

Thế là một người một sư tử xông thẳng vào, thành công chống đỡ đợt công thế đầu tiên.

Không xảy ra việc bị tiêu diệt như dự liệu, cũng khiến không ít yêu tộc cảm thấy kinh ngạc.

Chương 465

Mặc dù rõ ràng đang nằm trong vòng vây, nhưng yêu tộc vẫn cảm thấy, triệt để tiêu diệt cả hai dường như không phải vấn đề quá lớn.

"Nhân tộc đó rõ ràng không phải người bình thường, vừa rồi chỉ một lần đối mặt đơn giản, vậy mà đã dứt khoát gọn gàng giết chết mấy yêu tộc của chúng ta.

Toàn bộ quá trình đều trôi chảy như mây trôi nước chảy, rõ ràng không phải kẻ yếu." "Đừng lo lắng nhiều như vậy, chúng ta cứ một hơi xông lên chém giết, trực tiếp giết đến khi đối thủ chỉ còn biết chạy trốn, không dám chính diện đối kháng, luôn tìm cách bỏ chạy là được." Đám yêu tộc đó vô cùng kinh ngạc trước thủ đoạn cường thế của Tô Mạch.

Một khi yêu tộc nào đối mặt trực diện, không ai ngoại lệ đều phải chịu cái giá tử vong.

Căn bản không có khả năng chống đỡ dù chỉ một lát, trực tiếp bị Tô Mạch diệt sát.

Đáng tiếc, yêu tộc có tới mấy ngàn con, dày đặc như vỡ đê vỡ đập tràn ra lũ lụt, không ngừng chảy xiết.

Tóm lại, dựa vào ưu thế số lượng không thể bù đắp được, yêu tộc vẫn hung hãn tiếp tục công kích, liên miên không ngừng trùng kích kẻ địch.

May mắn là Tô Mạch sớm đã có cách, ra lệnh Thanh Mao Sư Vương một đường đâm thẳng vào yêu tộc, mở ra một con đường hỗn loạn thoạt nhìn có vẻ tùy tiện.

Dù sao cũng là không ngừng giao thủ với đám yêu tộc kia.

Tô Mạch toàn thân vận chuyển tiên lực cường đại, hiện tại không phải lúc giữ lại sức.

Mỗi lần ra chiêu đều ẩn chứa sức mạnh cực lớn, từ trước đến nay không hề nương tay một chút nào.

Nhất định phải đạt được thành công nhất định, đó là tiêu diệt bất kỳ đối thủ nào cản đường.

"Bành!" Ngay sau đó Tô Mạch lại đánh bay một con yêu tộc không rõ chủng loại.

Kẻ đó lập tức toàn thân xương cốt vỡ nát ngay tại chỗ, nội tạng cũng tan nát hoàn toàn, căn bản không có khả năng sống sót thêm, chết không thể chết hơn được nữa.

Cũng vào cùng lúc đó, Thanh Mao Sư Vương bị một yêu tộc rình rập tấn công bất ngờ.

Không cẩn thận máu tươi chảy ra, chủ yếu là do khó lòng đề phòng, số lượng yêu tộc gặp phải xung quanh quá nhiều, thật sự có lòng mà không có lực.

Thêm một vết thương này, cơ thể Thanh Mao Sư Vương đã có bốn năm vết thương.

May mắn là không phải uy hiếp trí mạng, vì vậy Tiểu Thanh mới có thể tiếp tục có sức lực để chạy, nếu không đã sớm dừng lại ngã xuống đất rồi.

Thậm chí ngay cả Tô Mạch cũng không thể tránh khỏi một số đòn tấn công không thể né tránh.

Mặc dù không thể gây ra vết thương nghiêm trọng, nhưng cũng cho thấy, hiện tại đối mặt với nhiều cuộc vây công như vậy, thật sự có chút lực bất tòng tâm.

Ít nhất có thể thấy rằng, nếu cứ tiếp tục phát triển theo nhịp điệu này, khẳng định sẽ không có cơ hội giành chiến thắng.

Đương nhiên, đó không phải là cách và mong muốn của Tô Mạch.

Ngay từ đầu đã chọn ra tay, Tô Mạch tất nhiên phải giành được thắng lợi cuối cùng, chứ không phải từ từ bị vô số yêu tộc làm cho kiệt sức mà chết.

Chỉ Tô Mạch biết hiện tại không phải lúc để thi triển kế hoạch trong lòng, vẫn còn quá sớm, cần phải tiếp tục chiến đấu thêm một khoảng thời gian nhất định, bất kể thế nào cũng phải khiến đám yêu tộc kia hỗn loạn, ít nhất là không thể giữ được tâm trạng bình tĩnh.

Thời khắc mấu chốt không được nóng vội, phải bình tĩnh.

Tuyệt đối không được vội vàng, Tô Mạch vô cùng bình tĩnh tiếp tục chém giết, kiên nhẫn chờ đợi thời khắc tốt nhất.

Dù sao cơ hội chỉ có một lần, Tô Mạch nhất định phải thắng lợi hoàn toàn, không thể thất bại.

Thanh Mao Sư Vương thì vô cùng sảng khoái.

Vết thương nhỏ hiện tại nó phải chịu thật sự không nghiêm trọng.

So với những thu hoạch cực lớn, hiển nhiên đủ để khiến bản thân nó vui mừng.

Vừa rồi một trận giao chiến, Thanh Mao Sư Vương tận mắt thấy yêu tộc, chỉ cần đối mặt chính diện đều sẽ bị Chủ nhân Tô Mạch tiêu diệt.

Đương nhiên, Tiểu Thanh chỉ ngoan ngoãn làm một tọa kỵ, căn bản không cần ra tay công kích, việc có thể tận mắt chứng kiến ở cự ly gần như vậy, cũng là một loại tâm trạng chấn động và kích động.

Tô Mạch mới có năng lực chịu trách nhiệm ra tay, Thanh Mao Sư

Vương hiển nhiên không thể thật sự tham gia.

Chương 466

Dù sao thực lực cũng không quá mạnh, chi bằng cứ luôn cuồng bôn thì thích hợp hơn.

“Đừng nhìn đám yêu tộc kia trông cường thế, lại có nhiều người như vậy, nhưng Chủ nhân cũng không phải tồn tại dễ đối phó.

Ta hiện tại còn tự tin hơn trước nữa.” Thanh Mao Sư Vương nói.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến mấy con yêu tộc dám nói lời bất kính, tự miệng gọi mình là “sư tử lông tạp”, cũng đều bị Tô Mạch tiêu diệt, càng khiến Tiểu Thanh cảm thấy đặc biệt sảng khoái.

Còn về chút thương thế phải chịu, chỉ cần không ảnh hưởng thì có thể bỏ qua không tính đến.

Thực ra, theo Tô Mạch đại sát tứ phương, mặc dù không gây ra quá nhiều thương vong, thậm chí trong số lượng yêu tộc đông đảo như vậy, cũng có thể bỏ qua không tính.

Nhưng nó có thể cho thấy sự cường thế của Tô Mạch.

Dù sao cũng khiến đám yêu tộc kia cảm thấy có chút khó khăn, căn bản không dễ đối phó như lúc đầu, dù sao cũng là một kẻ địch mạnh mẽ.

Ban đầu không ít yêu tộc cực kỳ ngây thơ cho rằng, chỉ cần một đợt xung kích đơn giản, có lẽ có thể dễ dàng tiêu diệt nhân tộc kia.

Ai ngờ lại khiến cục diện trở nên bế tắc như vậy.

“Mọi người đừng sợ, cứ xông lên chém giết đi, nhân tộc đó đã bị thương rồi, sớm muộn gì cũng không chịu nổi.” “Tổ Sư đang ở một bên chờ đợi, một khi thấy chúng ta không tiêu diệt được một nhân tộc cỏn con, hậu quả sẽ quá nghiêm trọng, ta không dám tưởng tượng

đâu.” Yêu tộc nhanh chóng có chút hy vọng.

Sự tự tin vẫn đủ, sát ý có thể nói là càng lúc càng nghiêm trọng, không hề bị áp chế chút nào.

Đặc biệt là theo việc Tô Mạch gây ra một số thương vong nhất định.

Đồng thời, do mỗi lần Tô Mạch xuất chiêu đều mang khí thế và công thế vô địch bá đạo đặc biệt, dù sao cũng không có bất kỳ yêu tộc nào có thể thành công chống đỡ được đòn tấn công thứ hai.

Hầu như không có ngoại lệ, tất cả đều trực tiếp mất mạng ngay lần chạm mặt đầu tiên.

Tô Mạch đã thể hiện ra cái gọi là Tử Thần đáng sợ, dần dần muốn giết đến mức khiến đám yêu tộc kia kinh hồn bạt vía.

Nhưng vì ưu thế số lượng vẫn còn lớn, nhiều yêu tộc xung quanh cũng đang tiếp tục xông lên, vẫn kiên trì vây công Tô Mạch.

Còn Thanh Mao Sư Vương không có thủ đoạn công kích để thi triển, thì không phải mối đe dọa trong mắt yêu tộc, chỉ vì là tọa kỵ nên thỉnh thoảng phải chịu một số đòn tấn công.

Đám yêu tộc đó định đánh gãy chân nó, trực tiếp khiến Tô Mạch mất đi công cụ di chuyển chính.

Đáng tiếc, Tô Mạch khẳng định không thể trơ mắt nhìn tình huống như vậy xảy ra.

Vì vậy không nghi ngờ gì đã nghiêm khắc dạy dỗ đối phương, đảm bảo tọa kỵ của mình sẽ không bị ảnh hưởng đến khả năng hành động.

Đám yêu tộc đó cũng có chút hối hận.

Sớm biết ngay từ đầu không nên coi thường Tô Mạch.

Một khi ý thức được kẻ địch đối mặt khủng bố như vậy, sớm đã hình thành một trận hình cường đại hơn, chứ không phải cứ đổ xô lên như vậy, không phải một trận hình tốt chút nào.

Đáng tiếc cục diện hiện tại dần dần trở nên có chút tồi tệ.

Sớm đã không còn cách nào khác, không thể có thêm cơ hội thứ hai.

Thế là chỉ có thể duy trì hiện trường.

Không ngừng tụ tập vây công, đáng tiếc đám yêu tộc này không thể thi triển đủ sức mạnh bùng nổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Mạch chém giết, không thể hình thành phòng ngự cường hãn, căn bản không thể ngăn cản Tô Mạch di chuyển.

Đương nhiên, theo việc giành được một số chiến quả nhất định, đó là việc khiến Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương bị một số vết thương ngoài da.

Dù thế nào cũng có thể nâng cao không ít sĩ khí, thế là yêu tộc trở nên có động lực hơn, chỉ cần có thể thành công làm thương địch nhân, vậy thì dựa vào ưu thế về số lượng, nhất định có thể thành công làm Tô Mạch kiệt sức mà chết.

Thực ra yêu tộc cũng cảm thấy vô cùng mất mặt.

Ưu thế mấy ngàn con, trái lại không thể "tụ long thành một sợi dây thừng".

Ngược lại còn bị Tô Mạch dắt mũi, không thể tùy ý tụ tập, trực tiếp khiến cục diện có chút hỗn loạn.

Chương 467

Và điểm quan trọng nhất, bên cạnh có Côn Bằng Tổ Sư tọa trấn.

Hiện tại đều là hình ảnh đặc biệt không tốt, yêu tộc đều lo lắng sau này không thể nhận được thưởng, thậm chí còn phải chịu hình phạt vô cùng nghiêm trọng.

Một khi để Tô Mạch thoát, không thể triệt để tiêu diệt cường giả nhân tộc đáng sợ này, nhất định sẽ bị Côn Bằng Tổ Sư dạy dỗ.

Để tránh tình huống như vậy xảy ra, yêu tộc đương nhiên càng thêm liều mạng, duy nhất nghĩ đến là phải giết chết Tô Mạch, một bộ phận yêu tộc đều đã mắt đỏ hoe.

Côn Bằng Tổ Sư khẳng định chú ý lực trước tiên đặt lên vệt bạch quang phía trước, chủ yếu là chờ đợi Thiên Bảo Kính hoàn toàn xuất hiện, nhưng cũng không có nghĩa là lão ta thật sự không chú ý đến tình hình chiến cuộc.

Thậm chí Côn Bằng Tổ Sư trong lòng cũng cảm thấy phẫn nộ.

Ngại ảnh hưởng đến sĩ khí của thuộc hạ, nên lúc này không thể hiện ra.

Tạm thời sẽ không dạy dỗ thuộc hạ, chờ khi có thời gian rảnh rỗi, nhất định sẽ nghiêm khắc chỉnh đốn một phen.

Dù sao Côn Bằng Tổ Sư cũng cảm thấy quá mất mặt.

Vừa mới phái tất cả yêu tộc, nhiều thành viên như vậy cùng lúc công kích, ai ngờ lại không làm gì được một nhân tộc cỏn con, cộng thêm một con sư tử chỉ biết ngu ngốc chạy loanh quanh.

Đơn giản là một sự sỉ nhục lớn.

Côn Bằng Tổ Sư cảm thấy đã lâu không kiểm tra tu vi của thuộc hạ.

Có lẽ cũng do đó mà chúng không tu hành tốt, từng tên từng tên đều vô dụng như vậy.

Đối phó với một nhân tộc đơn độc lực mỏng, đến giờ vẫn không có kết quả.

Ngược lại còn khiến cục diện trở thành một mớ hỗn độn.

Ngay cả khi Côn Bằng Tổ Sư không muốn chú ý, thì động tĩnh lớn đến như vậy ở bên cạnh cũng không thể nào phớt lờ được.

May mắn là yêu tộc đã thành công vây công Tô Mạch, mặc dù có thể khiến hắn không ngừng xông kích khắp nơi, nhưng cũng chỉ đạt đến mức này.

Khẳng định không thể thành công xông về phía sau.

Tóm lại một câu, đường lui của Tô Mạch đã hoàn toàn bị cắt đứt.

Đồng thời Côn Bằng Tổ Sư cũng thấy Tô Mạch trở nên chật vật tơi tả, không hề thoải mái chút nào.

Điều này đại biểu cho việc Tô Mạch đã gần như đạt đến cực hạn, chỉ còn việc làm cho nhân tộc đó kiệt sức mà chết.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến Côn Bằng yên tâm, đồng thời không còn chú ý đến chiến trường nữa.

Dù sao lão ta cho rằng Tô Mạch chắc chắn phải chết, không cần phải tiếp tục quan sát nữa.

"Đám phế vật vô dụng này, ta suýt chút nữa đã nghĩ mình sẽ phải phân tâm, may mắn là vẫn còn chút tác dụng, nếu không số lượng đủ nhiều, có lẽ thật sự vô năng vô lực.

Ta cũng nên chuyên tâm nhìn Thiên Bảo Kính." Côn Bằng Tổ Sư

nghĩ thầm trong lòng.

Chỉ cần thành công đoạt được bảo vật đó, đó mới là thu hoạch tốt, việc thực lực của bản thân được đề thăng mới là quan trọng nhất.

Côn Bằng Tổ Sư cho rằng bản thân, sau khi đoạt được Thiên Bảo Kính nhất định sẽ đặc biệt cường đại.

Tô Mạch quả thực có chút bất lợi, nhưng lại đạt được hiệu quả mong muốn, thông qua việc không ngừng công kích, tạo ra một số cuộc tàn sát nhất định, trực tiếp khiến yêu tộc mắt đỏ hoe, dần dần mất đi lý trí nhất định, dù sao cũng chỉ một lòng muốn tiêu diệt Tô Mạch.

"Ta chính cần đám yêu tộc này đừng có ý nghĩ gì khác, ta không tin không thu thập được các ngươi, chỉ cần thấy có cơ hội giết ta, đám yêu tộc mắt đỏ hoe này khẳng định sẽ không kiểm soát được." Tô Mạch thản nhiên nói.

Còn về chút tổn thương hiện tại phải chịu, lát nữa sẽ hoàn toàn báo thù, không bỏ sót bất kỳ kẻ nào.

Và trong mắt Tô Mạch, chỉ cần cuối cùng có thể đoạt được Thiên Bảo Kính, chịu chút thương thế hoàn toàn có thể chấp nhận, khẳng định không thiệt thòi.

Còn Thanh Mao Sư Vương thì cảm thấy cực kỳ kích thích, cũng chỉ có theo Chủ nhân mới có thể trải qua cảnh tượng trước mắt, từ trước đến nay chưa từng có, có thể sống một cuộc sống kích động như vậy.

Dù sao cũng không uổng phí kiếp này, lát nữa dù có bị tiêu diệt, cũng sẽ danh tiếng lẫy lừng.

Chương 468

Tô Mạch sớm đã hạ quyết tâm, nhất định phải nghiêm khắc dạy dỗ đám yêu tộc trước mắt một trận, mặc dù chúng có số lượng quá đông.

Hàng ngàn yêu tộc cường giả, nếu đổi lại bất kỳ ai khác đối mặt, tuyệt đối sẽ không nhịn được mà kinh hồn bạt vía, càng đừng nói đến việc có đủ dũng khí để đi chiến đấu.

Điều khiến người ta càng thêm coi trọng, là Tô Mạch không giống như những người khác, vẫn như mọi khi dốc sức chém giết, đồng thời thể hiện ra năng lực chiến đấu và ý chí siêu cường hãn.

Tô Mạch thậm chí còn muốn uy hiếp đám yêu tộc đông đảo kia, đáng tiếc vì ở bên cạnh có Côn Bằng Tổ Sư, chỉ cần một mệnh lệnh đơn giản cũng đủ để kiểm soát lại tất cả hành vi của yêu tộc.

Ngay cả khi yêu tộc có chút hao mòn niềm tin, nhìn thấy có một số dấu hiệu không dám xông lên chém giết, cũng có thể lập tức hoàn mỹ khôi phục như ban đầu.

Trong tình huống như vậy, Tô Mạch vẫn không hề có chút sợ hãi nào, vẫn như mọi khi tiến hành theo kế hoạch.

Điều cần làm trước tiên là dốc hết toàn lực, khiến đám yêu tộc kia hoàn toàn mắt đỏ hoe, chứ Tô Mạch cũng không phải tùy hứng, tùy tiện hành động bừa bãi trên chiến trường.

Tô Mạch ra lệnh cho Thanh Mao Sư Vương dựa theo phân phó, không ngừng nỗ lực chạy, nhưng phương vị tiến lên không thể tránh khỏi đã có chút thay đổi.

Bởi vì một số vị trí tồn tại quá nhiều nguy hiểm, những yêu tộc vô

cùng lợi hại tụ tập ở đó, khẳng định không thể tự tìm đường chết mà xông tới.

Dù sao Tô Mạch cũng phải trong thời gian sớm nhất, triệt để phá vỡ phòng ngự đang đối mặt.

Nếu đặc biệt xui xẻo mà bị chính diện chống đỡ một lúc, vậy thì không cần nói, kết quả đó sẽ không tốt đẹp gì, cuối cùng thậm chí sẽ trở nên vô cùng thê thảm.

Bởi vì một khi yêu tộc nhân cơ hội hiếm có đó, đột nhiên từ bốn phương tám hướng nhanh chóng vây giết, trực tiếp có thể thu hẹp vòng vây lại.

Khi đó tình huống sẽ càng trở nên tồi tệ hơn.

Tô Mạch ngay cả khi có ba đầu sáu tay, cũng khó mà dễ dàng đột phá thành công.

Vì vậy, dựa trên dự liệu và phán đoán của Tô Mạch về cục diện hiện trường, phương thức tốt nhất vẫn là bất chấp tất cả mà xung kích vào những vòng yếu ớt ở bốn phía.

Chỉ có như vậy mới có thể không ngừng đánh kích những yêu tộc đó, cũng có thể khiến đối phương không thể hình thành trận hình hoàn mỹ không chút tì vết.

Dù sao, một số yêu tộc hơi cường đại hơn hợp lại với nhau, đã tồn tại lợi ích nhất định, vậy đương nhiên cũng sẽ có mặt không tốt.

Ý của Tô Mạch là "lấy sở trường của mình so với sở đoản của người khác".

Dù sao cũng không thể tùy tiện để yêu tộc chiếm tiện nghi, dù thế nào cũng phải nghiêm khắc dạy dỗ đối thủ.

Ngay cả khi đối mặt đối đầu trực diện, cũng phải đánh đối thủ

thảm không nỡ nhìn.

Huống chi chịu công kích của yêu tộc, bất kể từ phương diện nào, Tô Mạch đều phải dốc hết sức mình.

Trong mắt Tô Mạch hơi hiện lên một chút coi trọng.

Bởi vì vào lúc này, có một con hổ thân thể cực kỳ to lớn xông đến trước mặt.

Kẻ này mang đến uy hiếp nhất định.

Răng nanh sắc bén của hổ, lóe lên hàn quang lạnh lẽo, càng khiến người ta dù cách một khoảng cách nhất định, tùy tiện nhìn một cái, cũng không nhịn được mà cảm nhận được sát ý bốn phương trong đó.

Chỉ một điểm đặc biệt đơn giản, có thể dễ dàng cho thấy trong hàm răng của con hổ đó, đã tạo ra vô số cái giá sinh mệnh, nếu không cũng không thể nào thai nghén ra khí thế như vậy.

Ít nhất thông qua cảm nhận đặc biệt nghiêm túc và tinh tế của Tô Mạch, có thể xác nhận luồng sát ý đó không phải do nguyên nhân khác tạo thành.

Nếu đối mặt với một số kẻ địch nhát gan hơn, e rằng chỉ bằng uy hiếp từ hàm răng kia cũng đủ dọa đối phương run rẩy toàn thân, thậm chí có kẻ sẽ không dám tiếp tục đánh nữa.

Nhưng Tô Mạch thì không nói nhiều, chỉ thoáng suy nghĩ một lát trong lòng.

Tư duy có thể nói là vạn ngàn ý nghĩ, căn bản không lãng phí chút thời gian nào, chỉ trong chớp mắt hơi thở đã đưa ra quyết định.

Vào lúc này, khi đang tiến bước về phía trước, cũng có thể đơn giản hiểu được, không phải trong quá trình bỏ chạy, mà Tô Mạch đã chuẩn bị đánh.

Tô Mạch không chọn thay đổi một chút phương vị nào, điều đó cũng biểu thị cần phải trực tiếp xông lên giao chiến với con hổ kia, trong lòng tràn đầy tự tin.

Ít nhất cho thấy Tô Mạch có đủ tự tin, có thể nhanh chóng và gọn gàng thu thập con hổ kia, sẽ không để đối phương kéo dài dù chỉ một giây.

Chương 469

Chắc chắn ở hiện trường cũng chỉ có Tô Mạch mới có suy nghĩ tương tự, người ngoài nhìn vào tuyệt đối sẽ cho là khác thường.

Thực ra con hổ kia không phải yêu tộc bình thường, là thống lĩnh của gần trăm yêu tộc.

Nếu không cũng sẽ không có khí thế cường đại như vậy, dù sao cũng là một tồn tại cực kỳ bá đạo và tàn sát.

Lão hổ đại yêu cũng định biểu hiện thật tốt trước mặt Côn Bằng Tổ Sư, nhưng cũng không muốn vô danh tiểu tốt, dù sao nếu muốn tiến xa hơn, không thể tránh khỏi việc cần thể hiện đủ dũng khí và thực lực, nếu không cũng không thể nổi bật.

Thực ra con hổ kia cũng có thể hiểu được kẻ địch sắp đối mặt mạnh đến mức nào.

Trong suốt quá trình giao chiến vừa rồi, ngay cả khi nó đứng ở vị trí chiến trường hơi xa một chút, thông qua thực lực khá tốt của bản thân, con hổ có thể nhìn rõ ràng, Tô Mạch ở khắp nơi đại sát tứ phương, có thể nói là cảnh tượng ý khí phong phát.

Chỉ từ một điểm đó có thể phán đoán ra, Tô Mạch tuyệt đối là một kẻ địch cực kỳ đáng sợ.

Nhưng đúng như câu "phú quý hiểm trung cầu", lão hổ đại yêu cũng không có lựa chọn nào khác.

Dù sao nó cảm thấy kẻ địch đối mặt càng cường đại, lát nữa sau khi triệt để thu thập Tô Mạch, khẳng định cũng có thể nhận được nhiều lợi ích hơn.

Thế là nó nghiến răng nghiến lợi đưa ra quyết định, "đánh cược

một phen" xông vào vòng vây của Tô Mạch.

Cũng có lúc chỉ có thể vận mệnh như vậy.

Thực ra lão hổ đại yêu ngay cả khi chủ động di chuyển về phía vị trí mà Tô Mạch dường như muốn đến, bất kể thế nào cũng đều ở trong một cục diện bị động.

Không thể nào chủ động có cơ hội đối mặt đối đầu trực diện.

Dù sao Tô Mạch bất cứ lúc nào cũng sẽ thay đổi phương vị.

Ngay cả khi trượt cũng là điều cực kỳ bình thường.

Chỉ lần này, Tô Mạch không hề có chút biến hóa nào, vẫn như mọi khi tiến về phía vị trí của lão hổ đại yêu.

"Tuy nhiên trong lòng ta bất giác dũng hiện một số cảm xúc sợ hãi, nhưng phải cố gắng hết sức để kiểm soát, phải che giấu những cảm xúc tiêu cực không tốt đó.

Để trở nên cường đại hơn, nhất định phải dốc toàn lực chém giết nhân tộc trước mắt." Lão hổ đại yêu nghĩ thầm trong lòng.

Con hổ kia cũng không quá tuyệt vọng, dù sao bên cạnh nó có rất nhiều đồng bạn, muốn đối phó cũng không dễ dàng.

Thực ra trong lòng con hổ kia, chỉ có một chút bất an và lo sợ, chủ yếu là bị một loạt động tác ra tay siêu cường hãn trước đó của Tô Mạch uy hiếp.

Đáng tiếc những chuyện Tô Mạch làm không có hiệu quả quá lâu, trực tiếp bị một câu mệnh lệnh nhẹ nhàng của Côn Bằng Tổ Sư che lấp mất.

Hiện tại lão hổ đại yêu lại dẫn theo các thành viên dưới trướng, bất chấp tất cả mà liều mạng chiến đấu, dù sao đều là để thành công đánh giết Tô Mạch, sau đó nhận lấy rất nhiều lợi ích.

Ngay cả khi không thể thuận lợi tiêu diệt Tô Mạch, chỉ cần có thể hơi kéo dài một chút thời gian, chờ đợi yêu tộc từ bốn phương tám hướng nhanh chóng đến chi viện.

Một khi đã hình thành vòng vây cường đại, tuyệt đối sẽ có đủ tự tin, trực tiếp tiêu diệt Tô Mạch bao gồm cả con sư tử nhỏ kia.

"Ta đây muốn xem đám khốn kiếp này, có thể đạt được tâm nguyện hay không.

Muốn giết ta, chỉ dựa vào một câu phân phó của Côn Bằng Tổ Sư, thật sự là không đủ xem.

Hãy xem ta sẽ lần lượt phá vỡ từng phòng tuyến của các ngươi thế nào." Tô Mạch thản nhiên nói.

Một số âm thanh đặc biệt nhỏ, thực ra chỉ cần không hô to đặc biệt, thì đều khiến người ta không nghe thấy.

Dù sao tại chiến trường hiện tại với những tiếng hô hào rung trời, khắp nơi đều không ngừng truyền đến những tiếng gầm rống, trực tiếp che lấp quá nhiều động tĩnh khác.

Một khi âm thanh quá nhỏ, căn bản sẽ không khiến yêu tộc ở vị trí xa hơn một chút nghe thấy.

Kẻ duy nhất có thể thành công biết được những lời lẽ nhẹ nhàng như vậy của Tô Mạch, chỉ còn lại tọa kỵ không ngừng chạy, tức là Thanh Mao Sư Vương.

Hiện tại Tiểu Thanh đã hoàn toàn giải tỏa tâm trạng, không còn một chút sợ hãi hay lo lắng nào, thực ra cảm nhận được tâm trạng đặc biệt từ tốn và bình tĩnh của Chủ nhân, càng thêm đủ sự trấn định.

Thanh Mao Sư Vương tóm lại không thể nào rơi vào tình trạng hoảng loạn tơi bời, ai cũng đang chuyên tâm một lòng mà vững vàng, theo yêu cầu của Chủ nhân Tô Mạch, không ngừng xông thẳng đâm

ngang, đơn giản là một loại cảm giác đặc biệt sảng khoái.

Chương 470

Trong cuộc đời của Thanh Mao Sư Vương, tuyệt đối không thể tưởng tượng được, một ngày nào đó trên người nó sẽ xảy ra chuyện chấn động đến vậy.

Nếu để những nhân tộc, thậm chí yêu tộc biết được, dù sao cũng sẽ cảm thấy không thể tin nổi, thậm chí không thể tin được.

Dù sao Thanh Mao Sư Vương sớm đã "phá nồi phá vung", từ lúc bắt đầu đã thu hoạch được một số chiến quả nhất định, ngay cả khi hoàn toàn bị tiêu diệt, thì cũng không phải là kết cục thiệt thòi.

"Lời của Chủ nhân, khẳng định có thể thực hiện được.

Ngay cả khi hiện tại để một số yêu tộc hình thành trận hình vây công, thì tuyệt đối không thể nào mãi mãi rơi vào thế hạ phong.

Ta đây muốn xem đám yêu tộc kia, cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào." Thanh Mao Sư Vương nghĩ thầm trong lòng.

Còn về con hổ vừa rồi định biểu hiện thật tốt, thậm chí còn chưa kịp thể hiện, một số thủ đoạn tự cho là cường hãn của bản thân con hổ, căn bản không có cơ hội dùng ra.

Ai ngờ đột nhiên bị đánh tan tác, Tô Mạch thậm chí còn không bị trì hoãn chút bước chân nào, trực tiếp sống sờ sờ tiêu diệt con hổ kia.

Ngay cả khi bị chôn vùi tại đây, trong ánh mắt của con hổ vẫn hiện lên sự kinh khủng khó mà tưởng tượng được, và sự khó hiểu vô cùng khó quên.

Dù sao trong lòng con lão hổ yêu tộc đó, nó không hề cảm thấy bản thân là một tồn tại yếu ớt.

Nhưng hiện thực đặc biệt tàn khốc, đã nghiêm khắc khiến con hổ

nhận ra rõ ràng.

Đơn giản là một trải nghiệm quá tồi tệ.

Bởi vì Tô Mạch đối mặt với một tồn tại mà hắn cảm thấy có chút lợi hại, khẳng định sẽ không lơ là, cũng sẽ vô cùng coi trọng.

Nếu không ra tay thì thôi, một khi đã chọn tấn công, tất nhiên sẽ thi triển một đòn "Lôi Đình".

Vì vậy điều đó đại biểu cho việc Tô Mạch, không thể nào cho đối phương thêm một cơ hội nữa, mà sẽ trực tiếp trong lần chạm mặt đầu tiên, hoàn toàn tiêu diệt con hổ kia.

Nếu nhìn từ một điểm, không phải lão hổ đại yêu yếu ớt, mà ngược lại chứng tỏ bản thân Tô Mạch cường đại.

Và sau khi Tô Mạch thu thập con hổ kia, hiển nhiên đám trăm con yêu tộc thuộc hạ của nó, lập tức bị kích nổ cơn thịnh nộ.

Sau khi thống lĩnh của chúng là con hổ bị giết chết, không những không có chút sợ hãi hay lo lắng nào, mà trái lại nhanh chóng chấp nhận sự thật thống lĩnh của mình bị chém giết.

Ngay sau đó lại càng hung hãn và mãnh liệt phát động tiến công.

Tóm lại là bất chấp tất cả mà xông lên giúp hổ báo thù rửa hận, cảnh tượng "bất tử bất hưu" này còn xa hơn so với sự cuồng nhiệt trước đó.

Nhưng đối mặt với cảnh tượng càng thêm hung dũng và mãnh liệt, Tô Mạch không hề có chút lo lắng hay bất ngờ nào, trái lại còn có một nụ cười thư thái, dường như đặc biệt muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Dù sao Tô Mạch sợ cảnh tượng không đủ hỗn loạn, khá lo lắng những yêu tộc đó vẫn giữ được bình tĩnh.

Điều có thể khiến hắn cảm thấy thoải mái, chính là khiến những yêu tộc đó mất đi lý trí.

Điều đó khiến Tô Mạch cảm giác kế hoạch chính đang thai nghén, đồng thời cũng kiên định niềm tin, luôn không hề ngừng nghỉ, không ngừng tiến hành theo kế hoạch ban đầu.

Đương nhiên Tô Mạch mỗi lần đều dùng những chiêu thức như sấm sét để diệt sát đối thủ, nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể chống đỡ được tất cả yêu tộc, bởi vì số lượng tồn tại quá đông, đơn giản khiến người ta nhìn vào mà da đầu tê dại.

Có lúc khó tránh khỏi, Tô Mạch chỉ có thể có chút bất đắc dĩ, chịu đựng những đòn công kích của yêu tộc, mặc dù không phải uy hiếp đặc biệt trí mạng.

Nhưng theo thời gian tích lũy, trên người Tô Mạch đã chịu một số vết thương, thật sự đã trở nên nhiều hơn một chút, lâu dần cũng không thể tránh khỏi việc sẽ ảnh hưởng đến năng lực chiến đấu và khả năng hành động.

Những lúc như vậy càng cần đến ý chí lực cường hãn, kiên định không lay chuyển đối kháng với yêu tộc xung quanh.

Dù sao Tô Mạch toàn thân trên dưới, đều bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ thắm.

Còn về tọa kỵ Thanh Mao Sư Vương, trên người nó cũng mang theo không ít vết thương, đơn giản là gặp phải số phận tương tự Tô Mạch, vẫn như đang ngâm mình trong hồ máu, ngay cả khi đang chạy, máu vẫn không ngừng chảy ra.

Đương nhiên Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương trông có vẻ thảm hại một chút, nhưng mấy ngàn yêu tộc kia chắc chắn cũng sẽ có kết cục tương tự.

Mặt đất bốn phương tám hướng nằm la liệt máu, không nghi ngờ gì, tất cả đều là thứ chảy ra từ cơ thể yêu tộc, hiện trường hoàn toàn bị nhuộm một màu máu tanh.

Tô Mạch đã thể hiện ra một ý chí lực khiến yêu tộc cảm thấy khó mà tin nổi, cứ tưởng kẻ địch khó mà chống đỡ được, giây tiếp theo lại bùng phát ra một số sức mạnh cường hãn.

Chương 471

Trong nháy mắt sẽ diệt sát yêu tộc đến gần, khiến yêu tộc xung quanh cảm thấy, Tô Mạch vĩnh viễn không thể ngừng bước chân chiến đấu, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều đang tác chiến.

Tô Mạch sở dĩ muốn triệt để hấp dẫn mấy ngàn yêu tộc, ngay cả vì điều này mà huyết chiến cũng không tiếc, chính là vì kế hoạch, chứ không phải tùy tiện hành động bừa bãi.

Chủ yếu là có nhiều yêu tộc chắn trước mắt, nhất định phải tìm cách đối phó, nếu không khẳng định không thể dễ dàng vượt qua.

Điều khiến Tô Mạch cảm thấy hơi khó đối phó một chút, chính là Côn Bằng Tổ Sư ở bên cạnh.

Lão ta vẫn luôn tập trung đủ chú ý lực, nghiêm túc quan sát vầng sáng của Thiên Bảo Kính sắp xuất thế.

Dù sao một khi có bất kỳ động tĩnh bất thường nào, ví dụ như bảo vật thành công xuất hiện, vậy thì Côn Bằng Tổ Sư khẳng định sẽ hành động ngay lập tức, nắm chắc quyền chủ động của cục diện, e rằng thật sự có thể đoạt được bảo vật ngay trong thời gian sớm nhất.

Và Côn Bằng Tổ Sư căn bản không quản không đoái hoài, ít nhất bản thân lão ta khó mà đích thân ra tay, chỉ phái thuộc hạ dốc hết toàn lực vây giết Tô Mạch.

Ban đầu lão ta cứ nghĩ chỉ là một tiểu nhân vật cỏn con, hiện tại mới thật sự khiến Côn Bằng Tổ Sư cảm thấy đủ coi trọng.

Hiển nhiên đối thủ cạnh tranh xuất hiện trước mắt, chính là Tô Mạch hoàn toàn có tư cách uy hiếp đoạt lấy Thiên Bảo Kính.

Dù sao Côn Bằng Tổ Sư cứ tưởng dựa vào nhiều thuộc hạ xung

quanh, đủ để một hơi diệt sát đối phương.

Ai ngờ lại khiến cục diện chiến đấu trở nên khó coi như vậy, thật sự khiến lão ta cũng dũng hiện một tia lửa giận.

Thực ra ngay từ đầu khi bị thủ đoạn cường hãn của Tô Mạch chấn nhiếp, Côn Bằng Tổ Sư đã nâng cao sĩ khí một lần trước mặt tất cả yêu tộc, nhưng kết quả vẫn không có tác dụng quá lớn.

Ngay cả khi nhìn thấy Tô Mạch bị thương nặng, dáng vẻ vô cùng thê thảm, nhưng dáng vẻ máu tươi đầm đìa kia, chỉ là có chút đáng sợ mà thôi.

Trên thực tế, cái giá cụ thể, có lẽ cũng không giống như hiện tượng bề ngoài.

Đặc biệt là mỗi lần Tô Mạch trông như sắp ngã quỵ xuống đất, nhưng giây tiếp theo lại tập hợp một luồng sức mạnh mới.

Dường như đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, vẫn luôn có hiện tượng tương tự, ngược lại còn nhân cơ hội thu thập yêu tộc.

Côn Bằng Tổ Sư cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn, đồng thời cũng có chút không nói rõ được điều gì đó không đúng.

Thực ra cũng muốn đích thân xông lên ra tay, để nhanh chóng giết chết kẻ cạnh tranh phiền phức trong mắt.

Nhưng vầng sáng vô cùng trân quý phía trước, thật sự đã hấp dẫn quá nhiều chú ý lực của Côn Bằng Tổ Sư, đơn giản là không nỡ tùy tiện rời đi.

Dù sao cũng không thể chắc chắn, lúc nào Thiên Bảo Kính sẽ hoàn toàn xuất hiện.

Một khi đang ra tay mà nó thật sự xuất hiện một cách đặc biệt bất ngờ, vậy thì đó mới là kết quả tồi tệ nhất.

Ít nhất trong lòng Côn Bằng Tổ Sư, việc quan trọng nhất, không nghi ngờ gì là đảm bảo vầng sáng ở vị trí đó, không lãng phí chú ý lực để xuất kích, tạm thời kìm nén ý định chủ động.

Côn Bằng Tổ Sư nhìn đám yêu tộc dưới trướng, mặc dù thương vong thảm trọng, nhưng lại vẫn còn tồn tại ý chí chiến đấu, chứ không bị kẻ địch giết đến mất mật, vì vậy vẫn còn năng lực tiếp tục tác chiến.

Côn Bằng Tổ Sư cũng thấy nhân tộc kia đang lung lay sắp đổ, thế là lão ta chọn tin tưởng yêu tộc dưới trướng, dù sao số lượng nhiều như vậy, khẳng định sớm muộn gì cũng có thể thuận lợi tiêu diệt đám người kia.

Không đích thân ra tay, chỉ là để kẻ địch tồn tại thêm một chút thời gian mà thôi, Tô Mạch thì cũng không hề để ý đến nguyên nhân căn bản đó.

"Đợi ta thành công đoạt được Thiên Bảo Kính, khi đó thực lực bạo trướng, chỉ cần một lần ra tay, trong nháy mắt đủ để diệt sát một nhân tộc cỏn con.

Ta tạm thời đảm bảo sẽ nhẫn nại không động thủ." Côn Bằng Tổ Sư nghĩ thầm trong lòng.

Cảm thấy kẻ địch đang gây rối trước mắt quá đáng ghét, thật sự khiến lão ta bất giác dũng hiện tâm trạng nóng nảy.

Loại suy nghĩ bất giác dũng hiện ra này, thật sự khiến Côn Bằng Tổ Sư tâm trạng khó chịu.

May mắn là khát vọng đối với sức mạnh, vào lúc này đã áp chế những suy nghĩ khác, thế là lão ta mới có thể như một cao nhân, vẫn không hề động đậy, mặc cho chiến trường đánh nhau ầm ĩ đến đâu.

Tô Mạch thực ra cũng có chút uất ức.

Hắn vốn dĩ đã dứt khoát xông ra tạo ra động tĩnh lớn như vậy, mục đích chủ yếu là để thành công hấp dẫn Côn Bằng Tổ Sư, muốn khiến lão ta không nhịn được mà xuất kích, như vậy mới có thể thành công tạo ra một cơ hội thích hợp.

Dù sao Côn Bằng kia vẫn như mọi khi nhìn chằm chằm vào vầng sáng, căn bản khiến Tô Mạch không có cách nào thuận lợi tiến tới.

Chương 472

Tóm lại nếu cứ tiếp tục như vậy, khẳng định không thể đoạt lấy lợi ích dưới mí mắt đối thủ.

Vì vậy Tô Mạch nghĩ, một khi động tĩnh chém giết tăng lớn hơn một chút, như vậy mới có thể hấp dẫn nhiều sự chú ý hơn.

Một khi khiến Côn Bằng Tổ Sư nhìn thấy thuộc hạ bị giết mà có chút không nhịn được, có lẽ lúc đó mới ra tay, thời cơ mới đến.

Đáng tiếc kiên trì một thời gian, dường như không hề kéo Côn Bằng Tổ Sư đi, cũng khiến Tô Mạch cảm nhận sâu sắc, lão ta một mực nhìn chằm chằm vào vầng sáng, thật sự khiến Tô Mạch cũng cảm thấy bó tay, thật sự không thể tránh khỏi việc đau đầu.

Nhưng Tô Mạch cũng không phải người dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Suốt chặng đường đã thi triển quá nhiều khí lực và thủ đoạn.

Nếu chết mà không kiên trì nữa, hiển nhiên đại biểu cho tất cả nỗ lực đều lãng phí vô ích, và những thương thế khắp người phải chịu, cũng đau đớn tương tự.

Tô Mạch ngay cả trong tình huống "sơn cùng thủy tận" hiện tại, vẫn không hề lay chuyển, không có cơ hội thì nhất định phải tạo ra cơ hội, có rồi thì không thể nào chịu thiệt thòi vô ích.

Ánh mắt Tô Mạch vô cùng bình tĩnh, dường như một chút cảnh tượng nhỏ nhặt không thể ảnh hưởng đến hắn.

Đáng tiếc sự thật lại không hề "nhẹ nhàng như mây gió" như vậy, có lẽ chỉ vì hắn tên là Tô Mạch.

"Ta đây muốn xem vị Côn Bằng Tổ Sư kia, hiện tại có thể nhịn

được không động thủ hay không.

Nhưng nếu đã thích nhìn chằm chằm vào nơi bảo vật xuất thế, vậy thì ta không còn cách nào, chỉ đành cố gắng đi về phía đó thôi." Tô Mạch nghĩ thầm trong lòng.

Vì đã không có cách nào thuận lợi dẫn dụ thị giác và đôi tay của Côn Bằng Tổ Sư đi, Tô Mạch vô cùng trấn định tự nhiên mà nghĩ ra cách đối phó.

Tô Mạch định trực tiếp dẫn đám yêu tộc đang công kích xung quanh đi, không ai ngoại lệ đều dẫn đến nơi vầng sáng.

Khi đó cảnh tượng tất nhiên sẽ vô cùng hoành tráng, Côn Bằng Tổ Sư tận mắt chứng kiến cục diện đó, tuyệt đối không thể nào tiếp tục đứng nhìn, ra tay là điều tất nhiên.

Tô Mạch đã đưa ra quyết định cũng không còn do dự nữa.

Cơ thể mệt mỏi lại một lần nữa nỗ lực tụ tập một số tiên lực, cuối cùng cũng có thể khiến thương thế giảm nhẹ, và cung cấp không ít sức mạnh.

Tô Mạch hiện tại không phải giả vờ bị thương, mà là thật sự đã chịu đả kích.

Nếu không phải nội tình đủ cường đại, người bình thường tích lũy thương thế nghiêm trọng như vậy, đã sớm chết không thể chết hơn được nữa.

Đáng tiếc Tô Mạch phi phàm.

Vì Côn Bằng Tổ Sư muốn nắm giữ quyền chủ động tại hiện trường, vậy thì Tô Mạch dứt khoát "khuấy nước thành đục" đi.

Dù sao mục đích duy nhất chính là khiến đối phương, triệt để trở nên bị động, nhất định phải bị Tô Mạch dắt mũi đi.

Tô Mạch quyết định, mặc dù hàng ngàn yêu tộc xung quanh chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, nhưng vẫn không thể tạo ra quá nhiều hiệu quả, thủy chung không thể đánh bại hắn thành công.

Có lẽ bọn chúng có thể duy trì được một mức độ áp chế nhất định, nhưng cục diện này không hề khả quan, bởi Tô Mạch như một tồn tại bất tử, vẫn kiên định không lay chuyển chiến đấu như trước, liên tục đảm bảo sát thương đáng kể.

Một cảnh tượng hung hãn, kịch liệt như vậy, máu tươi không ngừng chảy lênh láng khắp nơi, đủ để người ta cảm nhận được sự kích thích tột độ, đồng thời cũng kích thích sát ý của yêu tộc, khiến chúng rơi vào trạng thái mất đi lý trí.

Tô Mạch đã sớm quyết định đạt được hiệu quả như hiện tại, thực chất là để thu hút đủ sự chú ý, khiến Côn Bằng Tổ Sư đang thờ ơ phải bị dẫn dụ đi, hoặc bất chấp tất cả mà ra tay với hắn, đó mới là mục tiêu cuối cùng.

Vì vậy, Tô Mạch đã dẫn dắt một đám lớn yêu tộc, toàn bộ đều bị kéo về phía khu vực phía trước, nơi có quả cầu ánh sáng, bởi đó là nơi bảo vật Thiên Bảo Kính sắp xuất thế, một khu vực cực kỳ quan trọng.

Đặc biệt là Côn Bằng Tổ Sư đang toàn tâm toàn ý quan sát nơi đó, một khi có bất kỳ động tĩnh nhỏ nào, chắc chắn sẽ không kìm được mà ra tay ngăn cản, tóm lại, ngài ta không thể tùy ý nhìn Tô Mạch dẫn vô số yêu tộc xông vào.

Đương nhiên, quyết định này không thể tùy tiện thực hiện, phải chờ đợi thời cơ thích hợp nhất, nếu không căn bản không thể thuận lợi đạt thành ý nguyện, bởi Tô Mạch biết rất rõ điều đó.

Nếu ngay từ đầu đã không chút do dự mà thu hút, e rằng không cần Côn Bằng Tổ Sư nhắc nhở, đám yêu tộc lý trí và bình tĩnh đó đã thành thật ở lại chỗ cũ rồi.

Suy cho cùng, một khi lại gần quả cầu ánh sáng, đó chính là khu vực độc quyền của Côn Bằng Tổ Sư, ai cũng biết Thiên Bảo Kính có thể xuất thế bất cứ lúc nào, một khi tùy tiện tiếp cận nơi đó, không nghi ngờ gì nữa là đang khiêu khích Côn Bằng.

Nhưng Tô Mạch cực kỳ thông minh, chỉ cần thông qua một loạt các đợt tấn công, triệt để khiến vô số yêu tộc chém giết nhau đến mức mất đi lý trí, khi đó cứ dốc toàn lực mà giết, bất chấp tất cả mà truy sát suốt đường.

Chắc là bọn chúng sẽ không còn sức lực để suy nghĩ nữa, dù sao thấy Tô Mạch chạy đi đâu thì tự nhiên sẽ vô thức đuổi theo giết đến đó, cả đám yêu tộc đều đã giết đến đỏ mắt, hoàn toàn chẳng thèm bận tâm nhiều như vậy.

Chương 473

Ngay cả Côn Bằng Tổ Sư có nổi giận đến mấy, thậm chí muốn tại chỗ rống giận ngăn cản thuộc hạ, e rằng lúc đó cũng vô ích, sự uy nghiêm thường ngày chắc chắn sẽ mất tác dụng, chỉ có thể đợi khi hàng ngàn yêu tộc khôi phục lý trí, nhưng tiếc là lúc đó đã quá muộn rồi.

Tô Mạch vẫn luôn thi triển những thủ đoạn sát lục hung hãn, tự nhiên là để dạy cho đám gia hỏa kia một bài học đích đáng, đồng thời cũng để yêu tộc triệt để đỏ mắt, lúc này đây, sau khi cảm nhận kỹ lưỡng, Tô Mạch cảm thấy đã gần đạt đến cảnh giới mong đợi trong lòng, vì vậy liền nhanh chóng ra tay.

Bởi Tô Mạch từ lúc ban đầu đã có thể tùy ý chống cự, nhưng theo đà tấn công dường như không ngừng nghỉ của vô số yêu tộc, dần dần đã tạo ra quá nhiều nguy hiểm cho Tô Mạch, khó mà dễ dàng né tránh được, toàn thân đã đến cực hạn của trọng thương.

"Mình không uổng công kiên trì chiến đấu một lúc, những vết thương trên người, xem ra có cơ hội báo thù rồi, cũng gần như có thể bắt đầu hành động dụ dỗ." Tô Mạch thờ ơ nghĩ thầm.

Cũng chính vào khoảnh khắc đó, Tô Mạch không giữ im lặng, nhanh chóng dặn dò Thanh Mao Sư Vương một câu, liền bảo Tiểu Thanh dốc toàn lực chạy về phía khu vực quả cầu ánh sáng, con sư tử nghiến răng nghiến lợi kiên trì, không chút do dự làm theo quyết định của Tô Mạch.

Yêu tộc xung quanh thấy nhân tộc và Thanh Mao Sư Vương muốn bỏ chạy, không nói hai lời liền điên cuồng truy đuổi, căn bản không suy nghĩ nhiều, tiếng gào rống xé toạc không ngừng, e rằng hận không

thể một ngụm nuốt chửng kẻ địch trước mắt.

Trước đây Tô Mạch mỗi lần đều thay đổi lộ tuyến hành động, không ngừng giao chiến với yêu tộc ở các vị trí khác nhau, tích lũy rất nhiều sự tức giận của đối phương, lúc này đã bị bao vây tứ phía.

Bởi vì cục diện đã trở nên kịch liệt, thậm chí còn đặc biệt phức tạp, trong thời gian ngắn bọn chúng không phát hiện ra mục tiêu của Tô Mạch, không thể ý thức được Tô Mạch quyết định thu hút tất cả yêu tộc lao về phía quả cầu ánh sáng.

Côn Bằng Tổ Sư hơi liếc mắt một cái, rồi hoàn toàn yên tâm, cho rằng căn bản không cần lo lắng nhân tộc trước mắt sẽ gây ra chuyện gì nữa, cứ theo cục diện có lợi như vậy mà tiếp diễn, nhân tộc đang thảm bại thoi thóp kia chắc chắn sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Dù sao Côn Bằng Tổ Sư tin rằng lát nữa sẽ nhận được tin chiến thắng, triệt để giết chết Tô Mạch, với nhiều yêu tộc thuộc hạ vây công như vậy, hẳn là có thể vạn vô nhất thất, nếu tất cả đều bị đột phá thành công thì thực sự không biết phải đối mặt thế nào.

“Cái nhân tộc đáng ghét này, cũng rất có mặt mũi đấy chứ, trong cảnh ngàn vạn thuộc hạ của ta vây giết, lại có thể chống đỡ lâu như vậy, quả thật là thiên chi kiêu tử với tiền đồ bất khả hạn lượng.” Côn Bằng Tổ Sư thản nhiên nói.

Bất kể là loại thiên tài nhân tộc nào, chỉ cần dám làm càn, thì chỉ có kết cục thê thảm đặc biệt, chỉ là không biết lượng sức mà đi tìm cái chết.

Vô số yêu tộc trực tiếp coi Tô Mạch là tiền thưởng và phần thưởng, chỉ cần có thể xé xác một phần huyết nhục của hắn thành công, sau khi chiến đấu kết thúc có thể đem đi lĩnh thưởng, từng con một liều mạng chạy, sợ bị đồng bọn khác cướp mất công lao.

Dù sao cũng chỉ có một nhân tộc cỏn con, thực sự không đủ chia, giữa vô số yêu tộc cũng lộ rõ sự bất lực và sốt ruột, trong cục diện như vậy, thực sự không thể bận tâm đến ai khác, dù sao chỉ cần tìm cách chiếm đủ lợi ích cho mình là tốt rồi.

"Mọi người xông tới nhanh quá à, ta phải dốc toàn lực, nếu không sẽ không theo kịp đại đội mất, thật khiến người ta đặc biệt sốt ruột." Một con yêu lợn rừng nói.

"Trước đó tên nhân tộc kia định đột phá vòng vây, không ngừng lao vào giết chóc đồng bọn xung quanh, ta đã tận mắt chứng kiến rất nhiều yêu tộc ngã xuống, nhưng bây giờ cuối cùng cũng sắp bao vây thành công rồi, nhất định phải diệt sát tên gia hỏa đó." Một con yêu thằn lằn nói.

"Lát nữa khi ra tay, mọi người nhớ chia một ít lợi ích cho huynh đệ chạy sau lưng ta nhé, thực sự không kịp xông lên phía trước." Một con yêu báo nói.

Nghe giọng điệu, có vẻ như chúng có thể xử lý Tô Mạch bất cứ lúc nào, căn bản không coi Tô Mạch ra gì.

Những con yêu tộc đủ loại đó, thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh triệt để xử lý Tô Mạch, đặc biệt là tự cho mình quyền bàn bạc phân phối lợi ích, có vài tên còn cho rằng nhân tộc quá nhỏ bé, chia một chút thôi lát nữa sẽ hết, hoàn toàn không đủ.

Tô Mạch vẫn như cũ hành động theo kế hoạch, lúc này cũng có thể cảm nhận được, những yêu tộc xung quanh, hầu như tất cả đều đang trong tâm trạng hưng phấn và nhiệt liệt.

Tô Mạch đặc biệt muốn nhìn cục diện trước mắt, chỉ cần đủ để thu hút sự chú ý và đấu chí của yêu tộc, tốt nhất là cứ giết liên tục như vậy, có thế chúng mới kiên định không lay chuyển mà truy kích.

Hiện tại có thể khiến yêu tộc vui mừng một thời gian, nhưng Tô Mạch biết đó chỉ là tạm thời, hiện tại không như lúc đầu, trận hình tại chỗ đã rõ ràng hơn một chút, có lẽ hàng ngàn yêu tộc đang là người trong cuộc nên không thể hiểu rõ cục diện.

Nhưng Tô Mạch cho rằng Côn Bằng Tổ Sư vẫn luôn đứng ngoài quan sát, hẳn là cũng có thể miễn cưỡng coi là người ngoài cuộc, nên tầm nhìn và phán đoán tự nhiên tốt hơn nhiều, chỉ cần không quá ngu xuẩn, tuyệt đối có thể nhanh chóng nhìn ra vấn đề trước mắt.

Quả nhiên, đúng như Tô Mạch đã nghĩ, Côn Bằng Tổ Sư dù là cường giả trấn giữ một phương, vốn dĩ một chút cũng không để tâm đến biến hóa trên chiến trường, ai ngờ đột nhiên ý thức được có điều gì đó không ổn.

Khoảnh khắc tiếp theo, biểu cảm trên mặt Côn Bằng Tổ Sư trở nên cực kỳ khó coi, u ám đến đáng sợ, ngài ta đã nhìn ra ý đồ của Tô Mạch, thậm chí có thể nói là ngay từ đầu Tô Mạch đã không che giấu, chỉ là lúc này mới bị phát giác triệt để mà thôi.

Thực ra, trong lòng Côn Bằng Tổ Sư cuộn trào sự phẫn nộ và kinh ngạc, đương nhiên trong đó không thể tránh khỏi xen lẫn hối hận và khó xử, dù sao đây cũng không phải là quỷ kế phức tạp gì, nếu từ đầu đã đặc biệt chú ý, chắc chắn sẽ không để Tô Mạch có cơ hội đắc ý.

Đáng tiếc trên thế giới này không có thuốc hối hận để mua, một khi chuyện đã xảy ra thì không có cơ hội làm lại, vì vậy Côn Bằng Tổ Sư càng thêm khó chịu trong lòng, nhưng cũng không lãng phí quá nhiều thời gian, nhanh chóng muốn thay đổi vấn đề trước mắt.

Côn Bằng Tổ Sư đã hiểu rõ, hành động này của Tô Mạch là mang theo hàng trăm, hàng ngàn yêu tộc, một hơi lao thẳng đến vị trí quả cầu ánh sáng, như vậy có thể nói là ảnh hưởng cực lớn đến tỷ lệ xuất thế của Thiên Bảo Kính.

Một khi để quá nhiều sinh linh tiếp cận quả cầu ánh sáng, ai cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, vạn nhất dẫn đến bảo vật không còn xuất thế nữa, Côn Bằng Tổ Sư đã tốn rất nhiều tinh lực, vậy thì công sức sẽ đổ sông đổ biển, thực sự là một kết quả không muốn thấy, quả là được không bù mất, cái giá phải trả cũng hoàn toàn mất trắng, không có chút nào bổ sung.

"Nhân tộc này thật sự quá đáng ghét, kế hoạch thật đáng hận vô cùng, cục diện phía trước cực kỳ động loạn, ta có thể cảm nhận sâu sắc, việc chém giết đã biến thành một cục diện hỗn loạn không thể chịu nổi, e rằng khó mà ổn định được nhiều yêu tộc như vậy." Côn Bằng Tổ Sư nghĩ thầm.

Mặc dù có thể nhìn ra cục diện nguy cấp, nhưng cũng không hoàn toàn là đường cùng, vẫn còn có cơ hội nhất định, bây giờ muốn trực tiếp từ bỏ giãy giụa, hiển nhiên không phải tâm nguyện của một cường giả.

Côn Bằng Tổ Sư vẫn cố gắng nỗ lực, dốc toàn lực cứu vãn cục diện trước mắt, gầm thét cực lớn, thậm chí mang theo một chút khí tức sức mạnh, nhưng so với hàng ngàn yêu tộc thuộc hạ đang đỏ mắt giết Tô Mạch, tất cả những điều đó đều không có hiệu quả.

Ngay cả khi có tiếng gào thét như vậy, thì đám yêu tộc đầu lĩnh đó vẫn không thể duy trì được trận hình trong trạng thái hỗn loạn, vô số yêu tộc liên tiếp lựa chọn xông tới.

Chương 474

Hầu như không có kẻ nào ngừng trệ không tiến, cho dù có hơi do dự một chút, thì những thân ảnh không ngừng xuất hiện phía sau cũng sẽ không chút do dự mà bị động đẩy tất cả đồng bạn phía trước, không một ai ngoại lệ, tiến về phía trước.

Số lượng quá nhiều là một thế yếu, mệnh lệnh không thể ngay lập tức được truyền đạt đến từng cá nhân, thế nên chỉ có thể bị động tự mình chiến đấu, chỉ cần sơ suất một chút là rơi vào nơi vạn kiếp bất phục, chỉ có dốc toàn lực tấn công.

Vấn đề chủ yếu nhất là, yêu tộc đều đã mất đi lý trí, điều duy nhất chúng muốn làm là truy sát Tô Mạch, thành công lập chiến công, sau đó sẽ đi nhận phần thưởng.

Muốn sống thì chỉ có thể không ngừng tiếp tục tấn công, nếu do dự không quyết đoán không dám tiến về phía trước, chỉ sẽ bị vô số yêu tộc phía sau cản lại, chỉ có nhanh chóng tiêu diệt Tô Mạch.

Khi nhân vật mục tiêu của đám yêu tộc này bị xử lý, có lẽ mới khiến đám gia hỏa kia khôi phục lại lý trí, không còn đỏ mắt xông tới nữa.

Tóm lại, vấn đề hiện tại có vẻ đơn giản nhưng lại phức tạp, không dễ dàng giải quyết như vậy, ngay cả tiếng gào thét xé lòng của Côn Bằng Tổ Sư cũng dường như không có tác dụng gì đáng kể, thậm chí có thể nói là như đá chìm đáy biển, không một chút gợn sóng, quả là không ai để ý.

"Đám thuộc hạ vô dụng này của ta, ngày thường căn bản chẳng có tác dụng gì, ai ngờ lại gây ra nhiều rắc rối như vậy cho ta, một khi ảnh hưởng đến kế hoạch đoạt bảo vật của ta, nhất định phải dạy cho

một bài học đích đáng." Côn Bằng Tổ Sư nghiến răng nghiến lợi nói.

Đương nhiên có một câu nói chưa được thốt ra, đó là Tô Mạch, người trước đó bị hơi coi thường, lúc này đã tạo ra sức phá hoại và ảnh hưởng mạnh mẽ, không nghi ngờ gì nữa chính là kẻ đầu sỏ gây ra cảnh tượng chấn động thiên địa này.

Ngay cả khi Côn Bằng Tổ Sư đã hoàn toàn hiểu rõ trong lòng, thì cũng không thể ngay lập tức tiêu diệt Tô Mạch, không cần biết trong lòng ngài ta đã hiện lên bao nhiêu sự hối hận, lúc này cũng sẽ không còn kịp để ra tay xử lý Tô Mạch nữa.

"Nếu ta đã tiêu diệt tên nhân tộc đó sớm hơn một chút, trước đó đã có thể bóp chết mối đe dọa trong trứng nước, đáng tiếc chỉ trách ta một người, quả thực quá sơ suất đại ý, cuối cùng mới dẫn đến việc tên đó thực hiện thuận lợi." Côn Bằng Tổ Sư đau khổ nói.

Đồng thời, một cỗ sát ý khủng khiếp được phóng ra, hiển nhiên là do phẫn nộ đến cực điểm, quả nhiên như Tô Mạch đã dự tính trước đó, Côn Bằng sắp đích thân xuất động, dù sao ngài ta tuyệt đối sẽ không để Tô Mạch, thậm chí là yêu tộc khác, có bất kỳ sinh linh nào còn sống tiếp cận quả cầu ánh sáng.

Vì đã không thể ngăn cản bằng phương thức đơn giản nhất, cũng như việc sử dụng lời lẽ uy hiếp một cách quang minh chính đại, nhưng đám yêu tộc mất lý trí đó căn bản không hề nghe theo.

Vậy thì, Côn Bằng Tổ Sư chỉ còn lại con đường duy nhất là dùng võ lực, thực ra ngài ta có sức mạnh cường hãn, một mình xông lên ngăn cản nhiều bên đang giao chiến như vậy, vẫn giữ được sự bình tĩnh cần thiết.

Tô Mạch không phải dốc hết sức mà chạy cuồng, lúc nào cũng chia một phần tinh thần ra, mục đích là để quan sát động tác của Côn Bằng Tổ Sư.

Khi thấy ánh mắt của tên gia hỏa kia tràn đầy giận dữ, thần sắc bạo nộ gào thét, Tô Mạch có thể nói là thở phào một hơi, đã đặc biệt thiết kế để đối phương mắc bẫy, chuyến này không uổng, Tô Mạch hiện tại thực sự đã đạt đến cực hạn, bị thương khá nặng, vạn nhất Côn Bằng Tổ Sư vẫn lạnh lùng đứng ngoài nhìn, Tô Mạch tuyệt đối sẽ bối rối không biết phải làm sao, đáng tiếc là Tô Mạch vận khí tốt.

Tô Mạch sở dĩ lựa chọn thiết kế kế hoạch như vậy, chính là vì đã sớm nhìn ra dã tâm của Côn Bằng Tổ Sư, dựa vào đó mà nắm chắc hành động của ngài ta.

Dù sao Tô Mạch cũng sẽ không tin, một khi mang theo nhiều yêu tộc như vậy, một hơi xông thẳng vào quả cầu ánh sáng bảo vật, Côn Bằng Tổ Sư có thể giữ vững tâm thần, tất nhiên sẽ cực kỳ tức giận, đồng thời cũng không nhịn được mà ra tay ngăn cản.

Ít nhất Tô Mạch đã thấy con Côn Bằng kia bạo nộ, hiển nhiên là bộ dạng sắp ra tay, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhanh chóng bùng phát, rồi một hơi xông thẳng về phía trước, trực tiếp chặn trước quả cầu ánh sáng.

“Chẳng phải chỉ là một con yêu quái lớn sống lâu hơi lợi hại một chút sao, cuối cùng cũng không thể duy trì vẻ thản nhiên đứng nhìn như vậy, ban đầu còn ra vẻ kiêu ngạo, đáng đời bị ta chơi cho nóng như lửa đốt.” Tô Mạch sảng khoái nói.

Lúc này, thấy Côn Bằng Tổ Sư bắt đầu động thân, tốc độ của ngài ta cực kỳ kinh người, ngài ta đang muốn ngăn cản cả hai bên đang giao chiến, thứ duy nhất ngài ta coi trọng là quả cầu ánh sáng bảo vật, để ngăn chặn ảnh hưởng đến Thiên Bảo Kính chưa xuất thế.

Tô Mạch biết tốc độ của ngài ta cực kỳ khủng khiếp, nhưng để thành công vượt qua tất cả sinh linh phía trước, vẫn cần một khoảng thời gian nhất định, dù sao khoảng cách vẫn có chút chênh lệch, Tô

Mạch cũng không phải không có cơ hội thắng, chỉ cần dựa vào một điểm, tìm cách tạo ra một chút ưu thế, có lẽ có thể làm được.

"Ta không tin, lão Côn Bằng kia từ xa như vậy mà xông tới, ta đã gần đến thế này rồi, chẳng lẽ không thể giành trước một bước đến chỗ quả cầu ánh sáng sao?

Phải thật tự tin." Tô Mạch tự cổ vũ.

Cùng lúc đó, hắn mạnh mẽ đấm nát một con yêu thú không rõ chủng loại bên cạnh, trong đó ẩn chứa sức mạnh siêu cường của Tô Mạch, không hề lưu thủ chút nào, cách duy nhất còn lại là mạnh mẽ xử lý những yêu tộc gặp phải.

Đáng tiếc, so với số lượng yêu tộc khổng lồ, chiến tích chém giết của Tô Mạch có vẻ như chỉ là muối bỏ bể, chỉ cần tiêu diệt một con yêu thú, hầu như không có bất kỳ sự chậm trễ nào, khoảnh khắc tiếp theo liền lập tức xuất hiện một con yêu tộc khác thay thế.

Đương nhiên Tô Mạch lại không hề nản chí, tùy tiện tiêu diệt một tên gia hỏa chướng mắt, dù sao hắn cũng không dựa vào việc đó để tạo ra thương vong lớn thật sự.

Thực ra Tô Mạch cũng đã xử lý hàng trăm con yêu tộc, số lượng này nếu đặt ở bên ngoài, thậm chí có thể gây chấn động một thời, đáng tiếc hiện tại đang ở thánh địa yêu tộc, nơi tất nhiên là chỗ tập trung của yêu tộc, hơn nữa lại vừa vặn gặp phải một đám lớn yêu tộc đang hành động, thiên thời địa lợi xen kẽ, mới dẫn đến tình huống dường như không thể tiêu diệt hết được hiện tại.

Thanh Mao Sư Vương vẫn như cũ kiên định chấp hành mệnh lệnh, nhưng cũng bị vô số yêu tộc quấn lấy, thân thể mệt mỏi không còn quá nhiều động lực, những vết thương đủ để ảnh hưởng đến khả năng hành động, nếu không cố gắng cắn răng chống đỡ, e rằng đã sớm ngã gục trên mặt đất rồi.

May mà Tô Mạch hiện tại đặc biệt chú ý chống đỡ uy hiếp, giúp Thanh Mao Sư Vương tránh được quá nhiều đợt tấn công hung mãnh của yêu tộc, nhờ vậy Tiểu Thanh vẫn có thể duy trì hành động an toàn, nếu không đã sớm chết thảm rồi.

"Đám yêu tộc đáng ghét kia, bây giờ đừng có kiêu ngạo, đợi Chủ nhân của ta rảnh tay, tìm được thời cơ thích hợp và sơ hở, nhất định sẽ tiêu diệt tất cả yêu tộc các ngươi, ngoan ngoãn mà chờ xem đi." Thanh Mao Sư Vương phẫn nộ gầm thét.

Đương nhiên những lời cổ vũ sĩ khí này, hầu như Tiểu Thanh nói vu vơ mà thôi, nhưng cũng thực sự có hiệu quả không tồi, đặc biệt là khi chứng kiến những thao tác tuyệt vời của Tô Mạch, trong chớp mắt đã khiến Thanh Mao Sư Vương bùng lên một chút sức lực.

"Tiểu Thanh, tiếp tục chống đỡ cho ta một lát, ta sẽ xử lý hết đám yêu tộc bên trái kia, một phần tên có tốc độ nhanh nhất, ta không muốn bị chặn đường một cách vô cớ." Tô Mạch nói rất nhanh.

Với ngữ khí vô cùng kiên định, Tô Mạch đột nhiên nhìn thấy một nhóm yêu tộc xuất hiện bên cạnh, nếu không dốc toàn lực xử lý, nhất định phải nhanh chóng nắm bắt thời gian.

Chương 475

Nếu không, đợi hắn trì hoãn một lúc, trong khoảnh khắc có thể sẽ bị Côn Bằng Tổ Sư đuổi kịp, ai mà biết đột nhiên lại xuất hiện tình huống bất ngờ như vậy, thực sự là một thách thức đối với khả năng hành động và phán đoán của Tô Mạch.

May mắn là Tô Mạch căn bản không hề hoảng loạn, ngay lập tức đã có đối sách, đó chính là nỗ lực tấn công, thi triển thủ đoạn như sấm sét, trực tiếp tiêu diệt đám yêu tộc đó.

"Vâng, Chủ nhân, trong lòng ta đã sớm có chút không thoải mái rồi, dù sao trên đường đi lúc nào cũng bị tấn công, thân thể không thể tránh khỏi phải chịu cái giá thảm trọng, tất cả đều là tai họa do đám yêu tộc này gây ra, ta thật sự cảm thấy muốn báo thù." Thanh Mao Sư Vương không chút do dự nói.

Sau đó, dựa theo phương hướng mà Tô Mạch chỉ dẫn, nhanh chóng xông về phía xa, những con yêu tộc kia đang thở dốc chạy điên cuồng, tự cho rằng đã nảy sinh một chút tâm trạng vui mừng, dù sao cũng khó khăn lắm mới sắp hình thành vòng vây rồi.

Kết quả, khoảnh khắc tiếp theo, chúng cảm thấy nguy hiểm cực lớn ập xuống, lúc đó mới ý thức được mối đe dọa quá lớn, đó chính là sự kinh hoàng khi Tô Mạch xông vào giết chóc, bất kể thế nào thì sát ý đều không hề che giấu, nên mới có thể hình thành hiện tượng như vậy.

Đáng tiếc, đám yêu tộc cổ xưa kia cũng giống như những đồng bạn còn lại, không nghi ngờ gì đều đã đỏ mắt giết chóc, một lòng muốn tiêu diệt nhân tộc xung quanh, bất chấp tất cả mà chủ động nghênh chiến, không hề có một chút sợ hãi hay lo lắng.

Tô Mạch giao thủ với yêu tộc đối diện, một lần nữa bùng nổ động tĩnh kịch liệt, Tô Mạch tiện tay cướp lấy vũ khí của một con yêu tộc, đó là một món đồ kim loại hình thù kỳ quái không rõ hình dạng, chắc là một loại khoáng vật hiếm có nào đó.

Tô Mạch cảm thấy vũ khí này không phải là thứ quý giá gì, thế nên không hề tiếc nuối mà ném đi, mang theo một loại khí tức hủy diệt, vững chắc đập vào bên cạnh, một con yêu tộc khác thì xui xẻo, trở thành mục tiêu đầu tiên bị đập trúng.

Tô Mạch cưỡi trên Thanh Mao Sư Vương, quả thực có một loại khí thế một đi không trở lại, liên tiếp gặp phải vài con yêu tộc, không một ai ngoại lệ đều chịu phải đòn tấn công nặng nề.

Sau khi Tô Mạch dốc toàn lực không chút lưu thủ tấn công, trong chớp mắt một đợt xung kích đã trực tiếp tiêu diệt đám gia hỏa có tốc độ cực nhanh kia, những yêu tộc này thậm chí không thể tạo ra một chút sóng gió nào, kết quả là nhận lấy kết cục diệt vong.

Thậm chí Tô Mạch không hề trì hoãn một chút thời gian nào, chỉ là trong lúc di chuyển nửa đường, tranh thủ ra tay thực hiện thao tác, càng lúc càng tiến gần về phía quả cầu ánh sáng bảo vật, mà không hề ảnh hưởng đến hiệu suất di chuyển của Tô Mạch.

Ngay tại chỗ không xa, thân ảnh cường đại của Côn Bằng Tổ Sư đã thấy sắp tới rồi.

So với vấn đề mà Tô Mạch dễ dàng giải quyết, thì trước mắt lại có một cửa ải khó khăn, không chỉ có những yêu tộc càng lúc càng lợi hại hơn không ngừng vây giết, mà còn có Côn Bằng Tổ Sư đang nhanh chóng tiếp cận.

Dù sao Tô Mạch cũng đặc biệt coi trọng và nghiêm túc, cục diện trước mắt thực sự không cho phép có bất kỳ sơ hở nào, một khi có dù chỉ một chút lỗ hổng, chắc chắn sẽ dẫn đến vấn đề quá lớn.

May mắn là Tô Mạch có đủ tư duy bình tĩnh, thỉnh thoảng lại nhắc nhở Thanh Mao Sư Vương, đồng thời cũng khiến con sư tử giữ được sự trấn tĩnh cần thiết, tóm lại sẽ không dễ dàng bị cục diện kích thích từ tứ phía uy hiếp.

"Tiểu Thanh phải nhớ kỹ, ta đương nhiên đang tồn tại giữa nước sôi lửa bỏng, chỉ cần sơ suất một chút có thể bị nhiều yêu tộc như vậy vây công, sau đó không cẩn thận có thể bị quấn lấy, khi đó muốn thoát thân lần nữa, hiển nhiên là chuyện khó khăn." Tô Mạch trầm tĩnh nói.

Trong khi nói chuyện, động tác trên tay vẫn không hề chậm trễ, Tô Mạch vẫn như cũ thi triển thủ đoạn, chỉ cần gặp phải những yêu tộc khác, khẳng định sẽ không mềm lòng, vẫn luôn dựa theo uy lực sấm sét hung hãn, cố gắng hết sức tiêu diệt chúng thật nhanh.

"Chủ nhân cứ yên tâm, lá gan của ta có hơi nhỏ, nhưng ngài lợi hại đến vậy trước mặt ta, trực tiếp thể hiện ra cái gọi là sức mạnh thật sự, dù sao sự bình tĩnh trầm ổn của ngài đã khiến ta cũng bị lây nhiễm đầy động lực kiên trì." Thanh Mao Sư Vương trầm giọng nói.

Bên cạnh có một con yêu tộc diều hâu trông cực kỳ hung ác, đang lén lút bay, rồi nhân cơ hội bất ngờ xông lên tấn công, định bụng có thể thành công tập kích.

Đáng tiếc, cách tự cho là đúng này, chẳng khác nào tự tìm đường chết, Thanh Mao Sư Vương đang dốc toàn lực chạy, khẳng định không có khả năng phòng ngự, bản thân thực lực của yêu tộc diều hâu cũng không yếu hơn sư tử, đối mặt giao chiến trực diện, ai thắng ai thua chưa biết.

Vì vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thanh Mao Sư Vương sẽ đối mặt với nguy hiểm rất lớn, có thể nói là đối mặt với đại nguy cơ sinh tử tồn vong, nhưng Tiểu Thanh lại không hề có vẻ hoảng loạn.

Như thể có thể cảm nhận được mối đe dọa sắp đến gần, hắn vẫn

làm ngơ mà điên cuồng chạy, dường như không quan tâm đến việc yêu tộc khác tấn công vào cơ thể mình.

Vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên của Thanh Mao Sư Vương khiến người ta có cảm giác như hắn không lo lắng gì đến chuyện ngoài cuộc, tuyệt đối không lo đối thủ có thể làm hại đến tính mạng nhỏ bé của mình.

Cũng chính là lúc con diều hâu kia sắp lộ ra vẻ mặt cuồng hỉ vì thành công, nhưng khi còn chưa hoàn toàn tiếp xúc với Thanh Mao Sư Vương, khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể con yêu tộc đó đã chịu một đòn đánh tàn khốc.

Điều đó xảy ra chỉ trong một chớp mắt, trên mặt con yêu tộc diều hâu tràn đầy ánh mắt không thể tin được, xen lẫn biểu cảm đau khổ đang dần dần đông cứng lại, cuối cùng hoàn toàn biến thành khí tức tử vong.

"Dám dùng thủ đoạn lén lút như vậy trước mặt ta, tuyệt đối không thể để ngươi thành công, nếu vô số yêu tộc cùng lúc xông tới, có lẽ ta còn tạm thời chống đỡ không nổi, còn những đợt tấn công khác thì đừng hòng đạt được ý muốn." Tô Mạch thờ ơ nói.

Vừa rồi chính là một đợt phòng ngự tấn công tùy ý của Tô Mạch, con yêu tộc diều hâu kia e rằng chết cũng không hiểu chuyện gì, thậm chí không thể nhìn rõ ai đã ngăn cản đợt tập kích và trực tiếp xử lý bản thân nó, đáng tiếc không có cơ hội làm lại lần nữa, cũng sẽ không để yêu tộc diều hâu nhìn rõ tình huống thật sự.

"Dù sao có Chủ nhân ở bên cạnh trấn giữ, ta thật sự chưa từng có khoảnh khắc nào phải lo lắng, dù sao chỉ cần dồn toàn bộ tâm trí vào việc chạy thôi, những vấn đề an toàn khác không cần bận tâm nhiều, thật khiến ta cảm thấy sảng khoái cực kỳ." Thanh Mao Sư Vương thở ra một hơi nói.

Có lẽ đó chính là cảm giác an toàn, Tô Mạch thông qua những lần

ra tay nhanh như chớp đã giải quyết hầu hết các mối đe dọa chí mạng, những tổn hại còn lại thực sự không thể tránh khỏi, chỉ là bị thương nhẹ một chút mà thôi, chỉ là những vết thương nhỏ, Thanh Mao Sư Vương đều có thể bỏ qua.

Đáng tiếc chủ yếu là vì số lượng yêu tộc quá nhiều, hết lần này đến lần khác quấy nhiễu tấn công, sau khi tích tiểu thành đại, đều có thể tạo ra những vết thương nghiêm trọng hơn một chút, cuối cùng cũng gần đến giới hạn chịu đựng của Tô Mạch và Tiểu Thanh.

"Tiểu Thanh, nhìn xem Côn Bằng Tổ Sư đang lao tới từ xa kia đi, có lẽ tên gia hỏa đó đặc biệt muốn giết ta, cực kỳ không nhịn được mới lao nhanh đến thế, đáng tiếc chỉ cần kiên trì một chút thời gian, hắn sẽ trở thành viện thủ của ta." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Cục diện lúc này hiển nhiên nguy cấp, nhưng Tô Mạch vẫn kiểm soát được một số ưu thế, dù sao những yêu tộc vừa gặp phải cũng không tạo ra chút ảnh hưởng hay cản trở nào, Tô Mạch vẫn duy trì được một khoảng cách dẫn trước nhất định, nếu không có gì bất ngờ, hẳn là có thể thành công giành trước một bước.

"Lời này của Chủ nhân, ta lại cảm thấy hơi khó hiểu, Côn Bằng Tổ Sư đuổi theo chúng ta, chẳng phải nên lo lắng về vấn đề an toàn sao?

Chương 476

Dù sao cách xa như vậy ta vẫn có thể cảm nhận được uy thế và sát khí của hắn, hiển nhiên là một đối thủ vô cùng khủng khiếp." Thanh Mao Sư Vương khó hiểu nói.

Nếu không có Chủ nhân ở đây, đổi lại là Tiểu Thanh một mình đối mặt, chắc chắn sẽ bị dọa cho thê thảm, khó mà giữ được vẻ bình tĩnh, nhưng Chủ nhân Tô Mạch lại bình thản nói chuyện như vậy, thực sự khiến Thanh Mao Sư Vương không hiểu, nên mới không nhịn được mà hỏi.

"Tiểu Thanh phải biết một điều, một khi ta có thể xông vào trước tiên đến chỗ quả cầu ánh sáng bảo vật phía trước, hy vọng rất lớn có thể thay đổi cục diện chiến trường, đó mới là lúc lật ngược thế cờ, Côn Bằng Tổ Sư cũng không nhất định sẽ tiếp tục truy đuổi ta." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Nghe Chủ nhân nói vậy, ta lại hiểu là chúng ta phải xông về phía quả cầu ánh sáng, mặc dù những chi tiết cụ thể ẩn chứa trong đó ta vẫn hoàn toàn không hiểu, nhưng ta tin lát nữa sẽ hoàn toàn hiểu ra." Thanh Mao Sư Vương bỗng nhiên sáng tỏ nói.

Tô Mạch mang theo con sư tử tọa kỵ, hành động theo hiệu suất ngay từ đầu, cực kỳ bình tĩnh và nhanh chóng tiến về phía trước, cục diện nguy cấp xung quanh dường như khó mà ảnh hưởng đến Tô Mạch, hắn vẫn ra tay ứng phó với những nguy cơ gặp phải.

Còn Côn Bằng Tổ Sư, người dốc hết sức mạnh, chỉ một lòng muốn chạy nhanh, thực sự nóng như lửa đốt, thậm chí còn không màng đến sự an toàn của thuộc hạ, những yêu tộc gặp phải trên đường, không kịp né tránh sẽ trực tiếp bị tông chết ngay tại chỗ.

Chỉ riêng uy thế khi ngài ta lao đi đã đủ để chứng tỏ sự lợi hại của Côn Bằng Tổ Sư, nhưng ngài ta cũng đã nhìn ra, dù không hề lưu lực, cũng không thể kịp thời truy đuổi nhân tộc.

Bởi vì ngay từ đầu quá chú tâm vào quả cầu ánh sáng, ngược lại đã bỏ qua việc Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương ngày càng tiếp cận, vì vậy mới khiến ngài ta không kịp thời ra tay.

Chậm trễ một bước như vậy, sự chênh lệch tồn tại trong đó thực sự khó mà bù đắp được, hoàn toàn đã tụt lại một bậc.

Thực ra Tô Mạch cũng chưa từng tận mắt thấy Thiên Bảo Kính, không rõ nó có tác dụng cụ thể gì, căn cứ vào những thông tin đã có từ trước, đại khái có một số suy đoán.

Nhưng hiện tại cục diện nguy cấp như vậy, hiển nhiên không phải lúc để cân nhắc những phương diện đó, dù sao Tô Mạch cũng có thể nói là đã không còn đường lui, chỉ còn lại lựa chọn duy nhất là liều một phen.

Nếu không, với những vết thương khá nghiêm trọng đã tích lũy hiện tại, hắn đã sớm không thể duy trì được thực lực mạnh nhất, căn bản không cách nào đối mặt với Côn Bằng Tổ Sư đang giữ toàn lực, một khi gặp phải ngay lúc này, tuyệt đối khó mà thoát thân thành công.

Tô Mạch muốn duy trì toàn bộ thực lực, có lẽ còn có thể có khả năng thoát khỏi tay Côn Bằng Tổ Sư, đáng tiếc cục diện hiện tại hoàn toàn khác, Tô Mạch đã bị số lượng yêu tộc đông đảo làm tiêu hao tuyệt đại đa số chiến lực, ngược lại Côn Bằng Tổ Sư vẫn còn tinh lực sung mãn.

Vì vậy Tô Mạch nhất định phải dẫn con Côn Bằng cường đại kia đi, tốt nhất là xông vào vị trí quả cầu ánh sáng nơi Thiên Bảo Kính xuất hiện dị tượng, khi đó mới có thể nhanh chóng khôi phục thực lực, thậm chí là thời điểm tốt nhất để trở nên mạnh hơn.

“Ta hiện tại đang chiếm ưu thế về vị trí địa lý, nhìn động tĩnh lớn do Côn Bằng kia tạo ra khi chạy, có thể thấy tên gia hỏa đó cực kỳ bạo nộ, tốt nhất đừng lưu thủ mà truy, cứ để hắn kiêu ngạo một lát.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Hiện tại, người có khí thế mạnh mẽ nhất, thủ đoạn cuồng bạo nhất không nghi ngờ gì chính là Côn Bằng Tổ Sư đang kiêu ngạo chạy, ngài ta không hề che giấu uy lực thủ đoạn của bản thân, những yêu tộc bị liên lụy cũng không ít, dù sao trong lòng ngài ta, mất đi một chút yêu tộc cũng chẳng sao, tâm trạng thực sự không bị ảnh hưởng chút nào.

Côn Bằng Tổ Sư vô cùng bất mãn với đám yêu tộc thuộc hạ, dù sao trước đó số lượng nhiều như vậy, kết quả vây công Tô Mạch cỏn con, ngay cả khi thêm một con sư tử không có quá nhiều chiến lực, vẫn không giành được bất kỳ chiến công nào, quả thực là một lũ phế vật chân chính.

Côn Bằng Tổ Sư cảm nhận được cục diện tồi tệ hiện tại, không thể không dốc toàn lực truy kích, nếu không sẽ chỉ trơ mắt nhìn Thiên Bảo Kính quý giá bị người khác đoạt mất, mà điều này là do thuộc hạ vô năng vô lực, cuối cùng mới hình thành cục diện trước mắt, vì vậy ngài ta hận không thể đám yêu tộc vô dụng kia đều chết hết đi, hoàn toàn không cho rằng có chỗ nào đáng tiếc.

“Thời khắc mấu chốt quan trọng như vậy, kết quả lại có một đám yêu tộc cản đường, vậy thì bị ta tiện tay liên lụy làm tổn thương, chỉ có thể là mệnh trời, vận khí cực kỳ không tốt, căn bản không thể trách ta.” Côn Bằng Tổ Sư thản nhiên nói.

Thế là ngài ta càng ngang nhiên hơn mà chạy đi, uy thế cường hãn vô cùng áp chế những sinh linh gặp phải, một số yêu tộc mất lý trí cuối cùng cũng nhờ vào khí thế đó mà khôi phục lại bình tĩnh, dần dần

quay trở lại từ trạng thái đỏ mắt giết chóc.

Đáng tiếc, một lần nữa nhìn thấy động tĩnh cực kỳ khủng bố của Côn Bằng Tổ Sư, chúng lại bị dọa cho toàn thân run rẩy, quả thực không dám tùy tiện hành động, trợn tròn mắt quan sát hành động của Côn Bằng Tổ Sư, đương nhiên chỉ giới hạn ở một phần yêu tộc mà thôi, số lượng gia hỏa còn lại, vẫn cuồng nhiệt xông lên giết Tô Mạch.

"Côn Bằng Tổ Sư đều đích thân ra tay rồi, loại khí cơ đáng sợ và uy thế tốc độ kinh khủng vạn phần này, thật khiến ta không nhịn được mà run rẩy, không hổ là siêu cấp cường giả." Một con yêu tộc sóc nói.

"Cục diện trước mắt quá khủng khiếp, xung quanh có thể thấy quá nhiều máu tươi vương vãi, phải biết rằng lúc đầu chỉ tấn công một nhân tộc cỏn con mà thôi, ai ngờ lại biến thành cảnh tượng tồi tệ hiện tại." Một con yêu rắn ủ rũ nói.

Rất ít yêu tộc có thể duy trì được tư duy bình tĩnh, mặc dù tạm thời không rõ ràng tình huống cụ thể tại chỗ, nhưng đang ở trong sự sợ hãi và bất an khó tả, thực sự khiến đám gia hỏa này mất đi dũng khí tiếp tục chiến đấu, chỉ thành thật quan sát khắp chiến trường.

Còn về phương thức chạy không hề lưu tình của Côn Bằng Tổ Sư, một số yêu tộc xui xẻo sẽ bị vô cớ làm cho chết, loại phương diện không quan trọng này, căn bản không có bất kỳ yêu tộc nào bất mãn, dù sao thánh địa yêu tộc vốn tàn khốc, một môi trường đề cao thực lực, yêu tộc bình thường cũng đều là sát thủ, nên không quan tâm Tổ Sư đại nhân đã giết bao nhiêu đồng bạn, yêu tộc nơi đây hầu như là những tồn tại máu lạnh.

"Dường như ta sắp thành công tiếp cận tên nhân tộc đáng ghét kia rồi, quả nhiên với phương thức di chuyển khôn ngoan của ta, càng tiết kiệm được thêm một chút thời gian, e rằng chỉ cần đi thêm một đoạn

nữa đến vị trí gần quả cầu ánh sáng, ta đã có thể đuổi kịp mục tiêu." Côn Bằng Tổ Sư tích cực nghĩ thầm.

Còn về những yêu tộc chết đi do bị vô cớ làm hại, ngược lại ngài ta không hề có chút thương tâm nào, Côn Bằng cho rằng đó là điều hiển nhiên, đồng thời cũng đầy tự tin, vẫn như cũ triển khai bước chân truy đuổi, sắp sửa uy hiếp Tô Mạch đang ở không quá xa.

"Con lão Côn Bằng tàn nhẫn bá đạo kia, ta thực sự không ngờ tên gia hỏa đó lại nhanh đến vậy, những yêu tộc vây công xung quanh, vậy mà không trở thành vật cản." Tô Mạch nói với ánh mắt sắc lạnh.

Động tĩnh mà Côn Bằng Tổ Sư gây ra càng lúc càng lớn, Tô Mạch tự nhiên không thể làm ngơ, ban đầu Tô Mạch cho rằng những yêu tộc truy đuổi có thể hạn chế tốc độ của ngài ta một chút, đáng tiếc hiệu quả đó quá ít ỏi.

"Chủ nhân, ta cũng đã thấy rồi, con đại yêu kia thực sự có chút huyết tinh, ngay cả thuộc hạ của mình cũng phải đối phó, đáng sợ hơn nữa là những yêu tộc bị làm hại đó, vậy mà không dám phản kháng, trực tiếp bị tiêu diệt." Thanh Mao Sư Vương lắc đầu nói.

Điểm mà Tiểu Thanh phàn nàn, Tô Mạch cũng có thể hiểu phần nào, không phải là nguyên nhân phức tạp gì, thánh địa yêu tộc vốn là một môi trường như vậy, tồn tại yếu kém không có quyền lên tiếng, thế nên hắn cũng không còn suy nghĩ đến vấn đề này nữa.

Nếu tiếp tục suy nghĩ, chỉ khiến thêm phiền não vô ích.

"Xem ra ta phải tranh thủ từng giây, hiện tại đã chịu uy hiếp cực lớn, chỉ có thành công dẫn họa thủy sang phía Thiên Bảo Kính, mới có thể tạm thời thoát khỏi nguy cơ trước mắt." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Chương 477

“Vâng, Chủ nhân, ta sẽ nghe theo mọi phân phó, thực sự không tự chủ được mà nảy sinh tâm trạng kích thích, con Côn Bằng kia thật sự đã mang đến bất ngờ.” Thanh Mao Sư Vương nói.

Tô Mạch luôn chú ý đến Côn Bằng Tổ Sư đang ở gần trong gang tấc, trực giác mách bảo Tô Mạch rằng nhất định phải đề phòng đối phương sẽ ra tay tấn công.

Vì vậy, trong khoảnh khắc chịu một đòn đột kích, Tô Mạch dù mạo hiểm bị thương một chút, vẫn phải triệt để chống đỡ, tránh né thủ đoạn của Côn Bằng Tổ Sư.

Đáng tiếc, thân ảnh Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương nhân lúc sức mạnh công kích đó, nhanh chóng tăng tốc, trong chớp mắt đã xông vào quả cầu ánh sáng, ngay sau đó cả hai như biến mất.

Còn Côn Bằng Tổ Sư, người không đạt được mục đích chỉ trong một chiêu, chỉ có một chút do dự trong lòng, trong chớp mắt đã tan biến không còn dấu vết, ngay lập tức với ánh mắt kiên nghị ngài ta cũng lao theo về phía quả cầu ánh sáng nơi Thiên Bảo Kính sắp xuất thế, khoảnh khắc tiếp theo cũng biến mất.

Tô Mạch cuối cùng dưới sự liều chết, đã thành công chống đỡ được một đợt uy hiếp chí mạng của Côn Bằng Tổ Sư, mượn một cỗ sức mạnh, ngược lại đã giành trước một bước tiếp cận quả cầu ánh sáng bảo vật.

Tại vị trí Thiên Bảo Kính tạo ra dị tượng sắp xuất thế, khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Tô Mạch liền bị một vệt sáng hấp thụ, trong chớp mắt đã biến mất hoàn toàn, ít nhất tại chỗ không thể nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào.

Côn Bằng Tổ Sư khẳng định không muốn nhìn nhân tộc một mình tiến vào, thế nên ngài ta kiên định và cố chấp xông tới, đồng thời hai vị đại yêu đi theo bên cạnh, là những tồn tại có sức mạnh và địa vị nhất trong hàng ngàn yêu tộc.

Cùng lúc đó, Côn Bằng Tổ Sư dẫn theo hai đại yêu được ngài ta trọng vọng nhất, trong đó một con có da bọc giáp sáng lấp lánh hàn quang, được gọi là Kim Giáp Cự Thú, con còn lại là một con Lang Yêu cực kỳ cường hãn, trong chớp mắt đã bước vào quả cầu ánh sáng.

"Trời ơi, Tổ Sư và hai vị đại yêu đều biến mất một cách thần bí rồi, mọi thứ thật sự như mộng ảo, ta còn có chút cảm giác không chân thực." "Chỉ cần nhìn kỹ cảnh vật xung quanh, khắp nơi đầy rẫy máu tươi, có những thân yêu tộc ngã xuống vĩnh viễn không dậy nổi, đủ để chứng tỏ không phải hư ảo." "Vậy chúng ta tiếp theo phải làm gì?

Không còn bất kỳ yêu tộc có tư cách nào ở lại nữa, chúng ta trong chớp mắt rơi vào cảnh rắn mất đầu rồi." Đám yêu tộc còn lại tại chỗ, trong khoảnh khắc trở nên hỗn loạn không thể tả, chúng ý thức được vấn đề trước mắt dường như hơi tồi tệ, có thể nói là đang bị bao trùm bởi tâm trạng hoảng loạn bất an, thực sự không có đủ lựa chọn.

Nếu Côn Bằng Tổ Sư trước khi biến mất, đã để lại một câu mệnh lệnh tùy ý nào đó, thì vô số yêu tộc xung quanh tuyệt đối sẽ vô cùng ổn định, ngay cả khi đột nhiên không thấy bất kỳ người chỉ huy nào, vẫn sẽ không trở nên tâm trạng xao động lớn.

Thậm chí chỉ cần để lại hai vị đại yêu khác, tức là Kim Giáp Cự Thú và Lang Yêu kia, bất kỳ ai trong số họ an toàn ở lại, thì đều có thể ổn định quân tâm yêu tộc.

Không nghi ngờ gì, những tồn tại đã được đề cập ở trên, đều là những tồn tại có uy vọng không thể tranh cãi, hiện tại mất đi những

đại yêu đó, số yêu tộc còn lại, thực sự không đủ để xem xét, giữa chúng cũng không có sự tin tưởng và phục tùng lẫn nhau, vì vậy không ai sẽ nghe theo mệnh lệnh của người khác.

Đặc biệt là mục tiêu chiến đấu trước đó là Tô Mạch đã biến mất, hiện tại chúng mất đi động lực hợp sức dốc toàn lực tấn công, dần dần không còn bất kỳ hành động nào nữa, bối rối không biết phải ứng phó thế nào.

Quả cầu ánh sáng bảo vật trước mắt cũng có dị động lớn, đáng tiếc lại chỉ thoáng qua, không còn cơ hội cho người khác tiến vào, chỉ giới hạn ở số ít người đã giành trước vào lúc nãy mà thôi, lúc này dị động đã dừng lại, thực sự khiến không ít yêu tộc hối hận.

Dù sao thì, lúc này chúng mới nhớ ra một điểm cực kỳ quan trọng, bảo vật quý giá Thiên Bảo Kính, chỉ cần có cơ hội tiến vào, có lẽ sẽ có khả năng đạt được cơ duyên, tất nhiên đó là một cơ hội vô cùng quý báu.

Rất nhiều yêu tộc đấm ngực dậm chân, tất cả mọi người đều hối hận nói, giá mà lúc nãy hơi tăng tốc một chút, bước chân lớn hơn một chút thôi, thì gần như đã có thể chạm tới, vạn nhất thuận lợi giành được một cơ hội tiến vào quả cầu ánh sáng, hiển nhiên là lợi ích cho bản thân.

Đáng tiếc, cách nghĩ của đám yêu tộc này thực sự quá đẹp, hiện thực không hề tràn đầy nhiều may mắn như vậy.

Bởi vì Thiên Bảo Kính cực kỳ thần bí và quý giá, nên những tu vi giả bình thường, thậm chí là tuyệt đại đa số sinh linh, cơ bản đều không biết một số chi tiết về Thiên Bảo Kính.

Vì vậy, những kẻ tự cho là đã đưa ra được một số phán đoán, thực sự cho thấy chúng thiếu kiến thức cần thiết, bởi vì từ việc tiến vào Thiên Bảo Kính đến việc đạt được lợi ích, vẫn còn quá nhiều cửa ải

khó khăn, chỉ có dốc hết sức lực, giải quyết từng vấn đề gặp phải, e rằng mới có tư cách thuận lợi sống sót, còn về những thứ như lợi ích, hoàn toàn phải xem vận may của bản thân.

Thực ra, Tô Mạch và cả Côn Bằng Tổ Sư cùng các tồn tại khác, vấn đề mà họ lo lắng trước tiên hiện tại, tất nhiên là cố gắng sống sót, không bị những nguy cơ ẩn chứa trong đó tiêu diệt, như vậy quá thiệt thòi, có thể nói là được không bù mất.

Tình huống tại chỗ trở nên đặc biệt tồi tệ, yêu tộc có những phản ứng và hành động khác nhau, căn bản không có cường giả nào có thể kiềm chế, càng lúc càng trở nên hỗn loạn, e rằng nhân cơ hội không có đại yêu và Côn Bằng Tổ Sư ở đây, đám yêu tộc bị áp chế kia sẽ trực tiếp ngang ngược làm những hành động mà bình thường chúng không dám.

Bao gồm những tình huống như tranh giành địa bàn, tài phú, vật phẩm tốt của nhau, quả thực là vô cùng bình thường, dường như nếu không có hành động gì, thì lại trở nên hoàn toàn không bình thường, loại tình huống tồi tệ này đủ để chứng minh ảnh hưởng.

Nguyên nhân ban đầu, không nghi ngờ gì chính là Tô Mạch đã dẫn dụ Côn Bằng Tổ Sư và hai vị đại yêu đi, yêu tộc bình thường muốn nhân cơ hội hiếm có này, nhanh chóng tạo ra một chút động tĩnh, cho dù sau này đại yêu có quay trở lại, thì sau khi gạo sống đã nấu thành cơm chín, mọi chuyện cũng đã là sự thật hiển nhiên.

Dù sao yêu tộc vốn tôn sùng thực lực là trên hết, một số yêu tộc trong lòng vô cùng kiên định, chỉ cần thành công tranh đoạt được địa bàn tốt hơn, thì ngay cả khi Côn Bằng Tổ Sư quay về biết chuyện, ngài ta chắc chắn cũng không thể ra lệnh thu hồi, vì vậy để có thể giành được nhiều lợi ích hơn, chúng nhất định phải dốc toàn lực liều mạng.

“Bây giờ mới ý thức được đây là thời khắc tuyệt vời, không có bất kỳ đại yêu có uy vọng nào trấn áp, chúng ta vô số yêu tộc đều đang ở cùng một địa vị, ai cũng đừng hòng ra lệnh cho ai.” “Ai cũng muốn nhân cơ hội trở nên cường đại hơn, vậy ta cũng không thể lạc hậu chút nào, nhất định phải dốc toàn lực tranh đoạt một mảnh địa bàn tốt.” Yêu tộc xung quanh có chút lùi lại giao chiến, vì tranh giành một số lợi ích mà không ngừng chiến đấu, thậm chí tại chỗ không thể tránh khỏi bùng phát quá nhiều cuộc giao chiến, cục diện hỗn loạn đến tàn khốc, thậm chí còn lớn hơn động tĩnh mà Tô Mạch gây ra khi mới bắt đầu giao chiến.

Cảnh tượng tồi tệ khổng lồ hiện tại được tạo ra một cách khó hiểu, bản thân Tô Mạch thực sự không biết, nếu biết được, Tô Mạch khẳng định sẽ không nhịn được mà sảng khoái cười lớn, dù sao cũng là tiêu hao thực lực yêu tộc, bất kể thế nào thì cũng đáng để ăn mừng một phen.

Còn về Côn Bằng Tổ Sư nếu biết tình huống, chưa chắc sẽ hơi phẫn nộ, nhưng với cái tâm lạnh lùng chẳng màng sống chết của thuộc hạ, e rằng khoảnh khắc tiếp theo sẽ không còn tức giận nữa, thậm chí còn làm ngơ, hoặc có thể cảm thấy yêu tộc vẫn còn tồn tại những kẻ có thể chém giết đấu đá như vậy, đó mới là tinh anh đáng để bồi dưỡng.

Đương nhiên những tình huống đó không đáng để coi trọng, hãy đợi đến khi có thể sống sót rời đi rồi nói, những kẻ bị kẹt trong thế giới gương của Thiên Bảo Kính, phương diện lo lắng và cân nhắc hàng đầu, không nghi ngờ gì chính là giải quyết những khó khăn gặp phải trước mắt, một khi đặc biệt xui xẻo mà bị tiêu diệt, thì đó cũng là một kết cục đặc biệt thê thảm, đó cũng là một kết quả vô cùng tồi tệ.

Tô Mạch hiện tại đang ở trong Kính Trung Thế Giới của Thiên Bảo Kính, đập vào mắt là một cảnh tượng giống như U Minh Địa

Phủ, thực sự mang lại cho người ta cảm giác u ám đáng sợ.

Căn bản không thấy nơi nào sáng sủa quang minh, mỗi một vị trí hầu như đều trong tình trạng âm u, một khi có những kẻ nhát gan hơn một chút, chưa chắc đã không bị dọa cho thê thảm.

Tô Mạch hiện tại đã nhìn ra, dị tượng quả cầu ánh sáng mà Thiên Bảo Kính vừa tạo ra, là một loại thông đạo kết nối với Kính Trung Thế Giới, sau đó hắn vừa vặn thuận theo con đường đó mà tiến vào.

Chương 478

Đã nhìn ra manh mối trong đó, không thể không làm gì, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ mới được.

Còn về việc hiện tại đang ở trong môi trường u ám, lại không thể khiến Tô Mạch có chút sợ hãi nào, cả người vẫn bình tĩnh như cũ, bất cứ lúc nào cũng duy trì một trạng thái đặc biệt điềm tĩnh tự nhiên, dù sao chỉ có sự bình tĩnh đặc biệt mới có thể dễ dàng ứng phó với mọi bất ngờ gặp phải.

Thực ra Tô Mạch từ khi tiến vào quả cầu ánh sáng, đã có dự liệu nhất định, mặc dù không hoàn toàn hiểu rõ tình huống cụ thể, nhưng đã chuẩn bị tâm lý một chút, điều đó có tác dụng tốt đối với tâm thái của Tô Mạch lúc này.

Chỉ là một nơi tương tự U Minh Địa Phủ mà thôi, ngay cả là địa phủ thật sự, Tô Mạch cũng chưa từng nghĩ đến việc không dám xông xáo một phen, càng không nói đến những cảm xúc như lo lắng sợ hãi.

Đương nhiên Tô Mạch cũng sẽ không sơ suất đại ý mà không đề phòng, lúc nào cũng dự phòng nguy hiểm có thể xuất hiện, đồng thời Tô Mạch cũng đặc biệt nghiêm túc cảm nhận động tĩnh xung quanh, lờ mờ có thể cảm nhận được một số tồn tại mờ ảo đang trôi nổi.

Qua việc Tô Mạch tập trung chú ý lực cảm nhận, cuối cùng đã thành công cảm nhận được những thân phận ẩn giấu trong bóng tối, Tô Mạch có thể xác nhận đó đều là quỷ hồn, không phải những tiểu quỷ yếu kém tầm thường, tuyệt đối có thể có sức mạnh cường đại, dù sao cũng không dễ đối phó.

Tô Mạch vẫn luôn cố gắng khôi phục thực lực, trận đại chiến cực kỳ kịch liệt trước đó đã khiến Tô Mạch bị thương khá nặng, hiện tại

hắn đang tận dụng khoảng thời gian nghỉ ngơi hiếm có này, nhanh chóng dựa vào khả năng cường hãn của mình, không bao lâu nữa đã gần như hồi phục như ban đầu, có đủ chiến lực phi phàm, dù sao cũng có bản lĩnh sinh tồn nhất định.

Tô Mạch sở dĩ vào Kính Trung Thế Giới, không phải thật sự muốn tranh đoạt cơ duyên gì, nếu có lựa chọn tốt hơn, khẳng định sẽ không muốn đến một nơi quỷ quái như vậy, chủ yếu là đã không còn đường lui, dù sao cũng có Côn Bằng Tổ Sư cường đại đang rình rập.

Nếu không thuận lợi thoát khỏi nơi này, chưa chắc Tô Mạch đã không bị xé nát thành từng mảnh, Tô Mạch biết đám yêu tộc đáng ghét kia đều không thiện lương gì, không bằng cố gắng hết sức xông vào Kính Trung Thế Giới, như vậy mới có thể liều mình giành lấy một tia sinh cơ.

Tô Mạch cũng không muốn cứ mãi ở trong môi trường quỷ hồn như vậy, thực sự khiến người sống có trải nghiệm không tốt, số lượng quỷ hồn tụ tập, dường như không ngừng tăng lên, thực sự khiến Tô Mạch cảm thấy áp lực ngày càng lớn, đương nhiên hiện tại hắn vẫn ứng phó được, nhưng theo thời gian trôi đi, một khi cục diện trở nên càng ác liệt hơn, thì kết quả cuối cùng ai cũng không thể nói trước.

Tô Mạch vì để đảm bảo bản thân có thể sống sót thuận lợi, vậy thì nhất định phải tìm cách rời khỏi Kính Trung Thế Giới, giải quyết mối đe dọa từ vô số quỷ hồn, Tô Mạch cũng khá kỳ lạ ở một điểm.

Đó là, theo cảm nhận mơ hồ trước đó, Tô Mạch có thể xác nhận Côn Bằng Tổ Sư và hai đại yêu có khí tức cường đại khác, hẳn là đều đã tiến vào trong, nhưng lại không ở cùng một khu vực, Tô Mạch đoán rằng thế giới như U Minh hiện tại cực kỳ rộng lớn, e rằng Côn Bằng Tổ Sư và đám yêu tộc kia, thì đang tồn tại ở một nơi khác.

Tô Mạch thực sự cảm thấy thoải mái trong lòng, có thể nói là vận may đứng về phía mình, may mắn thay đã khiến mấy con yêu tộc kia rơi vào vị trí khác, ngay lập tức đã cách nhau không biết bao nhiêu khoảng cách.

Như vậy mới có đủ thời gian để hồi phục, dù sao trước đó sức mạnh chỉ còn lại một phần mười, quả thực có thể nói là đã đạt đến cực hạn, một khi đối mặt chạm trán Côn Bằng Tổ Sư ở cùng một nơi, e rằng vài chiêu đơn giản cũng không thể chống đỡ, hiển nhiên sẽ chết thảm.

Đương nhiên tình huống tồi tệ nhất không xảy ra, Tô Mạch lúc này toàn thân đã khôi phục đầy đủ chiến lực, cho dù gặp phải yêu tộc, cũng sẽ không sợ hãi chút nào, hai bên hiển nhiên có sức mạnh để chiến đấu.

Một điều không tồi là Thanh Mao Sư Vương vẫn ở cùng Tô Mạch, con sư tử kia quả thực hô lớn vận khí nghịch thiên, nếu không ở cùng một chỗ với Chủ nhân, nhất định sẽ chết thảm.

Thanh Mao Sư Vương chỉ hơi cảm nhận khí tức xung quanh, những quỷ hồn không ngừng tụ hợp kia, ẩn chứa khí thế không tồi, dù sao cũng đủ để thể hiện một cỗ cảm giác áp bách không thể xem nhẹ, tóm lại nếu để Thanh Mao Sư Vương một mình ứng phó, nhất định sẽ không có quá nhiều phần thắng, cơ bản sẽ thảm bại, sau đó chết thảm không nỡ nhìn.

Chủ yếu là chỉ cần nghĩ đến cái kết thê thảm đáng sợ đó, vô số quỷ hồn xông lên, trong chớp mắt có thể tiêu diệt mình, Thanh Mao Sư Vương lo lắng bị một đám quỷ hồn phân thây ăn thịt, chỉ cần nghĩ đến kết cục như vậy, quả thực không khỏi rùng mình.

Thanh Mao Sư Vương thực ra cũng mê mang, thế giới trước mắt hoàn toàn khác biệt, vừa rồi chỉ nghe theo chỉ huy của Chủ nhân Tô

Mạch, lúc đó đấu chí hừng hực, hận không thể trực tiếp chém giết tiêu diệt đám yêu tộc kia, nhưng lúc này dần dần bình tĩnh lại, thì không nhịn được mà lo lắng vấn đề tiếp theo.

"Chủ nhân, quỷ hồn từ tứ phía dường như càng lúc càng nhiều rồi, đây là cái địa phương quỷ quái gì vậy?

Tâm trạng của ta khó mà bình tĩnh lại được, lúc nào cũng có vẻ run rẩy." Thanh Mao Sư Vương khẽ nói.

Mặc dù nội tâm cực kỳ bất an, ảnh hưởng đến cả hơi thở của Tiểu Thanh cũng có vẻ dồn dập, nhưng theo một số lời phàn nàn thốt ra, Thanh Mao Sư Vương lại cảm nhận được một cỗ an tĩnh, dường như sau khi nói hết mọi lời, đó là một trải nghiệm tốt.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là có Tô Mạch ở bên cạnh trấn giữ, vẫn như cũ điềm nhiên bình tĩnh, tất cả đều mang lại cho tọa kỵ bên cạnh một chút an toàn, ít nhất có một Chủ nhân cường hãn như vậy ở đây, bất kể những quỷ hồn kia có nguy hiểm lớn đến đâu, dường như cũng không cần phải lo lắng.

"Ta nhất định phải tìm cách rời khỏi Kính Trung Thế Giới, bên trong quỷ hồn có kẻ yếu kẻ mạnh, dù sao cũng là một nơi cực kỳ nguy hiểm, ta không có quá nhiều thời gian, vì vậy nhất định phải đặc biệt cẩn thận." Tô Mạch bình tĩnh suy nghĩ nói.

Có một số lời chưa được nói ra hết, ví dụ như có khả năng gặp Côn Bằng Tổ Sư và các cường giả yêu tộc khác, dù sao Tô Mạch cảm thấy nói nhiều cũng vô ích, không bằng tạm thời không nói, đợi đến khi gặp phải thì mọi chuyện đều không cần nói rõ, Tô Mạch biết cần phải ổn định sĩ khí.

"Chủ nhân cứ yên tâm, hôm nay ta theo ngài giết tứ phương, tuyệt đối là trải nghiệm đỉnh cao một đời." Thanh Mao Sư Vương nói.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đã hoàn toàn hồi phục thực lực mà không tốn quá nhiều thời gian, nhờ vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, trước mắt là một thế giới tựa như cõi quỷ, xung quanh dần dần xuất hiện những linh hồn quỷ, lúc nào cũng mang lại cảm giác nguy hiểm khó tả.

Sau cùng, để đảm bảo an toàn cho bản thân, điều quan trọng nhất không nghi ngờ gì chính là sở hữu đủ thực lực.

Ban đầu, khi chỉ còn một phần mười sức mạnh, đúng là thời khắc nguy hiểm nhất, may mà đã thuận lợi vượt qua.

Nhưng hiện tại cũng không dễ chịu hơn là bao.

Tô Mạch nhìn thấy một số linh hồn quỷ đang rục rịch, thậm chí có thể bắt đầu hành động, nhanh chóng tiếp cận một phía, rõ ràng là muốn phát động một trận chiến.

Trước bất kỳ mối đe dọa nào, Tô Mạch chưa bao giờ sợ hãi hay e dè.

Chương 479

Vì đám quỷ hồn kia dám mưu đồ hãm hại hắn, vậy thì hắn cũng phải tận lực tiêu diệt đối phương.

Chỉ có cường giả chân chính mới có cơ hội sống sót.

"Chúng đột nhiên bắt đầu hành động tiếp cận, đại khái có hai ba mươi linh hồn quỷ.

Khí tức của chúng không yếu, Tiểu Thanh lát nữa cứ ra sức công kích cho ta.

Đối thủ tuy có sức mạnh nhất định, nhưng đáng tiếc hoàn toàn không đáng để mắt tới." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Luôn giữ thái độ bình tĩnh, Tô Mạch bất cứ lúc nào cũng quan sát tình hình xung quanh, rồi không chút do dự ra lệnh.

Thực ra, điều đó cũng là để Thanh Mao Sư Vương có sự chuẩn bị, không lơ là đối phương rồi vô duyên vô cớ bị tấn công, đó không phải là kết quả Tô Mạch mong muốn.

"Vâng chủ nhân, hình như cùng lúc này xuất hiện khá ít linh hồn quỷ.

Ta cứ tưởng những kẻ địch tiếp cận đầu tiên phải có đến hàng trăm hàng nghìn, ai ngờ chỉ có chừng đó, vẻn vẹn hai ba mươi tên thôi." Thanh Mao Sư Vương khinh thường nói.

Thông qua nhiều trận giao chiến cùng Tô Mạch, chưa nói đến những khía cạnh khác, ít nhất về mặt tầm nhìn, nó đã được nâng cao đáng kể.

Kẻ địch với số lượng thông thường, giờ đây hoàn toàn không còn lọt vào mắt nó nữa.

Nếu không phải là số lượng kẻ địch, thì có thể nói rất rõ ràng rằng, căn bản khó có thể ảnh hưởng đến nội tâm của Thanh Mao Sư Vương.

“Thực ra ta cũng có thể cảm nhận được đại khái, ở đằng xa có số lượng linh hồn quỷ đông đảo hơn đang không ngừng tuôn ra.

Nhưng với ta, có thể chủ động tấn công trước, thu thập những linh hồn quỷ gần nhất.

Tóm lại, không thể dễ dàng để đối thủ tập hợp lại.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Ngay sau đó, dưới mệnh lệnh dứt khoát của Tô Mạch, tọa kỵ Thanh Mao Sư Vương gầm lên đáp lời, nhanh chóng lao ra, tạo ra một tốc độ như gió cuốn điện xẹt, đồng thời bùng phát một luồng sát khí.

Cho dù gặp phải những linh hồn quỷ này, cũng không thể có bất kỳ sự sợ hãi nào, nhất định phải đủ hung hãn.

Trong nháy mắt, nó đã đến bên cạnh một cường giả linh hồn quỷ ở phía trước.

Tô Mạch không chút lưu tình vung một quyền ra, một cỗ tiên lực khó tả tuôn trào, lập tức đánh trúng đầu của linh hồn quỷ một cách chính xác không sai sót.

Ầm!

Cú đánh của Tô Mạch hiển nhiên có sức mạnh cực kỳ khủng bố, không chút lưu thủ, chủ yếu là để tiết kiệm thời gian.

Dù sao nếu không thể thành công trong một đòn, ngược lại sẽ tốn nhiều thời gian hơn, e rằng sẽ cần thêm vài chiêu.

Tô Mạch chính là vì hiệu suất.

Linh hồn quỷ vừa bị tiêu diệt đã dốc toàn lực chống cự, nhưng

đáng tiếc không thể phát huy tác dụng tốt.

Nó chỉ có thể dốc hết toàn lực, sau đó bị tiêu diệt một cách tàn nhẫn.

Cả cơ thể ẩn hiện dần dần tan rã, đó là sức bùng nổ của một chiêu toàn lực của Tô Mạch ở thời khắc đỉnh phong.

Thanh Mao Sư Vương tiếp cận ở một khoảng cách nhất định, lúc này cũng có thể trải nghiệm sâu sắc sức mạnh cụ thể.

Kẻ kia không phải là một linh hồn quỷ yếu, Thanh Mao Sư Vương biết rằng mặc dù chủ nhân một quyền đã đánh chết, nhưng nếu dựa vào đấu tay đôi, chưa chắc đã dễ dàng.

"Đòn tấn công đầu tiên đã đạt được hiệu quả không tệ, thật sự khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Tiếp theo là lúc thu thập những linh hồn quỷ còn lại, ta thấy đám âm khí nặng nề kia, liền nảy sinh ý muốn dạy dỗ những kẻ bốc đồng." Tô Mạch nhẹ giọng nói.

Giữa việc đáp hay không đáp, Tô Mạch biết nên đưa ra lựa chọn như thế nào.

"Chủ nhân vừa rồi tung một đòn dũng mãnh, thực sự tràn đầy sức mạnh.

Đến ta cũng phải kinh ngạc không thôi.

Chương 480

Nếu ta không nhầm, so với trước đây khi giao chiến với yêu tộc, ngài hiển nhiên đã trở nên lợi hại hơn nhiều.

Thực sự khiến ta vô cùng khâm phục.” Thanh Mao Sư Vương thán phục nói.

Đó không phải là lời nói suông, tuyệt đối là những lời thật tâm có căn cứ.

Tô Mạch chắc chắn đã tu hành nghiêm túc, mỗi lần giao chiến, mỗi lần trải nghiệm đều mang lại hiệu quả cảm ngộ không tồi, tự nhiên có thể khiến thực lực bản thân Tô Mạch được đề thăng.

Ngay sau đó, lại là một loạt công kích hoa mắt chóng mặt, Tô Mạch thi triển tốc độ và uy thế như sấm sét, nhanh chóng tiêu diệt gần hết đám linh hồn quỷ xuất hiện ban đầu.

Hai ba mươi linh hồn quỷ cơ bản không còn sót lại mấy, hiện tại chỉ còn vỏn vẹn hai đầu.

Thành quả đạt được hiển nhiên cực lớn, thời gian tiêu hao thậm chí có thể bỏ qua không tính, với thế sét đánh không kịp bưng tai, thực sự khiến người ta chấn động.

Tô Mạch tạm thời không chút chậm trễ nào, như thường lệ lại ra tay.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đến phía trước đầu linh hồn quỷ thứ hai.

Khoảng cách cực kỳ nhỏ, Tô Mạch không chút do dự tiếp tục vung một chưởng tới.

Tuy nhìn như một chưởng bình thường vô kỳ, nhưng chỉ cần quan

sát kỹ, chắc chắn sẽ không dám xem thường.

Trong khoảnh khắc, Tô Mạch đã thành công tiêu diệt một đầu linh hồn quỷ.

Giờ phút này, đầu linh hồn quỷ cuối cùng dường như đã bị kinh hãi tột độ.

Thật sự khiến người ta tưởng rằng nó không hề có trí tuệ hay linh trí, nhưng đáng tiếc là nó lại có một chút ý thức.

Nhưng tên này thậm chí không làm động tác nào khác, xem ra nó muốn chạy trốn về phía sau, đã nảy sinh tâm lý sợ hãi, thậm chí không dám tiếp tục đối chiến chính diện, đó mới là căn nguyên của vấn đề.

Nó không chỉ bị hạn chế, không thể thi triển thuận lợi, kết quả trong nháy mắt đã bị Tô Mạch đánh trúng.

Tốc độ kinh người đó khiến linh hồn quỷ kinh ngạc không thôi, nhưng đáng tiếc không có cơ hội suy nghĩ lung tung, ngay sau đó tư duy liền tan rã, không còn bất kỳ ý thức nào.

Mỗi lần Tô Mạch ra tay, đều không để lại cơ hội sống sót, thường là hoàn toàn trấn áp hủy diệt mục tiêu.

Vẻn vẹn chút linh hồn quỷ này, căn bản không thể tồn tại dù chỉ một lát dưới tay Tô Mạch, tuyệt đối là tan thành mây khói thật sự.

"Không hổ là chủ nhân với thủ đoạn cao minh, ta cứ tưởng đám kia có thể sống tạm bợ thêm một thời gian, ai ngờ trong chớp mắt đã bị thu thập sạch.

Ta chỉ đi theo thôi, vậy mà vẫn có thể tự mình tham gia vào đó, thực sự khiến nội tâm sảng khoái kích động." Thanh Mao Sư Vương kính cẩn nói.

Những linh hồn quỷ ban đầu nhanh chóng tiếp cận, hai ba mươi

tên đó không một ai sống sót.

Tô Mạch đã thể hiện sức mạnh siêu cấp cường đại, một lần ra tay liền tiêu diệt cả đám linh hồn quỷ đã xông lên trước.

Hắn căn bản không chút dây dưa, chỉ riêng điều này cũng đủ để cho thấy sự cường hãn của Tô Mạch.

Thanh Mao Sư Vương dù sao cũng đã khâm phục đến cực điểm, vốn dĩ có chút muốn ra tay, ai ngờ căn bản không kịp thi triển thủ đoạn thành công, mục tiêu đã biến mất một cách khó hiểu.

Chủ yếu là tốc độ ra tay của Tô Mạch quá kinh người, hoàn toàn không phải người bình thường có thể sánh được.

Dù Thanh Mao Sư Vương dốc toàn lực công kích, cũng không thể so sánh được, huống chi Tô Mạch vốn dĩ muốn tiêu diệt đối thủ nhanh nhất có thể.

May mà tình thế ở đây cực kỳ nguy cấp, dù sao cũng không quá an toàn, ngay lập tức lại xuất hiện vấn đề.

Không ngừng có bóng quỷ từ bốn phương tám hướng hiện thân, trong đó có một số tên mang khí tức khủng bố, vừa nhìn đã biết không phải linh hồn quỷ bình thường, tuyệt đối là kẻ địch khó đối phó.

“Cũng không biết nơi quỷ quái này có bao nhiêu linh hồn quỷ, vừa nãy may mà kịp thời tiêu diệt một phần, giờ đây mới có thể tùy ý đi lại, không bị vướng víu hoàn toàn.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Mặc dù nội dung lời nói có chút bất ngờ, nhưng thực tế hắn lại đặc biệt bình tĩnh, không hề bị nguy cơ trước mắt ảnh hưởng, một giọng điệu đặc biệt lạnh nhạt.

“Chủ nhân, ta cũng có thể cảm nhận được, ở đằng xa có vài chỗ có động tĩnh khá mạnh.

Không chỉ là những hồn thể này đâu, ta nghĩ chủ nhân có thể được coi là người dẫn dắt ta đánh bại bất kỳ kẻ nào gặp phải.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Chương 481

Trải qua một lần tự mình tác chiến, đấu chí và chiến lực lại được đề thăng khá lớn.

Tô Mạch cũng dẫn Thanh Mao Sư Vương chiếm giữ quyền chủ động, đều nhờ vào việc vừa rồi đã tiêu diệt trước những linh hồn quỷ kia mới có được hiệu quả này.

Xoẹt!

Thân ảnh Tô Mạch cực nhanh di động, lướt qua như một cơn gió, chỉ để lại một chút tiếng sột soạt, cực kỳ nhanh chóng lao về phía khu vực bên trái.

Ở đó có một luồng khí tức vô cùng kinh người.

Tô Mạch tuyệt đối không chờ lát nữa tận mắt chứng kiến vài cường giả khác hội hợp.

Một khi có quá nhiều kẻ lợi hại hội hợp, hiển nhiên không phải chuyện tốt.

Chi bằng tìm cách từng bước đánh phá, đó cũng là lợi thế mà Tô Mạch muốn tận dụng.

Dù sao, đối phương hiển nhiên đang ở một khoảng cách nhất định.

Nếu ngay cả những điểm lợi thế này mà cũng không thể nắm bắt thành công, thì thật sự không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

Và Tô Mạch cũng sẽ không bỏ qua một điểm khác, đó là những linh hồn quỷ có vẻ yếu ớt đang tuôn ra xung quanh, giống như phần lớn những kẻ đã bị hắn chém giết ban đầu, dù không có quá nhiều sức mạnh.

Một khi đạt đến một số lượng nhất định, chúng vẫn có thể thể hiện lợi thế riêng biệt của mình.

Trong thế giới trong gương vô cùng xa lạ này, Tô Mạch tuyệt đối không muốn tự mình tăng thêm mối đe dọa, vì vậy nhất định phải ra tay trước để chiếm ưu thế, tuyệt đối đừng để đối phương có cơ hội.

Trong nháy mắt, Tô Mạch đã giao thủ với một linh hồn quỷ cực mạnh, lại có thể thành công chống đỡ được chiêu đầu tiên.

Chỉ từ điểm này có thể thấy, quả nhiên không khác mấy so với dự đoán trước đó, quả thật là một cường giả với thủ đoạn không tầm thường.

"Chủ nhân vẫn chiếm giữ ưu thế áp chế không tồi, ta cũng phải cố gắng hết sức để giúp đỡ.

Đương nhiên, nếu thật sự không còn cách nào, nhất định phải cố gắng tiêu diệt một số linh hồn quỷ bình thường." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ trong lòng.

Dù thế nào cũng phải tận lực làm giảm sức mạnh sinh lực của đối phương, đây là một khía cạnh không thể coi thường.

Đúng như câu "tích tiểu thành đại", điều đó đáng để thử nghiệm, đồng thời cũng có thể thu được thành quả nhất định.

Đặc biệt, Thanh Mao Sư Vương đủ coi trọng, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

Linh hồn quỷ đang giao thủ với Tô Mạch, trông có vẻ thê thảm u ám, nhưng thực tế lại sở hữu sức mạnh siêu cường, tuyệt đối không thể coi thường.

Thanh Mao Sư Vương thực ra cũng có chút chiến đấu trong lòng, dù sao giao chiến với kẻ địch có thủ đoạn như vậy, hầu như không có nhiều cơ hội thắng.

Vì vậy tốt nhất nên để Tô Mạch tự mình xử lý, còn bản thân thì chọn những kẻ khác để đối phó.

Như vậy cũng có thể gọi là có tự biết mình, dù sao cũng khó chịu thiệt thòi.

“Linh hồn quỷ này cũng có chút lơ là, căn bản không nhìn ta ra tay thế nào.

Bây giờ chỉ còn lại lựa chọn liều chết chiến đấu với ta.

Nó quả thật có năng lực không tồi, nhưng đáng tiếc chỉ có thể chống đỡ thêm một thời gian mà thôi.” Tô Mạch trấn định nói.

Thi triển thêm vài chiêu thức, thời gian sử dụng thực ra không nhiều, tốc độ trôi đi trong chớp mắt có thể bỏ qua.

Có lẽ chính là tốc độ như sấm sét của Tô Mạch từ trước đến nay, mới khiến người ta chú ý đến vậy.

Tô Mạch lại liên tiếp tung ra vài đợt công thế hung mãnh vô cùng, lao tới như thủy triều.

Mỗi lần đều là thủ đoạn mạnh mẽ hơn lần trước, quả thực khiến mỗi kẻ tham gia giao chiến cảm thấy khó chịu nhất.

Dù sao, tận mắt nhìn đối phương trở nên mạnh mẽ hơn, dường như không có giới hạn mà đề thăng, khí thế của Tô Mạch dần dần bùng phát đến một mức độ khủng bố.

Rầm!

Chương 482

Một tiếng động kịch liệt như trời long đất lở.

Tô Mạch một quyền trực tiếp đánh xuyên linh hồn quỷ trước mắt, toàn bộ cơ thể xuất hiện một lỗ hổng siêu cấp lớn và nghiêm trọng.

Thậm chí một cỗ sức mạnh vô song, xuyên thẳng qua khu vực phía sau trong nháy mắt, trực tiếp khiến một mảng mặt đất u ám vô cùng nổ tung.

Ngay sau đó, vị trí bị Tô Mạch ảnh hưởng liền xuất hiện một vết nứt cực lớn.

Hiệu quả phá hoại đáng sợ như vậy, thực sự khiến người ta kinh hãi.

Ngay cả một cường giả linh hồn quỷ cũng cảm thấy bản thân bị uy hiếp thảm hại.

"Cơ thể hồn thể thật sự đủ mạnh, quả thực có sức chống đỡ cực lớn.

Nếu không có năng lực phòng ngự lợi hại như vậy, đổi lại là Côn Bằng Tổ Sư, một khi bị ta trực tiếp đánh trúng với kết cục tương tự, tuyệt đối không thể xem nhẹ mà chấp nhận được." Tô Mạch bất ngờ nói.

Quả nhiên, cơ thể linh hồn quỷ bị đánh một quyền xuất hiện lỗ hổng lớn như vậy, kết quả lại đứng đó như không có chuyện gì, dường như vết thương không hoàn toàn chí mạng.

Vì vậy, Tô Mạch cũng hiểu rằng để tiêu diệt loại linh hồn quỷ lợi hại này, tốt nhất là hoàn toàn nghiền nát đối thủ, chứ không chỉ phá hủy một phần cơ thể.

Dù sao, đối với hồn thể, có lẽ việc giảm bớt một chút bộ phận cơ thể sẽ không dẫn đến sự sụp đổ hoàn toàn.

"Vậy thì ta muốn xem ngươi có thể tiếp tục chống đỡ được không.

Nếu một quyền không giải quyết được tên này, vậy thì ta sẽ tung ra quyền thứ hai, thậm chí nhiều hơn nữa." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Cùng lúc đó, một nắm đấm với khí tức vẫn mạnh mẽ hơn lúc nãy một phần xuất hiện, đánh trúng cường giả linh hồn quỷ kia như một tia chớp, trong nháy mắt khiến đầu hắn nổ tung.

Kiểu công kích như vậy, Tô Mạch không biết đã tránh né bao nhiêu lần rồi.

Giờ mà cứng đối cứng thì đương nhiên là chuyện không thể.

Hầu như cùng một lúc, Tô Mạch không ngừng nghỉ tung ra vài quyền, một đợt ra tay như thủy triều, hoàn toàn đánh trúng kẻ đó, lập tức khiến cơ thể linh hồn quỷ vỡ nát.

Theo sau một đợt quyền kích dốc toàn lực của Tô Mạch, hắn đã thể hiện năng lực cực kỳ cường đại, sảng khoái tiêu diệt một linh hồn quỷ khá lợi hại.

Ngay cả trong trạng thái linh hồn có năng lực phòng ngự mạnh mẽ, nó vẫn không thể chống đỡ thành công.

Trước đó đã may mắn tránh thoát một lần uy hiếp chí mạng.

Giờ phút này, một lần nữa đối mặt với Tô Mạch, đã bùng nổ toàn bộ sức mạnh, tuyệt đối không thể thuận lợi chống đỡ thêm nữa.

Tô Mạch cũng không hoàn toàn thả lỏng, vẫn duy trì trạng thái khá cảnh giác, không ngừng dùng ánh mắt quan sát môi trường xung quanh.

Bên cạnh tụ tập vô số linh hồn quỷ hơi yếu ớt, đương nhiên chúng không có sức mạnh quá cường đại, nhưng lại cực kỳ khó đối phó.

Chỉ từ cái nhìn đầu tiên, hắn đã nhanh chóng đưa ra phán đoán, căn bản không thể coi thường đám quỷ hồn không đủ thực lực này.

So với những linh hồn quỷ cường đại kiểu thủ lĩnh (mà chỉ cần dốc toàn lực đối phó một tên), những linh hồn quỷ yếu này không phải là một mục tiêu đơn độc như vậy.

Tô Mạch không kịp ăn mừng, vừa nãy hắn đã tiêu sái vô cùng tiêu diệt một cường giả, khoảnh khắc tiếp theo liền đối mặt với sự nhìn chằm chằm đầy uy hiếp của đám linh hồn quỷ.

Một đám lớn hồn thể xung quanh không chút do dự xông lên.

Ngay cả khi vừa nãy tận mắt chứng kiến một đồng loại lợi hại bị tiêu diệt, chúng vẫn không hề sợ hãi, dường như chưa bao giờ lo lắng hay sợ hãi những thứ nguy hiểm.

"Từ bốn phương tám hướng đột nhiên tuôn ra nhiều linh hồn quỷ yếu ớt như vậy, ta hiện tại dường như cũng không thể nhanh chóng rút lui.

Dù sao, nếu căn cứ vào cảnh tượng trước mắt mà suy đoán, không ngoài ý muốn chúng sẽ bám riết lấy ta không buông.

Chi bằng lúc này dốc toàn lực tiêu diệt chúng." Tô Mạch điềm tĩnh và kiên định nói.

Trong khoảnh khắc, hắn đã đưa ra quyết định, sẽ không để tình hình trở nên tồi tệ, ít nhất phải nắm giữ mọi vấn đề trong tay, sẽ không đứng nhìn cục diện trở nên xấu đi.

Bởi vì khi tất cả những tiểu quỷ tương đối yếu ớt này hội hợp lại, sức mạnh của chúng sẽ còn lớn hơn nhiều so với sức mạnh cá thể.

Chương 483

Nói một cách thẳng thắn, có lẽ chúng còn lợi hại hơn cả loại linh hồn quỷ cường hãn trước đó một chút, có thể kéo dài đáng kể sự chú ý và sức mạnh của Tô Mạch.

Vì vậy, để ngăn chặn linh hồn quỷ từ một vài khu vực xa xôi khác tập hợp lại, Tô Mạch nhanh chóng hạ quyết tâm, phải thu thập đám này ngay tại đây, không di chuyển đến nơi khác.

"Vâng chủ nhân, đã có phương án rồi, vậy thì người như ta sẽ kiên định không lay chuyển mà chấp hành mệnh lệnh, tuyệt đối không chút do dự.

Đó là điều ta vô cùng mong đợi." Thanh Mao Sư Vương mạnh mẽ nói.

Khi nói ra những lời này, nó đã dùng một ngữ khí đặc biệt nghiêm túc và thành khẩn.

Chỉ từ đó có thể cảm nhận được sự kính trọng sâu sắc của Thanh Mao Sư Vương đối với Tô Mạch.

Nó tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự bất mãn hay phủ nhận nào.

Mệnh lệnh phát ra từ miệng chủ nhân Tô Mạch, dù thế nào cũng phải dốc toàn lực để hoàn thành.

Thực ra Thanh Mao Sư Vương dần dần nhận ra rằng vấn đề có chút nghiêm trọng.

Trong môi trường u ám trước mắt, lại vô duyên vô cớ xuất hiện thêm một lượng lớn linh hồn quỷ.

Đương nhiên, sức mạnh mà đám này phát ra không quá cường hãn, hoàn toàn không thể so sánh với vị cường giả mà chủ nhân đã giết

trước đó.

Nhưng dựa vào ưu thế lớn về số lượng, e rằng chúng cũng không dễ đối phó.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương cũng không có nhiều thời gian, cảm thấy cũng không còn nhiều thời gian để xa xỉ suy nghĩ mọi thứ và cân nhắc các khía cạnh.

Chủ yếu là hiệu suất hành động của linh hồn quỷ thực sự quá nhanh, hơn nữa khoảng cách ban đầu vốn dĩ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, càng không phải là khoảng cách quá xa.

Vì vậy, trong nháy mắt phải đối mặt với đợt công kích này, chỉ có thể nhanh chóng triển khai phản kích.

Tô Mạch giờ phút này cũng không tiếp tục ngồi trên lưng Thanh Mao Sư Vương nữa, chủ yếu là không muốn phòng ngự tại chỗ.

Bởi vì nếu làm như vậy, thực sự sẽ tốn quá nhiều thời gian suy tính, cảm thấy có chút lãng phí.

Chi bằng chủ động lựa chọn tấn công, có thể một hơi tiêu diệt đám linh hồn quỷ xung quanh.

Việc phát huy một chút khí lực như vậy là khá đáng giá, chứ không phải vô ích.

Quả nhiên không hổ là Tô Mạch với tu vi khủng bố, khoảnh khắc hắn nhảy khỏi lưng tọa kỵ, lập tức hóa thành một đạo quang mang sắc bén, trong nháy mắt bùng phát xông thẳng vào đám quần thể linh hồn quỷ phía trước.

Toàn bộ tiên lực của Tô Mạch đều được vận chuyển, dù sao hắn cũng có thể đạt đến sức mạnh cực hạn, suy tính phải dùng thủ đoạn lợi hại nhất, tận khả năng nhanh nhất, công phá vòng phòng ngự của đám linh hồn quỷ kia.

Cả người Tô Mạch giống như một ngọn lửa đáng sợ, trong nháy mắt nhanh chóng và sắc bén xông vào quần thể đối phương, trong khoảnh khắc đã tạo nên một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp.

Tô Mạch hoàn toàn đốt cháy tiên lực tập trung khắp cơ thể, những thứ tràn đầy sức mạnh đó, hoàn toàn bùng phát ra.

Thêm vào tốc độ cực kỳ kinh người, căn bản không thể cho bất kỳ đối thủ nào thời gian phản ứng.

Hầu như trong một khoảnh khắc, hắn đã thuận lợi xông vào quần thể linh hồn quỷ phía trước, tàn sát một vòng.

Có thể nói là người ngã ngựa đổ, thảm không nỡ nhìn.

Một khu vực bị ảnh hưởng đã biến thành một chiến trường thảm khốc, đây không phải là một trò chơi đơn giản, tuyệt đối có thể coi là cuộc đấu tranh sinh tử.

Số lượng linh hồn quỷ bị ảnh hưởng lần này khá nhiều, một nguyên nhân rất quan trọng chủ yếu là đám này không có sức mạnh quá cường đại.

Vì vậy, năng lực phòng ngự đoàn thể của chúng không quá lợi hại, ít nhất hoàn toàn không thể so sánh với linh hồn quỷ cường đại trước đó.

Do đó mới bị công kích dốc toàn lực của Tô Mạch đánh cho tan rã hoàn toàn.

Trong khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi vừa rồi, mỗi khu vực tiếp xúc với ngọn lửa quang minh được tạo ra, đều trở thành một khu vực vô cùng trống trải.

Nhìn vào cũng biết sự thay đổi lớn đến mức nào.

Ai cũng có thể tận mắt nhìn thấy, những linh hồn quỷ vốn dĩ

chiếm cứ vị trí một cách dày đặc, không một ngoại lệ nào bị tổn thất hết sạch, không có bất kỳ một ai có thể giữ được trạng thái nguyên vẹn không tổn thương.

Chương 484

Đương nhiên cũng có thể nói thẳng thừng, căn bản không để lại một kẻ sống sót nào.

Đám linh hồn quỷ thực lực không mạnh này, trực tiếp bị nghiền ép đến mức một chiêu cũng không chống đỡ nổi.

Thanh Mao Sư Vương ngây người đứng tại chỗ, tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa xảy ra, thực ra nó cũng muốn ra tay công kích.

Kết quả là nó không kịp làm bất kỳ điều gì, chủ nhân Tô Mạch đã nhanh chóng thu được thành quả, sử dụng một phương thức siêu tưởng.

Tại chỗ khiến Thanh Mao Sư Vương trợn mắt há hốc mồm.

Vốn dĩ nó cho rằng đối mặt với nhiều tiểu quỷ như vậy, dù thế nào cũng sẽ rất khó đối phó.

Thanh Mao Sư Vương có chút không biết phải làm sao, ngây người một lát.

Chủ yếu là biểu hiện quá kinh diễm của chủ nhân Tô Mạch vừa rồi, thực sự đã thu hút sự chú ý.

Thanh Mao Sư Vương cũng có chút nhịn không được mà thầm nghĩ trong lòng.

Dù sao nó cũng đã khâm phục Tô Mạch đến cực điểm, bởi vì nó đã ý thức sâu sắc nguyên nhân của vấn đề.

Không phải đám linh hồn quỷ yếu ớt kia thật sự dễ đối phó.

Bản thân chúng không có quá nhiều thực lực, nhưng một khi sở hữu số lượng khổng lồ, ngay cả tiểu quỷ cũng sẽ trở nên cực kỳ khó

đối phó.

Giải thích duy nhất còn lại là Tô Mạch siêu cấp lợi hại.

Vì vậy, điều đó không thể khiến Thanh Mao Sư Vương lơ là.

Trong các trận chiến tiếp theo, nó nhất định phải lấy đó làm gương, luôn chuẩn bị sẵn sàng phòng ngự.

Nếu không, có khả năng sẽ phải chịu một số uy hiếp khác.

Để không bị thương một cách khó hiểu, thậm chí mất đi cái mạng nhỏ khó có được, nhất định phải chú trọng từ mọi khía cạnh, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho bản thân.

Vì vậy, Thanh Mao Sư Vương cũng hít sâu một hơi, rồi trong nháy mắt kích phát toàn bộ sức mạnh.

Hiện tại nó đã biến thành trạng thái sư tử khổng lồ bản thể, sau đó cũng không muốn không làm gì cả.

Ít nhất Thanh Mao Sư Vương không thể ngồi yên, cố gắng thi triển sức mạnh cực hạn mà toàn thân có thể đạt được, dốc toàn lực đối phó với những linh hồn quỷ tương đối gần đó.

Sức bùng nổ của Sư Vương có thể khiến người ta phải nhìn lại, vì vậy sau khi va chạm với những linh hồn quỷ hơi tiếp cận bên cạnh, về cơ bản đều có thể thành công đánh lùi, sẽ không xuất hiện vấn đề gì khác.

Nhưng nếu Thanh Mao Sư Vương muốn tiêu diệt hoàn toàn đối thủ, thường cần phải thi triển lại công kích với sức mạnh tương tự, không thể giảm bớt chút nào, phải kiên trì hoàn chỉnh vài chiêu, do đó mới thật sự hoàn thành mục tiêu.

Chỉ từ đó có thể thấy, giữa Thanh Mao Sư Vương và chủ nhân Tô Mạch tồn tại một khoảng cách khó vượt qua.

Sự chênh lệch đó khi đối mặt với đám tiểu quỷ khó đối phó đã thể hiện một cách rõ ràng nhất, dù sao cả hai bên đều ra tay cùng lúc, nhưng thành tích và hiệu quả đạt được lại hoàn toàn khác biệt.

Đương nhiên, trong nội tâm Thanh Mao Sư Vương chỉ còn lại sự thán phục và kính trọng, chưa bao giờ cảm thấy buồn bực vì bản thân không thể đóng góp tương tự như chủ nhân.

Dù sao, trong lòng Tiểu Thanh, chủ nhân là vô cùng cường đại, vĩnh viễn sẽ là đối tượng để nó học tập, chỉ cần nỗ lực tu luyện, tận lực đuổi theo là được.

Cứ như vậy, ta và đám linh hồn quỷ kia giao chiến, cảnh tượng nhất thời đều có chút kịch liệt, đồng thời cũng không thiếu đi chút nào sự thảm khốc.

Số lượng linh hồn quỷ vốn rất đông, thì nhanh chóng giảm bớt.

Chỉ mới tiếp xúc một lát thời gian, kết quả là không còn nhiều như vậy nữa, phần lớn hoàn toàn vĩnh viễn mất đi mạng sống nhỏ bé.

Đương nhiên đối với loại sinh vật trạng thái linh hồn này, có thể gọi là hoàn toàn tan rã, biến thành tro bụi mây khói.

"Có chủ nhân dẫn dắt ta cùng tham gia chiến đấu, thu thập đám yếu ớt này, thực sự là một chuyện khá đơn giản.

Trực tiếp đánh cho linh hồn quỷ tan rã, thực ra cũng không còn cách nào khác, vì chúng tụ tập với số lượng đông đảo." Thanh Mao Sư Vương sảng khoái nói.

"Ta không được lơ là, trước mặt vẫn còn một bộ phận linh hồn quỷ đang chống cự hoàn toàn.

Chương 485

Ta phải nhanh chóng tiêu diệt đối thủ trước mắt." "Ta cũng có thể nhanh chóng chuyển hướng, tiến đến vị trí khác để tác chiến." Tô Mạch trầm giọng nói.

Đối với những lời này, Thanh Mao Sư Vương chắc chắn vô cùng tán đồng.

Thế là cả hai liền tiếp tục theo một loạt thao tác vừa rồi, không ngừng phát động những đợt công kích mới.

Số lượng linh hồn quỷ vốn đã giảm đi đáng kể, giờ phút này không thể chống đỡ thêm nữa, căn bản không thể chống lại công thế hung mãnh và sắc bén, tấn công như thủy triều.

Tất cả linh hồn quỷ có thể chống đỡ trước mặt, không một ai ngoại lệ bị thanh trừ sạch sẽ.

Đó chính là năng lực khống chế mà Tô Mạch đã thể hiện.

Thời gian không trôi qua bao lâu, sự lợi hại phi thường của Tô Mạch cũng đã mang lại cho Thanh Mao Sư Vương sự tự tin mạnh mẽ.

Cả hai không chút chậm trễ, trong thời gian cực ngắn đã thành công tiêu diệt linh hồn quỷ ở một hướng, không để lại bất kỳ cơ hội chạy thoát nào, giải quyết sạch sẽ không còn một ai.

Từ đó có thể thấy, nó ẩn chứa niềm tin mãnh liệt đến mức nào.

Mục tiêu đã thiết lập nhất định phải dốc toàn lực ra tay, và cũng đã đạt được một kết quả tốt, không xuất hiện bất kỳ bất ngờ nào.

Ngay sau đó không nói nhiều lời, Tô Mạch không ngừng nghỉ dẫn Thanh Mao Sư Vương xuất phát về phía đông.

Ở đó vẫn còn một linh hồn quỷ có khí tức vô cùng cường hãn.

Lần này, hắn chủ động đi thẳng đến đó, Tô Mạch dự định sẽ thu thập luôn vị cường giả mới phát hiện này.

Bởi vì thông qua lần tiếp xúc tận thân vừa rồi, Tô Mạch có thể cảm nhận được lợi ích ẩn chứa trong đó.

Chỉ cần có thể tiêu diệt cường giả mạnh nhất ở một khu vực trước, những linh hồn quỷ yếu ớt còn lại căn bản sẽ không có khả năng gây nguy hiểm quá lớn.

Bởi vì một cường giả có thể ra lệnh cho linh hồn quỷ, một khi thành công hội hợp với số lượng lớn thủ hạ, không nghi ngờ gì sẽ tạo ra mối đe dọa vô cùng nghiêm trọng.

Ít nhất cũng sẽ khó đối phó hơn trước đó.

Tô Mạch tuyệt đối không muốn đối mặt với vấn đề như vậy.

"Không hổ là chủ nhân với tư duy mẫn tiệp, trực tiếp bóp chết những vấn đề có thể gặp phải ngay từ trong trứng nước.

Nếu đổi lại là ta chỉ huy, e rằng căn bản sẽ mặc kệ tất cả, chỉ biết liều mạng chạy trốn về một hướng." Thanh Mao Sư Vương thán phục nói.

Những lỗ hổng này thực sự quá rõ ràng, bởi vì nơi đây là địa bàn của những linh hồn quỷ đó, khắp nơi đều có thể thấy linh hồn quỷ dần dần xuất hiện.

Nếu cứ cố chấp chạy trốn, e rằng chưa kịp chạy xa, không cẩn thận sẽ phải đối mặt với linh hồn quỷ đuổi theo với số lượng khủng bố.

"Vừa nãy ngươi biểu hiện cũng không tệ.

Hãy nhớ nhất định phải tiếp tục cố gắng, không ngừng nỗ lực

phát huy thực lực.

Tham gia thêm vài trận giao chiến, chắc chắn sẽ có được sự đề thăng nhất định, có lợi cho việc tu luyện." Tô Mạch khen ngợi nói.

Trên con đường tu hành, cứ một mực vùi đầu khổ tu hiển nhiên là một phương thức sai lầm.

Thiên phú, kỳ duyên, mọi thứ đều quan trọng.

Tô Mạch cũng hơi phân tán một chút chú ý lực, khi quan sát hoàn cảnh bốn phía, tùy ý tiến hành trò chuyện.

Những lời khen ngợi như vậy, lập tức khiến Thanh Mao Sư Vương nhiệt huyết bành trướng, trong nháy mắt cảm nhận được một cỗ sức mạnh tên là "tự tin" dâng trào, dường như có động lực vô cùng vô tận, muốn nỗ lực thể hiện trong quá trình giao chiến tiếp theo.

Tác dụng khích lệ từ tấm gương.

Nếu đổi lại là người khác nói những lời tương tự, chắc chắn sẽ không thể đạt được hiệu quả tương tự.

Dưới năng lực lãnh đạo cường đại của Tô Mạch, Thanh Mao Sư Vương cũng thể hiện một động lực đặc biệt nghiêm túc.

Cả hai nhanh chóng triển khai hành động trong thời gian tiếp theo.

Chương 486

Không chút dây dưa hay do dự, dù sao, gặp phải bất kỳ linh hồn quỷ nào, bất kể tu vi ra sao, ngay lập tức liền thi triển thủ đoạn sấm sét, tận khả năng giảm thiểu thời gian giao chiến.

Chính là để nhanh chóng tiêu diệt đối thủ gặp phải, sau đó với một tốc độ cực kỳ kinh người, nhanh chóng đuổi đến khu vực khác xuất hiện linh hồn quỷ.

Trước tiên tiêu diệt những linh hồn quỷ cường đại nổi bật, đặc biệt là những kẻ xuất chúng trong số đó, sau đó mới thu thập những tồn tại yếu ớt còn lại.

Toàn bộ quá trình thể hiện một sức hành động đáng sợ, không hề tốn quá nhiều thời gian.

Tô Mạch liền dẫn Thanh Mao Sư Vương, thành công dọn dẹp sạch sẽ bốn phương đông, nam, tây, bắc.

Dù sao, số lượng linh hồn quỷ đông đảo xuất hiện chỉ còn một phần mười, căn bản không có mấy kẻ có thể sống sót an toàn.

Có lẽ, vào một lúc nào đó, vị trí của chúng hơi xa một chút, nhờ vậy mới có thể may mắn thoát thân.

Bởi vì Tô Mạch để tiết kiệm thời gian, có lẽ lười biếng không muốn xông tới.

Bởi vì nếu làm vậy, chỉ thu hoạch được một tên lọt lưới, nhưng chắc chắn sẽ bỏ qua số lượng đối thủ đông đảo hơn.

Kết quả của hai lựa chọn đã rõ ràng, Tô Mạch sẽ không chút do dự, trong nháy mắt đã đưa ra quyết định, nhất định phải tiêu diệt càng nhiều linh hồn quỷ càng tốt trước.

Đợi khi một vùng xung quanh được dọn dẹp khá sạch sẽ, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương mới có thể tạm thời dừng bước.

Hiện tại mới có thể hơi chỉnh đốn một chút, nhanh chóng khôi phục sức mạnh đã tiêu hao trong một loạt trận chiến.

Chẳng mấy chốc liền thuận lợi khôi phục như ban đầu, trình độ viên mãn dường như còn lợi hại hơn trước ba phần.

Trong thực chiến, chắc chắn là không thể tránh khỏi, đã đạt được sự trưởng thành nhất định.

Tô Mạch đối với việc có thể trong thời gian ngắn ngủi, gần như hoàn hảo tiêu diệt linh hồn quỷ ở các hướng khác nhau, đã dâng lên tâm trạng vô cùng vui vẻ.

"May mà ta ngay lúc những linh hồn quỷ đó vừa xuất hiện đã không chút lưu thủ ra tay công kích, mới có thể giải quyết trận chiến một cách tương đối dễ dàng.

Nếu không thực thi kế hoạch và hành động như vậy, giờ phút này đã không có cơ hội nghỉ ngơi." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Không có thời gian nghỉ ngơi, e rằng sẽ phải đối mặt với vô số linh hồn quỷ truy đuổi và công kích.

Một khi sơ ý một chút liền có khả năng gặp phải kết cục mất mạng.

Đồng thời, chỉ cần đạt được thành công lớn như vậy, ngay cả Tô Mạch cũng không nhịn được mà vui vẻ trong lòng.

"Đối với chuyện xảy ra trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ta đều có chút mơ màng.

Nếu để ta một mình thì tuyệt đối sẽ bị đám linh hồn quỷ truy sát thảm không nỡ nhìn, căn bản không có năng lực đối kháng chính diện.

Nhưng ai bảo ta lại đi theo chủ nhân cơ chứ!" Thanh Mao Sư Vương vui vẻ nói.

Trong lời nói ẩn chứa một tia kích động và may mắn, đặc biệt là việc tự mình tham gia vào mỗi trận chiến, cảm giác hưng phấn tự nhiên dâng trào đó, đã thể hiện rõ ràng nhất trong ánh mắt của Thanh Mao Sư Vương.

Chỉ cần hơi nhớ lại quá trình chiến đấu, đó đều là ký ức khắc cốt ghi tâm và những kỷ niệm khó quên.

Đem ra nói, cũng sẽ có mặt mũi.

Dù sao Thanh Mao Sư Vương cũng không cho rằng, bất cứ ai cũng có năng lực tương tự.

Cảnh tượng kiểu "đại sa trường" như vậy vô cùng hiếm thấy, có lẽ chỉ có cường giả như chủ nhân mới có thể tạo ra.

"Ta thì biết Côn Bằng Tổ Sư, có hai đại yêu khác, đang ẩn mình ở một nơi nào đó, chắc cũng trong thế giới trong gương này.

Đáng tiếc vì nó quá rộng lớn, trong phạm vi như vậy khó mà tìm thấy được." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Không phải không có dấu hiệu gì, cũng không phải suy nghĩ lung tung vô cớ.

Tất cả đều có mục đích mạnh mẽ.

Tô Mạch đã tự mình trải nghiệm, hiện tại đang ở một nơi u minh như vậy, khắp nơi đều tràn ngập mối đe dọa của vô số linh hồn quỷ, thậm chí còn có những nguy hiểm chưa từng gặp phải.

Chương 487

Tóm lại, mọi thứ đều không dễ đối phó.

Vì vậy Tô Mạch muốn đi tìm Côn Bằng Tổ Sư.

Có lẽ có thể lợi dụng đủ loại hiểm cảnh ở nơi đây, nhân cơ hội tìm kiếm một số thời cơ thích hợp, ừm, có thể thành công tiêu diệt yêu tộc cũng tiến vào đây.

"Không khác gì mò kim đáy bể.

Phương pháp của chủ nhân thật sự diệu kỳ, khiến ta trong lòng hình dung, mượn nhờ nơi nguy hiểm này, vạn nhất thuận lợi tiêu diệt Côn Bằng Tổ Sư, dù chỉ là một đại yêu bên cạnh ngài ấy, đó cũng là một trải nghiệm tuyệt vời." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Vào lúc này, những người nhát gan e rằng đều sẽ lo lắng lại gặp phải nguy hiểm như vậy, hoặc những kẻ khác tư duy chậm chạp, căn bản không thể suy nghĩ mở rộng thêm nhiều điều.

Nhưng Tô Mạch lại đang suy tính, dự định lợi dụng những mối đe dọa tồn tại trong thế giới trong gương của Thiên Bảo Kính này, tìm cách hãm hại những yêu tộc khác.

Dù sao, đó đều là những đại yêu phi thường lợi hại, một khi thành công tiêu diệt một kẻ, đều có thể suy yếu sức mạnh yêu tộc một cách đáng kể.

Thanh Mao Sư Vương đối với sự cơ trí của chủ nhân Tô Mạch, đã biểu đạt sự khâm phục và thán phục nồng nhiệt.

Chỉ có sự mẫn tiệp đến mức này, mới không thể không khiến nó từ tận đáy lòng khuất phục.

Cũng trong khoảnh khắc đó, ở một vị trí vô danh khác, Côn Bằng

Tổ Sư và hai vị đại yêu thủ hạ đang giao thủ với vô số linh hồn quỷ.

Mặc dù không phải đối mặt với khó khăn mất mạng.

Nhưng chỉ cần có thể liếc nhìn một chút, liền có thể thấy được, đối phương có chút phiền lòng và rối loạn.

Nguyên nhân là do quần thể linh hồn quỷ từng lớp bao vây, dù sao cũng khó có thể thoát thân dễ dàng.

Thực ra, chỉ từ hiện tượng này có thể hiểu được, giữa họ và Tô Mạch có sự chênh lệch rõ ràng.

Không phải là vấn đề về thực lực, mà là ở khía cạnh lựa chọn ứng phó vào thời khắc quan trọng.

Côn Bằng Tổ Sư và các đại yêu thủ hạ, sau khi cảm giác được bóng dáng linh hồn quỷ dần dần xuất hiện từ bốn phương tám hướng, đã không chủ động hay vội vàng công kích, ngược lại chờ đợi đám linh hồn quỷ kia tập trung lại một chỗ.

Hiển nhiên đã tự mình tăng thêm quá nhiều phiền phức và khó khăn.

Đợi đến khi các cường giả yêu tộc phát hiện ra vấn đề, chỉ có thể lớn tiếng hối hận, nhưng không chút tác dụng nào, không thể làm lại lần nữa, sau đó phải đối mặt với sự vây công của đám linh hồn quỷ trước mắt.

"Đám tiểu quỷ khó đối phó này, thật sự khiến ta cảm thấy quá đáng ghét rồi.

Thực ra thực lực của chúng không yếu lắm đâu, nhưng lại cứ cố chấp quấn lấy ta." Côn Bằng Tổ Sư tức giận nói.

Hai đại yêu bên cạnh không dám tiếp lời, chỉ cố gắng dốc toàn thân sức mạnh để tác chiến.

Tô Mạch thực ra cũng không thể xác định cảnh ngộ của đám yêu tộc đó.

Có lẽ đối phương vừa khéo hạ xuống một vị trí cực kỳ an toàn, cũng có khả năng đối mặt với số lượng linh hồn quỷ ít hơn.

Đương nhiên, đủ loại suy đoán đó chỉ là suy nghĩ lung tung không có căn cứ.

Sự thật chân chính Tô Mạch cũng không thể thực sự nhìn thấy.

Lúc này, Côn Bằng Tổ Sư vô cùng phẫn nộ gia tăng khí lực, đặc biệt nặng nề vung một quyền, trực tiếp đánh trúng một linh hồn quỷ xui xẻo, hoặc nói là hoàn toàn trở thành một bao cát trút giận.

Dù sao Côn Bằng Tổ Sư sở hữu sức mạnh vô cùng cường đại, không phải người bình thường có thể chống đỡ nổi.

Thêm nữa, linh hồn quỷ vừa rồi thực sự không có thực lực mạnh, đoán chừng cũng không ý thức được rằng ngẫu nhiên sẽ phải đối mặt với một kẻ địch thâm bất khả trắc như vậy.

Rầm!

Theo sau một quyền đánh trúng chắc chắn, cơ thể linh hồn quỷ kia trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Một tiếng vang rõ ràng, vọng khắp một vùng trời, thu hút sự chú ý rất lớn.

Côn Bằng Tổ Sư vốn dĩ cảm thấy kinh ngạc, ở giữa thanh thiên bạch nhật đã phô bày thật tốt cái gọi là thực lực chân chính, đáng lẽ có thể khiến đám linh hồn quỷ kia kinh sợ.

Chương 488

Dù không thể uy hiếp thành công, ít nhất cũng có thể hạn chế một chút công thế của đối phương.

Ai ngờ một cảnh tượng khó tưởng tượng đã xảy ra.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng thảm khốc vừa rồi, chúng không những không sợ hãi, ngược lại còn chủ động gia tăng cường độ công kích, thậm chí số lượng linh hồn quỷ đông đảo hơn bắt đầu công kích Côn Bằng Tổ Sư.

Dường như có một tinh thần "nghênh nan nhi thượng", lập tức khiến vị thủ lĩnh yêu tộc cường đại này tức đến nghiến răng.

"Đám linh hồn quỷ này lẽ nào đều không có não?

Ta cũng không biết phải nói gì nữa.

Vì đã chủ động tìm chết, vậy thì ta miễn cưỡng thỏa mãn chúng vậy.

Thật sự khiến tâm trạng ta có chút không vui." Côn Bằng Tổ Sư trầm giọng nói.

Hiện tại hắn tạm gác mục tiêu chính là Tô Mạch sang một bên, vấn đề trước mắt mới là điều cấp bách cần giải quyết.

Còn đám linh hồn quỷ đã hoàn toàn chọc giận Côn Bằng Tổ Sư này, cũng khiến hắn định dành một chút thời gian và tinh lực, triệt để tiêu diệt sạch sẽ, không còn cân nhắc việc có lãng phí thời gian hay không.

"Ta từ trước đến nay chưa từng vào thế giới Thiên Bảo Kính, chỉ mơ hồ nghe nói đó là một bảo vật cực kỳ lợi hại.

Còn về chi tiết khác thì hoàn toàn không biết.

Dù sao hôm nay đột nhiên tiến vào, khiến ta có chút kinh ngạc." Kim Giáp Cự Thú nói.

"Dù sao ban đầu ta cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, thấy Tổ Sư tự mình tiến vào, ta chắc chắn phải không chút do dự đi theo.

Đương nhiên, khi cùng đối mặt với nhiều linh hồn quỷ như vậy, không thể tránh khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc." Lang Yêu nhanh chóng nói.

"Số lượng linh hồn quỷ thực sự quá nhiều, nhiều hơn trong tưởng tượng.

Nhưng ta cũng không có cách nào khác, chỉ có thể cố gắng nhanh chóng tiêu diệt.

Nếu không thu thập được những kẻ cản đường này, tuyệt đối không thể thuận lợi rời đi." Kim Giáp Cự Thú nói.

"Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Ta đang ở trong hoàn cảnh tồi tệ này, e rằng nhân tộc cũng tiến vào đây cũng sẽ có kết cục tương tự.

Tất cả đều do tên nhân tộc đó gây ra, một khi bị ta tìm thấy, nhất định sẽ nuốt chửng hắn để báo thù rửa hận." Lang Yêu nói.

Hai vị đại yêu cũng vô cùng tận tâm tận lực chiến đấu, không phải không sở hữu năng lực không tầm thường, không ngừng tấn công đám linh hồn quỷ đang vây giết.

Đồng thời, tâm trạng của chúng cũng tồi tệ như Côn Bằng Tổ Sư.

Thậm chí đám yêu tộc này còn cho rằng Tô Mạch gặp phải cũng sẽ không quá tốt đẹp.

Đáng tiếc mọi thứ chỉ là sự tình nguyện đơn phương mà thôi.

Vào lúc bản thân chịu đựng khó khăn dày vò, có lẽ ở một nơi nào đó người khác cũng khó chịu hơn, mới có thể nhận được một chút an ủi tâm lý.

Nếu biết Tô Mạch dẫn dắt Thanh Mao Sư Vương, nhẹ nhàng thoải mái không tốn quá nhiều thời gian đã tiêu diệt nhiều linh hồn quỷ như vậy, chắc chắn chúng sẽ tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Dù sao, Tô Mạch có thể thi triển kế hoạch đột phá nhanh chóng di chuyển, hiển nhiên tốt hơn nhiều so với Côn Bằng Tổ Sư và đám này.

"Kim Giáp, Thiên Lang, hai ngươi mau mau dốc toàn lực ra tay tàn sát cho ta.

Ta đã phát hiện rồi, trong quần thể bao vây ta xung quanh, có tồn tại vài kẻ khí tức cường đại, vừa nhìn đã biết là những cường giả lợi hại hơn nhiều so với những linh hồn quỷ khác.

Trước tiên hãy tìm cách tiêu diệt những kẻ cầm đầu đó." Côn Bằng Tổ Sư nghiêm nghị nói.

Hai vị đại yêu còn lại không chút do dự gật đầu đồng ý, dù sao đó là lời của thủ lĩnh, tuyệt đối không thể có chút trì hoãn nào.

Đương nhiên, việc thao tác thực tế khó có thể hoàn thành tùy tâm sở dục.

Chương 489

Dù sao, nó không giống như Tô Mạch trước đó, có thể ra tay trước để chiếm ưu thế khi đối thủ còn lẻ loi.

Giờ phút này, vài linh hồn quỷ cường đại kia đã tập hợp thủ hạ của chúng.

Bất kể thực lực có yếu ớt đến đâu, chúng cũng chỉ có thể hạn chế hành động của đại yêu, khó có thể giải quyết vấn đề dễ dàng, quả thực khiến đám yêu tộc này khổ không tả xiết.

Còn về Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, sau khi nghỉ ngơi đến một mức độ viên mãn, cũng không định tiếp tục dừng lại tại chỗ.

Ngay cả khi xung quanh không còn mối đe dọa từ linh hồn quỷ, nhưng việc không làm gì mà không có thu hoạch gì, cũng có vẻ hơi không làm người ta hài lòng.

"Ta trước tiên cứ đi theo một hướng, điều tra tình hình cụ thể.

Đầu tiên phải tìm một cái 'kính nhãn' để rời khỏi thế giới trong gương, đó là chuyện tối quan trọng.

Những tình huống khác thì sau này tính." Tô Mạch bình tĩnh phân phó.

Tất cả đều là kế hoạch được đưa ra sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng.

Hiện tại có thể duy trì một chút an toàn, nhưng theo khoảng cách di chuyển càng lúc càng xa, chắc chắn có khả năng rất lớn sẽ gặp phải linh hồn quỷ khác.

Dù sao, những khu vực khác đều chưa được thanh trừ.

Ngoài vấn đề này cần chú ý ra, đồng thời cũng phải đề phòng

những nguy hiểm khác.

"Vâng chủ nhân, những lời ngài vừa nói ta đều hoàn toàn hiểu rõ.

Thực ra ta cũng có chút nóng lòng muốn đi ra ngoài.

Nơi quỷ quái như vậy, chỗ nào cũng có thể gặp phải linh hồn quỷ khủng bố." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng tán đồng nói.

Cả hai liền thong dong bắt đầu đi lại, tốc độ có vẻ hơi nhanh, đồng thời cũng cảnh giác với những nguy hiểm khắp nơi.

Thanh Mao Sư Vương cũng mong đợi cái "kính nhãn" của chủ nhân nằm ở đâu đó, không nghi ngờ gì đó sẽ là chìa khóa để có thể thoát ra thành công.

Còn về chuyện tìm cơ hội hãm hại vài yêu tộc trước đó, tuyệt đối phải xem duyên phận, có thể gặp mà không thể cầu, không thể cưỡng cầu.

Phương pháp hiện tại của Tô Mạch, chính là dẫn Thanh Mao Sư Vương đi tìm Thiên Bảo Kính "kính nhãn" trước.

Nếu có thể gặp được Côn Bằng Tổ Sư và đám yêu tộc kia, lúc đó mới tính đến những vấn đề khác.

Dù sao, trong thế giới trong gương, nơi u minh rộng lớn như vậy, thực sự khiến người ta không thể nhanh chóng xác định vị trí của yêu tộc.

Chi bằng đừng đi làm nhiều chuyện như vậy nữa, thuần túy phải xem vận may.

Nếu có chút xui xẻo, e rằng dù dốc toàn lực cũng khó mà gặp được.

Cũng sau khi cả hai đã tiến được một đoạn khoảng cách, hoàn toàn rời khỏi phạm vi an toàn đã thanh trừ trước đó, điều đó cũng đại biểu

cho việc sẽ xuất hiện một tuyến linh hồn quỷ, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán.

Từ bốn phương tám hướng dần dần xuất hiện một số linh hồn quỷ.

Đương nhiên, số lượng cực kỳ ít ỏi, căn bản không thể so sánh với vị trí trước đó.

Nhưng Tô Mạch cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian.

Vì giờ phút này linh hồn quỷ hiện thân đặc biệt ít, phân bố ở những vị trí xa xôi khác nhau, điều đó cũng đại biểu cho việc không tồn tại mối đe dọa, vì vậy không cần thiết phải đối phó ngay bây giờ.

Trong khi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc tìm kiếm "kính nhãn", không chậm trễ thời gian tại chỗ, ai ngờ đột nhiên xảy ra một dị biến không kịp đề phòng.

Ngay bên cạnh, một cách khó hiểu, từ mặt đất xuất hiện một số làn khói đen.

Lúc đó mới rõ ràng phát hiện một số vết nứt nhỏ li ti.

Nếu không chú ý, e rằng sẽ không thể tra xét được những kẽ hở nhỏ bé như vậy.

Trong môi trường vốn dĩ đặc biệt u ám, mọi thứ đều có vẻ âm u đáng sợ.

Chương 490

Kết quả, làn khói đen thẩm thấu từ bên trong vết nứt ra, lại càng trở nên âm trầm.

Loại màu sắc đặc biệt nghiêm trọng này, thật sự khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy rợn người.

Tốc độ xuất hiện của những làn khói đen này không ngừng gia tăng, trong nháy mắt đã nhanh chóng tiếp cận Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Tốc độ khủng khiếp đó khiến người ta có chút tê dại da đầu.

Trong đó thể hiện một tia khí tức đầy uy hiếp, dường như muốn nuốt chửng bất cứ thứ gì mà nó chạm vào.

Ngay cả mặt đất ở đây, một khi bị những làn khói đen này bao phủ, thì không một ngoại lệ nào bị ăn mòn.

Loại năng lực phá hoại cực kỳ kinh người này, có thể cho thấy làn khói đen sở hữu hiệu quả phi thường.

Vạn nhất tiếp xúc với cơ thể, e rằng những tồn tại yếu ớt một chút chắc chắn sẽ bị nuốt chửng hoàn toàn, ví dụ như như cảnh tượng châu chấu cắn sạch thực vật, loại cảnh tượng đáng sợ đó đủ để khiến người ta sững sờ.

May mà khả năng phản ứng của Tô Mạch cực kỳ nhanh chóng, hắn dẫn Thanh Mao Sư Vương không chút do dự rút lui.

Hầu như trong chớp mắt đã kịp thời rời đi, mới chỉ suýt sượt qua những làn khói đen đó.

Cũng khiến hai người có chút kinh hồn bạt vía.

Chỉ chênh lệch một chút thời gian nhỏ bé, thậm chí chỉ cần một hơi thở đơn giản, có khả năng nhất định sẽ tiếp xúc hoàn hảo với những làn khói đen đó, kết quả sẽ như thế nào thì khó mà đoán trước được.

"Trời ơi, đây thật sự là một thế giới tràn ngập nguy hiểm!

Quả thực là những mối đe dọa không thể phòng bị.

Nếu không có chủ nhân ở bên cạnh giải cứu, với năng lực của ta, tuyệt đối khó mà thoát khỏi đây được." Thanh Mao Sư Vương sợ hãi nói.

Đồng thời trong lòng tràn đầy sự tò mò đối với làn khói đen.

Loại vật thể khủng bố không rõ này, luôn khiến bất cứ ai cũng cảm thấy có chút lo lắng trong lòng.

Và Thanh Mao Sư Vương có thể, đã suýt chút nữa tiếp xúc với tử vong, sự chấn động trong nội tâm hiển nhiên càng mạnh mẽ hơn.

Đặc biệt là cảm nhận được cỗ khói đen nguy hiểm đó, trực giác mách bảo nó sẽ thất vọng (nếu không chạy thoát).

Nếu không thể chạy thoát thành công, chỉ cần tùy tiện dính phải một chút khói đen, e rằng sẽ gặp phải kết cục thân vong đạo tiêu.

"May mà ta ngay từ đầu đã đặc biệt chú trọng quan sát, nếu không thì ta chưa chắc đã có thể phát hiện vấn đề kịp thời.

Năng lực phá hoại của làn khói đen này thực sự cực kỳ mạnh mẽ, căn cứ vào tình hình quan sát trước mắt, cho dù là ta tiếp xúc với cơ thể, cũng có chút không chịu nổi." Tô Mạch hơi bất ngờ nói.

Mối đe dọa mới phát hiện thực sự khiến người ta cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tô Mạch liền nhanh chóng hồi tưởng lại ký ức, hoàn toàn hiểu rõ

thân phận cụ thể của làn khói đen trước mắt.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng ổn định tâm trạng, điềm tĩnh thong dong như thường lệ.

"Chủ nhân nhìn ra được bối cảnh của làn khói đen này, quả nhiên kiến thức vô cùng uyên bác, dường như không có thông tin nào ngài không biết.

Dù sao thì trong đầu ta là một mảng trống rỗng, căn bản không biết tình hình cụ thể là gì." Thanh Mao Sư Vương nhịn không được nói.

Kể cả trước đó Tô Mạch đề xuất muốn đi tìm vị trí của "kính nhãn", một khái niệm như vậy, đối với Tiểu Thanh là hoàn toàn không hiểu.

Nếu không phải Tô Mạch biết những điều này, hành trình tiếp theo chắc chắn sẽ là một mảng mờ mịt, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

"Những vết nứt này chính là từ lòng đất dần dần mở rộng ra, những làn khói đen này cũng là thứ được phát ra từ linh hồn quỷ dưới lòng đất.

Và chúng ta hiện tại đang đối mặt với một con quỷ dưới lòng đất." Tô Mạch vô cùng điềm tĩnh nói.

Những lời này lúc đó như sấm sét giữa trời quang, nhưng đã thu hút sự chú ý của Thanh Mao Sư Vương.

Con vật này thậm chí có chút kinh ngạc, vô duyên vô cớ nghe thấy phía trước dưới lòng đất có linh hồn quỷ.

Chương 491

Nếu không phải Tô Mạch nhắc nhở, e rằng Thanh Mao Sư Vương chắc chắn sẽ không thể phát hiện ra, cứ tưởng làn khói đen này tự nhiên hình thành.

Giờ đây nó mới hoàn toàn ý thức được, đây tuyệt đối là cái bẫy mà đối thủ cố ý tạo ra, nhưng đáng tiếc không thể tấn công thành công như ý muốn.

Két két!

Trong bóng tối u ám, một âm thanh âm u đáng sợ xuất hiện, chính là từ vết nứt phía trước tuôn ra.

Trong làn khói đen, dần dần hiện ra bóng dáng một linh hồn quỷ, hiển nhiên chính là kẻ ẩn nấp mà Tô Mạch đã nói.

"Vốn dĩ định trốn đi tìm cơ hội thích hợp ra tay, kết quả mới biết đã bị phát hiện.

Nhân tộc này thật sự lợi hại, ánh mắt vô cùng sắc bén và độc đáo.

Không tồi, ta đặc biệt muốn nuốt chửng ngươi." Hắc Yên Quỷ lạnh lùng nói.

Không mang theo bất kỳ cảm xúc phụ nào, chỉ có khí tức sát lục tràn đầy, đoán chừng không nhịn được muốn giết người.

Kế hoạch của Hắc Yên Quỷ thất bại, hiển nhiên tâm trạng không hề tốt.

Dù sao trước đó nó muốn giải quyết mục tiêu một cách lặng lẽ không tiếng động, vậy thì không cần phải trả giá thêm.

Giờ đây mọi thứ đều bị coi là những chuyện ngoài ý muốn.

“Con quỷ này thật sự quá đen, trông thực sự khó coi.

Quả nhiên giống hệt như chủ nhân nói, lén lút trốn dưới lòng đất, xem ra muốn hù dọa người ta.

Thật là một tên không có ý tốt, suýt chút nữa đã dọa ta sợ chết khiếp.” Thanh Mao Sư Vương châm chọc nói.

Trước đó khi đối thủ chưa xuất hiện, lúc còn là ẩn số thì khá đáng sợ.

Kết quả là khi đã hoàn toàn nhìn thấy thân ảnh của Hắc Yên Quỷ, Thanh Mao Sư Vương ngược lại không còn căng thẳng như vậy.

Giờ phút này liền không hề sợ hãi mà châm chọc, không thể không chê bai một cách có lý có cứ.

Hắc Yên Quỷ thì trở nên tức giận hơn, cảm thấy uy nghiêm của bản thân đã bị mất đi.

Tô Mạch vẫn giữ thái độ hết sức bình tĩnh.

Ban đầu có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền trở nên thản nhiên, điềm đạm.

Dù sao, nhanh chóng thăm dò được sự tồn tại của đối phương, thì ra chỉ là một con Hắc Yên Quỷ mà thôi, cố tình ẩn mình dưới lòng đất u ám, chuyên rình rập tấn công bất ngờ.

Một tên xảo quyệt âm hiểm như vậy thực sự không thể khiến Tô Mạch lo lắng.

Nếu như không có bất kỳ thông tin nào thì không chừng sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Tô Mạch, khiến ta phải đặc biệt coi trọng và cảnh giác.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là đối thủ trước mắt vô dụng, ngược lại, nó vẫn sở hữu sức mạnh cường hãn, ít nhất không

phải là một kẻ yếu ớt bình thường, khi bạo phát sẽ có uy lực không tồi.

Khối hắc yên xâm nhập trước đó ẩn chứa tác dụng ăn mòn và lây nhiễm cực kỳ mạnh mẽ, chỉ riêng từ đó đã có thể cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ.

Nếu không nhờ năng lực cảm nhận siêu phàm của Tô Mạch, e rằng đã không thể dễ dàng tránh né được.

Điều này khiến Hắc Yên Quỷ cảm thấy vô cùng khó chịu và uất ức.

Dù sao, khó khăn lắm mới có được một cơ hội thích hợp để đánh lén, kết quả lại vô duyên vô cớ bị né tránh.

Không có gì cay đắng hơn việc tràn đầy hy vọng thành công, nhưng trong chớp mắt lại phải chấp nhận thất bại.

Tô Mạch chỉ cảm thấy rằng vì thủ đoạn của đối phương gần như đều nằm trong tầm kiểm soát và nhận thức của mình, cho dù có tồn tại một số thủ đoạn ẩn giấu, thì cũng không có bao nhiêu thứ mạnh mẽ, căn bản không cần lo lắng về việc có năng lực mạnh hơn.

Do đó, Tô Mạch mới có thể trong tình huống hiện tại thể hiện ra cảm xúc vô cùng trấn định, dù sao, lúc nào cũng giữ thái độ không kinh hoảng trước mọi việc.

Điều này có thể đảm bảo không bị sự cản trở của phi lý trí, luôn có thể sử dụng tư duy lạnh tĩnh và lý trí để suy xét các vấn đề gặp phải.

Chương 492

Thanh Mao Sư Vương cũng đi theo Chủ nhân Tô Mạch một thời gian nhất định, nên gần như đã quen với việc dựa dẫm vào ngọn núi lớn này.

Chủ yếu là ban đầu không biết nên bị dọa không nhẹ.

Giờ khắc này, tận mắt chứng kiến hình dáng cụ thể, thêm vào đó là một chút nhắc nhở của Tô Mạch, và nhìn thấy vẻ mặt điềm tĩnh tự nhiên của Chủ nhân, nó không khỏi an tâm.

Dù sao, nếu có kẻ địch mạnh hơn bản thân xuất hiện, bất kể thế nào cũng sẽ có Tô Mạch đối phó.

Thanh Mao Sư Vương dựa vào bản năng thì e rằng đã sớm sợ hãi bỏ chạy.

Chỉ cần đơn thuần quan sát khí thế của đối thủ, nó cũng có thể cảm nhận sâu sắc áp lực khó tả, ít nhất Hắc Yên Quỷ thu thập nó không thành vấn đề.

Đáng tiếc, Thanh Mao Sư Vương không khỏi tự mãn, con quỷ hồn kia dù lợi hại nhưng không thể thực sự thắng lợi, hoàn toàn không thể làm càn.

Điều quan trọng nhất là phải giải quyết Tô Mạch đang cản đường.

Hắc Yên Quỷ nghe rõ lời càu nhàu của tiểu Thanh, thực sự không nhịn được mà ánh mắt trở nên lạnh băng, tràn ngập sát ý vô tận.

Đôi mắt quỷ hồn nhìn xuyên qua con sư tử đáng ghét, thấy nó căn bản không quá lợi hại.

Ngay sau đó, mắt của quỷ hồn chuyển sang Tô Mạch bên cạnh.

Thực lực của nhân tộc này sâu không lường được, hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Tình huống trước mắt trong nháy mắt đã được nó hiểu rõ, chắc hẳn con sư tử kia dựa vào nhân tộc này để làm càn, cho nên Hắc Yên Quỷ lập tức coi Tô Mạch là mục tiêu lớn nhất.

"Quả nhiên không biết sống chết, đừng tưởng rằng có chút tu vi thì có thể càn rỡ không kiêng nể gì." "Phải biết rằng đây là địa bàn của ta, các ngươi đều chỉ là kẻ ngoại lai mà thôi, đừng vội vui mừng quá sớm." Hắc Yên Quỷ lạnh lùng nói, hoàn toàn không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Chính vì thái độ thản nhiên không vội vã của Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, thêm vào đó là những lời lẽ có chút khiêu khích, đã trực tiếp chọc giận quỷ hồn chủ nhân nơi đây.

Bởi vậy nó mới nói ra những lời lẽ cứng rắn này.

Dù sao, trước tiên phải tìm lại chút thể diện đã.

"Một con tiểu quỷ mà cũng cuồng vọng thật.

Chưa bắt đầu giao thủ mà đã nói trước những lời tự cho là đúng, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút không tự lượng sức.

Dường như cũng không tồn tại sức mạnh đủ để nghiền ép, cho nên mọi thứ vẫn chưa thể biết được." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Một giọng điệu khinh thường dùng để đáp lại con quỷ.

Một loạt lời nói vừa rồi thực sự đã thể hiện sự kiêu ngạo của Hắc Yên Quỷ.

Tô Mạch khẳng định sẽ không để đối thủ chiếm chút tiện nghi nào, ngay cả về mặt ngôn ngữ cũng không thể, nhất định phải cho nó một đòn phản kích mạnh mẽ.

“Ta tùy tiện nói thôi mà đã khiến ngươi không chịu nổi rồi sao?

Trước đây, những kẻ dám xấc xược trước mặt Chủ nhân ta, cơ bản đều không có kết cục tốt.

Những lời thề thốt dạy dỗ ta của ngươi càng thêm buồn cười đến cực điểm.” Thanh Mao Sư Vương cười khẩy nói.

Khí thế tuyệt đối không thể thua.

Tiểu Thanh cũng liều lĩnh nói.

Mặc dù ánh mắt của cường giả quỷ hồn kia dường như muốn giết chết nó, nhưng bên cạnh có Chủ nhân, lập tức khiến Tiểu Thanh có được sự dũng cảm cực lớn.

Cho dù đối phương không hề che giấu sát ý với nó thì sao?

Căn bản không thể đạt được mục tiêu, Tô Mạch sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

“Con sư tử khốn nạn đến cực điểm này, thật chẳng có chút khí độ nào.

Biến thành tọa kỵ của nhân tộc thì thật đáng xấu hổ.

Chương 493

Ta cũng biết ngươi có nhân tộc kia làm chỗ dựa, nếu không thì đâu có gan mà nói nhiều lời vô nghĩa như vậy." Hắc Yên Quỷ nói với ánh mắt u ám.

Tiểu Thanh đã hoàn toàn chọc giận sát ý của quỷ hồn.

Đáng tiếc, có Tô Mạch trấn giữ ở đây, nên nó không thể tránh khỏi việc phải dốc toàn lực diệt trừ nhân tộc trước, sau đó muốn thu thập Thanh Mao Sư Vương lúc nào cũng được.

"Ta có thể tìm được Chủ nhân cường đại như vậy, hiển nhiên đó là ưu thế của ta.

Ngươi không có bất kỳ cơ hội nào để nhận chủ, tuyệt đối chỉ sẽ có kết cục tan thành tro bụi mà thôi." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Thực ra, Tiểu Thanh gần như không nhịn được mà bật cười.

Ai cũng có thể thấy rõ, quỷ hồn kia đã tức giận đến mức mặt mũi biến dạng, một bụng tức giận căn bản khó nói thành lời, đáng tiếc lại không có cách nào nhanh chóng giải tỏa.

"Đừng nói những thứ vô dụng đó nữa.

Ta thấy ngươi đã nhịn đến cực hạn rồi.

Đừng thăm dò nữa, trực tiếp khai chiến đi.

Hãy để ta kiến thức ngươi có những năng lực gì, hy vọng đừng làm ta thất vọng." Tô Mạch thản nhiên nói.

Lời vừa nói ra, lập tức châm ngòi không khí tại hiện trường.

Ý vị chiến đấu thực sự trở nên nồng đậm.

Sau đó, Tô Mạch liền nhìn Hắc Yên Quỷ với ánh mắt lấp lánh, đối phương cũng tỏ vẻ muốn liều mạng.

Tô Mạch quả nhiên sở hữu năng lực cảm nhận và phán đoán kinh người, nhanh chóng ý thức được mục đích của quỷ hồn kia.

Trong mắt Tô Mạch, nó không thể che giấu bất cứ điều gì, bất kỳ ý đồ nhỏ nhặt nào cũng không thể thoát khỏi sự quan sát của Tô Mạch.

Đối phương trong nháy mắt cũng từ bỏ lựa chọn tiếp tục thăm dò.

Ban đầu, Hắc Yên Quỷ hồn kia đang định kéo dài thời gian một chút một cách uyển chuyển, sau đó nhân cơ hội tỉ mỉ tìm kiếm chi tiết và sơ hở.

Đáng tiếc, chưa kịp thực hiện thành công, ai ngờ giờ lại bị Tô Mạch nói thẳng ra trước mặt, đương nhiên không thể tiếp tục thực hiện những ý đồ nhỏ nhặt đó.

Hắc Yên Quỷ vì thể diện của mình, khẳng định không muốn thừa nhận những gì Tô Mạch nói ra, lúc này chỉ hận không thể triệt để diệt sát Tô Mạch.

Dù sao, việc nhìn thấy nhân tộc thực lực cường đại đã tạo cho quỷ hồn một uy hiếp cực lớn, nếu không thì nó đã sớm một mạch xông tới tấn công rồi, đâu còn cảnh giác lo lắng giao chiến chính diện nữa.

Lúc này, tình hình đã trở nên nghiêm trọng, hiển nhiên không còn nhiều thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy.

Hắc Yên Quỷ không thể cân nhắc những điều lung tung, cách duy nhất là sử dụng mọi thủ đoạn có thể, dốc toàn lực thu thập Tô Mạch.

Đương nhiên, đợi nhân tộc cấp bậc phi thường kia bị tiêu diệt, thì con sư tử đáng ghét còn lại hiển nhiên sẽ trở thành cá nằm trên thớt, căn bản không thể gây ra chút sóng gió nào.

Thực ra, năng lực chiến đấu của bản thân Thanh Mao Sư Vương có lẽ cũng không hề yếu ớt, và trong một loạt quá trình giao chiến, nó đã không ngừng được nâng cao nhất định.

Nhưng trong mắt Hắc Yên Quỷ vẫn không đáng kể.

Do đó, Hắc Yên Quỷ trong khoảnh khắc đầu tiên liền bỏ qua Thanh Mao Sư Vương.

Dù sao, nó không phải là đối thủ quá cường hãn, đợi khi có thời gian rảnh rỗi thì sẽ từ từ có cơ hội đối phó.

Lúc này, nó hung hãn lao thẳng về phía Tô Mạch.

"Nếu để ta đối mặt tác chiến, tuyệt đối không đỡ được mấy chiêu.

Tốc độ thật đáng sợ, có thể thấy làn khói đen kia hoàn toàn áp chế ta.

Đáng tiếc, muốn đối phó Chủ nhân thì e rằng không đủ." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Không phải nói lung tung.

Chương 494

Dựa trên phán đoán về cục diện và kinh nghiệm đã thấy, Tiểu Thanh có quyền nói.

Đương nhiên, lúc này khi nhìn thấy ánh mắt đầy sát ý giận dữ của con quỷ kia, Thanh Mao Sư Vương không khỏi rùng mình, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

May mắn có Chủ nhân che chắn, nếu không Tiểu Thanh cảm thấy mình đã gặp nguy hiểm rồi.

Từng luồng hắc yên cực kỳ tấn mãnh và quỷ dị, u ám bốc ra, tuyệt đối là một tốc độ nhanh như chớp.

Nếu nhân vật nào có năng lực phản ứng hơi chậm một chút, dưới sự tấn công bất ngờ như vậy, e rằng khó có thể thoát thân thành công.

Hắc yên đều từ trong cơ thể quỷ hồn xâm nhập và giải phóng ra.

Một loại sức mạnh khiến người ta kinh hồn bạt vía, đơn giản là bản lĩnh trời sinh của quỷ vật, chỗ dựa để ngang tàng không sợ hãi.

Thảo nào Hắc Yên Quỷ ban đầu dám cuồng vọng như vậy, rõ ràng là có bản lĩnh nhất định.

Khi Tô Mạch nhanh chóng né tránh, từng luồng hắc yên không tan đi, ngược lại theo một đường cong quỷ dị, liên tục truy kích Tô Mạch.

Chỉ từ đó đã có thể thấy, thủ đoạn của quỷ hồn không đơn giản như vậy.

Một đòn không thành công, lập tức là những đợt công kích liên miên bất tuyệt, như thủy triều hùng dũng tuôn ra, mạnh mẽ đánh vào vị trí của Tô Mạch.

Nếu không đủ linh mẫn và bình tĩnh, không chừng sẽ vô ý bị trúng đòn, đó chắc chắn không phải là kết quả tốt.

“Ta liên tục ra nhiều chiêu như vậy, xem ra có thể áp chế được nhân tộc kia.” “Áp bách hắn không thể phân thân lo liệu, ít nhất không thể phản kháng.

Chỉ cần mọi thứ diễn biến như cũ, nhất định sẽ có thu hoạch tốt.” Hắc Yên Quỷ tự an ủi mình nói.

Nó chỉ cân nhắc những khía cạnh có lợi cho bản thân, trực tiếp bỏ qua những điểm bất lợi.

Ví dụ, mặc dù Hắc Yên Quỷ luôn nắm giữ tiên cơ tấn công, và trông như đang liên tục công kích.

Nhưng bất kỳ ai có mắt đều có thể thấy sự thật.

Cho dù Tô Mạch chọn phòng ngự thì cũng là thừa sức.

Hắc Yên Quỷ đã tưởng tượng mọi thứ quá tốt đẹp.

“Quả nhiên sở hữu chiến lực không tồi.

May mắn là nội tình tích lũy của ta đủ sâu dày, căn bản không thể dựa vào tốc độ để truy đuổi ta.

Ta cũng có thể thong dong chờ đợi một cơ hội thích hợp.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Tô Mạch không vội vàng ra tay trước.

Ta hiểu rõ nóng vội thì không ăn được đậu phụ nóng.

Chi bằng đợi đối phương chiến ý dâng cao, không chiếm được bất kỳ ưu thế nào, dần dần tiêu hao ý chí đó, khi đã hơi nản lòng thì đó mới là lúc ta triệt để triển khai thực lực.

Cứ để đối thủ có cơ hội ra tay trước.

May mắn là Tô Mạch hiện tại đều nắm giữ mọi tình huống tại hiện trường, tóm lại sẽ không dễ dàng thất bại.

Tạm thời để Hắc Yên Quỷ chiếm một chút quyền chủ động, căn bản không phải vấn đề.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi Hắc Yên Quỷ định tiếp tục tấn công, Tô Mạch không chút do dự triển khai phản công.

Qua quá trình quan sát kỹ lưỡng vừa rồi, ta đã thành công phát hiện ra một số sơ hở.

Đương nhiên, đó không phải là những lỗ hổng chí mạng, nhưng nếu Tô Mạch dựa vào những điểm này để đối phó quỷ hồn, hiển nhiên có thể đạt được một số lợi ích.

Chỉ cần có thể khiến Hắc Yên Quỷ phải chịu thiệt, thì Tô Mạch vô cùng vui vẻ.

Tô Mạch lao đi như một viên đạn pháo, trực tiếp lao vào cơ thể đối thủ.

Chương 495

Tốc độ kinh khủng này hoàn toàn giống với lúc trước.

Thậm chí, theo thời gian trôi đi, sức mạnh Tô Mạch bạo phát ra càng lúc càng tăng lên rõ rệt, đơn giản là khiến người ta chấn động.

Ít nhất lúc này đã vượt qua tốc độ của con quỷ kia.

Tô Mạch lần đầu tiên thể hiện ra năng lực khiến người ta kinh ngạc.

Đặc biệt, thủ đoạn khá tương tự, cũng đạt đến mức vượt trội về tốc độ.

Con Hắc Yên Quỷ kia nhìn cảnh tượng trước mắt, gần như muốn tức chết vì u ám.

Tô Mạch không đơn thuần dùng thân thể mình làm vũ khí tấn công, nhanh chóng tụ tập một luồng tiên lực cực kỳ mạnh mẽ, bao phủ quanh cơ thể.

Như một đầu đạn, một khi đánh trúng thành công chắc chắn sẽ có hậu quả đáng sợ, nhất định có thể tạo ra sự phá hủy phi thường.

Hắc Yên Quỷ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho vô cùng kinh ngạc.

Nó chưa từng thấy nhân tộc nào mạnh mẽ đến vậy.

Trong nháy mắt, cục diện đã thay đổi trời long đất lở.

Vốn tưởng rằng mình có một số ưu thế, ai ngờ trong khoảnh khắc lại phải đối mặt với uy hiếp cực lớn.

“Thảo nào nhân tộc kia nói chuyện hùng hồn, không hề tỏ ra yếu kém.

Giờ xem ra quả thực có thực lực khác biệt, đó chính là nguyên nhân của sự tự tin, căn nguyên quả nhiên không giống nhau.” Hắc Yên Quỷ nói với tâm trạng khó chịu.

Ngay sau đó, nó cũng không dám trực tiếp chống đỡ đòn tấn công của Tô Mạch, mà phân tán thêm nhiều hắc yên bao phủ khắp cơ thể, cố gắng quấn lấy Tô Mạch.

Tô Mạch lúc này thể hiện ra thực lực siêu cường, lực bạo phát khủng bố như vậy, thực sự đã uy hiếp Hắc Yên Quỷ, khiến nó căn bản không dám giao chiến chính diện.

Ngay cả một đợt tấn công của Tô Mạch, cường giả quỷ hồn này cũng không đủ tự tin để đỡ được, chỉ có thể nghĩ cách tiêu hao và làm suy yếu nó.

Mấy luồng hắc yên dốc toàn lực quấn lấy và tấn công, đáng tiếc mỗi lần vừa mới tiếp cận, lập tức bị tiên lực bao bọc quanh người Tô Mạch phá tan sạch sẽ.

Chủ yếu là tốc độ Tô Mạch lúc này thi triển quá đáng sợ, đồng thời hội tụ sức mạnh càng lợi hại hơn, đương nhiên phá hủy những luồng hắc yên đó không thành vấn đề.

Nếu chỉ so sánh với động tác phòng ngự trước đó, thì hoàn toàn không thể đặt chung để so sánh.

Thực ra, việc chấp nhận kết quả như vậy đã nằm trong dự liệu của Hắc Yên Quỷ, căn bản không ôm quá nhiều hy vọng về một kết cục tốt đẹp.

Cho nên, khi biết không thể chống cự được một đòn mạnh mẽ của Tô Mạch, cách duy nhất là tránh mũi nhọn.

“Một chiêu đơn giản mà khủng bố đến vậy, ta cũng không thể tiếp tục quấn lấy nữa.

Ngay cả khi sử dụng tất cả hắc yên, e rằng cũng vô ích, chỉ tổn thất vô ích, do đó phải tiết kiệm chút sức mạnh." Hắc Yên Quỷ nhanh chóng nói.

Dù sao nó đã sớm đưa ra quyết định, cố gắng thi triển những bước chân nhanh nhẹn nhất, hết sức tránh né nguy hiểm trước mắt, không còn tiêu hao bất kỳ hắc yên nào để chống đỡ.

Dù sao, nó thấy rõ là không có chút tác dụng nào, bỏ ra nhiều hơn cũng vô ích.

"Ta muốn xem xem, ta kiên quyết không tin rằng một nhân tộc có thể liên tục sở hữu nhiều sức mạnh bạo phát đến vậy.

Bất kể một chiêu hiện tại có uy thế hùng vĩ đến đâu, hiển nhiên không dễ dàng thi triển ra được." Hắc Yên Quỷ tiếp tục nói.

Sau đó nó liền tiến hành suy đoán.

Chủ yếu là uy thế một đòn của Tô Mạch quá kinh người, cũng khiến quỷ hồn Hắc Yên Quỷ không dám tin, căn bản không tin rằng Tô Mạch có thể tùy ý đạt tới cấp độ tấn công hiện tại.

Nếu là như vậy, chi bằng đừng tiếp tục đánh nữa.

Do đó, theo suy nghĩ của Hắc Yên Quỷ, nó đoán rằng Tô Mạch muốn thi triển chiêu thức tương tự, hẳn không thể tùy tiện, dù thế nào cũng phải trả một cái giá nhất định.

Tóm lại, ít nhất cũng không thể dễ dàng thể hiện những thủ đoạn tương tự.

Chương 496

“Tên này suy nghĩ chuyển biến nhanh thật.

Thấy tình hình không ổn là lập tức né tránh không chút do dự.

Nếu cứ cố chấp dựa vào việc hắc yên thôn phệ thì căn bản không thể cản được, chỉ có chết thảm thôi.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Vốn đang đợi Hắc Yên Quỷ tự lượng sức mà xông lên.

Dù sao, một khi đối phương quá tự tin, không chừng sẽ không nhịn được mà chọn đối đầu chính diện.

Đáng tiếc, cách nghĩ của Tô Mạch đã không thành hiện thực.

Đối thủ rõ ràng đã nhượng bộ vào thời khắc then chốt, căn bản không dám đối kháng.

Ta hơi thích thú, những làn hắc yên kia bị công kích trực tiếp tan biến không còn chút nào.

Đợi đến khi Hắc Yên Quỷ hồn nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nó liền nhanh như chớp bắt đầu né tránh.

Trong chớp mắt, nó đã thành công tránh được nguy hiểm, không bị công thế hung hãn của Tô Mạch cuốn vào, chỉ hơi chút hiểm nguy, bởi vì chỉ cách một khoảng cách cực kỳ mong manh.

Một khi sai sót dù nhỏ nhất, cường giả quỷ hồn chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Thực ra, Tô Mạch tận mắt thấy đối phương hiểm hóc tránh được nguy hiểm, cũng không khỏi thở dài một hơi.

Dù sao, chỉ chút sai biệt như vậy, nếu không có bất kỳ vấn đề gì, thì có thể giảm thiểu rất lớn thời gian và sức lực, không cần tiếp tục

chiến đấu.

Nhưng một đòn tấn công của Tô Mạch đã thành công thể hiện phong thái và thủ đoạn của mình.

Bất kể từ khí thế hay các khía cạnh khác mà nói, không nghi ngờ gì nữa, nó đã hoàn toàn áp chế đối phương.

"Tên kia trước đây không phải rất cuồng vọng sao?

La hét đòi diệt ta.

Vậy thì bây giờ ta cho ngươi một cơ hội đặc biệt công bằng và chính trực, chỉ cần đơn đấu đánh thắng ta là được." Tô Mạch trấn định tự nhiên nói.

Đồng thời, khí cơ toàn thân trong nháy mắt được dẫn động, trực tiếp khóa chặt đối thủ trước mắt, ngăn không cho nó tìm cơ hội bỏ chạy vì không hợp ý.

Dù sao, đối với tên đó, chỉ còn cách liều mạng một phen.

Còn nếu muốn bỏ chạy thì e rằng chưa kịp bước một bước đã bị đánh cho thảm không nỡ nhìn.

Lời Tô Mạch nói ra cũng khiến người ta không khỏi buồn cười.

Dù sao, nhìn từ tình hình giao chiến vừa rồi, đơn đấu chính diện căn bản sẽ không có kết quả khác.

Tô Mạch rõ ràng đang chiếm ưu thế lớn.

Đặc biệt, con Hắc Yên Quỷ hồn kia bỗng nhiên nghe yêu cầu của Tô Mạch, thực sự không nhịn được mà khóe mắt giật giật.

Rõ ràng là đang bị ức hiếp, nhưng lại vô cùng quang minh chính đại, thực sự không tìm được chỗ nào để phản bác.

"Ha ha, giao chiến với Chủ nhân của ta, đó mới là kết cục đáng

phải chịu.

Đã biết ngày hôm nay như vậy, hà tất phải như lúc đầu?

Vốn dĩ ta chỉ muốn yên tĩnh đi qua một khu vực, ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện quỷ cản đường." Thanh Mao Sư Vương sảng khoái nói.

Có thể tận mắt chứng kiến Tô Mạch một đòn đánh lui quỷ hồn, thực sự khiến Tiểu Thanh không khỏi hò reo vui mừng.

Vẻ mặt vui sướng khó tả.

Không lâu trước đó nó đã kiên quyết bày tỏ sự ủng hộ Tô Mạch, sự thật quả nhiên gần như dự đoán.

"Ngươi quả thực sở hữu thân thủ siêu cấp cường đại.

Chương 497

Bây giờ ta thực sự cam bái hạ phong.

Những lời nói bất cẩn trước đó đều là lỗi của ta.

Xin hãy khoan dung một chút, thả ta an toàn rời đi.

Sau này ta nhất định sẽ không bao giờ đối địch nữa." Hắc Yên Quỷ hạ giọng cầu xin nói.

Một giọng điệu cầu xin nhưng thực chất nội tâm lại hoàn toàn khác.

Quỷ hồn cũng đã nhận thức được Tô Mạch cực kỳ cường hãn.

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu, gần như chỉ có một con đường chết.

Chi bằng tạm thời ủy khuất cầu xin mấy câu, sau đó nhanh chóng tìm kiếm người giúp đỡ.

Đợi đến khi Hắc Yên Quỷ thành công dẫn được viện binh tới, đó sẽ là lúc nó ngẩng cao đầu.

Mọi sự oán khí và uất ức chịu đựng lúc này, sau đó nhất định sẽ được thanh toán sạch sẽ, trả thù kẻ địch một cách tàn nhẫn.

"Ta cứ tưởng mình nghe nhầm.

Sao một cường giả thực lực không tồi như vậy lại không có chút thể diện mà nhận thua?

Đáng tiếc, ta thấy sự bất mãn và cừu hận ẩn giấu trong mắt ngươi.

Để dập tắt mọi mầm mống nguy hiểm ngay từ trong trứng nước, ta sẽ không thả ngươi đi." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Một câu nói nhẹ bẫng, nhưng lại nặng như núi, trực tiếp giáng xuống đối thủ một tiếng sét giữa trời quang.

Dù sao, Tô Mạch quả thực đã thấy Hắc Yên Quỷ có chút vấn đề.

Chỉ cần hơi suy đoán là có thể biết được, rõ ràng là định giả vờ đầu hàng để quay lại phục thù.

Tô Mạch từ trước đến nay sẽ không cho đối thủ cơ hội thứ hai.

"Chủ nhân của ta tuệ nhãn nhìn xa trông rộng.

Mấy tiểu xảo đó đừng làm người ta chê cười nữa, căn bản chỉ là thứ đáng buồn cười." Thanh Mao Sư Vương khinh thường nói.

Thái độ kiên định về việc có chấp nhận đầu hàng hay không.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương thể hiện thái độ hết sức kiên định, không có lựa chọn nào khác, căn bản không có khả năng khác.

Ai cũng có thể thấy, mấy tiểu xảo của con Hắc Yên Quỷ âm hiểm này.

Đối phương thực sự ngu xuẩn đến đáng sợ, chắc là chưa từng gặp người nên thiếu kinh nghiệm giao tiếp.

Đương nhiên, điều đó không có nghĩa con quỷ này là kẻ đơn thuần lương thiện.

Rõ ràng nó còn có âm mưu càng đáng sợ hơn.

Năng lực chịu đựng nội tâm cường đại như vậy, kiên nhẫn chịu đựng tâm trạng nặng nề của việc nhận thua đầu hàng, tuyệt đối là một kẻ có tâm tư đáng ghét.

"Hai vị sao lại cố chấp như vậy, không có chút lòng bao dung nào.

Ta vốn đã chủ động từ bỏ giao chiến, muốn chọn phương thức hòa bình, kết quả thực sự không thể như ý." Hắc Yên Quỷ lắc đầu

nói.

Bề ngoài trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế bên trong lại đang dậy sóng dữ dội.

Tâm trạng của con quỷ vô cùng khó chịu và uất ức.

Dù sao, nó đã mất đi thể diện lớn như vậy, ai ngờ lại không thể thành công đạt được lợi ích nào.

Đồng thời, quỷ hồn Hắc Yên Quỷ nghe rõ sát ý trong lời nói của Tô Mạch, không khỏi giật mình trong lòng.

Chương 498

Xem ra đây là một trận chiến không thể tránh khỏi.

Thực sự khiến người ta phiền não.

Dù sao, nếu không phải bất đắc dĩ, thực sự không dám giao chiến với đối thủ như vậy, điều đó có nghĩa là trong đó tồn tại cái giá kinh người, rất có thể sẽ tổn thất thảm trọng.

"Ngươi có chiêu thức gì thì mau thi triển ra đi.

Ta thấy ngươi đừng hòng giữ được cái mạng nhỏ nữa, đó chắc chắn là điều không thể.

Ta nói thẳng cho ngươi biết, hôm nay nhất định phải diệt ngươi mới thôi." Tô Mạch nói với ánh mắt sắc lạnh.

Khi nói ra những lời này, dường như khí tức trong không khí đã gần như ngưng đọng.

Chỉ từ đó đã có thể cảm nhận được uy thế đáng sợ dường nào, không ngừng tụ tập.

Mỗi lời nói, mỗi hành động của Tô Mạch đều có ảnh hưởng cực lớn.

"Ta vô cùng đồng tình với quan điểm của Chủ nhân.

Chỉ riêng việc chủ động tấn công ngay từ đầu đã là một sai lầm lớn khó chấp nhận, huống hồ sau đó còn liên tục khiêu khích mấy lần, đồng thời không tự lượng sức mà ra tay.

Hôm nay ta tin Chủ nhân nhất định sẽ tiêu diệt nó." Thanh Mao Sư Vương hùng hồn nói.

Đặc biệt là sau khi nghe những lời của Tô Mạch, Tiểu Thanh chỉ

cảm thấy một luồng nhiệt huyết không khỏi dâng trào, trong nháy mắt sôi sục khắp cơ thể.

Thực sự khiến người ta cảm thấy có chút kích thích, có lẽ đó chính là sức mạnh của tấm gương.

Hắc Yên Quỷ nghe vậy thì trầm mặc, nội tâm trở nên lạnh lẽo.

Hiện tượng dần dần nản lòng thoái chí, thực sự không có được niềm tin kiên định như đối thủ kia.

Vì đã không còn cách nào, vậy thì chỉ còn cách tử chiến.

Tô Mạch vung quyền như sấm sét, căn bản không báo trước.

Chỉ cần thấy một thời cơ cảm thấy tốt, thì sẽ nhanh chóng tấn công.

Quỷ hồn xung quanh biến đổi thành một cảnh tượng vô cùng u ám.

Môi trường tối tăm âm u này tràn ngập tác dụng mê huyễn cực lớn, đồng thời cũng có thể làm suy yếu thậm chí làm loạn công thế của kẻ địch.

Sức mạnh cú đấm của Tô Mạch, sau khi đi qua nơi đây, quả thực không thể tránh khỏi bị suy yếu mấy phần, rõ ràng là phiền phức do con quỷ này gây ra.

“Xem ra ngươi cũng có một số năng lực bổ trợ.

Nhưng ta muốn xem rốt cuộc ngươi có bao nhiêu thực lực.

Chẳng lẽ thực sự không thể phá vỡ được sao?

Nếu một quyền không được, ta chỉ có thể tăng thêm vài quyền nữa.” Tô Mạch nói với ánh mắt kiên định.

Ngay cả một quyền cũng không có chút tác dụng nào.

Nhưng Tô Mạch không hề có một chút căng thẳng hay hoảng loạn.

Vẫn như cũ tiếp tục thi triển quyền kích.

Tô Mạch trực tiếp liên tiếp tung ra năm sáu chiêu, tất cả đều là các chiêu thức quyền đầu.

Và sức mạnh mang theo vô cùng cường đại, không khác mấy so với lần tấn công đầu tiên.

Cảnh tượng trước mắt lập tức khiến Hắc Yên Quỷ cảm thấy nội tâm rung động, thậm chí không khỏi thể hiện ra vẻ mặt không thể tin được, dù sao, điều này đã vượt xa khả năng chịu đựng trong lòng con quỷ.

"Trời ạ, vốn dĩ ta đã đoán rằng nhân tộc kia khó mà phát huy được loại sức mạnh khủng bố đó, ai ngờ lại liên tục tung ra năm lần.

Chương 499

Thực sự khiến ta tuyệt vọng vì thực lực, ta trong khoảnh khắc đã vô duyên vô cớ mất đi tia sinh cơ cuối cùng." Hắc Yên Quỷ nói với tâm trạng nặng nề.

Loạt quyền kích của Tô Mạch không hề vô ích, ngược lại đã giành được thắng lợi chưa từng có.

Không chỉ trực tiếp đánh gục đối thủ xuống đất, mà còn khiến thực lực của Hắc Yên Quỷ bị tổn thất lớn tại chỗ.

Đồng thời, Tô Mạch đã thể hiện năng lực tác chiến vô cùng mạnh mẽ của mình, tuyệt đối là một thực lực cường hãn vô song.

Mỗi chiêu đều tự nhiên thành thục, từng quyền từng quyền hóa giải môi trường mê loạn do đối phương thi triển.

Khí tức u ám trong nháy mắt tan biến, bị đánh cho tan thành tro bụi.

"Quả nhiên gần như dự đoán của ta.

Việc một quyền không giải quyết được thì tung ra quyền thứ hai, thậm chí nhiều quyền hơn.

Cuối cùng cũng phá vỡ được phòng ngự của con quỷ." Tô Mạch hài lòng nói.

Có thể thuận lợi thu được thành quả, bản thân Tô Mạch cũng từ nội tâm vui vẻ.

Chủ yếu là đã triệt để đánh cho cường giả quỷ hồn kiêu ngạo kia không còn tính khí gì, thực sự khiến người ta có cảm giác thành tựu khác biệt.

“Chủ nhân thật quá uy mãnh!

Ta ở bên cạnh yên tĩnh quan sát, vốn tưởng rằng có thể sẽ phải giao chiến một thời gian mới có kết quả, ai ngờ trong chớp mắt đã tấn công không ngừng nghỉ, trực tiếp một hơi đánh xuyên qua hiện trường.” Thanh Mao Sư Vương tán thưởng không ngớt lời.

Quan sát kỹ vẻ mặt của Tiểu Thanh, nếu có năng lực cảm nhận tinh tế đến từng chi tiết, hẳn có thể mơ hồ nắm bắt được biểu cảm kinh ngạc còn sót lại trong đó, đồng thời là sự ngưỡng mộ của Tiểu Thanh đối với Chủ nhân.

“Hôm nay ta đã gặp phải một kẻ địch quá mạnh.

Chỉ có thể nói là xui xẻo đến cực điểm.

Hóa ra những suy đoán buồn cười trước đây của ta, căn bản đã bỏ qua việc hắn có thể liên tục tung ra sức mạnh mạnh nhất.

Đương nhiên, cho dù đã biết thì cũng sẽ như vậy thôi.” Hắc Yên Quỷ nói một cách khá bình tĩnh.

Có lẽ sự chênh lệch quá lớn giữa hai bên đã khiến tên này tuyệt vọng, do đó không còn ôm bất kỳ ý nghĩ nào khác, mà nội tâm cũng không quá xao động.

Vốn dĩ Hắc Yên Quỷ định nói thêm vài câu, cảm thán về cuộc đời đầy kinh nghiệm.

Đáng tiếc, Tô Mạch căn bản không cho nó cơ hội nói tiếp, một chưởng thế không thể cản phá trực tiếp đập tan đối thủ trước mắt, hoàn toàn tan biến không còn gì.

Tô Mạch quen ra tay giản dị và sắc bén, thực sự khiến Hắc Yên Quỷ kinh ngạc không thôi.

Đáng tiếc, cảm giác trong lòng không thể nói ra, hoàn toàn tuyên bố

chấm dứt mạng sống nhỏ bé của nó.

“Ta cảm thấy thời gian tiêu hao ở đây đã đủ rồi, nhất định phải tiếp tục chuyển sang vị trí mới, không nên chần chừ nữa.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Đó là lý do tại sao vừa rồi ta lười nói nhiều lời vô nghĩa mà ra tay trực tiếp, thật sảng khoái và dứt khoát.

Tô Mạch sử dụng tốc độ và sức mạnh vô cùng khủng bố, trực tiếp đánh con quỷ hồn kia tan thành hắc yên.

Đồng thời, những làn hắc yên u ám đó cũng biến mất không dấu vết.

Tô Mạch có thể xác nhận mình đã hoàn toàn tiêu diệt đối thủ.

Sau một thời gian giao chiến, ta đã hiểu rõ về con Hắc Yên Quỷ hồn kia, do đó mới tìm được một số sơ hở, rồi dứt khoát giải quyết.

“Chủ nhân thật quá cường thế!

Cứ tưởng sẽ tiếp tục giao chiến một thời gian nữa, ai ngờ lại vô duyên vô cớ kết thúc không hề có dấu hiệu báo trước.

Thực sự khiến ta kinh ngạc, nhất thời khó mà bình tĩnh lại sự kích động trong lòng.” Thanh Mao Sư Vương tán thưởng không ngớt lời.

Một loạt động tác ra tay vừa rồi thực sự trông cực kỳ đẹp mắt.

Chương 500

Tô Mạch không hề dây dưa, thể hiện ra thủ đoạn siêu cường.

Con Hắc Yên Quỷ có khí tức không yếu kia chỉ có thể không thể tránh khỏi chịu đựng công kích, kết quả đương nhiên bị tiêu diệt hoàn toàn.

Dù sao, Thanh Mao Sư Vương cảm thấy mọi thứ đều diễn ra nhanh chóng và chói mắt.

Nếu để nó ra trận, e rằng sẽ bị đối thủ quấn lấy không ngừng, sau đó vô ý chịu đựng một đợt công kích nặng nề, không chừng sẽ mất mạng.

Nguy hiểm trong đó tóm lại là có chút không dám tưởng tượng.

"Ta khẳng định sẽ không lãng phí thời gian.

Trước đây sở dĩ ta thử thăm dò mấy lần, nguyên nhân căn bản là để tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Một khi có chút nắm chắc, thì ta sẽ không chút do dự ra tay." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Một con Hắc Yên Quỷ nhỏ bé mà thôi, căn bản không có năng lực cản trở.

Nếu không phải nó xuất hiện lén lút không tiếng động, và đang ở sâu trong kẽ nứt dưới đất, e rằng Tô Mạch đã sớm phát hiện.

"Hiện tại điều quan trọng nhất của ta đương nhiên là tìm kiếm kính nhãn, nghĩ cách tìm một con đường để rời khỏi thế giới này.

Ta đại khái cảm nhận được nó ở phương vị đó, nhưng vẫn phải không ngừng tiến về phía trước để tìm kiếm, nếu không thì không thể

xác định rõ ràng.” Tô Mạch suy tư nói.

May mắn là tình hình lúc này không quá tồi tệ, ngược lại, mọi cục diện đều hết sức rõ ràng.

Gần như quyền chủ động đều nằm trong tay Tô Mạch, ít nhất không còn đi lung tung như ruồi mất đầu nữa.

Chỉ cần kiên định bất di bất dịch đi theo một hướng, tự nhiên có thể thành công đi đến đích, đó không phải là chuyện sai lầm lớn.

“Vâng Chủ nhân.

Tâm trạng của ta vốn có chút không bình tĩnh, nhưng lúc này nghe những lời đó, lập tức có chủ tâm cốt.

Nếu có thể thuận lợi đi ra ngoài, không còn ở lại thế giới trong gương này nữa, thì ta thực sự không khỏi vui mừng.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Đồng thời, trên mặt Tiểu Thanh cũng không khỏi nở nụ cười.

Cảm xúc vui vẻ như vậy tràn ngập qua lời nói, thực sự là một tin tức vô cùng sảng khoái, niềm vui khó tả.

Thế là Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng tiến lên.

Ở nơi đây vẫn phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không thể có bất kỳ sự sơ suất nào.

Dù sao, nơi đây có rất nhiều nguy hiểm, đặc biệt là các loại quỷ hồn kỳ quái.

Một khi sơ ý, sẽ lập tức rơi vào cục diện nguy hiểm.

Đối với điều này, Tiểu Thanh có quyền phát ngôn.

Bởi vì nếu không có Chủ nhân Tô Mạch ở đó, nó đã tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Một khi để bản thân nó tự mình tiến lên, đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Trong tình huống như vậy, gần như khó có thể di chuyển chút nào.

Nguy hiểm trong đó đủ để lấy mạng nó.

Cũng vào lúc này, Tô Mạch đột nhiên phát hiện phía trước có một số vấn đề, liền cảnh báo Tiểu Thanh dừng lại, và lập tức sử dụng một số thủ đoạn che giấu khí tức.

Trong nháy mắt, cả hai đều bị che giấu.

Ít nhất cách một khoảng cách nhất định, đối phương thực sự khó mà phát hiện thành công, đó chính là chỗ cường thế của Tô Mạch.

Tùy tiện thể hiện một tiểu thủ đoạn mà đã có hiệu quả không tồi.

Chương 501

Đương nhiên, một khi bị quỷ hồn nhìn thấy ở vị trí trong tầm mắt, nhất định không thể che giấu được.

Chỉ là ở xa khó mà cảm nhận được khí tức, nên thủ đoạn này cũng có những hạn chế nhất định.

Nhưng dù vậy cũng khiến người ta kinh ngạc.

Dù sao, Tiểu Thanh ở bên cạnh trong lòng thầm thán phục.

Lúc này, Tô Mạch tỉ mỉ quan sát khu vực phía trước.

Cuối cùng, sau khi chờ đợi một lát, ta đã nắm rõ mọi thứ.

Phía trước cũng đồng thời xuất hiện một số bóng dáng.

Hóa ra lại là một đội cường giả quỷ hồn đang hành quân, số lượng khoảng ba mươi vị.

Tất cả đều không ngoại lệ phóng thích ra khí tức cường đại.

Thậm chí, mỗi người trong số họ đều không yếu hơn con Hắc Yên Quỷ đã gặp trước đó, đặc biệt có mấy vị còn mạnh hơn Hắc Yên Quỷ.

Các cấp bậc và sức mạnh quỷ hồn như vậy, dường như mọc ra không cần tiền, lại còn tụ tập tại một nơi nhỏ như vậy trong cùng một lúc, thực sự khiến người ta tặc lưỡi.

Thanh Mao Sư Vương thực sự không khỏi rùng mình một cái.

Dù sao, bất kỳ kẻ nào ở đối diện cũng đủ sức nghiền ép tiêu diệt nó.

Thế giới này đơn giản là đáng sợ đến cực điểm, không có chút cảm giác an toàn nào.

Nếu đối mặt trực diện, Tiểu Thanh có thể tin chắc mình sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức.

Tuyệt đối có thể nói là khó bước đi.

Nếu không có Tô Mạch bên cạnh, Tiểu Thanh đơn giản là không dám nán lại một giây, không chút do dự quay người bỏ chạy, liều mạng rời khỏi phạm vi trước mắt.

Nhưng quay đầu lại nhìn, dù sao toàn bộ thế giới trong gương này đều vô cùng nguy hiểm.

Lúc nào cũng có thể gặp phải những quỷ hồn khác, vậy thì bất kể chạy đi đâu cũng gần như có kết cục tương tự.

Thế là Thanh Mao Sư Vương cũng trong nháy mắt bình tĩnh lại.

Dù sao, trước mắt có Chủ nhân bảo vệ, an toàn hơn nhiều so với việc độc thân một mình.

"Dựa trên sự quan sát kỹ lưỡng của ta, đội quỷ hồn phía trước hẳn là vừa mới hội hợp không lâu, trông như đang tìm kiếm kẻ địch, e rằng chính là để đối phó với ta.

Xem ra một lần này ta đã hấp dẫn sự thù địch của một khu vực lớn xung quanh." Tô Mạch trấn định tự nhiên nói.

Nếu không có gì bất ngờ, gần như có thể xác định chính là như Tô Mạch đã suy nghĩ.

Trước đó Tô Mạch cũng đã tạo ra mấy trận đại chiến, e rằng đã gây ra chấn động cho quỷ hồn, nên chúng liên hợp lại từng bước tiến công, chính là để bao vây từ mọi hướng, muốn tiêu diệt Tô Mạch và Tiểu Thanh.

Còn về việc nhận được tin tức như vậy, Tô Mạch vẫn điềm tĩnh tự nhiên, dường như căn bản không coi những nguy cơ này vào mắt.

Chỉ riêng cái tâm thái cường hãn đó đã đủ khiến người ta kinh ngạc và tự thẹn không bằng.

Bao gồm cả Tiểu Thanh cũng bất lực cười cười.

Bỗng nhiên nghe nói gần như vô số quỷ hồn, e rằng đều giống như đội cường giả trước mặt, tất cả đều đang tìm kiếm để đối phó với nó.

Đơn giản là không thể kiềm chế được sự kinh hoàng trong lòng, trên mặt viết đầy sự chấn động và sợ hãi.

Thanh Mao Sư Vương cảm thấy trái tim mình đập thình thịch không ngừng, cái cảm giác kinh hồn bạt vía đó thực sự khiến nó vô cùng khó chịu.

Nhưng ngay sau đó, khi nhìn Tô Mạch điềm tĩnh thong dong ở một bên, dường như có năng lực lây nhiễm, trong nháy mắt đã ảnh hưởng đến Tiểu Thanh.

Lập tức có một luồng khí tức tường hòa và tĩnh lặng dâng trào, sau đó khiến Tiểu Thanh trở nên ổn định hơn một chút.

Chương 502

Chủ yếu là bỗng nhiên nghe được tin tức đáng sợ như vậy, đơn giản là đã đạt đến giới hạn chịu đựng của Thanh Mao Sư Vương.

Vốn dĩ lúc nào cũng có thể gặp phải kẻ địch, tình huống đã tệ rồi, ai ngờ đối phương lại chủ động tìm đến.

Lúc này khiến Tiểu Thanh ý thức được tâm thái cường đại của Chủ nhân, cũng không khỏi bội phục không thôi.

Dù sao, dù thế nào cũng khiến bản thân nó hổ thẹn không thôi.

Trong đó tồn tại sự chênh lệch quá lớn.

Nếu lúc đó nó cũng có thể bình tĩnh xử lý mọi việc thì đó là một tiến bộ cực lớn.

"Ta suýt nữa bị lời của Chủ nhân làm cho sợ chết rồi.

Sau khi được nhắc nhở như vậy, rồi lại quan sát kỹ lưỡng, quả thực có thể đưa ra kết quả tương tự.

Xem ra đám quỷ hồn kia đặc biệt muốn tiêu diệt ta, vô duyên vô cớ liên hợp lại với nhau." Thanh Mao Sư Vương lắc đầu nói.

Đám quỷ hồn phía trước đang xếp thành một hàng dài, phân tán ở một khoảng cách nhất định, sau đó tỉ mỉ tìm kiếm và tiến lên, dường như đã biến phạm vi trước mắt thành một tấm lưới khổng lồ, chỉ để bao vây hoàn toàn nơi đây, không để sót bất kỳ kẻ nào.

"Nếu không có gì bất ngờ, các phương hướng khác cũng có những quỷ hồn tương tự, vẫn đang làm những việc gần như giống nhau.

Đối phương rõ ràng đã biết ta đang ở khu vực trung tâm của một mạng lưới bao vây khổng lồ, nhưng không biết vị trí cụ thể, nên đành

phải tìm kiếm như mò kim đáy bể.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Vì xung quanh rất có thể có những quỷ hồn khác, Tô Mạch cũng không định nhanh chóng chuyển sang khu vực khác, mà trực tiếp chọn hướng trước mắt, dốc toàn lực tìm kiếm cơ hội đột phá.

“Vâng Chủ nhân, ta tự nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe theo phân phó.

Đừng nhìn ta thực lực có chút yếu ớt, nhưng về mặt tốc độ thì có chút thủ đoạn.

Dù sao, đã theo Chủ nhân một thời gian, tốc độ đã được nâng cao, vẫn luôn được rèn luyện.” Thanh Mao Sư Vương kiên định nói.

Sau một thời gian bình phục tâm trạng, Tiểu Thanh đã thành công kiềm chế được những suy nghĩ bất an kia.

Dù sao, nó đã hạ quyết tâm liều mạng.

Huống hồ, điều quan trọng nhất là Chủ nhân ở bên cạnh.

Điều đó mới khiến Thanh Mao Sư Vương dốc sức chiến đấu.

Lúc này, ánh mắt nó vô cùng nghiêm túc.

“Ta cũng biết tốc độ của ngươi không tồi, nhưng lần này hãy ngoan ngoãn đi theo ta.

Cơ hội hành động cụ thể ta sẽ nói sau.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Rõ ràng Tô Mạch không thực sự định để Thanh Mao Sư Vương ra tay.

Đối với tâm trạng muốn được chiến đấu của tên này, Tô Mạch tỏ ý tán thưởng, ít nhất không bị dọa đến mức không dám đi lại đã tốt hơn nhiều.

Đương nhiên, vì tình hình tiếp theo phức tạp, gần như lúc nào cũng là thời khắc vô cùng quan trọng và căng thẳng.

Một khi xảy ra bất kỳ sai sót nào, e rằng đó sẽ là sự bùng nổ của một cuộc khủng hoảng cực lớn.

Do đó, Tô Mạch không muốn Thanh Mao Sư Vương có thực lực yếu hơn một chút tấn công, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của một tọa kỵ là được.

Ngay sau đó, Tô Mạch liền quan sát tình hình cụ thể của đội ngũ phía trước.

Gần như hình bóng của mỗi quỷ hồn đều hiện rõ trong mắt Tô Mạch, không ngừng cảm nhận và quan sát xem chỗ nào thích hợp để ra tay trước.

Bởi vì mục tiêu đầu tiên hiển nhiên khá quan trọng.

Dù sao, phía trước có tới ba mươi vị cường giả.

Một khi sơ suất ngay từ đầu, vô ý dẫn đến việc các nơi khác tăng cường viện binh, với khoảng cách gần như vậy, e rằng trong nháy mắt sẽ bị bao vây trùng trùng điệp điệp.

Chương 503

Đặc biệt, có nhiều đối thủ thực lực khá mạnh như vậy, khẳng định sở hữu năng lực chiến đấu không tồi.

Cho dù là Tô Mạch cũng nhất định phải dốc toàn lực thi triển mọi sức mạnh, đồng thời phải lén lút tìm cơ hội tiêu diệt một số, nếu không thì sẽ là kẻ địch khó chống đỡ.

Dù sao, ba mươi vị cường giả cùng xông lên vây công, lại sở hữu chiến lực nhất định, Tô Mạch e rằng cũng khó mà nuốt trôi.

Nhất định không thể coi thường bất kỳ đối thủ nào vào lúc này, nhất định phải đặc biệt coi trọng.

Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng, Tô Mạch cuối cùng đã phát hiện ra một quỷ hồn có khí tức yếu nhất, ở rìa ngoài cùng bên trái.

Gần hơn nữa chính là một vùng bóng tối khó vượt qua.

Tô Mạch cũng không thể đi vào đó, thậm chí ngay cả quỷ hồn cũng không thể đi vào, nên căn bản không cần lo lắng có người nào từ đó đi ra, càng không cần tìm kiếm.

Kẻ đầu tiên Tô Mạch muốn đối phó, khẳng định là kẻ có thân thủ yếu nhất.

Làm như vậy mới có thể đảm bảo khả năng thành công lớn hơn.

Không chọn đối thủ mạnh hơn, sẽ giảm bớt tỷ lệ thành công.

Tô Mạch không phải là không có khả năng tiêu diệt đối thủ lợi hại hơn, chỉ là không muốn mạo hiểm ra tay vào thời điểm then chốt này.

Vì đây là thời khắc mấu chốt, không cho phép bất kỳ tình huống bất ngờ nào.

Tô Mạch liền điềm tĩnh dẫn Thanh Mao Sư Vương, nhanh chóng và nhẹ nhàng di chuyển về phía cực trái.

Đám cường giả quỷ hồn phía trước hiển nhiên không có bất kỳ cảm giác nguy hiểm nào, vẫn như cũ tìm kiếm theo tốc độ hành động đã định.

Căn bản không hề ngờ tới, ở vị trí không bị chúng phát hiện, sẽ có kẻ đang tìm kiếm mục tiêu.

Ngược lại, chúng còn đang lên kế hoạch đối phó với một cuộc tập kích bất ngờ.

Tốc độ di chuyển của Tô Mạch khá nhanh, không mất nhiều thời gian đã thành công đến được mục tiêu.

Ngay sau đó, hắn lại không chút do dự triển khai hành động tấn công, ngay cả một chút do dự cũng không hề xuất hiện.

Tô Mạch khẳng định sẽ không công khai phát động công thế, mà dùng thủ đoạn lén lút cực kỳ tinh vi.

Đầu tiên, hắn thi triển chiêu thức phong tỏa khí tức trong bóng tối, chặn trước khu vực nhỏ mà quỷ hồn mục tiêu đang ở.

Ít nhất có thể tránh được việc các quỷ hồn ở nơi khác phát hiện ra sự bùng nổ của trận chiến.

Tô Mạch nhìn tên không yếu hơn Hắc Yên Quỷ kia, một trong những kẻ yếu nhất trong số rất nhiều quỷ hồn, ánh mắt lộ ra khí cơ sắc lạnh, đơn thuần tấn công thẳng vào kẻ trước mặt, không hề lãng phí hay phân tán chút nào.

Tốc độ của Tô Mạch cực kỳ nhanh nhẹn, trong khoảnh khắc đầu tiên đã vung ra một quyền, trực tiếp đánh thẳng vào mục tiêu.

Còn về quỷ hồn kia cũng đã phát hiện ra tình huống không ổn.

Một quyền như vậy, hoàn toàn khác biệt so với cảm giác trước đó.

Đầu tiên, Tô Mạch thi triển phong tỏa ở một khu vực tiếp cận.

Sau đó, là một ánh mắt tràn ngập sát ý.

Ngay sau đó, bóng dáng Tô Mạch không hề che giấu lao tới, tất cả đều xuất hiện không hề có dấu hiệu báo trước, thực sự khiến nó không kịp trở tay.

Bùm!

Một tiếng động khá lớn vang lên, nhưng chỉ vang trong một khu vực nhỏ, không thể phá vỡ thủ đoạn phong tỏa do Tô Mạch tạo ra, đương nhiên không thể truyền ra nơi khác, không thể thu hút sự chú ý và cảnh giác của các quỷ hồn khác.

Mặc dù cường giả quỷ hồn kia nhanh chóng nhận ra sự bất thường xuất hiện, nhưng thời gian phản ứng thực sự không còn nhiều.

Đặc biệt, bỗng nhiên xảy ra nhiều dị biến như vậy, thực sự khiến tên đó lực bất tòng tâm.

Tô Mạch chính là thông qua thủ đoạn tấn mãnh như sấm sét, hết sức có thể ảnh hưởng đến tên đó.

Chương 504

Đặc biệt là khu vực phong tỏa, khí cơ bùng phát, cộng thêm đòn tấn công hùng dũng, đủ để đối thủ có chút không kịp ứng phó, từ đó sẽ để lộ ra một số sơ hở.

Tô Mạch chính là đã nắm bắt được những chi tiết nhỏ này.

Do đó, lần công thế hung mãnh đầu tiên đã thành công đánh trúng mục tiêu.

Đối phương chỉ có thể cứng rắn chịu đựng một đòn tấn công, căn bản không thể có phản ứng khác.

Đồng thời, vì thủ đoạn phong tỏa đã được Tô Mạch dự liệu trước, dẫn đến không có chút động tĩnh nào truyền ra ngoài, chỉ ở lại trong một khu vực nhỏ trước mắt.

Chỉ cần có thể ngăn đối thủ chạy thoát, thì đều có thể đảm bảo không bị thế giới bên ngoài biết đến.

Con quỷ hồn kia bị đánh cho thảm không nỡ nhìn.

Chủ yếu là trong lúc hoảng loạn thực sự không thể tùy tâm ứng thủ chống đỡ, thêm vào đó là đòn tấn công toàn lực không hề lưu thủ của Tô Mạch, khẳng định không phải là sức mạnh tùy tiện.

Đòn này cũng trực tiếp khiến tên đó mặt đầy đau khổ, toàn thân xuất hiện những vết nứt, khí tức vô cùng bất ổn, dường như sắp bùng nổ tan biến.

"Dưới tất cả năng lực bạo phát của ta, tấn công không hề giữ lại chút nào, khẳng định không dễ dàng chịu đựng được.

Nếu đánh thêm vài quyền nữa, e rằng sẽ nhanh chóng kết thúc trận chiến, hẳn là đủ để tiêu diệt tên đó.

Xem ra mục tiêu chính được chọn không có vấn đề gì lớn, hẳn là đủ sức ứng phó.” Tô Mạch nói với tâm trạng sảng khoái.

Lúc này, cục diện chính là điều Tô Mạch muốn thấy.

Mọi tình huống đều nằm trong tầm kiểm soát, đặc biệt là có thể cảm nhận sâu sắc mục tiêu không có khả năng phản kháng.

Ít nhất luồng sức mạnh đó không thể đặt chung với mình để so sánh.

Cái cảm giác kiểm soát tất cả thật vô cùng thoải mái.

Tô Mạch cảm thấy nội tâm đặc biệt thư thái.

“Không hổ là kế hoạch tràn đầy tự tin của Chủ nhân.

Thảo nào vừa rồi trực tiếp tự mình ra tay cũng được, thật có khí phách bá đạo.

Dù sao, nhìn ta thấy tâm trạng kích động, đơn giản là một vận may lớn, có thể tận mắt chứng kiến mọi thứ trước mắt.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Trên mặt Tiểu Thanh không thể kìm nén được sự vui vẻ và ngưỡng mộ.

May mắn vừa rồi nó đã hơi lo lắng về nhiều kẻ địch như vậy, kết quả Tô Mạch đã có cách ứng phó hết sức điềm tĩnh tự nhiên, sau đó lại hết sức bình tĩnh thực thi kế hoạch.

Đồng thời, tên bị đối phó trước tiên kia, căn bản là một kết cục hoàn toàn bị áp chế.

Tiểu Thanh cảm thấy đối phương e rằng còn chưa kịp phản ứng, thậm chí còn chưa nhìn rõ hình dáng cụ thể, nhưng đã phải chịu đựng đòn đánh nặng nề.

Tiểu Thanh có thể cảm nhận được Chủ nhân mạnh mẽ đến

nhường nào trong đòn tấn công vừa rồi.

Đó không phải là một chiêu đơn giản, mà là một uy hiếp cực lớn đối với mục tiêu.

Lúc đó, Tiểu Thanh cũng nghiêm túc mở to mắt, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

Có thể tận mắt chứng kiến trận chiến trước mắt, tuyệt đối là vận may tốt.

Thực ra, Tiểu Thanh cũng biết Chủ nhân đã thể hiện thủ đoạn, trực tiếp khiến bên ngoài không thể nghe thấy âm thanh bùng nổ của trận chiến.

Có những cảnh chiến đấu kịch liệt.

Nếu không phải lần này nó là tọa kỵ của Chủ nhân, khẳng định sẽ không có duyên được xem.

Còn về quỷ hồn là đương sự, sự chấn động trong nội tâm thực sự quá lớn, vượt xa biểu hiện của người bình thường.

Ban đầu không phản ứng, nhưng thực tế đã ý thức được vấn đề ở đâu.

Chương 505

Kẻ địch đáng sợ như vậy, chính là sự tồn tại mà nó muốn tìm kiếm.

Ai ngờ kẻ địch mà trước đó nó muốn tìm lại vô duyên vô cớ chạy đến trước mặt.

Toàn bộ quá trình đều diễn ra trong im lặng, trực tiếp đánh cho nó một trận bất ngờ, tóm lại quỷ hồn có chút mơ hồ.

Đồng thời, theo sau đó là sự căng thẳng và kinh hoàng nồng đậm.

Chủ yếu là giao chiến trực diện, nó có thể cảm nhận sâu sắc đòn tấn công không thể chống đỡ được của kẻ địch, và có sức phá hủy khủng khiếp.

Vốn dĩ bản thể quỷ hồn khó bị thương, kết quả Tô Mạch một quyền đã đánh bị thương nó.

Con quỷ hồn này cảm thấy vết thương nghiêm trọng, có chút cảm giác sụp đổ không thể kìm nén, thực sự là một kẻ địch không thể đối kháng.

"Kẻ địch này rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Thông tin trước đây ta biết cũng không khủng bố đến vậy.

Ta khó có thể có bất kỳ chỗ trống nào để phản kháng, thực sự không có khả năng thắng lợi.

Xung quanh cũng đã bị hạn chế.

Ta nên làm thế nào đây?" Cường giả quỷ hồn nói với tâm trạng nặng nề.

Điểm càng kinh hãi hơn là không gian gần đó đã bị phong tỏa, một

chút động tĩnh cũng không thể xuyên thấu ra ngoài.

Điều đó cũng có nghĩa là không thể cho những đồng bạn khác biết, đương nhiên không thể nhận được sự chi viện kịp thời.

Phát hiện này lập tức khiến tên đó tâm như tro tàn, cảm giác vô cùng khó chịu.

Tô Mạch lại không hề dừng lại, không ngừng tiếp tục bùng phát từng đợt công thế.

Dường như có sức mạnh nguyên vẹn không ngừng, tùy ý vung vẩy tiên lực dồi dào.

Tóm lại là dứt khoát tiêu diệt mục tiêu.

"Tên này thật có chút nhát gan, vậy mà ngay từ đầu đã không chọn đối kháng chính diện, có chút sợ hãi muốn bỏ chạy.

Nhưng dưới sự tinh tâm và toàn lực của ta, không dễ dàng chạy thoát đâu." Tô Mạch thản nhiên nói.

Bởi vì đã nhìn rõ hành vi của quỷ hồn trước mắt, chắc hẳn nó đã ý thức được không thể đối đầu, nên lén lút chạy sang một bên để tránh né, thậm chí cố gắng chạy về hướng khác, ý đồ thoát khỏi nơi bị phong tỏa.

Quỷ hồn đang định thử bỏ chạy.

Dù sao, nó cảm thấy không có cơ hội thắng lợi, chi bằng hết sức tìm một cơ hội an toàn.

Đương nhiên, cũng không phải là sẽ luôn an toàn, chỉ cần có thể giữ lại một hơi mà chạy thoát là tốt rồi.

Đáng tiếc, đó hoàn toàn là một chút vọng tưởng.

Mấy đợt công thế của Tô Mạch, hung bạo như sấm sét, trực tiếp đánh cho đối phương tan rã rất nhiều hồn thể.

Cuối cùng, giữa tiếng gào thét tuyệt vọng và không cam lòng của đối thủ, nó đã hoàn toàn biến thành tro bụi, không còn chút sinh cơ nào nữa.

“Ta thật không cam tâm!

Nếu sớm biết sẽ nguy hiểm như vậy, tuyệt đối ta sẽ không đồng ý.

Nhân tộc quả thực cường đại, nhưng ngươi cũng tuyệt đối sẽ chết.

Bởi vì còn có kẻ mạnh hơn ta, đủ sức diệt ngươi.” Quỷ hồn bất lực nói.

Tô Mạch không chút do dự vỗ một chưởng, ngay lập tức đập tan tia hồn thể cuối cùng.

Quỷ hồn bị đánh cho thân thể biến mất tại chỗ, mang theo đầy bụng uất ức mà chết đi.

Chương 506

Chủ yếu là nó đang tràn đầy hùng tâm tráng chí muốn đại triển thân thủ, giành được cơ duyên.

Kết quả lại bị người ta nghiền ép tiêu diệt.

Trong đó ẩn chứa sự bất lực vô cùng nồng đậm.

“Cuối cùng lại buông ra mấy lời lẽ cứng rắn.

Thật có chút buồn cười.

Ta không hề lo lắng về những kẻ khác, sau khi thu thập ngươi xong, ta sẽ lập tức đi tìm kẻ mạnh hơn để ra tay.” Tô Mạch nói một cách thờ ơ.

Mục tiêu đầu tiên Tô Mạch lựa chọn, không gặp quá nhiều trở ngại, chẳng mấy chốc đã bị thu thập thuận lợi.

Cái quỷ hồn đó, khi bị tiêu diệt cuối cùng, lại buông ra những lời uy hiếp, chắc hẳn vẫn đang dùng chiêu trò tương tự để tìm chút an ủi tâm lý.

Dù sao thì toàn bộ quá trình giao chiến vừa rồi, nó đều rơi vào thế bị động, căn bản không phải đối thủ của Tô Mạch, vẫn luôn bị áp chế tấn công.

Trong lòng không dễ chịu, đặc biệt là cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc, quỷ hồn đã trải nghiệm cái gọi là bất lực thực sự, vì vậy nó chỉ có thể cố gắng tìm kiếm ưu thế cuối cùng trên mặt lời nói, đáng tiếc Tô Mạch chẳng hề để ý.

Thanh Mao Sư Vương thực ra cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhìn cái quỷ hồn hài hước như vậy, không cam lòng buông ra những lời lẽ hung ác nhưng vô dụng.

“Chủ nhân của ta vốn đã lên kế hoạch sẵn rồi, đầu tiên là tiêu diệt đối thủ trước mắt, sau đó tiếp tục đi tìm kiếm quỷ hồn khác, kết quả tên đó lại tự lượng sức mình nói lung tung, chủ nhân sẽ không sợ gặp phải tồn tại mạnh hơn đâu.” Thanh Mao Sư Vương thản nhiên nói.

Ánh mắt đó thực sự đã học được một phần từ Tô Mạch, đáng tiếc chỉ là một loại thần thái mà thôi, trên thực tế, khí chất quan trọng nhất vẫn còn cách biệt quá xa, dù sao nó cần có nội hàm phong phú của bản thân, không ngờ Thanh Mao Sư Vương cũng bị khí thế của Tô Mạch ảnh hưởng, không tự chủ được mà tỏ ra bình tĩnh.

Ngay sau đó, Tô Mạch dời tầm mắt khỏi nơi này, lần nữa chọn nhìn sang khu vực bên cạnh.

Ở nơi đó có đối thủ gần nhất, vì đã thuận lợi thanh trừ nơi đây, vậy bước tiếp theo cứ đặt mục tiêu vào xung quanh.

Tô Mạch cho rằng mục tiêu gần nhất thì thực lực cũng không nên quá lợi hại, ít nhất cũng tương tự kẻ vừa bị thu thập, phỏng chừng không thể chống đỡ được công thế mạnh mẽ của Tô Mạch, tuyệt đối là một lựa chọn phù hợp.

“Lát nữa tôi sẽ nhanh chóng tiếp cận, sau đó trực tiếp dùng phương pháp tương tự, trước tiên phong tỏa một số khu vực xung quanh, hạn chế tiếng động giao chiến các loại, để khi xảy ra thì truyền sang hướng khác, như vậy có thể thành công tránh bị phát hiện.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Các bước trước đó hoàn hảo như vậy, đã thực hiện thành công, lại có kinh nghiệm phong phú, khẳng định sẽ tiếp tục kế hoạch tương tự, căn bản không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần cẩn thận và nghiêm túc điều tra thực lực đối phương một lượt, chỉ cần nằm trong phạm vi đối phó được, hiển nhiên đã đủ để ra tay rồi.

“Chiến lược của chủ nhân như mọi khi đều hữu dụng, vừa rồi khi

tôi tận mắt chứng kiến, quả thực khiến tôi không nhịn được mà tán thán, cái quỷ hồn cường giả vốn có chút cấp độ đó, nhẹ nhàng thu thập, hành vân lưu thủy một mạch mà thành." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Những lời này không nghi ngờ gì đều là Thanh Mao Sư Vương phát ra từ nội tâm, trong thời gian ngắn ngủi, Tô Mạch lại quyết định ra tay lần nữa, từ đó mang đến sự kích động lớn cho Thanh Mao Sư Vương, dù sao cũng chỉ có chủ nhân của mình mới có tự tin lớn đến vậy.

Vì vậy, hai người tiếp tục hành động theo quy trình đã định, nhanh chóng đi về phía bên cạnh.

Tô Mạch cố gắng tập trung tinh thần, cốt để nhìn rõ quỷ hồn ở bên cạnh.

Đối tượng sau hiển nhiên không có bất kỳ cảnh giác nào, vẫn đang lẳng lặng tìm kiếm, e rằng không thể đoán được kẻ địch mà nó muốn tìm, thì đang ở ngay bên cạnh.

Nếu biết Tô Mạch muốn đột kích nó, tên đó chắc chắn sẽ cảm thấy không thể tin nổi.

Trong lòng Tô Mạch cảm thấy vô cùng yên ổn, chỉ cần đối phương vẫn chưa hay biết gì, hiển nhiên là một điều cực kỳ tốt.

Ít nhất hiện tại mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Trước đây Tô Mạch cần lo lắng đối thủ có chút dự cảm trước, nhưng hiện tại cũng đã rõ, cảm nhận của tên đó vô cùng yếu ớt.

Đương nhiên cũng có một nguyên nhân nữa, phỏng chừng những quỷ hồn này căn bản không dám tưởng tượng ở địa bàn của mình lại đột nhiên xuất hiện kẻ địch khác, đồng thời lặng lẽ tiêu diệt một đồng bọn, điều chấn động nhất không gì hơn là việc chúng đang tự mình

tìm kiếm Tô Mạch để ra tay.

Tô Mạch ngay lập tức như mọi khi bố trí một đạo phong tỏa, thao tác dễ như trở bàn tay, không hề có chút khó khăn hay sai sót, gần như có thể nói là tốc độ và động tác y hệt lần trước, chỉ là đổi sang một khu vực khác.

"Quả nhiên đám quỷ hồn này không có cảm giác nguy hiểm nào khác, mặc tôi thành công thiết lập xong xuôi.

Nếu có chút ngăn cản, tuyệt đối không thể đạt được hiệu quả tương tự, có khi sẽ gặp phải một số trở ngại." Tô Mạch vui vẻ nói.

Cục diện thuận lợi trước mắt thực sự khiến người ta không tự chủ được mà nảy sinh tâm trạng vui vẻ, Tô Mạch hiểu rằng cơ hội đối phương mãi thô tâm đại ý e rằng sẽ nhanh chóng giảm đi, không thể lúc nào cũng không có chút cảnh giác hay đề phòng.

Sau này nếu ra tay, chắc chắn sẽ có càng nhiều khó khăn hơn.

Chương 507

Dù sao, khi lại giảm đi một tên nữa, cho dù đám quỷ hồn kia có đặc biệt không để ý, thì cũng không thể không có chút phát hiện nào.

Chỉ cần hơi nảy sinh ý cảnh giác, chắc chắn chúng sẽ tiến hành phòng bị nhất định.

Khi đó, không nghi ngờ gì sẽ gây ra chút rắc rối cho Tô Mạch, ít nhất sẽ không dễ dàng đắc thủ như vừa rồi.

Đương nhiên đối với tình huống đó, Tô Mạch cũng không lo lắng, nhiệm vụ hàng đầu hiện tại là tiêu diệt mục tiêu thứ hai đã gặp.

"Chủ nhân vẫn ung dung ra tay như trước, tôi thậm chí có thể tưởng tượng được kết cục của tên trước mắt kia, hiển nhiên sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Hơn nữa, được xem chủ nhân chiến đấu, quả thực là một loại hưởng thụ thị giác khó tả." Thanh Mao Sư Vương sùng bái nói.

Trong mắt Thanh Mao Sư Vương, đó giống như một trận đột kích kiểu sách giáo khoa, trong đó tồn tại quá nhiều chi tiết, không ngoại lệ đều là những khía cạnh đáng học hỏi.

Dù sao thì chỉ cần tùy tiện lấy ra một vài điểm, cũng đủ để Thanh Mao Sư Vương cảm ngộ rất lâu, dù sao hai bên không chỉ có sự chênh lệch lớn về tu vi, mà quan trọng hơn là khả năng lĩnh ngộ cũng khác biệt một trời một vực.

Tại hiện trường, động tác của Tô Mạch nhanh như chớp, trong nháy mắt đã vung ra một quyền kinh người.

Giữa ánh đao lửa đá, căn bản không có bất kỳ thời gian phản ứng nào, quả thực còn nhanh hơn nhiều so với lần đầu tiên.

Đồng thời Tô Mạch cũng đã nâng cao sức mạnh bùng nổ cực hạn, một hơi dùng nắm đấm xông tới, một luồng quyền thế đặc biệt hung hãn, phô diễn hết sức sống động, có thể nói là đặc biệt lợi hại.

Lúc đó, khi đòn công kích của Tô Mạch đã gần trong gang tấc, cường giả quỷ hồn mới xuất hiện tên Thạch Minh, mới hậu tri hậu giác phát giác ra nguy hiểm, lập tức trợn tròn mắt, hồn thể đều có chút không tự chủ được mà run rẩy.

Chủ yếu Thạch Minh đã trải nghiệm cảm giác áp bách mà loại sức mạnh này mang đến, đương nhiên có biểu tình kinh ngạc.

Dù sao đối với sự bất ngờ đột ngột không kịp phòng bị xuất hiện, kẻ địch trong nháy mắt đã tới, có thể nói là không hiểu rõ nguyên nhân thực sự trong đó.

Chủ yếu là công thế của Tô Mạch quá nhanh, khi Thạch Minh phát hiện ra, nó đã ở ngay trước mặt rồi, vì vậy kẻ sau chỉ có thể kinh ngạc không thôi mà nhìn.

Còn về việc cố gắng thực hiện một số thao tác chống đỡ, hiển nhiên đã không kịp nữa rồi.

Đó chính là điểm Tô Mạch vô cùng mạnh mẽ, mỗi lần đều mang đến cho đối thủ sự kinh hãi không thể lường trước, khẳng định không phải bất kỳ điều gì bất ngờ, tâm lý của đối phương gần như đã sụp đổ.

"Mắt mình chắc không bị hoa lên loạn xạ chứ, xúc cảm chân thực bên cạnh, đặc biệt là loại khí tức nguy hiểm vô cùng đó, quả thực khiến mình có chút không biết tình hình thế nào." Thạch Minh trong lòng cực tốc.

Trong đầu tư tưởng như ngựa trắng vụt qua khe cửa, trong nháy mắt đã trôi đi quá nhiều, khoảnh khắc tiếp theo lóe lên một suy nghĩ

kinh người, ngay sau đó sự việc hiện thực cũng nhanh chóng xảy ra.

Rầm!

Trong biểu cảm vô cùng kinh ngạc và kinh hãi của Thạch Minh, tên đó lập tức bị Tô Mạch đánh cho thảm không nỡ nhìn, trực tiếp bay ngược ra ngoài, gây ra một tiếng động kịch liệt như vậy, đồng thời cũng không có bất kỳ động tĩnh nào truyền ra bên ngoài.

Mặc dù Thạch Minh bị đánh ngã xuống đất, nhìn có vẻ tạo ra tiếng động lớn, và nhân cơ hội đó tạo ra rất nhiều bụi, cát và đá vụn bay tán loạn khắp không trung.

Hiện trường bùng nổ động tĩnh khá lớn, hiển nhiên là một cảnh chiến đấu không tầm thường.

Nhưng phòng ngự của Thạch Minh khá lợi hại, phần lớn cát đá đều được tạo ra thông qua việc mượn lực.

Dù sao Thạch Minh ngay từ đầu đã lựa chọn, vì để giảm bớt vết thương mà mình phải chịu, mới sử dụng tất cả thủ đoạn, gần như đã phân tán hết các đòn tấn công mà nó phải chịu.

Lúc này, Thạch Minh trông chỉ hơi thê thảm một chút, trên người có vài vết thương nhỏ không đáng kể.

Đương nhiên đối với cường giả cấp độ này, vết thương nhỏ như vậy hoàn toàn có thể bỏ qua không tính đến.

Do đó, Thạch Minh căn bản không phải chịu đựng đòn đánh quá lớn, toàn bộ hồn thể nhanh chóng có thể khôi phục như ban đầu, bản thân vẫn còn năng lực tác chiến sung túc, có thể nói là không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Chỉ từ đó cũng có thể thấy được, tên đó có phản ứng cơ trí không tồi, ngay lập tức dựa vào thủ đoạn phòng ngự sức mạnh, có thể thành công chuyển phần lớn sát thương sang cát đá một cách thuận lợi.

Toàn bộ quá trình không hề có quá nhiều thời gian phản ứng, chỉ có thể dựa vào khả năng cảm nhận nhạy bén hiếm có.

Nếu chênh lệch dù chỉ một chút, e rằng sẽ không thể thành công hóa giải sức mạnh, khi đó Thạch Minh chắc chắn sẽ bị đánh trúng toàn lực, chịu vết thương cực kỳ nghiêm trọng.

"Nếu không phải sự thông minh của mình có tác dụng vào khoảnh khắc then chốt, có lẽ hôm nay đã bị tiêu diệt ngay tại chỗ rồi, quả thực quá đáng sợ!

Chỉ cần nhớ lại loại sức mạnh bùng nổ kinh khủng đó, khi nó giáng xuống cơ thể mình, thực sự khiến mình run rẩy." Thạch Minh tâm thần đại chấn nói.

Chương 508

Ngay cả khi đã thuận lợi tránh được nguy hiểm chết người, Thạch Minh vẫn giữ tâm trạng khó chịu, bởi vì nguy cơ thực sự hiển nhiên chưa qua đi, kẻ địch vừa mới ra tay tấn công vẫn đang ở bên cạnh.

Vào đúng lúc này, khi Thạch Minh có thời gian rảnh rỗi, mới hồi thần lại nhìn kỹ thân ảnh Tô Mạch.

Nó chợt phát hiện nhân tộc đáng sợ như vậy, lại có một số đặc điểm quen thuộc.

Nghiêm túc hồi tưởng lại một lượt, cố gắng liên hệ với một người nào đó trong ký ức.

Cuối cùng Thạch Minh mới phản ứng lại, trong nháy mắt mới ý thức được thân phận của Tô Mạch.

Hiển nhiên đây chính là nguyên nhân mà các quỷ hồn tụ tập, chính là việc nhiều đồng bạn hiện tại đang cố gắng tìm kiếm một nhân tộc, ai ngờ lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, quả thực không khỏi kinh hãi.

"Hèn gì trong lòng mình không ngừng run rẩy, gặp phải nhân tộc lợi hại như vậy.

Nếu không phải mình đặc biệt cơ trí, cú tập kích bất ngờ vừa rồi đã có thể trực tiếp giết chết mình rồi.

Chính vì nhân loại này tự mình xuất động, xem ra cũng có thể khiến mình lý giải được." Thạch Minh bất đắc dĩ nói.

Cùng lúc đó, suy nghĩ của Thạch Minh mới tán loạn ra, bởi vì vừa rồi đột nhiên ý thức được một vấn đề then chốt: một mình nó khẳng định không có khả năng chống đỡ, dù sao đã giao chiến trực tiếp một

trận, cũng đủ để người ta hiểu được sự chênh lệch trong đó.

Vì vậy, Thạch Minh ngay lập tức cầu cứu các đồng bạn khác, nhưng lúc này mới nhận ra một điểm nghiêm trọng: vừa rồi đã bùng nổ chiến đấu kịch liệt như vậy, kết quả đã chờ đợi mấy hơi thở rồi.

Theo lý mà nói, một tồn tại mạnh mẽ cấp bậc như vậy, chắc chắn có thể khiến đồng bạn ở khu vực bên ngoài cảm nhận được, sau đó có thể không chút do dự lựa chọn chi viện.

Đến khi số lượng chiếm ưu thế rõ rệt, khi đó mới hung hăng vây công, cho dù có bị nói là lấy đông hiếp ít, thì cũng chẳng sao.

Nhưng kế hoạch tốt đẹp trong lòng Thạch Minh, lại ngay cả cơ hội thực thi cũng không có, chỉ trong nháy mắt đã tuyên bố phá sản.

Bất kể là yếu tố nào, tóm lại là không có tin tức nào truyền ra ngoài, thế giới bên ngoài dường như không thể biết được những gì đang xảy ra.

Thạch Minh cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi kinh hoàng sôi trào, nguy cơ thực sự không lường trước được, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì nó đã suy xét.

Không chỉ kẻ địch đối mặt đặc biệt lợi hại đơn giản như vậy, điều thống khổ nhất không gì hơn là không có chút viện trợ nào, mọi thứ hoàn toàn phải dựa vào bản thân.

"Tên này năng lực cũng không tồi, lại có thể thi triển thông qua cát đá các loại trên mặt đất, trong nháy mắt tiếp xúc đã hóa giải sức mạnh, đầy những thủ đoạn hay.

Tôi không ngờ một quyền toàn lực của mình công kích, cuối cùng lại có thể gần như hoàn hảo không tổn hại mà tồn tại." Tô Mạch hơi bất ngờ nói.

Hiện tại gặp một tên nhìn có vẻ thú vị, Tô Mạch tạm thời không

vội ra tay, mà chọn trò chuyện đôi chút.

Đương nhiên đó chỉ là giả vờ, thực tế vẫn phải tiêu diệt đối thủ này.

"Quả nhiên là mạnh mẽ, lại có thể lặng lẽ làm được nhiều việc như vậy ở đây.

Nếu để ta làm, tuyệt đối không thể làm tốt được, trong đó bất kể thế nào cũng có thể xuất hiện bất ngờ." Thạch Minh tán thán nói.

Hoàn toàn là một tràng tán thán không ngớt, xen lẫn vài tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Dù sao nhìn thần thái trấn định tự nhiên của Tô Mạch, ít nhất cũng hiểu được đối phương không có quá nhiều lo lắng, thực sự không tìm thấy bất kỳ sự thay thế nào.

"Tôi thấy tên đó có chút biểu tình không nhịn được, vậy tôi dứt khoát nói cho biết luôn, phạm vi không gian nơi đây đã sớm bị tôi phong tỏa rồi, quỷ hồn bên ngoài sẽ không nhận được tín hiệu.

Vì vậy, tôi có thể tùy ý làm ra nhiều chuyện động tĩnh lớn, mà chúng lại không thể biết được." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Lời nói này đã gây ra một làn sóng lớn, dù sao cũng đã triệt để đập tan niềm tin của Thạch Minh, tuyệt đối là một tin tức tệ hại.

Tô Mạch sẽ không còn bận tâm đối thủ làm cách nào nữa, dù sao hai bên là kẻ địch không đội trời chung, từ trước đến nay sẽ không có chuyện đối xử nhân từ với kẻ địch.

Tô Mạch từ sớm đã hiểu một đạo lý: lương thiện với kẻ địch không nghi ngờ gì là tàn khốc với bản thân, bởi vì căn bản không biết được, sau này chúng liệu có mang đến uy hiếp lớn hơn hay không.

Huống hồ Tô Mạch nhìn ra, quỷ hồn Thạch Minh trước mắt này,

hiển nhiên là một tên có trí tuệ, phỏng chừng trong toàn bộ đám quỷ hồn cường giả, đó là một sự tồn tại hiếm có.

Đặc biệt vừa rồi nó cơ trí hóa giải sức mạnh, toàn bộ thao tác khiến Tô Mạch cũng phải kinh ngạc.

Đương nhiên, mặc dù thực lực của Thạch Minh không tồi, nhưng tương đối mà nói thì hiển nhiên khá yếu.

Chương 509

Quan trọng nhất là tên đó sở hữu tiềm lực kinh người, một khi triệt để thăng cấp, có lẽ sẽ trở nên không thể kiểm soát được.

Do đó, dựa trên tình huống này, Tô Mạch khẳng định phải triệt để tiêu diệt Thạch Minh, tuyệt đối không muốn để lại bất kỳ một tia sinh cơ nào nữa.

Tô Mạch đặc biệt muốn đánh giết mục tiêu trước mắt này.

Thạch Minh cũng trong nháy mắt cảm nhận được sát ý không hề che giấu mà Tô Mạch phóng ra trong ánh mắt.

Đó thực sự là một loại khí thế vừa chấn động vừa đáng sợ, khiến nó không khỏi run rẩy, một cảm giác tim đập thình thịch khó tả.

"Xem ra hôm nay mình thật xui xẻo, đáng tiếc vận khí cực kỳ không tốt, không có dấu hiệu gì đã bị chọn trúng.

Mình hiểu rằng cho dù cầu xin cũng không có hy vọng sống sót, chỉ còn lại lựa chọn chiến đấu duy nhất." Thạch Minh lắc đầu nói.

Quả nhiên không phụ lời đánh giá ngoài ý muốn của Tô Mạch, nó lại không rơi vào hoảng loạn hoàn toàn.

Mặc dù có sự căng thẳng và lo lắng cực kỳ rõ ràng, nhưng lại có thể bình tĩnh nói ra một tràng lời, thành công phân tích cục diện mà mình đang đối mặt.

Thạch Minh cảm nhận được sát ý nồng đậm của Tô Mạch, ở mức độ sâu sắc như vậy, hiển nhiên không thể có khả năng cầu hòa.

Tô Mạch đã quá kiên quyết rồi, quả thực giống như Thạch Minh đã đoán, tuyệt đối sẽ không chọn thỏa hiệp.

“Trời ơi, lại gặp phải thời khắc tệ hại như vậy trước mắt, đáng tiếc không có cách nào thông báo cho đồng bạn của mình.

Mấy tên đó dù bình thường mỗi đứa đều ngu ngốc, nhưng lại có chiến lực tuyệt vời, vào lúc then chốt chắc chắn sẽ có một số tác dụng và lợi ích.” Thạch Minh thầm nghĩ trong lòng.

Bất kể trong lòng đang có bao nhiêu chuyện lộn xộn, hiện thực lại có chút tàn khốc.

Thủ đoạn phong tỏa của Tô Mạch quá đáng sợ, có hiệu quả tốt, Thạch Minh đối với hoàn cảnh khốn đốn hiện tại của mình, chỉ còn biết cười khổ bất đắc dĩ.

Thực ra Thạch Minh cũng muốn có viện trợ, đáng tiếc không thể toại nguyện, bởi vì gặp phải nguy hiểm lớn như vậy, Thạch Minh thực sự không muốn nhận mệnh.

Đáng tiếc dù có gan lớn đến mấy, cũng không dám đánh Tô Mạch, đó mới là điều quan trọng nhất.

Tô Mạch không tiếp tục lãng phí thời gian nữa, chỉ trò chuyện đôi ba câu rồi lập tức nhanh chóng ra tay công kích.

Một quyền lực gần như được khắc họa từ cùng một trình độ như trước, chỉ hiển hiện giữa không trung thôi, đã là một loại động tĩnh bùng nổ không thể kiềm chế.

Âm thanh lách tách truyền ra, dường như muốn một hơi đánh xuyên không khí, sức mạnh ẩn chứa trong đó ai cũng có thể cảm nhận được.

Một quyền nặng nề của Tô Mạch, dường như cố ý giảm bớt tốc độ, nhưng lại có thể tùy tâm tùy ý nâng cao.

Tô Mạch đối với khả năng khống chế sức mạnh đã đạt đến một tầng thứ xuất thần nhập hóa, dù sao cũng lợi hại hơn nhiều so với

trước đây.

Lúc đó cũng không khỏi khiến tất cả mọi người tặc lưỡi, đặc biệt là Thanh Mao Sư Vương, đôi mắt không tự chủ được mà trợn to.

Có thể nói là đã tận mắt chứng kiến chiến đấu trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, căn bản không bỏ lỡ bao nhiêu, kết quả lại thấy Tô Mạch không ngừng mạnh lên, thực sự có chút cảm thán tài năng thiên phú.

Dù sao cũng không thể chỉ cần nỗ lực như Tô Mạch là cuối cùng có thể mạnh lên, điều kiện tiên quyết hiển nhiên là thiên phú không tồi.

Thanh Mao Sư Vương bản thân cũng đã trải qua chiến đấu, nhưng xa xa không thể sánh bằng Tô Mạch, vì vậy Thanh Mao Sư Vương cảm thấy những người khác cũng tương tự.

Rắc!

Một tiếng động có chút giòn vang xuất hiện, quyền kình của Tô Mạch vững vàng đánh trúng mục tiêu.

Tô Mạch đã thể hiện cái gọi là độ chính xác, ít nhất khiến Thạch Minh bị đánh đến đau đớn, chỉ cần tận mắt nhìn, liền có thể thấy Thạch Minh vừa mới hồi thần, toàn bộ khí tức hồn thể đều suy yếu đi một chút.

Tô Mạch thấy khí thế đặc biệt tốt, liền không nói hai lời tiếp tục ra tay công kích.

Dù sao cũng đủ để Thạch Minh phải ăn đủ một hồ rồi, nội tâm đối phương thực sự gần như tuyệt vọng, cơ thể đang phải chịu đựng đòn đánh khá nghiêm trọng.

Rầm!

Tô Mạch lại một quyền vô cùng mạnh mẽ, đánh trúng mục tiêu một cách chắc chắn.

Chương 510

Tô Mạch thực sự có công thế như chẻ tre, không ngừng áp bách đối phương, dù sao cũng sắp khiến Thạch Minh phải thảm thiết kêu gào không ngừng.

Đặc biệt là Thạch Minh lại bị đánh trúng liên tiếp mấy quyền, do liên tục nên căn bản không kịp phân tán sức mạnh ra ngoài ngay lập tức.

Vì vậy, chỉ có cơ thể bị đánh trúng một cách chắc chắn, tóm lại là đau đớn đến mức gần như không thể khóc được.

"Mình lại ngay cả một chút xíu năng lực phản kháng cũng không có, kẻ địch nhân tộc trước mắt hiển nhiên là siêu cấp cường giả.

Mình chỉ có thể cố gắng hết sức chống đỡ một chút thời gian, hy vọng có thể để lại cho các đồng bạn khác, thêm nhiều cơ hội phát hiện." Thạch Minh khó chịu nói.

Trước đó vẫn luôn nghiêm túc tìm kiếm nhân tộc, Thạch Minh đối với chuyện đột nhiên gặp phải Tô Mạch cảm thấy vô cùng hối hận.

Lúc này, Thạch Minh cho rằng bản thân e rằng không chống đỡ nổi nữa, vì vậy mới muốn truyền tin tức cho các đồng bạn cùng cấp bậc, đương nhiên là không thể làm được.

Tiếp theo, Thạch Minh chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc đồng bạn có thể cảm nhận được sự bất thường, dù sao khí tức của nó đột nhiên giảm sút, thậm chí có khả năng quỷ hồn khác cũng đã bị tiêu diệt rồi.

Vì vậy, Thạch Minh mới nghĩ cách cố gắng kéo dài thời gian.

Đáng tiếc chút tâm tư nhỏ mọn này không thể qua mắt được Tô

Mạch, hắn nhanh chóng lại triển khai công kích như thủy triều, trực tiếp tiêu diệt Thạch Minh đang thoi thóp, kẻ sau mang theo một bụng tuyệt vọng không cam lòng, lập tức bị chém giết tận diệt, triệt để hồn phi phách tán.

"Chủ nhân đích thân xuất mã hiển nhiên sẽ nhanh chóng thành công, tên đó chỉ có chút thông minh vặt mà thôi.

Trước mặt siêu cấp thực lực, một khi muốn chiếm thêm chút lợi lộc, tuyệt đối là tự tìm đường chết." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Thanh Mao Sư Vương chứng kiến những gì Thạch Minh đã làm, liền không nhịn được mà khinh bỉ.

Những thủ đoạn yếu ớt như vậy, đều không thể tránh khỏi sự dò xét của Tô Mạch, không hề nghi ngờ gì là đặc biệt rõ ràng.

Vì vậy, chẳng khác nào đẩy nhanh quá trình tử vong, có lẽ chỉ có thể sống thêm một chút thời gian.

"Thanh Mao Sư Vương, đừng nói những lời linh tinh.

Việc đầu tiên tôi cần là tiêu diệt tên đó, dù có ý đồ gì khác thì khẳng định sẽ không có bất ngờ nào được phép xuất hiện." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Chiến đấu nhanh chóng kết thúc như vậy, hiện trường lại trở nên yên tĩnh, một sự tĩnh lặng đặc biệt dâng trào.

Sau khi Tô Mạch liên tiếp hai lần ra tay thuận lợi tiêu diệt đủ hai đối thủ, ngay sau đó hắn thừa dịp đối phương chưa hoàn toàn cảm nhận được vấn đề.

Vì vậy, Tô Mạch lại lặng lẽ thu thập thêm năm tên nữa.

Về cơ bản, tất cả đều theo cùng một bước và quy trình, đều là

những thủ đoạn rất bình thường, chỉ là trong đó có hiệu suất quá kinh khủng.

Trong thời gian ngắn ngủi, bảy quỷ hồn đã thành công bị thiếu mất, căn bản không hề xảy ra một chút bất ngờ nào.

Trong đó điều quan trọng nhất hiển nhiên là thủ đoạn của Tô Mạch, nếu không thì tuyệt đối không thể thực hiện được thao tác và đạt được kết quả tương tự.

Dù sao Thanh Mao Sư Vương có thể nói là đã nghiện xem, dù sao hiếm khi có cơ hội chứng kiến Tô Mạch liên tục hành động.

Mỗi lần thi triển thủ đoạn năng lực, quả thực ở thế giới bên ngoài sẽ là xa xỉ gấp nhiều lần, căn bản không hề xa xỉ như hiện tại.

Tóm lại, Tô Mạch toàn tâm toàn ý đối phó đối thủ hiện tại, thể hiện ra rất nhiều động tác kỹ xảo tinh xảo.

May mắn thay Thanh Mao Sư Vương vẫn luôn trợn tròn mắt mà xem, mới có thể nhìn thấy từng li từng tí, đợi sau này mới có thể từ từ lĩnh ngộ, bất kể thế nào thì đó cũng là một sự hưởng thụ thị giác.

"Chủ nhân ra chiêu liên tục như vậy, thực sự khiến tôi cũng phải giật mình, hoàn toàn không dám tưởng tượng lại thuận lợi đến thế.

Những quỷ hồn kia không cẩn thận gặp phải kẻ địch mạnh mẽ như vậy, chỉ có thể nói là vô cùng xui xẻo, hy vọng sau này đi đêm có thể cẩn thận hơn một chút." Thanh Mao Sư Vương trầm giọng nói.

Ngay cả khi đã trôi qua một thời gian, chỉ cần Tô Mạch tự mình diễn một loạt thao tác, có thể nói là một loại thủ đoạn kinh người, Thanh Mao Sư Vương cũng có chút không nhịn được cười.

"Nếu theo quan sát của tôi, một hơi đã giảm đi đủ bảy tên, đối với đội ngũ tìm kiếm hiển nhiên là một điều không thể bỏ qua, chắc chắn sẽ phát hiện trạng thái dị thường.

Sau đó cũng có thể thuận lợi bỏ đi.” Tô Mạch suy tư nói.

Đương nhiên không nghi ngờ gì, tất cả đều là suy nghĩ của Tô Mạch.

Chương 511

Dựa theo thời khắc đám quỷ hồn kia thô tâm đại ý chiếm tiện nghi, đã gần kết thúc.

Tiếp đó, những tên còn lại, e rằng tất yếu phải thông qua chiến hỏa bùng cháy lại mới có thể (đối phó).

Và những quỷ hồn này không nghi ngờ gì đều sẽ liên hợp hành động.

Quả nhiên giống như Tô Mạch đã suy tính, 23 quỷ hồn còn lại, đột nhiên có chút dấu hiệu dị thường nguy hiểm, lặng lẽ thiếu mất bảy đồng loại.

Hiện trường lập tức rơi vào một bầu không khí nguy hiểm, quả thực mỗi tên đều cảm thấy nguy hiểm tột độ, căn bản không dám tin chuyện đã xảy ra, mọi thứ đều coi như không nghe thấy, ai cũng lo lắng sự kiện như vậy sẽ lặng lẽ xảy ra ngay trước mắt mình.

Nếu không phải thời gian trôi quá chậm, có lẽ cũng không đơn giản như vậy mà phát hiện ra.

Số lượng giảm sút đã đạt đến cực hạn, tất cả những quỷ hồn bị tiêu diệt trước đó đều biến mất theo cùng một hướng.

“Mình vừa mới đột nhiên ý thức được, bảy cường giả đã biến mất không có dấu hiệu gì.

Trong đó có hai tên nằm trong số những tồn tại hàng đầu còn lại của chúng ta, nhưng cũng đã bị kẻ địch không rõ danh tính tiêu diệt rồi.” “Hôm nay quả thực quá xui xẻo, vốn dĩ định đi tìm kiếm một nhân tộc, kết quả công lao thì không có, ngược lại còn mất đi nhiều đồng bạn như vậy, chỉ đáng tiếc dường như phải kết thúc một đoạn

rồi.” Những quỷ hồn này nhanh chóng tụ hợp lại, khe khẽ nói chuyện với nhau, tất cả đều đang xôn xao bàn tán, mặc dù trong đó toàn bộ đều là những lời kinh hãi, nhưng dường như chẳng có tác dụng gì.

May mắn thay, khi tụ tập một lúc, cảm thấy bên cạnh đã hợp đủ số lượng quỷ hồn, mới có thể khiến giữa chúng an toàn hơn.

Dù sao cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài, chỉ từ đó cũng có thể cảm nhận được, nhất định phải duy trì việc có cường giả khác đồng hành, mới có thể tự tin tránh được nguy cơ.

Chẳng mấy chốc đám đó cũng đã yên tĩnh trở lại, nhưng sự phát hiện muộn màng này không còn tác dụng lớn nữa.

Dù sao Tô Mạch hoàn toàn không lo lắng vấn đề này, trong một loạt hành động tấn công vừa rồi, hắn đã sớm đặc biệt tiến hành một số chuẩn bị.

Lúc đầu Tô Mạch có lẽ chỉ đặc biệt tìm một quỷ hồn yếu nhất, nhưng mấy tên cuối cùng hắn thu thập, không một ngoại lệ đều là những cường giả xếp hạng top đầu tại hiện trường, ít nhất từ phương diện khí tức cảm nhận là như vậy.

Do đó, trong nháy mắt phát giác thiếu hụt vỏn vẹn bảy người mà thôi, căn bản sẽ không dọa sợ được nhiều quỷ hồn như vậy.

“Cuối cùng đối phó ba cường giả quỷ hồn u ám kia, mỗi tên đều tiêu hao của tôi không ít thể lực.

Hiện tại tôi ẩn mình trong bóng tối, đợi tôi từ từ khôi phục một phần sức mạnh, sau đó lại từ từ tìm kiếm cơ hội, dù sao cũng là để thu thập những tên đó.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Vào thời khắc then chốt vẫn bình tĩnh như mọi khi, Tô Mạch thực sự có sự trấn định vượt xa người ngoài.

Vì đám quỷ hồn đã tụ tập lại với nhau, trong đó không tồn tại

cường giả chân chính, vậy thì Tô Mạch cũng không sợ sức mạnh bùng nổ khi chúng tụ tập.

Đương nhiên điều đó không có nghĩa là dễ dàng chống đỡ.

Ngay cả Tô Mạch cũng nhất định phải cực kỳ cẩn thận, sau đó từ từ tìm kiếm thời cơ thích hợp.

Tỷ lệ thắng thua khi cưỡng ép giao chiến cũng đặc biệt nhỏ.

May mắn thay, mọi thứ đều nằm trong mưu tính của Tô Mạch, tốt hơn nhiều so với tất cả các cường giả khác.

"Chủ nhân nghĩ quá chính xác rồi, nhất định phải nghỉ ngơi đầy đủ.

Dù sao phía trước có nhiều quỷ hồn như vậy, tổng cộng có 23 tên, chỉ cần tôi nhìn một cái đã không nhịn được mà da đầu tê dại, hiển nhiên không phải tồn tại mà tôi có thể đối phó." Thanh Mao Sư Vương tán đồng nói.

Đồng thời không tự chủ được mà chuyển dời tầm mắt, Thanh Mao Sư Vương giả vờ tùy ý liếc nhìn vào giữa bầy quỷ.

Trong số đó, mỗi một tên đều có thể một mình đánh bại mình, thậm chí có vài tên còn không có cả khả năng chạy trốn, đủ để thấy áp lực lớn đến nhường nào.

Dù sao nếu để Thanh Mao Sư Vương ra trận, tuyệt đối sẽ bị dọa cho thê thảm, ngay cả năng lực giao chiến chính diện cũng không có, ngay lập tức sẽ bị đánh cho thảm không nỡ nhìn.

Nhưng lúc này, chủ nhân của Thanh Mao Sư Vương là Tô Mạch, lại vẫn luôn duy trì tâm trạng bình tĩnh, dù sao cũng cảm thấy có cơ hội đối phó.

Bất kể tự tin lớn đến đâu, tóm lại cũng đủ khiến người ta phải tán

thán bội phục, khẳng định không phải người bình thường có thể sánh bằng.

"Tôi đi xung quanh quan sát cục diện trước đã, dường như những quỷ hồn này đặc biệt cẩn thận, lại đều dừng lại tại chỗ không đi nữa.

Tôi phải tìm hiểu rõ tình hình." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Khi đã khôi phục hoàn toàn sức mạnh, lúc này Tô Mạch lại phát hiện nhóm quỷ hồn cường giả đã tụ tập, ngược lại lại nhát gan không nhúc nhích.

Chương 512

Đám này hiển nhiên đã ý thức được có kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối, vì vậy không còn tiếp tục tìm kiếm nữa.

"Tôi cũng cảm thấy có chút bất ngờ, dù sao số lượng đông như vậy, trong đó tất cả sức mạnh đều mạnh, lại thật sự có vẻ nhát gan." Thanh Mao Sư Vương khinh bỉ nói.

Quả thực có chút ngây người, Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, không chút do dự triển khai hành động, và trong lòng không nhịn được cảm thấy buồn cười, đối với sự lựa chọn của đám quỷ hồn này.

Thực ra Tô Mạch đối với cảnh tượng trước mắt đã sớm có dự liệu nhất định, dù sao căn bản không thể mãi mãi có những cơ hội đặc biệt tốt.

Nếu vẫn luôn có thể lặng lẽ, phân tán thu thập những quỷ hồn đó, thì hiển nhiên lần này sẽ có thể kết thúc rất dễ dàng.

Nhưng trên thế giới vĩnh viễn không thể có những chuyện hoàn hảo, luôn sẽ vô tình mang đến một chút bất ngờ.

Huống hồ tình trạng hiện tại cũng nằm trong sự kiểm soát ngầm, căn bản không có quá nhiều phiền nhiễu.

Tô Mạch đương nhiên biết phía trước đang tụ tập đủ 23 đối thủ, và bất kỳ một cường giả quỷ hồn nào trong số đó, đều tràn đầy sức mạnh.

Muốn một hơi tiêu diệt toàn bộ, tuyệt đối tràn đầy những thử thách và áp lực khó tưởng tượng.

Nếu đổi lại là người bình thường đối mặt, e rằng ngay lập tức sẽ

không chút do dự bỏ cuộc.

Căn bản sẽ không lãng phí tâm tư và tinh lực, lại tự mình suy nghĩ liệu có tiếp tục lựa chọn hay không, dù sao sự chênh lệch tồn tại trong đó là rõ như ban ngày.

Dưới sự chênh lệch rõ ràng như vậy, nếu là Tô Mạch, muốn xoay chuyển cục diện cũng hoàn toàn không phải không thể làm được.

Những việc Tô Mạch có thể làm trong U Minh thế giới cũng có hạn, có thể phát huy đến mức tối đa đã là vô cùng không dễ dàng rồi.

"Bây giờ không phải lúc để lùi bước nữa, nhất định phải suy nghĩ rõ ràng những chuyện tiếp theo, tiếp tục hướng tới mục tiêu xa hơn mà xuất phát!" Tô Mạch đã hạ quyết tâm, cảm xúc trong lòng cũng đã bình ổn không ít.

Chính vì biết những việc nên làm và những việc không thể đạt được, cho nên mới có thể thoải mái hơn rất nhiều, để mọi thứ đều có thể diễn ra suôn sẻ.

Làm thế nào mới có lợi ích tốt nhất, tuyệt đại đa số mọi người, đều sẽ có một loại suy tính riêng của mình.

Tô Mạch không muốn để thời gian cứ thế trôi đi vô ích, nếu theo thời gian trôi qua mà cũng không thể đạt được bất kỳ sự thay đổi nào khác, thì tuyệt đối là một tình huống đặc biệt thiệt thòi.

Dù sao từ lúc bắt đầu trong lòng Tô Mạch, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc tìm kiếm.

Nếu vẫn luôn bị động, dừng lại tại chỗ, thì cũng có nghĩa là mục đích của hắn không thể đạt được một cách thuận lợi, đó sẽ là một kết cục thất bại.

Tô Mạch cũng không muốn dừng lại ở một U Minh thế giới tùy ý tràn đầy nguy hiểm như vậy, rốt cuộc vẫn muốn cố gắng hết sức rời

đi, đó mới là ý nghĩ chân thành trong lòng Tô Mạch.

Còn về việc phía trước thực sự tràn ngập nhiều đối thủ như vậy, nhưng cũng không phải không có một chút cơ hội chiến thắng nào.

Tô Mạch cảm thấy bằng vào sức mạnh sung túc của bản thân, phối hợp thi triển một số thủ đoạn, cảm giác hẳn là đủ để tìm được một phần cơ hội chiến thắng.

Đương nhiên nhất định phải cực kỳ cẩn thận, sau đó tỉ mỉ tìm kiếm trong đó một số thời cơ thích hợp.

Dù sao thiếu một thứ cũng không được, một khi hơi thô tâm đại ý, hoặc lộ ra một vài sơ hở khác, e rằng sẽ dẫn đến kết cục thất bại chí mạng.

Còn về Thanh Mao Sư Vương đứng bên cạnh, hiển nhiên tâm trạng không hề thoải mái đến thế.

Dù sao chỉ cần tận mắt chứng kiến nhiều quỷ hồn mạnh mẽ phía trước, không thể tránh khỏi đã nảy sinh rất nhiều sự căng thẳng.

Do đó, trong lòng Thanh Mao Sư Vương không thể duy trì một trạng thái yên tĩnh, hoàn toàn không thể sánh bằng tâm thái của Tô Mạch.

Giữa hai bên tồn tại sự chênh lệch như vực sâu.

Loại cảm giác chênh lệch giữa Thanh Mao Sư Vương và chủ nhân này, cũng không dễ dàng xoay chuyển được.

Thực ra Thanh Mao Sư Vương thậm chí còn không tự chủ được mà nảy sinh một số ý nghĩ tồi tệ, những lời lẽ không dám nói ra để gặp người khác.

Bởi vì một khi bị người ngoài biết được, tuyệt đối sẽ mất mặt mũi, không thể nào gặp ai được nữa.

Thực ra một số tâm tư trong lòng Thanh Mao Sư Vương, chính là không muốn tiếp tục giao chiến với đối thủ trước mắt nữa.

Hoàn toàn bị khí thế mạnh mẽ của đối phương trấn áp uy hiếp, khiến nó có chút tâm trạng yếu thế.

Chương 513

Một khi bị áp chế về khí thế, thì việc thực hiện các thủ đoạn chống cự kỳ lạ sau này hoàn toàn là điều không thể.

Mọi thứ đều phải chuẩn bị đầy đủ ngay từ đầu mới được.

"Chủ nhân, chúng ta tiếp theo phải làm gì?

Không thể rời khỏi đây được, cảnh nhãn (cái mà nó muốn tìm) hẳn không ở vị trí này chứ?" Khi Thanh Mao Sư Vương nói, giọng nó đều đang run rẩy.

Tiếp tục ở lại đây, ai cũng không biết chuyện đáng sợ gì sẽ xảy ra.

Thay vì cứ lãng phí thời gian như vậy, chi bằng chọn cách rút lui, nhân cơ hội rời đi.

Tô Mạch lắc lắc đầu, nói: "Bây giờ không phải lúc rời đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, chưa chắc đã có thể suy tính được." "Nhưng hiện tại tôi ngoài tiến lên ra, không có bất kỳ biện pháp nào khác, lần này nhất định phải đối mặt trực diện, không thể lùi bước." Khi Tô Mạch nói, ngữ khí vô cùng khẳng định, đã chuẩn bị tốt cho đường lui sau này.

Chủ yếu trong lòng nó không có mấy phần tự tin có thể chiến thắng, nếu cứ cố chấp đi ứng chiến, Thanh Mao Sư Vương cảm thấy khó có khả năng thành công, về cơ bản đều sẽ có kết cục chết thảm.

Nếu để Thanh Mao Sư Vương nghe được ý nghĩ thực sự của Tô Mạch, e rằng nó sẽ không nhịn được mà ngây người không biết phải làm sao, và hoàn toàn không dám tưởng tượng những gì mình nghe được sẽ là lời thật, chứ không phải những lời nói bừa bãi.

Chủ yếu là đột nhiên nhận được tin tức như vậy, nhất thời nó có

chút không thể chấp nhận.

Tin tức ẩn chứa trong đó đặc biệt kinh người, thực sự khiến Thanh Mao Sư Vương không thể không cẩn trọng nhìn, sau đó nhanh chóng xác nhận ý nghĩ thực sự đó, trong nháy mắt dâng lên sự tán thán và bội phục vô tận.

Dù sao nếu đổi lại là một số cường giả khác suy xét, chắc chắn sẽ có chút do dự không quyết, không thể dễ dàng lên kế hoạch tốt như vậy.

Trong đó tồn tại quá nhiều khó khăn, cũng như những nơi cần do dự.

Dù sao thì trừ Tô Mạch ra, gần như khó có thể tìm được một tồn tại nào có quyết định tương tự.

"Nhiệm vụ tiếp theo của chúng ta là lẳng lặng thăm dò môi trường xung quanh.

Hoàn thành những việc này thực ra sẽ không tiêu hao quá nhiều thời gian và tinh lực.

Điểm quan trọng nhất là tôi sẽ cố gắng tìm kiếm một số đối thủ hơi lộ ra sơ hở." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Thanh Mao Sư Vương cũng hiểu ý của Tô Mạch.

Hai người đã phối hợp lâu như vậy, hẳn là có sự ăn ý rồi, chẳng qua là cách biểu hiện khác nhau mà thôi.

Ngay sau đó, Tô Mạch lại đưa ra một loạt phân phó, gần như đã suy xét đến tất cả mọi tình huống tại hiện trường.

Nếu không phải năng lực tư duy mạnh mẽ của Tô Mạch, đổi lại là người khác thì khó có thể làm được.

Vì vậy, Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương đi dạo xung quanh,

từ từ giống như những thích khách ẩn mình trong bóng tối, chỉ để tìm kiếm một thời khắc tốt nhất, sau đó lại bùng nổ một đòn chí mạng, đó chính là việc Tô Mạch muốn làm.

Ngay cả khi đối mặt với số lượng kẻ địch đặc biệt đông, dù là 23 cường giả quỷ hồn, Tô Mạch vẫn không hề e sợ, căn bản không lo lắng.

Nếu sau khi chết hóa thành quỷ hồn, thực lực thông thường sẽ bị chiết khấu lớn.

Chỉ cần ở cảnh giới vượt qua thực lực lúc sinh thời của đối phương, thì không có gì phải lo lắng.

Chẳng qua về số lượng, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương không chiếm ưu thế mà thôi.

Với phương pháp thích đáng thì cũng không phải là cục diện không thể đối phó, thậm chí có thể thực hiện phản kích tốt, cũng biết nên lựa chọn thế nào, làm những việc dựa vào nghị lực.

Còn về đám quỷ hồn khác, thì tâm trạng nặng nề và lo lắng không thôi, chỉ có thể bị động tụ tập lại một chỗ, sau đó tất cả thành viên không ai ngoại lệ đều dừng lại, căn bản không dám tùy ý đi lại.

Thực sự không dám tưởng tượng tình huống như thế nào mà đột nhiên mất đi rất nhiều đồng bạn.

“Thanh Mao Sư Vương, đừng rời xa tôi quá, tùy thời chuẩn bị phối hợp ra tay.” Tô Mạch hạ lệnh một tiếng, cũng đã lấy lại tinh thần.

Thanh Mao Sư Vương đừng rời xa quá, cũng là lần đầu tiên nó chứng kiến cảnh tượng như vậy, trong nội tâm không tránh khỏi nảy sinh cảm xúc hoảng loạn, có thể duy trì lý trí trước mắt đã là biểu hiện không tồi rồi.

“Chủ nhân cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ ở bên cạnh ngài.

Đến lúc bắt đầu chuẩn bị ra tay, cứ tùy thời bảo tôi là được.” Khi Thanh Mao Sư Vương trả lời, nó cũng đang chú ý đến động hướng của quỷ hồn.

Chương 514

Dường như cảnh tượng trước mắt này, và những gì gặp phải trước đây đều không giống nhau.

Những việc cần làm cũng có sự khác biệt nhất định so với trong tưởng tượng.

Dù sao thì ý thức được trong bóng tối hẳn có vấn đề nhưng lại có chút bất lực.

Dù sao thông qua một loạt sự kiện nguy cơ xảy ra trước đó, chúng đều hiểu rằng kẻ địch trong bóng tối có thực lực mạnh mẽ, thậm chí còn lặng lẽ tiêu diệt nhiều đồng bạn như vậy, do đó ai cũng không dám tùy ý đi lại.

Cũng vào lúc này, đột nhiên một quỷ hồn ở khu vực gần rìa phải nhất, đột ngột bùng phát một tiếng kêu cứu thảm thiết xé lòng.

Rõ ràng là có tình huống xảy ra, các thành viên còn lại lập tức triển khai chi viện, ngay lập tức quay người dời tầm mắt, chính là để điều tra kỹ lưỡng.

Nếu có dị động không rõ nguyên nhân xuất hiện, trong đó chắc chắn tồn tại nguyên nhân nhất định.

Tìm ra nguyên nhân, đó mới là điểm mấu chốt hiện tại.

Đặc biệt trong tình huống không chiếm ưu thế về số lượng người, lại càng hiển vô cùng quan trọng, cũng đặc biệt cần biết nên làm gì, bù đắp cho thiếu sót lần trước.

Kết quả mới tận mắt phát hiện ra một cảnh tượng kinh ngạc: quỷ hồn vừa bị đột ngột tập kích đã thân vong, hoàn toàn tan biến không còn chút thân thể nào, còn về kẻ ra tay chính là Tô Mạch.

Vừa rồi vẫn luôn nghiêm túc tìm kiếm xung quanh, thực sự cảm thấy không có bất kỳ quỷ hồn nào lọt lưới, dù sao đối phương vẫn như mọi khi duy trì trạng thái tập hợp.

Do đó Tô Mạch hiểu rằng không thể chần chừ nữa, vì vậy chỉ đành hiên ngang phát động công thế.

May mắn thay, một lần công kích đột ngột vẫn có hiệu quả tuyệt vời, lập tức tiêu diệt một mục tiêu đã chọn.

Toàn bộ quá trình một mạch mà thành, hành vân lưu thủy, hoàn toàn thể hiện chiến lực bùng nổ của Tô Mạch.

"Chủ nhân cũng quá tàn khốc rồi, tôi xem mà máu nóng sôi trào, ngay trước mặt nhiều quỷ hồn như vậy, với thanh thế đặc biệt lớn lại tiêu diệt một đồng bạn." Thanh Mao Sư Vương nói.

Loại năng lực bùng nổ siêu cường của Tô Mạch, quả thực không phải người bình thường có thể sánh bằng, đặc biệt vừa rồi hắn đã hoàn toàn thể hiện ra sức mạnh, trực tiếp trấn nhiếp đám quỷ hồn kia.

Thanh Mao Sư Vương cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ của chủ nhân, khí thế cũng theo đó mà tăng lên vài phần, không còn cảm giác căng thẳng mù quáng như lúc ban đầu nữa.

Sự thay đổi điều kiện như vậy, mới là mấu chốt để giành chiến thắng thực sự, cũng khiến mọi người đều biết nên chống đỡ mọi thứ sau này như thế nào.

"Đúng là một đám không biết sống chết, trình độ như vậy mà dám khiêu chiến lão đại của ta.

Xem ra thời gian chết đã quá lâu rồi, đầu óc cũng theo đó mà hóa ngu luôn, ta còn tưởng khó đối phó đến mức nào chứ?" Thanh Mao Sư Vương đầy ý khiêu khích, khi nói chuyện, một chút cũng không hề suy xét hậu quả.

Dù sao hiện tại cũng đang chiếm ưu thế, nếu tùy tiện hành động cũng có thể đạt được hiệu quả rất tốt.

Việc nên làm sau này, cụ thể là làm gì, cũng đương nhiên biết rất rõ.

"Trước tiên đừng vội kết luận, có viện thủ hay không, bây giờ còn chưa chắc.

Cũng không thể chứng minh tôi đã trực tiếp đắc thủ rồi." Tô Mạch nhắc nhở nói.

Vào thời khắc then chốt, Tô Mạch có thể bình tĩnh phân tích cục diện trước mắt, ngay cả một điểm khác biệt nhỏ nhất cũng sẽ cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Đó cũng là năng lực và kinh nghiệm đúc kết từ nhiều năm trong nguy hiểm, những việc còn lại thì cũng không có gì khó khăn đến thế.

Tất cả đều đang trong vòng xoay chuyển, phương thức và đáp án tốt nhất, Tô Mạch đều rõ trong lòng.

Dù sao nhiều thành viên như vậy tụ tập lại, lại có thể gặp phải kẻ địch dám động thủ khiêu khích, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện tương tự.

Đương nhiên các cường giả quỷ hồn cũng đồng cảm thấy có chút kinh hồn bạt vía, tận mắt chứng kiến Tô Mạch vài chiêu đã dễ dàng tiêu diệt một đồng bạn, không nhịn được có chút căng thẳng sợ hãi, không tự chủ được mà nảy sinh một tia hoảng loạn, nhưng càng nhiều hơn là tâm trạng phẫn nộ.

Lúc này, chỉ cần không phải kẻ ngốc, thì đều có thể triệt để hiểu rõ.

Phỏng chừng đám quỷ hồn trước đó đột nhiên biến mất không rõ nguyên nhân, e rằng cũng đã chịu đựng công kích của nhân tộc trước

mắt này.

Đồng thời các thành viên còn lại triệt để tỉnh táo lại, tư duy nhanh chóng tán loạn, cẩn thận so sánh Tô Mạch với nhân tộc mà chúng chuẩn bị tìm kiếm.

Dù sao ở U Minh thế giới này không có nhiều người sống như vậy, vì vậy không khỏi có chút bất ngờ.

Chương 515

Dù sao vốn dĩ đã định tìm Tô Mạch, cố gắng hết sức tiêu diệt nhân tộc đã tiến vào U Minh thế giới này, thậm chí phân chia sức mạnh huyết nhục trên người người này, đó đều là những việc phe quỷ hồn ban đầu bày tỏ hy vọng sẽ làm được.

Dù sao quỷ hồn ban đầu có thể từ trước đến nay đều không cảm thấy, chẳng qua là tìm kiếm một kẻ đột nhập, mang theo một con sư tử tọa kỵ nhỏ mà thôi, hẳn là không thể phản kháng được, e rằng có thể lặng lẽ giải quyết gọn gàng.

Nhưng sau đó cảnh tượng hiện thực khiến các cường giả quỷ hồn chấn động.

Tô Mạch lại không chọn bỏ chạy, ngược lại chủ động công sát, và sở hữu những thủ đoạn đặc biệt kinh khủng.

Ít nhất hiện tại nhìn có chút không thể tin nổi, vượt quá phạm vi suy nghĩ.

Trong đó điểm quan trọng nhất là, Tô Mạch làm sao lại không hề tạo ra một chút âm thanh nào, kết quả thông qua chiến đấu lại tiêu diệt mấy vị đồng bạn trước đó.

Chuyện này cũng chỉ có thể trở thành một điều khó hiểu, Tô Mạch khẳng định không thể nói cho đối phương biết.

“Từ bây giờ trở đi, mọi người đều không được đứng xa nữa, mỗi thành viên nhanh chóng lại gần.

Chỉ cần giữa chúng ta có thể hỗ trợ phòng ngự cho nhau, chắc chắn có thể chống lại công kích của kẻ địch, sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy.” “Nơi đây chúng ta có đến 22 cường giả, cho dù vừa rồi

bị tiêu diệt một tên, nhưng số lượng còn lại vẫn nhiều hơn kẻ địch rất nhiều.

Chỉ cần tràn đầy tự tin, chắc chắn có thể có cơ hội chiến thắng." Các cường giả quỷ hồn này cũng nhao nhao phát biểu, không ngừng nâng cao khí thế của phe mình.

Những cảm xúc tồi tệ như hoảng loạn, căng thẳng vừa rồi, trong nháy mắt đã nhanh chóng tan biến, lần nữa trở thành một đám tồn tại sĩ khí hăng hái.

Sau khi điều chỉnh lại tiết tấu, trạng thái tổng thể của các quỷ hồn này đều theo đó mà thay đổi.

Nếu cứ mãi bị động chịu đòn, ưu thế về số lượng của chúng sẽ trực tiếp biến mất.

Khó khăn lắm mới lang bạt đến ngày hôm nay, nếu vì sự xuất hiện của Tô Mạch mà toàn bộ tu hành của chúng bị hủy hoại trong chốc lát, ai cũng không thể chấp nhận được.

Ngay cả Cửu U Lệ Quỷ cũng có tôn nghiêm của mình.

Nếu bàn về thực lực, thực lực của bản thân chúng không hề kém, ít nhất vẫn có thể nâng cao đẳng cấp trong lực chiến đấu, điều này không nghi ngờ gì, cũng tuyệt đối là biểu hiện chân thực.

Một điểm khác về tình hình hiện tại, những việc có thể suy xét không nhiều.

Chỉ cần xử lý hết tất cả những uy hiếp nghiêm trọng, thì có thể có được chiến lược và phương thức tốt nhất.

Tô Mạch trước mắt, bằng vào những trận chiến trước đó, về cơ bản đã xác định được phương thức chiến đấu giữa các quỷ hồn, cũng đã biết làm thế nào để đột phá cục diện khó khăn trước mắt.

Chỉ là nhìn những thay đổi trên thân quỷ hồn hiện tại, trong lòng hắn lại chùng xuống.

Sau khi giao thủ, hắn đã hiểu rõ điểm đáng sợ thực sự của những tên này nằm ở đâu, cũng đã hiểu rõ những thứ còn thiếu sót.

Hiện tại, nếu muốn dựa vào thực lực để tạo ra thay đổi, đã là điều không thể.

Cần phải xem xét sau này liệu có cơ hội nào có thể đột phá tình trạng bế tắc trước mắt, rồi mới tìm kiếm cơ hội thuộc về mình.

Chủ yếu là thân là một loại quỷ hồn có thực lực khá mạnh trong U Minh thế giới, chúng cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Một khi chuyện lần này truyền ra ngoài, thực sự không còn mặt mũi nào gặp các quỷ hồn khác nữa, e rằng sẽ trở thành một trò cười lớn.

Để cứu vãn địa vị của bản thân, chúng chỉ có thể chọn dồn hết sức mạnh toàn thân.

Đương nhiên có một điểm không thể bỏ qua, ngay cả Tô Mạch bản thân sở hữu siêu cường chiến lực, thì cũng chỉ có một mình mà thôi.

Còn về con sư tử đi theo bên cạnh, mặc dù cũng có chút thân thủ, nhưng thông qua cảm nhận khí tức mà nói, hiển nhiên không có nhiều uy hiếp.

Thậm chí chỉ cần một quỷ hồn bất kỳ bước ra ngoài, nếu đơn đấu, hiển nhiên đều có niềm tin nhanh chóng thành công đánh giết con sư tử.

Đương nhiên cho dù đám quỷ hồn kia cảm thấy có thể tiêu diệt con sư tử, cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài.

Lúc này chúng né tránh cực kỳ cẩn trọng, sợ lại bị Tô Mạch tìm được cơ hội ra tay.

Vì vậy chỉ có thể mặc kệ con sư tử kia ngang ngược trước mắt, mà không có thêm thủ đoạn giải quyết nào.

Thanh Mao Sư Vương đột nhiên ý thức được một tia lạnh lẽo rùng mình, chủ yếu là nhìn thấy sát ý trong mắt một số cường giả quỷ hồn, đồng thời nhìn thấy ánh mắt không dám thử thách của đối phương.

Chương 516

Các loại cảm xúc đan xen vào nhau, trông mang lại cho người ta một cảm giác đặc biệt do dự và phức tạp.

Thanh Mao Sư Vương thậm chí có thể trải nghiệm được tâm thái muốn xuất kích mà lại không dám của đối phương, vì vậy Thanh Mao Sư Vương liền không còn một chút e dè hay sợ hãi nào.

Dù sao có chủ nhân Tô Mạch ở bên cạnh, trực tiếp tại chỗ trấn nhiếp đám đó, thực sự đã mang lại cho Thanh Mao Sư Vương niềm tin đặc biệt lớn.

"Dám nhìn chằm chằm vào thân thể ta ư?

Đặc biệt là muốn ăn thịt sư tử sao?

Đáng tiếc đám gia hỏa đáng ghét các ngươi nếu có gan, thì mau ra đây đi!

Ta đứng yên tại chỗ không động, tùy ý để kẻ dám lại gần ăn thịt, nếu có thể." Thanh Mao Sư Vương thong dong nói.

Lời nói này có thể nói là kiêu ngạo tột độ, dù sao một yêu tộc tu vi khá yếu mà lại dám mạo phạm một đám cường giả quỷ hồn buông lời hung ác.

Nếu đổi lại là một khu vực khác, chắc chắn sẽ dẫn đến việc quỷ hồn không chút do dự xuất kích, chỉ cần một lần chạm mặt là đủ để hoàn toàn nuốt chửng Thanh Mao Sư Vương, cũng sẽ không cho bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Đáng tiếc Tô Mạch lại đang ở bên cạnh với ánh mắt hổ thị đam đam, chỉ mong thấy một số quỷ hồn không nhịn được mà hành động.

Khi đó thu thập những đối thủ hơi phân tán, chắc chắn sẽ dễ dàng

hơn nhiều.

Tô Mạch cũng mặc kệ Thanh Mao Sư Vương một bên khiêu khích, dù sao cũng là vì đạt được mục đích của bản thân.

Nhưng đám quỷ hồn kia dù hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng không hề nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì.

Thanh Mao Sư Vương ngược lại vô cùng nghe lời Tô Mạch.

Sau khi Tô Mạch hạ lệnh một tiếng, Thanh Mao Sư Vương vẫn luôn không ngừng công kích, tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Hơn nữa số lượng đối phương cũng ở đó (đông), nếu dựa vào một cỗ man lực để đột phá, trừ khi tìm được sơ hở trong sự phối hợp của đối phương.

Những quỷ hồn này quanh năm ngày tháng lẫn lộn cùng nhau, việc giữa chúng nên bù đắp sơ hở cho đồng bạn đã là điều vô cùng quen thuộc, căn bản sẽ không tìm thấy bất kỳ sơ hở nào.

Hiện tại cũng không phải lúc suy nghĩ những chuyện này nữa.

Vì đã hành động, nhất định phải thực hiện công kích tuyệt đối hiệu quả.

"Mẹ nó, tấm sắt à?

Không có một chút kẽ hở nào sao?" Thanh Mao Sư Vương càng đánh càng thấy tức giận, mở miệng không khỏi chửi bậy.

Nếu là ngày thường, gặp phải tình huống như vậy, Thanh Mao Sư Vương đã sớm từ bỏ hành động, đi tìm kiếm mục tiêu khác rồi.

Nhưng lần này, là Tô Mạch chủ động mở lời yêu cầu chiến đấu, cho Thanh Mao Sư Vương mười cái lá gan, nó cũng không dám mạo hiểm bỏ cuộc.

Chỉ khi Tô Mạch đồng ý, nó mới theo đó mà dừng tay.

Lệnh của Tô Mạch quan trọng đến nhường nào, Thanh Mao Sư Vương trong lòng thấu hiểu sâu sắc.

Từ khi hành động đến nay, Thanh Mao Sư Vương chưa từng thay đổi chỉ lệnh của Tô Mạch, lần này cũng vậy.

Nhìn biểu tình của Tô Mạch lúc này, dường như căn bản không có ý định dừng tay.

Hoàn toàn chuẩn bị phát động đợt tiến công tiếp theo, tiếp tục để nó làm công tác đột phá.

Khi Thanh Mao Sư Vương lại cố gắng thử một lúc nữa, kết quả mới phát hiện không có chút tác dụng nào, vì vậy đều tỏ ra có chút vô vị, không định tiếp tục nói những lời trêu chọc nữa.

Dù sao đều là lãng phí sức lực, đám đối diện coi như không tồn tại vậy, nó cố gắng hết sức muốn thu hút vài quỷ hồn lộ diện, nhưng tất cả đều không thành công.

“Chủ nhân, miệng tôi cảm giác sắp khô rồi, một đống lời lẽ khiêu khích hung ác đều được tung ra không chút giữ lại, kết quả ngay cả một gợn sóng cũng không tạo ra được, đành chịu thôi, tôi cũng hết cách rồi.” Thanh Mao Sư Vương rên rỉ nói.

Thanh Mao Sư Vương tràn đầy tự tin, muốn hỗ trợ Chủ nhân một tay, nhưng thực tế lại không thể làm gì, khiến nó cảm thấy trong lòng khó chịu.

Trong lòng Tiểu Thanh vẫn còn một chút hy vọng, bất kể thế nào, nếu có thể diệt trừ một hai đối thủ trước thì thật tốt, tiếc là bây giờ không thể thực hiện.Tô Mạch thản nhiên nói: “Ta cũng không ngờ quỷ hồn lại nhát gan như vậy, ta chỉ có vỏn vẹn một người mà chúng đã sợ đến mức không dám làm càn, thật sự không biết nên đánh giá thế nào nữa.”Thanh Mao Sư Vương nói, khi nó nói ra những lời này, nó

luôn cảm nhận được sự đáng sợ của Tô Mạch: “Chủ nhân, ngài là một tồn tại cường đại như vậy, người bình thường gặp phải làm sao có thể không sợ hãi cho được, đó mới là đại BOSS chân chính ẩn mình.”Tô Mạch trêu đùa nhìn Thanh Mao Sư Vương, nghe có vẻ lời trong lời: “Xem ra trong lòng ngươi cũng có ý kiến về ta đó nhỉ!”Thanh Mao Sư Vương liên tục lắc đầu, giải thích: “Thuộc hạ sao có thể như vậy?

Chương 517

Thuộc hạ là linh thú triệu hoán được Chủ nhân kính trọng, nhất định sẽ luôn đi theo Chủ nhân.”Trước đó, Thanh Mao Sư Vương không chắc chắn nên lựa chọn thế nào.Sau khi đi cùng Tô Mạch một thời gian, nó đã hoàn toàn xác định được phương hướng, cũng hiểu rõ mình nên làm gì, thậm chí cả căn nguyên của mọi chuyện liên tiếp xảy ra ở nơi này.Giờ phút này, chính là thời điểm lựa chọn tốt nhất, cũng là lúc Tô Mạch có thể thể hiện thực lực rõ ràng nhất.Còn về việc Tiểu Thanh không thuận lợi hấp dẫn quỷ hồn đến giết, Tô Mạch lại tỏ ra chẳng hề bận tâm, dù sao thì hắn cũng sẽ không dựa vào phương thức như vậy để giành chiến thắng cuối cùng.

Đó rốt cuộc chỉ là thủ đoạn đầu cơ trục lợi mà thôi, thực lực bản thân mới là bảo chứng chân chính, cũng là chỗ dựa của Tô Mạch.Tô Mạch cẩn thận quan sát trận hình phía trước, rồi tiếp tục nhìn đối phương.

Bọn chúng vẫn không có ý định tấn công, hoàn toàn duy trì tư thế phòng thủ.Thậm chí dưới sự khiêu khích liên tục của Thanh Mao Sư Vương, như một con sư tử nhỏ yếu ớt không ngừng buông lời cay nghiệt, bọn chúng vẫn có thể vững vàng giữ nguyên trạng thái không ra tay.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy được ý chí của bọn chúng kiên định đến mức nào.Rốt cuộc, không phải bất kỳ cường giả nào cũng có thể giữ vững sự bình tĩnh khi đối mặt với lời chế giễu của một kẻ yếu hơn.

Nỗi phẫn nộ trong lòng là vô cùng nghiêm trọng, thực tế mắt của đám quỷ hồn đều sắp phun ra lửa, đó là biểu hiện của cơn thịnh nộ,

nhưng chúng vẫn kiềm chế được, không hề hành động bốc đồng.Một khi ngọn lửa giận dữ đã bùng phát, nếu không được dập tắt thì không thể ngừng bước chân tấn công.Thực ra, nguyên nhân chủ yếu nhất là do Tô Mạch tự thân đã thể hiện thực lực.

Trước đó, ngay trước mặt nhiều cường giả quỷ hồn như vậy, hắn đã trực tiếp trấn áp một đồng bạn của chúng một cách vô cùng mạnh mẽ.

Sức mạnh của kẻ đó thậm chí không hề yếu hơn những đồng loại khác có mặt ở đây, nhưng vẫn không thể chống cự mà bị tiêu diệt.Đương nhiên, trong đó cũng có một phần là Tô Mạch lặng lẽ bất ngờ tấn công, khiến tên kia không kịp phản ứng, nhưng bất kể thế nào, đó cũng là một thủ đoạn của Tô Mạch, hoàn toàn có thể khiến đám quỷ hồn còn lại cảnh giác, tự nhiên không dám tùy tiện lao ra tấn công.Đặc biệt là Thanh Mao Sư Vương đã nói thẳng tuột mục đích ra, chính là để hấp dẫn đám quỷ hồn không nhịn được mà ra tay.

Bọn chúng cũng không phải lũ ngu ngốc hoàn toàn, đương nhiên có thể hiểu được đằng sau không có chuyện tốt lành gì, không ai dám trở thành mục tiêu ra tay tiếp theo của Tô Mạch.Thanh Mao Sư Vương thấy Tô Mạch không ra tay, không nhịn được muốn thử sức: "Chủ nhân, bây giờ chúng ta có nên tiếp tục tiến lên không?

Nếu cần thuộc hạ ra tay, thuộc hạ sẽ xông ra ngay."Ban đầu, không hiểu rõ thủ đoạn của đối phương, Thanh Mao Sư Vương đã chịu không ít thiệt thòi.

Bây giờ cuối cùng nó cũng hiểu rõ mọi chuyện bên trong, cần phải tính toán kỹ lưỡng thời gian và phương thức xử lý tiếp theo.Dù chỉ nắm được một chút đặc tính mấu chốt, trong chiến đấu cũng có thể phát huy ra hiệu quả tuyệt đối.Đối với Tô Mạch, có lẽ việc Thanh Mao Sư Vương ra tay chỉ là một hành động công kích đối luyện,

những chuyện khác đều gác sang một bên không nói đến.Thỉnh thoảng tính toán thời gian, cũng có thể biết được rủi ro khi ra tay.Sau khi nghe xong, Tô Mạch lại lắc đầu nói: “Bây giờ ta không đối phó được với những tên này.”“Thuộc hạ không đối phó được sao?

Chủ nhân, ý người là thuộc hạ kém cỏi sao?” Thanh Mao Sư Vương nghe Tô Mạch nói vậy, trong lòng không khỏi có chút tủi thân, dù sao nó cũng đã đi theo Tô Mạch lâu như vậy rồi.Nếu đến cả sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không có, trong lòng nó tất nhiên sẽ có chút lạnh lẽo.Đương nhiên, về nguyên nhân căn bản, Tô Mạch không chỉ nói riêng một chuyện.“Không đơn giản như vậy đâu, ngươi không hiểu ý trong lời nói của ta.

Công kích của ngươi bây giờ không có tác dụng, thuộc tính của chúng rất đặc thù, điểm này ta có thể cảm nhận được.”Nhiều quỷ hồn cũng không khỏi chấn động, dù sao lúc này chúng đã nhận ra một vấn đề quan trọng, Tô Mạch dù sao cũng đã uy hiếp nhiều quỷ hồn như vậy ngay tại chỗ, quả thực vô cùng khó tin.

Nếu là trước đây, chúng quỷ hồn căn bản không hề sợ hãi, vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy trước mặt hắn.Một vị cường giả nói với vẻ mặt u sầu: “Xong đời rồi, tình hình hôm nay một khi bị quỷ hồn khác biết được, danh tiếng của ta sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, sau này căn bản không thể sống nổi nữa.

Tâm trạng của ta quả thực nặng nề đến khó tả, dù sao cũng đã trải qua một kinh nghiệm tồi tệ như vậy.”Một quỷ hồn khác nói: “Ta rốt cuộc phải duy trì sự bình tĩnh này bao lâu nữa?

Với nhiều đồng bạn như vậy cùng xông lên, nhất định có cơ hội tiêu diệt hoàn toàn tên nhân tộc đó, sau đó ăn thịt con sư tử nhỏ lắm mồm kia!

Đừng đứng yên nữa, ta sắp phát điên rồi!”Bất kể bọn chúng nói

những lời khó chịu đến mức nào, nhưng một khi bảo một mình ra tay tấn công, thì ngay cả quỷ hồn đang tức giận cũng sẽ do dự, thực sự là vì uy hiếp của Tô Mạch quá lớn.Trong khi chúng đang có tâm trạng phức tạp, bàn luận cũng không ra kết quả thích hợp, Tô Mạch lại định có phản ứng, lập tức thu hút ánh mắt của đám quỷ hồn phía trước.Ban đầu Tô Mạch căn bản không có nhiều động thái, phần lớn thời gian đều bất động, cơ bản đều là Thanh Mao Sư Vương không ngừng buông lời khiêu khích.

Đương nhiên, đối với con sư tử đó, bọn chúng cũng không quá chú ý.Dù sao thì kẻ sau (Thanh Mao Sư Vương) cơ bản không có uy hiếp gì, chỉ có một cái miệng độc ác đáng ghét, thực sự khiến đám quỷ hồn tràn đầy sát ý.

Chỉ có Tô Mạch mới cần đặc biệt coi trọng.Dù Tô Mạch căn bản không có nhiều hành động, nhưng ai cũng có thể thấy rõ Tô Mạch sở hữu thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Một khi hắn thực sự bắt đầu phản ứng, nhất định sẽ kinh thiên động địa, không dễ dàng chịu đựng được, cho nên bây giờ hắn mới trở nên nổi bật như vậy.Tô Mạch bình tĩnh nói: "Xem ra không thể đợi đối phương phân tán được, có vẻ bọn chúng sẽ tiếp tục duy trì trạng thái tập trung.

Vậy thì ta phải bắt đầu thay đổi chiến lược thôi, dù sao cũng không thể hấp dẫn bất kỳ kẻ nào mạo hiểm ra tay."Thái độ mây trôi nước chảy này, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, sẽ không gặp bất kỳ vấn đề khó khăn nào.

Ngay cả khi gặp phải hoàn cảnh khó khăn, đó cũng chỉ là chướng ngại tạm thời mà thôi, hắn chắc chắn có đủ tự tin để quét sạch tất cả.Thanh Mao Sư Vương đầy mong đợi nói: "Chủ nhân, vậy tiếp theo thuộc hạ nên làm thế nào đây?

Dù sao đây cũng là nơi nhất định phải đi qua, điểm chí mạng nhất là, ngài đã chủ động lộ diện rồi, vậy thì không thể để những đối thủ đã biết tin tức của chúng ta tồn tại được."Là tọa kỵ đã đi theo Tô Mạch một thời gian, nó cũng đã có phần kinh nghiệm.

Bởi vậy, sau khi nghe lời Tô Mạch nói, nó lập tức nắm bắt được cảm giác phi thường, rồi nhanh chóng nói ra hết những suy nghĩ của mình không chút giữ lại.Bây giờ gần như rơi vào thế khó, bởi vì xử lý nhiều cường giả như vậy trước mắt hiển nhiên không dễ dàng, dù sao Tô Mạch và Tiểu Thanh có thể nói là đã ở vào thế không thể lùi bước.

Nếu cố gắng tạm thời rời đi, với số lượng đối thủ đông đảo như vậy, chúng chắc chắn sẽ nhìn thấy bóng dáng của cả hai.Nhưng Thanh Mao Sư Vương rất hiểu một đạo lý, đó là Tô Mạch không thể nào đặt mình vào hoàn cảnh tồi tệ đến vậy.

Ngay từ khi bắt đầu chủ động đột kích lộ diện, Tô Mạch tuyệt đối đã sớm có dự liệu, do đó nó không cho rằng tình hình hiện tại là không thể giải quyết.Tô Mạch tự nhiên có cách xử lý vấn đề trước mắt, lúc này cũng không hề giấu giếm, đương nhiên biết rằng một khi nói ra, tất nhiên sẽ gây ra quá nhiều chấn động, nhưng Tô Mạch không hề bận tâm, bất kể thế nào cũng khó mà ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.Tô Mạch nói ra lời kinh người: "Đã có quá nhiều tên cản đường trước mắt, vậy thì chỉ còn cách quét sạch tất cả thôi.

Có lẽ bọn chúng tự cho rằng, cố gắng dựa vào số lượng đông đảo mà tự tin đối phó với ta, vậy thì hãy cứ chờ xem sự thật nhé."Đương nhiên Tô Mạch cũng dùng ngữ khí vô cùng bình tĩnh, nhưng nội dung ẩn chứa trong đó hiển nhiên không thể khiến bất kỳ quỷ hồn nào có mặt coi thường, thực sự chấn động không thể kìm nén.Tô Mạch lại muốn dựa vào một mình mình chủ động tấn công, đối mặt với hai mươi hai vị cường giả quỷ hồn còn lại.

Có lẽ đó là lời nói mơ mộng hão huyền, nhưng thái độ bình thản của Tô Mạch, cộng thêm sự thật đã mạnh mẽ tiêu diệt một cường giả trước đó, quả thực khiến người ta có những phản ứng không hề giống nhau.Thanh Mao Sư Vương tán thán nói: "Trời ơi, Chủ nhân thật sự quá ngầu rồi!

Nếu là người khác nói ra, e rằng cũng sẽ bị coi là nói khoác, nhưng Chủ nhân lại có uy lực không thể phản bác."Đám quỷ hồn có mặt cũng có chút á khẩu không nói nên lời, lời này quả thực có lý, dù sao Tô Mạch cũng không phải nói suông.Ít nhất trước đó hắn đã tự tay tiêu diệt nhiều đồng bạn của chúng, bản thân Tô Mạch hiển nhiên có đủ tự tin và tư cách để nói những lời này.Nhiều quỷ hồn như vậy nhất thời không đáp lời, bầu không khí dần trở nên ngưng trọng.

Một câu nói bình tĩnh của Tô Mạch lại dẫn đến cục diện hiện tại, không một đối thủ nào dám lên tiếng, thật sự có chút buồn cười.Tô Mạch không dùng ngữ khí quá lớn, nhưng một câu nói cực kỳ nhỏ nhẹ lại như tiếng sấm nổ giữa trời quang, vang vọng rõ ràng khắp nơi này.Có lẽ đó chính là cường giả, căn bản không cần phải vẽ vời, chỉ cần dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân là đủ để ảnh hưởng đến xung quanh.Cùng với việc hiện trường dần chìm vào tĩnh lặng, các cường giả quỷ hồn dường như có chút không cam lòng, dù sao việc cứ duy trì cục diện trước mắt này quả thực rất mất mặt, sau này ra ngoài thậm chí còn không còn mặt mũi nữa.Thế là đám quỷ hồn kia cũng bắt đầu la hét, không ngừng tạo ra một sự ồn ào nhất định, dù sao cũng không thể để khí thế bị áp chế, bất luận thế nào cũng phải dũng cảm lên.Rốt cuộc, với số lượng đồng loại đông đảo như vậy, tụ tập tại cùng một nơi, tất cả đều sở hữu thực lực mà người thường khó đạt tới.

Một khi dốc hết sức hợp tác, dù Tô Mạch có sức mạnh đến mấy, e rằng cũng không thể thất bại.

Bởi vậy, đám quỷ hồn đã nảy sinh niềm tin cực lớn, cũng là khát vọng chiến thắng.Nhiều quỷ hồn đều dùng ánh mắt tràn đầy sát ý, hung hãn nhìn chằm chằm Tô Mạch, trong đó ẩn chứa quá nhiều áp bức, phỏng chừng muốn dựa vào thứ này để tạo ra sự chấn nhiếp cực lớn cho Tô Mạch.Tô Mạch thì khịt mũi coi thường, đám đối thủ trước mặt chỉ đang thể hiện chút sĩ khí mà thôi, tự cho rằng có thể uy hiếp được hắn, tuyệt đối có chút ngây thơ.

Nếu dễ dàng bị đánh bại như vậy, thì thật sự có chút buồn cười.Có vài quỷ hồn tận mắt nhìn thấy nụ cười khinh miệt trên mặt Tô Mạch, thật sự cảm thấy khó chịu và bất an.

Đương nhiên, một cỗ phẫn nộ đáng sợ đột nhiên nảy sinh, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ trái tim, rất muốn tự tay trấn áp Tô Mạch.

Chương 518

Chủ yếu là vì bị ánh mắt khinh thường của kẻ địch làm tổn thương, cảm thấy uy danh trước đây bị ảnh hưởng.Thực ra, các cường giả quỷ hồn có mặt có thể nói là đã mất mặt đến cực điểm.

Dù hôm nay có hoàn toàn giành được chiến thắng, chúng cũng nhất quyết phải giữ kín miệng, tuyệt đối không thể để bất kỳ tình huống nào bị truyền ra ngoài.“Chúng ta có nhiều đồng bạn như vậy, giờ khắc này toàn bộ đều bùng phát uy áp mạnh mẽ, kết quả tên nhân tộc đáng ghét phía trước lại cười nhạo chẳng hề bận tâm, quả thực không hề sợ hãi chút nào, thật khiến ta vô cùng tức giận.”“Quả nhiên giống hệt Chủ nhân của con sư tử kia, hoàn toàn tệ hại như nhau!

Hôm nay nhất định phải thu thập tên nhân tộc và con sư tử đó, ta muốn tận mắt nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương, cùng với việc chúng vô cùng hối hận cầu xin tha thứ, hy vọng lát nữa có thể chứng kiến.”Xung quanh cũng vang vọng tiếng hô hoán của nhiều quỷ hồn, nội dung trong đó có thể thấy rõ, tất cả đều là lửa giận tích tụ đã lâu, toàn thân chúng dũng mãnh tuôn trào sức mạnh, dường như sắp tràn đầy rồi bắt đầu xông ra tấn công.

Chỉ từ đó cũng có thể thấy được, chúng sắp không nhịn được mà ra tay rồi.Còn về Thanh Mao Sư Vương ở một bên, nhìn thấy cục diện tại hiện trường ngày càng trở nên sôi sục, thực sự trong lòng nó không kìm nén được sự rung động và kích động, trong đó không thể tránh khỏi có chút lo lắng và sợ hãi.Dù sao nơi này có nhiều cường giả quỷ hồn như vậy, cùng một lúc đều muốn tham gia chiến đấu.Đương nhiên, có sự bình tĩnh của Chủ nhân Tô Mạch, mỗi cử chỉ hành động quan trọng nhất của hắn đều thành công lôi kéo không khí hiện trường.

Hắn không nói nhiều, nhưng hiệu quả lại tốt hơn nhiều so với Thanh Mao Sư Vương trước đó.Thanh Mao Sư Vương vừa rồi nói một đống lời lẽ, toàn bộ đều là những lời lẽ khiêu khích đối thủ.

Kết quả là đám quỷ hồn kia dù khá tức giận, nhưng cũng đều nghiến răng chịu đựng.Kết quả là Tiểu Thanh đặc biệt không hiểu, dù sao Tô Mạch không nói quá nhiều lời, ngược lại lại khiến đám gia hỏa kia sắp phát điên rồi, thực sự khiến Thanh Mao Sư Vương tặc lưỡi không thôi.Thanh Mao Sư Vương tán thán nói: "Không hổ là Chủ nhân của ta, bất kể ở phương diện nào, ngài đều tồn tại với tác dụng đáng sợ.

Tùy ý thi triển một chút thủ đoạn, cuối cùng đều tốt hơn nhiều so với việc ta dốc toàn lực, quả thực có quá nhiều sự khác biệt."Còn về việc nhiều quỷ hồn như vậy có tạo ra uy hiếp quá lớn cho Tô Mạch hay không, thậm chí lát nữa cục diện chiến đấu sẽ ra sao, đó không phải là những thứ mà Tô Mạch phải lo lắng.

Hắn chỉ mong có thể nhanh chóng chứng kiến cảnh chiến đấu, trong lòng tràn đầy sự tin tưởng đối với Tô Mạch.Tô Mạch cũng không tiếp tục chờ đợi nữa, dù sao hắn đã chờ đợi đến sốt ruột.

Thế là bản thân hắn cực kỳ nhanh chóng xông ra tấn công, như một đạo sét đánh ngang trời, trong nháy mắt đã đến trước mặt đám quỷ hồn kia.Lập tức, trận chiến kịch liệt bùng nổ.

Hai mươi hai vị cường giả liên thủ, nhanh chóng bao vây tấn công Tô Mạch.

Đám quỷ hồn này đều sắp giết đến mức mất đi lý trí, cực kỳ khát vọng tiêu diệt Tô Mạch, dù vậy, khi vây công, chúng vẫn tỏ ra cẩn thận, không hề hoàn toàn phát điên.Tô Mạch với thân ảnh nhanh nhẹn đã né tránh một nguy hiểm.

Không rõ đó là đòn tấn công từ vị trí của đối thủ nào, dù sao thì

cục diện thực sự có chút hỗn loạn không chịu nổi, những chi tiết nhỏ nhặt như vậy thực sự không đáng để đi sâu tìm hiểu và quan sát.Tô Mạch mặc dù đối mặt với thế công hợp lực của đám quỷ hồn, nhưng vẫn tỏ ra lâm nguy không loạn, căn bản không có nhiều sự lúng túng khi đối phó, càng không nói đến những lời như hoảng loạn thất thố, quả thực càng không thể xuất hiện.

Tô Mạch như trước vẫn duy trì hình tượng trấn định tự nhiên.Ngay cả khi Tô Mạch đang né tránh công kích của đối thủ, hắn vẫn bình tĩnh suy xét lựa chọn thích hợp nhất, chứ không phải tùy tiện hành động một cách hoảng loạn.

Tóm lại, điều này mang lại cho Thanh Mao Sư Vương một cảm giác an tâm, đồng thời nhìn cảnh chiến đấu rực rỡ sắc màu như vậy, nó thực sự không ngừng tán thưởng.Đám quỷ hồn cũng hít sâu một hơi khí lạnh, không, hành động như vậy dường như linh thể không có bất kỳ cảm giác nào, nhưng chúng cũng chỉ có thể làm ra động tác tương tự, có lẽ mới có thể bình phục sự kinh ngạc trong lòng.Đặc biệt là khi tận mắt chứng kiến Tô Mạch vẫn có thể duy trì phản ứng thong dong bất bách dưới sự vây công của chúng, điều đó thật sự có chút khó chịu, nhưng sự thật tàn khốc chính là như vậy, chắc chắn không thể bỏ qua được.Vốn dĩ chúng cho rằng Tô Mạch chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi khi chống cự, đương nhiên cũng không nghĩ có thể đánh bại Tô Mạch ngay lập tức, nhưng không hề có chiến quả gì cũng không khỏi khiến tâm trạng nặng nề, một cỗ tức giận đột nhiên trào dâng.Những cảm xúc tiêu cực không tốt kia nhanh chóng biến mất, chúng lại khôi phục thành một ý chí chiến đấu hừng hực.Thế là, những cường giả này chỉ có thể bùng phát sức mạnh của mình nhiều hơn nữa, đạt đến một mức độ cực hạn, không chút giữ lại mà xông thẳng vào Tô Mạch, muốn trực tiếp tiêu diệt Tô Mạch.Vì mức độ phát huy vừa rồi không thu được bất kỳ chiến quả nào, vậy thì chúng lại

một lần nữa tạo ra chiến lực mạnh hơn.

Đám quỷ hồn không tin vẫn không có hiệu quả, dù sao thì chúng đã phô diễn toàn bộ thực lực còn lại không chút giữ lại.Lúc bắt đầu, Tô Mạch vô cùng bình tĩnh thong dong đối phó.

Các loại công kích của đám quỷ hồn căn bản không thể đánh trúng thân thể Tô Mạch, dù cho số lượng đặc biệt đông đảo, hiển nhiên cũng không làm được gì.Nhưng cùng với việc đám gia hỏa này gia tăng thế công, không ngừng sử dụng sức mạnh và thủ đoạn mạnh hơn, thế là đã dẫn đến việc Tô Mạch dần trở nên có chút chật vật, hiển nhiên không thể mãi luôn ứng phó một cách nhẹ nhàng dễ dàng được.Ngay cả Tô Mạch, một cường giả ở mức độ này, vẫn cẩn thận từng li từng tí, sợ rằng một khi không cẩn thận mà bị tổn thương, đó tuyệt đối là chuyện không thể chấp nhận được.

Hiển nhiên, việc phòng ngự đặc biệt cũng có tác dụng, đối phương dù đã áp chế Tô Mạch, nhưng lại không thể gây tổn thương quá nhiều.Rầm!

Tô Mạch linh hoạt xoay người tung một đòn, đánh trúng một quỷ hồn một cách mạnh mẽ.

Kẻ sau đột nhiên chịu một cú đấm, căn bản không có khả năng né tránh, trực tiếp bị đánh cho thoi thóp.Tô Mạch ánh mắt lạnh lùng, không chút do dự tiếp tục triển khai công kích.

Vừa rồi hắn vẫn luôn chịu đựng thế công của đối phương, giờ khắc này nhất định phải tìm đúng cơ hội phản công, và phải nhất kích tức trung, chắc chắn phải thành công đạt được một số hiệu quả.Tên vừa bị Tô Mạch đánh trúng bị thương kia, toàn bộ linh thể đều ở trong trạng thái ảm đạm bất ổn, dường như không thể duy trì thân thể ổn định, giây tiếp theo e rằng sẽ hoàn toàn sụp đổ, hoàn toàn trong tư thế thoi thóp, chính là hiện tượng đã chịu đòn đánh nặng nề.Cú đấm thứ

hai của Tô Mạch dường như không hề chậm trễ, người bị đánh thậm chí còn không kịp thốt ra lời kinh hô, ngay sau đó đã bị đánh cho hoàn toàn tan rã, từng mảnh vụn khiến người ta hoa mắt chóng mặt, không thể đếm rõ từng cái một.Tô Mạch thản nhiên nói: "Đừng tưởng rằng hợp lực vây công ta đông như vậy thì có thể nắm chắc thành công tiêu diệt ta.

Đây không phải là một chuyện dễ dàng đâu, nếu thật sự có thể đánh trúng ta, bất luận thế nào cũng phải cố gắng hết sức đoạt lấy vài mạng nhỏ."Một thái độ vô cùng ung dung tự tại, đặc biệt là khi đang ở trong trận chiến vây giết, mà vẫn có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy, thật sự có chút khó tin.

Chủ yếu là vì bất luận từ thần thái, ngữ khí hay động tác, căn bản đều không nhìn ra chút nào là giả bộ, Tô Mạch quả thực ứng đối tự nhiên.Thanh Mao Sư Vương lắc đầu nguầy nguậy nói: "Chủ nhân thật tiêu sái, gọn gàng xử lý tên đầu tiên.

Dường như bị vây công có chút khó khăn, nhưng vẫn tìm được thời cơ thích hợp, một cái mũi thính nhạy chính xác như sát thủ, thực sự khiến thuộc hạ vô cùng thán phục, đủ để thuộc hạ quỳ bái cả đời!"Cảnh tượng này thực sự hiểm hách lợi hại, Tiểu Thanh may mắn có thể tận mắt chứng kiến, vừa rồi không bỏ lỡ bất kỳ hình ảnh nào.

Thậm chí ngay cả người đứng ngoài quan sát cũng chìm vào bầu không khí căng thẳng, toàn bộ tâm trạng hoảng hốt không biết làm sao, có thể nói là tràn đầy mờ mịt và lo lắng.Thực ra, Thanh Mao Sư Vương trước đó thấy Tô Mạch bị vây giết, mặc dù không chịu tổn thương gì, nhưng không tránh khỏi có chút lo lắng nảy sinh.

Tuy nhiên, cùng với việc Tô Mạch mạnh mẽ tiêu diệt một tên, ngay lập tức mọi cảm xúc tiêu cực kia đều biến mất sạch sẽ, căn bản không còn một chút nào.Chương 396 – Hiện tại không đủ.Còn về

những quỷ hồn giao chiến khác, giờ khắc này chúng đều kiên trì không hề lay động.

Hiện tại không còn khả năng lùi bước nữa, chỉ có quyết tâm liều mạng chiến đấu, may ra mới có thể giành được chiến thắng cuối cùng.Các cường giả quỷ hồn cũng tự an ủi, dù sao thì cũng chỉ có vỏn vẹn một đồng bạn bị tiêu diệt mà thôi, không phải là tất cả trong số đông đảo có mặt ở đây.

Chúng vẫn còn ưu thế áp đảo về số lượng, không cần phải lo lắng hay căng thẳng thêm.

Thế là đám gia hỏa này như trước vẫn liều mạng chiến đấu.Tô Mạch vẫn giao thủ theo nhịp điệu trước đó, đặc biệt là sau khi tìm ra một số quy luật, có thể nói là càng thêm thuận tay.

Hắn ứng phó với thế công của quỷ hồn đối phương, không còn vội vàng như trước nữa, bất kể đối thủ có gia tăng sức mạnh đến đâu cũng vẫn như vậy.Tô Mạch mượn lực dư ba của một quỷ hồn, nhanh chóng xông lên giữa không trung.

Kẻ kia hiển nhiên không lường trước được chuyện như vậy sẽ xảy ra, đột nhiên mất đi dấu vết của Tô Mạch, thậm chí còn không có thời gian phản ứng.Chủ yếu là do tốc độ kinh khủng của Tô Mạch, ngay lập tức từ trên trời giáng xuống một đòn bổ, trực tiếp đánh trúng một quỷ hồn đang có chút ngơ ngác, khiến kẻ đó tại chỗ bị chém thành hai nửa.Ngay sau đó, Tô Mạch tận mắt thấy đối tượng bị trúng đòn nhanh chóng hóa thành những mảnh vụn, hiển nhiên đã tan rã không thể cứu vãn.

Ngay cả khi khí tức hoàn toàn biến mất, tên kia vẫn còn có chút ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xuất hiện nguy cơ gì.Thanh Mao Sư Vương trợn mắt há mồm nói: “Trời ơi, điều này thật sự khiến thuộc hạ cảm thấy chấn động!

Thủ đoạn của Chủ nhân ngày càng lợi hại, toàn bộ quá trình ra tay gần như không hề chậm trễ, tuyệt đối cần đến lực lượng kinh người.

Dù sao nếu để thuộc hạ thi triển, căn bản không có nắm chắc mà học được."Tiểu Thanh chìm trong cảm giác chấn động, không kịp nảy sinh thêm nhiều cảm xúc kinh ngạc, bởi vì giây tiếp theo Tô Mạch lại không ngừng ra tay, tạo ra uy thế cực lớn, hoàn toàn thay đổi cục diện bị động trước đó, chuyển biến thành chủ động tấn công một cách mạnh mẽ không gì cản nổi.Tô Mạch giành thế chủ động, muốn ra tay trước để chiếm ưu thế, nhưng lại không thể làm gì được.

Chương 519

Tô Mạch đã gây áp lực cực lớn cho đám quỷ hồn còn lại, bởi vì cùng với việc một số lần giao thủ diễn ra, thời gian trôi qua một chút, chúng bỗng nhiên phát hiện ra một sự thật cực kỳ tồi tệ.Đó là ban đầu chúng có ưu thế nhất định về số lượng, nhưng Tô Mạch lại lặng lẽ tiêu diệt phần lớn, khiến đám quỷ hồn tại hiện trường chậm rãi nhận ra, đến khi cục diện không thể cứu vãn được nữa, chúng mới từ từ ý thức được vấn đề.Đáng tiếc, Tô Mạch đã sớm đánh cho hơn mười cường giả quỷ hồn hồn phi phách tán, căn bản không còn một chút linh thể nào tồn tại, hoàn toàn rơi vào kết cục tiêu tán.Còn về vài ba tên còn sót lại, hiện tại hoàn toàn ở trong trạng thái kinh khủng vạn phần, từng tên đều tràn đầy cảm giác sợ hãi, đặc biệt hoảng sợ bất an và đầy rẫy cảm giác nguy cơ.Thậm chí ban đầu chúng còn không thể tưởng tượng được một sự thật như vậy, nhưng đó lại là sự tàn khốc không thể phản bác.

Tô Mạch đã trải qua một phen ác chiến kịch liệt, thuận lợi đánh cho đám gia hỏa kia tổn thất thảm trọng, tất cả đều xảy ra trong vô thức.Tô Mạch cười nhạt nói: “Ta muốn xem thử đến lúc đó bọn ngươi còn có thể kiêu ngạo được nữa không.

Trước đây các ngươi có số lượng đông đảo, nên có tư cách nói những lời ngông cuồng đó, nhưng đáng tiếc nếu muốn tiêu diệt ta, chừng đó là chưa đủ đâu, hãy lấy ra thêm nhiều thứ nữa đi.”Sau khi hoàn thành những thao tác không thể tin nổi này, Tô Mạch vẫn thong dong bất bách, quả thực có thái độ không chút bận tâm đến vinh nhục.

Có thể duy trì tâm trạng thản nhiên vào lúc này, ở một số khía cạnh còn khó hơn cả khi đối mặt nguy hiểm, nhưng Tô Mạch lúc nào cũng có thể làm được.Chỉ còn lại vài cường giả quỷ hồn, có thể nói là

sợ đến run rẩy, căn bản không dám nghĩ đến chuyện vừa xảy ra.

Nụ cười bình thản của Tô Mạch lại khiến đám gia hỏa này cảm thấy lòng lạnh buốt.Thậm chí trong lúc giao chiến, chúng căn bản không hề có nhiều dự liệu, kết quả lại bị đánh cho thảm không nỡ nhìn, thực sự khiến đám quỷ hồn còn lại cảm thấy khó chịu, lặng lẽ bị đẩy vào tuyệt cảnh.Nếu ban đầu có nhiều đồng bạn như vậy, có lẽ có thể tìm được một số cơ hội giành chiến thắng, dù sao hợp lực nhiều sức mạnh, bất kể thế nào cũng có một sức chiến đấu, nhưng đáng tiếc hiện tại đã sớm mất đi cơ hội.Tâm trạng của đám quỷ hồn còn lại trở nên vô cùng tồi tệ, chắc chắn sẽ không trông mong Tô Mạch có thể tha cho chúng.

Đó tuyệt đối là chuyện hoang đường nực cười, hai bên đã sớm là mối quan hệ bất tử bất hưu, chỉ có bên chiến thắng mới có quyền tồn tại.Còn về kẻ thất bại thì chỉ có chết thảm không nỡ nhìn, không còn khả năng và lựa chọn nào khác.

Tô Mạch thì không chần chừ nữa, hơi dừng lại một lát, rồi lập tức không chút do dự triển khai một vòng công thế mới.Chỉ còn lại vỏn vẹn vài ba quỷ hồn mà thôi, căn bản không thể gây ra bất kỳ làn sóng nào, hoàn toàn là Tô Mạch một chiều đồ sát, trực tiếp dạy dỗ đám gia hỏa này một trận tàn nhẫn, không hề cho chúng bất kỳ cơ hội phản kháng nào nữa.Tô Mạch từ đầu đến cuối đều vô cùng nghiêm túc và tỉ mỉ, ngay cả khi đối mặt với đối thủ cực kỳ yếu thế, hắn vẫn không hề để lộ một chút sơ hở nào.

Có lẽ đây chính là chỗ lợi hại của Tô Mạch.Sau một thời gian giao chiến, những quỷ hồn còn lại đã hoàn toàn bị tiêu diệt sạch sẽ.

Mặc dù đám gia hỏa này đã dốc hết sức mình, ở thời khắc cuối cùng nhất định phải liều mạng nỗ lực, nhưng cuối cùng cũng vô lực, và mất đi hy vọng chiến thắng.Tô Mạch thản nhiên nói: “Ta cứ nghĩ

rằng bọn ngươi thật sự có thể khiến ta phải trả giá đắt vô cùng, thậm chí cấp vây công của bọn ngươi không thể tự cứu vãn, chỉ có mất đi một mạng nhỏ.

Đáng tiếc, phải trách ta đã quá coi trọng đám đối thủ này rồi, cuối cùng vẫn không có kết quả nào đủ để đánh bại ta."Sau khi thuận lợi giành được thắng lợi, bây giờ nơi đây lại trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Chỉ có những mảnh linh thể rải rác khắp nơi xung quanh, cùng với những tàn tích của chiến trường sau trận chiến, mới có thể báo hiệu rằng nơi này chắc chắn đã xảy ra một trận đại chiến, chứ không phải lúc nào cũng an bình như vậy.Thanh Mao Sư Vương thành tâm nói: "Chủ nhân tự mình ra tay, hiển nhiên không hề có bất kỳ bất ngờ nào, quả thực khiến thuộc hạ vô cùng kinh hỉ.

Nhiều cường giả quỷ hồn như vậy lại bị tiêu diệt sạch sành sanh không còn một mống, chiến lực đó quả thực khó có thể tưởng tượng được.

Tu vi của Chủ nhân ngày càng thăng tiến, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng không ngừng mạnh lên."Đó là tình hình khá chân thực, dù sao trong mắt Tiểu Thanh, Chủ nhân Tô Mạch là một tồn tại quả thực không thể tưởng tượng được.

Dường như mỗi lần xuất phát mới, hắn đều lợi hại hơn trước ba phần, đặc biệt là khi đã tiến triển đến mức tu vi cường đại như vậy, vẫn duy trì tốc độ tiến bộ tương tự, tuyệt đối có chút kinh khủng, chỉ có thể dùng thiên phú đáng sợ để hình dung.Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương tiếp tục hành tiến, cuối cùng thì cũng không còn tên nào cản đường nữa.Đại đạo phía trước rõ ràng, tùy ý đi lại, đó mới là mục đích cuối cùng, dù sao Tô Mạch muốn đi tìm vị trí của Kính Nhãn, không thể tránh khỏi việc cần phải quét sạch đám quỷ hồn cản đường kia.Tô Mạch sảng khoái nói: "Ta cảm nhận rõ ràng khí tức của Kính

Nhãn, quả thực là nhờ càng ngày càng đến gần.

Nếu không khoảng cách quá xa, khó mà cảm nhận rõ được, đây thật sự là một tin tức tốt."Trải qua một đoạn đường đi, thực ra cũng không tiêu hao bao nhiêu thời gian.

Cả hai đều là tu hành giả có thực lực không yếu, chắc chắn có thể đi nhanh.

Tô Mạch đã có một cách nói xác thực, cơ bản đại diện cho việc sẽ không có bất kỳ sai sót nào.Tiểu Thanh nghe vậy cũng không khỏi kích động, cuối cùng cũng tìm được vị trí của Kính Nhãn.

Suốt chặng đường này quả thực đầy rẫy thử thách, nếu không có Tô Mạch, e rằng khó mà thuận lợi giải quyết sạch mọi khó khăn, hiển nhiên đã có hy vọng rời khỏi nơi này.Tô Mạch bình tĩnh nói: "Ta sẽ nhanh chóng đến đó, đương nhiên cũng phải đặc biệt đề phòng nguy hiểm.

Ta có thể đoán chắc rằng, tại vị trí của Kính Nhãn, chắc chắn có nguy cơ nhất định, tuyệt đối sẽ có những kẻ khác trấn giữ, không thể tránh khỏi tình huống này."Một phen phân tích cho thấy sự suy nghĩ trầm tĩnh đến nhường nào, căn bản sẽ không rơi vào bất kỳ trạng thái hưng phấn mất lý trí nào.

Tô Mạch luôn suy xét đầy đủ, chỉ có như vậy mới không bị những vấn đề bất ngờ xuất hiện làm cho hoảng sợ.Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Được Chủ nhân, thuộc hạ nhất định sẽ không làm chuyện gì thêm.

Dù sao thì thuộc hạ nhất định sẽ đảm bảo bản thân không gây ảnh hưởng, dù không thể cung cấp quá nhiều trợ giúp, nhưng bất kể thế nào cũng không thể làm ra chuyện tiêu cực."Đối với điểm này, Tiểu Thanh cũng có kinh nghiệm, không hề do dự mà cực kỳ quả quyết đồng tình.

Đồng thời, trong lòng nó tràn đầy tâm trạng mong đợi, thực sự muốn xem tình hình sẽ như thế nào.

Thực ra cũng giống như Tô Mạch, Thanh Mao Sư Vương cũng không đặc biệt sợ hãi, dù sao vấn đề lớn đến đâu cũng có Chủ nhân đi đối phó.Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương hơi thương lượng một lát, sau đó lại tiếp tục hành tiến, định nhanh chóng tiến về khu vực mà Tô Mạch cảm nhận được.

Hiện tại xem ra cần tiêu hao một chút thời gian, sau đó mới có thể thành công đến được.Cùng lúc đó, ở một khu vực khác, Côn Bằng Tổ Sư và hai vị đại yêu dưới trướng cũng đã tiến vào thế giới trong gương.

Đương nhiên, thân thể của chúng đã xuất hiện những biến hóa cực lớn, vảy trên cơ thể của Kim Giáp Cự Thú gần như đều trở nên tàn khuyết không chịu nổi.Còn về Lang Yêu kia cũng đầy rẫy vết thương, tóm lại, trừ Côn Bằng Tổ Sư thân thể còn khá tốt, những yêu tộc còn lại trông vô cùng thê thảm.

Không nghi ngờ gì nữa, chúng chắc chắn đã chịu sự công kích của quỷ hồn nơi đây, rồi mới dẫn đến kết cục này.Trước đó chúng vẫn luôn ở trong một trận chiến kịch liệt, nếu không phải Côn Bằng Tổ Sư có thực lực mạnh mẽ, e rằng hai vị đại yêu kia đã chết thảm từ lâu.

Hiện tại chúng cũng ở trong trạng thái thoi thóp, bao gồm cả Côn Bằng cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, tiêu hao quá nhiều sức mạnh, nhất thời khó mà nhanh chóng hồi phục.Côn Bằng Tổ Sư nói: “Thật sự quá khó chịu, ta căn bản khó mà đi được.

Một khi đi đến nơi khác, nhất định sẽ hấp dẫn cường giả quỷ hồn khác, dù sao thì chúng cũng đã khiến ta tâm phiền ý loạn, thân thể mệt mỏi rã rời rồi.”“Ta đoán tên nhân tộc kia cùng con sư tử đó, có khi đã

sớm bị một đám quỷ hồn đáng sợ xé xác sạch sành sanh rồi.”Kim Giáp Cự Thú tự an ủi nói: “Như vậy, hoàn cảnh của ta cũng khá tốt.”Lang Yêu may mắn nói: “Đúng vậy, chúng ta dù sao cũng có Tổ Sư cường đại, mới có thể may mắn sống sót, thật sự cảm thấy may mắn.”Côn Bằng Tổ Sư và hai vị đại yêu, lúc này đều tỏ ra mệt mỏi không chịu nổi, hiển nhiên đã bị thế giới u minh này làm cho kiệt sức cả tinh thần lẫn thể xác.Lúc này thậm chí chúng còn nảy sinh một số suy nghĩ tự cho là đúng, mỗi đứa tự mình bàn tán rằng Tô Mạch sẽ gặp phải khó khăn thảm khốc hơn, e rằng lúc này đã sớm bị chôn vùi trong miệng quỷ hồn rồi.Đáng tiếc, tất cả đều là ba vị cường giả yêu tộc này suy nghĩ lung tung.

Nếu để chúng biết rõ chuyện Tô Mạch đại sát tứ phương, chắc chắn sẽ kinh ngạc ngây người không biết phải làm sao, e rằng chỉ có thể trợn mắt há mồm không nói nên lời.Còn về Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng đi lại, sắp thành công đến một khu vực gần mục tiêu.

Khả năng cảm nhận Kính Nhãn của Tô Mạch ngày càng rõ ràng, tuyệt đối có thể xác nhận đúng phương hướng.Nhưng bây giờ chỉ có thể chọn dừng bước, bởi vì Tô Mạch cũng cảm ứng được gần đây hình như có nguy cơ.

Khả năng dự đoán nguy hiểm này khiến Tiểu Thanh vô cùng bội phục, dù sao nếu không phải Tô Mạch, e rằng nó đã sớm không nhịn được mà tiếp tục đi rồi.Đương nhiên, rốt cuộc tình huống thế nào vẫn chưa biết được, Tô Mạch biết sẽ không chờ đợi quá lâu.

Sau khi dừng lại một lúc, Tô Mạch lại nhìn một cái, quả nhiên mục tiêu tạo ra nguy cơ đã xuất hiện.Nếu không có gì bất ngờ, đó chính là hai vị quỷ hồn đang dần đi tới từ phía đông, xem ra chúng đang phụ trách nhiệm vụ tuần tra vòng ngoài Kính Nhãn.

Hai tên tạo thành một tiểu tổ, phân công đặc biệt rõ ràng.Tô Mạch cẩn thận thăm dò, mới phát hiện hai vị quỷ hồn vô cùng tỉ mỉ quan sát xung quanh, dù sao cũng thể hiện ra một bộ dạng nghiêm túc.

Chương 520

Một khi xuất hiện một chút dị thường, e rằng chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua.Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: “Chủ nhân, quả nhiên có quỷ hồn được huấn luyện xuất hiện.

Thuộc hạ cách xa như vậy vẫn có thể cảm nhận được, hai vị kia có khí tức khá mạnh mẽ xuyên thấu ra, thật sự tràn đầy nguy hiểm.”Ngữ khí của nó có chút ngưng trọng, bởi vì đối thủ đã tỏ ra mạnh mẽ, cũng có nghĩa là có chút khó nhằn.

Ngay cả Tô Mạch tự mình ra tay, cũng không đảm bảo thành công 100%, bất kể thế nào vẫn có một rủi ro thất bại nhất định.Tô Mạch bình tĩnh nói: “Ta tạm thời dừng lại tại chỗ, đợi mục tiêu dần dần đến gần.

Ta cần một thời cơ thích hợp, đặc biệt là trong phạm vi thích đáng, lúc đó mới là thời khắc ra tay tốt nhất.

Một khi ra tay sớm, e rằng sẽ gây ra một số bất ngờ.”Tóm lại, để tránh thất bại lớn hơn, Tô Mạch đã suy xét đủ kỹ lưỡng.

Đó là cách để nâng cao tỷ lệ thành công, từ những lời này cũng có thể cảm nhận được, Tô Mạch có sự tự tin, đồng thời tràn đầy những sắp xếp tỉ mỉ.Thanh Mao Sư Vương thề thốt nói: “Chủ nhân bảo thuộc hạ, thuộc hạ sẽ không chút do dự nghe theo.

Hai tên tuần tra kia trông có vẻ không dễ đối phó, nhưng đáng tiếc thuộc hạ đều có thể ý thức được kết cục của chúng, đừng hòng bình yên vô sự mà rời đi.”Giờ khắc này, niềm tin kiên định lại một lần nữa trỗi dậy, Tiểu Thanh như trước bày tỏ sự tin tưởng, và thực sự mô tả như thể đã tận mắt chứng kiến cảnh đối phương gặp nạn vậy, lời lẽ có chút chắc chắn.Tô Mạch thản nhiên nói: “Nhưng vào thời khắc

mấu chốt, không thể cho phép có bất kỳ tình huống bất ngờ nào xảy ra.

Dù sao hai quỷ hồn kia tuần tra rất nghiêm túc, không hề lơ là, hiển nhiên có tố chất không tồi, cho nên nhất định phải cẩn thận một chút."Đối với lời nịnh nọt của một con tọa kỵ, Tô Mạch lại không để ý.

Lời nói của người khác sớm đã khó có thể ảnh hưởng đến tâm lý của hắn, bất kể là tích cực hay tiêu cực cũng đều như vậy.Thời gian nhanh chóng trôi qua, hai vị quỷ hồn nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ.

Kết quả là, ngay khi chúng đi qua hiện trường, bất ngờ bị tấn công dữ dội.Chính là Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng bùng nổ chiến đấu.

Tô Mạch căn bản không suy nghĩ đến những thứ khác nữa, trực tiếp phát động thế công, bởi vì hắn cảm thấy đây là cơ hội thích hợp.Một khi không có bất kỳ phản ứng nào, cùng với việc cơ hội trôi qua, hiển nhiên sẽ cực kỳ tồi tệ.

Đó không phải là cảnh tượng Tô Mạch muốn thấy, thế là hắn mới triển khai công kích bất ngờ.Vốn dĩ hai vị quỷ hồn tuần tra cẩn thận, đặc biệt tập trung chú ý, tỉ mỉ quan sát tình hình xung quanh, nhưng không phát hiện chút dị thường nào.

Ai ngờ lại vô duyên vô cớ bị tấn công bất ngờ không báo trước.Trong đó một vị quỷ hồn có chút xui xẻo, bởi vì ngay lập tức không ngừng đối mặt với hướng tấn công chính của Tô Mạch, do đó phải chịu áp lực đáng sợ và kinh khủng nhất.

Quả nhiên, dưới cục diện như vậy, nó đã không chống đỡ được bao lâu.Cùng với một trận công kích mạnh mẽ dứt khoát của Tô Mạch, vị quỷ hồn kia tại chỗ bị đánh cho tan nát, khó mà chống đỡ được quá lâu.

Toàn bộ quá trình diễn ra một cách liền mạch, như nước chảy mây trôi, chân chính thể hiện cái gọi là lực bùng nổ kinh khủng.Còn về vị quỷ hồn thứ hai còn lại, trong lúc vội vàng cũng chỉ có thể tiếp tục liều mạng chiến đấu, bởi vì không thấy một chút cơ hội nào để bỏ chạy.

Một khi vô tư quay lưng rời đi, tuyệt đối sẽ càng nhanh chóng bước vào kết cục tử vong.Vị quỷ hồn kia trong lòng chấn động: "Rốt cuộc là tình huống gì, rõ ràng đang tuần tra rất tốt, kết quả đột nhiên xuất hiện một kẻ địch đáng sợ như vậy, một nhân tộc cường đại.

Mọi thứ đều trở nên mờ mịt khó hiểu."Đáng tiếc, Tô Mạch không hề cho nó nhiều thời gian thở, nhanh chóng liên tục triển khai công thế, một lần nữa hướng mũi nhọn về phía vị quỷ hồn thứ hai.

Kẻ sau chỉ có thể vô cùng gian nan chống đỡ chiến đấu, từ đó cũng có thể cảm nhận được, nó đã đạt đến giới hạn chịu đựng.Tô Mạch thì vẫn liên tục ra sức, cuối cùng đã đánh cho tên kia thoi thóp, sắp hoàn toàn gục ngã, toàn bộ linh thể cũng dần biến mất, sẽ không còn bất kỳ khả năng hồi phục nào nữa.Tô Mạch thản nhiên nói: "Trong tay ta, đừng hòng gây thêm phong ba nữa, ngoan ngoãn đón nhận vận mệnh của ngươi là được rồi."Lời nói đó dành cho quỷ hồn bị tiêu diệt.

Thực ra, quỷ hồn kia còn muốn truyền tin tức bị đột kích ra ngoài, nhưng điều đó chẳng khác nào giấc mơ hão huyền.

Tô Mạch vĩnh viễn sẽ không để đám gia hỏa này làm ra chuyện như vậy, chưa kịp truyền tin tức ra ngoài thì bản thân đã bị Tô Mạch tiêu diệt rồi.Trận chiến xảy ra tại đây, uy thế cũng đều bị Tô Mạch phong tỏa, do đó không bị nơi gần Kính Nhãn cảm nhận được.

Chắc chắn ở đó có thủ vệ tồn tại, nhưng hiện tại cũng không cảm nhận được Tô Mạch.Tô Mạch bình tĩnh nói: "Đã xử lý xong đối thủ tuần tra, tạo cho ta một cơ hội đặc biệt tốt.

Tiếp theo ta có thể nhanh chóng đi đến vị trí Kính Nhãn rồi.”Thanh Mao Sư Vương nói: “Chủ nhân quá ngầu, hiệu suất hành động khó mà tin nổi!

Hai cường giả quỷ hồn rõ ràng là mạnh mẽ như vậy, vậy mà lại bị thu thập dễ dàng.”Hiệu suất hành động của Tô Mạch có thể nói là nhanh đến kinh người, quả thực là một tốc độ khó có thể tưởng tượng được.

Dựa vào sức mạnh bùng nổ phi thường, hắn đã tiêu diệt hai quỷ hồn tuần tra trong chớp mắt.Toàn bộ quá trình có thể nói là liền mạch, như mây trôi nước chảy, căn bản không lãng phí chút thời gian nào.

Dù sao thì cũng khiến Thanh Mao Sư Vương vô cùng khâm phục, nếu để nó tự mình ra trận, tuyệt đối không thể đạt được kết quả tương tự.Thực ra, nó còn không cảm nhận được thời gian trôi qua, thậm chí bản thân Tô Mạch dường như mang đến cho người ta một thái độ thản nhiên, như thể giải quyết vấn đề một cách nhẹ nhàng dễ dàng là đủ rồi.Quỷ hồn tuần tra vừa xuất hiện, khó mà tạo ra quá nhiều khó khăn cho Tô Mạch.

Hắn chỉ cần ứng phó hơi nghiêm túc một chút, kết quả là có thể thành công đạt được mục tiêu, căn bản không tạo thành khó khăn, càng không nói đến việc trì hoãn thêm thời gian.Trì hoãn quá nhiều thời gian, cũng chỉ thêm phiền phức mà thôi.Còn về Tiểu Thanh, sau khi tận mắt chứng kiến trận chiến kết thúc, liền không nhịn được mà hoan hô, trông thấy một trạng thái vô cùng vui vẻ.

Trong lời nói không thể giấu được niềm vui và sự hưng phấn, dù sao nó vừa mới đích thân trải qua cảnh tượng đó, quả thực cảm thấy vô cùng kích động.Còn về Tô Mạch, người đích thân trải qua, ngược lại vẫn mây trôi nước chảy không hề lay động, bình thản lắc đầu.

Cảnh tượng mà bên ngoài nhìn thấy là chấn động, thực ra Tô

Mạch chỉ cho rằng đó là chuyện hết sức bình thường, thực sự không đáng để tâm trạng kích động đến vậy.Tô Mạch cũng hiểu một điều rất quan trọng, đó là nơi đây vẫn còn ở trong thế giới trong gương, đặc biệt là khoảng cách đến vị trí Kính Nhãn sắp tới, cơ bản không còn quá xa biệt.

Bởi vậy cần phải cẩn thận một chút, không thể để những quỷ hồn còn lại phát hiện.May mắn thay, khi Thanh Mao Sư Vương la hét ầm ĩ, Tô Mạch đã sớm bố trí chướng ngại, hiệu quả che giấu được âm thanh và những thứ tương tự.

Tóm lại, sẽ không dễ dàng bị bên ngoài cảm nhận được, không cần lúc nào cũng lo lắng động tĩnh quá lớn mà bị phát hiện.

Điểm này Tô Mạch đã làm rất có tầm nhìn xa trông rộng.Đương nhiên không phải bất kỳ ai cũng có được thủ đoạn ẩn mình như Tô Mạch.

Nếu là một tồn tại khác, có lẽ cũng không thể phong bế được động tĩnh, cũng cần bản thân có thực lực mạnh mẽ mới được.

Nếu không sở hữu nhiều thủ đoạn như vậy, dù trong lòng có nhiều ý tưởng đến mấy, cuối cùng cũng chỉ là trăng trong gương, hoa trong nước.Tô Mạch bình tĩnh nói: “Được rồi, chỉ là hai quỷ hồn phụ trách tuần tra mà thôi, không cần vui mừng sớm như vậy.

Chương 521

Vào thời khắc mấu chốt nhất định phải giữ đủ kiên nhẫn, đừng để mọi chuyện ảnh hưởng đến tâm trạng.

Đó tuyệt đối là tình huống quá tồi tệ.

Tiếp theo chắc chắn sẽ có một số vấn đề và khó khăn, tóm lại ta đều cần phải dồn hết sự chú ý để ứng phó."Thanh Mao Sư Vương ngưng thần nói: "Chủ nhân, thuộc hạ cũng không khỏi thể hiện ra như vậy, thực sự cảnh tượng vừa rồi quá kinh người!

Đó không phải là quỷ hồn có thực lực tầm thường, ít nhất từ chiến lực thể hiện ra mà nói, tất cả đều là cấp bậc cường giả.

Cũng chỉ có Chủ nhân mới có thể trấn định tự nhiên tiêu diệt đối phương, nếu là tồn tại khác khó mà làm được."Đó đều là những lời rất chân thực.

Tu vi của Tô Mạch lại một lần nữa sâu sắc hơn, nhưng việc thực lực dần mạnh lên trong chiến đấu, còn mạnh mẽ hơn nhiều so với việc thăng cấp cảnh giới nhờ đan dược và những thứ tương tự.

Tiểu Thanh hiểu rõ sở dĩ Tô Mạch dễ dàng tiêu diệt quỷ hồn, là vì hắn đã mạnh hơn rất nhiều so với lúc ban đầu.Tô Mạch thản nhiên nói: "Ta tiếp tục tiến về khu vực phía trước.

Mỗi bước đi tiếp theo, mỗi thời mỗi khắc đều phải vô cùng cẩn thận, bởi vì ta có cảm nhận nhạy bén, trong lòng cảm thấy không ổn, chắc chắn sẽ có khá nhiều kẻ địch."Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Chủ nhân cứ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ kiên quyết nghe theo mệnh lệnh.

Dù sao thuộc hạ không có sức mạnh cường đại, chắc chắn không

dám hành động khinh suất.

Rốt cuộc, việc đặc biệt cẩn thận mà vẫn mất mạng, đó là hậu quả vô cùng tồi tệ.”Có thể sống sót đến bây giờ, tất cả đều nhờ Tiểu Thanh khá cẩn thận.

Ít nhất ở phương diện nhãn lực, nó không hề yếu kém, đặc biệt là khi gặp nguy hiểm kịp thời né tránh, lựa chọn phương thức ứng phó như vậy, hiển nhiên có một số khía cạnh quan trọng.

Thanh Mao Sư Vương biết rằng chỉ có kiên định không lay chuyển đi theo Tô Mạch, đó mới là con đường sống sót tốt nhất, ngoài ra không có lựa chọn nào có tỷ lệ lớn hơn.Cả hai bắt đầu đi lại, đồng thời cũng đặc biệt nghiêm túc quan sát xung quanh.

Trong đó, phạm vi cảm tri của Tô Mạch đặc biệt rộng lớn, rộng hơn rất nhiều so với Thanh Mao Sư Vương.

Khả năng cảm ứng của kẻ sau không thể sánh bằng, bởi vậy suốt chặng đường hiển nhiên phải dựa nhiều vào năng lực của Tô Mạch.Trên đường, Tô Mạch quả thực đã cảm nhận được không ít quỷ hồn, nhưng may mắn thay nhờ thực lực cường hãn, hắn có thể cảm nhận trước, rồi đi vòng tránh xa một bước.

Hơi thay đổi một chút hướng đi, chỉ cần thuận lợi tránh được rồi lại chuyển hướng, khôi phục lại phương vị bình thường.Tô Mạch không lo lắng việc không đối đầu với quỷ hồn, chỉ là để giảm bớt phiền phức, dù sao cũng không phải đi đường vòng quá xa, chỉ một chút mà thôi, căn bản không làm mất quá nhiều thời gian.

Ngược lại có thể tránh bùng phát chiến đấu ngẫu nhiên, do đó cũng có thể tiết kiệm một khoảng thời gian nhất định, căn bản không chịu thiệt thòi.Tô Mạch bình tĩnh nói: “Những quỷ hồn phía trước kia vận khí tốt, hôm nay ta có việc gấp, chỉ cần không lãng phí thời gian, ta sẽ chọn đi vòng.

Nếu không thì sẽ trực tiếp một hơi giết sạch ra ngoài, dù sao thì nhất định sẽ giết một trận thảm liệt.

Chỉ là ta tạm thời không để những chuyện đó xảy ra."Đang trong lúc nhanh chóng hành tiến, Tô Mạch tùy ý quan sát một cái, nhìn về hướng vừa đi qua.

Phía sau chính là một số quỷ hồn may mắn không gặp Tô Mạch, tất cả đều là do Tô Mạch chủ động thay đổi phương hướng đi vòng.Nếu là người khác nói ra những lời như vậy, e rằng khó tránh khỏi bị coi là nói cuồng, thậm chí là khoác lác không suy nghĩ.

Nhưng chỉ cần biết những lời Tô Mạch nói ra đều có lý lẽ chắc chắn, ngay lập tức sẽ có một đánh giá hoàn toàn khác biệt.Bởi vì Tô Mạch có đủ tự tin và chỗ dựa, điểm quan trọng nhất là, hắn có sự nắm chắc thực tế, Tô Mạch chắc chắn có đủ sức mạnh để làm được, sẽ không trở thành những chuyện không thể thực hiện được khác.Thanh Mao Sư Vương đồng tình nói: "Chủ nhân nói không sai, dựa vào những gia hỏa cấp độ nhỏ nhoi kia, khó mà chống đỡ được thế công uy lực như sấm sét.

Chủ nhân ra tay liền phi phàm, muốn tiêu diệt những quỷ hồn này không thành vấn đề."Dù sao Tiểu Thanh tuyệt đối thấu hiểu, không chút do dự bày tỏ ý kiến của mình.

Nếu không vì đại kế của Chủ nhân Tô Mạch, ngay cả Tiểu Thanh cũng đã sắp không nhịn được mà ra tay rồi.

Lần này nó đã giữ được sự bình tĩnh, không tạo ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ yên lặng đi theo Tô Mạch, kiên quyết chấp hành những gì Tô Mạch đã dặn dò, Thanh Mao Sư Vương không hề làm trái.Tô Mạch không phải là người bất biến.

Sở dĩ hắn chọn đi vòng vừa rồi, chỉ là để tiết kiệm thời gian mà thôi, đồng thời đề phòng việc không cẩn thận bị phát hiện, thậm chí

truyền tin tức và tung tích của bản thân ra ngoài.Nếu gặp phải trường hợp không có cách nào đi vòng, hoặc cần tiêu hao nhiều thời gian hơn để đi vòng, Tô Mạch quyết không thể chọn lựa như vậy, ngược lại sẽ không chút do dự tiêu diệt quỷ hồn cản đường.Trong lòng Tô Mạch có một mục tiêu quan trọng, đó là nhanh chóng tiến đến vị trí Kính Nhãn mà hắn cảm nhận được.

Còn về những chuyện khác đều là chuyện nhỏ, không quan trọng.Tô Mạch nhẹ nhàng nói: "Ta đã đi qua không ít nơi có quỷ hồn, không có ngoại lệ nào mà ta không thành công đi vòng qua.

Đương nhiên, tất cả đều đã tính toán thời gian phí tổn bao nhiêu, đều có thể chọn vị trí đi vòng hiệu quả hơn."Số lượng quỷ hồn đi qua khá nhiều, nhưng đều không bị phát hiện.

Toàn bộ quá trình đặc biệt an toàn, thậm chí ngay cả một chút nguy cơ cũng chưa từng xuất hiện.Chủ yếu là do một phần quỷ hồn mà chúng đi qua thực lực không quá mạnh, ít nhất không thể dễ dàng cảm nhận được sự tồn tại của Tô Mạch và Tiểu Thanh, do đó mới tạo thành cục diện hiện tại.Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói: "May mắn thay được đi theo Chủ nhân, thuộc hạ căn bản không cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng nguyên nhân ẩn chứa trong đó.

Không cần nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là có liên quan đến Chủ nhân, bởi vì thuộc hạ đặc biệt hiểu rõ, một khi để thuộc hạ một mình đi, e rằng không thể thành công tránh được quỷ hồn gặp phải.

Thuộc hạ tự nhiên không sở hữu năng lực mạnh mẽ như vậy."Hiệu quả hiện tại đạt được không khiến Tiểu Thanh bị choáng váng, nguy cơ chắc chắn tồn tại, chỉ là chưa gặp phải mà thôi.

Bởi vậy, Thanh Mao Sư Vương lúc nào cũng phải đảm bảo tư duy của mình, đạt đến mức nhanh nhất có thể làm được, như vậy mới có thể lâm nguy không loạn, vào thời khắc mấu chốt có được suy nghĩ để

phản ứng.Tô Mạch bình tĩnh nói: “Ta đoán nếu ta tiếp tục tiến về phía trước, cùng với việc khoảng cách đến vị trí Kính Nhãn càng ngày càng gần, chắc chắn sẽ gặp phải quỷ hồn có thực lực cường hãn.

Đến lúc đó hiển nhiên không thể lặng lẽ tránh né, khó mà không thu hút sự chú ý của một phần quỷ hồn, dễ dàng có nguy cơ bị phát hiện.”Mặc dù đang làm một việc có chút nghiêm túc, trong đó cũng ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, nhưng ngữ khí vô cùng thản nhiên của Tô Mạch lại mang theo một cỗ thong dong bất bách khó tả.

Bất luận là người vội vã đến đâu, một khi nghe thấy ngữ khí bình tĩnh như vậy, e rằng cũng sẽ trong nháy mắt khôi phục một chút yên tĩnh.Thanh Mao Sư Vương ý khí phong phát nói: “Thuộc hạ mới không lo lắng gặp phải quỷ hồn cường đại, bất kể chúng có lợi hại đến mấy, chỉ cần có Chủ nhân ở đây, trong lòng thuộc hạ liền dâng lên một cỗ an toàn và yên tâm dồi dào.

Tóm lại, thuộc hạ sẽ không sợ hãi bất kỳ nguy cơ nào, thuộc hạ thậm chí còn mong đợi gặp phải nhiều khó khăn mang tính thử thách hơn.”Có lẽ là uy thế mà Chủ nhân Tô Mạch mang lại, dù sao khí thế của Tiểu Thanh ngày càng kiêu ngạo.

Chương 522

Ban đầu nó sẽ lo lắng gặp phải quỷ hồn có tu vi khủng bố, dù sao cũng lo lắng kẻ sau uy hiếp tính mạng của mình.

Nhưng Tiểu Thanh dần dần thuận lợi tránh được một số trận chiến, từ đó không khỏi nảy sinh thêm nhiều tự tin, không còn cẩn trọng quá mức như trước nữa.Tô Mạch mỉm cười nói: "Được rồi, đã Tiểu Thanh nói vậy, vậy thì ta nhân tiện báo cho ngươi một tin tức.

Ta sẵn lòng thỏa mãn nguyện vọng nhỏ của ngươi, đoán chừng ngươi cũng là nhân vật có vận khí trong truyền thuyết rồi.

Đúng lúc ta phát hiện phía trước có một nơi nguy hiểm mới." Nghe những lời tràn đầy niềm tin của Tiểu Thanh, trong lòng Tô Mạch không khỏi hiện lên vài phần hí hước.

Chính xác là trước mắt đang xuất hiện một vấn đề.

Vừa rồi Tiểu Thanh còn thề thốt đòi liều mạng với quỷ hồn, yêu quái, giờ Tô Mạch dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói ra sự thật, nhưng lại như sét đánh giữa trời quang, ít nhất đối với Tiểu Thanh thì tình hình có vẻ khá nghiêm trọng. "Chủ nhân không đùa đấy chứ?

Đương nhiên ta không quá lo lắng hay sợ hãi gì, cũng đang mong chờ được thi triển thủ đoạn và sức mạnh của mình.

Nhưng đột nhiên nghe được tin tức tấn mãnh như vậy, nhất thời tâm tình có chút chấn động, chưa rõ tình hình cụ thể ra sao." Thanh Mao Sư Vương thần tình ngưng trọng nói.

Những lời hùng hồn trước đó của Tiểu Thanh trong nháy mắt hóa thành mây khói.

Sự thật chứng minh chém gió quả nhiên không có tác dụng, một

khi đối mặt với sự thật trần trụi, nháy mắt sẽ bị đả kích.

Tiểu Thanh cũng cảm thấy vô cùng bất lực và cạn lời, hiện thực luôn trêu ngươi như vậy, thay đổi xuất hiện một cách mạc danh kỳ diệu.

Do thực lực giữa Tô Mạch và Tiểu Thanh tồn tại sự chênh lệch lớn, đặc biệt là ở phương diện cảm ứng nguy cơ lại càng khác biệt một trời một vực, cho nên Tiểu Thanh khó mà đoán được tình huống kia.

Đương nhiên hắn sẽ không cho rằng Tô Mạch nói hươu nói vượn, Tiểu Thanh kiên quyết tín nhiệm chủ nhân, một khi ngài đã nói, hắn hào không bảo lưu mà lựa chọn tin tưởng. "Ở phía trước, vị trí gần ta nhất, có ba quỷ hồn đang trấn thủ.

Nhìn dáng vẻ thì đó là con đường bắt buộc phải đi qua, dù sao cũng không thể tránh né, không thể sử dụng phương thức đi đường vòng như trước đó nữa, cho nên vấn đề ta phải đối mặt là không thể đi đường tắt." Tô Mạch nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói.

Không có chút che giấu nào, hắn trực tiếp nói ra vấn đề đã quan sát được.

Kết quả này vượt xa khả năng cảm ứng của Tiểu Thanh.

Tô Mạch cũng không bó tay chịu trói, trước khi nói ra, hắn đã sớm nghiêm túc cân nhắc xem nên giải quyết khó khăn như thế nào, trong nháy mắt đã đưa ra lựa chọn chính xác, thậm chí vấn đề này không làm phiền nhiễu suy nghĩ của Tô Mạch quá một giây. "Thì ra là vấn đề như vậy, nếu để ta tự mình cảm tri, e rằng phải đợi tiếp tục đi thêm một đoạn, tiếp cận thật gần vị trí kia mới có thể cảm ứng được.

Chỉ từ điểm này cũng đủ thấy chủ nhân lợi hại thế nào, ta khẳng định còn kém xa." Thanh Mao Sư Vương bừng tỉnh đại ngộ nói.

Nghe xong tin tức này, Tiểu Thanh ngược lại không quá khẩn trương nữa.

Trải qua một chút thời gian bình tĩnh, giờ phút này hắn cũng khôi phục trạng thái an ninh.

Trước đó là do đột ngột chưa kịp tiêu hóa tin tức, giờ phút này đụng độ quỷ hồn, Tiểu Thanh cũng có dũng khí tác chiến, huống chi chủ nhân Tô Mạch đã truyền cho hắn một loại niềm tin không sợ hãi. "Ta không thể tránh né, cho nên chỉ có thể lựa chọn tấn công chính diện, trực tiếp dọn dẹp ba tên cản đường kia.

Chỉ có thanh lý hoàn toàn sạch sẽ, lát nữa mới có khả năng tiếp tục tiến lên.

May mắn là số lượng không quá nhiều, ta nắm chắc có thể đối phó được." Tô Mạch nói tiếp. "Quả nhiên giống như ta đoán, không hổ là chủ nhân tràn đầy dũng khí, căn bản không hề do dự, liền quyết định đánh diệt ba quỷ hồn.

Ta cũng ý thức được, quả thực chỉ còn lại một lựa chọn này, có thể nói là biệt vô pháp." Thanh Mao Sư Vương đáp.

Tô Mạch mang theo Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng tiến lên.

Trong thế giới u ám này, cách một khoảng cách khá xa thì căn bản không dễ nhìn thấy.

Đặc biệt Tô Mạch còn chú trọng ẩn giấu khí tức, bởi vậy có thể nói là tiếp cận lặng yên không một tiếng động, ít nhất sẽ không bị phát hiện sớm giữa đường.

Ba vị quỷ hồn cường giả kia cũng không sở hữu khả năng cảm tri mạnh đến thế.

Chương 523

Tiểu Thanh cũng không quá khẩn trương, vẫn luôn thập phần trấn định tự nhiên, thái độ giống hệt chủ nhân Tô Mạch.

Dù sao không giống như lúc mới nghe tin tức, trải qua thời gian ổn định, hắn đã sớm trở nên bình tĩnh.

Tô Mạch quyết định trực tiếp cùng Thanh Mao Sư Vương tấn công chính diện, bởi vì không có lựa chọn nào khác.

Xung quanh không tồn tại nơi có thể đi đường vòng, một khi ý đồ tới gần, cũng sẽ không có đường tắt để đi, chi bằng dứt khoát quả đoán ra tay.

Về phần vị trí ba quỷ hồn kia đang đứng, trước mắt bọn chúng đang nhàn nhã thoải mái, thậm chí do có chút buồn chán nên đang giao đàm với nhau để giết thời gian, hoàn toàn không biết kẻ địch đang không ngừng tới gần. "Ngày ngày canh giữ ở đây thật sự có chút nhàm chán, bất quá nơi này là chỗ quan trọng nhất của U Minh thế giới, tuyệt đối không thể sơ thất.

Một khi xuất hiện bất cứ vấn đề gì, chúng ta tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, hiển nhiên là xui xẻo đến cực điểm." Một vị quỷ hồn nói. "Tuy rằng phi thường nghiêm trọng, nhưng ta không cảm thấy chỗ chúng ta sẽ có vấn đề.

Trước khi tới nơi này còn có bao nhiêu cửa ải đồng bạn thủ vệ, nơi này đều phi thường tiếp cận khu vực hạch tâm rồi, hẳn là có cảm giác an toàn rất tốt." Một vị quỷ hồn cường giả khác nói. "Điểm này ta cũng thâm biểu đồng tình.

Muốn lặng yên không một tiếng động đi tới trước mặt ta, độ khó thật khó tưởng tượng.

Ta ngược lại không dám nghĩ loại tình huống đó sẽ phát sinh.

Bất quá cũng là chuyện tốt, có thể bảo đảm hết thảy tình huống bình an vô sự là tuyệt nhất." Vị quỷ hồn thứ ba nói.

Đám gia hỏa này tư duy tương đối thả lỏng, dù biết rõ tầm quan trọng của việc lưu thủ nơi này, nhưng do cho rằng bên ngoài có đồng bạn khác tọa trấn, chỉ cần có một tia động tĩnh cũng sẽ nhanh chóng truyền tin tức tới, cho nên không thể tránh khỏi việc lơ là cảnh giác.

Ít nhất nhìn từ thái độ thì khó mà có quá nhiều đề phòng.

Cũng ngay lúc này, Tô Mạch hãn nhiên triển khai thế công tấn mãnh, đồng thời mẫn tiệp phong tỏa toàn bộ không gian, trong nháy mắt thành công phong bế một khu vực phụ cận, không để cho mảy may động tĩnh nào truyền đi.

Bởi vì đã cực kỳ tới gần, Tô Mạch cũng không cần phải rón rén tiềm hành nữa.

Dù sao theo thời gian trôi qua cùng khoảng cách đôi bên thu hẹp, rất khó che giấu được thân hình, bao gồm cả Thanh Mao Sư Vương ở bên cạnh cũng không cách nào ẩn tàng.

Cho nên khi còn cách một đoạn, Tô Mạch trực tiếp triển khai tấn công chính diện.

Thanh thế đặc biệt to lớn, một cỗ sát cơ nồng đậm bao trùm, ngay tại chỗ lao về phía đám đối thủ, ít nhất có thể ảnh hưởng nhất định đến hiệu suất hành động của chúng. "Quả nhiên đám quỷ hồn đối diện mắt điếc tai ngơ.

Chờ ta triệt để hiện thân, xông lên chém giết lúc này, cho dù chúng muốn xoay người rời đi cũng không có khả năng thuận lợi đào tẩu, ngược lại sẽ để lộ lưng cho ta, đẩy nhanh tiến triển tử vong." Tô Mạch lãnh tĩnh nói.

Cả người hắn như lợi kiếm lao ra, trong không gian phụ cận truyền ra một cỗ âm thanh ầm ầm.

Do tốc độ quá nhanh tạo ra động tĩnh, đáng tiếc chỉ có xung quanh có thể nghe thấy vì đã bị Tô Mạch phong tỏa.

Thanh Mao Sư Vương trạng thái có vẻ tương đối hưng phấn, đặc biệt là khi quang minh chính đại phát động tấn công, sĩ khí càng thêm khích lệ.

Được cùng chủ nhân tấn công, hắn cảm thấy càng thêm mỹ diệu, tốc độ xung kích và uy thế bộc phát cũng bất giác tăng lên một chút. "Ta đều có thể cảm nhận được đối phương hoảng loạn và mạc danh kỳ diệu, e rằng khó mà đoán được nguyên nhân tình huống hiện trường.

Đối với loại công kích hào không chinh triệu này, hiển nhiên phản ứng có chút ngây người, dường như khó lý giải việc ta và chủ nhân hiện thân." Thanh Mao Sư Vương vui vẻ nói.

Hắn hiện tại khá có tâm tình hả hê khi người gặp họa.

Tiểu Thanh hùng dũng oai vệ tiến công, nhìn thấy đám gia hỏa kia có chút hoạt kê, đặc biệt là phản ứng hoảng mang của lũ quỷ hồn, hắn du nhiên sinh ra một cỗ tự hào.

Dù sao từ lúc đầu phải giữ im lặng, chú ý ẩn tàng bản thân, giờ có được cơ hội tuyên tiết, tuyệt đối là trải nghiệm khó có được.

Về phần ba vị quỷ hồn cường giả, giờ phút này tâm thần chấn động, cộng thêm cảm thụ được sát cơ nồng liệt tản ra từ thân thể Tô Mạch, càng cảm thấy vô cùng chấn hám, không tự chủ được sinh ra phản ứng run rẩy, thật sự không cách nào khống chế bản thân.

Đặc biệt khí thế bao trùm mà Tô Mạch tạo ra đã uy hiếp cực lớn đến cảm giác an toàn của quỷ hồn, khó mà bảo đảm bản thân có đủ

nắm chắc để sống sót bình an vô sự.

Chương 524

Trước mắt mạc danh kỳ diệu toát ra kẻ địch Nhân tộc, lại có thêm một đầu Sư tử Yêu tộc bên cạnh, tóm lại hết thảy tình huống đều có vẻ đan xen phức tạp, khó mà để quỷ hồn hiểu rõ bối cảnh trong đó. "Lần này thật sự xui xẻo thấu rồi!" "Tên Nhân tộc này bộc phát uy thế quá hung hãn, hiển nhiên là một kình địch.

Ngay cả ta cũng không có bất kỳ nắm chắc nào đủ để ngăn cản.

Đương nhiên hoặc hứa đây cũng chỉ là hiện tượng bề ngoài mà thôi, thực tế cũng không đáng sợ như vậy.

Ta hy vọng tốt nhất là kết quả thứ hai, ngàn vạn lần đừng là loại thứ nhất tồi tệ kia." Một vị quỷ hồn cường giả kinh hô.

Tâm tư của gã biến động kịch liệt, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc ngưng trọng, đại biểu cho cục diện không mấy lạc quan.

Gã không thể giữ bình tĩnh được nữa, nhanh chóng sử dụng hết vốn liếng, nỗ lực quan sát Tô Mạch - kẻ mang theo uy hiếp lớn nhất, hy vọng có thể tìm ra chút chi tiết để thay đổi tình hình, nhưng vẫn không phát giác được gì. "Tình huống còn tệ hơn ta dự đoán nhiều.

Không gian xung quanh bị phong tỏa rồi, không có khả năng truyền tin tức nào.

Xem ra bất kể nơi này bộc phát chiến đấu kịch liệt thế nào cũng không thể bị đồng bạn nơi khác biết được.

Tin tức này thật sự làm ta cực kỳ chán nản." Một vị quỷ hồn khó chịu nói.

Nhìn tên Nhân tộc sát thần trước mặt, tuyệt đối là có chuẩn bị mà đến, cư nhiên đều cân nhắc phong bế khu vực phụ cận.

Thao tác 'vạn sự đã chuẩn bị chỉ thiếu gió đông' này thật sự đả kích sâu sắc sự tự tin của quỷ hồn, không khỏi rơi vào tâm tình hôi tâm tang khí.

Chủ yếu là Tô Mạch xuất hiện không hề có điềm báo, lại triển hiện khí tức khủng bố cùng sát cơ kiên quyết không lùi bước, toàn bộ đều hiện ra trong một khoảnh khắc cực ngắn, làm ba vị quỷ hồn rối loạn không chịu nổi.

Chính khi ba vị quỷ hồn thấy cục diện không ổn, ý đồ phóng thích một chút tin tức ra ngoài thì lập tức phát hiện tin xấu.

Xung quanh bị thủ đoạn thần bí nào đó phong tỏa.

Đám quỷ hồn trong nháy mắt phản ứng lại, ý thức được đây hoàn toàn là thủ đoạn của tên nhân loại trước mắt.

Về phần loại lựa chọn xoay người nhanh chóng đào tẩu, mấy vị quỷ hồn căn bản không cân nhắc nhiều.

Dù sao cũng không ngu xuẩn đến mức độ đó, một khi hoảng loạn để lộ lưng ra, e rằng ngay lập tức sẽ bị đánh cho thoi thóp.

Nếu kiên trì tác chiến đến cùng, hoặc hứa sẽ có một tia khả năng thành công, không phải chịu thất bại quá thảm liệt.

Chỉ cần kiên quyết liều mạng thì tuyệt đối có khả năng thành công.

Đã rõ cục diện tiến thoái phân minh này, quỷ hồn cũng cực tốc lãnh tĩnh lại, nhao nhao lấy dũng khí, nỗ lực thể hiện niềm tin, đều dốc toàn lực chiến đấu, bằng không chỉ có nước chết. "Ta không tin Nhân tộc cường giả trước mặt thật sự lợi hại như vậy, khí tức phóng thích bề ngoài có chút đáng sợ thôi, làm dáng một chút mà thôi, không cần thiết phải lo lắng sợ hãi.

Bình thường ta cũng là tồn tại cường giả, hoàn toàn có sức đánh một trận, lát nữa hung hăng đánh tan Nhân tộc là được." Một vị quỷ

hồn cổ vũ. "Nói không sai, ý kiến quá chính xác.

Uổng cho ta còn có cảm giác khẩn trương, thật là tâm tình không nên có.

Tiêu tán toàn bộ cảm xúc không tốt mới là lựa chọn tốt nhất." Một vị quỷ hồn khác tán đồng. "Thật ra nhìn con sư tử bên cạnh tên Nhân tộc kia xem, dường như cũng không lợi hại lắm, yếu ớt đến mức ta có thể trực tiếp diệt sát.

Cho nên bên ta cũng phải tràn đầy lòng tin, cũng không phải không có quá nhiều cơ hội thắng lợi." Vị quỷ hồn cuối cùng nháy mắt nói.

Trong thời gian cực ngắn, mấy vị quỷ hồn nhanh chóng giao đàm.

Không thể lợi dụng thời gian này rời đi, nói mấy câu này là đủ rồi.

Thân ảnh Tô Mạch thuận lợi giết tới, song phương triển khai đánh nhau kịch liệt vô cùng.

Mới đầu phe quỷ hồn còn có chút lòng tin.

Chương 525

Tô Mạch tung một quyền uy lực cực lớn đâm thẳng vào mặt một tên.

Thật ra tốc độ phản ứng của quỷ hồn cũng có chút mẫn cảm, đáng tiếc không cách nào thành công tránh né một kích trí mạng cường hãn như thế.

Phanh!

Hiện trường vang lên thanh âm va chạm thập phần to rõ.

Nắm đấm của Tô Mạch rắn chắc đánh vào thân thể đối phương, lập tức tạo ra một màn kịch liệt trước mắt. "Ta cứ tưởng người thực sự có tốc độ nhanh, đáng tiếc so với ta thì ít nhất còn kém xa, hoàn toàn không có khả năng tránh né công kích của ta.

Ít nhất cần tăng cường nhất định mới có một tia cơ hội." Tô Mạch thản nhiên nói.

Vừa rồi thân thân tiếp xúc qua hai lần giao thủ, Tô Mạch đã rõ ràng chênh lệch thực lực song phương.

Ít nhất ở phương diện tốc độ, Tô Mạch nắm chắc mười phần, không lo lắng quỷ hồn tùy ý tăng tốc, càng đừng nhắc tới việc dựa vào ưu thế tốc độ dây dưa không dứt.

Tóm lại cục diện hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Tô Mạch. "Tốc độ kinh khủng của tên Nhân tộc này làm ta run sợ, tuyệt đối là cái nhanh không thể địch nổi.

Uổng cho ta có nhiều lòng tin như vậy, hiện tại xem ra tưởng tượng trước đó quá mức tốt đẹp, sự thật hiển nhiên có chút tàn khốc, hy vọng sẽ không xảy ra tình huống xấu nhất." Tên quỷ hồn vừa hứng

chịu một quyền vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải kiệt tận toàn lực thừa thụ, hoặc hứa chỉ một quyền này cũng đủ trực tiếp trọng thương.

Hiện tại chỉ bị thương nhẹ tuyệt đối là chuyện tốt.

Đương nhiên tâm tình gã lược hiển trầm trọng, dù sao cũng đã chính diện ứng đối công kích, cho nên quỷ hồn khẳng định có một chút cảm quan và cách nhìn, đủ để nhận thức rõ cục diện trước mắt.

Thanh Mao Sư Vương cũng nhanh chóng lao về phía tên quỷ hồn gần nhất.

Hàm răng hung mãnh sắc bén và đầy huyết tinh không chút do dự cắn xé thân thể gã kia.

Thân thể u ám trong sát na bị cắn trúng hung hăng, đồng thời Tiểu Thanh nỗ lực dùng sức, muốn xé rách một mảng bộ vị đó xuống.

Dốc toàn thân khí lực nỗ lực, Thanh Mao Sư Vương mệt bở hơi tai, may là không uổng phí công sức, rốt cuộc cũng có kết quả tốt.

Hắn ngay tại chỗ xé toạc một mảng khu thể quỷ hồn, khiến đối phương tổn thất một bộ phận hồn lực.

Mặc dù cũng không phải là thân thể hoàn toàn, quỷ hồn tổn thất xong có thể nhanh chóng khôi phục, giống như chưa từng chịu công kích, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Nhưng thực tế lại không đơn giản như vậy, chỉ cần trừng to mắt quan sát kỹ thì hiển nhiên có thể thấy rõ một vài chi tiết nhỏ.

Ít nhất vị trí bị Thanh Mao Sư Vương xé rách kia dần dần có chút nhạt nhòa trong suốt, cũng đại biểu cho việc tổn thất một ít sức mạnh, Tiểu Thanh xuất chiến cũng không phải phí công vô ích.

Bất quá tên quỷ hồn kia rõ ràng thẹn quá hóa giận.

Đặc biệt là bị Yêu tộc sư tử thoạt nhìn nhỏ yếu ngay từ đầu làm cho bị thương, nhất thời gã phẫn nộ vô cùng, nhanh chóng thi triển khí lực toàn thân, uy mãnh vung tay trực tiếp đánh Tiểu Thanh bay ngược ra ngoài.

Đáng tiếc gã không cách nào sử xuất thủ đoạn có tính sát thương cao, cho nên Tiểu Thanh cũng không bị thương. "Quả thực quá đáng giận!

Ta chưa từng bị Yêu tộc nhỏ yếu như vậy khi dễ.

Hôm nay thật làm ta khó chịu, hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống đầu sư tử khốn kiếp kia.

Lát nữa nhất định phải nếm thử việc tiêu diệt con sư tử đó trước, bất quá có một vị Nhân tộc cường giả cản trước mặt, thật sự làm tăng thêm quá nhiều độ khó." Vị quỷ hồn kia nộ hống.

Vừa rồi chính do Tô Mạch ở trước mắt, thời khắc hổ thị đam đam tràn đầy uy hiếp, nếu không gã đã có thể tuỳ tiện xử lý Thanh Mao Sư Vương rồi.

Lúc đó sẽ dốc hết khả năng tiêu diệt, chứ không phải ở một bên hung tợn buông lời hung ác mà thực tế không thể gây cho Tiểu Thanh bất kỳ tổn thất nào. "Chủ nhân xem đi, ta cũng không làm mất mặt ngài.

Chương 526

Vừa rồi thế đại lực trầm xé xác một cái, trong nháy mắt tạo thành đãi ngộ tồi tệ cho mục tiêu, khẳng định sẽ không có kết cục tốt.

Chỉ cần sướng tay một phen, toàn thân ta đều dũng hiện tâm tình hưng phấn." Thanh Mao Sư Vương kích động nói.

Trong lời nói tràn đầy vẻ đắc ý.

Tô Mạch thì không để ý tới, thập phần đạm định không dao động.

Chỉ là hơi xé xuống một khối hồn thể mà thôi, ngay cả trọng thương đối thủ cũng không tính, Tô Mạch cảm thấy tọa kỵ của mình thật có chút hoạt kê, mạc danh kỳ diệu hưng phấn vô cùng, thật sự cảm thấy có chút cạn lời.

Tô Mạch cũng muốn triển hiện một phen cho Thanh Mao Sư Vương xem, mới có thể sinh ra tâm tình kích động, thế là hắn thân tự sử xuất tất cả tu vi, tính toán một lần là xong diệt sạch ba vị quỷ hồn cường giả vừa xuất hiện.

Đã qua giai đoạn thăm dò thực lực, Tô Mạch cực kỳ hiểu rõ rồi thì cũng không cần nương tay nữa.

Rất nhanh, dưới thế công càng ngày càng hung mãnh của Tô Mạch, ba vị quỷ hồn đặc biệt kinh khủng vạn trạng bước vào kết cục tử vong.

Tô Mạch gần như không lãng phí nhiều chiêu thức, dưới sự xuất kích hào không bảo lưu, căn bản không chậm trễ chút thời gian nào, ngay tại chỗ diệt sát sạch sẽ ba vị quỷ hồn.

Toàn bộ quá trình quá mức chấn động, hoàn toàn không cần Thanh Mao Sư Vương hỗ trợ.

Kỳ thực trong giao thủ bình thường cũng không cần Tiểu Thanh làm điều thừa thãi, thực tế hắn cũng không cách nào cung cấp quá nhiều trợ giúp, chỉ là đục nước béo cò mà thôi.

Tô Mạch chính là muốn chân chính triển hiện phương thức chiến đấu đủ khiến lòng người kích động, cũng như mang lại kết quả đầy khích lệ.

So với việc Tiểu Thanh lúc nãy đả thương nhẹ quỷ hồn rồi đại hố tiểu khiếu kích động thì còn hơn xa.

Thủ đoạn cường thế vô cùng của Tô Mạch đánh cho đám quỷ hồn kia phát mộng, cho đến thời khắc triệt để hội tán, bọn chúng thậm chí còn tràn đầy nỗi lòng khó hiểu, căn bản không minh bạch kẻ địch Nhân tộc vốn đang từ tốn giao thủ sao lại mạc danh kỳ diệu bộc phát.

Hết thảy đều hào không báo trước.

Nếu quỷ hồn biết nguyên nhân chân thực, e rằng sẽ tức đến thổ huyết không ngừng, sau đó hào không do dự sống lại, tiếp đó mục tiêu lớn nhất chính là diệt đi con sư tử đáng ghét kia, tất cả nhân tố đều do vị Yêu tộc này mà ra. "Kỳ thực đám Yêu tộc kia cũng bỏ ra tất cả nỗ lực rồi, ta đều có thể cảm nhận được khát vọng cầu sinh đó.

Đáng tiếc song phương tuyệt đối là mâu thuẫn địch ta không chết không thôi, ta cũng không thể lưu lại nguy hiểm.

May mà ta đủ mạnh mới có thể bảo đảm sẽ không đứng ở kết cục của đối phương." Tô Mạch thản nhiên nói.

Tô Mạch hơi thở dốc, sau đó nhanh chóng khôi phục.

Ít nhất trong thời gian ngắn làm ra chiến tích kinh người như vậy cũng không có tiêu hao gì.

Hắn không ngừng vận chuyển công pháp thân thể, nỗ lực gia tốc bổ sung cho bản thân.

Dù sao ở trong một U Minh thế giới tràn đầy nguy cơ thế này, phương thức tốt nhất chính là bảo trì thực lực sung túc. "Thủ đoạn và năng lực của chủ nhân làm ta nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Uổng cho ta trước đó còn dương dương tự đắc, giờ khắc này tận mắt chứng kiến biểu hiện chấn kinh như vậy, quả thực cảm thấy quá lợi hại, phản chính thật sự vượt ra khỏi tưởng tượng của ta." Thanh Mao Sư Vương tán thán không thôi.

Là một trong những đương sự của trận chiến, Tiểu Thanh khẳng định khắc sâu trải nghiệm thực lực phe quỷ hồn, tịnh không thật sự yếu như vậy, chí ít thu thập một vị Thanh Mao Sư Vương là dư sức.

Nếu không có chủ nhân ở bên cạnh tọa trấn, e rằng không biết hắn đã chết bao nhiêu lần rồi.

Tình huống này Tiểu Thanh hiển nhiên hiểu rõ. "Ai bảo đám quỷ hồn này cản trước mặt ta.

Đụng phải một số kẻ địch, nếu có thể đi đường vòng thì hoặc hứa có thể tha cho một cái mạng nhỏ, đáng tiếc lần này chỉ có tấn công chính diện mới là lựa chọn tốt nhất." Tô Mạch ung dung nói.

Cho dù mới làm xong một sự kiện lệnh người kính bội, Tô Mạch vẫn biểu hiện như thường ngày, dáng vẻ đạm nhiên phảng phất như chỉ làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

Nếu đổi lại là Thanh Mao Sư Vương, tuyệt đối sẽ trở nên thập phần trương dương tự đắc, không chừng cái đuôi đều sẽ vểnh lên tận trời. "Ta đều có thể cảm giác đám quỷ hồn kia đặc biệt phát mộng.

Chương 527

Chủ nhân ra tay tốc độ quá nhanh, quả thực là ác mộng của mọi đối thủ.

Từ sát na gặp phải chúng ta, kết quả cuối cùng đã được dự báo, vận mệnh đã sớm định sẵn kết cục." Thanh Mao Sư Vương gật đầu nói.

Lúc này hiện trường dần dần khôi phục bình thường, dấu vết chiến đấu dường như đều tiêu tán vô ảnh vô tung.

Những quỷ hồn xuất hiện trước đó cũng đã tiêu tán không còn một mống, tro bụi cũng không còn, thủ đoạn phong tỏa do Tô Mạch bố trí cũng không cần dùng nữa, liền chủ động triệt tiêu.

Cùng lúc đó, ánh mắt vốn đang đạm định của Tô Mạch biến hóa, hiện lên một mạt ngưng thần.

Hắn cẩn thận dùng cảm tri lực dò xét một hướng, sau đó mới trở lại bình thường.

Thông thường khi Tô Mạch xuất hiện phản ứng như vậy đại biểu cho việc hắn đã tra xét thấy vấn đề gì đó, ít nhất sẽ không mạc danh kỳ diệu mà làm ra.

Không thể nghi ngờ Tô Mạch có phát hiện không tầm thường.

Dưới năng lực cảm tri phi thường nhạy bén của Tô Mạch, xung quanh vô luận phù hiện bất cứ động tĩnh nào cũng khó mà thành công tránh né sự dò xét, tất nhiên sẽ bị Tô Mạch phát giác, tiến tới làm ra phản ứng trước, như vậy mới có thể phòng ngừa chu đáo, vô luận như thế nào cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Thanh Mao Sư Vương hiển nhiên không bỏ qua sự thay đổi trong

ánh mắt chủ nhân, bèn nỗ lực sử xuất tất cả năng lực cảm tri, đáng tiếc lực bất tòng tâm, căn bản không có chút cảm ứng nào.

Tóm lại trong cảm tri của hắn, tịnh không phát sinh dị thường gì khác, hết thảy dường như đều có vẻ phá lệ an ninh.

Nhưng Tiểu Thanh khẳng định tin tưởng chủ nhân, không có khả năng khi vô quan khẩn yếu lại làm ra loại động tác dư thừa đó, vậy cũng đại biểu cho việc khẳng định đã nảy sinh vấn đề, nhưng lại vượt ra khỏi phạm vi cảm ứng của Tiểu Thanh, không cách nào thăm dò rõ ràng nguyên nhân chân chính.

Lúc này sự tò mò của Thanh Mao Sư Vương bị khơi lên nồng hậu, thập phần muốn hiểu rõ cách nhìn của Tô Mạch, đặc biệt là đối với vấn đề vừa cảm tri được rốt cuộc là tình huống gì.

Việc này quả thực hấp dẫn toàn bộ tâm tư của Tiểu Thanh, có thể nói là trăm nghĩ không ra lời giải. "Chủ nhân, ta thật sự không có biện pháp, cho dù dùng hết vốn liếng cũng không làm được.

Cụ thể là trạng huống gì?

Quả thực làm trong lòng ta tràn đầy khó hiểu, không biết có thể hay không báo cho ta biết?

Ta đành buông xuôi, không lãng phí tinh lực nữa, dù sao cũng không có quá nhiều tác dụng và hiệu quả." Thanh Mao Sư Vương nhịn không được nói. "Được rồi, nhìn bộ dạng không kiên nhẫn của ngươi kìa.

Vốn chuyên môn muốn ma luyện cảm ứng lực của ngươi một phen, kết quả hiển nhiên là ngươi tuyệt đối có không gian đáng giá để đề thăng, trình độ như vầy còn kém xa lắm." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Mắt thấy tọa kỵ của mình mất đi niềm tin, Tô Mạch cũng trực tiếp nói rõ, bày ra tư thái đem vấn đề đã tham tra được nói ra.

Tiểu Thanh thì phi thường tán đồng, đối với lời nói của chủ nhân thâm biểu đồng tình, bèn mở to mắt cẩn thận lắng nghe, thập phần tò mò trong đó ẩn chứa tin tức gì. "Chủ nhân, ta cũng muốn đề thăng năng lực cảm tri, đáng tiếc bất quản biến cường thế nào khẳng định cũng không cách nào đạt tới trình độ của chủ nhân.

Bất quá sau này ta nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực tu luyện." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ trong lòng.

Bề ngoài hắn không nói một lời, càng nhiều sự chú ý tập trung lên người chủ nhân, chờ đợi lời sắp nói ra, Tiểu Thanh tỏ ra tương đối nghiêm túc. "Ta hẳn là không cảm ứng sai, ngay phía trước có một vị quỷ hồn khí tức rất mạnh đang nhanh chóng tới gần, vừa lúc phải đi qua nơi ta đang đứng.

Lúc này tránh né không kịp, cho nên tất định sẽ chạm mặt chính diện với ta." Tô Mạch tùy ý nói.

Dù sao cũng vừa khéo diệt sát ba vị quỷ hồn lưu thủ nơi này, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương bỏ đi cũng không được.

Tô Mạch đã rõ ràng dò xét được đối phương, khẳng định sẽ không sinh ra bất kỳ hoảng loạn nào, trước tiên đưa ra lựa chọn ứng đối.

Kỳ thực loại vấn đề này căn bản không làm khó được Tô Mạch, thậm chí ngay cả một chút khó khăn cũng không tính, hoàn toàn không cần do dự và cân nhắc, hắn nhanh chóng đưa ra quyết định chính xác. "Giờ phút này ta khẳng định không thể hoảng trương bỏ đi, chỉ có kiên trì dừng lại tại đây, sau đó đợi mục tiêu tới gần, dốc toàn lực diệt sát gã kia, tốt nhất đừng cho gã một chút cơ hội nào để đào tẩu." Thanh Mao Sư Vương tán đồng nói.

Đối với cách làm của chủ nhân, Tiểu Thanh tự nhiên tương đối rõ ràng.

Hiện tại bày ở trước mặt chỉ còn lại một lựa chọn, ngoại trừ triệt để diệt đi tên quỷ hồn cường giả đang đến gần kia, quả thực không tồn tại phương án khác.

Chương 528

Bởi vì một khi tùy ý bỏ đi, kẻ đến sau đột nhiên phát hiện nơi này không tồn tại quỷ hồn lưu thủ, e rằng theo bản năng sẽ hiểu là đã bị tấn công.

Như vậy sẽ có tin tức kẻ địch xâm nhập hiện thân, đây mới là kết quả mà Tô Mạch và Tiểu Thanh không nguyện ý nhìn thấy.

Có Tô Mạch cường hãn tọa trấn, Thanh Mao Sư Vương không cần sinh ra bất kỳ tâm tình lo âu nào, trong lòng kiên định vô cùng tin tưởng.

Bất kể chủ nhân đụng phải vấn đề gì hiển nhiên đều có thể thành công giải quyết, sẽ không có chút vấn đề nào.

Đặc biệt đã xem qua nhiều lần ra tay như vậy, Thanh Mao Sư Vương trong lòng sở hữu sự tự tin khó tưởng tượng nổi.

Chỉ là một con quỷ hồn thoạt nhìn tương đối lợi hại mà thôi, căn bản không phải đối thủ gian nan hiểm trở gì, vô luận như thế nào cũng chỉ là khu khu một vị mà thôi. "Đương nhiên nếu để ta một mình đi đối phó, tuyệt đối không cách nào thành công đánh bại, trong lòng càng khó mà sinh ra loại niềm tin nồng hậu này, không chừng đã sớm tâm thái sụp đổ, sau đó sợ hãi bỏ chạy rồi." Thanh Mao Sư Vương khẽ nói.

Đây toàn bộ đều là lời nói thật lòng, không có chút nào giấu giếm và khoa trương.

Tiểu Thanh đối với sự nông sâu của bản thân hiểu rõ vô cùng, chính cái gọi là người nhà biết việc nhà, nếu thật sự có thực lực chính diện đánh bại vị quỷ hồn đang tiếp cận kia thì hắn đã tuyệt đối chủ động xuất kích rồi. "Khẩu khí của Tiểu Thanh cũng rất tự tin đấy chứ.

Ta quan sát biểu hiện trấn định tự nhiên bề ngoài này, tóm lại không có những biểu tình khẩn trương dũng hiện như trước đó.

Xem ra trải qua đoạn thời gian này vẫn có chút tác dụng, ta không uổng công mang theo ngươi đi nâng cao kiến thức." Tô Mạch vui mừng nói.

Vừa rồi khi giới thiệu vấn đề phát hiện được, Tô Mạch đương nhiên không có bất kỳ khi man nào, dù chỉ là một đinh điểm ẩn giấu.

Không hề tồn tại chuyện dây dưa dài dòng, Tô Mạch thậm chí chuyên môn chú trọng nhắc nhở một câu, đó là một vị quỷ hồn tu vi tinh thâm.

Đáng tiếc vẫn không dẫn đến việc Thanh Mao Sư Vương sợ hãi.

Đối với việc tọa kỵ tràn đầy lòng tin, ngữ khí chờ mong đòi đối phó quỷ hồn, Tô Mạch không tự chủ được cảm thấy có chút buồn cười, đồng thời cũng sinh ra chút ít vui mừng.

Bất quản thế nào, có thể để Tiểu Thanh giữ thái độ tương đối nhẹ nhõm, đối mặt với khó khăn mà lâm nguy không loạn, tuyệt đối là một chuyện tốt. "Chủ nhân đừng cười nhạo ta.

Căn để của ta ở tình huống nào, chủ nhân hiển nhiên hiểu rõ nhất.

Chẳng qua là mượn việc bên người có chủ nhân trợ uy mới có thể khí diễm hiêu trương nói vài lời hung ác.

Thực tế ta biết không cần đích thân ra tay chiến đấu.

Đột nhiên được khen một cái, ta cũng có chút ngượng ngùng." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Cho dù da mặt vị sư tử này bình thường có dày đến đâu, thời khắc mấu chốt vẫn nhịn không được xấu hổ nóng lên.

Thật sự là chủ nhân khen quá long trọng, quả thực làm Thanh Mao

Sư Vương có chút thừa thụ không nổi.

May là cả hai chỉ tùy ý giao đàm để giết thời gian sở thừa vô kỷ hiện tại.

Thời gian như ngựa trắng lướt qua khe cửa, nhanh chóng trôi đi sạch sẽ, vị quỷ hồn không ngừng tới gần kia rốt cuộc cũng đã đến hiện trường.

Mới đầu gã không hề sát giác mảy may dị thường, nhưng theo thời gian trôi qua lại mạc danh kỳ diệu tra xét thấy có chút vấn đề, cư nhiên do nhất thời không cẩn thận nên xem nhẹ, vì cách hơi xa nên nhất thời không phát giác ra.

Vị quỷ hồn cường giả này ý thức được tình huống không ổn, bởi vì ba vị quỷ hồn thủ vệ phụ trách trấn áp nơi này ngày thường cư nhiên hào không báo trước biến mất không thấy, hiển nhiên là hiện tượng không bình thường.

Dù sao trong thế giới U Minh này, đặc biệt là nơi tới gần Kính Nhãn hiển nhiên là sự tình quan trọng nhất, không một quỷ hồn nào có gan tự tiện rời vị trí.

Nếu không phải gã vừa khéo đi qua đường này, không chừng sẽ không phát hiện ra.

Hết thảy trước mắt có chút quái dị, không biết nguyên nhân chân chính là gì.

Khó mà làm cho gã tin tưởng thủ vệ sẽ tự mình chủ động rời đi?

Tuyệt đối sẽ không để gã thừa nhận đáp án này.

Chương 529

"Hẳn là không có khả năng nhân cơ hội lười biếng hay tình huống đại loại như thế, bởi vì từ trước đến nay chưa từng có hiện tượng tương tự xuất hiện.

Thật sự không muốn lưu thủ thì cũng sẽ không đợi đến bây giờ mới làm, cho nên khẳng định tồn tại ẩn bí mà ta không biết." Vị quỷ hồn kia đoán trắc.

Bất đắc dĩ phải nói tên này có tư duy năng lực không tồi, trong thời gian cực ngắn liền suy nghĩ có chút thâm viễn, tốc độ phát tán tư duy hiển nhiên rất nhanh.

Đương nhiên Tô Mạch cũng không cho đương sự thêm nhiều thời gian phản ứng suy tư.

Hắn lơ đễnh hiện thân, ngay tại chỗ phát động một kích trí mạng.

Một lần công kích thốt không kịp phòng này thật sự làm đối thủ kinh hồn táng đảm, nếu không phải nội tâm bảo trì một chút phòng bị, không chừng trong lúc thất thần đã có thể bị triệt để diệt sát.

Bất quản thế nào thế công của Tô Mạch cũng như thủy triều, lại hung mãnh đến cực điểm, quả thực làm Thanh Mao Sư Vương nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Quả nhiên không hổ là chủ nhân trước sau như một, cơ bản chiêu thức ra tay cũng không khác biệt lắm so với trước đó, hoặc hứa là không có biến hóa quá lớn. "Ta đều tỏ vẻ đồng tình với tên quỷ hồn này rồi, ai bảo gã chuyên môn đi đường này, chỉ có thể nói là vận khí cực kỳ không tốt, đặc biệt xui xẻo chủ động đi tới cửa, nếu không cũng không gặp phải công kích thảm liệt đáng sợ như vậy." Thanh Mao Sư Vương đồng tình nói.

Cho dù chỉ đứng một bên quan khán, Tiểu Thanh đại khái đều có thể cảm thụ được uy thế đáng sợ dường nào.

Tô Mạch thân là tu hành giả phi thường, hạ quyết tâm muốn làm việc gì khẳng định sẽ không có chút nương tay nào.

Hiển nhiên quỷ hồn nghênh chiến đối diện đang cảm thụ cái gọi là thực lực khủng bố. "Trời ơi, rốt cuộc kẻ địch từ đâu chui ra vậy?

Một câu cũng không nói liền đánh ta, quả thực không giảng đạo lý." Quỷ hồn cường giả gian nan chống cự thầm nghĩ trong lòng.

Đáng tiếc Tô Mạch căn bản không cho vị này cơ hội nói chuyện, liên tục không ngừng thi triển thủ đoạn.

Tô Mạch vốn không muốn lãng phí thời gian, chỉ kỳ vọng tranh thủ lúc này mau chóng thành công diệt sát quỷ hồn cường giả trước mắt.

Kỳ thực toàn bộ quá trình cũng không kéo dài bao lâu, rất nhanh liền thuận lợi hoàn thành.

Trong đó xác thực tồn tại nhất định độ khó, đương nhiên bởi vì người thực hiện là bản thân Tô Mạch, cho nên mới giảm thiểu thời gian cực đại.

Nếu đổi lại là người khác hoàn thành, e rằng tịnh không nhẹ nhàng như vậy mà làm được.

Đương nhiên Tô Mạch sau khi hoàn thành một chuyện cũng không hưng cao thải liệt, phi thường bình tĩnh, giống như chỉ làm xong một nhiệm vụ nhỏ mà thôi.

Thậm chí bao quát cả Thanh Mao Sư Vương bên cạnh cũng có biểu hiện tương đối lãnh tĩnh.

Dù sao loại chiến đấu trước mắt này so với tràng diện kịch liệt tận

mắt chứng kiến trước đó đều không thể đánh đồng, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Đối với Tiểu Thanh hiện tại đã kiến thức rộng rãi, thực sự không cách nào làm hắn sinh ra quá nhiều kinh ngạc, càng không cần nói tới loại cảm xúc chấn kinh.

Tô Mạch nhanh chóng mang theo tọa kỵ Thanh Mao Sư Vương lập tức không ngừng vó câu tiếp tục lên đường.

Chính cái gọi là đêm dài lắm mộng, không thể tiếp tục dừng lại tại chỗ, vạn nhất đụng phải đột biến gì thì sẽ sinh ra phiền toái không cần thiết.

Thậm chí vấn đề khẩn yếu nhất là sẽ làm chậm trễ quá nhiều thời gian.

Đây không phải tình huống Tô Mạch muốn thấy, thế là lập tức phải đi về một hướng, nơi đó chính là đích đến trên đoạn đường này.

Tô Mạch trước đó chính là muốn đi tới nơi có Kính Nhãn, trải qua đường vòng trước đó, tránh né quá nhiều quỷ hồn thủ vệ, thậm chí dọc đường không thể tránh khỏi việc ra tay xử lý, cuối cùng vì có thể thuận lợi đi tới mà không bị quấy rầy.

Tiếp theo lại thuận buồm xuôi gió, tịnh không xuất hiện bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào nữa.

Tô Mạch cùng Thanh Mao Sư Vương như nguyện đi tới đích, trước mắt cách một đoạn cự ly vô cùng gần đang xuất hiện một cái gì đó tương tự như nơi Kính Nhãn tồn tại.

Kỳ thực bản thân tu vi Tô Mạch càng ngày càng tinh thâm, cộng thêm khả năng cảm thụ cường hãn, có thể nhìn ra một số tình huống dị thường.

Đối với sự huyền diệu của nơi Kính Nhãn kia, tự nhiên hắn có

chút cảm ứng.

Đáng tiếc vì có một loại khí tức huyền diệu che giấu, cho nên dù Tô Mạch cường đại cũng không cách nào thể nghiệm rõ ràng rốt cuộc là thứ cụ thể gì.

Chương 530

Đương nhiên có thể xác định một chuyện, vị trí đập vào mắt kia xác thực là Kính Nhãn của thế giới này, chẳng qua không rõ ràng lắm, thậm chí cảm ứng có chút mông lung.

May mắn là tâm tình Tô Mạch trở nên thoải mái, dù sao bất quản thế nào cũng đã thành công tới đích.

Điều vẫn luôn mong đợi thuận lợi rốt cuộc cũng được thực hiện, ít nhất Tô Mạch cũng thể hiện rõ ràng một loại biểu tình hưng phấn. "Ta có thể khẳng định vị trí phóng thích khí tức ẩn bí phía trước tuyệt đối là Kính Nhãn mà ta vẫn luôn cảm thấy.

Vốn tưởng rằng có khả năng cách một khoảng cách xa hơn, hoặc hứa sẽ tốn nhiều thời gian hơn, kết quả hiện tại xem ra ít hơn nhiều lắm." Tô Mạch mỉm cười nói.

Trước đó cơ bản đều giữ biểu tình bình thản, giờ phút này Tô Mạch cũng không tự chủ được mang theo nhiều nụ cười hơn, thái độ cao hứng lộ rõ trên mặt, tuyệt đối là biểu hiện hiếm thấy trước đây, hoàn toàn là một hiện tượng phát ra từ nội tâm. "Toàn bộ đều nhờ chủ nhân dẫn dắt.

Ta đi cả đường đều ở trạng thái vựng hồ hồ, căn bản không phân rõ phương vị cụ thể nữa.

Dù sao ở trong một thế giới u ám như vầy, nơi nơi đều thấy u minh hắc ám không ngoại lệ, hiển nhiên làm ta tịnh không rõ phương hướng." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Có thể tận mắt chứng kiến chủ nhân vui vẻ như vậy, thân là tọa kỵ, Tiểu Thanh đồng dạng dũng hiện một loại cảm xúc cao hứng.

Đương nhiên hắn có ánh mắt phi thường kỳ đãi, nhịn không được trừng lớn mắt quan sát phía trước, đáng tiếc không có thực lực cường hãn như vậy, Tiểu Thanh không cách nào nhìn được quá nhiều tầm mắt. "Trên đường đi ta cũng trải qua nhiều cửa ải, kỳ thực thủ vệ cũng sâm nghiêm vô cùng.

Nếu không phải ta cơ trí mang theo Tiểu Thanh chủ động lựa chọn đi đường vòng, tránh né việc bộc phát sớm một số chiến đấu mới có thể duy trì thân ảnh điệu thấp.

Lúc này tới đây rồi nhưng vẫn không bị quỷ hồn sát giác." Tô Mạch tự hào nói.

Hiển nhiên quá trình đặc sắc này đáng giá được khen ngợi.

Tô Mạch đều có chút nhịn không được sảng khoái đàm luận một phen.

Dù sao không phải tùy tiện một người nào cũng đều có đủ tự tin và nắm chắc để làm được sự tình trước mắt.

Muốn bình an vô sự đi tới đây, e rằng sẽ làm khó quá nhiều người.

Càng đừng nhắc tới việc muốn tiềm nhập lặng yên không một tiếng động như Tô Mạch, tuyệt đối là tăng thêm độ khó tày trời.

Nếu phải dẫn đường phản ứng với nhiều quỷ hồn như vậy, hiển nhiên là thao tác làm người ta tê da đầu.

Bất cứ ai đột nhiên nghe được một nhiệm vụ gian hiểm như vậy, nhất định sẽ liên tục lắc đầu theo bản năng. "Đó là đương nhiên rồi.

Lần đó ta tao ngộ quỷ hồn, nếu đổi lại là ta tự thân đối mặt, không tự chủ được sẽ dũng hiện vài phần sợ hãi và khủng cụ, sợ rằng lần nào cũng là tuyệt cảnh không lối thoát.

Nhưng vì chủ nhân trong nháy mắt mang đến hy vọng, nhanh

chóng để ta thành công đi thoát." Thanh Mao Sư Vương tán thưởng không dứt miệng.

Chỉ cần nhớ tới những thời khắc kinh hiểm đã trải qua trước đó, Tiểu Thanh cũng không kìm nén được tâm tình kích động, thật sự phải hảo hảo hồi ức.

Dù sao lúc đó thật sự suýt chút nữa bị phát giác, sau đó nhất định sẽ nhanh chóng truyền tin tức ra ngoài báo cho vô số quỷ hồn biết.

Nhưng vì Tô Mạch trấn định tự nhiên dẫn dắt hành sự, chung quy thuận lợi đi thoát. "Ta không uổng công giữ im lặng.

Chỉ cần thuận lợi đi vào khu vực Kính Nhãn kia thì có khả năng thành công rời khỏi cơ duyên thế giới này, hết thảy có thể nói là gần ngay trước mắt.

Đương nhiên cần giải quyết một chút phiền toái." Tô Mạch thản nhiên nói.

Trải qua một lúc thư triển cảm xúc, Tô Mạch trở lại vẻ lãnh tĩnh, ngay cả biểu tình trên mặt cũng bình tĩnh tự nhiên, khôi phục bộ dáng ung dung không vội, quả thực là bộ dáng thường nhân khó tưởng tượng. "Chủ nhân, rốt cuộc là phiền toái gì?

Ta đột nhiên nghe câu này, cả não bộ đều giữ được sự thanh tỉnh, một loại an ninh khó diễn tả bằng lời hiện lên." Thanh Mao Sư Vương không chút chần chờ nói.

Chương 531

Trong lòng Tiểu Thanh tràn đầy tò mò, cho dù theo tầm mắt của hắn, nhìn qua cũng không tồn tại vấn đề gì, nhưng căn cứ nội dung chủ nhân nói, hiển nhiên sự tình trước mắt không đơn giản như vậy.

Đáng tiếc hết thảy đều tràn ngập những điều chưa biết, hắn đặc biệt muốn biết nguyên nhân chân thực, sử xuất hết vốn liếng cũng không tìm ra được, cho nên mới không kìm nén được mà hỏi thăm chủ nhân.

Tô Mạch nghe Tiểu Thanh hỏi thăm cũng xoay người nhìn thoáng qua, trong mắt hiện lên một tia cười nhạt, nếu không quan sát kỹ thì e rằng không cách nào chú ý tới.

Tô Mạch tự nhiên hiểu rõ sự khó hiểu trong lòng Thanh Mao Sư Vương, nhưng cũng không có nhàn tình dật trí dư thừa, không định tiếp tục thừa nước đục thả câu, bèn quyết định nói toạc ra. "Khu vực ở giữa ta và Kính Nhãn không phải là một bãi đất trống đơn giản đâu.

Bởi vì thông qua năng lực quan sát của ta, ta đã nhìn thấy trước quỷ hồn đang ẩn tàng dưới lòng đất, giống hệt tên quỷ hồn khói đen đã gặp trước đó." Tô Mạch bình thản nói.

Thanh âm không quá to nhưng biểu đạt rõ ràng nội dung, đồng thời Tô Mạch mở mắt nhìn về phía trước, chăm chú nhìn vị trí dưới mặt đất.

Nhìn các nơi đều thập phần bình thường, nhưng dưới U Minh tuyệt đối không giống bình thường, bởi vì có số lượng quỷ hồn không đồng nhất, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu thì tạm thời chưa biết. "Hóa ra là cục diện như thế, uổng cho ta vừa rồi tự cho là cao hứng.

Xem ra bày ở trước mắt ta có một chút phiền toái.

Bất quản ta trừng to mắt tra xét cũng không cách nào quan sát rõ ràng.

Quả nhiên thủ đoạn của chủ nhân càng thêm lợi hại, khủng bố hơn ta nhiều lắm." Thanh Mao Sư Vương bừng tỉnh đại ngộ.

Giờ phút này nhìn lại phía trước, Tiểu Thanh đang hưng phấn không tự chủ được trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hiển nhiên không ngờ cục diện lại tồi tệ như vậy, trước đó vui mừng quá sớm rồi.

Đương nhiên Tiểu Thanh cũng không quá khẩn trương, tương phản còn dũng hiện tâm tình dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử).

Lúc đầu căn bản không có quá nhiều cơ hội, hiện tại đúng là trải nghiệm khó có được, Thanh Mao Sư Vương khẳng định muốn hảo hảo tham chiến. "Số lượng quỷ hồn dưới mặt đất chưa biết được, bất quá lát nữa ta cũng sẽ biết.

Đã tới đích rồi cũng không cần phải giữ cẩn thận từng li từng tí nữa.

Ít nhất loại tình huống lo lắng bị phát hiện như trước đó không cần phải suy xét nữa, cho dù bị quỷ hồn dưới đất dò xét cũng sẽ không thành vấn đề." Tô Mạch tùy ý nói.

Ngữ khí một lần nữa trở nên có chút bình đạm, hoặc hứa đây mới là suy nghĩ chân thực của Tô Mạch.

Dựa vào đám quỷ hồn không biết tình huống kia e rằng không thể chế tạo nan đề quá lớn, Tô Mạch chỉ coi khốn cảnh sắp gặp phải như một lần thử nghiệm mới mà thôi, không hề dũng hiện bao nhiêu lo âu. "Đi theo chủ nhân đúng là vận khí của ta, mỗi lần đều có thể cho ta cảm thụ trải nghiệm không giống nhau.

Tóm lại giờ khắc này trong lòng kích động ý chí chiến đấu, quả thực không kìm nén được.

Phản chính ta chỉ biết nghe theo chủ nhân ra lệnh một tiếng, sau đó hào không do dự phát động công kích." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Trên mặt Tiểu Thanh hiện ra một mạt thần tình kích động không thể thu liễm.

Có lẽ đi theo chủ nhân cường đại có cái lợi là từ trước tới giờ không biết sợ hãi là gì, hết thảy chỉ xem có cần thiết hay không, không cần đắn đo phương diện thực lực hay số lượng kẻ địch. "Quỷ hồn phía trước nghe cho kỹ đây, thức thời chút thì mau chóng đi ra, đừng để ta chủ động bắt ra, nếu không thì hiển nhiên là ta không lễ phép rồi, cho các ngươi lời khuyên đấy." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Bề ngoài là một câu nói đùa tầm thường, nhưng thực tế lại như sét đánh giữa trời quang, vang dội vô cùng, tràn ngập tại một phương không gian, thậm chí trực tiếp xung kích vào lòng đất.

Tô Mạch căn bản không có mục đích che giấu, thậm chí từ hiện tượng này đủ để chứng minh Tô Mạch chủ động thông tri truyền đạt, chính là ý đồ muốn cho quỷ hồn phía dưới nghe thấy thanh âm, bao quát nội dung tin tức ẩn chứa trong đó càng thêm rõ ràng, tuyệt đối có thể làm cho quỷ hồn nghe hiểu. "Chủ nhân hào không che giấu thân hình, sử xuất lời nói tràn đầy hàm nghĩa khiêu khích, tuyệt đối sẽ chọc giận quỷ hồn sinh tồn dưới lòng đất.

Chỉ cần thuận lợi nghe thấy, nhất định bọn chúng không cách nào kìm nén được, sau đó sẽ ùa ra một mớ." Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Tình huống trước mắt quá rõ ràng, Tiểu Thanh biết chủ nhân muốn quỷ hồn hiện thân thì mới có thể ứng phó tốt hơn, không cần

tìm kiếm từ từ từng tên một, trực tiếp vô nhất lệ ngoại hấp dẫn ra hết, một mẻ hốt gọn toàn quân mới là con đường tốt nhất.

Nếu đổi lại là người bình thường, đột nhiên nhìn thấy Tô Mạch cao điệu xương cuồng như vậy, e rằng sẽ nhịn không được than thở, chỉ cảm thấy Tô Mạch đặc biệt buồn cười, sao lại tự tìm đường chết như thế.

Chương 532

Dù sao một khi chọc giận đặc biệt nhiều quỷ hồn, hiển nhiên không dễ dàng xử lý an toàn.

Vạn nhất vận khí không đủ tốt, hoặc là quỷ hồn thực lực cường kính, lại thêm số lượng đủ nhiều, tầng tầng bao vây lấy bản thân, thì ngay cả cơ hội đào tẩu cũng sẽ tiêu tán vô ảnh vô tung. "Ta đều nói thẳng thừng như thế rồi, huống chi còn xương cuồng tại địa bàn của phe quỷ hồn, đối phương hẳn là không cách nào chịu đựng được, sẽ nổi một cỗ nộ hỏa nồng liệt, sau đó nhanh chóng toát ra.

Hy vọng kết quả không làm ta thất vọng, đó mới là chuyện đặc biệt khó chịu." Tô Mạch nhàn nhã.

Cho dù thân xử tại tràng cảnh có khả năng gặp nguy hiểm, Tô Mạch vẫn ninh tĩnh, dường như không bị ngoại vật xâm nhiễu, căn bản không dao động, ngược lại còn hứng thú chờ đợi, nhất tâm nhất ý kỳ đãi cách làm của mình có thể thành sự thật.

Kỳ thực dưới lòng đất tụ tập một đám quỷ hồn, mạc danh kỳ diệu nghe được lời tên Nhân tộc này, mới đầu một đám quỷ hồn đều không dám tin vào tai mình.

Đối với một màn thốt không kịp phòng đột nhiên xuất hiện này, theo bản năng bọn chúng cho là ảo giác.

Dù sao cũng vượt ra khỏi tưởng tượng dĩ vãng, tuyệt đối không thể lý giải tình huống.

Đặc biệt tên Nhân tộc này mọc ra hào không báo trước, thủ vệ nơi xa cũng không có chút cảnh cáo hay ra hiệu nào, lại để đối phương đường hoàng tới gần, tuyệt đối không hợp thường lý.

Theo lẽ thường, khi còn cách rất xa, e rằng Tô Mạch sẽ bị thủ vệ ngăn cản, thậm chí thông tri tin tức, nhưng những việc này đều không xảy ra.

Đồng dạng là cử động Tô Mạch làm ra, cư nhiên dám đại ngôn bất tàm mở miệng khiêu khích, giống như ngay tại chỗ đánh vào mặt bao nhiêu quỷ hồn.

Nhất thời bọn chúng vô cùng tức giận, đương nhiên có chút hai mặt nhìn nhau.

Bất quản thế nào đây cũng là một tên Nhân tộc kỳ quái, cư nhiên một người dám mở miệng khiêu khích, tràng diện này cũng tỏ ra đặc biệt khác thường. "Tên Nhân tộc này quả thực quá đáng giận, ta thấy hắn chủ động tìm chết, ta tất phải hảo hảo thỏa mãn hắn.

Lát nữa hung hăng giáo huấn kẻ này, sẽ không dễ dàng buông tha." "Quả thực quá quỷ dị, xung quanh đều bố trí thủ vệ, kết quả ngay cả đinh điểm dự cảnh cũng không có.

Trực giác nói cho ta biết không đơn giản như vậy, người này hẳn là có chút thực lực, nếu không cũng không thể tới đây được." "Thì đã sao?

Bị người bắt nạt tới tận cửa nhà, đừng suy nghĩ quá nhiều nữa, vô luận như thế nào cũng phải thu thập hắn." Tại khoảng cách ngăn cách giữa Kính Nhãn, đột nhiên toát ra một đống quỷ hồn.

Đám gia hỏa nghe Tô Mạch khiêu khích thực sự kìm nén không được nữa.

Tô Mạch mắt thấy số lượng quỷ hồn nhiều như vậy cư nhiên thuận lợi mắc câu, bọn chúng cơ bản đều tê hống quái khiếu, liều mạng muốn công kích Tô Mạch, hiển nhiên thật sự tức giận nghiêm trọng. "Ta vốn chuyên môn hấp dẫn đối phương, nguyên bản cảm

thấy tất phải tốn thêm nhất định thời gian và tinh lực, ai ngờ tràng cảnh trước mắt đơn giản hơn ta nghĩ nhiều, tịnh không tiêu hao quá nhiều tâm tư." Tô Mạch thoải mái nói.

Giữa những ngôn từ không tồn tại chút lo âu nào, thậm chí tràn ngập cảm giác chờ mong, quả thực khiến người ta cảm thụ rõ ràng, minh bạch Tô Mạch không hề dũng hiện một tia lo lắng.

Tô Mạch không lùi mà tiến, hào không do dự tiến lên tấn công, cả người ngự như tia chớp, trực tiếp trong nháy mắt áp sát vị quỷ hồn gần nhất phía trước, chiêu thức tấn mãnh đồng thời giáng xuống.

Phanh!

Kỳ thực Tô Mạch căn bản không sử xuất chiêu số huyền diệu gì, chỉ đơn giản như thủ đoạn cực kỳ phổ thông tầm thường mà thôi, nhưng thực tế tồn tại ảo diệu khó diễn tả bằng lời.

Tóm lại không phải chỉ một vị quỷ hồn là có thể ứng phó được, chỉ có thể rắn chắc hứng chịu.

Đột ngột tao ngộ Tô Mạch cường thế công kích, đương sự tại chỗ biết được mùi vị tê tâm liệt phế, tuyệt đối là trải nghiệm chưa từng có.

Đương nhiên cảm giác thống khổ tới nhanh mà tiêu tán càng nhanh, bởi vì ngay sau đó liền triệt để phấn toái đãi tận, khó mà tụ tập bất kỳ bộ phận nào. "Lấy tên kia thử tay trước, ai bảo vận khí hắn đặc biệt không tốt, vừa khéo chạy ở vị trí đầu tiên.

Ta chính là chọn từ một chỗ xuất kích, rất nhanh sẽ thu thập những quỷ hồn còn lại." Tô Mạch thản nhiên nói.

Chỉ dùng ngữ khí phá lệ nhẹ nhàng, nhưng lại như sét đánh ngang tai, đặc biệt vang dội trong lòng một đám quỷ hồn.

Mới đầu sự kỵ đạn và sợ hãi đối với Tô Mạch một lần nữa từ từ

dũng hiện, đây chính là hiệu quả Tô Mạch ra tay mang lại.

Hiện trường chiến đấu vẫn đang tiến hành, nhưng cơ bản trình hiện một màn đồ sát nghiêng về một phía.

Tô Mạch căn bản không hạ thủ lưu tình, dốc hết khả năng đánh để mau chóng kết thúc chiến đấu, làm cho đám quỷ hồn kia thê thảm vô cùng.

Chương 533

Kỳ thực một số quỷ hồn trong đó đều phát mộng, trong lòng tràn ngập ý niệm hối hận đặc biệt nhiều.

Nếu không nhịn không được mà hiện thân, cứ luôn cẩn thận trốn dưới lòng đất, không chừng có thể thành công tránh né nguy cơ trước mắt.

Đáng tiếc cuối cùng không nhịn được, lỡ dại thò đầu ra.

Đặc biệt sau khi đối mặt giao thủ, càng có thể làm những quỷ hồn này thể nghiệm sự lợi hại của Tô Mạch, hiển nhiên không phải người bình thường có thể so sánh.

Cường giả sử xuất hết vốn liếng, thậm chí ý đồ liều mạng chỉ để gây cho Tô Mạch một chút thương hại nhưng căn bản không có mảy may hiệu quả.

Áp bách cảm khủng bố đến cực điểm từ Tô Mạch bao trùm sâu sắc trong lòng đám quỷ hồn.

Cho dù đang ở trong chiến đấu nguy hiểm lại gian nan, bọn chúng vẫn nhịn không được run rẩy, sợ rằng giây tiếp theo bản thân sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán, khó mà nhìn thấy hy vọng sống sót.

Về phần Thanh Mao Sư Vương đang đứng xem một bên, quả thực không thể kìm nén nữa, một khắc cũng không chờ được, nhanh chóng xung kích ra ngoài.

Ngay từ đầu cần thể hiện thực lực, đương nhiên không thể trơ mắt nhìn cuộc chiến kịch liệt kết thúc, Tiểu Thanh nhất định phải tự mình trải nghiệm một phen.

Tô Mạch có năng lực chấn nhiếp siêu cường, gần như ngay lập

tức sau những giây phút giao thủ, liền nhanh chóng đánh tan sĩ khí của phe quỷ hồn, khiến chúng không thể tụ tập quá nhiều tín niệm, dù sao cũng thực sự không thể chịu đựng mà tan rã, dũng khí tác chiến và tín niệm, trước hiện thực tàn khốc, có thể nói là hoàn toàn không còn.Pằng!Lại một tiếng va chạm đặc biệt vang dội, chính là Tô Mạch không chút do dự xuất động, chuyên môn chọn những quỷ hồn còn lại mạnh nhất để ra tay, chúng vẫn không thể chống đỡ dưới tay Tô Mạch, trong chớp mắt bị đánh thành tro bụi, thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng thêm cũng không có.Cảnh tượng này đã giáng một đòn cực lớn vào số quỷ hồn còn lại, chút khí thế tàn dư vừa nãy hoàn toàn biến mất, kẻ chủ mưu của tất cả không nghi ngờ gì chính là Tô Mạch, cũng đạt được mục tiêu tiêu diệt quỷ hồn càng nhanh càng tốt, rõ ràng cố ý thu thập những đồng bạn mạnh nhất trong số chúng, tuyệt đối là một thủ đoạn tốt để ảnh hưởng đến sĩ khí của đối phương.“Chủ nhân ra chiêu ra thức thật sự khiến thuộc hạ tâm hoa nộ phóng, không kìm được mà tràn đầy sự ngưỡng mộ, mong đợi và khát vọng, nếu sau này có một ngày thuộc hạ có thể làm được hiệu quả tương tự, thuộc hạ thật sự không phụ cuộc đời này, đáng tiếc e rằng không có nền tảng để đạt được.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.Trong khi buông lời khen ngợi, động tác ra chiêu của Tiểu Thanh trên tay cũng không có chút đình trệ nào, vẫn không chút lay động liên tục ra tay, thuận lợi đánh trúng một quỷ hồn trước mặt.Kỳ thực sở dĩ Tiểu Thanh dễ dàng đánh bại đối thủ như vậy, rõ ràng không phải do sự chênh lệch lớn giữa hai bên, nếu điều tra kỹ lưỡng, hẳn có thể cảm nhận được, Thanh Mao Sư Vương căn bản không mạnh hơn quỷ hồn vừa bị đánh ban nãy.Yếu tố lớn nhất đương nhiên chỉ có Tô Mạch, nếu không phải Tô Mạch đã uy hiếp cực lớn phe quỷ hồn, bằng một loạt thủ đoạn vô cùng mạnh mẽ, tại chỗ trấn áp vô số quỷ hồn mạnh nhất, khiến phần quỷ hồn tàn dư còn lại, có thể nói là lo lắng trùng trùng, không chút tâm khí để phát huy toàn bộ thực lực.“Không hổ là Chủ nhân với vô

số thủ đoạn lại đều cao minh, thuộc hạ đã nhận được lợi ích quá lớn, nếu không thì ngay cả đối phó với quỷ hồn gặp phải, e rằng cũng là một cuộc chiến đầy nguy hiểm và thương vong, hoàn toàn không thuận lợi như vậy." Thanh Mao Sư Vương khâm phục nói.Đương nhiên, khi thốt ra những lời cảm thán này, Tiểu Thanh cũng không muốn lãng phí cơ hội tốt, nếu không thì tuyệt đối là phung phí của trời, không muốn nhìn tình hình, liên tục tiếp tục ra tay, để tranh thủ cơ hội đối phó thêm một đối thủ."Dưới sự theo dõi của ta, định sẽ không buông tha bất kỳ ai tùy tiện bỏ đi, ta nhất định sẽ thu thập không sót một tên nào, quét sạch chướng ngại trước mắt mới hoàn mỹ." Tô Mạch bình tĩnh nói.Từng câu từng chữ đều mang theo cảm giác mọi việc nằm trong tầm kiểm soát, nếu là người khác nói ra, chắc chắn sẽ khiến người ngoài khinh thường, rồi cho rằng hoàn toàn lạc đề, hoặc tự lượng sức mình, nhưng lời nói của Tô Mạch lại thể hiện thái độ hoàn toàn ngược lại.Không nghi ngờ gì là vì Tô Mạch có sự nắm chắc mười phần, dù sao xung quanh tồn tại quá nhiều ví dụ, quỷ hồn dần dần bị Tô Mạch trấn áp.Dưới vẻ mặt chán nản của số quỷ hồn còn lại ít ỏi, Tô Mạch từng người một tiêu diệt đối phương.Dưới sự dẫn dắt của Tô Mạch, Thanh Mao Sư Vương đã nỗ lực nhất định, cả hai đã thành công tiêu diệt vô số quỷ hồn trước mắt, cuối cùng không còn sót lại một con nào.Chướng ngại vật tồn tại trong Kính nhãn trước đây, giờ khắc này đã hoàn toàn tan biến, không còn bất kỳ khả năng ngăn cản nào, thậm chí toàn bộ thời gian chiến đấu thực sự quá ngắn.Ban đầu Tiểu Thanh còn nghĩ sẽ tốn thời gian, thậm chí đã chuẩn bị tinh lực để đối phó, sau đó trải qua một trận đại chiến vô cùng kịch liệt, rồi mới có thể thuận lợi tiêu diệt đối thủ cản đường.Nhưng diễn biến mọi việc lại đặc biệt thuận lợi, thực sự vượt quá sức tưởng tượng của Thanh Mao Sư Vương, đương nhiên khi thân ở trong đó, chỉ có một loại hưng phấn tự nhiên dâng trào, thực tế đã sớm dấn thân vào tác chiến, không chú ý đến yếu tố nào khác.Đợi

đến khi chiến trường dần dần trở nên yên tĩnh, đạt đến kết thúc thực sự, không còn bất kỳ quỷ hồn nào tồn tại, Thanh Mao Sư Vương mới hậu tri hậu giác dâng lên sự kích động mãnh liệt, dù sao đạt được hiệu quả tốt đẹp như vậy, không phải điều Tiểu Thanh có thể dự liệu.Tất cả đều là niềm vui bất ngờ, khi Thanh Mao Sư Vương hồi tưởng lại lúc tự mình tác chiến, có thể nói là khí phách hừng hực, tuyệt đối khiến Tiểu Thanh cảm thấy chấn động và vui mừng.Dù sao, đã nhiều lần xuất kích nhanh chóng không sợ hãi, Thanh Mao Sư Vương đã đạt được chiến tích không tồi, ít nhất số lượng quỷ hồn bị đánh tan dưới tay Tiểu Thanh, nếu chỉ xét về mặt số lượng, rõ ràng là không ít.Gia đình biết việc nhà mình, Thanh Mao Sư Vương khẳng định hiểu rõ trong đó có nguyên nhân khác, dựa theo thực lực bản thân, e rằng khó mà thuận lợi tiêu diệt nhiều quỷ hồn như vậy, tất cả đều là công lao của Chủ nhân.“Nhiều quỷ hồn ẩn mình dưới U Minh địa, Chủ nhân đều có thể quan sát từ một khoảng cách nhất định, năng lực này đủ sức khiến người khác phải kiêng dè, bất kể lúc nào cũng là một thủ đoạn tuyệt vời, trước đây thuộc hạ khó mà nghe thấy chút nào, thật khiến thuộc hạ không kìm được mà cảm thấy tán thán.” Thanh Mao Sư Vương không kìm được nói.Lúc này Tiểu Thanh cũng nhớ lại thời gian ban đầu, nếu không có Chủ nhân cảnh báo trước, e rằng Tiểu Thanh đã sớm đi thẳng xuống dưới đất trước mắt, khó mà ý thức được nguy cơ dưới lòng đất, căn bản không thể nhìn thấy nhiều quỷ hồn như vậy, lại ẩn mình dưới mặt đất không chút dấu hiệu nào, có thể nói là không có quá nhiều triệu chứng, tất cả mọi thứ đều tồn tại trong sự không biết.Đặc biệt là khi Chủ nhân Tô Mạch vô duyên vô cớ nói phía trước có vấn đề, Thanh Mao Sư Vương đã vận dụng tất cả năng lực của mình, vẫn không thu được gì, nếu không kiên quyết tin tưởng Tô Mạch, thay vào đó là một người bình thường gặp phải, Đường đường Thanh Mao Sư Vương rõ ràng sẽ không tin tưởng.“May mắn thuộc hạ không phải kẻ không biết tốt xấu, nếu

không có lòng kính sợ thật sự, cũng sẽ không đặc biệt nghe lời Chủ nhân, trước đây nghe nói phải chú ý phòng bị và quan sát, quả nhiên nhìn thấy nhiều quỷ hồn xuất hiện như vậy, có đủ sự chuẩn bị tâm lý, mới không khiến thuộc hạ giật mình thon thót, mà lại an tâm chấp nhận." Thanh Mao Sư Vương nói với vẻ sợ hãi còn vương vấn trong lòng.Nhờ có Chủ nhân đã dẫn dụ những quỷ hồn đó ra trước một bước, nếu cứ để Tô Mạch và Tiểu Thanh tự mình đi lại, vạn nhất chúng bất ngờ xuất hiện từ dưới đất, một đống quỷ hồn quả thực là vấn đề vô cùng đau đầu, không ai muốn tự mình ở khoảng cách gần tiếp xúc với những quỷ hồn đáng ghét đó, rõ ràng sẽ không có kết quả tốt.

"Tiểu Thanh vừa rồi biểu hiện cũng không tệ, đối mặt với nhiều nguy hiểm như vậy, vẫn lâm nguy không loạn, so với trước đây tuyệt đối đã tiến bộ rất nhiều, hy vọng cũng có thể tiếp tục nỗ lực tốt, khẳng định sẽ ngày càng lợi hại." Tô Mạch khuyến khích nói.Là tọa kỵ của mình, và thực sự khiến Tô Mạch cảm thấy hơi hài lòng, ít nhất không làm mình mất mặt, cho nên nói lời khen ngợi thì đối với Tô Mạch chỉ là tùy ý mà thôi.Dù sao, nhìn thấy Kính nhãn đã ở ngay trước mắt, không còn quỷ hồn nào ngăn cản, tâm trạng Tô Mạch vui vẻ hiện rõ trên mặt, chỉ cần nhìn vẻ mặt vui mừng đó, thì đều có thể thấy rõ ràng, không hề che giấu hay ẩn nấp.Còn về Thanh Mao Sư Vương có thể nhận được sự đồng tình của Chủ nhân, tự nhiên vô cùng vinh dự, toàn bộ đầu óc càng trở nên vui vẻ, không gì sánh bằng sự công nhận và tán thán của Tô Mạch, khiến Tiểu Thanh dâng trào cảm xúc hưng phấn, rõ ràng là đỉnh cao của sự sảng khoái."Tiểu Thanh cũng đừng tự ti, bất kể thế nào thì ngươi cũng đã giúp đỡ ta, nếu không đối phó với một số lượng quỷ hồn nhất định, ta cũng sẽ phải tiêu hao thêm tinh lực để ứng phó, dù sao thì cũng đã giảm bớt thời gian cho ta, đó đều là công lao cả." Tô Mạch bình tĩnh nói."Đa tạ Chủ nhân đã khen ngợi, thuộc hạ thật sự có chút vui sướng khôn tả,

nhưng thuộc hạ hiểu rõ đạo lý này, nếu không phải Chủ nhân vận dụng đại lực, thì cho dù có xuất hiện thêm một trăm cái thuộc hạ, tuyệt đối cũng không thể thu thập nhiều quỷ hồn như vậy, dù sao đối phương đều là những cường giả thực lực mạnh mẽ." Thanh Mao Sư Vương mỉm cười nói."Được rồi, đừng tiếp tục nói những chuyện này nữa, ta hãy tranh thủ thời gian đi nhanh thôi, ta đặc biệt muốn đến gần Kính nhãn, mong đợi tình huống sẽ xảy ra sau đó, đoán chừng hẳn sẽ không còn đối thủ nào khác nữa." Tô Mạch lạnh tĩnh nói.Lúc này ánh mắt Tô Mạch đã chuyển sang phía trước, nơi Kính nhãn tọa lạc, sương mù mịt mờ, ngay cả khi Tô Mạch dùng thủ đoạn kinh người để nhìn chằm chằm, cũng không thể nhìn rõ tình hình cụ thể, không cần nghi ngờ gì nữa, nhất định phải đến gần vị trí đó, thì mới có thể điều tra rõ ràng."Chủ nhân đã ra tay loại bỏ chướng ngại vật, nhiều cường giả quỷ hồn đều không ngoại lệ bị trấn áp, hẳn là sẽ không còn kẻ địch nào khác xuất hiện, nếu có vấn đề khác, thuộc hạ cũng có thể thành công giải quyết." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.Tiểu Thanh rõ ràng cũng tràn đầy sự tò mò, thuận theo ánh mắt của Chủ nhân di chuyển, cũng nhìn thấy Kính nhãn mờ ảo, khu vực đó thực sự vô cùng thần bí, cũng khá bình thường, bất kể là nơi có thể lý giải, dù sao đó cũng là nơi quan trọng nhất của toàn bộ thế giới trong gương, chỉ cần có chút dị tượng, thì đó là chuyện quá đỗi bình thường.Cả hai không chút do dự nào, lúc này đều bước đi dứt khoát, mỗi bước đều an tâm, xung quanh tuyệt đối không còn quỷ hồn nào khác, về điểm này Tô Mạch có thể yên tâm.Kỳ thực, hồi tưởng lại con đường đã đi qua, trong đó cơ bản đều tràn đầy sự cẩn trọng, sợ rằng sẽ bị quỷ hồn khác bắt gặp, căn bản không có thời gian an toàn như lúc này.Tô Mạch nhanh chóng dẫn Thanh Mao Sư Vương tăng tốc, đoạn đường này không tốn bao lâu, chỉ vài nhịp thở, cả hai đã thuận lợi đến được đích đến, cũng là nơi Kính nhãn tọa lạc.Đồng thời Tô Mạch cũng có thể nhìn rõ hình dạng cụ thể, không còn tình huống sương mù che chắn

như trước nữa.Tô Mạch nghiêm túc và cẩn thận quan sát, chỉ cần nhìn rõ Kính nhãn trước mắt, tốt nhất đừng bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, đã khó khăn lắm mới đến được đây, khẳng định không thể sai sót.“Nhiều quỷ hồn như vậy canh giữ, lại phòng thủ từng lớp bên ngoài, bố trí nhiều lực lượng phòng ngự như vậy, chỉ để chuyên môn bảo vệ Kính nhãn này, nhưng cuối cùng lại bị ta vượt qua, thực sự có chút cảm thấy vui mừng.” Tô Mạch mỉm cười nói.Trong đó khẳng định ẩn chứa những nguy hiểm khó tả, nếu là kẻ nào có thủ đoạn yếu kém hơn một chút, tuyệt đối khó mà đến được đây một cách lặng lẽ, sơ suất một chút là thân tử đạo tiêu, nhưng dưới sự dẫn dắt của Tô Mạch, cả hai cuối cùng đã thuận lợi đạt được ước nguyện, chỉ riêng việc thu hoạch và trải nghiệm này, e rằng sẽ khiến người khác phải kiêng dè.“Quả nhiên cách quá xa, không thể nhìn rõ hình dáng Kính nhãn, chỉ có nhanh chóng đi tới, mới có thể xua tan mây mù, cuối cùng đã được chiêm ngưỡng Kính nhãn thần bí, cấu tạo cũng là một loại thiết bị huyền diệu, dù sao thuộc hạ cũng không thể nhìn hiểu, toàn bộ đầu óc đều mơ hồ.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.Nhưng là hiện tượng hiếm gặp, Tiểu Thanh khẳng định mở to mắt, cực kỳ cẩn thận lắng nghe, đáng tiếc lại không thể thành công, dù sao cũng khiến Tiểu Thanh mơ mơ hồ hồ, càng nhìn càng cảm thấy không thấu hiểu Kính nhãn.“Ta cũng biết bên trong ẩn chứa một số ánh sáng huyền diệu, không hổ là Kính nhãn của thế giới trong gương lớn lao, trước đây đã giáng lâm một chí bảo tốt đẹp như vậy, quả nhiên phi thường, muốn thuận lợi thoát khỏi thế giới trong gương, nhất định phải tìm cách phá vỡ Kính nhãn.” Tô Mạch suy nghĩ nói.Chỉ nhìn vẻ mặt tư lự của Tô Mạch, đủ để ý thức được sự ảo diệu của Kính nhãn, rõ ràng cần Tô Mạch suy nghĩ một phen, không thể nhanh chóng quyết định, nhất định phải cẩn thận tìm kiếm các loại chi tiết manh mối, tranh thủ đạt được một kết quả tốt nhất.“May mắn có Chủ nhân ở bên cạnh dẫn đường, nếu không thuộc hạ gặp phải vấn đề khó khăn như vậy,

tuyệt đối sẽ bị vướng mắc không thể làm gì, càng đừng nói đến việc đưa ra phương pháp giải quyết, điều đó quả thực là làm khó thuộc hạ." Thanh Mao Sư Vương lắc đầu nói một cách may mắn.Lúc này không kìm được mà hiện lên ánh mắt mong đợi, vẫn luôn nghiêm túc nhìn Chủ nhân Tô Mạch đang suy tư, không chút lơ đãng, sợ rằng sơ suất một chút sẽ bỏ lỡ lúc câu trả lời chính xác được thốt ra.Dù sao Tiểu Thanh cho rằng Chủ nhân phí tâm suy nghĩ là đủ rồi, với tư cách là một tọa kỵ, rõ ràng không cần thiết, đương nhiên cũng không có năng lực, không cần phải lãng phí tinh lực vô ích nữa."Kính nhãn tuyệt đối là một thứ vô cùng thần bí, một thế giới được tạo ra từ một Thiên Bảo Kính, ngay cả ta cũng chưa từng gặp, vì vậy đột nhiên nhìn thấy, thực sự không kìm được có chút tán thán, quả nhiên cảm thấy có chút thú vị." Tô Mạch thư thái nói.Khi nói ra những lời này, ánh mắt Tô Mạch sáng ngời, không hề có chút bị vấn đề làm khó mà u uất, chỉ là một chút vướng mắc tạm thời mà thôi, ngược lại còn khiến Tô Mạch cảm thấy có chút hứng thú, chờ đợi lúc thành công giải quyết vấn đề.Quả nhiên Chủ nhân như mọi khi, bất kể lúc nào cũng sẽ mang theo một loại bình an khó tả, một sự tĩnh lặng như vậy, mỗi lần đều khiến thuộc hạ vô cùng thư thái, thậm chí không chút vội vàng, đó chính là ảnh hưởng vô hình của Chủ nhân."Ta đại khái cũng có thể dần dần sắp xếp rõ ràng tình huống, Kính nhãn này quả thực khá thần kỳ và thú vị, ta dần dần làm rõ một số chi tiết, chỉ cần từ từ sắp xếp lại suy nghĩ một phen, đoán chừng sẽ gần xong, đủ để có được một phương án giải quyết hoàn chỉnh." Tô Mạch lạnh tĩnh nói.Qua một số thử nghiệm quả nhiên có hiệu quả không tồi, ánh mắt Tô Mạch nhanh chóng trở nên sáng ngời, tư duy vô cùng rõ ràng, liên tục tổng hợp những phán đoán vừa có được, trong nội tâm Tô Mạch hình thành một câu trả lời ngày càng rõ ràng, một khi hoàn toàn có được, chính là lúc có thể thành công vận dụng Kính nhãn.Tốc độ Chủ nhân giải quyết vấn đề thật quá kinh người, thuộc hạ vốn tưởng rằng sẽ cần cân nhắc

nhiều hơn, có lẽ sẽ tốn một khoảng thời gian nhất định, nhưng bây giờ mới trôi qua vài nhịp thở, có thể nói là trong chớp mắt đã thuận lợi hoàn thành.“Là tọa kỵ đã đi theo Chủ nhân một thời gian, Tiểu Thanh khẳng định khá hiểu rõ phương pháp và thói quen của Tô Mạch, bình thường thì sẽ không nói những lời sáo rỗng, càng không thể xuất hiện những lời khoác lác bịa đặt kiểu đó.Tiểu Thanh hiểu rằng phàm là lời nói từ miệng Tô Mạch thốt ra, tuyệt đối đại diện cho thời khắc nước chảy thành sông đã gần kề, ví dụ như suy nghĩ một vấn đề, rõ ràng đã thực sự nắm được mấu chốt của việc phá đề, nhất định phải vượt qua thuận lợi, có sự nắm chắc mười phần mới nói ra.Vì vậy Tiểu Thanh hiểu rằng Tô Mạch thực sự đã tìm ra đáp án, chỉ như Tô Mạch đã nói, nhất định cần một khoảng thời gian, dần dần tổng hợp những suy nghĩ rời rạc, rồi mới có thể có được một phương pháp chính xác cuối cùng.“Tư duy cường hãn của Chủ nhân thật quá khủng khiếp, quả thực vượt quá sức tưởng tượng của thuộc hạ, nếu để thuộc hạ ứng phó với phương án giải quyết, e rằng không nghi ngờ gì sẽ bị khó khăn làm cho thảm hại, không thể thuận lợi làm rõ.” Thanh Mao Sư Vương nói với vẻ mặt nghiêm túc.Tô Mạch thì đang tập trung cao độ, không ngừng tiêu hao tinh thần để đưa ra phương pháp giải quyết cuối cùng, trước đó đã chuyên tâm, lúc này nhất định phải duy trì đủ sự chuyên chú, tuyệt đối không thể để ngoại vật ảnh hưởng, nếu không thì chỉ có thể kết thúc sớm.Đương nhiên, việc phá hoại tư duy của Tô Mạch là một việc không thể làm được, dù sao Tô Mạch rất mạnh, chỉ có thể hơi cản trở một chút mà thôi, dẫn đến việc Tô Mạch phải tốn tinh lực đối phó với kẻ cản trở mà thôi.Kết quả cũng vào lúc này, Tô Mạch đột nhiên cảm ứng được một số động tĩnh phi thường, lập tức tâm thần khẽ động, Tô Mạch khẽ lộ ra một tia kinh ngạc và lãnh đạm, vì đã thực sự có đối thủ vô duyên vô cớ xông vào, vậy thì tạm thời ngừng sắp xếp suy nghĩ.“Bất kể thế nào, trước tiên phải thu thập kẻ địch sắp xuất hiện trước mắt, nếu không sẽ liên tục cản trở

và ảnh hưởng đến việc ta tập trung toàn bộ chú ý, cũng không thể nhanh chóng tìm ra phương pháp phá giải Kính nhãn, thời điểm này thực sự không thích hợp." Tô Mạch nhàn nhạt nói.Trong cảm tri của Tô Mạch, đang xuất hiện một số hiện tượng bất thường, Tô Mạch vốn không bao giờ có chút sai sót, ngay lập tức đã ý thức được có điều gì đó không bình thường.Tô Mạch tạm thời ngừng sắp xếp suy nghĩ, một lần nữa nghiêm túc quay người ra sau, đồng thời cũng nói ra những lời vừa rồi, toàn bộ quá trình cực kỳ ngắn ngủi, một mạch liền mạch trôi chảy.Thậm chí vượt quá sức tưởng tượng của Thanh Mao Sư Vương, dù sao vừa rồi vẫn luôn mở to mắt nhìn Chủ nhân, mong đợi xem động thái của Tô Mạch.Ai ngờ đột nhiên từ miệng Tô Mạch thốt ra những lời khiến Tiểu Thanh chấn kinh, tuyệt đối là một tình huống vô cùng ngạc nhiên, thuộc hạ khó mà tưởng tượng được sẽ có bất ngờ xuất hiện một cách vô duyên vô cớ."Dựa theo lời Chủ nhân nói, thuộc hạ có thể nhanh chóng biết được, phía sau hẳn là có một số cường giả quỷ hồn đang kéo đến, đáng tiếc vào thời khắc quan trọng như vậy, thật sự là một sự khác biệt ngàn cân treo sợi tóc, nếu chậm hơn một chút thì tốt rồi." Thanh Mao Sư Vương u uất nói.Rõ ràng bị làm phiền vào thời khắc mấu chốt, quả thực khiến Tiểu Thanh cảm thấy khó chịu, trong lòng có thể nói là hận đến nghiến răng, đối với đối thủ chưa hiện thân, trong lòng Tiểu Thanh tràn đầy hận ý, đặc biệt muốn ra tay thu thập, nhất định phải khiến đối phương phải chịu trừng phạt vào lúc này."May mắn thuộc hạ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Chủ nhân, hẳn là không bị ảnh hưởng, cho dù vô tình bị làm phiền, đoán chừng sau đó cũng có thể tiếp tục tìm ra phương pháp, nếu là người có tinh thần lực bình thường, đột nhiên bị cắt ngang suy nghĩ một cách bất ngờ, e rằng sẽ bị trọng thương." Thanh Mao Sư Vương không kìm được nói.Chỉ cần quay mắt nhìn vẻ mặt đạm nhiên của Chủ nhân, liền sẽ khiến Tiểu Thanh thêm bình tĩnh, từ đó khiến thuộc hạ tấm tắc khen ngợi, đồng thời cũng vô thức thả lỏng hơi thở,

không còn sự cấp thiết như khoảnh khắc vừa rồi, đó chính là nơi đáng sợ của Tô Mạch.Đương nhiên, cùng với việc Tiểu Thanh nói ra, cũng kinh ngạc khi Tô Mạch đang tập trung suy nghĩ toàn bộ, vẫn có thể giữ lại một chút tinh lực bổ sung, đồng thời chú ý đến môi trường xung quanh, thủ đoạn như vậy vượt quá sức tưởng tượng, thực sự khiến Tiểu Thanh vô cùng kính phục.Kỳ thực Thanh Mao Sư Vương trước đó hoàn toàn không có cảm giác gì, nếu không phải Tô Mạch đột nhiên nhắc nhở, Tiểu Thanh căn bản không thể nghe thấy một chút âm thanh nào, tuyệt đối là điểm lợi hại của Tô Mạch.Ngay cả khi Tô Mạch mới nói ra lời, lúc đó Tiểu Thanh vẫn không hề có cảm tri, đoán chừng là do khoảng cách hơi xa, nhưng cùng với thời gian trôi qua, trong chớp mắt Tiểu Thanh đã ý thức được quả thực có quỷ hồn đang đến gần.Với tốc độ cực kỳ đáng sợ, chỉ không phải số lượng quá nhiều, e rằng chỉ có những cường giả đỉnh cao trong số quỷ hồn mới như vậy, theo sự suy xét của Thanh Mao Sư Vương trong lòng, dựa theo tốc độ kinh người như vậy, tuyệt đối sẽ không tốn bao nhiêu thời gian, liền sẽ thành công xuất hiện trước mắt.“Chủ nhân, thuộc hạ đại khái có thể cảm nhận được bốn luồng khí tức cường hãn, đang lao về phía chúng ta, không biết có bỏ sót gì khác không?

Dù sao thuộc hạ cảm thấy năng lực cảm tri của mình quá yếu.” Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.Với một giọng điệu có chút nghiêm túc, vào thời kỳ căng thẳng nghiêm trọng như vậy, Tiểu Thanh cũng không có tâm tư nào khác, một lòng một dạ phòng ngự kẻ địch sắp đến, sợ rằng có sự đánh giá sai lầm nào đó, vì vậy mới không kìm được mà hỏi Chủ nhân.“Tiểu Thanh cũng có chút tiến bộ rồi, không những không hề hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh tự nhiên không ngừng cảm tri, quả thực có bốn quỷ hồn đang đến gần, không có thêm đối thủ nào nữa, rõ ràng thực lực của chúng mạnh hơn rất nhiều so với đám quỷ hồn đã bị tiêu diệt trước đó.” Tô Mạch bình tĩnh nói.Cùng với việc càng lang bạt lâu hơn trong U Minh thế giới này, Tô

Mạch cũng có cảm nhận sâu sắc, đây thực sự là một nơi đáng sợ, quả thực có vô số quỷ hồn, đến mức giết không hết, ngay cả bản thân Tô Mạch tu vi cường đại, cũng không khỏi sinh ra chút bất lực dưới sự tấn công liên tục của kẻ địch như vậy.“Bọn quỷ hồn này thật đáng ghét, nếu kéo dài thêm một chút thời gian nữa, Chủ nhân nhất định có thể thành công đưa ra phương pháp giải quyết, quả thực khiến thuộc hạ hận không thể lập tức tiêu diệt, làm chậm trễ đại sự.” Thanh Mao Sư Vương phẫn hận nói.Nghe nói thực sự chỉ có bốn cường giả, Tiểu Thanh cũng không kìm được buông lời ác ý, dù sao có Chủ nhân tọa trấn, sẽ không có chút sợ hãi nào, cho dù hiểu rõ rằng những quỷ hồn đó có tốc độ nhanh như vậy, cũng có tốc độ kinh khủng, nhưng vẫn không kìm được buông lời than phiền.“Thực ra cũng không có ảnh hưởng quá lớn, vừa hay tiện tay xử lý hậu họa, vạn nhất đợi ta sắp xếp ra phương pháp mở Kính nhãn, đang vào thời khắc quan trọng nhất khi sử dụng Kính nhãn, kẻ địch bất ngờ tập kích không chút dấu hiệu, đó mới là thời điểm tệ hại nhất.” Tô Mạch thư thái nói.Cũng không ngờ cuối cùng sẽ có chuyện như vậy xảy ra với mình.Những lời nói đơn giản, lập tức biến cục diện khó khăn sắp gặp phải trước mắt, thành một loại trải nghiệm tốt đẹp, ngược lại chủ động tìm kiếm phương án phá giải, đó là việc Tô Mạch tùy ý làm, thực sự có hiệu quả tốt, bất cứ ai nghe những lời như vậy, e rằng đều sẽ không kìm được mà dâng lên cảm xúc an tâm.“Thuộc hạ vốn có chút phẫn uất, có chút tiếc nuối khó tả, dù sao lúc đó mong đợi nhìn Chủ nhân thuận lợi tìm ra đáp án, kết quả bây giờ nghe quân một lời, liền bừng tỉnh, tư duy trở nên sáng rõ.” Thanh Mao Sư Vương thán phục nói.

Chỉ từ đó có thể thấy thủ đoạn của Chủ nhân cao minh, bất ngờ giáng lâm, nhưng ngược lại không thể ảnh hưởng được, nếu là người khác đã sớm lo lắng tức giận, hoặc có lẽ tư duy hỗn loạn cũng không chừng.

Thời gian không lâu, liên tiếp bốn luồng khí tức cường thế của cường giả quỷ hồn đã đến, rõ ràng đã nhanh chóng chạy đến, toàn thân phóng thích ra loại sát khí chuyên thuộc về âm vật, không hề giữ lại mà phát ra.Lại có nhân tộc và một con sư tử đến được Kính nhãn nơi này, quả nhiên đã xảy ra vấn đề lớn, may mắn ta đến kịp thời, nhìn xem hẳn là không có vấn đề lớn nào khó cứu vãn, Kính nhãn nhìn còn nguyên vẹn, không bị tổn hại thì là tốt nhất." Vị quỷ hồn thứ nhất nói."Nhờ ta đã đến kịp thời ngay từ đầu, trên đường đã gặp phải rất nhiều hiện trường chiến đấu, dựa vào phán đoán mới đoán được kẻ địch sẽ đến Kính nhãn nơi đây, nhưng vẫn không dám tin thật sự có người tiến vào được." Lại một quỷ hồn kinh ngạc nói.Kỳ thực hai quỷ hồn còn lại cũng lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng, đồng thời mang theo một tia phẫn nộ không thể che giấu, sở dĩ như vậy, là vì không thể hiểu nổi Tô Mạch làm sao có thể lặng lẽ đến được nơi hạch tâm như vậy.Đặc biệt bốn vị quỷ hồn đều rõ ràng đã trải nghiệm, những vị trí trước đó Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương ra tay, rõ ràng đã bùng nổ đại chiến, kết quả động tĩnh đều không truyền ra ngoài, không thể khiến bên ngoài nhanh chóng biết được, rõ ràng không hiểu Tô Mạch có thủ đoạn phong tỏa không gian kiểu đó.Tô Mạch thấy chính chủ cuối cùng cũng đến, cũng không kìm được quan sát một lượt những quỷ hồn vừa giáng lâm.Tô Mạch đang đợi bốn vị quỷ hồn xuất hiện trước mặt, những cường giả này vẫn luôn không chút kiêng dè phóng thích khí tức, thể hiện uy thế cực kỳ khủng bố.Kỳ thực phe quỷ hồn đều dựa vào thủ đoạn như vậy, cố gắng hết sức chấn nhiếp Tô Mạch và sư tử, để từ đó có thể chiếm trước một số ưu thế.Dù sao, đột nhiên nhìn thấy kẻ địch xuất hiện trước mắt, tuyệt đối là những tồn tại phi thường, giữa cử chỉ và động tác đều mang lại áp lực cực lớn cho mấy vị quỷ hồn, rõ ràng không phải là kẻ dễ đối phó.Nhưng mọi việc đã đến cục diện như vậy, sớm đã không còn khả năng xoay chuyển, hai bên nhất định sẽ có một kết cục sống chết, một

trận đại chiến kịch liệt không thể tránh khỏi.Tô Mạch sau khi nói ra một số lời, toàn bộ thân thể liền nhanh chóng hành động, ngay lập tức lao về phía quỷ hồn trước mặt.Bốn vị cường giả quỷ hồn cũng sẽ không để người khác mặc sức chém giết, đặc biệt là ở địa bàn của mình, ngược lại lại bị nhân tộc chiếm tiên cơ, quả thực khiến chúng vô cùng tức giận, một luồng ác khí cũng đồng loạt phóng thích ra.Không gian xung quanh dường như sắp chấn động, rõ ràng mấy vị quỷ hồn siêu cường đã thi triển toàn bộ sức mạnh, kết hợp tất cả uy năng thủ đoạn của các đồng bạn, rồi một mạch tiêu diệt Tô Mạch.Hai bên dần dần triển khai một trận chiến đấu khủng bố hung hiểm, cục diện hiện trường trở nên ngày càng tồi tệ, đồng thời sản sinh ra quá nhiều chiêu thức khiến người ta chấn động, Tô Mạch dựa vào một mình mình, trực tiếp đối đầu với nhiều đối thủ như vậy.Bất kể thế nào thì đó cũng là bốn quỷ hồn có uy thế đáng sợ, tùy tiện một tên cũng đủ sức thuận lợi tiêu diệt Thanh Mao Sư Vương, và nhiều tên như vậy lại cùng đối phó với Tô Mạch, trong đó tồn tại quá nhiều biến số.Thanh Mao Sư Vương vô cùng lo sợ bất an, trong lòng dâng lên rất nhiều mong đợi và suy tư, vốn dĩ có thể nghĩ là giữ bình tĩnh, nhưng sự thật rõ ràng đã hiện ra trước mắt, đặc biệt là nhiều quỷ hồn như vậy cùng xông lên, đủ loại chiêu thức khủng bố, lại không ngừng ném ra.Mục tiêu tấn công liên hợp của phe quỷ hồn chính là Tô Mạch, lúc này Tô Mạch vẫn ung dung chống đỡ những uy hiếp, nếu là cường giả bình thường, đối mặt với sát thương khủng khiếp như vậy, đã sớm khó mà tránh được mà ngã xuống đất, tuyệt đối sẽ nhanh chóng bị đánh trúng.Thanh Mao Sư Vương cẩn thận quan sát ở bên cạnh, rồi tùy ý đặt mình vào tình huống đó, trong khoảnh khắc đủ để có được trải nghiệm, quả thực là cảm giác rùng mình, chỉ cần tưởng tượng một chút trong lòng, thì cũng sẽ vô cùng kinh ngạc và sợ hãi.Dù sao, nếu để Thanh Mao Sư Vương thân mình lâm vào nguy hiểm, đoán chừng sẽ không lâu, cuối cùng sẽ chết thảm không nỡ nhìn, mấy vị

quỷ hồn đang tấn công không phải là kẻ yếu, uy năng ẩn chứa trong từng chiêu từng thức, đủ sức tiêu diệt nhiều sư tử hơn nữa.Đương nhiên, cùng với việc nhìn thấy Tô Mạch đã ổn định cục diện, căn bản không buông tha bất kỳ kẻ nào có ý định đối phó, không ai có thể an nhiên vô sự thoát đi, một khi có chút manh mối, thì sẽ hoàn toàn bị chặn đứng, theo sau chính là sự truy đuổi của Tô Mạch.Sở dĩ kiên trì giao chiến với quỷ hồn, trong đó một nguyên nhân quan trọng, chính là Tô Mạch muốn ngăn chặn đối phương bỏ đi, vạn nhất thấy cục diện không ổn, đám quỷ hồn quay người rời đi, khoảng cách quá xa sẽ khiến Tô Mạch không thể kịp thời chặn lại.Chỉ có như vậy, mới có thể tránh được bất ngờ xảy ra."Không hổ là Chủ nhân, mới có thể dựa vào một mình mình, dám chính diện đối đầu với bốn quỷ hồn cường đại, toàn bộ cảnh chiến đấu khiến thuộc hạ kinh hồn bạt vía, may mắn không bị ảnh hưởng, nếu không chết thế nào cũng không biết." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.Khi nói chuyện, như thường lệ mở to mắt, vẫn luôn cố gắng nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, sợ rằng sơ suất một chút sẽ bỏ lỡ những thứ khác, bao gồm điểm quan trọng nhất, vẫn là động tác ra tay của Tô Mạch, có thể nói là đặc biệt có cảm giác thưởng thức.Tô Mạch trực tiếp tung một quyền, đấm thẳng vào thân thể của một trong số quỷ hồn, lập tức khiến cường giả quỷ hồn đó gào thét thảm thiết, tuyệt đối là một nỗi đau thấu tận tâm can.Đừng xem đó chỉ là một chiêu thức không hề bắt mắt, nhưng vì là thủ đoạn Tô Mạch sử dụng, chắc chắn phi thường, tại chỗ liền nhanh chóng đánh tan con quỷ hồn xui xẻo đó, ngay cả Thanh Mao Sư Vương đang đứng xem, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc tán thán.Còn về đương sự cũng mở to mắt, hoàn toàn không tin, vừa rồi nhìn một đòn bình thường phổ thông như vậy, lại ẩn chứa uy lực kinh người đến thế, nếu không thì cũng sẽ không khiến quỷ hồn bị trọng thương.Tô Mạch vốn dùng những thủ đoạn chất phác bình thường, chỉ cần có thể hơi khiến quỷ hồn thả lỏng một chút, thì Tô Mạch có

thể nhân cơ hội giành được lợi ích nhất định, ít nhất cũng có thể tiết kiệm không ít sức lực, rồi có thể thuận lợi giảm bớt năng lực tác chiến của một đối thủ, chỉ đủ để tự vệ một cách miễn cưỡng, càng đừng nói đến việc tiếp tục tham gia tác chiến nữa.“Mắt ta thật sự muốn nổ tung, thực sự không ngờ, nhìn một chiêu bình thường, chỉ là một loại che mắt, thực tế uy năng kinh thiên trong khoảnh khắc bùng phát ra, ta quả thực hối hận không kịp.” Quỷ hồn bị thương bất đắc dĩ nói.Đáng tiếc bất kể có hối hận sâu sắc đến đâu, cũng không thể có cơ hội làm lại, chỉ có thể một mình nếm trải quả đắng cay này, đương nhiên với tư cách là quỷ, dường như cũng sẽ không trải nghiệm cái gọi là vị đắng, chỉ là một ví dụ đơn giản mà thôi.“Tiếp theo đã tiến vào tình huống nguy hiểm, mọi người nhất định phải giữ đủ sự cẩn thận, nhân tộc này còn đáng sợ hơn ta tưởng tượng rất nhiều.” Một vị cường giả quỷ hồn nói.Những lời nói không cần diễn tả thêm, ba vị cường giả còn lại tự nhiên giữ một vạn phần cẩn thận, đương nhiên cũng hiểu rằng chỉ có thể liều chết một phen, chứ sẽ không ngu xuẩn mà bỏ chạy.“Chiến lược của Chủ nhân thuộc hạ hình như đã hiểu, trước tiên dựa vào mưu lược và thông minh, thuận lợi thu thập đối thủ đầu tiên, trực tiếp dẫn đến việc quỷ hồn giảm quân số, không thể tạo thành đội hình đủ uy hiếp nữa.” Thanh Mao Sư Vương bừng tỉnh đại ngộ nói.Theo sau đó là cảm xúc khâm phục vô tận, Tiểu Thanh quả thực kinh vi thiên nhân, vì cảnh tượng tiếp theo vô cùng rõ ràng, cùng với việc thiếu đi một quỷ hồn, ảnh hưởng mang lại tuyệt đối đặc biệt lớn, đặc biệt Tô Mạch không còn thế lực ngang tài ngang sức nữa, nhanh chóng bắt đầu chiếm thế thượng phong.Tô Mạch dựa vào uy năng của bản thân, trực tiếp đánh cho những kẻ đó thảm hại, cảnh tượng một mình Tô Mạch trấn áp chúng quỷ hồn, tuyệt đối là khoảnh khắc hiếm có.Cuối cùng dưới sự tấn công kiên trì không ngừng của Tô Mạch, ba quỷ hồn lợi hại còn lại, cuối cùng vô năng vô lực, không thể thuận lợi rời đi, càng đừng nói đến việc trấn áp Tô Mạch, nhanh

chóng chỉ có kết cục bị tiêu diệt, Tô Mạch đã đánh tan tất cả quỷ hồn không sót một tên nào.Tô Mạch có thể nhanh chóng kết thúc chiến đấu, tuyệt đối là một tâm trạng vô cùng vui vẻ, ban đầu còn nghĩ bốn quỷ hồn cường hãn đó, e rằng sẽ tốn thời gian.“Chỉ có thể nói bọn chúng quá sơ ý, vô duyên vô cớ bị ta tiêu diệt đồng bạn đầu tiên, tiếp theo cho dù có giữ sự chú ý nhiều hơn nữa, thì cũng không có tác dụng bao nhiêu.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.Khi tâm trạng không tồi, Tô Mạch cũng có hứng thú nhàn nhã trêu chọc đối thủ, chính là cái gọi là binh bại như núi đổ, chỉ cần một khi xuất hiện cục diện bại trận, tự nhiên không có khả năng cứu vãn, chỉ sẽ liên tục nghiêng đổ.Thuộc hạ cho rằng kế hoạch của Chủ nhân quá tuyệt vời, trong đó quả thực là diệu kế, bọn quỷ hồn nhỏ bé mà thôi, khó mà có được quá nhiều trí tuệ, vì vậy thuộc hạ cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ có kết cục tử vong, sẽ không có kết quả nào khác, tất cả đều do vận mệnh quyết định.“Thực ra cũng chỉ là một loại vận khí, nhưng ta thấy những quỷ hồn đó cũng khá uất ức, dù sao hình như đều không phát huy được toàn bộ chiến lực của từng cá thể, nhanh chóng bị tiêu diệt sạch, nếu thật sự liên hợp lại, và giữ đủ sự cẩn thận, nhất định sẽ có uy hiếp.” Tô Mạch bình tĩnh nói.Sau một trận tác chiến, Tô Mạch cũng thu được lợi ích nhất định, có lẽ là những thứ cảm ngộ kiểu đó, không nói rõ được, nhưng tóm lại sẽ có một số lợi ích, thay vì chỉ giao chiến và chiến thắng, không bằng thủ đoạn của Tô Mạch vừa khôn ngoan, lại không thiếu sự hung mãnh, dù sao thì cả hai yếu tố đó đều cần tồn tại, nếu không thì không thể có được kết cục tốt đẹp như trước mắt.“Lời của Chủ nhân nói quá đúng, thuộc hạ cũng đã trải nghiệm sâu sắc sự cường thế của phe quỷ hồn, hiểu rằng nếu để thuộc hạ đối mặt trực diện, tuyệt đối sẽ ngay lập tức bị đánh cho thảm hại không nỡ nhìn, một chút sinh cơ cũng không thể có được, cách nói của thuộc hạ quá tự mãn và phiến diện.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.Đã đi theo Chủ nhân một thời gian, Tiểu Thanh tự nhiên có được năng lực

lĩnh ngộ không tồi, chính là cái gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, bất kể thế nào cũng sẽ chịu một số ảnh hưởng, vì vậy Tiểu Thanh có thể thay đổi cách nhìn, ý thức được những quan điểm trước đây có chỗ sai sót.“Được rồi, đừng nói nhiều chuyện khác nữa, vì đã trở thành quá khứ, vậy thì không cần nhắc đến như một hồi ức nữa, ta nên tiếp tục sắp xếp suy nghĩ về cách phá giải Kính nhãn, nhất định phải làm rõ phương pháp này.” Tô Mạch nghiêm túc nói.Lúc này Tô Mạch tập trung toàn bộ suy nghĩ vào việc quan trọng nhất, chính là quay lại con đường trước khi chiến đấu, may mắn Tô Mạch có bộ não tư duy cường hãn, cho dù trải qua một trận đại chiến vẫn giữ được sự bình tĩnh, và những ký ức đó vẫn còn nguyên vẹn như ban đầu.“Đúng vậy, nếu không phải Chủ nhân nhắc nhở kịp thời, thuộc hạ có lẽ đã vô ý quên mất, chỉ là vừa rồi tác chiến quá kích động, đã thu hút sự chú ý của thuộc hạ, suýt chút nữa quên mất cục diện hiện tại đang đối mặt, không cho phép xảy ra bất ngờ.” Thanh Mao Sư Vương nói với ánh mắt sắc bén.Vì cả hai vẫn đang ở trong U Minh thế giới, nguy cơ khẳng định không thể hoàn toàn loại bỏ, chỉ cần không có cách nào rời khỏi thế giới trong gương đáng sợ này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải mối đe dọa từ quỷ hồn mới, dù sao quỷ hồn ở đây vô cùng vô tận, không ai biết có bao nhiêu số lượng đáng kinh ngạc.Tô Mạch tự nhiên không chút do dự bắt đầu suy nghĩ, có sự tích lũy từ ban đầu, bây giờ chỉ là một quá trình sắp xếp mà thôi, thực ra không có chỗ nào khác bận rộn, thậm chí còn có vẻ hơi thư thái, Tô Mạch nhanh chóng thuận lợi tìm ra phương án chính xác.Tô Mạch suy tư một phen, trên mặt hiện lên một nụ cười vui vẻ, niềm vui khi thành công phá giải bí mật, rõ ràng vui mừng hơn rất nhiều so với việc thu thập quỷ hồn trước đây, vì thu hoạch của hai bên hoàn toàn khác nhau, Tô Mạch cho rằng bây giờ mình quả thực đã thu được quá nhiều lợi ích.Vì qua sự quan sát cẩn thận, cộng thêm phân tích cực kỳ tỉ mỉ, trong đó dựa vào rất nhiều kinh nghiệm, điều quan trọng nhất là thủ

đoạn lợi hại của Tô Mạch, cuối cùng mới có thể có sự nắm chắc để phá vỡ Kính nhãn rời đi.“Thuộc hạ thấy Chủ nhân nở nụ cười trước mắt, liền hiểu rằng hẳn là không còn vấn đề gì nữa, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng trong khoảnh khắc đã được đặt xuống, đương nhiên tâm trạng vô cùng mong đợi, muốn xem rốt cuộc là tình huống như thế nào.” Thanh Mao Sư Vương hiếu kỳ nói.Là người đã nghiêm túc theo dõi toàn bộ quá trình, Tiểu Thanh hiện tại tuyệt đối có tâm trạng thư thái, đồng thời không hề che giấu sự mong đợi, Tiểu Thanh chờ đợi Chủ nhân dẫn tọa kỵ rời đi, chỉ cần có cơ hội rời đi, Tiểu Thanh liền không kìm được vui mừng.“Ta thực sự đã tìm ra phương pháp, chỉ cần ta có thể phá giải Kính nhãn, không chỉ đại biểu cho việc rời đi, mà còn có nghĩa là ta có thể đại khái khống chế Thiên Bảo Kính, đó mới là đại sự vô cùng quan trọng, tuyệt đối là một thứ hữu dụng.” Tô Mạch bình tĩnh nói.Như một tiếng sét giữa trời quang, trực tiếp nói cho Tiểu Thanh biết, thông tin ẩn chứa trong đó quá kinh ngạc, ai cũng có thể hiểu được lợi ích của Thiên Bảo Kính, đặc biệt là U Minh thế giới đáng sợ như vậy, lại là một thế giới trong gương của Thiên Bảo Kính, từ đó có thể thấy Thiên Bảo Kính thần bí và rộng lớn, tuyệt đối có rất nhiều công dụng kỳ diệu.“Trời ạ, thủ đoạn của Chủ nhân cũng thật đáng sợ, thuộc hạ chưa từng ý thức được sẽ có khả năng này, vô duyên vô cớ nói ra khả năng khống chế Thiên Bảo Kính, tâm trạng của thuộc hạ bị chấn động, rõ ràng là điều thuộc hạ không thể dự liệu.” Thanh Mao Sư Vương trợn mắt kinh hãi nói.Chỉ cần nhắc đến uy năng của Thiên Bảo Kính, Tiểu Thanh liền không kìm được hít một hơi khí lạnh, theo sau là sự hưng phấn nồng nặc, vì Chủ nhân đã nói thẳng thừng như vậy, thì điều đó đại biểu cho sự nắm chắc mười phần, sẽ không có bất kỳ sai sót hay thất bại nào.“Chỉ là một Kính nhãn nhỏ bé mà thôi, khẳng định không thể ngăn cản ta, đợi ta có thể khống chế Kính nhãn sau này, nhất định phải dựa vào Thiên Bảo Kính này làm một số việc, như vậy mới không phụ chuyến đi này.” Tô

Mạch lạnh tĩnh nói.Quả nhiên Tô Mạch vốn không bao giờ nói lời vọng ngữ, ngay sau đó dẫn Thanh Mao Sư Vương giậm chân một cái, đồng thời Tô Mạch thi triển một số thủ đoạn, chính là phương pháp phá kính mà mình đã suy nghĩ ra, nhanh chóng thuận lợi thoát ra ngoài.Tô Mạch chỉ là một động tác thong dong, vào thời khắc quan trọng như vậy, vẫn vô cùng ung dung không vội vã, tóm lại khí chất đó là điều người khác khó mà học được, vì đó là phản ứng xuất phát từ nội tâm.Tô Mạch sau một phen thử nghiệm nghiêm túc cẩn thận, nhanh chóng thuận lợi phá vỡ giới hạn của Kính nhãn, cuối cùng mới có thể thuận lợi thoát khỏi U Minh thế giới này.Thế giới trong gương trước đây vốn cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên không còn đe dọa được Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương nữa, thậm chí không còn tình huống lo lắng nguy cơ nữa.Đồng thời, Tô Mạch muốn thông qua năng lực khống chế Kính nhãn, rồi dựa vào Thiên Bảo Kính làm một số việc, tuyệt đối là tình huống cần thiết, nếu không thể làm được, Tô Mạch tự nhiên sẽ cảm thấy vô cùng tiếc nuối.Vì ngay từ đầu Côn Bằng Tổ Sư đã dẫn hai đại yêu dưới trướng, cùng lúc tiến vào U Minh thế giới, chỉ là không hạ xuống cùng một địa điểm, nhưng tuyệt đối vẫn còn ở bên trong.Tô Mạch hiểu rằng vị Tổ Sư mạnh mẽ của Yêu tộc đó, rõ ràng không thể dễ dàng đối phó, nếu đối mặt trực diện, ngay cả Tô Mạch e rằng cũng không thể thất bại, chỉ có thể cố gắng hết sức để chạy thoát.Điểm quan trọng nhất, Tô Mạch hiểu rằng vị Côn Bằng Tổ Sư đáng ghét đó, không chỉ bản thân thực lực cường hãn, mà còn thống lĩnh một đám lớn thủ hạ Yêu tộc, trước đây số nghìn Yêu tộc cùng xông lên, quả thực khiến Tô Mạch thân tàn lực kiệt, Tô Mạch không muốn trải nghiệm lại cảm giác tồi tệ đó nữa.Tô Mạch biết rõ, một khi để Côn Bằng Tổ Sư thuận lợi rời đi, sau này đối phương dẫn dắt vô số Yêu tộc, cộng thêm tu vi bản thân cường đại, vậy thì Tô Mạch cơ bản sẽ không có cơ hội thắng, ít nhất khi tu vi chưa được đề thăng trong thời gian ngắn, Tô Mạch căn bản không thể uy hiếp được

đối phương.Vì vậy vấn đề hiện tại đặt ra trước mắt Tô Mạch, dường như vô cùng rõ ràng, nhất định phải vận dụng toàn thân giải số, khống chế Thiên Bảo Kính thu thập Côn Bằng Tổ Sư, vạn nhất có thể tiêu diệt đối phương là một điều cực kỳ tốt đẹp, đương nhiên chỉ cần trọng thương cũng là kết quả có thể chấp nhận.“Ta gần như đã chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa, dù sao Côn Bằng hiện tại thế cô lực mỏng, so với trước đây tuyệt đối là một sự chênh lệch trời vực, ta lại có uy năng khống chế Thiên Bảo Kính, chỉ cần tìm đúng cơ hội thích hợp, khả năng thành công rõ ràng khá lớn.” Tô Mạch nghiêm túc nói.Qua sự phán đoán cực kỳ tỉ mỉ, Tô Mạch kiên định hạ quyết tâm, để họa hoạn tồn tại, quả thực là chuyện hậu họa vô cùng, không phải phong cách của Tô Mạch, một khi đã kết thâm cừu đại hận với đối phương, tuyệt đối là đến mức bất tử bất hưu, Tô Mạch tin rằng đối phương hiển nhiên cũng có tâm thái tương tự, đây không phải lúc mềm lòng, càng không cho phép tình trạng sợ hãi hèn yếu xuất hiện.“Dù sao thuộc hạ vẫn luôn kiên quyết đi theo Chủ nhân, bất kể chiến đấu thế nào, nhất định sẽ như mọi khi theo Chủ nhân hành động, chỉ sợ thuộc hạ căn bản không có cơ hội cống hiến sức lực, dù sao thực lực của thuộc hạ có vẻ hơi yếu, có chút vẻ kéo chân sau.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.Khi nói chuyện, Tiểu Thanh không kìm được hiện lên một tia kích động, miệng thậm chí có chút run rẩy, hoàn toàn là vì cảm giác hưng phấn, chứ không phải cảm xúc tiêu cực như sợ hãi.Đương nhiên Thanh Mao Sư Vương cũng có chút bất đắc dĩ, dù sao lời vừa rồi cũng là lời thật lòng, tuy rằng bề ngoài nhìn với tư cách là sủng thú thì tu vi cũng khá, nhưng nếu muốn phát huy tác dụng vào thời khắc mấu chốt, rõ ràng Tiểu Thanh không đủ mạnh, đó là nguyên nhân của tâm trạng phức tạp.Thủ đoạn của Chủ nhân quả thực vượt quá sức tưởng tượng của thuộc hạ, thuộc hạ cứ tưởng phá vỡ Kính nhãn đã là năng lực đặc biệt khủng khiếp rồi.Ai ngờ đồng thời còn khống chế được Thiên Bảo Kính, một chí bảo

nghịch thiên như vậy cũng là của Chủ nhân, hiệu suất đáng sợ này khiến thuộc hạ cảm thấy chấn động.“Thanh Mao Sư Vương tự nói trong lòng.”Tất cả đều là lời nói thật lòng, Tiểu Thanh vô cùng khâm phục Chủ nhân, hiểu rõ những chuyện có thể xảy ra sau đó, liền tự nhiên dâng lên một luồng tín niệm, quyết định nhất định phải bày tỏ thái độ, có cơ hội tham gia đối phó với Yêu tộc cấp bậc như Côn Bằng, tuyệt đối là trải nghiệm chưa từng có, nếu bỏ lỡ, Tiểu Thanh nhất định sẽ hối hận vô cùng.“Ta đang khống chế Kính nhãn, ta có thể phát hiện một số cảnh tượng bên trong, ví dụ như bóng dáng những Yêu tộc xông vào, tuyệt đối không chỗ nào ẩn thân, đồng thời chúng sẽ không nhận ra ta đang quan sát, đó cũng là một công dụng nhỏ.” Tô Mạch bình tĩnh nói.Rõ ràng đã sớm định ra sách lược, nhất định phải có kế hoạch khống chế cục diện, Tô Mạch cho rằng vạn vô nhất thất mới đề xuất, hiện tại mang lại cho người ta một cảm giác tự tin mười phần, dường như căn bản sẽ không có bất ngờ nào khác, cuối cùng sẽ đạt được kết quả thành công, đó là sự tự tin của Tô Mạch.“Chủ nhân mau chóng thao túng đi, thuộc hạ bây giờ thật sự quá muốn đi xem, cũng không biết những Yêu tộc khác trải nghiệm như thế nào, dù sao thuộc hạ trên đường đã trải qua tấn công của quỷ hồn, đoán chừng tư vị của Yêu tộc cũng không dễ chịu.” Thanh Mao Sư Vương nói với ánh mắt sáng ngời.Tiểu Thanh khá có vẻ không kìm được, trong lòng tràn đầy quá nhiều sự tò mò, lúc này thực sự cảm thấy vô cùng mong đợi, đương nhiên có chút suy đoán, rõ ràng không cho rằng những Yêu tộc đó có thể an nhiên vô sự, bất kể thế nào cũng sẽ gặp phải quỷ hồn, cơ bản hiện trạng của toàn bộ U Minh thế giới, ở đâu cũng có quỷ hồn sinh tồn.Tô Mạch nhanh chóng bắt đầu thi pháp, không lâu sau quả nhiên hiện ra bóng dáng ba vị Yêu tộc, đang giao chiến với quỷ hồn ở một vị trí nào đó, ngay cả Côn Bằng Tổ Sư cường đại lúc này cũng có chút không chịu nổi quấy nhiễu, trên người vô ý đã bị tổn hại nhất định, còn có Kim Giáp Cự Thú và Lang Yêu khác, có thể nói là phiền

không kể xiết.“Quả nhiên những Yêu tộc này dù mạnh đến đâu, nhưng vì động tĩnh ra tay quá lớn, vô tình hấp dẫn nhiều quỷ hồn hơn, rồi hình thành một vòng tuần hoàn ác tính, cuối cùng chúng sẽ hiểu rằng muốn thoát thân, không hề đơn giản như vậy.” Tô Mạch mỉm cười nói.Có thể tận mắt chứng kiến kẻ thù không có kết cục tốt đẹp, thực sự là trải nghiệm hiếm có, Tô Mạch không kìm được hiện lên một nụ cười, toàn bộ tâm trạng trở nên cực kỳ tốt, Tô Mạch hiểu rằng Côn Bằng Tổ Sư muốn xông phá đám quỷ hồn đó nhất định phải trả giá rất nhiều.Nhưng đó chưa phải là kết thúc thực sự, Tô Mạch định một lát nữa sẽ tặng một món quà lớn, vừa hay chờ đối phương hưng phấn cao độ, tự cho rằng đã thuận lợi thoát khỏi nguy hiểm, rồi vô duyên vô cớ lại một lần nữa gặp nguy hiểm, vẻ mặt đó tuyệt đối rất đáng xem.“Ai bảo Côn Bằng Tổ Sư lại như vậy, trước đây đã phái một đám lớn thủ hạ đến, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn, dạy dỗ một trận thật đau mới là chính đạo.” Tô Mạch tâm mãn ý túc nói.Đồng thời Tô Mạch cũng hứng thú quan sát, dù sao nhìn đối phương bị quỷ hồn vây công, cảm giác thân ở ngoài cuộc đó thật tuyệt vời, mang lại cho Tô Mạch cảm giác thật tốt.“Thực sự khác biệt hoàn toàn với tâm trạng lúc thuộc hạ bị quỷ hồn tấn công, không còn sự căng thẳng nghiêm túc chiến đấu tập trung đó nữa, cũng không cần sợ bị tiêu diệt.” Thanh Mao Sư Vương lẩm bẩm nói.Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương âm thầm quan sát, sẽ không bị Yêu tộc cảm ứng chút nào, ngay cả Côn Bằng Tổ Sư siêu cấp cường đại vẫn không hề hay biết, càng đừng nói đến việc Tô Mạch đang nhìn chằm chằm.Tô Mạch thấy những quỷ hồn đó liên tục quần công, ba vị Yêu tộc thì bị quấy nhiễu không ngừng, toàn bộ cảnh tượng thực sự sảng khoái, dù sao trong lòng Tô Mạch đặc biệt vui mừng.Đương nhiên, phe quỷ hồn dù có số lượng, nhưng cơ bản không có tồn tại nào đạt đến cảnh giới như Côn Bằng, vì vậy căn bản không thể ngăn cản được tấn công siêu cường của Côn Bằng Tổ Sư, cơ bản đều sẽ bị đánh tan.Nhưng trùng hợp

thay, đám quỷ hồn này lại vô sở úy kỵ, tất cả đều là những kẻ không sợ chết, không hề sợ chết mà tiếp tục xung kích, nếu cộng thêm số lượng khủng bố, cuối cùng cũng có thể đạt được một số hiệu quả.Ngay cả Côn Bằng Tổ Sư sâu không lường được, cũng vô ý bị thương vài lần, mặc dù đều là những vết thương nhỏ không đáng kể, nhưng đạt được kết quả như vậy, có thể khiến một vị Tổ Sư đường đường phải tức giận.“Hai bên rõ ràng đã chiến đấu đến mức trời đất tối tăm, thực sự đến mức bất tử bất hưu, đương nhiên bất kể thế nào, dù sao thì cũng là hai nhóm người đến từ những nơi khác nhau, việc giao chiến với nhau là điều tất yếu, bao gồm cả Tô Mạch trước đây cũng vậy, không thể tránh khỏi.” Tô Mạch cẩn thận quan sát, ước chừng thời điểm thích hợp, mới sẽ thi triển thủ đoạn của mình, nhất định phải đạt được hiệu quả tốt nhất, vào thời khắc mấu chốt nhất định phải đủ trầm tĩnh, khẳng định không thể không kìm được mà làm việc, về sự kiên nhẫn này Tô Mạch hiển nhiên có.Chủ nhân, thuộc hạ thấy quỷ hồn xông lên, nhưng dường như đều là công cốc, cảm giác không thể đánh giết được Côn Bằng, bao gồm hai đầu đại yêu xung quanh, gần như cũng đang áp chế quỷ hồn, Chủ nhân khi nào thì thích hợp ra tay?

Thanh Mao Sư Vương vội vã hỏi.Chỉ từ đó có thể thấy, trong lòng Tiểu Thanh tràn đầy quá nhiều sự sốt ruột, rõ ràng có chút khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ, dù sao vẫn luôn nhìn cảnh chiến đấu, Tiểu Thanh cảm thấy cục diện dường như không tốt.Mặc dù ban đầu cũng có thể thấy quỷ hồn khiến Côn Bằng Tổ Sư chật vật, nhưng đó chỉ là hiệu quả bề ngoài mà thôi, không có ảnh hưởng thực tế, Thanh Mao Sư Vương lo lắng Yêu tộc sẽ xông ra ngoài, cục diện tốt đẹp trước mắt sẽ mất trắng, đương nhiên điểm quan trọng nhất, Tiểu Thanh không biết thủ đoạn của Chủ nhân, rốt cuộc làm thế nào để thao túng Thiên Bảo Kính thu thập đối phương.“Ngươi nhất định phải giữ vững tâm trạng, ta thấy ba vị Yêu tộc đang là những người trong

cuộc, rõ ràng còn hoảng loạn hơn, ta không liên quan gì, cứ treo cao, căn bản không cần lo lắng gì, cứ bình tĩnh mà nhìn thôi, ta biết phải làm gì." Tô Mạch nhàn nhạt nói.Một giọng điệu cực kỳ bình tĩnh, dường như có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, đồng thời có thể ảnh hưởng truyền đến thân thể Tiểu Thanh, thuộc hạ nhanh chóng trấn tĩnh lại, ngay cả hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, không còn chút cấp thiết nào.Được Chủ nhân, thật là lỗi của thuộc hạ quá kích động, sơ ý một chút sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề, rồi không kìm được mà nói ra những lời đó, thuộc hạ sẽ làm theo lời Chủ nhân dặn dò, may mắn có Chủ nhân tọa trấn, thuộc hạ đoán chừng cũng sẽ không dung thứ cho Yêu tộc an nhiên vô sự." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.Sau lời khuyên nhủ của Chủ nhân, cộng thêm thủ đoạn giữ bình tĩnh vừa rồi, lúc này Tiểu Thanh trở nên bình tĩnh, đồng thời cũng mở to mắt nhìn chiến trường.

Thanh Mao Sư Vương nhìn xem trải nghiệm của mấy vị yêu tộc, đồng thời đặc biệt tò mò về phương pháp Chủ nhân thu phục đối phương, quả thực có vẻ đặc biệt thần bí khó lường.

Dù sao chỉ có Tô Mạch nắm giữ Thiên Bảo Kính, phương thức cụ thể đối phó yêu tộc, với tư cách là sủng thú, Thanh Mao Sư Vương hiển nhiên không biết, cũng không thể đoán được, chi bằng cứ kiên nhẫn chờ xem, đừng lãng phí tinh lực vô ích.Côn Bằng Tổ Sư lại vung nắm đấm, nện thẳng vào đầu một con quỷ hồn, vì sức mạnh quá lớn, thậm chí cuốn theo một luồng gió mạnh, trực tiếp đánh nát cả cái đầu quỷ.Côn Bằng Tổ Sư thần tình bất đắc dĩ nói: "Nhiều quá, không phải là càng đánh càng đông sao?

Đám quỷ hồn xung quanh nhanh chóng sáp lại, chỉ cần nghe thấy một chút động tĩnh là đã bị thu hút rồi.

Nếu sớm biết ta đã không gây ra tiếng động lớn như vậy, tiếc là không có cơ hội làm lại."Cùng lúc đó, con quỷ hồn vừa bị đánh nát

đầu vẫn chưa kịp hồi phục, năng lực tự lành mạnh mẽ của hồn thể cũng chưa kịp triển khai, Côn Bằng lại không chút do dự tung thêm một quyền, triệt để tiêu diệt phần hồn thể còn lại, biến thành một đống khói bụi tiêu tán.Lang Yêu lắc đầu nói: “Tổ sư, ta cũng rất khó chịu.

Đám quỷ hồn này quá dai dẳng, cần phải đánh nát hoàn toàn mới có thể tiêu diệt, nếu không chúng sẽ tự lành rồi lại tiếp tục tấn công, gây thêm nhiều phiền toái cho ta trong việc xử lý.”Nếu thực sự có cơ hội làm lại, hắn chắc chắn sẽ không tình nguyện đi vào Thiên Bảo Kính, một thế giới U Minh đáng sợ và khó hiểu như vậy.

Nhưng những lời này hắn căn bản không dám nói ra, nếu không Tổ sư sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.Kim Giáp Cự Thú nhanh chóng nói: “May nhờ có Tổ sư ủng hộ suốt chặng đường, nếu không có sự giúp đỡ mạnh mẽ như vậy, hai đại yêu chúng ta e rằng không địch nổi nhiều quỷ hồn đến thế, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt.

Chỉ hơi tưởng tượng đến kết cục tồi tệ đó, ta đã không dám tin rồi.”Nguyên khi nói xong câu đó, đúng lúc Côn Bằng Tổ Sư lại một lần nữa cứu viện, trực tiếp tiêu diệt hai con quỷ hồn đang định đánh lén hai vị đại yêu, lúc đó hắn mới thật lòng cảm kích.Côn Bằng Tổ Sư trầm giọng nói: “Hai vị đã theo ta đến nơi nguy hiểm như vậy, tự nhiên ta cần phải đặc biệt chú ý an toàn cho các ngươi.

Chỉ cần có bản Tổ sư ở đây, chắc chắn tà vật không thể nào ngông cuồng, ta từ trước đến nay chưa từng phải chịu thiệt thòi.”Dù sao bên cạnh ông ta chỉ còn lại vỏn vẹn hai tên thuộc hạ, có thể nói là nhân thủ khó khăn, Côn Bằng chỉ nói những lời đường hoàng này thôi, thực tế chỉ lo không có người theo sau, lát nữa hành động bất tiện, nên mới cứu viện trong phạm vi có thể, không phải là không cứu viện thì sẽ gặp uy hiếp lớn.Dù sao hai vị đại yêu thực lực cũng khá mạnh, cho dù chịu một số thương thế, hiển nhiên sẽ không thương tổn đến tính

mạng, hiện tại những quỷ hồn này không thể triệt để trấn áp ba vị yêu tộc.Lang Yêu nói: “Có Tổ sư dẫn dắt, ta cảm thấy có thể thuận lợi vượt qua nguy cơ trước mắt.

Dường như không còn nhiều quỷ hồn kéo đến nữa, chắc là ta cũng sẽ có cơ hội thở dốc, chỉ cần tiêu diệt đám quỷ hồn trước mắt này.”Kim Giáp Cự Thú nói: “Có Tổ sư dẫn dắt, ta cảm thấy có thể thuận lợi vượt qua nguy cơ trước mắt.

Dường như không còn nhiều quỷ hồn kéo đến nữa, chắc là ta cũng sẽ có cơ hội thở dốc, chỉ cần tiêu diệt đám quỷ hồn trước mắt này.”Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương chăm chú quan sát mọi thứ tại hiện trường, ba vị yêu tộc vẫn không hề phát hiện ra, khó mà biết mình đang bị người ngoài chú ý.Bốn phía có rất nhiều quỷ hồn không ngừng xung sát, Côn Bằng Tổ Sư hiển nhiên đã có chút tức giận, không còn một chút lưu thủ nào nữa, ông ta ra chiêu cực kỳ hung mãnh.Những chiêu thức khủng bố được tung ra, chỉ để cố gắng hết sức tiêu diệt quỷ hồn.

Côn Bằng Tổ Sư vì đạt mục tiêu của bản thân, tuyệt đối dốc hết tâm sức, không còn bất kỳ sự giấu giếm nào.Chỉ cách một khoảng cách khá xa, Tô Mạch và Tiểu Thanh đang quan sát cũng đủ cảm nhận được, uy năng đáng sợ ẩn chứa trong những thủ đoạn công kích đó, chắc chắn không hề tầm thường.Tô Mạch tận mắt chứng kiến một loạt quỷ hồn, trực tiếp bị Côn Bằng Tổ Sư đánh cho thảm không nỡ nhìn, số lượng hồn thể tan biến ngay tại chỗ, từ đó có thể hiểu được sức mạnh lớn đến mức nào.“Quả nhiên Côn Bằng tu vi thâm bất khả trắc, tiếc là ta đã tìm ra cách sử dụng Thiên Bảo Kính, nên không cần phải chiến đấu trực diện ngay từ đầu, có thể dùng một số phương pháp tiêu hao trước.

Ta xem ngươi liệu có sở hữu sức mạnh vô cùng vô tận không?

Đương nhiên là không thể rồi.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.Trải nghiệm uy thế của một yêu tộc cường hãn, Tô Mạch không hề có một chút sợ hãi hay lo lắng, càng đừng nói đến những cảm xúc tiêu cực như không dám đối kháng.

Chung quy thái độ vân đạm phong khinh của hắn được thể hiện đến mức tận cùng, bất kể ai nhìn vào cũng đều không ngớt lời than thở.Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói: “Chủ nhân nói quá đúng, may nhờ có sự tiên kiến của ngài trước đó, nếu không thì ta đã không tự chủ được mà run rẩy, bởi vì Côn Bằng khủng bố ra tay không tầm thường, đủ sức dễ dàng tiêu diệt ta.”Lúc này hắn mới hiểu thế nào là thực sự tâm hữu dư quý, Tiểu Thanh cực kỳ may mắn, may mắn thay có cơ hội đi theo Chủ nhân, nếu không thì căn bản không thể chứng kiến những điều kỳ diệu qua Thiên Bảo Kính, tự nhiên cũng không thể biết được.Tô Mạch bình tĩnh nói: “Hai vị đại yêu còn lại cũng có tu vi mạnh mẽ, ít nhất phải hơn ba phần so với đám quỷ hồn xung quanh.

Nếu không vì số lượng của lũ quỷ có hơi nhiều hơn một chút, chưa chắc lúc này chúng đã hoàn toàn thất bại.

Nhưng ta thấy chúng chắc sẽ không kiên trì được lâu nữa đâu.”Trong sự chú ý tập trung toàn bộ tinh thần, Tô Mạch cảm nhận rõ ràng tất cả các chi tiết, bao gồm cả việc các đương sự dốc toàn lực ra tay.

Chỉ cần có một chút lưu lực, hiển nhiên không thể qua mắt được Tô Mạch.Thực ra từ một nơi khác cũng có thể biết được, ngay cả Côn Bằng Tổ Sư lợi hại nhất cũng đã dùng hết mọi thủ đoạn, những đại yêu còn lại nếu không thể hiện hết năng lực, e rằng ngay cả tính mạng của bản thân cũng không thể bảo đảm.

Điều nào quan trọng không cần nói cũng hiểu, căn bản không có

tâm trạng để lưu giữ khí lực thừa thãi.Thanh Mao Sư Vương không hiểu nói: “Chủ nhân, ta đột nhiên có chút không hiểu.

Chương 534

Dù sao thì ta tận mắt chứng kiến trên chiến trường có vô số quỷ hồn như vậy, mặc dù hiện tại không có thêm viện binh, nhưng ta nghĩ chỉ dựa vào đám quỷ hồn trước mắt này, có lẽ cũng đủ khiến yêu tộc gặp khó khăn trong một thời gian rồi."Tiểu Thanh tự nhiên đã nghe lời Chủ nhân nói, trong đó ẩn chứa một chút ngữ khí khẳng định, đủ để biểu thị Tô Mạch đoán được điều gì sẽ xảy ra.

Nhưng bằng nỗ lực suy nghĩ phân tích của Tiểu Thanh, hắn hoàn toàn không hiểu làm sao có thể nhanh chóng đánh bại quỷ hồn.Ít nhất phía yêu tộc hiện tại đang tồn tại vấn đề khá lớn.Tô Mạch thản nhiên nói: "Bề ngoài có lẽ quỷ hồn có số lượng đặc biệt đông, nhưng Côn Bằng dẫn theo hai vị đại yêu đang chiến đấu cực kỳ nhập tâm, nhịp độ rõ ràng nằm trong tay chúng.

Ước tính nếu không có gì bất ngờ, có lẽ sẽ không mất quá nhiều thời gian, chúng liền có thể thuận lợi tiêu diệt hết đám quỷ hồn này."Ít nhất về mặt phán đoán cục diện, Tô Mạch tồn tại sự tự tin đặc biệt lớn, căn bản sẽ không sợ không thể giải quyết được tình huống như vậy.

Những yêu tộc đó không phải là những kẻ tầm thường, có thể có địa vị nhất định trong thánh địa yêu tộc, thêm vào đó tu vi cũng mạnh mẽ trong yêu tộc, vì vậy Tô Mạch cho rằng việc trao cho đối phương một chút tự tin là cần thiết.Thanh Mao Sư Vương mắt sáng lên nói: "Vậy thì ta sẽ chờ xem.

Dù sao Chủ nhân đã nói thẳng như vậy, ta đương nhiên lựa chọn tin tưởng.

Ta cũng hiểu ý Chủ nhân rồi, đợi sau khi tiêu diệt hết đám quỷ hồn

trên chiến trường này, e rằng sức mạnh của ba vị yêu tộc đều sẽ tiêu hao đặc biệt nhiều.”Như thể được giác ngộ, thêm vào những lời nói ban đầu, đặc biệt là những lời Tô Mạch đã nói trước đó, Tiểu Thanh lập tức phản ứng, biết rằng Chủ nhân đang có ý định dùng quỷ hồn để tiêu hao thực lực của yêu tộc.

Dù sao quỷ hồn chỉ là bia đỡ đạn mà thôi.“Ta mong đợi lát nữa sẽ có cảnh tượng thế nào.

Đợi yêu tộc dốc hết sức lực tiêu diệt đối thủ, sau đó đột nhiên lại xuất hiện quỷ hồn, những khoảnh khắc tồi tệ đó chắc chắn sẽ khiến ta đáng để trông đợi.” Tô Mạch trấn định tự nhược nói.Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, Tô Mạch có thể nói là cảm thấy tâm trạng thư thái, ngay cả khi những yêu tộc này hiện tại chưa bị đánh bại, nhưng Tô Mạch cảm thấy đó là chuyện chắc chắn.Chắc chắn không thể gây ra dù chỉ một chút sóng gió nào.

Nếu trong tình huống như vậy mà còn xảy ra bất ngờ, Tô Mạch sau này sẽ không còn mặt mũi nào mà đi lại trong Hồng Hoang thế giới nữa, cả đại địa rộng lớn này, Tô Mạch cũng sẽ không bao giờ đi tới nữa.Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: “Chủ nhân đích thân ra tay, thiết lập một cục diện khó khăn kinh thiên động địa như vậy.

May mắn thay ta không phải là đối thủ, mà là tọa kỵ của Chủ nhân.

Ta có thể đoán được, khi điều bất ngờ xảy ra, tâm trạng của đối phương sẽ tồi tệ đến mức nào.”Ánh mắt Tiểu Thanh không tự chủ được mà lộ ra vẻ kính phục, tuyệt đối là tự phát từ nội tâm.

Dù sao trong tâm lý của con sư tử này, không còn bất kỳ cường giả nào, về mặt mưu kế và suy tính, khó có ai đạt được trình độ của Tô Mạch.Côn Bằng Tổ Sư gầm lên một tiếng làm rung chuyển không gian, một loại công kích mang uy thế khủng bố, lập tức đánh tan một

đám lớn quỷ hồn, hồn thể hoàn toàn biến thành mảnh vụn, rõ ràng khiến quỷ hồn cảm thấy công thế đáng sợ, coi như là toàn lực nhất kích của Côn Bằng.Kim Giáp Cự Thú tung một cú đá mãnh liệt, hóa thành một chiếc lâu thuyền khổng lồ, ngay lập tức đánh trúng quỷ hồn.

Thân thể chúng căn bản không thể giữ vững, chỉ bị đánh bay ra ngoài, đồng thời một phần trong số đó bị đánh tan biến không còn dấu vết, một số quỷ hồn khác thì chịu kết cục trọng thương, hồn thể tan nát.Lang Yêu cũng không cam chịu yếu thế, đặc biệt là bị nhiều quỷ hồn vây công, và trong một thời gian khá lâu, thực sự khiến tâm trạng của hắn không thoải mái.Thế là Lang Yêu quyết định giải phóng sức mạnh của bản thân, thu thập thêm nhiều quỷ hồn, để đạt được hiệu quả xả stress.Côn Bằng Tổ Sư dựa vào yêu thể cường hãn của mình, có thể cung cấp sức mạnh cực kỳ dồi dào, đơn giản là có một loại khí thế như sát thần đáng sợ, mỗi cử chỉ đều nhất định mang đi hồn thể của quỷ hồn, triệt để hóa thành khói bụi.Có một con quỷ hồn rõ ràng có gan lớn hơn, giờ đây cũng hoàn toàn sát đỏ mắt, dù biết Côn Bằng có sức mạnh mạnh nhất, vẫn không hề sợ hãi.

Thằng này thậm chí còn tìm kiếm cơ hội tấn công lén, ý đồ dùng cách đó để đối phó Côn Bằng.Quá trình tập kích có thể nói là chồng chất khó khăn, quỷ hồn khó khăn chờ đợi một thời cơ thích hợp, thế là bất chấp tất cả xông lên tấn công.

Trong khoảnh khắc, công kích được tung ra, không chút do dự nắm bắt lấy cơ hội khó có được.

Cả con quỷ hồn như một mũi tên sắc bén xông ngang trời, chỉ từ đó cũng có thể cảm nhận được tốc độ đó.Nhưng ngay lập tức, Côn Bằng Tổ Sư đã phát giác ra sự dị thường, khoảnh khắc tiếp theo liền thuận lợi ý thức được vị trí cụ thể của cuộc tấn công, mục đích và hình bóng của con quỷ hồn đó không chỗ ẩn mình, hoàn toàn bị Côn

Bằng nhìn thấu.Bành!

Một tiếng va chạm kịch liệt đột nhiên vang lên, Côn Bằng Tổ Sư tung một quyền mạnh mẽ, nặng nề đánh trúng con quỷ hồn đột kích.

Kẻ đó gần như không thể phản ứng, đột nhiên bị đánh cho thoi thóp, thân hình càng lúc càng nát.Côn Bằng Tổ Sư lại bước thêm một bước, như thể mang theo uy thế, trực tiếp khiến hồn thể của đối thủ hoàn toàn vỡ thành vô số mảnh, đủ để cảm nhận được thủ đoạn mạnh mẽ của Côn Bằng.

Đối phó với vỏn vẹn một con quỷ hồn đơn giản là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, dễ dàng có thể giải quyết.Côn Bằng Tổ Sư bất mãn nói: "Có quỷ hồn to gan lớn mật dám mưu toan tấn công ta, ta cảm thấy khá bất ngờ.

Nhưng đó tuyệt đối là tự mình chuốc lấy cái chết vì không biết tự lượng sức.

Nếu cứ trốn tránh một chút uy thế, có lẽ có thể sống lâu hơn một chút, ai ngờ lại cứ muốn chủ động tấn công."Kim Giáp Cự Thú tán thán nói: "Chung quy ta đều thấy rất kích thích.

Vừa rồi trong một niệm đã chứng kiến một số cảnh tượng, đủ để trải nghiệm tốc độ tấn công của quỷ hồn nhanh chóng.

Ước tính tên đó bản thân có chút tự tin, nhưng đáng tiếc lại quá xem thường Tổ sư, vẫn chỉ là tốc độ chậm chạp mà thôi."Lang Yêu nhanh chóng nói: "Xem ra hôm nay là đánh đến chết không ngừng nghỉ rồi.

Đám quỷ hồn này ngay cả uy thế đáng sợ như Tổ sư cũng không sợ, ngược lại còn không ngừng gào thét xông lên.

Chỉ có tiêu diệt hết từng đó đối thủ, mới có thể thực sự an toàn rời đi, nếu không chắc chắn sẽ bị dây dưa."Thế là ba vị yêu tộc hợp lực

ra tay, lần lượt tiêu diệt tất cả quỷ hồn gặp phải.

Thực ra số lượng của lũ quỷ dần dần giảm bớt, dù sao sớm đã không còn viện binh quỷ hồn nữa, có lẽ khu vực lân cận xung quanh, sớm đã bị quét sạch, không còn khả năng bổ sung.Đối với điểm này, Côn Bằng Tổ Sư và các yêu tộc khác đều đặc biệt rõ ràng.

Chỉ cần không giống như một cái động không đáy, ít nhất có thể nhìn thấy một chút hy vọng.

Nếu quỷ hồn cứ liên tục tuôn ra, ngay cả Côn Bằng khủng bố khó lường cũng sẽ bất lực.Đương nhiên quỷ hồn căn bản không biết rằng, Tô Mạch vẫn luôn âm thầm quan sát, đang có ý định tạo ra một bất ngờ đột ngột, nhất định phải khiến yêu tộc cảm thấy kinh hãi.Từ bốn hướng trước, sau, trái, phải, tất cả đều có một vị quỷ hồn xuất động, ý đồ dùng cách vây công từ các vị trí để gây ra công kích cực lớn cho Côn Bằng Tổ Sư.Nhưng thủ đoạn như vậy có lẽ đủ để uy hiếp người thường, đáng tiếc Côn Bằng Tổ Sư là một siêu cấp cường giả, không dễ dàng đối phó được như vậy.Hiện tại, loại thủ đoạn bao vây như vậy, thực sự có chút không đủ nhìn, căn bản không mất bao lâu, trong khoảnh khắc liền đón nhận cơn thịnh nộ của Côn Bằng.

Sức mạnh cực kỳ đáng sợ tuôn ra, ngay cả khi đối phương thậm chí không thể nhìn rõ, Côn Bằng đã trực tiếp tiêu diệt quỷ hồn từ bốn hướng khác nhau, căn bản không hề tạo ra dù chỉ một chút sóng gió nào.“Quỷ hồn vẫn không ngừng tìm chết.

Ta không phải cường giả tầm thường, dám tự cho rằng có thể vây giết ta, hiển nhiên là một quyết định đặc biệt ngu xuẩn, chỉ làm tăng tốc quá trình tử vong của bản thân.

Xem ta sẽ tiêu diệt tất cả những tên đó như thế nào.” Côn Bằng Tổ Sư lạnh nhạt nói.Kim Giáp Cự Thú mong đợi nói: “Ta đi theo bước chân của Tổ sư đại nhân, không ngừng tiêu diệt quỷ hồn.

Bây giờ đã mất đi quá nhiều đối thủ, ta cũng cảm thấy số lượng tại hiện trường đã giảm đi rất nhiều.

Chỉ cần tiếp tục cố gắng chiến đấu một chút, e rằng thực sự có thể nhanh chóng kết thúc thành công.”Lang Yêu tâm trạng sảng khoái nói: “Dù sao nếu đổi lại là ta, một khi đã chứng kiến tồn tại lợi hại như Tổ sư, chắc chắn sẽ không bất chấp sống chết mà xông lên.

Chương 535

Cục diện trước mắt đã bày ra rõ ràng, dù có thêm bao nhiêu quỷ hồn xông ra, hiển nhiên đều không thể tiêu diệt Tổ sư, càng đừng nói đến việc gây thương tổn dù chỉ một chút."Thực sự sau một số trận chiến ác liệt, tiêu diệt vô số quỷ hồn, tâm trạng của ba vị yêu tộc đều trở nên sảng khoái.

Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với lúc ban đầu, không còn bất kỳ lo lắng nào, toàn tâm toàn ý tham gia chiến đấu, chỉ để nhanh chóng thu dọn tất cả quỷ hồn."Mặc dù đám quỷ hồn đó không thu được lợi lộc gì, nhưng ta vẫn thấy có hiệu quả, ít nhất Côn Bằng và những đại yêu khác đã tiêu hao sức mạnh toàn thân, chỉ cần thấy có thành quả tốt là được." Tô Mạch bình tĩnh nói.Thanh Mao Sư Vương trêu chọc nói: "Chủ nhân nói đúng, nhưng ta muốn phàn nàn một chút, nhiều quỷ hồn như vậy mà cũng không thể chiếm được thượng phong, lúc đầu thì còn thỉnh thoảng gây thương tổn cho yêu tộc, giờ thì cục diện lại càng tệ hơn.

Đương nhiên ta cũng biết chủ yếu là do không có viện binh quỷ hồn."Đương nhiên cả hai đều hiểu rằng, bất kể yêu tộc có thể tiêu diệt bao nhiêu đối thủ, quỷ hồn lát nữa có thể quần công, chung quy người chiến thắng cuối cùng sẽ chỉ là Tô Mạch.

Tất cả những kẻ thù cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp.Tô Mạch cảm thấy đây không phải là cơ hội tốt nhất, vì vậy tạm thời không hành động, cũng không sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.

Đồng thời, hắn đặc biệt chăm chú quan sát cục diện hiện trường, mong chờ có thể ra tay nhanh chóng, thực sự mang lại đủ uy hiếp cho phía yêu tộc.Côn Bằng Tổ Sư dẫn theo hai vị đại yêu không ngừng ra

tay, trong trận chiến kịch liệt vô cùng, đang nhanh chóng giảm bớt số lượng quỷ hồn, dần dần trở nên đặc biệt ít đi.

Thậm chí còn khiến trên mặt yêu tộc không tự chủ được mà hiện ra nụ cười.Có lẽ phía yêu tộc cho rằng đã thu thập xong đám quỷ hồn trước mắt, thì vấn đề sẽ được giải quyết thành công.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tràn đầy thoải mái, ngay cả động tác ra tay cũng trở nên trôi chảy hơn, sau đó lại trút uy thế lên đám quỷ hồn.Côn Bằng Tổ Sư nói: "Mọi người hãy nắm chặt thời gian, chỉ còn lại chút đối thủ này thôi, nhất định phải tiêu diệt cho bằng hết, ta không muốn bị quấy rầy thêm chút nào nữa."Lang Yêu nói: "Được Tổ sư, ta cũng bị lũ quỷ hồn vây công làm cho không thoải mái, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi."Tô Mạch nhàn nhạt nhìn ba vị yêu tộc khí thế hùng hổ, đối phương hiện tại đang bộc phát tất cả thủ đoạn, chỉ để tiêu diệt càng nhiều quỷ hồn càng nhanh càng tốt.Đúng lúc vẫn luôn không hề động đậy, Tô Mạch cảm thấy đã đến thời cơ tốt nhất, vậy là bắt đầu làm chút chuyện, cũng là kế hoạch ngay từ đầu, tuyệt đối đã đạt đến thời điểm ra tay tốt nhất rồi.Ngay sau đó, Tô Mạch bắt đầu thao túng Thiên Bảo Kính, bởi vì trước đó đã thuận lợi nắm giữ Kính Nhãn, nên Tô Mạch có thể lợi dụng một số uy năng của chí bảo này.

Ít nhất một số thủ đoạn và công năng trong đó đủ để sử dụng.

Dù thế nào đi nữa, hắn nhất định phải tạo ra nguy hiểm mới cho yêu tộc, chắc chắn không thể để đối phương rời đi bình yên vô sự.Tô Mạch chỉ hơi cảm ứng đã sớm hiểu rõ trong lòng, hiện tại có thể thông qua thao túng Thiên Bảo Kính, rồi thi triển một số thủ đoạn Đấu Chuyển Tinh Di, trực tiếp dời quỷ hồn trong U Minh thế giới đến.

Hiện tại, khu vực gần chiến trường không hề có quỷ hồn nào, nên mới không thể có viện binh.Vậy thì Tô Mạch giải quyết vấn đề đó, ngược lại từ các khu vực khác điều động viện binh đến.

Đương nhiên, có lẽ những quỷ hồn này đều sẽ mơ màng, hoàn toàn không biết tình hình thực sự, nhưng Tô Mạch lại hiểu rõ tác dụng của chúng.Về phần những quỷ hồn xuất hiện một cách khó hiểu kia, một khi tận mắt chứng kiến ba vị yêu tộc đang chém giết đồng bạn của mình, dù không biết tình huống, chúng cũng sẽ kiên quyết tấn công.

Dù sao tiêu diệt yêu tộc không có gì sai cả.

Bất kể ba bảy hai mươi mốt, trước tiên cứ tiêu diệt đã.Tô Mạch tâm mãn ý túc nói: "Sau khi ta suy nghĩ cẩn thận, dường như căn bản sẽ không còn vấn đề nào khác.

Xem ra đúng là thiên y vô phùng, trong đó ẩn chứa quá nhiều ảo diệu vô cùng, chỉ cần tùy tiện thử một chút là đủ biết được sự lợi hại này."Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói: "Ta cũng đã suy nghĩ kỹ, cảm thấy trong đó có quá nhiều điều bất ngờ.

Ta nghĩ có thể khiến yêu tộc tức giận đến mức thảm hại.

Dù sao rất khó khăn mới giải quyết xong đám quỷ hồn hiện tại, nhưng đáng tiếc lại phải đối mặt với đối thủ mới."Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Nếu tiếp tục tiêu hao một số sức mạnh nữa, e rằng ngay cả Côn Bằng Tổ Sư cũng không giữ được mạng nhỏ.

Bởi vì dù có nhiều thủ đoạn đến đâu, dù khủng bố đáng sợ đến mấy, nhưng một khi mất đi đủ sức mạnh, cũng không thể thi triển bất kỳ chiêu thức nào, chỉ có thể kiệt sức mà chết."Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Chủ nhân nói thật quá hoàn hảo, đơn giản là khiến ta vô cùng khâm phục.

Rõ ràng là khoảnh khắc tràn đầy mong đợi.

Nếu là ta thì căn bản không có thủ đoạn tốt như vậy.

Chỉ đứng bên cạnh xem thôi, cũng đủ hiểu đó là một sự bất ngờ

kinh người đến mức nào.”Tô Mạch bình tĩnh nói: “Thôi được rồi, ta cũng không nói nhiều nữa.

Dù sao thì ta cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất, không thể chậm trễ dù chỉ một chút thời gian.

Ta nhất định phải nắm chắc cơ hội này, nhất định phải thu thập yêu tộc thật tốt.”Ngay sau đó, Tô Mạch liền thi triển Thiên Bảo Kính, chỉ thấy một số uy năng khó hiểu lưu chuyển, trong khoảnh khắc bầu trời biến đổi kịch liệt.

Ngay sau đó, vô số quỷ hồn dũng mãnh xuất hiện, trực tiếp hiện thân trên chiến trường.Ba vị yêu tộc trừng mắt há hốc mồm nhìn những quỷ hồn đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu.

Đối với cảnh tượng hiện ra trước mắt, họ thực sự có chút chấn động và không thể tin được.

Dù sao họ vừa dốc hết sức lực mới gần như kết thúc trận chiến, ai ngờ lại xuất hiện nhiều quỷ hồn đến thế.Côn Bằng Tổ Sư nghiến răng nghiến lợi, trông cả tâm trạng đều trở nên vô cùng phiền muộn, bất an và u uất.

Ông ta căn bản không hiểu rốt cuộc là tình huống thế nào, điều này tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của ông.

Đối với những quỷ hồn đột nhiên xuất hiện không chút báo trước, ông ta tràn đầy sự bí ẩn không rõ.“Rốt cuộc là tình trạng gì thế này, điều này tuyệt đối khiến ta đặc biệt bất an.

Nếu có thể thuận lợi kết thúc thật tốt rồi, bây giờ tất cả đều trở thành một loại si tâm vọng tưởng, ta nhất định phải tìm mọi cách giải quyết vấn đề trước mắt.” Côn Bằng Tổ Sư tâm tình trầm trọng nói.Kim Giáp Cự Thú bất đắc dĩ nói: “Bản thân ta đang đắm chìm trong niềm vui vì có thể tiêu diệt quỷ hồn, sau đó dốc sức vào chiến

đấu để nhanh chóng giải quyết những đối thủ đó.

Nhưng những quỷ hồn vốn còn lại không nhiều, lại một lần nữa được bổ sung kinh người, cả tâm trạng của ta đều trở nên hoảng loạn bất an."Lang Yêu thảm khốc nói: "Nếu dựa theo phân tích trước đó mà xem xét, chắc chắn không nên xuất hiện nhiều quỷ hồn đến thế.

Bởi vì ta đã suy nghĩ kỹ về khoảng cách gần xung quanh, tất cả quỷ hồn đều đã được viện trợ.

Huống hồ cách thức chúng xuất hiện vừa rồi ta cũng không hiểu nổi."Côn Bằng Tổ Sư nỗ lực suy nghĩ nói: "Ngay cả Tổ sư đại nhân cũng vô kế khả thi, ta lại càng không có bất kỳ biện pháp nào.

Tuyệt đối là một vẻ mặt trắng bệch, trong đó tồn tại quá nhiều vấn đề, nhưng xem ra đều không thể giải quyết được."Kim Giáp Cự Thú nói: "Ngay cả Tổ sư đại nhân cũng vô kế khả thi, ta lại càng không có bất kỳ biện pháp nào.

Tuyệt đối là một vẻ mặt trắng bệch, trong đó tồn tại quá nhiều vấn đề, nhưng xem ra đều không thể giải quyết được."Lang Yêu khó chịu nói: "Đồng thời ta cũng chú ý một điểm nữa, đó là nhiều quỷ hồn như vậy, lại liên tiếp thể hiện sát ý, xem ra trực tiếp coi ta là kẻ địch.

Chương 536

Dù sao bản thân vốn đã giao thủ với một số quỷ hồn, đương nhiên cũng sẽ bị thù ghét.”Côn Bằng Tổ Sư nói: “Xem ra một trận chiến mới không thể tránh khỏi, nhưng trực giác mách bảo ta rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nguyên nhân những quỷ hồn này xuất hiện chắc chắn không tầm thường, đáng tiếc không có đủ thời gian để suy nghĩ, ta phải đối mặt với nhiều quỷ hồn như vậy trước đã.”Kim Giáp Cự Thú nói: “Được Tổ sư, ta nhất định sẽ toàn lực xuất kích.

Bất kể lần này có bao nhiêu viện binh, ta nhất định sẽ tiêu diệt tất cả quỷ hồn.

Nếu chúng đã không biết sống chết mà xuất hiện, ta cũng phải liều mạng thu thập đối thủ.”Lang Yêu nói: “Đúng vậy, bây giờ không phải lúc sợ hãi.

Ta không tin, với bản lĩnh của chúng ta, lại có Tổ sư dẫn dắt, chắc chắn có thể đánh bại quỷ hồn, sau đó thành công bỏ trốn.

Ta không muốn ở lại thế giới quỷ dị này nữa.”Một thế giới trong gương như vậy, đối với ba vị yêu tộc quả thực khắp nơi đều hiện hữu những điều quỷ dị, họ hoàn toàn không biết rằng đó chính là do Tô Mạch chủ động dẫn dắt.

Dù sao họ không thể biết Tô Mạch đã tìm thấy Kính Nhãn, sau đó thuận lợi nắm giữ, nhờ đó có thể lợi dụng Thiên Bảo Kính để làm những hành động phi phàm.Hiện trường lại một lần nữa bùng nổ chiến đấu kịch liệt, hai bên đánh đến trời đất tối tăm.

Phía quỷ hồn, những kẻ có được sức sống mới, liên tục gào thét những tiếng kêu u minh, đồng thời không ngừng xung kích.

Về phần yêu tộc thì càng lợi hại hơn, nhiều chiêu thức lần lượt xuất hiện, trong lúc vô tình, không thể tránh khỏi việc tiêu hao quá nhiều sức mạnh.

Đó chính là điều Tô Mạch muốn thấy.Đột nhiên bị cuốn vào một đám quỷ hồn, lúc đầu quả thực là mơ màng, căn bản không hiểu chuyện gì đã xảy ra, dù sao bỗng dưng lại xuất hiện ở một nơi khác.Nhưng nhanh chóng, quỷ hồn nhìn thấy một điểm khác biệt, đó chính là cảnh tượng ba vị yêu tộc đang sát hại đồng bạn của chúng.

Thế là chúng đều nổi giận, không cần nói thêm những chuyện lộn xộn khác.Dù sao ra tay trước, tiêu diệt đám yêu tộc trước mắt mới là đúng đắn.

Đám quỷ hồn kiên quyết tấn công, giải phóng sức mạnh siêu cường của bản thân.

Dù sao chúng đều là quỷ hồn có thực lực viên mãn, thủ đoạn rõ ràng không tầm thường, ít nhất có thể gây áp lực nhất định cho phía yêu tộc.Sau một thời gian chiến đấu khá lâu, ba vị yêu tộc rõ ràng không còn sung sức nữa, căn bản không có cơ hội hồi phục thực lực của bản thân, nhanh chóng hiện ra cục diện thế quân lực địch, hai bên trong một thời gian không thể làm gì được đối phương.Vô số quỷ hồn xôn xao bàn tán, đương nhiên động tác trên tay không hề dừng lại, nhanh chóng lao về phía yêu tộc mà tấn công.

Mặc dù dần dần có thương vong, nhưng vẫn kiên trì chiến đấu không ngừng nghỉ.Thật không may cho yêu tộc là quỷ hồn đang dốc sức chiến đấu, hơn nữa phía quỷ hồn quả thực đã chiến đấu rất lâu, gần như đã đạt đến giới hạn.

Đương nhiên có lẽ Côn Bằng Tổ Sư với tư cách là tồn tại mạnh nhất, vẫn có thể đối phó một cách thành thạo, nhưng hai vị đại yêu còn lại rõ ràng không có được đãi ngộ tốt như vậy.Các đại yêu đã tiêu

hao nghiêm trọng, lúc này dần dần không chống đỡ nổi nữa.

Cục diện đối với phía yêu tộc đã đến thời điểm sinh tử nguy cấp.

Nếu sơ suất một chút, có lẽ sẽ có một đại yêu bị trọng thương, thậm chí mất mạng cũng có thể xảy ra.“Mọi người hãy kiên trì liều mạng, chúng ta quỷ hồn có số lượng nhiều hơn rất nhiều.

Bằng cách tiêu hao trực diện, đủ để ảnh hưởng đến sự sống còn của đối phương.

Đối phương rõ ràng không thể bỏ qua công thế của chúng ta, nhất định phải nỗ lực chiến đấu.”“Ta cảm thấy yêu tộc đang lực bất tòng tâm, sắp đến lúc chúng ta thu hoạch rồi.

Đương nhiên con Côn Bằng kia có tu vi cực kỳ đáng sợ, chắc là chưa đạt đến giới hạn, nhưng dù sao chỉ cần có chiến quả tốt là được.”Rất nhiều quỷ hồn nhe răng trợn mắt thốt ra lời độc địa, tất cả đều không ngoại lệ mà xung kích xuất chiêu.

Mục tiêu tấn công chính chuyển sang vị trí của hai đại yêu, còn Côn Bằng Tổ Sư thì lấy việc kiềm chế và chống đỡ làm chính.

Đợi sau khi thu thập xong những yêu tộc khác, quỷ hồn mới sẽ chuyển sự chú ý, một lần nữa đối phó với Côn Bằng mạnh nhất.Côn Bằng và các yêu tộc khác đương nhiên hiểu rõ cục diện, tự nhiên cảm thấy đặc biệt bất lực.

Tốc độ tiến triển của cục diện hiện tại quá nhanh, căn bản không có thời gian để phản ứng.

Đợi đến khi nhận ra sự hình thành của nguy cục, họ đã sớm vô năng vi lực, không thể thành công ngăn chặn sự bùng nổ của nguy cơ nữa.“Nhiều quỷ hồn như vậy thật sự quá khó đối phó, ta đặc biệt muốn giết thêm một số tên.”Côn Bằng Tổ Sư lắc đầu nói: “Kết quả đối phương dường như đã học được cách khôn ngoan hơn, đều bắt

đầu cố tránh né mũi nhọn của ta, không chủ động đối kháng với ta, thực sự khiến ta bất ngờ."Kim Giáp Cự Thú nói: "Tổ sư đại nhân, lũ quỷ hồn này vừa xông lên, dường như đều muốn nhanh chóng tiêu diệt ta và Lang Yêu.

Ta mới cảm thấy áp lực đặc biệt lớn, không thể không thừa nhận quỷ hồn có chút lợi hại, ta đã có chút chống đỡ đến cực hạn rồi."Lang Yêu nói: "Ai bảo bây giờ ta đang tiêu hao đặc biệt nhiều sức mạnh.

Nếu là lúc tinh lực sung mãn, dù gặp phải nhiều quỷ hồn tấn công như vậy, ta kiên quyết tin rằng có thể đánh bại đối thủ, căn bản sẽ không cho chúng bất kỳ cơ hội nào nữa.

Đáng tiếc tình huống thực tế hoàn toàn khác."Ngay cả khi cách một khoảng cách nhất định, nhưng ba vị yêu tộc vẫn có thể giao lưu thông qua thủ đoạn của bản thân, có thể trò chuyện rõ ràng với nhau, đồng thời cũng không ảnh hưởng đến việc ra tay của mỗi người.

Chung quy trận chiến không hề dừng nghỉ một khắc nào, ngược lại càng lúc càng kịch liệt hơn.Côn Bằng Tổ Sư trầm giọng nói: "Muốn tránh né công kích và thủ đoạn của ta, rõ ràng sẽ không dễ dàng như vậy.

Chúng vẫn sẽ bị ta tiêu diệt một số quỷ hồn, nhưng muốn tiêu diệt hoàn toàn những kẻ đang kiềm chế ta, e rằng cần một chút thời gian.

Hai ngươi hãy kiên trì thêm một chút."Kim Giáp Cự Thú nói: "Vâng Tổ sư đại nhân, ta đều có thể cảm nhận được, quả thực đã dốc hết sức lực rồi.

Chỉ là đã trải qua quá nhiều trận chiến, nếu có thể nhanh chóng được viện trợ, đó mới là may mắn thực sự.

Bây giờ ta nghiến răng nghiến lợi cũng phải chống đỡ."Lang Yêu nói: "Thân thể ta vừa rồi không cẩn thận đã bị trúng mấy lần, đó đều

là thủ đoạn của phía quỷ hồn.

Ta cũng không rõ rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu, hy vọng thực sự có thời gian.

Chương 537

Nhưng uy hiếp của quỷ hồn quá lớn, tất cả đều trở thành ẩn số.”Ngay cả Côn Bằng Tổ Sư đặc biệt nóng lòng như lửa đốt, nhưng vì không thể trực tiếp tăng viện, rõ ràng là vô năng vi lực, hữu tâm vô lực.

Đó chính là cục diện trước mắt.

Các đại yêu đương nhiên có chút nản lòng, nhưng dù sao cũng hiểu rõ cục diện là như vậy, chỉ có thể dốc hết sức lực chống đỡ.Đúng như câu nói bất ngờ và ngoài ý muốn, ngày mai ai sẽ là người đến trước thì không ai biết được.

Vốn dĩ yêu tộc đang trong tâm trạng vui vẻ, vì sắp hoàn toàn tiêu diệt được quỷ hồn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo lại rơi vào cảnh tượng tồi tệ, đột nhiên xuất hiện nhiều quỷ hồn như vậy, lại một lần nữa vây quanh.Côn Bằng Tổ Sư nói: “Những quỷ hồn đáng ghét này, đừng có cản đường ta nữa!

Chúng làm ta bó tay bó chân, đơn giản là vừa kinh ngạc vừa tâm tình phức tạp.

Ta nhất định phải giết thêm một số tên để xả giận, nếu không tâm trạng của ta sẽ u uất mất.”Một lần vung chưởng mãnh liệt, trực tiếp đánh nát một con quỷ hồn.

Nhưng cùng lúc đó lại có những quỷ hồn khác bổ sung, dù là Côn Bằng có thực lực cường hãn, cũng cảm thấy đặc biệt khó đối phó.Một con quỷ hồn ác độc nói: “Mọi người hãy giết hai tên yêu tộc đang mệt mỏi kia trước, sau đó mới toàn lực vây công kẻ thù mạnh nhất kia.

Nhất định phải báo thù rửa hận.”Những quỷ hồn còn lại đương

nhiên tán đồng.Số lượng đám quỷ hồn quá nhiều, hơn nữa đều có sức sống mới, tất cả đều không ngoại lệ mà có thực lực hoàn hảo nhất.

Do đó, khi chúng toàn lực tấn công, thực sự đã khiến hai vị đại yêu phải chịu khổ.Đặc biệt là khi Côn Bằng Tổ Sư không ngừng phát huy uy lực, trong chốc lát đã gây ra thương tổn lớn cho phía quỷ hồn.

Điều này cũng khiến lũ quỷ hồn tràn đầy phẫn nộ, tất cả đều trút sự trả thù lên thân các đại yêu.Dù sao hiện tại không thể dễ dàng uy hiếp Côn Bằng.

Vì xem xét cục diện, quỷ hồn đương nhiên trước tiên lựa chọn đặt mục tiêu vào các đại yêu, thực hiện theo kế hoạch đã định ban đầu, chứ không phải tức giận xông về phía Côn Bằng Tổ Sư.Bành!

Phía sau đột nhiên xuất hiện một con quỷ hồn, trùng hợp tiếp cận Kim Giáp Cự Thú, đồng thời không thể cho yêu tộc tránh né, chỉ có thể chịu đựng một đòn tấn công.Kim Giáp Cự Thú khó chịu nói: “Giáp của ta đã bị tổn hại một số chỗ, số lượng mảnh vỡ trông khiến ta kinh hồn bạt vía, chưa từng trong lần trải nghiệm này xuất hiện vết thương nghiêm trọng như vậy.”Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đương nhiên tức giận vung nắm đấm, lập tức tiêu diệt con quỷ hồn đã tấn công thành công.

Đáng tiếc dù một quyền đánh nát đã đạt được hiệu quả nhất định, nhưng vẫn như gỗ đã đóng thành thuyền, những vết thương chân thực xung quanh thân thể không thể nào hoàn hảo vô tổn.Côn Bằng Tổ Sư trầm giọng nói: “Kim Giáp ngươi nhất định phải chấn chỉnh lại, nếu ngươi bị tiêu diệt khi ta còn chưa kịp cứu viện, đó là điều ta không muốn nhìn thấy.

Hy vọng cuối cùng sẽ không có cục diện như vậy, ngươi nhất định phải đặc biệt cẩn thận.”Cách một khoảng cách nhất định vẫn không ảnh hưởng đến tầm nhìn, đối với những tồn tại như ông ta,

hiển nhiên tràn đầy năng lực quan sát cường hãn, căn bản không tiêu hao bao nhiêu tâm thần, ngay cả khi đang tác chiến cùng lúc.Kim Giáp Cự Thú bất đắc dĩ nói: "Tổ sư ta cũng phải kiên trì, nhưng sự thật tàn khốc sẽ không cho ta nhiều cơ hội như vậy.

Ta không cẩn thận đã bị đánh trúng mấy lần, toàn thân dần dần xuất hiện những vết thương khá nghiêm trọng."Điều đó cũng đại biểu cho việc đã đạt đến giới hạn.

Nếu thực sự còn dư lực, hoặc đủ sức đối phó với nhiều kẻ địch như vậy, chắc chắn sẽ không sơ suất mà bị đánh trúng nhiều lần đến thế, chỉ khi thực sự không thể chiến đấu nữa, mới có khả năng xuất hiện tình huống đó.Thanh Mao Sư Vương trêu chọc nói: "Ha ha, Chủ nhân, ta tận mắt chứng kiến con yêu tộc có giáp vàng lấp lánh kia, lúc này đang hứng chịu liên tiếp những đòn tấn công, trên người trông dường như dần dần trở nên thê thảm, thật là một cảnh tượng khá buồn cười."Tiểu Thanh đang âm thầm quan sát, chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái dễ chịu.

Phải biết rằng ba vị yêu tộc trước mắt, mỗi người đều là những kẻ vô cùng mạnh mẽ.

Trước đây khi chạm trán ở bên ngoài, tuyệt đối là cục diện đánh đến chết không ngừng nghỉ.

Hiện tại có thể chứng kiến quá trình bị đánh cho tơi bời, đơn giản là khiến Tiểu Thanh trong lòng vô cùng sảng khoái.Tô Mạch thản nhiên nói: "Ta có thể dễ dàng nhìn rõ cục diện, con Côn Bằng mạnh nhất đó khó mà viện trợ được, còn hai đại yêu kia thì gần như sắp sụp đổ hoàn toàn rồi, e rằng không bao lâu nữa sẽ thấy thương vong."Đối với tình huống đang chứng kiến, hắn có thể dễ dàng phân tích ra, căn bản không tồn tại bất kỳ khó khăn nào.

Dựa vào năng lực tư duy mạnh mẽ của Tô Mạch, làm loại chuyện

này đơn giản là quá dễ dàng, bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm soát sự phát triển của cục diện, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Tô Mạch.Bành!

Lại một tiếng động cực lớn vang lên.

Nguyên là lúc Lang Yêu đánh tan một con quỷ hồn, đồng thời lại hứng chịu một đòn tấn công dữ dội, nhưng không có thủ đoạn nào khác để chống đỡ, chỉ có thể đau đớn chịu đựng công thế.Và rất nhiều quỷ hồn cùng xông lên.

Nếu không phải Lang Yêu gào thét thê lương, dốc sức thi triển một loại chiêu cuối mạnh nhất, chưa chắc đã không bị xé nát.

Một khi nhiều quỷ hồn giành được thượng phong, rõ ràng chúng có sự tự tin và nắm chắc, đủ sức tiêu diệt Lang Yêu, sẽ không có quá nhiều bất ngờ.Nhưng Lang Yêu vừa trải qua nguy hiểm cực kỳ lớn, thậm chí còn chưa kịp kiểm tra vết thương của mình, trong khoảnh khắc lại đối mặt với uy hiếp mới.

Phía bên trái xuất hiện vài con quỷ hồn có khí tức không yếu, thi triển những chiêu thức sát khí đằng đằng.

Xem ra chúng thực sự muốn tiêu diệt Lang Yêu, không cho bất kỳ cơ hội thở dốc nào.Lang Yêu gầm lên một tiếng nói: “Chủ nhân, ta ước chừng khó mà tránh được, nhưng ngàn vạn lần phải đủ cẩn thận.

Thế giới U Minh này khắp nơi đều hiện hữu những điều tà môn, tâm trạng ta thật sự vô cùng nặng nề.”Đồng thời không ngừng triển hiện thủ đoạn, Lang Yêu đã thể hiện giới hạn của bản thân mà không hề giữ lại.

Thực ra có chút hiệu quả, đã thành công chống đỡ được rất nhiều công kích, nhưng đáng tiếc một con quỷ hồn trong số đó vẫn tìm được cơ hội thích hợp, trực tiếp đánh trúng Lang Yêu.“Những quỷ hồn đáng

ghét siêu cấp phiền toái này, đột nhiên muốn xông ra giao chiến với ta, đơn giản là không biết sống chết!

Dám làm tổn thương thuộc hạ của ta, nhất định phải trả giá, thật sự đã chọc giận ta." Côn Bằng Tổ Sư biểu cảm âm trầm nói.Nhìn thấy cận kề ngay trước mắt, nhưng lại như có sự khác biệt thiên địa, khó mà di chuyển dù chỉ một tấc.

Đó là do một đám quỷ hồn không sợ hồn thể tan nát mà chống đỡ, nên Côn Bằng chỉ có thể nhìn thuộc hạ bị tấn công, ngược lại không thể giúp đỡ được gì."Một lần thủ đoạn căn bản không thể tránh được nữa rồi.

Bản lĩnh của Lang Yêu thực ra không kém ta là bao, hai chúng ta tuyệt đối là kẻ tám lạng người nửa cân.

Kể cả Lang Yêu còn không chống đỡ nổi, ta ước tính cũng sắp phải chịu tổn thương tương tự rồi." Kim Giáp Cự Thú thản nhiên nói.Quả nhiên trên hiện trường, Lang Yêu bị đánh thét lên một tiếng thảm thiết, ngã vật xuống một bên, sau đó vô số quỷ hồn vây giết.

Kết cục như vậy thực sự tồi tệ, không ai muốn phải chịu đựng cách đối xử như thế.Sau một số nỗ lực giãy giụa vô ích, tất cả sự chống cự của Lang Yêu đều vô hiệu.

Chương 538

Hắn nhanh chóng không còn động tĩnh, không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Ngay cả thân thể cũng không còn nhìn thấy được, chìm vào môi trường u ám.

Nhưng ai cũng hiểu Lang Yêu đã hoàn toàn tuyên bố tử vong, tuyệt đối không thể sống sót.Thanh Mao Sư Vương hậu phạ nói: "Mặc dù chỉ đứng bên cạnh xem, nhưng chứng kiến cảnh Lang Yêu như vậy, cả tâm trạng của ta đều có chút lạnh sống lưng.

May mắn thay ta đã thoát ra ngoài thuận lợi, không cần phải đối mặt với sự vây công của quỷ hồn nữa."Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Côn Bằng đó chỉ có thể gầm thét cuồng nộ vô năng, những lời tức giận như vậy không có tác dụng thực tế.

Nhưng ta quả thực có chút cảm thán, dù sao hắn cũng là một vị Tổ sư."Tô Mạch đứng bên cạnh quan sát tình hình hiện trường, tận mắt chứng kiến Lang Yêu bị tiêu diệt.

Toàn bộ quá trình cơ bản không kéo dài quá lâu, nhưng lại tràn đầy cảm giác rợn người.May mắn thay tâm thần của Tô Mạch đặc biệt bình tĩnh, những chuyện bên ngoài hầu như khó mà ảnh hưởng được, càng đừng nói đến tình trạng tư duy hỗn loạn hay phản ứng hoảng loạn.Tiểu Thanh thì tâm hữu dư quý, may mắn thay trước đây khi xông pha, cơ bản là do có Chủ nhân dẫn dắt, suốt đường đi cũng vô cùng an toàn.

Có lẽ xuất hiện một số cục diện tồi tệ, nhưng chung quy đều được cứu vãn thành công.Thanh Mao Sư Vương tán thán nói: "Nếu không phải Chủ nhân có thủ đoạn cực kỳ mạnh mẽ, xông pha chém

giết không chút do dự, cộng thêm phương pháp quan trọng nhất, mới thành công đoạt được Kính Nhãn, ta đều cảm thấy mình đã đi rất xa.”Trong đó tồn tại quá nhiều sự khác biệt, bởi vì có sự chênh lệch siêu cấp vi diệu.

Nếu không tình cờ tránh được nguy hiểm, chưa chắc đã không chịu đựng đãi ngộ như Lang Yêu.

Nhưng trải nghiệm khủng bố đó, Tiểu Thanh căn bản không nguyện ý đi thử hương vị đó, có thể nói là khó chịu đến mức khó tưởng tượng.Tô Mạch thản nhiên nói: “Ta ước tính đại yêu còn lại có tâm trạng tồi tệ.

Dù sao tận mắt chứng kiến đồng bạn chết thảm, đó thực sự là một cảm giác khó chịu.

Về phần Côn Bằng thì rõ ràng đặc biệt phẫn nộ, ta mong đợi những gì sẽ xảy ra tiếp theo.”Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: “Phản ứng bất động của Chủ nhân, đơn giản là mẫu mực của ta.

Sau này nhất định phải nỗ lực học hỏi, đương nhiên cũng phải kiên nhẫn chờ đợi.

Ta nghĩ khi khả năng chống cự của đại yêu suy yếu, e rằng vị cuối cùng đó cũng không chống đỡ nổi nữa.”Với tư cách là hai vị khán giả, đương nhiên có thể đứng ngoài cuộc, mọi thứ đều là kết cục của những đối thủ đó, cũng là điều khó có được.Kim Giáp Cự Thú còn sống sót lúc này đang bi thương như thỏ chết cáo buồn, tâm trạng đã đạt đến mức thấp nhất.

Thực sự gặp phải quá nhiều quỷ hồn, đừng nói đến việc cứu viện Lang Yêu, ngay cả bản thân cũng sắp diệt vong rồi, làm gì còn tâm trí đâu mà đi hỗ trợ.“Lang Yêu trước khi chết cũng đã liều mạng tiêu diệt rất nhiều quỷ hồn, ta cũng phải cố gắng hết sức chống đỡ.

Có lẽ Tổ sư có thể nhân một chút thời gian mà giết.

Đáng tiếc quá nhiều quỷ hồn vây quanh để cản trở Tổ sư, liệu có thành công không vẫn là một ẩn số.” Kim Giáp Cự Thú tự nhủ trong lòng.Cũng đúng vào lúc này, bên cạnh đột nhiên hiện ra một bóng người, đó là một con quỷ hồn có thực lực cường hãn.

Kẻ đó toàn thân sát khí đằng đằng, trong khoảnh khắc đã như hẹn mà đến, tốc độ nhanh đến mức chấn động.May mắn thay Kim Giáp Cự Thú đã có dự liệu từ trước, nếu không sẽ không thể ngăn cản thuận lợi.

Ngay cả khi đối thủ có tốc độ kinh khủng, vẫn không thể dựa vào một lần đột kích mà thành công, vẫn khiến vị đại yêu này thất bại.Bành!

Kim Giáp Cự Thú trực tiếp va chạm một cái, trực tiếp đánh bay con quỷ hồn vừa cố gắng tấn công.

Đơn giản là khéo léo tuyệt vời, hiệu quả đạt được là tình cờ, căn bản không thể dễ dàng thành công.

May mắn nhờ Kim Giáp Cự Thú phản ứng kịp thời, mới có thể sống sót.Đi một chuyến giữa sinh tử, chỉ cần sơ suất một chút là chắc chắn phải chết.

Tuyệt đối có thể ví như đi trên dây thép, một khi rơi xuống, rõ ràng sẽ là kết cục rơi vào vực sâu vạn trượng, sau đó hoàn toàn tan nát không còn chút gì, chính là mức độ như vậy.Kim Giáp Cự Thú hiển nhiên không nhẹ nhõm như vẻ bề ngoài, đúng như câu nói một niệm thiên đường một niệm địa ngục.Nếu thất bại, đó thực sự là một kết cục thảm liệt.“Chỉ một chút sai sót nhỏ như vậy, e rằng ta thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Ngay bây giờ ta không thể thả lỏng tâm trạng, xung quanh vẫn có

những kẻ khác tấn công ta, ta thực sự có chút không chịu nổi sự đau đớn.” Kim Giáp Cự Thú nói.Chưa kịp suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra, khoảnh khắc tiếp theo lại đối mặt với uy hiếp mới, dường như nguy hiểm vô tận, liên tục bao vây, tất cả đều không ngoại lệ mà là thủ đoạn của những quỷ hồn đó.

Chung quy chúng thực sự đã làm cho vị đại yêu này tâm lực giao tụy.Côn Bằng Tổ Sư nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiếp theo cục diện quả thực nguy cấp rồi.

Vừa mới mất đi một thuộc hạ trung thành, ai ngờ trong thời gian ngắn như vậy, e rằng lại phải chứng kiến một kẻ khác mất mạng.

Ta nhất định phải dốc hết sức lực, hy vọng có thể chống đỡ được.”Với tư cách là một trong những Tổ sư của Yêu tộc Thánh địa, một tồn tại có địa vị tôn sùng như vậy, vẫn vô cùng đau lòng.

Bởi vì dưới trướng Côn Bằng, những đại yêu như Lang Yêu cũng khá hiếm, mất một người là khó mà bổ sung lại được.Yêu tộc tầm thường có số lượng quá nhiều, ví dụ như lúc vừa gặp Tô Mạch, Côn Bằng Tổ Sư bên cạnh có hàng ngàn yêu tộc, tổn thất hơn nửa cũng dễ dàng hồi phục nguyên khí, dù sao loại yêu tộc có tu vi như vậy, tùy tiện có thể triệu tập một đám lớn.Nhưng Côn Bằng Tổ Sư nhận ra vị đại yêu cuối cùng còn lại, dường như cũng không chống đỡ nổi nữa, trong lòng tỏ ra đặc biệt sốt ruột.

Đó chính là cục diện khó khăn đang hình thành.Bành!

Côn Bằng Tổ Sư kiên quyết xông lên một quyền, lập tức đánh nát một đối thủ phía trước.

Nhưng đối phương rõ ràng không sợ hãi, ngay cả một chút co rúm cũng không làm, trực tiếp bị đánh tan.Quỷ hồn chỉ để ngăn cản Côn Bằng tiến lên viện trợ, đã bỏ ra cái giá quá lớn.

Chung quy đã đạt được hiệu quả không tồi, ngay cả vị Tổ sư mạnh mẽ đó có tức giận đến mấy, chiêu thức có hung hãn đặc biệt, vẫn phải tiêu hao một chút thời gian, mới có thể như ý nguyện tiến lên một chút khoảng cách.

Mỗi bước đều cần hao phí rất nhiều khí lực.Côn Bằng Tổ Sư nói: "Ta cũng bất lực, chủ yếu là gặp phải quá nhiều quỷ hồn liều chết cản trở.

Kim Giáp ngươi nhất định phải kiên trì, sau khi trở về nhất định sẽ trọng thưởng công lao của ngươi."Kim Giáp Cự Thú nói: "Tổ sư cứ yên tâm, ta cũng không thể trách tội ngài.

Chương 539

Dù sao ta tận mắt chứng kiến ngài cũng bất lực, tuyệt đối đã dốc hết mọi khả năng, nhưng vẫn vô ích.

Còn về công lao, xem ra ta không có phúc hưởng thụ rồi."Hai bên trao đổi cách một khoảng cách nhất định, nhưng nhanh chóng bị gián đoạn.

Rất nhiều quỷ hồn đều đồng loạt tấn công, trực tiếp thu hút toàn bộ tinh lực của đại yêu.Quả nhiên không mất quá nhiều thời gian, ngay cả khi Kim Giáp Cự Thú đã dốc hết tất cả sức mạnh còn lại, vẫn như giọt nước vãi vào xe muối, thực sự đã tiêu hao cạn kiệt, không thể có thêm khí lực để chống đỡ.

Hắn nhanh chóng bị đánh cho toàn thân trọng thương nghiêm trọng.Thực ra, khi lần đầu tiên giết chết Lang Yêu, chứng kiến máu tươi và thành quả, vô số quỷ hồn đã được kích thích đầy động lực, cực kỳ muốn có chiến quả mới.

Chúng đặc biệt mong chờ tiêu diệt vị đại yêu còn lại.Vì vậy công thế của đám quỷ hồn vô cùng mạnh mẽ, không để lại dù chỉ một chút khả năng thở dốc.

Chúng đang cố gắng một mạch tiêu diệt Kim Giáp Cự Thú.

Cách làm và hành động thực tế đã đạt được.Côn Bằng Tổ Sư nhìn nghiến răng nghiến lợi.

Trong thời gian ngắn như vậy, ông ta tận mắt chứng kiến đại yêu dưới trướng mình chết thảm, mà bản thân lại không thể thuận lợi cứu viện.

Nếu có thể tiến lên, về cơ bản có thể tránh được hậu quả như

vậy.Đáng tiếc thời gian đã trôi qua, kết cục thực sự đã ở đó, Kim Giáp Cự Thú đã mất đi cũng không thể sống lại, không thể có cơ hội lần thứ hai.

Bất kể phẫn nộ và đau khổ đến mấy, ông ta cũng vô năng vi lực.Côn Bằng Tổ Sư trầm giọng nói: "Ta đường đường là một trong những lãnh tụ của Yêu tộc Thánh địa, bình thường nói gì được nấy, ai ngờ tiến vào thế giới trong gương này, kết quả lại thê thảm đến mức khó tả, từ trước đến nay chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, điều này thực sự khiến ta không thể chấp nhận."Lúc này ông ta không còn cố gắng đột phá nữa.

Dù sao ngay cả mục tiêu cứu viện cũng đã bị tiêu diệt, hoàn toàn không còn lý do để làm như vậy.

Thế là Côn Bằng Tổ Sư bắt đầu đối phó với những quỷ hồn gần đó, gặp ai thì thu thập kẻ đó, coi như muốn làm gì thì làm."Ta hôm nay nếu không giết hết chúng, e rằng bản thân ta cũng khó mà an toàn rời đi.

Tiếp theo chắc ta sẽ trở thành mục tiêu bị tập hỏa.

Điều này thực sự có chút phiền toái.

Xem ra trước tiên phải tiêu diệt một số đối thủ, đó tuyệt đối là quyết định đúng đắn." Côn Bằng Tổ Sư khẽ nói.Trong lúc suy nghĩ, động tác trên tay ông ta không hề dừng lại, vẫn luôn ra tay.

Dù sao cũng đánh cho những đối thủ đó thảm hại.

Dù sao sức mạnh tích lũy của Côn Bằng khá nhiều, hiện tại không còn ở trạng thái đỉnh phong, nhưng vẫn chưa đến lúc sức mạnh bị tiêu hao cạn kiệt.Côn Bằng Tổ Sư đang cố gắng dựa vào lực sát thương mạnh mẽ, ra tay trước một bước đánh tan quỷ hồn.

Chỉ cần có thể đạt được chiến quả tốt hơn, dù tiêu diệt một con

quỷ hồn cũng có thể coi là chuyện tốt.

Vậy thì khi đối mặt với sự vây công, dù thế nào cũng dễ chịu hơn nhiều.Côn Bằng Tổ Sư tự nhủ trong lòng: "Chỉ cần nhớ lại kinh nghiệm của hai đại yêu trước đó, cũng như những công kích mà ta phải đối mặt, rõ ràng là một trải nghiệm đặc biệt đau khổ.

E rằng ta sắp phải đối mặt với khoảnh khắc như vậy rồi, thực sự khiến ta tâm trạng phức tạp không chịu nổi."Bóng dáng cơ bản không hề di chuyển, giữa cử chỉ tay chân, hầu như đều có thể lấy đi mạng sống của một con quỷ hồn, hồn thể không còn tồn tại, hoàn toàn tiêu tan thành mảnh vụn.

Sở dĩ không cần động thân, là vì quỷ hồn đang chủ động xông lên.

Nếu không cũng không có tình huống như vậy.Thực ra những quỷ hồn đó dần dần tăng thêm một số tổn thất, nhưng chúng trông vẫn không hề hối tiếc, vẫn như cũ không ngừng xung sát.

Chủ yếu là vì sau khi tiêu diệt hai đại yêu, đã trực tiếp mang lại quá nhiều niềm tin và sự tự tin cho quỷ hồn.

Chung quy chúng đã hạ quyết tâm liều mạng."Chúng ta đã thu thập xong những yêu tộc kia rồi, bây giờ cuối cùng cũng có thể rảnh tay đối phó với kẻ cuối cùng.

Cơ hội này đã chờ đợi quá lâu, tâm trạng của ta cũng có chút bồn chồn rồi, nhất định phải làm thành công.""Phải biết rằng tên yêu tộc mạnh nhất đó đã giết quá nhiều đồng bạn của chúng ta, đơn giản là kẻ thù không thể tha thứ.

Ta cần phải tiếp tục dốc toàn lực, không thể bỏ cuộc giữa chừng."Rất nhiều quỷ hồn hô hào đồng bạn xung quanh, có thể nói là một cảnh tượng đồng tâm hiệp lực.

Dù sao khi đối mặt với kẻ địch, nhất định phải dốc hết sức lực,

đặc biệt là Côn Bằng Tổ Sư có sát lực cực lớn, đơn giản là không thể bỏ qua.

Những quỷ hồn đó bị thù hận che mờ mắt, phía quỷ hồn căn bản không quan tâm đến điều đó.

Ví dụ như, tại sao ta lại đột nhiên không hiểu sao lại tới nơi này... dù sao cũng có nhiều chuyện không rõ ràng, chi bằng ra tay trước thì đúng hơn.

Về phần Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đứng một bên quan sát, tâm trạng của cả hai đều không giống nhau.

Họ không thể bỏ lỡ cơ hội chứng kiến cục diện hiện tại, chắc chắn không dám lơ là, ai nấy đều mở to mắt xem xét, sợ rằng lỡ mất bất kỳ chi tiết đặc sắc nào.

Không thể không thừa nhận Côn Bằng Tổ Sư có tu vi cường hãn, thủ đoạn cũng phong phú, nhưng loại sức mạnh sung mãn kia cũng tiêu hao rõ rệt bằng mắt thường.

Chương 540

Ngược lại, trong quá trình giao chiến kịch liệt, dường như ông ta không thể nhanh chóng bổ sung và khôi phục, vì vậy sự mệt mỏi càng trở nên rõ ràng.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, mặc dù đã có chút tinh bì lực tẫn, Côn Bằng Tổ Sư vẫn có thể giữ được an nhiên vô sự.

Thế nhưng, ai cũng dần dần phát hiện ra, ông ta dường như đã đến cuối đường, nếu không có gì quá bất ngờ, vị tổ sư này e rằng khó thoát khỏi kết cục bị đánh thảm.

"Ta cảm thấy đám đại yêu kia không chống đỡ được quá lâu nữa.

Mặc dù vị Côn Bằng kia có tu vi khá lợi hại, mạnh hơn ta một phần, nhưng may mà số lượng quỷ hồn ta đã chuyển tới trước đó đủ nhiều, không cần phải tiếp tục chuyển nữa." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Mặc dù đã nắm giữ Kính Nhãn, có thể dựa vào Thiên Bảo Kính làm nhiều việc, nhưng đối với Tô Mạch, hiện tại đã gần đạt đến giới hạn, khó có thể tăng thêm quỷ hồn nữa.

Vì vậy, cân nhắc rằng số lượng hiện tại đã đủ, Tô Mạch khá vui mừng, bởi nếu không đủ, hiển nhiên đó sẽ là một phiền phức lớn đối với hắn.

"Thiết kế của Chủ nhân thật sự quá đỉnh, ta bây giờ bái phục sát đất!

Mọi chuyện đã được sắp xếp từng bước chu toàn rồi, đám đại yêu kia hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

May mà lúc đầu ta cứ nghĩ đại yêu còn chút thực lực ghê gớm, ai ngờ ta đã nghĩ quá nhiều rồi." Thanh Mao Sư Vương nói.

“Hiện tại Côn Bằng chỉ có thể duy trì cục diện, việc hắn giết nhiều quỷ hồn như vậy cũng không có hiệu quả tốt đẹp gì.

Cùng với việc sức mạnh còn lại của hắn tiêu hao, chắc chắn sẽ nhanh chóng bước vào kết cục thất bại.

Xem ra lão già này đừng hòng chạy thoát.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.

“Nếu không tận mắt chứng kiến, ta thật không dám tưởng tượng được.

Một cảnh tượng kinh người như vậy, Côn Bằng chính là một vị tổ sư của yêu tộc Thánh địa, một tồn tại có địa vị siêu cấp cao quý, vậy mà bây giờ lại rơi vào tuyệt cảnh ngay trước mắt ta.” Thanh Mao Sư Vương chấn động nói.

Sự tình diễn biến quả thật quá nhanh.

Thủ đoạn sát lục của đám quỷ hồn vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, chiêu thức của Côn Bằng Tổ Sư cũng thường thể hiện đầy uy thế, nhưng cùng với sự trôi chảy của thời gian, Côn Bằng dần dần rơi vào thế suy yếu.

Về phần chiến trường, Côn Bằng Tổ Sư quả thực có chút thở dốc.

Chuyện như vậy đối với một tồn tại có tu vi tinh thâm thì tuyệt đối khó xảy ra, nhưng hiện tại lại chân thật hiện rõ.

“Ta cảm thấy mình sắp đến giới hạn rồi, sức mạnh ngày càng giảm sút, nhưng xung quanh vẫn còn vô số quỷ hồn.

Khó mà tưởng tượng ta sắp đối mặt với nguy hiểm, e rằng sẽ không có viện binh đến cứu ta, chắc chắn là đường chết một con.” Côn Bằng Tổ Sư khẽ nói.

Trong lúc nguy cấp sinh tử như vậy, Côn Bằng vẫn có thể giữ được tâm trạng bình tĩnh, toàn bộ cảm xúc vẫn không thay đổi, ẩn ẩn

hiện hiện chút bi ai và bất đắc dĩ.

Dù sao Côn Bằng Tổ Sư trưởng thành đến mức mạnh mẽ như vậy, có thể nói đã trải qua vô số phong ba bão táp, cũng không thiếu những khoảnh khắc nguy cấp.

Chỉ là kể từ khi đặt chân vào U Minh thế giới hiện tại, rồi đối mặt với hoàn cảnh đặc biệt tồi tệ này, hiển nhiên đây là một trải nghiệm giống như tuyệt cảnh.

"Thật sự muốn chôn thân tại đây ư?

Vậy ta cũng phải diệt sát thêm một ít quỷ hồn nữa.

Dám công kích ta, một vị tổ sư đường đường, ta chưa từng chịu thiệt thòi khó chịu như vậy!

Oán khí này nhất định phải phát tiết ra ngoài, thật khiến lòng ta phẫn nộ." Côn Bằng Tổ Sư lạnh lùng nói.

Giọng điệu không quá kịch liệt, nhưng lại tràn đầy ý chí kiên quyết, khiến người ngoài nghe thấy có lẽ sẽ sinh ra phản ứng tâm hàn chấn động, quả thực ẩn chứa niềm tin của một cường giả.

"Nhưng mà bây giờ ta hồi tưởng lại kỹ càng, hoàn toàn không hiểu, tại sao trước đó ta vừa diệt hết một đống quỷ hồn rồi, vậy mà đột nhiên giữa chừng lại xuất hiện nhiều như vậy?

Nguyên nhân đằng sau ta thật sự không thể hiểu nổi." Côn Bằng Tổ Sư vẫn nói.

Đó chắc chắn là sự băn khoăn lớn nhất trong lòng ông ta.

Chương 541

Không chừng chỉ là Thiên Bảo Kính tự bản năng hành động mà thôi, nhưng ông ta vẫn luôn không hề hay biết, dựa vào trực giác cảm ứng, Côn Bằng đoán rằng sự việc có lẽ không đơn giản như vậy, cũng có khả năng có người cố ý thao túng.

Nhưng chỉ vừa có ý nghĩ như vậy, Côn Bằng Tổ Sư lại tự giễu cợt cười một tiếng, tự mình bác bỏ suy đoán đó, tình huống có vẻ hơi nực cười.

Một ý nghĩ thật khó hiểu, ông ta cho rằng sẽ không bao giờ có kết cục như thế này.

"Ta vốn dĩ chuyên môn đến để đoạt lấy Thiên Bảo Kính, trên đường đi đúng là trải qua sinh tử khổ sở.

Hai vị đại yêu trung tâm nhất cũng đã chết, kết quả ta cũng bị đặt vào tình cảnh nguy hiểm.

Ta không tin Thiên Bảo Kính sẽ bị người khác đoạt được." Côn Bằng Tổ Sư lắc đầu lẩm bẩm.

Trong khi nội tâm đang suy tính đủ loại khả năng, động tác trên thân thể ông ta vẫn không hề dừng lại, cũng không cho phép Côn Bằng thực hiện những hành động không phòng thủ.

Một khi sơ ý một chút là sẽ thân tử đạo tiêu.

Hiện tại, ông ta vẫn chưa hoàn toàn rơi vào thất bại, vẫn phải kiên trì tìm kiếm một chút sinh cơ, tuyệt đối không cúi đầu cho đến giây phút cuối cùng.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đứng bên ngoài quan sát, có thể dễ dàng nhìn thấy tất cả phản ứng của Côn Bằng Tổ Sư, không có

gì có thể che giấu.

“Xem ra vị tổ sư yêu tộc kia cũng không thật sự ngu xuẩn, nghe những lời lầm bầm của hắn, hiển nhiên đã có một vài suy đoán khác biệt.

Đáng tiếc là hắn không thể biết rõ, ta quả thực đang sử dụng Thiên Bảo Kính, sau đó ban tặng hắn một ít ‘quà tặng’, ví dụ như đám quỷ hồn đông đảo này.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

“Ta có thể tưởng tượng, một khi biết được thủ đoạn của Chủ nhân, những sự thật đó, vị tổ sư kia sẽ sụp đổ tinh thần, khẳng định khó mà chấp nhận được sự thật.” Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.

Côn Bằng Tổ Sư một chưởng đánh bay đối thủ đang áp sát nhất, ai ngờ đối phương căn bản không thể chống đỡ nổi, lập tức tan biến.

Đồng thời, tên quỷ hồn kia cũng gào thét một tràng những lời không cam tâm, tóm lại là đặc biệt cố gắng phát tiết sự bất mãn trong lòng.

“Ta đau khổ quá, đặc biệt xui xẻo!

Ta bị đánh trúng vào thân thể, uy năng trong đó thật quá lớn!

Tên yêu tộc đáng chết kia, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt thôi!

Ta nguyền rủa hắn chết thảm vô cùng!” Quỷ hồn tan biến nói.

Nhưng đó chỉ là sự cuồng nộ vô năng mà thôi, chẳng có tác dụng gì cả.

Mang theo tâm trạng không cam lòng, cuối cùng nó vẫn bước vào kết cục tan biến hoàn toàn, toàn bộ thân thể hóa thành mảnh vụn, không còn lại chút gì.

“Lúc sắp chết mà vẫn phiền phức như vậy, cứ luôn lải nhải ồn ào

với ta.

May mà ta đã giải quyết tên này trước một bước, nếu không tai ta cũng phải ù đi rồi.” Côn Bằng Tổ Sư thờ ơ nói.

Rầm!

Một con quỷ hồn nhân cơ hội liên hợp với đồng bọn khác, dốc sức liều mạng tấn công.

Quả thật đám quỷ này đã đạt được chút thành quả, hiển nhiên đã tạo ra một mức độ thương thế nhất định.

Tuy thành công đánh trúng Côn Bằng, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể đảm bảo an toàn.

Trong nháy mắt, Côn Bằng Tổ Sư đã phản công một đòn, lập tức tiêu diệt kẻ gây ra chuyện này, kết cục chết thảm.

“Đám quỷ hồn khốn kiếp này thật khiến ta đau đầu cực độ, chúng khó đối phó hơn lúc đầu rất nhiều.

Dù sao, theo thời gian sức mạnh của ta không còn như trước, lát nữa chắc chắn khó mà có thể phản công.” Côn Bằng Tổ Sư tâm trạng nặng nề nói.

Hiển nhiên, sự việc ông ta phải chịu đựng đã trực tiếp gióng lên hồi chuông cảnh báo.

Côn Bằng cũng có linh cảm chẳng lành, cục diện tồi tệ này, dường như chỉ còn cách nước đến chân mới nhảy.

“Mọi người cứ tiếp tục ra tay như cũ!

Chương 542

Thấy chưa, tên yêu tộc kia đã bị thương rồi.

Cùng với việc chúng ta không ngừng uy hiếp, hắn cuối cùng sẽ hoàn toàn kiệt quệ, cái mạng nhỏ của hắn đừng hòng giữ được an toàn.” Một con quỷ hồn hô hào.

Đám quỷ hồn đồng bọn xung quanh hiển nhiên rất nhiệt tình, phản ứng đặc biệt kích động.

Chúng đoán chừng đã nhận ra thời khắc như vậy cũng rất tuyệt vời, dù sao cũng đã giáng cho Côn Bằng Tổ Sư rất nhiều đả kích, một động lực tốt.

Thế công của phe quỷ hồn càng lúc càng mạnh, hiệu quả dần trở nên tốt hơn.

Sức mạnh của Côn Bằng ngày càng yếu đi, hiển nhiên không thể chống đỡ quá lâu, thậm chí dần dần có dấu hiệu toàn thân thương tích, chắc chắn đã chịu uy hiếp nghiêm trọng.

Một con quỷ hồn trực tiếp đá ra một cước, tốc độ phi thường.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do có đồng bọn cản đường, nhờ vậy mới tạo ra cơ hội, trực tiếp đá trúng Côn Bằng Tổ Sư một cách chuẩn xác không sai sót, để lại một vết tích rõ ràng trên thân thể ông ta.

“Trời ơi, ta không thể tin được chuyện ta tự mình làm!

Kia là một yêu tộc lợi hại, vậy mà ta lại đá trúng lưng hắn!

Lòng ta tràn đầy tự hào, hy vọng có thể có thêm nhiều thu hoạch nữa, ta mong ước điều đó.” Kẻ gây ra chuyện kích động nói.

“Hôm nay ta có thể nói là hổ lạc bình dương bị chó khinh, một vị tổ sư hô một tiếng trăm người ứng mà lại phải chịu sự đối đãi thảm hại như vậy.

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này ta còn mặt mũi nào gặp yêu tộc nữa chứ.” Côn Bằng Tổ Sư phẫn nộ nói.

Tình huống như vậy đối với một cường giả, rõ ràng là một loại sỉ nhục khó mà rửa sạch.

Bởi vì số lượng quỷ hồn quá nhiều, thậm chí khiến Côn Bằng không thể báo thù rửa hận ngay lập tức, trực tiếp để con quỷ hồn đã đá trúng kia an nhiên vô sự.

Côn Bằng Tổ Sư không nói nhiều, trong nháy mắt lại gặp phải vô số đòn tấn công, hoàn toàn không còn không gian nhàn rỗi nữa.

“Một tôn tổ sư có thực lực tu vi khủng bố, hôm nay quả thật mất hết mặt mũi.

Nhưng ai bảo lão ta trước đó phái hàng ngàn yêu tộc vây công ta, thì đây chính là cái kết mà hắn đáng phải chịu.” Tô Mạch châm biếm nói.

Chỉ có như vậy mới thật sự hả dạ, tất cả chỉ là tội có đáng mà thôi.

Tâm trạng Tô Mạch trở nên cực kỳ sảng khoái, dù sao cũng có thể tận mắt chứng kiến một kẻ địch lâm vào tuyệt cảnh, lấy đạo của người trả lại cho người.

Dù sao, lúc đầu Côn Bằng Tổ Sư không nói hai lời, trực tiếp không chút do dự phái hàng ngàn yêu tộc dưới trướng, đồng loạt xông lên liều chết vây công Tô Mạch.

Nếu không phải bản thân Tô Mạch có thực lực cường hãn, thêm vào đó là khả năng giữ bình tĩnh đủ độ trong thời khắc mấu chốt, rồi

dốc hết sức lực suy nghĩ, mới may mắn tìm được cách thoát thân.

Nguy hiểm ẩn chứa trong đó khó mà nói hết.

Chỉ cần đích thân trải qua một lần, Tô Mạch cũng không muốn chịu đựng lại lần nữa.

Trải nghiệm cực kỳ tồi tệ đó, tuyệt đối là khoảnh khắc khó quên.

“Chỉ cần ta hồi tưởng lại một chút, liền có thể dễ dàng nắm rõ từng chi tiết đã xảy ra.

Vô số yêu tộc như thủy triều tuôn ra, không ngừng xông sát từ bốn phương tám hướng.

Ta lúc nào cũng ở trong nguy cơ, chỉ cần sơ ý một chút là sẽ hoàn toàn tử vong.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.

“Ta cũng đã theo Chủ nhân chiến đấu, xông pha chiến trường kịch liệt với yêu tộc trước đó.

Tóm lại, điều đó khiến ta sợ hãi đến mức tim đập chân run, run rẩy lo sợ sẽ bị tiêu diệt.

May nhờ thủ đoạn phi phàm của Chủ nhân, ta mới có thể may mắn thoát thân.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

“Cuối cùng thì cũng không phải chịu đựng nguy hiểm bị yêu tộc vây công một cách vô ích.

Trải qua thời gian phát triển, ta cũng đã thay đổi cục diện hai bên.

Chương 543

Nhìn Côn Bằng không thể chạy thoát, chỉ có thể bị động xuất chiêu đối kháng, tâm trạng ta đặc biệt thoải mái.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

“Không chỉ Chủ nhân cảm thấy vui vẻ, ta cũng không thể kiềm chế nổi sự hưng phấn.

Dù sao phải biết, một cường giả yêu tộc có địa vị như Côn Bằng Tổ Sư cũng có cái kết như ngày hôm nay.

Thật sự là Thiên Đạo có luân hồi, ta bái phục mưu kế của Chủ nhân.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Cả hai vẫn luôn trò chuyện thoải mái ở đó, đồng thời cũng mở to mắt quan sát.

Tóm lại, mọi hình ảnh đều không thoát khỏi tầm mắt của họ, có thể khống chế bất kỳ tình huống nào, để phòng ngừa những sự cố bất ngờ xảy ra, đảm bảo mục đích của mình có thể đạt được.

Tô Mạch cảm thấy đã đến lúc có thể nói chuyện rồi, quyết định nói với Côn Bằng.

Thông qua thao túng Kính Nhãn, hắn có thể lợi dụng một số năng lực kỳ dị của Thiên Bảo Kính, ví dụ như truyền âm, đều có thể làm được.

Ban đầu, hắn không hề có động tĩnh gì, chủ yếu là để tránh những tình huống bất ngờ nhất định.

Điều quan trọng nhất vẫn là cố gắng hết sức để tiêu diệt yêu tộc.

Hiện tại chỉ còn lại một Côn Bằng Tổ Sư tinh bì lực tẫn, thật sự không còn là mối đe dọa nữa, không cần phải cẩn thận dè dặt như

thường lệ.

Tô Mạch cảm thấy, lát nữa âm thanh truyền đến, Côn Bằng đang kịch liệt liều chết chống cự, một khi bất ngờ nghe thấy tiếng động như vậy, e rằng sẽ tức đến mức tâm thái sụp đổ.

Dù cho đối phương tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng không thể thay đổi cục diện đã thành sự thật.

Trong lòng Tô Mạch, vô số ý nghĩ hình thành chỉ trong một khoảnh khắc, trên thực tế chỉ trôi qua một hai hơi thở, chính là có thể hoàn mỹ dùng từ 'tư tưởng vạn ngàn' để miêu tả.

Thanh Mao Sư Vương ở bên cạnh chú ý đến phản ứng của Chủ nhân, trong nháy mắt đã ý thức được ý đồ của Tô Mạch.

Trên mặt sư tử không khỏi hiện lên vẻ mong đợi, hiển nhiên xem ra chuyện sắp tới chắc chắn sẽ là một cảnh tượng vô cùng kinh điển, đến nỗi hắn ta không chớp mắt, nhỏ giọng sợ rằng lỡ mất một màn hay ho như vậy.

Hiện tại, vị tổ sư yêu tộc đường đường Côn Bằng vẫn có thể duy trì thần sắc thong dong.

Dù cho đến cuối cùng ông ta phải liều mạng đấu tranh, có hơi lộ ra chút chật vật khó coi, nhưng ánh mắt lạnh lùng trong mắt vẫn hiển lộ khí thế nhất định, đại diện cho tôn nghiêm của một cường giả yêu tộc.

Đương nhiên, Thanh Mao Sư Vương chẳng thèm để ý.

Đối với việc Côn Bằng sắp chết vẫn còn ra vẻ đạo mạo, hắn có chút khinh thường.

Đối phương đơn giản là quá xem trọng cái gọi là phong độ của bản thân rồi, nhưng sự thật thì lại là tự cho mình đúng.

Côn Bằng Tổ Sư khó khăn chống đỡ một đòn tấn công, lập tức

đánh lùi con quỷ hồn đối phó.

Chỉ từ đó có thể nhìn ra sự chênh lệch, nó cách biệt xa hơn rất nhiều so với trước, không thể một kích diệt sát đối phương, hiển nhiên sức mạnh đã tiêu hao quá lớn.

Ngay sau đó, đám quỷ hồn xung quanh, thấy đồng bọn của mình bị đánh lui, nhanh chóng nắm bắt cơ hội tốt, lập tức từng con xông lên, trực tiếp tạo áp lực cực lớn cho Côn Bằng, khiến ông ta phải chịu đựng rất nhiều đòn tấn công thực sự.

Rầm!

Côn Bằng Tổ Sư toàn thân không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài, sức mạnh va chạm mãnh liệt tràn ngập khắp thân thể.

Ông ta không có cách nào thi triển thủ đoạn chống cự, vì vậy không thể triệt tiêu được bất kỳ luồng khí lực nào.

Nếu xét theo tình hình giao chiến trước đó, thế công của một vài quỷ hồn cỏn con, cho dù có thành công đánh trúng Côn Bằng, e rằng cũng sẽ trong nháy mắt tiêu tán không còn dấu vết.

Nhưng cục diện hiện tại lại đặc biệt đáng chú ý.

Côn Bằng Tổ Sư đau đớn đứng dậy.

Dù là một động tác vô cùng đơn giản như vậy, thậm chí ông ta cũng làm một cách chậm chạp, đủ để cho thấy đã đạt đến giới hạn lớn nhất, mỗi phản ứng đều phải vắt kiệt sức mạnh còn lại không đáng kể.

Thương thế trên thân thể Côn Bằng Tổ Sư khá nghiêm trọng, có thể nhìn thấy rõ bằng mắt thường mấy chỗ bị tàn khuyết.

Trong đó, tiên huyết thấm ra, hiển hiện một loại khí tức phi phàm.

Chương 544

Không hổ là một vị tổ sư yêu tộc đường đường, ngay cả dáng vẻ bị thương cũng khác biệt, quả thực mạnh hơn các yêu tộc khác ba phần.

Phụt!

Một ngụm máu đậm đặc phun ra.

Rất nhiều quỷ hồn vô cùng hưng phấn xông tới, thi nhau cảm thụ mùi vị dính máu tươi như vậy.

Ý niệm sát lục trở nên đặc biệt mãnh liệt, tất cả đều một lòng muốn nhanh chóng tiêu diệt yêu tộc trước mắt.

Quỷ hồn gào thét, thể hiện sát khí vô tận, kết hợp với hoàn cảnh của thế giới u ám, quả thực có chút cảm giác âm u đáng sợ.

Phản ứng như vậy đơn giản là khiến Côn Bằng Tổ Sư cười khổ không thôi.

Dù sao ông ta là một yêu tộc có địa vị cao quý, bình thường chỉ cần cử tay nhấc chân là có thể phái vô số thuộc hạ ra trận.

Từ trước đến nay đều có thể sinh sát tùy ý, địch nhân đều coi Côn Bằng Tổ Sư là đại ác ma.

Ai ngờ lại bị lợi dụng đến mức hèn mọn như vậy, đây tuyệt đối là tình huống do cục diện tạo thành.

Cũng chính vào lúc này, Côn Bằng Tổ Sư cực kỳ chua xót đau khổ, đang ở trong khoảnh khắc tra tấn tột độ, dường như cảm nhận được từ một không gian nào đó, giọng nói của Tô Mạch từ xa truyền đến.

"Lão Côn Bằng kia, còn dám kiêu căng nữa không?

Ta nhớ rất rõ trước đó ngươi đặc biệt ngông cuồng, cực kỳ không coi ai ra gì, kết quả bây giờ lại thành ra bộ dạng thảm hại như vậy, đơn giản là khiến ta cảm thấy vô cùng buồn cười." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Giọng nói không hề quá lớn, nhưng lại vang rõ mồn một trong tai Côn Bằng Tổ Sư.

Ông ta nghe từng chữ vô cùng kỹ lưỡng.

Tô Mạch đã truyền giọng nói của mình ra ngoài thông qua Thiên Bảo Kính.

Giọng nói của Tô Mạch vang rõ ràng bên tai Côn Bằng Tổ Sư, quả nhiên ông ta không hề nghĩ đến, sẽ đột nhiên bất ngờ nghe thấy một âm thanh khác.

Trong khoảnh khắc đầu tiên, Côn Bằng Tổ Sư đã bị dọa cho giật mình một cái.

Đó tuyệt đối là tình huống không hề đoán trước, đặc biệt là chủ nhân của giọng nói kia, thậm chí còn có chút quen thuộc.

Lúc đầu ông ta không hiểu, nhưng cùng với việc Tô Mạch nói càng lúc càng nhiều, đáp án trong đầu Côn Bằng Tổ Sư có thể nói là đã rõ ràng ngay lập tức, ông ta nhận ra đó là giọng nói của chính Tô Mạch.

Một khi đã biết kết quả, trong nháy mắt đã giáng cho Côn Bằng Tổ Sư một đòn đả kích cực lớn.

Cả đại não ông ta có chút cảm giác hỗn độn ong ong, cảm thấy choáng váng không thể đứng vững.

Chủ yếu là đột nhiên có chút không thể tin nổi, trong lòng phải chịu một vạn điểm sát thương bạo kích.

Phải biết rằng Côn Bằng Tổ Sư một lòng một dạ, đặc biệt muốn

đoạt được Thiên Bảo Kính.

Vì thế, ông ta đã không dễ dàng gì dẫn theo đông đảo thuộc hạ, đến địa điểm bảo vật giáng lâm chờ đợi từ trước.

Chỉ riêng việc tiêu hao thời gian và tinh lực ở đó, đều là những con số khủng khiếp.

Rồi không hiểu sao lại có Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương xuất hiện tranh đoạt.

Côn Bằng Tổ Sư lúc đầu khá điềm tĩnh, kết quả cùng với sự thay đổi của trận chiến, ai ngờ lại bị Tô Mạch dẫn đầu, xông thẳng vào thế giới trong kính mà không chút e dè.

Thực ra lúc đó, tình huống đã trở nên đặc biệt tồi tệ, nhưng Côn Bằng Tổ Sư tự tin vào thực lực của bản thân, thêm vào đó là vô số khát vọng trong lòng, ông ta đang mong chờ đoạt được Thiên Bảo Kính quý giá, vì vậy đã bất chấp xông vào.

Ông ta từng bước đi vào cái U Minh thế giới quỷ dị đáng sợ kia, khắp nơi đều phân bố những quỷ hồn cường hãn, cái cảm giác giết mãi không hết.

Thậm chí còn gặp phải một đống quỷ hồn vây công, nhanh chóng khiến cục diện trở nên cực kỳ tồi tệ.

Côn Bằng Tổ Sư đơn giản là muốn khóc không ra nước mắt.

Một lần hành động này tổn thất thảm trọng, căn bản không tìm được chỗ nào để than khóc.

Chương 545

Hai vị đại yêu dưới trướng ông ta lần lượt bước vào kết cục tử vong, ông ta sắp khóc ra tiếng một cách thảm thiết.

Tình huống này thật nằm ngoài dự liệu.

Ai ngờ không kịp bi thương nhiều, giây lát sau liền đến lượt Côn Bằng.

Trong nháy mắt, ông ta mới ý thức được mình đang gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong, một loại tuyệt cảnh vô năng vô lực, thực sự không còn sức mạnh để đối kháng nữa.

Côn Bằng Tổ Sư không ngừng bị quỷ hồn tấn công.

Những thủ đoạn có thể né tránh, ông ta đã sớm dốc hết sức lực và chút khí lực còn lại để đối phó, nhưng vẫn chịu kết quả trọng thương.

Xung quanh vẫn có thể thấy vô số quỷ hồn đang vây công.

Cũng chính vào lúc này, Côn Bằng Tổ Sư lại nghe thấy một phen lời nói của Tô Mạch, lập tức hiểu ra Thiên Bảo Kính đã bị một nhân tộc khống chế, sau đó quỷ hồn đột nhiên xuất hiện không hiểu sao.

Ban đầu ông ta cảm thấy không đúng lắm, rồi nhanh chóng xác định đó đều là do Tô Mạch làm.

Tất cả đều trở nên hợp lý.

Côn Bằng Tổ Sư trong nháy mắt đã suy nghĩ rất nhiều, vô số ý niệm trôi qua trong lòng.

Tuyệt cảnh mà bản thân đang đối mặt, tuyệt đối là do tên nhân tộc đáng ghét kia một tay tạo thành.

Ai ngờ đến khi cái chết cận kề mới hiểu ra.

Ngay cả khi hiện tại đã nhận ra sự thật, nhưng Côn Bằng Tổ Sư vẫn đầy vẻ than khóc, dù sao cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Cuối cùng biết được sự thật tàn khốc, vô cớ khiến lòng ông ta tràn đầy phẫn nộ, không có cơ hội phát tiết ra ngoài, hiển nhiên không còn chút sức lực nào như vậy.

"Thật đáng cười!

Cả đời ta đều vô cùng tự tin, kết quả đến giây phút cuối cùng mới biết mình kiêu ngạo cuồng vọng đến mức nào.

Xem ra đây thật sự là hình phạt dành cho ta rồi.

Nếu ta vẫn luôn cẩn thận dè dặt, không chừng đã có thể phát hiện vấn đề từ sớm.

Đương nhiên, bây giờ thì đã quá muộn rồi." Côn Bằng Tổ Sư tâm trạng phức tạp nói.

Cũng là do cục diện trước đó, ví dụ như ông ta hô một tiếng trăm người ứng, trực tiếp phái hàng ngàn yêu tộc đồng loạt tấn công, thậm chí bản thân còn lười ra tay, chỉ coi tên nhân tộc kia là một nhân vật nhỏ không thể gây sóng gió, tưởng rằng có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng diễn biến cuối cùng lại vượt quá sức tưởng tượng.

Côn Bằng Tổ Sư vô cùng hối hận.

Nếu ngay từ đầu ông ta thay đổi tư duy, một khi tự mình ra tay, e rằng có thể đã thay đổi vận mệnh của Tô Mạch rồi.

Chỉ cần trước tiên giải quyết tên nhân tộc này, sau đó một loạt sự việc sẽ tuyệt đối là một tình huống hoàn toàn khác.

"Ta thật sự quá tò mò rồi, âm thanh đột nhiên truyền đến, bảo ta một nhân tộc có cái tên như vậy.

Thật sự đã khơi gợi lòng hiếu kỳ của ta.

Ta đặc biệt muốn biết, kẻ đã từng bước từng bước đưa ta vào vực sâu tuyệt cảnh này, tên là ai?" Côn Bằng Tổ Sư âm trầm nói.

Vị yêu tộc cường đại này, lúc này không ngừng hồi ức lại dung mạo Tô Mạch đã hiện ra trước đó trong đầu mình, nhưng lại không thể đối chiếu với những nhân tộc cường giả mà ông ta biết.

Dù sao Côn Bằng chỉ nghe nói về một số tồn tại lợi hại, nhưng căn bản chưa từng gặp vài người nào.

Vì vậy, Côn Bằng đang chịu sự tra tấn đau khổ như vậy, tiềm thức cảm thấy kẻ địch phi phàm, e rằng không phải là một tồn tại vô danh.

Không chừng là một cường giả nào đó mà ông ta từng nghe nói đến.

Nếu thật sự là tình huống như vậy, e rằng thật sự có thể an ủi một chút tâm trạng của ông ta, cảm giác thất bại có lẽ có thể giảm bớt một chút, sẽ không quá mãnh liệt.

Chương 546

"Tên của ta ngươi chắc chắn chưa từng nghe qua, dù sao ta cũng chưa thật sự làm nên đại sự gì.

Nhưng nhìn ngươi có vẻ rất muốn biết, vậy ta cũng hào phóng mà nói cho ngươi hay, ta chính là Tô Mạch, đệ tử tọa hạ của Lão Tử.

Sau này cái danh hiệu này nhất định sẽ vang dội khắp Hồng Hoang thế giới." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Giọng nói kia vẫn thông qua Thiên Bảo Kính truyền đến, xuất hiện một cách vô cớ, có vẻ đặc biệt thần bí khó lường, căn bản không thể tìm ra bất kỳ phương vị nào.

"Thủ đoạn của Chủ nhân quả nhiên lợi hại vô cùng, Côn Bằng Tổ Sư còn không hiểu chuyện gì, cứ thế bước vào cái bẫy, sau đó không thể thành công quay trở lại.

Bây giờ hắn ta còn chuyên môn hỏi tên Chủ nhân, thái độ rõ ràng đã thay đổi quá nhiều rồi." Thanh Mao Sư Vương nghĩ trong lòng.

Mặc dù Côn Bằng Tổ Sư mở to mắt quan sát, nhưng bất kể tìm kiếm thế nào, ông ta vẫn không tìm thấy tung tích Tô Mạch.

Đương nhiên, khi nghe cái tên đó, tâm trạng Côn Bằng trở nên bất lực.

Ông ta cố gắng hết sức suy nghĩ, nhưng vẫn không hề có ký ức, căn bản chưa từng nghe cái tên này.

Đương nhiên, ông ta cũng không nghĩ Tô Mạch cố ý lừa gạt, loại thời điểm này hoàn toàn không cần thiết, có thể nói là thừa thãi.

Côn Bằng cũng không cảm nhận chút nào sự che giấu, hiển nhiên đối phương thật sự nói thật.

“Tô Mạch?

Thật sự là một cái tên khiến ta siêu cấp bất ngờ, căn bản chưa từng nghe qua.

Mặc dù hiện tại vô danh tiểu tốt, nhưng ta cho rằng dựa vào thiên phú và năng lực đã thể hiện lần này, chắc chắn sẽ sớm vang danh khắp bốn phương.

Bị chôn vùi dưới tay một cường giả như vậy, ta cũng không quá thiệt thòi.” Côn Bằng Tổ Sư nói.

Những lời nói của Côn Bằng Tổ Sư tràn đầy ý tự an ủi, đương nhiên trong đó cũng đều dựa trên sự thật, hiển nhiên không phải nói bừa không có lý do, tất cả đều có vết tích có thể tìm kiếm.

Thương tổn mà Tô Mạch đã gây ra cho vị yêu tộc cường đại này, có thể nói đã đạt đến mức không bao giờ quên được.

Đương nhiên, đối phương tuyệt đối sẽ không qua được cửa ải này, có thể nói là chắc chắn phải chết, tất cả cũng sẽ tan thành mây khói.

“Không cần phải lải nhải thừa thãi ở đây làm gì, đừng có nói thêm những lời lung tung nữa.

Nhìn bộ dạng ngươi, hình như khá hối hận.

Trước đó phái thuộc hạ vây công ta, cuối cùng định sẵn sẽ bị ta ‘lấy đạo của người trả lại cho người’, đó đều là chuyện đương nhiên.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.

“Trời đất ơi, một vị tổ sư yêu tộc đường đường, vậy mà lại đang nhẫn nhịn khen ngợi Chủ nhân của ta?

Chẳng lẽ hắn đã lựa chọn mềm yếu chịu thua rồi sao?

Chắc là ta đoán đúng rồi, có lẽ tên này đang cố gắng sống sót, sau

đó đang cầu xin tha mạng.” Thanh Mao Sư Vương đoán.

Thanh Mao Sư Vương chỉ suy nghĩ trong lòng, không hề phát ra bất kỳ động tĩnh nào.

Toàn bộ không gian vẫn chỉ có giọng nói của Tô Mạch truyền đến, không mặn không nhạt nói vài câu rồi thôi, thể hiện quan điểm của bản thân đối với những lời nói kia.

“Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.

Ta đoán ngươi cũng không lớn tuổi lắm, ít nhất ta nhìn bề ngoài, không hề thấy có khí tức già nua chết chóc của người già, vẫn tràn đầy sức sống.

Một thiên kiêu có thiên phú dị bẩm như vậy, hy vọng có thể đáp ứng một thỉnh cầu của ta.” Côn Bằng Tổ Sư thảm thiết nói.

Quả thực đúng như Thanh Mao Sư Vương dự liệu, ông ta không muốn chết một cách thảm hại như vậy.

Bản thân đã không dễ dàng gì tu luyện được một thân tu vi cường hãn.

Nếu cứ thế mà bị chôn vùi một cách vô nghĩa, thật sự quá đáng tiếc.

Là một vị tổ sư yêu tộc đầy khí phách, có thể nói đã hưởng thụ quá nhiều lợi ích, thật sự muốn được sống tốt đẹp mãi mãi, chứ không phải chết đi.

Chương 547

Thực ra lúc đầu Côn Bằng Tổ Sư có chút do dự.

Dù sao ông ta cũng là một tồn tại rất trọng thể diện.

Nếu trực tiếp đầu hàng nhân tộc Tô Mạch, quả thực sẽ tỏ ra có chút vô năng và thất bại, đặc biệt là khi hai bên lại có thù hận nhất định.

Nhưng vừa nãy ông ta đã nghĩ chắc chắn phải chết, Côn Bằng Tổ Sư đã gần như mất đi dũng khí chiến đấu, không còn nhiều khát vọng và niềm tin để sống sót.

Bởi vì quá nhiều quỷ hồn đã trực tiếp áp bức khiến Côn Bằng không thể sống tiếp.

Bản thân ông ta cũng phải chịu đựng vô số đòn tấn công, trọng thương đến mức không còn chút sức lực nào để đối kháng.

Ai ngờ đúng vào thời khắc tuyệt cảnh như vậy, lại bất ngờ nghe thấy giọng nói của Tô Mạch.

Đó quả thật là một loại kinh ngạc và vui mừng bất ngờ, có thể nói là sự vui sướng khi cầu sinh.

Côn Bằng Tổ Sư đã nhìn thấy một cơ hội có thể sống sót, vì vậy không khỏi thảm thiết cố gắng đưa ra đề nghị của mình.

“Hôm nay điều quan trọng nhất chính là phải sống sót thành công.

Ngay cả khi bảo ta đồng ý làm thuộc hạ của nhân tộc kia, ta cũng sẽ phải nhẫn nhịn nuốt giận mà chấp nhận, không thể để lộ chút phẫn uất nào.

Ta nhất định phải ổn định tâm thần, đợi khi thoát ra ngoài thuận

lợi, chắc chắn sẽ trở mặt không nhận người." Côn Bằng Tổ Sư thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ từ đó có thể nhìn ra, vì khát vọng sinh tồn, cuối cùng ông ta đã sản sinh ra những cảm xúc và niềm tin phong phú đến mức nào.

Đối với một vị tổ sư yêu tộc hô phong hoán vũ, ngay cả việc chuẩn bị tâm lý để đồng ý làm thuộc hạ, quả thực đã hạ quyết tâm rồi.

Côn Bằng Tổ Sư khẳng định sẽ tạm thời nhẫn nhịn, đợi cơ hội thích hợp.

Một khi đột phá được tình cảnh khó khăn trước mắt, chắc chắn sẽ không chút do dự phản công một đòn, ngay lập tức sẽ nghiêm khắc xử lý Tô Mạch.

Hiện tại chỉ mong có thể lừa gạt thành công, sau đó để Tô Mạch thả mình ra.

"Yêu tộc sắp chết đến nơi, mà còn lắm lời như vậy, thật khiến ta cảm thấy hơi lằng nhằng.

Trước đó khi nhìn ở bên ngoài, lão ta trông vẻ cao lãnh thâm sâu khó lường, dường như đến một câu cũng lười nói.

Kết quả bây giờ lại hoàn toàn khác, một bộ dạng khác hẳn." Tô Mạch châm biếm nói.

Thực ra ngay cả Thanh Mao Sư Vương cũng hiểu được, Tô Mạch với tư duy nhanh nhạy chắc chắn đã sớm đoán ra rồi.

Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì khác, chi bằng cứ chơi đùa với tên này một chút, lại không cần tiêu hao những thứ quá quan trọng, có thể thêm vào một vài yếu tố vui vẻ, cũng không cần lo lắng gặp nguy hiểm.

Tô Mạch nghe đối phương cầu xin tha mạng, bất kể đề xuất điều

kiện gì, đều không thể để hắn ta sống sót an toàn, vĩnh viễn sẽ không đáp ứng.

Bởi vì hắn biết vị tổ sư cường hãn này, tuyệt đối là một tồn tại tâm ngoan thủ lạt.

Nếu cứ để hắn ta sống, chắc chắn sẽ là một hạt giống nguy hiểm, không chừng lúc nào đó sẽ bén rễ nảy mầm, trưởng thành thành một quái vật khổng lồ nguy hiểm.

"Ta nhớ rất rõ, lúc đầu khi ở bên ngoài, ta đột nhiên gặp nguy cấp bị hàng ngàn yêu tộc vây công.

Lúc đó, tất cả đều đồng loạt tấn công ta, đúng là thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Chỉ cần sơ ý một chút là sẽ chết không có chỗ chôn.

Kẻ đầu sỏ gây họa cho tất cả chính là Côn Bằng, vì vậy không thể để lại hậu hoạn." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Những suy nghĩ này người ngoài không thể biết được, tất cả đều được đặt trong nội tâm.

Một số chuyện chưa nói ra, không có nghĩa là không biết.

Những thứ đã hiểu được tạm thời giấu trong lòng là được rồi.

Tô Mạch định lát nữa sẽ từ chối yêu cầu của Côn Bằng Tổ Sư.

Chương 548

“Xem ra lời dự đoán của ta thật sự sắp thành sự thật rồi!

Đơn giản là vô cùng cơ trí và thông minh, đó chính là điểm lợi hại của Chủ nhân.

Điểm xuất phát quan trọng nhất khi đoán mò, tất cả đều dựa trên sự cường đại của Chủ nhân.

Ta được tận tai nghe lời thật lòng của Côn Bằng.” Thanh Mao Sư Vương kích động nói.

Lúc này Thanh Mao Sư Vương cố gắng tập trung chú ý, sợ rằng lơ đễnh một chút sẽ bỏ lỡ sự việc tiếp theo.

Mọi diễn biến đều phải nhìn rõ.

Chỉ cần không bỏ lỡ thì đó đều là thu hoạch tốt, thậm chí sẽ biến thành một loại ký ức khó quên.

Cảnh tượng như vậy hiển nhiên khó gặp.

Thanh Mao Sư Vương thậm chí còn chủ động quên mất một chuyện, đó chính là tình huống đã xảy ra với bản thân hắn.

Khi đó gặp phải Tô Mạch khủng bố, sau khi Tô Mạch thể hiện một phen thực lực, Thanh Mao Sư Vương liền không còn mặt mũi mà đầu hàng cầu xin tha mạng.

Chính vì hắn không có tâm thái ghi hận như Côn Bằng, cũng không phải kẻ tâm ngoan thủ lạt, tâm tư thâm sâu, nên Tô Mạch mới giữ lại Thanh Mao Sư Vương làm tọa kỵ của mình.

“Thỉnh cầu của ta thực ra nếu nhìn từ một phương diện khác, có lẽ cũng khá đơn giản.

Bởi vì ngươi đã khống chế Thiên Bảo Kính, có thể truyền âm từ nơi không biết, tự nhiên thả ta ra cũng là chuyện dễ dàng.

Đương nhiên, ta cũng không để ngươi thao tác như vậy một cách vô ích, chắc chắn sẽ có những thu hoạch tuyệt vời.

Ngươi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, ta có thể nói cho ngươi biết trong đó có những thứ tốt." Côn Bằng Tổ Sư chậm rãi nói.

Từng chữ từng câu cực kỳ rõ ràng, ông ta từ từ nói ra đề nghị của mình, Côn Bằng đang báo cho Tô Mạch, người có thể quyết định mạng nhỏ của ông ta.

Côn Bằng Tổ Sư trực tiếp bày tỏ khát vọng muốn sống sót, để tăng khả năng sinh tồn, để thay đổi quyết định của Tô Mạch, thông qua việc đưa ra một số thu hoạch làm điều kiện.

Trong đó ẩn chứa nội dung như vậy, Côn Bằng Tổ Sư cũng không ngay lập tức nói ra hết, ông ta hiểu rằng một khi nói ra tất cả, e rằng khó đạt được hiệu quả tốt nhất, vì vậy mới cố gắng nói ra từng phần.

"Ta tin rằng điều này chắc chắn có thể thu hút sự chú ý của tên nhân tộc Tô Mạch kia.

Chỉ cần ta thành công dẫn dắt được sự chú ý của hắn, lát nữa nói thêm một chút, e rằng hắn sẽ không nhịn được, hoặc có lẽ sẽ thật sự tha cho mạng ta." Côn Bằng Tổ Sư nghĩ trong lòng.

Thực ra, bất kể lời nói của mình như thế nào, nội tâm Côn Bằng cũng có chút căng thẳng bất an, sợ rằng không có nhiều cơ hội để nói hết tất cả những lời mình muốn.

"Được rồi, xem nào.

Ta cũng muốn nghe thử những lời cụ thể của ngươi.

Ngươi rốt cuộc có thể mang lại cho ta những thu hoạch phong phú

đến mức nào?

Ta thật sự rất tò mò và mong đợi.

Hy vọng ngươi sẽ không làm ta đặc biệt thất vọng, phải đủ sức hấp dẫn, bởi vì mạng nhỏ của một vị tổ sư yêu tộc đương nhiên là khá quý giá." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Tên yêu tộc buồn cười này, vào thời khắc như vậy mà còn có chút tâm tư nhỏ mọn, tự cho mình là đúng, cố gắng dò xét lòng người, thậm chí muốn khống chế tâm tư của Tô Mạch.

Thật sự là đang tìm chết.

Tên này có tâm thái mưu mô quỷ kế nghiêm trọng như vậy, càng không thể để hắn sống sót.

E rằng Côn Bằng Tổ Sư còn không biết, từ lúc bắt đầu vận mệnh của ông ta đã được định đoạt.

Kết quả là việc ông ta không tự biết mình mà làm thêm chuyện thừa thãi, càng trở nên nực cười.

"Côn Bằng thật đúng là lắm lời.

Chủ nhân trước đó phê bình quá chính xác rồi, cứ lằng nhằng mãi.

Chương 549

Ta đã mong đợi một lúc lâu rồi, kết quả lại không có màn kịch hay nào diễn ra, khiến ta cảm thấy hơi cạn lời.” Thanh Mao Sư Vương bất đắc dĩ nói.

Thanh Mao Sư Vương cũng không tiếp tục đợi nữa.

Nghe Tô Mạch hỏi, Côn Bằng Tổ Sư cũng không muốn lãng phí thời gian quý báu, vì vậy nhanh chóng bắt đầu nói.

Ông ta định trực tiếp nói ra những lời trong lòng, có thể nói là đã ấp ủ khá lâu rồi, từng chữ từng câu, thứ tự đều đã được cân nhắc kỹ lưỡng một lúc, đạt đến câu chữ tốt nhất mà ông ta nghĩ.

“Nếu ngươi có thể thả ta an toàn rời đi, thu hoạch đầu tiên mà ngươi có thể đạt được, chính là ta có thể trở thành thuộc hạ của ngươi.

Ngươi phải biết, một vị tổ sư yêu tộc đường đường, còn cường hãn hơn con sư tử tọa kỵ kia rất nhiều.

Hơn nữa, những bảo khố mà ta từng thu hoạch được, không có ngoại lệ đều sẽ giao ra toàn bộ.” Côn Bằng Tổ Sư nghiêm túc nói.

Những lời nói đó hùng hồn có lực, trông thật nghĩa chính từ nghiêm, phảng phất như đang dốc hết chân tâm.

Nếu đổi lại là người bình thường, e rằng sẽ thật sự lựa chọn tin tưởng, đặc biệt là với vẻ mặt chân thành như vậy, cộng thêm lời nói nghiêm túc chân thành, quả thực tràn đầy những điểm khiến người khác tin phục.

Có nhiều lợi ích như vậy, chỉ cần một vị tổ sư yêu tộc tung hoành bốn phương, những bảo vật tích lũy thành bảo khố của ông ta, tuyệt

đối là một địa điểm quý giá.

Một khi tất cả đều có thể đoạt được, những người tu hành bình thường, e rằng mắt cũng không nhịn được mà trợn tròn, bất kỳ ai cũng sẽ nảy sinh tâm trạng khao khát, đó chính là suy nghĩ của Côn Bằng Tổ Sư.

Và điểm quan trọng nhất, là còn có thể có được sự hiệu mệnh của một tổ sư yêu tộc, sau này sẽ hô phong hoán vũ, chỉ điểm giang sơn.

Có thể nói là ý khí phong phát, đặc biệt sảng khoái.

Dù sao Côn Bằng Tổ Sư có thể tập hợp yêu tộc dưới trướng, ông ta tin rằng Tô Mạch cũng sẽ bị hấp dẫn chặt chẽ.

"Hắn chẳng qua chỉ là một người trẻ tuổi có chút thiên phú mà thôi, ta thấy hắn cũng khó mà chịu nổi sức hấp dẫn của những thứ ta đề xuất.

Một khi không nhịn được mà đáp ứng thỉnh cầu của ta, hiển nhiên đó là cơ hội siêu tốt cho ta." Côn Bằng Tổ Sư thầm nghĩ.

Một khi thuận lợi thoát đi, vào thời khắc đó, nhất định sẽ khiến Tô Mạch phải chịu đựng ngọn lửa phẫn nộ của ông ta.

Tuyệt đối là một sự báo thù phát tiết triệt để.

Hiện tại, ông ta đang cố gắng nhẫn nhịn những lời này, Côn Bằng thật sự có chút khó chịu rồi, mỗi lời nói ra trong lòng đều chứa đựng sự phẫn hận nghiêm trọng, có thể nói ra được đã là cực kỳ không dễ dàng.

"Gọi ta là sư tử tọa kỵ khiến ta mất mặt à?

Côn Bằng đáng ghét, đơn giản là quá xấu xa rồi!

Ngươi dám âm mưu phá hoại quan hệ giữa ta và Chủ nhân sao?

Đừng tưởng ngươi lợi hại, không phải đã bị Chủ nhân thiết kế mà

lâm vào cục diện này rồi sao?" Thanh Mao Sư Vương không nhịn được mà phàn nàn.

Trước đó hắn ta vẫn giữ yên lặng, không hề tạo ra bất kỳ âm thanh nào.

Mặc dù có những phản ứng và suy nghĩ khác, tất cả đều giữ trong lòng.

Lúc này đột nhiên nghe thấy lời của Côn Bằng Tổ Sư, trong đó có một vài câu bàn luận về sư tử, vì vậy hắn ta không thể nhẫn nhịn được nữa.

Côn Bằng Tổ Sư đột nhiên nghe thấy những lời đó, đơn giản là bị dọa cho giật mình một cái.

Ông ta vốn dĩ nghĩ con sư tử kia không biết ở đâu, trước đó cũng không có chút âm thanh nào, ai ngờ lại bất ngờ lộ ra động tĩnh, quả thực có chút cảm giác ngoài ý muốn.

"Những lời đó của ngươi thật đúng là mơ mộng hão huyền.

Được rồi, ta cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, nói thật cho ngươi biết, ta tuyệt đối sẽ không thả ngươi.

Ngươi chỉ có thể bị đám quỷ hồn kia triệt để tiêu diệt.

Còn về những thu hoạch kia, ta cực kỳ không thèm, bây giờ ngươi đã hiểu chưa?" Tô Mạch bình tĩnh nói.

Mặc dù những thứ của Côn Bằng kia, quả thực có những điểm hấp dẫn người khác, dù sao cũng là đồ quý giá, nhưng Tô Mạch hiểu rằng đối thủ này là một mối đe dọa lớn.

Chương 550

Một khi thật sự bị thả ra, cuối cùng chắc chắn sẽ để lại hậu hoạn vô cùng.

"Chủ nhân nói không sai, muốn sống sót ư, thật đúng là một ý nghĩ buồn cười.

Cứ ngoan ngoãn bị tiêu diệt đi.

Ta thấy đám quỷ hồn xung quanh đã không kìm nén được nữa rồi, đừng có nằm mơ đẹp nữa." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Côn Bằng Tổ Sư nghe những lời từ chối đó, toàn bộ tâm trạng đều trống rỗng.

Vốn dĩ có rất nhiều kỳ vọng, nhưng lại không hiểu sao bị từ bỏ.

Phải biết đó là những điều kiện tốt như vậy, ai ngờ tên nhân tộc trẻ tuổi kia, lại cư nhiên nhẫn nhịn được, trực tiếp làm ra vẻ điếc tai làm ngơ.

Lập tức khiến mưu đồ của Côn Bằng thất bại hoàn toàn.

Phụt!

Một ngụm máu tươi do tức giận và uất ức trong lòng, Côn Bằng Tổ Sư trực tiếp phun ra.

Đám quỷ hồn xung quanh thấy vậy nhanh chóng xông tới tấn công.

Vô năng vô lực, Côn Bằng Tổ Sư không thể chống đỡ nổi, không còn chút sức lực nào khác để đối kháng, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn càng lúc càng nhiều quỷ hồn xông đến, dần dần vây quanh bên cạnh ông ta, dốc hết sức xé nát thân thể vị yêu tộc này.

"Ta không cam tâm a!

Không dễ dàng gì vượt qua vô số gian nan trở ngại, mới có thể cơ duyên xảo hợp trở thành một cường giả.

Cái Thiên Bảo Kính quý giá kia, tuyệt đối phải thuộc về ta!

Kết quả lại bị một nhân tộc cướp đi, ta muốn vì thế mà diệt vong!" Côn Bằng Tổ Sư thống khổ hối hận gầm lên.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương vẫn luôn khá thảnh thơi quan sát.

Dù sao chỉ cần biết đối phương không thể có chút khả năng lật ngược tình thế nào, thì cũng không cần phải đặc biệt cẩn thận đề phòng nữa.

Cảnh tượng hiện ra trong hình ảnh, chính là cảnh Côn Bằng Tổ Sư bị đông đảo quỷ hồn vây công, hiển nhiên vô cùng thảm liệt.

Chỉ cần nhìn từ một khoảng cách nhất định, thậm chí còn không khỏi cảm thấy kinh sợ trong lòng.

Đồng thời, từng câu từng câu nói không cam lòng truyền đến, vang vọng rõ ràng trong tai Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Muốn không nghe thấy, đó là điều không thể.

Côn Bằng Tổ Sư phải chịu đựng sự tra tấn và đau khổ khó tưởng tượng.

Dù sao, thân là một vị cường giả hô phong hoán vũ, ra lệnh cho đông đảo tổ sư yêu tộc, ông ta tuyệt đối hiếm khi đối mặt với tai nạn trước mắt như vậy.

Nhưng các loại sự thật tàn khốc đều không thể nghi ngờ đã nói với Côn Bằng rằng, hiển nhiên ông ta chắc chắn phải chết, rõ ràng không tồn tại khả năng nào khác.

Thương thế trên người càng lúc càng nghiêm trọng, vô số quỷ hồn

xé nát và xông tới, trực tiếp khiến thể phách của Côn Bằng bị phá hủy.

“Ngươi lại còn ở đây hối hận ư, thật đúng là có chút vọng tưởng.

Cảm thấy ta đạt được những thứ vốn dĩ phải thuộc về ngươi, có thể nói là đã chọc giận ta rồi.

Vận mệnh đã chứng minh ngươi chỉ có thể bị triệt để tiêu diệt, ngoan ngoãn chết đi thôi, đừng có nói những lời suy nghĩ lung tung nữa.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.

“Nói không sai.

Chủ nhân của ta chắc chắn là một loại Thiên Mệnh Chi Tử tồn tại, trên đường đi cũng đã trải qua rất nhiều khó khăn.

Nếu không phải luôn cẩn thận như cũ, e rằng thật sự không thể đạt được kết quả tốt như vậy.

Tất cả đều là những thu hoạch do Chủ nhân chủ động tranh giành mà có được.” Thanh Mao Sư Vương tán đồng nói.

Chương 551

Cả hai đều chẳng thèm để ý đến tiếng gào thét của Côn Bằng.

Dù sao đó cũng chỉ là sự cuồng nộ cuối cùng của kẻ vô năng mà thôi, trên thực tế căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào.

Chỉ cần châm biếm phản bác một chút, thì đủ để tuyên bố kết thúc, thật sự không cần tiêu hao thêm tinh lực nữa.

"Ngươi nói quá chính xác rồi, xem ra ta thật sự không biết lượng sức.

May mà ta cứ nghĩ bản thân cường đại như vậy, có luồng yêu lực kinh thiên động địa, tu vi nhất định có thể có cơ hội xông pha một chặng đường chí cường.

Dù sao Hồng Hoang thế giới rộng lớn vô ngần cũng vô cùng hấp dẫn ta." Côn Bằng Tổ Sư dùng giọng nói yếu ớt nói.

Không hổ là một vị tổ sư yêu tộc siêu cấp lợi hại, lúc này đây thân ở hoàn cảnh tồi tệ như vậy, vẫn có thể duy trì một vài lời nói, thỉnh thoảng truyền ra ngoài, bày tỏ một số suy nghĩ cuối cùng của bản thân.

Có thể nói là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, nếu đổi lại là đại yêu khác, đã sớm chết thảm rồi, ngay cả một chút động tĩnh cũng không thể phát ra.

Nhưng mặc dù Côn Bằng Tổ Sư đặc biệt cường đại, cuối cùng cũng đã đạt đến một giới hạn.

Vĩnh viễn không thể cứ mãi ổn định tồn tại.

Vị yêu tộc đã chịu đựng rất nhiều đả kích này, cuối cùng không thể chống đỡ nổi nữa, nhanh chóng trút hơi thở cuối cùng, không còn dù chỉ một chút động tĩnh nào xuất hiện nữa.

Thực ra giọng điệu này cũng đại diện cho sự tiếc nuối của Côn Bằng Tổ Sư.

Bất kể thế nào, ông ta cũng là một trong những siêu cấp cường giả có số má trong yêu tộc Thánh địa, một thân tu vi đặc biệt phong hậu, ở bên ngoài tuyệt đối là tồn tại kinh thiên động địa.

Ai ngờ lại bị vô số quỷ hồn không ngừng tấn công, sau đó trực tiếp tiêu hao hết sức mạnh toàn thân, cuối cùng cũng nghênh đón cái kết là đường chết.

Dốc hết sức lực tác chiến cũng vô năng vô lực.

Một trận chiến không thể kết thúc, diễn biến cục diện rõ ràng vượt xa tưởng tượng.

"Quả thực, nếu cứ để những yêu lực kia tiêu tán, tuyệt đối sẽ là một tổn thất đặc biệt đáng tiếc.

Nhưng bây giờ cuối cùng ta đã tận mắt thấy Côn Bằng bị tiêu diệt rồi.

Không thể không nói, khả năng sinh tồn của tên này hiển nhiên vô cùng kinh người, có thể kiên trì tồn tại lâu như vậy, may mà cuối cùng cũng đã biến mất hoàn toàn." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Tô Mạch đích thân cảm nhận một phen, thông qua việc quan sát cực kỳ cẩn thận và tỉ mỉ, khẳng định có thể xác định đối thủ đã trút hơi thở cuối cùng.

Cuối cùng điều này khiến Tô Mạch cảm thấy vô cùng sảng khoái, có thể nói mục tiêu đã chờ đợi từ lâu đã được thực hiện.

Nhưng việc chờ đợi Côn Bằng bị tiêu diệt, ai ngờ lại phải đợi lâu như vậy, thật sự có chút bất đắc dĩ.

"Đây là khoảnh khắc đáng để ta vui mừng.

Chỉ cần nghe Côn Bằng hối hận và uất ức vô cùng, trong lòng ta tự nhiên sinh ra mùi vị sảng khoái dễ chịu.

Bất kể thế nào, ta cũng luôn đi theo Chủ nhân hành động, hiển nhiên cũng có thể cung cấp không ít sự giúp đỡ, có thể thuận lợi khiến Côn Bằng mất mạng.

Sau này ra ngoài đều là chuyện có thể nở mày nở mặt." Thanh Mao Sư Vương vui vẻ nói.

Trên mặt hắn ta không kìm chế nổi cảm xúc hưng phấn, niềm vui không thể diễn tả bằng lời.

Chỉ cần có thể thấy những đối thủ kia chịu thiệt, Thanh Mao Sư Vương không khỏi tự chủ mà nở nụ cười nhẹ.

Lúc này hắn có thể sống sót an nhiên vô sự, trong khi một vị tổ sư yêu tộc mạnh hơn lại không thể bảo toàn mạng sống của mình.

Sự chênh lệch trong đó trực tiếp rõ ràng như vậy, Thanh Mao Sư Vương thật sự có thể ý thức được mình may mắn đến mức nào.

"Ta muốn thử xem, liệu có thể tách yêu lực đó ra được không.

Cái tiềm lực còn lại trong thân thể Côn Bằng Tổ Sư, nếu cứ thế mà vứt bỏ một cách vô ích, thật sự là một sự lãng phí xa xỉ.

Ta sẽ không bao giờ làm thế, ta không muốn trơ mắt nhìn những thu hoạch tiềm năng đó mất đi." Tô Mạch suy tư nói.

Chương 552

Hiện tại, sau khi Côn Bằng Tổ Sư tử vong, để lại một đoàn sức mạnh đặc biệt hỗn tạp và phức tạp.

Thêm vào đó, khi Tô Mạch phát hiện Côn Bằng đã chết, hắn ngay lập tức không chút do dự khởi động thủ đoạn Đấu Chuyển Tinh Di, lợi dụng tác dụng của Thiên Bảo Kính, lập tức truyền tống số quỷ hồn còn lại đến một vị trí khác, cũng là một địa điểm trong toàn bộ U Minh thế giới.

Nếu không, căn bản không thể giữ lại được thân thể cuối cùng của Côn Bằng Tổ Sư, để có cơ hội phân ly yêu lực.

Đương nhiên, điều này có độ khó đặc biệt lớn, đặc biệt là tình huống hiện tại, ngay cả cường giả lợi hại, e rằng cũng không có nhiều nắm chắc, khó có năng lực hoàn thành một cách đầy đủ và viên mãn.

"Trong đó Chủ nhân sở hữu rất nhiều khó khăn phức tạp.

Mặc dù ta vừa nghe có thể đạt được yêu lực, toàn bộ tâm tư đều bị hấp dẫn, nhưng lại phải hiểu một điều, muốn thành công làm được chuyện này, chắc chắn sẽ gặp rất nhiều gian nan trở ngại, không hề đơn giản và dễ dàng như vậy." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Là một thành viên của yêu tộc, Thanh Mao Sư Vương tuyệt đối hiểu rõ mức độ quan trọng của yêu lực.

Hơn nữa, những gì còn lại từ thân thể Côn Bằng Tổ Sư, không nghi ngờ gì nữa, sẽ là những thứ tốt khó tưởng tượng.

Một khi thuận lợi có được, trong khoảng thời gian cực ngắn, đủ để nhanh chóng tăng cường tu vi cho người khác.

Mặc dù Thanh Mao Sư Vương trong lòng tràn đầy tâm trạng hưng

phấn, nhưng đổi ý nghĩ một cái, lại không thể bỏ qua độ khó ẩn chứa trong đó.

Dù sao, bày ra trước mắt hắn, vẫn không có chút manh mối nào, không hiểu làm thế nào mới có thể thành công.

Thanh Mao Sư Vương hiểu rõ độ khó của việc phân ly yêu lực, vì vậy vừa đặc biệt mong đợi lại vừa có chút lo lắng.

Dù sao rất muốn xem việc phân ly diễn ra thuận lợi, nhưng lại không thể tránh khỏi những khó khăn và trở ngại.

Tóm lại, lúc này hắn ta đều có tâm trạng vô cùng mâu thuẫn.

Nếu để Thanh Mao Sư Vương một mình thao tác, cho dù có đặt thi thể Côn Bằng Tổ Sư, bao gồm cả đoàn năng lượng hỗn tạp kia, trước mặt, hắn vẫn sẽ không có chút manh mối nào.

Ngay cả khi trơ mắt nhìn chằm chằm một vạn năm, e rằng nếu không có tình huống bất ngờ, vẫn sẽ không thể tiến thêm một bước nào.

"Tất cả thủ đoạn của ta, cho dù có sử dụng hết không sót một cái nào, thêm vào đó là dốc hết sức lực suy nghĩ, khẳng định cũng không có bất kỳ phương án nào.

Bởi vì ta tự biết rõ bản thân mình nhất, bất kể thế nào cũng không hề liên quan đến kinh nghiệm và công pháp trong phương diện này, cũng không có chút tích lũy nào." Thanh Mao Sư Vương bất đắc dĩ nói.

Đương nhiên, lúc đầu tâm trạng của Thanh Mao Sư Vương có chút phức tạp, các loại cảm xúc đan xen và lặp lại không ngừng, có thể nói đã trải nghiệm cái gọi là tâm tư thấp thỏm không yên.

Một niệm thiên đường một niệm địa ngục.

Nhưng tóm lại, tất cả đều đủ để Thanh Mao Sư Vương trải nghiệm cảm giác thoải mái mong đợi.

Trải qua một cuộc đấu tranh tâm lý nhất định, ngay sau đó hắn hoàn toàn bị những cảm xúc tích cực chiếm giữ đầu óc.

Bởi vì Thanh Mao Sư Vương tận mắt nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Chủ nhân, cái ánh mắt kiên định đủ để thu hút sự chú ý và khiến người khác bị hấp dẫn, đồng thời với những lời nói của Tô Mạch, lập tức mang đến một luồng niềm tin lớn.

"Ta đương nhiên biết điều này chắc chắn có chút độ khó.

Ta đâu phải là kẻ ngây thơ không có kiến thức gì.

Vì đã đích thân nhìn thấy rồi, nhất định phải dốc toàn lực thử nghiệm.

Mỗi khi ta muốn làm việc gì, bất kể gặp phải trở ngại nào, đều phải nỗ lực đánh bại những khó khăn đó.

Về mùi vị thất bại, ta không hề muốn nếm trải, điều quan trọng nhất là có được sự tự tin từ nội tâm." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Về phần những khó khăn nghiêm trọng đến mức khó như lên trời, đối với Tô Mạch căn bản không còn nằm trong phạm vi cân nhắc nữa.

Tóm lại, chỉ tồn tại việc phải làm, bất kể có đạt được mục tiêu hay kết quả hay không, đó tuyệt đối là một thái độ vô cùng dũng cảm.

Hắn cũng không nói khoác vô ích, càng không thể nói lời lớn không hiểu sao.

Bởi vì một điểm rất chân thực là những lời nói ra từ miệng Tô Mạch, tất cả đều không nghi ngờ gì đã được thực hiện.

Chưa từng xuất hiện bất kỳ kết quả thất bại nào.

Chương 553

Đó đều là nhờ sự cống hiến và nỗ lực không ngừng nghỉ, sau đó mới thuận lợi thu hoạch được kết quả, thể hiện cái gọi là thân thể lực hành.

"Trời ơi, lời nói của Chủ nhân thật quá ngầu!

Thêm vào đó là luồng khí thế kinh người tỏa ra khắp người, dựa theo những tình huống ta từng gặp trước đây, rõ ràng là tràn đầy tự tin.

Ta cũng không khỏi tự chủ mà được khích lệ, không còn những cảm xúc tiêu cực như trước nữa." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.

"Thanh Mao Sư Vương bây giờ đã trưởng thành rồi, mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Chỉ là về mặt tâm thái đã được rèn luyện rất lớn.

Lúc này tâm trạng mong đợi là quan trọng, chỉ cần không có tình huống nản lòng thoái chí, thì đó đều là chuyện khá tốt." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Chủ nhân có thể đích thân nghe những lời khen ngợi về ta, thật sự khiến toàn thân ta không nhịn được mà kích động!

Điều này còn vui hơn cả việc tu vi của ta thăng cấp nữa." Thanh Mao Sư Vương vui vẻ nói.

Dù sao cũng nhờ đi theo Chủ nhân, mới có cơ hội trở nên mạnh hơn.

Trải nghiệm của ta, xa xa hơn hẳn những gì Tiểu Thanh từng gặp phải trong suốt những năm tháng trước đây, thậm chí không thể đặt

lên bàn cân so sánh được.

Đó sẽ là những ký ức khó lòng quên.

Dù sao thì Tiểu Thanh làm gì có gan xông thẳng vào Thánh địa Yêu tộc, rồi một đi không trở lại, chủ động tấn công, chính diện nghênh chiến mấy ngàn yêu tộc?

Cuối cùng còn gan to bằng trời nhảy vào thế giới trong Thiên Bảo Kính, trải qua vô vàn nguy hiểm, thậm chí tiêu diệt cả Côn Bằng Tổ Sư đường đường chính chính.

Mọi chuyện đơn giản là huyền diệu khôn cùng, nếu nói ra, bất kỳ chuyện nào cũng đủ khiến người khác há hốc mồm.

"Được rồi, ta cũng không lãng phí thời gian nữa.

Những lời thừa thãi vô dụng đó tạm thời đừng bàn tới nữa.

Hiện tại điều quan trọng nhất là tách ly yêu lực, ta hy vọng sẽ không tốn quá nhiều thời gian và tinh lực của ta." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Chủ nhân cứ yên tâm, ta sẽ giữ yên lặng, tuyệt đối không phát ra bất kỳ tiếng động nào, rồi cứ thế bình tĩnh chờ đợi kết quả.

Hy vọng chủ nhân sẽ một đường thuận lợi.

Khó khăn trước mắt có thể là vực sâu đối với ta, nhưng chủ nhân chắc chắn có năng lực vượt qua." Thanh Mao Sư Vương trung thành nói.

Ngay sau đó, cảnh tượng trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Những âm thanh trò chuyện không ngớt vừa rồi bỗng chốc tan biến.

Chỉ riêng từ đó cũng có thể thấy, cả hai hiển nhiên đã nghiêm túc.

Cả hành động lẫn lời nói đều hoàn hảo.

Tô Mạch suy nghĩ nát óc, kiên định tìm kiếm biện pháp, chăm chú nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Đồng thời, trong lòng anh ta suy xét từng thủ đoạn có thể sử dụng, tỉ mỉ tìm kiếm phương án thích hợp.

Dần dần, anh ta đã có chút manh mối, sắp lĩnh ngộ ra một phương pháp chính xác.

"Xem ra cơ duyên của ta đặc biệt tốt, hôm nay căn bản không có chút trở ngại nào, dễ dàng có được phương pháp tách ly yêu lực.

Điều này thật sự khiến ta cực kỳ vui vẻ, tiếp theo chắc sẽ không tốn nhiều thời gian nữa.

Tuyệt đối đáng để ta cười lớn mấy tiếng vì may mắn." Tô Mạch mỉm cười nói.

Chỉ từ phản ứng vui vẻ như vậy cũng có thể chắc chắn về một kết quả tốt.

Tô Mạch nhất định đã thuận lợi tìm ra đáp án, trong lòng anh ta đã chắc chắn một trăm phần trăm về phương pháp.

Chương 554

Nếu không, với sự bình tĩnh và yêu cầu nghiêm khắc của bản thân Tô Mạch, anh ta sẽ không bao giờ đột nhiên biểu lộ sự vui mừng thành công khi không có chút nắm chắc nào.

“Ta đột nhiên nghe lời của chủ nhân mới chậm hiểu mà thấy sảng khoái.

Ban đầu ta căn bản không phản ứng, thực sự không biết hiệu suất của chủ nhân lại mạnh mẽ đến vậy, đơn giản là vượt xa tưởng tượng của ta.

Năng lực khủng bố lợi hại đến mức khiến ta vô cùng bội phục.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Mặc dù được Tô Mạch cổ vũ, tọa kỵ sư tử đã trở nên tự tin hơn, và cả lời nói lẫn biểu cảm đều cho thấy nó rất tin tưởng vào khả năng của chủ nhân, nhưng dù sao cũng không nghĩ mọi chuyện lại nhanh đến vậy, nên Tiểu Thanh vẫn cảm thấy chấn động.

Tô Mạch cũng không nói nhiều, nhân lúc thuận lợi, anh ta tiếp tục nhanh chóng thi triển thủ đoạn.

Dựa vào một số tác dụng của Thiên Bảo Kính, cộng thêm nỗ lực của bản thân, anh ta cực kỳ nghiêm túc và tỉ mỉ thu lấy yêu lực trong thế giới gương.

Những tinh hoa còn sót lại từ trong cơ thể Côn Bằng Tổ Sư hiển nhiên là thứ cực kỳ tốt.

Trải qua một thời gian tách ly, khóe miệng Tô Mạch hiện lên một nụ cười, cuối cùng anh ta cũng đã hoàn thành thành công.

Giờ phút này, trong tay Tô Mạch đang nắm giữ một thứ tốt, chính

là yêu lực đã được anh ta tinh luyện và tách ly cẩn thận từ những tinh hoa còn sót lại của Côn Bằng Tổ Sư.

Tô Mạch nhìn đoàn tinh hoa đậm đặc trong tay, trông vô cùng đẹp mắt.

Nếu không phải hôm nay cơ duyên xảo hợp tương đối may mắn, hiển nhiên anh ta sẽ không có cơ hội đạt được.

Đúng như người ta vẫn nói, thiên thời địa lợi nhân hòa, có đủ tất cả mọi yếu tố mới có thể may mắn có được.

"Hôm nay ta hẳn là cũng có vận khí đặc biệt tốt rồi.

Phải biết rằng, nếu gặp phải cường giả cấp bậc Côn Bằng Tổ Sư ở bên ngoài, chắc chắn sẽ là trải nghiệm cửu tử nhất sinh, càng đừng nói đến khả năng đánh bại đối thủ.

Chỉ cần bảo toàn được cái mạng nhỏ này đã là một điều cực kỳ may mắn rồi." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Vận khí của chủ nhân chắc chắn là cực kỳ tốt, ta từ trước tới nay chưa từng nghi ngờ điểm nào.

Chưa từng tận mắt thấy loại tinh hoa yêu lực như vậy, đây là lần đầu tiên ta tự mình chứng kiến.

Nhờ chủ nhân đã ban cho ta cơ hội tốt này, thật sự khiến lòng ta vô cùng thỏa mãn." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Đồng thời, Tiểu Thanh cũng cố gắng trừng lớn mắt, đặc biệt mong đợi và khao khát nhìn đoàn yêu lực tốt kia.

Tinh hoa đậm đặc tràn đầy sức hấp dẫn, đặc biệt là khi nó xuất phát từ Côn Bằng lợi hại, thực sự tăng thêm vài phần uy thế.

Dù sao thì nếu để Tiểu Thanh sử dụng những yêu lực đó, tọa kỵ sư tử này cũng vô phúc hưởng thụ, bởi vì nó không có căn cơ mạnh

mẽ để tiêu hóa.

Một khi không tự lượng sức mà đi hấp thụ, dù chỉ là một phần nhỏ trong số đó, Thanh Mao Sư Vương cũng sẽ không thể tiêu hóa mà bạo thể vong.

Bởi vì đó đều xuất phát từ thân thể của Côn Bằng Tổ Sư đường đường chính chính, hiển nhiên không phải thứ mà nó có thể dễ dàng chịu đựng.

Với tu vi hiện tại của Thanh Mao Sư Vương, đó tuyệt đối là một con đường chết.

Cho dù nó tràn đầy sức hấp dẫn, nhưng vẫn ngăn cản khao khát của Tiểu Thanh.

"Hiện tại ta mới ý thức sâu sắc được tiềm lực của mình thực sự có chút yếu ớt.

Vào thời khắc mấu chốt căn bản không có tác dụng gì, thật sự có chút bi ai.

May mắn thay có cơ hội đi theo chủ nhân, ta mới có khả năng tiếp tục trở nên mạnh hơn trong tương lai." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Đương nhiên, Tiểu Thanh cũng hiểu rõ một sự thật, nó khẳng định không có tư cách hưởng dụng những yêu lực đó.

Đặc biệt là từ khi đi theo Tô Mạch, nó đã chứng kiến quá nhiều đại cảnh tượng, do đó tầm mắt và nhận thức trong tâm lý đã rõ ràng rộng mở hơn rất nhiều.

Vì vậy, Tiểu Thanh cũng tràn đầy niềm tin muốn trở nên mạnh hơn, đồng thời đặc biệt vô cùng cảm kích.

Đối với việc Tô Mạch thu nhận nó làm một tọa kỵ, đó thực sự là

ân nghĩa mà nó có lẽ cả đời cũng không thể báo đáp.

Chương 555

Dù sao thì nhiều năm qua, Thanh Mao Sư Vương vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, chưa từng có được một mục tiêu rõ ràng như lúc này.

Đây là một cơ hội tốt khó có được, nhất định phải nắm bắt thật tốt, không thể dễ dàng bỏ lỡ.

"Đừng nói lung tung nữa, hiện tại yêu lực này đương nhiên chỉ mình ta dùng.

Tùy tiện chia cho ngươi một tia, e rằng toàn thân ngươi cũng không thể chịu đựng mà bạo nổ mất.

Ta cũng không muốn thấy Tiểu Thanh chết yểu.

Chỉ cần ngươi nỗ lực tu luyện, sau này sẽ có những cơ hội khác." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Ta khẳng định trong lòng hiểu rõ mười phần.

Cho dù có thể cho ta sử dụng, hoặc giả không cho, ta cũng vạn lần đồng ý, tuyệt đối không có chút bất mãn nào.

Ta có thể một lòng đi theo chủ nhân, đó đã là sự may mắn khó có được của ta rồi, một chút cũng không dám tưởng tượng thêm." Thanh Mao Sư Vương cảm kích nói.

Phải biết rằng, với tu vi của Tô Mạch, cộng thêm thân phận là một chủ nhân, dù xét từ phương diện nào, anh ta cũng tuyệt đối vượt xa Thanh Mao Sư Vương, hoàn toàn không có bất kỳ sự cần thiết nào để phải giải thích rõ ràng đến vậy.

Vì vậy, Thanh Mao Sư Vương đối với lời nói của chủ nhân, tự nhiên nảy sinh một nỗi cảm động.

Điều này tuyệt đối là do Tô Mạch cân nhắc, để tránh Tiểu Thanh cảm thấy không vui.

Một sự tồn tại uy nghiêm nhưng không thiếu sự quan tâm như vậy, quả thật khiến nó không khỏi cảm thấy kính phục.

“Ta cũng bắt đầu hấp thu yêu lực đây.

Thứ tốt như vậy không thể giữ lại, nhất định phải tận dụng triệt để, phát huy tác dụng tốt nhất càng sớm càng tốt.

Một khi ta hoàn toàn hấp thu, toàn bộ thực lực sẽ tăng thêm rất nhiều, đó sẽ là một quá trình lượng biến dẫn đến chất biến.” Tô Mạch mong đợi nói.

Và nhanh chóng thi triển thủ đoạn, đoàn yêu lực trong tay Tô Mạch không ngừng rung động, từng chút từng chút bắt đầu di chuyển, nhanh chóng theo một đường đi thẳng vào lòng bàn tay Tô Mạch, dần dần tiến vào bên trong cơ thể anh ta.

Toàn bộ quá trình diễn ra khá tỉ mỉ, bởi vì Tô Mạch cũng không muốn thấy bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Dù sao thì có cơ hội đạt được đoàn tinh hoa yêu lực này cũng là một việc tốt khó có được, nhất định phải ngăn chặn thất bại dù nhỏ nhất.

Dù chỉ một chút yêu lực tiêu tán hay bị mất đi, Tô Mạch cũng sẽ không thể chấp nhận.

Tô Mạch trực tiếp sử dụng một thủ đoạn trôi chảy như mây chảy nước, thực sự khiến người ngoài cuộc vô cùng đẹp mắt.

E rằng không ai biết trong tình huống như vậy lại có thể tạo ra thao tác tinh diệu tuyệt luân đến thế.

Tô Mạch đã thể hiện căn cơ và năng lực của mình, đó mới gọi là

thực sự thành thạo, không tồn tại chút bất ngờ nào.

“Không hổ là chủ nhân quỷ dị khó lường, giữa mỗi lần giơ tay nhấc chân đều cho ta thấy một màn biểu diễn.

Dù sao thì ta cũng đã xem đến mức mắt tròn xoe mồm há hốc.

Ta chưa từng nghĩ có lúc mọi chuyện lại đơn giản và nhẹ nhàng đến vậy, hoàn toàn khác với những gì ta dự liệu.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Ban đầu Tiểu Thanh đoán chủ nhân có thể làm được, nhưng nó cũng không ý thức được rằng Tô Mạch trước mắt lại khó mà diễn tả được như vậy.

Thật sự có chút bất ngờ, không kìm được cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì Tô Mạch gần như dễ dàng bắt đầu hấp thu yêu lực, trong khi một tia yêu lực đó cũng đủ khiến Thanh Mao Sư Vương bành trướng bạo nổ, nó thậm chí không dám thử một chút nào.

Sự chênh lệch giữa hai bên hiển nhiên là vô cùng lớn, chỉ từ đó cũng có thể thấy, thực sự khiến Tiểu Thanh trợn mắt há hốc mồm.

“Quả nhiên chỉ có chủ nhân mới làm được việc này.

Không một tia yêu lực nào bị hao phí, toàn bộ đều được hấp thu không ngoại lệ.

Đợi sau khi chủ nhân hoàn toàn nắm giữ, thực lực sẽ đạt đến trình độ tu vi nào, ta dù sao cũng không biết.” Thanh Mao Sư Vương với tâm trạng chấn động nói.

Chương 556

Trong lúc đó Tô Mạch không nói gì, chỉ một lòng một dạ hấp thu yêu lực.

Chỉ từ nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng, cùng với biểu cảm vui mừng không kìm nén được trên mặt anh ta, có thể không cần nghi ngờ mà thấy rõ, anh ta khẳng định đã đạt được một kết quả đặc biệt tốt.

Theo đoàn yêu lực trong tay không ngừng giảm đi, dần dần tiêu tán hết sạch, căn bản không còn nữa.

Toàn bộ quá trình đặc biệt thuận lợi, Tô Mạch đã hoàn toàn hấp thu xong một cách viên mãn, không xuất hiện bất kỳ hao phí nào.

"Bây giờ ta mới sâu sắc hiểu rõ, tu vi của Côn Bằng Tổ Sư quả thực thâm hậu, yêu lực này giúp ích cực lớn cho ta." Tô Mạch vui vẻ nói.

Tô Mạch trải qua một lần thử nghiệm, cuối cùng đã thuận lợi hấp thu thành công, trực tiếp tiêu hao hết sạch toàn bộ yêu lực đó, và hoàn toàn không có tổn thất nào.

Lúc này, anh ta đã thể nghiệm sâu sắc những thu hoạch từ đoàn yêu lực đậm đặc, hiển nhiên nó đã mang lại cho Tô Mạch rất nhiều lợi ích.

Đương nhiên, hiện tại nó chưa biểu lộ ra ngoài, nhưng với tư cách Tô Mạch là người trong cuộc, anh ta tuyệt đối đặc biệt hiểu rõ bản thân mình.

Dù sao thì đó là Côn Bằng Tổ Sư đường đường chính chính, là một siêu cấp cường giả của toàn bộ Thánh địa Yêu tộc, khẳng định không phải bất kỳ yêu tộc nào cũng có thể sánh bằng.

Vì vậy, yêu lực tinh hoa mà Côn Bằng để lại, có thể nói là tràn đầy những lợi ích cực kỳ phong phú.

Mặc dù Tô Mạch ngay từ đầu đã coi trọng phi thường, nhưng sau khi thực sự hấp thu, anh ta vẫn cho rằng mình đã đánh giá thấp nó một chút.

"Hiện tại ta đặc biệt muốn thi triển thủ đoạn, dù sao thì đột nhiên có được sức mạnh, trạng thái toàn thân cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Nhưng nếu không có hành động thực tế, ta vẫn cảm thấy có chút không đủ chân thực." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Tốc độ hấp thu của chủ nhân quá nhanh khiến ta kinh ngạc, một loại hiệu suất đáng sợ.

Toàn bộ quá trình không có chút tổn thất nào.

Và nghe chủ nhân mong đợi chiến đấu như vậy, ta cũng có thể hiểu là chủ nhân đã nâng cao thực lực rồi." Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

"Giờ phút này ta vẫn đang ở trong Thánh địa Yêu tộc, chỉ là không biết cụ thể ở chỗ nào.

Không bằng ta tiếp tục đi tìm những yêu tộc có thể chạm trán.

Không những có thể dùng chúng để luyện tay, mà đồng thời cũng có thể hỏi thăm một số thông tin.

Có thể nói là nhất cử lưỡng đắc." Tô Mạch suy nghĩ nói.

Một quyết định như vậy được đưa ra dễ dàng, căn bản không cần tiêu hao tinh lực.

Đối với năng lực tư duy mạnh mẽ và nhạy bén của Tô Mạch, tùy ý phân xuất một chút cũng hiển nhiên có tác dụng phi thường.

Suy nghĩ về những việc như vậy, thật sự chỉ là việc nhỏ nhặt.

“Vâng chủ nhân, bất kể có kế hoạch gì, ta khẳng định sẽ không có chút nghi vấn hay phản đối nào.

Dù sao thì cứ như trước đây, đi theo chủ nhân hành động là được rồi.

Cho dù có bất kỳ nơi nào cần ta phải trả giá, ta sẽ không chút nghi ngờ hay do dự mà ra tay giúp đỡ.” Thanh Mao Sư Vương không chút do dự nói.

Chỉ riêng điều đó đã thể hiện một niềm tin kiên định.

Kể từ khi hạ quyết tâm đi theo chủ nhân, Tiểu Thanh đơn giản là không hề xuất hiện một chút ý nghĩ dao động nào.

Nó đã thể hiện thái độ của mình bằng hành động thực tế, và kiên quyết thực hiện quyết định đó.

“Không cần phải nghĩa chính từ nghiêm đến vậy, đồng thời cũng không cần dùng ngữ khí quá nghiêm trọng.

Ta chắc chắn sẽ không đi làm nhiệm vụ nguy hiểm.

Dù sao thì Tiểu Thanh trước hết là tọa kỵ của ta, cho dù có nguy hiểm cũng sẽ nằm trong tầm kiểm soát của ta, không dễ dàng gặp phải tình huống tai nạn đâu.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Đối với phản ứng của sủng thú, Tô Mạch khẳng định cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng đương nhiên cũng có một nỗi an ủi.

Chương 557

Dù sao thì có thể thấy Tiểu Thanh kiên định đi theo như vậy, quả thật tự nhiên nảy sinh một nỗi vui sướng.

Chí ít cũng không nuôi uổng công một con tọa kỵ, xem ra cũng không phải là chuyện thiệt thòi.

Ngay sau đó, Tô Mạch dẫn theo Thanh Mao Sư Vương, bắt đầu di chuyển với tốc độ cực nhanh, đi lại trong Thánh địa Yêu tộc.

Hiện tại anh ta không biết cụ thể đang ở vị trí nào, chỉ thuận theo hướng có chút sinh cơ mà đi, mong đợi trên đường có thể sớm gặp yêu tộc.

"Bằng cách thi triển tất cả năng lực cảm tri toàn thân của ta, ta nhất định có thể phát hiện yêu tộc từ một khoảng cách rất xa.

Rồi thuận lợi phát hiện khí tức yêu tộc gần nhất, tuyệt đối không có chuyện trốn thoát được.

Hy vọng không lãng phí quá nhiều thời gian." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Quả nhiên, Tô Mạch vẫn luôn phóng thích năng lực cảm ứng của mình, kiểm tra nơi xa phía trước.

Một khi có động tĩnh của yêu tộc, anh ta tất nhiên sẽ nhanh chóng đi tới.

Cứ như vậy sẽ không rơi vào thế bị động, luôn có thể chuẩn bị trước một số điều, đơn giản là một thủ đoạn siêu cấp mạnh mẽ.

"Lòng ta tràn đầy sự tò mò và chút trêu chọc, cũng không biết rốt cuộc là yêu tộc xui xẻo nào, lát nữa sẽ bị nhắm tới một cách thảm hại.

Dù sao thì đây là chủ nhân đích thân ra tay, hiển nhiên kết cục chắc chắn phải chết.” Thanh Mao Sư Vương không kìm được nói.

Chỉ riêng trong lòng suy đoán, Tiểu Thanh đã không kìm được run rẩy một lần, thực sự cảm thấy kinh hãi.

Dù sao thì đây là Tô Mạch với thực lực siêu cấp lợi hại, ai gặp phải e rằng cũng vô năng vi lực.

Phải biết rằng Tô Mạch trước đây đã khủng bố rồi, sau khi hấp thu yêu lực, chắc chắn sẽ càng thêm lợi hại.

“Xem ra vận khí của ta cũng khá tốt, ta đoán ở vị trí phía trước kia có một con yêu trư.

Cảm giác thực lực của nó khá mạnh, có thể coi là một đối thủ thích hợp.

Chúng ta nhanh chóng xông tới đi, đừng dễ dàng kinh động đối phương.” Tô Mạch mắt sáng lên nói.

Sau một thời gian tìm kiếm, cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi, trong lòng Tô Mạch cũng nảy sinh một tia vui vẻ, ngữ khí nói chuyện cũng có vẻ nhẹ nhàng, đoán chừng tâm tình cũng sảng khoái vô cùng.

“Vâng chủ nhân, ta khẳng định sẽ không tạo ra động tĩnh trước.

Chỉ đợi chủ nhân ra tay trước.

Ta cũng lo lắng lỡ may không cẩn thận khiến yêu trư cảm thấy bất thường mà bỏ đi, ta một chút cũng không muốn như vậy.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Trong lòng Tiểu Thanh tràn đầy sự đồng tình, xem ra con yêu trư này đã trở thành 'người may mắn', một cơ hội vạn phần khó có trực tiếp giáng lâm.

E rằng con yêu trư sẽ cảm thấy khó hiểu vô cớ, lát nữa khi trải qua công kích của chủ nhân, chắc chắn sẽ vô cùng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đợi sau khi yêu trư hiện thân, Tô Mạch không chút chần chừ, trực tiếp tung ra một đòn tấn công rõ ràng.

Một quyền nặng nề vung ra tại chỗ, bùng phát uy thế khó tả.

Sức mạnh ẩn chứa bên trong, xa xa mạnh hơn rất nhiều so với trước đây, chính là nhờ vào tu vi tăng thêm từ yêu lực.

Con yêu trư kia trong nháy mắt ngây người, trong lòng kinh hãi bất thường mà ngẩng đầu quan sát, mới thấy ở một vị trí cách đó khá xa, một kẻ địch bất ngờ tung ra một quyền.

Tốc độ khủng bố đến mức khiến nó trợn mắt há hốc mồm.

Điểm quan trọng nhất là, chiêu thức đó ẩn chứa uy năng đáng sợ, trực giác mách bảo yêu trư không thể chống đỡ.

Một khi chịu đựng, e rằng nó sẽ thân tử đạo tiêu.

Mặc dù trong lòng có thể nảy sinh một số ý nghĩ, nhưng trên thực tế nó lại không thể di chuyển dù chỉ một tấc, căn bản không có thời gian để phản ứng.

Phanh!

Chương 558

Cực kỳ nhanh chóng, công kích trong nháy mắt đã tới.

Tô Mạch đã thể hiện cái gọi là kỹ năng điều khiển, đích thân biểu diễn một lần thực lực, trực tiếp đánh trúng yêu trư.

Yêu thể của nó tan vỡ, tại chỗ tan nát bét.

"Trời ơi, tình huống gì thế này?

Xem ra ta sẽ hoàn toàn chôn vùi dưới một quyền này.

Nhưng cụ thể là ai đang ra tay với ta, ta vẫn không thể nhìn rõ.

Chẳng lẽ là một cường giả cấp bậc Tổ Sư nào đó?

Nhưng ta cũng không nhớ đã chọc giận ai mà." Đó là nghi vấn cuối cùng trong lòng yêu trư.

Tô Mạch căn bản không có chút do dự nào, trực tiếp ra tay cực kỳ nhanh chóng.

Thủ đoạn anh ta thể hiện trong nháy mắt, có thể nói là nhanh như gió, mạnh như sấm sét.

Đặc biệt là yêu trư, với tư cách là đối tượng thử nghiệm, hoàn toàn không ý thức được tình huống đã xảy ra.

Kết quả là nó bị công kích một cách khó hiểu, thậm chí còn không có thời gian để phản ứng.

Tô Mạch mắt thấy tu vi của mình tăng lên, sức mạnh có được đơn giản là quá mạnh mẽ, xa xa tốt hơn trước rất nhiều, không phải người bình thường có thể sánh bằng.

Kỳ thực, khi Tô Mạch hấp thu yêu lực do Côn Bằng Tổ Sư để lại, tuy rằng cũng hiểu rõ bản thân chắc chắn sẽ càng trở nên lợi hại hơn,

nhưng dù sao cũng khó có thể tưởng tượng được rằng cuối cùng sẽ đạt đến trình độ đáng sợ như vậy.

Dù sao thì trước đó qua cảm ứng tỉ mỉ, nhờ năng lực cảm tri cực kỳ nhạy bén, Tô Mạch cũng có thể thấy rõ, thực lực con yêu trư này ít nhất phải mạnh hơn Thanh Mao Sư Vương ba phần, đoán chừng cũng có thể chống đỡ được một lúc.

Ai ngờ lại nhanh chóng bị một chiêu tiêu diệt.

"Quả nhiên không uổng công một lần tranh đoạt Thánh địa Yêu tộc.

Thu hoạch lần này xa xa nhiều hơn ta muốn.

Ban đầu ta căn bản không nghĩ sẽ có được nhiều lợi ích như vậy.

Xem ra vận khí của ta thực sự là tuyệt vời, không phải người bình thường có thể gặp và nắm giữ được may mắn như vậy." Tô Mạch sảng khoái nói.

Khí tức của con yêu trư kia hoàn toàn biến mất, nó đã chết rất triệt để.

Cho dù có lại được một cơ hội nữa, dù thử lại lần nữa, nó vẫn sẽ có kết cục tương tự, sẽ không có được kết quả tốt đẹp.

Thanh Mao Sư Vương dù sao cũng đứng một bên xem mà mắt tròn xoe mồm há hốc, đồng thời lòng tràn đầy sự kinh hãi và run sợ.

Nó căn bản không thể dự liệu được cục diện trước mắt, thực sự không khỏi kích động vạn phần.

Dù sao thì việc được tận mắt chứng kiến uy thế của chủ nhân, có thể nói là một việc may mắn.

Trong lòng Thanh Mao Sư Vương tự nhiên đặc biệt hiểu rõ, nếu nó dốc hết sức lực, đối mặt với con yêu trư cực kỳ mạnh mẽ kia, e

rằng cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì không thất bại.

Nhưng một kẻ địch mạnh mẽ như vậy, dưới tay chủ nhân, lại như một đứa trẻ, dễ dàng bị đánh bại, và bị diệt sát không chút lưu tình.

Điều này càng tăng thêm vài phần khó khăn, vô hình trung lại càng khó khăn chồng chất.

"Tu vi của chủ nhân đã trở nên vô cùng thâm hậu.

Nếu muốn thu thập ta, e rằng không cần nhiều sức mạnh đến một chiêu.

Có lẽ chỉ cần vỏn vẹn nửa chiêu cũng đủ để thuận lợi tiêu diệt ta.

Điều này thật sự khiến ta không kìm được mà tán thán." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ trong lòng.

Đương nhiên, trong lòng nó có quá nhiều suy nghĩ, trong nháy mắt nảy sinh vô số tâm tư.

Chương 559

Còn trên miệng thì nó chuyên chọn những lời cảm thấy quan trọng mà nói ra, dù sao thì có thể giao lưu với chủ nhân là một cơ hội đặc biệt tốt, ngàn vạn lần không thể bỏ lỡ, đó mới là phương diện vô cùng quan trọng.

"Trước đây ta cho rằng chủ nhân đến Thánh địa Yêu tộc là một lựa chọn đẩy bản thân vào tuyệt cảnh.

Quả nhiên, lúc này ta mới hiểu ra, ta là ếch ngồi đáy giếng, không có tầm nhìn tốt.

Chủ nhân thông qua nơi này đã trở nên càng ngày càng mạnh rồi." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

"Ta khẳng định sẽ không vô cớ đi một nơi nào đó, tất cả mọi chuyện tất nhiên đều có nguyên nhân.

Không phải là đã có được thu hoạch ở đây, thì gần như đủ để rời đi rồi sao." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Vậy thì ta nên đi đến vị trí mới nào đây?

Dù sao thì bất kể là nơi nào, ta đều có gan đi theo chủ nhân.

Dù sao thì một khoảng thời gian vừa qua đã trải qua quá nhiều chuyện chấn động, trực tiếp khiến gan ta lớn hơn rồi." Thanh Mao Sư Vương không chút do dự nói.

Ngay khi nghe lời chủ nhân nói, Tiểu Thanh chắc chắn lựa chọn gật đầu đồng ý.

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy một mạch, hiển nhiên là sự tán đồng từ sâu trong nội tâm, nếu không thì không thể đáp ứng dứt khoát như vậy.

Là tọa kỵ đi theo Tô Mạch một thời gian nhất định, có lẽ không quá lâu, nhưng trong đó đã trải qua rất nhiều thời khắc then chốt.

Vì vậy, nó có thể cảm nhận được một số thói quen của chủ nhân, dựa vào kinh nghiệm tích lũy mà phán đoán, trong lòng Thanh Mao Sư Vương cũng có chút suy nghĩ.

"Dù sao thì chủ nhân từ trước tới nay không bắn tên mà không có đích.

Ta biết mỗi lần đều có kế hoạch cho bước tiếp theo, thậm chí là tương lai.

Sau khi chủ nhân suy nghĩ và quyết định tỉ mỉ, cuối cùng mới đưa ra lựa chọn mới.

Không nghi ngờ gì nữa, đó là thời khắc khiến ta mong đợi nhất." Thanh Mao Sư Vương hiếu kỳ nói.

Chỉ thông qua một câu nói vừa rồi, con sủng thú sư tử kia đã đoán được Tô Mạch muốn đi một nơi mới.

Bởi vì đã muốn rời khỏi Thánh địa Yêu tộc, hiển nhiên sẽ có lựa chọn như vậy, chỉ là khó mà đoán được vị trí cụ thể.

Vì thế, nó đặc biệt tràn đầy sức hấp dẫn, Tiểu Thanh cảm thấy vô cùng mong đợi.

"Tên này thực sự có chút tiến bộ, hiển nhiên đi theo ta một thời gian, tư duy đã trở nên nhanh nhẹn hơn.

Lại trong nháy mắt hồi thần, phản ứng được một chút tâm tư của ta.

Quả thực ta có ý định thay đổi một hoàn cảnh mới, trong lòng ta có kế hoạch mới, đó là một việc nhất định phải làm đã chờ đợi từ lâu." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Khi Tô Mạch nói những lời này, suy nghĩ nhanh chóng bay bổng, nhớ lại một số chuyện đã xảy ra, chính là ân oán với Côn Luân – một tu hành giả chí cường.

Trước đây có một lần, đối phương đã chọc giận Tô Mạch, và tên Côn Luân kia, dựa vào tu vi mạnh mẽ và tinh thâm của bản thân, đã áp bức Tô Mạch khi anh ta có tu vi yếu hơn một chút.

Khi đó, bị buộc phải vì thực lực của Côn Luân xa xa mạnh hơn rất nhiều, Tô Mạch vì an toàn, nhất định phải bảo vệ bản thân không bị uy hiếp tính mạng, chỉ đành nghiến răng nghiến lợi rời đi, tạm thời không lựa chọn giao thủ với Côn Luân nữa.

Đúng như câu danh ngôn chí lý: 'Lưu thanh sơn tại, bất phạ một sài thiêu' (còn núi xanh thì lo gì không có củi đun), Tô Mạch cảm thấy đặc biệt có lý.

Không cần một khoảng thời gian quá ngắn, cũng không cần chờ đợi quá lâu, bây giờ anh ta đã trở nên đặc biệt lợi hại.

Dù sao thì trong cảm giác của Tô Mạch, may mắn là đã có được yêu lực tinh hoa phong phú như vậy, mới có thể một mạch đạt đến trình độ hiện tại.

Đoán chừng anh ta cũng gần như có thể thu thập Côn Luân.

Cho dù gặp phải vô số nguy hiểm, Tô Mạch cũng có đủ tự tin để bất cứ lúc nào bảo đảm an toàn của mình, có thể thong dong bỏ đi vào thời khắc nguy cấp vạn phần.

“Tiếp theo ta sẽ đi tham gia Côn Luân Thịnh Điển đi.

Đó là một buổi tụ hội siêu cấp long trọng, có rất nhiều thế lực mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng tham gia.

Chương 560

Có cơ hội chứng kiến phong thái của nhiều đại năng như vậy, khẳng định không thể dễ dàng bỏ lỡ.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Lời nói đó không có ngữ khí quá hùng hồn, nhưng lại như tiếng sét giữa trời quang, bất ngờ vang lên bên tai Thanh Mao Sư Vương.

Khiến Tiểu Thanh đơn giản là lòng trào dâng sóng biển, nó từ trước tới nay chưa từng nghĩ đến một nơi như vậy.

“Vâng chủ nhân, không ngờ ta đập nát óc cũng không đoán ra được, đó lại là Côn Luân Thịnh Điển sắp bắt đầu.” Thanh Mao Sư Vương lập tức nói.

Tô Mạch nói ra việc sẽ đi tham gia Côn Luân Thịnh Điển, trực tiếp khiến Thanh Mao Sư Vương trong lòng kích động và lo lắng.

Nhưng bất kể trong lòng nó có phức tạp đến đâu, nó vẫn kiên định không rời đi theo chủ nhân.

“Những tồn tại có tư cách tham gia Côn Luân Thịnh Điển, không ai là không phải cường giả lừng lẫy một phương.

Nếu không phải có chủ nhân, ta căn bản không có cơ hội biết được thông tin, càng đừng nói đến việc đi tham gia.

Đó tuyệt đối là một loại hy vọng xa vời.” Thanh Mao Sư Vương không kìm được nói.

Mặc dù từ miệng chủ nhân biết được tin tức, nhưng nó vẫn không thể kìm nén được cảm xúc kích động trong lòng.

Dù sao thì thân phận địa vị của Tiểu Thanh không cao lắm, có lẽ nó có thể tung hoành trong phạm vi nhỏ như trăm dặm, nhưng không thể truyền xa hơn, danh tiếng thực ra có hạn chế lớn.

Nếu không có cơ hội đi cùng chủ nhân lần này, e rằng theo quỹ đạo phát triển bình thường, nó nhất định khó có tư cách đạt được, tuyệt đối sẽ trở thành một loại si vọng.

Đương nhiên, Thanh Mao Sư Vương cũng không phải một kẻ ngốc hồ đồ.

Ít nhất nó cũng hiểu rõ sẽ không cho rằng bên Côn Luân chủ động mời, bản thân chủ nhân và Tiểu Thanh, e rằng sẽ là loại không mời mà đến.

Hai bên rất có khả năng sẽ có chút không hòa hợp.

Còn về yếu tố gì, dù sao Thanh Mao Sư Vương cũng không đoán được, nhưng đó đều là những chuyện nhỏ không quan trọng.

Chỉ cần kiên quyết bước đi, cứ như trước đây đi theo chủ nhân, những thứ phức tạp đó, căn bản không cần Tiểu Thanh phải suy nghĩ.

"Chủ nhân có lẽ có ân oán với một vị tồn tại nào đó tham dự Thịnh Điển.

Lần này, người cũng muốn nắm bắt cơ hội đối phương sẽ xuất hiện, nhanh chóng kết thúc ân oán giữa hai bên.

Ta tin rằng nhờ tu vi kinh thiên của chủ nhân, đủ để đạt được mục đích." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Còn về việc chủ động hỏi nguyên nhân các thứ, Tiểu Thanh thực sự không có gan nói thêm một câu nào.

Dù sao thì chủ nhân tuy đặc biệt bình hòa thong dong, nhưng trước đó đích thân đã tạo ra nhiều trận chiến khủng bố đến vậy, có thể nói là lịch lịch tại mục.

Tiểu Thanh chỉ cần có cảm giác chiến đấu, nó thực sự không dám hỏi thêm một lần nào.

Dù sao thì đó đều là vấn đề riêng tư của chủ nhân, lỡ may chọc chủ nhân không vui, Tiểu Thanh e rằng sẽ hối hận vạn phần.

"Hiện tại chưa đến Côn Luân thành công, tạm thời đừng nói ra tin tức.

Dù sao thì đó là Côn Luân đường đường chính chính, nếu để Tiểu Thanh biết, e rằng trong lòng nó sẽ có chút lo lắng.

Trạng thái hiện tại của nó khá tốt." Tô Mạch thản nhiên nghĩ trong lòng.

Dựa vào năng lực quan sát cực kỳ lợi hại, Tô Mạch đối với việc nắm bắt biểu cảm và phản ứng các loại, tuyệt đối ở trình độ đỉnh cao.

Chỉ cần hơi liếc nhìn vài lần, anh ta đã có thể đại khái đoán được tâm tư của Thanh Mao Sư Vương.

Dù sao thì tu vi của Tiểu Thanh yếu hơn một chút, không có che che giấu giấu.

Chỉ cần mọi biểu cảm và phản ứng hiện ra trước mắt, Tô Mạch thực sự đủ để phân tích rõ ràng, đó không phải vấn đề quá khó khăn, thực sự có vẻ dễ dàng như chơi đùa.

Tô Mạch thấy rõ, Thanh Mao Sư Vương hiển nhiên đã đoán được sẽ có chiến đấu, nhưng e rằng nó chỉ nghĩ là có ân oán với cường giả bình thường.

Nó khó mà đoán được mục tiêu Tô Mạch lần này muốn đối phó, lại là Côn Luân cực kỳ đáng sợ.

Chương 561

Dù sao thì điều đó hoàn toàn vượt xa suy nghĩ của Tiểu Thanh, không phải là tồn tại mà tầm mắt nó có thể đoán được.

Cả hai không còn lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng bắt đầu lên đường.

Dù sao thì thời điểm Côn Luân Thịnh Điển khai mạc thực ra đang đến gần.

Nếu không cẩn thận bỏ lỡ, thật sự là một tình huống rất đáng tiếc.

Phải nhanh chóng tiến lên, tranh thủ thời gian giảm bớt khoảng cách đường đi, tốt nhất là đến đúng thời gian.

Nhờ tu vi mạnh mẽ của Tô Mạch, cộng thêm thủ đoạn đặc biệt lợi hại, tóm lại tốc độ lên đường nhanh chưa từng có.

Tô Mạch dẫn theo Thanh Mao Sư Vương một lòng một dạ tiến lên, có thể nói là không còn gì khác trong tâm trí.

Kỳ thực trên đường đi, thỉnh thoảng cũng có thể nghe được một số tin đồn.

Dù sao thì Côn Luân Thịnh Điển là thời khắc quan trọng như vậy, đơn giản là tràn đầy chủ đề và sự chú ý, đặc biệt là sẽ có những cường giả nào sẽ đến.

Điều đó thực sự đã khơi dậy sự bàn luận của các tu hành giả.

Tóm lại, tất cả sinh linh của thế giới Hồng Hoang, chỉ cần có cách để biết một số tình huống, nhất định sẽ coi đó là một chủ đề để khoe khoang.

“Ta chỉ cần nghe nhiều nội dung trò chuyện như vậy, liên quan

đến Côn Luân Thịnh Điển, liền tự nhiên nảy sinh một nỗi kích động khó quên.

Ta chỉ tò mò rốt cuộc sẽ là cảnh tượng như thế nào, ta cũng có thể lại tăng thêm nhiều kiến thức, đều không nghi ngờ gì nữa là tăng thêm nhiều tích lũy.” Thanh Mao Sư Vương thần sắc hoảng hốt nói.

Quả thực có chút cảm giác không chân thực, dù sao thì đó là Côn Luân Thịnh Điển long trọng dị thường.

Tùy tiện nói ra một người tham dự, đều là tồn tại mà Tiểu Thanh không thể sánh kịp, nhưng hiện tại nó lại theo một phương thức kinh người, sắp sửa đi tới.

“Ta cảm thấy cảnh tượng lần này nhất định sẽ danh động thiên hạ.

Đoán chừng ngươi cũng đoán được rồi, ta không nhận được lời mời của Côn Luân, có ý định trực tiếp chủ động đến tận cửa, sau đó tìm một số người để báo thù.

Dù sao thì khó có được cơ hội đáng chú ý như vậy.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Sau khi nói xong câu này, Tô Mạch không còn nói gì nữa, tiếp tục tăng tốc đi tới, chỉ vì cố gắng hết sức giảm bớt thời gian.

Thanh Mao Sư Vương trong lòng vô cùng hiếu kỳ, chỉ là không biết rốt cuộc là những tên nào đã chọc giận chủ nhân.

Cơ bản nó đoán là một thế lực cường giả nào đó được Côn Luân mời, căn bản sẽ không phải người của Côn Luân.

Cuối cùng sau một thời gian di chuyển, Tô Mạch đã tiêu tốn không ít thủ đoạn, cuối cùng cũng thành công đưa Tiểu Thanh đến địa điểm, phạm vi Côn Luân.

Những gì đập vào mắt là Côn Luân rộng lớn vô ngần, hùng vĩ tráng lệ, khẳng định không thể bỏ qua.

“Thông qua việc ta quan sát khí tức bên phía Côn Luân, hiển nhiên đã tập trung rất nhiều cường giả.

Đoán chừng Côn Luân Thịnh Điển cũng sắp chính thức bắt đầu.

Ta đến đúng lúc, tuyệt đối không sớm cũng không muộn.” Tô Mạch mãn ý nói.

“Nhờ chủ nhân giúp đỡ, Thiên Bảo Kính đạt được trước đó cũng tràn đầy tác dụng thần kỳ.

Ta cũng mong đợi gặp đối thủ của chủ nhân, nhất định phải dốc hết sức lực đối kháng, nhất định phải thu thập đối phương một cách tàn nhẫn.” Thanh Mao Sư Vương nghĩa khí dâng trào nói.

Đó hoàn toàn là lời nói từ sâu trong nội tâm, không có chút giả tạo nào.

Chỉ cần đi theo chủ nhân, một đường đã có được quá nhiều thu hoạch, có sự giúp đỡ lớn trên con đường tu hành.

Thế nên, một khi chủ nhân có kẻ địch, Tiểu Thanh không thể kìm nén cảm giác phẫn nộ.

Tô Mạch cảm thấy lúc này gần như nên nói cho Tiểu Thanh biết.

Nhìn dáng vẻ nó nghiêm túc hạ quyết tâm như vậy, e rằng khi nghe lời nói lát nữa, nhất định sẽ là một cảnh tượng cực kỳ thú vị.

Chương 562

Thanh Mao Sư Vương lúc này thần sắc trở nên vô cùng nghiêm túc và mong đợi, dáng vẻ lắng nghe cẩn thận.

Nó đã tò mò về toàn bộ thời gian trên đường đi, trong lòng cũng đã đoán mò, nhưng vẫn không thể biết được.

Hiện tại nghe chủ nhân nói ra không chút giữ lại, thực sự khiến sự chú ý của Tiểu Thanh bị thu hút.

Nó muốn so sánh một lần, xem trước đó mình đoán có đúng không, tạm thời tràn đầy sự không biết.

"Chủ nhân quả nhiên đã quyết định đến Côn Luân rồi.

Côn Luân hùng vĩ nguy nga trước mắt như vậy, thực sự là một nơi rất đáng chú ý trong thế giới Hồng Hoang, cũng không biết rốt cuộc nơi này thuộc về ai." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ trong lòng.

"Ta cũng không định giấu giếm gì, hiện tại có thể nói cho ngươi biết, lần này ta chính là quyết định đi chiến Thiên Vân Đạo Trưởng của Côn Luân.

Trước đây hắn ta đã có không ít vấn đề với ta, đây là một mối thù nhất định phải báo." Tô Mạch thong dong nói.

Nếu không có yêu lực của Côn Bằng Tổ Sư, e rằng sẽ cần thời gian đặc biệt lâu.

Khi đó Tô Mạch mới có thể dần dần tu luyện mạnh lên, khó mà nhanh chóng tích lũy tu vi mạnh mẽ, đạt đến trình độ tự tin đối phó được thực lực của Thiên Vân Đạo Trưởng như hiện tại.

Vì vậy, trợ lực tốt nhất, không nghi ngờ gì nữa, chính là yêu lực đạt được trước đó.

Nó trực tiếp giảm bớt thời gian rất nhiều, ban cho anh ta cơ hội tốt khó có được.

Tô Mạch cảm thấy, Côn Bằng một khi biết được, tuyệt đối sẽ tức giận đến mức thổ ra một búng máu tiên, thậm chí không thể tiêu tán nỗi phẫn nộ trong lòng.

"Không hổ là chủ nhân, không nói thì thôi, nói ra thì kinh người.

Những gì người làm thật sự vượt xa tưởng tượng của ta.

Thật uổng cho ta ban đầu không ngừng suy đoán lung tung, có thể nói là quá đơn giản, hoàn toàn không thể so sánh với suy nghĩ của chủ nhân." Thanh Mao Sư Vương kính phục nói.

Kỳ thực, vừa nghe thấy cái tên Thiên Vân Đạo Trưởng, Tiểu Thanh có chút tự nhiên nảy sinh chấn động, thậm chí trong lòng không thể bỏ qua sự không dám tin, sợ lỡ may nghe nhầm.

Nhưng Tiểu Thanh nhanh chóng phản ứng lại, bản thân đơn giản là đã đánh giá thấp chủ nhân.

Nếu đổi là cường giả bình thường, khẳng định không thể lựa chọn đối mặt với Thiên Vân Đạo Trưởng, dù sao đó là một tồn tại tu vi phi thường khủng bố.

Nhưng đối với chủ nhân của Tiểu Thanh, mọi chuyện đều có thể xảy ra, căn bản không thể nhìn theo lẽ thường.

Điều này thật sự tràn đầy một loại cảm giác bá khí lộ ra ngoài, bất kể thế nào Tô Mạch đều đã đưa ra một lựa chọn phi thường.

"Xem ra Tiểu Thanh ở bên cạnh ta một thời gian, quả thực đã có tiến bộ không tồi.

Chí ít nó chỉ hơi ngây người một lát, liền nhanh chóng hồi thần.

Loại biểu hiện đáng khen ngợi này khiến ta hài lòng." Tô Mạch

khen ngợi nói.

Vốn dĩ tọa kỵ của mình sẽ có phản ứng bất ngờ, nhưng căn cứ vào phản ứng lúc này mà xem, khiến Tô Mạch cảm thấy tâm tình sảng khoái.

Dù sao thì nó cũng theo kịp tiến bộ, tóm lại đều đáng để vui mừng.

"Ta có thể nói thẳng một câu, bởi vì tên Thiên Vân kia không phải đơn độc một mình.

Hắn ta cũng là một tồn tại vô cùng quan trọng trong Côn Luân, cho nên lần này ta nhất định sẽ không chỉ đối mặt với riêng Thiên Vân, mà còn có các cường giả khác của Côn Luân." Tô Mạch thản nhiên nói.

Những lời nói khiến người ta trợn mắt há hốc mồm, kết quả lại được nói ra bằng một ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

Đặc biệt là thái độ lạnh lùng ẩn chứa bên trong, thực sự có vẻ nhẹ nhàng như mây gió.

Nếu đổi là tu hành giả khác, nhất định không thể dễ dàng nói ra hết như vậy, dù sao đó cũng là một siêu cấp thế lực hùng mạnh.

Thanh Mao Sư Vương thì tâm tình trấn định, dù sao thì trước đó nó đã vô thức hiểu ra một chút.

Đặc biệt là khi biết được cái tên Thiên Vân Đạo Trưởng, trong nháy mắt nó đã ý thức được chủ nhân đang cố gắng đối kháng với toàn bộ Côn Luân đáng sợ, dù sao thì đối phương không thể từ bỏ một Thiên Vân Đạo Trưởng.

Chương 563

“Ta thật sự quá bội phục chủ nhân rồi.

Bên trong khẳng định có rất nhiều uy hiếp, nếu để ta một lúc gặp phải nhiều đối thủ như vậy, trực tiếp không kìm được mà kinh hãi.

Nhưng quay đầu lại nhìn biểu cảm thong dong tự nhiên của chủ nhân, ta đều có thể trở nên nhẹ nhõm trở lại.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Có lẽ đó là sức mạnh lây nhiễm cực kỳ lợi hại, không ngừng ảnh hưởng những người xung quanh.

Ngay tại chỗ khiến một số cảm xúc tiêu cực biến mất, lại một lần nữa tụ tập cảm xúc tích cực tốt hơn.

“Ngay cả một Thiên Vân Đạo Trưởng cũng là cường giả xa vời như chân trời, một tồn tại lợi hại như vậy, chỉ có chủ nhân mới có thể nắm chắc mà không thèm để ý.

Vừa rồi nói sẽ đối phó với Côn Luân to lớn, tuyệt đối là một cảnh tượng bá khí lộ ra ngoài.” Thanh Mao Sư Vương sùng kính nói.

Dù sao thì trong Côn Luân có quá nhiều cường giả, bên trong tất nhiên ẩn chứa nguy hiểm vô cùng vô tận.

Nhưng vừa rồi đi theo Tô Mạch, một đi không trở lại xông vào Thánh địa Yêu tộc một lần, chứng kiến thủ đoạn phong phú của Tô Mạch, và điều quan trọng nhất là Thanh Mao Sư Vương đã thấy Tô Mạch hấp thu yêu lực, thực lực tăng lên đến trình độ không thể cảm nhận được.

“Dù sao thì bất kể có kẻ địch đáng sợ đến đâu, ta cho rằng có chủ nhân kiểm soát cục diện, đoán chừng cũng sẽ không không có cơ hội

thắng lợi.

Chỉ cần thể hiện tu vi và năng lực kinh người, bất kể kết quả thế nào cũng định sẵn sẽ danh truyền bốn phương." Thanh Mao Sư Vương mong đợi nói.

Ngay cả khi tưởng tượng trong lòng, Tiểu Thanh không kìm được kích động.

Sự hưng phấn khó tả kia, quả thật là một thu hoạch không hề bình thường.

Danh tiếng truyền khắp thế giới Hồng Hoang, đó đơn giản là một thu hoạch mà Thanh Mao Sư Vương không thể tin được.

"Phản ứng của Tiểu Thanh khiến ta rất hài lòng, chính là phải có tinh thần tiến thủ, mới có thể đạt được nhiều thứ hơn.

Nếu không thì ngay cả tu vi cũng khó mà tiến xa được.

Nguy cơ trước mắt nhất định có cơ hội vượt qua." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Kỳ thực đối với Tô Mạch, lợi dụng Côn Luân Thịnh Điển một lần để tát thẳng mặt mới là chuyện đặc biệt mong đợi.

Dù sao thì có thể trước mặt nhiều thế lực, trực tiếp rõ ràng thu thập Thiên Vân Đạo Trưởng và người của Côn Luân.

Một khi đạt được thu hoạch, bất kể chiến quả lớn hay nhỏ, tuyệt đối sẽ gây ra cuộc thảo luận lớn.

"Ta chính là muốn khiến Thiên Vân và Côn Luân hoàn toàn mất mặt.

Khi đã chọc giận ta, hậu quả là đối phương sẽ cảm thấy đặc biệt hối hận, loại hối hận không kịp nữa." Tô Mạch tiếp lời.

Trong ngữ khí ẩn chứa niềm tin kiên định không lay chuyển, bất

kể gặp phải cảnh khốn khó nào, anh ta khẳng định sẽ không sợ hãi lùi bước, sẽ một đi không trở lại mà hành động theo kế hoạch.

"Ta cảm thấy đi theo chủ nhân hành động quá kích thích, bởi vì cuối cùng một khi thành công, có thể đạt được thu hoạch quá tốt.

Dù sao ta cũng đã có chút tự tin, nhất định phải nắm bắt cơ hội bất ngờ khó có được này." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Nguy hiểm cũng là kỳ ngộ, cả hai cùng tồn tại.

Xem cuối cùng sẽ đạt được kết quả nào, toàn bộ quá trình, nếu nói ra, khó mà nói rõ được.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương hơi trò chuyện một chút, nhanh chóng không còn bàn luận gì khác nữa, nhanh chóng bắt đầu đi về phía chính diện.

Ngay tại trung tâm nhất của Côn Luân, lúc này đã tập trung không ít thế lực và cường giả.

Những tồn tại được mời về cơ bản đã đến đông đủ, cũng không có thêm ngoại lệ nào.

Hiện tại chưa đến lúc Côn Luân Thịnh Điển chính thức khai mạc, chỉ hơi chênh lệch một chút thời gian, thực ra cũng không khác mấy so với lúc bắt đầu.

Thời điểm của Tô Mạch có thể nói là vô cùng thích hợp.

Dù sao thì một khi ít người, có lẽ sẽ phải chờ đợi riêng.

Chương 564

Nếu không thì khi trực tiếp thu thập Thiên Vân Đạo Trưởng, anh ta sẽ không thể đạt được hiệu quả tốt nhất như trong lòng mong đợi.

Hoặc giả nếu hơi sớm một chút, hậu quả bên trong không cần nói cũng biết.

"Ta không mang theo vật phẩm tín vật mời các thứ, vì vậy một khi đi đến trước chính môn Côn Luân Sơn, nhất định sẽ bị người canh giữ ở đó ngăn cản, không tránh khỏi sẽ phát sinh một trận tranh đấu.

Mà ta chính là đang cố gắng dẫn dắt một trận chiến đấu như vậy." Tô Mạch thản nhiên nói.

Tiếp theo sẽ gặp phải cục diện phát triển như thế nào, gần như đều nằm trong phạm vi Tô Mạch có thể cân nhắc, căn bản không thể có bất kỳ sự bỏ qua hay không tính toán nào.

Trừ khi có bất ngờ vượt ngoài dự liệu, đó mới là tình huống đặc biệt khó đoán.

Bản thân Tô Mạch khẳng định có thể lặng lẽ đến được bên trong Côn Luân, thậm chí đi đến phạm vi khá gần nơi cốt lõi.

Sau đó, e rằng mới bị một số tu hành giả tu vi mạnh phát hiện.

Còn về việc cổng núi hay các loại vật cản, hiển nhiên không thể ngăn được, chỉ cần xem Tô Mạch có ý định đi như thế nào.

"Suy nghĩ của chủ nhân thật sự quá tuyệt vời.

Phương thức xuất hiện của ta khẳng định cần phải bá đạo một chút.

Ta đương nhiên cũng hiểu thủ đoạn phong phú dị thường của chủ

nhân, lặng lẽ vượt qua chướng ngại cổng núi trước mắt, đó không phải là chuyện khó khăn.” Thanh Mao Sư Vương tán đồng nói.

Lúc đó Tiểu Thanh cũng ý thức được nguyên nhân, đối với suy nghĩ của chủ nhân, nó biểu thị sự tán đồng đặc biệt.

Tuyệt đối không có phương thức nào rực rỡ và thu hút sự chú ý hơn việc trực tiếp xông thẳng vào.

Điều đó tuyệt đối có thể lần đầu tiên khiến tất cả người của Côn Luân chấn động.

Sau đó, theo Tô Mạch dẫn theo Thanh Mao Sư Vương không ngừng tiếp cận, một mực tiến về phía địa điểm Thịnh Điển, điều này tuyệt đối cũng sẽ kéo theo nhiều người tham gia khác phát giác.

Như vậy có thể tạo ra chấn động cực lớn, cho dù lúc đó muốn hành sự cẩn thận và khiêm tốn một chút, nhất định cũng sẽ là tình huống viển vông.

Quả nhiên, đợi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đi đến trước Côn Luân, trực tiếp có đủ bốn vị người bảo hộ xuất hiện.

Những tên này mặt mày cảnh giác nhìn hai người, một vẻ kiêu căng hống hách.

Dù sao thì lúc đó không còn tồn tại nào chưa tham gia Thịnh Điển, các thế lực được mời không ai là không kịp thời đến.

Vì vậy, bốn tên thủ vệ cơ bản có thể xác định, hai người trước mắt tuyệt đối không phải đối tượng được mời.

Vậy thì không cần khách khí nữa, dù sao nhìn chính diện cũng không có vẻ lợi hại lắm, căn bản không cần quá thận trọng và cẩn thận.

Kỳ thực trong một khoảng thời gian, vì có lý do Côn Luân Thịnh

Điển sắp bắt đầu cử hành, có thể nói là đã thu hút sự chú ý của bên ngoài.

Thỉnh thoảng có người hoặc yêu quái các loại tu hành giả, không mời mà đến, chỉ vì muốn chiêm ngưỡng phong thái thịnh vượng của Côn Luân.

Tồn tại như vậy quá nhiều, lúc này ở xung quanh Côn Luân vẫn tập trung rất đông, căn bản không có tư cách được mời vào Côn Luân.

Cũng càng không thể tham gia Côn Luân Thịnh Điển, chỉ có thể đứng đợi xung quanh với ánh mắt mong mỏi.

Số lượng từ sớm đã khá nhiều.

Bốn vị thủ vệ hiển nhiên coi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương là những tiểu nhân vật vô danh, cố gắng chiêm ngưỡng uy thế Côn Luân.

Mặc dù là tiểu nhân vật không đáng chú ý, nhưng những vị khách như vậy khẳng định không cần khách khí, thực sự không thể coi là khách nhân.

Các tu hành giả đứng xem bên ngoài, trong đó có phản ứng cảm xúc vô cùng phức tạp.

Dù sao thì tính cách mỗi người hoàn toàn khác nhau, tự nhiên có những phản ứng khác nhau.

Hiện tại họ đều nhìn thấy Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đột nhiên xuất hiện, đồng thời chứng kiến những thủ vệ ánh mắt không thiện, một vẻ muốn nuốt sống Tô Mạch.

“Hai tên này lại không tự lượng sức, khẳng định không thể vào Côn Luân.

Chương 565

Kết quả lại không hiểu chuyện mà đi tới, vô cớ chọc giận thủ vệ.

Những tên thủ vệ đó không phải kẻ yếu, e rằng sẽ cho hai vị đó một chút khổ sở.” Có người cười cợt nói nhỏ.

Qua một loại ngữ khí, đại khái có thể thể hiện ra tâm tình hả hê đến mức nào.

Những người đó đặc biệt muốn xem Tô Mạch và Tiểu Thanh bị giáo huấn, đoán chừng sẽ chịu những tổn hại tương tự, vì vậy có vẻ khá mong đợi.

“Mau chóng quay người lại, đừng tiếp tục đi về phía cổng núi nữa.

Những tên thủ vệ đó không dễ đối phó, người của Côn Luân, nếu muốn làm cho ai khó coi, e rằng ai cũng không có gan phản kháng.

Cứ ở bên ngoài xem và thưởng thức là được rồi.” Có một người thiện lương nói.

Lời khuyên an ủi vô cùng thiện ý, ý tứ nhắc nhở bên trong quá rõ ràng.

Người nói cũng không dám có hành vi quá trắng trợn, thậm chí cả ngữ khí nói chuyện cũng bị đè nén khá nhẹ nhàng.

Điều đó đại diện cho việc khá lo lắng chọc giận thủ vệ, sợ lung tung ra mặt sẽ gây ra sự bất mãn của thủ vệ Côn Luân.

Vì vậy có vẻ cực kỳ cẩn thận.

Nhưng nội dung những âm thanh đó đủ để truyền thuận lợi vào tai Tô Mạch và Tiểu Thanh, không có trở ngại.

Tô Mạch nhìn ánh mắt khác nhau xung quanh, có người châm chọc, có người đồng tình, có người khinh thường, có người bất đắc dĩ, tóm lại vô cùng phức tạp và hỗn loạn.

Nhưng đó đều không phải chuyện của Tô Mạch.

Tô Mạch quay người nhìn một cái, đối với người thiện lương vừa rồi đã nhắc nhở, ban cho một nụ cười thân thiện.

Sau đó nhanh chóng quay người lại, tiếp tục kiên định không lay chuyển bước đi, không nói thêm một lời nào, chỉ như trước đây vẫn đi tới.

"Chủ nhân, chẳng lẽ chúng ta không nói gì sao?

Vừa rồi ta tận tai nghe thấy, bên trong có một số tên đang cười nhạo chúng ta, nói một số lời khiêu khích." Thanh Mao Sư Vương khó hiểu nói.

Tiểu Thanh đối với hành động của chủ nhân có chút không hiểu, không chỉ tự nhiên nảy sinh một nỗi tự tin bá khí, tâm thái trở nên sảng khoái và mong đợi.

Vừa rồi còn tưởng chủ nhân sẽ làm gì đó, kết quả lại thấy anh ta tiếp tục đi, không nói lời nào.

"Hiện tại những lời hào hùng tráng lệ chỉ là lãng phí thôi, căn bản không có bất kỳ tác dụng nào.

Không cần cân nhắc những kẻ yếu đứng xem kia, đã tạo ra phản ứng như vậy.

Không bằng thông qua hành động thực tế, đợi ta thu thập bốn tên thủ vệ, điều đó sẽ phù hợp hơn để làm câu trả lời không cần nghi ngờ, so với tất cả những lời nói." Tô Mạch thong dong nói.

Tô Mạch khẳng định tâm thái tốt, một cảnh tượng thực sự có chút

không đáng để tâm.

Dù sao thì tầm mắt đối phương quá thấp, căn bản không ở cùng một tầng thứ.

Tô Mạch căn bản không có động tác muốn dừng lại, vẫn một đi không trở lại mà đi tới, bên cạnh dẫn theo Thanh Mao Sư Vương kiên định không lay chuyển.

Các tu hành giả đứng xem xung quanh, không ai là không cho rằng đó là hành vi tự tìm đường chết.

Bất kể là châm chọc hay tiếc nuối, cuối cùng không ai cảm thấy sẽ có kết quả khác.

Dù sao thì ngay phía trước có bốn tên thủ vệ Côn Luân, mỗi một vị trong số đó đều có tu vi cực kỳ mạnh mẽ.

Tùy tiện một tồn tại cũng đủ để tạo ra phiền toái lớn, càng đừng nói đến điều quan trọng nhất, có đủ từng đó thủ vệ liên hợp.

Đương nhiên, nếu tình huống chỉ là cục diện trước mắt, e rằng cũng sẽ không đến mức thảm hại như vậy.

Bởi vì có rất nhiều vấn đề tiếp theo, cho dù may mắn vượt qua được cửa ải đầu tiên, một khi dẫn đến cường giả khác bên trong Côn Luân, vạn nhất họ ra tay, nhất định sẽ có hậu quả đáng sợ.

“Ta đều không biết tại sao thanh niên này lại không thông hiểu chuyện đời.

Chương 566

Sống tốt chẳng phải là chuyện rất tốt sao?

Hoàn toàn không có chút cần thiết nào, nhưng lại không biết trời cao đất dày mà đi tới.

Côn Luân không phải nơi tùy tiện để người ngoài có thể vào.” Có người lắc đầu nói.

Trong lời nói đó tràn đầy sự không thể tin được, và sự sợ hãi không thể che giấu, chứng tỏ người này đối với Côn Luân đã cảm thấy sự kiêng kỵ từ sâu trong nội tâm.

Dù sao thì nếu để bản thân ở trong cảnh tượng tương tự Tô Mạch, khẳng định sẽ không có gan lớn như vậy, dám đưa ra một lựa chọn táo bạo như vậy.

“Kỳ thực, điều này thật sự vượt ngoài tưởng tượng của ta.

Ban đầu ta chỉ cho rằng người kia làm ra vẻ, hoặc là mới đến căn bản không biết tin tức, sau đó nhận được một số lời nhắc nhở của ta, sẽ hối hận mà quay người rời đi.

Kết quả lại vượt ngoài dự liệu.” Một người nói lời vừa rồi bất đắc dĩ nói.

Rất nhiều người đứng xem, lúc đó cơ bản đều cho rằng Tô Mạch biết lời nhắc nhở, nhất định sẽ lựa chọn không tiếp tục đi trên con đường đó nữa.

Nhưng quyết định cuối cùng được thể hiện ra, đơn giản là khiến nhiều người trợn mắt há hốc mồm, khó mà tưởng tượng được sẽ có cảnh huống như vậy.

Tô Mạch với tâm tình bình tĩnh lắng nghe những âm thanh nghị

luận phát ra từ bốn phương tám hướng.

Động tĩnh lúc đó, căn bản không hề cố ý che giấu, gần như đều không kìm được mà trò chuyện tại chỗ.

Nhờ năng lực cảm ứng đặc biệt mạnh mẽ của bản thân Tô Mạch, anh ta dễ dàng có thể biết được những âm thanh mới xuất hiện đó.

Tô Mạch vì có tâm thái tốt, bất kể nghe nội dung gì, anh ta vẫn có thể trầm tĩnh lạnh lùng duy trì cảm xúc trấn định.

Một loại tâm tình ổn định, không kinh động khi xử lý sự việc, đơn giản là khiến người ta thể nghiệm cảm giác như tắm trong gió xuân.

"Xem ra những tên đứng xem xung quanh, toàn bộ đều không có gan dám xông vào Côn Luân.

Còn có những tồn tại ở một nơi nào đó trong thế giới rộng lớn, chuyên vượt qua khoảng cách xa xôi, cố ý một lần chiêm ngưỡng phong thái của nơi này.

Vì vậy cũng sẽ không có ai dám đối phó với Côn Luân." Tô Mạch thản nhiên nói.

Đặc biệt là vào thời khắc căng thẳng và quan trọng như vậy, Côn Luân đường đường chính chính, một thế lực to lớn uy nghiêm, chỉ từ đó cũng có thể cảm nhận được.

Một khi lát nữa đích thân ra tay, ảnh hưởng tạo ra nhất định không thể đánh giá thấp, điều này thật sự có chút vượt ngoài tưởng tượng của người ngoài.

"Ta chỉ cần nghe những lời đàm tiếu ngông cuồng xung quanh, trong lòng không kìm được nảy sinh sự khinh thường.

Những tên tầm mắt quá thấp này, căn bản không biết mình đang trào phúng ai.

Lát nữa thì cứ mở to mắt mà xem đi.” Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ.

Mọi người vây xem xung quanh, dù có phản ứng thế nào, cũng dần dần yên tĩnh lại, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, tất cả đều nghiêm túc theo dõi, bởi vì bốn vị thủ vệ Côn Luân đã dồn ánh mắt lại, rõ ràng là định đối phó với Tô Mạch.

Dù sao Tô Mạch vẫn luôn đi tới cùng Thanh Mao Sư Vương, căn bản không hề dừng lại, đã thuận lợi đến vị trí cổng núi.

Muốn tiếp tục tiến vào, nhất định phải vượt qua chốt chặn của thủ vệ.

Bất kể thế nào, đều phải có sự phòng thủ như vậy, nếu không ai cũng có thể dễ dàng đi vào, Côn Luân không phải là nơi tùy tiện như thế.

“Hai kẻ kia, mau dừng lại cho ta!

Chẳng lẽ không biết đây là trọng địa Côn Luân sao?

Hơn nữa bên trong đang chuẩn bị khai mở Thịnh Điển, đây là một sự kiện cực kỳ được giới tu hành chú mục.

Các ngươi có thiệp mời trong tay không?” Một thủ vệ ngăn lại nói.

“Ta đoán là bọn chúng hoàn toàn không có thiệp mời, hà tất phải hỏi thêm một lần thừa thãi nữa, rõ ràng là lãng phí thời gian.

Chương 567

Dù sao ta vẫn luôn canh giữ ở sơn môn, những kẻ nhận thiệp mời đều đã xuất hiện từ sớm rồi, kẻ xuất hiện bây giờ không nghi ngờ gì nữa, chỉ là không mời mà đến." Một người khác khinh thường nói.

Tô Mạch nghe lời của hai thủ vệ cản đường, lập tức cảm thấy không thể tránh khỏi một trận chiến.

Anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ đầu, vì vậy trong lòng đã sớm muốn ra tay.

Đương nhiên, anh cũng không vội vàng lúc này, muốn xem những kẻ này có thể chờ đợi quá lâu không.

Tô Mạch muốn đối phương nhịn không được ra tay trước, sau đó anh mới giáng một đòn phủ đầu.

Đừng thấy đây đều là chiến đấu, nhưng chỉ cần đối thủ ra tay trước, đến lúc đó Tô Mạch mới phản kích chấn động, tất nhiên sẽ có uy thế lớn hơn, đó là điều không cần nghi ngờ, và anh đặc biệt giữ một tâm thái thoải mái.

"Quả nhiên không hổ là chủ nhân với tâm tư nhanh nhạy, lại còn có thái độ vân đạm phong khinh, bất kể lúc nào cũng đều thản nhiên bình tĩnh, nhất cử nhất động đều đủ sức hấp dẫn ta sâu sắc, khiến ta luôn giữ thái độ học hỏi." Thanh Mao Sư Vương kính phục.

Bề ngoài nó cũng không có phản ứng gì, dù sao Tiểu Thanh đã ý thức được chủ nhân không hề nao núng, càng không thể tự ý hành động.

Chủ yếu là ở bên cạnh Tô Mạch, người có chủ kiến mạnh mẽ như vậy, Tiểu Thanh hoàn toàn không cần nói nhiều, chỉ cần yên tĩnh phối

hợp là được.

“Ta cứ nghĩ kẻ này sẽ thức thời mà quay lưng rời đi, kết quả lại tệ hơn ta dự liệu, càng thêm to gan lớn mật lựa chọn, dám đi tiếp trước mặt ta.

Xem ra phải chịu một ít trừng phạt rồi.” Một thủ vệ lạnh lùng nói.

Chỉ nghe ngữ khí, có thể cảm nhận được sự bất mãn sâu sắc, cùng với vẻ cợt nhả khó tả, một tâm tình đặc biệt muốn giáo huấn Tô Mạch, thể hiện thẳng thừng và rõ ràng, căn bản không hề che giấu, thực ra cũng không cần thiết phải che giấu.

“Nhưng ở đất Côn Luân của ta, lại có kẻ không nể mặt.

Ta đã canh giữ sơn môn khá lâu rồi, thậm chí cộng thêm lời các tiền bối khác kể trước đây, gần như rất lâu rồi chưa gặp kẻ nào dám cả gan xông núi chính diện.

Hôm nay ta rất may mắn gặp được, lát nữa cũng có thể coi đây là một câu chuyện cười mà kể ra ngoài.” Một thủ vệ khác chế giễu nói.

Ngay từ đầu, bốn vị thủ vệ lần lượt mở miệng nói chuyện, không hề giữ kẽ mà thể hiện thái độ cuồng vọng của mình, ra vẻ hống hách, căn bản không lo lắng sẽ có hậu quả gì.

Tô Mạch ánh mắt hờ hững nhìn những kẻ này, còn những lời khiêu khích mà đối phương vừa nói, chắc chắn không thể chọc giận Tô Mạch.

Dù trong lòng không để tâm, nhưng có một phương diện khác lại không thể bỏ qua.

Tô Mạch tất nhiên không thể dễ dàng bỏ qua đối phương, để đạt được mục đích ban đầu, anh muốn kích giận đối thủ ra tay trước.

Vì vậy, anh tỏ thái độ đặc biệt thờ ơ, muốn hoàn toàn châm ngòi

để thủ vệ bùng nổ cảm xúc.

Một khi không thể nhẫn nhịn được nữa, chúng sẽ chọn ra tay tấn công, lúc đó sẽ đến lượt Tô Mạch triển khai công thế.

"Xem ra Côn Luân cũng chẳng ra gì.

Ta vừa mới đi tới, chưa kịp nói thêm lời nào, kết quả lại vô duyên vô cớ gặp phải vô tận lời chế giễu.

Chẳng lẽ Côn Luân lớn mạnh lại toàn là một đám người buồn cười như vậy sao?

Thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt." Tô Mạch thản nhiên nói.

Tại chỗ, anh thể hiện một phản ứng thờ ơ, dường như đối với những chuyện vừa xảy ra đều làm ngơ, những lời khiêu khích nhiều như vậy đều bị coi như không có gì.

Đừng nói đến việc sợ hãi, ngay cả một chút cảm giác căng thẳng cũng không tồn tại.

Thậm chí Tô Mạch còn trực tiếp buông lời phê bình Côn Luân, không hề nể mặt chút nào.

Một tràng phê phán gay gắt, gần như là tát thẳng vào mặt các thủ vệ ngay tại chỗ, thực ra cũng chẳng khác là bao, dù sao cũng là trước núi Côn Luân.

Điều quan trọng nhất là, xung quanh bốn phía đang tụ tập rất nhiều người vây xem, hơn nữa hiện tại một Thịnh Điển Côn Luân vô cùng đáng chú ý đang được khai mở, bất kỳ tình huống nào cũng sẽ được chú ý, thậm chí dễ dàng lan truyền ra ngoài.

Dù sao thì lời đồn đại là nhiều nhất, tốc độ lan truyền loại tin tức đó cực kỳ nhanh, bởi vì chuyện xảy ra ngay trước Côn Luân, chủ yếu là có quá nhiều kẻ đứng xem.

Bốn vị thủ vệ cũng không dám coi thường, nhất định phải vô cùng cẩn thận chú ý, không dám lơ là bất kỳ vấn đề nào.

Đặc biệt, thân là người trong cuộc của Côn Luân, một khi cảnh tượng trước mắt không thể xử lý tốt, tất nhiên sau đó sẽ phải chịu hình phạt từ nội bộ Côn Luân.

Chương 568

Nhất định phải hết sức cẩn thận, không thể lơ là để Tô Mạch thoát đi.

Một khi không cẩn thận để kẻ địch chạy thoát, hậu quả đó khó mà nói hết, không phải chỉ là thủ vệ nhỏ bé mà có thể gánh chịu được.

Vốn dĩ các thủ vệ vừa rồi chỉ là khoe mẽ uy phong mà thôi, một mặt tỏ ra kiềm chế, nhưng theo lẽ thường mà nói, những khi gặp các tu hành giả bên ngoài, thủ vệ cứ tùy tiện trêu chọc và uy hiếp một hồi, có thể dọa cho không ít người kinh hồn bạt vía, căn bản không dám tiếp tục phản kháng nữa.

Dù sao dựa vào Côn Luân, một đại thụ khổng lồ như vậy, đủ để làm một chỗ dựa vô cùng đáng tin cậy.

Không cần lo lắng suy nghĩ quá nhiều, các thủ vệ sở dĩ kiêu ngạo cuồng vọng là nhờ vào điểm này.

Đáng tiếc lần này lại gặp phải một kẻ cứng đầu thực sự, dám không chút lưu tình, không màng đến thể diện, tại chỗ phê phán các thủ vệ, thậm chí còn có những lời bất mãn với Côn Luân, rõ ràng là đã giáng một đòn mạnh vào thể diện của Côn Luân.

Tình huống trước mắt thực sự khiến bốn vị thủ vệ kinh hãi trong lòng, dù sao thì khi có rất nhiều người chú ý, tuyệt đối không thể dung thứ cho Tô Mạch, kẻ đã buông lời cuồng ngôn, lại bình an vô sự.

Vì nếu hành vi như vậy mà không bị báo phục đánh trả, thì quả thực là một sự thất trách cực lớn.

Sau này e rằng sẽ không còn tư cách gặp ai nữa, và cũng sẽ chịu hình phạt từ Côn Luân.

Nhưng đó là khi không thể thành công thu thập Tô Mạch.

Một khi có thể thuận lợi đối phó với Tô Mạch vào lúc này, chỉ cần giáo huấn tên này một trận, thì thủ vệ đã bảo vệ được uy nghiêm của Côn Luân.

Không những không có chút sai sót nào, mà còn lập được công lao đặc biệt lớn, e rằng sẽ được sơn môn ban thưởng.

Hiện tại tâm tình của các thủ vệ không có mấy lo lắng hay căng thẳng, ngược lại tràn đầy mong đợi và hưng phấn.

Dù sao thì, thân là chức vị thủ vệ hèn mọn, thực ra không có quá nhiều cơ hội tốt để lập công.

Họ ở vị trí khá thấp trong Côn Luân, tu vi cũng không có khả năng thăng tiến nhanh chóng, vì vậy nếu có thể lập được một lần công lao, thì đây tuyệt đối là thời cơ tốt để vươn lên.

"Ta thật sự có chút không dám tin vào tai mình, vừa rồi dường như không nghe nhầm, sợ rằng không cẩn thận lại xuất hiện ảo giác, chắc chắn là buồn ngủ đến mức mệt mỏi rồi.

Kết quả đột nhiên lại có chuyện tốt tự tìm đến, thật sự khiến ta trong lòng sảng khoái không thôi." Một thủ vệ không kìm được vui vẻ nói.

Rõ ràng là hắn đã coi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương là phần thưởng được tặng, hoàn toàn là những phần thưởng sống sờ sờ.

Trên mặt hắn nở nụ cười không thể kiềm chế.

Tên này vừa hay gần đây đã đạt đến giai đoạn bình cảnh, thiếu sự chắc chắn và bảo vật để thăng cấp.

Vì vậy, chỉ cần nắm bắt được cơ hội hiếm có này, một khi sau đó dùng những vật này đi đổi lấy một ít phần thưởng, có thể tăng cường

khả năng thăng cấp một cách cực lớn.

“Trong lòng ta đương nhiên tràn đầy phẫn nộ, còn về những lợi ích hay loại đồ vật gì đó của các vị, căn bản không phải là thứ ta coi trọng.

Dù sao, đối với kẻ địch dám khiêu chiến uy nghiêm của Côn Luân ta như vậy, nhất định phải triệt để báo thù đánh trả.

Ta hy vọng có thể đánh bại kẻ này, sau đó cho hắn biết thế nào là hối hận.” Một thủ vệ khác với vẻ mặt âm hiểm nói.

Tô Mạch thản nhiên liếc nhìn kẻ đó, quả nhiên tu vi khá mạnh mẽ, ít nhất là kẻ lợi hại nhất trong số chúng.

Bất kể thế nào, hắn cũng có tín niệm kiên định, rằng điều quan trọng nhất là bảo vệ Côn Luân, vậy thì Tô Mạch nhất định phải đối mặt với đối thủ này.

“Người Côn Luân thật sự quá tự cho mình là đúng rồi.

Chưa bắt đầu giao chiến, kết quả đã bắt đầu muốn ăn mừng chiến thắng.

Hy vọng sau khi sự thật hiển hiện, sẽ không có quá nhiều cảm xúc hối hận đau khổ, mọi thứ đều là tự mình gánh lấy.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Một loạt thao tác trước đó, Tô Mạch cảm thấy chưa đạt được hiệu quả tốt nhất, vì vậy lại đưa ra một biện pháp mới, châm thêm một ngọn lửa, lời nói đổi mới trực tiếp chọc giận các thủ vệ Côn Luân.

“Trời đất ơi, kẻ này đúng là không thấy quan tài không đổ lệ mà!

Ta vừa nghe bốn vị thủ vệ buông lời hung ác, cả người đều cảm thấy sợ hãi lo lắng, sợ không cẩn thận lại bị liên lụy.” Một người vây

xem nhỏ giọng lẩm bẩm.

Dù sao thì, quần chúng vô can xung quanh đều đã trải nghiệm cảm giác tim đập chân run, bởi vì ai cũng cảm nhận sâu sắc rằng các thủ vệ đã nổi giận.

Chương 569

Kết quả Tô Mạch vẫn giữ thái độ cực kỳ điềm tĩnh, điềm báo chiến đấu đã rõ ràng không cần nói, dường như có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Ước chừng ở nơi này, ngoài Thanh Mao Sư Vương ra, căn bản không có ai khác ủng hộ Tô Mạch.

Không khí kiếm bạt nỗ trương tại hiện trường vô cùng sôi nổi, trừ Tô Mạch vẫn giữ thái độ bình tĩnh thản nhiên, dường như đặc biệt ung dung tự tại.

Còn về phía các thủ vệ Côn Luân kia, không ai là không cảm thấy lửa giận bốc lên toàn thân, đều đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Dù sao thì, đây là đất Côn Luân, không thể dung thứ cho chuyện thách thức uy nghiêm xuất hiện.

Vốn đã hạ quyết tâm, sau đó hiện tại vẫn luôn nhìn thái độ điềm tĩnh của Tô Mạch, đặc biệt là nghe nhiều lời như vậy, đã không thể nhẫn nhịn được nữa.

Ngay lập tức triển khai công thế mạnh mẽ, bốn người vừa ra tay, đã lập tức tập hợp tất cả các thủ đoạn, muốn nhanh chóng trấn áp Tô Mạch.

"Bốn chúng ta đồng thời triển hiện năng lực của riêng mình, ta nghĩ đủ sức để thành công đánh bại một kẻ bề ngoài trông tầm thường này.

Ước chừng cũng không có thực lực phi phàm gì, dường như cũng chỉ là một dạng phổ thông, không có chỗ nào dị thường cả." Một thủ vệ tự tin thề thốt nói.

“Đúng vậy, đã dám khiêu khích thể diện Côn Luân của ta ngay trước mặt, vậy thì hai bên sẽ là một trận phân định sinh tử.

Ta khẳng định sẽ không gặp phải kết cục thất bại, hy vọng có thể dựa vào thủ đoạn bài sơn đảo hải, tàn khốc diệt sát tên đó.” Một thủ vệ khác nhanh chóng nói.

Cả bốn vị thủ vệ vừa ra tay, lập tức tạo ra uy thế cực lớn.

Đây quả thực là một hiện tượng khiến khán giả xung quanh vô cùng chấn động.

Dù sao thì, với uy danh Côn Luân vang xa, gần như hiếm khi tại sào huyệt Côn Luân mà gặp phải cảnh tượng trước mắt.

Về cơ bản, những người vây xem xung quanh chưa từng được chứng kiến cảnh tượng này.

Dù sao thì, bất kể là tu hành giả từ đâu đến, chỉ cần đến Côn Luân, không ai là không vì muốn được chiêm ngưỡng phong thái Côn Luân.

Hầu hết đều trong thái độ ngưỡng vọng, từ vị trí khá thấp ban đầu, căn bản không dám đối kháng với sự tồn tại của Côn Luân.

“Ta đã ở Côn Luân nhiều ngày rồi, vốn định ở ngoại vi để cảm nhận phong thái Thịnh Điển Côn Luân, ai ngờ lại vô duyên vô cớ gặp phải một cảnh tượng kịch tính như vậy.

Thật sự là một ký ức cực kỳ khó quên.” Một khán giả không kìm được nói.

“Ta ngược lại cảm nhận sâu sắc nội hàm của Côn Luân.

Bất kể tình huống lần này thế nào, tuy không phải đối phó với ta, nhưng dù sao cũng đã tại chỗ phô diễn uy năng.

Đặc biệt là khi mấy vị thủ vệ vừa ra tay, nếu là để thu thập ta, thì bản thân ta tuyệt đối không thể chống cự được.” Cũng có người buột

miệng nói ra.

Rất nhiều người xem đều có chút không kìm được mà bày tỏ ý kiến của mình, nhưng cũng không có thêm nhiều người nói nữa.

Hầu hết đều trợn tròn mắt, tất cả đều đang nghiêm túc theo dõi hiện trường, sợ rằng không cẩn thận sẽ bỏ lỡ những chi tiết đặc sắc, dù sao thì đây là một khoảnh khắc kinh tâm động phách như vậy.

Các thủ vệ Côn Luân chính là vì cân nhắc điểm này, liền nhất diện đảo vi công (vừa thủ vừa công), theo tốc độ nghiền ép, thế sét đánh không kịp bưng tai, khí thế không thể chống cự, trực tiếp thu thập Tô Mạch.

Đương nhiên, đó chỉ là cách nghĩ một chiều của đối phương mà thôi.

Tô Mạch chắc chắn không thể bị một đòn đánh bại, như vậy thì thật quá lố bịch.

Đem Tiểu Thanh đến đây, không phải để chịu đựng thất bại, mà là vì chiến thắng thực sự.

Nếu không, chi bằng tiếp tục ẩn nhẫn không ra tay.

Đã hùng hổ sát đến, tất nhiên phải làm một vài việc.

Tô Mạch không chút do dự ra chiêu.

Vì đã đợi đối phương chủ động bắt đầu tấn công, vậy thì không cần thật sự cứ mãi chờ đợi nữa.

Lúc này tuyệt đối là thời điểm thích hợp để phản kích, anh đã sớm không thể kiềm chế được rồi.

Chương 570

Thanh Mao Sư Vương cũng nhanh chóng gầm lên một tiếng, ngay lập tức tại hiện trường hóa thành nguyên hình sư tử.

Vẻ uy nghiêm của nó khiến người ngoài lập tức kinh ngạc, không ai ngờ tới.

Tiểu Thanh đã sử dụng hóa thân, trước đó chỉ là hình người bề ngoài, sau đó lại biến trở lại diện mạo bản thể, không ai đã nhìn ra trước đó.

"Dù sao chủ nhân của ta đã ra tay rồi, ta cũng nhất định phải bắt đầu hành động theo.

Một hàm răng sắc nhọn đã sớm không kìm được muốn xé xác con mồi rồi.

Đã có một đám không có mắt xuất hiện, tự lượng sức mà cản đường, tất nhiên sẽ trở thành đối tượng để ta thử nghiệm răng nanh trước tiên." Thanh Mao Sư Vương hung tợn nói.

Một tiếng sư hống vang lên tràn đầy uy thế vô tận.

Trước đó nó giữ hình dạng con người một cách khiêm tốn, có lẽ trông bình thường, nhưng một khi đã triệt để hiện thân, dựa vào diện mạo bản thể, quả thực có uy thế và sức mạnh phi phàm.

Đương nhiên, thực lực của Tiểu Thanh có lẽ không quá mạnh mẽ, thậm chí chỉ có thể ngang tài ngang sức với một vài thủ vệ trong số đó.

Nhưng khí thế tự nhiên lại là một phương diện khác, dù sao có chủ nhân Tô Mạch ở bên cạnh, nó đương nhiên không hề sợ hãi, thậm chí còn có thừa dũng khí, bởi vì phía sau có chỗ dựa lớn.

Lúc đó, Tô Mạch chính diện giao thủ với đối phương, những chiêu thức liên hợp của các thủ vệ không nghi ngờ gì là cực kỳ mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc vẫn không thể công phá phòng ngự của Tô Mạch, trực tiếp bị chặn đứng thành công, khó mà tạo thành chút phá hoại nào.

Bùm!

Tại hiện trường vang vọng động tĩnh vô cùng kịch liệt, âm thanh va chạm xuyên thấu trời đất, vô số bụi đất trong nháy mắt cuồn cuộn bay lên, phủ kín một phạm vi rất rộng lớn.

So với sơn môn Côn Luân đặc biệt đồ sộ, thực ra đều là tiểu vu kiến đại vu (chuyện nhỏ so với chuyện lớn), càng đừng nói đến việc so sánh với cả Côn Luân.

Bụi đất nhanh chóng tan đi, Tô Mạch vẫn không hề lay động, ngay cả một chút lùi bước cũng không hề xảy ra.

Từ đó có thể thấy được, Tô Mạch thậm chí còn chưa phát huy hết tất cả thực lực, mà đã có thể thuận lợi chặn đứng sát thương, đủ để nhận ra một phần thực lực đáng sợ của Tô Mạch.

Còn về bốn vị thủ vệ kia thì không thể tránh khỏi việc lùi lại mấy bước.

Nếu không thực sự nhịn không được thì chắc chắn sẽ không muốn xảy ra chuyện này.

Sự thua kém rõ ràng như vậy đã làm tăng sĩ khí của Tô Mạch, ngược lại làm suy yếu khí thế của chính mình, sự tương phản này quả thực khiến người ta khó mà nói ra.

Tô Mạch không hề dừng bước, vẫn như trước không ngừng tiến lên.

Anh trực tiếp thừa thế uy thế hung mãnh, thừa thắng truy kích, sau

đó vung ra một quyền.

Sức mạnh thế đại lực trầm (thế lớn sức nặng) trong nháy mắt bùng nổ, trực tiếp tạo cho đối phương một cảm giác áp bách cực lớn.

Rắc!

Vũ khí của một trong các thủ vệ là một cây côn, kết quả khi vừa tiếp xúc với nắm đấm của Tô Mạch, ngay cả hiệu quả chống đỡ uy năng cũng không có, tại chỗ đã chịu sự đối xử đặc biệt tàn nhẫn, trong nháy mắt bị đánh gãy nát.

Tại hiện trường vang vọng âm thanh giòn tan, ai cũng có thể nghe thấy và nhìn thấy, chỉ cần không phải kẻ có vấn đề về mắt.

Lựa chọn lần này của Tô Mạch quá đỗi cơ trí, nhanh chóng hạ quyết định, kiên định không đổi thực thi, quả thực trong nháy mắt đã thu được kết quả tuyệt vời. 479.

Phong Mang Của Tiểu Thanh.

Công thế của Tô Mạch không hề có chút đình trệ nào, vẫn như trước tiếp tục tiến lên, toàn bộ quá trình tấn công một mạch trôi chảy như nước chảy mây trôi, tỏ ra đặc biệt thuận lợi.

Thực ra vào lúc này, những người vây xem xung quanh đã sớm bị làm cho trợn mắt há hốc mồm.

Không ai ngờ rằng, lần giao thủ chính diện đầu tiên, cục diện hơn kém sẽ ra sao.

Ban đầu, hầu hết tất cả những người vây xem về cơ bản đều xem trọng phe thủ vệ Côn Luân.

Dù sao thì họ có số lượng người đông hơn, mỗi người đều sở hữu khá nhiều sức mạnh, lại còn có thể liên hợp lại tạo thành công thế, vì vậy đương nhiên có thể giành được nhiều ưu thế hơn.

Chương 571

Còn về Tô Mạch, trông như một người bình thường không có tu vi đáng chú ý, thậm chí bên cạnh còn có một con sư tử, quả thực trông không có quá nhiều cơ hội tốt, dường như chắc chắn sẽ bị đánh bại, hoặc may mắn lắm thì sẽ không bị đánh gục ngay lập tức, mà cũng sẽ chật vật chống đỡ.

Nhưng khi sự thật chân chính xuất hiện, quả thực đã khiến những người vây xem kinh ngạc đến ngây người, khó mà tin được cục diện lại như thế này.

Tô Mạch ngay từ đầu đã phô diễn thủ đoạn cường hãn, dựa vào khí thế của một mình anh, trong nháy mắt đã áp chế bốn vị thủ vệ đối phương.

Ngay cả Thanh Mao Sư Vương, một con sư tử biến thân có uy năng động tĩnh cực lớn, căn bản không cần phải tham gia vào đó.

Bởi vì không cần phải tăng thêm sự trợ giúp bên ngoài nữa, bản thân Tô Mạch đã đủ sức tạo ra áp lực đặc biệt kinh người rồi.

Đặc biệt, với việc Tô Mạch liên tiếp chủ động tấn công, lựa chọn không lùi mà tiến này càng có lực xung kích lớn đối với những người vây xem.

Không ai có thể xem nhẹ, nhất định phải nghiêm túc đối đãi.

Bất kể kết quả cuối cùng hôm nay sẽ như thế nào, thì Tô Mạch định sẵn sẽ để lại ấn tượng sâu sắc.

Các tu hành giả xung quanh khó mà dễ dàng quên đi, có lẽ tình huống cực kỳ hiếm gặp này, sau khi đột nhiên xảy ra, sẽ có tác dụng và hiệu quả như thế nào.

“Mắt ta chắc chắn không nhìn nhầm, bởi vì loại xúc giác chân thật này, tuyệt đối không phải là trạng thái hư ảo.

Khó mà tưởng tượng được kẻ đó lại trực tiếp một hơi xông lên sát phạt, xem ra đã cho ta một chấn động lớn, cả người ta đều kinh ngạc đến cực điểm không thể kiềm chế được.” Một người hít một hơi khí lạnh nói.

“Uổng cho ta trước đó đã nói những lời khiêu khích lớn tiếng mà không biết hổ thẹn.

Với năng lực chiến đấu mà kẻ đó đang thể hiện, e rằng có thể dễ dàng đánh đổ ta, thậm chí đủ sức chắc chắn diệt sát ta.

Xem ra đối phương hoàn toàn lười biếng không thèm chấp nhặt với ta.” Kẻ trước đó buông lời không tôn trọng đã hối hận nói.

Giờ phút này, vô số người vây xem đều bị hấp dẫn, ngay cả những người trước đó chưa từng chứng kiến Tô Mạch và Tiểu Thanh, cũng dần dần kéo đến đây, trợn tròn mắt, thậm chí không chớp mắt, chỉ để xem toàn bộ trận chiến.

Thực ra những kẻ vây xem cũng không có trải nghiệm sâu sắc đến mức đó.

Những người thực sự chấn động nghiêm trọng trong lòng phải kể đến bốn vị thủ vệ Côn Luân.

Hiện tại tâm tình của họ đặc biệt phức tạp và nặng nề.

“Vì sao cục diện lại phát triển theo tình huống như vậy, quả thực tồi tệ đến mức khó mà tin được.

Kẻ này rõ ràng đang giấu giếm tài năng, bề ngoài vân đạm phong khinh, thực tế lại là một siêu cấp cường giả, hiện tại đã khiến ta chịu một vố đau lớn.” Thủ vệ vừa bị hư hỏng vũ khí côn nói.

Trong tay hắn trống rỗng không có vật gì, cây côn trước đó hiển nhiên không thể sử dụng được nữa.

Vì vậy, hắn chỉ có thể tiếc nuối đặt nó sang một bên, chọn cách dùng đôi tay làm vũ khí.

Dù sao tâm tình hắn đặc biệt không sảng khoái, một lòng một dạ muốn báo thù.

Cơn đau và sự căm hận đó trực tiếp khiến hắn tràn đầy phẫn nộ.

"Cây côn của ta đã đi theo ta rất lâu rồi, ai ngờ lại vô duyên vô cớ bị phá nát, quả thực khiến ta không dám tưởng tượng.

Nhất định phải báo thù cho vũ khí của ta, hôm nay dù có phải dốc hết sức cũng phải diệt tên địch này." Kẻ đó lần nữa mắt đỏ ngầu nói.

"Mọi người đừng ai lơ là, lần này nhất định đã gặp phải kẻ cứng đầu rồi, không phải là thứ có thể tùy tiện đối phó được.

Vừa rồi chúng ta chính diện tập hợp sức mạnh của mình, cùng xông về phía kẻ địch, kết quả lại bị hắn dễ dàng chặn đứng, thậm chí còn phản kích đẩy lùi chúng ta." Một thủ vệ với vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Chỉ từ đó có thể thấy được, sức mạnh đáng sợ mà Tô Mạch thi triển đã lập tức khiến đối phương phải chọn cách nghiêm chỉnh đối phó.

Đáng tiếc vì tốc độ tấn công của Tô Mạch quá nhanh, căn bản không cho đối thủ thời gian thở dốc.

Mục đích thế như chẻ tre này, không cần nói cũng rõ, nhưng vẫn khiến đối phương không thể ứng phó, quả thực là một dương mưu cực kỳ triệt để.

Thanh Mao Sư Vương cũng không cam chịu không có chiến tích,

nhanh chóng theo sát hành động của chủ nhân.

Ngay sau đó, nó hung hăng lao về phía một đối thủ.

Chương 572

Kẻ kia bị dọa nhảy dựng lên, bởi vì vừa rồi hắn rất khó khăn mới tránh được chiêu thức của Tô Mạch, ai ngờ ngay cả một giây nghỉ ngơi cũng không có, lại trực tiếp gặp phải nguy hiểm kinh hãi khác.

Bùm!

Tốc độ phản ứng của kẻ đó cũng đã đạt đến cực hạn, đặc biệt hiểm hóc tránh né được phạm vi xé nát của răng nanh.

Thực ra chỉ còn một chút xíu khoảng cách, chỉ cần chênh lệch một chút xíu thôi, thì đó chính là cách biệt giữa sự sống và cái chết.

Nhưng kẻ đó bị Thanh Mao Sư Vương đâm trúng thảm không nỡ nhìn, tại chỗ không thể khống chế thân hình, chỉ có thể bay thẳng ra một bên mặt đất, trực tiếp va chạm tạo thành một vết hằn khá rõ ràng, mang theo một vệt bụi lớn, tạo ra một cái hố lớn.

"Vận khí khá tốt, vậy mà lại trùng hợp tránh được công kích của ta.

Nhưng tiếp theo sẽ không có vận may như vậy nữa đâu.

Xem ta thu thập tên miệng mồm xấc xược đáng ghét này như thế nào, những lời trước đó ta đã ghi nhớ rất kỹ." Thanh Mao Sư Vương khá thù dai nói.

Nói xong, nó lập tức di chuyển nhanh chóng, không chút do dự lại ra chiêu công kích.

Thanh Mao Sư Vương đã tăng tốc độ.

Vì tốc độ sử dụng trước đó không mang lại kết quả tốt lắm, bị kẻ kia may mắn tránh thoát, vậy thì Tiểu Thanh kiên định không đổi quyết định, cố gắng thi triển thêm một chút sức mạnh.

“Vận khí của ta thật xui xẻo quá đi mất!

Đâu có vận may nào!

Sớm biết những lời hung ác trước đó sẽ tạo thành kết cục như vậy, ta nhất định sẽ không nói nhiều.

Con sư tử này thật quá hẹp hòi, không chịu buông tha ta.” Kẻ đó ai oán than thở nói.

Mặc dù giọng nói có vẻ thảm thiết, sau một lần va chạm hung tợn thảm liệt, càng trở nên nhếch nhác hơn.

Nhưng Thanh Mao Sư Vương sẽ không hề nảy sinh chút lòng đồng tình nào, vẫn luôn kiên định ra chiêu, chỉ để đạt được mục đích của mình.

Dù sao thì, kẻ đó quả thực đã buông lời không tôn trọng, là một trong những kẻ nói đúng nhất.

Chính là cái gọi là họa từ miệng mà ra, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho lời mình nói ra, đây là một chuyện vô cùng quan trọng.

Thanh Mao Sư Vương một ngụm chắc chắn cắn trúng mục tiêu, lập tức khiến đối phương khóc lóc thảm thiết, thậm chí thân thể còn bị trọng thương.

Phong mang mà Thanh Mao Sư Vương thể hiện quá đỗi kinh người, tại chỗ nó hung mãnh tấn công vị thủ vệ kia, trực tiếp xé rách một mảng bộ vị cơ thể của kẻ đó, lập tức tạo thành một cảnh tượng máu me be bét.

Tại hiện trường lập tức vang vọng tiếng khóc lóc thảm thiết của kẻ trọng thương.

Thanh Mao Sư Vương cho rằng động tĩnh như vậy quá khó nghe,

vì vậy không kìm được tiếp tục ra tay, sau đó làm cho kẻ đó ngất đi, thậm chí không biết sống chết thế nào.

Lập tức những tiếng khóc lóc ồn ào kia biến mất.

Thanh Mao Sư Vương cảm thấy môi trường cũng trở nên tốt hơn nhiều, nhưng đáng tiếc lại có chút lắc đầu tiếc nuối, tên này thực sự không chịu đòn, không hiểu sao còn chưa hoàn toàn sử dụng răng nanh sắc bén của mình mà đã không chống đỡ nổi rồi.

"Vốn ta định chơi đùa một chút, ai ngờ lại vô vị như vậy, thật sự khiến ta có chút mất hứng.

Xem ra nên chọn lại một tên khác, hy vọng tiếp theo đừng có dễ dàng bị diệt." Thanh Mao Sư Vương tự nói tự nghe.

Cảnh tượng này trực tiếp khiến những người vây xem kinh ngạc đến ngây người, không ai ngờ tới cảnh tượng như vậy sẽ xảy ra.

Ban đầu, tất cả mọi người đều không xem trọng Thanh Mao Sư Vương, chỉ sau khi nó biến thành chân thân, mới dần dần thu hút sự chú ý của người ngoài, sau đó trong nháy mắt lại một lần nữa tạo thành sự chênh lệch lớn về thị giác và nội tâm.

"Con sư tử đó cũng là một nhân vật tàn nhẫn a!

Vừa rồi ra tay căn bản không hề lưu tình, khiến ta nội tâm run rẩy không kìm được, không dám tưởng tượng bản thân trải qua cảnh tượng như vậy." Một tu hành giả lạnh giọng nói.

"Hôm nay tình huống vượt ngoài sức tưởng tượng của ta quá nhiều rồi.

Quả nhiên dám đường đường chính chính đến cửa, trực tiếp khiêu khích sự tồn tại của Côn Luân, hoặc là đầu óc có vấn đề, hoặc là cường giả chân chính, xuất phát từ sự tự tin cực độ." Có người thấp giọng nói.

Chương 573

Rất nhiều người xung quanh gật đầu tán thành sâu sắc, đều bày tỏ sự đồng tình với quan điểm này.

Tình huống phát triển đến mức độ hiện tại, không ai còn cảm thấy Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương không có thực lực nữa, vì vậy cũng đã nảy sinh quá nhiều sự tò mò về diễn biến tiếp theo.

Còn ba vị đương sự còn lại, thì lại có một cảm nhận khác.

Họ không kịp đồng tình hay bi ai với sự gặp phải của đồng bạn, bởi vì phải đối mặt với sự áp chế của Tô Mạch.

Thực ra các thủ vệ còn lại vừa rồi đều rất rõ một nguyên nhân.

Quả thực Thanh Mao Sư Vương dựa vào răng nanh của mình đã trọng thương đồng bạn kia, nhưng trong đó cũng ẩn chứa một yếu tố ảnh hưởng khác.

Điểm mấu chốt nhất chính là cảm giác áp bách mà Tô Mạch ban cho không ngừng nghỉ, khiến hắn không thể thi triển toàn bộ sức mạnh.

Đương nhiên, bất kể thế nào, Thanh Mao Sư Vương đều sở hữu chiến lực cường hãn chân chính.

Thông qua việc đi theo chủ nhân Tô Mạch một thời gian, có thể nói đã trải qua sự thay đổi long trời lở đất.

Đặc biệt trong phương diện tác chiến cá nhân, thường có thể bùng phát uy lực mạnh mẽ.

Ngay cả khi tu vi không thể sánh bằng, nhưng chiến lực vẫn vượt trội.

Tô Mạch nhanh chóng đến trước một vị thủ vệ, toàn bộ tốc độ nhanh đến mức đáng sợ.

Hiện tại không thể thua kém sủng thú được, đã bị Tiểu Thanh cướp công thu thập một người rồi, vì vậy Tô Mạch định giành được chiến quả tốt hơn.

Bành!

Tô Mạch lập tức không chút giữ kẽ mà tung một cước ra.

Sức mạnh tu vi không thể nhìn ra được đối với nhiều người tại hiện trường, dù sao đây cũng là một tầng thứ không thể nắm bắt.

Mọi người chỉ có thể cảm nhận được khí tức khủng bố, ngay cả biểu cảm trấn định cũng không thể duy trì, bao gồm cả những người vây xem, không ai là không thể hiện cảm giác căng thẳng lo lắng.

"Trời đất ơi, rốt cuộc là kẻ địch đáng sợ đến mức nào đây?

Vận khí của ta không biết phải hình dung thế nào nữa.

An toàn ung dung bấy nhiêu năm, chưa từng nghĩ sẽ bị thu thập trước mặt Côn Luân.

Tất cả những suy nghĩ trước đó không nghi ngờ gì đều là trăng trong gương, hoa trong nước." Kẻ đó vừa nảy sinh một chút cười khổ, những suy nghĩ dâng trào trong lòng, nhưng đáng tiếc đã không còn nhiều thời gian nữa.

Hắn chỉ có thể bị đánh trúng một cách chắc chắn, sau đó không tự chủ được mà phun ra một ngụm máu lớn, rồi thân thể lập tức tan nát, không thể hình thành chút ý niệm nào nữa, một kết cục hình thần câu diệt.

Thủ đoạn của Tô Mạch quả thực khủng bố đến vậy, đúng là không ra tay thì thôi, đã ra tay thì kinh người.

Thái độ như vậy, trực tiếp tuyên bố một phương thức gọi là nghiền ép.

“Chủ nhân cũng quá dũng mãnh rồi!

Ta hao phí thiên tân vạn khổ, cố gắng tập trung rất nhiều khí thế trợ uy, sau đó mới may mắn diệt được một kẻ.

Kết quả chủ nhân lại một đòn đã đánh bại một người, sự chênh lệch này khiến ta hổ thẹn không thôi.” Thanh Mao Sư Vương kính phục nói.

Uổng cho vừa rồi nó đã thành công đánh bại một đối thủ, sau đó có chút đắc ý, đặc biệt là sau khi nghe những tiếng kinh thán của người vây xem, thậm chí còn có chút không kìm được kiêu ngạo.

Giờ phút này mới trong nháy mắt khôi phục tư duy bình tĩnh.

Thanh Mao Sư Vương cảm thấy không có tư cách để tự hào nữa.

Bởi vì đi theo một chủ nhân như Tô Mạch, không cần phải thu thập mấy tên thủ môn nhỏ bé mà lại có phản ứng kích động như vậy, thực sự là làm mất mặt chủ nhân.

Dù sao lát nữa còn phải tiếp tục xông vào làm những chuyện lớn hơn nhiều.

Tô Mạch căn bản không để ý đến ánh mắt chấn động xung quanh, phảng phất như chỉ vừa làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Chương 574

Thậm chí anh tiếp tục chuẩn bị ra tay, tức thì sử dụng một chiêu thức vô cùng đơn giản, dễ dàng tiêu diệt thêm một thủ vệ khác.

Toàn bộ quá trình quá đỗi dễ dàng, xem ra căn bản không hề tồn tại chút khó khăn nào.

Làm những chuyện này đối với Tô Mạch chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

"Tim ta đập thình thịch không ngừng, uổng cho ta đã từng đánh giá cao kẻ đó.

Ai ngờ hắn lại hết lần này đến lần khác hoàn toàn vượt quá phạm vi lý giải của ta.

Thủ đoạn vừa sử dụng khiến ta toàn thân run rẩy, đứng cách một khoảng nhất định mà nhìn cũng cảm thấy sợ hãi, khó mà suy nghĩ được đây là cao nhân cảnh giới nào." Một khán giả có cách nói tương tự.

Nhưng hiện tại, họ đã bị uy nghiêm của Tô Mạch dọa sợ.

Mặc dù trong lòng có quá nhiều suy nghĩ, nhưng lại không dám nói bất kỳ lời nào, tất cả đều giữ trong lòng, sợ rằng không cẩn thận những lời đó sẽ dẫn đến sự bất mãn của Tô Mạch.

Thái độ như vậy có sự khác biệt một trời một vực, không thể so sánh với ban đầu.

Vị thủ vệ cuối cùng còn lại, cô độc đứng một mình không nói lời nào, không kìm được hai chân run rẩy.

Ngay lập tức, hắn quỳ sụp xuống đất, sau đó khóc lóc thảm thiết hối lỗi xin lỗi, chỉ mong Tô Mạch có thể đại nhân đại lượng không

chấp nhặt tiểu nhân, lúc đó có thể chọn buông tha.

Hắn thực sự đã bị chấn động đến mức không còn ý chí chiến đấu nữa rồi, căn bản không thể đối kháng được.

"Ta thật sự đã làm sai rồi, ngay từ đầu chắc chắn không nên nói những lời hỗn xược đó.

Tiền bối cao nhân xin đừng chấp nhặt với ta, sau này ta nhất định sẽ không còn vô mắt như vậy nữa, nhất định sẽ luôn giữ lòng cảm kích." Vị thủ vệ đó khóc lóc kể lể nói.

Thông qua hành động và lời nói, bề ngoài trông hắn quả thực có chút sợ hãi, không hề có ý chí chiến đấu.

Trong lời cầu xin cũng không dám nhắc đến việc nể mặt Côn Luân. 483.

Gây Chấn Động.

Không ai ngờ cảnh tượng trước mắt lại xuất hiện.

Ban đầu chỉ còn lại vị thủ vệ cuối cùng, vậy mà lại bị đánh cho khóc lóc thảm thiết, sau đó không thể kiềm chế được sự sợ hãi mà chọn cách cầu xin tha mạng.

Lúc này, vô số người vây xem khó mà tin được khi nhìn cảnh tượng như vậy, ai nấy đều có phản ứng nằm ngoài dự liệu, tâm tình có thể nói là cực kỳ phức tạp.

Nhưng Tô Mạch cũng không nói nhiều.

Từ lúc ban đầu đối phương buông lời không tôn trọng, anh đã hạ quyết tâm, kiên quyết phải giáo huấn đối phương một trận tơi bời, vì vậy căn bản sẽ không cho chút cơ hội nào.

Tô Mạch tại chỗ vỗ một chưởng xuống, trực tiếp không tốn chút sức lực nào, gần như dễ dàng tiêu diệt đối phương như vậy.

Rõ ràng là quá đỗi dễ dàng, cũng không hề tiêu hao sức mạnh, dù sao kẻ đó đã hoàn toàn từ bỏ giãy giụa, không còn chút lực kháng cự nào.

Thật sự có chút hài hước, bởi vì những thủ vệ vừa rồi, một trong những nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là cảm thấy Tô Mạch đường hoàng đi tới, sau đó buông ra những lời lẽ chế giễu Côn Luân, quả thực vô cùng không tôn trọng đất Côn Luân đường đường, vì vậy mới đặc biệt muốn báo phục đánh trả Tô Mạch.

Nhưng ai ngờ tình huống lại biến thành như vậy.

Vị cuối cùng bị đánh cho tâm thần thất thủ, sau đó không kìm được mà cầu xin tha mạng, có thể nói đã khiến Côn Luân mất mặt lớn.

Không những không thể thực hiện được mục tiêu ban đầu, ngược lại còn tổn thất nhiều hơn.

"Ta cứ tưởng thật sự có thủ đoạn lợi hại gì, kết quả lại nhanh chóng bị ta đánh cho toàn quân tan tác." Uổng cho ta cứ nghĩ buông ra nhiều lời hung ác như vậy, hẳn là có chỗ dựa mà không sợ gì, nhưng hiện tại lại xem ta quá nhiều rồi." Tô Mạch thản nhiên nói.

Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, anh trực tiếp giành được chiến quả cực kỳ kinh người.

Về cơ bản, chỉ hai ba chiêu đã nhanh chóng kết thúc trận chiến, toàn bộ quá trình một mạch trôi chảy như nước chảy mây trôi, không hề gặp chút trở ngại nào.

Tại chỗ anh đã phô diễn thực lực đáng sợ, nghiền ép thu thập các thủ vệ suốt cả trận.

Chương 575

Tô Mạch đã thực hiện rất nhiều trận chiến đặc sắc, nhưng cứ như chỉ làm những chuyện nhỏ nhặt không quan trọng vậy.

Có lẽ đối với sự tồn tại lợi hại như vậy, thực ra cũng không cần để ý, nhưng đối với những người xung quanh, đây tuyệt đối là một sự kiện siêu cấp chấn động, một ký ức khó mà quên được.

Thanh Mao Sư Vương trước đó một đường xông thẳng, thi triển hết tất cả thủ đoạn, mới có thể cực kỳ thành công đánh bại một đối thủ, có thể nói là đã dùng hết sức cửu ngưu nhị hổ.

Bây giờ nhìn chủ nhân dễ dàng giải quyết trận chiến một cách trôi chảy, quả thực không kìm được mà không ngừng tán thán.

“Chủ nhân đích thân ra tay, đúng là thể hiện phong phạm của cường giả.

Ta nhìn những kẻ vây xem xung quanh, không ai là không giữ im lặng, ngay cả một chút âm thanh cũng không dám tùy tiện phát ra.

Hiện trường rộng lớn này quả thực yên tĩnh đến đáng kinh ngạc.” Thanh Mao Sư Vương cảm thấy buồn cười nói.

Dù sao thì, trước đó nó đã thấy những kẻ này nói lời lung tung, dường như cái miệng không thể kiểm soát được, cùng với cách thức đặc biệt muốn bày tỏ nội tâm, hoàn toàn không thể so sánh với lúc này, thậm chí là một sự khác biệt một trời một vực.

Tô Mạch cũng lười không muốn nói chuyện với những người vây xem.

Dù sao thì hiện tại thời gian khá gấp rút, không thể lãng phí vào những người không quan trọng.

Từng cảnh tượng vừa rồi đã triệt để chấn nhiếp mọi người, Tô Mạch quyết định nhanh chóng đưa Tiểu Thanh tiến vào.

Hiện tại không còn thủ vệ cản đường, vì vậy Tô Mạch có thể tự do tự tại tiến vào.

Thực ra những người vây xem còn lại cũng có thể đi vào, nhưng lại không có cái gan đó, căn bản không dám có bất kỳ hành động khinh suất nào.

Ngay cả khi nơi này không còn thủ vệ chặn đường nữa, vẫn còn những nguyên nhân khác gây uy hiếp.

Lý lẽ này đặc biệt đơn giản, có thể nhìn ra được, dù sao các thủ vệ trước đó chỉ là một phần yếu hơn trong Côn Luân mà thôi.

Trên thực tế, các cường giả chân chính đều đang ở trung tâm Thịnh Điển Côn Luân, lúc này căn bản không thể phân thân ra được.

Nhưng đợi đến khi sự việc trở nên nghiêm trọng, tất nhiên sẽ dẫn đến sự động sát của những nhân vật quan trọng Côn Luân, như vậy sẽ khiến tình huống trở nên tồi tệ, các cường giả lợi hại sẽ ra tay sát phạt.

Vì vậy, mọi người từ bốn phương tám hướng đều nhìn nhau, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đi vào.

Ngay cả khi trong lòng tràn đầy sự tò mò và ngưỡng mộ vô cùng nồng đậm, nhưng vì lo lắng bị Côn Luân báo phục đánh trả, căn bản không dám dễ dàng tiến vào, chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại tại chỗ.

Thực ra, cùng với việc Tô Mạch rời đi, không khí tại hiện trường cũng dần dần được giải tỏa, không còn nhiều tâm trạng căng thẳng như trước nữa.

Còn về tình huống trước đó không ai dám nói lời nào, lập tức nhanh chóng tiêu tan hết, môi trường yên tĩnh không còn tồn tại, mọi

người đều đang bàn luận.

“Ta vừa tận mắt chứng kiến người đó từng chiêu từng chiêu đánh bại các thủ vệ.

Thao tác tiêu sái gọn gàng đó, nói chung đã khiến ta máu huyết sôi trào.

Có thể gặp được một sự tồn tại cường đại dám chính diện khiêu chiến Côn Luân, không nghi ngờ gì là một sự kiện cực kỳ hiếm có.” Có người đầy vẻ vinh dự nói.

Quá trình xảy ra hôm nay, tuyệt đối là một chủ đề đàm luận rất tốt.

Sau này khi đem ra khoe khoang với người khác, một khi vì đã đích thân chứng kiến, không nghi ngờ gì sẽ có đủ tự tin.

“Thực ra trong lòng ta cũng cảm thấy sảng khoái.

Ta đã dần dần tích lũy một số bất mãn, chỉ là vì sự uy hiếp cường thịnh của Côn Luân, vì vậy không dám nảy sinh chút ý định phản kháng nào, sợ rằng không cẩn thận sẽ gặp phải thương hại.” Một người khác may mắn nói.

Tóm lại có đủ loại âm thanh khác nhau.

Lúc này, những cảm xúc bị đè nén trong lòng có thể được giải tỏa không chút giữ kẽ.

Tận mắt chứng kiến tu vi và sức mạnh không thể nắm bắt của Tô Mạch, mọi người hầu như đều tràn đầy kỳ vọng và sự bí ẩn.

Loại hành vi của Tô Mạch, một cường giả như vậy, nhìn qua là biết chuyên đi tìm phiền phức cho Côn Luân.

Hiện tại mọi người đều đã bị chấn nhiếp, chỉ cần có một ký ức chiến đấu không thể xua đi trong đầu, hầu như đều sẽ tràn đầy tâm

tình kính phục.

Chương 576

Đại đa số đều lạc quan về sự phát triển sau này của Tô Mạch, một tu hành giả cảnh giới như vậy, cũng sẽ không tự lượng sức mà tiến lên.

Ước chừng hắn thực sự có đủ tự tin để đối phó Côn Luân, hoặc không hề sợ hãi đối thủ.

Nhưng những chuyện đó không liên quan đến người bên ngoài.

Tình huống cụ thể họ không thể nhìn thấy được.

Ngay cả khi trong lòng nóng như lửa đốt, vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại tại chỗ.

Dù sao Tô Mạch có thể dựa vào thực lực siêu cường của bản thân, tại chỗ không khách khí thu thập các thủ vệ, sau đó tùy ý tiến vào.

Nhưng những người khác lại không có thủ đoạn lợi hại đến mức đó, đặc biệt lo lắng sau này sẽ gặp nguy hiểm.

"Nội bộ Côn Luân này quả thực phong cảnh rất đẹp, mỗi nơi đều là địa điểm tu luyện cực kỳ hiếm có ở bên ngoài.

Linh khí đặc biệt sung túc, khó trách có thể có danh tiếng vang dội như vậy trong thế giới Hồng Hoang.

Chỉ riêng điểm này thôi, đã là một nội hàm vô cùng khó có được." Tô Mạch thản nhiên nói.

Anh đi lại trấn định tự nhiên bên trong, tùy ý quan sát cảnh vật.

Tô Mạch cũng không tự chủ được mà đưa ra một lời bình luận, biểu hiện như thể mọi thứ anh đều biết. 485.

Đột Nhiên.

Trong ngữ khí của Tô Mạch tràn đầy sự khinh thường.

Bất kể thế nào, một nơi tốt như vậy, nếu tùy ý đưa cho thế lực khác, e rằng cũng sẽ không yếu kém.

Côn Luân cũng chẳng qua là được trời ưu ái mà thôi.

Mặc dù bề ngoài có chút quý hiếm, nhưng nếu xem xét kỹ, cũng không có gì đặc biệt.

Thanh Mao Sư Vương hai mắt trợn tròn, không dám tưởng tượng cơ hội này.

Trước đây nó chưa từng ý thức được rằng mình có thể đường hoàng đi lại trong Côn Luân, thật sự có chút không dám tin.

Nhưng hiện tại lại là sự thật chân chính.

Tiểu Thanh nhanh chóng ổn định lại, đặc biệt là sau khi nghe lời của chủ nhân, tâm tình lập tức trở nên bình tĩnh.

Dù sao thì, có thể đi theo một chủ nhân cường đại như vậy, vào những thời khắc then chốt như thế này nhất định phải cố gắng hết sức, không thể để xảy ra tình huống làm mất mặt chút nào.

"Ta tán đồng quan điểm của chủ nhân.

Nơi này hiển nhiên là một nơi tu luyện tốt, đáng tiếc lại rơi vào tay một đám kẻ đáng ghét, không thể phát huy hết tác dụng của nó, có thể nói là bạo điễn thiên vật (phí phạm của trời) lãng phí.

Ta thật sự khinh bỉ những chủ nhân Côn Luân đó." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Toàn bộ lời nói của nó tỏ ra nghĩa phẫn điền ưng (phẫn nộ chính nghĩa), lại còn hùng hồn có lý, quả thực khiến người ta không nhịn được cười.

Tô Mạch cảm thấy tọa kỵ của mình thật thú vị, không tệ ở chỗ tất

cả hành vi đều phù hợp với cách nghĩ của Tô Mạch.

Kết quả lúc đó đột nhiên xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, họ vẫn chưa tiếp tục tiến thêm nhiều quãng đường, thậm chí có thể nói là vừa mới tiến vào Côn Luân, chưa đi sâu vào bên trong bao nhiêu, trong nháy mắt đã xuất hiện một thân ảnh hung thần ác sát.

Một đệ tử Côn Luân có tu vi tinh thâm tên là Trình Mặc, thi triển đạo pháp phi hành, đặc biệt phong độ hiên ngang hạ xuống.

Nhưng vẻ mặt âm trầm của hắn trông vô cùng đáng sợ, ra vẻ sát khí đằng đằng, dường như sắp không kìm chế được nội tâm xao động rồi.

"Ta Trình Mặc hôm nay phụ trách trấn thủ phòng hộ Côn Luân, vốn dĩ đã đặc biệt không vui rồi.

Dù sao thì ta rất mong đợi được tham gia Thịnh Điển Côn Luân, ai ngờ lại được phân cho một nhiệm vụ tồi tệ như vậy.

Chương 577

Vốn dĩ đã rất không vui, kết quả hiện tại lại có người tự tìm đến, xem ra đúng là nóng lòng muốn chết rồi.” Trình Mặc vô cùng âm u nói.

Chẳng trách vẻ mặt hắn trông khó coi như vậy, thì ra trước đó đã tích lũy những cảm xúc khác.

Lúc đó hắn định lấy Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương làm đối tượng để trút giận.

E rằng hắn cũng không ngờ tình huống lại như vậy, vô duyên vô cớ cảm giác được có người ngoài tiến vào.

Trình Mặc biết ở sơn môn có bốn vị đồng môn canh giữ, bình thường cũng sẽ không tùy tiện để những người không liên quan đi vào.

Ngày xưa họ cũng làm rất tốt, hầu như không cần hắn phải bận tâm.

Vì vậy, Trình Mặc gần như không cần đích thân ở lại trước sơn môn, chỉ cần thỉnh thoảng tuần tra một lượt là đủ rồi.

Ai ngờ Trình Mặc đột nhiên cảm nhận được sự bùng phát của chiến đấu.

Dù sao bản thân Trình Mặc cũng đang tu luyện ở một nơi gần sơn môn, để có thể nhanh chóng quan sát bảo vệ sơn môn.

Hầu như rất khó có cơ hội ra tay, vẫn luôn khá yên bình.

Lần này lại hiếm khi gặp phải nguy cơ.

Nhưng trong lòng Trình Mặc tràn đầy tự tin nồng đậm.

Mặc dù hắn cảm nhận được bốn vị thủ vệ khác đã bị thu thập, kẻ

địch trước mắt cũng không phải kẻ yếu, tất nhiên sở hữu thủ đoạn lợi hại.

Nhưng năng lực của bản thân Trình Mặc cũng vô cùng cường đại, căn bản không thể so sánh với mấy tên thủ vệ nhỏ bé trước đó. 486.

Không Nói Nên Lời.

"Ta ngược lại cảm thấy có chút kinh ngạc.

Trong Côn Luân lại có người phản ứng nhanh như vậy.

Nhưng theo quan sát của ta, dường như vốn dĩ hắn ở vị trí gần sơn môn, vì vậy mới có thể bay tới.

Ta lại tò mò, sao hắn không đi đến trung tâm Thịnh Điển đang khai mở?

Mà lại một mình ở lại nơi này." Tô Mạch châm chọc nói.

Thực ra, đó chỉ là lời Tô Mạch cố ý nói ra mà thôi.

Nguyên nhân thực tế dễ dàng suy đoán, dựa vào năng lực tư duy nhạy bén của Tô Mạch, hoàn toàn không có quá nhiều khó khăn, dễ dàng có thể hiểu được.

Loại thao tác cử nhất phản tam (suy một ra ba) đối với Tô Mạch, chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

"Tên này trông như vừa uống phải thứ độc dược lung tung nào đó, cả người như sắp chết vậy, vẻ mặt thực sự hơi khó coi.

Đã bị bệnh thì về nhà mà chữa trị cho tốt đi, đột nhiên chạy ra dọa ta, thật không phải thói quen tốt." Thanh Mao Sư Vương cằn nhằn nói.

Hiện tại nó đã hình thành một thói quen tốt.

Tiểu Thanh không ngừng mô phỏng học tập cách làm việc của chủ

nhân.

Vì đã ý thức được Tô Mạch đang châm chọc đối phương, Tiểu Thanh chắc chắn sẽ không khách khí, vội vàng nắm lấy tất cả các cách thức, sau đó tuôn ra một đống lời khiến Trình Mặc tức giận.

Trong lòng Trình Mặc đã sớm vì vô duyên với Thịnh Điển mà vô cùng phẫn nộ.

Lúc đó nghe lời Tô Mạch nói, sau đó lại thêm lời cằn nhằn thêm dầu vào lửa của Tiểu Thanh, lập tức không kìm được mà gầm lên một tiếng giận dữ, ra vẻ như sắp liều mạng ra tay ngay lập tức.

"Ta thật sự mở rộng tầm mắt rồi!

Trước đây mọi chuyện đều yên tĩnh, đột nhiên lại gặp phải hai tên không biết sống chết dám xông xáo Côn Luân.

Chương 578

Về khoản miệng mồm thì, xem ta làm sao để các ngươi giữ được sự yên tĩnh!

Ta cảm thấy vô cùng phiền muộn.” Trình Mặc bất mãn nói.

Hắn trực tiếp và thẳng thừng bày tỏ thái độ, khó mà chịu đựng được sự khiêu khích của Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương nữa.

Nghe nhiều lời châm chọc như vậy, đầu hắn thực sự có chút ong ong.

Vì vậy không muốn nghe thêm những lời đó nữa, chỉ muốn nhanh chóng diệt hai kẻ địch này.

Trình Mặc đã hạ quyết tâm, hiệu suất hành động cũng nhanh chóng.

Hắn không chút do dự lập tức triển khai công thế, trong nháy mắt triệu hoán ra một thanh phi kiếm sắc bén.

Trong đó thẩm thấu vô số linh khí, những khí tức uy năng kia cũng không ngừng phóng thích.

Chỉ nhìn bề ngoài, ai cũng biết đây không phải là vũ khí đơn giản.

Thanh phi kiếm mà Trình Mặc đã tu luyện rất lâu, chắc chắn là đã thành thạo.

Trong nháy mắt nó đã triển hiện uy năng cường hãn, tràn đầy sát ý lao về phía Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Bởi vì hai người đứng ở vị trí khá gần, tốc độ cũng vô cùng nhanh chóng.

Trình Mặc định dựa vào kiếm quang uy thế hiển hiện trên thân

kiếm, trực tiếp một hơi đánh bại cả hai.

Có lẽ không thể một chiêu thành công đánh bại, nhưng cũng phải cố gắng hết sức đẩy lùi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Dã tâm như vậy quả thực quá bành trướng rồi, dường như căn bản không hề đặt hai người vào mắt.

Bản thân thực lực của Trình Mặc quả thực không tệ, ít nhất trong số đệ tử thế hệ Côn Luân, cũng là một kẻ khá ưu tú.

Nhưng rõ ràng hắn đã đánh giá thấp thủ đoạn của Tô Mạch.

Chủ yếu là hắn chưa tận mắt chứng kiến trận chiến trước đó, nếu không chắc chắn sẽ đặc biệt coi trọng, chứ không phải tùy ý ra chiêu như hiện tại.

Chỉ là một thanh phi kiếm nhỏ bé, dù cho Trình Mặc đã cẩn thận cất giữ rất lâu, có lẽ cũng có sức mạnh lớn, nhưng vẫn không đủ để đánh lui Tô Mạch.

Tô Mạch ngay lập tức chú ý đến sự xuất hiện của phi kiếm.

Uy thế và sát ý phóng thích từ nó đặc biệt nồng đậm, nhìn qua là biết đã tích tụ không ít thời gian.

Tô Mạch cũng không khỏi lắc đầu.

Xem ra lần này anh lại trở thành mục tiêu thử kiếm, sức mạnh mà Trình Mặc đã ấp ủ bấy lâu, định triệt để thi triển trong một lần giao thủ.

Tô Mạch hiển nhiên là một khối đá thử kiếm, đương nhiên Thanh Mao Sư Vương bên cạnh cũng có thể coi là một khối khác.

Bùm!

Tô Mạch sau đó di chuyển vô cùng nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã thành công tránh khỏi phạm vi ảnh hưởng của phi kiếm.

Đồng thời, Thanh Mao Sư Vương với hành động nhanh chóng, cũng thuận lợi rời đi theo chủ nhân.

Tốc độ phản ứng gọn gàng dứt khoát của Tô Mạch và Tiểu Thanh, trực tiếp khiến ý đồ của Trình Mặc phá sản thất bại.

Hắn không thể thành công dựa vào chiêu đầu tiên để đánh bại cả hai, còn về việc đẩy lùi hay gì đó, vẫn không thể đạt được, thậm chí có thể nói là không gây ra chút sát thương nào.

Thực ra, trước tiên không cần biết uy năng của chiêu đó thế nào, ảnh hưởng quan trọng hàng đầu là Trình Mặc ngay từ đầu đã quá dã tâm, tuyệt đối là hành vi suy tính vọng tưởng.

Hắn vậy mà lại đặc biệt lố bịch khi cố gắng dựa vào thế công kích của kiếm, sau đó uy hiếp Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Nếu Trình Mặc lúc đầu không quá thô tâm đại ý như vậy, mà vô cùng cẩn thận ra chiêu, có lẽ lần tiếp xúc chính diện đầu tiên, sẽ không thất bại triệt để đến thế.

E rằng hắn có thể giao chiến thêm một lúc, sau đó mới có thể phân ra kết quả chiêu thức.

Chương 579

Trình Mặc tận mắt thấy thủ đoạn đầy hy vọng của mình, vậy mà lại không có chút hiệu quả nào, quả thực khiến hắn cảm thấy bất lực.

Đương nhiên, sự việc đã đến nước này không thể làm lại được nữa, bất kể có bao nhiêu cảm xúc hối hận, thì cũng không có chút tác dụng nào, chỉ có thể hóa bi phẫn thành sức mạnh, tiếp tục bắt đầu tác chiến.

"Xem ra tu vi của ngươi quả thực lợi hại, dễ dàng tránh được công kích của ta.

Nhưng tiếp theo ta vẫn sẽ sử dụng phi kiếm, ta không tin ngươi có thể dễ dàng ứng phó như vậy, ta nhất định phải dùng hết tất cả uy lực." Trình Mặc trầm giọng nói.

Cũng làm tổn hại thể diện của hắn, dù sao trước đó Trình Mặc khá kiêu ngạo muốn tiêu diệt Tô Mạch và Tiểu Thanh, nhưng tình huống dường như có chút phức tạp rồi, hắn là không dễ dàng phân định được thắng thua.

Bùm!

Tô Mạch thản nhiên liếc nhìn xung quanh.

Hiện tại không có người vây xem, vậy mà lại vô duyên vô cớ có chút không quen.

Dù sao thì việc sắp sửa đánh mạnh Trình Mặc của Côn Luân, rõ ràng là một chuyện thích hợp để đem đi tuyên dương, ít nhất cũng sẽ khiến Côn Luân trở thành đối tượng bàn tán, sau đó vì vậy mà mất hết thể diện.

Nhưng Tô Mạch cũng không cảm thấy bất mãn.

Dù sao thì kẻ trước mắt này chỉ có thể cản trở một lát mà thôi.

Đợi đến khi thuận lợi tiến vào trung tâm Thịnh Điển Côn Luân, nơi đó tụ tập vô số thế lực và cường giả, cũng sẽ là một cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Đương nhiên, vấn đề đầu tiên mà Tô Mạch cần giải quyết, chính là kẻ cản đường trước mặt.

Nếu không thể thu thập Trình Mặc, rõ ràng sẽ không thể thuận lợi đi lại tự nhiên.

Lúc đó anh đã cảm nhận được một phen thế kiếm của Trình Mặc, quả thực phi phàm không tầm thường, nhưng Tô Mạch vẫn thờ ơ, căn bản không hề có chút lo lắng nào.

"Ta đã có thể dễ dàng tránh được ngay từ đầu, vậy thì cũng có nghĩa là sau này vẫn như trước áp chế ngươi.

Chỉ là một thanh phi kiếm tự cho là ghê gớm, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng, dựa vào thứ như vậy có thể uy hiếp được ta sao?

Thật sự có chút buồn cười." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

Trong chớp mắt, Tô Mạch đã thi triển ra những luồng khí tức huyền diệu, đủ loại thủ đoạn đều được tung ra.

Hắn đương nhiên không thể cứ mãi bị đối phương tấn công, điều đó không hợp với thói quen của Tô Mạch.

Hắn phải lựa chọn thay đổi cục diện, nhanh chóng chủ động ra tay.

"Chủ nhân của ta đã đích thân ra trận rồi, vậy thì cũng có nghĩa là tên Trình Mặc kia chắc chắn không có khả năng chiến thắng.

Ta cũng phải đứng một bên chờ đợi, tuyệt đối không thể để đối thủ có cơ hội chạy thoát dù chỉ một chút." Thanh Mao Sư Vương

thầm nghĩ trong lòng.

Nó đã chạy đến một góc bên cạnh, bề ngoài không hề có ý định tấn công, nhưng bộ răng nanh sắc bén đã lộ ra, chỉ chờ thời cơ cắn xuống.

Một khi Trình Mặc thấy tình thế không thể chống đỡ nổi mà quay người bỏ chạy, chắc chắn sẽ phải chịu đòn nặng nề, và Thanh Mao Sư Vương sẽ dứt khoát chặn đường hắn.

"Trong lòng ta không kìm được dâng lên cảm giác căng thẳng, nhưng thật quá kỳ lạ.

Ta biết tu vi của kẻ địch kinh người, nhưng hắn chưa thực sự đánh bại ta, vậy mà ta lại vô cớ sợ hãi.

Cái cảm xúc tồi tệ này thật khó tin." Trình Mặc chấn động trong lòng.

Tiếp đó, hắn thậm chí không kịp ổn định tâm trạng của mình, bởi vì công thế của Tô Mạch đã ập đến trong chớp mắt.

Trình Mặc chỉ có thể không ngừng chống đỡ, cục diện trước đó hoàn toàn thay đổi.

Hắn không còn chiếm giữ chút thượng phong nào, ngược lại bị Tô Mạch áp đảo đến thở hổn hển.

Rầm!

Tô Mạch tung ra một quyền thật mạnh.

Chương 580

Trình Mặc cố gắng dùng phi kiếm để đỡ đòn, nhưng đáng tiếc lại không thể kịp thời chi viện.

Thân ảnh Tô Mạch cực kỳ linh mẫn, trong nháy mắt đã di chuyển đến gần, đánh thẳng vào gò má Trình Mặc.

Chuyện xảy ra quá nhanh, căn bản không có chút thời gian phản ứng nào.

Trình Mặc có thể cảm nhận được, khuôn mặt mình đã hoàn toàn bị phá tướng, chắc chắn là sưng đỏ lên, quả thực là một cảnh tượng đầy kịch tính.

"Ha ha, thủ đoạn của Chủ nhân lợi hại quá!

Ta thấy tên kia dường như rất coi trọng hình tượng của mình, giờ đây chắc chắn bị đả kích sâu sắc vào sự tự tin, trở nên xấu hổ không chịu nổi.

Cho dù có tức giận đến mấy, Trình Mặc này cũng đành bó tay." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được cười nói.

Tô Mạch vẫn không có ý định dừng lại, tiếp tục vung một chưởng vỗ tới.

Tốc độ ra đòn cực kỳ lăng lệ, đánh trúng Trình Mặc một cách chuẩn xác.

Vừa nãy một bên mặt vẫn còn nguyên vẹn, giờ đây cả hai bên gò má đều không ngoại lệ, chịu đòn nặng nề.

Tô Mạch nhìn kỹ một cái, phát hiện thao tác thật quá hoàn hảo.

Hai bên má của Trình Mặc, mức độ sưng đỏ gần như không khác

biệt, trông vô cùng đối xứng.

Điều này thật khiến người ta cảm thấy lợi hại.

“Ai bảo tên đó trước đó cứ ra vẻ chắc chắn sẽ tiễn ta lên đường chứ?

Ta không thích những kẻ quá ngông cuồng coi trời bằng vung.

Đầu tiên cứ cho hắn một trận ra oai đã, trực tiếp đánh cho một khuôn mặt sưng phù thế này, ta thấy khá thú vị đấy.” Tô Mạch tùy ý nói.

Vừa rồi hắn ra tay một hơi liền mạch, dường như không hề dùng hết sức mạnh.

Nhìn xem, hắn vẫn ra đòn rất nhẹ nhàng, hiển nhiên là còn giữ lại thực lực, chưa dốc toàn lực.

“Trời ạ, hèn gì ta lại nghĩ có thể nhanh chóng hạ gục kẻ địch.

Quả thực ta đã quá ngây thơ rồi.

Chỉ nhìn một loạt hành động vừa rồi của hắn, ta không thể nào đối phó nổi.” Trình Mặc chấn động trong lòng.

Thủ đoạn cường hãn của Tô Mạch đã đánh cho Trình Mặc, kẻ ban đầu đầy tự tin, thảm không nỡ nhìn.

Giờ đây hắn không còn chút niềm tin và dũng khí nào nữa, dù sao Trình Mặc cũng không dám tiếp tục giao chiến.

Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn đã không thể chống đỡ được lâu.

Ai mà ngờ Trình Mặc lại phải chịu thất bại nặng nề đến thế, tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Tô Mạch.

Đặc biệt là kẻ địch thậm chí còn chưa sử dụng hết mọi năng lực,

vậy mà đã có thể đánh cho Trình Mặc ôm đầu chạy trối chết.

Trình Mặc sợ hãi cầu sinh, đương nhiên không còn sự ngông cuồng kiêu ngạo như trước nữa.

Hắn chỉ có thể cố gắng tìm một cơ hội thích hợp để rời đi, dù sao hắn cũng đã nhận ra sự tồn tại của Tô Mạch ở đẳng cấp khác biệt.

Tuyệt đối không phải người mà hắn có thể đối kháng, nhất định phải chờ các tiền bối Côn Luân ra tay.

Rầm!

Trình Mặc tập trung sức mạnh còn lại, dồn hết vào phi kiếm, thẳng thừng đâm xuống trước mặt Tô Mạch.

Hắn không chọn Tô Mạch làm mục tiêu, dù sao qua kinh nghiệm bản thân, hắn sớm đã hiểu nếu làm vậy chắc chắn sẽ không có mấy tác dụng.

Vì vậy, Trình Mặc quyết định dốc một hơi đâm mạnh xuống mặt đất, tạo ra bụi bặm.

Chương 581

Hắn chỉ dựa vào lớp bụi dày đặc đó để tạm thời cản trở hành động của Tô Mạch, sau đó giành lấy một cơ hội chạy trốn cho bản thân.

Suy nghĩ của Trình Mặc quả thực độc đáo, ít nhất là vào thời khắc tồi tệ như vậy, hắn không hoàn toàn rơi vào cục diện hoảng loạn căng thẳng.

Điều này đặc biệt lợi hại, bởi vì không phải ai cũng có thể thi triển được thủ đoạn tương tự trước mặt Tô Mạch.

Tô Mạch thực ra đã sớm nhìn ra một chút.

Hắn chỉ khẽ lướt qua bên cạnh, không phá hoại hành vi của Trình Mặc.

Dù sao, Tô Mạch đã nhìn thấy Thanh Mao Sư Vương vẫn luôn chờ đợi, chắc chắn sẽ có tác dụng vào lúc đó.

Đối thủ hiển nhiên khó thoát khỏi cánh.

"Ta nhận thấy Thanh Mao Sư Vương cũng đã rảnh rỗi một lúc rồi, cả tâm trí đều nhàm chán.

Vì vậy ta quyết định cho Thanh Mao Sư Vương một cơ hội ra tay, trực tiếp ngăn chặn mọi hành động của Trình Mặc.

Kẻ đó cứ mãi chạy trốn thế thì thật quá vô vị." Tô Mạch thản nhiên nói.

Âm thanh nghe có vẻ cực kỳ nhỏ, may mắn là Thanh Mao Sư Vương ở bên cạnh vẫn có thể nghe thấy.

Trong giây lát, nó vô cùng phấn khích và mong đợi, trợn tròn mắt

đuổi theo bóng Trình Mặc đang di chuyển.

Mọi bước chân của Trình Mặc đều không thể ẩn mình.

“Đa tạ Chủ nhân đã ban cho thuộc hạ thời cơ ra tay tốt đẹp như vậy.

Thuộc hạ nhất định sẽ cắn xuống một ngụm thật mạnh, dù sao cặp răng nanh sắc bén này đã đợi quá lâu rồi, cần phải thể hiện khả năng một phen cho thật tốt.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Một tiếng sư hống vang vọng lập tức truyền ra, tràn ngập khí thế càn quét bầu trời.

Thanh Mao Sư Vương trực tiếp bắt đầu phi nước đại, dễ dàng vượt lên phía trước Trình Mặc.

Hắn căn bản không chạy được mấy bước, đã nhanh chóng bị chặn đứng thành công.

Dù sao, đây là đòn mà Thanh Mao Sư Vương đã chuẩn bị từ lâu để sử dụng, đương nhiên trông có vẻ đơn giản và trôi chảy.

“Ta đã sớm nhìn ra khả năng hắn sẽ chạy trốn rồi.

Tên kia cứ tự cho rằng Chủ nhân của ta có đủ loại thủ đoạn phong phú, nếu không cố ý để ta đứng trước mặt hắn, thì trước đó đã thu thập xong rồi.

Bây giờ thì ngoan ngoãn nằm xuống cho ta đi!” Thanh Mao Sư Vương cười lạnh nói.

Lúc này nó vẫn giữ nguyên hình dạng sư tử bản thể, thân hình trông có vẻ hơi đồ sộ, ít nhất là đủ để chắn một đoạn đường khá rộng.

Trình Mặc cũng khó mà nhanh chóng chạy thoát.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng phải đánh bại Thanh Mao Sư Vương,

nếu không sẽ không thể thuận lợi rời đi.

Ban đầu, tưởng rằng đã thành công ngăn chặn được Tô Mạch, Trình Mặc cảm thấy nhẹ nhõm một hơi trong lòng.

Ai ngờ mọi chuyện lại không đơn giản như vậy, tâm trạng hắn thật sự trở nên nặng nề.

Đến lúc này hắn mới ý thức sâu sắc rằng, mình đã quá vui mừng sớm rồi.

"Chẳng qua chỉ là một con sư tử mà thôi, lẽ nào ta đánh không được chủ nhân của nó, lại phải sợ một con tọa kỵ?

Chuyện này thật quá nực cười.

Nếu đã tự tìm cái chết, ta sẽ trực diện hạ gục ngươi, để Chủ nhân của ngươi phải đau lòng vì mất tọa kỵ." Trình Mặc nghiến răng nghiến lợi nói.

Giờ đây đang ở trong hoàn cảnh có phần khó khăn, hắn chỉ có thể liều chết một phen.

Hắn căn bản không muốn đối mặt với kết cục thất bại, càng không nói đến kết cục tồi tệ là mất mạng.

Chương 582

Đó tuyệt đối không phải là kết quả mà Trình Mặc đầy dã tâm này nguyện ý chấp nhận.

Trình Mặc liền lập tức bắt đầu tấn công, ra vẻ như muốn thi triển cấm thuật để liều mạng.

Dù sao hắn cũng nhìn ra sức mạnh bản thể của Thanh Mao Sư Vương rất cường đại.

Để tránh kéo dài thời gian quá lâu, Trình Mặc chỉ có thể dốc hết sức mình, liều mạng không chút giữ lại.

Hắn sợ rằng chỉ cần sơ sẩy nán lại quá lâu, Tô Mạch sẽ quay lại, khi đó có hối hận cũng không kịp.

"Thực ra, so với việc giao thủ với Chủ nhân, một lần có thể đối chiến với một yêu tộc sư tử nhỏ bé này, tuyệt đối là lựa chọn mà ta càng nguyện ý hơn.

Chắc chắn sẽ có nhiều khả năng chiến thắng hơn, điều đó cũng có nghĩa là khả năng sống sót lớn hơn." Trình Mặc âm trầm nói.

Lúc này, phi kiếm đã sớm mất.

Trước đó, vì muốn tạo ra chướng ngại lớn, hắn đành phải vứt bỏ vũ khí trước mặt Tô Mạch.

Giờ đây Trình Mặc chỉ có thể tay không quyền cước xuất kích.

May mắn là Thanh Mao Sư Vương không có phi kiếm, nếu không thì nó thật sự sẽ khó mà chống đỡ nổi.

Đáng tiếc, hiện tại Trình Mặc không có phi kiếm cốt lõi của mình, thực lực toàn thân không thể phát huy được bao nhiêu.

Vốn dĩ hắn đã bị Tô Mạch tiêu hao quá nhiều, uy năng hiện tại thi triển căn bản không thể dễ dàng đánh bại Thanh Mao Sư Vương.

Cả hai thậm chí còn rơi vào cục diện dây dưa không ngừng.

Thanh Mao Sư Vương chuẩn xác không sai đánh trúng đùi Trình Mặc, tại chỗ xé rách một mảng quần, cảnh tượng máu me be bét đặc biệt đáng sợ.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy một ít máu thịt động đậy, nói chung là có chút mơ hồ.

Dù sao Thanh Mao Sư Vương dốc toàn lực đã thể hiện rất tốt thực lực của mình, một đòn đánh cho Trình Mặc hấp hối.

Đặc biệt là những chiếc răng nanh sắc bén kia quả thực đã phát huy tác dụng tuyệt vời, uy hiếp cực lớn đến sự an toàn của Trình Mặc, khiến hắn không thể đạt được mục tiêu, không thể thành công chạy thoát.

Rầm!

Thanh Mao Sư Vương hung tợn va một cú, đánh mạnh vào cơ thể Trình Mặc.

Hắn vốn đã là nỏ mạnh hết đà, lúc này không thể chống đỡ nổi nữa, trực tiếp không kìm được mà bay ngược ra sau, tuyệt đối là trọng thương.

"Nếu không phải ta không có phi kiếm tiện tay, toàn thân tu vi của ta đều khế hợp với nó.

Không có vũ khí thì không thể phát huy sức mạnh, nếu không thì đã sớm một kiếm đâm chết con sư tử này rồi." Trình Mặc không chịu nhận thua nói.

Nhưng thứ đón chờ hắn lại là một cú đá của sư tử, sức mạnh

ngàn cân đạp cho Trình Mặc bất tỉnh nhân sự.

Thanh Mao Sư Vương thậm chí chẳng buồn nói thêm lời nào, thực sự lười biếng giao tiếp với một kẻ mặt dày mày dạn như vậy.

“Đã thua thì kỹ năng không bằng ta, không cần phải nói lời thừa thãi.

Thật khiến ta khinh thường.” Thanh Mao Sư Vương khinh thường nói.

Sau khi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương lần lượt ra tay, cuối cùng cũng thuận lợi thu thập Trình Mặc.

Đệ tử xuất sắc này của Côn Luân căn bản không có chút cơ hội nào để chạy thoát.

Bởi vì đang diễn ra thịnh điển, nên tuyệt đại đa số người trong Côn Luân hầu như đều tụ tập ở khu vực trung tâm.

Vì vậy, trên đường đi cơ bản không gặp được ai.

Điều này cũng giúp giảm thiểu rất nhiều phiền phức.

Ít nhất Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương cũng sẽ không gặp phải nhiều trở ngại, có thể nhanh chóng tận dụng thời gian để tiến về phía trước, đây cũng là một lợi thế không tồi.

Chương 583

“Nếu không phải thời điểm này đặc biệt tốt, e rằng ta căn bản sẽ không thể dễ dàng đi lại tự do như vậy.

Chắc chắn sẽ gặp vô số người của Côn Luân, không thể tránh khỏi việc bị trì hoãn thời gian.

Giờ đây ta lại có thể thoải mái mà bước đi.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Khi nói chuyện, giọng điệu hắn toát ra vẻ điềm tĩnh và nhẹ nhàng, toàn bộ thần thái đầy vẻ trấn định tự nhiên.

Đồng thời, hắn tùy ý quan sát cảnh vật trên đường, nhưng tốc độ lại không hề chậm chút nào.

Tô Mạch đã thể hiện một nội tâm mạnh mẽ và thoải mái.

“Nhờ có Chủ nhân dẫn dắt thuộc hạ một phen, nếu không thì cả đời thuộc hạ dường như cũng sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

Nhưng khi tận mắt đến Côn Luân, chứng kiến phong thái chân chính của nó xong, thực ra cũng không khiến thuộc hạ kinh ngạc như trong tưởng tượng.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Lời nói này tuyệt đối xuất phát từ suy nghĩ thật sự trong lòng.

Mặc dù Thanh Mao Sư Vương cũng hiểu rằng, rất nhiều đối thủ mà nó gặp trước đây đều chỉ là những người có thực lực bình thường trong Côn Luân.

Những tồn tại siêu cấp lợi hại thực sự, phải đợi lát nữa mới dần dần gặp được.

Nhưng qua việc quan sát môi trường xung quanh và cảm nhận

những luồng khí tức các loại, trực tiếp khiến tâm thái của Thanh Mao Sư Vương thay đổi.

Cái cảm giác Côn Luân cao cao tại thượng đã hoàn toàn bị lật đổ.

Tất cả đều là do Tô Mạch vô hình trung ảnh hưởng, có tác dụng làm tăng thêm dũng khí và niềm tin cho Thanh Mao Sư Vương.

"Thực ra còn có một nguyên nhân khác, đó là vào thời điểm mấu chốt của Côn Luân thịnh điển này, tụ họp rất nhiều thế lực và cường giả.

Hầu như không ai nghĩ rằng sẽ có ngoại địch dám xâm nhập, không thể dùng lẽ thường và thói quen để phán đoán.

Ta cũng đã đánh cho đối phương một trận bất ngờ." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Ngay lúc này có thể cảm nhận sâu sắc rằng Côn Luân căn bản không bố trí nhiều lực lượng cảnh giới.

Ban đầu cũng chỉ có một vài nhân viên canh gác.

Giờ đây, có thể nói là suốt dọc đường thông suốt không trở ngại, vô cùng dễ dàng và tự nhiên.

Điều này quả thực vượt xa tưởng tượng.

Ai mà nghĩ phòng ngự lại đơn giản đến vậy, thậm chí có thể nói là đầy rẫy sơ hở.

"Dù sao Chủ nhân cũng đã đích thân ra tay, một hơi liền mạch diệt sát những kẻ chắn đường.

Nếu không phải Chủ nhân quá cường đại, thực ra những lính canh kia cũng có thể có cơ hội truyền tin tức ra ngoài, tự nhiên sẽ bị những tồn tại khác của Côn Luân biết được.

Nhưng mức độ phòng hộ yếu kém cũng là tình hình thực tế."

Thanh Mao Sư Vương tán đồng nói.

Có lẽ Côn Luân cũng không dám tin rằng tình huống hiện tại lại xảy ra.

Bởi vì bình thường không ai dám cả gan xông vào, huống chi hiện tại lại đang tụ tập đủ loại thế lực, đặc biệt là vào lúc Côn Luân thịnh điển quan trọng.

Cứ thế, hai người vừa tùy ý trò chuyện vài câu, tốc độ hành tiến cũng không chậm.

Cuối cùng, họ đã đến được nơi tổ chức thịnh điển.

Ngay lập tức, một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, xa hoa và lộng lẫy hiện ra trước mắt.

Nhiều khí tức linh động trân bảo lưu chuyển, nhìn chung là một nơi hội tụ giống như cảnh tiên.

Rất nhiều tu hành giả phân tán ở các vị trí khác nhau, cơ bản đều được sắp xếp theo từng thế lực.

Có thể nhận ra sự khác biệt ngay lập tức.

Chương 584

Còn về phía chủ nhà Côn Luân, họ ở một vị trí càng nổi bật hơn.

Những người Côn Luân kia, nhiều nhân vật hòa quang đồng trần, quả thực có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, dường như mang lại cho người ta cảm giác của cao nhân.

Nhưng việc những người tu hành thể hiện khí thế như vậy cơ bản đều có hiện tượng tương tự, đó không phải là khí chất thực sự.

Chỉ là một thủ đoạn tu hành mà thôi, có thể dễ dàng tạo ra phong thái nào tùy ý muốn.

Bên trong thịnh điển diễn ra đa sắc màu, hiển nhiên nhiều đại nhân vật không hề phát hiện ra điều bất thường ngay lập tức.

Bọn họ căn bản không cảm thấy có ngoại địch đến hiện trường.

Chỉ có những tu hành giả ở khu vực rìa, dường như đã ý thức được, đột nhiên xuất hiện hai tồn tại xa lạ.

Thanh Mao Sư Vương đã biến lại thành hình người từ giữa đường.

Dù sao, vào thời điểm mấu chốt, trong nháy mắt hóa thành sư tử bản thể, thực ra đôi khi cũng có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Biết đâu lại thu được thành quả tốt đẹp, đây là một ý tưởng "phúc hắc" mà Tô Mạch tùy ý đề xuất trước đó, Thanh Mao Sư Vương đương nhiên vui vẻ đồng ý.

"Hai vị vô cớ đi về phía ta, lẽ nào bây giờ mới đến sao?

Thật là may mắn, nhân lúc thịnh điển vừa mới bắt đầu, tuyệt đối là thời điểm thích hợp, cũng không quá muộn.

Không biết hai vị thuộc thế lực nào?

Để ta tiện giúp đỡ tìm chỗ." Một vị cường giả trung niên khí thế bàng bạc nói.

Tại chỗ, hắn mang lại cho người ta cảm giác nhiệt tình cổ điển.

Nhìn thấy Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, hắn không chút nghi ngờ, trực tiếp coi hai người là đồng bạn tham gia.

Hắn không hề nghi ngờ đây là những kẻ xâm nhập, dù sao cũng không ai dám nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy.

"Côn Luân thịnh điển hôm nay quả là cao nhân vân tập.

Có những tồn tại ta không thể nhìn thấu thực lực, ví dụ như vị đạo hữu trước mặt này, cũng mang lại cho ta cảm giác thần bí khó lường.

Tu vi tinh thâm, thế lực thuộc về cũng đặc biệt bất phàm.

Không biết là ai, trong lòng ta cũng vô cùng tò mò." Một người đàn ông râu quai nón rậm rạp khác cũng hỏi.

Những tu hành giả hiện đang tiếp xúc với Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đều thuộc cùng một thế lực, đến từ một động phủ không mấy tiếng tăm.

Bởi vì môn phái của họ không có siêu cấp cường giả, nên không có danh tiếng, chỉ có thể coi là thế lực yếu kém ở hiện trường.

Điều này dễ dàng được nhận ra.

Tô Mạch vừa nhìn đã ý thức được đối phương, bởi vì những thế lực ở khu vực rìa của thịnh điển đương nhiên không có nội tình sâu sắc, không đủ tư cách được mời.

Họ chỉ đạt một tiêu chuẩn thực lực nhất định, nhưng không thể so sánh với những thế lực còn lại.

“Ta tên Tô Mạch, là đệ tử dưới trướng Lão Tử.

Lần này đến đây không đại diện cho sư môn, chỉ là ta cảm thấy có chút việc vặt cần làm, sau đó cố gắng hoàn thành một vài chuyện nhỏ.

Xem ra bây giờ đúng là thời điểm tốt, không sớm không muộn.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Hắn không cố ý ra vẻ không nói gì, Tô Mạch tự nhiên nói ra một vài điều.

Bởi vì đối phương nói năng cử chỉ đều khá lễ phép, Tô Mạch tự nhiên vui vẻ đáp lại một phen.

Dù sao hắn cũng không có thù hận gì với bọn họ.

Hôm nay, hắn chỉ định đối phó những người của Côn Luân mà thôi, những người còn lại đều sẽ trở thành người đứng xem.

Chương 585

Tô Mạch nói ra một tràng lời lẽ vô cùng điềm tĩnh, đặc biệt là câu nói về việc mình là đệ tử của Lão Tử, vẫn dùng giọng điệu đặc biệt bình tĩnh tự nhiên.

Nhưng mấy người ở gần đó, vừa rồi còn hỏi Tô Mạch thuộc thế lực nào, giờ đây đều không thể giữ vẻ mặt trấn định.

Dù sao bọn họ cũng đột nhiên biết được, thanh niên trước mắt này thuộc về đệ tử dưới trướng Lão Tử.

Ngay lúc này, thái độ mây trôi nước chảy của Tô Mạch càng khiến hắn toát ra khí độ phi phàm, trực tiếp làm một số người xung quanh trợn tròn mắt.

Dù sao thân phận của Lão Tử không hề tầm thường, ai cũng không ngờ lại có tình huống như vậy.

Đặc biệt là người đàn ông trung niên vừa hỏi chuyện trước đó, tại chỗ kinh ngạc nhìn Tô Mạch, căn bản không ngờ rằng chỉ vì tò mò hỏi bâng quơ một câu, lại tình cờ gặp được một tu hành giả có thân phận lớn đến thế.

“Đệ tử của Lão Tử, đó là một đại năng giả phi thường bất phàm.

Có cơ hội gặp được ở Côn Luân này, quả thực là một loại duyên phận khó tả.

Hèn chi vừa nãy ta nhìn đã thấy khí độ phi phàm, tuyệt đối không phải tồn tại bình thường.” “Không biết chuyện mà Tô đạo hữu nói là gì?

Lại đến Côn Luân này, chuyên vì chuyện này, cũng thật không tầm thường.

Trong lòng ta không kìm được dâng lên sự tò mò, thật sự khiến ta rất kỳ lạ.

Nếu tiện, xin hãy cho ta được rõ.” Một số người nhao nhao bàn tán xôn xao.

Dường như vì khuôn mặt trẻ tuổi của Tô Mạch, và quan trọng nhất là thần thái điềm tĩnh tự nhiên mà hắn thể hiện, không hề mang lại cảm giác cao ngạo, nên họ không cảm thấy căng thẳng hay áp lực.

Xung quanh lập tức xuất hiện rất nhiều ánh mắt.

Mặc dù chỉ giới hạn ở rìa khu vực thịnh điển, nhưng cũng đã thu hút sự chú ý nhất định.

Tất cả là hiệu quả mà bối cảnh Tô Mạch thể hiện khi vừa xuất hiện mang lại.

“Chủ nhân thật sự lợi hại vô cùng!

Có bối cảnh cực lớn đã đành, nhưng điểm quan trọng nhất vẫn là dáng vẻ toát ra khí tức cường giả cao nhân từ trong ra ngoài một cách vô cùng tự nhiên và chân thật.

Tuyệt đối không phải loại có thể so sánh với những kẻ cố ý thể hiện ra.” Thanh Mao Sư Vương tự hào nói.

Có lẽ đây là nội tình chân chính chăng?

Ví dụ như những người Côn Luân khí thế bàng bạc phía trước kia, tuyệt đại đa số chỉ là làm màu mà thôi.

Thực tế không hề có khí chất chân chính như vậy.

Chỉ cần là người có chút tu vi kiến thức, cơ bản đều có thể thành công nhìn ra sự khác biệt, đó chính là một sự chênh lệch vô hình.

Tô Mạch nghĩ rằng đến đây là đủ rồi.

Bây giờ không phải lúc tăng thêm tình nghĩa hay kết giao bạn bè, hắn chắc chắn cần phải bắt đầu đối phó với những kẻ của Côn Luân.

Dù sao thì địa điểm cũng đã đến, thiên thời địa lợi nhân hòa, đủ mọi điều kiện đều đã chín muồi.

Đây tuyệt đối là một cơ hội đặc biệt tốt, nếu không nắm bắt kịp thời thì không nghi ngờ gì nữa sẽ lãng phí.

"Thấy mọi người đều tò mò, ta cũng không giấu giếm.

Thực ra, không giấu gì chư vị, bản thân ta có ân oán với Thiên Vân Đạo Trưởng của Côn Luân.

Lần này không mời mà đến, chính là muốn làm rõ với tên Thiên Vân đó.

Thật hay là có rất nhiều đạo hữu ở đây, xin hãy mượn trường thịnh điển này làm một nhân chứng." Tô Mạch dõng dạc nói.

Nội dung lời nói này vừa thốt ra, ngay lập tức khiến tất cả những người nghe thấy vô cùng chấn động và ngạc nhiên khó hiểu.

Sự kinh ngạc này còn nồng đậm hơn nhiều so với trước đó, thực sự quá kinh người.

Chương 586

Dù sao Côn Luân cường đại là điều không thể nghi ngờ.

Tô Mạch trước mắt, mặc dù không ai nhìn ra thực lực chân chính của hắn, nhưng dù sao cũng chỉ có thân cô thế cô.

Cho dù có thân phận đệ tử dưới trướng Lão Tử, e rằng cũng không giúp ích được nhiều, cuối cùng vẫn phải xem thực lực bản thân.

Gần như tất cả những người có mặt đều không mấy lạc quan về Tô Mạch.

Đặc biệt là việc hắn bây giờ lại thẳng thừng tuyên bố như vậy, quả thực có vẻ hơi bốc đồng.

Một vài ân oán và thù hận, đáng lẽ ra phải từ từ tính toán lâu dài, chứ không phải là một kiểu xông lên chém giết mù quáng như vậy.

Đương nhiên, "ngựa mất" ở đây có thể đổi thành một con sư tử thì cũng không khác biệt là mấy.

Mặt khác quan trọng nhất, đệ tử của Lão Tử thì sao chứ?

Cái tên Tô Mạch này trông rất bình thường, căn bản chưa từng nghe thấy.

Rõ ràng chỉ là một đệ tử nhập môn vô danh mà thôi, từ đó có thể thấy thân phận tự nhiên cũng không quan trọng lắm.

Đó là phán đoán của rất nhiều người.

Dần dần, biểu cảm của tất cả những người có mặt đều thay đổi.

Hoàn toàn không còn vẻ mặt lễ phép thân thiện trước đó, tuyệt đối là một trời một vực, thái độ hoàn toàn khác biệt, cứ như thể họ đã

biến thành một người khác vậy.

Sự tình người ấm lạnh đã đạt đến mức độ này, thật khiến người ta cảm thấy mỉa mai.

Tô Mạch thậm chí còn có thể cảm nhận được địch ý.

Dù sao những kẻ có tư cách ở đây, e rằng đều có quan hệ tốt với Côn Luân, hoặc căn bản là cùng một phe.

Khả năng phản ứng của Tô Mạch rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã ý thức được vấn đề nằm ở đâu.

Đối với thái độ trước đó của đối phương, cũng như sự thay đổi hoàn toàn từ đầu đến cuối hiện tại, hắn cũng nhanh chóng có nhận thức rõ ràng.

Tô Mạch không kìm được khẽ cười nhạt một tiếng, không hề có chút kinh ngạc hay lo lắng nào.

Khả năng tiếp nhận của hắn cường hãn chưa từng có, sẽ không bị vấn đề trước mắt làm cho chấn động.

Còn về cảm xúc tiêu cực như sợ hãi, càng không thể có.

Bởi vì trong lòng Tô Mạch có đủ sự tự tin, cũng như nắm chắc thực lực của bản thân.

"Xem ra trước đó ta đã quá đơn giản rồi, vậy mà lại đi nói chuyện với đám người đạo mạo giả dối này vài câu.

Giờ đây, từng kẻ một đều muốn hạ gục ta, sau đó đi tìm Thiên Vân kia để lập công.

Điều đó thật sự khiến ta cảm thấy vô cùng buồn cười." Tô Mạch thản nhiên nói, không hề biểu hiện ra sự khác lạ nào.

"Chủ nhân của ta đã thể hiện thái độ hữu hảo, không nghi ngờ gì nữa đều là đàn gảy tai trâu, lãng phí vô ích.

Đã ban cho những đối thủ không đáng được mặt mũi, vậy còn muốn gì nữa?

Từng kẻ một đều có ánh mắt không ra gì.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Lúc này cục diện đã thay đổi, khí tức nguy hiểm xung quanh tăng lên.

Đám người trước mặt đều hung thần ác sát nhìn Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Đó chính là ánh mắt nhìn con mồi, không hề che giấu ý đồ.

Dù sao cũng đã đến nơi tổ chức thịnh điển rồi, chắc chắn không cần thiết phải che giấu cảm xúc nữa.

“Tô Mạch đạo hữu đừng trách ta, dù sao động phủ của ta chỉ nhỏ bé, vốn là để tìm kiếm một vài cơ duyên ở Côn Luân.

Chương 587

Ai ngờ lại có cơ hội tốt như vậy, tại chỗ gặp được mục tiêu tốt lành, bắt tiểu hữu lại, đây hẳn là một món quà gặp mặt không tồi." Một lão giả mặt đầy tươi cười nhưng mang theo sát ý lạnh lẽo nói.

"May mà ta vừa rồi nhất thời hứng khởi, nên đã nói chuyện vài câu.

Vốn dĩ là muốn làm quen với một số tu hành giả tham gia thịnh điển, sau này biết đâu có cơ hội lợi dụng.

Ai ngờ nhanh chóng có thể sử dụng được rồi, điều này thật sự vượt quá tưởng tượng của ta." Vị cường giả trung niên trước đó nói.

Xung quanh nhanh chóng xuất hiện một số tu hành giả, tạo thành một đội hình vây công, định ra tay ngay tại chỗ, và trước tiên là ngăn chặn Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương chạy trốn.

Còn về thân phận một đệ tử bình thường dưới trướng Lão Tử, hiển nhiên là không đáng để mắt tới.

Dù sao địa vị của Côn Luân cũng tương đối cường đại, mọi chuyện đều có người cao hơn gánh vác, căn bản không cần sợ hãi.

Vì vậy những kẻ này mới dám ra tay.

"Trước đó nghe nói Tô Mạch và Thiên Vân Đạo Trưởng hình như có ân oán mâu thuẫn nghiêm trọng.

Nếu không thì hắn cũng sẽ không trực tiếp tìm đến tận nơi vào thời điểm vô cùng quan trọng này.

Bởi vậy ta có thể nhìn thấy cơ duyên ẩn chứa trong đó, tuyệt đối rất phong phú, nhất định phải nắm bắt cho tốt." "Chỉ cần ta có thể thành công bắt được Tô Mạch, đưa đến trước mặt Thiên Vân Đạo

Trưởng, lát nữa chắc chắn sẽ được coi trọng và tôn kính hơn nhiều.

Biết đâu còn không cần phải ở lại khu vực rìa, sau đó được mời vào bên trong, điều đó đều có thể xảy ra." Những người xung quanh đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả đều thuộc cùng một thế lực động phủ, tổng cộng có sáu người.

Thực lực cũng không tồi.

Lúc này, vẻ mặt họ đều có chút kích động tột độ, hiển nhiên vô cùng mong đợi, trực tiếp coi Tô Mạch là một phần công lao.

"Nghe những lời các ngươi nói, ta thật sự cảm thấy chán ghét.

Trong lòng dâng lên quá nhiều suy nghĩ khó chịu.

Ta hy vọng lát nữa các ngươi có thể thấy, tất cả đều sẽ thất bại.

Muốn bắt ta ư?

Đó không phải là chuyện đơn giản, dựa vào các ngươi thì không dễ dàng như vậy đâu." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Tâm tư hắn vô cùng mẫn tiệp, đã quá quen với cảnh tình người ấm lạnh.

Tô Mạch căn bản không cho rằng sự thay đổi thái độ của đối phương có ảnh hưởng gì đến bản thân.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy có chút phiền toái, bèn ra tay đối phó sáu kẻ kia, dạy dỗ một trận thật tốt.

Đã làm chó cho Thiên Vân, vậy thì là mục tiêu cần phải thu thập.

"Đừng nói Chủ nhân của ta đích thân ra tay, chỉ bằng vào thuộc hạ đã có thể trấn nhiếp trước rồi.

Cho dù có chiến đấu với ta, muốn thành công bắt được ta cũng là chuyện cực kỳ gian nan.

Vậy mà lại dám khoác lác không biết xấu hổ, nói lời ngông cuồng.

Thủ đoạn của Chủ nhân phong phú, không phải mấy kẻ tùy tiện này có thể uy hiếp được đâu.” Thanh Mao Sư Vương bất mãn nói.

Kể từ khoảnh khắc đối phương thay đổi thái độ, Thanh Mao Sư Vương đã sắp không kìm nén được nữa.

Trong lòng dâng lên ngọn lửa giận vô tận, chỉ chờ được phát tiết.

Nó muốn dùng hàm răng sắc bén của mình để hạ gục đối phương.

Sáu người xung quanh, hiển nhiên đều đã bị Thanh Mao Sư Vương ghi nhớ sâu sắc trong đầu, có thể ra tay trước bất cứ lúc nào.

“Bây giờ cứ xử lý đám tiểu nhân vật này trước đã.

Đến lúc đó, chắc chắn những người tham gia Côn Luân thịnh điển cũng sẽ nhận ra ý đồ của ta.

Chương 588

Quan trọng nhất là dẫn dụ Thiên Vân Đạo Trưởng xuất hiện.

Đến khi đó, cục diện mới là nguy hiểm nhất.

Vì vậy ta nhắc nhở Thanh Mao Sư Vương trước, ít nhất là phải có sự chuẩn bị tâm lý." Tô Mạch thản nhiên nói.

Lời nói này có thể nói là thẳng thắn rõ ràng, hắn căn bản không để những đối thủ này vào mắt.

Sáu kẻ bé nhỏ này thôi.

Vấn đề quan trọng nhất sau đó, qua tình hình trước mắt có thể nhận ra, kẻ địch lát nữa không chỉ là Thiên Vân và người của Côn Luân, mà còn phải kể đến rất nhiều thế lực tham gia thịnh điển nữa.

Thực ra Tô Mạch cũng không hiểu biết quá nhiều, hắn từng nghĩ rằng các cường giả tham dự sẽ không hoàn toàn giúp đỡ, nhưng giờ đây thì hắn đã rõ.

Trước đó hắn đã suy nghĩ quá đơn giản.

Hiển nhiên, chắc chắn sẽ phải trải qua cảnh quần hùng cùng nhau xông lên.

Nhưng điều này cũng không quá bất ngờ.

Tô Mạch vẫn có thể chấp nhận được, chỉ cần hắn phải bỏ ra một chút tinh lực và thời gian, sau đó mới có thể giải quyết được đám người bổ sung kia.

"Được Chủ nhân, thuộc hạ nhất định sẽ kiên quyết tuân theo phân phó.

Trái tim kiên cường của thuộc hạ cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất

nhiều, sẽ không bị một số khó khăn làm cho sợ hãi.

Có lẽ trước đây ta sẽ bị chấn động, nhưng trải qua những chuyện này, thuộc hạ đã trưởng thành, có được quá nhiều kinh nghiệm, nâng cao đủ niềm tin." Thanh Mao Sư Vương không chút sợ hãi nói.

Trong ánh mắt của Thanh Mao Sư Vương hiện lên một tia huyết tinh.

Sáu kẻ xung quanh, vì muốn coi Chủ nhân và nó là lễ vật, đem dâng cho Côn Luân làm quà gặp mặt, điều đó đã khơi dậy sự phẫn nộ cực lớn trong Thanh Mao Sư Vương.

Thực ra sáu người đang hình thành đội hình vây quanh đã sớm có chút tức giận.

Dù sao bọn họ dường như không thể uy hiếp được Tô Mạch, thậm chí phản ứng của hắn vẫn cứ như đang nhìn không khí, căn bản không có chút cảm giác căng thẳng nào.

Cứ như thể hắn chỉ coi bọn họ là những tên hề nhảy nhót, điều này làm tổn hại nghiêm trọng đến sự tự tin của họ.

"Thật sự quá tự phụ rồi!

Vì ta có thể được mời vào đây, chắc chắn là có thủ đoạn lợi hại.

Nhất định không phải người thường có thể sánh bằng.

Ngươi cứ xem điểm cường thế của ta đây." Vị cường giả trung niên khí thế bàng bạc nói.

"Xem ra tên Tô Mạch kia cứ làm ra vẻ như không thấy gì cả.

Nếu ta không thi triển một vài uy năng, hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ việc chống cự đâu.

Mọi người đều bắt đầu ra tay đi, đừng có chút lưu thủ nào.

Không được để xảy ra bất kỳ bất trắc nào, đề phòng miệng người đời nhiều chuyện, vạn nhất có kẻ thừa cơ cướp mất công lao của ta thì không hay.” Vị lão giả kia nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, sáu người đồng thời dứt khoát ra tay, ai nấy đều sử dụng hết sức mạnh.

Tu vi của họ đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao nhất, chỉ vì muốn chế phục Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương ngay lập tức.

Tình huống trở nên có chút không ổn, không thể chần chừ thêm nữa.

Dù sao thế cục căng thẳng đã hình thành một lúc rồi, một số thế lực gần đó hầu như đều đã phát giác vấn đề ở đây.

Ngay lúc này, họ đều lần lượt chuyển tầm mắt.

Nếu một khi biết Tô Mạch là kẻ thù của Thiên Vân Đạo Trưởng Côn Luân, e rằng ai nấy đều sẽ xúm vào tranh giành cơ duyên này.

Chương 589

Vì vậy, hai vị tu hành giả kia quả thực không muốn chờ đợi thêm nữa, bèn liều chết một phen.

Đương nhiên cũng không phải là không có cơ hội thắng.

Mặc dù họ biết Tô Mạch là một tồn tại khó lường, nhưng dù sao hắn cũng không mang theo mấy người đi cùng, như vậy thì không thể đối kháng được.

Nhưng Tô Mạch ngay lập tức bắt đầu phản kích một cách đặc biệt phóng khoáng và gọn gàng.

Hắn không đợi đối phương ra đòn trước, ngược lại đã giành lấy tiên cơ, đi trước một bước lao tới với tốc độ cực nhanh, tốc độ này tuyệt đối khiến sáu người không dám tin.

Rầm!

Tô Mạch trong nháy mắt đã đánh mạnh trúng một cường giả trông bình thường.

Kẻ đó vô cớ bị đánh cho hấp hối, không muốn tin vào sự thật.

Tình huống xảy ra quá tồi tệ, toàn bộ quá trình hắn còn chưa nhìn rõ, kết quả đã bị Tô Mạch đánh cho mất đi khả năng chiến đấu.

Năm người còn lại không kìm được dừng bước.

Ngay sau đó, bọn họ cố gắng kìm nén suy nghĩ chấn động của mình, lần lượt đều cố gắng ra tay.

Hiện tại, họ đã ý thức được một điều nghiêm trọng: thực lực của Tô Mạch, còn đáng sợ hơn ba phần so với những gì họ dự liệu.

Dù sao thì giờ cũng đã biết không còn đường lui rồi.

Tốc độ của Tô Mạch thật quá đáng sợ, và sức mạnh bùng nổ mà hắn thể hiện cũng lợi hại đến phi thường.

Dù sao thì hắn đã khiến năm người còn lại có tâm trạng vô cùng nặng nề và chấn động.

Giờ đây mới khiến đối phương ý thức được cục diện nguy cấp.

Về những phán đoán trước đó đã xuất hiện sai lệch quá lớn.

Tu vi của chính Tô Mạch, quả thực đã đạt đến cảnh giới không thể khống chế được.

Hiện tại cho dù có tâm trạng hối hận thì cũng không có tác dụng gì.

Đã bước chân ra rồi, căn bản sẽ không có đường quay đầu lại, dù sao Tô Mạch cũng không thể ban cho họ cơ hội đó.

Còn về công thế của bản thân Tô Mạch, hắn không ngừng thi triển ra, mạnh mẽ áp chế không gian của năm người.

Bọn họ thậm chí không có thời gian để lùi bước, chỉ có thể không ngừng chống đỡ và ra chiêu.

Một khi cố gắng lùi lại một bước, chắc chắn sẽ bị Tô Mạch nắm bắt thời cơ, đó chính là khoảnh khắc thất bại hoàn toàn.

"Trời ơi, thanh niên tên Tô Mạch này cũng quá khủng khiếp rồi!

Mặc dù ta đã sớm đánh giá cao hắn, và đặc biệt coi trọng, nhưng giờ mới biết những phán đoán đó đều sai bét nhè.

Một cảnh giới và tu vi như vậy, có lẽ trong Côn Luân cũng khó mà tìm được mấy người." Vị cường giả trung niên khí thế bàng bạc nói.

Giờ đây, biểu cảm của hắn không thể duy trì vẻ trấn định được nữa.

Sự hoảng sợ và kinh hoàng hiện rõ trên khuôn mặt.

Ngay lúc này, hắn đã trải nghiệm sâu sắc cái gọi là uy thế khủng khiếp, trong lòng tràn ngập sự hối hận vô tận, và một tia hy vọng mong chờ.

Dựa vào thực lực của người đàn ông và đồng bạn của hắn, căn bản không đủ để thay đổi cục diện nguy cơ trước mắt.

Thậm chí hiện tại chỉ là miễn cưỡng chống cự, có thể bất cứ lúc nào cũng không thể chống đỡ nổi, sau đó bị sụp đổ hoàn toàn.

Vì vậy, cơ hội cuối cùng, chỉ còn lại sự chi viện từ bên ngoài, đó cũng là cách duy nhất.

Trước đó hắn đặc biệt lo lắng sẽ bị cướp mất cơ duyên, nhưng lúc này lại vô cùng khát vọng những người xung quanh ra tay viện trợ.

Chương 590

Nếu không thì chỉ có đường chết, không có thêm viện binh, người đàn ông căn bản đã mất hết tự tin.

Đặc biệt là công thế của Tô Mạch ngày càng hung mãnh, mỗi chiêu mỗi giây đều gây ra thương hại và uy hiếp cực lớn.

"Nếu sớm biết Tô Mạch cường đại đến vậy, ta tuyệt đối sẽ không dám khinh suất ra tay.

Chắc chắn phải đợi cường giả Côn Luân xuất hiện, hoặc đợi các thế lực tham gia thịnh điển liên hợp.

Dựa vào sức mạnh nhỏ bé của một mình phe ta, quả thực là tự tìm đường chết." Vị lão giả vẫn luôn nói chuyện thầm nghĩ trong lòng.

Giờ đây hắn mới hiểu rõ, sở dĩ Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương không hề để bọn họ vào mắt, chỉ là một cách nhìn nhận vô cùng chính xác mà thôi.

Đối phương ngay từ đầu đã nói thật, chỉ là bọn họ không hiểu sâu sắc nguyên nhân trong đó, đó đều là những chuyện không thể ngờ tới.

Nhưng trong thời gian suy tư ngắn ngủi đó, Tô Mạch lại hạ gục thêm hai kẻ nữa.

Đội ngũ sáu người ban đầu, trong chớp mắt chỉ còn lại ba người, ngay lập tức giảm đi một nửa.

Quá trình này thực sự quá nhanh, cực kỳ ngắn ngủi.

Thực ra, Tô Mạch chỉ tùy ý ra tay ba lần trong chớp mắt mà thôi, không hề sử dụng thêm chiêu thức nào.

Kết quả lại đạt được thành quả tốt đẹp như vậy, hiển nhiên vượt

xa tưởng tượng.

Tô Mạch tuyệt đối đặc biệt lợi hại.

“Hèn gì ta lại nghĩ đám gia hỏa này ngông cuồng uy hiếp ta, thật sự có thủ đoạn tiềm ẩn nào đó.

Giờ đây ta mới nhận ra, chúng chỉ có thực lực tầm thường mà thôi.” “Kết quả lại không tự lượng sức mà xông ra, vô cớ chịu một trận đả kích.” Tô Mạch lắc đầu nói.

Vừa rồi ra tay dường như không hề tiêu hao tinh lực.

Ngay cả hơi thở cũng có vẻ tự nhiên, biểu cảm trên mặt cũng không thay đổi chút nào.

Nếu không phải hiện trường đã xảy ra biến cố lớn, e rằng thật sự có người sẽ nghĩ rằng chẳng có gì xảy ra, cho rằng đó là ảo giác.

“Thủ đoạn của Chủ nhân thật sự khiến thuộc hạ từ tận đáy lòng tán thán.

Bây giờ thuộc hạ cũng muốn đi theo cùng ra tay, sớm biến thân dùng hàm răng nanh.

Vậy thì để thuộc hạ theo Chủ nhân, hợp lực thu thập ba kẻ còn lại, không được bỏ sót bất cứ ai.” Thanh Mao Sư Vương kích động nói.

Dù sao mỗi lần tận mắt chứng kiến Tô Mạch chiến đấu, đối với Thanh Mao Sư Vương đó đều là một bữa tiệc thị giác vô cùng may mắn.

Ngay lúc này, nó đã hoàn toàn bị cuốn vào tâm trạng chiến đấu, trạng thái cũng trở nên tốt hơn, ra vẻ chuẩn bị hóa thành bản thể.

Còn về ba kẻ còn lại, lúc này vẻ mặt chúng sợ mất mật.

Thật khó tin rằng chỉ một lần chạm mặt vừa rồi, kết quả là một nửa đồng bạn đã bị xử lý.

Đây tuyệt đối là chuyện vượt quá tưởng tượng, uy năng mà Tô Mạch thể hiện đã dọa sợ cả ba người.

"Xem ra hôm nay không thể nào thoát được rồi.

Thiên Vân Đạo Trưởng có cường giả khác, xem ra hắn đã thấy trận chiến bùng nổ ở đây, sau đó không chút do dự mà chạy đến, nhưng cũng không thể thay đổi được kết quả thực sự nữa.

Uy lực ra đòn của Tô Mạch quá chấn động, nhất định là không thể chống cự nổi." Vị cường giả trung niên lẩm bẩm một mình.

"Chuyện hôm nay, tuyệt đối là lựa chọn ngu xuẩn nhất trong cuộc đời ta.

Cẩn thận bao nhiêu năm trời, ai ngờ vì muốn lấy được thiện cảm và phần thưởng của Côn Luân, lại nổi máu liều lĩnh mà đối phó với Tô Mạch.

Cái tên vô danh tiểu tốt này, sau này nhất định sẽ vang danh khắp Hồng Hoang, chắc chắn không nghi ngờ gì nữa.

Đây đều là quyết định sai lầm của ta!" Vị lão giả kia bất lực nói.

Chương 591

Hiện tại không còn chút sinh cơ nào.

Hai người còn lại trong khoảnh khắc đó lại một lần nữa đối mặt với công kích của Tô Mạch.

Ai cũng biết không còn khả năng được cứu viện nữa.

Trong lòng nhất thời năm vị tạp trần, cảm xúc hối hận đặc biệt sâu sắc.

Đáng tiếc là không thể làm lại một lần nữa, dù sao thì đó đều là lựa chọn của riêng mỗi người.

Còn về vị tu hành giả cuối cùng, thì gặp phải sự đối phó của Thanh Mao Sư Vương.

Thanh Mao Sư Vương đã biến thành hình dạng sư tử bản thể.

Thân thể khổng lồ tràn đầy uy thế, hiển nhiên việc một con sư tử yêu tộc đáng sợ như vậy vô cớ xuất hiện đã trực tiếp dọa sợ tên kia.

Thanh Mao Sư Vương thấy đối phương bị uy hiếp ngay tại chỗ, cũng không kìm được cảm thấy vui vẻ.

Mục đích trước đó đã đạt được.

Dù sao, để có được hiệu quả bất ngờ, nó mới biến thành hình người, sau đó khi ra tay thì lại thể hiện bản chất thật.

Thanh Mao Sư Vương tiếp tục ra tay, mạnh mẽ dùng hàm răng nanh sắc bén của mình để xử lý kẻ còn lại, tên kia gần như đã mất hết ý chí chiến đấu.

Rõ ràng cảm thấy không còn chút sinh cơ nào, đồng bạn đều bị tấn công, viện trợ khó lòng đến kịp, không còn chút sĩ khí nào để cố gắng

dây dưa.

Thanh Mao Sư Vương căn bản không tốn quá nhiều sức lực, đã giành được thành công.

“Trước đó ta đã ghi nhớ sâu sắc đám gia hỏa đáng ghét này, kết quả là nhanh chóng thực hiện được ý đồ trong lòng, nhanh đến mức ta cũng có chút kinh ngạc.

Xem ra chúng chỉ là một lũ ỷ thế hiếp người, không có gì đặc biệt.

Trước mặt Chủ nhân thì không thể ẩn mình được đâu.” Thanh Mao Sư Vương cằn nhằn nói.

Tốc độ ra tay của Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương quá nhanh.

Đặc biệt là trong chớp mắt điện quang hỏa thạch, Tô Mạch đã trấn áp đối phương một cách cực kỳ mạnh mẽ, tất cả các chiêu thức đều cường hãn vô cùng.

Một số tu hành giả xung quanh, thậm chí là các thế lực trong toàn bộ thịnh điển, không ai ngoại lệ đều bị thu hút sự chú ý.

Bất cứ ai cũng không thể bỏ qua tình huống trước mắt.

Thậm chí vì quá trình xảy ra quá ngắn ngủi, hầu như không ai kịp quan sát kỹ lưỡng, kết quả là mọi chuyện đã kết thúc một cách vô cớ.

Điều này quả thực đã làm chấn động không ít người, chỉ nhìn một cái là đã nhận ra thủ đoạn cực kỳ lợi hại.

Những người có mặt hầu như đều tập trung ánh mắt, lần lượt nhìn về phía thân ảnh Tô Mạch, đó là phản ứng chủ yếu nhất.

Còn về Thanh Mao Sư Vương ở bên cạnh thì hơi có vẻ bình thường, không thể có sức hút giống như Chủ nhân Tô Mạch.

Chủ yếu là có người dám gây sự tại địa điểm Côn Luân thịnh điển, sử dụng thế tấn công nhanh như chớp, trong nháy mắt đã xử lý

một thế lực động phủ tham gia.

Điều này thực sự không nể mặt Côn Luân, tạo ra mâu thuẫn vô cùng căng thẳng.

"Mắt ta chắc không hoa đâu nhỉ?

Lại có thể tận mắt chứng kiến một cảnh tượng kinh người như vậy, thật sự khiến ta đặc biệt khó hiểu.

Dù sao đây cũng là chuyện cực kỳ khó gặp, nếu là trước đây thì không dám tưởng tượng nổi cảnh huống này, ai ngờ lại thực sự diễn ra." Một người đàn ông đeo kiếm nói.

"Sáu vị đạo hữu vừa bị trấn áp kia, bản thân ta có một số ký ức, chắc chắn họ đều có thực lực không tầm thường.

Huống chi còn liên hợp tạo thành đội hình, càng có uy năng cường đại.

Kết quả vẫn không có chút khả năng chống cự nào, điều này thực sự đã khiến ta hiểu sâu sắc sự lợi hại của người ra tay." Có người bừng tỉnh đại ngộ nói.

Chương 592

Xung quanh lập tức vang lên tiếng bàn tán xôn xao, tất cả đều là động tĩnh tự phát.

Nhanh chóng ý thức được vấn đề nằm ở đâu, bởi vì Tô Mạch đã một lần nữa nói lại những lời mình từng nói trước đó, thẳng thừng bày tỏ mục đích của bản thân.

Không cần phải che giấu làm gì, Tô Mạch đã có cách xử lý trong tay.

Người của Côn Luân cũng không thể giữ yên lặng, đặc biệt là Thiên Vân Đạo Trưởng, đã sớm không kìm được chạy ra.

Vẻ mặt hắn âm trầm nhìn Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, chỉ liếc nhìn Thanh Mao Sư Vương một chút, sau đó trợn trừng mắt nhìn Tô Mạch, ra vẻ giận dữ phun lửa.

"Ta thật sự không ngờ, tên ngươi là Tô Mạch à?

Xem ra ngươi tuyệt đối không biết sống chết là gì.

Khi đối đầu với ta, ngươi đã may mắn trốn thoát được, vậy mà sao lại dám không tự lượng sức mà chạy đến tìm chết?

Lần này sẽ không còn may mắn như vậy nữa đâu." Thiên Vân Đạo Trưởng trầm giọng nói.

Ai cũng có thể cảm nhận được, Thiên Vân này đang cố gắng kìm nén tâm trạng khó chịu.

Dù sao thì việc xuất hiện tình huống bất ngờ này có thể nói là đã gây ra ảnh hưởng cực lớn, đều là những chuyện tồi tệ.

Thực ra ban đầu Thiên Vân Đạo Trưởng không hề nhận ra Tô

Mạch.

Hắn chỉ kịp thời quan sát động tĩnh giao chiến, rồi nhanh chóng tập trung tầm mắt nhìn.

Trong thời gian cực ngắn, hắn phát hiện cuộc giao chiến giữa hai bên đã hoàn toàn kết thúc.

Lúc đó hắn mới lờ mờ nhìn rõ Tô Mạch.

Không kịp để Thiên Vân Đạo Trưởng có nhiều thời gian tức giận, trong nháy mắt Tô Mạch đã chủ động nói ra ân oán thù hận giữa mình và hắn.

Chuyện này giống như một làn sóng lớn ập đến, trực tiếp khiến vẻ mặt Thiên Vân trở nên khó coi.

Dù sao hắn cũng chú ý đến những ánh mắt xung quanh, dường như càng ngày càng nhiều.

Thiên Vân Đạo Trưởng mặc dù cũng có thể cảm nhận được, sự tồn tại của rất nhiều thế lực đều khá hữu hảo, chủ yếu là để hỏi han, không phải loại trêu chọc.

Dù sao cũng không ai dám dễ dàng chọc giận Côn Luân, mà Thiên Vân lại là một tồn tại có địa vị cao quyền trọng trong số đó.

"Chư vị đạo hữu, chuyện này nói ra thì dài dòng, hiện tại cũng không phải lúc để kể lể tỉ mỉ.

Dù sao thì Tô Mạch trước mắt này, không nghi ngờ gì nữa chính là đối thủ của ta.

Thêm vào những chuyện xảy ra hôm nay, chắc chắn hắn là kẻ thù sâu sắc của Côn Luân ta." Thiên Vân Đạo Trưởng nói.

Phải nói rằng, tốc độ phản ứng của Thiên Vân cực nhanh.

Ngay sau đó hắn lập tức bắt đầu đáp lại.

Lúc này, hắn khẳng định không thể đứng ngoài cuộc.

Còn về việc không nói gì, hiển nhiên cũng không thể làm được.

Hắn phải nhanh chóng ổn định cảm xúc của những người xung quanh, thông báo một vài sự thật tương đối, cũng là một lời đáp khẳng định.

Chỉ như vậy mới có thể khiến nhiều thế lực khác chuẩn bị tâm lý.

Những người tham gia thịnh điển có mặt tại chỗ, mắt ai nấy đều sáng lên, không ai ngoại lệ đều thể hiện biểu cảm nghĩa phẫn điền ưng.

Chỉ nhìn từ đó cũng có thể thấy, chắc chắn họ có ý nghĩ giống hệt hai kẻ trước đó, coi Tô Mạch là một công lao sống, hy vọng dùng điều này để lấy lòng Thiên Vân Đạo Trưởng và Côn Luân.

Mọi người đều đầy ý chí chiến đấu.

Mặc dù trước đó đã thấy Tô Mạch thi triển thủ đoạn phi thường, nhưng với nhiều đồng bạn cùng ra tay như vậy, thì không cần phải sợ không đánh lại.

Chương 593

“Thiên Vân, tên đáng ghét đó, lại dám cậy vào tu vi đặc biệt cao cường mà áp bức ta.

Nếu không nhờ năng lực tư duy mẫn tiệp, biết đâu lúc đó ta đã không thể thuận lợi rời đi.

Ân oán như vậy ta vĩnh viễn sẽ không quên.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Hắn hoàn toàn không để tâm đến lời lẽ của Thiên Vân.

Mặc dù đối phương vừa rồi đã trắng trợn tuyên bố, đưa ra một lời tuyên ngôn thái độ, đặc biệt Thiên Vân còn cố gắng coi Tô Mạch là kẻ thù không đội trời chung ngay trước mặt các thành viên thế lực.

Một thế trận tuyên chiến quá rõ ràng, nhưng vẫn khiến Tô Mạch không hề sợ hãi.

“Tâm thái của Chủ nhân thật sự quá lợi hại, quả thực đã đạt đến cảnh giới biến hóa mà không kinh động.

May mà trước đó Chủ nhân đã có sự tiên kiến, báo trước cho thuộc hạ, nên mới không bị dọa sợ.

Hiện tại thuộc hạ có tâm trạng khá bình tĩnh.

Nhưng rất nhiều thế lực xung quanh hầu như đều có vẻ muốn ra tay, quả thực khí thế hung hăng.” Thanh Mao Sư Vương trầm giọng nói với ánh mắt nghiêm nghị.

Những lời lẩm bẩm nhỏ nhẹ đó, có lẽ cũng chính là cách để nó thuận lợi trấn tĩnh nội tâm.

Dù sao thì Thanh Mao Sư Vương đang đối mặt với rất nhiều tu

hành giả, ai nấy đều nhìn nó bằng ánh mắt nguy hiểm, quả thực có cảm giác áp lực như núi.

May nhờ có Tô Mạch uy nghiêm điềm tĩnh đứng bên cạnh, e rằng nó đã sớm không chịu đựng nổi rồi.

"Ha ha, Tô Mạch này cũng quá đơn giản rồi!

Ta nhớ qua những lần tiếp xúc trước đó, ngươi không phải là một kẻ ngu xuẩn.

Ai ngờ lại cũng bị lửa giận lấp đầy đầu óc, sau đó không nhịn được muốn tìm ta báo thù rửa hận.

Điều này thực sự khiến ta cảm thấy đáng tiếc." Thiên Vân Đạo Trưởng nói với vẻ khinh thường.

Tại chỗ, hắn thể hiện cảm xúc khinh thường Tô Mạch, lại còn cố làm ra vẻ tiếc nuối, dường như chưa cần bắt đầu tác chiến đã tận mắt thấy được kết quả chiến thắng.

Tóm lại, tâm trạng của Thiên Vân có vẻ khá nhẹ nhõm, không hề có chút lo lắng nào.

Các đại năng của rất nhiều thế lực tham gia Côn Luân thịnh điển, hiện tại đều có vẻ mài đao xoèn xoẹt, không ai ngoại lệ đều coi Tô Mạch như một viên đá mài dao.

Tâm trạng của Thiên Vân Đạo Trưởng từ chỗ phẫn nộ ban đầu, lại một lần nữa trở nên khá nhẹ nhõm.

Dù sao hắn cũng đang ở bên cạnh nhiều cường giả như vậy, thực sự không cần phải căng thẳng, trực tiếp dùng thái độ cao cao tại thượng để đối mặt với Tô Mạch.

Thực ra, sở dĩ ban đầu Thiên Vân Đạo Trưởng đặc biệt phẫn nộ, có thể nói là phản ứng vừa kinh vừa giận.

Chủ yếu là vì hắn phát hiện ra kẻ địch tu vi phi phàm, chính là Tô Mạch, người có thù áp chế với hắn.

Điều này thực sự khiến hắn không dám tin, lúc đó trong lòng không kìm được dâng lên chút sợ hãi và e dè.

Nhưng bây giờ thì cảm giác đó đã tiêu tan không dấu vết.

Là một nhân vật quan trọng của Côn Luân, người được chú ý tại hiện trường, Thiên Vân Đạo Trưởng chắc chắn sẽ không bộc lộ ra một loạt những thay đổi tâm lý vừa rồi.

Đồng thời hắn cũng sẽ không biểu hiện một chút nào, bề ngoài không ai có thể nhìn ra tâm trạng cụ thể của hắn.

"Thật sự quá kỳ lạ!

Dựa vào kinh nghiệm phong phú và vô số trải nghiệm của ta, không nghi ngờ gì nữa là không cần phải lo lắng căng thẳng.

Đừng nghĩ đến những tình huống hỗn loạn đó nữa.

Bây giờ phải dốc lòng tiêu diệt Tô Mạch, từ nay về sau diệt trừ hậu họa." Thiên Vân Đạo Trưởng thầm nghĩ trong lòng.

Còn về việc tại sao lại nảy sinh nhiều cảm xúc tồi tệ như vậy, đó không phải là điều hắn muốn tiếp tục.

Chương 594

Vì vậy hắn không suy nghĩ nữa, vô thức bỏ qua những thứ cần suy xét kỹ lưỡng.

Dù sao Thiên Vân cho rằng đó chỉ là những chuyện vặt vãnh không quan trọng, căn bản không cần phải bận tâm thêm.

“Thiên Vân, quả nhiên ngươi cũng không tiến bộ được bao nhiêu.

Xem ra lần này ngươi không định đích thân ra tay rồi.

Vậy thì có bao nhiêu nhân viên lợi hại cứ phái ra hết đi, đừng giữ lại gì cả.

Ta thật sự muốn tự mình trải nghiệm một phen.

Hy vọng đừng lại vào lúc thế này, khiến trong lòng ta cảm thấy khó chịu và không hài lòng.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

Khi nói, hắn vẫn giữ thái độ mây trôi nước chảy.

Đây là một loại phản ứng rất thật của Tô Mạch, vô tình đã ảnh hưởng đến Thiên Vân Đạo Trưởng, khiến hắn cảm nhận được, sau đó trong lòng dâng lên cảm xúc cực kỳ không vui.

“Tô Mạch, ta thấy lúc ngươi chạy trốn cũng khá thông minh.

Kết quả là giờ đây lại nổi máu liều lĩnh chạy đến.

Ta muốn xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu, dù sao xung quanh đây đều là lực lượng phe ta, chứ không chỉ có hai kẻ các ngươi.” Thiên Vân Đạo Trưởng trêu chọc nói.

Để vãn hồi chút thể diện, Thiên Vân đành phải nói lại cục diện nghiêm khắc của hai bên.

Dù sao hắn vẫn luôn giữ thái độ ngạo mạn, tuyệt đối tin rằng mình

sẽ thắng 100%.

Thiên Vân cũng sẽ không nghĩ rằng có khả năng thất bại, dù nhìn từ bất kỳ khía cạnh nào, đó vẫn là kết quả chiến thắng.

"Thực sự là có số lượng nhân viên siêu cấp đông đảo, nhưng điều đó không có nghĩa là chắc chắn vạn vô nhất thất.

Nếu không có đủ sự nắm chắc bản thân, ta sẽ không bao giờ đặt mình vào giữa nguy hiểm.

Ta xem lát nữa ngươi còn có thể bình tĩnh được không." Tô Mạch thản nhiên nói.

Trong khi nói chuyện, hắn thậm chí thỉnh thoảng còn liếc nhìn xung quanh.

Tô Mạch chú ý thấy các đại năng từ bốn phương tám hướng đều dồn dập bước chân, di chuyển thân thể của mình.

Tất cả đều định đối phó Tô Mạch, xem ra đều muốn lấy lòng Côn Luân.

Thần sắc Tô Mạch vẫn lạnh lùng, không chút thay đổi.

"Tốt, cái vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên này, đơn giản là khiến ta cảm thấy đặc biệt khó chịu, chỉ cần nhìn một cái là không nhịn được mà coi như cái gai trong mắt, vậy thì sẽ không có khả năng cầu xin tha mạng, chỉ có đường chết mà thôi." Thiên Vân Đạo Trưởng âm trầm nói.

Trong lòng ông ta căm hận đến nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là tận mắt chứng kiến ánh mắt bình tĩnh tự nhiên của Tô Mạch, thật sự khiến nội tâm có chút nản lòng, dù sao những thứ ông ta cho là có uy thế, kết quả lại không ảnh hưởng đến Tô Mạch chút nào, khiến Thiên Vân trong lòng có chút bị đả kích, ban đầu còn tưởng rằng đối phương sẽ sụp đổ tâm lý ngay lập tức.

Kết quả hoàn toàn trái ngược với mong đợi, Tô Mạch vẫn giữ vững tinh thần mạnh mẽ tự tin như mọi khi, mặc dù lúc đó Tô Mạch không địch lại, phải dốc toàn lực mới thoát được, nhưng phản ứng cảm xúc lần này gần như không có nhiều thay đổi.

Có lẽ đối với Thiên Vân Đạo Trưởng, một điều không thể bỏ qua là Tô Mạch rõ ràng đã mạnh hơn hẳn, ít nhất dựa vào sự quan sát tỉ mỉ của Thiên Vân, dường như hắn cũng mạnh hơn nhiều so với lần đầu chạm trán, nếu không thì không thể có cục diện như hiện tại, Thiên Vân trong lòng hiểu rõ Tô Mạch chắc chắn đã tăng lên không ít thực lực, nhưng cụ thể bao nhiêu thì không thể biết nhanh chóng.

"Cái lão Thiên Vân này thật lắm lời, chẳng phải đều là uy hiếp mà Chủ nhân đã tạo ra sao, căn bản không dám tùy tiện ra tay.

Nếu không có thủ đoạn sấm sét vừa rồi thu thập sáu tên kia, đối phương đã không chút do dự ra tay từ sớm rồi, làm gì có chuyện đứng đối chất giao lưu thế này." Thanh Mao Sư Vương kính phục nói.

Hắn vẫn dùng giọng lầm bầm, không quá lớn tiếng, dù sao cũng là khẽ than thở đến cực điểm, trong khoảnh khắc nguy cơ tứ phía như vậy, lại không hề có chút lo lắng nào, tóm lại là một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, có thể đứng bên cạnh Chủ nhân, bị nhiều Đại năng như vậy bao vây, chắc chắn là một cảnh tượng khó tin, dù thân tử đạo tiêu cũng không uổng.

"Chiến lực của Tô Mạch cường hãn vô cùng, ai là người đầu tiên lên sàn, tất nhiên sẽ khó đoán sống chết, theo ước tính trước đó, e rằng cũng sẽ chết thảm.

Mặc dù ta muốn lấy lòng Côn Luân, nhưng cũng phải giữ được cái mạng nhỏ thì mới tốt, bây giờ ta không dám ra tay trước." Một cường giả thế lực Tiên phủ nói.

"Chẳng phải ta thấy các đệ tử Côn Luân sắp hội hợp rồi sao, rõ

ràng là muốn phái một nhóm người ra tay trước, thực ra cũng phù hợp với tình huống thông thường, dù sao những chuyện xảy ra trong Côn Luân, dù thế nào cũng cần phải quản lý cho tốt." Một Đại năng động phủ khác nói.

Ngay sau đó, một đám tu hành giả khí thế hung hăng xuất hiện tại hiện trường, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là các đệ tử Côn Luân, không ai là không có tu vi tinh thâm, bây giờ tất cả đều mang dáng vẻ đồng cừu địch khái, dù sao cũng tận mắt chứng kiến Tô Mạch sát phạt trên địa bàn của mình, với tư cách là một đại thế lực tông môn kiêu ngạo tự phụ, hiển nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn mà không có hành động nào, vì vậy đám đệ tử này đã đi đầu tiên phong.

Chương 595

Nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Tô Mạch đã bị trừng chết vô số lần rồi, ánh mắt phẫn nộ của đối phương đặc biệt nổi bật, nhưng Tô Mạch không hề bận tâm, vì hắn đã sớm thử sức giải quyết những đệ tử lợi hại như Trình Mặc.

Tất cả các đệ tử Côn Luân đều tỏ vẻ kiêu căng ngạo mạn, bình thường khi ra ngoài hành tẩu giang hồ với tư cách là một thế lực lớn như Côn Luân, tất nhiên đều mang vẻ mặt khinh thường thiên hạ.

Tô Mạch căn bản không cảm thấy những kẻ trước mắt sẽ quá khó khăn, dù sao trước đó khi xông vào sơn môn, hắn đã giao chiến với tên đệ tử tinh anh tên Trình Mặc kia, đối phương dường như cũng không thể gây ra chút khó khăn nào.

Tô Mạch quan sát kỹ lưỡng, nhận ra những đệ tử xuất hiện hiện tại, mặc dù có vài người khí tức mạnh hơn Trình Mặc ba phần, nhưng số lượng cũng không quá nhiều, Trình Mặc thực sự có thực lực đạt đến cấp độ xuất sắc trong số các đệ tử, điều này hoàn toàn là sự thật.

"Xem ra đúng là phải đối mặt với sự vây công của đám đệ tử này trước rồi, nhưng dù không có quá nhiều kẻ mạnh mẽ, cũng không thể chủ quan, ta không được để lộ dù chỉ một kẽ hở, nhất định phải giành chiến thắng một cách rất thành công, vì phía sau còn có những trận chiến không thể thiếu." Tô Mạch thản nhiên nghĩ trong lòng.

Đồng thời, hắn cũng không chỉ lo cho tình cảnh của mình, mà còn nhanh chóng cân nhắc cách ứng phó của Thanh Mao Sư Vương, dù sao đó cũng là lựa chọn mà Tô Mạch cho là khá chính xác và phù hợp, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn đã đạt được kết quả tối ưu.

"Tiểu Thanh, đối thủ tiếp theo cứ giao cho ta đối phó, ta cũng sẽ

không che giấu thủ đoạn nữa, đây tuyệt đối là thời điểm đặc biệt thích hợp, lát nữa ta nhất định sẽ lấy Thiên Bảo Kính ra sử dụng, vậy thì Tiểu Thanh cũng không cần giúp đỡ, để tránh xảy ra tình huống giúp mà thành phá hoại." Tô Mạch truyền âm cho Tiểu Thanh nói.

"Vâng thưa Chủ nhân, bất kể là lời dặn dò như thế nào, ta nhất định sẽ không chút bảo lưu mà đồng ý, dù sao lát nữa nhất định sẽ không gây rối, đặc biệt là khi nghe lời của Chủ nhân, ta lập tức như có được xương sống chính, căn bản không còn chút căng thẳng nào nữa, ta mong chờ được xem cảnh tượng lát nữa." Thanh Mao Sư Vương cũng truyền âm nói.

Dưới sự sắp xếp không hề hay biết của Tô Mạch, mọi thứ đã nhanh chóng được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần chờ đợi đòn tấn công của đối phương, thì đó sẽ là khoảnh khắc Tô Mạch bùng nổ một cách dứt khoát, như vậy cũng sẽ không rơi vào bất kỳ thế hạ phong nào, đó là điểm mà Tô Mạch đã cân nhắc rất kỹ lưỡng.

"Côn Luân ta chưa từng bị ngoại nhân ngang nhiên khiêu khích, một hơi xông thẳng vào tận nơi cốt lõi như vậy, đơn giản là điều ta không thể chịu đựng được, nhất định phải trả đũa một cách tàn nhẫn, nếu không thì hận thù trong lòng ta không thể phát tiết." Một đệ tử đeo kiếm rút kiếm chỉ vào Tô Mạch nói.

"Vì tên Tô Mạch này ngang nhiên đi vào, vậy chứng tỏ huynh đệ Trình Mặc giữ cửa sơn môn đã gặp bất trắc, nếu không thì không thể nào thả Tô Mạch vào được, ta nhất định phải báo thù rửa hận cho đồng môn, nếu không thì bản thân ta khó mà chấp nhận được." Một đệ tử râu ria xồm xoàm nói.

"Chư vị sư huynh đệ đã cùng nhau vây Tô Mạch, vậy thì đặc biệt mong đợi đạt được kết quả và thu hoạch tốt đẹp, vì vậy không được có bất kỳ sự do dự nào, đồng thời ra tay, tập trung tất cả sức mạnh và

thủ đoạn.” Một đệ tử có địa vị khá cao nói.

Một đám đệ tử Côn Luân không ngừng bày tỏ ý kiến của mình, tóm lại là cảm xúc phẫn nộ không lời nào tả xiết, lúc này không thể để Tô Mạch tự do tự tại rời đi, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Vô hình chung áp lực, nhưng các đệ tử cũng trải nghiệm một loại áp lực, dù sao họ cũng hiểu rằng muốn dễ dàng thu thập Tô Mạch, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Dù sao thì các đệ tử Côn Luân cao cao tại thượng, dần dần cũng tràn đầy tự tin, trận hình vây rồng ngày càng chặt chẽ, căn bản không để lại chút không gian nào để rút lui, dù sao Tô Mạch không có đường lui, nếu muốn có đường sống, chỉ còn lại lựa chọn kiên quyết một trận chiến, nếu không thì không thể có kết quả nào khác.

“Niềm tin của các đệ tử này cũng khá đầy đủ, đáng tiếc đi theo một tông môn đặc biệt xấu xa thì nhất định không có tiền đồ nào.

Bây giờ ta, coi như không có tác dụng, đợi sau này sẽ hảo hảo thu thập, hy vọng có thể cho ta một vài bất ngờ.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Lúc này vẫn giữ phản ứng bình thường như cũ, không coi các đệ tử xung quanh là chướng ngại quá khó khăn, thần sắc vân đạm phong khinh khiến người ta chú ý, đương nhiên điều này lại khiến phe Côn Luân càng thêm khó chịu, chủ yếu là vì họ cảm thấy không được coi trọng đủ, thật sự vô cùng khó chịu, nhưng đó không phải là phương diện mà Tô Mạch có thể cân nhắc.

“Chủ nhân cử thủ đầu túc đều thể hiện sự tự tin, đơn giản là khiến ta không ngừng thán phục, dù sao ta không thể lúc nào cũng thể hiện phản ứng như vậy, không hổ là Chủ nhân có tu vi và nội tình vô cùng lợi hại, là điểm đáng để ta kính phục, sau này còn quá nhiều phương diện cần học tập để nâng cao.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Nếu Tiểu Thanh tự mình ở trong nguy hiểm trùng trùng vây hãm, tuyệt đối không thể duy trì được sự bình tĩnh như vậy, đặc biệt là Tiểu Thanh đã trải qua rất nhiều chuyện trong một khoảng thời gian, đã được tôi luyện và nâng cao đủ, vì vậy hắn hiểu được tâm tình bình tĩnh chân chính của Tô Mạch hiện tại, đó là một cảnh giới tâm lý vô cùng hiếm có và khó đoán.

"Cái miệng của ngươi quả nhiên lợi hại như mọi khi, dường như còn mạnh hơn cả tu vi của ngươi, hy vọng sau một thời gian không gặp, ngươi thật sự đã nâng cao đủ sức mạnh, nếu không thì chắc chắn sẽ chết thảm không nỡ nhìn, những kẻ nói khoác lác cuồng vọng tự đại, nhất định sẽ có kết cục bi thảm, sẽ không có kết quả tốt đẹp." Thiên Vân Đạo Trưởng trầm giọng nói.

Lời nói đó không thể nghi ngờ là hướng thẳng vào Tô Mạch, lúc này tâm trạng của Thiên Vân đã thay đổi quá nhanh, đơn giản là một khoảnh khắc đặc sắc, thật sự khiến bản thân ông ta cũng khá buồn bực, đặc biệt khi nghe lời Tô Mạch nói, ông ta thực sự không vui từ tận đáy lòng, bây giờ muốn được an ủi, thì hiệu quả có thể đạt được chính là giáo huấn Tô Mạch.

"Ta khẳng định sẽ không nói lời vọng ngữ, thực ra ta cũng không muốn kéo dài thêm nữa, đã muốn đám đệ tử Côn Luân này ra tay trước, vậy thì đừng chần chừ nữa, bây giờ lập tức giao thủ với ta xem rốt cuộc đạt đến trình độ nào." Tô Mạch lạnh lùng nói.

Một luồng khí thế sắc bén hướng thẳng vào đám đệ tử, mặc dù Tô Mạch định một mình nghênh chiến, nhưng không hề có chút cảm giác bàn bạc nào, trái lại là khí thế bừng bừng vô cùng mạnh mẽ.

Các Đại năng của các thế lực xung quanh cũng chăm chú quan sát kỹ lưỡng, vừa rồi họ đã nhận được ý của phe Côn Luân, hiện tại phái đệ tử Côn Luân ra tay trước một bước, còn những người tham gia

thịnh điển ở đây, thì phải đợi tình hình diễn biến sau đó mới tính, tốt nhất là không cần phải ra trận, nhưng nếu các đệ tử không thể thuận lợi thu thập Tô Mạch, thì lúc đó chính là lúc đông đảo Đại năng tại đây ra tay.

Hiện trường hoàn toàn biến thành bầu không khí sôi nổi, thế trận giương cung bạt kiếm khó tả, tóm lại các Đại năng của các thế lực đều bình tĩnh chờ đợi, không ai vội vàng tự mình ra tay trước.

Đối với nhiều thế lực tham gia thịnh điển, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt, có thể lấy lòng Côn Luân, không cần quá sốt sắng, vào thời khắc then chốt điều cần nhất là đủ bình tĩnh.

Dù sao thì các tu hành giả xung quanh đều đã nhận ra một vấn đề, đó là tu vi của Tô Mạch sâu không lường được, hiển nhiên cần phải cẩn thận, phải quan sát tỉ mỉ từ bên cạnh, kỹ lưỡng suy tính thực lực cụ thể chân chính của Tô Mạch.

Các đệ tử Côn Luân hiện đang trong trạng thái vây hãm, chính là vì mục đích đó, dù sao họ cũng chỉ là những tồn tại không quá quan trọng, dù có lỡ thất bại, thì cũng không phải là chuyện gì quá tệ, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn.

Đương nhiên nếu thuận lợi thành công, một khi trực tiếp tiêu diệt Tô Mạch, tuyệt đối là một thu hoạch rất đáng mừng, phe Côn Luân cũng sẽ lập được uy phong, dù sao kẻ địch dám trêu chọc Côn Luân, cuối cùng đều bị Côn Luân đích thân trấn áp, bất kể là chuyện gì cũng đáng giá.

Hai bên cũng không nói nhiều nữa, ngay sau đó hoàn toàn không thể nhịn được, đám đệ tử Côn Luân đông đảo kia, lập tức gào thét xông lên, không ngừng tấn công Tô Mạch một cách dồn dập, căn bản không hề có chuyện nương tay, dù sao đối mặt với kẻ địch đáng sợ như vậy, thực sự không dám tùy tiện xem thường, nhất định phải dốc

toàn lực ngay từ đầu.

Còn Tô Mạch thì không để Thanh Mao Sư Vương tham gia chiến đấu, mà quyết định một mình chiến đấu, Tô Mạch rất bình tĩnh xung kích, chủ động nghênh đón, những người xung quanh đều cảm thấy khó tin, nếu không tận mắt chứng kiến, e rằng sẽ không nghĩ rằng Tô Mạch là người bị vây công.

Rầm!

Chương 596

Gần như không có phản ứng nào, ngay khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, lập tức có một đệ tử bay ngược ra ngoài, thậm chí tên kia còn chưa nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bất tỉnh nhân sự ngã xuống đất, không thể tham chiến lại nữa.

Tô Mạch thể hiện tốc độ và uy lực như mọi khi, tuyệt đối là thân thủ không kém gì trước đó, mặc dù đã khiến các đệ tử Côn Luân coi trọng, nhưng khi đích thân giao thủ, họ mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, hiển nhiên vẫn còn xem thường thủ đoạn của Tô Mạch.

"Trước tiên thu thập một đối thủ đã, dù sao những người chắn trước mặt ta, số lượng có vẻ hơi nhiều, may mắn là vẫn nằm trong phạm vi năng lực của ta, đợi sau khi đối phương thích ứng, e rằng sẽ trở nên khó đối phó hơn, đương nhiên ta vẫn còn bảo vật ẩn giấu chưa sử dụng, đến lúc đó cũng không cần phải lo lắng." Tô Mạch thản nhiên nói.

Còn bảo vật mà hắn vừa nghĩ đến trong lòng, tự nhiên chính là Thiên Bảo Kính, Chí bảo khó có được trước đó, sở hữu năng lực thần quỷ khó lường, uy lực vô cùng kinh người, đủ để ứng phó với mọi tình huống bất ngờ, căn bản Tô Mạch không hề đặt những đối thủ đang vây công trước mắt vào trong mắt, hắn cảm thấy thu thập những tên này, chắc là có thể làm được.

"Chiêu thức ra tay của Chủ nhân quá mãnh liệt, ta ở bên cạnh chăm chú nhìn, ai ngờ lại không thể nhìn rõ, toàn bộ quá trình diễn ra quá nhanh, hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ ràng." "Vô cùng ngắn

ngủi, thật sự khiến ta không thể nắm bắt được bóng dáng cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy cảnh kết thúc mà thôi." Thanh Mao Sư Vương thán phục nói.

Dù sao vào thời khắc này, Chủ nhân đã nói không cần Tiểu Thanh ra tay, điều đó chứng tỏ Người thực sự đủ tự tin để một mình chiến đấu với vô số đối thủ, điều đó đã khích lệ nội tâm Tiểu Thanh, bất cứ lúc nào cũng tràn đầy tâm trạng kích động khi quan sát, đặc biệt là tận mắt chứng kiến thủ đoạn cường hãn của Tô Mạch, thực sự khiến Tiểu Thanh kính phục từ tận đáy lòng.

Còn về các cường giả cấp cao của phe Côn Luân, bao gồm cả Thiên Vân Đạo Trưởng và mọi người, đơn giản là cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng cũng nằm trong dự đoán, dù sao vừa rồi Tô Mạch đã đích thân thu thập sáu tu hành giả, với tốc độ như sấm sét, nên cảnh tượng hiện tại cũng không quá bất ngờ.

"Ta hy vọng các đệ tử không làm rớt dây xích vào thời điểm then chốt, mau chóng lấy lại tinh thần cho ta, tập hợp sức mạnh nhiều như vậy, dù không đánh bại được Tô Mạch, ít nhất cũng có thể buộc hắn phải bộc lộ một số năng lực ẩn giấu, chỉ cần có thể khiến ta nhìn thấy sơ hở của Tô Mạch, thì đó sẽ không phải là chuyện thiệt thòi." Thiên Vân Đạo Trưởng thản nhiên nói.

Lời nói đó được truyền đạt đến các cao tầng Côn Luân bên cạnh, với địa vị là một cường giả có quyền cao chức trọng, ông ta hoàn toàn không cần phải có lòng nhân từ hay tiếc nuối, chỉ cần kết quả cuối cùng tốt đẹp là được, căn bản không coi trọng an nguy của những thuộc hạ bình thường.

"Trời ơi, thật là quá tàn nhẫn đi, trực tiếp khiến ta trợn mắt há mồm, may mắn là ta không phải là mục tiêu, nếu không thì sẽ không thể dễ dàng tránh được, một khi ta bị đối phó, cũng sẽ không có khả

năng chống cự, kẻ địch tên Tô Mạch này thực sự đáng sợ." Một đệ tử may mắn bình an vô sự sợ hãi nói.

"Mọi người không được có chút sợ hãi và lo lắng nào, kẻ địch dù có thật sự đặc biệt lợi hại, nhưng ta cũng không thể thực sự thất bại thảm hại, mới vừa bùng nổ giao chiến, ta có nhiều số lượng như vậy, khả năng thắng là rất lớn, chỉ cần đồng lòng hiệp lực dốc sức là được." Một đệ tử khác khuyến khích nói.

Mặc dù các đệ tử Côn Luân tham gia không thể tránh khỏi xuất hiện một chút lo lắng và hoảng sợ, nhưng đó chỉ là tình huống nhất thời mà thôi, nhanh chóng hoàn toàn biến mất, nhanh chóng chuyển hóa thành sự tự tin và dũng khí cực lớn, một lần nữa thăm dò tấn công, lần lượt đồng thời ra tay.

Bất kể thế nào, đối với Côn Luân đường đường chính chính, đám đệ tử này cũng đã từng trải qua nhiều chuyện, vì vậy chỉ hơi lo lắng một chút mà thôi, cũng không dễ dàng bị chấn nhiếp, chỉ hơi kinh ngạc một chút vào khoảnh khắc đầu tiên bởi thủ đoạn mà Tô Mạch thi triển.

Các đệ tử đã khôi phục lại sự bình tĩnh, nhanh chóng bắt đầu tấn công, không thể không nói, tu vi của mỗi người cũng khá tốt, cộng thêm việc tu luyện cùng một loại sức mạnh, dưới sự tương tác và liên kết lẫn nhau, hiển nhiên cũng có uy thế rất lớn, sức mạnh tập hợp lại càng thêm cường thịnh, ít nhất là mạnh hơn nhiều so với ban đầu, như vậy dường như cũng có cơ hội chiến thắng nhất định.

Rầm!

Tô Mạch lại vung ra một quyền thế lớn lực nặng, uy lực bùng nổ trong đó, đánh trúng thân thể một đệ tử một cách chắc chắn, lần này không có ai bị đánh bay, nhờ sự giúp đỡ của đồng bạn, liên hợp sức mạnh của nhiều người như vậy, dưới sự hợp lực đối kháng, họ đều

có thể chịu đựng được, dù cũng có chút miễn cưỡng, nhưng so với kết quả trước đó thì khác biệt một trời một vực, sự chênh lệch này thực sự quá lớn. 507 Mỗi bên đều có cái riêng.

Dù sao trước đó các đệ tử Côn Luân không có phản ứng, thậm chí còn chưa chuẩn bị đầy đủ, đã gặp phải đòn tấn công bất ngờ không kịp trở tay.

Cùng với việc nhanh chóng liên hợp xuất chiến, mỗi đệ tử đều thi triển toàn bộ sức mạnh của mình, dù sao cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, đặc biệt là trận chiến mới chỉ bắt đầu, ai thắng ai thua vẫn chưa thể biết được.

Tô Mạch thấy đòn công kích lần này lại không có chút tác dụng nào, trong lòng cũng không khỏi có chút nghiêm túc, đương nhiên không hề sản sinh chút căng thẳng hay phiền muộn nào, dù sao tình huống này đã nằm trong dự đoán của Tô Mạch từ sớm, căn bản không phải là bất ngờ gì.

Tô Mạch tiếp tục ra tay liên tục, một lần nữa giao thủ với các đệ tử kia, giữa hai bên hình thành một thế trận giằng co, Tô Mạch muốn dễ dàng đạt được chiến tích, hiển nhiên là một vấn đề rất khó khăn, không thể dễ dàng đánh bại một đệ tử nào trong số đó như vậy.

Dù sao trận hình liên hợp hình thành vô cùng cường hãn, các thành viên đều có thể phòng ngự vững chắc, vào thời khắc then chốt cũng có thể cung cấp sự giúp đỡ cần thiết, tuyệt đối là thủ đoạn đặc biệt hiệu quả, ít nhất cũng khiến Tô Mạch tạm thời không thu hoạch được gì.

Thậm chí Tô Mạch liên tục thi triển rất nhiều thủ đoạn, nhưng cũng chỉ làm bị thương vài tên, trái lại không thể triệt để trọng thương đối thủ, đó chính là nội tình của Côn Luân, vô số đệ tử tụ tập, tuyệt đối tràn đầy uy lực siêu cấp lớn.

Đối với các đệ tử kia mà nói, hiện tại tuyệt đối là chuyện đáng

mừng, dù sao lúc đầu thực sự bị sức mạnh của Tô Mạch kinh hãi, lúc này trong lòng mới thực sự bình tĩnh, căn bản không còn tồn tại chút lo lắng hay hoảng sợ nào, rất trấn định tự nhược mà tiếp tục ra tay tác chiến.

Dù sao bất kể từ phương diện nào, hiển nhiên khả năng bùng nổ hội hợp của đám đệ tử, đủ để khống chế cục diện trước mắt, ít nhất sẽ không còn lan tràn về phía nguy hiểm nữa, đặc biệt là khiến Tô Mạch không thu hoạch được gì, càng khiến các đệ tử trong lòng sảng khoái.

Dù sao số lượng đệ tử Côn Luân quá nhiều, cũng đại diện cho việc có hậu kế mạnh mẽ, sẽ không xuất hiện bất kỳ tình huống hậu kế lực bất tòng tâm nào, ngay cả khi so sánh chiến đấu tiêu hao, họ cũng có thể giành được lợi thế lớn, dù có từ từ hao mòn, e rằng cũng có thể thành công làm Tô Mạch kiệt sức đến chết, dù sao đó cũng là suy nghĩ trong lòng đám đệ tử, nhìn là biết họ có sự tự tin khá mạnh mẽ, và cũng tự cho rằng đó là tình huống tốt.

"Mọi người thật sự quá đoàn kết rồi, quả nhiên liên hợp nhiều sư huynh đệ chúng ta như vậy, uy năng bùng nổ đủ để từ từ làm Tô Mạch kiệt sức đến chết, vậy mà dám đến địa bàn của ta gây sự, tuyệt đối sẽ chỉ nhận được kết quả tồi tệ, nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp nào, ta thực sự cho rằng hắn sẽ chỉ chết thảm mà thôi." Có một đệ tử hưng phấn nói.

Trong trạng thái chứa đựng cảm xúc kích động, khi bày tỏ suy nghĩ trong lòng, người đó cũng không hề dừng lại chút nào, vẫn không ngừng tấn công, ngay tại chỗ vung ra một thanh phi kiếm, trong đó thấm đẫm hàn quang uy hiếp, đáng tiếc vẫn không thể phá vỡ phạm vi vài trượng của Tô Mạch, vì hắn đã sử dụng thủ đoạn vận chuyển tiên lực phòng ngự.

“Trước đó ta cho rằng kẻ địch chỉ hơi khó đối phó một chút thôi, quả nhiên theo thời gian trôi đi, ta thực sự tràn đầy quá nhiều sức mạnh, trong lòng ta tràn đầy tự tin, đặc biệt mong đợi hoàn toàn trấn áp Tô Mạch, đây cũng có thể là chuyện làm rạng danh cho Côn Luân ta.” Một đệ tử có khí tức không yếu khác nói.

Trong ánh mắt lộ ra sự sùng bái và khao khát, trực tiếp coi Tô Mạch như một công lao, dù sao Thiên Vân Đạo Trưởng của Côn Luân, nhất định có thù hận lớn với kẻ địch, cộng thêm các trưởng bối cao tầng khác cũng đặc biệt tức giận, bây giờ một khi có thể thành công tiêu diệt Tô Mạch, hiển nhiên sẽ là một công lớn.

“Vào lúc này, Tô Mạch vẫn có thể duy trì hành động bình tĩnh, xem ra cũng không dễ dàng kết thúc thành công, mọi người tuyệt đối đừng chủ quan, để tránh không cẩn thận xuất hiện tình huống bất ngờ, dù sao đã thấy tràn đầy hy vọng rồi, tuyệt đối không thể cho phép khả năng thất bại xuất hiện.” Một đệ tử nghiêm chỉnh nói.

Càng vào thời khắc quan trọng, càng phải giữ đủ bình tĩnh, hiện tại vẫn chưa thực sự giành được chiến thắng, vì vậy không ít đệ tử vẫn thể hiện cảm xúc điềm tĩnh, dù sao Côn Luân rộng lớn, bình thường cũng không tùy tiện thu nhận môn nhân, có một số người tư duy mẫn cảm cũng không phải là chuyện khó.

Tô Mạch tâm tình thư giãn đối mặt với sự vây công, dần dần tìm kiếm cơ hội thích hợp, chờ đợi lấy Thiên Bảo Kính ra hoàn toàn, thực ra Tô Mạch đã nhận thấy thời điểm đó sắp đến, chắc cũng không cần nhiều thời gian nữa, hiện tại khiến Tô Mạch có chút cảm nhận.

Chương 597

"Muốn nhanh chóng trấn áp ta, đó không phải là chuyện dễ dàng đâu, nếu không phải vì đợi thời khắc tốt nhất, ta đã một hơi lấy bảo vật ra thu thập rồi, bây giờ tạm thời cứ để đám gia hỏa này kiêu ngạo thêm một lát nữa, dù sao cũng không còn lâu nữa đâu." Tô Mạch thản nhiên nói.

Ngay sau đó lại là một chiêu thức mãnh liệt khác, cách một khoảng cách, lập tức dẫn động một vùng không gian chấn động, trong chốc lát đã đánh bị thương đối thủ, Tô Mạch thỉnh thoảng cũng có thể cho đối phương nếm mùi đau khổ, chỉ là cũng sẽ bị trận hình liên hợp của nhiều đệ tử như vậy hạn chế, khó mà thực hiện được nhiều hành động liên tục, nếu không thì đã dần dần tiêu diệt một số đệ tử rồi.

"Chủ nhân dường như cố ý giằng co, nếu không thì chỉ bằng đám đệ tử Côn Luân cỏn con này, nhất định không thể hình thành được cục diện hiện tại, thật đáng cười khi đối phương tự đắc, hoàn toàn không nhận ra nguyên nhân thực sự, vậy thì cứ kiên nhẫn chờ đợi đi, lát nữa Chủ nhân nhất định sẽ thể hiện uy lực phi thường." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ.

Lúc này hắn hơi giữ yên lặng, Tiểu Thanh không kiềm chế được tâm trạng, dốc toàn lực suy tư phỏng đoán, nhưng vẫn không thể thành công thu hoạch được gì, dù sao cũng thực sự tràn đầy quá nhiều mong đợi, bởi vì Tiểu Thanh cho rằng đó cũng là tình huống bình thường, dù sao Chủ nhân đã suy tính kỹ lưỡng hơn nhiều.

Là tọa kỵ đã đi theo Tô Mạch một thời gian, đã trải qua rất nhiều chuyện, Tiểu Thanh tự nhiên có thể nhìn ra, Tô Mạch vẫn còn có thủ đoạn lợi hại chân chính chưa sử dụng, ví dụ như Thiên Bảo Kính vẫn

ẩn mình bất động, Chủ nhân lại có nội tình yêu lực của Côn Bằng Tổ Sư, tu vi khủng bố được nâng cao như vậy, vẫn còn rất sung túc.

Ước chừng đám đệ tử kia muốn tiêu hao Tô Mạch, nghiễm nhiên là chuyện khó thực hiện, dù sao Tiểu Thanh hiểu rất rõ một điểm quan trọng, đó là Tô Mạch trước đó đã bổ sung quá nhiều sức mạnh, yêu lực do một vị Yêu tộc Tổ Sư để lại, tất cả đều đã được hấp thu hoàn toàn, không thể tùy tiện bị tiêu hao hết, vì vậy âm mưu của đối phương muốn từ từ làm Tô Mạch kiệt sức đến chết, chắc chắn là không thể thành công.

Tiểu Thanh vừa nghĩ đến một phương diện, liền không nhịn được mà cười hì hì, chủ yếu là vì bị thủ đoạn của Chủ nhân làm cho bội phục không ngớt.

Tình trạng hiện trường dần dần xuất hiện cục diện tiêu điều, ngoài những đệ tử Côn Luân đang tham gia chiến đấu, cùng với Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương ra, những người ngoài quan sát, tâm trạng lại trở nên sảng khoái.

Dù sao một đám gia hỏa này, tất cả đều vì muốn tìm sơ hở của Tô Mạch, hiện tại có thể tận mắt chứng kiến các đệ tử kiềm chế được Tô Mạch, tự nhiên là khoảnh khắc vô cùng vui vẻ, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc thấy Tô Mạch đại sát tứ phương.

Thiên Vân Đạo Trưởng tùy ý vỗ vỗ đầu, sau đó có thể cảm nhận được một niềm vui hiếm có, đặc biệt là khi thấy kẻ thù Tô Mạch của mình, không thể giành được chiến tích, chỉ có thể bị vây công chống cự không thể thoát thân, thực sự khiến Thiên Vân không nhịn được muốn cười lớn.

“Những kẻ có chút thực lực không lên được mặt bàn như vậy, kết quả lại dám không tự lượng sức mà chạy đến, chủ động đến Côn Luân ta tìm ta báo thù, đơn giản là chuyện vô cùng buồn cười, hy vọng

sau này có thể có tình huống tốt hơn xuất hiện, chỉ cần các đệ tử có thể thành công tiêu diệt Tô Mạch, ta tuyệt đối sẽ không keo kiệt ban thưởng và khen thưởng." Thiên Vân Đạo Trưởng đắc ý nói.

Một tiếng nói nội dung rõ ràng truyền ra ngoài, trực tiếp khiến các đệ tử đang tham gia tác chiến nghe thấy, lập tức nhận được phản hồi hưởng ứng vô cùng nhiệt liệt, ngay tại chỗ tạo ra một hiệu ứng tăng cường sĩ khí, đông đảo đệ tử đang mong chờ nhận được nhiều lợi ích hơn, bây giờ đích thân nghe được lời hứa của Thiên Vân Đạo Trưởng, càng thêm tràn đầy động lực.

"Lời của Thiên Vân cũng không phải tất cả các phần thưởng, Côn Luân ta đối với những người có công, tất nhiên sẽ không không có sự đền đáp, sau này các loại tài nguyên tu luyện, sẽ được cung cấp cho những đệ tử ưu tú thể hiện khá tốt trong trận chiến này, mọi người đều hãy phát huy hết sức mình cho ta." Một Đại năng khác trong Côn Luân lại nói.

Không nghi ngờ gì nữa, đó là một làn sóng lớn, ngay lập tức còn có hiệu ứng kích động hơn cả những lời của Thiên Vân Đạo Trưởng, lập tức thúc đẩy tất cả các đệ tử tác chiến, không chút bảo lưu mà tấn công, thậm chí là những thủ đoạn bất chấp liều mạng, dù sao tất cả đều không ngoại lệ muốn thực sự thể hiện tất cả những bản lĩnh có thể sử dụng, thực sự trở thành những người xuất sắc trong số các đệ tử.

Bởi vì Côn Luân dù tài nguyên rất nhiều, nhưng những thứ thực sự quý giá, cũng không thể cung cấp vô hạn, dù sao Côn Luân rộng lớn, tuyệt đối cũng phải tiến hành một loại cạnh tranh phát triển, như vậy mới có thể thu hoạch được nhiều hơn.

Bây giờ trực tiếp coi cuộc chiến trước mắt, là một trận so tài rèn luyện binh lính của Côn Luân, những đệ tử thể hiện khá tốt trong đó,

hiển nhiên sẽ không bị mai một, tựa như cá nhảy biển rộng, chim bay trời cao, mỗi đệ tử đều coi Tô Mạch là một hòn đá thử vàng sống.

"Trời ơi, đơn giản là có chút khó tin, dù sao là mấy vị tiền bối đích thân hứa, chắc chắn không thể nói càn hồ đồ, sau này nhất định sẽ thực hiện lời hứa, vì vậy đây tuyệt đối là thời khắc cơ duyên để các đệ tử bình thường đổi đời." Một đệ tử mắt đã đỏ bừng nói.

Sau khi hô xong những lời này, hắn lại nhanh chóng hành động, không còn chút do dự nào nữa, trước đó thực ra còn hơi giữ lại, lúc nào cũng phòng tránh bị uy hiếp chí mạng, thực sự có chút thận trọng, nhưng sau khi nghe lời hứa của Thiên Vân và mấy vị tiền bối Côn Luân, hắn không thể giữ bình tĩnh nữa, nhanh chóng bắt đầu liều mạng xông lên.

"Ha ha, thật sự khiến ta cảm thấy bất ngờ, dù sao ta chỉ đi theo nhiều đồng bạn như vậy." 510 một đối phó "Một mình đối phó một kẻ địch rồi, ai biết có cơ hội nhận được phần thưởng thêm, hy vọng ta có thể thuận lợi đạt được, vậy thì chuyến này không uổng." Một đệ tử kinh hỉ nói.

Trong toàn bộ nhóm đệ tử, tiếng hoan hô kinh ngạc nối tiếp nhau, hiển nhiên đều bị ảnh hưởng, tâm trạng trở nên vô cùng hưng phấn, tần suất ra tay tấn công cũng nhanh hơn, các loại thủ đoạn uy năng khác nhau, không chút che giấu nào được sử dụng, tất cả đều dùng trên người Tô Mạch, và đều đạt được thu hoạch nhất định.

"Tại hiện trường có nhiều Đại năng như vậy đang quan sát, chắc chắn sẽ không xảy ra tình huống thất hứa, cộng thêm Côn Luân ta cũng có vật tư phong phú, chỉ cần đã nói ra những lời đó, cũng không có lý do gì phải hủy bỏ, vì vậy mọi người chỉ cần dốc toàn lực chiến đấu là được rồi, không cần lãng phí tâm tư suy nghĩ về những phương diện khác." Một cường giả Côn Luân cười nhạt nói.

Phản ứng tương tự, đại khái cũng có thể cảm nhận được, họ rất vui vẻ nhìn cảnh tượng trước mắt, đặc biệt là chứng kiến đông đảo đệ tử ào ạt tấn công, thật sự là một cảnh tượng mới lạ, như vậy việc bỏ ra một số phần thưởng thực sự là đáng giá, đồng thời cũng thể hiện tốt khí thế và sự lợi hại của Côn Luân trước mặt các thế lực xung quanh.

"Trước đó ta chuyên môn nói những lời về phần thưởng, chỉ là trong lòng vui vẻ, tùy tiện hành động, ai ngờ lại vô cớ biến thành tình huống như vậy, đây cũng thực sự là một bất ngờ thú vị, vô số đệ tử sĩ khí đại trướng, đơn giản là vận may của Côn Luân ta." Thiên Vân Đạo Trưởng kinh ngạc nói.

Lúc này ngay cả Tô Mạch đang chiến đấu, cũng được coi là một cơ duyên có lợi cho Côn Luân, Thiên Vân cho rằng thông qua trận chiến trấn áp Tô Mạch, đã nâng cao cực lớn địa vị của Côn Luân trong lòng các Đại năng quan sát, đồng thời cũng không nghi ngờ gì nữa đã nâng cao niềm tin và ý chí chiến đấu của đám đệ tử Côn Luân, bất kể từ phương diện nào, đều là chuyện tốt có lợi cho Côn Luân.

Nếu Tô Mạch biết được suy nghĩ của Thiên Vân Đạo Trưởng, nhất định sẽ bật cười khẩy, dù sao tên gia hỏa này thật sự có chút buồn cười, Tô Mạch tuyệt đối hy vọng khi Tô Mạch thực sự phát huy uy lực, các đối thủ tại hiện trường có thể vẫn cười được.

"Chư vị Đại năng của các thế lực khác, xem ra cũng không cần mọi người đích thân ra tay, ban đầu ta đã nói một khi cục diện không ổn, có thể mời chư vị cùng ra tay tiêu diệt Tô Mạch, xem ra theo cục diện hiện tại, có lẽ cũng không cần nữa, vì vậy xin mọi người hãy quan sát một trận chiến thôi." Thiên Vân Đạo Trưởng đắc ý nói.

Đông đảo Đại năng xung quanh tâm trạng lại bình tĩnh, cơ bản đều mang chút ý cười, tình huống này cũng không có gì, chỉ hơi kinh ngạc

một chút, đối với sự nhiệt tình mà đám đệ tử Côn Luân thể hiện cảm thấy ngạc nhiên, uy lực bùng nổ cũng mạnh hơn ba phần.

Thực ra có một số cường giả đang chờ đợi cơ hội, một khi các đệ tử Côn Luân không địch lại, thì đó chính là lúc họ đích thân ra tay, lúc đó nghe phe Côn Luân tuyên bố hùng hồn, nhất định sẽ có phần thưởng phong phú cho các đệ tử thể hiện tốt, một số thế lực cũng không khỏi ghen tị, dù sao không phải bất kỳ tiên môn nào cũng có nhiều tài nguyên như vậy, đó là một loại khí phách.

"Không hổ là Côn Luân có nội tình vô cùng đáng sợ, nếu là các thế lực khác, e rằng cũng khó mà tùy ý hứa nhiều phần thưởng như vậy, nhưng căn cứ vào hiệu quả tại hiện trường mà xem, tuyệt đối cũng đáng giá." Một Đại năng không nhịn được thán phục nói.

Tô Mạch cũng không muốn để đối phương tiếp tục kiêu ngạo nữa, chỉ là một đám đệ tử cỏn con thôi, kết quả lại dám lớn tiếng nói sẽ hạ gục hắn, sau đó mang đi đổi lấy phần thưởng, thực sự là trò hề không hơn không kém.

Đặc biệt Tô Mạch cũng cảm nhận được một điểm quan trọng, đó là lúc này tuyệt đối là thời điểm vô cùng thích hợp, không cần phải kéo dài thời gian nữa.

Thế là Tô Mạch đặc biệt bình tĩnh triệu hoán ra Thiên Bảo Kính, ngay tại chỗ dẫn động một trận khí thế khó tả, ánh sáng tỏa ra từ bảo vật khiến người ta khó mà nhìn thẳng, dù sao chắc chắn không thể khiến những người có mặt tại hiện trường nhìn rõ.

Chỉ dưới sự thao túng và thi triển của Tô Mạch, một luồng uy năng mạnh mẽ khó tả, lập tức từ Thiên Bảo Kính phát ra, cảm giác cực kỳ áp bức xuất hiện xung quanh mọi người, không có bất kỳ vị trí nào có thể tránh né.

Chương 598

Uy năng cực kỳ khủng bố bắt đầu hiển hiện, Tô Mạch tùy tâm tùy ý điều khiển Thiên Bảo Kính, trực tiếp có thể nâng cao khí thế to lớn, đơn giản không phải trạng thái như trước, mà chỉ có thể nâng cao lên một cấp độ cao hơn.

Còn về đám đệ tử đang hừng hực ý chí chiến đấu kia, ban đầu định tiếp tục đối phó Tô Mạch, nhưng bây giờ bước chân của họ đều dừng lại, hiển nhiên bị uy thế kinh hoàng như vậy chấn động, khó mà duy trì được khả năng hành động, lần lượt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào toàn thân Tô Mạch, nhận ra có bảo vật thần kỳ xuất hiện.

"Ta muốn xem tiếp theo, đám đệ tử Côn Luân này, có thể dựa vào trận hình được hình thành từ ưu thế số lượng, tiếp tục phát động đủ xung kích đối với ta hay không, nếu có thể thành công kiềm chế ta, thì đó tuyệt đối là tình huống không thể xảy ra." Tô Mạch vô cùng tự tin nói.

Ngữ khí đó không có gì khác biệt so với trước, vẫn tràn đầy tự tin như mọi khi, nhưng đối với cảm nhận của người khác thì hoàn toàn khác, trước đây có lẽ sẽ khiến đối phương cảm thấy không tin, thậm chí cho rằng hắn đang nói khoác lác, nhưng hiện tại dựa vào thủ đoạn thi triển xung quanh, trực tiếp khiến người ta vô thức không dám bỏ qua.

"Ha ha, uy năng của Chủ nhân, đơn giản là khiến ta không nhịn được mà run rẩy, dù Chủ nhân cố ý tránh cơ thể ta, nhưng ta vẫn không nhịn được phản ứng theo bản năng, không hổ là Thiên Bảo Kính dưới sự thi pháp của Chủ nhân, dù sao nếu là ta thì nhất định không thể kiểm soát được, đừng nói là tình huống như vậy." Thanh

Mao Sư Vương thán phục nói.

Lúc này Tiểu Thanh thực sự có chút hưng phấn rồi, trước đó tận mắt nhìn thấy đối phương kiêu ngạo tự đại, thậm chí nghe Thiên Vân và một số Đại năng Côn Luân, đều không coi Chủ nhân ra gì, lại còn biến Người thành mục tiêu để giành lấy phần thưởng, đơn giản là không có chút tôn trọng nào đáng nói, lúc đó thực sự khiến Tiểu Thanh tức giận đến mức, suýt chút nữa là không nhịn được xông lên, dùng răng nanh sắc bén của mình đối phó với Thiên Vân Đạo Trưởng và những kẻ khác.

Cùng với những lời của Tô Mạch nói ra, các đệ tử đang dừng hành động, nhanh chóng thay đổi phản ứng, không còn vẻ kích động mong đợi như trước nữa, tâm trạng hừng hực muốn thử sức chìm xuống đáy vực, đó tuyệt đối là một sự đảo ngược quá lớn, không còn chút tò mò và mong đợi nào nữa, mà là sự sợ hãi và lo lắng không thể kiểm soát.

Dù sao chỉ cần không phải kẻ ngốc, ai cũng có thể nhìn ra, Tô Mạch hiện tại chắc chắn là khủng bố phi thường, đặc biệt là khi thi triển và triệu ra luồng khí tức đáng sợ kia, thật sự khiến các đệ tử sợ hãi vô cùng, khó mà tập trung được bất kỳ động lực nào, không tồn tại chút tự tin nào, có thể nói là khác biệt một trời một vực so với cách đây không lâu, sự chênh lệch thấp như vậy thật khó tin.

"Tên Tô Mạch này quả nhiên có sự chuẩn bị đầy đủ, thảo nào luôn tỏ vẻ bình tĩnh không sợ hãi, trách ta trước đây cứ tưởng kẻ địch đang giả vờ mạnh mẽ, xem ra ta đã coi thường quá rồi, lúc này mới để hắn bùng nổ sức mạnh chân chính." Có một đệ tử chợt nhận ra nói.

"Ta cảm thấy không có hy vọng sống sót thuận lợi, kẻ địch đó đơn giản là có chút khủng bố rồi, thảo nào lại trở thành kẻ thù của cấp bậc như Thiên Vân Đạo Trưởng, nhưng đám đệ tử chúng ta đều tham gia

vào ân oán này, có những phần thưởng như vậy, xem ra cũng khó có cơ hội nhận được." Một đệ tử đau khổ nói.

"Xem ra ta thực sự vui mừng quá sớm rồi, trách ta vừa rồi cực kỳ hưng phấn, ai ngờ nhanh chóng lại xuất hiện biến cố trời long đất lở như vậy, căn bản không phải tình huống ta có thể dự đoán được, lần đầu tiên có cảm giác bất lực sâu sắc đến thế này, đơn giản là chấn động khó tả." Có một đệ tử kinh hồn bạt vía nói.

Phản ứng của các đệ tử tại chỗ hầu như không khác nhau là mấy, tất cả đều là cảm xúc tiêu cực, không hề có bất kỳ ai có tâm trạng tích cực, thậm chí ngay cả sự đảm bảo có thể sống sót cũng không có, chỉ từ đó là có thể cảm nhận được, sự áp bức mà Tô Mạch dành cho các đệ tử này, đã đạt đến một cấp độ như vậy.

Nếu nhìn vào tình hình thực tế, cũng có thể hiểu được chuyện như vậy.

Nếu có một chút hy vọng sống sót, các đệ tử tại chỗ hiển nhiên cũng sẽ không bi ai đến vậy, dù sao xung quanh tụ tập nhiều Đại năng, có các cường giả trưởng bối Côn Luân, tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, vì vậy theo lẽ thường mà nói, nhiều đệ tử như vậy, khả năng một trong số họ sống sót, chắc phải có một chút.

Nhưng dưới sự Tô Mạch điều khiển Thiên Bảo Kính thể hiện uy năng, dốc toàn lực không chút bảo lưu, trực tiếp lúc nào cũng tràn đầy sát ý, bao quanh mỗi một đệ tử, tuyệt đối là tình huống không nơi nào có thể ẩn nấp, đó chính là nguyên nhân cơ bản tạo nên cục diện hiện tại.

"Ai bảo đám gia hỏa này lớn tiếng la hét, lại còn nói sẽ tiêu diệt ta, sau đó mang đi đổi lấy phần thưởng của Côn Luân, vì vậy ta mới không muốn sử dụng những thủ đoạn khác, nhất định phải thi triển uy thế như sấm sét, mạnh mẽ thu thập đối thủ, đừng để một ai thoát

được.” Tô Mạch dứt khoát nói.

Tâm thái thay đổi của các đệ tử Côn Luân trước mắt, tất cả đều hiển hiện rõ ràng trên nét mặt và biểu cảm, thực ra Tô Mạch cũng bị sự thay đổi này làm cho có chút kinh ngạc, dù sao vừa rồi tận mắt chứng kiến công thế hung hăng của đối phương, đơn giản là không thể liên kết lại được.

“E rằng cũng chỉ có Chủ nhân mới có thể tạo ra hiệu ứng chấn động như vậy, ta cũng đã chứng kiến một cảnh tượng khá kinh điển, dù sao đây là ở Côn Luân đường đường chính chính, nếu đột nhiên nói ra ngoài, người bên ngoài nhất thời sẽ cho là nói càn hồ đồ, khó mà chấp nhận đó là sự thật.” Thanh Mao Sư Vương hí hước nói.

Hiện tại Tiểu Thanh khỏi phải nói là sảng khoái đến mức nào rồi, chỉ cần thấy phe Côn Luân chịu thiệt, không nghi ngờ gì nữa đó là chuyện vô cùng vui vẻ, đặc biệt là tình huống quỷ dị tại hiện trường, Tiểu Thanh cảm thấy cũng đã tăng thêm kiến thức, dù sao ở những nơi khác hoàn toàn không thể thấy được, cũng chỉ có Chủ nhân mới có thể tạo ra.

Thực ra một số đệ tử Côn Luân biểu cảm trên mặt đều cứng đờ, thấy sự biến đổi đột ngột xảy ra trong thời gian cực ngắn, họ đã co giật, sau đó duy trì trạng thái không thay đổi, tóm lại lúc đó trông có vẻ hơi kỳ lạ.

Tô Mạch căn bản không cho đối phương thời gian phản ứng, bao gồm cả các cường giả Côn Luân kia, và các Đại năng của các thế lực khác, tất cả đều không có cơ hội cứu viện.

Bởi vì tốc độ mà Tô Mạch thể hiện quá kinh người, gần như chỉ trong một hai hơi thở ngắn ngủi, đã trực tiếp phóng thích áp lực khủng bố cực hạn.

Trong chớp mắt, sức mạnh của Tô Mạch, cùng với uy năng được

Thiên Bảo Kính tập hợp và tạo ra, tất cả đều được giải phóng không chút bảo lưu, ngay tại chỗ trùng kích một cách chính xác vào đám đệ tử Côn Luân kia, không một ai có thể bình an vô sự tránh né.

Thủ đoạn của Tô Mạch thực sự quá đáng sợ, nếu là những tồn tại khác, khó mà làm được hiệu quả tương tự, tất cả đều dựa vào việc thao túng Thiên Bảo Kính mới có thể làm được, tóm lại thiên thời địa lợi nhân hòa không thể thiếu một, cần phải hội tụ rất may mắn, mới có thể tạo nên sự phát huy hiện tại của Tô Mạch.

Tô Mạch dốc sức mạnh hùng hãn vô cùng, hung hăng đánh trúng đông đảo đệ tử, sức mạnh cường đại càn quét, trực tiếp đánh bại bất kỳ mục tiêu nào, căn bản không có một ai có thể an toàn chống cự, đơn giản là không phải chỉ một vài đệ tử có thể chống đỡ được.

Ngay cả những thủ đoạn trước đó, ví dụ như trận hình liên hợp mà các đệ tử này hình thành, lại vẫn không thể chống cự được, đơn giản là bị Tô Mạch mạnh mẽ trấn áp, không còn hiệu quả như trước nữa, đặc biệt là tốc độ tiến triển quá nhanh, không thể để lại chút thời gian phản ứng nào, vì vậy trong chớp mắt đã hoàn toàn thất bại.

Hiện trường lập tức xuất hiện những thân ảnh đệ tử ngã xuống đất, phân tán rải rác khắp xung quanh khu vực thịnh điển, tóm lại là một cảnh tượng hỗn loạn, tuyệt đối là mức độ tan nát thê thảm, môi trường xung quanh hiển nhiên đã chịu sự phá hủy lớn, đối với cảnh tượng giao tranh kịch liệt như vậy, không thể dễ dàng chịu đựng được.

“Trách ta cứ tưởng chúng thật sự đặc biệt lợi hại, xem ra ta đã coi trọng quá rồi, căn bản không phải đối thủ cùng một đẳng cấp, trước đây đúng là có thể kiềm chế được ta, nhưng sau khi thi triển thủ đoạn ẩn giấu, cuối cùng đã thuận lợi giải quyết vấn đề, bây giờ ta thực sự cảm thấy trong lòng sảng khoái và nhẹ nhõm.” Tô Mạch đắc ý nói.

Lúc này có thể đích thân thu thập đối phương, nghiễm nhiên là một chuyện đáng vui mừng, đặc biệt là đám đệ tử kia với vẻ mặt kiêu căng ngạo mạn, trước đó không ngừng nói lời không hay, tự cho rằng vây công, tất cả đều muốn tiêu diệt Tô Mạch, sau đó mang đi làm con mồi để giành lấy phần thưởng, chắc chắn đã chọc giận Tô Mạch về mặt tâm lý, lúc này có thể đích thân làm, vì vậy khỏi phải nói là sảng khoái đến mức nào, cái tư vị thoải mái đó khó tả xiết.

"Chiêu thức của Chủ nhân cũng quá hung mãnh rồi, thật sự khiến ta cũng cảm thấy tâm trạng kích động, một loạt cảnh tượng vừa rồi, trực tiếp khiến ta xem đến tâm triều bành trướng, tuyệt đối là một cảnh tượng sảng khoái hết sức, ta có cơ hội tận mắt chứng kiến, đơn giản là vận may vô cùng lớn." Thanh Mao Sư Vương thán phục nói.

Trong thời gian cực ngắn, Tiểu Thanh thậm chí còn chưa kịp phản ứng, ai ngờ trong chớp mắt Tô Mạch đã giải quyết xong trận chiến, thực sự khiến Tiểu Thanh kinh ngạc đến ngây người, nếu không phải sự thật hiển nhiên, e rằng Tiểu Thanh sẽ không dám tin.

Bởi vì cảm giác vô cùng chân thực, bao gồm cả phản ứng của người Côn Luân, trạng thái của những người còn lại tại hiện trường, đều từ các phương diện khác nhau nói cho Tiểu Thanh biết, đó chắc chắn là tình huống không thể nghi ngờ, như vậy đủ để Tiểu Thanh cảm thấy sảng khoái không tả xiết.

Dù sao Tiểu Thanh cũng đi theo Chủ nhân giết đến Côn Luân, lúc này tự nhiên cũng có chút vinh dự, trong lòng chắc chắn đặc biệt hưng phấn, không thể kiềm chế mà tràn ngập trong tim, cũng như những nụ cười vô cùng vui vẻ trên mặt, tất cả đều từ các hướng khác nhau nói cho mọi người biết, Tiểu Thanh đang có tâm trạng vui vẻ đến nhường nào.

Chương 599

"Chẳng qua chỉ là chuyện nước chảy thành sông thôi, ta căn bản không hề đặt những đối thủ kia vào mắt, không cần phải đặc biệt hưng phấn, nhưng điều đó thực sự khiến ta cũng cảm thấy bất lực, dù sao bây giờ đã kích động như vậy, lát nữa khi ta tạo ra những trận chiến lớn hơn, giành được nhiều chiến quả hơn, thì sẽ phản ứng như thế nào đây?" Tô Mạch thản nhiên nói.

Rõ ràng là giữa lúc giơ tay nhấc chân, thi triển uy năng vô cùng đáng sợ, sau đó một chiêu thành công trấn áp đông đảo đệ tử Côn Luân, đó không phải là bất kỳ cường giả nào có thể làm được một cách tùy tiện, thậm chí là chuyện khó tưởng tượng, nhưng Tô Mạch sau khi hoàn thành một cách thuận lợi, lại chỉ mang vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Thực ra phản ứng của Tô Mạch tuyệt đối là từ tận đáy lòng, không cố ý giả vờ như vậy, dù sao Tô Mạch đã chứng kiến quá nhiều thứ, tất cả kiến thức và kinh nghiệm đều vô cùng phong phú, hiển nhiên sẽ không dễ dàng sản sinh cảm giác quá bất ngờ, ngoài việc hơi vui vẻ một chút ra, hắn nhanh chóng trở lại cảm xúc bình thường.

"Không hổ là Chủ nhân thâm bất khả trắc, chỉ riêng cái bản lĩnh không bị ngoại vật ảnh hưởng đó, cũng đủ để ta học tập thật tốt, thực ra bây giờ nghe lời Chủ nhân nói, tâm trạng của ta cũng không tự chủ mà bình tĩnh lại, không còn sự kích động không thể kiềm chế như trước nữa, đây là điểm mà ta nhất định phải nỗ lực tăng cường." Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Lúc này hắn cũng tự nhiên sinh ra một loại phản ứng hổ thẹn, thực sự bị thần thái trấn định tự nhược của Chủ nhân làm cho thán

phục không ngớt, chỉ riêng phương diện đó thôi, cũng đủ để Tiểu Thanh nỗ lực mô phỏng để trở nên tốt hơn.

Ánh mắt Thiên Vân Đạo Trưởng biến đổi bất định, khó mà chấp nhận sự thật đã xảy ra, tuyệt đối là một thất bại tai họa, bất kể từ phương diện nào, nghiễm nhiên là một thất bại không thể so sánh được, là một thất bại thảm hại không nỡ nhìn.

Bởi vì Tô Mạch đã dễ dàng đánh bại đông đảo đệ tử Côn Luân, ban đầu có cục diện hơi giằng co, hai bên đều tỏ vẻ không ai làm gì được ai, kết quả lại đặc biệt buồn cười, Thiên Vân Đạo Trưởng đặc biệt muốn cười lớn, nhưng lại không thể dễ dàng thể hiện ra, nghiễm nhiên là một nụ cười cực kỳ gượng gạo đau khổ, một loại cười khổ vô cùng mất mặt.

Dù sao vừa rồi còn cho rằng cục diện tốt đẹp, Thiên Vân Đạo Trưởng thậm chí còn không ngừng nói những lời đắc ý, trực tiếp giao lưu với đông đảo Đại năng, tất cả đều tỏ vẻ mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, nhưng vô cớ cục diện lại xảy ra biến cố trời long đất lở.

Và trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, thật sự tràn đầy vô số tình huống bất ngờ, đặc biệt là Tô Mạch sử dụng Thiên Bảo Kính, với uy năng không thể ngăn cản, ngay tại chỗ hung hãn trùng kích ra, đã thành công thu thập được nhiều đệ tử như vậy.

Sự chấn động trong lòng Thiên Vân Đạo Trưởng rất lớn, vào khoảnh khắc đầu tiên chứng kiến sự thay đổi, tận mắt thấy các đệ tử Côn Luân tràn đầy nguy hiểm, tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn, không động lòng chắc chắn là không thể, ban đầu ông ta định nhanh chóng tiến lên chi viện, nhưng Thiên Vân Đạo Trưởng lại nghiến răng nghiến lợi.

Dù sao Thiên Vân còn chưa kịp cất bước, ai ngờ Tô Mạch trong

chớp mắt đã giải quyết xong trận chiến, dù có nâng tốc độ lên mức nhanh nhất cũng không thể cứu trợ.

Tâm trạng của Thiên Vân tuyệt đối thay đổi quá lớn, dù sao vừa rồi còn thề thốt nói những lời khẳng định, kết quả lại hoàn toàn đảo ngược.

Dù là sự thật hiển nhiên, Thiên Vân Đạo Trưởng vẫn có chút không dám tin, nhưng lại không thể thay đổi cục diện trước mắt, dù sao nhiều người như vậy đều đã chứng kiến, ông ta buộc phải cố gắng chấp nhận.

Thiên Vân Đạo Trưởng không nhịn được oán thán mấy tiếng trong lòng, trách ông ta đã đặc biệt tin tưởng đám đệ tử kia, ai ngờ vào thời khắc then chốt lại khiến ông ta thất vọng, tuyệt đối là một cảm giác vô cùng khó chịu, thất bại thảm hại không tả xiết.

Bây giờ các Đại năng của các thế lực, tất cả đều nhìn với vẻ mặt phức tạp, dù sao điều đó khiến Thiên Vân Đạo Trưởng và các cường giả Côn Luân khác, cảm thấy mất mặt, cảm nhận trong lòng chắc chắn khá đau khổ.

Đặc biệt là đúng lúc đưa ra một đống lời lẽ khích lệ, ví dụ như đang nói về việc ban thưởng cho các đệ tử, chỉ cần ai biểu hiện khá tốt trong trận chiến đối phó Tô Mạch, ban đầu đã có không ít khí thế tăng cường, nhưng trong chớp mắt đã hóa thành khói mây, thực sự khiến người ta há hốc mồm.

"Trách ta trước đó đã nói những lời về việc ban thưởng, đơn giản là lãng phí tâm tư của ta, không có một đệ tử nào có tác dụng, ngay cả khả năng chống cự trong chốc lát cũng không có, cuối cùng binh bại như núi đổ, ngay cả thời gian để ta chi viện cũng không có, chỉ từ đó là có thể thấy, điều đó tệ hại đến nhường nào." Thiên Vân Đạo Trưởng nói với vẻ mặt u ám.

“Mọi người cũng đừng quá đau khổ, đó không phải là việc cấp bách, bởi vì trước mắt đang có một vấn đề lớn, nhất định phải tìm mọi cách giải quyết kẻ địch tên Tô Mạch này, hắn đơn giản là quá lợi hại, tuyệt đối là mối đe dọa lớn lao của Côn Luân ta.” Một tiền bối Côn Luân nói.

Lúc này, Tô Mạch đã trở thành tâm điểm chú ý quan trọng nhất tại hiện trường, tuyệt đối là người được chú ý chưa từng có, dù sao hắn đã đích thân tạo ra một cảnh tượng chiến đấu hoành tráng và chấn động, bất kể thế nào cũng sẽ không bị người ta bỏ qua, đặc biệt là các cường giả Côn Luân còn lại, tất cả đều nhận ra Tô Mạch sẽ là một cường địch cực kỳ khó đối phó.

“Đúng vậy, Côn Luân ta đang đối mặt với một cuộc khủng hoảng lớn, lúc đó đã bị đánh thẳng vào mặt, trước mặt đông đảo Đại năng, kết quả là mất sạch một đám đệ tử, thật sự là hậu quả chưa từng có, hy vọng sau này cũng có thể tìm lại được kết quả chiến thắng.” Một cường giả Côn Luân khác nói.

“Mọi người chắc hẳn đều đã phát hiện ra một điều kỳ lạ, ví dụ như loại uy năng ánh sáng mà Tô Mạch tạo ra trước đó, căn bản khiến ta không thể nhìn thấy, không thể cảm nhận được tình huống cụ thể, đơn giản là vô cùng khó hiểu, dù sao ta cũng không trực diện đối chiến, chỉ là quan sát từ bên cạnh mà thôi.” Thiên Vân Đạo Trưởng dần dần nghi ngờ nói.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, Thiên Vân một lần nữa khôi phục lại tâm thái trấn định, đồng thời bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết, quả nhiên cũng không mất quá lâu thời gian, trong chớp mắt đã thuận lợi nhận ra phương diện quan trọng.

“Xem ra chư vị cơ bản đều đã chú ý rồi, đó cũng là chuyện bình thường thôi, dù sao sức mạnh của chúng ta gần như vượt xa các đệ tử

kia, việc quan sát cục diện chiến đấu tự nhiên là có thể làm được, nhưng đồng thời vẫn không chú ý quá nhiều thứ." Có một cường giả Côn Luân phụ họa nói.

Thực ra đó chính là động tĩnh mà Tô Mạch sử dụng Chí bảo Thiên Bảo Kính tạo ra, thực sự không thể khiến người ta dễ dàng bỏ qua.

Thiên Vân Đạo Trưởng và tất cả mọi người đều hiểu rõ sát chiêu của Tô Mạch đột nhiên bộc lộ uy năng phi phàm, không nghi ngờ gì điều này có liên quan đến sự thay đổi đó, chỉ là hiện tại vẫn chưa đoán ra nguyên nhân cụ thể.

"Trong lòng ta đã có chút rõ ràng rồi, mơ hồ có chút suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định thật sự.

Việc này có lẽ phải xem xét các thế lực khác, e rằng cũng có những kẻ có thể nhận ra, tạm thời đừng hành động khinh suất." Thiên Vân Đạo Trưởng trịnh trọng nói.

Lúc này, một số đồng môn nghe Thiên Vân nói vậy, đều gật đầu tán thành sâu sắc, tuyệt đối không có ý kiến phản đối nào.

Sau đó họ lặng lẽ lắng nghe nội dung tiếp theo của Thiên Vân Đạo Trưởng, người sau dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc và chăm chú.

Thiên Vân Đạo Trưởng nói ra vài lời tương đối nhẹ nhàng, nhưng lập tức khiến những người Côn Luân kinh ngạc, hiển nhiên ai nấy đều phản ứng khá mạnh mẽ, thậm chí không thể che giấu cảm xúc, không thể kiểm soát được trong chớp mắt.

"Dựa trên một số kiến thức và kinh nghiệm của ta, nên đại khái có thể đoán trước một đáp án.

Cảnh tượng trước đó đặc biệt giống với cảnh tượng do bảo vật Thiên Bảo Kính tạo ra.

Hoặc ta cho rằng có khả năng rất lớn là Tô Mạch đã có được

Thiên Bảo Kính.” Thiên Vân Đạo Trưởng trầm giọng nói.

Chương 600

Ai cũng có thể nhìn ra từ phản ứng của Thiên Vân là ông ấy tuyệt đối đau lòng, tiếc nuối vô cùng.

Dù sao thì vật tốt trong truyền thuyết lại rơi vào tay kẻ địch của Côn Luân, đó là một sự thật không dễ chấp nhận.

Đương nhiên, những cường giả Côn Luân còn lại cũng mang tâm trạng nặng nề, nhưng cũng không quá bi ai, thậm chí còn có chút hy vọng, hy vọng đó không phải là Thiên Bảo Kính thật, mà là thứ khác.

Nhưng vừa quay đầu lại một chút, họ lại bất giác lắc đầu bất lực.

Ngay cả khi đó không phải Thiên Bảo Kính, rõ ràng nó cũng là một bảo vật có hiệu quả quý giá tương tự, không có khác biệt quá lớn.Các Đại Năng của những thế lực khác xung quanh đã bị cục diện hiện trường làm cho bối rối, nhất thời không phản ứng kịp.

May mà sau khi ổn định tâm tình, họ mới có thể hít một hơi thật sâu để chấp nhận sự thật, dù sao thì họ cũng là tu hành giả, tâm lý tương đối mạnh mẽ.

Hiện tại cũng không có Đại Năng nào cười nhạo, dù sao thì vinh quang của một bên cũng là vinh quang chung, tổn thất của một bên cũng là tổn thất chung.

Dù gì thì đây cũng là các thế lực muốn giữ quan hệ tốt với Côn Luân, không nghi ngờ gì cần phải suy xét cẩn thận.

Tiếp theo hiển nhiên không thể thiếu một trận chiến, cần các Đại Năng này ra tay.

Đương nhiên, tất cả đều bị uy thế của Tô Mạch làm cho chấn động.

Nếu không phải xung quanh hội tụ nhiều đồng bạn như vậy, có thể tập hợp một số lượng khá lớn cường giả lợi hại, thì họ mới có thể giữ được tâm lý trấn tĩnh, thậm chí còn cố gắng tiếp tục chiến đấu.

Không nghi ngờ gì, đông người thì sức mạnh lớn, nên mới không có quá nhiều lo sợ.

Nếu đổi lại chỉ có vài người, thậm chí số lượng ít hơn một chút, có lẽ đã sớm bỏ chạy rồi, căn bản sẽ không tiếp tục ở lại, huống chi là ý niệm tham chiến, chắc chắn sẽ không xảy ra.

Cũng không ai dám đi cười nhạo Côn Luân, dù sao thì toàn bộ quá trình vừa rồi diễn ra quá nhanh, ai cũng có thể thấy rõ sự chấn động đó.

Chỉ là thủ đoạn của Tô Mạch quá kinh khủng và mạnh mẽ, đám đệ tử kia rõ ràng đã phát huy đủ tốt rồi, chỉ là gặp phải tình huống đặc biệt bất ngờ mà thôi.Dần dần, các Đại Năng của một số thế lực cũng phản ứng, nhận ra sự tồn tại của Thiên Bảo Kính.

Phản ứng này vô cùng chấn động, ai cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Dù sao, số lượng cường giả có mặt khá đông, đồng thời cũng có một số người tình cờ biết được vài lời về Thiên Bảo Kính.

Sau khi trao đổi với nhau, cuối cùng họ có thể xác định đó đích thực là Thiên Bảo Kính thật sự.

"Trời ơi, hóa ra là bảo vật lợi hại đến vậy.

Uổng công ta trước đây cứ đoán mãi nhưng không tài nào đoán trúng.

Thảo nào nó có thể thể hiện uy năng kinh khủng đến thế, quả nhiên không hổ danh Thiên Bảo Kính, một chí bảo vô cùng mạnh mẽ!" Một Đại Năng của Tiên Phủ nói.

“Bây giờ ta đã có thể chấp nhận sự thật rồi.

Trước đó đột nhiên thấy vô số đệ tử Côn Luân bị đánh bại, cảnh tượng trấn nhiếp đó thực sự khiến ta kinh ngạc đến ngây người, thật sự quá đáng sợ.

May mà hiểu rõ hiệu quả của Thiên Bảo Kính, ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.” Một tu hành giả của thế lực khác nói.

Những người có mặt liên tục trao đổi, lời nói đầy vẻ kinh ngạc, có một chút không thể che giấu được sự ngưỡng mộ và khao khát, bởi vì đây là một chí bảo cực kỳ hiếm có với uy lực to lớn, tuyệt đối là cơ duyên mà bình thường khó lòng tưởng tượng được, khó có thể dễ dàng gặp phải.

Một số cường giả nảy sinh những suy nghĩ bất chính trong lòng, mong chờ lát nữa sẽ một hơi diệt sạch Tô Mạch, sau đó có thể nhân cơ hội đoạt lấy những bảo vật đó, ít nhất cũng có khả năng đoạt được, đó thực sự là khoảnh khắc vô cùng kích động.

Bởi vì một khi thành công đoạt được Thiên Bảo Kính, điều đó đại diện cho một sự thăng tiến cực lớn.

Rất nhiều Đại Năng đều tự mình hình dung bản thân mình may mắn, sau đó có thể trở thành kẻ có vận khí bùng nổ, thu hoạch tiếp theo hiển nhiên khó lường, chỉ cần nhìn Tô Mạch thể hiện sức mạnh bùng nổ là đủ để nhận ra sự tăng cường to lớn.

“Thiên Bảo Kính ta chỉ mơ hồ nghe nói một chút, nội dung chi tiết thì không thể biết được.

Khó có thể ngờ chí bảo lại xuất thế, đây thực sự là một chuyện vô cùng chấn động, không khác gì một đại sự, quả thật khiến tâm trạng ta kích động không thôi.” Một Đại Năng không kìm nén được nụ cười vui vẻ nói.

“Một khi ai đó thành công có được Thiên Bảo Kính, tuyệt đối sẽ có sự nâng cao một trời một vực.

Chỉ riêng việc Tô Mạch đối phó với cảnh tượng các đệ tử Côn Luân trước sau, có thể cảm nhận rõ ràng được.

Không nghi ngờ gì đây là một thứ tốt cực kỳ hấp dẫn mọi người, xem ai có vận khí tốt đó đây.” Một Đại Năng không nhịn được mà nói trong sự hình dung.

Chương 601

Về phần tâm tư kiêng kỵ do Tô Mạch gây ra cách đây không lâu, thậm chí dần dần cũng giảm bớt.

Dù sao Tô Mạch chỉ có một mình, Thanh Mao Sư Vương bên cạnh thực lực rõ ràng yếu hơn rất nhiều, trong trận chiến thông thường có thể phát huy chút tác dụng, nhưng lúc này khó có thể có ảnh hưởng quá lớn, cơ bản có thể trực tiếp bỏ qua không tính đến.

Vì vậy, những lo lắng về việc không thể đối kháng căn bản không nằm trong suy xét.

Dù sao thì hiện trường có rất nhiều Đại Năng từ các nơi, một khi tất cả đều liên hợp mà không giữ lại chút gì, chắc chắn cũng có thể tạo thành uy thế cực mạnh, khẳng định không thể so sánh với những đệ tử Côn Luân bình thường kia.

Một chút tự tin này, các Đại Năng cường giả đều có.

"Ta không tin, chúng ta tập hợp nhiều tu hành giả lợi hại như vậy mà không thể hợp lực thu thập Tô Mạch, chẳng phải hắn chỉ là một kẻ địch đơn độc yếu ớt mà thôi sao?""Ta không nghĩ là có thể liên tục sử dụng uy lực của Thiên Bảo Kính mãi được, tóm lại chắc chắn sẽ có một giới hạn, mỗi lần sử dụng chắc chắn sẽ tiêu hao cực lớn." Có người phẫn nộ nói.

"Lời này đặc biệt chính xác.

Ngay cả những Đại Năng như chúng ta, muốn thi triển một số chiêu thức thủ đoạn mạnh mẽ, tất nhiên sẽ tiêu hao không ít sức mạnh.

Tô Mạch cũng sẽ bị tiêu hao đến mức vô lực, cuối cùng trở thành

bại tướng dưới tay chúng ta.

Những việc đó chắc chắn có thể làm được.” Một người khác đồng tình nói.

Lời phụ họa xung quanh vang lên không dứt, đấu chí hăng hái, khí thế hung hăng, ai nấy đều không ngại chiến đấu, tất cả đều bị chí bảo hấp dẫn mà phản ứng.

Quả nhiên, vì tiền tài chim chết, ngay cả Đại Năng tu vi khá thâm sâu cũng không thể tránh khỏi câu nói chí lý này.

Vì muốn tranh đoạt một cảnh giới mạnh hơn, tất cả đều ra sức chiến đấu, huống chi tự cho rằng phe mình có khả năng chiến thắng lớn hơn.

“Mọi người đều không thể giữ lại chút gì, lát nữa hãy dốc toàn lực tấn công.

Còn về việc ai có thể đoạt được Thiên Bảo Kính, hãy tính sau.

Dù sao thì bây giờ vẫn chưa thành công diệt được Tô Mạch, muốn trấn áp kẻ này thuận lợi, cũng là một việc cực kỳ khó khăn, tuyệt đối không dễ dàng.” Một trong số các Đại Năng bình tĩnh nói.

Đương nhiên, ý kiến này nhận được nhiều phản hồi, đồng thời các thế lực cũng đưa ra ý kiến cho Côn Luân, quyết định tự mình ra tay, tạm thời để Thiên Vân và các cường giả Côn Luân quan sát trận đấu.

Một khi tình hình không ổn sẽ hỗ trợ lại, đây cũng là một sự bổ sung để phòng ngừa các tình huống bất ngờ.

Nếu xét từ mọi phương diện, dường như cũng khá đầy đủ và toàn diện.

Các nhân vật lớn của phe Côn Luân lúc này cũng cảm nhận được sự thay đổi tâm thái của các Đại Năng xung quanh, thậm chí biểu hiện

rõ trên cảm xúc.

Những suy nghĩ như vậy quá rõ ràng, bao gồm Thiên Vân Đạo Trưởng và những người khác, đều có hứng thú tương tự, cơ bản có thể cảm thông được.

Dù sao thì Thiên Bảo Kính là một chí bảo tốt đến vậy, không ai có thể từ chối được, chắc chắn không thể kìm lòng mà muốn có được.

Trong tình thế nguy cấp này, phe Côn Luân đành gật đầu đồng ý yêu cầu của các Đại Năng, thả cho họ đi đối phó với Tô Mạch.

"Nhưng dù có bị những Đại Năng này đoạt được Thiên Bảo Kính trong phạm vi Côn Luân của ta, việc phân phối sau này cũng phải thông qua Côn Luân ta.

Vì vậy, dù thế nào thì tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, không cần phải sốt ruột, chỉ cần kiên nhẫn một chút là được." Một đệ tử Côn Luân có bối phận khá cao nói.

"Ban đầu ta định tự mình ra tay, dẫn theo chín mươi chín cường giả Côn Luân mạnh nhất còn lại hợp lực.

Nhưng xem ra lúc này đành tiếp tục chờ đợi, dù sao một khi tình thế có bất ngờ, thì đó chính là lúc ta ra tay." Thiên Vân Đạo Trưởng nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Những người còn lại của phe Côn Luân đều là những tồn tại có tu vi mạnh mẽ.

Hiện tại họ đang đứng ngoài quan sát, nhưng có thể nhanh chóng xuất chiến bất cứ lúc nào, ai nấy đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến liều mạng.

Hiện tại họ cũng tiết kiệm một chút sức mạnh, chờ xem các Đại Năng khác ra tay.

“Đám gia hỏa này thật là si tâm vọng tưởng, cứ nghĩ sẽ đoạt được bảo vật của ta.

Chẳng lẽ tự cho rằng có thể đánh bại ta sao?

Thật là nực cười vô cùng!

Chương 602

Vậy thì để ta xem thực lực của các ngươi thế nào đây." Tô Mạch thản nhiên nói.Tô Mạch căn bản không có chút sợ hãi nào, vẻ mặt vẫn đạm mạc như thường, mặc dù xung quanh tụ tập vô số kẻ địch và các Đại Năng của các thế lực.

Tô Mạch biết đối phương ai nấy đều có thực lực mạnh mẽ, hiển nhiên không phải những đệ tử tầm thường trước đó có thể sánh bằng.

Ít nhất về mặt uy hiếp sức mạnh, chắc chắn có sự khác biệt một trời một vực.

Tô Mạch cũng không cho rằng sẽ khó đối phó.

Chỉ cần dốc toàn lực chiến đấu, hắn cũng có thể tìm ra cách chiến thắng, đối thủ chắc chắn không thể dễ dàng đánh bại hắn.

Tô Mạch có sự tự tin như vậy.

Đám Đại Năng kia cũng không tiếp tục trì hoãn nữa, dù sao cục diện trước mắt đã định, chỉ có liều mạng mới có thể có được tương lai tốt đẹp.

Tô Mạch trước mặt tuyệt đối là cường địch, nhất định phải dốc hết sức ra tay.

Phải nắm bắt trong thời gian ngắn nhất, kết thúc trận chiến càng sớm càng tốt, như vậy mới có thể giành đủ chiến thắng, trực tiếp thay đổi nhiều điều chưa biết, bóp chết ngay trong trứng nước.

Dù sao thì dốc toàn lực giải quyết Tô Mạch, không để hắn tồn tại quá lâu nữa, đó là cách tốt nhất cho các Đại Năng.

Trong khoảnh khắc, trời đất biến sắc, uy năng khó tin đều được phóng thích ra, trực tiếp lấy Tô Mạch làm mục tiêu, hùng hổ lao tới

tấn công.

Đồng thời tất cả Đại Năng đều thi triển cùng lúc, cố gắng dựa vào đòn tấn công bất ngờ và mạnh mẽ để thuận lợi thu phục Tô Mạch.

Cảnh tượng đó có thể nói là bất ngờ, ngay cả những người Côn Luân đang quan sát xung quanh cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ai nấy đều bị những thủ đoạn mạnh mẽ đó làm cho không thể xem nhẹ, đó chắc chắn là những chiêu thức lợi hại cực kỳ uy năng.

Thực ra, điều quan trọng nhất không phải là các thủ đoạn tấn công đó thâm sâu huyền diệu đến mức nào.

Nếu chỉ nhìn thoáng qua, nó không quá nổi bật.

Điều cốt yếu nhất là Tô Mạch trong khoảnh khắc đó đã phải đối mặt với vô số chiêu thức.

Bất cứ ai một khi đột nhiên gặp phải cảnh tượng tương tự, ngay cả Thiên Vân Đạo Trưởng cũng sẽ không thể kìm nén sự run rẩy, thực sự khó có thể sản sinh dũng khí chống cự, bởi vì không thấy được bao nhiêu hy vọng.

Uy hiếp từ một chiêu thức phóng ra vô cùng to lớn, đủ để khiến người ta cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nhưng Tô Mạch không hoảng không vội, bình tĩnh ứng phó, căn bản không có chút căng thẳng nào.

Còn về những cảm xúc tiêu cực như lo lắng thì càng không thể xuất hiện, không nghi ngờ gì điều này đã khiến những người quan chiến tại chỗ kinh ngạc đến ngây người, khó có thể nhận ra Tô Mạch lại có nội tâm mạnh mẽ đến vậy.

Tô Mạch vốn đã có một sự tự tin nhất định.

Lúc này, hắn nhẹ nhàng sử dụng hiệu quả của Thiên Bảo Kính, giữa những cử chỉ giơ tay nhấc chân, hắn đã thuận lợi ngăn chặn được nguy hiểm bất ngờ.

Ngay cả vô số chiêu thức của đối thủ, cũng không thể đạt được chút chiến tích nào.

Năng lực phòng ngự đáng sợ của Tô Mạch có thể thấy rõ.

Chỉ là không tránh khỏi việc tiêu hao sức mạnh, dù sao việc thi triển Thiên Bảo Kính – một chí bảo quý giá và lợi hại đến vậy – tất nhiên sẽ gây ra sự tiêu hao cực lớn, không phải là thủ đoạn có thể tùy tiện sử dụng.

May mắn thay, bề ngoài của Tô Mạch trông vẫn không thay đổi, chỉ trong mắt đối phương, họ lại cho rằng hắn đang cố gắng trấn định, cố ý làm ra vẻ mạnh mẽ.

Thực tế, Tô Mạch đang luyện hóa và hấp thụ yêu lực của Côn Bằng Tổ Sư trước đó, toàn bộ nội hàm của Yêu tộc Tổ Sư đều tràn ngập trong cơ thể Tô Mạch.

Trận chiến nhỏ trước mắt vẫn đủ để dùng, đáng tiếc những Đại Năng kia không tài nào biết được.Vì vậy, mặc dù ngay lập tức không đạt được chiến quả nào, thế công mạnh mẽ ẩn chứa hy vọng lớn lại gặp phải thất bại khá khó chịu, nhưng các Đại Năng vẫn đầy tự tin, không hề trở nên nản lòng.

Dù sao họ cũng cho rằng dựa vào ưu thế về số lượng, cùng với tu vi thâm hậu không ngừng nghỉ, ngay cả khi sử dụng phương thức tiêu hao, e rằng cũng có thể thuận lợi làm cạn kiệt cơ thể Tô Mạch.

Đương nhiên, sự tự tin trong lòng là một chuyện, tình hình thực tế lại là một cảnh tượng khác.

Bởi vì thủ đoạn của Tô Mạch quá lợi hại, ngay tại chỗ vẫn trấn

nhiếp một phen, thực sự khiến không ít Đại Năng cảm thấy không thoải mái.

Dù sao, ai tận mắt chứng kiến đòn tấn công bao hàm niềm tin dốc toàn lực lại không đạt được chút công lao nào, quả thật không thể không cảm thấy khó chịu.

Chương 603

“Trời ơi, có lẽ là sức mạnh của Thiên Bảo Kính.

Năng lực phòng ngự khó lòng tưởng tượng.

Dù sao ta cứ nghĩ có thể làm Tô Mạch bị thương, kết quả lại như đánh vào bầu trời rộng lớn, căn bản không có chút hiệu quả nào.

Cái cảm giác vô lực đó thật sự quá phiền muộn!” Một Đại Năng của thế lực Tiên Phủ nói.

“Quả nhiên cũng gần giống với dự đoán trước đó.

Mới bắt đầu giao chiến với Tô Mạch, chắc chắn không phải chuyện đơn giản.

Ta vừa rồi đúng là có chút khinh suất.

Thực sự cứ tưởng là tốt đẹp, nhưng thực tế lại vô cùng khó đối phó, cần phải hết sức chú ý và cẩn thận.” Một Đại Năng với ánh mắt ngưng trọng nói.

“Mọi người đều có những tác dụng khác.

Mặc dù vừa rồi Tô Mạch may mắn tránh được, nhưng ta tin rằng tiếp theo sẽ trở nên tốt hơn.

Hãy tiếp tục nỗ lực làm cạn kiệt sức mạnh của Tô Mạch, đợi khi hắn kiệt sức thì hiển nhiên sẽ là lúc chúng ta thay đổi cục diện.” Một Đại Năng mang khí chất cao nhân khác nói.

Trong khi trao đổi, các Đại Năng của nhiều thế lực vẫn liên tiếp ra tay, phóng ra vô số công thế không chút kiêng dè.

Các loại thủ đoạn đều được thi triển không chút giữ lại, cố gắng liên tục uy hiếp Tô Mạch.

Chỉ riêng cường độ tấn công dày đặc như thủy triều đó, nếu là người khác, e rằng đã sớm không trụ nổi rồi.

Nhưng Tô Mạch lại phi phàm bất phàm, lúc này năm người không dám coi thường, dựa vào tư duy nhạy bén, hắn đã suy xét kỹ lưỡng tình cảnh của bản thân, cũng như những thủ đoạn ứng phó phù hợp nhất.

Tô Mạch nhờ kiểm soát tác dụng của Thiên Bảo Kính, vẫn giữ vững sự an toàn, căn bản không cho đối thủ có chút cơ hội đắc thắng nào.

"Đám gia hỏa đáng ghét này, thật sự quá tệ!

Trước đó tận mắt thấy chủ nhân bị vây công, nhiều thủ đoạn như vậy xuất hiện, thật sự khiến ta lo lắng hết cả người.

May mắn chủ nhân cao tay hơn một bậc, không phải cái kiểu cảnh tượng chống cự thành công đó, thật sự quá khiến ta chấn động!" Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Hiện tại không thể tự mình đi giúp đỡ, thực sự khiến Tiểu Thanh trong lòng vô cùng khổ não, tâm trạng vô cùng khó chịu.

Nếu thực lực có thể mạnh hơn một chút, thì nó đã có thể phát huy chút tác dụng rồi, không phải làm một kẻ bàng quan vô sự, rơi vào trạng thái rối rắm sâu sắc.

"Tiểu Thanh không cần phải quá buồn bực, tất cả cục diện đều nằm trong sự kiểm soát của ta, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hiển nhiên sẽ không gặp phải nguy hiểm thật sự, ngay cả bây giờ vẫn chưa có áp lực đáng kể.

Cứ bình tĩnh mà quan sát đi, không cần phải quá vội vàng." Tô Mạch truyền âm cho Thanh Mao Sư Vương khi đang giao thủ.Tâm trạng bình tĩnh tự tại của Tô Mạch đã tăng cường đáng kể lòng tin của

Thanh Mao Sư Vương.

Đồng thời, sau khi nghe nhiều lời khuyên giải đó, tâm thái của Thanh Mao Sư Vương lập tức thay đổi, không còn biểu lộ sự sốt ruột như trước.

Tiểu Thanh ngược lại đã giấu đi những cảm xúc lo lắng đó, thể hiện sự vui vẻ không nghi ngờ, mong đợi và kích động nhìn về hiện trường.

Đây tuyệt đối là một khoảnh khắc vô cùng vui vẻ, dù sao thì trong lúc căng thẳng như vậy, nó lại nhận được truyền âm của chủ nhân.

Thực ra, từ mọi phương diện đều có thể cảm nhận được, Tô Mạch hiển nhiên vẫn còn dư lực, ít nhất là còn có tâm tư ngoài lề, không hề bị đối thủ trước mắt hoàn toàn thu hút sự chú ý.

Thái độ ung dung tự tại đó biểu thị rằng hắn không hề sợ hãi đối phương.

Tiểu Thanh thực sự từ tận đáy lòng ngưỡng mộ, đúng là đã lo lắng thừa thãi rồi.

Dựa vào chủ nhân mạnh mẽ, hiển nhiên có thể trấn nhiếp được hiện trường, tuyệt đối không ai khác có thể sánh bằng.

Đặc biệt là một khi nhớ lại cảnh Tô Mạch đã ngăn chặn vô số đòn tấn công, không nghi ngờ gì đó là lúc vô cùng khó chịu.

Cảnh tượng chấn động đó khó có thể diễn tả bằng lời.

Chương 604

Tiểu Thanh cũng vô cùng may mắn vì vận khí của mình khá tốt, nếu không thì khó có cơ hội chứng kiến.

Trong đó ẩn chứa sức mạnh quá kinh người, có thể nói là thủ đoạn với uy năng khó lường, tóm lại đã khiến Tiểu Thanh nhìn đến ngây người.

Hiện tại, Tiểu Thanh tự nhiên trợn tròn mắt, không dám lơi lỏng một khắc nào, nhất định phải nghiêm túc và kỹ lưỡng quan sát toàn bộ, sợ rằng không cẩn thận sẽ bỏ lỡ những cảnh tượng đặc sắc, đó tuyệt đối là một sự tiếc nuối to lớn.

Tiểu Thanh không muốn nhìn tình hình như vậy, nên mới tạo thành cục diện hiện tại.

"Không hổ danh là chủ nhân thâm bất khả trắc!

Tóm lại, ta đã đi theo người một thời gian rồi, hình như chưa thật sự thấy rõ được chủ nhân rốt cuộc có bao nhiêu sát chiêu.

Vào những thời khắc mấu chốt, người luôn thể hiện sự mạnh mẽ hơn.

Dù sao thì người là đối tượng mà ta sẽ sùng bái cả đời, ta cần phải dũng cảm nỗ lực phấn đấu học tập." Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Đúng như câu nói "chưa thấy núi cao thật sự, không thể sinh ra tâm tình thật sự khuất phục", Tiểu Thanh cảm kích chủ nhân đã giữ mình lại làm tọa kỵ.

Nếu không, với cục diện hiện tại, theo quỹ đạo phát triển thông thường, Tiểu Thanh chỉ có thể ở một khu vực nhỏ bé, tự mình làm

một Yêu Vương chiếm núi làm vua, thật sự không thể so sánh được với hiện tại.

Về phần những người Côn Luân cũng đang đứng ngoài quan sát, bao gồm Thiên Vân Đạo Trưởng và đám cường giả, ai nấy đều nảy sinh tâm tư bất an lo sợ.

Dù sao thì họ đang ở bên ngoài, càng có thể nhàn rỗi mà phân tích kỹ lưỡng tình hình và diễn biến trận chiến, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng đều quan trọng.

Ban đầu, một số cường giả Côn Luân cho rằng, các Đại Năng của nhiều thế lực hẳn có thể uy hiếp được Tô Mạch, dù sao cũng là một sức mạnh vô hình cực kỳ mạnh mẽ.

Ít nhất vào khoảnh khắc ra tay vừa rồi, họ khá lạc quan về kết quả tiếp theo, đặc biệt là khi các Đại Năng liên tục ra tay, uy năng to lớn và thủ đoạn trấn áp được tạo ra tại chỗ càng làm tăng khả năng đánh bại Tô Mạch thành công.

Nhưng đợi đến khi Tô Mạch thi triển thủ đoạn phản kích, hai bên thật sự tiến hành một trận đối chiến, thì mới nhận ra rằng sự việc hiển nhiên không hề dễ dàng như vậy.

Tô Mạch đã thuận lợi ngăn chặn được, thậm chí không hề bị chút tổn thương nào.

Còn về việc ban đầu muốn tìm ra sơ hở của Tô Mạch, điều đó đã hoàn toàn tan biến trong khoảnh khắc đó, hóa thành mây khói trong mắt những kẻ tự cho là đúng.Bởi vì Tô Mạch vẫn có thể chiến đấu an nhiên vô sự bên cạnh, căn bản không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Kẽ hở kín kẽ như một pháo đài vững như vàng, một chi tiết nhỏ cũng khó có thể lộ ra ngoài.

Tô Mạch với năng lực kiểm soát siêu phàm thoát tục của bản thân,

mỗi chiêu mỗi thức đều tuyệt đối vừa phải, không thừa không thiếu chút nào.

Chỉ riêng năng lực tính toán kinh khủng đến cực điểm đó, đã đủ để khiến người ta bất lực.

Điều đó cũng đại diện cho việc Tô Mạch vẫn có thể đối kháng với nhiều Đại Năng.

Cục diện trước mắt rõ ràng đang giằng co, nhưng dần dần có chút sáng tỏ.

Ít nhất Tô Mạch vẫn tràn đầy tinh lực, không thể gặp phải nguy hiểm khác, thậm chí dần dần bắt đầu kiểm soát cục diện hiện trường.

Thực ra, tình hình hoàn toàn khác so với lúc ban đầu, thậm chí khiến những người có mặt không thể tin được, đặc biệt là không muốn tin rằng cảnh tượng trước mắt lại là sự thật.

Dù sao, Tô Mạch có thể vững vàng kiểm soát cục diện, chỉ dựa vào một mình hắn.

Cảnh tượng như vậy thực sự đã làm quá nhiều người kinh ngạc, đơn thương độc mã xuất chiến, trực tiếp đạt được hiệu quả khiến người ta phải trố mắt kinh ngạc.

Ai nhìn thấy bây giờ cũng sẽ không tin ngay, tất cả đều là do thủ đoạn của Tô Mạch mà thành.

Bởi vì dựa vào Tô Mạch ung dung tự do chống đỡ, bất kể các Đại Năng thi triển chiêu thức uy năng đến đâu, vẫn không thể đột phá phòng ngự của Thiên Bảo Kính, điều này đơn giản là khiến Tô Mạch đứng ở thế bất bại.

Cảnh tượng trước mắt vô cùng rõ ràng.

Ban đầu, một khía cạnh mà người Côn Luân đã suy xét là Tô Mạch

dần dần sẽ rơi vào thế bại, sau đó sẽ sụp đổ ngay lập tức, cuối cùng thất bại hoàn toàn không có cơ hội xoay chuyển.

Nhưng thực tế lại tát thẳng vào mặt họ, không nghi ngờ gì điều này khiến tâm trạng của các cường giả quan sát trở nên nặng nề.

“Ngay cả lúc này, ta cũng không muốn tin vào sự thật đã xảy ra.

Điều đó thực sự khiến ta không đành lòng hồi tưởng.

Chương 605

Đường đường là các Đại Năng của nhiều thế lực, liên hợp tạo thành uy thế cực vi cường đại, nhưng vẫn không tiến lên được chút nào.

Điều đó thực sự khiến ta cảm thấy tồi tệ, một sự thật quá đáng sợ!" Một cường giả Côn Luân nói.

"Mọi người đều phải nhận thức rõ và chấp nhận.

Hiện tại Tô Mạch quả thực đang chiếm giữ một ưu thế nhất định.

Ước tính dựa trên tình hình phát triển hiện tại, cũng không thể hoàn toàn xoay chuyển được nữa.

Mặc dù vô cùng khó chịu, nhưng vẫn phải dốc toàn lực tìm cách ứng phó." Một thành viên cấp cao có bối phận thâm niên của Côn Luân với tâm tư nhạy bén nói.

"Uổng công ta đã nảy sinh cảm giác kỳ vọng, bây giờ mới bị đả kích nặng nề.

Không nghi ngờ gì đó là sự tổn thương khó tưởng tượng.

Nhưng quả thực phải nỗ lực suy nghĩ, làm thế nào để ứng phó với tình hình tiếp theo.

Dựa theo cục diện tồi tệ đến cực điểm, e rằng ta thật sự phải ra tay, có lẽ đó là điều không thể tránh khỏi." Thiên Vân Đạo Trưởng nói với vẻ mặt âm trầm.

Những người Côn Luân ban đầu tỏ ra thản nhiên, ai nấy đều hiện lên vẻ mặt căng thẳng và phẫn nộ.

Dù sao thì họ đã bị đối xử như bị sỉ nhục hết lần này đến lần

khác, thực sự không thể chấp nhận được tình hình đó.

Tô Mạch vẫn đang đối phó với những Đại Năng kia.

Trong thời gian cực ngắn, hai bên đã giao thủ vô số lần.

Dù sao thì họ cũng đều là những tu hành giả có tu vi thâm sâu, giao chiến tự nhiên khó lường, tất cả đều là trạng thái chiến đấu khá bình thường rồi.Hiệu quả của Thiên Bảo Kính quá chấn động, quả thực là chí bảo uy năng khó lường.

Tùy ý thi triển một số thủ đoạn, đã trực tiếp đạt được hiệu quả cực tốt.

Tô Mạch có thể ổn định kiểm soát cục diện, hiển nhiên là dựa vào tác dụng của Thiên Bảo Kính, nếu không thì không thể làm được dễ dàng như vậy, cũng nhờ vào nội hàm về mặt bảo vật.

Nếu là đối thủ khác, chắc chắn không thể lấy ra được những thứ tốt ở trình độ tương tự.

Nếu Tô Mạch ban đầu chỉ dựa vào thực lực bản thân, e rằng không thể đối kháng với liên minh của nhiều Đại Năng.

Thủ đoạn hợp lực dốc toàn lực của đối phương, trong khoảnh khắc bùng nổ không chút giữ lại, quả thực đủ uy lực để đánh bại Tô Mạch ngay tại chỗ.

Đương nhiên, đó chỉ là tình huống không dùng Thiên Bảo Kính, trên thực tế lại không thể xảy ra, chỉ có thể tồn tại trong ảo tưởng mà thôi.

“May mắn ta có sát chiêu, nếu không sẽ phải đối mặt với khó khăn cực lớn.

Dù sao, nhiều đối thủ như vậy dốc sức tấn công, bất cứ ai cũng sẽ khó chịu, khó có thể dễ dàng chống đỡ thế công mãnh liệt đến vậy.

Có lẽ ngay trong lần chạm trán đầu tiên, sẽ gặp phải kết cục bị trấn áp trọng thương.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Vào thời khắc mấu chốt vẫn không thể có chút lơ là nào.

Tô Mạch cũng hiểu rõ, càng gần đến thời khắc chiến thắng, càng không thể cho đối phương bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Nếu không, bị đối thủ nắm được sơ hở, chắc chắn sẽ phải nhận lấy sự dạy dỗ và tổn thương nặng nề.

Tô Mạch khẳng định sẽ không để xảy ra sai sót.

“Ta có thể cảm nhận được, đám gia hỏa đang giao thủ với ta lúc này trong lòng đang phiền muộn rối bời, cùng với tâm trạng lo lắng khôn nguôi.

Dù sao thì họ cứ tự cho rằng sẽ có một kết quả chiến thắng.

Ai ngờ lại bị ta áp chế một cách khó hiểu đến mức thê thảm.

Mặc dù nhanh chóng lấy lại tinh thần để chống cự, nhưng đáng tiếc không thể dễ dàng rút lui.

Một khi đã bước vào chiến trường, đừng mong dễ dàng bỏ đi.” Tô Mạch thảnh thơi nói.

Chương 606

Chiếm được thế thượng phong tốt đẹp không nghi ngờ gì là một điều tốt.

Nếu không thì Tô Mạch cũng không thể có tâm tư ngoài lề để nói chuyện.

Hoặc đã sớm im lặng không nói bất kỳ quan điểm nào, chỉ dùng toàn bộ sự chú ý để nghênh chiến, không thể nói ra chút lời nào khác.

Tô Mạch nhìn thấy cảnh ngộ tồi tệ của đối phương, tâm trạng càng thêm sảng khoái.

Dù sao tận mắt chứng kiến kẻ địch chịu thiệt thòi, không nghi ngờ gì là một điều tốt.

Bất cứ ai cũng sẽ nảy sinh tâm trạng vui vẻ, huống chi những đối thủ này ban đầu còn khí thế kiêu căng muốn thu phục Tô Mạch, sau đó đoạt lấy lợi ích.

Bùm!

Tô Mạch hung hãn vung một quyền ra, lập tức kéo theo một luồng khí tức kịch liệt cuộn trào, uy năng vô danh lập tức xuyên phá ra.

Trong chớp mắt đã trúng đích đối phương một cách chính xác không sai sót, đó là chiến tích mà Tô Mạch đã giành được.

Thực ra, đây cũng là lần đầu tiên có Đại Năng bị đánh bại kể từ khi trận chiến bùng nổ.

Người sau đột nhiên chịu đả kích nặng nề như vậy, hiển nhiên không còn cơ hội phản kháng nào nữa.

Hắn không biết sống chết mà ngã xuống đất, không thể đi chi viện

cho các đồng bạn khác.

Từ đó cũng có thể cảm nhận được, đội hình mà các Đại Năng tạo thành lần đầu tiên bị phá hủy, không thể sản sinh uy năng ở trình độ như trước nữa.

Thực ra, điều đó cũng đại diện cho việc cục diện suy bại đã chính thức đến, là loại không thể vãn hồi được nữa.

Bởi vì ngay cả khi số lượng người còn đủ như trước, sức mạnh tập hợp lại hiển nhiên lớn hơn, nhưng vẫn không thể chống đỡ thành công được.

Rõ ràng, cùng với việc thiếu đi một đồng bạn.Các Đại Năng còn lại cũng sẽ dần dần bị đánh bại, khó có thể tạo ra kết quả mới.

“Ban đầu ta cứ nghĩ sẽ phải trì hoãn lâu hơn, nhưng ai ngờ trong lúc sơ suất không kịp phòng bị, ta đã thành công thu phục một người.

Ngay cả khi tự mình ra tay, ta vẫn cảm thấy đặc biệt bất ngờ, một khoảnh khắc vô cùng vui vẻ.” Tô Mạch nói với một nụ cười nhẹ.

Lời này chắc chắn không phải nói suông, Tô Mạch từ trước đến nay đều tìm kiếm sự thật.

Ban đầu hắn cứ nghĩ sẽ phải dây dưa thêm một thời gian, sau đó mới có thể diệt được một đối thủ, từ đó khiến đội hình đối phương xuất hiện thiếu sót.

Kết quả, sự kinh ngạc bất ngờ lại đến khá đột ngột mà không có dấu hiệu nào.

Tô Mạch phản ứng tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Trong một trận giao chiến trực diện, điều khó khăn nhất, không nghi ngờ gì chính là làm thế nào để thu phục một người trước tiên.

Những việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, rõ ràng sẽ không

còn khó khăn đến vậy nữa.

“Thủ đoạn của chủ nhân quá lợi hại, giữa những cử chỉ giơ tay nhấc chân đều tràn ngập uy năng khó lường.

Quả nhiên, một lần trấn áp đã diệt một tồn tại cường thế, cực đại cải biến cục diện tiếp theo, hy vọng chủ nhân vẫn có thể tiếp tục phát huy tốt.” Thanh Mao Sư Vương nói đầy ngưỡng mộ.

Hiện tại nó thật sự không thể nhịn được mà muốn reo hò, Tiểu Thanh cuối cùng cũng kìm lại, không gào lên tiếng rống sư tử trong lòng.

Thực sự, tận mắt chứng kiến Tô Mạch đơn độc nghênh chiến nhiều Đại Năng, không lùi mà tiến tới giành chiến tích, không khỏi nảy sinh tâm trạng kích động.

“Trời ơi, rốt cuộc là kẻ địch đáng sợ đến mức nào?

Uổng công ta không ngừng cầu nguyện, đặc biệt là muốn thấy sức mạnh của Tô Mạch tiêu hao hết, nhưng hắn đã thi triển uy lực Thiên Bảo Kính quá nhiều lần rồi, mà vẫn không có chút động tĩnh suy yếu nào.

Xem ra thật sự khó mà làm gì được nữa.” Một Đại Năng có vẻ tinh bì lực tận nói.

Ban đầu cố gắng làm cạn kiệt nguyên tuyền của Tô Mạch, ai ngờ lại không tiến lên được chút nào.

Đặc biệt là cùng với sự trôi đi của thời gian, càng khiến nhiều tồn tại nảy sinh cảm xúc tiêu cực bi quan.

Chương 607

Bất kể Tô Mạch vẫn tràn đầy tinh lực như thường, cảnh tượng trong lòng họ đã bị phá hủy và đả kích, khó có thể thấy khả năng thực hiện được.

"Nội hàm của Tô Mạch thực sự quá thâm hậu, trình độ tiên lực lợi hại kinh người như vậy, thật sự vượt xa sức tưởng tượng của ta.

Nếu ban đầu biết hắn có nhiều sức mạnh đến vậy, căn bản sẽ không trắng trợn đối chiến trực diện.

Phương thức tiêu hao đã hoàn toàn thất bại, không nghi ngờ gì ta đang tự tìm đường chết." Một Đại Năng khác nói trong sự chán nản.

Lúc này mới nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, cũng như những suy nghĩ trước đó thật nực cười làm sao.

Bất kể thế nào, họ đều mong chờ tiêu hao tiên lực của Tô Mạch, ngược lại không biết đó chính là ưu thế của Tô Mạch.

Đơn giản là lấy sở đoản của mình công vào sở trường của đối phương, chủ động rơi vào một cái bẫy.

Chờ đến khi không thể vãn hồi mới hiểu ra, tuyệt đối không kịp thay đổi nữa.

"Hiện tại vẫn chưa hoàn toàn thất bại, chúng ta chỉ giảm đi một thành viên mà thôi, số lượng còn lại vẫn đủ nhiều.

Tuyệt đối không thể nhận thua một cách khó hiểu như vậy.

Mọi người sau này sẽ không còn mặt mũi nào nữa, nhất định phải tiếp tục dốc toàn lực chiến đấu, chắc chắn phải tìm mọi cách để đối phó Tô Mạch." Có một cường giả phẫn nộ nói.

Ngay sau đó, các Đại Năng còn lại đều dốc hết sức mình, cố gắng liều chết chiến đấu.

Nhưng cục diện suy bại không thể xoay chuyển, Tô Mạch như một dòng lũ hùng dũng bùng phát, liên tục đẩy nhanh bước chân và tốc độ tấn công.Uy thế của Tô Mạch chấn động trời đất, đặc biệt dưới sự tăng phúc của Thiên Bảo Kính, lại càng thêm một chút huyền diệu khó hiểu, chỉ khiến tất cả mọi người cảm thấy khó tin.

Mặc dù lúc ban đầu những Đại Năng kia đầy tự tin, nhưng cùng với sự bùng nổ hoàn toàn của Tô Mạch, cục diện hiện trường thực ra khá rõ ràng.

Ai cũng có thể nhận ra, tuyệt đối khó mà chống cự được nữa, có lẽ lúc này chỉ còn có thể thoi thóp kéo dài hơi tàn mà thôi.

Ngay cả khi một nhóm Đại Năng đang thân mình ở trong cuộc chiến, lúc này trong lòng cũng không còn nhiều niềm tin.

Nhưng dù sao thì họ cũng đều là nhân vật lãnh tụ của các thế lực, tình hình hiện tại tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ.

Thế là họ đều dốc hết sức liều mạng.

Dù sao, nếu không tiến hành một trận chiến liều mạng, căn bản sẽ không tìm thấy bất kỳ cơ hội sống sót nào.

Một khi Tô Mạch thi triển cực độ những thủ đoạn như thường lệ, e rằng không bao lâu nữa sẽ phân định thắng bại.

Khi đó mới là một cảm giác tồi tệ đến cực điểm, không còn bất kỳ đường lui nào nữa.

“Ta đã tiêu dao khắp Hồng Hoang thế giới bao năm, cuối cùng cũng vất vả vô cùng mới giành được địa vị như ngày nay, có một thân tu vi cũng mạnh mẽ.

Ta cũng không thể tưởng tượng có một ngày sẽ phải đối mặt với cục diện hiện trường như thế này, thực sự tràn đầy cảm giác không cam lòng.” Một Đại Năng ho ra máu nói trong tâm trạng uất ức.

Chỉ nhìn vẻ thảm liệt đến cực điểm đó, cũng có thể nhận ra tâm trạng đau khổ đến mức nào.

Thậm chí ngay khoảnh khắc vừa nói xong, ông ta còn không kìm được mà choáng váng trong một giây.

Tình huống như vậy đối với một cường giả ở trình độ này, không nghi ngờ gì là cực kỳ hiếm thấy.

Có thể thấy rõ là ông ta đã chịu vết thương cực kỳ nghiêm trọng, nếu không sẽ không xuất hiện hiện tượng tương tự.

“Một đời anh danh của ta, dù không đứng ở đỉnh cao của thế giới, nhưng dù sao ta cũng là một cường giả có chút danh tiếng.

Nhưng lúc này thực sự khiến ta đau khổ trong lòng.

Ta đặc biệt hối tiếc sức mạnh tu hành khó khăn lắm mới có được, lại hiển lộ ra vẻ nhỏ bé đến vậy.

Ta là lần đầu tiên sản sinh cảm xúc như thế này.” Một Đại Năng với vẻ mặt thê thảm nhanh chóng nói.

Ngay sau đó, họ lấy hết dũng khí và niềm tin, cố gắng thực hiện một trận giãy giụa cuối cùng.

Thực sự không muốn từ bỏ chống cự như vậy.

Chương 608

Mặc dù thực tế dường như không thể đối kháng, nhưng quá trình và thái độ lại hoàn toàn khác, thực ra cũng có chút cơ hội giành chiến thắng, đương nhiên những tỷ lệ đó cũng không nhiều, ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với việc không làm gì cả.

Ngay sau đó, những Đại Năng này lại ra tay.

Vài cường giả giỏi kiếm trận đã triệu hoán mưa kiếm, trong đó phóng thích ra uy năng vô cùng đáng sợ.

Nhưng so với khí thế che trời lấp đất của Tô Mạch, nó thực sự trở nên thảm không nỡ nhìn.

Mọi việc đều sợ so sánh, căn bản không tồn tại quá nhiều ưu thế, thậm chí có thể có sự khác biệt lớn, tuyệt đối không thể so sánh chiêu thức.

Tô Mạch cực kỳ đạm mạc nhìn một cái, sau đó nhanh chóng tìm ra phương thức ứng phó, căn bản không có chút do dự nào.

Một năng lực tư duy siêu cấp nhạy bén, trong thời gian cực ngắn đã phân tích ra chiến lược thích hợp, quả thực khiến người ta phải trố mắt kinh ngạc, hiển nhiên vượt xa những Đại Năng kia rất nhiều.

Ít nhất ở phương diện này cũng đã vượt trội, thủ đoạn của Tô Mạch mạnh mẽ ở mọi hướng.

Tô Mạch trực tiếp đối mặt với trận kiếm kích và các trận pháp hoặc chiêu thức khác xung quanh.

Nhưng Tô Mạch ngay tại chỗ quyết định ra tay trước để phá hủy nhóm đối thủ dùng kiếm.Đó là một chiến lược đánh bại từng người một dễ hiểu, thực ra cũng khá đơn giản.

Mặc dù cách làm có vẻ hơi đơn giản, nhưng đó chỉ là một tình huống lý thuyết.

Khi thật sự trở thành sự thật, cục diện chắc chắn sẽ hoàn toàn khác.

Bất kỳ một sai lệch nhỏ bé và sơ hở nào cũng nhất định sẽ dẫn đến sự thay đổi cực kỳ tồi tệ.

Chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là có thể thất bại thảm hại.

Tô Mạch đương nhiên sẽ cân nhắc mọi loại khả năng, nhất định sẽ khéo léo tránh những sai lầm nguy hiểm đó, kiên quyết sẽ không mắc phải bất kỳ vấn đề nào nữa.

Đối với người bình thường, có lẽ đó sẽ là một khó khăn cực kỳ gian nan, nhưng Tô Mạch sở hữu tố chất tâm lý phi thường, hiển nhiên có thể tự tin vượt qua vấn đề.

Quả nhiên Tô Mạch cực kỳ thuận lợi đã đạt thành mục tiêu, tốc độ đặc biệt nhanh chóng.

Trong khoảnh khắc, hắn đã lao nhanh đến vị trí mục tiêu, lập tức hung hãn sử dụng tiên lực, uy thế trầm đại bùng nổ, trấn áp gọn gàng không ít đối thủ, đơn giản là áp đảo như nghiền ép.

Bởi vì có Thiên Bảo Kính hỗ trợ nhiều tác dụng, Tô Mạch cũng được tăng thêm trợ lực, dễ dàng diệt đi nhiều đối thủ như vậy, hiển nhiên đó là một hành động lợi hại.

Các Đại Năng vừa thi triển kiếm trận, ai nấy đều ngã xuống đất, vừa nhìn đã thấy trọng thương đến mức không thể chịu đựng được nữa.

Chỉ từ đó cũng có thể hiển thị được uy lực cường đại của Tô Mạch.

Cảnh tượng đó lập tức làm chấn động những Đại Năng còn lại.

Ban đầu họ vẫn đang đồng thời xuất kích, nhưng trong chớp mắt đã không thể lùi lại được nữa, chỉ có thể trong phản ứng kinh ngạc và trấn nhiếp tột độ, nghiến răng nghiến lợi tiếp tục công kích, mặc dù trong lòng họ cũng vô cùng mờ mịt, đối với cục diện phát triển sau này không có cách nào tốt, càng không tồn tại bất kỳ kỳ vọng cực tốt nào.

"Trời ơi, cái tên Tô Mạch này quá mạnh rồi, mỗi lần xuất kích đều sẽ cho người ta cảm thụ hoàn toàn khác biệt, cảnh tượng hiện tại còn lợi hại hơn rất nhiều so với trước đó, thực sự là một tầng thứ đáng sợ khó tả.

Hy vọng ta có thể an nhiên vô dạng, nhưng e rằng chỉ sẽ si tâm vọng tưởng mà thôi." Đại đa số các Đại Năng còn sót lại trong nội tâm tương tự.

Gần như có thể khẳng định rõ, cơ bản các vị Đại Năng đều có cùng suy nghĩ, và sẽ không có phản ứng quá tốt đẹp.

Lòng tin khó khăn lắm mới tập hợp được ban đầu, đã sớm cùng với Tô Mạch hết lần này đến lần khác sử dụng uy thế mạnh hơn, trở nên ngày càng yếu ớt.

Lúc này thực sự không còn lại bao nhiêu, từ đó đều có thể thấy, khí thế có tác dụng trọng yếu, đương nhiên thực lực chân chính không thể thiếu.

Bùm!

Tô Mạch lại một quyền hung hăng phát ra, trong đó vô số sức mạnh xuyên thấu ra, áp chế những đối thủ đối diện.

Trong không gian xung quanh sản sinh âm thanh chấn động trời đất, không trải qua quá lâu đối kháng, thắng bại vẫn hiển hiện rõ ràng, kẻ thắng không nghi ngờ gì chính là Tô Mạch.

Về phần những Đại Năng kia, tất cả đều đã chịu đả kích nặng nề, cơ bản đều đã mất đi khả năng chiến đấu.

Lúc này yếu ớt như một người bình thường, căn bản không thể khôi phục thực lực trong thời gian ngắn.

Chương 609

Tô Mạch giơ tay nhấc chân đã quyết định thời gian thắng lợi, toàn bộ quá trình giao thủ quá ngắn tạm, đơn giản xứng đáng được gọi là lôi lệ phong hành, không hề dây dưa.

“Ai dám đối chiến với ta, thì sẽ có hậu quả khá nghiêm trọng, nếu ban đầu chỉ đứng ngoài quan sát, ta khẳng định sẽ không dễ dàng chọc giận nhiều kẻ địch như vậy.” Tô Mạch đạm đạm nói.Ngữ khí đạm nhiên của Tô Mạch quá chấn động, quả thực tràn đầy sức hấp dẫn to lớn.

Dù sao, bất cứ ai tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, cũng sẽ không khỏi tán thán không ngừng.

Dù sao, liên minh Đại Năng của các thế lực, nếu là những tu hành giả mạnh mẽ khác, chắc chắn đều có sức chiến một trận, thậm chí cơ bản sẽ không sợ hãi hay e ngại những đối thủ đó.

Nhưng hôm nay lại đột nhiên gặp phải Tô Mạch.

Kết cục cuối cùng đã hiển hiện rõ ràng trước mắt, toàn bộ quá trình giao thủ vừa rồi cũng diễn ra cực kỳ thuận lợi, thậm chí có thể nói là nghiền ép hoàn toàn.

Thực lực siêu cường của Tô Mạch đã thu phục nhiều đối thủ như vậy ngay tại chỗ, thực sự đã trấn nhiếp cực lớn những người Côn Luân.

Hiện trường có thể đứng vững, ngoài Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương ra, thì chỉ còn lại các thành viên phe Côn Luân vẫn an nhiên vô sự, bao gồm Thiên Vân Đạo Trưởng và các nhân vật lớn của Côn Luân.

Trong đó có mười chín cường giả từng có bối phận cực cao, thiên phú đặc biệt mạnh mẽ, đồng thời hiện tại cũng là những đệ tử có thực lực rất lợi hại.

Một khi liên kết để thao túng Côn Luân Thủ Sơn Đại Trận, họ cũng có sức chiến một trận.

Những gì Tô Mạch đã làm đều mang đặc tính uy danh lan xa, bất kể tình hình tiếp theo diễn biến thế nào, danh tiếng lừng lẫy của Tô Mạch chắc chắn sẽ được truyền bá không ngừng, ít nhất cũng sẽ lưu truyền trong các Đại Thế Lực.

Những việc xảy ra hiện tại, không phải bất kỳ cường giả nào cũng có thể làm được, ngay cả trong Hồng Hoang thế giới rộng lớn cũng cực kỳ hiếm thấy.

Dù sao trình độ lợi hại của Tô Mạch có thể thấy rõ, đối với việc truyền bá danh tiếng sau này, tuyệt đối đã phát huy tốt.

Một số tu hành giả sau này khi giao lưu nói chuyện, những người yếu kém hơn một chút, không thể tránh khỏi sẽ sản sinh một chút sùng kính và bội phục.

Một màn độc chiến vô số Đại Năng, quả thực có tác dụng hấp dẫn to lớn.

Bất cứ ai đột nhiên nghe nói, đặc biệt là cùng với sự hiểu biết về cục diện tăng lên, e rằng đều sẽ vô cùng kinh ngạc và tán thán không thôi, khó có thể tưởng tượng tự mình làm được như vậy, tất cả đều là do thủ đoạn siêu cường của Tô Mạch.

Các Đại Năng thoi thóp đầy vẻ đau khổ, thực sự không kìm được mà lại phun ra một ngụm máu tươi.

Quả thực có chút tức giận, dù sao trước đây họ chưa từng nghĩ sẽ trở thành hòn đá lót đường của Tô Mạch, hoặc được gọi là bảng hiệu

nền tảng nổi danh thiên hạ, quả thật tràn đầy quá nhiều kịch tính.

"Sớm biết sẽ có kết cục mất cả chì lẫn chài, thì dù thế nào cũng sẽ không đến Côn Luân tham gia thịnh điển.

Uổng công ta một lòng một dạ bám víu Côn Luân, để cầu được cơ duyên như vậy.

Ai ngờ bây giờ lại thua thảm đến thế, đơn giản là một nỗi chua xót nghẹn ngào!" Một Đại Năng toàn thân trọng thương vì bị đánh trúng nghĩ trong tâm.

Bất kể có những suy nghĩ không hay đó, khẳng định không thể hoàn toàn trình hiện ra, chỉ hơi than thở mà thôi.

Bây giờ bị Tô Mạch thu thập rồi, trên thân không còn bất kỳ dư lực nào, nếu chọc giận Côn Luân không hài lòng, e rằng cũng sẽ chết cực kỳ thảm liệt.

Các loại tình cảm tồi tệ đều được phóng thích trong lòng.

"Theo ta ước tính, Côn Luân e rằng cũng sẽ gặp cục diện gian nan.

Ngay cả khi ta biết, họ vẫn còn thủ đoạn ẩn giấu, ví dụ như một điểm trọng yếu nhất, đó chính là Côn Luân Thủ Sơn Đại Trận.

Uy năng lợi hại khó mà so sánh, dù sao cũng chưa tận mắt chứng kiến, không biết sức mạnh của nó và Tô Mạch, cái nào mạnh hơn?"Một Đại Năng tinh bì lực tận nói.

Lúc này ông ta cũng không còn chút khí lực nào để nói nữa, nếu không thì thật sự sẽ nói ra những điều khó hiểu trong lòng.

Tiếp theo chỉ có thể quan sát diễn biến cục diện còn lại, tuyệt đối không phải những Đại Năng bị thương này có thể tham dự.

Tóm lại, tình hình thế nào thì chỉ có thể đi một bước xem một bước, tỏ ra đặc biệt mê mang.

“Thủ đoạn của chủ nhân thật sự mạnh mẽ đến kinh khủng như vậy.

Mặc dù ta vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, cố ý được chủ nhân che chở, không bị ảnh hưởng trực diện bởi khí tức áp bách, nhưng cũng có thể thấy được cái trải nghiệm tồi tệ đó, không thể đối kháng ngay tại chỗ được.” Thanh Mao Sư Vương phấn khích nói.

Ban đầu nó cứ nghĩ sẽ cần thêm thời gian, không thể nhanh chóng dễ dàng kết thúc.

Chương 610

Nhưng lời nói của chủ nhân đã đột phá trời cao, điểm mấu chốt nhất là năng lực tu vi đáng sợ của Tô Mạch, đã rút ngắn đáng kể thời gian cần thiết.

Thế công mạnh mẽ trong chớp mắt, đã trực tiếp thành công diệt đi những đối thủ cản đường.

Tiểu Thanh khẳng định không dám tin.

Hiện tại thì nó đã quen rồi, không có bất kỳ phản ứng kinh ngạc nào.

Dù sao tất cả đều là do chủ nhân thao tác mà thôi, số lượng Đại Năng liên hợp có đông đến mấy thì sao?

Vẫn không có hiệu quả.

"Tiểu Thanh đừng mừng quá sớm, hiện tại có một cửa ải khó khăn." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Dù sao Thủ Sơn Đại Trận không phải là thủ đoạn tầm thường.

Loại trận pháp có uy năng khó lường tồn tại vô số năm đó, đều do các thế hệ tiền bối chí cường duy trì và tăng cường.

Đến lúc này mới dần dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Thực ra, đó chính là một phần nội hàm của Côn Luân, không phải bất kỳ thế lực nào cũng có thể sở hữu.

Bất kể thế nào, Côn Luân sở hữu uy danh to lớn, không chỉ có đệ tử thiên phú dị bẩm, đồng thời vì tầm quan trọng của địa điểm Côn Luân.

Nếu không dựa vào Thủ Sơn Đại Trận mạnh mẽ, e rằng cũng

không thể thật sự không dám có bất kỳ cường địch nào đột kích.

Như vậy thì ở mặt an toàn có ưu thế tốt hơn.

Một khi có chuyện xảy ra bên ngoài, hoặc không cẩn thận chọc giận kẻ địch không thể đối kháng, không cần phải sợ hãi hay lo lắng.

Chỉ cần dốc toàn lực quay về Côn Luân, thì không ai dám báo thù hay tấn công nữa.

Có lẽ đó là cảm giác ưu việt của các đệ tử Côn Luân.

Kết quả, cảnh tượng trước mắt lại bất ngờ.

Tô Mạch lúc này trực tiếp ra tay, điều đó khiến đối thủ cảm thấy đặc biệt bất ngờ.

Đặc biệt là cùng với việc Tô Mạch trấn áp mạnh mẽ nhiều người như vậy, điều đó đơn giản là khiến những người Côn Luân còn lại, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp và nặng nề.

Nhưng vì sự tồn tại của Thủ Sơn Đại Trận, lúc này họ khá trấn tĩnh.

Dù thế nào thì cũng không phải không có sát chiêu.

Dù sao đi nữa, vẫn có thể đợi Thủ Sơn Đại Trận đối phó.

Đương nhiên, lúc này cũng không cần vội vàng.

Muốn sử dụng Thủ Sơn Đại Trận cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Ít nhất cũng cần một khoảng thời gian chuẩn bị.

Thực ra chỉ vài hơi thở mà thôi, cũng không nhiều lắm.

Nhưng đối với cường giả tu hành, đó đã là lúc giao thủ hàng trăm lần rồi.

Bởi vì đối với tồn tại thật sự lợi hại, cái tốc độ đáng sợ đó hiển

nhiên không thể dùng lẽ thường để nhìn nhận.

Vì vậy, hiện tại mười chín đệ tử có thiên phú dị bẩm thâm niên, muốn thành công triệu hoán Côn Luân Thủ Sơn Đại Trận, hiển nhiên có chút không thể tùy tâm sở dục, nhất định phải tiêu hao một chút thời gian, hoặc có lẽ đó sẽ là một tình huống khá nghiêm trọng.Tô Mạch hiểu rằng tiếp theo có một đại phiền phức cuối cùng, nhất định phải vô cùng cẩn thận, không thể có chút sơ suất nào, đó chính là Côn Luân Thủ Sơn Đại Trận.

Dù sao đó cũng là một trận pháp có uy danh to lớn, một thủ đoạn lừng lẫy khắp Hồng Hoang thế giới.

Tô Mạch khẳng định không thể không cẩn thận mà bỏ qua, hắn đã luôn ghi nhớ trong lòng.

Tô Mạch vẫn luôn quan sát xung quanh, hiện tại cũng dần dần nhận ra những thân ảnh cụ thể, ví dụ như mười chín cường giả Côn Luân có tu vi mạnh mẽ kia.

Chương 611

Thực ra, họ chính là những nhân viên phụ trách duy trì, học tập, thi triển và thao túng trận pháp, tổng cộng có mười chín người.

Chỉ từ điểm này thôi, đã có thể cảm nhận được, trong đó ẩn chứa những đặc điểm phi phàm.

Tô Mạch lúc này tận mắt chứng kiến đối phương, nhưng không ra tay tấn công ngay lập tức.

Tuyệt đối không phải vì sợ hãi hay khinh thường, nếu có thể sử dụng ngay lập tức, e rằng họ nhất định đã phóng ra ngay từ đầu, khẳng định không thể có chút do dự nào.

Một loạt thủ đoạn tấn công của Tô Mạch tuyệt đối quá lợi hại, ai cũng không dám tùy tiện đối phó.

Nhất định phải duy trì đủ sự coi trọng và kiêng kỵ, nếu không thì không khác gì tự tìm đường chết.

Vì vậy, nếu Côn Luân Thủ Sơn Đại Trận muốn thi triển nhanh chóng, tất nhiên sẽ được dốc toàn lực ra.

Tô Mạch chờ đợi một lúc, phát hiện không có hiện tượng như vậy, chỉ sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng, Tô Mạch đã tìm thấy một chút manh mối khó hiểu, cuối cùng đã thuận lợi tìm ra.

Năng lực của Tô Mạch quá lợi hại, hắn đã động sát được một điểm bất thường không tầm thường, ví dụ như phản ứng của mười chín đệ tử kia.

Lúc này họ rõ ràng đang thi triển tâm quyết công pháp, không nghi ngờ gì đang cố gắng sử dụng Côn Luân Thủ Sơn Đại Trận.

May mắn là Tô Mạch phát giác kịp thời, căn bản sẽ không đứng ở

cục diện thất bại.

Ít nhất cũng có thể chiếm được nhiều tiên cơ hơn.

Thủ đoạn của Tô Mạch thật sự quá lợi hại, có thể nhanh chóng đưa ra phản ứng chuẩn bị, sẽ không bị tấn công bất ngờ, sau đó không thể đưa ra sự phòng bị và sách lược tốt hơn.

"Tên Thủ Sơn Đại Trận này ta cũng đã từng nghe nói.

Hiện tại ta muốn phá hoại đối phương thi pháp trong khoảnh khắc, e rằng cũng sẽ gặp trở ngại, ví dụ như Thiên Vân Đạo Trưởng chắc chắn sẽ xuất động ngăn cản.

Nhưng không ngờ lại đúng ý ta, ta không hề lo lắng uy lực của Thủ Sơn Đại Trận." Tô Mạch thản nhiên nói.

Có lẽ nếu đổi lại là người khác, một khi đối mặt với cục diện như vậy, gần như đều sẽ cân nhắc lợi ích được mất để phán đoán, gần như đều sẽ chọn những phương diện có lợi hơn.

Nhưng Tô Mạch thì hoàn toàn khác, mọi hành vi chỉ cần dựa trên niềm tin của bản thân.

Ví dụ như lúc này, hắn đặc biệt mong chờ đối phó với Thiên Vân Đạo Trưởng, đoạt lấy kẻ này trước tiên, đó mới là khoảnh khắc tâm trạng vui sướng nhất.

Còn về Côn Luân Thủ Sơn Đại Trận nguy hiểm, không cần thiết phải cố ý sợ hãi lo lắng.

Tô Mạch thực ra muốn thử thách một phen, dù sao đã đến nơi này, nếu không có trải nghiệm như vậy, thì sẽ tiếc nuối biết bao, cũng không trọn vẹn.

"Đương nhiên trong lòng ta không coi trọng, nhưng hiển nhiên cũng không thể đơn giản ngăn cản đối phương thi pháp.

Dù thế nào cũng nhất định phải tác chiến một trận.

Trước đó, hãy chơi đùa với Thiên Vân một chút đi, phòng ngừa lát nữa có tình huống đột biến phát sinh." Tô Mạch đạm nhiên nói.

"Lời của chủ nhân ta đều đã lý giải rồi, thảo nào người có thể quét ngang như vậy." "Bất kể là kẻ địch thế nào cũng không thể uy hiếp được chủ nhân, chỉ riêng mức độ hiểu biết về đối thủ thôi cũng đủ thấy kiến thức của chủ nhân sâu rộng đến đâu," Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Tiểu Thanh trong lòng có rất nhiều suy nghĩ, nhưng phần lớn vẫn giữ im lặng, chỉ cố gắng mở to mắt, luôn mong chờ quan sát hiện trường, đặc biệt là càng xem càng kính phục không thôi, đối với cách xử lý của Tô Mạch đã bội phục đến cực điểm.

"Ta cần thêm chút thời gian mới có thể thuận lợi thi triển Thủ Sơn Đại Trận, trước đó đều đã quá xem nhẹ rồi, cứ tưởng các vị đại năng có thể kết thúc trận chiến, ai ngờ thủ đoạn của Tô Mạch lại vượt ngoài sức tưởng tượng, bây giờ ta nhất thời không kịp." "Thiên Vân đạo trưởng, bây giờ chỉ có thể trông vào huynh chống đỡ thôi.

Bất kể thế nào, Tô Mạch này cũng là do ân oán giữa hai người mà ra, cho nên thời khắc mấu chốt huynh nhất định phải ứng phó, phải kiên trì được vài hơi thở." Vài vị đệ tử đang truyền âm nói chuyện, những nội dung này chỉ có người của Côn Luân mới biết.

Cục diện hiện tại đã trở nên nguy hiểm, không ít đệ tử trong lòng đã có chút oán trách, đều không hài lòng với Thiên Vân đạo trưởng.

Ban đầu không ai để ý, đến khi nhận ra sự cường đại và khủng bố của Tô Mạch thì đã muộn.

Mọi người đều cảm thấy chính vì sai lầm của Thiên Vân mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

Nếu không có chuyện ân oán kia, một người lợi hại như Tô Mạch chắc chắn sẽ không xuất hiện, mọi chuyện đều sẽ biến mất không dấu vết, sẽ không xảy ra tại đây.

Nhưng đó cũng chỉ là ảo tưởng tốt đẹp mà thôi, căn bản không thể nào thực hiện được, sự việc đã thành không thể làm lại từ đầu.

Chương 612

Thiên Vân đạo trưởng mặt mày âm trầm, lúc này nghe được lời của nhiều đệ tử, đối với những đệ tử có bối phận cực cao này, lão cũng không thể so đo quá nhiều.

Dù sao nếu lão không nắm giữ trận pháp quan trọng như Thủ Sơn Đại Trận, e rằng những đệ tử này đã sớm tố cáo với các tiền bối Côn Luân rồi, mà thực ra cũng chẳng khác là bao.

Thiên Vân đạo trưởng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, hiện tại cũng hiểu rằng mình có thể phải ra tay bất cứ lúc nào, nhất định phải ngăn chặn Tô Mạch, như vậy mới có thể bảo đảm Thủ Sơn Đại Trận được thi triển thuận lợi, khi đó mới có sức đánh một trận.

Thực ra, Thiên Vân đạo trưởng không khỏi cười khổ.

Dù sao lúc trước khi gặp Tô Mạch, hắn chỉ là một kẻ tương đối yếu ớt, thậm chí Thiên Vân còn dựa vào tu vi của mình để áp chế Tô Mạch, đó cũng là một trong những nguyên nhân gây ra mâu thuẫn giữa hai bên.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, tu vi của Thiên Vân đạo trưởng gần như không có tiến triển, còn Tô Mạch đã hoàn toàn khác biệt, có thể gọi là một trời một vực.

Tô Mạch đã thăng tiến mạnh mẽ, lại có cơ duyên cực tốt, thành công nhận được Thiên Bảo Kính.

"Nếu không phải chính ta đã gây ra ân oán với Tô Mạch, ta cũng không dám tin đây là tình huống thực sự.

Sớm biết đây là một kẻ địch đáng sợ như vậy, trước đó ta nhất định đã bất chấp tất cả để trấn áp diệt trừ hắn từ sớm, để diệt trừ hậu

hoạn, có lẽ đã không rơi vào tuyệt cảnh như lúc này," Thiên Vân đạo trưởng phiền muộn truyền âm.

Bóng dáng Tô Mạch bắt đầu di chuyển, cùng lúc đó, Thiên Vân đạo trưởng cũng cất bước, hai người trực tiếp đối mặt, không hề có chút trì hoãn nào.

Hai bên vừa nhìn đã thấy có dấu hiệu muốn thi triển tất cả thủ đoạn, ai nấy đều tung ra sức mạnh, giao thủ trong chớp mắt.

Tô Mạch thẳng thừng bắt đầu lao tới, về phần Thiên Vân đạo trưởng cũng không hề nhượng bộ, hai bên nhanh chóng triển khai thế công mãnh liệt, khung cảnh nguy cấp hiện rõ.

Tô Mạch tung ra một quyền thế lớn lực trầm, uy năng ẩn chứa bên trong cực kỳ đáng sợ, một luồng tiên lực đặc biệt kinh người tràn ngập xung quanh, toàn bộ đều nhắm vào đối phương, nhưng đây cũng chỉ là một trong những thủ đoạn của Tô Mạch mà thôi.

Không gian bốn phía đều bị cuốn theo chấn động, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ thấy uy lực lợi hại đến mức nào, rõ ràng không phải là chiêu thức đơn giản, uy năng ẩn chứa trong đó mạnh mẽ khác thường.

Ngay cả một số đại năng đã đích thân giao thủ trước đó, lúc này mặc dù đã mất đi năng lực chiến đấu, nhưng nhãn lực quan sát còn sót lại, một phần kiến thức cực kỳ lợi hại, dù thế nào cũng không dễ dàng mất đi, vì vậy họ biết rõ thế công của Tô Mạch vô cùng hung mãnh.

"Chẳng trách nhiều người chúng ta như vậy lại thất bại một cách áp đảo.

Nhìn cục diện hiện tại, thực ra trong lòng cũng có thể đoán trước được phần nào, rõ ràng không thể dễ dàng thay đổi.

Hy vọng Thiên Vân có thể may mắn tránh được nguy cơ," một vị

đại năng đang ho ra máu không nhịn được lắc đầu nói.

Lúc này, trên mặt ông ta vẫn còn vẻ tiếc nuối không thể che giấu, thật sự không muốn thấy Thiên Vân gặp nguy hiểm.

Nhưng dựa vào phán đoán cục diện trước mắt, ông ta thực sự không kìm được mà có dự cảm chẳng lành.

Đó chính là chỗ lợi hại của Tô Mạch, thủ đoạn thi triển đặc biệt mạnh mẽ, khiến người ta gần như không thấy được hy vọng.

"Uy thế của chủ nhân ngày càng kinh người.

Ta có thể cảm nhận được, những kẻ bại tướng kia, dù chỉ còn chút hơi tàn, hiện tại đều bị chấn nhiếp.

Không hổ là thủ đoạn siêu cường của chủ nhân, dù sao cũng đáng để ta tán thưởng như mọi khi," Thanh Mao Sư Vương kính phục nói.

Sự chú ý của Tiểu Thanh đều đặt hết vào hiện trường, chủ yếu quan sát quá trình chiến đấu chính diện, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Chỉ dùng một chút tinh lực và ánh mắt liếc qua, kết quả quan sát được phản ứng của những người còn lại, những kẻ đã sớm bị đánh bại kia đều có vẻ mặt khác nhau.

"Ta cũng muốn xem thử, sau một thời gian, đối đầu với gã Thiên Vân này lần nữa, rốt cuộc hắn có thực lực thế nào?

Chắc cũng không mạnh hơn bao nhiêu, ít nhất tốc độ đề thăng không thể nào so được với ta.

Ta có thừa tự tin về điểm này," Tô Mạch thản nhiên nghĩ.

Trong lúc tấn công, trong lòng hắn thoáng nảy ra một suy nghĩ khá kỳ diệu, nhưng đó cũng là chuyện hết sức đơn giản, không hề có chút khó khăn nào, cũng không thể ảnh hưởng đến lực công kích của Tô Mạch.

Hắn vẫn thi triển chiêu thức ban đầu, không hề có bất kỳ thay đổi nào.

"Trời ạ, lúc trước chỉ là người ngoài cuộc, ta đã ý thức được Tô Mạch cực kỳ đáng sợ, nhưng đến khi đích thân giao thủ mới thể nghiệm sâu sắc được uy thế khủng bố của đối thủ.

Thật sự khiến ta khổ không tả xiết, tuyệt đối vô cùng lợi hại," Thiên Vân đạo trưởng phiền muộn nghĩ.

Chương 613

Thời khắc mấu chốt, lão phải toàn lực ứng phó, thậm chí là trong cảnh giới cửu tử nhất sinh.

Bởi vì là người trong cuộc, Thiên Vân đạo trưởng có thể cảm nhận sâu sắc nguy cơ.

Đòn tấn công của Tô Mạch trước mắt, tại chỗ đã phóng ra uy lực khó lường, chiêu thức của Tô Mạch trực tiếp khiến tâm trạng của Thiên Vân trở nên tồi tệ.

"Ta không muốn thất bại ngay trong lần tiếp xúc đầu tiên.

Dù sao nhiệm vụ ban đầu là ngăn cản Tô Mạch, để câu giờ cho các đồng môn thi triển Thủ Sơn Đại Trận.

Nhưng bây giờ xem ra khó mà làm được, thật khiến ta vô cùng khó chịu.

Bất kể thế nào cũng phải quyết tâm liều mạng," Thiên Vân đạo trưởng nghiến răng nghiến lợi.

Bây giờ đã đến lúc sinh tử tồn vong, Thiên Vân thực ra không có bao nhiêu lòng tin chiến thắng.

Dù sao đối mặt với Tô Mạch có tu vi đề thăng cực kỳ sâu dày, dựa vào một loạt hiện tượng trước đó là có thể đưa ra đáp án.

Nhưng rõ ràng Thiên Vân đạo trưởng lại không đoán được rằng, ngay từ khi bắt đầu giao chiến, lão đã phải đối mặt với nguy cơ cực lớn.

Rầm!

Hai bên lập tức vang lên tiếng va chạm kinh thiên động địa.

Uy năng ngút trời của Tô Mạch lại không thể tiến thêm một bước, lại bị chặn lại.

Sức mạnh đáng sợ của Tô Mạch đã bị ngăn cản thành công một lần, chiêu thức siêu cường bị triệt tiêu.

Đương nhiên, làm được điều này chính là Thiên Vân đạo trưởng, nhưng lão cũng không dễ dàng làm được.

Ngay cả bây giờ, trông lão đã thê thảm không thôi, cơ thể xung quanh hiện ra một vài dấu vết bị thương, khí tức bên trong cũng cực kỳ hỗn loạn.

Chỉ nhìn từ đó cũng có thể thấy, đó là một hiện tượng vô cùng tồi tệ.

"Xem ra Thiên Vân không hổ là một cường giả của Côn Luân, ít nhất cũng có chút thủ đoạn, ẩn giấu năng lực kỳ diệu nào đó, lại có thể đỡ được một đòn tấn công của ta.

Nhưng ta cũng lười đoán xem là thủ đoạn gì, dù sao cũng không còn tác dụng nữa rồi.

Tiếp theo sẽ không dễ dàng như vậy đâu," Tô Mạch bình tĩnh nói.

Mặc dù thế công của mình tạm thời bị chặn, nhưng Tô Mạch vẫn không hề lo lắng, ngược lại còn cười một cách thích thú.

Dù sao mục đích ban đầu của hắn là thu thập Thiên Vân trước.

Nếu gã này đã không lùi bước, ngược lại còn không biết lượng sức mà kiên trì chống cự, thì thật là thú vị, tâm trạng của Tô Mạch đặc biệt thoải mái.

"Tổng cộng đã đỡ được một chiêu, ta lại không kìm được mà có chút kích động.

Nhưng nhìn thương thế thảm hại của bản thân, trả giá đắt như

vậy, kết quả Tô Mạch lại chẳng bị ảnh hưởng chút nào, đây tuyệt đối là một thu hoạch thảm bại," Thiên Vân đạo trưởng tự giễu nói.

Quả thực có chút căng thẳng kích động, khiến Thiên Vân không khỏi xấu hổ không chịu nổi.

Dù sao thân phận của lão cũng là một đại nhân vật của Côn Luân, nảy sinh suy nghĩ đáng buồn như vậy, không nghi ngờ gì là một trải nghiệm khó chịu.

Tô Mạch căn bản không có ý định dừng lại.

Nếu đã đỡ được một đòn, vậy thì hắn liền liên tiếp tung ra những đòn tiếp theo, nhanh chóng gây áp lực cho Thiên Vân đạo trưởng, gần như không cho lão chút thời gian thở dốc, không nghi ngờ gì đã thể hiện tốc độ sấm rền gió cuốn.

Điều này khiến Thiên Vân vô cùng khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì nghênh chiến.

"Muốn ngăn cản chủ nhân thành công, đó chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Một Thiên Vân cỏn con, thực tế chênh lệch quá lớn.

Chủ nhân toàn lực ra tay, chắc chắn có thể mã đáo thành công.

Chương 614

Thật là một trải nghiệm quan chiến hưởng thụ," Thanh Mao Sư Vương khinh thường nói.

Cảnh tượng tác chiến lúc này thật sự tràn ngập uy thế và uy năng vô tận.

Bất kỳ ai quan sát ở cự ly gần chắc chắn sẽ không cảm thấy hối tiếc, sau đó không kìm được mà biểu lộ phản ứng tán thưởng.

Những đợt tấn công liên miên không dứt của Tô Mạch trực tiếp khiến Thiên Vân đạo trưởng vô cùng phiền muộn, bây giờ thật sự phiền não không thôi, nhưng lại bất lực, dù sao thủ đoạn của Tô Mạch quá lợi hại.

Nếu Thiên Vân có đủ sức mạnh, e rằng cũng sẽ không sợ hãi chút nào, bất kể đối mặt với bao nhiêu thủ đoạn và uy hiếp, chỉ cần toàn lực thi triển thủ đoạn chống đỡ là được, nhưng thực tế lại khác xa.

Đặc biệt là sự thật hiển nhiên, có thể thấy rõ ràng, thủ đoạn của Tô Mạch thật sự quá nhiều, dựa vào uy năng khó lường của Thiên Bảo Kính, cùng với một thân tu vi tinh thâm đáng sợ, thật sự đã áp chế Thiên Vân đạo trưởng toàn diện, không có bất kỳ phương diện nào có thể so sánh.

"Dù có mệt chết ta cũng khó mà chống lại được.

Ta bây giờ thật sự cực kỳ khó chịu đau khổ, dù có kiệt sức tung hết bản lĩnh, e rằng cũng không thể chống đỡ được chiêu tiếp theo.

Sức mạnh đã tiêu hao quá nhiều, sớm đã đến giới hạn rồi," Thiên Vân đạo trưởng bất lực nói.

Nếu có lựa chọn khác, Thiên Vân thật sự không muốn đối mặt với

Tô Mạch.

Chỉ có là đối thủ giao chiến thực sự mới có thể cảm nhận sâu sắc, cái cảm giác đáng sợ không thể nắm bắt đó, căn bản không thể nảy sinh suy nghĩ có thể đối kháng, hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Mặc dù một thời gian trước, cũng không quá lâu, Thiên Vân còn có thể đối chiến chính diện, thậm chí dựa vào tu vi mạnh mẽ để đối phó với Tô Mạch, nhưng phong thủy luân chuyển, đúng là thế sự khó lường, bây giờ không còn chút điểm chung nào.

"Ước chừng không trụ nổi công thế tiếp theo của ta đâu.

Dù sao Thiên Vân đã bị đả kích nghiêm trọng, thực ra cũng không đỡ nổi một đòn tấn công nữa.

Dự đoán này ta có sự chắc chắn, chắc chắn sẽ không phán đoán sai," Tô Mạch nói một cách đanh thép.

Chỉ từ giọng điệu tự tin, cùng với lời nói tràn đầy lòng tin, đều có thể cảm nhận được những thủ đoạn siêu cường của Tô Mạch.

Điều này thật sự có sức thuyết phục đặc biệt, đổi lại là người khác e rằng cũng không thể tạo ra tác dụng tương tự, hiệu quả này chỉ có Tô Mạch mới làm được.

"Dấu hiệu Thiên Vân suy sụp quả thực đã xuất hiện, tất cả đều do chủ nhân đích thân tạo ra.

Thật khiến ta cảm thấy tốc độ có chút nhanh, trong nháy mắt sắp phân ra thắng bại.

Ngoài chủ nhân ra, ta cũng không biết ai có thể làm được," Thanh Mao Sư Vương ngưỡng mộ nói.

Bởi vì Thiên Vân đạo trưởng trước mắt cũng không phải là kẻ

yếu, tuyệt đối được xem là một sự tồn tại đáng sợ ở một phương.

Dù sao đối với Tiểu Thanh, chắc chắn là loại cường giả có thể dễ dàng diệt sát mình trong nháy mắt.

Kết quả trước mặt chủ nhân, lão vẫn tỏ ra yếu ớt không chịu nổi.

"Lần này hoàn toàn bất lực rồi.

Thực lực của Thiên Vân quả thực mạnh hơn bất kỳ ai trong chúng ta, dù sao cũng thuộc hàng đại nhân vật của Côn Luân.

Nhưng đối mặt với Tô Mạch, lại cũng chẳng khác chúng ta là bao, cơ bản cũng không đỡ được mấy đòn tấn công, e rằng tiếp theo không thể thuận lợi qua được," một vị đại năng thở hổn hển tiếc nuối nói.

Những âm thanh này không quá lớn, đủ để cho thấy khí lực của một vị cường giả đã tiêu hao gần hết, ngay cả sức để nói cũng sắp không còn bao nhiêu.

Cục diện hiện trường ngày càng rõ ràng, gần như ai có mắt cũng có thể thấy rõ mọi cảnh tượng, sau đó theo tiềm thức đưa ra cùng một đáp án.

Thiên Vân đạo trưởng cực kỳ cay đắng, mặc dù không muốn nghe những lời bàn tán xung quanh, nhưng nội dung trong đó không thể biến mất, cứ văng vẳng bên tai, không ngừng vang vọng trong đầu, không ngừng đả kích lòng tin còn sót lại không nhiều của lão.

"Dù ta biết rõ không thể đối kháng, nhưng khốn cảnh trước mắt cũng thật sự khó chịu vô cùng.

Nhưng ta hẳn là đã đạt được mục tiêu rồi, đã trì hoãn được hai hơi thở, hy vọng có thể để Thủ Sơn Đại Trận thuận lợi thi triển, như vậy mới có cơ hội vãn hồi danh tiếng của Côn Luân," Thiên Vân đạo trưởng trong lòng phức tạp nghĩ.

Ngay sau đó hai bên lại giao chiến lần nữa, thủ đoạn của Tô Mạch đặc biệt lợi hại.

Quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, dự đoán của đại đa số người có mặt đều chính xác, Tô Mạch đã thực hiện tất cả một cách hoàn hảo.

Chương 615

Thiên Vân đạo trưởng căn bản không thể kiên trì thêm, cuối cùng nhận lấy kết cục trọng thương.

Tô Mạch thu thập gã đáng ghét này một trận tàn nhẫn, tức thì khiến Thiên Vân bị phế đi, rõ ràng không còn năng lực chiến đấu nào khác.

Muốn hồi phục thuận lợi cũng khó mà làm được trong thời gian ngắn, thậm chí phải tiêu hao vô số tài nguyên quý giá mới có thể, đương nhiên đó đều không phải là chuyện quan trọng nhất hiện tại.

"Ở đó mà tự cho là đã đạt được mục đích, thật khiến ta buồn cười.

Ta vốn dĩ đã nhìn ra rồi, gã này chỉ là si tâm vọng tưởng.

Ta vốn cố ý muốn thử Thủ Sơn Đại Trận một phen mà thôi, tuyệt đối không để hắn trì hoãn thành công," Tô Mạch thản nhiên nói.

Giải quyết xong sự cản trở của Thiên Vân đạo trưởng, Tô Mạch không vội vàng tiếp tục tấn công, ngược lại làm trái với lẽ thường, trực tiếp mặc cho mười chín vị cường giả Côn Luân còn lại triệu hồi trận pháp.

Hiện tại thực ra cũng gần xong rồi, nhưng vẫn chưa đến mức độ viên mãn, chưa phải là lúc uy năng của Thủ Sơn Đại Trận được phóng thích, uy thế vô tận áp bức.

"Suy nghĩ của chủ nhân ta đã sớm biết.

Nếu không thì tuyệt đối sẽ không bình tĩnh đứng yên, kết quả là không làm gì cả.

Dù sao tất cả đều nằm trong sự khống chế của chủ nhân, đủ để

ứng phó với bất kỳ vấn đề nào.

Đã lâu như vậy rồi, chưa từng xảy ra sự cố lớn nào, tuyệt đối đáng tin cậy," Thanh Mao Sư Vương vui vẻ nói.

Chứng kiến Thiên Vân bị thu thập, Tiểu Thanh không thể kiềm chế được sự kích động, thậm chí còn thoải mái gầm lên mấy tiếng.

Tiếng sư tử gầm vang vọng mây xanh, lại còn mang theo một tia uy lực chấn nhiếp, nhưng cơ bản đều là do Tô Mạch điều khiển Thiên Bảo Kính, cố ý thi triển một chút ảnh hưởng.

"Ta không tin, chắc chắn là thấy cục diện không ổn, nên muốn đả kích ta một cách tàn nhẫn.

Nhưng ta nhất định sẽ thấy Tô Mạch bị Thủ Sơn Đại Trận tiêu diệt, sớm muộn cũng sẽ đi vào con đường thất bại của ta.

Dù sao đó cũng là át chủ bài mà Côn Luân ta tích lũy đã lâu, có sức mạnh siêu cấp lợi hại," Thiên Vân đạo trưởng không dám tin nói.

Nghe được lời của Tô Mạch, nội dung trong đó khiến Thiên Vân kinh ngạc, theo tiềm thức lên tiếng phản đối, không dám tin đó là sự thật, chỉ cảm thấy đó tuyệt đối là tình huống sai lầm, không phải là thứ có thật.

"Ngươi ngoan ngoãn im lặng cho ta đi, đừng nói nhảm nhí nữa.

Cũng chẳng còn chút khí lực nào, có nói nhiều cũng vô ích," Tô Mạch lạnh lùng nói.

Thiên Vân đạo trưởng trong lòng đặc biệt cay đắng, quả thực không sai, dựa vào trạng thái bị phế hiện tại, căn bản không còn sức lực để nói thêm, quan điểm phản đối cũng không thể đưa ra.

Thủ Sơn Đại Trận của Côn Luân đã được khởi động thuận lợi, may mà Tô Mạch đã thu thập Thiên Vân đạo trưởng trước một bước,

như vậy mới cho đối phương vài hơi thở chuẩn bị.

Nếu không thì khó mà dễ dàng làm được.

Tô Mạch có lẽ đã có thể thử ngăn cản ngay từ đầu, với thủ đoạn lợi hại khó lường của Tô Mạch, không ai biết liệu hắn có chắc chắn ngăn được hay không.

Xung quanh tức thì xuất hiện một luồng khí tức uy năng khó lường, hoàn toàn khác với phong thái của Tô Mạch, tuyệt đối là một loại uy thế khác hẳn.

Đó chính là do Thủ Sơn Đại Trận phóng ra, chỉ cảm nhận một chút, có lẽ cũng không hề yếu.

Rõ ràng không hổ là thủ đoạn ẩn giấu của Côn Luân, quả nhiên phi thường, vừa nhìn đã biết là uy lực không tầm thường, lúc này có thể tạo ra cảm giác uy hiếp nhất định.

Tô Mạch dựa vào năng lực quan sát nhạy bén, đại khái cũng có thể cảm nhận được dấu hiệu của sự uy hiếp.

Tô Mạch thản nhiên quan sát một lượt mười chín vị cường giả đang điều khiển trận pháp của đối phương.

Lúc này tất cả đều vẻ mặt hung hãn nhìn Tô Mạch, sát ý trên mặt không thể che giấu, gần như đã viết thẳng lên mặt.

Không hổ là thủ đoạn kinh người, dù sao cũng tỏ ra có chút lợi hại.

Nhưng cho dù đối phương thể hiện một luồng sát khí mạnh mẽ, cũng không thể ảnh hưởng được bao nhiêu, ít nhất Tô Mạch vẫn phản ứng một cách bình tĩnh tự nhiên, vẫn giữ vẻ mặt như trước, dường như không hề có chút thay đổi nào.

“Trong Côn Luân lại có những đệ tử thực lực khá như vậy, quả

thật vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Chương 616

Dù sao cũng tuyệt đối không phải là đám đệ tử giao thủ trước đó có thể so sánh, căn bản không cùng một đẳng cấp," Tô Mạch thản nhiên nói.

Đối với những đối thủ còn sót lại của Côn Luân, Tô Mạch cảm thấy khá nhẹ nhàng, dường như cũng không cảm thấy có chỗ nào uy hiếp.

Đương nhiên, quả thực có hiệu quả uy hiếp nhất định, nhưng lại không dọa được Tô Mạch.

"Không hổ là chủ nhân gan dạ, thật sự có phong thái vững như núi, cho dù đối mặt với một đối thủ khá nguy hiểm, vẫn vô cùng trấn tĩnh tự nhiên.

Thời khắc mấu chốt quả thực phải học tập đặc điểm này của chủ nhân, không thể có chút hoảng loạn nào," Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Tiểu Thanh lúc này trong lòng có chút căng thẳng hoảng loạn, nếu không có Tô Mạch ở bên cạnh, e rằng chắc chắn không dám đứng ở đây.

Bởi vì các loại cạm bẫy của Thủ Sơn Đại Trận gần như đều xuất hiện, không ngừng tạo ra sự chấn nhiếp to lớn.

Đổi lại là người có tu vi bình thường, sớm đã bị dọa chết khiếp tại chỗ.

May mà Tô Mạch có thể gánh chịu không ít cảm giác áp bức, mới có thể để Tiểu Thanh vững vàng tồn tại ở nơi này.

"Chúng ta chỉ là người chuyên điều khiển Thủ Sơn Đại Trận mà

thôi, cho nên vẫn giữ thân phận kín đáo, nhưng bối phận thực tế không hề thấp, đương nhiên điểm quan trọng nhất là có tu vi mạnh mẽ, nếu không thì không có tư cách," có người khinh thường đáp lại Tô Mạch.

"Tô Mạch, cái tên này từ hôm nay trở đi chắc chắn sẽ vang dội khắp đại địa.

Chuyện cực kỳ tồi tệ là, bối cảnh làm trò hề lại chính là Côn Luân chúng ta, không nghi ngờ gì là sự sỉ nhục khó có thể chấp nhận, nhất định phải cố gắng hết sức rửa sạch mọi ảnh hưởng tiêu cực," một vị đệ tử hung hãn nói.

"Hôm nay thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt, chưa từng thấy ai mạnh mẽ và khủng bố như vậy, lại một mình xông vào Côn Luân, và tạo ra cục diện như hiện tại." "Đáng tiếc là quá tự đại cuồng vọng rồi, đừng hòng dựa vào bản thân đơn độc tham chiến, mưu đồ có cơ hội đối phó chúng ta," có cường giả không cam tâm thề thốt.

Dù sao mười chín vị đệ tử cường đại có mặt, không một ai ngoại lệ đều đang đánh cược tính mạng, tất cả đều không giữ lại chút nào mà thi triển toàn bộ sức mạnh, muốn trực tiếp điều khiển tu vi mạnh mẽ nhất, tại chỗ bộc phát thủ đoạn kinh người lợi hại nhất.

Nếu là đối chiến trước đó thì họ bất lực, nhưng bây giờ đã thuận lợi thi triển trận pháp, dựa vào Thủ Sơn Đại Trận mà có được sức đánh một trận.

Cuộc chiến lần này quá chấn động, hiệu quả ảnh hưởng khó lường, ít nhất cũng là tình huống khó có thể dự đoán.

Thủ đoạn của Tô Mạch thật sự quá mạnh mẽ, căn bản không thể che giấu được.

Dù thế nào đi nữa, chỉ có thể mặc cho tin tức lan truyền ra ngoài,

đến khắp nơi bốn phương tám hướng.

Tốc độ của Tô Mạch quá nhanh, mỗi một quá trình tác chiến về cơ bản chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian ngắn.

"Muốn giết ta để xoay chuyển tình thế à, thật là nực cười.

Ngay cả những cường giả trước đó đông như vậy cũng không làm được, chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng, dựa vào việc triệu hồi Thủ Sơn Đại Trận là có thể gây ra uy hiếp khác cho ta sao?

Hy vọng thật sự có thể cho ta cảm giác bất ngờ," Tô Mạch tùy ý nói.

Đó hoàn toàn là một phản ứng không thèm để ý.

Tô Mạch hiểu rõ suy nghĩ của đối thủ.

Nếu tình hình trước đó đã là sự thật, khẳng định không thể thay đổi cục diện.

Nhưng chỉ cần thử diệt được bản thân Tô Mạch, vậy cũng là gỡ gạc lại chút thể diện cho Côn Luân, sau này cũng sẽ không bị chế giễu.

Không thể không nói, ngay cả trong cục diện hiện tại, những toan tính nhỏ nhen của đối phương vẫn còn đó, thật khiến người ta không nhịn được cười.

"Hy vọng thật sự có thể chống đỡ được, nhưng ta thật sự cảm thấy không có tác dụng.

Dù sao tu vi của chủ nhân sâu không lường được, cho dù Thủ Sơn Đại Trận quả thực bất phàm, nhưng người thi triển không thể so sánh được, kết quả cuối cùng cũng sẽ không theo kịp," Thanh Mao Sư Vương kiên định nói.

Trong lòng Tiểu Thanh một lòng một dạ bội phục chủ nhân, đối

với bất kỳ quyết định nào của Tô Mạch, đều không chút nghi ngờ mà kiên quyết ủng hộ.

Vừa nãy Tiểu Thanh còn cảm thấy trận pháp của Côn Luân lợi hại, bây giờ lập tức thay đổi quan điểm, thậm chí còn có thái độ khinh thường.

“Nền tảng của Côn Luân thật sự quá sâu dày.

Đổi lại là bất kỳ thế lực nào khác, trong thời gian ngắn chịu nhiều tổn thất như vậy, e rằng sớm đã sụp đổ hoàn toàn.

Chương 617

Kết quả Côn Luân vẫn có thể liên tục đưa ra thủ đoạn đối kháng, nhưng bây giờ Thủ Sơn Đại Trận cũng là cái cuối cùng rồi," có vị đại năng bị trọng thương cảm thán.

"Không hổ là Thủ Sơn Đại Trận thần bí và mạnh mẽ, một luồng uy thế thẩm thấu xung quanh, mạnh mẽ đến cực điểm.

Nhưng Tô Mạch có Thiên Bảo Kính, cũng không phải là kẻ địch đơn giản.

Tình hình cụ thể phải xem tiếp theo, không ai biết sẽ phát triển ra sao," một vị đại năng khác mặt mày tái nhợt, khí tức hỗn loạn nói.

Những tu hành giả còn sống sót xung quanh, bất kể bị thương nặng đến đâu, tất cả đều không nhịn được mà quan sát trận chiến tiếp theo.

Về phần những chuyện khác dường như trở nên nhạt nhẽo vô vị, không còn sức hấp dẫn nữa.

Thủ Sơn Đại Trận rất ít khi được thi triển trước mặt người ngoài, thực ra số lần thực sự sử dụng cũng rất ít.

Thiên Vân đạo trưởng cũng khó có cơ hội tận mắt chứng kiến nó đối chiến với cường địch, nhưng bây giờ Thiên Vân không thể nói chuyện, tâm tình nặng nề phức tạp, bất lực im lặng theo dõi.

Tô Mạch bây giờ thi triển tu vi mạnh mẽ, cộng thêm uy năng kinh người của Thiên Bảo Kính, quả thực đã đạt được hiệu quả không tồi.

Nhưng đột nhiên, hiện trường xảy ra biến hóa.

Sức mạnh vô tận tuôn trào ra từ các khu vực khác nhau, bao gồm cả nhiều nơi của Côn Luân, liền có thể cảm nhận được sự áp bức của

những uy thế đó.

Gần như tồn tại ở mọi vị trí của Côn Luân, tất cả đều do Thủ Sơn Đại Trận triệu hồi ra.

Dù sao trận pháp này đã được xây dựng ở đây từ lâu, giữa chúng có sự dung hợp đặc biệt, muốn đạt được hiệu quả hiện tại, thực ra cũng không quá khó khăn, ngược lại là rất bình thường.

Linh lực trời đất xung quanh không ngừng tuôn trào, để tăng cường uy lực của trận pháp, ít nhất khí thế của Thủ Sơn Đại Trận không ngừng tăng cường, xa xa còn chấn động hơn những thủ đoạn trước đó.

Dù sao nó cũng đại diện cho nền tảng của Côn Luân, cũng không phải là thi triển xong là hết.

Nếu ban đầu Tô Mạch còn có vẻ ngang sức ngang tài, thì lúc này áp lực đã trở nên rất lớn, căn bản không thể dễ dàng đối mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể phải chịu đòn tấn công chí mạng, như vậy sẽ không còn cơ hội làm lại.

Động tĩnh giao chiến của hai bên thực sự đã mạnh hơn rất nhiều.

Ít nhất những người đang quan sát hiện tại đều nhận ra, rõ ràng không cùng một đẳng cấp, có sự chênh lệch một trời một vực so với trước đó, đặc biệt là uy năng của phía Côn Luân càng thêm khủng bố, xa xa không thể so sánh với lúc ban đầu.

Uy lực đáng sợ như vậy, mới thực sự là sát chiêu cuối cùng của Côn Luân đường đường.

Nếu không thì cũng sẽ không ở trong Hồng Hoang thế giới rộng lớn này mà có được uy danh lừng lẫy như vậy.

Dựa vào uy năng thể hiện ra trước mắt, đủ để uy hiếp quá nhiều cường giả.

Ngay cả Tô Mạch cũng cảm nhận được áp lực.

Nếu không phải thủ đoạn của hắn cũng tương đối nhiều, e rằng sớm đã không thể chống đỡ thuận lợi, có lẽ đã chết thảm không nỡ nhìn.

Đổi lại là một vị tu hành giả khác, tuyệt đối không thể dễ dàng chống đỡ được lâu như vậy.

Một luồng linh lực hình dạng như thanh kiếm sắc bén, trong nháy mắt lao tới.

Đó đều là một số phương thức tấn công do Thủ Sơn Đại Trận tạo ra, dù sao cũng thiên biến vạn hóa, đặc biệt phức tạp đa dạng, trực tiếp cho người ta một cảm giác không thể nắm bắt.

Nó thể hiện tốc độ như sấm sét, đều lao đến trước mặt Tô Mạch, quả thực có thể nói là nhanh không thể hình dung, ý vị uy hiếp quá nghiêm trọng, đột nhiên đã gây ra phản ứng cực lớn.

Tô Mạch ngay lập tức kịp thời điều khiển Thiên Bảo Kính, trong gang tấc tránh được thanh kiếm linh lực nguy hiểm.

Nếu không phải thời khắc mấu chốt vẫn giữ được bình tĩnh, có lẽ lần này đã bị trọng thương.

Năng lực tư duy nhạy bén của Tô Mạch tuyệt đối là một thủ đoạn tốt, nhiều lần xoay chuyển tình thế, cứu vãn an nguy của bản thân, không bị tấn công.

Dù đã thuận lợi né tránh được một lần uy hiếp, vẻ mặt của Tô Mạch cũng trở nên vô cùng trịnh trọng.

Những suy nghĩ khinh suất trước đó quá sơ ý rồi.

Thực tế sau này tuyệt đối không thể coi thường bất kỳ đối thủ nào.

Chương 618

Mặc dù Tô Mạch đã giải quyết được không ít vấn đề, nhưng chỉ cần chưa hoàn toàn kết thúc, thì vẫn tồn tại nguy cơ không thể lường trước.

“Trời ạ, chủ nhân áp lực lớn quá, ta chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong lòng thực sự không nhịn được muốn giúp đỡ.

Bất kể tiếp theo phát triển thế nào, cho dù không có nhiều tác dụng, cũng nhất định phải thể hiện một chút sức mạnh,” Thanh Mao Sư Vương không chút do dự nói.

Lúc này là thời khắc sinh tử tồn vong, Tiểu Thanh cũng lập tức đưa ra quyết định tốt nhất, tại chỗ thử bắt đầu tiến lên giúp đỡ, trong nháy mắt bộc phát toàn bộ tu vi, và hiện nguyên hình bản thể sư tử, thực ra cũng trông vô cùng to lớn, cũng có uy thế nhất định, nhưng nếu nhìn từ phương diện căn bản, trong đó tồn tại một số chênh lệch.

Dù sao Tiểu Thanh dựa vào thực lực của bản thân, xa xa không thể đối chiến với những cường giả của Thủ Sơn Đại Trận Côn Luân.

Nhưng dựa vào tốc độ tương đối lợi hại, luôn sử dụng phương thức quấy rối, hẳn là có thể có chút hiệu quả đối kháng.

Chỉ là không thể ứng đối một cách nhẹ nhàng, bất cứ lúc nào cũng phải quyết tâm cẩn thận, chắc chắn không thể có chút sơ suất nào, nếu không chỉ có một con đường chết.

Nhưng trong thời điểm căng thẳng và quan trọng như vậy, lại đầy rẫy nguy hiểm, Tô Mạch e rằng không thể xem nhẹ, huống chi là Thanh Mao Sư Vương có phần yếu ớt hơn.

Kết quả kẻ sau lại dám dũng cảm tiến lên tham gia, chỉ riêng một phần dũng khí và lòng trung thành đó, đủ để Tô Mạch hài lòng gật đầu.

Đương nhiên hắn cũng sẽ dốc toàn lực bảo vệ tọa kỵ, chắc chắn sẽ không dễ dàng để đối thủ diệt được, đó đều là quyết định mà Tô Mạch đã đưa ra.

"Ha ha, uy lực Thủ Sơn Đại Trận của ta quả nhiên phi thường, ta đảo muốn xem ngươi làm sao lật mình." Tô Mạch chắc chắn sẽ bị trấn áp tàn nhẫn, cuối cùng chết không có chỗ chôn, như vậy mới có thể tiêu tan hận thù và phẫn nộ, vì đã biến ta thành cái bộ dạng quỷ quái này," Thiên Vân đạo trưởng bị đánh tàn phế, thoi thóp trong lòng cười lạnh.

Bởi vì khí lực của Thiên Vân gần như không còn, không có sức để nói, cho nên chỉ có thể không ngừng tưởng tượng trong lòng, nảy sinh đủ loại cảm xúc và suy nghĩ, nhưng lại không thể nói ra ngay lập tức.

Có thể nói là thảm không nỡ nhìn, dù sao lão cũng là một đại nhân vật của Côn Luân, bộ dạng hiện tại quả thực thê thảm.

"Không hổ là Côn Luân có nền tảng cực kỳ sâu dày.

Ta đã nảy sinh suy nghĩ Tô Mạch có khả năng thuận lợi vượt qua, quả thực là bị dọa đến hồn bay phách tán, thật là tồi tệ.

Hy vọng Tô Mạch thất bại thảm hại, ta mới có thể báo thù rửa hận," một vị đại năng bị đả kích nghiêm trọng nghiến răng nghiến lợi nói, tâm tình cũng cực kỳ phiền muộn.

"Tiểu Thanh, nói ít thôi.

Cục diện phức tạp như hiện tại, tuyệt đối đừng tùy ý phán đoán.

Kết quả cuối cùng thế nào, chưa đến thời khắc cuối cùng, rõ ràng là chưa biết được, cho nên phải xem cho kỹ," một vị tu hành giả ở

gần đó nhắc nhở.

Lời nói này rất rõ ràng, trong nháy mắt đủ để nghe hiểu.

Vị đại năng vừa buông lời cay độc kia, lúc này có chút kinh hãi, mới bừng tỉnh ngộ ra.

Sự thất bại triệt để đã tồn tại, Tô Mạch có những thủ đoạn khó có thể tưởng tượng.

Đừng nhìn hiện tại hắn bị Thủ Sơn Đại Trận quấn lấy, nhưng không ai biết, rốt cuộc khi nào sẽ lại bộc phát sức mạnh mới, thắng bại cuối cùng chưa phân định.

Lỡ như Tô Mạch vẫn giành được thắng lợi, vậy thì những lời nói châm chọc bên cạnh, không chừng sẽ bị báo thù đả kích, thật sự khiến người ta kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, không kìm được mà nảy sinh cảm xúc hối hận.

Ảnh hưởng của Tô Mạch có thể thấy rõ, tất cả đều là hiệu quả do chính hắn tạo ra, thông qua một loạt trận chiến, tuyệt đối tràn đầy uy hiếp và sức thuyết phục.

Tô Mạch dẫn theo Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng tác chiến, không ngừng thi triển hết bản lĩnh để đối kháng.

Về phần Thủ Sơn Đại Trận ở phía bên kia, cũng đang xuất kích dưới sự điều khiển của các đệ tử Côn Luân.

Một đám mây đen vô tận che kín trời đất, phóng ra uy năng như thể diệt thế, thẳng thừng bắt đầu giáng xuống, thể hiện phương thức vây công không góc chết, chỉ để thu thập Tô Mạch một cách tàn nhẫn.

Uy thế đáng sợ như vậy thật sự có hiệu quả chấn động, nhưng năng lực ý thức mạnh mẽ của Tô Mạch, căn bản không thể bị đối thủ khác dọa sợ.

Lúc này hắn vẫn có thể duy trì đủ sự bình tĩnh, thong dong thử ứng phó, chỉ riêng năng lực này đã là một ưu thế tuyệt vời.

Do đó Tô Mạch cũng có thể ổn định tự nhiên đối kháng, không bị chấn nhiếp chút nào.

Nhưng muốn thành công né tránh một chiêu, rõ ràng cũng không đơn giản như vậy, xa xa còn lợi hại hơn những chiêu thức thi triển trước đó rất nhiều.

Chương 619

Ngay cả khi cảm nhận từ một khoảng cách nhất định, cũng đủ để thể nghiệm được một tia khí thế áp bức thẩm thấu, uy hiếp cuồn cuộn nối tiếp nhau.

May mà Tô Mạch cũng đã nghiến răng nghiến lợi liều mạng, thời khắc mấu chốt không thể có bất kỳ suy nghĩ lùi bước nào.

Trong mắt Tô Mạch cũng hiện ra một tia kiên nghị, bây giờ căn bản không có không gian để lùi bước.

Một khi không nhịn được mà lựa chọn né tránh, không nghi ngờ gì sẽ bước vào vực sâu của thất bại, khó mà có cơ hội đứng lên lần nữa.

Tốc độ của Tô Mạch thật sự quá nhanh, đặc biệt là thời gian nghĩ ra giải pháp cũng vô cùng ngắn ngủi.

Tô Mạch hiểu rằng nhất định phải kiên quyết đối kháng, tuyệt đối không thể để cho khí thế đáng sợ và uy thế khủng bố của đối phương lớn mạnh.

Một khi để đối thủ tự do khống chế Thủ Sơn Đại Trận, không ngừng tích tụ khí thế mạnh mẽ hơn, hình thành đến mức độ không thể xóa bỏ, chắc chắn sẽ là lúc Tô Mạch chết không có chỗ chôn, đó mới là tình huống không thể ngăn cản.

Tô Mạch chắc chắn sẽ không cho phép những chuyện đó xảy ra, chỉ có kiên trì không buông lỏng như vậy, mới có thể tránh gặp phải nguy cơ không thể giải quyết.

Thanh Mao Sư Vương thực ra không nhịn được mà kinh hãi, không kìm được mà có phản ứng hoảng hốt.

Thực ra đó đều là tình huống rất bình thường, ngoài Tô Mạch là

một ngoại lệ, những người còn lại gần như đều không thể làm được sự bình tĩnh tương tự, hoàn toàn có thể chấp nhận được.

May mà bên cạnh có chủ nhân trấn giữ.

Chỉ cần vào lúc cấp bách, Tô Mạch giúp đỡ một chút, trong nháy mắt liền thuận lợi giải trừ những cảm xúc tiêu cực của Thanh Mao Sư Vương, không còn bị những thứ lộn xộn đó ảnh hưởng.

Đối phương muốn dựa vào khí thế đơn thuần để hạ gục Tiểu Thanh, rõ ràng không thể tùy tiện làm được.

Rầm!

Tô Mạch tung ra một quyền tàn nhẫn, trong đó phóng ra thủ đoạn tiên lực đáng sợ tương tự, đại đa số tu vi trong cơ thể đều được giải phóng.

Tô Mạch có suy nghĩ đánh cược một phen, nếu đã không có khả năng lùi bước, vậy thì chỉ có thể nhanh chóng liều mạng, như vậy cũng không cần giữ lại sức lực.

Phán đoán của Tô Mạch thật sự quá quyết đoán, không hề có chút dây dưa nào, chỉ riêng điểm này đã đủ khiến người ta kính phục, tóm lại là không thể so sánh được.

Bởi vì không chỉ đơn thuần sử dụng chiêu thức, Tô Mạch đồng thời vận dụng cả Thiên Bảo Kính.

Bảo vật chí cường như vậy, không nghi ngờ gì chính là thứ mạnh nhất của Tô Mạch hiện tại.

Nếu không có Thiên Bảo Kính làm một lá bài tẩy, căn bản sẽ không đi đến bước này.

Mức độ quan trọng của nó có thể thấy rõ, tuyệt đối không thể thiếu một phân nào.

Quả nhiên là chí bảo vô cùng quý giá, thời khắc quan trọng mới thấy được tác dụng mạnh mẽ đến đâu, mới có thể thể nghiệm sâu sắc được, nếu không có lẽ đã không thể sống sót.

Bởi vì chính dưới hiệu quả của Thiên Bảo Kính, Tô Mạch dựa vào một quyền mạnh mẽ, va chạm dữ dội, trực tiếp hướng về phía đám mây đen trên bầu trời.

Mặc dù thân thể nhỏ bé có vẻ lạc lõng, đặc biệt là bầu trời rộng lớn như vậy tràn ngập quá nhiều mây đen, chỉ từ sự so sánh đơn giản này, đại khái đều sẽ không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Nhưng Tô Mạch vẫn cực kỳ tự tin nghênh chiến, không hề có tâm lý lùi bước sợ hãi, vì vậy mới cảm nhận được kết quả tốt đẹp.

Tô Mạch tại chỗ dựa vào một quyền phóng ra tiên lực, thành công đánh vỡ một góc của đám mây đen trên trời.

Mặc dù trông không có nhiều tổn hại, nhưng lại có tác dụng hạn chế rất tốt, trực tiếp thuận lợi ngăn chặn được một lần tấn công uy hiếp, khiến chiêu thức của phía Côn Luân rơi vào trì trệ, không thể có khả năng tiến lên thêm nữa.

"Tô Mạch quả thực quá kinh tài tuyệt diễm.

Một người trẻ tuổi có thiên phú như vậy, đồng thời lại có cơ duyên cực tốt khó có thể tưởng tượng, cùng với một thân tu vi mạnh mẽ.

Côn Luân ta đã làm chuyện gì sai trái, kết quả mới gây thù chuốc oán với một tồn tại như vậy, đánh đến kinh thiên động địa, hình thành cục diện hiện tại," một vị tiền bối Côn Luân đang hấp hối bất lực cảm thán.

Đương nhiên ông ta chỉ dùng giọng nói mà bản thân duy nhất nghe thấy, không có người ngoài nào có thể nghe được.

Dù sao nếu nói những lời này một cách công khai, sẽ đả kích rất lớn đến sĩ khí của các đệ tử Côn Luân đang chiến đấu, đó không phải là chuyện họ muốn thấy.

Hiện tại cuộc chiến chưa thực sự kết thúc, cho nên dù có bao nhiêu cảm xúc, cũng chỉ có thể một mình than khóc.

Chương 620

Một màn nguy cấp như vậy, lại bị Tô Mạch thuận lợi ngăn cản, quả thực đã chấn nhiếp quá nhiều người, bao gồm cả rất nhiều tồn tại đang quan sát ở một bên.

Đương nhiên không thể thiếu chính là các đệ tử đang trực tiếp điều khiển trận pháp, nhóm kiêu ngạo chi tử có thiên phú kinh người này, cũng không nhịn được mà nảy sinh rất nhiều suy nghĩ, vì vậy đều có tâm trạng phức tạp lại nặng nề.

Dù sao những người trong cuộc này, cơ bản đều cho rằng vừa rồi một chiêu có thể trọng thương Tô Mạch, kết quả lại không có khả năng thực hiện, cuối cùng đã bị ngăn cản.

Đương nhiên hiện tại vẫn chưa có cảm xúc bi quan.

Bất kể thế nào, Thủ Sơn Đại Trận đã thể hiện uy năng mạnh mẽ, chỉ là bị ngăn cản mà thôi, thực sự không phải là ảnh hưởng nghiêm trọng.

"Mọi người tiếp tục thi triển thủ đoạn, Thủ Sơn Đại Trận thiên biến vạn hóa, uy năng vô cùng nhiều.

Ta không tin có Côn Luân làm nền tảng và chỗ dựa, hôm nay không thể diệt được Tô Mạch, vậy thì thật không còn mặt mũi nào gặp người," một vị đệ tử ánh mắt âm tình bất định nói.

"Lần này Côn Luân bị Tô Mạch xông vào tận mặt, đánh bại nhiều đồng môn như vậy.

Để tránh cho thể diện của Côn Luân ta bị mất sạch, những người còn lại chúng ta phải thi triển tất cả sức lực, tuyệt đối phải cứu vãn danh vọng đang gặp nguy cơ," một vị đệ tử khác kiên quyết nói.

Những đệ tử điều khiển trận pháp còn lại, ít nhiều cũng bày tỏ một số ý kiến của bản thân, tóm lại đều thể hiện rõ ràng quan điểm một cách khách quan, sau đó tiếp tục toàn lực liều mạng, hai bên đã đến mức không chết không thôi.

Hai bên giao chiến đến thời khắc mấu chốt, bất kỳ bên nào cũng không thể xem nhẹ, phải duy trì sự chuẩn bị nghiêm túc nhất, phòng ngừa xuất hiện thất bại không thể tránh khỏi.

Trận chiến tại hiện trường chấn động trời đất, mỗi một chiêu mỗi một thức đều vô cùng mạnh mẽ khủng bố.

Đương nhiên đối với những người ngoài cuộc, thực ra không cần quá căng thẳng lo lắng, chỉ cần làm một người xem là đủ rồi.

Thậm chí chỉ cần đứng một bên quan sát, thực sự có một loại thị giác thịnh yến khó có thể hình dung, mỗi một lần giao thủ đều là những hình ảnh vô cùng đặc sắc, tuyệt đối được xem là một trải nghiệm hiếm có.

Nếu không phải hôm nay may mắn ở đúng chỗ, chắc chắn sẽ không có cơ hội tận mắt chứng kiến.

Đương nhiên đối với vô số đại năng của các thế lực tham dự thịnh điển Côn Luân, tuyệt đối không phải là ký ức tốt đẹp.

Dù sao lần này bản thân họ cũng chịu không ít tổn thương, đặc biệt là về phương diện danh tiếng, bất kể thế nào họ cũng đều có địa vị và thực lực nhất định.

Bình thường ở bên ngoài đều là bộ dạng cao cao tại thượng, nhưng hôm nay lại bị một Tô Mạch không có danh tiếng thu thập, quả thực là một sự sỉ nhục khó chịu đến cực điểm.

Sau này nếu truyền ra ngoài, e rằng sẽ bị người khác chế giễu, về cơ bản là tình huống không thể tránh khỏi.

Nhưng bây giờ các vị đại năng mình đầy thương tích, thực ra cũng không có tâm tư nghĩ đến những thứ khác, một lòng một dạ nhìn vào cục diện trước mắt, sợ bỏ lỡ chút chi tiết nào, cảm xúc căng thẳng trong lòng đã đạt đến mức độ nghiêm trọng nhất, trận chiến tại hiện trường trực tiếp tác động đến tâm tình của những người vây xem.

Thanh Mao Sư Vương hung hãn bắt đầu tấn công, nhe ra hàm răng sắc bén.

Có lẽ đối với người bình thường cũng có thể gây ra không ít uy hiếp, nhưng đối phương có Thủ Sơn Đại Trận của Côn Luân, căn bản không thèm để ý đến mấy cái răng già đó, thực sự không coi ra gì.

Dù sao nếu là thủ đoạn của Tô Mạch, chắc chắn sẽ khiến các đệ tử Côn Luân đặc biệt chú ý và cẩn thận, nhưng chỉ là một con sư tử yêu tộc cỏn con mà thôi, thực sự không thể khiến các đệ tử đề phòng quá nhiều.

Đặc biệt là đối mặt với Tô Mạch vô cùng nguy hiểm, phải duy trì sự đề phòng nhiều hơn.

Do đó họ chỉ tùy ý phòng bị Thanh Mao Sư Vương, thậm chí cũng chỉ hơi để ý một chút là đủ, hẳn là cũng không có khả năng thất bại.

Nhưng không hổ là yêu tộc được Tô Mạch chỉ dạy, Thanh Mao Sư Vương lúc này hiên ngang xuất kích, cực kỳ nhạy bén đã phát huy tác dụng không tồi, ngay lập tức cắn trúng một góc của trận pháp, và hung hăng xé rách một lỗ hổng nhỏ.

Đương nhiên cái lỗ nhỏ này căn bản không đáng kể, thậm chí cũng không đáng để vui mừng như một chiến quả.

Bởi vì không thể tạo ra uy hiếp chí mạng thực sự.

Uy lực của Tô Mạch có thể thấy rõ, trước đó có thể một đòn đánh sập một bộ phận, tạo ra một lỗ hổng khá rộng, như vậy mới khiến đối

phương phản công kịch liệt, quả thực có sự chênh lệch rất lớn với Thanh Mao Sư Vương.

Nhưng dù như vậy, cũng đủ để Thanh Mao Sư Vương cảm thấy tâm tình sảng khoái.

Bất kể thế nào đó cũng đã có hiệu quả nhất định, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng Tiểu Thanh trong lòng cảm nhận được, cho nên vui vẻ chấp nhận, thật sự có sự bất ngờ kinh người.

Thực ra Tiểu Thanh lúc bắt đầu hành động hung hãn, về cơ bản chỉ là liều mạng chiến đấu không ngừng, không có phương pháp gì đặc biệt.

Sau đó lại tình cờ tìm được một phương pháp chiến đấu tốt, cuối cùng mới có thể thu được nhiều thành quả như vậy, quả thực khiến Tiểu Thanh cũng cảm thấy vui vẻ, đó là niềm vui phát ra từ nội tâm.

Chương 621

"Quả nhiên dưới sự dẫn dắt của chủ nhân, ta mới có thể thể hiện thủ đoạn tu vi mạnh mẽ nhất.

Nếu không phải chủ nhân đỡ được uy thế trận pháp đáng sợ kia, e rằng ta đã chết không có chỗ chôn rồi, huống chi có cơ hội đề thăng thực lực.

Sau đó, chuyện lần này lại trở thành vốn liếng để ta khoe khoang sau này," Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Dù sao một màn này đã được ghi nhớ sâu sắc trong lòng, Tiểu Thanh dù thế nào cũng đã giao chiến với Thủ Sơn Đại Trận của Côn Luân, sau này chắc chắn sẽ có một ký ức sâu sắc, tiện để lấy ra khoe khoang, rượu ngon không sợ ngõ sâu.

Do đó Tiểu Thanh nảy sinh nhiều dũng khí và niềm tin hơn, định một hơi theo Tô Mạch tiến lên không lùi.

Tình hình không cần phải dừng lại, tốc độ của Tô Mạch thật sự quá nhanh, suýt chút nữa khiến Tiểu Thanh không theo kịp.

Tô Mạch như một đạo hàn quang lấp lánh, toàn thân phóng ra rất nhiều sát ý, uy thế đáng sợ này được thể hiện một cách triệt để, sau đó rầm rộ tiếp tục lao tới, trực tiếp hướng về những khu vực có số lượng người đông nhất, muốn tại chỗ phá vỡ trận pháp, bắt đầu thử đối phó với bộ phận dày đặc nhất của Thủ Sơn Đại Trận.

Đổi lại là người bình thường, e rằng sẽ chọn khu vực yếu ớt trước, sử dụng phương pháp phá vỡ từng cái một, thực ra cũng không sai.

Nhưng Tô Mạch lại nhạy bén nhận ra một điểm quan trọng, vì vậy

mới không chút do dự làm như vậy, không thay đổi thành thủ đoạn khác.

Cách làm của Tô Mạch tốt hơn, tóm lại đều là những quyết định tuyệt vời, chưa bao giờ có sự cố quá lớn.

Tô Mạch hiểu rằng để đối phó với Thủ Sơn Đại Trận có uy năng vô tận này, đối phương dựa vào Côn Luân làm chỗ dựa, khó mà phá vỡ được rìa trận pháp yếu ớt.

Dựa vào thủ đoạn như vậy không thể thuận lợi đột phá, chỉ có thể làm ngược lại, Tô Mạch trực tiếp quyết định phá hủy khu vực cốt lõi quan trọng nhất.

Chỉ có thực sự phá vỡ được nơi trung tâm của trận hình, mới có thể một hơi chiến thắng được Thủ Sơn Đại Trận này, như vậy mới khiến đối phương không có thời gian phản ứng, cho nên mới không thể dễ dàng hồi phục.

Nếu không trong nháy mắt có thể dựa vào nền tảng của Côn Luân để hồi phục như cũ, đủ loại tình huống Tô Mạch đã sớm cân nhắc vô cùng đầy đủ.

Rầm!

Tô Mạch đập một cú trời giáng vào phạm vi cốt lõi này.

Vị trí đó của Thủ Sơn Đại Trận không chịu nổi một loại sức mạnh mạnh mẽ, dần dần tiêu tán đi một ít, mơ hồ mất đi linh vận, rõ ràng đã bị phá hoại cực lớn, cách làm của Tô Mạch đã được thực hiện thành công.

Vẻ mặt của các đệ tử đang điều khiển trận pháp tại hiện trường đột nhiên đại biến, căn bản không đoán được, vào lúc không có dấu hiệu nào, một lúc không chú ý đã xảy ra tình huống tồi tệ như vậy.

Họ ai nấy đều bắt đầu cố gắng ngăn cản, sau đó kịp thời sửa chữa

khu vực trận pháp bị tổn thất.

Nhưng vì bị tấn công chính là nơi cốt lõi mà Tô Mạch chuyên môn chọn, cho nên khó mà hồi phục trong thời gian ngắn, vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Mạch tấn công lần nữa, không có thủ đoạn phản kích hiệu quả.

Tô Mạch chưa bao giờ nương tay, đúng như câu nói 'thừa thắng xông lên'.

Bây giờ là cơ hội tốt như vậy, phải nắm bắt thật tốt, cho nên tấn công nhanh như sấm sét, không ngừng tiếp tục tiến công, căn bản không để lại cho các đệ tử Côn Luân khoảng trống để thở dốc.

Tô Mạch thi triển toàn bộ tiên lực của mình, trực tiếp trong một phạm vi rộng lớn, cực kỳ nhanh chóng hình thành một đạo thủ chưởng khổng lồ, và đồng thời vận chuyển Thiên Bảo Kính.

Trong nháy mắt liền hướng về phía Thủ Sơn Đại Trận còn lại, mang theo uy thế hủy diệt tất cả.

Thủ đoạn đáng sợ như vậy quá có hiệu quả uy hiếp, tại chỗ đã chấn nhiếp rất nhiều đối thủ, theo tiềm thức muốn bắt đầu đối kháng, nhưng lại không thể tập trung trăm phần trăm sự chú ý.

Bởi vì ảnh hưởng của thủ đoạn này của Tô Mạch quá sâu xa, rõ ràng không phải là tình huống người bình thường có thể dự liệu được.

Uy thế của Tô Mạch vô cùng đáng sợ, hiên ngang vô cùng tiếp tục lao tới, lần này trực tiếp có hiệu quả của đòn cuối cùng.

Sức mạnh siêu cường của Tô Mạch tấn công mãnh liệt, quả nhiên đã thành công đánh bại những đệ tử Côn Luân còn lại.

Những tồn tại điều khiển Thủ Sơn Đại Trận kia, lúc này không thể đứng vững được nữa, huống chi là có sức lực để tiếp tục chiến đấu, căn bản không thể sinh ra, chỉ có thể thất bại thảm hại, cuối cùng

vẫn không đánh lại được Tô Mạch.

Vốn dĩ Thủ Sơn Đại Trận của Côn Luân này, đại diện cho niềm tin và hy vọng to lớn của các thành viên Côn Luân tại hiện trường, nhưng lúc này đã tuyên bố bị phá hủy, sụp đổ không còn sót lại chút nào.

Thủ đoạn của Tô Mạch vô cùng lợi hại, trong thời gian cực ngắn đã thuận lợi giải quyết phiền phức, căn bản không trì hoãn bao nhiêu thời gian, chỉ riêng phương diện này không phải cường giả nào cũng có thể dễ dàng làm được.

Ngay cả khi trận chiến kết thúc, hiện trường vẫn còn vang vọng một số dư âm uy năng, thậm chí có thể nghe thấy không ít âm thanh, ví dụ như hiện tượng các loại sức mạnh giao thoa tung hoành tạo thành, đều là do trận chiến bùng nổ vừa rồi quá kinh người, nhất thời không thể nhanh chóng tiêu tán đi.

Sau khi làm xong tất cả, Tô Mạch không hề có phản ứng kích động hay vui mừng, chỉ thản nhiên nhìn hiện trường, phảng phất như chỉ hoàn thành một việc nhỏ không đáng kể.

Chương 622

Thực tế lại là một sự kiện lớn chấn động lòng người, dù sao không phải ai cũng có thể làm được.

Đặc biệt là xảy ra tại Côn Luân, và lần này đồng thời có sự tồn tại của các đại năng của các thế lực.

Kết quả Tô Mạch không hề sợ hãi mà xông vào, không nói hai lời đã thu thập bất kỳ ai cố gắng ra tay.

Chỉ riêng một phần dũng khí và những việc đã làm, đã có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác.

Nhưng Tô Mạch đã chứng kiến quá nhiều cảnh tượng, cảnh tượng trước mắt cũng không phải là thứ gì quá bất ngờ.

Do đó hắn cũng phát ra từ nội tâm cảm thấy không sao cả, không phải cố ý giả vờ cao ngạo hay gì, hoàn toàn là phản ứng và suy nghĩ thực sự, dù sao Tô Mạch cũng không cho rằng có phương diện nào đáng để kiêu ngạo.

Nhưng có thể thành công kết thúc trận chiến, hôm nay có thể may mắn sống sót trong thời khắc nguy cơ, không trở thành kẻ thất bại, mà biến thành người thắng lợi, cảm giác không thất bại thật quá sảng khoái, suýt chút nữa có thể đã phải chịu cảm giác đau khổ.

Tô Mạch chỉ cần nhớ lại khoảnh khắc giao chiến trước đó, thể nghiệm sâu sắc cảm giác tuyệt vọng ấy, thật sự có chút không dễ chịu.

Dù sao Thủ Sơn Đại Trận cũng là nền tảng của Côn Luân, bất kể thế nào cũng đều là sát chiêu cuối cùng, cho nên thật sự tràn đầy quá nhiều uy hiếp, thực ra cũng đã khiến Tô Mạch gặp khó khăn.

Nếu không phải cao tay hơn một bậc, Tô Mạch e rằng đã không cẩn thận rơi vào cục diện thất bại.

Toàn bộ trận pháp mạnh mẽ tràn đầy quá nhiều nguy hiểm, các loại chiêu thức nối tiếp nhau, Tô Mạch rất khó khăn mới thuận lợi ngăn chặn được, sau đó mới có thể thành công giành lấy quả ngọt chiến thắng.

Sau trận đấu tranh gian nan, trong lòng Tô Mạch vô cùng vui sướng.

Dù cuộc chiến có vất vả đến mấy, nhưng thành công đạt được vẫn sảng khoái hơn nhiều so với bình thường, trong lòng anh không kìm được dâng trào cảm xúc vui vẻ, cực kỳ đắc ý.

Đương nhiên, Tô Mạch chỉ ăn mừng một lát rồi nhanh chóng trở lại bình thường, không có bất kỳ thay đổi nào, ít nhất vẻ bề ngoài không khác biệt là mấy, thậm chí hoàn toàn không thấy chút bất thường nào, dường như Tô Mạch vẫn luôn giữ vẻ mặt bình thản, ung dung tự tại.

"Không thể không nói, hôm nay ở đất Côn Luân, ta một hơi đánh bại biết bao nhiêu đối thủ, quả thực khiến ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đặc biệt là đã thuận lợi xử lý Thiên Vân đạo trưởng, dám kết oán với ta, giờ thì phải trả cái giá đích thực rồi." Tô Mạch thản nhiên nói.

Khi nói ra những lời này, Tô Mạch thể hiện một thái độ vân đạm phong khinh, mỗi cử chỉ đều nhẹ nhàng tự nhiên, đồng thời xen lẫn một loại tự tin khó tả, mang theo khí phách khó nói nên lời, khiến người ngoài cảm thấy tràn đầy bá đạo và tiêu sái.

Cái giá mà Côn Luân phải trả thực sự quá thảm khốc, đặc biệt là xuất phát từ một vấn đề xui xẻo: tên Thiên Vân kia đã chọc giận Tô

Mạch, bất cẩn dẫn đến kết cục hiện tại, cũng khiến không ít người Côn Luân trong lòng uất nghẹn không thôi.

"Thủ đoạn của Chủ nhân càng mạnh mẽ hơn.

Cho dù là Côn Luân thì sao chứ, vẫn có thể thành công đánh bại những đối thủ kia.

Tất cả đều là do thực lực siêu cường của Chủ nhân, đã định sẵn bọn chúng phải thất bại.

Dù sao thì, sau khi ta tự mình trải nghiệm, thật sự cảm thấy vô cùng sảng khoái." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được tán thán nói.

Tiểu Thanh thực ra đã chịu áp lực cực lớn trong lòng.

Nếu không phải vừa rồi kiên trì tác chiến, e rằng đã chết thảm rồi.

Nhờ Tô Mạch với tu vi siêu cường đối kháng, cuối cùng mới giành được chiến thắng quyết định.

May mắn thay, uy lực bùng nổ chấn động của Tô Mạch đã kịp thời trấn áp các đối thủ kia, khiến đám đối thủ đó thảm không nỡ nhìn.

Tiểu Thanh đang chịu áp lực khá nặng nề, lập tức có thể tươi cười thoải mái, nhanh chóng gặt hái chiến thắng.

Chỉ cần chậm một chút nữa thôi, Tiểu Thanh e rằng đã chết thảm, vì nó cũng đã đạt đến cực hạn chống đỡ, thực sự không thể chống đỡ lâu hơn được nữa.

Thiên Vân đạo trưởng vốn đang bị trọng thương, lúc này nhìn thấy kết quả áp đảo, không còn chút cơ hội chiến thắng nào, rốt cuộc không thể kìm nén được tâm trạng đau khổ, "phốc" một tiếng thổ ra một bãi máu tươi, chút nguyên khí cuối cùng còn sót lại giờ đã hoàn

toàn tiêu tán.

"Nếu biết Tô Mạch đáng sợ đến thế này, nếu ta không thể tự mình tiêu diệt hắn sớm, thì dù thế nào cũng không dám đi chọc giận.

Vô duyên vô cớ gây ra một kẻ địch đáng sợ như vậy cho Côn Luân, ta đúng là đại tội nhân dẫn đến sự diệt vong của Côn Luân mà." Thiên Vân đạo trưởng nghĩ thầm những lời cuối cùng trong lòng.

Dù trong lòng có phản ứng thế nào đi chăng nữa, cũng không thể làm lại được nữa, mọi chuyện đã thành sự thật, kết quả đã định từ trước rồi.

Tô Mạch vung một quyền ra, tạo ra một đòn xung kích mạnh mẽ đáng sợ, đồng thời cũng sở hữu năng lực phá hoại kinh hoàng.

Chương 623

Bởi vì không còn đối thủ nào có thể ra tay, Thủ Sơn Đại Trận cũng đã hoàn toàn bị phá hủy, nên không có gì cản trở Tô Mạch, trong khoảnh khắc, một tòa lầu trong Côn Luân đã bị đánh tan tành.

Xung quanh, những đại năng và cường giả còn sống sót thoi thóp, lúc này nhìn thấy những việc Tô Mạch làm, trong lòng thực sự phức tạp và nặng trĩu, đặc biệt là những gì vừa xảy ra, càng khiến tâm trí rối bời như tơ vò.

Vốn dĩ họ tự tin vào Thủ Sơn Đại Trận, vậy mà trận pháp ấy chỉ giằng co được một lúc, ban đầu có thể tạm thời áp chế Tô Mạch, thậm chí còn khiến người ta nhìn thấy một chút hy vọng chiến thắng, nhưng trong khoảnh khắc, cục diện đã thay đổi trời long đất lở.

Đặc biệt là tốc độ của Tô Mạch quá nhanh, ra tay như sấm sét không kịp bưng tai, trực tiếp giải quyết trận chiến, toàn bộ quá trình một hơi diễn ra trôi chảy như mây bay nước chảy, gần như nghiền ép hủy diệt Thủ Sơn Đại Trận.

Những đệ tử thao túng trận pháp cũng đều bị thương thế cực kỳ nghiêm trọng, tất cả đều do lực áp bách siêu cường của Tô Mạch.

"Trời ạ, uổng công ta đầy rẫy kỳ vọng, kết quả nhanh chóng bị đánh cho thảm không nỡ nhìn.

Nền tảng của Côn Luân dường như cũng chỉ đến thế, căn bản không thể thành công xoay chuyển tình thế, dù không nói cũng nhìn ra được tu vi khó chống đỡ của Tô Mạch." Một vị đại năng đã sớm bại trận nói.

Lúc này, trong lòng dâng lên quá nhiều cảm xúc tồi tệ, chủ yếu là oán trách Côn Luân.

Dù sao thì trước đây họ coi nơi này là đối tượng để nương tựa, ai ngờ cũng bị hủy hoại trong tay Tô Mạch, dùng hết mọi thủ đoạn cũng không có tác dụng.

"Ta thực sự quá hối hận rồi, hy vọng duy nhất cũng chịu thất bại thảm hại.

Nếu sớm biết Tô Mạch mạnh mẽ và đáng sợ đến vậy, dù thế nào ta cũng không dám xông ra chiến đấu.

Đây nghiễm nhiên là quyết định ngu xuẩn và xui xẻo nhất đời ta." Một vị đại năng đang bất an lẩm bẩm.

Giờ đây, điều họ lo lắng nhất là sự an toàn của bản thân, dù sao người chiến thắng chính là Tô Mạch, một tồn tại không thể ngăn cản.

Bởi vì hắn quá mạnh mẽ, họ căn bản không dám đoán trước kết cục của mình.

Tâm trạng phức tạp và nặng nề như vậy, quả thực khiến người ta vô cùng khó chịu.

Các tu hành giả có mặt tại đó, không chỉ phải chịu đựng những vết thương nghiêm trọng trên cơ thể, mà còn phải nghiến răng chịu đựng sự giày vò trong tâm hồn.

Cú đánh kép như vậy thực sự khó tả, dù sao cũng không phải là cảm giác thoải mái.

Vừa rồi, Tô Mạch tùy ý một quyền đã phá hủy một tòa lầu, lầu ngọc quỳnh lầu trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói, thực sự khiến người ta phải thở dài tiếc nuối.

Dường như điều đó đại diện cho sự sụp đổ của toàn bộ Côn Luân, không còn uy thế và danh tiếng như trước nữa, sau này có còn tồn tại được hay không, e rằng cũng là một ẩn số, khiến người ta phải cảm thán vô cùng.

Tô Mạch nhìn thấy những tu hành giả nằm la liệt trên đất, những kẻ trước đây cũng là cường giả khá lợi hại, giờ đây đều trở nên yếu ớt đến vậy, Tô Mạch cũng không kìm được mà tự nhủ.

"Thực ra phần lớn những kẻ nằm la liệt ở đây, vốn không cần phải chịu đựng sự giày vò đến mức này.

Thậm chí ban đầu ta căn bản không có ý định đối phó với họ, ai ngờ lại có mấy con sâu không biết sống chết, chủ động tấn công ta, nên ta đành phải thi triển thủ đoạn để đối phó.

Ta cảm thấy điều này khá là buồn cười." Tô Mạch thản nhiên nói.

Anh tùy ý quét mắt nhìn xung quanh, trong đó không một ai còn khả năng chiến đấu, gần như tất cả đều trọng thương không còn chút sức lực nào.

Một số kẻ đặc biệt xui xẻo, không may bị vạ lây quá nặng, lúc này đã chết không thể chết thêm được nữa.

Đương nhiên, cho dù những kẻ còn lại vẫn có thêm sức mạnh, e rằng cũng không dám tiếp tục chống cự nữa.

Dù sao, tận mắt chứng kiến cảnh tượng chấn động như vậy, bọn chúng tuyệt đối bị thủ đoạn của Tô Mạch chấn nhiếp, không thể nào tập hợp lại ý chí chiến đấu nữa.

Vĩnh viễn không thể tự tìm đường chết mà tiếp tục giao chiến.

"Chủ nhân cũng không cần khách khí, dù sao bọn chúng đều tự gây nghiệp thì không thể sống được.

Ai bảo đám tu hành giả đáng ghét đó không biết nhìn người, trước đó lại nảy sinh tâm tư không tốt, âm mưu bắt Chủ nhân làm chiến lợi phẩm, sau đó dùng để đổi lấy lợi ích từ Côn Luân.

Đúng là đáng đời!" Thanh Mao Sư Vương nghiêm túc nói.

Giờ đây, Tiểu Thanh đắc ý hớn hở, dù sao nó cũng theo được một Chủ nhân mạnh mẽ, trông tuyệt đối rất phấn chấn.

Dù sao thì, nhìn thấy bao nhiêu đối thủ ở đây, trước đó còn khí thế ngút trời liên tục tấn công, kết quả chỉ trong thời gian cực ngắn đã chẳng còn gì, quả thực không kìm được mà cảm thấy kích động.

Chương 624

“Có đôi khi, sự lựa chọn của con người thực sự rất quan trọng.

Dù sao thì, nếu lúc đó không thông suốt, thì có thể đã thuận lợi tránh được ta rồi.

Nếu giữ được sự bình tĩnh và lý trí, chắc chắn cũng có thể đứng ngoài quan sát, sẽ không bị những ý nghĩ tùy tiện nảy sinh hấp dẫn đến đây.

Nhưng mà, cũng không nhất định, giờ nói những điều này đều vô dụng.” Tô Mạch lắc đầu nói, tâm trạng cũng dần dần thả lỏng hơn.

“Nghe lời Chủ nhân nói, ta lại có thêm một chút thông suốt.

Dù sao thì, ta cũng nhờ cơ duyên xảo hợp mới may mắn trở thành tọa kỵ của Chủ nhân.

Do đó, ta có thể cảm nhận sâu sắc rằng, lựa chọn vào những thời điểm then chốt chắc chắn là vô cùng quan trọng.

Sai một ly sẽ đi một dặm, chỉ riêng điểm này thôi cũng đã khiến ta cảm thấy quá đỗi may mắn rồi.” Thanh Mao Sư Vương đồng tình nói.

Tô Mạch và Tiểu Thanh trò chuyện tùy ý, nhưng những tu hành giả còn sống sót xung quanh thì tràn đầy giày vò, trông họ cứ thấp thỏm lo sợ, chỉ e rằng khoảnh khắc tiếp theo sẽ không còn sống được, tất cả đều do hiệu quả chấn nhiếp từ thực lực đáng sợ của Tô Mạch.

Giờ đây, Tô Mạch sở hữu sức mạnh mạnh nhất tại hiện trường, những đối thủ còn lại đều tàn phế không còn ra gì, căn bản không phải đối thủ một chiêu của Tô Mạch.

Do đó, tất cả sinh mạng đều nằm trong tay Tô Mạch, một khi anh đưa ra quyết định, chắc chắn sẽ là cảnh máu tanh gió dữ.

Nếu Tô Mạch muốn tiêu diệt những đối thủ còn lại, quả thực không thể dễ dàng hơn, chỉ cần nhấc tay là có thể làm được.

Tô Mạch ngay sau đó cũng tuyên bố quyết định, sẽ không tiếp tục đối phó với đám người này nữa.

Dù sao thì cũng không cần thiết, Tô Mạch lười lãng phí sức lực đó, cũng cảm thấy đối phương đã nhận đủ hình phạt rồi, giờ đây là cái giá đau đớn của những vết thương nghiêm trọng.

Một tin tức được đưa ra, lập tức khiến các tu hành giả tại hiện trường vui mừng khôn xiết, sau đó lớn tiếng cảm kích vô vàn, không dám có chút oán trách hay căm hận nào.

Tô Mạch khẽ cảm nhận, quả thực không phát hiện ra lời nói dối lòng nào, đương nhiên cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Thực ra hành động của Tô Mạch cũng là thừa thãi, dù sao bọn họ đã tận mắt chứng kiến hành động lừng danh thiên hạ của Tô Mạch hôm nay, quả thực đã tâm cam tình nguyện quy phục, căn bản không dám tiếp tục chọc giận một kẻ địch có thiên phú khủng bố và tu vi đáng sợ như vậy nữa.

Giờ đây có thể giữ được an toàn đã là đại may mắn rồi, không có kẻ không biết sống chết nào dám mang ý đồ xấu mà không biết tự lượng sức nữa, có sức lực thì cứ chạy thật xa là tốt nhất.

Trước đó, vào thời khắc Tô Mạch chưa quyết định số phận của những tu hành giả còn lại, quả thực đã khiến đám người này thấp thỏm không yên, mức độ căng thẳng có thể thấy rõ.

Tô Mạch thỏa mãn bước ra khỏi vùng đất Côn Luân, bốn phía không một ai dám đứng ra ngăn cản, cũng không ai có cái dũng khí tày trời đến thế, chỉ cúi đầu thầm mừng Tô Mạch đã tha cho họ.

Sau mấy trận chiến kịch liệt, Côn Luân hiện tại có thể nói là thảm

không nỡ nhìn, ít nhất cũng là một cảnh hoang tàn đổ nát, căn bản không còn là nơi mỹ lệ như trước nữa.

Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng và hoàn cảnh đã thấy, lúc này nhìn lại một lần nữa, chắc chắn sẽ cảm nhận được sự khác biệt một trời một vực, cảm giác phức tạp muôn phần này khó mà diễn tả được.

Tốc độ mọi chuyện xảy ra thực sự quá nhanh, căn bản không cho người ta đủ thời gian để phản ứng.

Thực ra, các tu hành giả còn lại ở nơi tổ chức thịnh điển, đối với những chuyện như mơ đã trải qua trong thời gian ngắn ngủi ấy, thực sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nếu không phải toàn thân là vết thương thảm khốc, cùng với nỗi đau đớn không thể bỏ qua, e rằng họ căn bản sẽ không tin.

Bất kể trong lòng không thể tin nổi đến đâu, đám người chịu đả kích từ Tô Mạch này, lúc này đã chấp nhận sâu sắc sự thật đó.

Không ai là không lắc đầu, hiện lên vẻ mặt đau khổ bất lực, vô duyên vô cớ chịu phải tình cảnh như vậy, quả thực khiến người ta cảm thấy quá bất ngờ.

Thành viên Côn Luân tổn thất thảm trọng, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là đối thủ bị Tô Mạch kiên quyết đả kích.

Tuyệt đối mỗi lần đều trở thành mục tiêu tấn công chính yếu, do đó không thể tránh khỏi việc chịu tổn thất nghiêm trọng nhất.

Cường giả đã sớm mười phần chỉ còn một, đệ tử bình thường cũng tàn phế không còn ra gì, không thể thống kê được rốt cuộc có bao nhiêu tổn thất.

Đương nhiên, đó đều là những con số tạm thời không cần ước tính, chỉ cần tĩnh tâm mở mắt nhìn toàn bộ Côn Luân, một thánh địa tu hành rộng lớn, lúc này đã danh bất hư truyền, bởi vì ngay cả Thủ Sơn

Đại Trận quan trọng nhất cũng đã tan thành mây khói, bị Tô Mạch phá hủy sạch trơn, tuyệt đối không còn sót lại chút nào.

Mất đi chỗ dựa lớn nhất, không còn Thủ Sơn Đại Trận uy lực mạnh mẽ, sau này sẽ khó mà ngăn cản những kẻ địch có thực lực cường đại, càng đừng nói đến những tồn tại có tu vi thông thiên như Tô Mạch.

Trận pháp giờ đây càng giống như một tấm bình phong vô dụng, yếu tố an toàn đã giảm đi quá nhiều, xa xa không thể đạt đến sự ổn định trước kia.

Chương 625

Bởi vì Tô Mạch tự mình thi triển và tạo ra, chắc chắn anh phải tiếp xúc với Thủ Sơn Đại Trận ngay từ đầu.

Một loạt trận chiến hôm nay, không nghi ngờ gì nữa, là thời điểm nguy cơ nghiêm trọng nhất, chính là lúc giao chiến sinh tử cuối cùng.

Trận pháp đầy rẫy nguy hiểm đó tuyệt đối là nơi cảm nhận sâu sắc nhất.

Dù sao thì, nó thực sự đã khiến Tô Mạch trải qua một chút căng thẳng và cảm giác nguy hiểm.

Vì vậy, Tô Mạch, xuất phát từ suy nghĩ đề phòng vạn nhất, đã trực tiếp phá hủy hoàn toàn nền tảng trận pháp của Côn Luân, thậm chí cả toàn bộ khu vực Côn Luân rộng lớn về cơ bản cũng đã bị phá hoại nghiêm trọng, không thể nào trở thành một thánh địa tu luyện xuất chúng như trước nữa.

Dù sao thì, chỉ có bảo địa ưu tú và hoàn hảo mới có thể liên tục rèn giũa ra từng nhân tài kiệt xuất.

Tô Mạch tại chỗ đã cắt bỏ những phiền phức tiềm ẩn đó, dù sao chỉ cần giải quyết đại bản doanh của Côn Luân, sau này đối phương sẽ không còn tài nguyên phong phú, đồng thời cũng không đủ nội tình, không thể nào sản sinh ra những tu hành giả mạnh mẽ như trước nữa, và cũng vì nơi này không thể nào tập trung trở thành một tông môn an toàn được nữa.

Thực ra có một điểm, là một trong những lý do khiến Côn Luân tự hào.

Đó chính là Côn Luân tuyệt đối là bảo địa thu hút người ngoài, các

loại tài nguyên tốt đẹp, quả thực cái gì cũng có.

Ví dụ, các thế lực tham gia thịnh điển cơ bản đều cố gắng lấy lòng Côn Luân, sau đó có cơ hội đoạt được những bảo vật đó.

Chỉ riêng điểm này cũng có thể thấy rõ, không nghi ngờ gì nữa, nó có hiệu quả vô cùng tuyệt vời.

Đáng tiếc, sau khi bị Tô Mạch cố ý ra tay, Côn Luân đã hoàn toàn mất đi những thứ đó.

Sau này, bọn họ hoặc sẽ quay lưng rời đi, hoặc sẽ giữ lấy một nơi tan hoang đổ nát.

Tóm lại, Côn Luân sẽ không còn là mối đe dọa nữa.

Dựa vào những kẻ yếu ớt bị trọng thương còn sót lại, hiện tại không thể đánh bại Tô Mạch, sau này càng không thể làm được.

Tô Mạch hoàn toàn có một sự tự tin cực kỳ mạnh mẽ, muốn đối phó thành công anh, đó không phải là chuyện dễ dàng.

Các tu hành giả cơ bản đều lấy thực lực làm trọng.

Hiện tại, tận mắt thấy Côn Luân không còn khả năng quật khởi nữa, những đại năng của các thế lực còn lại, dù đang hồi phục thương thế của bản thân, một phần trong số họ cũng sẽ buông lời oán trách vài câu.

Vận khí hôm nay quá tệ, đối với họ, dù thế nào thì cũng đã xuất lực vì Côn Luân, mặc dù ban đầu thực sự là tự nguyện.

Nếu Côn Luân vẫn còn đủ nội tình và sức mạnh, e rằng không ai dám có chút bất mãn nào.

Ngay cả khi trong lòng vô cùng đau khổ, cũng không dám công khai nói ra.

Nhưng giờ đây, căn bản không cần phải lo nghĩ nhiều đến thế nữa,

dù sao từ lúc này trở đi, Côn Luân nhất định phải lo lắng cho sự an nguy của bản thân.

Còn về sự phát triển sau này thì thực sự quá khó khăn, cũng vô cùng phức tạp, căn bản không dễ dàng xử lý được.

"Thiên Vân đạo trưởng kia thực sự quá đáng ghét, một mình hắn chọc giận một tồn tại mạnh mẽ như Tô Mạch, kết quả liên lụy chúng ta cùng chịu đả kích.

Đúng là một tên gây họa, vốn dĩ không cần phải chịu đựng thương thế nặng nề như hiện tại, nhưng lại không thể chạy thoát thành công." Một vị đại năng với khí tức hỗn loạn, đầy thương tích nói.

"Đường đường là đại thế lực Côn Luân, bình thường thì cứ vênh váo tự đắc, ra vẻ đắc ý, ta cứ tưởng thật sự rất mạnh mẽ, kết quả lại tổn thất thảm trọng, sau đó không thể đối phó với Tô Mạch.

Cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, tuyệt đối là hữu danh vô thực, lần này thực sự đã lộ nguyên hình ngay tại chỗ." Một vị đại năng ôm lòng bất mãn nói.

"Ta thật sự không ngờ, có một ngày có thể trực tiếp châm chọc Côn Luân.

Đương nhiên, từ giờ trở đi sẽ không còn thánh địa tu hành đó nữa.

Lần này, đừng thấy vị cao nhân Tô Mạch kia không diệt sạch, mà lại để lại một số người.

Nhưng người của Côn Luân cũng phải sống khúm núm thôi." Một vị đại năng khác với vẻ mặt cười cợt nói.

Các đại năng của các thế lực khác thì vô vị, lúc này chỉ có cách châm chọc Côn Luân, có lẽ mới có thể vãn hồi cảm giác bị áp bức mà họ đã phải chịu.

Như vậy mới có thể khiến tâm trạng trở nên thoải mái hơn một chút.

Chương 626

Còn về những nhân viên còn lại của Côn Luân, ánh mắt vô cùng mờ mịt, nhìn cảnh vật hoang tàn, trong lòng thật sự có chút đau khổ khó khăn.

Trong đôi mắt mờ mịt hiện lên những giọt lệ đau thấu tâm can, một nỗi bi thương khó tả quá nặng nề.

Cho dù có vạn phần hối hận, cũng không còn sức lực để thay đổi nữa.

Những lời nói của các thế lực khác xung quanh không ngừng vang vọng bên tai, nhưng người của Côn Luân lại làm ngơ, thực ra cũng không dám tùy tiện kết thêm thù địch.

Côn Luân đã hoàn toàn suy bại, sau này cũng định trước khó mà quật khởi, đừng nói đến việc tìm cơ hội báo thù rửa hận, sau này chắc chắn sẽ phải sống cẩn trọng như đi trên băng mỏng.

Dù sao thì, Tô Mạch trẻ tuổi như vậy, lại sở hữu thiên phú khó tưởng tượng, và vào thời điểm hiện tại, đã có tu vi không thể tin nổi.

Theo thời gian trôi qua, không ai dám đoán rốt cuộc anh sẽ đạt đến tầng thứ nào, hiển nhiên anh là một tồn tại không cùng đẳng cấp.

Đừng nói đến việc tìm Tô Mạch báo thù, người Côn Luân còn sợ Tô Mạch nhất thời nổi sát ý, tuyệt đối chỉ muốn tránh xa không kịp, chứ đừng nói đến việc chủ động tấn công đối phó, đó là điều mà người Côn Luân không dám tưởng tượng.

Đối với tình hình nội bộ Côn Luân, Tô Mạch đã sớm không cần để ý nữa, anh một lòng một dạ muốn rời khỏi Côn Luân.

Thế là, anh dẫn theo Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng di

chuyển, không trực tiếp phi hành, mặc dù thao tác như vậy thực ra rất đơn giản, nhưng cũng không cần thiết phải làm vậy.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương vừa trải qua một trận đại chiến, sự tiêu hao trong cơ thể hiển nhiên là cực lớn.

Mặc dù Tô Mạch sở hữu Côn Bằng tổ sư yêu lực, sau khi hấp thu thuận lợi, hiện tại tu vi cực kỳ thâm hậu, nhưng trải qua một loạt tác chiến, dù thế nào cũng sẽ có tiêu hao.

Còn về Tiểu Thanh thì đã sớm tinh bì lực tận, thực lực của nó xa xa không thể sánh bằng Tô Mạch.

Mặc dù không tham gia vào trận chiến quá kịch liệt, nhưng cuối cùng cũng phải chịu một số áp lực, nên sự tiêu hao của bản thân cũng đặc biệt nghiêm trọng.

Tiểu Thanh chắc chắn đã đạt đến cực hạn, nếu không nhờ có Tô Mạch ở bên cạnh trấn giữ, e rằng nó căn bản không thể đứng vững, và cũng sẽ không thể thuận lợi thoát khỏi bao nhiêu nguy cơ trước đó.

Đó là những điều mà năng lực của Tiểu Thanh không thể làm được.

Hiện tại, cả hai tùy ý đi bộ, tốc độ cũng khá nhanh, mỗi bước chân đều có thể vượt qua khoảng cách cực kỳ xa.

Thông qua hành động tưởng chừng bình thường như vậy, cũng có thể khôi phục một chút tu vi, đó là một cách tu luyện bổ sung.

Dù sao thì vừa mới trải qua một trận chiến, giảm tốc độ một chút cũng không phải là vấn đề quá quan trọng.

“Tiểu Thanh này, tốc độ của ngươi thực sự quá lợi hại, ta nhìn thấy vô cùng hài lòng.

Trước đó ngươi không ngừng quấn lấy đối thủ, dù thế nào cũng

có tác dụng nhất định.

Hôm nay ngươi thực sự đã phát huy tốt, ta có thể thành công giành được chiến thắng như vậy, trong đó chắc chắn có nguyên nhân của ngươi, là một yếu tố không thể tách rời." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Có thể vào lúc này, đột nhiên nghe Chủ nhân khen ngợi, thực sự khiến ta không kìm được mà tràn đầy cảm xúc kích động.

Nhờ có Chủ nhân giúp đỡ, nếu không thì ta đã sớm chết thảm không nỡ nhìn rồi.

Những đối thủ có thực lực mạnh mẽ kia, từ trước đến nay chưa từng nương tay, dựa vào tu vi của ta chắc chắn không thể chống đỡ nổi." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

"Dù thế nào đi nữa, đó cũng là do bản thân ngươi thực sự ưu tú.

Nếu không thì dù thế nào, cũng không thể đạt được hiệu quả hiện tại.

Chắc chắn ngươi sẽ không hối hận khi đã tham gia chiến đấu trong khoảng thời gian trước đó.

Sau này, ngươi nhất định sẽ được lợi ích không nhỏ, và chắc chắn cũng sẽ có ích cho con đường tu hành." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Ta hiểu rồi, đó đều là cơ duyên mà Chủ nhân ban cho.

Thực ra, đó chỉ là một cửa ải và thử thách đặt trước mặt ta.

Mặc dù phải đối phó với những tu hành giả khác, nhưng chỉ cần ta thuận lợi xông ra, sẽ như được khai sáng vậy." "Ta thực sự quá kích động rồi, vạn phần cảm kích Chủ nhân đã ban thưởng." Thanh Mao Sư Vương kích động cảm tạ nói.

"Không nghi ngờ gì nữa, tất cả đều là do bản thân ngươi vô cùng nghiêm túc và trung thành.

Chương 627

Nếu trong lúc giao chiến kịch liệt trước đó, trong lòng ngươi nảy sinh tâm tư sợ hãi, sau đó không dám thực sự xông lên chiến đấu, thì hiển nhiên sẽ không thể đạt được thu hoạch như vậy.

Điều đó là rất quan trọng, Tiểu Thanh.” Tô Mạch trấn định tự nhiên nói.

“Chủ nhân cấp cho ta niềm tin thực sự quá lớn.

Chỉ trải qua một khoảng thời gian như vậy, ta thật sự cảm thấy tâm trạng mình quá tuyệt vời rồi.

Những chuyện không thể tưởng tượng nổi, kết quả đều đã được ta tự mình trải nghiệm, quả thực quá đỗi đặc sắc, không biết nên hình dung thế nào nữa.” Thanh Mao Sư Vương với ngữ khí chân thành nói.

“Có một điểm khá hay ho.

Trước đây ta tuy đã chứng kiến không ít cảnh tượng, thậm chí những tình huống động tĩnh do giao chiến tạo ra còn kịch liệt hơn nhiều, thực ra cũng đều đã nhìn qua rồi.

Nhưng trực tiếp dưới con mắt của đông đảo quần chúng, phô bày thân phận và thực hiện một loạt hành vi, thì đó lại là một cảm nhận khác.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

“Những gì Chủ nhân làm, thực sự khiến ta từ tận đáy lòng khâm phục.

Đường đường là Côn Luân, không nghi ngờ gì nữa là một đại thế lực đặc biệt đáng sợ, nơi mà ta chỉ có thể ngưỡng vọng.

Giờ đây lại theo Chủ nhân một hơi diệt sạch, danh tiếng này chắc chắn sẽ truyền ra ngoài rồi.” Thanh Mao Sư Vương vui vẻ nói.

Cả hai tùy ý trò chuyện, ý thức được tình cảnh này.

Dù sao đây không phải là một chuyện nhỏ nhặt, những người trong cuộc không bị diệt khẩu, tại hiện trường còn lại rất nhiều tu hành giả, việc che giấu chắc chắn là không thể.

Những kẻ còn lại ở nơi thịnh điển đó cũng không dám nói bừa bãi, chỉ sẽ kể lại rõ ràng từng li từng tí, không thể nào thêm thắt chút nào.

Hơn nữa còn có một nguyên nhân khác, ví dụ như lúc này Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đã trực tiếp rời khỏi Côn Luân, còn rất nhiều người vây xem trước đó vẫn dừng lại ở đó, căn bản không dám tùy tiện đi vào Côn Luân.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy hai người cực kỳ quen thuộc đó, những tu hành giả tán tu lập tức như nổ tung, không kìm được mà nảy sinh đủ loại suy đoán.

Dù sao, vì bị uy nghiêm của Côn Luân chấn nhiếp, họ chỉ có thể kiềm chế sự nôn nóng trong lòng, rồi bất đắc dĩ ở lại bên ngoài chờ đợi, căn bản không dám công khai đi vào.

Khi đó, họ không ngừng đoán về kết cục của Tô Mạch.

Đặc biệt là theo thời gian trôi qua, cảnh tượng giao thủ chấn động đó càng khiến người ta kinh ngạc.

Những người vây xem bên ngoài Côn Luân, không ai là không trợn mắt há hốc mồm, vốn dĩ nghĩ Tô Mạch sẽ không chống đỡ được bao lâu, ai ngờ anh ta lại liên tục bùng nổ các loại động tĩnh kịch liệt, hiển nhiên đó là một cảnh tượng chiến đấu khác lạ.

Đáng tiếc, đối với những tu hành giả ở lại bên ngoài chờ đợi mà nói, đó tuyệt đối là sự giày vò to lớn.

Họ chỉ có thể nhìn các loại chiêu thức hung hãn, khó hiểu đối quyết, mà không thể biết rốt cuộc thuộc về thế lực nào, thực sự không

nhìn rõ được đến thế.

Bản thân họ đều cảm thấy không thể tin nổi, vô duyên vô cớ có một người và một con sư tử đi vào, kết quả lại có thể đánh cho Côn Luân phải dùng đến cả Thủ Sơn Đại Trận, thậm chí cuối cùng trận pháp cũng bị phá hủy.

Đặc biệt là uy thế vô cùng của Côn Luân lại suy giảm với một tốc độ kinh người.

Những tu hành giả bên ngoài Côn Luân thực sự vô cùng khó hiểu, hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra nguy cơ nghiêm trọng gì, có thể khiến khí thế của Côn Luân suy yếu với tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Nhìn vào tốc độ đáng sợ hiện tại, sau này muốn khôi phục lại trình độ ban đầu, tuyệt đối khó như lên trời, thậm chí có thể nói là không thể làm lại được nữa, có thể kết luận rằng không thể nào đạt lại đến mức độ bảo địa như trước.

Vì vậy, trừ khi thực sự không thể cứu vãn được nữa, e rằng người Côn Luân chắc chắn sẽ liều chết ngăn cản.

Kết quả là không thành công, nên kết cục cuối cùng hiển nhiên, không nghi ngờ gì nữa, phe Côn Luân đã chịu thất bại nặng nề.

Nếu không thì không thể nào có tình huống hiện tại.

Từ đó có thể thấy, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương bước ra hoàn hảo vô sự, không nghi ngờ gì nữa là sự tồn tại thu hút ánh mắt nhất.

Ai cũng biết chắc chắn có liên quan đến hai người trước mắt, nhưng những người vây xem kia căn bản không dám tùy ý đặt câu hỏi.

Tốc độ của Tô Mạch thực sự quá nhanh, trong khoảng thời gian chóng vánh như vậy, đã thuận lợi kết thúc trận chiến, trực tiếp hoàn

thành những việc cần làm.

Quả thực đầy rẫy những yếu tố quá bất ngờ, điều này cũng không thể lường trước được.

Chương 628

Nếu là tu hành giả bình thường, chắc chắn không dám tưởng tượng.

Trước đó, khi vừa gặp Tô Mạch, thực ra có một số tu hành giả đã chủ động mở miệng nói chuyện ở đây.

Hiện tại, chắc chắn không thể so sánh được.

Đặc biệt là khi Tô Mạch tỏ ra vô cùng thần bí, càng khiến người ta không dám nhìn thẳng, chứ đừng nói đến việc nói chuyện trong tình huống như vậy.

"Mọi người bây giờ đều rất trầm mặc nhỉ, ta thế mà lại có chút không quen.

Dù sao thì ta nhớ rõ ràng, trước đó khi vừa tiến vào Côn Luân, trong khoảnh khắc nghe thấy mọi người nói rất nhiều, ai ngờ chỉ một lát sau, thái độ đã thay đổi trời long đất lở." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Chủ nhân, ta cũng nhớ khá rõ.

Nhưng hiện tại dường như cũng không có gì đáng để nói nữa, dù sao ta thấy Chủ nhân có vẻ không để tâm, nên ta cũng lười làm thêm chuyện thừa thãi.

Ngay cả những kẻ trước đó buông lời ngông cuồng, tự cho rằng ta và Chủ nhân đang tự tìm đường chết, cũng không cần phải nói thêm gì nữa." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

"Ngươi nói vô cùng chính xác, rất hợp với cách nghĩ của ta.

Không hổ là sủng vật theo ta đã lâu, dù không nói nhưng khả năng quan sát sắc mặt cũng học rất tốt.

Ta thực sự không muốn lãng phí thêm tinh lực.

Cách tốt nhất để vả mặt những kẻ tiểu nhân, không nghi ngờ gì nữa, chính là thông qua hành động thực tế càng chấn động hơn, ngay tại chỗ có thể khiến đối phương lựa chọn im miệng." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Có lẽ cũng chỉ có Chủ nhân mới có thể tự tin lựa chọn phương thức như vậy.

Dù sao thì, muốn một hơi xử lý Côn Luân, cuối cùng trực tiếp dẫn đến chiến tích diệt vong Côn Luân, căn bản không phải ai cũng làm được.

Các vị xung quanh lát nữa chắc cũng sẽ biết chuyện này." Thanh Mao Sư Vương quét mắt nhìn một cái rồi nói.

"Hiện tại, trong Côn Luân đó, vẫn còn tồn tại những đại năng của một số thế lực đã tham gia Côn Luân thịnh điển trước đó, và có những đệ tử Côn Luân còn sót lại không đáng kể, họ chỉ đang tĩnh dưỡng hồi phục thương thế, tạm thời không thể rời đi.

Đợi lát nữa xem có ai ra ngoài, ta nghĩ mình sẽ không đoán sai đâu." Tô Mạch tùy ý nói, cũng không để ý đến kết quả.

"Thực ra, nhờ có Chủ nhân siêu cường ra tay, khiến Côn Luân không còn như xưa.

Các tu hành giả xung quanh, ai mà không vô cùng hiếu kỳ về nơi này chứ?

Thực ra họ hoàn toàn có thể đi vào xem, dù sao thì cũng không có gì có thể uy hiếp được mọi người nữa.

Đây tuyệt đối là tình huống vô cùng chân thực." Thanh Mao Sư Vương ngưng thần nói.

“Cũng không có gì hay để xem nữa đâu, ta mau chóng rời đi thôi.

Tiểu Thanh cũng đừng tiếp tục nói nhiều nữa.

Ta thấy đã nói đủ rồi, ở đây quá lâu rồi, ta muốn nhanh chóng lên đường.” Tô Mạch thản nhiên nói.

“Vâng, Chủ nhân.

Ta lập tức sẽ không nói nhiều với đám người đó nữa.

Tiếp theo sẽ xem Chủ nhân dẫn đường.

Dù sao thì, bất kể đi đến đâu, ta cũng sẽ kiên định không lay chuyển mà đi theo, sẽ không có chút do dự hay từ chối nào.” Thanh Mao Sư Vương không chút do dự nói.

Thế là, hai kẻ vừa trò chuyện một trận, khoảnh khắc tiếp theo đã nhanh chóng rời đi.

Họ trực tiếp vận dụng thủ đoạn tu hành, không còn lựa chọn cách đi bộ nữa.

Tốc độ chắc chắn không thể sánh bằng trước đó, thậm chí vì tu vi của Tô Mạch đủ mạnh mẽ, cộng thêm công pháp cực kỳ tinh diệu tuyệt luân, nhất thời khiến người ta không thể nắm bắt được, trông vô cùng đầy hiệu quả mê hoặc.

Những tán tu tại hiện trường nhìn nhau sửng sốt, thực sự có chút không dám tin vào tình huống thực tế này, nhưng sự thật đích thực dường như đang xảy ra.

Chương 629

Dù sao thì, dựa theo các chi tiết khác nhau để phán đoán, thì cũng nên là cùng một câu trả lời, sẽ không có tình huống nào khác.

Theo sự rời đi của Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, hiện trường nhanh chóng nảy sinh một cuộc trao đổi nhất định.

Tất cả đều không kiềm chế được sự nôn nóng trong lòng, thế là những người này lựa chọn tự mình trò chuyện, để có được một câu trả lời hoàn toàn khẳng định.

Thực ra cũng là để thuyết phục những người còn lại cùng vào bên trong Côn Luân quan sát, cần phải khắc phục tâm lý sợ hãi trước đây.

"Trời ạ, nếu không phải khí thế mạnh mẽ khó hiểu của Côn Luân thực sự nhanh chóng suy giảm, không còn chút cảm giác áp bách chấn nhiếp đáng sợ như trước, e rằng ta thực sự không dám tin lời vừa nói, quả thực không thể lý giải nổi." Một tu hành giả dáng vẻ trung niên nói.

"Dựa theo vẻ vân đạm phong khinh của hai người kia vừa rồi, dường như họ căn bản không bị thương thế nghiêm trọng, chỉ có chút khí tức không ổn định, vừa nhìn đã biết là trạng thái tiêu hao sức mạnh.

Nhưng lại có thể dễ dàng diệt Côn Luân như vậy, quả thực khiến ta cảm thấy quá chấn động." Một tán tu khác lắc đầu nói.

Ngay sau đó, những cuộc trò chuyện còn lại nhiều nhất, không nghi ngờ gì nữa, chính là việc có nên đi vào vùng đất Côn Luân hay không.

Nhưng không ai dám đặt bước chân đầu tiên, thực sự tỏ ra vô

cùng cẩn trọng, không muốn chịu bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhanh chóng chấm dứt loại tranh luận vô bổ này, trực tiếp có người không nhịn được chủ động bước vào, những người còn lại nhanh chóng đi theo.

Quả nhiên không có chút nguy cơ nào, những lời của Tô Mạch đều là tình huống chân thực.

Những tán tu kia nhanh chóng nhận được những lời nói chân thực nhất từ các tu hành giả ở nơi thịnh điển, lần lượt ý thức được sự đáng sợ của Tô Mạch.

Đặc biệt là mấy tán tu trước đó đã nói lời không phải, lại càng mừng rỡ không thôi, may mà đại nhân vật không chấp nhặt, nếu không thì Tô Mạch chắc chắn đã dễ dàng xử lý bọn họ rồi.

Đợi các tán tu rời đi, và sau khi các đại năng của các thế lực khác khôi phục khả năng hành động, cái tên và sự việc của Tô Mạch trực tiếp truyền vang khắp thế giới rộng lớn.

Tô Mạch khẽ phán đoán, có thể đoán được rằng danh tiếng tiếp theo chắc chắn sẽ vô cùng chấn động.

Dù sao thì, anh cũng tự mình một hơi diệt Côn Luân, một sự thật đáng sợ như vậy, tuyệt đối tràn đầy hiệu ứng chấn động.

Đương nhiên, đối với tình huống này, Tô Mạch lúc này không hề để tâm.

Hiện tại chắc chắn có những việc quan trọng hơn, Tô Mạch nhanh chóng quyết định điểm đến tiếp theo, chính là nơi Thục Sơn tọa lạc.

Nhưng trước đó, Tô Mạch định sẽ hồi phục thực lực thật tốt.

Dù sao thì, tu vi của bản thân trong trận chiến trước đó, không thể tránh khỏi đã bị hao tổn.

Mặc dù đã tiến hành một số tu luyện bổ sung, nhưng không nghi ngờ gì nữa, cần phải tiếp tục hồi phục thật tốt, nếu không sẽ không thể đạt đến trạng thái viên mãn nhất.

Đương nhiên, Tô Mạch cũng không muốn dựa theo cách tu luyện bổ sung thông thường, không nghi ngờ gì nữa, sẽ hơi chậm chạp.

Mặc dù nếu xét theo trình độ nắm giữ công pháp hiện tại của Tô Mạch mà nói, hiển nhiên cũng không thực sự chậm, nhưng Tô Mạch lại có cách khác.

Ví dụ như trực tiếp đi tìm một số thiên tài địa bảo chứa linh lực, đó quả thực là thứ tốt nhất để hồi phục, tuyệt đối có lợi cho việc đạt đến trạng thái tối ưu.

Đặc biệt là tọa kỵ Tiểu Thanh, muốn nó hồi phục tốt nhất trong một hơi, hiển nhiên không thể có được tu vi và thủ đoạn như Tô Mạch, nên thông qua ngoại vật không nghi ngờ gì là phương án phù hợp.

Đương nhiên, nếu là người bình thường, muốn thuận lợi phát hiện ra những thứ tốt đẹp, không nghi ngờ gì nữa, đó sẽ là chuyện vô cùng khó khăn, là tình huống không dễ xử lý.

Nhưng đối với Tô Mạch, chắc chắn đó là vấn đề vô cùng đơn giản và nhẹ nhàng, dường như không phải là cửa ải khó giải quyết.

"Tiểu Thanh, tiếp theo ngươi hãy đi cùng ta tìm kiếm một lượt.

Ước chừng cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Ta chỉ cần thi triển các loại thủ đoạn chuyên môn, nhất định có thể thuận lợi cảm ứng được một phạm vi nhất định trong tám phương.

Một khi có thiên tài địa bảo nào, không thể nào thoát khỏi cảm ứng của ta được." Tô Mạch thản nhiên nói.

“Vâng, Chủ nhân.

Ta chắc chắn sẽ thể hiện tốt.

Chương 630

Mặc dù không thể giúp đỡ đủ, nhưng trước mặt có Chủ nhân tọa trấn khống chế cục diện, ta chỉ cần phối hợp như trước là đủ rồi.

Những vấn đề còn lại không cần ta phải suy nghĩ, thực sự khiến ta cảm thấy quá đành đoảng, thậm chí có chút tâm thái ung dung tự tại." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

"Tiểu Thanh cứ tùy ý đi theo ta là được.

Đại khái là ta đã tìm được một nơi tốt rồi, khá gần nơi này.

Nếu xét theo tốc độ hiện tại, mấy chục hơi thở là có thể đến được.

Khi đó sẽ biết tình huống thế nào." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Năng lực của Chủ nhân quả thực quá siêu phàm thoát tục, thực sự khiến ta cảm ứng mà trợn mắt há hốc mồm.

Vô duyên vô cớ đã phát hiện ra mục tiêu, chỉ vừa lúc ta đang nói chuyện giao lưu, tốc độ kinh người như vậy, ta đều không biết nên ứng đáp thế nào nữa, dù sao thì đều khiến ta vô cùng bất ngờ." Thanh Mao Sư Vương kinh ngạc nói.

"Không cần phải kinh ngạc đến thế đâu nhỉ.

Xem ra tâm lý tố chất của Tiểu Thanh cần phải tiếp tục nâng cao mới được.

Lại có thể sản sinh ra phản ứng bất ngờ như vậy.

Dù sao thì cũng phải theo ta mà kiến thức đại tràng diện chứ." Tô Mạch trêu chọc nói.

"Chủ nhân, ta thấy hai bên không thể nào so sánh được, quả thực

không phải là một tình huống có thể so sánh.

Dù sao thì, thủ đoạn của Chủ nhân thực sự quá kinh diễm rồi, dù sao thì sau này ta chắc chắn cũng sẽ bị kinh ngạc, tất cả đều là phản ứng từ tận đáy lòng." Thanh Mao Sư Vương không chút do dự nói.

"Được rồi Tiểu Thanh, xem ra ngươi bây giờ mồm mép thật lanh lợi, lại còn nói năng có lý có lẽ.

Thôi nhìn vào sự trung thành của ngươi, ta cũng lười nói nhiều nữa.

Lát nữa đến nơi, chắc sẽ có chỗ để ngươi dụng võ, nên ngươi nhất định phải chuẩn bị để thể hiện thật tốt cho ta xem." Tô Mạch tùy ý nói.

Cũng không nói thêm chuyện tiếp theo nữa, cứ để mọi chuyện phát triển thuận theo tự nhiên là kết quả tốt nhất.

"Chủ nhân cứ yên tâm, chủ yếu là do mệnh lệnh của Chủ nhân, ta chắc chắn sẽ kiên quyết thi triển hết toàn bộ bản lĩnh để hoàn thành.

Chỉ là không biết Chủ nhân sẽ phân phó điều gì, nhưng thực sự khiến ta cảm thấy quá mong đợi.

Đặc biệt là tiếp theo sẽ gặp được loại bảo vật quý hiếm nào, Chủ nhân chắc chắn sẽ không tùy tiện đưa ta đến một nơi nào đó đâu." Thanh Mao Sư Vương mong đợi nói.

Trong khoảng thời gian phi hành tiếp cận đó, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương không ngừng giao lưu, rồi nhanh chóng đến được điểm đến.

Tốc độ của cả hai thực sự quá nhanh, hiển nhiên khiến người ta cảm thấy vô cùng thuận lợi, cũng không xuất hiện bất kỳ bất ngờ nào.

Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương đến bên một suối nước trong

thung lũng sâu trong núi, nơi đây linh khí vô cùng nồng đậm, thực ra chỉ nhìn vào đó cũng có thể thấy, không nghi ngờ gì nữa, đây là một nơi rất thích hợp để tu hành.

Chỉ có Tiểu Thanh là không hiểu, quan sát xung quanh nhưng vẫn không thấy thiên tài địa bảo nào, quả nhiên có chút không hiểu.

Nhưng Tiểu Thanh biết Tô Mạch sẽ không vô duyên vô cớ đưa nó đến nơi này, thế là sự tò mò dâng lên.

Nếu không thể đoán được, chỉ có thể cầu cứu Chủ nhân.

May mà Tô Mạch cũng không muốn vòng vo, thế là nhanh chóng bắt đầu trả lời.

"Tiểu Thanh đừng tiếp tục nhìn đông nhìn tây nữa.

Hiện tại, thứ tốt duy nhất ở nơi này, đều ẩn chứa trong dòng suối trước mặt.

Bên trong có một loại cá linh lực được trời đất nuôi dưỡng, thực ra cũng có thể gọi là được ngũ hành tinh hoa ngưng tụ thành, tuyệt đối là đại bổ vật tuyệt vời để khôi phục sức mạnh." Tô Mạch thản nhiên nói.

Thực ra, đó chính là nguyên nhân Tô Mạch quyết định đến đây ngay từ đầu.

Loại cá linh lực này quả thực như được "đo ni đóng giày", tuyệt đối thích hợp với tình huống hiện tại.

Chương 631

Trước đó, khi đột nhiên cảm ứng được, Tô Mạch cũng không kìm được mà có chút bất ngờ và vui mừng.

Vì vận khí bùng nổ đến vậy, thì cũng không thể từ chối được, ngay sau đó anh lập tức không ngừng nghỉ mà chạy đến đây.

"Trời ơi, lại có lợi ích như vậy!

Không hổ là Chủ nhân sâu không lường được, vừa ra tay đã khiến ta chấn động.

Ta chưa từng ăn bảo vật tốt như thế này, xem ra ta thật sự có cơ hội được ăn thỏa thích rồi!

Chủ nhân có gì cứ phân phó đi, ta nhất định sẽ dùng hết sức lực để hoàn thành." Thanh Mao Sư Vương lập tức nói.

Tô Mạch ngay lập tức sắp xếp Tiểu Thanh đi tìm một ít tre, cùng một số dược liệu còn lại.

Anh trực tiếp tại chỗ làm một cây cần câu cá, sau đó dễ dàng câu được mấy con cá linh lực.

Đương nhiên, Tô Mạch đã thi triển một số thủ đoạn nhất định, nếu không thì không thể nào làm được như vậy.

Cá linh lực vô cùng cẩn thận, có cảm ứng bẩm sinh với nguy hiểm.

Muốn bắt được chúng rất khó khăn, độ khó đó chắc chắn sẽ làm khó những người khác, nhưng không làm khó được Tô Mạch, chúng nhất định sẽ trở thành món ăn trên bàn.

Thế là, tiếp theo, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương cùng nhau ăn

những con cá linh lực đó, sau đó bắt đầu thi triển công pháp tại chỗ, tu luyện bổ sung sức mạnh.

Quả nhiên, sức mạnh không ngừng tăng cường, tốc độ tích lũy nhanh hơn nhiều so với tu luyện thông thường.

Tô Mạch dẫn theo Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng khôi phục toàn bộ sức mạnh.

Dù sao thì, đó là thiên tài địa bảo được trời đất thai nghén, trong đó ẩn chứa linh lực vô cùng thâm hậu, không nghi ngờ gì nữa là đại bổ vật tuyệt vời.

Vốn dĩ, sau một trận chiến kịch liệt, tiên lực của bản thân Tô Mạch cơ bản đã gần như không còn.

E rằng anh không thể tiếp tục tiêu hao cho một trận chiến lớn khác.

Nhưng thông qua việc bổ sung cực nhanh đã hoàn tất, tiếp theo anh chắc chắn có thể tiếp tục phát huy toàn bộ thực lực, sẽ không vì hao tổn sức mạnh mà chịu hạn chế nữa.

Dù sao thì, lát nữa họ chuẩn bị tiến về Thục Sơn, đó tuyệt đối là một đại thế lực nơi tập trung những tu hành giả mạnh mẽ.

Đặc biệt là sự tồn tại của các kiếm tu trong đó, chắc chắn vô cùng cường hãn, và có danh tiếng vang xa vô cùng mạnh mẽ.

Ít nhất thì Tô Mạch đã sớm mong đợi được thật sự giao thủ một lần.

Đương nhiên, tình hình cụ thể thế nào, hiện tại vẫn còn là một ẩn số.

Dù sao thì, vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Chỉ khi thực sự đến đó, có lẽ mới có thể hoàn toàn nhìn rõ mọi

chuyện, rốt cuộc sẽ phát triển thế nào, Tô Mạch vẫn chưa có quá nhiều manh mối.

"Nhờ có quyết định thông minh cơ trí của Chủ nhân, nếu không thì ta thật sự không có cách nào có thể khôi phục toàn bộ tu vi nhanh chóng như vậy.

Toàn bộ quá trình diễn ra một hơi liền mạch, quả thực sắp khiến ta ngây người ra rồi.

Nếu không có chuẩn bị tâm lý nhất định, ta đã sớm kinh ngạc đến không nói nên lời rồi." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.

Vừa rồi tiêu hóa hấp thu những con cá linh lực kia, toàn bộ quá trình quả thực trôi chảy như mây bay nước chảy.

Bởi vì linh lực trong đó vô cùng thuần túy, căn bản không tồn tại chút tạp chất nào, do đó không cần phải tinh luyện nhỏ nhặt, tùy ý hấp thu thi triển công pháp là được.

Tuyệt đối là một cảnh tượng vô cùng nhẹ nhàng, vì vậy tâm trạng của Tiểu Thanh vô cùng sảng khoái, trong lòng không kìm được mà nảy sinh sự kính phục.

Đối với sự lựa chọn của Chủ nhân, nó khâm phục đến cực điểm, thậm chí không thể dùng lời lẽ để diễn tả được.

"Vận khí của ta cũng khá tốt.

Vốn dĩ ta định tìm kiếm một vài vật tu hành tốt, ai ngờ cơ duyên xảo hợp lại phát giác ra nơi đây có một loại khí tức kỳ lạ thẩm thấu ra.

Chương 632

Nếu là người bình thường, e rằng căn bản không thể phát giác được, nhưng ta thì không giống vậy, may mà đủ mẫn tuệ.” Tô Mạch hài lòng nói.

Chỉ nhìn vào biểu cảm của anh cũng có thể biết, tâm trạng của bản thân Tô Mạch cũng vô cùng vui vẻ.

Dù thế nào thì cũng đã giảm bớt rất nhiều thời gian, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, anh đã thuận lợi tìm được thứ tốt như vậy, chắc chắn là một chuyện đáng để ăn mừng.

Đương nhiên, Tô Mạch chỉ cần vui vẻ một chút là đủ rồi, không cần phải kích động quá lâu.

“Chủ nhân, trong lòng ta vẫn vô cùng hiếu kỳ, căn bản không biết rốt cuộc là phải đi đâu.

Nếu Chủ nhân có thể nói cho ta biết, xin Chủ nhân hãy cho ta một chút thông tin.

Thực sự ta không ngừng suy đoán, nhưng sau đó không thể có được bất kỳ câu trả lời nào, toàn bộ tâm trạng đều trở nên hơi sốt ruột, hy vọng có thể có cơ hội được giải đáp thắc mắc.” Thanh Mao Sư Vương thấp thỏm bất an nói.

Thực ra Tiểu Thanh không nên hỏi nhiều nữa, nhưng thực sự không thể kiềm chế được sự suy đoán trong lòng.

May mà đây cũng không phải là vấn đề quá quan trọng, nên Tiểu Thanh cảm thấy cũng có thể đưa ra một số yêu cầu khá mong đợi với Chủ nhân.

Tô Mạch cũng bằng lòng nói ra, dù sao thì Tiểu Thanh bất kể đến

đâu, cũng chắc chắn phải đi theo, đó là điều không nghi ngờ gì nữa.

“Được rồi, ta thấy quả thực nên nói cho ngươi biết.

Dù sao thì ta hiện tại đang không ngừng hướng về điểm đến.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là trước đó chúng ta còn chưa hoàn toàn hồi phục sức mạnh, căn bản không thể có thêm thời gian để nói nhiều.

Giờ đây thì không cần bất kỳ hạn chế nào nữa, ta nói cho Tiểu Thanh biết nhé, kế hoạch tiếp theo là đi Thục Sơn.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Không sai, cả hai vừa trò chuyện vừa không ngừng lên đường, đang tiến về phía một khu vực rộng lớn.

Bởi vì sở hữu tu vi khá mạnh mẽ, thế là họ không chút giữ lại mà thi triển các loại pháp môn phi hành, dù sao cũng chỉ để tăng tốc độ hơn nữa.

Để nhanh chóng đạt đến điểm đến hơn, lời nói cũng nhanh chóng tiến lên.

Đối với tu hành giả, các loại thủ đoạn như truyền âm quá đỗi bình thường rồi.

Dù sao thì, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương trò chuyện, tuyệt đối vô cùng đơn giản.

“Thì ra là muốn đi Thục Sơn!

Quả nhiên không phải điều ta có thể đoán được.

Phải biết rằng Thục Sơn là một nơi cực kỳ mạnh mẽ, ta từ trước đến nay chưa từng có cơ hội đến đó, chỉ có thể mơ hồ nghe ngóng tin tức.

Nhưng Chủ nhân đã có thể trấn áp và diệt Côn Luân, thì Thục Sơn

cũng chỉ là vật nhỏ mà thôi, không cần phải lo lắng gì cả." Thanh Mao Sư Vương chợt hiểu ra nói.

Đột nhiên nghe đến cái tên Thục Sơn, Tiểu Thanh không hề có chút căng thẳng hay lo lắng nào, dù sao thì không hề tồn tại bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào.

Nếu là Tiểu Thanh lúc ban đầu, chắc chắn sẽ có phản ứng hoàn toàn khác, e rằng sẽ sợ hãi đến không chịu nổi.

Đặc biệt là Tiểu Thanh lại không có bối cảnh và chỗ dựa, một khi nghe đến những cái tên như Thục Sơn hay Côn Luân, nhất định sẽ bị chấn nhiếp mà không dám hành động khinh suất.

Nhưng hiện tại tuyệt đối là thời khắc hoàn toàn ngược lại, ít nhất tình cảnh đã thay đổi trời long đất lở, các điều kiện của Tiểu Thanh tồn tại sự khác biệt đặc biệt lớn, có thể nói là thời khắc không thể so sánh được.

Thực ra Tiểu Thanh cảm thấy một điểm đáng lẽ phải thấp thỏm không yên, đó chính là những cường giả sắp đợi Chủ nhân ở Thục Sơn.

Bởi vì thông qua một loạt trận chiến thân trải, Tiểu Thanh đã cảm nhận sâu sắc được Chủ nhân của mình lợi hại đến mức nào, do đó trong lòng nó tự nhiên nảy sinh một cỗ tự tin vô cùng ổn định.

"Ta không muốn trì hoãn thời gian, nhanh chóng tiến về Thục Sơn.

Tiếp tục tăng tốc độ, dù sao thì hiện tại tinh lực sung mãn, không cần phải cẩn thận giữ gìn sức mạnh.

Lát nữa khi đến nơi, sẽ dừng lại một chút để hồi phục." Tô Mạch bình tĩnh nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, có chút không thể kiềm chế được nữa, Tô Mạch đặc biệt muốn nhanh chóng tiến về Thục Sơn.

Chương 633

May mà hiện tại có Thiên Bảo Kính làm trợ lực, có thể tăng tốc độ lên rất nhiều, chỉ cần cả hai không mắc sai lầm vào thời khắc then chốt là được.

“Vâng, Chủ nhân.

Ta cho rằng đây không nghi ngờ gì nữa là một quyết định vô cùng chính xác.

Ta chắc chắn sẽ thi triển toàn bộ bản lĩnh để đi theo, sẽ không có chút giữ lại nào, chỉ vì không muốn rời khỏi tầm mắt của Chủ nhân.

Dù sao thì, chắc chắn sẽ không vô tình bị tụt lại phía sau.” Thanh Mao Sư Vương kiên định nói.

Tiểu Thanh hiểu rõ, Chủ nhân trước mắt quả thực là chỗ dựa mà nó phải nương tựa thật tốt.

Không nghi ngờ gì nữa, nó sẽ dùng hết tất cả năng lực, cũng phải cố gắng hết sức để đi theo.

Bất kể cái giá phải trả là gì, nó cũng cần phải luôn luôn đi theo sát.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng tiến về Thục Sơn.

Thực ra căn bản không tốn quá nhiều thời gian, cả hai chỉ cần dần dần tiến lên là được, cuối cùng sẽ nhanh chóng thuận lợi đạt đến nơi.

Có lẽ, đối với người bình thường, muốn nhanh chóng đến Thục Sơn, đó không phải là chuyện đơn giản, cũng sẽ tốn khá nhiều thời gian.

Nhưng việc có Thiên Bảo Kính thì lại là một hiện tượng hoàn toàn

khác.

Đương nhiên, trong đó cũng có một số yếu tố, ví dụ như Thanh Mao Sư Vương không thể bị tụt lại phía sau.

May mà được Tô Mạch nhắc nhở, Tiểu Thanh đã sớm dốc toàn lực thi triển tu vi, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ bị tụt lại.

Thực ra, không cần Tô Mạch cố ý nhắc nhở một cách thiện ý, ngay cả khi anh không nói gì, Tiểu Thanh cũng sẽ dùng hết toàn bộ bản lĩnh, cũng sẽ không xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Thực ra, trong lúc cả hai không ngừng tiến về phía trước, trong một khoảng thời gian như vậy, thực ra còn ngắn hơn cả thời gian tìm cá linh lực trước đó, nhưng đối với tu đạo giả mà nói, hiển nhiên đó là khoảng thời gian vô cùng đủ, đủ để truyền tin tức ra ngoài.

Ví dụ như hiện tại, một sự kiện thu hút sự chú ý nhất, đang xảy ra tại Côn Luân, chính là do Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương tạo ra, quả thực đã trực tiếp làm chấn động thế giới Hồng Hoang rộng lớn, tuyệt đối là một tin tức đầy chấn động và kinh hoàng.

Dù sao thì Côn Luân là một đại thế lực khá mạnh mẽ, đặc biệt là những thịnh điển Côn Luân trong đó, vốn dĩ đã có một mức độ chú ý nhất định.

Nhưng ngay vào thời điểm then chốt đó, lại xuất hiện tình huống kinh ngạc đến vậy.

Một nơi phòng thủ nghiêm ngặt như thế, nơi tập trung rất nhiều cường giả siêu cấp, lại trực tiếp gặp phải sự tập kích của kẻ địch.

Ít nhất trong thế giới này, trừ những tồn tại siêu cấp cường hãn đáng sợ nhất, nếu đổi lại là tu đạo giả khác, chắc chắn sẽ không có loại thủ đoạn nhỏ bé gan to tày trời như vậy.

Trong lòng họ hiểu một chuyện, nhưng việc có thể tự mình thực

hiện được, thì lại là một chuyện khác rồi.

Tô Mạch thi triển thủ đoạn đáng sợ để giao chiến, dưới sự chứng kiến của mọi người, không ngừng đánh bại các quần thể của mấy thế lực khác nhau.

Dù sao thì, gần như không có bất kỳ trở ngại nào, anh đã thành công diệt sạch toàn bộ Côn Luân.

Kinh nghiệm cụ thể, chi tiết đó đều có người tận mắt chứng kiến, do đó cũng có thể truyền bá ra ngoài một cách rõ ràng và chính xác.

Tô Mạch vốn không muốn nói nhiều, nhưng anh không triệt để tiêu diệt những người tham gia.

Những tu hành giả còn lại đã tham gia Côn Luân thịnh điển, sau khi khôi phục được một chút khả năng hành động, liền nhanh chóng rời đi.

Họ căn bản không muốn tiếp tục lưu lại ở một nơi hoang tàn đổ nát như Côn Luân nữa, đồng thời cũng mang theo tin tức đi ra ngoài.

Lần này, cái tên Tô Mạch, vốn là một cái tên không ai biết đến, chính thức vang vọng khắp thế giới Hồng Hoang.

Bất cứ ai cũng không dám tùy tiện xem thường anh, trong lòng cũng kinh ngạc đến cực điểm.

Dù sao thì, ngay cả trọng địa khó tưởng tượng như Côn Luân, ngay cả khi Thủ Sơn Đại Trận hoàn toàn được kích hoạt, vẫn không thể chống đỡ nổi Tô Mạch.

Nếu đổi lại là những nơi yếu kém hơn, e rằng càng khó mà giữ được an toàn.

Do đó, cái tên Tô Mạch đã khiến quá nhiều người cảnh giác.

Chương 634

Sau này tuyệt đối phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được chọc giận một tồn tại có thủ đoạn thông thiên như vậy, nhất định không được vô tình rơi vào phiền phức vô duyên vô cớ.

Cái tên Tô Mạch từ lúc này đã có hiệu quả chấn nhiếp lớn.

Thực ra, đó cũng là hiệu quả do chính Tô Mạch tự mình khắc khổ hành động mà dần dần tạo ra.

Điều cơ bản là không thể tùy tiện có được, mà cần phải trải qua một trận chiến cực kỳ kịch liệt và nguy hiểm.

Có lẽ lời đồn thổi có vẻ nhẹ nhàng, nhưng Tô Mạch kiên định hiểu rõ, quá trình chân chính chắc chắn tiềm ẩn nguy cơ.

Chỉ cần tồn tại một chút khác biệt, e rằng sẽ thật sự rơi vào thất bại.

Nguy cơ luôn rình rập, nếu không hành động cực kỳ bình tĩnh, sợ rằng thật sự có thể phải chấp nhận kết cục thất bại.

Thực ra, chính vì tin tức Tô Mạch diệt vong Côn Luân quá đỗi chấn động, nên mới có thể nhanh chóng được truyền đi khắp các nơi với tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Nếu đổi lại là thế lực bình thường, cho dù có biến mất nhiều đến mấy, e rằng cũng không thể tạo ra hiệu quả tương tự.

Ngay cả khi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đang trên đường đi, đột nhiên họ thu liễm tinh thần, lắng nghe một số tu hành giả đang trò chuyện.

Đối tượng được nhắc đến chính là Tô Mạch, người mang theo một con sư tử, một mạch xông thẳng Côn Luân, kết quả thật sự đã

tiêu diệt Côn Luân.

Dù sao thì cả quá trình cũng rất hấp dẫn, như một câu chuyện vô cùng đặc sắc vậy.

Thế nhưng chuyện này đã được các tu hành giả xác thực, chắc chắn là một sự thật, không thể có chút sai sót nào.

Vì vậy, phản ứng đơn giản là cực kỳ mãnh liệt, mọi người đều tự đáy lòng khiếp sợ không thôi.

Ngay cả Tô Mạch, sau khi nghe những lời đó, cũng không nhịn được cười.

"Tôi thật sự không ngờ, tin tức của chúng ta lại truyền bá nhanh chóng đến vậy.

Thực ra tôi không dám tin chút nào.

Quả nhiên chuyện bát quái mới là thứ cực kỳ hấp dẫn, nếu là chuyện bình thường, chắc chắn sẽ không có kết quả tương tự." Tô Mạch thản nhiên nói.

Đương nhiên, tùy ý nghe các tu hành giả ở xa đàm luận, Tô Mạch cũng lập tức đưa Tiểu Thanh tăng nhanh tốc độ.

Vì tu vi cường đại, anh ta căn bản không hề lộ ra chút khí tức nào.

Dù sao thì những kẻ có thực lực yếu kém hơn hiển nhiên không thể phát hiện, đám người đó vẫn đang tự mình trò chuyện.

"Ta cũng thấy cực kỳ chấn động.

Chúng ta thực ra cũng không mất quá nhiều thời gian, nơi này cách Côn Luân một đoạn khá xa rồi, vậy mà vẫn có thể nghe được tin tức của chúng ta giao lưu.

Ta vậy mà cũng có ngày được lưu danh vạn thế, dù sao thì cũng không dám tưởng tượng." Thanh Mao Sư Vương mỉm cười nói.

Tiểu Thanh cũng rất hiểu rõ, nhờ được đi theo một chủ nhân vô cùng lợi hại, nên mới có được cơ hội như vậy.

Nếu không thì tuyệt đối chỉ là một nhân vật nhỏ bé vô danh, cho dù có thân tử đạo tiêu cũng chắc chắn không thu hút sự chú ý của người ngoài, đâu ra mà có đãi ngộ như bây giờ.

“Xem ra việc thu thập Côn Luân mang lại cho ta nhiều lợi ích hơn hẳn.

Dựa vào danh tiếng lẫy lừng hiện tại, ta cảm thấy đây cũng là một loại thu hoạch ngoài ý muốn.

Không đúng, đối với ta mà nói, vẫn chưa đủ, chỉ là có còn hơn không thôi.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Ngay cả khi thân ở thời khắc này, Tô Mạch vẫn có thể duy trì trạng thái ung dung bình tĩnh.

Sức chịu đựng tâm lý của Tô Mạch quả thực đáng sợ.

Nếu là người bình thường, thật sự sẽ không đạt được như vậy.

Ví dụ như Tiểu Thanh, đơn giản là không thể kìm nén nổi sự kích động, không ngừng đắm chìm vào viễn cảnh uy thế và danh tiếng hiển hách của mình.

Chương 635

Thực ra Tô Mạch ban đầu chỉ vì muốn đến Côn Luân, tìm Thiên Vân Đạo Trưởng báo thù mà thôi, những chuyện khác anh ta không tính toán nhiều.

Thực ra, tin tức về Tô Mạch, với kinh nghiệm chấn động đến vậy, đã trực tiếp truyền đến nơi tụ tập của Cửu Vĩ Hồ tộc, cũng chính là địa điểm mà Tô Mạch từng đến trước đây, thậm chí hai bên đã phát sinh một số mâu thuẫn và giao thủ.

Giờ đây, khi biết Tô Mạch một mạch trấn áp Côn Luân, các thành viên Cửu Vĩ Hồ tộc từ trên xuống dưới đơn giản là bị chấn nhiếp cực kỳ nghiêm trọng.

Không ai có thể giữ được bình tĩnh, cảm giác sợ hãi không thôi.

Ngay cả tộc trưởng Cửu Vĩ Thiên Hồ, với thực lực vô cùng lợi hại, vẫn phản ứng đặc biệt hoảng sợ.

Dù sao thì Tô Mạch với thủ đoạn cường hãn, kinh nghiệm đầy rẫy sát ý, đơn giản là không giống như lúc ở chỗ Hồ tộc trước đây, khi đó anh ta thực ra chỉ rất hữu hảo và thản nhiên, dường như cũng không hề hiển lộ uy thế đáng sợ.

Dù sao thì các thành viên Cửu Vĩ Hồ tộc cơ bản đều cho rằng Tô Mạch đã che giấu thực lực.

Điểm cốt yếu nhất là vì hai bên vốn không có thù hận, nên Hồ tộc cho rằng Tô Mạch cố ý không hạ sát thủ.

May mắn thay Hồ tộc cũng khá có mắt nhìn, lúc đó không tiếp tục gia tăng mâu thuẫn.

Nếu không, hai bên mà tiếp tục tranh đấu giao chiến, tất nhiên sẽ

là một tình huống vô cùng tệ hại.

Ngay cả Thiên Hồ, với tu vi thâm hậu, trước đây thực ra vẫn tự cho rằng bản thân cũng có thể ngang ngửa Tô Mạch.

Ít nhất là trong lần giao thủ trực tiếp đó, hai bên cũng thế quân lực địch, khiến ông ta có chút đắc ý.

Nhưng giờ đây nghe tin Tô Mạch một hơi diệt vong Côn Luân, ông ta đơn giản là chấn động đến mức tâm tình khó tả.

Dù sao thì trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Thiên Hồ không cho rằng Tô Mạch có thể thăng cấp tu vi thực lực lớn đến thế chỉ trong một thời gian ngắn.

Thiên Hồ chắc chắn không dám tin, vì vậy tiềm thức cho rằng Tô Mạch ngay từ đầu đã sở hữu thực lực cường đại đến vậy.

Dù sao thì trong số vô số tu hành giả, có lẽ con đường tu hành ban đầu có thể nhanh chóng tăng tốc độ thăng tiến, nhưng đó cũng chỉ là một số giai đoạn đầu mà thôi.

Còn ở cảnh giới cực kỳ cao sâu như Thiên Hồ và Tô Mạch, đơn giản là không thể dễ dàng thăng cấp thực lực, thường xuyên sẽ bị mắc kẹt ở bình cảnh, sau đó không thể tiến bộ, thậm chí bị kẹt rất lâu.

Nếu thiếu đi sự trầm lắng và tích lũy về sau, e rằng thật sự khó có thể dễ dàng thăng cấp tu vi.

Hoặc có lẽ nếu không có cơ duyên vào thời khắc quan trọng, chắc chắn không thể thành công thăng cấp cảnh giới.

Để đạt được thực lực cường đại hơn, đó chắc chắn là một chuyện vô cùng gian nan.

Vì vậy Thiên Hồ mới có thể phán đoán, Tô Mạch chắc chắn ngay từ đầu đã sở hữu tu vi cực kỳ khủng bố, chỉ là vẫn luôn không cần

thiết phải thi triển ra.

Hiện tại Thiên Hồ cũng bất đắc dĩ không thôi.

May mà trước đây ông ta khách khí, cũng không chọc giận Tô Mạch, nên cũng không cần lo lắng sau này sẽ có phiền phức.

Dù sao thì Côn Luân là một thế lực lợi hại đến nhường nào, kết quả vẫn không thể ngăn cản công kích của Tô Mạch.

Dựa vào sức mạnh nhỏ bé của Cửu Vĩ Hồ tộc, thậm chí không có trận pháp cường đại, chắc chắn sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi một đòn.

Ít nhất là trước mặt cường giả đáng sợ như Tô Mạch, hầu như không có bất kỳ hiệu quả ngăn cản nào.

Ít nhất Thiên Hồ sẽ không cho rằng nơi tụ tập của mình có thể sánh ngang với Côn Luân danh tiếng lẫy lừng.

Hai bên chắc chắn là một trời một vực.

Côn Luân dù đã bị diệt vong và thất bại, nhưng không thể bỏ qua sự cường hãn của đại trận hộ sơn, cũng như thủ đoạn của đệ tử và cường giả Côn Luân.

Ngay cả khi không đánh lại Tô Mạch, đối phó với các tu hành giả khác thì cũng không thành vấn đề.

Dù sao thì ngoài Tô Mạch lần này có thể một mình thu phục Côn Luân rộng lớn, trước đây cũng chưa từng có người nào khác làm được điều tương tự.

Nếu không thì danh tiếng của Tô Mạch cũng sẽ không vang dội như vậy, trực tiếp chấn động không ít người, điều này là không thể nghi ngờ.

Thực ra Cửu Vĩ Hồ tộc cũng có chút cảm ơn Tô Mạch, loại cảm

kích này chắc chắn là xuất phát từ đáy lòng.

Chương 636

Bởi vì trước đây dịch bệnh là một tình huống vô cùng đáng sợ, trực tiếp giày vò Hồ tộc rất lâu, thậm chí không thể kiểm soát được cục diện.

Bất kể sử dụng loại thuốc nào, vẫn không thể đạt được kết quả trị liệu.

Nếu không phải Tô Mạch xuất hiện vào thời khắc quan trọng, sau đó dựa vào thủ đoạn kinh người, trực tiếp giải quyết vấn đề, thì Hồ tộc hiện tại đã nguyên khí đại thương.

Liệu có thể tiếp tục tồn tại hay không, đó là một tình huống rất khó tưởng tượng, ít nhất Thiên Hồ cũng không có chút nắm chắc nào.

Vì vậy, đối với Tô Mạch hiện tại, cả Hồ tộc đều xen lẫn kính sợ và cảm tạ, dù sao thì cũng rất phức tạp.

"Ta từ lúc đầu nghe tin Tô Mạch diệt vong Côn Luân cường đại, ngay lập tức không hề cảm thấy không dám tin, dường như quả thực có thể làm được.

Trong thời gian ngắn như vậy, Tô Mạch đã chấn động Hồng Hoang thế giới, quả thật vượt xa tưởng tượng của ta.

Không hổ là một tồn tại có thiên phú như vậy." Thiên Hồ cảm thán nói.

"Chỉ nghe những tin tức đó, chúng ta cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm và kịch tính trong trận chiến.

Đáng tiếc là không có cách nào tận mắt chứng kiến.

Thế nhưng có thể tận mắt nhìn thấy Tô Mạch cũng đã tốt hơn nhiều so với những người khác rồi.

Dù sao thì đối với những tồn tại đẳng cấp đó, muốn gặp được cũng không phải chuyện đơn giản.” Ba vị nữ hồ ly nói.

“May mà trước đây ta không tự lượng sức mình, dám thử đi đối phó Tô Mạch.

Nếu không phải đối phương không muốn hạ sát thủ với ta, thì đơn giản là không biết đã chết như thế nào rồi.

E rằng chết đến nơi rồi cũng không hiểu tình huống.

Hiện tại thật sự hối hận không thôi, chuyện này thực sự khiến ta cảm thấy vô cùng kích thích khó quên.” Đội trưởng Lôi Vân nói.

Nói quả không sai, đối với Thiên Hồ hoặc các thành viên Hồ tộc khác, đó tuyệt đối là một trải nghiệm không thể quên, chắc chắn là vô cùng kịch tính và kinh hoàng.

Còn về Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, thực ra cũng sắp đến Thục Sơn.

Sau một thời gian đi gấp, tổng cộng không trì hoãn bao lâu, thậm chí tốc độ còn đặc biệt nhanh.

Nếu đổi lại là người khác, e rằng không thể nhanh đến vậy, chắc chắn là tốc độ siêu tưởng.

“Ta tạm thời nghỉ ngơi ở bên ngoài, dù sao Thục Sơn cũng là một nơi có không ít cấm chế, sở hữu thế lực phòng vệ sâm nghiêm.

Ta cứ từ từ đi thôi, không cần quá mức kiêu ngạo, giữ bình tĩnh thì hơn.” Tô Mạch thản nhiên nói.

“Chỉ có theo chủ nhân mới có thể tạo ra phản ứng trấn định tự nhược như vậy.

Thái độ bình tĩnh của chủ nhân thật sự quá lợi hại, không ngờ lại vô ý ảnh hưởng đến ta, khiến ta cũng trở nên thản nhiên hơn.

Nếu không thì không thể duy trì được sự tĩnh lặng này.” Thanh Mao Sư Vương bội phục nói.

“Hiện tại Thục Sơn đã hiện ra trước mắt ta, một nơi hùng vĩ có thể nhìn thấy.

Ta sẽ trực tiếp đi thẳng lên, ta muốn xem xem, liệu có ai dám ngăn cản hay không.

Trực tiếp thu thập tất cả những kẻ cản đường thì hơn.” Tô Mạch tùy ý nói.

“Vâng, chủ nhân, tất cả đều nghe theo phân phó của chủ nhân.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Ngoại vi Thục Sơn cũng có cảnh tượng vô cùng phồn vinh, dù sao thì đây cũng là một thánh địa tu hành rất đáng chú ý, ít nhất cũng không thua kém Côn Luân.

Vì vậy, dưới chân Thục Sơn có rất nhiều tán tu, cơ bản đều ở đây tìm kiếm cơ duyên, thậm chí cũng không thiếu những chuyện giao dịch bảo vật các loại.

Đôi khi còn có cả đệ tử Thục Sơn xuống núi lẫn vào trong đó.

Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương đi trước một bước đến ngoại vi Thục Sơn.

Chương 637

Không thể tránh khỏi việc phải đi qua khu vực tập trung đông đảo tán tu.

Bất kể lúc nào, thậm chí còn có thể nghe thấy một số người đang chậm rãi đàm luận về những sự kiện lớn gần đây trong giới tu hành.

Ví dụ như chuyện Côn Luân diệt vong gây chú ý nhất, với cái tên Tô Mạch khiến người ta không thể bỏ qua.

Ngay cả khi không muốn nghe tin tức đó, cũng không thể tránh khỏi tình huống này, dù sao thì khắp nơi đều đang tiến hành trò chuyện.

Muốn dễ dàng bỏ qua không tính đến, đơn giản là một chuyện vô cùng khó khăn.

Một cái tên chấn động như Tô Mạch, chắc chắn sẽ được ghi nhớ sâu sắc, có thể nói là không thể không nhớ.

"Tôi vừa mới theo dõi, thông qua tin tức tôi nhận được trước đây, vị đại năng Tô Mạch đáng sợ kia đã triệt để biến mất khỏi Côn Luân, không biết tiếp tục đi đến nơi nào.

Chắc hẳn cũng không phải một tồn tại ngồi yên, tất nhiên sẽ lựa chọn một vị trí khác.

Cũng không biết thế lực xui xẻo tiếp theo sẽ ở nơi nào?" Một tán tu râu ria nói với vẻ mong đợi.

"Thật ra không ai biết được, dù sao chúng ta cũng không hiểu rõ lộ trình cụ thể của đại năng Tô Mạch, chỉ có thể nghe ngóng tin đồn mà thôi.

Thực tế, hiện tại một số thế lực có mâu thuẫn với Tô Mạch đều

đang kinh hồn bạt vía cẩn thận từng li từng tí, sợ rằng sơ suất một chút sẽ trở thành mục tiêu của đại năng Tô Mạch, vậy thì kết cục sẽ rất thảm." Một người đàn ông trung niên khác nói với vẻ vô vị.

"Nói không sai, cũng đều không liên quan gì đến ta, dù sao cũng chỉ là mấy tán tu mà thôi, căn bản là những tồn tại cách xa nhau.

Thế nhưng đại năng Tô Mạch một tay lật đổ Côn Luân, cả quá trình thật sự khiến người ta đặc biệt mong chờ, chỉ tưởng tượng thôi đã vô cùng kích động rồi." Một nữ tán tu nói với vẻ mong đợi.

Xung quanh rất nhiều tu hành giả tụ tập, mọi người đều đang trao đổi.

Trong lời nói tràn đầy sự kính trọng và sợ hãi đối với Tô Mạch.

Một cường giả đáng sợ như vậy, tự nhiên một mặt khiến người ta e sợ, mặt khác lại khiến người ta bội phục, đó đều là những chuyện rất bình thường.

Chỉ có một điều không ai biết, đó là đối tượng mà họ đang đàm luận, Tô Mạch, lại đang ở ngay bên cạnh các tán tu.

Nếu một khi biết được, e rằng tuyệt đối sẽ có phản ứng kinh hãi đến sững sờ, chắc chắn tâm tình sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, không thể dễ dàng bình phục lại phản ứng trong lòng, ít nhất cũng không thể tùy ý chấp nhận và tiêu hóa.

Tô Mạch nghe nhiều cuộc trò chuyện như vậy, nhưng không có phản ứng quá lớn, vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên ung dung, dường như bản thân không phải là tiêu điểm chú ý.

Tâm thái bình tĩnh tự nhiên như vậy đã đủ khiến người ta tự đáy lòng bội phục.

Ví dụ như Tiểu Thanh thật sự tán thán không thôi, nếu đổi lại là nó thì không thể dễ dàng duy trì sự bình tĩnh, ít nhất cũng sẽ có một số

cảm xúc vui mừng trỗi dậy.

“Chủ nhân, xem ra lần này ta cũng được thơm lây, ở tận ngoại vi Thục Sơn mà vẫn có thể nghe thấy nội dung về ta.

Đương nhiên chỉ là ba câu hai lời tùy tiện, xa xa không thể so sánh với chủ nhân.” “Nhưng ta cho rằng thế là đủ rồi, thậm chí đã đạt đến mức vui sướng khôn xiết, ta đã mãn nguyện rồi.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng truyền âm nói.

“Thực ra ta cũng hơi bất ngờ một chút.

Ban đầu chúng ta cũng đã tranh thủ thời gian trên đường đi, kết quả vẫn còn ở ngoại vi Thục Sơn mà đã nghe được tin tức của chúng ta.

Vậy thì nội bộ Thục Sơn tất nhiên cũng đã biết.

Tốc độ truyền bá nhanh như vậy thật sự khiến ta bất lực.

Thủ đoạn truyền âm từ xa của tu hành giả quả thực lợi hại.” Tô Mạch mỉm cười nói.

Vốn dĩ định đánh một đòn bất ngờ, nhưng giờ lại có khả năng khác rồi.

Một khi Tô Mạch triệt để hiện thân, thì phản ứng lựa chọn chiến đấu của Thục Sơn sẽ trở nên có chút khó lường.

Nhưng bất kể tình huống thế nào, Tô Mạch đều có nắm chắc kiểm soát cục diện.

“Thực ra ta cho rằng đây là một chuyện khá tốt.

Nếu có thể thông qua uy danh của chủ nhân mà giảm bớt một số trận chiến, đương nhiên tình huống cụ thể cuối cùng sẽ thế nào thì ta cũng không dám tùy ý suy đoán.

Chương 638

Nhưng có chủ nhân ở đây, ta sẽ không sợ hãi gì cả.” Thanh Mao Sư Vương nói với vẻ mong đợi.

“Không thể không nói, Thục Sơn quả thực là một nơi tu hành phi phàm.

Ngay cả cảnh tượng phồn vinh ở ngoại vi của nó cũng có thể mang lại cho người ta một cảm giác kinh ngạc đặc biệt.

Ít nhất cũng đẹp hơn Côn Luân nhiều, dù sao thì cũng tăng thêm một số trật tự và quy mô.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

“Chủ nhân nhìn nhận quá chuẩn xác.

Ta cũng là lần đầu tiên có cơ hội đích thân đến một nơi nổi tiếng như vậy.

Nếu đổi lại là trước đây thì căn bản không thể tự mình đến.

Điều này cũng giúp ta tăng thêm quá nhiều kiến thức, đều là những kiến thức quan trọng.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Hai người cứ thế tiếp tục đi bộ, cả quá trình lại vô cùng ung dung.

Bởi vì Tô Mạch cố ý thu liễm khí tức, cộng thêm việc giúp Tiểu Thanh ẩn giấu khí tức yêu tộc, nên căn bản không thể có chút tiết lộ nào.

Ít nhất là các tu hành giả xung quanh khó mà nhìn thấu được.

Vì vậy Tô Mạch và Tiểu Thanh trông không hề hấp dẫn, dường như chỉ là những tán tu bình thường mà thôi.

“Ta cũng đã hiểu rồi, thì ra ta đã tạo ra sự náo động và ảnh hưởng lớn đến vậy, khiến mọi người đều không dám khinh cử vọng động,

thậm chí lòng người hoang mang tột độ.

Tất cả những thế lực từng có chút liên hệ với ta trước đây, cũng không biết Thục Sơn này sẽ phản ứng thế nào." Tô Mạch tùy ý nói.

Nghe những lời đó trước đây, Tô Mạch mới hiểu ra, thì ra các thế lực đều đang bất an lo sợ, sợ rằng mục tiêu tiếp theo sẽ là bản thân mình.

Nhất thời uy thế và năng lực của Tô Mạch quá lớn, đặc biệt là mang theo khí thế trấn áp Côn Luân, đơn giản là đã chấn nhiếp quá nhiều tu hành giả, không ai dám tùy tiện lơ là.

"Ta xem ra ở ngoại vi cũng không có đệ tử Thục Sơn nào cả.

Theo lẽ thường thì điều này không bình thường.

Dù sao nghe người khác nói, thường xuyên có nhân viên Thục Sơn xuất hiện, tuyệt đối không phải cảnh tượng hiện tại là không có một ai xuống núi." Thanh Mao Sư Vương khó hiểu nói.

Lúc đó cũng có những cuộc đàm luận khác thu hút sự chú ý của Tô Mạch, ví dụ như chuyện liên quan đến Thục Sơn, họ đã bắt đầu nghiêm chỉnh đề phòng một cách cực kỳ bất thường, căn bản không cho phép đệ tử tiếp tục xuống núi nữa.

Điều này quả thực có vẻ kỳ lạ, nhưng nếu thay đổi cách suy nghĩ thì cũng có thể hiểu được.

Dù sao thì gần đây đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cẩn thận một chút cũng là tình huống bình thường.

Tô Mạch hôm nay đến Thục Sơn, chắc chắn có một nguyên nhân nhất định.

Dù sao thì không thể vô duyên vô cớ đến, chỉ có một số yếu tố ngoại lệ, chứ không phải vì có ân oán với Thục Sơn.

Tô Mạch trước đây cũng chưa từng đến Thục Sơn, thậm chí hai bên cũng không có thù oán.

Chỉ có một nguyên nhân quan trọng, đó là muốn dùng Khổn Tiên Thằng, thứ đang tồn tại trong Thục Sơn hùng vĩ kia.

Vì vậy không thể tránh khỏi việc phải đến một chuyến.

Nếu không phải hai bên không có ân oán, Tô Mạch sẽ không điệu thấp như vậy, sớm đã một mạch xông thẳng vào, sau đó trực tiếp cướp lấy Khổn Tiên Thằng, căn bản sẽ không phí công lãng phí thời gian.

Nhưng oan gia nên giải không nên kết, Tô Mạch vì để đạt được mục tiêu của mình, dù sao cũng nhất định phải đến Thục Sơn.

Khổn Tiên Thằng chắc chắn là thứ quan trọng nhất, nếu không thể dễ dàng có được, e rằng cũng không thể tránh khỏi việc phải động thủ.

Tô Mạch thì không hề vướng mắc gì.

Quyền quyết định ít nhất không nằm trong tay anh ta.

Chỉ cần những kẻ trong Thục Sơn có chút mắt nhìn, có lẽ có thể tránh được nhiều tranh đấu.

Chương 639

Đương nhiên tình huống cụ thể thế nào, Tô Mạch tạm thời vẫn chưa biết, vì vậy vẫn cần tiếp tục tiến vào Thục Sơn, sau đó đến khi hiện thân phận, có lẽ mới có thể biết rõ hoàn toàn.

Thực ra Tô Mạch cũng có thể tiến hành một phen suy đoán đơn giản.

Dù sao thì cục diện trước mắt cực kỳ rõ ràng, chỉ cần dựa vào tư duy bình tĩnh, là có thể thông qua những tin tức thu thập được sau khi lắng nghe xung quanh, mơ hồ đưa ra một số phán đoán, đều không sai biệt mấy.

Có lẽ nếu đổi lại là người bình thường thì không thể đạt được hiệu quả tương tự, nhưng Tô Mạch cảm thấy cách phán đoán của mình chắc cũng không chênh lệch là bao.

Dù sao thì Thục Sơn là một thế lực tông môn rộng lớn đến vậy, kết quả hiện tại lại vô duyên vô cớ rơi vào trạng thái nghiêm chỉnh đề phòng, điều này quả thực khiến Tô Mạch có chút kỳ quái về mặt thời gian.

E rằng có tu hành giả lợi hại nào đó, trong lúc nhất thời đã cảm ứng được có nguy cơ xuất hiện, nên mới hạ lệnh như vậy.

Thực ra Tô Mạch khi phi hành trên đường, cũng không cố ý ẩn giấu thân hình, chỉ có thể che giấu những tồn tại có tu vi không bằng mình.

Nhưng một khi tu vi cảnh giới hơi đạt đến mức cực kỳ cao sâu, e rằng cũng có thể thuận lợi nhận ra khí tức bất thường.

Dù sao thì uy thế mà Tô Mạch tùy ý phóng ra khắp thân, cũng

không tầm thường.

Và Thục Sơn ở một số khu vực xung quanh, sở hữu sự bố trí và phòng bị vô cùng chặt chẽ.

Các loại sức mạnh phân tán tứ diện bát phương, ít nhất cũng đã bao phủ một phạm vi ảnh hưởng nghiêm trọng của bản thân, tạo thành một mạng lưới tình báo và trận pháp thủy dũng vô cùng tinh sâu.

Dù sao thì bất kể có những cường giả lạ mặt nào, hoặc khí tức cường hãn thần bí vô cùng, chắc chắn có thể dựa vào sự bố trí tốt từ trước mà cảm ứng được trước.

Nếu không thì Thục Sơn cũng sẽ không có uy danh lẫy lừng đồ sộ đến vậy.

Ít nhất thì các chi tiết bố trí ở khắp nơi cũng vô cùng nghiêm mật và ưu tú.

Tô Mạch đối với tình huống của bản thân thì có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không hề bận tâm.

Đã lỡ bị phát giác, thì cũng không có gì phải oán trách.

Huống hồ Tô Mạch thật sự ngay từ đầu không có ý định đó, nếu không thì sớm đã ẩn giấu tất cả khí tức từ trước, như vậy cho dù là những kẻ có tu vi cảnh giới cường đại cũng đừng hòng dễ dàng phát hiện.

Thực ra, nguyên nhân chủ yếu nhất là Tô Mạch quả thực đã có một số suy nghĩ khác, ví dụ như cho Thục Sơn thời gian phản ứng trước, sau đó để đối phương có thể gấp rút thương nghị với các cao tầng quan trọng, nhanh chóng đưa ra quyết định của tông môn.

Vì vậy Tô Mạch trước đây mới nói, bản thân đã giao toàn bộ quyền quyết định cho đối phương.

Dù sao thì Tô Mạch sẽ không e ngại bất kỳ phản ứng nào, chỉ là ban đầu không muốn dễ dàng chọc giận quá nhiều kẻ địch, vô duyên vô cớ mà khai chiến, sau đó lại một lần nữa diệt Thục Sơn.

Căn bản không có chút thành tựu nào, ngược lại còn tạo thành danh tiếng đại ma vương cho Tô Mạch, rằng bất kể đúng sai liền ra tay sát phạt, đơn giản là một ác ma tâm ngoan thủ lạt.

Tô Mạch trước đây trấn áp Côn Luân rộng lớn, căn bản không ai nói một lời bất mãn.

Không chỉ vì Tô Mạch trở thành người chiến thắng, mà một nguyên nhân quan trọng trong đó, chính là do Tô Mạch ra tay đã chiếm được đạo lý.

Dù sao ban đầu Thiên Vân Đạo Trưởng đã ác ý chọc giận Tô Mạch, sau đó anh ta đến Côn Luân chỉ là để tìm kẻ thù giải quyết ân oán mà thôi.

Còn những kẻ khác của Côn Luân, không chút nghi ngờ đã quyết định muốn thử một lần nữa giúp Thiên Vân Đạo Trưởng, cố gắng nhanh chóng thu thập Tô Mạch, muốn lập uy cho Côn Luân.

Kết quả lại thật sự tự đâm đầu vào tấm sắt, nếu không thì cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh hiện tại, những tình huống bị diệt vong đó cũng sẽ không xảy ra.

“Hi vọng những kiếm tu Thục Sơn đó đừng có quá cứng đầu.

Dù sao ta hôm nay đến đây không phải để du sơn ngoạn thủy.

Nếu không giao Khổn Tiên Thằng cho ta, tất định sẽ bùng nổ một trận đấu tranh.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Vẫn giữ tâm thái ung dung không vội vàng, Tô Mạch chỉ duy trì cảm xúc nhẹ nhàng thư thái.

Bất kể Thục Sơn quyết định thế nào, dù sao Tô Mạch cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, vĩnh viễn sẽ không sợ hãi điều gì khác.

Một lòng một dạ kiên định theo phương pháp của bản thân, đạo tâm của Tô Mạch cực kỳ cường hãn, vì vậy mới có thể tu hành đạt đến cảnh giới cao như hiện tại.

Đợi Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng đi bộ, sau đó từng bước rời khỏi khu vực tụ tập của tán tu bên ngoài Thục Sơn, tiếp tục đi thêm một trăm mét.

Chương 640

Một đoạn đường này hoàn toàn trống rỗng không có bất cứ thứ gì.

Dù sao thì nơi các tán tu tụ tập cũng đều phải được Thục Sơn đồng ý mới có thể xây dựng một số nơi ở bên cạnh.

Nhưng khoảng một trăm mét đó, khoảng cách đến sơn môn vô cùng gần, để lại một phạm vi đặc biệt.

Không có sự đồng ý của Thục Sơn, không tu hành giả nào khác dám mạo phạm dù chỉ một chút.

Tuyệt đối là một địa điểm không thể xâm phạm.

Khu vực tụ tập sẽ vĩnh viễn không bao giờ dịch chuyển về phía trước dù chỉ một tấc, vị trí được kiểm soát vô cùng nghiêm ngặt và cẩn thận.

Còn về việc hiện tại nhìn Tô Mạch và Tiểu Thanh đi đến sơn môn, những tán tu đó cũng không hề bận tâm, có lẽ chỉ hơi có một chút tò mò mà thôi, nhưng cũng không quá nghiêm trọng.

Dù sao thì Thục Sơn thỉnh thoảng cũng có khách nhân, hoặc đệ tử môn nhân đi lại bên ngoài, tóm lại đều có khả năng xuất hiện, đều là tình huống rất bình thường.

"Chủ nhân, ta cảm thấy Thục Sơn trong lòng những tán tu đó, thậm chí trong lòng người dân ở một khu vực rộng lớn xung quanh, đều có địa vị uy nghiêm đáng kính nhất.

Chỉ cần đàm luận về Thục Sơn, đơn giản là có phản ứng vô cùng kính sợ, căn bản không dám có bất kỳ sự bất mãn nào, trong lời nói cũng không nghe thấy chút bất kính nào." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được truyền âm nói.

Thanh Mao Sư Vương vừa đi vừa tự nhiên không nhịn được tiến hành giao tiếp, chủ yếu là nói lên một số cảm xúc trong lòng.

Đặc biệt là càng lúc càng đến gần sơn môn, trong lòng nó liền không tự chủ mà tràn ngập càng lúc càng nhiều ý nghĩ.

Tiểu Thanh đối với một số kinh nghiệm trước đây cũng khá cảm thấy hứng thú.

Tô Mạch nghe vậy cũng không khỏi gật đầu, quả thực như Tiểu Thanh nói, tuyệt đối là tình huống rất bình thường.

Dù sao thì Thục Sơn, bất kể thế nào, cũng là một tông môn cực kỳ cường hãn, trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới, đó đều là một tồn tại có uy danh lẫy lừng.

Hơn nữa, Thục Sơn cơ bản đều chủ yếu tu luyện kiếm tu, đương nhiên cũng sẽ xen lẫn một số phân nhánh hoặc lưu phái khác, nhưng sẽ không chiếm vị trí chủ lưu.

Vì vậy, ít nhất ở ngoại vi, cảm giác mà nó mang lại cho người ta chính là những kiếm tu sát phạt quả quyết, sát lực thông thiên, thật sự khiến người ta có một phản ứng không dám xem thường.

Đặc biệt là các tán tu sống xung quanh Thục Sơn, cũng như người thường, hoặc những nhân vật nhỏ bé khác, chắc chắn không dám tranh phong đối lập.

Thực ra, tu hành ở những nơi như vậy, chắc chắn trong lòng đều tồn tại ý niệm nương tựa Thục Sơn.

Vì vậy, không chút nghi ngờ, họ đều cho rằng Thục Sơn cường đại, những sự kính sợ đó tự nhiên xuất phát từ đáy lòng, đều là những chuyện rất dễ hiểu.

Tô Mạch tùy ý kể lại suy nghĩ của mình cho Tiểu Thanh.

Sau đó, nó lập tức chợt hiểu ra gật đầu.

Vốn dĩ có chút vẻ không hiểu, đột nhiên nhận được lời giải thích, một chút nghi vấn cũng biến mất.

Tất cả đều nhờ Tô Mạch nhắc nhở, nếu không thì Tiểu Thanh khó mà dễ dàng lý giải được.

Sau một thời gian đi bộ, hai người đã đi được khoảng một trăm mét một cách thuận lợi.

Vì Tô Mạch cố ý sử dụng tốc độ không nhanh không chậm, hơi hiện ra vẻ bình tĩnh tự tại, căn bản không có chút vẻ vội vã nào.

Thực ra ngay cả Thanh Mao Sư Vương cũng không cảm nhận được, khi bản thân nó đang đi theo chủ nhân, một đoạn đường nhỏ bé kia, quả thực có tác dụng đặc biệt.

Đừng thấy chỉ là đang đi bộ, nhưng Tô Mạch lại dựa theo một thủ pháp huyền diệu, trực tiếp hình thành một loại khí tức vô cùng huyền diệu.

Vì vậy, Thanh Mao Sư Vương vốn hơi có chút căng thẳng, dần dần không hề hay biết gì, đã thay đổi thành một tâm thái thản nhiên bình tĩnh khác.

Đến khi hoàn hồn mới đột nhiên phát hiện, liền lập tức trở nên vô cùng kích động và vui vẻ.

“Thủ đoạn của chủ nhân thật sự quá thần kỳ.

Ban đầu ta nhất định có chút căng thẳng và bất an, bất kể thế nào thì đó cũng là Thục Sơn cường đại.

Nếu không có chủ nhân giúp đỡ vào thời khắc quan trọng, ta cũng không thể hình thành được tâm tình bình tĩnh ung dung như hiện tại.” Thanh Mao Sư Vương kính phục nói.

Chương 641

Đó mới là cao nhân đại năng chân chính, trong vô hình tổng có thể làm những chuyện phi thường khó lường.

Dù sao thì Tiểu Thanh cũng đã kinh ngạc nhiều lần, hiện tại ngược lại không có phản ứng quá mức ngạc nhiên, dù sao chủ nhân trong lòng nó, tuyệt đối là một tồn tại cường đại nhất.

“Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Đã đến cửa sơn môn rồi, vậy cũng nên tiếp tục làm chính sự.

Hi vọng có thể có một số phát triển khá tốt, đương nhiên tình huống cụ thể thì cần phải xem xét mới biết được.” Tô Mạch thản nhiên nói.

Sơn môn Thục Sơn cũng không có gì kỳ lạ, thậm chí trông cực kỳ bình thường, ngay cả một cánh cửa bình thường cũng không tồn tại.

Chỉ có hai cây cột đá, sau đó trên đó đặt một tấm biển, trên đó viết hai chữ lớn “Thục Sơn”.

Nhưng chỉ cần nghiêm túc nhìn thêm vài lần, khắc sau sẽ không dám tùy ý bỏ qua hai chữ “Thục Sơn” đó.

Đặc biệt là những cường giả có tu vi khá cao sâu, chắc chắn không thể tránh khỏi việc sẽ nhận ra, bên trong hai chữ đó, tuyệt đối ẩn chứa một loại khí thế cường đại dị thường, không chút nghi ngờ chính là một trận pháp không tồi.

Thế nhưng Tô Mạch đã đích thân ra tay xử lý đại trận hộ sơn của Côn Luân, một trận pháp kinh người như vậy cũng đã bị anh ta phá giải thành công.

Trong lòng anh ta cũng tràn đầy tự tin, một trận pháp nhỏ bé ở sơn

môn Thục Sơn thì thật sự không đáng nói, không cần thiết phải phản ứng quá mức căng thẳng.

Vì vậy Tô Mạch vẫn giữ vẻ mặt trấn định tự nhiên, thản nhiên nhìn một cái vào cột đá sơn môn, cũng như tấm biển chữ trên đó.

Dường như chỉ cần một cái nhìn như vậy, anh ta đã thành công nhìn thấu tất cả các chi tiết và điểm yếu.

Đó đều là nhờ Tô Mạch bản thân sở hữu thực lực và thủ đoạn siêu cường, nếu đổi lại là tu hành giả khác, tuyệt đối không thể làm được.

Chỉ từ đó, có thể cảm nhận sâu sắc những thủ đoạn siêu cường của chính Tô Mạch, đơn giản là khiến người ta kinh hãi khi nghe.

Dù sao thì các cường giả khác, căn bản không dám xem thường cái sơn môn này, đặc biệt là trận pháp này cũng không phải thật sự vô dụng.

Thủ đoạn của Tô Mạch thật sự vô cùng lợi hại.

Có lẽ cũng chỉ có Tô Mạch mới có đủ tự tin để gọi đó là "tiểu trận pháp".

Đối với những người khác, đơn giản là bị nhốt rất lâu cũng không thể phá vỡ.

Tóm lại, đó là một loại chênh lệch khó mà tưởng tượng được.

Tô Mạch sử dụng ngữ khí nhẹ nhàng, vì vậy chỉ có Tiểu Thanh, đang đứng rất gần, mới có thể nghe rõ nội dung.

Còn những người khác căn bản không thể nghe thấy rõ.

Chỉ có Tiểu Thanh sau khi nghe xong, không hề có chút nghi ngờ nào, thậm chí ngay lập tức hiện ra nụ cười mãn nguyện, hiển nhiên nó hoàn toàn tin tưởng Tô Mạch không chút bảo lưu, căn bản không cho rằng chủ nhân sẽ mắc sai lầm.

“Không hổ là chủ nhân sâu không lường được, nhanh như vậy đã có nắm chắc đối phó với trận pháp sơn môn.

Khí thế huyền diệu như vậy, trực tiếp khiến ta choáng váng, dù sao thì ta cũng không thể dễ dàng nhìn hiểu được, càng đừng nói đến việc đưa ra cách giải quyết.

Năng lực của chủ nhân quả thực khiến ta không tự chủ mà bội phục.” Thanh Mao Sư Vương không nhịn được khẽ nói.

Đó đều là những lời thật tâm thật ý.

Tiểu Thanh dẫu có dốc hết sức lực cũng không thể đạt được chút hiệu quả nào.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy, giữa nó và Tô Mạch, có một khoảng cách khó mà hình dung được.

Tiểu Thanh tự nhiên chân chính kính phục.

Ở hai bên hai cột đá sơn môn, mỗi bên có một đệ tử Thục Sơn đang đứng.

Lúc này, hai vị đệ tử kiếm tu lưng đeo kiếm không thể tránh khỏi việc phát hiện Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đang ở bên trong.

Họ cũng tỏ ra vô cùng kỳ lạ, dù sao thì căn bản cũng không nhận ra hai người này.

Chương 642

Nhưng may mắn là phong khí của Thục Sơn không tồi.

Ít nhất là ở khu vực sơn môn này, thậm chí trong phạm vi lân cận thuộc quyền quản lý, đều có danh tiếng không tồi.

Từ trước đến nay không có bao nhiêu hiện tượng bất lương xuất hiện, cho dù có một số, thì cũng không quá nhiều.

Nhìn trong giới tu hành, đơn giản là có thể nói là rất tốt.

Huống hồ hai đệ tử kiếm tu kia, cho dù không nhận ra, nhưng nhìn thấy khí độ phi phàm của Tô Mạch, hiển nhiên không thể nhìn rõ tu vi sâu cạn cụ thể, nhưng không chút nghi ngờ đó là một tu hành giả khá lợi hại.

Xuất phát từ nhiều cân nhắc, hai đệ tử Thục Sơn cũng không hề nói lời bất kính nào.

Dù sao thì không biết tình huống cụ thể, sợ rằng sơ suất một chút sẽ chọc giận một tồn tại không nên chọc.

Chỉ từ một điểm này cũng có thể thấy, Thục Sơn và Côn Luân chắc chắn có sự khác biệt lớn.

Sự khác biệt có thể thấy từ các chi tiết nhỏ, dưới sự ảnh hưởng dần dần, chắc chắn là vô cùng quan trọng.

“Hai vị dường như không phải người trong nội bộ Thục Sơn chúng ta, thật sự khiến ta không có chút ấn tượng nào.

Vậy xin hai vị cho biết, rốt cuộc có chuyện gì, mà lại đến nơi này của chúng ta.

Nếu thật sự có ý định gì, có lẽ ta có thể giúp đỡ, điều đó đều có

thể làm được.

Vậy nên xin hãy nói cho biết.” Một vị đệ tử kiếm tu lễ phép nói.

“Sư huynh ta nói không sai.

Dù sao thì cách đây không lâu, một vị sư thúc trưởng bối tinh thông bói toán trong nội bộ Thục Sơn chúng ta, vừa hay có cảm ứng rằng đại sự có thể xảy ra.

Vì vậy mới thật sự khiến chúng ta phải coi trọng, trực tiếp gọi tất cả nhân viên ở gần đó trở về, không một ai ngoại lệ.

Vậy nên xin hãy cho biết nguyên nhân, đó đều là phân phó của tiền bối tông môn.” Một vị đệ tử Thục Sơn khác nói.

Hai người thay phiên nhau nói chuyện, cả quá trình đều trôi chảy liền mạch, không hề có phản ứng căng thẳng nào.

Ngữ khí và thái độ cũng tỏ ra khá thản nhiên, tốt đẹp thể hiện phong thái của đệ tử Thục Sơn.

Đương nhiên không phải mỗi đệ tử Thục Sơn đều có thể có biểu hiện ưu tú như vậy.

Hai kẻ trước mặt này, không chút nghi ngờ chính là những đệ tử vô cùng hiếm có.

Bởi vì hai đệ tử này, đều là những tồn tại xếp hạng ưu tú, nếu không thì cũng sẽ không được phái đến đây canh giữ.

Dù sao thì vào thời khắc quan trọng như vậy, nhất định phải phái những đệ tử có tu vi, kiến thức các phương diện đều khá tốt đến canh giữ sơn môn.

Một khi xuất hiện chút vấn đề nào, cũng có thể kịp thời phản ứng, báo cáo về để biết.

Thực ra các tiền bối Thục Sơn cũng sẽ không tùy tiện phái những

đệ tử ưu tú ra ngoài trấn giữ sơn môn.

Dù sao thì những đệ tử giỏi như vậy, khi vô duyên vô cớ canh giữ sơn môn, một khi sơ suất mất mạng, đó là một chuyện vô cùng thiệt thòi.

Vì vậy các tiền bối Thục Sơn cũng đã ban cho một số bảo vật bảo mệnh.

Ít nhất cũng phải để hai vị đệ tử ưu tú này, một khi gặp nguy cơ không thể chống đỡ, có thể có cách thoát ly khỏi hiểm nguy.

Vì vậy thật sự có chút cảm thấy khổ tâm lo lắng.

"Không hổ danh Thục Sơn dù sao cũng có danh tiếng tốt, ta thật sự cảm thấy khá mong đợi.

Hai vị vừa nhìn đã thấy là những tu hành giả có thiên phú không tồi, mới được phái đến canh giữ sơn môn.

Đương nhiên ta không có ý bất kính, chỉ là tự đáy lòng cảm thán một câu về nhân tài Thục Sơn mà thôi." Tô Mạch không khỏi tự chủ cảm thán một câu.

Dù sao thì Tô Mạch không phải người Thục Sơn, nên căn bản không biết tình huống cụ thể.

Chương 643

Vì vậy, dựa theo lẽ thường mà nhìn, đột nhiên anh ta nhận ra hai đệ tử trước mắt này quả thực ở các phương diện đều không tồi.

Vì vậy, anh ta cảm thấy nội tình của Thục Sơn thật lợi hại, nếu không thì cũng sẽ không phái những tồn tại như vậy ra giữ cửa, quả thực có chút xa xỉ không thôi.

"Quả thực là cảm giác như vậy.

Cách nhìn của chủ nhân có chút không trùng khớp với ta.

Ít nhất trước đây ta cũng chưa từng thấy hiện tượng tương tự.

Thậm chí ta còn có thể cảm nhận được khí tức lợi hại của hai vị kiếm tu này, ít nhất cũng không thiếu kinh nghiệm tôi luyện và chiến đấu.

Nhưng ta cũng thật sự kỳ lạ.

Theo lẽ thường mà nói, chắc chắn không nên đến giữ cửa chứ." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Dù sao Tiểu Thanh cũng chọn không dám tin, thực sự không hiểu nguyên nhân.

Thục Sơn chắc chắn không có nhiều nhân tài đến mức đó, sẽ không vô duyên vô cớ phái những người như vậy ra giữ cửa.

Một khi thật sự xuất hiện, không chút nghi ngờ, đều có nguyên nhân khác.

Đương nhiên, Tô Mạch ban đầu cũng không hiểu rõ hoàn toàn, nhưng dựa vào tư duy cực kỳ mẫn tuệ, anh ta nhanh chóng nhận ra nguyên nhân cụ thể, liền không khỏi không nhịn được cười.

Dù sao Tô Mạch vừa mới đoán được, đối phương vậy mà đã phái người canh giữ sơn môn, lấy đó để phòng ngự Tô Mạch.

Nguy cơ sắp đến mà vị kiếm tu kia vừa nói, không chút nghi ngờ chính là bản thân Tô Mạch.

"Tôi thật sự không ngờ, trong Thục Sơn lại có tồn tại tinh thông bói toán.

Điều này thật sự khiến tôi vô cùng bất ngờ.

Tốc độ phản ứng của Thục Sơn, thậm chí cả phương thức ứng đối, cũng khiến tôi cảm thấy có chút kinh ngạc, tuyệt đối khác hẳn với Côn Luân." Tô Mạch nghĩ trong lòng.

Những lời nói trước đó, ngược lại khiến các đệ tử trấn thủ sơn môn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đương nhiên do đó cũng càng không dám xem thường.

Tô Mạch chỉ cần một ánh mắt, đã có thể hoàn toàn phân biệt được tu vi cụ thể.

Không chút nghi ngờ, anh ta là một đại năng cực kỳ cường hãn.

Rốt cuộc ở tầng thứ nào, căn bản không phải hiện tại họ có thể cảm nhận được.

Vì vậy hai người đối với lời trêu chọc của Tô Mạch chỉ coi như một câu nói đùa, không hề có chút bận tâm nào.

Hai vị đệ tử tự nhiên trong lòng vô cùng tò mò, không biết Tô Mạch và Tiểu Thanh rốt cuộc có thân phận gì, đương nhiên mục đích chính của việc đến Thục Sơn là gì.

Đặc biệt là khí độ ôn văn nhĩ nhã của anh ta, ít nhất cũng không gây cảm giác phản cảm cho người khác, nên họ có thể duy trì tâm tình nhẹ nhàng thư thái.

Chỉ là chưa kịp nói thêm nhiều lời, khắc sau những lời của Tô Mạch đột nhiên vang lên ở đây, mang theo một sự chấn động lớn.

“Ta cũng không định tiếp tục che giấu gì nữa.

Bây giờ ta sẽ nói rõ hoàn toàn.

Ta quả thực có nguyên nhân của bản thân nên mới có mặt tại Thục Sơn lúc này.

Chính là vì muốn mượn Khổn Tiên Thằng của Thục Sơn.

Ta có việc nhất định phải sử dụng, vì vậy nhất định phải có nó.

Còn tên của ta là Tô Mạch.” Tô Mạch trấn định tự nhiên nói.

Vẫn luôn sử dụng ngữ khí hữu hảo, chỉ là theo nội dung không ngừng được thuật lại, đơn giản như một thanh kiếm sắc bén, trực tiếp giáng đòn nặng nề vào hai đệ tử Thục Sơn.

Chương 644

Ngay lập tức khiến biểu cảm của hai người trở nên kinh hãi tột độ, dù sao cũng càng lúc càng khó coi, không chút nghi ngờ tràn đầy sự căng thẳng và e sợ, đương nhiên còn có sự e sợ và sợ hãi khó tả.

"Chủ nhân của ta nói đều là sự thật, chính là Tô Mạch.

Còn ta thì tên là Thanh Mao Sư Vương.

Chắc hẳn cũng sẽ không có ai dám mạo danh chủ nhân.

Hai người đừng có biểu cảm kỳ lạ như vậy được không?

Thật sự khiến ta cảm thấy đặc biệt buồn cười." Tiểu Thanh lập tức nói.

Hai đệ tử canh giữ sơn môn, tuyệt đối tâm tình cực kỳ căng thẳng chấn động.

Mới đầu đã suy đoán, nhưng kết quả đều không chính xác, căn bản không dám tưởng tượng, vậy mà lại là Tô Mạch, người gần đây danh tiếng hiển hách một thời.

Đơn giản là một phản ứng không dám tin, vượt xa phạm vi mà hai vị đệ tử nhỏ bé này có thể chấp nhận và kiểm soát, chỉ cảm thấy áp lực lớn như núi.

Đừng thấy lúc Tô Mạch nói chuyện, trực tiếp dùng thái độ cực kỳ nhẹ nhàng thản nhiên, sau đó thẳng thừng bộc lộ thân phận.

Nhưng hai đệ tử Thục Sơn căn bản không thể xem thường.

Thậm chí còn căng thẳng hơn nhiều so với trước đây.

Đặc biệt là khi ký ức hiện lên, những kinh nghiệm liên quan đến Tô Mạch, từng li từng tí xuất hiện trong đầu, sau đó không dễ dàng

tiêu tán đi.

Dù sao thì Tô Mạch là một tồn tại một hơi giết cả Côn Luân.

Một tu hành giả cường đại đáng sợ như vậy, đơn giản là hình tượng thu hút sự chú ý nhất gần đây.

Tô Mạch đích thân diệt Côn Luân, trong đó mang theo một uy thế đặc biệt, không phải một cường giả tùy tiện nào cũng có thể làm được.

Thực ra nguyên nhân chủ yếu là vì Côn Luân cách nơi này khá xa, nên ban đầu hai vị đệ tử Thục Sơn không hề, căn bản không liên hệ người trước mắt với Tô Mạch cách khá xa kia.

Dù sao cũng không thể tưởng tượng Tô Mạch lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, trực tiếp đến Thục Sơn.

Nếu không thì sớm đã tiến hành một phen suy đoán rồi.

Ngay sau đó, trong lòng các đệ tử Thục Sơn không tự chủ mà dâng lên cảm giác nguy cơ căng thẳng.

Đừng thấy Tô Mạch có vẻ hòa nhã hữu hảo, nhưng đó đều là cảm nhận trước đây.

Cùng với việc nhận được những kiến thức chi tiết mới, ánh mắt của hai người nhìn Tô Mạch đều đã xảy ra sự thay đổi trời long đất lở.

Đừng thấy hai vị ban đầu đều là đệ tử ưu tú, thậm chí có thể trong lời nói và giao tiếp mà thể hiện tốt cái gọi là phong thái Thục Sơn.

Nhưng lại không thể so sánh với hiện tại, thậm chí là không cùng một tầng thứ, không chút nghi ngờ đó là ảnh hưởng từ uy thế kinh người của Tô Mạch.

Bất kể thế nào, Tô Mạch chỉ trong lúc giơ tay nhấc chân, đã thu

phục Côn Luân rộng lớn.

Trong đó không thiếu những trận chiến kịch liệt, nhưng vẫn không thể ngăn cản mục đích của Tô Mạch.

Thậm chí cuối cùng đã phá vỡ đại trận hộ sơn của Côn Luân, cuối cùng triệt để trấn áp toàn bộ Côn Luân, hiện tại đã danh bất hư truyền.

Vì vậy, ngay cả khi trong tay nắm giữ một số vật bảo mệnh do trưởng bối ban cho, vẫn khiến hai vị đệ tử nội tâm bất an không thôi.

Dù sao thì nếu đổi lại là người khác đứng trước mặt, có lẽ có nắm chắc thuận lợi rời đi.

Nhưng trước mặt Tô Mạch danh tiếng lẫy lừng hiện tại, thực sự không có bao nhiêu tự tin.

Hai người sợ rằng lát nữa sẽ vô duyên vô cớ bị giết chết, chắc chắn là một tâm tình đặc biệt khó chịu.

Thực ra hiện tại hơi nhớ lại một chút, cũng có thể nhanh chóng phản ứng.

Dường như trong lời đồn, bên cạnh Tô Mạch quả thực có một con sư tử yêu tộc làm tọa kỵ, chỉ là bình thường hiển hiện hình dạng nhân tộc.

Chương 645

Hai người hiện tại nhìn Tiểu Thanh, dường như cũng có thể nhìn thấy một số dấu vết của bản diện, liền không khỏi càng thêm hoảng loạn trong lòng, điều này đại biểu cho e rằng đó thật sự là sự thật.

"Trời đất ơi, vậy mà lại là Tô Mạch đáng sợ đến cực điểm kia.

Chẳng trách ta căn bản không thể nhìn ra tu vi cụ thể của hắn.

Vừa nhìn đã biết không phải nhân vật đơn giản.

Lần này vận khí của ta thật sự quá tệ, khó khăn lắm mới có thể biểu hiện tốt trước mặt các trưởng bối tông môn, kết quả lại gặp phải một tồn tại lợi hại đến vậy." Một vị đệ tử kiếm tu bất đắc dĩ nói.

"E rằng thật sự sẽ không còn nghi vấn nào nữa.

Hầu như có thể khẳng định, chính là Tô Mạch, người đã một hơi thu phục Côn Luân.

Dù sao cũng chỉ có tồn tại đẳng cấp này, mới có thể khiến sư thúc tinh thông bói toán của tông môn cảm ứng được nguy cơ xuất hiện, sau đó dẫn đến việc toàn bộ Thục Sơn vô cùng coi trọng.

Hiện tại tất cả cũng đều có thể giải thích được rồi." Một vị đệ tử khác nhanh chóng nói.

Thực ra hai kẻ này chỉ đang tiến hành truyền âm giao lưu.

Bề ngoài căn bản không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Vì vậy nhanh chóng đưa ra quyết định, căn bản không muốn tiếp tục ở lại hiện trường nữa, cũng không quản rốt cuộc có thể an toàn rời đi hay không, liền nhanh chóng sử dụng bảo vật bảo mệnh do trưởng bối ban cho.

Hai đệ tử Thục Sơn trong tay lập tức lấy ra một khối ngọc bội tín vật, sau đó không chút do dự mà bóp nát.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức vô cùng tinh diệu hiện lên, trực tiếp bao phủ hai người.

Trong chớp mắt, họ đã triệt để biến mất, hiện tại chắc hẳn đã quay trở lại khu vực nội bộ Thục Sơn.

Vào thời khắc quan trọng, chủ yếu sử dụng ngọc bội đó là đủ để đưa hai đệ tử lập tức biến mất, sau đó đi đến nơi hạch tâm của Thục Sơn.

Ít nhất cũng có thể duy trì đủ an toàn.

Đương nhiên, trong tâm trạng bất an lo sợ của hai vị đệ tử, cũng không có nguy cơ nào xuất hiện, vậy là họ đã thành công rời đi.

"May mà không tiếp tục gặp nguy hiểm, nhờ có đồ tốt do trưởng bối ban thưởng.

Nếu không thì không thể dễ dàng bỏ đi như vậy.

Trước đây đứng trước mặt Tô Mạch, cho dù vị cường đại tồn tại đó không hề thi triển chút uy thế nào, nhưng ta thật sự có thể trải nghiệm được, loại khí tức áp bách đáng sợ đó, một thứ tồn tại vô hình." Một vị đệ tử nói với vẻ sợ hãi không thôi.

"Xuống Tổ Sư Đường Thục Sơn rồi.

Địa điểm ngọc bội thiết lập chính là nơi này.

Như vậy mới có thể nhanh chóng đi báo cáo tin tức cụ thể.

Chúng ta hãy mau nói rõ mọi chuyện, đó không phải là chuyện đơn giản.

Nhất định phải để các trưởng bối cường đại quyết định thương nghị, thời gian vô cùng khẩn cấp, chúng ta không thể lãng phí bất kỳ

thời gian nào.” Một vị đệ tử khác lập tức nói.

Thực ra các cường giả Thục Sơn trong Tổ Sư Đường, sớm đã cảm ứng được sự xuất hiện của hai đệ tử.

Trong lòng cũng cực kỳ kinh ngạc, lập tức triệu hoán thuật tiến vào, thậm chí rơi vào trạng thái tâm lý có chút khó lường.

“Cũng không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Vô duyên vô cớ bị vị đồng môn tinh thông bói toán nhất của Thục Sơn cảm ứng được, dường như có nguy cơ sắp giáng lâm.

Kết quả hiện tại thật sự có vấn đề rồi sao?

Thật sự khiến ta bất an.” Một vị trưởng lão Thục Sơn nghĩ trong lòng.

Gần như cũng vào lúc Tổ Sư Đường Thục Sơn đang chuẩn bị tiến hành giao lưu, ngay tại vị trí sơn môn, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương cũng có chút cười khổ không thôi.

Chương 646

Vô duyên vô cớ nhìn hai đệ tử Thục Sơn vốn khá bình thường trước đó, sau khi nghe lời nói của Tô Mạch, không nói hai lời liền bỏ chạy.

Cả quá trình liền mạch không chút chậm trễ, đơn giản là khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

"May mà hiện tại ta đã khen vài câu về loại đệ tử tinh anh.

Điều này thật sự có chút buồn cười.

Chẳng lẽ tên của ta, thật sự có hiệu quả uy hiếp đáng sợ đến vậy, đơn giản là có chút vượt quá sức tưởng tượng của ta." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Không hổ là chủ nhân đích thân mở miệng nói chuyện.

Chắc hẳn quả thực là tình huống như vậy.

Thủ đoạn của chủ nhân khó mà nhìn thấu, hai đệ tử kia tu vi cũng không tồi rồi, kết quả vẫn không dám đối mặt, chỉ có thể là khoảng cách giữa hai bên quá lớn." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

"Cứ thế biến mất rồi, cũng không biết có thể truyền tin tức thuận lợi đến các nhân vật lớn của Thục Sơn hay không.

Chắc hẳn cũng có thể làm được, nếu không thì cũng sẽ không đặc biệt phái người đến trấn thủ sơn môn." Tô Mạch trấn định nói.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương trống rỗng ở lại sơn môn.

Trước mặt Thục Sơn rộng lớn chỉ còn lại vỏn vẹn hai vị tồn tại, quả thực có chút khiến người ta chú ý.

Thực ra ngay từ đầu đã có một số tán tu lén lút quan sát, nhận ra

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đang đi đến Thục Sơn.

Mới đầu cũng không quá kinh ngạc, dù sao cũng là chuyện cực kỳ hiếu kỳ.

Chỉ là theo việc hai đệ tử Thục Sơn trấn thủ sơn môn đó, đột nhiên sử dụng bảo vật ngọc bội, nhanh chóng hoảng loạn truyền tống rời đi, lập tức không tự chủ mà thu hút ánh mắt của một số tán tu bên ngoài.

Thật sự không thể dễ dàng bỏ qua không để ý.

Chỉ cần mắt không có vấn đề gì, chắc chắn đều có thể nhanh chóng nhận ra.

Thậm chí tin tức này, sau khi được một vài người trong số họ phát tán, lập tức thu hút phản ứng của đông đảo tán tu trong khu vực tụ tập, lũ lượt kinh ngạc không hiểu gì nhìn về phía trước.

Hiện tại chỉ có bóng dáng Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, dường như có chút vân đạm phong khinh, sở hữu khí độ đặc biệt ung dung không vội vàng.

Chỉ riêng một phần khí thế thu hút sự chú ý đó, đã vô cùng có hiệu quả chấn động trực giác.

Đương nhiên, điểm chủ yếu nhất là cộng thêm hiện tượng mà một số người trước đó đã tận mắt chứng kiến, ví dụ như hai đệ tử Thục Sơn kia vô duyên vô cớ bỏ chạy.

Đúng vậy, họ quả thực đã rời đi thật sự, không thể có kết quả nào khác.

Dù sao thì khí tức công pháp Thục Sơn còn sót lại từ ngọc bội truyền tống, vẫn còn rõ ràng lưu lại ở phía cột đá sơn môn.

Thậm chí cách một khoảng cách nhất định, các tu hành giả bên

ngoài vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, đều là sự thật không thể nghi ngờ.

Vì vậy mới tạo thành tâm trạng khó hiểu của các tán tu bên ngoài.

Đơn giản là trăm mối không thể giải, căn bản không thể dễ dàng hiểu rõ nguyên nhân.

Nhưng tổng thể vẫn không tự chủ mà cảm thấy có chút căng thẳng và bất an, đặc biệt là đối với Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, không nhịn được mà tiến hành một số suy đoán, đương nhiên không thể thiếu sự e sợ.

Dù sao thì ngay cả các đệ tử kiếm tu Thục Sơn đích thực, đặc biệt là hai vị trấn thủ sơn môn, trước đây không ít tán tu đều tận mắt nhìn thấy, tự nhiên đều nhận ra thân phận bối cảnh của đối phương.

Bất kể là tu hành giả ở khu vực tụ cư bên cạnh Thục Sơn, thì đều cực kỳ hiểu rõ một số tình huống cơ bản của Thục Sơn.

Ngay cả khi không biết một số tin tức nội bộ chân chính, ví dụ như lần này Thục Sơn lại nghiêm chỉnh đề phòng cẩn thận như vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì thì căn bản không hiểu rõ.

Nhưng những tin tức cơ bản khác, vẫn có thể khiến người ngoài biết được.

Ví dụ như hai vị đệ tử đột nhiên được phái ra ngoài, phụ trách trấn thủ sơn môn, đều là những đệ tử kiệt xuất đầy uy danh lẫy lừng.

Ít nhất trong Thục Sơn cũng đều là những tồn tại cực kỳ ưu tú, thiên phú và thực lực các phương diện không chút nghi ngờ đều tuyệt đối cường hãn.

Chương 647

Kết quả chính là những đệ tử Thục Sơn lợi hại như vậy, không chiến mà lùi.

Thậm chí Tô Mạch căn bản không hề thi triển bất kỳ thủ đoạn nào, ngược lại chỉ tùy ý nói vài lời.

Ít nhất bên ngoài hoàn toàn không cảm ứng được chút vấn đề nào, ngay cả sự dao động của khí thế áp bách cũng không thể nhận ra, quả thực không hề trải qua giao thủ.

Vì vậy tình huống cụ thể quả thực tràn đầy sự không biết.

Đặc biệt là thân phận của Tô Mạch tràn ngập sự thần bí khó lường, đơn giản là đã thu hút thêm rất nhiều tán tu mong đợi quan sát.

Đáng tiếc là bất kể tiến hành bao nhiêu suy đoán, vẫn không thể liên hệ được.

Và điều cần làm rõ một cách đặc biệt nghi vấn, đó là về việc hai vị đệ tử đã rời đi như thế nào. vì sao lại phải chịu loại uy hiếp như vậy?

Điều này thực sự chứa đầy sự khó hiểu, nhưng vấn đề này dường như lại liên hệ với nghi vấn trước đó, nhất định phải có cả hai đáp án thì may ra mới có thể lý giải triệt để.

"Thiên a, thật khiến ta có chút không dám tin.

Phải biết rằng ngay trên địa bàn Thục Sơn, dựa vào uy thế vô cùng tận, ta cũng không dám tưởng tượng sẽ có cảnh tượng hôm nay.

Một kẻ ngoại lai đột nhiên lại có thể ép buộc đệ tử thủ sơn của Thục Sơn rời đi, thậm chí còn không cần ra tay." Một tán tu râu ria nói.

“Ta đã sống và tu luyện gần Thục Sơn hơn trăm năm, cũng đã chứng kiến quá nhiều cuộc chiến đấu và tranh giành.

Nhưng Thục Sơn cường đại chưa từng xuất hiện tình huống như hiện tại, chí ít cũng sẽ không để cho người ngoại lai làm càn.

Nhưng lần này, Thục Sơn không hề ra tay, mà lập tức nhanh chóng rút lui.” Một tu hành giả tóc bạc phơ khác nói.

“Nói rất đúng, ta cũng có thể từ đó nhận ra một yếu tố quan trọng khác, đó là lệnh của Thục Sơn vô cùng nghiêm khắc, đặc biệt là các đệ tử cũng chấp hành đầy đủ, sẽ không xảy ra chuyện sợ hãi mà không dám tiếp tục chiến đấu.

Chí ít cũng sẽ không xảy ra trên người những đệ tử ưu tú như vậy.

Cho nên, nhất định có ý của cao tầng Thục Sơn.” Một vị tu sĩ nho nhã nhưng chau mày nói.

Sau nhiều cuộc thảo luận, thực ra chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Tốc độ tiêu tan rất nhanh, dù sao thần niệm của tu hành giả đều vô cùng lợi hại, chỉ một vài cuộc trò chuyện như vậy, thực sự không tốn thời gian.

Trong chốc lát đã đủ để hiểu rõ rất nhiều điều.

Hiện tại mọi người dần dần ý thức được, e rằng nguyên nhân Thục Sơn lần này đột nhiên nghiêm chỉnh đề phòng, thận trọng như vậy, chính là vì có Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Mặc dù các tán tu không biết thân phận cụ thể của hai người, nhưng không nghi ngờ gì đều không dám xem thường.

Nhất định phải vô cùng cẩn thận quan sát, sợ rằng chỉ một chút sơ suất sẽ chọc giận hai tồn tại thần bí khó lường kia.

Dù sao thì ngay cả đệ tử tinh anh của Thục Sơn cũng không dám trực tiếp đối mặt, thậm chí ngay lập tức không chút do dự sử dụng bảo vật quý giá để bảo toàn mạng sống mà rời đi.

Điều này đơn giản chứa đựng quá nhiều hiệu quả chấn nhiếp.

Những tán tu bình thường này càng không dám không biết tự lượng sức mà chọc giận những tồn tại đáng sợ đó.

Hiện tại, thân phận của Tô Mạch và Tiểu Thanh thực sự có quá nhiều sức hút.

Thế nhưng, họ lại không dám trực diện hỏi.

Những tán tu với tâm trạng phức tạp và nặng nề, chỉ có thể bất lực đứng từ xa quan sát, sau đó thỉnh thoảng lại nói chuyện riêng với nhau, nhưng kết quả cũng không có tác dụng, vẫn không thể biết được.

"Chủ nhân, nếu ta không cảm nhận nhầm, thì nơi chúng ta vừa đi qua, các tu hành giả đều thể hiện cảm xúc sợ hãi và căng thẳng.

Không nghi ngờ gì là do đã nhận ra cảnh tượng vừa xảy ra, tình huống này là do đệ tử thủ sơn đột nhiên rời đi mà dẫn đến." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.

"Tiểu Thanh, ta thấy cách nói của ngươi quả thực rất chính xác.

Chương 648

Những kẻ đó quả thực có chút nhạy bén, ngay cả những chi tiết nhỏ không thể nhận ra cũng đã phát hiện.

Tốc độ phản ứng và trao đổi cũng nhanh, trong khoảnh khắc đã gần như biết hết mọi chuyện." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Chủ yếu là đệ tử Thục Sơn quá khôi hài.

Ta còn tưởng bọn họ có thực lực tuyệt vời, kết quả hai lời không nói lập tức bỏ chạy, đó mới là kẻ đầu têu gây ra cục diện hiện tại." Tiểu Thanh gật đầu nói.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương nói chuyện sơ qua đôi chút, sau đó cũng không tiếp tục chú ý đến những tán tu ở xa nữa, đó chỉ là một nhóm những kẻ không liên quan.

Hiện tại căn bản không cần phải dùng thêm tinh lực để chú ý, mặc kệ đối phương nói gì, dù sao cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Tô Mạch.

Huống hồ vừa rồi đích thân quan sát một lần, Tô Mạch đã hoàn toàn hiểu rõ phản ứng của những tán tu kia, tuyệt đối kính sợ không dám manh động.

Chắc hẳn bọn họ đã ý thức được Tô Mạch phi phàm, mặc dù hắn không hề triển hiện bất kỳ thủ đoạn thần thông nào.

Tô Mạch hiểu được, cũng có thể hiểu rằng đối phương khẳng định sẽ không gây thêm bất kỳ phiền phức nào, duy trì một lựa chọn trung lập không lay chuyển.

Không nghi ngờ gì đây là một loại năng lực uy hiếp mà Tô Mạch vô hình tạo thành, ngay cả khi hắn không sử dụng bất kỳ thủ đoạn

nào.

Tô Mạch không khỏi cảm thán một câu, có lẽ cường giả chân chính đều có uy hiếp, không ai có thể phản bác, dù sao đó là sự thật có thật.

Nếu đổi thành người khác, cũng không thể dễ dàng làm được điều đó.

"Không hổ là những tu hành giả sống gần Thục Sơn, chí ít về phương diện quan sát lời nói và sắc mặt, không nghi ngờ gì đều có ý thức không tồi.

Nếu không thì ngay cả lời bọn họ bàn luận, cũng chỉ dám trao đổi một cách cẩn thận dè dặt, không chừng ta sẽ cảm thấy quá ồn ào." Tô Mạch điềm nhiên nói.

"Thực ra đều là hiệu quả của uy thế cường hãn của chủ nhân, thứ vô hình hiện ra, nói chung là tình huống khó tả.

Nếu để ta một mình đứng ở đó, nhất định không thể áp chế được hiện trường, đã sớm huyên náo ồn ào hỗn loạn rồi, hoàn toàn sẽ không có cục diện tương tự." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

"Thực ra còn có thiên thời địa lợi nhân hòa tương đối quan trọng, nếu không thì Thục Sơn trong lòng những tán tu đó, có địa vị uy nghiêm vô cùng.

Có lẽ đối phương cũng không thể hình thành phản ứng hiện tại.

Chắc hẳn thấy đệ tử Thục Sơn gặp ta đều không chút do dự bỏ chạy, vì vậy không tự chủ mà trong lòng tồn tại sự sợ hãi." Tô Mạch tổng kết nói.

"Quả nhiên năng lực tư duy của chủ nhân lợi hại.

Giữa cử chỉ, hành động đã giúp ta hiểu rõ, sau này sẽ không còn

chút khó hiểu nào nữa.

Chỉ là ta muốn biết, những kẻ ở trong Thục Sơn kia, giờ phút này biết được chủ nhân, rốt cuộc sẽ có lựa chọn thế nào?" Thanh Mao Sư Vương hiếu kỳ nói.

"Điều đó đã được nói từ trước rồi.

Dựa vào một số manh mối nhỏ nhặt trước đó, Thục Sơn hẳn đã biết tu vi cường đại của ta, đặc biệt là các loại thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi vô cùng quan trọng.

Cho nên, tiếp theo khả năng không bùng nổ chiến đấu, chắc hẳn cũng có sáu phần." Tô Mạch trấn định tự nhược nói.

"Được chủ nhân, ta nghe lời của ngài, lập tức nhanh chóng phản ứng.

Nhất định cần phải có sự chuẩn bị thêm.

Dù sao có chủ nhân ở bên cạnh tọa trấn, căn bản không cần lo lắng bất cứ điều gì.

Tuyệt đối sẽ đưa ra phương pháp tác chiến bùng nổ mọi lúc." Thanh Mao Sư Vương hùng hổ nói.

"Tiểu Thanh, ngươi có một tâm tư không tồi.

Ngươi nói rất chính xác.

Vì đã sớm trấn áp Côn Luân rồi, hiện tại cũng không cần lo lắng một cái Thục Sơn.

Nếu thật sự không nể mặt ta, cùng lắm thì lại chiến đấu thêm một lần nữa.

Chương 649

Đó là chuyện có thể làm được, không cần phải ngại ngùng phòng bị.” Tô Mạch điềm nhiên nói.

Khi nói những lời này, hắn trực tiếp dùng ngữ khí điềm nhiên tự tại, nhưng khí độ ẩn chứa trong đó thực sự mạnh mẽ vô cùng, đồng thời còn có một loại khí chất khó tả, thật sự khó mà thấy trên người những người khác.

Lập tức khiến Tiểu Thanh kích động không thôi, toàn thân dâng trào một cỗ tự tin và chiến ý nồng đậm, căn bản sẽ không sợ hãi những thứ khác.

“Ảnh hưởng của chủ nhân thật sự quá lợi hại.

Ta lại vô hình trung chịu một sự thay đổi bất ngờ.

Hiện tại nếu tiến hành tác chiến bùng nổ trực diện, ta nhất định sẽ sản sinh sức mạnh càng cường đại hơn, chắc hẳn cũng sẽ đánh bại nhiều đối thủ hơn.” Thanh Mao Sư Vương tràn đầy chiến ý nói.

Có một chủ nhân có thủ đoạn sâu không lường được, đơn giản là lợi ích cực lớn.

Bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu đều sẽ nhận được sự giúp đỡ, có một chỗ dựa cực kỳ lợi hại.

Ngay cả lời nói cũng phải có sự chắc chắn, còn về những lo lắng căng thẳng kia thì đã sớm bị ném ra chín tầng mây rồi.

Tiểu Thanh dường như đã lâu không cảm nhận những cảm xúc tiêu cực đó.

“Vì vậy ta định đưa ra một quyết định mới, chủ yếu là để cố ý nhắc nhở những kẻ ở trong Thục Sơn.

Dù sao thì những người đó tuyệt đối đang thương lượng, ta cho rằng thực sự quá chậm chạp, nhất định phải tạo thêm một chút áp lực mới được.” Tô Mạch thản nhiên nói.

“Chủ nhân rốt cuộc muốn tiến hành lựa chọn nào?

Ta đã hoàn toàn bị thu hút rồi, vô cùng muốn biết tin tức cụ thể, điều đó trực tiếp thu hút tất cả sự chú ý của ta, toàn thân đều đang mong chờ đáp án cuối cùng.

Chủ yếu là kết quả có thể áp bức nội bộ Thục Sơn, thật sự khiến ta vô cùng hiếu kỳ.” Thanh Mao Sư Vương lập tức nói.

“Được thôi, ta cũng sẽ không giấu giếm, dù sao đó đều là chuyện nhỏ không đáng kể.

Lát nữa khi đích thân thi triển ra, e rằng ngươi cũng sẽ biết được.

Cho nên, bây giờ ta có thể lập tức nói cho Tiểu Thanh biết, ta vừa hay đang phá trừ trận pháp bài biển cột đá trước mắt, nhân cơ hội này thông báo cho Thục Sơn một tiếng.” Tô Mạch bình tĩnh nói.

“Thiên a, lại có thể lựa chọn như vậy, khó trách chủ nhân nói như đinh đóng cột.

Nhất định có thể khiến người bên trong Thục Sơn chịu áp bức.

Một khi thật sự xảy ra, đó chắc chắn là chuyện không cần nghi ngờ, cũng chỉ có chủ nhân mới có thể tùy ý đưa ra một quyết định như vậy.” Thanh Mao Sư Vương chấn động nói.

Mặc dù đã đi theo Tô Mạch một thời gian, nhưng vẫn không thể thực sự hiểu được tất cả tâm tư của Tô Mạch.

Chí ít là lựa chọn hiện tại này, lập tức khiến Tiểu Thanh há hốc mồm kinh ngạc, không lập tức phản ứng khôi phục, mà dễ dàng chấp nhận.

Dù sao thì đã quen thuộc rồi, bất kể là gì cũng đều là do chủ nhân thao tác, làm sao có thể dễ dàng hiểu thấu.

Nếu đổi thành người khác, nói ra những lời tương tự, Tiểu Thanh nhất định sẽ lập tức khinh thường.

Dù sao thì Thục Sơn cũng là một đại môn phái, cho dù trận pháp hộ sơn có lợi hại đến đâu, cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện phá hủy.

Nhưng khi Tô Mạch vừa nói rõ, Tiểu Thanh chỉ hơi kinh ngạc mà thôi, thực tế không hề có chút không dám tin.

Căn bản không thể nghi ngờ Tô Mạch sẽ xảy ra sai sót.

Điều đó chính là sự tin tưởng kiên định không lay chuyển.

Sự tin tưởng trong lòng Tiểu Thanh vô cùng nồng hậu.

"Thực ra ta cảm thấy những tán tu đang vây xem kia, e rằng đang hiếu kỳ về thân phận của chủ nhân.

Lát nữa tận mắt chứng kiến hành động của chủ nhân, không nghi ngờ gì sẽ có phản ứng kinh ngạc." Thanh Mao Sư Vương mong đợi nói.

Vì đã bắt đầu phá trừ trận pháp hộ sơn của Thục Sơn, Tô Mạch tuyệt đối sẽ làm ngay, căn bản không thể chậm trễ thời gian thêm chút nào, không chút do dự mà hành động.

Chương 650

Lập tức từ khắp người Tô Mạch, dâng lên một cỗ khí thế vô cùng cường hãn.

Không biết phải diễn tả thế nào, chí ít Tiểu Thanh ở bên cạnh chỉ có thể cảm nhận được một loại sức mạnh huyền diệu vô cùng.

Tình huống cụ thể không rõ ràng, có lẽ liên quan đến một tầng thứ tinh diệu hơn.

Tốc độ của Tô Mạch thực sự quá nhanh.

Ngay lập tức, dựa vào tu vi cường hãn, theo năng lực tư duy nhạy bén trong đầu, hắn lập tức nhanh chóng hình thành một phán đoán kinh người, thuần thục nắm bắt được điểm yếu của trận pháp trước mắt, hùng hổ thi triển thủ đoạn tiên lực ngay tại chỗ.

Rầm!

Tô Mạch trong khoảnh khắc tung ra một quyền thật mạnh, mang theo sức mạnh khó tưởng tượng, tạo ra uy thế vô cùng khủng bố trong một không gian tương đối nhỏ.

Đồng thời còn có loại khí tràng thay đổi che trời lấp đất, tất cả đều là hiện tượng do chính Tô Mạch tạo ra.

Ngay lập tức, một va chạm kịch liệt đã xảy ra với bảng hiệu hai chữ Thục Sơn.

Thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng, những luồng sáng và khí tức trên bảng hiệu, hiển nhiên trận pháp đã bị kích hoạt.

Có lẽ ban đầu trận pháp trông không hề nổi bật, nhưng nhanh chóng đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bởi vì trận pháp này được thiết lập tại Thục Sơn, mang theo uy thế vô cùng tận của Thục Sơn.

Cho nên khi đột nhiên bùng nổ kích hoạt, nhanh chóng hình thành uy hiếp và áp lực mạnh mẽ.

Nó bắt đầu tiến hành chống cự càng mãnh liệt hơn, dường như muốn phản kháng và đánh tan thủ đoạn của Tô Mạch.

Nhưng Tô Mạch sẽ không để cho những điều đó xảy ra.

Cùng lúc đó, hắn ấp ủ và tập trung thêm sức mạnh, trong khoảnh khắc hội tụ sức mạnh xông thẳng tới mà thi triển.

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất là phải dựa theo một lộ trình đặc định, chủ yếu là con đường tất yếu để phá giải trận pháp.

Tất cả đều là manh mối mấu chốt mà Tô Mạch đã có được từ trước nhờ nhãn quang và năng lực cảm tri cường đại.

Hiện tại quả thực đã đạt được hiệu quả không tồi, chí ít cũng không uổng phí tâm tư trước đó.

Tô Mạch quả nhiên nhanh như sấm sét, trực tiếp đánh tan uy năng mà bảng hiệu phóng ra.

Đồng thời không ngừng tiếp tục công kích.

Mặc dù có thể thấy bảng hiệu dốc hết toàn lực chống cự, nhưng vẫn vô năng vi lực, rốt cuộc không chống cự nổi, nhanh chóng bị đánh tan nát hoàn toàn, không còn sót lại chút nào.

Bao gồm cả hai cột đá lớn ở sơn môn, gần như cùng một lúc, cùng chung số phận với bảng hiệu kia.

Chúng vỡ nát tan biến chỉ còn lại một ít tro bụi vụn, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ từ đó có thể hiểu rõ, đó là bằng chứng thành công của Tô

Mạch, không có gì minh bạch và đầy đủ hơn thế.

Bởi vì trận pháp này liên kết với sơn môn quan trọng của Thục Sơn, cho nên đột nhiên bị phá hủy, không nghi ngờ gì đây tuyệt đối là hiện tượng tồi tệ.

Đối với Thục Sơn, điều này đã gây ra chấn động tương đối kịch liệt.

Ngay lập tức khiến các đệ tử nội bộ biết được, trải nghiệm rõ ràng một sự biến đổi khí thế lớn.

Đó là chuyện không thể sai.

"Người Thục Sơn rốt cuộc đang làm gì?

Hiện tại ta đã đến tận cửa nhà các ngươi, kết quả từng người một đều trốn tránh không dám ra gặp ta, thực sự có chút bất lịch sự a.

Đây không phải là một cách tiếp khách đúng đắn.

Cho nên ta đành phải sử dụng thủ đoạn thô bạo như vậy để gọi.

Chương 651

Hy vọng đừng để ta đợi quá lâu, nếu không thì ta đợi đến mức không còn kiên nhẫn nữa, sẽ không cần nói chuyện tử tế nữa đâu." Tô Mạch dứt khoát nói.

Khi trận pháp bị phá hủy và Thục Sơn chấn động, Tô Mạch ngay tại chỗ đã nói ra những lời vừa rồi, lập tức gây ra phản ứng kinh người.

Phản ứng bên trong Thục Sơn càng mạnh mẽ hơn, không thể bỏ qua, đương nhiên cũng sẽ bị hành động của Tô Mạch làm cho kinh ngạc.

"Chủ nhân lựa chọn quá hung mãnh, một cỗ khí độ khó tin, thật sự khiến người ta không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ và kính phục.

Không hổ là chủ nhân như mọi khi, bất cứ lúc nào cũng có hành động lợi hại như vậy, tràn đầy uy thế vô cùng tận." Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.

Dù sao thì khi Tiểu Thanh đứng bên cạnh quan sát, trực tiếp thấy tâm trạng kích động.

Toàn bộ quá trình của Tô Mạch không hề dây dưa dài dòng, lúc đó đã kết thúc với tốc độ cực nhanh, thế sét đánh không kịp bưng tai.

Đơn giản chứa đầy hiệu quả chấn nhiếp mạnh mẽ, đó đều là yếu tố khiến tâm trí Tiểu Thanh dao động.

"Trận pháp này có một vài điểm không tồi, có thể chống đỡ trong tay ta mấy hiệp, hơi tiêu hao một chút khí lực.

Đương nhiên, sau một hồi tiếp xúc kỹ lưỡng của ta, ta đã dễ dàng tìm thấy điểm yếu, và nhanh chóng giải quyết." Tô Mạch thản nhiên

nói.

“Có lẽ cũng chỉ có chủ nhân, khi tự mình làm ra hành động kinh ngạc như vậy, sau đó vẫn có thể duy trì tâm thái điềm nhiên tự tại.

Ta cũng không biết phải hình dung thế nào.

Nếu đổi thành ta, tuyệt đối không thể học tập được, dù sao nền tảng thực lực hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.” Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.

“Nói không sai, nhưng hành động vừa rồi của ta cũng có chút làm trò nổi bật.

Bây giờ quay đầu nhìn lại, tâm trí của những tán tu phía sau chấn động không thôi.

Cho dù cách một khoảng cách nhất định ta cũng có thể nhìn thấy, rất nhiều biểu cảm chấn động kinh ngạc, hiện rõ trên mặt.” Tô Mạch thản nhiên nói.

“Quả thực là tình huống như vậy.

Ta ban đầu đã có một kỳ vọng nhất định, chính là cảm thấy sau khi tán tu biết được, nhất định sẽ là một cảnh tượng vô cùng đặc sắc.

Khung cảnh trước mắt quả nhiên đúng như ta dự liệu, đều là chuyện có thể dự kiến, chí ít cũng không có gì quá bất ngờ.” Thanh Mao Sư Vương lập tức nói.

Lúc này, hai người hơi quay người nhìn một cái, sau đó Tô Mạch thản nhiên quay đầu lại.

Đó chính là điểm lợi hại của Tô Mạch, bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu đều có thể duy trì thái độ ung dung, đó thực sự là một tâm thái vô cùng điềm nhiên.

Còn về Tiểu Thanh thì hơi hứng thú tiếp tục quan sát, dù sao thì

hắn thực sự tràn đầy mong đợi, tỉ mỉ quan sát các loại biểu cảm của tán tu, cuối cùng mới hài lòng quay người lại, không tiếp tục quan sát nữa.

"Hiệu quả của việc ta tự mình thi triển phá trừ trận pháp, cộng thêm những lời nói tràn đầy uy năng vừa rồi, nhất định sẽ được Thục Sơn nghe rõ.

Sau đó, họ khẳng định sẽ đẩy nhanh lựa chọn, chắc hẳn nhanh chóng có thể cho ta biết." Tô Mạch bình tĩnh nói.

"Được chủ nhân, vậy ta đợi một lát.

Nếu ta bị kinh hãi như vậy một lần, tâm trạng nhất định sẽ căng thẳng không thôi.

Bất cứ ai bị loại uy năng đáng sợ đó tràn ngập tai, đều sẽ không có cảm giác dễ chịu." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương vô cùng thảnh thơi, chờ đợi quyết định từ bên trong Thục Sơn, căn bản không hề có bất kỳ tâm trạng căng thẳng hay bất an nào.

Tuyệt đối khác xa một trời một vực so với những tán tu đang quan sát, không nghi ngờ gì đây quả thực là một sự khác biệt lớn.

Chí ít là nhiều tu hành giả như vậy, căn bản chưa từng chứng kiến tình huống trước mắt, quả thực đã bị chấn động mạnh.

Lần này không giống lúc đệ tử Thục Sơn bỏ chạy trước đó, cơ bản các tán tu đều nhìn thấy rõ ràng.

Điều này hoàn toàn không thể so sánh với những gì chỉ có thể thuật lại bằng lời nói.

Bởi vì họ vốn dĩ vô cùng hiếu kỳ, đặc biệt muốn biết thân phận và bối cảnh của Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Chương 652

Kết quả là đột nhiên có một trận chiến bùng nổ mà không có dấu hiệu báo trước.

Đặc biệt là uy thế siêu cấp khủng bố của Tô Mạch, hắn trực tiếp dựa vào sức mạnh hung hãn và thủ đoạn kỹ xảo khó tả, nhanh chóng phá hủy trận pháp hộ sơn của Thục Sơn ngay tại chỗ.

Cùng với một loạt lời nói của Tô Mạch, không nghi ngờ gì nữa, đó là cố ý hành động, chính là để thu hút người của Thục Sơn xuất hiện.

Toàn bộ quá trình diễn ra một cách liền mạch, như nước chảy mây trôi, không hề có chút ngừng trệ nào, thời gian tiêu hao cũng có thể bỏ qua, quả thực kết thúc nhanh chóng trong chớp nhoáng.

Đặc biệt là thái độ mây trôi nước chảy của Tô Mạch, dù chỉ là cử tay nhấc chân, hắn đã dễ dàng phá giải trận pháp hộ sơn nhưng vẫn không hề thay đổi chút nào.

Chỉ riêng tâm thái đáng sợ đó cũng đủ khiến người ta từ tận đáy lòng khâm phục.

Loại thái độ bất chấp vinh nhục đó không hề dễ dàng đạt được.

Dù sao thì đây là Thục Sơn đường đường, một thế lực lớn vô cùng lợi hại.

Bình thường nếu có người có thể phá giải trận pháp hộ sơn, e rằng đã sớm kích động nhảy cẫng lên, sau đó không ngừng muốn nhanh chóng nói cho người khác biết để tìm chút khoái cảm.

Điều này rõ ràng khó lòng làm được như Tô Mạch.

“Mắt của ta chắc hẳn không mờ, vừa rồi quả thực đã xảy ra một sự thật khiến ta không dám tin.

Phải biết rằng trận pháp của Thục Sơn cũng vô cùng huyền diệu và lợi hại, nếu ta đường hoàng xông vào, nhất định sẽ bị trấn áp ngay tại chỗ.” Một tán tu trung niên cảm thán nói.

“Cả người ta đều há hốc mồm kinh ngạc.

Lần này ta thật sự có vận khí quá tốt.

May mà ta đã tụ tập bên ngoài Thục Sơn, vốn định giao dịch một số bảo vật có lợi cho tu luyện, kết quả lại có được cơ hội như vậy, suýt nữa thì bỏ lỡ.” Hiển nhiên là một kẻ thích xem náo nhiệt nói.

“Khi ta nhận ra cường giả thần bí kia bắt đầu thử công kích trận pháp, ban đầu ta không hề có tâm lý lạc quan.

Nhưng trong nháy mắt, cách nghĩ của ta đã thay đổi.

Không nghi ngờ gì đây là một thái độ áp đảo.

Thục Sơn dường như không hề được đặt vào mắt.

Điều đó thực sự quá bất ngờ đối với ta.” Một tu hành giả khác mắt trợn tròn, mồm há hốc nói.

Phản ứng tại chỗ quá kinh ngạc.

Rất nhiều tán tu nói chuyện riêng, thuật lại tâm trạng kích động của mình.

Nếu không phải vận khí tốt, e rằng thật sự đã bỏ lỡ mất rồi.

Dù sao họ cũng không phải là thành viên nội bộ Thục Sơn, vì vậy có thể giữ thái độ quan sát, không lo lắng cho việc Thục Sơn gặp phải chuyện gì.

Thực ra nếu thay đổi cách nghĩ, chí ít Thục Sơn mạnh hơn những tán tu này rất nhiều.

Những tán tu này không có tư cách lo lắng cho Thục Sơn, căn bản

không có năng lực đó, đồng thời cũng không cần thiết.

Hiện tại, sự kính sợ của mọi người đối với Tô Mạch còn mãnh liệt hơn trước rất nhiều.

Ban đầu chỉ là suy đoán thân phận của Tô Mạch và nguyên nhân Thục Sơn phản ứng như vậy, tuy rằng cũng biết Tô Mạch nhất định là một cường giả lợi hại, nhưng hoàn toàn không ngờ lại đáng sợ đến mức này, dễ dàng phá hủy trận pháp hộ sơn.

Hiện tại cũng có tán tu vô cùng may mắn, may mắn thay trước đó đã cẩn thận, không làm bất kỳ hành động nào chọc giận Tô Mạch.

Dù sao, đối mặt với một tồn tại cường hãn như vậy, một khi chọc hắn không vui, đó thật sự là muốn khóc cũng không ra nước mắt, căn bản không tìm được chỗ để khóc.

Đương nhiên, phần lớn các tán tu đều cảm thấy thủ đoạn của Tô Mạch tràn đầy phong thái tiêu sái và dứt khoát.

Dựa vào một mình mình mà có thể hùng hổ khiêu chiến Thục Sơn to lớn, quả thực ý khí phong phát, khiến người ta không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ.

Mặc dù ai cũng hiểu rõ rằng, để đạt được cảnh giới tu vi hiện tại của Tô Mạch, đó tuyệt đối là một nguyện vọng xa xỉ vô cùng, căn bản không thể có cơ hội đạt được, mãi mãi sẽ là vọng tưởng khó thực hiện.

Chương 653

Nhưng họ vẫn không nhịn được mà ngưỡng mộ và thán phục, tự nhiên kính sợ và khâm phục Tô Mạch, dù sao thì chính hắn đã tự mình tạo ra cảnh tượng hiện tại.

"Ta cho rằng Thục Sơn lần này gặp phải phiền phức rất lớn.

Nhìn hai tồn tại thần bí này, nhất định có mục đích nào đó.

Chỉ là không biết Thục Sơn sẽ lựa chọn thế nào.

Nếu một khi bùng nổ chiến đấu, chúng ta hãy nhanh chóng nhân cơ hội này mà chạy thật xa, để tránh bị vạ lây." Một tán tu đầu hươu mắt chuột nói.

"May mà ta vẫn không ngừng suy đoán, nhưng dù thế nào cũng không biết thân phận cụ thể.

Thật sự không có ấn tượng nào.

Quả nhiên trong thế giới rộng lớn này, khắp nơi đều có cường giả ẩn mình.

Sức mạnh thực sự quá kinh người, trực diện khiêu chiến Thục Sơn.

Ta gần như có thể hiểu được rồi, e rằng Thục Sơn trước đó đang cảnh giác với tồn tại này." Một tu hành giả béo lùn nói.

"Bất luận thế nào cũng phải cẩn ngôn thận hạnh, cường giả kia không thể chọc, nhưng Thục Sơn cũng đừng tùy tiện trêu chọc.

Dù sao thì tình hình sau này chưa thể biết trước, ai cũng không biết cụ thể ra sao.

Dù sao thì cũng vượt quá phạm vi tưởng tượng của ta.

Hãy thành thật chờ đợi diễn biến tiếp theo đi.” Một tán tu nghiêm túc mặt chữ điền nói.

Những tu hành giả này lập tức thương lượng xong một số quyết định.

Trong khi giữ thái độ tôn kính và lễ độ hơn, họ cũng sẽ không tùy tiện bàn luận về Thục Sơn, chủ yếu là sợ bị Thục Sơn phát hiện.

Sau đó, một khi Thục Sơn thuận lợi thu thập Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, hoặc là chịu thất bại nhưng không bị tổn hại đến tận gốc rễ, sau này sẽ tiến hành một số đợt báo thù.

Khi đó, những tán tu sẽ trở thành đối tượng để trút giận.

Bất kể là tình huống nào, đối với những tán tu nhỏ bé mà nói, đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đây chính là điểm bất lực của kẻ yếu, chỉ có thể sống sót trong những khe hở đó mọi lúc mọi nơi.

Vì vậy mới có thể tán thưởng hành vi tiêu sái của Tô Mạch.

Lúc này, Tô Mạch ngắm nhìn Thục Sơn hùng vĩ và nói.

“Người của Thục Sơn mau nhanh chóng cho ta một câu trả lời.

Sự kiên nhẫn và thời gian của ta tuyệt đối có giới hạn.

Nếu ta đợi đến mức không còn kiên nhẫn nữa, vậy thì sẽ không cần nói chuyện tử tế nữa đâu.” Tô Mạch bình thản nghĩ trong lòng.

Thực ra, trước khi Tô Mạch tự mình phá giải trận pháp, trong Tổ Sư Đường của Thục Sơn đã tụ tập các nhân vật lớn như trưởng lão, và tất cả đều đang nghiêm túc tìm hiểu tình hình.

Đương nhiên, họ cần phải có được tin tức từ hai đệ tử thủ sơn.

Tất cả đều chăm chú lắng nghe, bởi vì họ cần biết rốt cuộc đã xảy

ra chuyện gì bên ngoài.

Việc phái các đệ tử tinh anh đến thủ sơn chính là để biết trước tình hình.

Giờ đây khi đã đạt được hiệu quả, mức độ coi trọng của Thục Sơn có thể thấy rõ.

Sau khi hai đệ tử run rẩy nói xong, cuối cùng cũng bớt căng thẳng đôi chút, sau đó mới có thể bình tĩnh lại.

Chủ yếu là vì đột nhiên phải đối mặt và nói chuyện với nhiều nhân vật lớn như vậy, dù chỉ là thuật lại sự việc, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy tâm trí chấn động.

Đương nhiên, đặc biệt là nguyên nhân phía sau, càng khiến hai đệ tử có tâm trạng nặng nề và phức tạp.

Chương 654

Dù sao thì họ cũng hiểu rõ rằng, các cao tầng Thục Sơn hiện tại đều vì Tô Mạch mà trở nên vô cùng nghiêm túc, ngưng trọng.

Rõ ràng, họ phải dốc toàn lực để đối phó, trực tiếp thể hiện một thái độ vô cùng nghiêm túc và coi trọng, không ai dám xem nhẹ.

Sau khi thuật lại toàn bộ lời nói của Tô Mạch một lần nữa, hai đệ tử liền bị gọi ra ngoài.

Cuộc thương nghị tiếp theo trong Tổ Sư Đường, họ chắc chắn không có thân phận để tham gia, không cần thiết phải tiếp tục ở lại bên trong.

Vì vậy, họ được phân phó rời đi.

Nếu không, họ cũng không thể cảm thấy nhẹ nhõm hơn, trước đó ở lại bên trong, chỉ thở thôi cũng thấy gấp gáp và khó chịu, bất kể là ở đâu, những người đó đều là những nhân vật lớn thật sự của Thục Sơn.

"Thiên a, chỉ riêng phản ứng của các trưởng lão Thục Sơn này, ta đã có thể nhận ra, không nghi ngờ gì đây là một tình huống đặc biệt nan giải.

Thục Sơn chúng ta đang đối mặt với một cuộc khủng hoảng nghiêm trọng, nhất định phải cẩn thận suy xét kỹ càng.

Dù sao thì cũng không phải ta, một kẻ nhỏ bé, có tư cách tham gia." Một đệ tử kinh ngạc nói nhỏ.

"Đó đương nhiên là chuyện không có vấn đề gì.

Dù sao thì phải biết một sự thật vô cùng rõ ràng, đó là Tô Mạch là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Mới đây chúng ta nhận được tin tức, Tô Mạch một hơi diệt sạch Côn Luân to lớn.

Dù là Thục Sơn chúng ta cũng đại biểu cho việc không thể dễ dàng chống cự." Một đệ tử mặt đầy kinh ngạc nói.

Sau khi hai người nhanh chóng rời đi, đồng thời cũng đang dùng giọng nói nhỏ nhẹ trao đổi.

Chỉ là họ nói chuyện với nhau, sau đó cũng không nói nhiều nữa.

Dù sao thì họ cũng chỉ là những nhân vật nhỏ, không thể can dự vào những chuyện lớn như vậy.

Việc trao đổi riêng với nhau đã đủ rồi, còn về những quyết định lớn hơn thì họ không có tư cách để làm.

Là những đệ tử tinh anh xuất sắc của Thục Sơn, hiếm khi họ lại có cảm giác bất lực đau khổ như hiện tại.

Trước đây, họ luôn tràn đầy ý khí phong phát, thậm chí còn hô phong hoán vũ, chỉ điểm giang sơn, sống một cuộc sống vô cùng thoải mái, con đường tu hành cũng đặc biệt thuận lợi.

Chí ít trong thế hệ trẻ, họ đều là những đại diện cho thiên phú kiệt xuất.

Vì vậy, hiếm khi gặp phải tình huống bó tay như bây giờ, và họ cam tâm tình nguyện phục tùng từ tận đáy lòng, không hề có chút bất mãn nào.

Bởi vì họ hiểu rõ sức mạnh của Tô Mạch, và các cao tầng Thục Sơn cũng có địa vị và tu vi cực cao.

Những người tham gia lần này hiển nhiên đều ở đẳng cấp rất lợi hại.

Rõ ràng Tô Mạch kia trông vô cùng trẻ tuổi!

“Khi ta mới nhìn thấy, dường như cũng chỉ hơi nhìn không rõ tu vi cụ thể, không thể lường được sức mạnh ở tầng thứ nào, chỉ là không phải Tô Mạch đơn thuần, hắn quả thực đã chấn động ta.” Đệ tử đầu tiên thì thầm.

Còn về vị đệ tử kia đương nhiên cũng có một số cách nói, chỉ là không tiếp tục trao đổi nữa, nhanh chóng tăng tốc bước chân rời đi.

Họ chỉ muốn đi củng cố tâm trạng hỗn loạn của mình, trong một khoảng thời gian cực ngắn đã trải qua quá nhiều sự kinh ngạc, tâm trạng không nghi ngờ gì đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Cùng lúc đó, trong Tổ Sư Đường, các trưởng lão, hộ pháp và các tồn tại khác đang tranh luận, thương nghị.

Mục tiêu duy nhất là làm thế nào để đối phó với Tô Mạch.

Đặc biệt là khi biết mục đích của Tô Mạch, hóa ra chỉ muốn có được Khổn Tiên Thừng, chứ không phải chuyện nghiêm trọng nào khác.

Thực ra, tình huống này đột nhiên xuất hiện, không ít các đại năng Thục Sơn đã vô thức thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu, họ cảm thấy dấu hiệu nguy cơ quá bất ngờ, mãnh liệt đến mức khó mà bỏ qua, thậm chí còn cho rằng Thục Sơn sẽ đối mặt với đại sự như diệt môn.

Nhưng kết quả lại nghe nói mục tiêu của Tô Mạch, thực sự đã giảm bớt rất nhiều áp lực.

Chương 655

Bất kể thế nào, chuyện Côn Luân bị trấn áp chỉ mới xảy ra mấy ngày gần đây.

Tin tức đã nhanh chóng lan truyền khắp thế giới Hồng Hoang rộng lớn.

Kết quả là, người trực tiếp gây ra hậu quả đó, Tô Mạch, lại đích thân có mặt tại đây, thực sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên, không nghi ngờ gì nữa, đó là một nỗi kinh hoàng khó lường.

Tô Mạch lại có thể nhanh chóng đến một nơi mới như vậy, thời gian nghỉ ngơi cũng không có bao nhiêu, điều đó đại diện cho sự tự tin đầy đủ.

Chí ít là hắn không cần phải cẩn thận chuẩn bị lâu dài, mà trực tiếp thẳng thừng tiến đến.

Điều này thực sự khiến Thục Sơn há hốc mồm kinh ngạc, tốc độ hiện ra quá mức kinh người.

"Ta cho rằng đây đúng là Tô Mạch thật.

Ở thời điểm mấu chốt như hiện tại, Tô Mạch đang trong lúc phong độ đỉnh cao, e rằng cũng không có tu hành giả nào dám mạo danh.

Đích thân đến Thục Sơn chúng ta, càng không thể có những kẻ tiểu nhân dám mạo danh.

Dù sao thì Thục Sơn chúng ta cũng không phải là một nơi tầm thường." Một trưởng lão khí tức cường hãn nói.

"E rằng tình huống quả thực là như vậy, chúng ta đại khái đều có

thể tin chắc sâu sắc.

Kẻ dám mạo danh một tồn tại lợi hại như Tô Mạch, lại còn đến Thục Sơn chúng ta, nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là phải thảo luận kỹ lưỡng, rốt cuộc phải đối mặt với Tô Mạch như thế nào?" Một trưởng lão râu ria nói.

"Ta thấy từng người một các ngươi thực sự quá nhát gan rồi.

Ta sẽ không hề có chút sợ hãi nào.

Tô Mạch dù có thật sự một hơi trấn áp Côn Luân, đại biểu cho việc có thủ đoạn siêu cường thì sao?

Hiện tại hắn đang trực tiếp sát phạt Thục Sơn chúng ta, chẳng lẽ chúng ta thật sự không làm gì cả sao?" Một hộ pháp nóng tính nói.

"Xem ra có một vài kẻ cá biệt, định bất chấp sự an nguy của toàn bộ Thục Sơn, sau đó đi chọc giận Tô Mạch.

Một khi gây ra sự bất mãn của Tô Mạch, e rằng sẽ lại là kết cục thứ hai của Côn Luân.

Loại cục diện tồi tệ đó phải suy xét kỹ càng, không thể mù quáng đưa ra quyết định." Một trưởng lão nghiêm túc nói.

Trong Tổ Sư Đường, những lời thương nghị tiếp tục vang lên.

Trong Tổ Sư Đường vẫn còn tiếng tranh luận, nhưng cũng có thể thấy rõ hai phe đối lập, không nghi ngờ gì nữa, những kẻ có ý đồ dạy dỗ Tô Mạch tuyệt đối rất hiếm.

Thậm chí, theo những tiếng nói bày tỏ rằng không nên đối đầu trực diện với Tô Mạch, cũng đại diện cho việc số người giữ vững chiến ý không còn nhiều.

Trong thế yếu, dần dần những kẻ có ý đồ xuất chiến trước đó

cũng mất đi ý nghĩ đó.

Dù sao, những tồn tại tu hành đạt đến cảnh giới cao sâu như vậy, không ai là kẻ ngu ngốc.

Họ lập tức hiểu rõ, nếu không biết tự lượng sức mà hành động, đó tuyệt đối là hành vi tự tìm đường chết.

Ai mà chê sống quá lâu thì có thể lựa chọn đối đầu với Tô Mạch ngay bây giờ.

Thực ra, ngay cả những cường giả cảm thấy uy nghiêm của Thục Sơn bị tổn hại, cũng đều hiểu rõ rằng Tô Mạch có những thủ đoạn siêu cường.

Dựa trên tin tức truyền đến, bản thân Tô Mạch đã sở hữu nền tảng tiên lực thâm hậu khó lường, đồng thời có Thiên Bảo Kính chí bảo làm chỗ dựa.

Đặc biệt hơn nữa là những thủ đoạn ẩn giấu chưa từng được thể hiện, hắn quả thực là một nhân vật quá đỗi khủng bố.

Ai mà trực tiếp đối đầu với một tu hành giả như Tô Mạch, không nghi ngờ gì nữa, tuyệt đối không thể sản sinh quá nhiều tự tin.

Những kẻ nghiến răng nghiến lợi, dũng khí đầy mình trước đó, muốn tìm lại chút thể diện cho Thục Sơn, cũng chỉ là cố gắng làm ra vẻ mà thôi.

Chương 656

Dù sao, Tô Mạch cũng không đưa ra những yêu cầu quá khó chấp nhận.

Tô Mạch chỉ muốn có được Khổn Tiên Thừng mà thôi.

Mặc dù bảo vật này đối với Thục Sơn cũng là một thứ tương đối quý giá, nhưng cũng không phải là tổn thất quá nghiêm trọng.

Thậm chí, mức độ quan trọng thực sự của nó, ngay cả trong Thục Sơn rộng lớn cũng không nằm ở vị trí cốt lõi nhất.

Vì vậy, sau nhiều cân nhắc, các nhân vật lớn của Thục Sơn không muốn bùng nổ một trận chiến quá kịch liệt.

Đó là một trận chiến vô nghĩa và không cần thiết.

Ai muốn trực diện giao chiến, đều không có chút niềm tin nào, hoàn toàn không có bao nhiêu dũng khí.

Họ thực sự cảm thấy không thể đánh bại Tô Mạch, chỉ làm tăng thêm một số tổn thương nghiêm trọng một cách vô ích, có thể nói là một kết cục được không bằng mất.

"Không phải chỉ là một cái Khổn Tiên Thừng thôi sao, đâu có phải là cái mệnh căn của Thục Sơn chúng ta.

Đây là chuyện có thể thương lượng được.

Nhượng Khổn Tiên Thừng cho Tô Mạch, điều đó cũng có tác dụng không tồi.

Chí ít cũng có thể tránh được một lần nguy cơ, đó mới là điều mấu chốt quan trọng." Chưởng giáo Thục Sơn nói.

"Nói rất đúng, ta đồng ý với những lời này của chưởng giáo.

Hóa can qua thành ngọc bạch là tốt nhất, không đáng để gây ra một trận chiến.

Ta thấy mọi người chắc hẳn cũng hơi bất mãn.

Dù sao, chúng ta cũng là một đại tông môn vô cùng cường đại, trong Thục Sơn cũng có nhiều đệ tử như vậy, cũng sẽ mất đi uy nghiêm nhất định.

Đây là một nơi cần phải đối xử cẩn thận." Đại trưởng lão trầm tư nói.

"Thục Sơn chúng ta từ trước đến nay đều lệnh cấm hành, môn quy cũng thực thi vô cùng nghiêm ngặt.

Vì vậy mới có thể duy trì được tình hình nội bộ Thục Sơn.

Dù đệ tử có thật sự không muốn, nhưng tình thế là như vậy.

Dù sao cũng không cần phải cân nhắc phản ứng của đệ tử bình thường, họ cũng không có tư cách đưa ra quyết định.

Chỉ có Tổ Sư Đường mới có thể thương nghị." Nhị trưởng lão thờ ơ nói.

"Nói vậy không đúng, Tô Mạch thật sự cường đại, vậy thì có thể làm gì chứ?" "Chẳng lẽ thật sự đột nhiên tấn công lên?

Ta cảm thấy vì đối phương không trực tiếp phát động tấn công ngay từ đầu, e rằng cũng kiêng kỵ chọc giận Thục Sơn chúng ta.

Ta không muốn chiến đấu, dù có phải giao ra Khổn Tiên Thừng, cũng cần phải giữ thể diện." Một hộ pháp trầm giọng nói.

Lời nói đó đã gây ra sự đồng cảm.

Bất luận thế nào, họ đều là những tồn tại có địa vị cao.

Các cao tầng Thục Sơn này bình thường hô phong hoán vũ, sở hữu

uy thế.

Nếu vô duyên vô cớ phải mất mặt trước mặt đông đảo đệ tử, phải mất mặt trong giới tu hành, thì thật sự có chút ngượng nghịu, tóm lại là có vẻ cố làm ra vẻ.

Bất kể thế nào, một khi hôm nay không bùng nổ chiến đấu, kết quả lại trực tiếp tuyên bố nhận thua, Thục Sơn tuyệt đối sẽ nhận lấy kết cục bị chế giễu.

Một nhóm nhân vật lớn của Thục Sơn phải chịu trách nhiệm đầu tiên, dù sao họ cũng là những người đưa ra quyết định.

Vì vậy, dù có thương nghị quyết định nhận thua, họ vẫn kìm nén không hành động gì thêm.

Dù sao thì họ cũng không dám trực diện ra ngoài liều mạng với Tô Mạch, hiện tại lại muốn giữ chút thể diện.

Chương 657

Vì vậy, họ quyết định tìm một biện pháp thỏa hiệp.

Đặc biệt là nghe nói cách Tô Mạch đi lại, trực tiếp dừng lại trước sơn môn, dường như cũng không có ý định ra tay.

Điều này càng cho các cao tầng thêm nhiều viên thuốc an thần.

Nếu không, họ đã sớm lo lắng đến sốt vó rồi.

Kết quả cũng chính vào lúc này, đột nhiên xảy ra một đại sự không thể bỏ qua.

Hóa ra, ngay lập tức, Tô Mạch đã trực tiếp thi triển thủ đoạn huyền diệu, mạnh mẽ mà nhẹ nhàng phá hủy trận pháp ở phía sơn môn, gây ra sự thay đổi khí tức bên trong Thục Sơn.

Mỗi người bên trong đều không thể nhầm lẫn, ở trong đó nhất định có thể cảm nhận rõ ràng.

Đó chính là sự lợi hại của Tô Mạch.

Đặc biệt là cùng với một loạt lời nói của Tô Mạch, được truyền ra rõ ràng, dứt khoát ngay tại chỗ, khiến bất kỳ ai cũng không thể bỏ qua, nhất định phải nghe cho rõ.

Kết hợp với cảm giác chấn động vừa rồi, lập tức khiến những tồn tại trong Tổ Sư Đường đều không thể bình tĩnh, đều trở nên vô cùng kinh hãi thất sắc.

"Chẳng lẽ đây đều là thủ đoạn của Tô Mạch?

Xem ra đây thực sự là Tô Mạch thật, không phải người khác mạo danh.

Nếu không thì không thể làm được điều đó.

Chỉ từ đó có thể biết, Tô Mạch trước đây trách Côn Luân phá giải đại trận thủ sơn, không nghi ngờ gì đó là sự thật.

Quả nhiên chỉ trong chớp mắt, đã một hơi phá hủy phòng ngự của bảng hiệu chỗ chúng ta." Chưởng giáo kinh ngạc nói.

"Mọi người đừng cố làm ra vẻ nữa, dù có cách một khoảng cách nhất định, không tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Tô Mạch ra tay, nhưng không nghi ngờ gì cũng có thể cảm nhận được, Tô Mạch có thủ đoạn siêu cường.

Nhất định phải nhanh chóng đưa ra quyết định đúng đắn, đừng lãng phí thời gian nữa, nếu không sẽ là kết cục vạn kiếp bất phục." Ngũ trưởng lão sốt ruột nói.

"Nói rất đúng, dù có mất chút thể diện thì sao chứ, điều đó tốt hơn rất nhiều so với kết cục Côn Luân trực tiếp diệt vong.

Chỉ cần chúng ta có thể đảm bảo không bị tổn thất về thực lực, sau này cũng sẽ không có nhiều người dám trào phúng Thục Sơn.

Đó mới là điều quan trọng nhất." Đại trưởng lão nhanh chóng phán đoán nói.

"Được thôi, vậy thì chúng ta mau chóng đi đầu hàng đi." Có người phụ họa nói.

Phản ứng trong Tổ Sư Đường quả thực rất nhanh chóng.

Các cao tầng Tổ Sư Đường Thục Sơn có phản ứng nhanh chóng, chính là cái gọi là "thời thế tạo anh hùng", tóm lại nhất định sẽ nhanh chóng đưa ra lựa chọn, một đáp án phù hợp nhất với lợi ích.

Trước đây, những nhân vật lớn của Thục Sơn có chút ngượng ngùng, thậm chí vì vấn đề thể diện cá nhân mà hơi khó xử.

Nhưng đột nhiên, sau khi cảm nhận được mối đe dọa cực kỳ

nghiêm trọng, họ lập tức thay đổi rất lớn.

Những tâm trạng khó chịu trước đó, lập tức bị ném ra chín tầng mây, căn bản không còn bận tâm nữa.

Họ chỉ một lòng muốn nhanh chóng thực hiện hành động, sợ rằng chỉ cần chậm trễ một chút, lập tức sẽ khiến Tô Mạch mất kiên nhẫn, sau đó bùng nổ một trận chiến không thể lường trước.

Đó là cục diện mà các trưởng lão, hộ pháp Thục Sơn không muốn thấy.

So với việc trải qua một trận chiến kịch liệt, sau đó chịu tổn thất vô cùng tồi tệ, mà vẫn không thể ngăn cản ý đồ của Tô Mạch, chi bằng dứt khoát lựa chọn đầu hàng, dường như là cách giải quyết tốt hơn.

Chí ít có một điểm đúng, chỉ cần cuối cùng có thể bảo toàn sức mạnh trong một lần nguy cơ, không bị tổn thất nghiêm trọng, thì đối với Thục Sơn, căn bản không thành vấn đề.

Dù sao, trong thế giới tu hành này, tất cả đều phải dựa vào nắm đấm mà nói chuyện.

Ai có thực lực càng mạnh, người đó mới có đủ quyền lên tiếng.

Kẻ yếu thậm chí còn không có gan chỉ trỏ sau lưng.

Chương 658

Thục Sơn sau khi trải qua một cuộc khủng hoảng như hiện tại, vẫn sẽ là Thục Sơn như trước.

Có lẽ thật sự đã trải qua thay đổi, nhưng lại không có biến hóa nào khác.

Đó chính là quy tắc sinh tồn.

Thể diện hay những thứ tương tự, vào thời khắc then chốt không có chút tác dụng nào, căn bản không cần phải cân nhắc.

"Uy thế của Tô Mạch thật sự quá đáng sợ.

Chỉ riêng khí tức ta vừa cảm nhận được, chỉ là thi triển một số thủ đoạn ở sơn môn, đã khiến ta phải phản ứng ngưng trọng.

Vì vậy, nếu đối chiến trực diện, đó tuyệt đối là một tình huống vô cùng nan giải, hoặc có lẽ cũng khó lòng chống cự được, ta không có niềm tin." Chưởng giáo bất lực nói.

"Tu hành đạt đến trình độ khủng bố như Tô Mạch, đủ để khiến người ta ngưỡng mộ và khâm phục.

Thực ra, nếu nhìn từ một góc độ khác, không nghi ngờ gì đó cũng là một cảnh giới vô cùng đáng ngưỡng mộ.

Ai cũng muốn đạt đến trình độ tu vi đỉnh cao đó, chỉ là đối với đại đa số tu hành giả mà nói, đó chỉ là một vọng tưởng không thể thực hiện được." Đại trưởng lão cảm thán nói.

"Chưa chiến mà đã khuất phục người, ta thật sự không ngờ sẽ xảy ra với mình, sẽ có một ngày xuất hiện ở Thục Sơn rộng lớn này, chỉ vì một cái Khổn Tiên Thừng, và cái gọi là thể diện khó tả.

Trực tiếp bùng nổ mâu thuẫn và chiến đấu với Tô Mạch, không nghi ngờ gì sẽ là một tổn thất cực kỳ lớn.

Ta dù sao cũng không muốn thấy tình huống đó xảy ra." Nhị trưởng lão lắc đầu nói.

"Đó cũng là điều không thể tránh khỏi.

Mọi người đừng tiếp tục suy nghĩ linh tinh nữa.

Tiếp theo hãy nhanh chóng hành động.

Trưởng lão, hộ pháp Tổ Sư Đường đều chia thành hai bộ phận.

Chủ yếu là một số người sẽ đi cùng ta để mở sơn môn, chuẩn bị nghênh tiếp Tô Mạch.

Còn lại thì phụ trách an ủi các đệ tử Thục Sơn." Chưởng giáo uy nghiêm nói.

"Được thôi, vậy ta phụ trách dẫn một vài người đi duy trì cục diện bên trong Thục Sơn.

Thực ra, đó cũng là chuyện tương đối đơn giản, dễ dàng trấn an được." "Chủ yếu chưởng giáo cần phải đối mặt với Tô Mạch, hy vọng vị tồn tại đáng sợ kia không làm ra chuyện thiếu lý trí." Một hộ pháp nhanh chóng nói.

Tiếp theo, các cao tầng Thục Sơn tại chỗ lập tức xuất phát.

Các nhân vật lớn quan trọng đều đi đến sơn môn, nơi cần phải nghiêm túc đối mặt.

Còn về việc an ủi đệ tử Thục Sơn, không nghi ngờ gì là dễ dàng hơn rất nhiều.

Cùng lắm thì chịu một số lời bất mãn và ánh mắt khinh bỉ.

Nhưng cũng chỉ đến mức độ đó thôi.

Dù các đệ tử có khó chịu đến mấy, tuyệt đối không dám phản đối các tiền bối cường giả của Thục Sơn.

Quy tắc nghiêm ngặt của Thục Sơn đã định, từ trước đến nay đều đại biểu cho việc phải nghe lời phân phó mà hành động.

Trong Thục Sơn, vô số đệ tử lần lượt rời khỏi nơi tu luyện, tất cả đều đi đến những nơi trống trải với tâm trạng chấn động.

Ai nấy đều bàn tán với nhau, bởi vì tình huống xảy ra ở sơn môn vừa rồi, cùng với giọng nói uy nghiêm của Tô Mạch, tất cả đều nghe rõ mồn một.

Không ai có thể bình tĩnh tu luyện tiếp.

"Tần sư huynh, ta thật sự cảm thấy bất ngờ.

Chẳng phải huynh đã đi bế quan tu hành rồi sao?

Chương 659

Lại có thể xuất hiện bên ngoài lúc này.

Thật sự khiến ta không ngờ.

E rằng huynh cũng bị tình huống đột nhiên diễn ra thu hút mà ra ngoài.

Ta cũng cùng một nguyên nhân, nếu không thì vẫn đang tu luyện." Một đệ tử kinh ngạc nói.

"Nói rất đúng.

Ta vô cùng kỳ lạ, rốt cuộc là người như thế nào, lại dám đường hoàng sát phạt Thục Sơn chúng ta?

Cũng không phải là kẻ tầm thường.

Dù sao thì chúng ta cũng có cường giả lợi hại, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn kẻ địch cứ mãi ngang ngược." Vị tu giả được gọi là Tần sư huynh đáp lời.

Tình huống tương tự xảy ra quá nhiều, không ngừng diễn ra ở một số nơi trong toàn bộ Thục Sơn.

Đông đảo đệ tử đều bị thu hút.

Đối với sự kiện xảy ra một cách khó hiểu, họ thực sự cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao, ở Côn Luân cường hãn, họ đã bỏ lỡ một cảnh tượng, thậm chí không có cơ hội tận mắt chứng kiến.

Điều này đối với đệ tử hiển nhiên là rất đặc biệt.

Nhanh chóng, gần như trong chớp mắt, các đệ tử này đã hiểu ra.

Bởi vì hộ pháp phụ trách nhiệm vụ an ủi đã đến, trực tiếp nói rõ sự việc, bao gồm cả quyết định của chưởng giáo và trưởng lão, không hề giữ lại chút nào.

Sau đó, với ngữ khí ra lệnh, lập tức yêu cầu các đệ tử tuyệt đối không được gây ra chuyện bất ngờ, tất cả phải thành thật ở yên tại chỗ.

Những lời nói đó đã làm rõ rằng Thục Sơn căn bản không muốn xảy ra xung đột và mâu thuẫn với Tô Mạch.

Vì vậy, tất cả đệ tử cũng không thể tự tiện tìm đường chết mà chọc giận.

Nếu muốn tìm chết, tuyệt đối đừng ảnh hưởng đến uy danh và vận mệnh của Thục Sơn to lớn.

Đông đảo đệ tử đều biết kẻ này chính là Tô Mạch đang lúc phong độ đỉnh cao.

Dựa trên chiến tích tự mình diệt vong Côn Luân, cũng đủ để chấn động và uy hiếp cực lớn đối với đệ tử.

Vì vậy, họ cũng không dám nảy sinh ý định đi chọc giận.

Ảnh hưởng của thực lực Tô Mạch có thể thấy rõ.

Bất kể thế nào, đột nhiên nghe một loạt phân phó như vậy, không nghi ngờ gì đây là nội dung khiến đệ tử há hốc mồm kinh ngạc.

Đặc biệt là lần đầu tiên Thục Sơn không chiến mà hàng, khiến người ta có cảm giác không chân thực, nhưng đó lại là tình huống có thật.

Mặc dù hơi có chút mất mặt, nhưng nhìn từ một góc độ khác, ai cũng không có niềm tin chống lại Tô Mạch, dần dần đã chấp nhận.

Toàn bộ Thục Sơn chìm trong phản ứng kịch liệt, đặc biệt là các

đệ tử vô cùng chấn động.

Nếu không phải từ miệng hộ pháp mà có được tin tức cụ thể, họ thực sự không dám tin.

Dù sao, những đệ tử Thục Sơn này bình thường cũng là những thiên tài tu hành, chí ít so với tán tu bình thường, không nghi ngờ gì họ đều là hạng thiên kiêu ý khí phong phát, lúc nào cũng giữ vẻ kiêu ngạo.

Dựa vào bối cảnh và chỗ dựa Thục Sơn to lớn như vậy, dù có đi ra ngoài, lời nói cũng sẽ tự nhiên to tiếng hơn một chút, đồng thời cũng sẽ không có quá nhiều kẻ dám chọc giận.

Ai cũng cần phải cẩn thận cân nhắc uy thế của Thục Sơn.

Dù sao thì chỉ cần đệ tử Thục Sơn đi lại bên ngoài, quả thực đến mức hô phong hoán vũ.

Điều này cũng không phải nói quá, đặc biệt là trong phạm vi mà Thục Sơn có thể ảnh hưởng, hiện tượng như vậy càng phổ biến.

Chương 660

Kết quả là bây giờ đột nhiên xuất hiện một cường giả trực diện sát phạt Thục Sơn.

Tuy rằng ban đầu không thể tưởng tượng nổi, nhưng đó lại là sự thật.

Nhưng cùng với việc hộ pháp xác nhận rằng kẻ đó chính là Tô Mạch, lập tức khiến tất cả đệ tử đều chấp nhận.

Dù sao thì Tô Mạch, người gần đây danh tiếng vô cùng lẫy lừng, đã một hơi sát phạt Côn Luân, đồng thời đánh bại tất cả các đại năng của các thế lực tham gia thịnh điển ở đó, không chỉ thu thập vô số tu hành giả cường đại, mà còn nhân cơ hội phá hủy đại trận thủ sơn của Côn Luân.

Các loại sự tích đáng sợ đó, tất cả đều được thể hiện trong giới tu hành, lan truyền uy danh đáng sợ của Tô Mạch.

Mỗi người nghe thấy, nhất định đều thể hiện phản ứng vô cùng kinh ngạc.

Vì vậy, khi biết có tồn tại đáng sợ như vậy, tuyệt đối không nên chọc giận, vậy thì tốt nhất là đừng tự tìm đường chết.

Dù sao Côn Luân là một thế lực lớn vô cùng lợi hại, không ai có thể dễ dàng bỏ qua.

Hiện tại Côn Luân danh bất hư truyền, thậm chí có thể nói là danh tồn thực vong.

Dù sao thì cách nói nào cũng tương tự nhau, nhưng đều có thể hiểu được, đó là bằng chứng cho thủ đoạn siêu cường của Tô Mạch.

Ngay cả Thục Sơn cũng không thể ngăn cản phong mang của Tô

Mạch.

“Thiên a, ta bây giờ thật sự cảm thấy có chút may mắn.

Chưởng giáo, trưởng lão và các vị hộ pháp của Thục Sơn chúng ta đều có tâm thái vô cùng lý trí.

Nếu thay đổi thành những người không phân biệt được rõ tình hình, e rằng chúng ta sẽ không thể tránh khỏi một trận chiến với Tô Mạch.

Đó không nghi ngờ gì là một hậu quả cực kỳ tồi tệ.” Một đệ tử may mắn nói.

“Nếu là kẻ địch khác đến, ta có thể có một số cách để chống lại và tham gia chiến đấu.

Nhưng bây giờ dù có thật sự có, e rằng cũng sẽ không còn chút nào nữa, chỉ còn lại rất ít niềm tin chiến đấu.” Một đệ tử râu ria rậm rạp nói.

“May mà Tô Mạch cũng không đưa ra yêu cầu quá đáng nào.

May mắn thay chỉ cần Khổn Tiên Thừng thôi.

Tuy rằng đó cũng là một bảo vật rất quý giá của Thục Sơn chúng ta, nhưng không phải là thứ không thể đau lòng cắt bỏ.

Vì vậy cũng có thể chấp nhận được.” Một đệ tử ánh mắt tiếc nuối nói.

Những người còn lại nghe vậy, lần lượt thể hiện phản ứng bất lực.

Dù sao thì đó cũng là Thục Sơn đã mất đi một bảo vật tương đối quan trọng.

Ai cũng không chê đồ tốt nhiều, càng nhiều càng tốt mới là chuyện tốt.

Ai cũng không muốn vô cớ dâng đi, bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác.

Một nhóm đệ tử lần lượt thể hiện tâm trạng tự trách đau khổ, một cảm xúc mà họ hiếm khi có.

Một cảm giác bất lực khó tả, ít nhất là khi đối mặt với nguy cơ yêu tộc đột ngột ập đến Thục Sơn khổng lồ này, các đệ tử lại chẳng thể giúp tông môn được bao nhiêu.

Thậm chí có thể nói, dường như chẳng có chút trợ lực nào, đó chính là điều khiến các đệ tử Thục Sơn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Bình thường họ chỉ mượn oai hùm, dựa vào danh tiếng Thục Sơn mà hưởng quá nhiều lợi lộc, đến khi hiểm nguy lại không giúp được gì, tâm trạng tồi tệ đó thực sự rất bất lực.

"Ta đúng là quá phế vật rồi, uổng cho ta cứ vênh váo tự đắc, tự cho rằng thiên phú mạnh mẽ, ai ngờ tu vi lại yếu ớt đến thế, ngay cả làm pháo hôi cũng không đủ tư cách.

Xem ra sau này phải dốc hết sức tu hành, hy vọng có thể trở lại quỹ đạo." Tần sư huynh lúc trước nói.

"Ngay cả Tần sư huynh còn thế, vậy thì ta thật sự cảm thấy đau khổ hơn, dù sao khoảng cách của ta còn xa hơn nhiều.

Nghe nói Tô Mạch cũng chỉ là một người trẻ tuổi không lớn lắm, người với người tức chết người, núi cao còn có núi cao hơn, đều là những bài học cực kỳ sâu sắc à." Một đệ tử khác nhanh chóng nói.

Chương 661

Những đệ tử Thục Sơn còn lại đều gật đầu, trong lòng mỗi người đều có một cảm xúc phức tạp, cả không gian trở nên nặng nề, không khí có chút ngưng đọng.

Cảnh tượng trước mắt khiến mấy vị hộ pháp phụ trách an phủ ngây người, quả thực không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Dường như một chuyện xấu cũng sắp biến thành chuyện tốt, khiến tâm trạng các hộ pháp tốt lên nhiều.

Dù sao ngày thường không có đủ sự uy hiếp hiệu quả để thay đổi tâm thái ung dung tự tại của các đệ tử Thục Sơn.

Giờ đây, có một Tô Mạch cực kỳ đáng sợ, sự uy hiếp cực lớn cũng đã chấn động các đệ tử, vô hình trung làm thay đổi tâm trạng của họ.

Ít nhất là sau này họ sẽ đối đãi với con đường tu hành một cách nghiêm túc hơn, điều đó cực kỳ quan trọng đối với việc gia tăng nội tình của Thục Sơn trong tương lai.

Theo thời gian, các đệ tử sau khi đau khổ suy ngẫm mà trưởng thành trở lại, chắc chắn sẽ càng lợi hại hơn, đó mới là phúc khí của Thục Sơn.

Về phần mấy vị hộ pháp lúc đầu lo lắng, có lẽ sẽ có đệ tử đầu óc nóng nảy, một khi đột nhiên đi trêu chọc Tô Mạch thì sẽ thành tình huống tệ hại.

Vì vậy mới tiến vào nội bộ Thục Sơn, một mặt là để an ủi, mặt khác tự nhiên là để ngăn chặn hành vi phi lý trí của đệ tử.

Hiện tại xem ra, rõ ràng là không cần thiết.

Các hộ pháp cẩn thận quan sát từng đệ tử, xác thực không có ý niệm muốn đối phó Tô Mạch, vì vậy cũng hoàn toàn yên tâm.

Ít nhất là không có đệ tử ngu xuẩn, mỗi người đều có thể nhận thức rõ ràng cục diện trước mắt.

Tô Mạch chắc chắn là một tồn tại không thể đối kháng, đi giao chiến chẳng khác nào tìm đường chết, vô ích mà chết.

Ban đầu, mấy vị hộ pháp có chút bất mãn với Tô Mạch, nhưng dựa vào những gì đang chứng kiến, không khỏi tự nhiên nảy sinh một chút mừng rỡ bất ngờ.

Họ liền vô thức cảm ơn Tô Mạch vì đã ảnh hưởng đến không ít đệ tử, có thể chấn chỉnh, khích lệ đám người này tu hành, đúng là vạn sự trong bất hạnh vậy.

"Không biết Chưởng giáo bây giờ thế nào rồi?" Một vị hộ pháp thầm nghĩ.

Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương đứng ở sơn môn, cũng không đợi bao lâu.

Đừng thấy có vẻ như đã trải qua một khoảng thời gian khá dài, nhưng thực tế chỉ mới trôi qua một chút.

Thanh Mao Sư Vương vẫn cảm thấy có chút nóng ruột, trong lòng nảy sinh quá nhiều phiền muộn, nhưng không hề có chút sợ hãi hay lo lắng nào.

Dù sao có Tô Mạch trấn giữ bên cạnh, nó hoàn toàn tự tin, không tồn tại bất kỳ sự lo âu nào.

"Ta thật sự quá tò mò phản ứng bên trong Thục Sơn rồi, kỳ thực ta đều có thể đoán được một vài khả năng, chỉ là tạm thời chưa trở

thành sự thật, vì vậy không thể chứng thực một cách chắc chắn.

Do đó, ta không kìm được mà nảy sinh đủ loại suy nghĩ, khó mà kiềm chế sự mong đợi trong lòng." Thanh Mao Sư Vương nói nhỏ.

Tiểu Thanh hơi nôn nóng, nó và Tô Mạch có sự khác biệt một trời một vực, chỉ cần tận mắt nhìn thấy liền sẽ biết, hai bên không nghi ngờ gì là có sự khác biệt rõ rệt từ căn bản.

"Tiểu Thanh, cứ thành thật mà ở yên đó đi, đừng có vẻ nóng vội như thế.

Ta vẫn luôn nghiêm túc cảm ứng, và bây giờ cũng đã cảm nhận được một vài dấu hiệu bất thường, ví dụ như có một số khí tức mạnh mẽ đang dần tiếp cận sơn môn." Tô Mạch điềm tĩnh nói, không hề có vẻ bất ngờ.

Không phải nói suông, tất cả đều là sự thật.

Trong quá trình cẩn thận cảm ứng, Tô Mạch đã thành công phát giác ra một số sức mạnh đang dần tiếp cận sơn môn.

Đối phương hiển nhiên đang thi triển tiên lực để đi gấp, nếu không sẽ không thể bị Tô Mạch phát hiện chính xác đến vậy.

"Không hổ là Chủ nhân thâm bất khả trắc, ta trực tiếp thành một kẻ mù lòa.

Dù là địa bàn Thục Sơn, dựa vào những tiểu thủ đoạn không đáng kể của ta, thật sự không thể dễ dàng dò la được bao nhiêu tin tức, vì vậy ta vẫn cứ ngơ ngác, hoàn toàn không biết tình hình cụ thể." Thanh Mao Sư Vương khâm phục nói.

May mắn thay đã đi theo một Chủ nhân tốt, nếu không Tiểu Thanh giờ phút này vẫn không thể dò la được rằng có một số khí tức đang tiếp cận.

Rõ ràng đó chính là những cường giả của Thục Sơn, dù sao thì sức mạnh mà Tô Mạch cảm nhận được không thể là của đệ tử bình thường có thể mô phỏng được.

"Vậy thì, tất cả tình huống bây giờ, dự kiến đều có thể nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Chương 662

Xem xem đám người đó sẽ làm gì, dù sao những kẻ trước mặt ta đều là những tồn tại có thể đại diện cho Thục Sơn.

Họ sẽ chọn tiếp tục chiến đấu, hay chọn hóa giải ân oán, không muốn giao tranh?

Ta cũng muốn biết.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Chỉ là một giọng điệu hơi tò mò, thậm chí Tiểu Thanh có thể cảm nhận được, chỉ ở mức độ cực kỳ nhỏ.

Trên thực tế, Tô Mạch hoàn toàn không để tâm, bất kể Thục Sơn chọn lựa như thế nào, Tô Mạch cũng không hề dao động.

Dù sao thì với thực lực cường hãn, hắn hoàn toàn có thể duy trì được phản ứng trấn định, nếu không thì không thể giữ được sự bình tĩnh.

“Bất kể tình huống thế nào, ta cũng sẽ luôn như trước theo sau Chủ nhân.

Những kẻ đến đây đều là cường giả Thục Sơn, vậy thì đó là chuyện tốt.

Kết quả tệ nhất, chỉ cần nhanh chóng dọn dẹp đám gia hỏa lợi hại đó, không nghi ngờ gì cũng sẽ giải quyết được sự chống đối của Thục Sơn.” Thanh Mao Sư Vương vừa tự mãn vừa kiên định nói.

Tô Mạch và Tiểu Thanh đang chờ đợi một cách thản nhiên.

Đặc biệt là cảm xúc ổn định của Tô Mạch đã dần ảnh hưởng đến tâm tư của Tiểu Thanh, thậm chí ngay cả những suy nghĩ nóng vội trước đó cũng đã biến mất không dấu vết lúc nào không hay.

Thực ra, những tán tu đang quan sát từ xa, ánh mắt của tất cả đều hội tụ lại.

Những người này không có năng lực cảm ứng nghịch thiên như vậy, tự nhiên không thể như Tô Mạch mà nhận thức trước từ khoảng cách khá xa rằng có cường giả Thục Sơn đang đến.

"Theo uy danh lừng lẫy của Thục Sơn trong giới tu hành, chắc chắn sẽ không để người ngoài khiêu khích uy nghiêm của mình, đặc biệt là khi đối phương trực tiếp giết đến Thục Sơn, còn ra oai phủ đầu một cách không khách khí.

Phải biết rằng vị cường giả thần bí kia, ngay cả trận pháp bảng hiệu hai chữ 'Thục Sơn' cũng đã phá hủy rồi." Một vị tán tu lão luyện suy đoán nói.

Dù sao thì họ cũng đã có nhiều kinh nghiệm, thời gian tu luyện khá lâu, và đã sinh tồn trong phạm vi ảnh hưởng của Thục Sơn từ lâu.

Vì vậy, dựa trên những kinh nghiệm trước đây để phán đoán, vị tán tu lão luyện này cảm thấy Thục Sơn e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, chắc chắn sẽ sử dụng thủ đoạn lôi đình để trấn áp kẻ địch.

"Ta kiên quyết không đồng ý với quan điểm đó.

Bất kể thế nào, theo những gì ta tận mắt chứng kiến trước đây, vị cường giả thần bí kia đã một hơi phá giải trận pháp bảng hiệu một cách mây trôi nước chảy.

Chỉ từ đó thôi đã có thể cảm nhận được, năng lực của hắn quả thực vô cùng khủng bố.

Ta cho rằng Thục Sơn mới là bên gặp phải vấn đề nan giải." Một vị tán tu phong lưu nho nhã khác phản đối nói.

Tóm lại, tại hiện trường có không ít ý kiến, nhưng một bộ phận

không nghi ngờ gì đều đánh giá cao vị Tô Mạch kia.

Dù sao, dám giết đến Thục Sơn, và điểm quan trọng nhất là có thái độ vân đạm phong khinh như vậy, không hề giả tạo, tuyệt đối là xuất phát từ nội tâm có nội tình và sự nắm chắc, thực sự đặc biệt lợi hại, không khỏi tự nhiên mang lại cho người ta chút tự tin.

Cũng vào khoảnh khắc đó, nội bộ Thục Sơn bỗng nhiên sản sinh chấn động kịch liệt.

Tại lưng chừng núi Thục Sơn, nơi tầng mây lượn lờ, không nghi ngờ gì đó chính là sơn môn Thục Sơn thật sự.

Hai cột đá trước đó chỉ là hình dáng đặt ở mặt ngoài mà thôi.

Cái gọi là bảng hiệu kia cũng là một phần của trận pháp Thục Sơn thật sự.

Toàn bộ trận pháp hợp thành một thể, đó mới là sơn môn thật sự.

Đó cũng là nơi đang phản ứng có thể nhìn thấy được.

Rắc!

Tầng mây nhanh chóng chuyển động, lưng chừng núi Thục Sơn rộng lớn không hề giữ lại gì mà hiện ra.

Những thứ như tầng mây cũng biến mất, trận pháp từng hiển hiện uy năng bất phàm trước đó cũng tiêu tan vào hư vô.

Điều đó biểu thị Thục Sơn thật sự đã mở sơn môn, cũng như mất đi một sự che chắn, sự bảo vệ quan trọng nhất.

Chương 663

Phải biết rằng nếu muốn triệu hồi lại thì cần phải tiêu hao một chút thời gian.

Bình thường có lẽ điều này không đáng kể, nhưng vào lúc giao chiến khẩn cấp, nếu muốn thi triển ra, trong khoảnh khắc kiếm quang hỏa thạch, chắc chắn sẽ xuất hiện tình huống không kịp thời gian.

Đó thực sự là một điều tối kỵ cần chú ý, cực kỳ bất lợi cho phía Thục Sơn, dù sao một khi thật sự có chiến đấu, chắc chắn sẽ không thể kịp thời cung cấp đủ sự trợ giúp.

Và vào lúc sơn môn hoàn toàn mở ra, rất nhiều thân ảnh bay lượn xuất hiện, mỗi người đều từng lừng danh một thời, ít nhất không phải kẻ yếu, không ai khác ngoài những nhân vật lớn của Thục Sơn.

Khi sơn môn Thục Sơn hoàn toàn mở ra, tất cả tu hành giả tại hiện trường đều bị thu hút ánh mắt, cơ bản đều có vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu.

Dù sao thì ai cũng có thể có một vài dự cảm.

Khi sơn môn hoàn toàn mở ra, tất cả trận pháp biến mất không dấu vết, dường như biểu thị Thục Sơn không có ý định kiên quyết giao chiến, ít nhất là không có sự cần thiết đó.

Chỉ cần là người có mắt, cộng thêm tư duy hơi nhạy bén một chút, e rằng đều có thể rõ ràng nhận ra cục diện vi diệu hiện tại.

Thái độ của Thục Sơn thực sự quá rõ ràng, thật sự khiến người ta vô cùng bất ngờ.

Ít nhất là một bộ phận tán tu, cơ bản trước đó đã mong chờ một trận chiến kịch liệt bùng nổ với Tô Mạch, vì họ không thể chịu đựng

những hành động của Tô Mạch, coi đó là sự thù hận, liên quan đến thể diện và uy nghiêm của Thục Sơn.

Họ cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn kẻ địch khiêu khích Thục Sơn.

Kết quả lại khác xa quá, Thục Sơn dường như không hề có ý định liều chết một trận.

Về phần những tán tu khác, tại chỗ thì khá xem trọng chiến thắng của vị cường giả thần bí Tô Mạch kia.

Bất kể thế nào, hắn cũng sẽ không dễ dàng bị Thục Sơn trấn áp.

Dù mang tâm thái rất kỳ vọng, nhưng họ vẫn không dự liệu được rằng Thục Sơn không hề cố gắng chiến đấu chính diện, thậm chí dường như không hề có ý định tranh đấu, thật sự là chuyện kinh người.

Đám tán tu tại hiện trường đều bị sự thật không thể dự đoán này làm chấn động đến ngẩn ngơ.

Họ chỉ cố gắng kìm nén sự kinh ngạc trong lòng, dù sao thì họ cũng chưa tự mình nghe được những sự thật thực sự.

Cơ bản họ cho rằng đó đều là những tình huống hư ảo, không phải hiện tượng thực tế, nên phần nào có thể ổn định tâm trạng của mình, dù điều đó dường như không cần thiết.

Đặc biệt là một điểm cực kỳ quan trọng, đó chính là những cường giả Thục Sơn đang nhanh chóng bay đến.

Biểu cảm và nét mặt của từng người đều hiện ra vô cùng rõ ràng, không hề mang theo những cảm xúc tiêu cực như lửa giận hay phẫn nộ.

Chỉ từ đó thôi đã có thể chứng minh sâu sắc một ý nghĩa hòa bình.

Dù sao Tô Mạch trước đó đã tự mình thị uy, khiến Thục Sơn mất mặt một phen.

Nếu thật sự cố gắng đối chiến, sau đó dạy dỗ Tô Mạch một bài học tàn nhẫn, chắc chắn sẽ không thể che giấu được ý lạnh và sát ý.

Dù sao thì tuyệt đối sẽ có đủ loại biểu cảm hung ác, hiển nhiên sự thật không phải vậy.

"Trời ơi, hy vọng đừng từ miệng các cao tầng Thục Sơn mà nghe thấy những lời tệ hại khác.

Ta đoán cũng sẽ không có gì bất ngờ đâu, Thục Sơn nhất định sẽ chọn hòa đàm thương nghị, trực tiếp bỏ qua những mâu thuẫn không hay đó, không thể nào lại nảy sinh thêm mâu thuẫn được." Một tán tu râu ria đầy mặt nói.

"Thật sự khiến ta kinh ngạc tột độ.

Mặc dù ta đặc biệt xem trọng vị cường giả thần bí kia, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng hắn có thể chống đỡ được một số công kích và thủ đoạn của Thục Sơn, sau đó hai bên sẽ đánh nhau qua lại không phân thắng bại.

Ai ngờ Thục Sơn bây giờ lại hòa bình hữu hảo như vậy, phản ứng này vượt xa sức tưởng tượng của ta." Một tán tu nho nhã hiền hòa khác nói.

"Chỉ từ đây mà nhìn, đại khái đều có thể thấy rõ, rằng thực lực đáng sợ của vị cường giả kia còn lợi hại hơn nhiều so với những gì ta thấy.

Nếu không, không thể nào khiến Thục Sơn phải kiêng kỵ đến vậy, thậm chí còn phải nén lại mối thù vì mất mặt." Một tán tu trung niên nói.

Các tu hành giả ở đằng xa không ngừng phát biểu ý kiến của mình.

Tô Mạch nhìn đám người Thục Sơn đang bay đến, lông mày không khỏi giãn ra.

Chương 664

Ít nhất điều này có thể đại diện cho việc giảm bớt một số trận chiến, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Dù Tô Mạch không hề sợ hãi sức mạnh của Thục Sơn, nhưng nếu thật sự phải liều chết một trận, những kiếm tu của Thục Sơn cũng có thể tạo ra phiền phức nhất định.

Khi đó, chắc chắn sẽ không tránh khỏi việc tiêu hao và tốn kém thời gian, điều này tuyệt đối là điều Tô Mạch rất không hài lòng.

Dù sao hiện tại hắn đến Thục Sơn chuyên biệt là để đoạt Khổn Tiên Thừng, sau đó đi làm một việc cực kỳ quan trọng.

Việc đó không thể dung thứ sai lầm hay thất bại, vì vậy hiện tại có thể giảm bớt một chút thời gian, Tô Mạch thực sự cảm thấy hài lòng.

Thông qua việc quan sát kỹ lưỡng và cẩn thận, Tô Mạch dễ dàng phân biệt được rằng, những cường giả Thục Sơn trước mặt không nghi ngờ gì là thật tâm muốn đầu hàng.

Đúng vậy, Tô Mạch không cảm thấy sai lầm, đám người Thục Sơn này đã hạ thấp tư thái, đoán chừng cũng thật sự e ngại thủ đoạn của Tô Mạch, không dám có chút giữ lại nào.

"Xem ra Thục Sơn hành động nhanh chóng như vậy, ta cũng sẽ không có động thái trừng phạt nữa.

Chỉ cần lát nữa giao ra Khổn Tiên Thừng là đủ.

Đám người biết thời thế này thật sự khiến ta có chút bất ngờ, vốn dĩ ta nghĩ chắc chắn sẽ bùng nổ một trận chiến, tình hình lúc này quả thật tốt hơn nhiều." Tô Mạch thầm nghĩ.

Tiểu Thanh thì ở bên cạnh xuýt xoa khen ngợi, không ngừng trừng

lớn mắt, không hề kiêng dè mà quét mắt nhìn những nhân vật lớn của Thục Sơn.

Mặc dù những cường giả này toàn thân đều không tự nhiên, nhưng cũng không có phản ứng gì khác, hiển nhiên là bị uy nghiêm của Tô Mạch chấn nhiếp.

Điều đó thật sự khiến tâm trạng Tiểu Thanh vô cùng sảng khoái, dù sao bình thường nó đâu có cơ hội quan sát kỹ những cường giả cảnh giới này, rất nhiều nhân vật lợi hại của Thục Sơn.

Nếu đổi lại là ngày thường, tuyệt đối không có cơ hội, thậm chí Tiểu Thanh mà dám trắng trợn nhìn như vậy, e rằng chỉ có nước chết oan.

Hiện tại có chỗ dựa và bối cảnh vững chắc phía sau, thật sự vô cùng thoải mái.

Tiểu Thanh không hề có chút sợ hãi hay bất thường nào, dù sao thì có Chủ nhân ở bên cạnh, nó hoàn toàn không cần kiêng kỵ gì mà tiếp tục nhìn.

Nhìn từ phản ứng của phía Thục Sơn, hiển nhiên họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, thực sự khiến Tiểu Thanh trong lòng không ngừng cảm thán.

"Đám người này thật sự quá nhát gan, mấy lời Chủ nhân ta đoán trước đó thật sự đã thành sự thật.

Bây giờ đúng là một bộ dáng không dám gây ra chiến đấu, quả nhiên là sợ mà nhận thua rồi.

Tâm trạng của ta quả thực sảng khoái dễ chịu không thể tả." Thanh Mao Sư Vương kích động nói.

Bề ngoài không có phản ứng, Tiểu Thanh cố gắng kiềm chế những suy nghĩ trong lòng, dù sao phía Thục Sơn cũng chưa đích thân

xuất hiện.

Dưới sự chú ý của các tu hành giả tại hiện trường, nhóm nhân vật lớn của Thục Sơn đã thuận lợi bay xuống chân núi, trực tiếp đến trước mặt Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Không hề có ánh mắt hổ thị đam đam, cũng không có thế lực ngang bằng, càng không tồn tại khí thế đối đầu nghiêm nghị.

Không khí hiện tại hơi khiến người ta bất ngờ, dù sao thì không có vẻ gì là sẽ bùng phát chiến đấu cả.

Các cường giả phía Thục Sơn căn bản không hề có chút địch ý hay ý chí chiến đấu nào, ai cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Sau đó, không chần chừ một chút thời gian nào, Chưởng giáo Thục Sơn cùng các tồn tại khác lần lượt bắt đầu lên tiếng, không để các tu hành giả tại chỗ đợi lâu.

Thực ra, phía Thục Sơn càng không muốn để Tô Mạch phải chờ đợi lâu, thái độ tỏ ra khá khiêm nhường.

"Ta chính là Chưởng giáo Thục Sơn.

Trước đây ta chậm trễ không xuất hiện, chỉ là để cùng đồng môn thương nghị cách thức làm sao để nghênh đón Tôn hạ một cách chu đáo.

Thật sự đã để Tôn hạ chờ đợi quá lâu, xin ngàn vạn lần đừng trách tội.

Thục Sơn chúng ta không hề có ý đồ chống lại uy nghiêm của Tôn hạ." Chưởng giáo nhanh chóng nói.

"Đúng vậy không sai.

Vừa rồi cảm nhận được thủ đoạn và sức mạnh Tôn hạ thi triển, thật sự khiến chúng ta ai nấy trong lòng đều vô cùng hoảng sợ.

Chương 665

Vì vậy liền lập tức không chút do dự xuất hiện, căn bản không có tâm tư muốn giao chiến với Tôn hạ.

Điều này tuyệt đối là rất khẳng định, hy vọng Tôn hạ đừng bất mãn với chúng ta." Đại trưởng lão lập tức nói tiếp.

"Về yêu cầu mà Tôn hạ đã đưa ra, toàn bộ Thục Sơn chúng ta cũng đã nghiêm túc thương lượng, suy đi tính lại kỹ càng rồi quyết định.

Nhất định phải kiên quyết hoàn thành lời của Tôn hạ.

Khổn Tiên Thừng đang ở trên người Chưởng giáo chúng ta, sẽ lập tức trực tiếp dâng lên Tôn hạ.

Đó chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không thành vấn đề." Nhị trưởng lão bổ sung nói.

Đúng là những nhân vật lớn có quyền lên tiếng tại hiện trường Thục Sơn đã nói rõ ràng và chính xác quan điểm của mình, hoàn toàn là một thái độ cầu xin tha thứ.

Đừng nói đến chiến đấu, họ trực tiếp chủ động mở sơn môn cầu xin rồi, cơ bản là chẳng khác gì đầu hàng.

Tô Mạch vốn đã đoán được tình huống này, vì vậy cũng không có nhiều bất ngờ.

Trên mặt hắn không thể nhìn ra phản ứng gì, vẫn điềm nhiên như mây trôi gió thoảng, dường như vững như núi không lay chuyển.

Chuyện bên ngoài khó mà dễ dàng ảnh hưởng đến cảm xúc của Tô Mạch.

Về phần Tiểu Thanh, trên mặt nó hiện lên nụ cười, một loại vui mừng khôn xiết không thể kìm nén.

Dù sao thì tâm trạng trước đó nó đã cố gắng kiềm chế, bây giờ cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến kết quả này, vì vậy cũng không cần phải nhẫn nại nữa, trực tiếp bắt đầu trắng trợn biểu lộ suy nghĩ của mình.

Căn bản không cần giấu giếm gì nữa.

Những tán tu đang tụ tập ở hơi xa một chút, đều lần lượt kinh hãi biến sắc, trợn tròn mắt nhìn hiện trường.

Nếu không phải sự thật hiển hiện ngay trước mắt, họ thực sự sẽ không chọn tin tưởng.

Dù ban đầu họ ý thức được rằng Thục Sơn thực ra không muốn phát sinh chiến đấu, nhưng nhiều nhất chỉ nghĩ rằng Thục Sơn sẽ chọn tình huống hòa đàm thương nghị.

Ai ngờ cục diện hiện tại, Thục Sơn lại có hành động cầu xin và đầu hàng.

Hiện tượng này khiến người ta chấn động tâm can, vượt xa những tưởng tượng trước đó, đến mức độ vô cùng nghiêm trọng.

“Ha ha, đúng là uy danh của Chủ nhân, chỉ cần thi triển một chút thủ đoạn là đã trực tiếp khiến đám người đó chọn nhận thua.” “Uy thế của Chủ nhân thật khó tin, uổng cho ta lúc đầu còn nghĩ sẽ có một cuộc đấu tranh kịch liệt như mọi khi với Thục Sơn.

Bây giờ có thể tránh được cũng là một chuyện tốt đáng để chúc mừng.” Thanh Mao Sư Vương tự mãn nói.

Không giống như dáng vẻ hớn hở của Tiểu Thanh, Tô Mạch vẫn khá điềm nhiên, tùy ý nhìn đám người Thục Sơn một lượt.

Ánh mắt không quá nghiêm túc, cũng không có bất kỳ âm thanh hùng hồn nào, nhưng lại lập tức khiến phía Thục Sơn coi trọng, đặc biệt cẩn thận lắng nghe, không muốn bỏ lỡ một chút chi tiết nào.

"Ý của các vị ta đã nghe rõ rồi.

Nếu các vị không muốn cùng ta đại chiến sinh tử, mà lại chọn con đường đầu hàng như vậy, rất hữu hảo chủ động mở sơn môn, không còn có thể vận dụng trận pháp uy thế không tồi nữa, vậy thì thành ý đó ta đều đã cảm nhận được, ta cũng sẽ không làm khó các vị." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Nghe những lời này của Tô Mạch, các cường giả Thục Sơn đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Dù sao thì không cần lo lắng Thục Sơn sẽ bị đả kích nữa, đó chính là hậu quả mà họ lo lắng nhất trước đây.

May mắn thay điều đó sẽ không xảy ra, vì vậy tất cả đều trở nên khá thoải mái trong lòng.

Chỉ cần có thể bảo toàn thực lực, thì việc cầu xin đầu hàng hôm nay cũng không sao.

Sau này cũng sẽ không ai dám đối mặt, uy nghiêm của Thục Sơn sau này cũng có thể dần được duy trì, đồng thời có thể tránh được đả kích hủy diệt như hôm nay.

Thái độ của Tô Mạch khá hữu hảo, nhìn là biết một người rất hiểu đạo lý, khiến mọi người Thục Sơn trong lòng an định phần nào.

"Xin Tôn hạ cứ yên tâm, Thục Sơn chúng ta nhất định sẽ dâng Khổn Tiên Thừng.

Thực ra vật này vẫn luôn ở trên người ta.

Chương 666

Bây giờ sẽ lập tức giao cho Tôn hạ.

Ta trước đây vừa nghe đến tên Tôn hạ Tô Mạch, liền không kìm được mà nghĩ đến vẻ anh tư hoán phát của Tôn hạ.

Dù sao thì việc một lần thành danh diệt Côn Luân, quả thực như sấm bên tai." Chưởng giáo mỉm cười nói.

"Phải biết rằng Côn Luân không dễ đối phó chút nào, đặc biệt là đại trận thủ sơn ở đó, tuyệt đối là lợi hại nổi danh trong Hồng Hoang thế giới.

Ít nhất cũng phải mạnh hơn Thục Sơn chúng ta một phần, kết quả lại không thể chống lại thủ đoạn của Tôn hạ.

Cảnh tượng đó quả thực vô cùng hiếm thấy, rất bất lực vì không có cách nào tận mắt chứng kiến, đúng là một sự tiếc nuối từ tận đáy lòng." Đại trưởng lão thành tâm nói.

"Tôn hạ muốn Khổn Tiên Thừng của Thục Sơn chúng ta, thật sự là một chuyện vô cùng nhỏ.

Hoàn toàn không cần Tôn hạ đích thân chạy đến một chuyến, chỉ cần truyền một tin tức, ta liền có thể tự mình làm sứ giả đưa Khổn Tiên Thừng đến.

Hiện tại thật sự đã lãng phí thời gian của Tôn hạ một cách vô ích." Ngũ trưởng lão vẫn chưa nói gì cũng nói.

Tóm lại, những cường giả Thục Sơn này đều tỏ ra lấy lòng, căn bản không có ý đồ muốn gây thù chuốc oán với Tô Mạch.

Dù sao hiện tại tận mắt thấy dung mạo thật sự của Tô Mạch, sâu sắc thể nghiệm khí tức thiên thành diệu nhiên không ngừng tỏa ra, liền

cảm thấy kinh hãi.

Tuổi còn trẻ như vậy mà lại có cảnh giới phi thường có thể tiếp tục trưởng thành, quả thực là một tồn tại cường đại không thể trêu chọc.

Về phần những tán tu kia, lúc này cũng có phản ứng vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng có một số hiểu biết hợp lý.

Bởi vì vừa nghe lời của Chưởng giáo, họ biết được vị cường giả thần bí đó chính là Tô Mạch, vị tu hành giả khủng bố nổi danh gần đây, đã một hơi trấn áp Côn Luân.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, Tô Mạch lại đến Thục Sơn.

Ban đầu, nhiều tán tu không hiểu lý do vì sao Thục Sơn lại làm như vậy.

Nhưng khi biết được thân phận thật sự của Tô Mạch, họ liền bắt đầu lý giải.

Dù sao thì bất cứ ai đối mặt với Tô Mạch uy danh lừng lẫy, cũng sẽ không có lòng tin để chống cự.

Ngay cả Thục Sơn cường đại vẫn không có ưu thế.

Dù sao thì vừa rồi đã có một ví dụ thực tế được trực tiếp thể hiện.

Tốc độ của Tô Mạch cực kỳ nhanh, vừa diệt Côn Luân cường hãn, sau đó không ngừng nghỉ đến Thục Sơn xa xôi.

Thủ đoạn khủng bố như vậy khiến người ta không thể nảy sinh dũng khí đối chiến chính diện.

Thực lực của Thục Sơn cũng không mạnh hơn Côn Luân, thậm chí ở một số phương diện còn yếu hơn một chút.

Dù sao Côn Luân cũng không phải là một nơi nhỏ bé tầm thường, ngay cả trong Hồng Hoang thế giới rộng lớn, đó cũng là một bảo địa

tu hành cực kỳ nổi bật.

Đương nhiên, đó là một nơi tốt trước kia.

Hiện tại, sau khi bị Tô Mạch diệt, nơi đó đã sớm hữu danh vô thực, vĩnh viễn không có cơ hội phục hưng.

Chỉ một điểm này thôi đã khiến các cường giả Thục Sơn kinh hồn bạt vía, sợ rằng giây lát tiếp theo sẽ bị đối xử như vậy, liền mất đi chính mình.

Tâm trạng họ thật sự có chút khó chịu, trước đó không biết thái độ của Tô Mạch thế nào, quả thực là vô cùng thấp thỏm bất an.

Tóm lại, xét từ phương diện này, việc Thục Sơn lựa chọn đầu hàng vào lúc này cũng là một hành động sáng suốt.

Các tán tu cũng không thể không tán thán tư duy mẫn tiệp của cao tầng Thục Sơn, không sa vào lối suy nghĩ cực đoan, cuối cùng dẫn đến Thục Sơn đi vào kết cục thảm liệt như Côn Luân.

Điều đó hiển nhiên là một sự mất mát lớn.

Trong thời gian ngắn như vậy mà có thể đưa ra một quyết định kiên quyết thi hành, có thể thể hiện một loại bình tĩnh lợi hại.

Và việc thân ở trong một cục diện có chút phức tạp, bởi vì Thục Sơn cũng là một thế lực lớn rất cường đại, kết quả lại bị người ta đường hoàng giết đến tận cửa.

Chương 667

Chuyện khiêu khích thể diện như vậy, vì vậy rất khó để chọn bỏ qua, kiên quyết phấn chiến để lấy lại thể diện.

Cuối cùng có thể chọn cầu xin tha thứ, không còn để ý đến thể diện hay những thứ tương tự nữa.

Từ đó có thể cảm nhận sâu sắc rằng những nhân vật lớn của Thục Sơn thực sự biết tiến biết lùi, một tinh thần quả đoán như vậy hiển nhiên không tồi.

Bất cứ ai cũng phải cảm thán một câu, những cường giả này vì tương lai của Thục Sơn mà cũng khổ tâm cô nghệ, dù sao thì họ cực kỳ nghiêm túc và cẩn thận, nếu không cũng sẽ không đạt đến cục diện hiện tại, nhất định cần có khí phách tốt.

Đương nhiên, hành động nhận thua đầu hàng ti tiện như vậy, thực sự có chút khiến người ta coi thường, quả thực không có bao nhiêu dũng khí.

Nhiều tán tu cũng cho rằng quá nhát gan như vậy, ngay cả một trận chiến chính diện cũng không có, kết quả lại chủ động mở sơn môn chọn cầu xin tha thứ.

Nhưng dù trong lòng không xem trọng, có những lời châm chọc, đám tán tu không có bối cảnh và chỗ dựa này cũng không dám tùy tiện nói ra.

Chỉ có thể thầm suy nghĩ trong lòng, sau đó chờ rời khỏi phạm vi cảm ứng của các nhân vật lớn Thục Sơn, có lẽ mới dám bày tỏ ý kiến của mình.

Dù sao, theo cục diện tại hiện trường, Tô Mạch dường như cũng

không có ý định đối phó Thục Sơn nữa.

Hai bên rõ ràng khá hòa bình, Tô Mạch chỉ cần có được bảo vật Khổn Tiên Thừng là đủ.

Trên thực tế, hắn cũng tỏ ra hữu hảo, không hề có dấu hiệu bùng phát chiến đấu.

Vì vậy, phía Thục Sơn thực sự đã thu hoạch được lợi ích nhất định nhờ lựa chọn này.

Ít nhất là họ không chịu bất kỳ tổn thất nào, vẫn giữ nguyên thực lực như trước.

Điều đó đủ để chấn nhiếp bất kỳ tán tu nào dám coi thường Thục Sơn.

Một khi sau này muốn trả thù và dạy dỗ thì dường như cũng là chuyện rất đơn giản.

"Thì ra là Tô Mạch à, uổng cho ta cứ đoán mò mãi, kết quả lại bỏ qua một tồn tại danh tiếng cực kỳ lẫy lừng gần đây.

Vì vậy ta cũng có thể hiểu được lựa chọn của Thục Sơn.

Có lẽ đầu hàng thực sự rất có lợi cho sự phát triển của toàn bộ Thục Sơn.

Một khi triển khai sinh tử thù đấu, e rằng sẽ trở thành một mảnh đổ nát hoang tàn." Một tán tu thầm nghĩ trong lòng.

"Thục Sơn dù sao cũng là thế lực có ảnh hưởng lớn nhất trong khu vực, ngay cả trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới cũng không phải là tông môn nhỏ bé dễ coi thường.

Thế mà lại phải nhận thua một cách mất mặt, quả thực vô cùng buồn cười.

Đáng tiếc là bị uy thế trấn áp mạnh mẽ như vậy, ta không thể

thoải mái bày tỏ ý nghĩ trong lòng.” Một tán tu râu ria bất lực nói.

“Tốc độ của Tô Mạch thật sự quá nhanh.

Phải biết rằng ta căn bản không thể tưởng tượng được tình huống hiện tại.

Trước đây nghe nói hắn có chí bảo Thiên Bảo Kính trên người, bây giờ lại muốn đoạt Khổn Tiên Thừng.

Những bảo vật bình thường ta không dám tưởng tượng, hắn đều có thể dễ dàng đoạt được.

Người với người thật sự tức chết người, hoàn toàn không phải một đẳng cấp tồn tại.” Có người cảm thán.

Các tán tu suy nghĩ phức tạp, nhưng hiện tại đều giữ im lặng, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Sợ rằng một chút bất cẩn sẽ gặp phải họa lây.

Bất kể là Tô Mạch hay tồn tại của Thục Sơn, đều có tu vi có thể dễ dàng tiêu diệt tán tu.

Những tồn tại yếu ớt chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí, sinh tồn trong khe hở đó.

Cũng vào lúc này, Thục Sơn đã dâng lên bảo vật, tại chỗ lấy Khổn Tiên Thừng ra từ trên người.

Mặc dù trong mắt lóe lên một tia tiếc nuối và đau lòng, nhưng ngay lập tức biến mất.

Chương 668

Sau đó, trong mắt Chưởng giáo hiện ra toàn bộ là tâm tư vô cùng tự mãn và điềm tĩnh.

Với tâm thái thành thục như vậy, quả thực không hổ là Chưởng giáo có địa vị của Thục Sơn.

"Tôn hạ xin hãy nhận lấy lễ vật của Thục Sơn chúng ta, đây chính là Khổn Tiên Thừng vô cùng trân quý, uy năng và thủ đoạn tuyệt đối lợi hại vô cùng, chắc chắn sẽ khiến Tôn hạ hài lòng.

Ta cũng không dám làm giả, vật này vừa nhìn là có thể phát giác ra, đương nhiên ta cũng chỉ là nói đùa thôi." Chưởng giáo cười nói.

Đương nhiên, khi nói những lời này, Chưởng giáo nội tâm đang nhỏ máu.

Dù nói rất thoải mái, nhưng trực tiếp tự tay dâng ra một bảo vật cực kỳ trân quý, tâm trạng khó chịu đó thật sự tệ hại.

May mắn thay Chưởng giáo có năng lực chịu đựng khá mạnh, đồng thời cũng đang cố gắng tự an ủi, và cũng có thể nhanh chóng chấp nhận.

"Thục Sơn có được Khổn Tiên Thừng cũng không dễ dàng, cứ trơ mắt nhìn nó bị đưa đi, thật không dễ chịu.

Nhưng cũng là chuyện tốt, có thể tránh được một lần nguy cơ, mất đi cũng không đáng để buồn bã." Nhị trưởng lão lẩm bẩm.

"Chỉ cần vượt qua được nguy cơ hôm nay, Thục Sơn sau này cũng có thể tiếp tục phát triển.

Chắc chắn sẽ có được những bảo vật khác.

Còn về Tô Mạch, ngàn vạn lần đừng đắc tội.

Nếu giữa đường hắn không ngã xuống, cảnh giới tương lai chắc chắn không thể tưởng tượng được, vì vậy hiện tại đừng nên kết thù oán.” Đại trưởng lão bình tĩnh nói.

Các cường giả Thục Sơn còn lại đều gật đầu, lúc này cũng không nói thêm gì nữa.

Về phần Tô Mạch, hắn tự nhiên thuận lý thành chương mà nhận Khổn Tiên Thừng.

Đối phương đã chủ động dâng bảo vật, hắn không có bất kỳ lý do gì để từ chối.

Trong lòng Tiểu Thanh nảy sinh lòng cảm kích, không nghi ngờ gì là cảm xúc chân thật từ tận đáy lòng.

Đối với vị Chủ nhân này, nó quả thực đã cảm tạ từ tận đáy lòng.

Nếu không phải hiện tại đi theo một tồn tại như vậy, chắc chắn không thể có được nhiều kiến thức như thế, sự thăng tiến trong thời gian ngắn còn sâu sắc hơn nhiều so với trước đây.

“Thành ý của Thục Sơn ta đã tận mắt cảm nhận được.

Khổn Tiên Thừng quả nhiên là chí bảo phi phàm, khó trách lại có uy danh lừng lẫy như vậy, quả thực danh xứng với thực.

Chỉ từ đó thôi đã có thể hiểu được, các vị Thục Sơn không chút do dự mà dâng cho ta, thực sự vô cùng đáng quý.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.

“Nếu không phải e ngại thủ đoạn cường hãn của Chủ nhân, nếu không phải không có dũng khí đích thân trải qua một trận đại chiến sinh tử, sau đó sợ rằng một chút bất cẩn sẽ bị đánh cho tan tành, thậm chí gặp kết cục tồi tệ như Côn Luân, thì chắc chắn sẽ không ngoan

ngoãn dâng ra Khổn Tiên Thừng." Thanh Mao Sư Vương thầm mỉa mai trong lòng.

Đương nhiên, dù có suy nghĩ như vậy, Tiểu Thanh cũng giữ trạng thái bình tĩnh, chắc chắn sẽ không trắng trợn nói ra.

Có những chuyện ai cũng biết, nhưng nó chỉ tồn tại trên bề mặt thôi, thực tế thì không nên chọc thủng lớp cửa sổ giấy đó, dù sao thì điều đó sẽ khiến phía Thục Sơn trở nên khó xử.

Tiểu Thanh cũng khá hiểu chuyện, đặc biệt là sau khi đi theo Tô Mạch và được thăng tiến, tự nhiên nó sẽ không nói nhiều.

Chỉ cần Chủ nhân không có dặn dò gì thêm, Tiểu Thanh có thể kiên định giữ im lặng, dù sao thì nó không dám tùy tiện nói chuyện, nếu không vô duyên vô cớ làm hỏng chuyện, Tiểu Thanh quả thực sẽ cảm thấy khó mà thoái thác trách nhiệm.

"Các hạ có thể hài lòng với lễ vật của Thục Sơn chúng ta, đó là điều tốt nhất rồi.

Từ một nơi xa xôi như vậy đến Thục Sơn một chuyến, chỉ để lấy Khổn Tiên Thừng thôi.

Mặc dù đây quả thực là một vật quý giá, nhưng đó cũng là thành ý của Thục Sơn chúng ta, có thể dâng tặng." Chưởng giáo lập tức nói.

"Đổi sang một góc độ khác, Thục Sơn chúng ta cũng không có thứ gì tốt hơn.

Những thứ còn lại thực ra Các hạ cũng không dùng được.

Duy chỉ có Khổn Tiên Thừng là thực sự phù hợp, và cũng là thứ mà Các hạ vốn muốn có.

Chương 669

Thục Sơn chúng ta vừa vặn có, đó cũng là một vinh hạnh và duyên phận khó tả, nếu không thì không thể gặp gỡ Các hạ.” Lục trưởng lão nói tiếp.

“Các vị Thục Sơn, thật sự quá nhiệt tình rồi, điều đó khiến ta có chút ngại ngùng.

Dù sao thì ta cũng là kẻ đường hoàng đến đây, trước đó cũng không có ý định báo trước.

May mắn thay không có mâu thuẫn bùng phát, nếu không thì ta cũng sẽ có chút áy náy.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

“Các hạ nói gì vậy chứ, gặp gỡ tức là có duyên.

Không biết Các hạ có việc gấp không?

Nếu bằng lòng, sơn môn Thục Sơn chúng ta đã hoàn toàn mở ra, cũng đã chuẩn bị một ít tiên nhưỡng trân quả để Tôn hạ thưởng thức, để Tôn hạ trải nghiệm phong thái Thục Sơn.” Nhị trưởng lão thấp thỏm bất an nói.

“Hiện tại ta đã đạt được điều mình mong muốn rồi, vậy thì không làm phiền Thục Sơn nữa.

Bây giờ ta sẽ lập tức rời đi, cũng không có tâm tư ngắm cảnh thêm.

Đa tạ ý tốt của Thục Sơn, sau này có cơ hội có lẽ ta sẽ đến.” Tô Mạch trấn định tự nhiên nói.

Lời từ chối ở lại Thục Sơn du ngoạn vừa nói ra, lập tức khiến không ít cường giả Thục Sơn thở phào nhẹ nhõm trong lòng, không còn căng thẳng như trước nữa.

Tô Mạch nhàn nhạt nhìn mọi người một lượt, sau đó quét mắt nhìn sơn môn đã mở.

Thục Sơn rộng lớn trực tiếp hiện ra trước mắt.

Mặc dù Tô Mạch không hề có bất kỳ địch ý nào, thậm chí chỉ sử dụng ánh mắt bình thường hết sức thư thả, không hề vận dụng chút khí thế nào, nhưng ánh mắt bình hòa như ban đầu lại ẩn chứa uy thế khó tả.

Bởi vì những cường giả Thục Sơn bị Tô Mạch nhìn thấy, không ai dám nói nhiều, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí có thể thấy rõ, không hề có chút phong độ cường giả nào, quả thực hình tượng nhân vật lớn trước đây của họ có sự khác biệt trời vực khó tưởng.

Cuối cùng Tô Mạch tùy ý thu hồi ánh mắt.

Mặc dù Thục Sơn ở ngay gần, có thể tùy tiện dễ dàng đi vào, nhưng Tô Mạch không còn ý định muốn đi du ngoạn, tâm trạng thực sự có chút không dao động.

"Các vị Thục Sơn không chọn giao chiến chính diện với ta, quả thực là một quyết định đủ chính xác.

Ngay cả ta cũng hoàn toàn không nỡ phá hoại những phong cảnh đó.

Thục Sơn hùng vĩ tráng lệ như vậy, quả thực là một nơi rất đẹp, cộng thêm linh khí cực kỳ sung túc, không hổ là một bảo địa thích hợp tu hành." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

Càng là những thứ đẹp đẽ trân quý, một khi đột nhiên bị phá hoại, thực sự có chút đáng tiếc.

May mắn thay đám người Thục Sơn này đã kịp thời đưa ra quyết

định chính xác.

Nếu một trận đại chiến đã bùng phát, dù thật sự có chút tiếc nuối, Tô Mạch tuyệt đối không thể nương tay, tất cả sức mạnh nên thi triển đều sẽ được sử dụng không chút giữ lại.

May mắn là những tình huống đó đã không xảy ra.

"Chủ nhân đã định rời đi, ta chắc chắn sẽ không chút do dự mà đi theo.

Nếu để ta ở lại một mình, e rằng còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra, trực tiếp sẽ bị tiêu diệt, thậm chí tình huống như vậy, ta cũng không thể biết được.

Dù sao thì thực lực của ta còn hơi yếu ớt, Chủ nhân mới là chỗ dựa lớn nhất của ta." Thanh Mao Sư Vương thầm nghĩ.

Thực ra Tiểu Thanh cũng nảy sinh suy nghĩ tiếc nuối, dù sao thì Thục Sơn rộng lớn hùng vĩ như vậy, yêu tộc tầm thường đâu có cơ hội chiêm ngưỡng phong thái thật sự.

Dù sao thì Thục Sơn và các tu hành giả khác, trời sinh đã có sự phân biệt với yêu tộc, là hai loại hình hoàn toàn khác nhau.

Bình thường khi gặp nhau, một lời không hợp là động thủ đánh lớn, điều đó dường như cũng là chuyện bình thường không thể bình thường hơn nữa.

Tiểu Thanh thực ra cũng đã rất mãn nguyện.

Hiện tại đạt đến trình độ như vậy, trước mặt nhiều cao tầng Thục Sơn mà cực kỳ thoải mái không kiêng dè một lần, quả thực là yêu quái may mắn trong giới yêu tộc.

Chương 670

Các yêu tộc khác tuyệt đối hiếm có cơ hội như vậy, cũng coi như không uổng phí kiếp này.

Ngay sau đó, Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng rời đi.

Khi đến thì không có gì, khi rời đi thì lại không hề tay trắng, còn mang theo bảo vật cực kỳ trân quý.

Chuyến đi này thu hoạch hiển nhiên khá phong phú, quả thực khiến người ngoài phải ghen tị.

Về phần những nhân vật lớn của Thục Sơn, khi tận mắt thấy Tô Mạch dẫn con sư tử kia biến mất, cuối cùng họ cũng có thể thoải mái tự do hít thở, không còn cảm thấy áp lực tràn ngập xung quanh nữa.

Khí tức áp bức vô hình từ Tô Mạch cuối cùng cũng tiêu tan không dấu vết.

Thực ra, ngay khi Tô Mạch trực tiếp từ chối lời mời, đám cường giả Thục Sơn liền vui mừng ra mặt.

Thật sự là tâm trạng sảng khoái không thể tả, dù sao thì cũng đã trải qua khoảnh khắc áp lực cực độ.

Cuối cùng cũng có được một nụ cười vui vẻ, đúng là vạn sự trong bất hạnh vậy.

Dù sao nếu Tô Mạch cứ ở lại Thục Sơn mãi, quả thực sẽ khiến những nhân vật lớn này không biết tìm đâu mà than khóc.

E rằng họ cũng không dám làm trái ý Tô Mạch, chỉ có thể bất lực tiếp tục thuận theo mà thôi.

Có lẽ là do thực lực yếu kém, khi ở thế yếu, thật sự không thể không cúi đầu.

Tô Mạch nói xong, không hề do dự, càng không có chút chần chừ nào.

Hắn lập tức bắt đầu hành động, sau khi thể hiện quyết định của mình, lúc này thân ảnh hắn đã biến mất, dần dần rời khỏi phạm vi có thể chú ý của Thục Sơn.

Tốc độ quả thực cực kỳ nhanh.

"Tô Mạch còn giữ chút thành tín, ta thật sự lo lắng rằng giao Khổn Tiên Thừng rồi cũng không thể đảm bảo an toàn thực sự, khiến ta kinh hồn bạt vía.

May mắn thay bây giờ cuối cùng không cần giao lưu với vị tồn tại đáng sợ kia nữa rồi.

Ngay cả nói chuyện cũng phải cực kỳ cẩn thận, sợ rằng vô duyên vô cớ khiến vị tồn tại kia bất mãn." Chưởng giáo cảm thán nói.

"Hôm nay đối với Thục Sơn chúng ta, không nghi ngờ gì là một ngày vô cùng khó quên.

Mọi người mau về đi, ta cũng cần phải an ủi bầu không khí nội bộ, đặc biệt là nhiều đệ tử như vậy, ngàn vạn lần đừng suy sụp.

Họ là hy vọng của Thục Sơn trong tương lai, sau này chắc chắn sẽ trở nên cường đại hơn." Đại trưởng lão bất lực nói.

"Thế giới này vẫn là tu hành quan trọng nhất, nhất định phải có đủ thực lực mới có thể thực sự nắm giữ vận mệnh của mình.

Uổng cho ta tự cho rằng thực lực của mình đã đủ mạnh, sau đó còn vênh váo tự đắc như vậy." Nhị trưởng lão suy tư nói.

Các trưởng lão và hộ pháp khác cũng đều gật đầu đồng tình, sau đó

cũng lần lượt thi triển thủ đoạn, một lần nữa đóng lại sơn môn đã mở.

Những trận pháp kia cũng được triệu hồi một cách chấn động, thực sự thể hiện nội tình và uy năng của Thục Sơn.

Thực ra, đó cũng là điều các cường giả Thục Sơn cố tình làm, nhất định muốn cho người ngoài thấy rõ.

Dù sao thì nơi lợi hại của Thục Sơn vẫn không hề chịu tổn thất nào, tất cả đều được bảo lưu, tràn đầy hiệu quả chấn nhiếp cực mạnh.

Đừng thấy trước đó đối với Tô Mạch thì khúm núm cúi đầu, thậm chí không nói hai lời đã chọn đầu hàng, nhưng dựa vào sức mạnh vẫn vẹn nguyên của Thục Sơn, việc thu dọn người khác thực sự là chuyện đặc biệt đơn giản.

Chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tốt danh tiếng của Thục Sơn.

Ngay cả các tán tu xung quanh lòng mang ý nghĩ khác, nhưng cũng không dám ở gần đó nói những lời không hay, đều giữ im lặng.

"Tô Mạch đã khí phách ngút trời rời đi, toàn bộ quá trình không hề tốn thời gian, thậm chí ngay cả khó khăn trở ngại cũng không tồn tại.

Đơn giản dễ dàng mà thu được thắng lợi và thu hoạch.

Đó mới là cường giả thật sự, có sức ảnh hưởng khó tin." Một tán tu cảm thán nói.

Chương 671

Đồng thời cũng có rất nhiều tán tu nhanh chóng rời xa.

Chuyện tận mắt chứng kiến hôm nay, quả thực là một cảnh tượng vô cùng chấn động.

Thậm chí họ còn nóng lòng muốn truyền tin ra ngoài.

Chờ khi cách Thục Sơn một khoảng cách nhất định rồi, họ mới có thể yên tâm trò chuyện, sợ rằng khi nói chuyện trước đó, e rằng sẽ bị Thục Sơn đánh trả thù.

Ai nấy đều cực kỳ cẩn thận, đặc biệt lo lắng sẽ gặp nguy hiểm.

Đồng thời, tin tức về việc Tô Mạch không chiến mà hàng phục Thục Sơn, và đoạt được Khổn Tiên Thừng, lại một lần nữa truyền ra ngoài.

Tô Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương trong chớp mắt đã đi xa.

Sau khi bay một thời gian, tình cờ đến một khu rừng rậm hoang vu ít sinh linh, xung quanh dường như khá tĩnh lặng, không có động tĩnh gì khác.

Tô Mạch khá điềm tĩnh ở lại đó.

Sở dĩ dừng lại ở đó không phải là không có nguyên nhân nào, mà chắc chắn có nguyên nhân khác.

Nếu không thì không thể vô duyên vô cớ lãng phí thời gian.

"Khổn Tiên Thừng không nghi ngờ gì là bảo vật cực kỳ lợi hại.

Khi ta cầm trong tay cảm nhận, có thể sâu sắc thể nghiệm được, những cảm ứng truyền đến tay ta, tuyệt đối là khí tức phi phàm.

Hiện tại ta có chút không kiềm chế được tâm trạng kích động,

muốn lập tức thi triển một phen.” Tô Mạch nhàn nhạt nói.

“Được Chủ nhân.

Thực ra ta cũng cực kỳ tò mò, Khổn Tiên Thừng uy danh lừng lẫy này rốt cuộc có thủ đoạn gì, mà lại có thể tạo ra một cái tên khiến người ta khao khát như vậy.

Dù sao thì không phải tùy tiện một bảo vật nào cũng có thể nhận được đánh giá như vậy, không nghi ngờ gì đây là một vật cực kỳ trân quý.” Thanh Mao Sư Vương lập tức nói.

“Khổn Tiên Thừng tất nhiên là một vật có uy năng, chỉ là đến mức độ nào thì ta thực sự chưa biết.

Chỉ cần một khi thuận lợi thi triển ra, chắc chắn có thể có được phán đoán chính xác.

Ta chỉ cần đơn giản làm một thử nghiệm nhỏ là được, sử dụng Khổn Tiên Thừng này để đối phó mục tiêu.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

“Lời của Chủ nhân thật sự quá tuyệt vời, đã suy xét đến mọi phương diện cực kỳ cẩn thận.

Chỉ là ta cũng không biết tình hình thực sự, ví dụ như xung quanh hiện tại không có sinh linh nào khác, dường như cũng không tìm thấy mục tiêu có thể đối phó.

Điều đó thực sự khiến ta cảm thấy đặc biệt khổ não, không hiểu rõ chi tiết tình huống bên trong là thế nào.” Thanh Mao Sư Vương không hiểu nói.

“Đó đều là vấn đề rất đơn giản.

Thực ra sở dĩ ta đột nhiên dừng lại ở đây, chính là vì đã cảm ứng được một mục tiêu thích hợp.

Nếu không thì ta cũng sẽ không chút do dự mà ở lại đây.

Ngay cả khi nó sinh tồn trong rừng sâu núi thẳm ẩn mình, cũng đừng hòng trốn thoát khỏi sự quan sát của ta.

Khi đi ngang qua ta đã cảm nhận được một tia khí tức." Tô Mạch trấn định tự nhiên nói.

"À thì ra là vậy, khó trách vừa rồi vô duyên vô cớ thấy Chủ nhân dừng lại chuyến bay.

Ta đương nhiên không có lý do gì để do dự, tất nhiên sẽ lập tức nhanh chóng hành động theo.

Chắc chắn không thể để mặc Chủ nhân ở lại một mình, sau đó tự mình rời đi, tình huống đó là không thể." Thanh Mao Sư Vương chợt hiểu ra nói.

"Trong cảm ứng kỹ lưỡng của ta, tên gia hỏa này có khí tức tội nghiệt cực kỳ nồng đậm, không nghi ngờ gì đã giết hại quá nhiều sinh mạng vô tội.

Nếu không thì không thể hội tụ được mùi máu tanh nồng nặc đến mức độ này.

Chương 672

Kẻ bị tội nghiệt quấn thân này, ta cũng không biết là sinh linh loại gì, nhưng cứ thử Khổn Tiên Thừng trước đã, thử sơ qua uy năng một chút là được." Tô Mạch nhàn nhạt nói.

"Nếu như lời Chủ nhân nói, không nghi ngờ gì đó là tên gia hỏa đáng chết thật sự, dám tàn sát những người vô tội không tấc sắt trong tay.

Phải biết rằng trước mặt tu hành giả, những người phàm tục đó thực sự không có khả năng chống cự, chỉ có thể chết khá thảm, vì không có thực lực đối kháng." Thanh Mao Sư Vương phẫn nộ nói.

Tô Mạch ngay sau đó cũng dùng ánh mắt quan sát xung quanh, cẩn thận và nghiêm túc cảm ứng khí tức.

Một trong những thủ đoạn lợi hại của Tô Mạch là khi triển khai, mọi việc thường thuận lợi, dường như chưa từng thất bại.

Lần này cũng không lãng phí tâm tư, trải qua một chút nỗ lực tìm kiếm, cộng thêm tiêu hao một chút tinh lực không đáng kể, Tô Mạch cuối cùng cũng thành công cảm nhận được vị trí mục tiêu, sau đó khóa chặt một phương hướng cụ thể và ghi nhớ trong lòng.

Tô Mạch bình tĩnh nói: "Dưới sự tìm kiếm hết mình của ta, đừng nghĩ có thể an nhiên vô sự trốn thoát.

Qua cảm ứng vừa rồi của ta, biết được đối phương hoàn toàn không cảm nhận được tin tức của ta.

Ngươi hẳn cũng hiểu, dù sao ta cũng cách một khoảng khá xa, hơn nữa lúc đầu ta bay tương đối chú ý ẩn giấu thân hình, nên việc không bị phát hiện cũng là chuyện bình thường." Thanh Mao Sư Vương kính

phục nói: "Không hổ là Chủ nhân thâm bất khả trắc, nếu là ta tự mình tìm kiếm, chỉ có thể lắc đầu thở dài bất lực, đối mặt với khu rừng sâu hiểm ẩn như vậy, hoàn toàn không thể tìm thấy mục tiêu.

Đối với ta, việc đó đơn giản là khó tả, chỉ có Chủ nhân mới làm được." Kể từ khi Tô Mạch đưa ra quyết định, rồi thuận lợi phát hiện nơi ẩn náu của đối phương, quá trình đó chỉ mất một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi, khiến tiểu Thanh cảm thán vô cùng.

Tốc độ nhanh đến mức tiểu Thanh đã quen dần, vì số lần kinh ngạc thực sự quá nhiều, khó mà tin nổi.

Thế nhưng, trong khoảng thời gian này, những tình huống tương tự đã xuất hiện rất nhiều lần, thậm chí khiến hắn có chút quen thuộc rồi.

Ngay sau đó, Tô Mạch nắm giữ Khổn Tiên Thằng, bắt đầu thi triển một số công pháp, không ngừng tụ tập tiên lực vào Khổn Tiên Thằng.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, Tô Mạch trực tiếp thi triển Khổn Tiên Thằng, nó biến mất như một tia sét, tốc độ kinh người.

Tô Mạch đã để lại vị trí mục tiêu cụ thể trên Khổn Tiên Thằng, thông qua một số thủ đoạn công pháp đặc biệt, cuối cùng không bị lạc.

Khổn Tiên Thằng nhanh chóng bay đến vị trí mục tiêu, lập tức không chút do dự phát động tấn công.

Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương đều cảm nhận được, ở một nơi trong khu rừng sâu đang xảy ra dao động sức mạnh kịch liệt, không nghi ngờ gì chính là nơi Khổn Tiên Thằng và mục tiêu đang giao chiến.

Động tĩnh tạo ra khá lớn, ít nhất là khu rừng sâu ban đầu vô cùng

tĩnh lặng, dần dần đã trở nên ồn ào.

Vô số chim bay kinh hãi bỏ chạy, trong rừng cũng có những con dã thú hoảng loạn bỏ trốn.

Các loại cảnh tượng hỗn loạn xuất hiện quá nhiều, hiển nhiên thực lực của mục tiêu mà Khổn Tiên Thằng đang giao chiến khá mạnh, nếu không cũng không thể tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy.

Tô Mạch vẫn giữ vẻ mặt vô cùng đạm nhiên, hắn cảm nhận được Khổn Tiên Thằng đang chiếm ưu thế lớn, thậm chí sắp giành được thắng lợi.

Cuối cùng Tô Mạch nở nụ cười, đã có được chiến thắng cuối cùng.

Tiểu Thanh thực ra cũng không thể cảm ứng được tình hình cụ thể, nhưng đột nhiên thấy biểu cảm của Chủ nhân, vô thức hiểu rằng có tin tốt, liền nhìn theo hướng ánh mắt của Tô Mạch, thoáng chốc thấy một vật thể đang bay xuống, không khỏi cố gắng mở to mắt nhìn, tiểu Thanh sợ bỏ lỡ chi tiết nhỏ nhất, đó mới là điều hối tiếc lớn nhất.

Chờ Khổn Tiên Thằng nhanh chóng quay về, Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương mới chú ý thấy, nguyên lai nó đã trói chặt một con hổ yêu đang thoi thóp, con hổ yêu này hiển nhiên đã dùng hết sức lực nhưng vẫn không thể thoát ra.

Rất nhanh, Khổn Tiên Thằng trực tiếp buông lỏng hổ yêu, sau đó được Tô Mạch thu về.

Vừa rồi trải qua đối kháng thực sự, hổ yêu đã dùng hết sức lực vẫn vô dụng, bây giờ khi nhìn thấy chủ nhân thực sự của sợi dây thừng, nó càng cảm nhận được sự chấn động và khủng bố.

Hổ yêu kinh hãi vạn phần nói: “Trời ơi, đây là loại kẻ địch gì vậy, đơn giản là quá đáng sợ.

Ngay cả khi chỉ nhìn một cái, thậm chí khiến ta không thở nổi, chỉ từ đó đã khiến ta vô cùng tuyệt vọng, khó hiểu tại sao lại chọc phải kẻ địch cảnh giới như vậy, thực sự không thể nào." Căn bản không có bất kỳ cơ hội cầu xin tha thứ nào, vì Tô Mạch chỉ hơi thi triển thủ đoạn áp bức, ngay lập tức khiến hổ yêu không thể nói được lời nào, chỉ có thể trải nghiệm sự khủng bố ngày càng chấn động, đến nỗi hô hấp cũng trở nên gấp gáp và khó chịu lạ thường, trong ánh mắt không thể che giấu sự khó chịu và sợ hãi.

Hổ yêu quả thực đã sát hại quá nhiều nhân tộc, vì hổ yêu cảm thấy nhân tộc vô cùng mỹ vị khả khẩu, thực sự không nhịn được mà liên tục nuốt chửng mấy tòa thành trì nhân tộc.

Đó là chuyện xảy ra mấy ngày trước, bình thường nó đều cẩn thận ẩn mình đi ăn, sau đó cẩn thận trở về hang ổ.

Những lần trước đều an nhiên vô sự, chỉ duy nhất lần này, hôm nay lại đặc biệt xui xẻo gặp phải Tô Mạch, vừa vặn bị cảm ứng.

Nếu là bình thường, Tô Mạch cũng không có nhàn tình dật trí đó, sẽ không vô cớ đi trừng phạt tội nhân, đó không phải trách nhiệm của Tô Mạch.

Chỉ là hiện tại vừa vặn cần thi triển Khổn Tiên Thằng, nên hổ yêu này vận khí thực sự quá kém, đặc biệt xui xẻo.

Chương 673

Thay đổi một chút thời gian, chưa chắc đã phải chịu kết cục như vậy, hiện tại đến lời cầu xin tha thứ cũng không nói ra được.

Tô Mạch đạm định nói: "Quả nhiên đầy rẫy khí tức tội nghiệt sâu nặng, sát hại nhiều nhân tộc bình thường như vậy, ta không thể dễ dàng bỏ qua.

Ngươi đáng lẽ phải chết, sẽ không có khả năng khác, ta sẽ không cho phép những tình huống đó xảy ra." Mặc dù không sử dụng giọng nói lớn, nhưng thái độ kiên định không lay chuyển, thái độ không thể nghi ngờ, thể hiện rõ ràng.

Tô Mạch liền tùy ý vung tay, một cỗ tiên lực tuôn trào ra.

"Bành!" Tô Mạch trực tiếp tiêu diệt con hổ yêu bị thương, khí tức của nó biến mất không còn tăm hơi, không còn chút cảm ứng nào.

Toàn bộ quá trình diễn ra quá nhanh, nhanh như chớp giật, thể hiện sự nhanh nhẹn dứt khoát.

Vừa bày tỏ ý kiến, Tô Mạch lập tức triển khai thao tác, khiến con hổ yêu kia không kịp phản ứng, một hơi hành vân lưu thủy tiêu diệt sinh mệnh của nó.

Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Chủ nhân chém giết quá tốt!

Loại tội ác này nhất định phải nhận được bài học thích đáng, trong lòng ta cảm thấy sảng khoái không thôi, hận không thể tự mình đi đối phó hổ yêu.

Không ngờ tên này tu vi cũng khá lợi hại, Khổn Tiên Thằng có thể chế phục, đủ để thể hiện uy năng của nó." Tiểu Thanh đứng bên cạnh

nghiêm túc quan sát, vừa tận mắt chứng kiến Tô Mạch vung tay xử lý hổ yêu, cũng không khỏi kinh ngạc.

Tiểu Thanh cảm thấy Chủ nhân vẫn là một tồn tại sát phạt quả quyết, thủ đoạn mạnh mẽ lợi hại khiến tiểu Thanh chấn động, đó mới là mấu chốt của vấn đề.

Hơn nữa Khổn Tiên Thằng vừa rồi cũng thi triển uy thế vô cùng mạnh mẽ, cách xa như vậy mà vẫn có thể thu phục hổ yêu một cách chính xác không sai sót, không nghi ngờ gì đã thể hiện thủ đoạn và uy năng tuyệt vời.

Tô Mạch bình tĩnh nói: "Uy lực của Khổn Tiên Thằng quả thực khiến ta cảm thấy không tồi, không uổng công ta đã đặt nhiều kỳ vọng.

May mà ta đã nghĩ có thể xảy ra bất ngờ, không ngờ việc ta chuyên môn đến Thục Sơn tranh đoạt nó lại đáng giá đến thế." Thanh Mao Sư Vương lập tức hỏi: "Chủ nhân, vì ta đã trải nghiệm uy năng của Khổn Tiên Thằng rồi, vậy tiếp theo chúng ta nên đi đâu?

Thật sự quá bối rối, nhưng ta hiểu Chủ nhân có cách làm và quyết định riêng, bất kể đi đâu, ta cũng sẽ kiên định không thay đổi mà đi theo." Thanh Mao Sư Vương từ tận đáy lòng nói: "Lời của Chủ nhân, ta khẳng định tin tưởng không chút nghi ngờ.

Địa Tiên Giới là một nơi khiến ta quá bất ngờ, có cơ hội đi cùng Chủ nhân, thực sự khiến trong lòng ta tràn đầy mong đợi.

Có thể ở bên cạnh Chủ nhân, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng có thể nhận được thu hoạch lớn, là cơ hội tốt mà người khác ghen tị cũng không thể có được." Tô Mạch đạm định nói: "Tiểu Thanh linh nha lỵ xỉ như vậy.

Đã chuẩn bị đầy đủ rồi, vậy ta cũng không nên trì hoãn thời gian

nữa, bây giờ chúng ta hãy cùng đến Địa Tiên Giới thôi." Khoảnh khắc tiếp theo, Tô Mạch trực tiếp dẫn Thanh Mao Sư Vương, người có vẻ đầy mong đợi, rời đi, cả hai bắt đầu tiến về Địa Tiên Giới.

Cùng lúc đó, tại Thục Sơn.

Chưởng giáo dẫn các trưởng lão hộ pháp đi an ủi đệ tử, kết quả thấy các đệ tử Thục Sơn có ý chí tu hành mạnh mẽ, cảm thấy vô cùng bất ngờ, hoàn toàn không phải tình huống như lo lắng.

Cứ ngỡ nhiều đệ tử sẽ bị chuyện hôm nay đả kích, sau đó suy sụp không chịu phấn chấn.

Kết quả nghe được nguyên nhân cụ thể, mới hiểu ra, hóa ra tất cả là do yếu tố của Tô Mạch hôm nay, ngược lại khiến các đệ tử bùng nổ ý chí nỗ lực tu hành, mạnh mẽ hơn hẳn so với trước đây, đơn giản khiến một nhóm cao tầng dở khóc dở cười, không ngờ lại có tình huống như vậy.

Chưởng giáo bất lực nói: "Chẳng lẽ Thục Sơn ta phải cảm kích Tô Mạch sao?

Thật khiến ta không biết phải nói gì nữa, đơn giản là chuyện khó tưởng tượng." Đại trưởng lão lắc đầu nói: "Nếu nhìn từ một góc độ khác, đây quả thực là một chuyện khá tốt, đã biến kết quả tồi tệ nhất thành tốt nhất có thể.

Các đệ tử có thể tiếp tục nỗ lực tu hành, không nghi ngờ gì đó là điều ta muốn thấy." Nhị trưởng lão trầm giọng nói: "Thục Sơn ta lần này nhất định sẽ trở thành bối cảnh để Tô Mạch truyền bá uy danh.

Chỉ cần có thể bảo toàn thực lực, thì không thành vấn đề.

Về sau vẫn có quyền lên tiếng, ít nhất cũng không ai có thể tùy tiện coi thường Thục Sơn.

Ta đã từ bỏ một số lợi ích, tất nhiên đã tổn thất sức mạnh." Tô

Mạch dẫn Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng phi hành, căn bản không còn bận tâm đến chuyện Thục Sơn nữa, tự nhiên cũng không thể biết được những gì đang xảy ra ở Thục Sơn.

Sau một thời gian đi đường, với năng lực phi thường của Tô Mạch, cuối cùng họ đã thành công đến Địa Tiên Giới.

Toàn bộ quá trình diễn ra nhanh chóng, không có chút trì hoãn nào, không hề kéo dài, chỉ vì muốn đến Địa Tiên Giới nhanh hơn.

Tô Mạch cẩn thận quan sát cảnh tượng đập vào mắt, quả thực vô cùng hùng vĩ, thậm chí linh khí còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Không hổ danh là Địa Tiên Giới nổi tiếng, ít nhất cũng tốt hơn rất nhiều so với nơi trước đây, quả nhiên có một phong thái và lợi ích riêng biệt.

Thực ra cũng không phải mọi mặt đều có thể vượt trội, chỉ là mỗi nơi đều có những lợi thế nhất định mà thôi.

Chương 674

Mỗi nơi đều có những ưu điểm riêng, Tô Mạch không còn bận tâm suy nghĩ những điều đó, hoàn toàn lãng phí thời gian, đồng thời cũng không thể có được lợi ích khác, đơn giản là vô dụng.

Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Ta cứ nghĩ trên đường sẽ đi mất một thời gian khá lâu, nhưng kết quả lại thuận lợi hơn ta tưởng, suốt đường đi căn bản không gặp bất kỳ trở ngại nào, may mắn là một đường thuận buồm xuôi gió.

Lẽ ra ta nên đến Địa Tiên Giới sớm hơn một lần, ai ngờ hiện tại lại có cơ hội, dù sao cũng không muộn, thậm chí ta còn cảm thấy hơi sớm." Tiểu Thanh thì ở một bên thoải mái thưởng thức cảnh vật xung quanh.

Trước mắt chỉ là một phần nhỏ bé không đáng kể của Địa Tiên Giới, nhưng đã đủ để tiểu Thanh ngắm nhìn thật lâu, dù sao đây là lần đầu tiên đến một nơi nổi tiếng như vậy.

Hồi trước hoàn toàn không dám tưởng tượng, hôm nay tất cả đều đã thành hiện thực.

Thanh Mao Sư Vương tán thán nói: "Thực ra ta từ tận đáy lòng cho rằng, đó là do năng lực của Chủ nhân quá mạnh mẽ, cho nên mới có thể khiến ta nhanh chóng đến đích.

Tận mắt chứng kiến Địa Tiên Giới, quả thực là chuyện trước đây không dám tưởng tượng.

May mắn đi theo Chủ nhân, mới có thể thuận lợi phi thường như vậy." Tiểu Thanh đều nói những lời từ tận đáy lòng.

Vận may hôm nay quá tốt, thực sự không nhịn được sự mong đợi

trong lòng, muốn tiếp tục khám phá Địa Tiên Giới.

Phải biết đây là một nơi vô cùng rộng lớn và tráng lệ, thậm chí khó có thể đi hết một cách dễ dàng.

Tô Mạch trêu chọc nói: "Thần thái của tiểu Thanh thể hiện ánh mắt vô cùng nhiệt thiết, đơn giản là không hề che giấu chút nào, nhất định là muốn đi du ngoạn khắp Địa Tiên Giới.

Ta có thể dễ dàng nhìn thấu, ánh mắt đó chứa đựng một loại khát vọng và ngưỡng mộ, quả thực quá mãnh liệt." Là một Tô Mạch cực kỳ mẫn tuệ, đối với tâm ý không hề che giấu của tiểu Thanh, hắn có thể dễ dàng nhận ra, không có chút khó khăn nào.

Tô Mạch cũng cảm thấy điều đó khá bình thường, hắn có thể hiểu rõ tình huống, là điều khá hợp lý.

Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Chủ nhân nói quá đúng rồi, ta cũng không thể dễ dàng bỏ qua, khó mà ngăn cản suy nghĩ chân thật trong lòng, đặc biệt là muốn đi tìm hiểu rốt cuộc thế nào.

Dù sao nhờ đi theo Chủ nhân, mới có thể tình cờ đến được Địa Tiên Giới, nếu là bình thường thì hiển nhiên không có cơ hội tốt như vậy." Tiểu Thanh ở trước mặt Chủ nhân, thể hiện thái độ đủ thản nhiên, căn bản không có bất kỳ bí mật nào, không cần che giấu hay giữ lại, tất cả đều bộc lộ ra ngoài thì tốt rồi.

Chỉ là thủ đoạn lợi hại của Chủ nhân, tiểu Thanh không hề ngạc nhiên khi tâm tư nhỏ bé của mình bị phát hiện, tuyệt đối là một kết quả cực kỳ bình thường.

Tô Mạch cũng không muốn lãng phí thời gian, liền lập tức tiếp tục phi hành.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một tình huống hoàn toàn mới, lập tức thu hút sự chú ý của Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương.

Trong chớp mắt, họ xoay người hoàn tất, đồng thời tập trung ánh mắt chú ý.

Trên bầu trời cao vút như mây, xuất hiện rất nhiều đám mây đen dày đặc.

Ban đầu là những đám mây trắng vô cùng nồng đậm, nhanh chóng bắt đầu giảm bớt, dường như bị xung kích và xua đuổi, không thể tiếp tục ở lại nguyên chỗ như thường lệ, chỉ có thể bất lực không ngừng rời xa.

Và khi một mảng lớn mây đen u ám kéo đến, dần dần mang theo vô số tia sét, "Ầm ầm" vang dội trong một phạm vi, trông vô cùng đột ngột, xuất hiện trong thoáng chốc không hề báo trước, đơn giản mang lại cho người ta một cảm giác bất thường, dường như quả thực có chút khác lạ.

Bởi vì trên bầu trời rộng lớn vô cùng, người ta đặc biệt kinh ngạc phát hiện, chỉ trong một phạm vi nhỏ bé như vậy, đột nhiên xuất hiện cảnh tượng mây đen dày đặc với sấm chớp giăng đầy.

Thật sự quá thu hút sự chú ý, dường như không phải hiện tượng tự nhiên, mà giống như thủ đoạn của một tu hành giả, nếu không sẽ không có cảnh tượng như vậy, nhất định sẽ bao trùm cả một vùng rộng lớn.

Tô Mạch đạm nhiên nói: "Đột nhiên vô cớ xuất hiện một khu vực kỳ lạ nhỏ bé như vậy, trong đó có thể tìm thấy quá nhiều chi tiết, nhất định là có người đang thi triển thủ đoạn tu hành.

Cũng chỉ có những công pháp loại đó mới có thể trong cục diện hiện tại, tạo ra cảnh tượng như vậy, nếu không thì không có khả năng khác." Thanh Mao Sư Vương kính phục nói: "Chủ nhân phán đoán thực sự quá mạnh mẽ, có thể nhanh chóng hiểu rõ mọi thứ.

Nếu là ta, thì đơn giản là cực kỳ khó khăn, nếu không phải lúc này nghe Chủ nhân giảng giải, e rằng ta sẽ không tìm thấy chút manh mối nào, vẫn sẽ giữ vẻ mặt đặc biệt bối rối.

Có lẽ đó là khoảng cách lớn giữa ta và Chủ nhân trước đây." Tiểu Thanh lúc đầu quả thực không có bất kỳ suy nghĩ nào, đầu óc trống rỗng, nhờ Tô Mạch kịp thời đưa ra kiến giải, mới có thể phản ứng nhanh chóng, nếu không vẫn sẽ giữ vẻ mặt khó hiểu.

Tô Mạch tiếp tục suy đoán nói: "Dựa theo cảm ứng của ta tại hiện trường, đại khái quả thực như ta nói.

Quả nhiên có tu hành giả đang luyện tập công pháp.

Hơn nữa, theo những thủ đoạn hiển hiện này, dường như có chút tương tự với một số phương diện của Long tộc.

Nếu không có gì bất ngờ lớn, đây quả thực là một loại thủ pháp Hô phong hoán vũ của Long tộc." Năng lực quan sát của Tô Mạch quá kinh người, chỉ cần thêm một chút tâm tư, trong khoảnh khắc lại có thêm không ít phán đoán, chính xác hơn nhiều so với suy đoán trước đây.

Nếu là người khác, nhất định không thể đạt được hiệu quả tương tự.

Chương 675

Thanh Mao Sư Vương lập tức nói: "Công pháp tu hành của Long tộc?

Chủ nhân đã nói thẳng thừng như vậy, chắc sẽ không có bất ngờ khác.

Ta chỉ đặc biệt tò mò, vị nào đang tu hành trong đám mây đen kia?

Thật sự khiến trong lòng ta vô cùng khó hiểu." Tô Mạch bình tĩnh nói: "Là tình huống gì, phải đến đó xem xét kỹ lưỡng, cuối cùng mới có thể thực sự biết được.

Vừa hay khoảng cách từ chỗ ta đến đó cũng không xa, có thể tùy tiện đi." Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương tốc độ rất nhanh, vốn dĩ khoảng cách không quá xa, nên họ đã đến đó một cách thuận lợi.

Đến được nơi xuất hiện mảng mây đen u ám, ngẩng đầu lên là có thể nhìn rõ, không hề có chút sơ suất nào.

Càng ngày càng gần, Tô Mạch càng có thể cảm nhận kỹ lưỡng hơn, cái khí tức công pháp dường như thuộc về Long tộc, có những uy thế vô cùng ẩn mật khi Long tộc thi triển thủ đoạn.

Nhờ năng lực quan sát của Tô Mạch đủ mẫn tuệ, nếu là người khác đến, nhất định không thể đạt được hiệu quả tương tự, e rằng khi đi qua, có thể không cẩn thận bỏ qua, không thể thực sự nhìn ra ngay lập tức.

Tiểu Thanh vẫn đang cố gắng tra xét, nhưng ngoại trừ những lời nói ban đầu mà Tô Mạch đã nhắc nhở trước đó, còn những chi tiết phía sau thì thực sự không thể biết được, hiện tại càng trở nên khó hiểu hơn, đơn giản là một phản ứng cực kỳ bối rối.

Dù sao thì cũng không ý thức được ngay từ đầu rằng có khí tức của Long tộc hiển hiện.

Thực ra tiểu Thanh đã dùng hết sức lực, nhưng vẫn không thể đạt được mục tiêu một cách hiệu quả, chỉ có thể bất lực tiếp tục nhìn.

Ngay cả khi đã dùng hết mọi thủ đoạn, vẫn không thể kịp thời phân biệt.

Chỉ từ điểm này, có thể thấy rõ, giữa hắn và Tô Mạch, có một khoảng cách khó mà vượt qua, giống như ranh giới không thể vượt qua vậy.

Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Quả nhiên ta không hề dự đoán sai, không nghi ngờ gì đây là một kết quả cực kỳ chân thực.

Đặc biệt khi ta đã đến vị trí gần như vậy, không thể nào cảm nhận sai được.

Vì vậy, trong đám mây đen kia, nhất định có một tên Long tộc, vừa hay xuất hiện tại hiện trường tu luyện công pháp Long tộc." Mặc dù sử dụng giọng điệu đạm nhiên bình hòa, nhưng Tô Mạch lại chứa đựng sự khẳng định không thể từ chối của bản thân.

Bất cứ ai cũng không thể nảy sinh dũng khí từ chối, thậm chí vừa nghe xong, sẽ không khỏi lựa chọn tin tưởng, có lẽ đó là sức ảnh hưởng siêu cường của Tô Mạch.

Thanh Mao Sư Vương cảm thán nói: "Thì ra là Long tộc tu hành công pháp chuyên thuộc về một mạch, mới có thể tạo ra những động tĩnh lớn như vậy.

Hiện tại cảnh tượng sấm chớp rền vang, quả thực khiến ta nhìn thấy đặc biệt kinh ngạc, không trách Long tộc đường đường lại có uy danh và thế lực hùng hậu đến thế, chỉ là căn bản chưa có cơ hội tận mắt nhìn thấy Long tộc." Đối với một yêu tộc ở lục địa, tiểu Thanh

chưa từng đi xa, căn bản không thể dễ dàng có được kiến thức bổ sung, khó mà trong những năm tháng trước đây, có cơ hội nhìn thấy Long tộc.

Thậm chí, nếu không phải một thời gian trước, tiểu Thanh may mắn đi theo Tô Mạch, nhanh chóng tăng thêm quá nhiều kiến thức, e rằng vẫn thiếu hiểu biết về những đại cảnh tượng đó.

Tô Mạch trấn định tự nhiên nói: "Long tộc cũng không phải là sinh linh hiếm có.

Trong thế giới Hồng Hoang hiện tại, đặc biệt là một số sinh linh thần thú, đó mới là loại cực kỳ thiếu thốn.

Chỉ cần sơ suất một chút có thể trực tiếp diệt tuyệt.

Tương đối mà nói, Long tộc có số lượng khá nhiều, chỉ cần muốn, có thể nhìn thấy ngay lập tức." Tô Mạch không khỏi nở một nụ cười, vừa rồi vẫn vô cùng bình tĩnh quan sát, tiểu Thanh quả thực đang mong đợi sắp nhìn thấy Long tộc.

Cho nên cảm thấy có chút nhịn không được mà bật cười, thực sự cảm thấy hành động háo hức muốn thử của tiểu Thanh trông thật đặc biệt hài hước.

Dù sao, Tô Mạch cũng đã chứng kiến quá nhiều chuyện lớn, ngay cả các loại thần thú hiếm có, trước đây vẫn có cơ hội nhìn thấy.

Cho nên hoàn toàn không thể nảy sinh chút kích động nào.

Trước mắt chỉ là một Long tộc đang tu hành mà thôi, đơn giản là tình huống vô cùng bình thường.

Tô Mạch không hề vội vàng, vẫn giữ thái độ bình thường như trước.

Thanh Mao Sư Vương mong đợi nói: "Chủ nhân chắc chắn đã

nhìn thấy những sinh linh quý hiếm rồi, đó cũng là một điểm mà ta cực kỳ bội phục.

Giá như sau này ta cũng có thể đạt được kiến thức như vậy thì tốt rồi.

Mà ta chỉ cần đi theo Chủ nhân, cũng có thể đạt được, chỉ cần thời gian mà thôi, đó cũng là chuyện không đáng kể." Trong lòng tiểu Thanh tràn đầy một nguyện vọng khá hy vọng sẽ thành hiện thực.

Quả thực khi giao lưu với Chủ nhân, không khỏi nảy ra suy nghĩ, và nói chuyện với Tô Mạch, chỉ cần luôn giữ thái độ kính sợ và tin tưởng, dường như cũng sẽ không khiến tiểu Thanh cảm thấy sợ hãi chút nào, ngược lại có một sự bình tĩnh khó tả.

Chương 676

Không biết từ lúc nào, hắn sẽ nói ra một số suy nghĩ của mình.

Cũng đúng lúc này, những đám mây đen tụ tập trước đó cũng đã đạt đến cực hạn, trực tiếp nhuộm đen cả một vùng trời, đồng thời những đám mây đen đó nhanh chóng cuồn cuộn quay lại, tóm lại quả thực có uy thế không hề tầm thường.

Tô Mạch đạm nhiên nói: "Lớp mây dày đặc như vậy, xem ra đã đạt đến một giới hạn, sẽ không tiếp tục tăng thêm mây đen nữa, vì không thể tụ tập nhiều hơn.

Nhất định phải bắt đầu một loại tu hành khác.

Quan sát ở khoảng cách gần như vậy, quả thực có một hương vị riêng biệt, thực sự khiến ta cảm thấy có chút thú vị." Các loại cảnh tượng trước mắt, không chút giữ lại nào hiện ra trong mắt Tô Mạch, căn bản không có một điểm nào che giấu.

Tô Mạch có thể dễ dàng nhìn thấu trong nháy mắt, thậm chí còn có thể dự đoán chính xác một số tình huống phát triển sau đó, rồi nói thẳng ra.

Chỉ riêng kiến thức uyên bác và sự chuẩn bị tri thức phong phú đó đã đủ khiến người ta chấn động rồi.

Thanh Mao Sư Vương ngưng thần nói: "Năng lực áp chế của mây đen thực sự đặc biệt mạnh mẽ, Long tộc không hổ là một chủng tộc cường đại kiêu ngạo đứng giữa chư thiên, đã thoát ly phạm trù yêu tộc, quả nhiên có thủ đoạn phi thường.

Ta thực ra cũng không thể trải nghiệm chi tiết cụ thể, nhưng tổng thể vẫn không khỏi kinh ngạc." Còn về Chủ nhân ở bên cạnh vẫn giữ

vẻ mặt bình thản, tiểu Thanh căn bản không cần phải hòa mình vào đó, dù sao cảnh giới tu vi của Chủ nhân đã vượt xa tiểu Thanh.

Cảm nhận của hai bên cũng hoàn toàn khác nhau.

Trong mắt Tô Mạch là hiện tượng không gây sóng gió, nhưng lại có thể khiến tiểu Thanh phản ứng kịch liệt, đó là sự khác biệt chân thực.

Trong khoảnh khắc, đúng như Tô Mạch dự liệu, các đám mây đen đã hội tụ gần như đủ rồi, lại bắt đầu một tình huống khác.

Lần này, động tĩnh của sấm chớp càng lớn hơn, đồng thời xen lẫn nhiều mưa, và chưa dừng lại, ngay sau đó lại cuốn theo từng trận gió.

Hiện trường lập tức hiện ra một cảnh tượng hô phong hoán vũ, có chút động tĩnh lớn mạnh mẽ, ẩn ẩn mơ hồ vang lên vài tiếng rồng ngâm, quả thực đúng như Tô Mạch đã suy đoán, kẻ đang tu hành kia quả thực là một vị Long tộc.

Trong cảnh tượng hô phong hoán vũ, động tĩnh của sấm chớp ngày càng lớn hơn, có rất nhiều mưa lớn đổ xuống, đồng thời xuất hiện gió lớn mạnh mẽ, các loại hiện tượng liên tục xuất hiện.

Nhưng đáng tiếc chỉ là một phạm vi mắt thường có thể nhìn thấy, không bao phủ quá nhiều không gian.

Chỉ từ đó có thể thấy rõ, con Long tộc đang tu hành công pháp kia, không phải đang dốc toàn lực, hoặc đã dùng hết sức lực, chỉ là vì nội lực không đủ dồi dào, nên chỉ có thể duy trì cục diện hiện tại.

Tô Mạch tự nhiên đứng thẳng, không hề có chút phản ứng nào.

Chỉ một số yếu tố bên ngoài đó, căn bản không thể ảnh hưởng đến Tô Mạch.

Muốn tạo ra một số phản ứng, đơn giản là điều không dễ dàng

làm được.

Thực lực siêu cường của Tô Mạch, đủ để giữ vững thân hình, dưới bão tố và mưa gió, vẫn bất động.

Đặc biệt nhiều nước mưa bay thẳng về phía Tô Mạch, nhưng khi chưa kịp đến gần, đã bị cản lại trước, vô tình biến mất không còn tăm hơi, đó chính là thủ đoạn lợi hại của Tô Mạch, không phải người bình thường có thể làm được.

Đồng thời có gió lớn kịch liệt, đột nhiên ập đến, nhưng bên cạnh Tô Mạch vẫn giữ nguyên trạng thái tốt, những cơn gió đó trực tiếp tan biến không còn tăm hơi, trong khoảnh khắc biến mất vô hình.

Đó đều là hiệu quả mà Tô Mạch dựa vào uy năng của bản thân mà tùy ý làm ra, thậm chí còn không cần tự tay thi triển thủ đoạn.

Còn về tiểu Thanh đứng ở một bên, nhất định không thể làm được những thao tác của Tô Mạch.

Nếu dựa vào năng lực của tiểu Thanh, e rằng ban đầu chỉ có thể chống đỡ được một lúc, nhưng theo thời gian trôi qua, nhất định không thể ổn định như trước, cuối cùng sẽ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đương nhiên tiểu Thanh cũng là một kẻ cực kỳ may mắn, vì có Chủ nhân ở bên cạnh, tuyệt đối sẽ không để tiểu Thanh chịu đựng giày vò, nhất định sẽ an nhiên vô sự.

Những cơn gió mưa đó một khi ập đến xung quanh tiểu Thanh, cũng sẽ chịu chung số phận như bên cạnh Tô Mạch, khẳng định không thể làm tổn thương chút nào.

Tô Mạch nhàn nhạt bình luận: “Con Long tộc này chắc cũng không phải loại lão quái vật như Long tộc, e rằng tuổi tác không lớn lắm.

Nhưng dựa theo một loại tu hành Hóa Vũ Như Phong, cũng có thể

cảm nhận được một chút uy lực không tầm thường.

Có thể nói là một Long tộc đầy thiên phú, thủ đoạn cũng khá mạnh mẽ, đủ để ta phải nhìn cao một chút." Có lẽ cũng chỉ có Tô Mạch mới có thể nói những lời thản nhiên như vậy, bình luận dứt khoát, không có ai khác cho rằng không phù hợp, không nghi ngờ gì đó là những lời nói vô cùng thích hợp, dù sao bản thân Tô Mạch có cảnh giới tu vi, đặc biệt là chiến lực quan trọng nhất, hiện tại có một cái vốn tự kiêu ngạo.

Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Nhãn giới của Chủ nhân thực sự quá lợi hại, không nghi ngờ gì khiến ta đặc biệt bội phục.

Giữa cử chỉ, trong khoảng thời gian cực ngắn, đã thành công phân biệt được một số tình huống chi tiết.

Chương 677

Dù sao nếu để ta suy nghĩ, tuyệt đối có nát óc cũng không thể đạt được chút nào, chỉ có thể bất lực ngước nhìn một bên." Tiểu Thanh nghe vậy càng chăm chú quan sát, ngay cả khi đã mở to mắt tiếp tục nhìn, vẫn không thể tra xét được chút khác biệt nào.

Tóm lại, trong cảm nhận của tiểu Thanh, con Long tộc đang tu hành công pháp kia, không nghi ngờ gì là một tồn tại cường đại đáng sợ đến mức nghẹt thở, đơn giản là không còn cảm nhận bổ sung nào nữa.

Cho nên bất kể tiểu Thanh cố gắng cảm ứng thế nào, cũng chỉ cảm thấy đối phương vô cùng cường đại, sẽ không có trải nghiệm khác.

Dù sao tiểu Thanh dựa vào cảnh giới tu vi yếu ớt của mình, bất luận thế nào cũng không thể chống lại uy thế của vị Long tộc kia.

Trong đó, sự khác biệt mạnh yếu của đối phương khó mà phân biệt được, cũng chỉ có Tô Mạch mới có thể giữ thái độ tùy ý phán đoán, không cần phải e sợ áp lực khí thế của đối phương.

Tô Mạch dứt khoát nói: "Dựa theo sự quan sát kỹ lưỡng và nghiêm túc của ta, hiện tại những dị tượng này đã đạt đến đỉnh điểm, gần như sắp kết thúc.

E rằng lát nữa vị Long tộc kia sẽ hiện ra dung mạo thật sự, cục diện trước mắt cũng sẽ tiêu tan, không còn tình trạng cuồng phong bão vũ nữa." Nếu là người khác, căn bản không thể phán đoán ra trong khoảnh khắc, đó hoàn toàn là một điều có thể khẳng định.

Chỉ riêng năng lực động sát mẫn tuệ đó, đã khiến người ta tán thưởng không ngừng, thậm chí đến mức không thể sánh kịp.

Dù sao Tô Mạch ở một phương diện chưa bao giờ yếu kém hơn ai.

Thanh Mao Sư Vương ngưng thần nói: "Nhờ Chủ nhân thần cơ diệu toán, nếu không thì ta cứ nghĩ sẽ kéo dài rất lâu, khó mà phân biệt cần bao nhiêu thời gian.

Vậy từ lúc này trở đi, ta cũng có thể hơi thoải mái một chút, đồng thời mong đợi tình huống tiếp theo, đó thực sự là điều ta khá mong đợi.

Dù sao cũng có thể nhìn thấy một bóng dáng rồng rồi." Ngay sau đó lập tức tập trung ánh mắt ra ngoài, cách duy nhất là nhìn chằm chằm vào chỗ mây đen dày đặc.

Không nghi ngờ gì, nơi đó chính là chỗ đứng của nhân vật chính.

Vì quá nhiều gió mưa mây đen hội tụ, trực tiếp tạo thành một cảnh tượng phức tạp và hỗn loạn.

Ngay cả Tô Mạch cũng không thể nhìn rõ, những hiện tượng cụ thể vẫn không thể quan sát được chút nào.

May mắn là theo tình hình gió mưa dần dần lắng xuống, cục diện hiện tại cũng trở nên thư thái hơn, đặc biệt là tầng mây đen u ám cũng đang dần dần giảm bớt, thậm chí đã có thể khiến người ta nhìn thấy những hình ảnh khá rõ ràng.

Tâm tình của Tô Mạch khá trấn định, dù sao tất cả đều nằm trong phán đoán của hắn, không có chút gì vượt ngoài dự liệu.

Gió lớn cũng nhanh chóng giảm yếu, biến thành những cơn gió nhỏ, sau đó không ngừng biến thành những tiếng gió vi vút nhẹ nhàng.

Nếu không cố gắng tập trung chú ý cảm nhận, e rằng sẽ không thể cảm nhận được, cơ bản gần như biến mất không còn tăm hơi.

Còn về những giọt mưa trước đó không ngừng rơi xuống, vẫn

nhanh chóng tan biến, không còn một chút nước mưa nào xuất hiện.

Không gian xung quanh đều trở nên trống rỗng, đơn giản là đặc biệt bình tĩnh, không còn những động tĩnh ồn ào vừa rồi, thực sự tràn đầy sự tĩnh lặng đặc biệt.

Bao gồm cả những đám mây đen đó, theo thời gian trôi qua, cũng không còn sót lại chút nào.

Cảnh tượng trong khoảnh khắc hiện ra trước mắt, quả thực là một môi trường đặc biệt trong lành và quang đãng, bầu trời nhìn một cái, đơn giản là cảnh tượng xanh biếc mây trắng.

Không thể không nhìn thấy một số điểm khác biệt, ví dụ như trên bầu trời đang có một thanh niên y quan cẩm tú phi xuống, quả thực có vẻ phong độ phiên phiên.

Không nghi ngờ gì, đó chính là vị Long tộc thanh niên đang tu hành, chỉ là không hiển lộ bản diện Long tộc, ngược lại hóa thân thành dung mạo của một nhân tộc.

Điều này cũng khiến tiểu Thanh, người vẫn luôn mong đợi nhìn thấy Long tộc, đột nhiên chịu một đả kích, không khỏi nảy sinh chút hối tiếc và bất lực, dù sao kỳ vọng trong lòng đã tan vỡ.

Vị thanh niên đang bay xuống này chính là Long tộc Ngao Tu, một Long tộc có thiên phú dị bẩm, đồng thời sở hữu địa vị và thực lực khá tốt, nếu không thì vừa rồi cũng không thể làm được những chuyện như vậy.

Ngao Tu vừa rồi say mê tu hành, cộng thêm việc tạo ra phong lôi kinh vũ, động tĩnh thực sự quá lớn, vì vậy cũng gây ra ảnh hưởng không nhỏ.

Cảnh tượng ồn ào khiến Ngao Tu khó mà cảm nhận rõ ràng tình hình bên ngoài, nên không ý thức được bên ngoài có động tĩnh.

Và điểm cực kỳ quan trọng là, Tô Mạch và tiểu Thanh cũng không hề có ý thù địch, chỉ là vừa hay đi ngang qua, tiện thể xem xét mà thôi.

Vì vậy, càng không khiến Ngao Tu nhận ra tình huống không ổn, lại không rơi vào cục diện nguy cấp vạn phần, khó mà dễ dàng nhận ra tình hình bên ngoài.

Nhưng dù sao đi nữa, điều đó vẫn khiến Ngao Tu vẻ mặt ngưng trọng, hiển nhiên không dám coi thường những người xa lạ xuất hiện ở đây.

Đặc biệt hắn trực tiếp nhìn về phía Tô Mạch, không nghi ngờ gì, tồn tại đó mang uy thế bình đạm như nước, đơn giản khiến Ngao Tu không dám xem thường.

Chương 678

Ngao Tu thầm nghĩ: "Ngay cả khi ta cảm thấy cảnh giới tu vi của mình vô cùng lợi hại, nhưng vẫn không thể nhìn rõ sâu cạn của vị tu hành giả trước mắt, đơn giản khiến ta cảm thấy quá bất ngờ.

Vô cớ chứng kiến cảnh ta tu hành, nhưng nhìn bộ dáng cũng không phải là kẻ có địch ý." Mặc dù trong lòng có chút tâm tư, nhưng cũng không thể hiện ra trên mặt.

Chỉ từ việc che giấu cảm xúc thật một cách khá thành thạo, có thể thấy Ngao Tu đã trải qua rất nhiều nhân tình thế thái, cũng có chút mưu cơ mẫn tiệp, hoàn toàn không giống những Long tộc trẻ tuổi khác, đa số đều có vẻ kiêu ngạo không ai bằng.

Ngao Tu vô cùng thản nhiên nói: "Hai vị nhìn đã thấy không phải là những tu hành đồng lứa bình thường.

Hôm nay gặp nhau ở đây cũng là một duyên phận khó tả.

Ta tên là Ngao Tu, không giấu diếm hai vị, ta quả thực là một thành viên của Long tộc, điều đó tin rằng đã bị hai vị cảm nhận rõ ràng." Đó đều là những lời nói chân thật.

Ngao Tu hiểu một sự thật vô cùng chính xác, đó là Tô Mạch và tiểu Thanh có thể an ổn tồn tại ở đây, nhất định có thể trong quá trình tu hành trước đó, cảm nhận được một số tình huống rất rõ ràng, ví dụ như tiếng rồng ngâm không thể bỏ qua.

Ngao Tu không kìm được mà phát ra một số động tĩnh, đó đều là sự thật nhất định sẽ bị nghe thấy.

Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Thì ra tên là Ngao Tu.

Không hổ là một thanh niên Long tộc có thiên phú dị bẩm đường

đường.

Vừa rồi từng cảnh tu hành, ta đều đã xem toàn bộ không chút giữ lại.

Cuồng phong bạo vũ như trút nước, đơn giản tràn đầy uy năng vô tận, đủ để thể hiện sự mạnh mẽ đến nhường nào, cả một vùng thiên địa đều bị ảnh hưởng mà chấn động." Vì vị Long tộc thanh niên tên Ngao Tu này, trực tiếp thể hiện thái độ khá hữu hảo, Tô Mạch cũng không ngại tùy ý khen vài câu.

Dù sao những lời này cũng không mất mát gì, Tô Mạch cũng không cảm thấy có điểm nào yếu kém.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, Tô Mạch vẫn luôn sử dụng thái độ cao hơn một bậc, ít nhất cũng vượt qua cảm giác tầng thứ của Ngao Tu.

Thanh Mao Sư Vương nhịn không được nói: "Chủ nhân của ta sẽ không tùy tiện khen ngợi người khác.

Hôm nay ngươi vận khí khá tốt, lại có thể nhận được lời tán thưởng của Chủ nhân.

Nếu thuận lợi, sau này ngươi nhất định cũng sẽ là một tồn tại uy danh lừng lẫy." "Nhất định có một hương vị vô cùng không tồi, phát triển e rằng cũng khá có hy vọng." Thanh Mao Sư Vương nhịn không được nói.

Tiểu Thanh không nghi ngờ gì nhớ rõ, theo Chủ nhân xông pha chiến đấu suốt dọc đường, đã trải qua những trận đại chiến nguy cấp sinh tử, nhưng mỗi lần gặp những người đó, cơ bản đều không nhận được lời khen ngợi của Chủ nhân.

Cho nên lần đầu tiên nghe xong, tiểu Thanh thực sự cảm thấy có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn thêm Ngao Tu một cái.

Dù sao trong phán đoán của tiểu Thanh, thực sự không thể nhìn ra

điểm nào có thiên phú dị bẩm, chỉ là một Long tộc không thể nhìn ra thực lực bao nhiêu mà thôi.

Ngay cả khi vắt óc suy nghĩ, tiểu Thanh cũng không thể tìm ra điểm đặc biệt cụ thể.

Ngay sau đó tiểu Thanh tự bổ sung một số đáp án, ví dụ như đều là do năng lực quan sát mẫn tuệ của Chủ nhân, có nhãn lực vượt qua cảnh giới, mới có thể nhìn ra điểm lợi hại của Ngao Tu trong nháy mắt.

Vì vậy, hắn càng kính phục Tô Mạch hơn.

Thực ra nếu để Tô Mạch biết được suy nghĩ của tiểu Thanh, tuyệt đối sẽ bất lực mà thổ huyết, dù sao nguyên nhân thực sự đơn giản vô cùng, Tô Mạch hoàn toàn chỉ là một số lời khen khách khí mà thôi, thực tế không có quá nhiều điều đó.

Ngao Tu mỉm cười nói: "Các hạ thực sự quá khen rồi, ta khẳng định không dám nhận những lời tán thưởng tốt đẹp như vậy, đơn giản khiến trong lòng ta có chút khó chấp nhận.

Đúng rồi, không biết quý danh của các hạ là gì, không biết có thể cho ta biết không, điều đó thực sự khiến ta đặc biệt tò mò." Trông có vẻ là một cử chỉ phong độ phiên phiên, nhưng vừa rồi đột nhiên nghe được một số lời của tiểu Thanh, đơn giản khiến Ngao Tu tức giận.

Vốn dĩ hắn có một sự kiêu ngạo của riêng mình.

Nếu không phải không nhìn ra cảnh giới của Tô Mạch, không dám tùy tiện chọc giận, e rằng ngay lập tức đã nổi giận đánh nhau rồi.

Ngao Tu thầm nghĩ trong lòng: "Đợi ta biết tên của ngươi, sau đó kết hợp với những thân phận giả trong ký ức, đối chiếu từng cái một, chắc cũng có thể phân biệt ra được.

Một khi là kẻ có danh tiếng, ta sẽ phải thử thăm dò thực lực cụ

thể.” Tô Mạch trấn định tự nhiên nói: “Thôi được rồi, đã nói như vậy, vậy ta cũng không giữ lại nữa, trực tiếp nói ra cũng là chuyện không cần thiết.

Tên của ta là Tô Mạch, chỉ là một người bình thường không đáng để nhắc đến mà thôi.” Đều dùng giọng điệu khá đạm nhiên, có thần thái không quan tâm.

Thái độ của Tô Mạch đặc biệt bình tĩnh tự tại, đối mặt với một thanh niên Long tộc mà thôi, thực sự không muốn nói nhiều.

Tô Mạch từ tận đáy lòng cảm thấy, hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy lúc này.

Chương 679

Thanh Mao Sư Vương nhịn không được nói: "Chủ nhân của ta không phải là một tu hành giả bình thường đâu, đừng thấy Người khách khí như vậy, thực tế ta nói cho ngươi biết nhé, Chủ nhân là đệ tử của Lão Tử, đã tự mình làm những chuyện đại sự cực kỳ đáng chú ý, e rằng bây giờ đã có danh tiếng lớn, không biết ngươi đã nghe nói chưa?" Là sủng thú dưới trướng Chủ nhân, tiểu Thanh khẳng định không thể chịu đựng sự khiêm tốn.

Đặc biệt nếu Chủ nhân không tiện nói, tiểu Thanh nhất định sẽ bất chấp nguy hiểm mà nói ra.

Đương nhiên tiểu Thanh cũng biết Chủ nhân không có nhàn tình dật trí đó, thực sự không cần thiết, nhưng tiểu Thanh lại không thể kìm nén được, quả thực có vẻ vẻ vang tự hào.

Theo tên của Tô Mạch được nói ra, thực ra biểu cảm của Ngao Tu đã có chút thay đổi.

Danh tiếng của Tô Mạch đơn giản là quá lớn, cực kỳ thu hút sự chú ý.

Dù sao việc tự tay diệt vong Côn Luân rộng lớn, không phải người bình thường có thể làm được, đơn giản giống như một tiếng sét giữa trời quang, trực tiếp vang dội khắp cả Hồng Hoang.

Đương nhiên hiện tại Tô Mạch tự mình đến Thục Sơn, sau đó không trải qua bất kỳ trận chiến nào, thế lực Thục Sơn đã tuyên bố đầu hàng, chuyện này tạm thời chưa được truyền ra ngoài, vì vậy có chút ít người biết.

Nhưng vào thời khắc này, kinh nghiệm Tô Mạch không chiến mà thắng Thục Sơn, lại một lần nữa thông qua lời thuật của Thanh Mao

Sư Vương, khiến Ngao Tu biết rõ.

Đồng thời, càng không khỏi nảy sinh tâm trạng kinh ngạc.

Vốn dĩ vẫn luôn nghĩ rằng sẽ không có bất kỳ giao điểm nào với một cường giả không tầm thường như vậy, ai ngờ lại không hề báo trước xuất hiện ở cùng một chỗ, và vừa hay là vị Tô Mạch mà hắn chỉ mới nghe nói đến.

Điều này thực sự khiến Ngao Tu có chút tâm kinh đảm chiến mà phản ứng.

Nhưng mặc dù có chút kinh ngạc, Ngao Tu cũng có thể nhanh chóng ổn định tâm thái bình tĩnh của mình.

Ít nhất trên bề mặt không thể nhìn ra quá nhiều thay đổi, dù sao bản thân hắn cũng là một thiên tài của Long tộc, từ nhỏ đã có kiến thức rộng rãi tự nhiên.

Tình huống trước mắt dù có chút bất ngờ, nhưng Ngao Tu cũng có thể dựa vào một số kiến thức trước đây, dần dần kìm nén những cảm xúc tiêu cực không tốt đó.

Chỉ từ điểm này, quả thực là một tài năng trẻ của Long tộc.

Đương nhiên một điều cực kỳ quan trọng là, Tô Mạch không hề thể hiện chút thái độ ác ý nào, vẫn duy trì cảm xúc bình đạm như nước như trước.

Tô Mạch dường như cũng không cố ý đối phó Ngao Tu, vì vậy trực diện cũng không có bất kỳ ánh mắt thù địch nào.

Ngao Tu sau khi ổn định tâm thần nói: "Trời ơi, chuyện này đơn giản là ta hoàn toàn không biết.

Cái tên Tô Mạch nổi tiếng đó, gần đây ta đã như sét đánh bên tai, tâm trạng khát vọng và ngưỡng mộ trong lòng, càng cảm thấy đặc biệt

bội phục.

May mắn có cơ hội tận mắt nhìn thấy, thực sự là một cơ hội bất ngờ của ta." Lời nói đó đều là những suy nghĩ khá chân thật, bất luận thế nào cũng đại diện cho một phản ứng chân thật nhất định.

Ngao Tu thực sự không muốn đối mặt với một tồn tại đáng sợ như vậy, chỉ nghe những lời kể về đại chiến đó, sau đó hơi tưởng tượng những cảnh tượng đó, lập tức không khỏi cảm thấy chấn động.

Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Ta cũng dưới cơ duyên xảo hợp, mới vừa hay gặp được ngươi đang tu hành ở đây.

Vừa rồi những động tĩnh sấm chớp đó, cách một khoảng cách nhất định, nhưng vừa hay đã thu hút sự chú ý của ta, nên ta mới chạy đến ngay lập tức.

Chủ yếu là trong lòng có chút tò mò, không kìm nén được tâm trạng muốn giải đáp những nghi vấn." Vẫn là giọng điệu bình tĩnh như ban đầu.

Ngay cả khi Ngao Tu cố ý thổi phồng khen ngợi, vẫn không thể thay đổi chút nào thần thái của Tô Mạch.

Bất luận thế nào, Tô Mạch cũng không coi Ngao Tu là một cường giả có cùng cảnh giới tu vi.

Trong mắt Tô Mạch, hai bên không còn tồn tại ở cùng một tầng thứ.

Thanh Mao Sư Vương nhịn không được nói: "Đương nhiên rồi, Chủ nhân của ta ở một nơi khá xa, lúc đó đã vô cùng lợi hại mà nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng, sau đó đã nhắc nhở ta ngay lập tức.

Nếu không thì khó mà thuận lợi nhìn rõ được, dựa vào nhãn lực của ta không thể dễ dàng làm được, tuyệt đối sẽ vô cùng khó khăn." Hiện tại nhìn lại cảnh tượng trước đây, tiểu Thanh càng bội phục

hơn.

Nếu theo tình huống bình thường phát triển, nếu Tô Mạch không kịp thời nhận ra sự bất thường, sau đó không chút do dự nhắc nhở Tô Mạch, không nghi ngờ gì dựa vào năng lực của tiểu Thanh, nhất định sẽ vô tình bỏ qua động tĩnh.

Nếu không dự đoán sai, nhất định sẽ không thể nhìn thấy thành công, sau đó không thể gặp mặt Ngao Tu.

Ngao Tu nhanh chóng nói: "Một chút thủ đoạn nhỏ bé của ta, lại có thể khiến các hạ dừng chân quan sát, thực sự có chút vinh hạnh.

Một công pháp Hô phong hoán vũ không đáng để lên mặt bàn, thực tế cũng không có tác dụng gì.

Chương 680

Thực ra ta rất muốn xem các hạ đại sát tứ phương như thế nào, nhưng tiếc là không có cơ hội tận mắt chứng kiến, điều đó thực sự khiến ta đặc biệt cảm thấy tiếc nuối." Hiện tại Ngao Tu tạm thời không cân nhắc những thứ khác, càng không giữ thái độ kiêu ngạo khinh thường.

Dù sao Tô Mạch trước mắt là một kẻ ngoan độc chân chính.

Ngao Tu bình thường gặp những tu hành giả bình thường, khẳng định sẽ không nói những lời khiêm tốn như vậy.

Dù sao hắn cũng là một thiên tài Long tộc, cơ bản đều có thái độ kiêu ngạo.

Nhưng Ngao Tu đối mặt với Tô Mạch, không hề có ưu thế nào để có thể tùy tiện khinh thường.

Có lẽ lợi thế duy nhất là có bối cảnh khá mạnh, nhưng cũng chỉ là một thành viên của Long tộc mà thôi.

Nếu đối mặt với tán tu khác, hoặc tu hành giả của những tông môn yếu kém không tên tuổi, Ngao Tu có thể chiếm được một vị trí vượt trội, nhưng thân phận hiện tại của Tô Mạch cũng không tầm thường, hiển nhiên Ngao Tu cũng không thể làm được.

Ngao Tu tỉnh táo lại, dần dần ý thức được một điểm vô cùng quan trọng, đó là Tô Mạch đã một hơi trấn áp Côn Luân, sau đó tự mình hàng phục Thục Sơn.

Trên người hắn nhất định có vô số chí bảo.

Nghe nói Thiên Bảo Kính là một bảo vật cực tốt, và hiện tại còn có Khổn Tiên Thằng vừa mới có được.

Ngao Tu không khỏi cảm thán trong lòng vài câu.

Có những người vận mệnh thực sự quá tốt, những chí bảo đến mức độ này, nếu là bản thân Ngao Tu, hoặc những cường giả khác, đơn giản là có thể gặp mà không thể cầu, từng cái một đều là những bảo vật đáng mơ ước nhưng vẫn không thể tìm thấy tung tích.

Kết quả Tô Mạch trên người lại có thể liên tiếp lấy ra rất nhiều bảo vật.

Cái nội lực kinh khủng đến nhường nào, quả thực không dám tưởng tượng.

Dù sao Ngao Tu hoàn toàn không biết, trong lòng tiếc nuối không thôi.

Ngao Tu đặc biệt đau khổ trong lòng, bất luận thế nào cũng không có một chí bảo tốt nào, lúc đó hắn đã trải nghiệm cảm xúc ghen tị, và cả sự không cam tâm.

Đặc biệt chỉ cần nghĩ đến Khổn Tiên Thằng, tim Ngao Tu đã đập thình thịch không ngừng, tuyệt đối là một loại khao khát không thể kìm nén, không khỏi nảy sinh suy nghĩ hy vọng có được chí bảo, đó là khát vọng chân thật nhất trong lòng Ngao Tu.

Đương nhiên bị ép bởi thực lực khủng bố của Tô Mạch, chỉ cần Tô Mạch đứng trước mặt, Ngao Tu có thể kìm nén ý đồ muốn có bảo vật đó, không hề dám thể hiện ra chút nào, chiến chiến căng căng như đi trên băng mỏng, sợ không cẩn thận khiến Tô Mạch phát hiện, sau đó ngay tại chỗ bị đánh cho hồn phi phách tán.

Ngao Tu không dám trực diện thách thức uy nghiêm của Tô Mạch.

Thanh Mao Sư Vương khoái trá nói: “Long tộc muốn xem Chủ nhân của ta động thủ đại chiến, cũng không biết phải đợi đến bao giờ.

Những trận chiến của Người thực sự vô cùng đặc sắc.

Nếu ngươi đã muốn biết, có cơ hội ta cũng có thể kể cho ngươi vài câu, dù sao ta cũng đã đích thân trải qua." Thanh Mao Sư Vương nghe lời của Ngao Tu, vẫn không nghi ngờ gì, quả thực có thể cảm nhận được, vị thanh niên Long tộc kia, đơn giản tràn đầy hứng thú vô cùng nồng đậm, một chút cũng có thể nhìn thấy từ trong mắt Ngao Tu, cũng không hề che giấu chút nào.

Tâm thái của Tô Mạch cực kỳ bình tĩnh như ban đầu, nhưng tiểu Thanh lại nhịn không được nói thêm vài câu.

Thấy có một vị thiên tài Long tộc khá hiếm gặp, dường như đặc biệt muốn nhìn thấy cảnh Chủ nhân tác chiến, nên cảm thấy vẻ vang và tự hào.

Tiểu Thanh kiên định không thay đổi cho rằng, có cơ hội tận mắt chứng kiến quá trình chiến đấu của Chủ nhân, và trong một số thời điểm, tiểu Thanh cũng là người tham gia trực tiếp trải nghiệm.

Hắn thực sự từ tận đáy lòng cảm thấy sảng khoái không thôi.

Kinh nghiệm như vậy không nghi ngờ gì là một khoảng thời gian tích lũy, tiểu Thanh cảm thấy có chút tự tin để giao lưu với người ngoài.

Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Chủ nhân của ta trước đây đã một hơi diệt vong Côn Luân, mặc dù khoảng cách thời gian đến hiện tại cũng không quá xa, nhưng vẫn khiến ta mỗi khi nhớ lại, không khỏi toàn thân kích động.

Dù sao động tĩnh lúc đó quá lớn, trận đại chiến đặc sắc đó tràn đầy những ký ức sâu sắc." Ngay sau đó tiểu Thanh liên tục nói một số chuyện, đương nhiên cũng không nói mãi không ngừng, chỉ hơi nhanh chóng, cố gắng kể lại những chuyện xảy ra ở Thục Sơn sau đó, và chỉ chọn những cảnh quan trọng để kể.

Cứ thế mới trong thời gian ngắn đã kể xong.

Đợi đến khi tiểu Thanh kể xong một loạt kinh nghiệm ở Thục Sơn, vẫn còn có chút ý vị chưa dứt, rõ ràng muốn tiếp tục nói.

May mắn là khả năng kiểm soát của tiểu Thanh khá tốt, vẫn có thể kịp thời ổn định lại, nếu không thì toàn bộ hiện trường sẽ là tiếng nói của tiểu Thanh.

Thanh Mao Sư Vương cuối cùng khẳng định nói: "Những điều ta vừa nói, tuyệt đối là những tình huống mà Địa Tiên Giới không thể biết được.

Chương 681

Dù sao đó là chuyện Thục Sơn mới xảy ra cách đây không lâu, ta đi theo Chủ nhân một đường, căn bản không hề trì hoãn chút thời gian nào.

Vì vậy, những chuyện đó nhất định chưa được truyền ra ngoài.

Ít nhất từ phương diện tốc độ truyền bá mà nói, không nghi ngờ gì không thể đạt được hiệu quả nhanh như vậy." Không hề suy đoán lung tung, ít nhất theo suy nghĩ của tiểu Thanh, thông qua việc cân nhắc các khả năng tình huống khác nhau, mới ngay lập tức đưa ra phán đoán khá xác định, không cho phép tình huống sai sót xuất hiện.

Lời nói đó dứt khoát, tràn đầy sự tự tin kiên định lạ thường.

Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Thằng tiểu Thanh này, một hơi nói nhiều quá rồi đấy.

Ta không hề để ý, lại có cảnh tượng như vậy.

Nếu phát hiện trước, nhất định có thể biết được thân phận nói nhiều của nó, sẽ không bất ngờ như bây giờ, đặc biệt là lời nói thực sự rất nhiều." Đương nhiên tuy có chút ý vị trêu chọc, nhưng cũng thể hiện tâm thái không quan tâm của Tô Mạch.

Không coi việc một sủng thú chơi đùa tâm tư là chuyện gì cả.

Tô Mạch cũng không cho rằng có điểm nào quá đáng.

Không ngờ tiểu Thanh lại một hơi nói ra nhiều lời như vậy, không nghi ngờ gì khiến Tô Mạch âm thầm bất lực tặc lưỡi.

Con sủng thú này có xu hướng phát triển thành kẻ nói nhiều rồi.

"Thật khiến ta nghe xong, không khỏi nảy sinh phản ứng chấn

động, dù sao những chuyện xảy ra trong đó quá kinh ngạc, Thục Sơn rộng lớn không dám chống lại uy thế của các hạ." Ngao Tu cảm thán nói: "Khí phách ngài thể hiện thật sự mạnh mẽ, toàn bộ quá trình cũng khiến ta vô cùng khao khát và ngưỡng mộ." Ngay cả một Long tộc thiên kiêu ngạo khí ngút trời như hắn, sau khi bất ngờ nghe Tiểu Thanh thuật lại, mới có thể hiểu rõ Tô Mạch lợi hại đến mức nào, đặc biệt là diễn biến của toàn bộ tình huống, quả thực khiến Ngao Tu không kìm được mà than thở, trong lòng cũng vô cùng đố kỵ.

Dù sao Ngao Tu rất muốn có bảo vật của Tô Mạch, nhưng đối mặt với Tô Mạch đáng sợ thì hắn hoàn toàn không có manh mối, căn bản không tìm thấy chút sơ hở nào, thậm chí dưới uy thế và danh tiếng lẫy lừng của Tô Mạch, Ngao Tu chỉ có thể che giấu tâm tư thật sự, luôn giữ thái độ nịnh hót, thực sự cảm thấy chẳng còn bao nhiêu tôn nghiêm của Long tộc nữa.

Thực ra Ngao Tu cũng không hề có chút tự tin nào để đối đầu với Tô Mạch mạnh mẽ như vậy, đó không khác gì tự tìm đường chết, nhưng hắn có một số thủ đoạn đặc biệt, ví dụ như hắn cảm thấy chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần có thể cướp được bảo vật, rồi trốn vào một hang ổ khác, tin rằng có thể chống lại thủ đoạn của Tô Mạch.

Ngao Tu cũng thầm mắng Côn Luân và Thục Sơn trong lòng, bởi vì tất cả các thế lực lớn có danh tiếng lừng lẫy đó, không những không giữ được uy nghiêm, mà còn bị một mình Tô Mạch, mang theo một con sư tử yêu tộc, dựa vào đó mà độc chiến quần hùng, kết quả là một lần thành danh.

Ngao Tu thực sự rất chế giễu Thục Sơn, dù sao một nơi mạnh mẽ như vậy mà đến cả một trận chiến chính diện cũng không dám bùng phát, hai lời không nói lập tức tuyên bố đầu hàng ngay tại chỗ, quả là một sự sỉ nhục khó tả.

Ngao Tu nghĩ thầm: "Nhưng ta cũng phải rất cảm ơn sự lựa chọn của Thục Sơn, dù sao để ta đến Thục Sơn cướp Khổn Tiên Thằng thì tuyệt đối là một chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng Tô Mạch đã lấy ra rồi, ít nhất chỉ cần đối mặt với một mình hắn là được, cho dù hắn thực sự rất mạnh, nhưng dù sao cũng không còn là cái thế nghiêm ngặt như trước nữa." Dù sao thì bất kể cục diện tiếp theo phát triển thế nào, Ngao Tu cũng đã hạ quyết tâm, trước tiên phải giữ vững tâm trạng, bề ngoài tỏ ra hòa hảo với Tô Mạch và Tiểu Thanh, không để hai người họ nảy sinh chút nghi ngờ nào, sau đó từ từ tìm kiếm cơ hội thích hợp, biết đâu có thể đợi được một thời cơ chín muồi, dù sao thì các loại tình huống đều không thể biết trước.

Ngao Tu hạ giọng nói: "Hai vị trong thời gian cực ngắn có thể tới được Địa Tiên Giới, tốc độ quá nhanh khiến ta chấn động, thực ra ta rất quen thuộc với nơi này, hôm nay gặp mặt cũng là một duyên phận tốt, vì vậy ta mạo muội xin một thỉnh cầu, hãy để ta dẫn hai vị đi dạo một lượt Địa Tiên Giới, với mức độ quen thuộc của ta, hẳn sẽ có chút tác dụng." Dù sao hắn cũng là một thiên tài Long tộc, nhưng thái độ lại vô cùng thân thiện, lời mời lịch sự như vậy, thực ra cũng khiến Tô Mạch và Tiểu Thanh không thể từ chối, dù sao người ta đưa mặt ra cười thì không ai nỡ đánh, hoàn toàn là một lời nói tử tế, Ngao Tu một lòng muốn đi theo hai người, chờ đợi thời cơ tốt nhất, và sẽ không bận tâm đến vấn đề thể diện.

Tô Mạch trấn định nói: "Ta trên đường đi đương nhiên là tương đối nhanh, dù sao cũng đã thi triển thủ đoạn, cùng với sự trợ giúp của một số bảo vật, mới có thể đẩy nhanh tốc độ, giảm bớt rất nhiều thời gian, còn về việc dẫn đường thì thực ra ta cũng sẽ không từ chối." Đã thấy Long tộc thanh niên Ngao Tu tỏ thái độ thân thiện, Tô Mạch cũng lười nói nhiều, dù sao bất kể có vấn đề gì xảy ra, Tô Mạch cảm thấy dựa vào tu vi cường đại của mình, hoàn toàn có thể thuận lợi giải

quyết.

Quả thực nhìn Ngao Tu phong độ ngời ngời, dường như không hề có chút ác ý nào, trong lời nói đều tràn đầy nhiệt tình, nhưng vì ẩn giấu quá sâu, thêm vào đó tên này thực sự có thủ đoạn và tu vi nhất định, cho nên mới có thể tránh được cảm ứng của Tô Mạch, không bị phát giác nhiều vấn đề.

Nhưng hiện tại còn chưa kịp nói nhiều, thậm chí còn chưa bắt đầu đi đến những nơi mới, thì từ xa, một nơi đầm lầy đã xuất hiện những tiếng động bất thường, và tiếng động dữ dội đó càng lúc càng mạnh mẽ, đồng thời kèm theo một trận địa chấn khó tả.

Tốc độ của Tô Mạch thật sự quá nhanh, trong khoảnh khắc đã nhận ra có điều gì đó không ổn, tuyệt đối là người đầu tiên ý thức được vấn đề, điều này cho thấy Tô Mạch thực sự có khả năng cảm nhận phi thường.

Đặc biệt là phản ứng chậm chạp của Ngao Tu, hắn lập tức sợ hãi không thôi trong lòng, bởi vì tận mắt chứng kiến khả năng dự đoán khó tin của Tô Mạch, hắn thực sự cảm thấy chấn động, cảm giác bất an lập tức không ngừng dâng lên, khi tiếp cận một cường giả có tư duy nhạy bén như vậy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hắn thực sự phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi, nếu không Ngao Tu trước đó đã không cố ý che giấu tâm tư, e rằng bây giờ đã bị phát hiện hoàn toàn, sau đó bị đánh cho hồn bay phách tán, không biết còn sống chết ra sao nữa.

Lần này cũng nhờ sự xuất hiện bất ngờ của những tiếng động bất thường, trực tiếp thể hiện thủ đoạn phi phàm của Tô Mạch, bây giờ mới có thể khiến Ngao Tu về sau càng thêm cẩn trọng, nhất định phải giữ thái độ thận trọng hơn trước rất nhiều.

Dù sao, câu "có tật giật mình" hoàn toàn có lý, bởi vì Ngao Tu thực

sự muốn có bảo vật của Tô Mạch, đặc biệt là Khổn Tiên Thằng lấy từ Thục Sơn, cho nên một khi trong lòng đã có ý nghĩ đó, hắn luôn cảm thấy hơi sợ hãi, e rằng khoảnh khắc tiếp theo sẽ bị Tô Mạch phát hiện ra.

Ngao Tu khó hiểu nói: "Ở vị trí kia, đột nhiên bất ngờ xuất hiện một tiếng động kỳ lạ, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là nguyên nhân bất ngờ nào?

Hoàn toàn không thể dễ dàng nhìn rõ, thực sự khiến ta cảm thấy hơi bất ngờ." Nếu không có sự chú ý của Tô Mạch, e rằng hắn vẫn không thể biết được, khi đó Ngao Tu dồn hết sức lực để chuyển tầm nhìn đi, vẫn không có tin tức gì, không nhìn thấy chút dấu vết nào, nhưng rõ ràng có thứ gì đó chủ động tạo ra, nếu không thì không thể tự nhiên xuất hiện.

Thanh Mao Sư Vương suy nghĩ nói: "Ta cũng không có chút manh mối nào, tiếng động ngày càng dữ dội, vùng đầm lầy kia lại có vẻ run rẩy, dường như có thứ gì đó đang dần dần bò ra từ bên trong, sau đó mới gây ra tiếng động lớn như vậy, nhưng ta chỉ có thể biết được nhiêu đó manh mối, còn lại vẫn là một khoảng trống." Quả không hổ là đã theo Tô Mạch một thời gian, trong lời nói có chút tiến bộ, lời nói thẳng thừng khiến Ngao Tu bên cạnh kinh ngạc không thôi, dù sao theo tình hình cụ thể mà phân tích, cảnh giới của Tiểu Thanh yếu hơn một chút.

Nhưng bản thân Ngao Tu vẫn không thể biết được điều gì, ai ngờ Tiểu Thanh lại có thể thu hoạch lớn như vậy, cảm giác chênh lệch này thực sự khiến Ngao Tu cảm thấy bất lực.

Tô Mạch thản nhiên nói: "Theo ta cảm ứng cẩn thận và kỹ lưỡng, bên dưới vùng đầm lầy kia, đang có một con cự thú cá sấu xông lên, e rằng nó bị ảnh hưởng bởi cảnh tượng hô phong hoán vũ trước đó, và

muốn tấn công ta, tên này thực sự có sức mạnh cường hãn, chỉ riêng tiếng động lúc nó xuất hiện cũng đã đủ lớn rồi." Qua việc tiêu hao một chút tinh lực để thăm dò, Tô Mạch thực sự có thể có được kiến thức khác biệt, với khả năng quan sát nhạy bén, cuối cùng cũng có thể nhanh chóng phân biệt được tình hình cụ thể, còn về những chuyện mà người khác không biết gì, thì dưới sự phán đoán của Tô Mạch, chúng dần dần không còn nơi nào để ẩn náu.

Ngao Tu chủ động xin ứng chiến: "Là vì nguyên nhân của ta?

Cự thú cá sấu đã đến rồi, thưa ngài, xin cho ta một cơ hội để thể hiện thật tốt, ta đường đường là một Long tộc, không thể sợ hãi một con dã thú bé tí được, đợi lát nữa ta sẽ tự mình ra tay, trực tiếp tiêu diệt con cá sấu hung ác dám xông lên kia." Chính đang sầu không tìm được cơ hội để thể hiện trước mặt Tô Mạch, kết quả đột nhiên một cơ hội ngàn năm có một lại tự động đưa tới, là một thiên tài Long tộc ngạo khí ngất trời, Ngao Tu căn bản không để những con cá sấu khác vào mắt, và cũng tin rằng dựa vào uy năng thủ đoạn của mình, nhất định có thể thành công xử lý con cá sấu, sau đó cũng có thể để lại ấn tượng tốt cho Tô Mạch.

Chương 682

Dù sao đi nữa, không có cơ hội lấy Khổn Tiên Thằng, Ngao Tu nhất định phải tạo ra một số cơ hội duyên phận tiếp theo, nếu không một khi hôm nay rời khỏi Tô Mạch, sau này muốn tiếp cận một cách hợp tình hợp lý thì e rằng không phải là chuyện đơn giản, dù sao một tồn tại mạnh mẽ như vậy, nếu là bình thường thì hoàn toàn không thể dễ dàng tiếp cận, dù sao cũng sẽ thu hút nhiều sự chú ý và phòng bị hơn.

Tô Mạch trấn định nói: "Long tộc quả thật có chút kiêu ngạo, lá gan hình như cũng không tệ, nhưng nhìn cảnh tượng ta tu hành trước đó tạo ra, hình như ngươi cũng có chút tự tin và thực lực, nên ta thấy điều đó là hiển nhiên, vậy thì hãy thể hiện thật tốt đi." Vì có Ngao Tu muốn chủ động ra tay, Tô Mạch cũng không lập tức đi dọn dẹp hiện trường, hơn nữa Tô Mạch cũng nảy sinh một chút ý trêu chọc và hứng thú, dù sao qua việc thăm dò rõ ràng, cũng có thể ý thức được rằng con cá sấu kia không phải là một cự thú tầm thường, toàn thân thể phách sức mạnh vô cùng cường hãn.

Ngay cả Ngao Tu, một hậu duệ Long tộc, e rằng cũng không thể dễ dàng đánh bại, có lẽ phải tốn một số thủ đoạn nhất định, sau đó mới tìm được cơ hội.

Thanh Mao Sư Vương lập tức nói: "Ngao Tu, lát nữa có muốn thể hiện Long tộc bản thể chiến đấu không?

Nếu có thể thì ta nhất định phải mở to mắt mà xem, dù sao trước đây ta chưa từng có cơ hội tận mắt chứng kiến, bây giờ nếu thực sự có thể gặp được thì ta thực sự rất mong đợi, nhất định không bỏ lỡ một chi tiết nhỏ nào." Trong khi nói những lời này, Tiểu Thanh hai

mắt sáng rực, và không hề có một chút lo lắng nào, dù sao có Chủ nhân ở bên cạnh trấn giữ, thêm vào đó ngay từ đầu đã có Ngao Tu chủ động muốn ra trận, Tiểu Thanh ngược lại có vẻ hơi rảnh rỗi, may mắn là dường như có cơ hội được chiêm ngưỡng phong thái của Long tộc.

Ngao Tu chắc chắn muốn thể hiện thật tốt trước mặt Tô Mạch, dù sao để giành được thiện cảm của Tô Mạch, để từ đó từ từ ở lại bên cạnh, nếu không không thể có đủ thời gian, thì càng không thể chờ đợi cơ hội thích hợp để có được bảo vật.

Và một điều quan trọng nhất, nơi mà Ngao Tu vô cùng coi trọng trong lòng, đó chính là hắn đã nghe từ miệng Tô Mạch một vấn đề, rằng đó chỉ là một con cá sấu nhỏ mà thôi, nhưng nó sắp trở thành một cự thú.

Ngay cả bây giờ cách một khoảng cách hơi xa, nhưng có thể tạo ra tiếng động lớn như vậy, chắc chắn nó có sức mạnh vô cùng cường hãn, nếu không thì một con dã thú bình thường không thể dễ dàng làm được điều đó, có thể đạt được tiếng động hiện tại, nhất định không thể xem thường.

Nhưng đối với Ngao Tu, một Long tộc thiên kiêu đường đường mà nói, đối mặt với bất kỳ sinh linh yêu thú nào, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn chiếm ưu thế về mặt sinh lý chủng tộc, ít nhất trong những trải nghiệm sống từ nhỏ đến lớn của Ngao Tu, hắn chưa bao giờ xem trọng những yêu thú khác, kiên định tin rằng Long tộc mới là tộc quần mạnh mẽ nhất, hắn có một sự tự tin khó tả, điều này tuyệt đối khiến Ngao Tu có niềm tin, dám lập tức ra trận ngay tại chỗ.

Dù sao trong nhận thức tiềm thức của Ngao Tu, đối phó với con cự thú cá sấu sắp tới, hắn là một chuyện nằm trong tầm tay, có lẽ sẽ trải qua một số tình huống chiến đấu vất vả, nhưng Ngao Tu không

cảm thấy không thể thuận lợi đánh bại đối phương.

Vì vậy, dưới sự cân nhắc đủ loại, Ngao Tu đã xác định chiến thắng thuộc về mình, đây là một cơ hội để tự mình thi triển thủ đoạn, lát nữa sẽ trực tiếp trước mặt Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương, thỏa thích giết chết con cá sấu kia, tuyệt đối là một màn thể hiện tốt.

Ngao Tu thầm nghĩ trong lòng: "Không biết con cá sấu yêu thú kia từ đâu chui ra, nhưng theo rung động của mặt đất hiện tại, và những làn khói mờ ảo dần dần xuất hiện từ xa, e rằng có thể cảm nhận được, thân hình của cá sấu hẳn là không nhỏ, chắc chắn có vẻ đồ sộ, biết đâu hơi khó đối phó một chút, nhưng dù sao đi nữa, hôm nay ta nhất định thắng." Còn Tiểu Thanh vẫn đang tự mình suy nghĩ, bởi vì đã theo Tô Mạch một thời gian, trải nghiệm quá nhiều cảnh chiến đấu, nên bây giờ Tiểu Thanh tràn đầy khả năng phán đoán, đã không còn là kẻ thiếu kiến thức, tự cho mình là một yêu vương yêu tộc vô danh như trước nữa.

Vì vậy Tiểu Thanh có thể ghi nhớ sâu sắc rằng, khi Chủ nhân Tô Mạch nói về con cá sấu trước đó, quả thực đã tỏ thái độ hơi coi trọng và hứng thú, điều này đủ để khiến Tiểu Thanh vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng trong một thời gian dài, từ thánh địa yêu tộc, sự kiện Côn Luân, thậm chí cả thế lực mạnh mẽ như Thục Sơn, đối mặt với vô số tu hành giả và những tồn tại lợi hại.

Tô Mạch về cơ bản đều không biểu hiện quá nhiều sự coi trọng, thực sự có xuất hiện một số, nhưng đó đều xảy ra khi đối mặt với những đối thủ cực kỳ cường hãn, cho nên mỗi khi Tô Mạch thể hiện vẻ mặt coi trọng và hứng thú, điều đó nhất định đại diện cho đối thủ sắp gặp, căn bản không phải là kẻ yếu kém.

Đối với điều này, Tiểu Thanh có kinh nghiệm phong phú, nhất định sẽ không bỏ qua, cho nên ngay lập tức đã ý thức được, con cá

sấu sắp xuất hiện kia, hẳn là một kẻ khó đối phó.

Vì vậy Tiểu Thanh cũng có chút ánh mắt kỳ lạ, nhìn thẳng vào Ngao Tu đang hưng phấn ở một bên, cảm xúc không ngừng tràn ngập trong lòng.

Tiểu Thanh thực ra cũng có thể hiểu ý nghĩ muốn thể hiện thật tốt của đối phương, dù sao cũng là trước mặt một Chủ nhân cường đại, cho nên mới cố gắng xung phong đi trước, nhưng e rằng Long tộc kia đã xem thường đối thủ lát nữa, coi đó như một kẻ dễ dàng giành được chiến thắng.

Tiểu Thanh thực ra cũng muốn nhắc nhở một câu, nhưng nghĩ lại, hai bên vừa mới gặp nhau, hoàn toàn không có bất kỳ sự cần thiết nào, biết đâu lời nhắc nhở thiện chí lại bị coi là sự chế giễu không biết tự lượng sức, là cản trở một Long tộc đường đường thể hiện tài năng.

Dù sao trong lòng một chủng tộc có tính kiêu ngạo mạnh mẽ, về cơ bản đều không xem trọng những yêu thú khác, chỉ cần tự mình cảm nhận, Tiểu Thanh cũng có thể cảm nhận rõ ràng rằng, Ngao Tu trước mắt thực sự đã thể hiện một vẻ mặt không hề bận tâm, nhất định hắn thực sự cảm thấy con cá sấu dễ đối phó.

Tiểu Thanh để tránh gây ra những rắc rối không cần thiết, dứt khoát chọn cách đứng ngoài quan sát, không cần phải nhắc nhở những vấn đề khác, cứ làm một khán giả tốt là được, dù sao bên cạnh có Chủ nhân trấn giữ, ngay cả khi thực sự xảy ra tình huống bất ngờ, thì cũng có thể đảm bảo vạn phần an toàn.

Thanh Mao Sư Vương bình luận: “Ha ha, một thiên tài Long tộc trẻ tuổi, lại muốn thể hiện thần uy trước mặt Chủ nhân của ta, quả là ếch ngồi đáy giếng, tuyệt đối là một tâm tư tự cho mình là đúng, tình hình cụ thể còn chưa thực sự làm rõ, kết quả đã vội vã ra tay, sự phân tâm này thật khó hiểu, chỉ có thể coi là đắc ý hão huyền mà thôi.”

Trong lòng nảy sinh quá nhiều suy nghĩ, nhưng trên bề mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, Tiểu Thanh không hề có chút phản ứng khác thường nào, đã theo Tô Mạch một thời gian, sớm đã trải qua những cảnh tượng sóng gió, được rèn luyện nên có một sự ổn định thuần thục, ít nhất cũng không hoảng loạn mất phương hướng, khả năng kiểm soát cảm xúc nhất định là vô cùng lợi hại.

Về phần khả năng quan sát của Tô Mạch, đương nhiên đã sớm phát giác con cá sấu kia, quả thực tràn ngập khí thế cường hãn đáng sợ, nhất cử nhất động đều mang theo uy thế cường đại, chỉ từ đó, Tô Mạch có thể thấy rằng, e rằng nó thực sự có thể quấn lấy Ngao Tu chiến đấu một thời gian, ai thắng ai thua thì chưa thể biết được.

Dù sao thế giới Hồng Hoang này thực sự vô cùng rộng lớn vô bờ bến, đặc biệt là Địa Tiên Giới hiện tại lại càng phi phàm, trong đó có vô số sinh linh kỳ quái khó tưởng tượng, Tô Mạch chưa từng đi hết tất cả mọi nơi, kiến thức hiện tại cũng không phải là vạn tượng bao la, không thể thực sự nhìn thấy tất cả mọi thứ.

Tô Mạch liếc nhìn Ngao Tu đang vô cùng hưng phấn, thực ra cũng có chút khó hiểu, dù sao biểu hiện của thiên tài Long tộc trẻ tuổi này, quả thực tỏ ra vô cùng nhiệt tình, thái độ nhiệt tình như vậy, trực giác mách bảo Tô Mạch không có chuyện gì tốt, nhưng hiện tại Ngao Tu không hề thể hiện thái độ thù địch ác ý nào, nên Tô Mạch cũng không tiện nghi ngờ.

Tô Mạch thản nhiên nghĩ: "Có lẽ ta đã nghĩ quá nhiều, từ khi tư duy nhạy bén trở nên lợi hại hơn, dường như ta có chút đa nghi rồi, nhưng dù sao đi nữa, cứ để sau này rồi tính, chỉ cần có đủ sức mạnh cường hãn, ta có tự tin giải quyết bất kỳ vấn đề nào." Tô Mạch cũng không trực tiếp ngăn cản Ngao Tu tự cáo phấn dũng, dù sao Long tộc này tự cho mình là đúng, muốn thể hiện một phen trước mặt mình, vậy thì cũng không cần phải làm gì thêm.

Tô Mạch hiện tại duy trì thái độ vô cùng bình hòa, điềm tĩnh ung dung quan sát hiện trường, theo một số phán đoán của Tô Mạch, con cá sấu hung mãnh kia, chỉ trong một hai hơi thở nữa là sẽ xuất hiện trong tầm mắt.

Trước đó, vì có một khoảng cách nhất định, thêm vào đó khi cự thú cá sấu bò ra từ đầm lầy, vì thân hình đồ sộ, cùng với khả năng kéo theo vô cùng cường hãn, trực tiếp khiến vô số bụi trần bay lên không trung, do đó cũng gây ra một lớp sương mù dày đặc cản trở tầm nhìn, khiến người ta không thể nhìn rõ ngay từ đầu.

Nhưng theo thời gian trôi qua, con cá sấu kia rõ ràng đã thoát ra hoàn toàn, tự nhiên không thể mang theo những thứ bụi bặm kia nữa, nên Tô Mạch cũng cảm thấy có chút mong đợi, vì thiếu sự cản trở về tầm nhìn, Tô Mạch đặc biệt mong chờ được xem, lát nữa cảnh tượng sẽ như thế nào.

Dù sao, bao gồm cả Ngao Tu và Tiểu Thanh, trước đó đều không có chút cơ hội nào, không thể nhìn rõ thân hình cá sấu, và nếu không phải Tô Mạch đã nhắc nhở trước, e rằng ngay từ đầu đã không thể biết được, rốt cuộc đó là tồn tại như thế nào, không thể suy đoán được loại cự thú, càng không biết được những cảm nhận khác.

Trong lòng Tô Mạch nảy sinh một chút thái độ hứng thú, phải biết rằng vừa rồi Ngao Tu không nghi ngờ gì đã sĩ khí đại trướng, thể hiện một sự tự tin tất thắng, nhưng Tô Mạch nhìn Ngao Tu, một khi đã tận mắt chứng kiến uy thế cụ thể của con cá sấu, liệu sau đó hắn có thể duy trì được tâm thái như cũ hay không, có lẽ sẽ là một chuyện khó khăn, nhưng dù sao cũng không tiện nói trước.

Dù sao Tô Mạch cũng hiểu một điểm quan trọng khác, ví dụ như thanh niên trẻ tuổi trước mắt này, quả thực là một tồn tại có thiên phú và tu vi không tệ trong Long tộc, cho nên tự nhiên có nhiều sự kiêu

ngạo hơn, nếu không phải danh tiếng của Tô Mạch vô cùng chói mắt, thêm vào đó sức mạnh của Tô Mạch vượt xa Ngao Tu rất nhiều, thì chắc chắn sẽ không nhận được thái độ tôn kính như của Ngao Tu.

Tô Mạch thản nhiên nói: "Thân hình cá sấu sắp xuất hiện, hãy nhìn kỹ nơi phía trước kia, nó đang không ngừng xông về phía chúng ta, tuyệt đối là vì cảnh tượng hô phong hoán vũ trước đó, do đó đã chọc giận con cá sấu đang ngủ trong đầm lầy bên cạnh, nên nó đặc biệt muốn giáo huấn Ngao Tu." Quả thực là một phán đoán vô cùng chính xác, điều mà Tô Mạch đã dễ dàng hiểu rõ, sở dĩ có khoảng cách nhất định với đầm lầy, là vì nó sẽ làm phiền giấc ngủ của cá sấu, nguyên nhân này tự nhiên là do bản thể cá sấu tương đối đồ sộ, đương nhiên cũng là do một số không gian, môi trường xung quanh đều tụ tập hợp thành một chỉnh thể.

Mặc dù Ngao Tu không thực sự tạo ra sự thay đổi lớn trên bầu trời, chỉ là một vùng nhỏ, nhưng tự nhiên nó đã gây ra một số ảnh hưởng đến các khu vực khác, tất cả đều là tình huống "kéo một sợi tóc động cả người", do đó mới thu hút con cá sấu, bị con cự thú này phát hiện ra kẻ gây họa, đã làm phiền giấc ngủ của nó, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một lỗi lầm vô cùng nghiêm trọng.

Chương 683

Con cá sấu đang di chuyển nhanh chóng, và không thể hiện ra hình dáng con người.

Bởi vì bản thể cá sấu không thể biến thành hình thái khác, bất cứ lúc nào cũng không thể làm được, cá sấu thực sự có một linh trí nhất định, cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, bình thường về cơ bản sống ở vùng đầm lầy đó, cũng không muốn di chuyển đến các khu vực khác.

Thậm chí cá sấu còn không có khả năng nói, ngay cả khi có tâm trạng vô cùng tức giận, như lúc này, nó cũng chỉ có thể thông qua tiếng gầm gừ, tiếng rít không ngừng phát ra, để biểu thị cảm xúc trong lòng.

Dù sao cự thú cá sấu đặc biệt tức giận, dù sao nó thích ở yên tĩnh trong đầm lầy, kết quả lại bị một trận bão sấm sét vô cớ làm phiền không ngừng, tâm trạng bạo nộ không thể chịu đựng được nữa, nên nó muốn ăn thịt các sinh linh ở một bên, để làm hình phạt.

Đương nhiên nó muốn ăn thịt bất kỳ sinh linh nào mà nó gặp phải, bao gồm cả Tô Mạch và Thanh Mao Sư Vương chưa làm gì, không chỉ cố gắng tiêu diệt Ngao Tu là kẻ gây họa, mà cá sấu còn có một số tâm tư khác.

Ví dụ như dựa vào cơ hội này, nhân cơ hội ăn một bữa lớn, cơ hội kiếm ăn cũng không phải lúc nào cũng dễ có được, cho nên cá sấu nhất định phải nắm bắt thật tốt, dựa vào vẻ hung ác của con cự thú kia, không thể bỏ qua bất kỳ ai mà nó gặp.

Có một điểm vô cùng quan trọng, cá sấu rất hiểu một đạo lý, kẻ có thể tạo ra cảnh tượng lợi hại như trước, e rằng sẽ có một hương vị

không tệ, bởi vì sinh linh càng mạnh mẽ thì cảm giác khi ăn tự nhiên càng ngon, đồng thời có thể tăng thêm những thu hoạch đạt được, nhất định sẽ không thiếu.

Gầm!

Từng tiếng gầm giận dữ của cự thú cá sấu, có chút chấn động thiên địa, và ai cũng có thể cảm nhận rõ ràng, quả thực như Tô Mạch đã nói, nó càng ngày càng đến gần, theo khoảng cách gần lại, vẻ mặt của Ngao Tu cũng đã có chút thay đổi, ít nhất không còn dễ coi như trước, hơi thể hiện thái độ ngưng trọng, và không thể che giấu đi được.

Đặc biệt trong khoảnh khắc, những bụi bặm che khuất tầm nhìn kia đã biến mất, trực tiếp chỉ còn lại ở vị trí cuối cùng, thay thế vào đó là con cá sấu đang xông tới, vì đã rời khỏi mặt đất nên không thể tạo ra quá nhiều khói bụi nữa, cho nên việc che giấu thân hình không thể thực hiện được, hình thái thật sự của cá sấu cuối cùng đã hoàn toàn lộ diện.

Vừa nhìn đã khiến Ngao Tu kinh hãi trong lòng, hắn hoàn toàn không nghĩ tới tình huống như vậy, ban đầu không hề coi trọng, kết quả khi nhìn thấy con cự thú có thân hình siêu cấp đồ sộ, Ngao Tu mới hít một hơi khí lạnh thật sâu, hiểu rằng đối phó với con cá sấu có hình thái như vậy, e rằng thực sự không phải là chuyện dễ dàng.

Chưa đợi trực tiếp giao thủ, Ngao Tu đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, trước đó hắn đã quá coi thường đối phương, giờ mới nhớ ra một điểm vô cùng quan trọng, khi tiếng động xuất hiện vừa rồi, Tô Mạch đã gọi tên con cự thú đó, Ngao Tu lúc đó không để ý.

Đến lúc này hắn mới hối hận vô cùng, thảo nào một tồn tại vô cùng cường đại như Tô Mạch cũng phải coi nó là một cự thú cá sấu,

hóa ra nó thực sự có thân hình khó tin.

Ngao Tu bất lực nói: "Ngay cả hình thể Long tộc mà ta tự hào, vẫn không thể sánh ngang với loại cự thú chuyên tu hành nhục thể này, dù sao sức mạnh của loại cá sấu này, e rằng vô cùng cường đại." Mặc dù Ngao Tu thực sự có chút khó tin, nhưng tên đã lắp vào dây cung thì không thể không bắn, trước đó hắn đã nói những lời rất hùng hồn, bây giờ không thể lùi bước nữa, nếu không sẽ bị Tô Mạch coi thường.

Ngao Tu vốn muốn thể hiện khả năng tu vi trước mặt Tô Mạch, chủ yếu là thái độ dũng cảm xông lên chiến đấu, hy vọng qua đó thu hút thiện cảm của Tô Mạch, có thể tạo ra nhiều mối liên hệ hơn cho hai bên, nếu không một khi Tô Mạch mang theo Tiểu Thanh rời đi, sau này muốn ở lại bên cạnh hắn thì căn bản là cơ hội hiếm có khó tìm.

Ngao Tu nghĩ thầm: "Trên người Tô Mạch có bảo vật, đặc biệt là Khổn Tiên Thằng càng là thứ ta mong đợi, một tồn tại cường đại như vậy, nhất định có lòng đề phòng, thêm vào đó sức mạnh của Tô Mạch đáng sợ, nếu ta công khai cướp đoạt thì tuyệt đối không có chút khả năng nào, chi bằng liều mạng một trận, hy vọng Tô Mạch có thể có chút thiện cảm với ta." Để có cơ hội giảm bớt lòng đề phòng của Tô Mạch, nỗ lực của Ngao Tu có thể thấy rõ, nếu Tô Mạch sau này biết được thì e rằng cũng không kìm được mà cảm thấy buồn cười, một Long tộc thiên kiêu đường đường lại có thể làm trò hề như vậy, quả thực khiến Tô Mạch không kìm được mà bật cười.

Nhưng hiện tại Ngao Tu cũng nghĩ đến một khía cạnh khác, bất kể trong lòng hắn nghĩ gì, ít nhất bề ngoài không thể thực sự biểu hiện ra, mà sẽ cố gắng giả vờ một chút, không thể hiện chút tâm tư nào, Ngao Tu cố gắng hết sức để duy trì tư duy bình tĩnh, sau đó giả bộ nói một số lời.

Ngao Tu nghiêm túc nói: "Thưa ngài xin hãy yên tâm, cho dù ta biết

rõ cự thú cá sấu này không tầm thường, nhưng ta có niềm tin chiến đấu, dù sao tất cả đều là do ta tu hành công pháp Long tộc mới gây ra tình huống tồi tệ này, lát nữa một khi thấy tình hình không ổn, hai vị có thể nhanh chóng rời đi, nếu có thể đảm bảo an toàn tính mạng của bản thân, ta cũng thấy đáng." Hắn quả thực có vẻ như một cao nhân ẩn sĩ, có một chút tinh thần "đặt mình vào chỗ chết rồi sống sót", một lòng một dạ cống hiến, không cầu bất kỳ sự báo đáp nào, chỉ riêng vẻ mặt đó thực sự đã thể hiện khả năng diễn xuất không tồi, chỉ là đột nhiên xuất hiện trong mắt Tô Mạch và Tiểu Thanh, thực sự khiến họ cảm thấy có chút bất ngờ và kỳ lạ.

Tiểu Thanh đương nhiên ngay lập tức nhìn thấy con cá sấu đã xuất hiện, thân thể uy thế đáng sợ như vậy, thực sự khiến Tiểu Thanh chấn động một phen, nếu không có Tô Mạch ở bên cạnh trấn giữ, Tiểu Thanh đã sớm không thể giữ được tư duy bình tĩnh, sau đó mới cảm thán không thôi, mặc dù Tiểu Thanh đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng đột nhiên nhìn thấy con cự thú cá sấu thật sự vượt xa tưởng tượng, nó vẫn không kìm được mà hít một hơi khí lạnh.

Thanh Mao Sư Vương cảm thán nói: "Ta vốn cho rằng bản thể sư tử của mình, thân hình đã vô cùng tráng kiện rồi, ai ngờ thế giới này lại càng kỳ quái, vượt xa phạm trù mà ta có thể hiểu được, ngay cả con cá sấu trước mắt cũng khiến ta chấn động một phen, tuyệt đối là kiến thức quá ít ỏi, cơ hội để tăng thêm kiến thức cùng Chủ nhân thực sự quá nhiều." Nhưng hiện tại đột nhiên nghe Ngao Tu nói một hồi, Tiểu Thanh cũng có chút ngơ ngác, nó có thể tưởng tượng được, dù Ngao Tu là một Long tộc cường hãn, nhưng muốn đối đầu trực diện với cá sấu, cũng không phải là chuyện dễ dàng, vốn Tiểu Thanh cảm thấy Ngao Tu có thể sẽ sợ hãi và lo lắng.

Kết quả hắn lại tỏ thái độ hùng hồn, ngược lại còn muốn chiến đấu như cũ, thái độ như vậy rất tốt, đương nhiên Tiểu Thanh vô cùng

khó hiểu, không biết rốt cuộc là tình huống như thế nào.

Tiểu Thanh tự đoán: "Tâm tư của Ngao Tu này thật quá kỳ lạ, theo lẽ thường, cũng không cần phải nói những lời đặc biệt như vậy, xem ra hắn thực sự muốn có được thiện cảm của Chủ nhân, nếu không cũng sẽ không nói ra, nhưng dù sao cũng là một Long tộc cường hãn, hẳn cũng không cần phải giao thủ với ta chứ, nhưng đó cũng là tình huống bình thường, Chủ nhân không còn nghi ngờ gì nữa, có tiềm lực vô cùng đáng sợ." Còn Tô Mạch chỉ liếc nhìn một cái mà thôi, không có thêm biến đổi tâm lý nào khác, hiện tại mặc dù nhìn thấy có chút kỳ lạ, nhưng Tô Mạch thấy rằng mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, không cần phải nói thêm nhiều, còn về việc Ngao Tu rốt cuộc có tâm tư gì, Tô Mạch cảm thấy sau này nhất định sẽ biết, bây giờ cũng không cần nghĩ nhiều, dù sao cũng có chút lãng phí tâm trạng.

Tô Mạch bình tĩnh nói: "Vậy thì có thể tham chiến rồi, xem ra ngươi có thủ đoạn không tồi, chắc cũng có thể dùng con cá sấu này để thử sức một chút, thực ra không bị thân hình đồ sộ của nó hù dọa, quả thực đủ lý trí, có lợi cho việc giao thủ sau này, so với những đối thủ bị chấn động mà sợ hãi, ít nhất cũng sẽ khiến con cá sấu này cảm thấy khó đối phó." Lời nói này cũng là một lời nhắc nhở, cũng để Ngao Tu đừng bị chấn động mà sợ hãi, bởi vì cá sấu có một số thủ đoạn, đó chính là dựa vào khả năng áp bức đáng sợ, trực tiếp khiến đối thủ mất đi một phần khí thế, không thể tập trung đủ sức mạnh.

Hiện tại Ngao Tu đột nhiên nghe lời nhắc nhở này, lập tức tỉnh ngộ, quả thực đã được khai sáng, nếu vô hình trung bị hạn chế, đối với một trận chiến như dao quang hỏa thạch, nhất định sẽ có ảnh hưởng khó tưởng tượng, một nước cờ sai có thể thua cả ván cờ, đều có khả năng xảy ra.

Thế là Ngao Tu nhanh chóng lao tới giao chiến, cự thú cá sấu cũng xông lên, hai bên chiến đấu chấn động thiên địa, mỗi lần giao thủ đều

dốc hết sức lực phát huy, không ai giữ lại chút nào, dần dần đều vắt kiệt tiềm lực của mình, không hề có chút bảo lưu, mỗi bên đều cố gắng trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Ngao Tu cũng không còn duy trì hóa thân người nữa, đã biến thành hình dáng bản thể, hình thái Long tộc không còn nghi ngờ gì nữa, có sức mạnh mạnh nhất, nhưng ngay cả khi Ngao Tu có hình dáng Long tộc, cho dù có lớn hơn một chút, vẫn không thể sánh ngang với cá sấu, đối với con cá sấu không thể nói chuyện chuyên tu bản thể này, đó mới là ưu thế tự nhiên.

Cảnh tượng hô phong hoán vũ lập tức lại xuất hiện, Ngao Tu đã sử dụng thủ đoạn điện chớp sấm sét, giống như lúc tu hành công pháp trước đó, một lần nữa thi triển một phen, xem ra đã dốc hết sức lực, không còn gì khác để giữ lại.

Ngao Tu thực sự đã thi triển hết sức mạnh của mình, nhưng vẫn chỉ có thể duy trì cục diện, không thể giành được chút ưu thế nào, chỉ là chống đỡ được công kích của cá sấu, muốn thuận lợi giành được chiến thắng cuối cùng thì thực sự không thấy chút cơ hội nào, may mắn là thể lực của hai bên sung mãn, nên cả hai đều không kiệt sức, vẫn không ngừng sử dụng chiêu thức.

Cá sấu cũng có chút hưng phấn, không những không bị ngăn cản mà tức giận, ngược lại càng liều mạng hơn, bởi vì Ngao Tu không mang lại cảm giác nguy hiểm, nên nó có thể tiếp tục chiến đấu.

Tiểu Thanh vẫn luôn mở to mắt, dốc hết sức lực quan sát hiện trường chiến đấu, sợ rằng sẽ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào, nếu không thì thực sự là cơ hội tăng thêm kiến thức.

Đặc biệt lần này cuối cùng đã bù đắp cho sự tiếc nuối trước đó, Tiểu Thanh cuối cùng cũng nhìn thấy rõ bản thể Long tộc, trước đây nó chưa từng có cơ hội nào, khi còn ở hang ổ tự xưng là yêu vương,

đó quả thực là khoảnh khắc "ngồi đáy giếng".

Dù sao Tiểu Thanh không cảm thấy mình có tư cách tham gia trận chiến như vậy, đừng nhìn Ngao Tu và cự thú cá sấu đánh nhau ngang sức, nhưng đối phương hoàn toàn có tu vi sức mạnh vô cùng lợi hại, tùy tiện một người cũng đủ dễ dàng đánh bại Tiểu Thanh, thậm chí có thể khiến Tiểu Thanh không thấy chút hy vọng nào tồn tại, may mắn là bên cạnh có Chủ nhân lợi hại hơn trấn giữ cục diện, nếu không thì Tiểu Thanh chắc không có đủ dũng khí và kiên nhẫn để tiếp tục quan sát.

Nếu gặp phải cảnh tượng nguy hiểm khi hai tồn tại mạnh hơn giao chiến, theo tình hình trước đây mà nhìn, Tiểu Thanh nhất định sẽ không chút do dự quay người rời đi, cho dù thực sự có chút tiếc nuối và buồn bã, dù sao cũng không thể có cơ hội quan sát nữa, nhưng để đảm bảo an toàn tính mạng của bản thân, nó cũng chỉ có thể nén đau bỏ đi.

Chương 684

Dù sao nếu ngay cả tính mạng cũng mất đi, chỉ để quan sát một trận chiến hiếm thấy, thì không nghi ngờ gì nữa là được không bằng mất, đồng thời cũng có chút tủi thân, nhưng đó không phải là kết cục mà Tiểu Thanh hy vọng đạt được, sự thật chứng minh lựa chọn của nó không còn nghi ngờ gì nữa là đúng đắn.

Nếu không thể giữ được tính mạng an toàn, Tiểu Thanh không thể sống sót, sau đó chờ đợi Tô Mạch, dựa vào cơ duyên không dễ có được, Tiểu Thanh đã nắm bắt thật tốt, do đó mới hình thành cục diện hiện tại, thu hoạch được vô cùng nhiều.

Tô Mạch cũng đang nghiêm túc quan sát, mặc dù theo tầm nhìn của Tô Mạch, Ngao Tu và cá sấu ra tay, trong đó sẽ có một số sơ hở và lỗ hổng, nhưng tương đối cũng là một loại thu hoạch, dù sao cũng có thể tăng thêm chút kiến thức, thủ đoạn của Long tộc, uy thế của cự thú, đối với Tô Mạch cũng không có nhiều kinh nghiệm, bây giờ đều có thể thông qua cơ hội đứng ngoài quan sát, tùy ý quan sát tìm hiểu một phen, không còn nghi ngờ gì nữa là một chuyện vô cùng tốt.

Tô Mạch cũng có thể thấy rằng hai bên đang giao thủ, mỗi người đều đã chịu không ít thương tế và đả kích, bao gồm cả Long tộc Ngao Tu, toàn thân đều bị đánh cho thảm hại, ít nhất đã chịu ba lần va chạm mạnh mẽ, đặc biệt là va chạm từ cự thú, ngay tại chỗ khiến Ngao Tu thổ huyết, bản thể Long tộc cũng có thể nhìn thấy không ít vết thương.

Nhưng thân thể cá sấu cũng không dễ chịu hơn là bao, Ngao Tu trực tiếp triệu hồi rất nhiều sấm sét, thực sự đã đánh trúng bốn năm lần, mặc dù thân thể cự thú vô cùng kiên cố, nhưng khả năng phòng

ngự dù mạnh đến đâu cũng không thể thực sự hoàn hảo không chút tổn hại, vẫn không thể tránh khỏi một số khu vực bị tàn phá không chịu nổi, thậm chí bị đánh cho cháy xém.

Nhưng hai đối thủ liều mạng chiến đấu, vẫn chiến đấu như cũ, không ai giảm bớt uy thế chút nào, mỗi bên cũng có thể thể hiện rất nhiều thủ đoạn và sức mạnh, dường như những tiêu hao và tổn thương này, căn bản không phải là vấn đề nghiêm trọng, vẫn có thể đảm bảo tốt ý chí chiến đấu, sẽ không có trở ngại nào khác.

Tô Mạch ngược lại lại thấy một khía cạnh khác, có hứng thú tiếp tục quan sát, dường như cũng không phải là tình huống quá tồi tệ.

Tô Mạch cảm thấy vô cùng thú vị, dù sao với Ngao Tu chỉ là một lần gặp mặt, không cần phải lo lắng thừa thãi, Tô Mạch chưa bao giờ quản cảm nhận của người khác, tất cả đều là vấn đề do Ngao Tu gây ra.

Phải biết rằng cự thú cá sấu sở dĩ bị thu hút, căn bản là do Ngao Tu tu hành công pháp Long tộc ảnh hưởng, nếu không thì nó sẽ luôn ở dưới đầm lầy của cá sấu, Ngao Tu trước đó tự cáo phấn dũng xung phong đi trước chiến đấu, cũng là ý nghĩ của Ngao Tu, hành động thể hiện nhiệt tình có vẻ có nguyên nhân, nhưng Tô Mạch nhìn Ngao Tu bị đánh cho thảm hại không nỡ nhìn, cũng lười suy nghĩ rốt cuộc có tâm tư gì, dù sao cái giá phải trả thực sự cũng khá thảm khốc.

Tô Mạch thản nhiên nói: “Thực ra đã đến giới hạn của một cuộc giao thủ, ta cảm thấy hai bên hẳn sắp phân định ưu thế rồi, xem ai có thể cắn răng kiên trì đến cuối cùng, luôn chiếm ưu thế tốt hơn, tồn tại như vậy không nghi ngờ gì nữa có cơ hội chiến thắng lớn, đương nhiên tình hình cụ thể phải xem diễn biến thực tế, bây giờ ta cũng không thể phán đoán ra được.” Khả năng phán đoán này quả thực rất lợi hại, bởi vì hiện tại vẫn là cảnh tượng ngang sức ngang tài, theo

người ngoài nhìn thì nhất định không thể thấy được nhiều chi tiết thay đổi, càng không thể dễ dàng nhìn ra thời điểm mấu chốt, Tô Mạch nhìn rất xa, điểm này đủ để vượt xa người khác.

Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Hóa ra đã đến thời khắc then chốt như vậy, may mà ta nghiêm túc cẩn thận quan sát, vẫn không có thêm nhận định nào khác, chỉ cảm thấy hai bên đánh nhau qua lại, dường như có chút không phân thắng bại, chủ yếu là vì ta cứ nghĩ sẽ tiếp tục quấn quýt một thời gian dài." Tuyệt đối là sự kính phục từ tận đáy lòng, Tiểu Thanh đã quen thuộc với nhãn quang lợi hại của Chủ nhân, căn bản sẽ không có bất kỳ nghi ngờ nào, ngay cả hiện tại Ngao Tu và cá sấu vẫn còn quấn quýt không ngừng, nhưng Tiểu Thanh đặc biệt mong chờ diễn biến tiếp theo, hai bên đã đến một ngã ba định mệnh, ai có thể giành được ưu thế ở thời điểm đó, nhất định sẽ có khả năng cao chiến thắng cuối cùng.

Ngao Tu cắn răng liều mạng, hắn quả thực cảm thấy vô cùng bất lực và đau đầu, vận khí của hắn thực sự quá tồi tệ, không cẩn thận lại gặp phải đối thủ mạnh như vậy, khả năng phòng ngự toàn thân vượt xa tưởng tượng, da dày thịt béo vô cùng khó xử lý.

Ngao Tu thực sự muốn thể hiện trước mặt Tô Mạch, sau đó dần dần thực hiện những mục đích trước đó, con cá sấu trước mắt tuyệt đối là vấn đề khó khăn nhất hiện tại, nhưng Ngao Tu cũng bất lực, dốc hết sức lực, thậm chí ngay cả vảy rồng cũng bị xé rách mấy mảnh, tổn thất quá nghiêm trọng.

Kết quả vẫn không thể giành được thành tích tốt, về cơ bản là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, ngay cả khi công kích cự thú cá sấu, cũng có nghĩa là Ngao Tu bản thân không có kết cục tốt đẹp, vẻ thê thảm thực sự có chút bi ai.

Ngao Tu nhìn cá sấu nói, củng cố tự tin: "Ta không tin, ta đường

đường là một thiên tài Long tộc, lại bị một con cự thú không biết từ đâu chui ra làm khó, quả thực là một sự sỉ nhục, xem ta làm thế nào để giáo huấn tên khốn này." Cá sấu thực ra cũng có chút linh trí, chỉ là không thể nói chuyện trực tiếp, chỉ có thể thông qua tiếng gầm rít để biểu đạt một số ý nghĩ, cá sấu nhìn thấy sự coi thường trong mắt đối thủ trước mặt, thế là nó trở nên càng tức giận hơn.

Khả năng phán đoán của Tô Mạch thực sự lợi hại, căn bản không phải là Tiểu Thanh có thể sánh ngang, quả nhiên không hề sai sót nào, bây giờ mọi chuyện đang diễn ra thật sự, không có chút sai lệch hay thay đổi nào.

Ngao Tu có thể cảm nhận sâu sắc rằng, bản thân đã đến thời khắc quan trọng nhất, hai bên giao chiến đã tập trung sức mạnh mạnh nhất, một điều vô cùng then chốt là, hai bên lần này nhất định sẽ hội tụ tu vi cường đại nhất, gần như có thể gọi là toàn bộ nội tình.

Ngao Tu đã dốc hết tất cả thủ đoạn của mình, hiện tại căn bản không còn chút sức lực dư thừa nào khác, nhưng nhìn thấy con cá sấu kia, lại có nguồn cung cấp sức mạnh không ngừng, quả thực là một tên không thể tiêu hao mà chết, điều này thực sự khiến thiên tài Long tộc kiêu ngạo kia phải bất lực.

Rầm!

Khả năng công kích cường hãn của cá sấu, trực tiếp đập mạnh về phía Ngao Tu, hậu giả đương nhiên dốc hết sức lực để chống cự, trận chiến của hai bên bùng nổ, tuyệt đối là thời khắc quan trọng nhất, Ngao Tu kiên định tin rằng, hiện tại hắn dường như khó đối phó với cá sấu.

Trải qua một thời gian dài quấn quýt không ngừng, Ngao Tu lần đầu tiên nảy sinh tâm trạng suy sụp như vậy, trước đó bất kể ngang sức ngang tài đến đâu, ít nhất cũng nhìn thấy một chút hy vọng, ai ngờ

theo thời gian trôi đi, Ngao Tu không thể mở ra cục diện, đã trở thành kẻ yếu thế.

Trong lòng Ngao Tu cũng vô cùng bực bội, cảm thấy vô cùng khó chịu, chủ yếu là vì hai bên ở phương diện tích lũy sức mạnh, hoàn toàn không phải là tồn tại cùng cấp độ, trong lòng Ngao Tu có chút uất ức và bất lực, hắn tự cho rằng, nếu bản thân có nguồn sức mạnh dồi dào hơn, nếu có được trạng thái sung mãn giống như cự thú kia, ai thắng ai thua thì chưa thể biết được.

Dù sao cá sấu có một số ưu thế, ví dụ như ở phương diện nội tình này không còn nghi ngờ gì nữa đã vượt qua Ngao Tu, bất kể thế nào cũng vô cùng dựa vào sức mạnh cơ thể, ngay cả Long tộc đường đường cũng thiếu, khả năng hồi phục cũng có sự chênh lệch không nhỏ.

Ngao Tu nhất thời không thể chống đỡ được, không thể chịu đựng được mà ngã xuống, nhưng vì chưa đến giới hạn cuối cùng, nên Ngao Tu vẫn có khả năng phản kháng và giãy giụa nhất định, cho nên ngay lập tức dũng cảm đứng dậy, tiếp tục chiến đấu với vẻ mặt âm trầm.

Rầm!

Ngay cả khi Ngao Tu thực sự có ý chí chiến đấu vô cùng cường hãn, nhưng hiện thực lại ban tặng một cái tát vang dội, Ngao Tu lại một lần nữa bị đánh bay đi, những lần gặp khó khăn liên tiếp như vậy, quả thực khiến Ngao Tu mất hết mặt mũi, vẻ u ám sắp biến thành một loại thần sắc khác rồi.

Vốn Ngao Tu muốn thể hiện thật tốt trước mặt Tô Mạch, để qua đó thể hiện thực lực và thiên phú phi phàm, ai ngờ lại gặp phải khổ sở, căn bản không có chút cách nào, không thể đạt được cơ hội thành công, Ngao Tu thực sự không còn chút thể diện nào nữa.

Nhưng bảo Ngao Tu nhận thua, không còn nghi ngờ gì nữa là

chuyện không thể, đặc biệt trong lòng hắn nảy sinh một khao khát vô cùng mãnh liệt, đó chính là sự ngưỡng vọng của Ngao Tu đối với Khổn Tiên Thằng, hắn đã nỗ lực chiến đấu và phải trả cái giá lớn như vậy, chỉ để có cơ hội ở gần Tô Mạch, sau đó chờ đợi một thời cơ khó tưởng tượng, biết đâu có thể hay không, rồi cuối cùng để có được Khổn Tiên Thằng.

Có lẽ cũng chính là từ tận đáy lòng khao khát như vậy, Ngao Tu cuối cùng lại đứng dậy, lập tức lại phát ra công kích sức mạnh cuối cùng.

Một thủ pháp công kích không nghi ngờ gì nữa đã hàm chứa sức mạnh còn lại, nếu vẫn không thể đạt được đủ chiến quả, Ngao Tu cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi kết cục thất bại.

Ngao Tu bi thảm nói: "Hôm nay ta chẳng lẽ thực sự chỉ có thể cam chịu số phận, quả thực tràn đầy quá nhiều sự không cam lòng, ai ngờ có ý chí liều mạng đánh cược tất cả, nhưng vẫn không thể có được nhiều hy vọng chiến thắng, thực sự cảm thấy trong lòng đau khổ khó tả, may mà trước đó ta đã tự cho mình là một thiên tài vô cùng lợi hại, lại dám coi thường con cự thú này." Đương nhiên hắn nói một số lời bề ngoài, thực tế vẫn không có nhiều lời thật lòng, hoặc có một phần nội dung khác chỉ có thể che giấu trong lòng, không dám dễ dàng biểu hiện ra, Ngao Tu đặc biệt khát vọng, lát nữa khi một chiêu cũng không thể chống đỡ được, có thể có được sự cứu giúp của Tô Mạch, một tồn tại đáng sợ kia.

Vì vậy Ngao Tu căn bản không muốn đắc tội Tô Mạch hiện tại, chỉ cần không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ không nói ra ý nghĩ thật sự của mình, chỉ có thể hơi chút trong lòng, cho dù có chút tiếc nuối.

Ngao Tu nghĩ thầm: "May mà ta không tự lượng sức đòi Khổn Tiên Thằng của Tô Mạch, quả thực là tự tìm đường chết, khiến ta rơi

vào một kết cục vô cùng bất lực, bây giờ thực sự hy vọng tâm tư của ta không bị phát giác, chắc hẳn cũng không bị phát hiện, dù sao ta cũng không hề biểu hiện ra chút nào." Lúc này đây, hắn đã phó thác an toàn của mình cho Tô Mạch ở bên cạnh, Ngao Tu vô cùng mong mỏi Tô Mạch có thể ra tay một chút, như vậy mới có thể đảm bảo một kết quả an toàn vô sự, nếu không thì Ngao Tu căn bản không biết hiện tại ai có thể cứu được mình.

Chương 685

Thực ra không khác biệt mấy so với phán đoán ban đầu của Tô Mạch, dù sao Ngao Tu sở dĩ đối mặt với cục diện tồi tệ như vậy, chính là do vừa rồi giao chiến trực diện, đã rơi vào thế hạ phong, cho nên mới nhanh chóng sụp đổ, nếu Ngao Tu có thể tiếp tục chống đỡ được, cũng có thể duy trì được thế quấn quýt, thì sẽ không gặp phải tình huống hiện tại.

Tô Mạch thản nhiên nói: "Vốn ta ban đầu không biết, rốt cuộc ai sẽ trở nên yếu thế, ai ngờ trong khoảnh khắc đã nhìn thấy Long tộc kia bị áp chế, xem ra thực lực của con cá sấu này vô cùng không tệ, đã tiến hành một trận chiến mãnh liệt trong một thời gian dài, lại có thể duy trì ý chí chiến đấu sung mãn như vậy, thực sự khiến ta hơi bất ngờ." Thanh Mao Sư Vương không kìm được nói: "Tình hình hiện tại càng khiến ta không thể dự đoán được, quả thực không kìm được mà cảm thấy sợ hãi, nếu để ta giao thủ với cự thú đáng sợ như vậy, nhất định không thể chống đỡ được bao lâu, sớm đã bị đánh cho chết thảm không nỡ nhìn rồi." Tô Mạch trấn định tự nhiên nói: "Xem ra Ngao Tu thực sự đã đến giới hạn chịu đựng, trên người đã chịu quá nhiều đả kích, những vết thương vô cùng rõ ràng kia, nhìn qua có thể thấy được, thực sự khiến ta cảm thấy vết thương tương đối nghiêm trọng, đương nhiên khả năng hồi phục của Long tộc không tệ, chỉ cần có một chút thời gian, có thể dễ dàng hồi phục một số khả năng chiến đấu." Tiểu Thanh nghiêm túc nói: "Chủ nhân, vì hiện tại đã phân thắng bại, Ngao Tu hoàn toàn rơi vào kết cục thất bại, vậy thì tiếp theo dường như ta cảm thấy có chút cảm giác khác biệt, đó chính là từ trên người con cá sấu kia, tuyệt đối không có ý tốt, dường như nó muốn ra tay với ta." Tiểu Thanh không nói lung tung, lời nói này hoàn

toàn có cảm nhận thật sự, tuyệt đối không nói lời hư ảo.

Bởi vì con cự thú cá sấu kia sau khi đánh bại Ngao Tu, đối với thanh niên Long tộc đang thoi thóp kia, mặc dù thực sự có chút chảy nước dãi, nhưng nó lại kìm nén được, không ngay lập tức nuốt chửng chiến lợi phẩm đã đạt được, cho dù thực sự muốn ăn.

Rõ ràng cá sấu có phẩm chất vô cùng tham lam, lại chuyển ánh mắt sang thân thể Tô Mạch, bao gồm cả Thanh Mao Sư Vương ở bên cạnh, vẫn trở thành một vật phẩm phụ, biến thành mục tiêu tiếp theo của cá sấu.

Thực ra từ đó có thể thấy được, cá sấu có lẽ có một sở thích đặc biệt, ví dụ như muốn bắt đủ con mồi một lần, sau đó mới ung dung thưởng thức thức ăn đã thu hoạch được, hiện tại nó coi Ngao Tu bị đánh bại, như một kẻ thất bại đã được định đoạt số phận không thể giãy giụa.

Còn về điểm trọng yếu khác, không cần nói cũng biết, trực tiếp tập trung vào Tô Mạch và Tiểu Thanh, chỉ từ trong đôi mắt to lớn của cự thú cá sấu, có thể cảm nhận rõ ràng, trong đó phát ra ánh mắt vô cùng tàn nhẫn và sát khí, những thứ không thể che giấu, chỉ có thể trải nghiệm rõ ràng.

Con cá sấu vừa giành được một chiến thắng, trong lòng có thể nói là khí phách ngút trời, trạng thái chiến đấu đang vô cùng tốt, bất kể gặp phải đối thủ như thế nào, trong lòng cá sấu vô cùng tự phụ, dù sao nó cảm thấy có thể dễ dàng giải quyết, sẽ không có vấn đề gì khác, mang theo một vẻ khí thế muốn một hơi tiêu diệt Tô Mạch và Tiểu Thanh.

Một loạt các cuộc chiến trước đó của cá sấu, đã đốt cháy ý chí chiến đấu của tên này, bao gồm cả sự tàn nhẫn và vị giác thực sự, dù sao cự thú cá sấu một lòng một dạ muốn, nhân tiện đánh bại tất cả các

sinh linh mà nó gặp phải, lát nữa khi không còn khả năng chống cự, vẫn có thể trở thành thức ăn tùy tiện ăn thịt, qua đó có thể tăng cường rất nhiều thực lực của bản thân.

Người tu hành có tu vi càng tinh thâm, thì có thể mang lại càng nhiều lợi ích, ít nhất đối với cá sấu, chỉ cần có thể nhanh chóng tiêu hóa hấp thụ, không nghi ngờ gì nữa là một chuyện vô cùng tuyệt vời, sau đó có thể dễ dàng tiếp tục trở nên tốt hơn, tốc độ tích lũy sức mạnh của nó cũng sẽ nhanh hơn, con đường trở nên mạnh mẽ càng dễ đi hơn, đó đều là những chuyện có thể dự liệu được.

Nếu không thì cá sấu cũng không thể trở nên hưng phấn đến vậy, bất kể trong cảm nhận của nó, sức mạnh của Tô Mạch vô cùng sâu dày, nếu có thể trở thành thức ăn của nó, cá sấu cảm thấy con đường tu hành nhất định sẽ được đẩy nhanh, tự nhiên đặc biệt kích động và mong chờ, nóng lòng muốn trực tiếp xử lý Tô Mạch.

Bởi vì cá sấu cho rằng dựa vào cảnh tượng đối phó Ngao Tu trước đó, có thể nói là vô cùng đặc sắc, uy thế cường đại một khi hoàn toàn bùng phát, trực tiếp đủ để uy hiếp hoàn toàn Tô Mạch, cho nên nếu có thể dễ dàng áp bức Tô Mạch mà không tốn chút sức lực nào, dễ dàng đạt được thành công, tuyệt đối là một chuyện vô cùng tốt.

Nhưng Tô Mạch căn bản không có chút biến đổi nào, dường như chưa từng phát giác và trải nghiệm những khí tức áp chế kia, chút tâm tư của cá sấu không có khả năng thành công, cho nên hai bên nhất định chỉ có thể trải qua một trận giao chiến thật sự, như vậy mới có thể phân định mạnh yếu của mỗi bên.

Tiểu Thanh nghĩ thầm: “Xem ra con cá sấu đáng ghét này, thực sự có chút tự cho mình là đúng rồi, chẳng lẽ nó cảm thấy đã xử lý một thiên tài Long tộc trẻ tuổi, là có thể trở thành tồn tại không thể coi thường, quả thực là một tâm thái buồn cười và hài hước.” “Tôi sẽ đi

trải nghiệm, xem chúng có bao nhiêu thủ đoạn mạnh, liệu có thể đánh bại tôi dễ dàng không?

Trước đây chỉ đứng ngoài quan sát, thực ra cũng không được trải nghiệm nhiều lắm." Tô Mạch điềm tĩnh nói.Dù bị cá sấu khổng lồ gầm rống tấn công, Tô Mạch vẫn bình thản như không.

Hắn tùy ý nhìn con quái vật to lớn kia, thân hình hùng vĩ như vậy vẫn không thể khiến Tô Mạch biến sắc dù chỉ một chút, biểu cảm trên mặt thậm chí không hề bị ảnh hưởng, vẫn ung dung tự tại như mọi khi, một tố chất tâm lý khó tin.

"Trước đây ta quả thực không cảm thấy sai lầm, thật sự có chút không muốn tin.

Xem cái tên cá sấu tự tìm đường chết kia, rõ ràng có thực lực không tệ, nhưng đầu óc hắn có vấn đề, lại dám tham lam muốn đối phó Chủ nhân.

Tuyệt đối là một kẻ cực kỳ ngu xuẩn mà ta từng thấy, dù sao có tu vi mạnh mẽ lại không biết quý trọng." Thanh Mao Sư Vương cảm thán nói.Dù sao, trong mắt Tiểu Thanh, căn bản không có một chút sợ hãi hay cảm giác nguy hiểm nào.

Dựa vào phản ứng của Tô Mạch, nó đại khái có thể hiểu rằng Chủ nhân ít nhất không trở nên đặc biệt chú ý và cẩn trọng, vậy thì điều đó đại diện cho việc Tô Mạch có đủ tự tin để kiểm soát cục diện, cho nên hoàn toàn không cần phải quá cẩn thận.

Dù sao, có Chủ nhân kiểm soát tình hình tại chỗ.Hiện tại, sinh linh vui vẻ nhất không nghi ngờ gì chính là Ngao Tu, hắn ta gần như không thể kìm nén được sự cuồng hỉ.

Vốn dĩ hắn ta đặc biệt lo lắng, sợ hãi rằng khi không chống đỡ nổi sẽ đột nhiên bị cá sấu đánh đòn trí mạng.

Ai ngờ, vào lúc đó lại không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Con quái vật ngốc nghếch kia vì nảy sinh lòng tham, cố gắng thu thập Tô Mạch thêm một lần nữa, sau đó mới từ từ hưởng dụng con mồi đã có.Cảnh tượng đó thực sự khiến Ngao Tu ngây người, nhất thời không phản ứng kịp.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn ta mới kinh ngạc và bất ngờ nhìn mọi thứ tại chỗ, rồi sau đó thở phào nhẹ nhõm, không còn duy trì những suy nghĩ bất an như trước, mà thay vào đó là cảm giác sung sướng của kẻ sống sót sau kiếp nạn.Dù thế nào, danh tiếng của Tô Mạch quá lợi hại, cộng thêm những bảo vật hắn sở hữu, đặc biệt là cảnh giới tu vi khủng khiếp.

Cho nên, đối phó một con cá sấu, ít nhất trong mắt Ngao Tu, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Thực sự phải chấp nhận và nhìn rõ sự thật, Ngao Tu cho rằng Tô Mạch muốn thu thập cá sấu thì chắc chắn không cần tốn nhiều công sức.Hắn ta thực sự có chút tâm trạng chua chát, đặc biệt là lúc ban đầu.

Ngao Tu muốn ra sức thể hiện, ai ngờ tình hình phát triển vượt xa dự liệu, Ngao Tu không thể kiểm soát được cục diện.

“May mà con cá sấu kia lại đột ngột chủ động đối phó Tô Mạch, nếu không ta sẽ phải khổ sở suy nghĩ cách làm thế nào cho phải.

Dù sao, ta cứ mãi bất an, suy nghĩ làm cách nào để Tô Mạch tham gia một lần chiến đấu.

Ai ngờ đối thủ giao chiến kia lại giúp ta giải quyết vấn đề.” Ngao Tu hít sâu một hơi.Bất kể suy nghĩ nội tâm thế nào, bề ngoài Ngao Tu lại thể hiện một thái độ khác, trực tiếp nói ra những lời thật lòng với Tô Mạch, không hề có chút giả tạo.

“Xin các hạ hãy trừng trị tên cá sấu này thật nặng, tôi thật mất mặt khi không thể nhanh chóng giải quyết nó.” Ngao Tu nghiến răng nghiến lợi nói.Tô Mạch cũng không cần suy nghĩ, tình hình hiện tại đặc biệt rõ ràng.

Điều cần làm đầu tiên không nghi ngờ gì chính là dốc hết sức trấn áp con cá sấu khổng lồ kia, dù sao tên này lại không tự lượng sức mà muốn đối phó Tô Mạch.Ánh mắt tham lam sát lục trong mắt cá sấu thật sự khiến Tô Mạch cảm thấy khó chịu trong lòng, nên hắn rất muốn khiến cá sấu ngừng cái suy nghĩ tự cho là đúng đó lại, thực ra đó cũng là một sự xúc phạm.

“Ngao Tu, ngươi hãy tranh thủ thời gian khôi phục thực lực đi.

Chương 686

Vì tên cá sấu kia đã nhắm vào ta, vậy thì từ bây giờ, ta quả thực nên ra tay rồi.

Vốn dĩ ta không có ý định tấn công, nhưng giờ thì ta đành phải thử chiến đấu vậy.” Tô Mạch điềm tĩnh nói.

“Chủ nhân ra tay ắt sẽ thắng lợi rực rỡ, chỉ là một con cự thú mà thôi.

Dù nó có thực lực vượt xa ta thì sao chứ?

Phải biết rằng có Chủ nhân ở đây, đối phó với kẻ địch có tu vi lợi hại hơn, có nhiều thủ đoạn siêu phàm hơn, Người vẫn có thể giành được thắng lợi cuối cùng.

Lần này nhất định cũng sẽ như mọi khi, ta tin sẽ không có bất ngờ nào khác.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.

“Các hạ thật sự quá sảng khoái rồi, có thể đồng ý đích thân ra tay… không nghi ngờ gì nữa, đó là tin tức tốt nhất mà ta từng nghe.

Trước đây tất cả đều là hậu quả do ta tự chuốc lấy.

Nếu ngay từ đầu ta không chủ động đối kháng, e rằng cũng sẽ không có tình cảnh tồi tệ như bây giờ, thậm chí là ta đã tiếp thêm sự kiêu ngạo cho con cá sấu kia.

Thật sự là một việc khiến ta khó chịu, may mà các hạ có thể giữ vững được.” Ngao Tu vẻ mặt cảm kích nói.Những lời nói đó tất nhiên đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Ngao Tu rất khó khăn mới chờ được cơ hội thở dốc, nhất định phải tận dụng thật tốt.

Trong quá trình giao chiến trước đó, dù mệt mỏi đến thảm hại, hắn vẫn không có chút cơ hội nghỉ ngơi nào.

Giờ thể lực đã không còn chút nào.

Dù thể chất Long tộc ưu tú, nhưng trong quá trình chiến đấu kịch liệt, chắc chắn không kịp bổ sung sức mạnh tiêu hao.Hiện tại Ngao Tu có được thời gian hồi phục, chắc chắn sẽ tham lam hưởng thụ việc khôi phục sức mạnh.

Điều này dường như đã chờ đợi từ rất lâu, cũng có chút trân quý.

Ngao Tu cũng may mắn, may mà bên cạnh hắn ta có Tô Mạch đứng đó, quả thực có tu vi khó tin, hắn là đủ để thu thập cá sấu.Nếu không, Ngao Tu đã không chút do dự quay người bỏ chạy ngay từ đầu rồi.

Dù phải sử dụng những sức mạnh yếu ớt không đáng kể, hắn cũng phải kiên định liều mạng chạy trốn, không thể nhàn rỗi ở lại chỗ cũ mà hồi phục.

Dù sao một khi cá sấu giành được chiến thắng cuối cùng, cứ ở lại đó thì tuyệt đối sẽ không có đường thoát, chỉ có đường chết.

“Phải biết rằng Tô Mạch từng liên tiếp thu phục Côn Luân, Thục Sơn, bao gồm vô số thế lực tu đạo giả.

Kinh nghiệm đáng sợ như vậy, đối phó con cá sấu trước mắt này thì có là gì?

Dù nó có thể đánh bại ta, nhưng muốn bình an thoát khỏi tay Tô Mạch thì chắc chắn là điều xa vời.” Ngao Tu thầm nghĩ trong lòng.Có lẽ ở hiện trường, chỉ có bản thân con cá sấu kia là vẫn giữ được ý chí chiến thắng, và tiếp tục xông lên tấn công Tô Mạch, không hề có chút đình trệ nào.

Hiện tại nó dốc hết sức cố gắng tấn công Tô Mạch, trông có vẻ

thật sự không muốn lãng phí thời gian nữa, đặc biệt là muốn có được những con mồi đó.Ngay từ khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, Tô Mạch đã có thể vững vàng chống đỡ, trực tiếp khiến cá sấu không thể tiến thêm một chút khoảng cách nào, thậm chí còn hơi lùi lại.

Tất cả chỉ vì Tô Mạch vừa thi triển một chút thủ đoạn, theo một tư thế phòng thủ đối kháng, chứ chưa kịp sử dụng những đòn tấn công chủ động.

"Không còn chút sức lực nào à?

Trông nó không hề mất đi tinh lực, bao gồm cả những gì tôi quan sát trước đây cũng cho thấy rõ, con cá sấu này vẫn còn sức lực dồi dào.

Ai ngờ đối đầu trực diện, nó lại không đẩy lùi được tôi, thậm chí còn không cản được một cách khó khăn." Tô Mạch có chút bất ngờ nói.Hiện tại cục diện nhanh chóng phát triển có lợi cho Tô Mạch.

Dù sao cá sấu đã sử dụng sức mạnh mạnh nhất, kết quả lại không thể chiếm được bất kỳ thế thượng phong nào.

Một khi Tô Mạch nghiêm túc ra tay, không còn lựa chọn tư thái phòng ngự mà hơi chủ động tấn công, thì thế công mạnh mẽ đó không nghi ngờ gì sẽ đẩy con cá sấu khổng lồ vào tình cảnh tồi tệ.

"Không hổ là Chủ nhân thâm bất khả trắc!

May mà ta còn nghĩ tới giới hạn của Chủ nhân, kết quả Người lại có thêm nhiều thủ đoạn ẩn giấu.

Chiêu thức phòng ngự hiện tại Người thi triển, là thứ ta chưa từng thấy.

Khí tức bất động như núi thực sự khiến ta tán thán không thôi.

Xem ra, ta thật sự có thể tỉ mỉ thưởng thức màn trình diễn thị giác

thịnh yến này rồi.” Thanh Mao Sư Vương cảm thán nói.Dù sao, trong lòng Tiểu Thanh thành tâm cảm thấy, mỗi khi có cơ hội được chứng kiến cảnh Chủ nhân chiến đấu, đó đều là thời khắc tuyệt vời để tăng thêm kiến thức.

Chương 687

Ví dụ như lúc này, một con cá sấu cự thú đặc biệt khó nhằn, lại trong tay Tô Mạch mà trở nên dễ đối phó.Thật sự khiến Tiểu Thanh không nhịn được mà kính nể, đồng thời không tự chủ được mà nảy sinh tâm trạng khao khát.

Dù sao nếu có thể có được cơ hội biểu hiện tương tự, chắc chắn sẽ vô cùng phấn khích.Đương nhiên, Tiểu Thanh cũng hiểu rằng năng lực hiện tại của mình không đủ, không thể đạt được hiệu quả như Chủ nhân.

Vì vậy, Tiểu Thanh cũng hạ quyết tâm, sau này nhất định phải trân trọng hơn nữa cơ hội đi theo Chủ nhân.

Mặc dù trước đây nó đã đặc biệt coi trọng và cẩn thận, nhưng tất cả đều là thời cơ tốt để nâng cao thực lực.

Tùy tiện học được một chút gì đó, quả thực là thu hoạch và cơ duyên vô cùng lớn.Thực ra, Ngao Tu, người vừa đích thân trải qua chiến đấu, lúc này tốc độ khôi phục sức mạnh cũng có chút không nhịn được mà dừng lại.

Hắn ta trợn mắt há mồm nhìn biểu hiện của Tô Mạch.

Dù sao vừa rồi Ngao Tu, thân là thiên kiêu Long tộc tài năng xuất chúng, lại bị cá sấu cự thú đánh cho sống dở chết dở.

Ai ngờ, Tô Mạch chỉ cần cử thủ đầu túc đã dễ dàng ngăn cản được, rõ ràng còn chưa dùng hết toàn bộ sức mạnh.

“Xem ra ta phải tìm cơ hội đoạt được Khổn Tiên Thằng từ Tô Mạch.

Đây chắc chắn là một việc cực kỳ nguy hiểm, nhưng ta vẫn không

thể kiềm chế được.

Bởi vì nếu thực sự tìm được cơ hội đoạt lấy Khổn Tiên Thằng, e rằng ta sẽ phải mạo hiểm đến chết.

Nhưng giờ tận mắt chứng kiến thực lực siêu cường của Tô Mạch, trong lòng ta cảm thấy hắn thật sự quá lợi hại." Ngao Tu thầm nghĩ trong lòng.Còn về Ngao Tu trong thực tế, hắn ta nhìn trừng trừng, rất khó khăn mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

Chỉ là vẫn có chút kích động mà nhìn, thực sự bị sức mạnh cường đại đó chấn động.

Đồng thời Ngao Tu cũng đang nỗ lực bổ sung sức mạnh tiêu hao, khiến áp lực của hắn ta vô cùng lớn, không dễ dàng chịu đựng được.Tô Mạch ra tay không hề lưu tình, trực tiếp dứt khoát cố gắng thu thập đối phương thật nhanh, đặc biệt là sau khi Tô Mạch nghiêm túc thì thực sự có sức mạnh càng thêm cường đại.Những uy thế khủng khiếp bùng phát, ngay lập tức xông thẳng về phía cá sấu cự thú.

Dù con cá sấu cự thú này thân hình đặc biệt to lớn, trước đây dựa vào khả năng chống đỡ mạnh mẽ, vậy mà cũng có thể vững vàng đối kháng với Ngao Tu.Nhưng tình hình hiện tại lại hoàn toàn khác.

Tô Mạch không phải là một tồn tại dễ đối phó, ngay từ đầu đã mang đến cho cá sấu áp lực khó tưởng.

Nếu không dốc hết sức chống cự, chưa biết chừng ngay từ lúc vừa giao chiến đã không thể chống đỡ nổi.Từ những chi sau không ngừng chiến đấu, có thể thấy rõ con cá sấu đang chịu đựng áp lực cực kỳ khó chịu, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Chỉ cần lơ là một chút sẽ không thể kiên trì được nữa.

Toàn bộ tốc độ thực sự quá nhanh, tất cả đều nhờ vào thủ đoạn

siêu cường của Tô Mạch.Cảm nhận trực quan của cá sấu rõ ràng và mạnh mẽ hơn nhiều.

Nó đã từng trải qua gian khổ, thông qua việc tiêu hao sức mạnh của đối thủ, mới khiến Ngao Tu tiêu hao đến mức không thể chống đỡ được nữa.

Vốn dĩ nó có chút vui mừng vì chiến thắng.Thậm chí cá sấu cự thú còn vô cùng tham lam và kích động, cố gắng dựa vào thành quả vừa thu được, nhân cơ hội thu thập thêm sinh linh khác trước mặt.

Nhưng kết quả cuối cùng thực sự có chút khó tin, ngược lại nó lại phải chịu một cái giá khủng khiếp.Hiện tại, cá sấu đã không còn chút sức lực nào, chỉ có thể dốc hết sức chống đỡ Tô Mạch.

Bởi vì một khi còn chút sức lực dư thừa, chắc chắn sẽ chết thảm không dám nhìn.

Giờ đây, áp lực như núi đè nặng lên cá sấu.Đừng nói đến việc gầm rống như trước nữa, lúc này nó thậm chí không dám có quá nhiều suy nghĩ ngoài lề, sợ rằng chỉ cần bất cẩn một chút sẽ không thể chống đỡ nổi.

Thế công của Tô Mạch trầm trọng như núi, đồng thời mang theo khả năng phá hoại vô cùng khủng khiếp.Điều đó không có chút nghi ngờ nào.

Cá sấu cảm thấy đặc biệt bất lực, dù không muốn trải qua cục diện như vậy, nhưng cũng không có khả năng thay đổi gì.

Nó chỉ có thể không ngừng nảy sinh cảm xúc bi ai.Bởi vì uy lực thủ đoạn của Tô Mạch, nó có thể trải nghiệm một cách trực quan và rõ ràng.

Sức mạnh của Tô Mạch không dễ dàng tiêu hóa.

Một khi va chạm trực tiếp vào cơ thể, con cá sấu, dù là một cự thú

có khả năng phòng ngự kinh người dựa vào sức lực, vẫn không có chút tự tin nào, tóm lại là không tự tin rằng mình có thể bình an vô sự.Tô Mạch càng lúc càng tăng thêm lực độ và sức mạnh tấn công, điều đó cũng có nghĩa là ẩn chứa hiệu quả phá hoại càng khủng khiếp hơn.

Lát nữa, vạn nhất đánh trúng cơ thể cá sấu, chắc chắn sẽ tạo ra thương thế càng kinh khủng hơn.

Điều này không có chút nghi ngờ nào.

Chỉ riêng việc cảm nhận khí tức kinh hồn bạt vía đó, cũng đủ khiến cá sấu sợ hãi không thôi.Khí thế của Tô Mạch quá đáng sợ.

Dù hắn không cố ý làm gì thêm, nhưng khí phách vô thức tỏa ra cũng đủ để trấn áp khí thế của cá sấu.

Chương 688

Chỉ dựa vào một điểm vô hình đó, Tô Mạch đã sớm tăng thêm một phần tỷ lệ thắng lợi.

Đơn giản là có thể nói rằng từ mọi phương diện đều nghiền ép không chút huyền niệm.Hiện tại, chỉ còn xem cá sấu có thể chống đỡ thêm được bao lâu nữa.Không một ai cảm thấy cá sấu có thể giữ được an toàn cuối cùng, còn về việc lật ngược tình thế tạo ra kỳ tích đánh bại Tô Mạch, điều đó chắc chắn là chuyện có tỷ lệ cực kỳ thấp, không thể thành công xuất hiện.Thực ra, bất kể Tô Mạch là người đích thân ra tay, thì Ngao Tu và Tiểu Thanh đứng ngoài quan sát cơ bản cũng duy trì những quan điểm tương tự.

Tóm lại, cả hai đều không cảm thấy trận chiến sẽ kéo dài.

Cá sấu rõ ràng đã đến giới hạn chống đỡ, sẽ không mất bao nhiêu thời gian nữa, chắc chắn sẽ thất bại hoàn toàn bất lực, điều đó có thể nhìn rõ trong nháy mắt.Ầm!Tô Mạch lại tung ra một quyền cực mạnh.

Bởi vì thế công liên tiếp dũng mãnh như thủy triều tuôn ra, tốc độ của Tô Mạch thật sự quá kinh khủng.

Nó khiến cá sấu thậm chí còn giảm bớt quá nhiều thời gian phản kháng.

Dù bị đòn đánh nặng nề, nó thậm chí còn không có cả thời gian rên la.

Chỉ riêng điểm đó thôi cũng đã khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Cá sấu da dày thịt béo quả thật có chút khả năng phòng ngự.

Bị ta đánh trúng mấy lần rồi mà vẫn kiên trì được.

Đương nhiên, thương thế của nó cũng có vấn đề rồi, nhưng rõ ràng sức chống chịu khá mạnh.

Đáng tiếc là nó không có mắt mà chọc giận ta, khiến ta đành phải đích thân ra tay." Tô Mạch thản nhiên nói.Toàn bộ quá trình ra tay của Tô Mạch diễn ra liền mạch, trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Hắn thậm chí còn chưa dùng hết toàn bộ sức lực, nhưng vẫn đặc biệt thản nhiên, điềm tĩnh.

Tư thái chủ động cũng đặc biệt ôn hòa, trấn định, đủ để người ngoài nhận ra rằng hắn tuyệt đối chưa đến mức giới hạn, vẫn còn giữ sức.

"Trời ơi, nếu không tận mắt chứng kiến, cộng thêm việc ta vừa đích thân giao chiến với con cá sấu kia, thật sự không thể có cảm giác chấn động như bây giờ.

Thủ đoạn của Tô Mạch thật khó tin, điểm đáng sợ nhất là hắn còn chưa dùng hết toàn lực.

Không hổ là nhân vật lớn có thể diệt Côn Luân, hàng phục Thục Sơn." Ngao Tu thầm nghĩ trong lòng.

"Chủ nhân thật sự vẫn tiêu sái, gọn gàng như mọi khi.

Dù đối phó một con cá sấu khổng lồ, Người vẫn có thể thể hiện một màn trình diễn đặc sắc đến vậy.

Toàn bộ quá trình chiến đấu thực sự khiến ta mãn nhãn, chỉ có khi xem Chủ nhân ra tay mới có cảm giác này.

Nếu là cường giả khác thì căn bản không thể làm được hiệu quả tương tự." Thanh Mao Sư Vương cảm thán nói.

"Dù Tô Mạch có lợi hại đến mấy, nhưng chỉ cần hắn có nhiều bảo vật như vậy, đặc biệt là Khổn Tiên Thằng cực kỳ hấp dẫn ta, thật sự

khiến lòng ta ngứa ngáy không chịu nổi.

Xem ra, một khi đợi được cơ hội thích hợp, ta sẽ phải mạo hiểm thử một lần.

Đương nhiên, có chờ được thời cơ thích hợp hay không thì còn tùy duyên.” Ngao Tu tiếp tục lòng vẫn còn hướng về.

“Bây giờ ta nghĩ lại, con cá sấu kia hoàn toàn là tự tìm đường chết, không tự lượng sức.

Vốn dĩ Chủ nhân không định ra tay sát thủ, nhưng tên này lại tham lam muốn đối phó Chủ nhân, coi ta như một loại con mồi.

Thật sự là sống quá chán rồi.” Thanh Mao Sư Vương hí hửng nói.

“Nếu không nhìn lầm, con cá sấu kia hẳn đã đến cực hạn rồi, sắp bị trấn áp hoàn toàn.

Mới chỉ qua một chút thời gian, tốc độ này thật sự vượt xa sức tưởng tượng của ta.

Nếu không nhìn kỹ thì dường như cũng có thể hiểu được tình hình, dù sao thì nếu là người khác ra tay...” Ngao Tu lại một lần nữa kinh ngạc nói.Tiểu Thanh và Ngao Tu đều không nhìn lầm, Tô Mạch quả thực đã lập tức giành được chiến thắng.

Con cá sấu cự thú đã đạt đến giới hạn chống đỡ, căn bản không còn khả năng chống đỡ thêm.Ầm!Lại một lần nữa chịu phải sức mạnh xung kích siêu cường từ Tô Mạch, cá sấu cuối cùng đành bất lực đổ gục xuống đất.

Toàn bộ khả năng phòng ngự mạnh mẽ của nó trực tiếp bị đánh tan, đây chính là chiến tích của Tô Mạch.Thân hình cá sấu đặc biệt to lớn, thể hình vô cùng nặng nề trực tiếp đổ ập xuống mặt đất một bên, trực tiếp tạo ra chấn động va chạm cực kỳ dữ dội.

Cộng thêm mặt đất rung chuyển, tất cả đều là một cảm nhận vô cùng trực quan.Cùng lúc đó, bụi trần mảnh vụn bay lên, tại chỗ không kiêng dè gì mà bay khắp nơi, tản mát ra các khu vực xung quanh.

Chương 689

Dù giữa không trung khá rộng lớn, nhưng vẫn không thể tránh khỏi một số ảnh hưởng, hơi che khuất một chút tầm nhìn, khiến toàn bộ cảnh quan trông không còn đẹp mắt như vậy.May mà những khối bụi đất đó cũng sẽ dần dần tan biến, toàn bộ khu vực xung quanh cũng nhanh chóng trở lại trạng thái yên tĩnh.

Những không gian bị che khuất cũng lại nhìn rõ ràng, dường như không có chuyện gì xảy ra vậy.Nhưng những thay đổi tại hiện trường quá nhiều, tất cả đều là sự tồn tại chân thật.

Ví dụ như con cá sấu với thân hình không thể bỏ qua đang nằm một bên, tất cả đều là bằng chứng rõ ràng.

Chỉ là thu hoạch thành công nhanh như vậy, thực sự khiến Ngao Tu có chút cảm giác không chân thật.Dù thế nào, Ngao Tu cũng đích thân đi đối phó với cá sấu, hắn ta rõ ràng hiểu đối phương khó nhằn và dai dẳng đến mức nào, thậm chí còn khiến bản thân Ngao Tu mệt mỏi rã rời.

Nếu không có Tô Mạch kiểm soát cục diện, ra tay cứu vãn tình thế, Ngao Tu chưa chắc đã có thể sống sót thuận lợi.Vì vậy, hiện tại Ngao Tu cũng có chút thở phào nhẹ nhõm, hơi ổn định được nội tâm vô cùng chấn động.

Cuối cùng hắn ta cũng chấp nhận chuyện này đã thực sự xảy ra, và cũng nhận thức được một vấn đề cực kỳ sâu sắc: giữa hắn ta và Tô Mạch có một khoảng cách và chênh lệch không thể diễn tả bằng lời.Nếu muốn có được Khổn Tiên Thằng, dù sao cũng không nên dễ dàng thể hiện ý đồ.

Nhất định phải đợi cơ hội thích hợp nhất, nếu không thì thà không

ra tay.

Ngao Tu không có gan để bất cẩn thể hiện ra.

Một khi thực sự may mắn vô cùng mà có được bảo vật, hắn ta nhất định sẽ dốc hết sức bỏ chạy, ngay lập tức liều mạng chạy về hang ổ để ẩn náu.

"Ta đúng là có vấn đề về đầu óc rồi, giờ lại đi nghĩ những chuyện linh tinh đó.

Ngay cả cơ hội có hay không còn khó nói, thật sự khiến ta không tin nổi.

Thôi cứ ngoan ngoãn ở đây thì hơn, hy vọng có thể có biểu hiện tốt." Ngao Tu bất lực nói.Còn về Tô Mạch, người vừa đích thân tạo ra chiến thắng, dường như chưa hề làm gì.

Hắn vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên như mọi khi, thái độ vô cùng bình tĩnh, siêu thoát.

Nếu là cường giả khác làm vậy, e rằng khó mà giữ được bình tĩnh, có lẽ đã hưng phấn reo hò ầm ĩ rồi.

Dù thế nào, đây cũng là một trận chiến khá đặc sắc, con cá sấu đối phó cũng không phải là tồn tại bình thường.

"Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, ta thấy nó có thể dây dưa thêm một chút thời gian.

Đừng suy nghĩ lung tung nhiều vậy nữa.

Con cá sấu này ngay từ đầu đã có suy nghĩ sai lầm, nên đã định trước chỉ có kết quả này.

Đi sai đường thì cuối cùng cũng sẽ nhận thất bại mà thôi." Tô Mạch trấn định tự nhiên nói.Tâm trạng của Tiểu Thanh khá tốt, dù sao nó căn bản không hề ra tay tham chiến.

Cảnh tượng ra tay trước đó, thực ra cũng không cần Tiểu Thanh phải tham gia nữa.

Dù sao nó cũng thiếu một chút tu vi, có lẽ tiếp tục đi theo Tô Mạch, chỉ cần trưởng thành thêm một thời gian nữa, chưa biết chừng cũng có thể có được một khả năng đối kháng nhất định.

Nhưng hiện tại thì không thể làm được.

"Không hổ là Chủ nhân đích thân ra tay, quả nhiên không có chút bất ngờ nào.

Giống như mỗi lần Người đích thân hành động, cuối cùng mọi vấn đề gặp phải đều được giải quyết gọn gàng.

Ta vừa tận mắt chứng kiến, cảm thấy mình cũng thu hoạch được nhiều kinh nghiệm và kiến thức.

Những điều này cũng có lợi ích không nhỏ cho con đường tu hành sau này." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.

"Lời của Tiểu Thanh cũng đúng.

Hiện giờ có cơ hội đi theo ta, ngươi nhất định phải cố gắng tích lũy kinh nghiệm và nội tình, sau này mới có thể trưởng thành mạnh mẽ hơn.

Hiện tại ngươi vẫn còn hơi yếu một chút, nhưng cũng đừng vội vàng tiến bước.

Mỗi lần thăng cấp đều cần đủ sự tích lũy mới được." Tô Mạch điềm tĩnh nói.Vì đã trở thành sủng thú của mình, Tô Mạch cũng không ngại chỉ dẫn vài câu.

Đây cũng chỉ là một việc tùy ý mà thôi, đương nhiên không tốn tinh lực.

Nhưng đối với Thanh Mao Sư Vương có tu vi yếu ớt, đó quả thực

là sự trân quý và lợi ích khó tưởng.

Trong lòng nó dâng trào cảm xúc cảm động và cảm kích.Dù sao, việc được một cường giả cấp bậc như Tô Mạch đích thân chỉ dẫn, tuyệt đối không thể có được một cách dễ dàng.

Chương 690

Nếu là Tiểu Thanh tự mình tu hành, căn bản không có chút cơ hội nào để có được.

Nếu không trở thành sủng thú của Tô Mạch, chuyện hôm nay cũng không thể xảy ra.Chủ nhân có thể dành thời gian chỉ dẫn, điều đó cũng khiến Tiểu Thanh vô cùng trân trọng, cảm thấy mọi thứ đều là cơ hội khó có được, tuyệt đối không thể lãng phí dù chỉ một chút.

Vì vậy, nó dốc hết sức ghi nhớ, cố gắng hết mức có thể ghi nhớ tất cả nội dung.

"Vâng, Chủ nhân, lời Người nói ta nhất định sẽ mãi ghi nhớ.

Thật sự có lợi ích quá lớn đối với ta.

Một khoảng thời gian đi theo Chủ nhân, quả thực là quãng đường tu hành của ta tiến bộ nhanh nhất.

Nếu nghĩ kỹ lại, thật sự có chút hoảng hốt, như mộng như huyễn, là duyên phận mà biết bao người cầu cũng không được." Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.Ngao Tu đứng một bên quan sát, thực sự có chút không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Thân là một Long tộc đường đường, hắn ta không thiếu sự chỉ dẫn của trưởng bối.

Nhưng đối với yêu tộc bình thường, chắc chắn không có cường giả nào tận tâm tận lực bồi dưỡng.

Hiện tại, con sư tử này lại ôm được đùi Tô Mạch, điều đó thật sự khiến Ngao Tu cũng phải coi trọng.Cũng vào lúc này, đột nhiên xảy ra một tình huống bất ngờ: trên bầu trời xuất hiện rất nhiều yêu tộc kền kền ngốc nghếch, thành đàn thành lũ.

Chúng vừa ngửi thấy con cá sấu cự thú đang nằm trên mặt đất.Bởi vì bị Tô Mạch phá vỡ phòng ngự, những khí tức tràn đầy huyết khí trong đó đã tỏa ra, nên đã trực tiếp thu hút sự chú ý của đàn yêu tộc kền kền đó.Đặc biệt, một điểm cực kỳ quan trọng là con cá sấu cự thú kia lại có sức mạnh huyết mạch không tầm thường, ước chừng là một loại sức mạnh của viễn cổ hung thú nào đó.

Hiện tại nó đặc biệt tạp nham, cộng thêm đã tiến hành biến dị.Tô Mạch ngay lập tức nhận ra sự biến đổi đột ngột, dù sao động tĩnh che trời lấp đất như vậy quá lớn, căn bản không thể dễ dàng bỏ qua.Đám yêu tộc kền kền xuất hiện kia đều có sức mạnh tu vi không tệ, ít nhất trong yêu tộc cũng là loại khá lợi hại.

Đặc biệt, khi cả tộc quần khổng lồ liên kết hành động, chúng cũng có thể đối phó với những tu hành giả có cảnh giới tu vi mạnh hơn.Nếu không thì hiện tại chúng cũng không dám công khai xuất hiện.

Thật sự không thể kiềm chế được sự xao động và cấp thiết trong lòng.

Dù sao, loại kền kền này, dù đã biến thành yêu thú có yêu lực, vẫn không thể thay đổi phẩm cách, đó là chúng thích đi phân chia xác chết.Và một điểm cực kỳ quan trọng nữa, huyết khí mà cá sấu cự thú tỏa ra thực sự quá nồng đậm, bất kể thế nào cũng là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu thực sự để đám kền kền ăn hết, chắc chắn chúng có thể tăng cường thực lực.

Đây không phải là việc đơn giản chỉ để lấp đầy cái bụng, mà liên quan đến tu hành của bản thân.

Nếu không thì yêu tộc kền kền cũng sẽ không lập tức xông lên, hưng trí bừng bừng.Lúc này chúng vẫn bay lượn quanh quẩn trên không trung, không hề xông xuống hết.

Có lẽ chúng còn chút do dự.

Dù thế nào thì chúng cũng hiểu một đạo lý: có thể đánh bại một con cá sấu cự thú lợi hại như vậy, thì tu hành giả giành chiến thắng nhất định còn mạnh hơn.

Cho nên tạm thời chúng vẫn giữ được chút cảnh giác và lo lắng, giúp đám kền kền có thể kiên nhẫn ngửi mùi khí tức của cá sấu.Nhưng cùng với sự trôi qua của thời gian, thực ra cũng không mất bao lâu, nhưng đối với cả yêu tộc, hiển nhiên đã đủ thời gian để tụ tập và hợp lại.

Càng ngày càng nhiều kền kền đã phủ kín một mảng trời, số lượng quả thực rất lớn.Có lẽ số lượng tăng lên, do đó mang lại không ít ưu thế và lợi ích.

Những con kền kền còn lại cũng có thể nảy sinh thêm niềm tin và dũng khí.

Ít nhất những cảm xúc tiêu cực như lo lắng cơ bản đều nhanh chóng tan biến.

Những suy nghĩ do dự nhất định vẫn còn, nhưng cũng nhanh chóng không còn nữa.

Đây là tình hình mà Tô Mạch có thể cảm nhận được.

“Đột nhiên xuất hiện nhiều yêu tộc kền kền như vậy, vừa rồi thật sự khiến ta giật mình một phen, vô thức mới thế.

Bây giờ, con cá sấu này chính là nguyên nhân thu hút, nhưng dù sao chúng cũng là yêu tộc kền kền tâm ngoan thủ lạt, hiển nhiên đã coi ta là một trong những mục tiêu rồi.” Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.

“Không hổ là Địa Tiên Giới đường đường, ở nơi này bỗng nhiên xuất hiện một đàn yêu tộc kền kền, lại còn có sức mạnh không hề

yếu.

Điều này thật sự khiến ta có chút bất ngờ.

Số lượng chúng bỗng nhiên tụ tập lại quả thực khá nhiều, xem ra Tiểu Thanh nói cũng không sai, ta cũng nhìn thấy một vài đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm vào ta." Tô Mạch điềm tĩnh nói.

"Thực ra tình hình thực tế cũng không phải vậy.

Địa Tiên Giới tuy có những sinh linh với cảnh giới tu vi không tệ, nhưng xét theo những chuyện liên tiếp xảy ra hôm nay, rõ ràng cũng có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Chương 691

Bình thường tuyệt đối sẽ không gặp nhiều biến cố như vậy, sự huyền diệu trong đó ta cũng không rõ, chỉ là quá kỳ lạ thôi." Ngao Tu nghiêm túc nói.

"Nhiều yêu tộc kền kền như vậy, sát ý mỗi con tỏa ra cũng rất rõ ràng.

Ta có thể đối phó được vài con lẻ tẻ thì được." "Có lẽ ta có khả năng đối kháng, nhưng thoáng chốc lại gặp phải cả một bầy gia hỏa như vậy, thật sự khiến áp lực trong lòng ta quá lớn.

Căn bản không thể dựa vào một mình ta để đối phó.

May mà có Chủ nhân kiểm soát cục diện bên cạnh, ta cũng không cần quá lo lắng nữa.

Đây đúng là điều may mắn của ta." Thanh Mao Sư Vương điềm tĩnh nói.

"Tiểu Thanh giờ đây có thể giữ được thái độ trấn định như không, điều này cũng khiến ta khá ngạc nhiên.

Hy vọng mọi chuyện đều sẽ tiếp tục tốt đẹp hơn.

Tiếp theo ngươi hãy chú ý an toàn, ta đoán cục diện ở đây cũng sẽ nhanh chóng bùng nổ.

Ta thấy những con kền kền kia không nhịn được nữa rồi, sắp xông xuống tấn công ta.

Đại đa số yêu tộc thì ta có thể đối kháng, còn lại một vài con lẻ tẻ thì phải dựa vào ngươi rồi." Tô Mạch thản nhiên nói.

"Chủ nhân cứ yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực chiến đấu.

Dù không thể đối phó với số lượng yêu tộc kền kền quá đông, nhưng thu dọn vài con thì ta làm được.

Về điều này, ta có lòng tự tin tương đối mạnh mẽ.

Nếu ngay cả việc này cũng không làm được, ta thật sự đã phí hoài công Chủ nhân bồi dưỡng." Thanh Mao Sư Vương dứt khoát nói.

"Thực ra ta đã khôi phục một phần sức mạnh rồi.

Dù sao ta cũng là Long tộc, khả năng tự lành vết thương rất mạnh.

Trước đây chỉ vì giao chiến với cá sấu, thu không đủ chi nên mới thảm hại như vậy.

Sau một thời gian nghỉ ngơi, ta đã có sức lực chiến đấu rồi.

Lát nữa nhất định sẽ cố gắng ra tay, trừng trị đám kền kền đáng ghét đã nhắm vào ta này thật nặng." Ngao Tu nghĩa phẫn điền ưng nói.Tô Mạch vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên.

Dù đối mặt với cục diện có chút nguy cấp hiện tại, hắn vẫn đặc biệt trấn định, bình thản.

Dường như từ đầu đến cuối không nhìn thấy một chút vội vàng nào.

Tô Mạch đại bao đại lãm nhận lấy nhiệm vụ chính.Ví dụ như việc đích thân ngăn chặn đại đa số kền kền, đây không phải là một việc dễ dàng.

Phải biết rằng nhiều yêu tộc như vậy, cùng một tộc quần cũng có thể bùng phát uy hiếp lợi hại hơn.

Về số lượng cũng có thể phân tán không ít tinh lực và sự chú ý.

Nếu đổi lại là cường giả khác ứng phó, hiển nhiên sẽ có chút khó nhằn.

Nhưng Tô Mạch lại không hề bận tâm, tuyệt đối có nắm chắc trong lòng, tự nhiên cảm thấy không có vấn đề gì phải bận lòng.Còn về Ngao Tu cũng kêu lên may mắn.

May mà lần này có Tô Mạch tọa trấn bên cạnh, nếu không thì Ngao Tu chắc chắn không thể nhẹ nhàng chấp nhận được, trong lòng đã sớm tràn đầy sợ hãi và lo lắng, không thể duy trì sự thản nhiên và tự tin như hiện tại.Phải biết rằng chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn như vậy, đã có thể khiến Ngao Tu hiểu rõ và đặc biệt chấp nhận sự cường đại của Tô Mạch, trong tiềm thức đã có suy nghĩ yên tâm.

"Nhiều yêu tộc kền kền như vậy, quả nhiên mũi chúng khá nhạy bén.

Huyết khí của con cá sấu kia đối với loại yêu tộc chuyên ăn xác chết này, không nghi ngờ gì nữa, chính là thứ có sức hấp dẫn cực kỳ lớn.

Đáng tiếc là chúng lại xuất hiện trước mặt ta, và còn nảy sinh sát ý muốn tấn công ta.

Điều này thật sự khiến ta không thể coi thường được." Tô Mạch thản nhiên nói.Phải biết rằng đối với Tô Mạch, chỉ cần dám uy hiếp, bất kể đối thủ thế nào, chắc chắn sớm muộn cũng sẽ bị thu thập.

Ví dụ như Thiên Vân đạo trưởng ở Côn Luân trước kia, vì đã chọc giận Tô Mạch, cuối cùng bị hắn đích thân giết chết tại Côn Luân, thậm chí dẫn đến diệt môn.Tô Mạch không hề có chút cảm xúc căng thẳng nào.

Chương 692

Hắn ngay lập tức không chút do dự triển khai thế tấn công chủ động, bởi vì không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.Nếu cứ mãi kiềm chế bản thân, từ từ chờ đợi đối thủ ra tay trước, thì thực sự sẽ tốn quá nhiều thời gian.

Tô Mạch đã nhìn ra rằng đàn yêu tộc kền kền kia nhất định sẽ bùng nổ chiến đấu, không còn lựa chọn nào khác, chắc chắn sẽ dốc hết sức ra tay thật nhanh.Ầm!Tô Mạch trong nháy mắt thi triển thủ đoạn tiên lực khó lường.

Dù cách một khoảng cách nhất định, hắn vẫn vung ra một luồng uy năng khổng lồ, đánh trúng một con kền kền ở xa.

Thực ra, tên này cũng có chút xui xẻo.Bỗng nhiên chịu phải đòn tấn công từ Tô Mạch, đương nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đối với một con kền kền tầm thường, đó quả thực là một trải nghiệm ác mộng.

Con yêu tộc có vận khí đặc biệt tệ đó, ngay từ khoảnh khắc tiếp xúc đầu tiên, đã mất đi mọi dấu hiệu sinh mệnh, bất lực ngã xuống đất.Từ trên không trung khá xa rơi xuống với tốc độ thật sự quá nhanh.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất định là do thế công của Tô Mạch nhanh như sấm sét, nếu không thì không thể tạo ra hiệu quả tương tự, và cần phải giải phóng sức mạnh cực kỳ khủng khiếp.

Nếu đổi lại là người khác xử lý, khó mà có được kết quả tương tự.Chỉ trong chốc lát, Tô Mạch đã nhẹ nhàng thu dọn mục tiêu đầu tiên.

Mặc dù trong một đàn lớn với số lượng khổng lồ, thực ra đây không phải là tình huống quá đáng chú ý.

Nhưng ngay từ khi vừa chạm mặt, hắn đã không hề chậm trễ mà thể hiện uy phong, điều đó cũng mang lại một sự hưởng thụ thị giác phi phàm.

“Trước tiên thu dọn một con kền kền đã.

Vì đám gia hỏa đáng ghét này không tự lượng sức mà tìm đến trước mặt ta, vậy thì hãy chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của ta đi.

Xem xem chúng sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn như thế nào, và cuối cùng sẽ tốn bao nhiêu thời gian để đối phó, ta thực sự vô cùng mong đợi.” Tô Mạch thản nhiên nói.Chỉ một chút thao tác nhỏ vừa rồi, căn bản không phải là chuyện lớn.

Tô Mạch có chút tràn đầy động lực chiến đấu.

Màn khai vị này cảm thấy không tệ, tiếp theo nhất định sẽ bùng nổ triệt để.

Vì đám kền kền đó muốn coi hắn là con mồi, vậy thì Tô Mạch cũng sẽ không hề lưu tình.

“Ý chí chiến đấu của Chủ nhân quả thực quá mạnh mẽ.

Dù chỉ dựa vào một đòn tấn công uy lực vừa rồi, cũng đủ để chấn nhiếp tu hành giả.

Đáng tiếc là đám kền kền này đầu óc không được linh hoạt cho lắm, nên dù nhìn thấy khí tức uy hiếp, chúng vẫn không hề sợ hãi lùi bước.

Có sức mạnh hung hãn nhưng vẫn không thể giành được chiến thắng cuối cùng.” Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói.Hoàn toàn là cảm thán từ tận đáy lòng.

Trong lòng Tiểu Thanh có lời muốn nói ra, ví dụ như đám yêu tộc kền kền số lượng khổng lồ xuất hiện trước mắt này, đáng tiếc chỉ có một chút tu vi sức mạnh khá tốt.

Nếu không sinh trưởng ở một nơi tốt như Địa Tiên Giới, e rằng cũng không thể có được nền tảng tốt như bây giờ.

Dù thế nào thì chúng cũng coi như tự tìm đường chết.

"Chỉ một quyền tùy ý mà uy lực, trong đó giải phóng ra tiên lực, thật sự khiến ta đứng ngoài quan sát cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Căn bản không có ý định xông lên đối kháng, dù có nhiều kền kền đến mấy cũng vậy." "Nhưng ta vẫn tin rằng Tô Mạch có thể giành được chiến thắng cuối cùng.

Một sự an tâm và khẳng định khó tả, thật sự không thể diễn tả bằng lời." Ngao Tu thầm nghĩ.Là một thiên tài Long tộc tuổi trẻ đường đường, tầm nhìn của Ngao Tu tự nhiên vô cùng sắc bén, bất kể kiến thức cũng phi phàm.

Nhưng từ mọi phương diện cân nhắc tỉ mỉ, Ngao Tu đều không thể không tán thán sự thản nhiên tự tại của Tô Mạch.

Đồng thời, đòn tấn công vừa rồi thực sự không thể xem thường.

Có lẽ không nhìn ra được điểm nổi bật, nhưng chính là loại thủ đoạn ẩn chứa huyền diệu trong sự bình thường, lại càng có hiệu quả chấn động.Ngay sau đó, Tô Mạch cũng không hề dừng lại, lập tức thể hiện thủ đoạn phi hành.

Đối với Tô Mạch, điều này không nghi ngờ gì chỉ là một chuyện nhỏ.

Hắn bay thẳng lên không trung, nơi đám kền kền đang tụ tập đen kịt.

Hai bên lập tức bắt đầu một trận chiến đấu cực kỳ dữ dội.

Ngay tại chỗ là một tư thái sống mái với nhau, đặc biệt là đám kền kền đó gần như phát điên lên mà giết chóc.Một số quan điểm trước đó của Tiểu Thanh thực sự quá chính xác, chúng đều đối mặt với một nhóm yêu tộc có linh trí không cao lắm.

Chương 693

Vì vậy, nhìn thấy hành động uy phong của Tô Mạch, chúng không những không bị dọa mà rụt rè lùi bước, ngược lại càng điên cuồng hơn mà xông lên tấn công.

Chỉ riêng một phần ý niệm điên cuồng tăng vọt đó, uy hiếp khi chúng hợp lại đã đủ lớn.Nếu đổi lại là những cường giả yếu hơn một chút để ứng phó, nếu không có thủ đoạn đặc biệt, e rằng đột nhiên gặp phải cảnh tượng như vậy, gần như không thể bình an thoát khỏi, chỉ có thể liều mạng chiến đấu đến chết.

Nếu không thì không thể nhìn thấy bao nhiêu hy vọng chiến thắng.Nhưng Tô Mạch rõ ràng vượt xa cấp độ đó.

Dù đám kền kền đã điên cuồng đến cực điểm, cố gắng dựa vào sức mạnh tăng cường, cộng thêm ưu thế tập thể về số lượng, để trực diện hoàn toàn đánh bại Tô Mạch, thì đó thực sự là một việc không thể làm được, đơn giản là một giấc mơ hão huyền.Bởi vì Tô Mạch đã sử dụng quá nhiều thủ đoạn, từng cái một thay phiên nhau để đối phó với những đòn tấn công của đám kền kền gặp phải.

Bất kể cùng lúc xuất hiện bao nhiêu con, hoặc có thêm nhiều đối thủ ở các hướng khác nhau, thì vẫn không thể làm tổn thương Tô Mạch dù chỉ một chút.

Tô Mạch vẫn giữ tư thái an toàn như mọi khi, không hề xuất hiện dù chỉ một vết thương nhỏ.Tô Mạch điềm tĩnh đối kháng, đồng thời thể hiện một kỹ năng chiến đấu một chọi một như sách giáo khoa.

Đối mặt với số lượng yêu tộc kền kền đông hơn rất nhiều, hắn vẫn vững vàng.

Chỉ riêng điểm đó thôi cũng đủ khiến người ngoài quan sát kinh

hồn bạt vía, cộng thêm không tự chủ được mà dâng lên cảm xúc kính phục và tán thán.

"Trời ơi, tốc độ này thật sự quá nhanh.

Ta thật sự không thể nào thong dong như vậy được.

Dù ta đã sớm hiểu rằng, chỉ là đám kền kền mà thôi, dù có số lượng đông hơn nữa thì e rằng cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Ai ngờ, mọi chuyện lại còn kinh ngạc hơn những gì ta nghĩ." Ngao Tu đặc biệt kinh ngạc nói.Đây đều là những quan điểm chân thật.

Tô Mạch không những dễ dàng chặn đứng quá nhiều kền kền, mà ngay cả một chút tàn dư cũng không để lọt ra ngoài.

Vì vậy, Ngao Tu cũng ở trong tình thế không có đất dụng võ, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nhìn.

Cục diện như vậy thực sự khó tin, nhưng tất cả đều đã thực sự xảy ra.

"Không hổ là Chủ nhân đích thân ra xử lý vấn đề.

Trước đây Người còn khiêm tốn dặn ta chuẩn bị phòng bị, kết quả nhìn tình hình này, hoàn toàn không cần ta phải chịu áp lực nào cả." Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói.Tư thế của Tô Mạch quá lợi hại, dù đối mặt với sự vây công của yêu tộc kền kền số lượng cực kỳ kinh người, hắn vẫn ung dung tự tại, duy trì được trạng thái có thể bình tĩnh xử lý, làm chấn động Ngao Tu và Tiểu Thanh.Vốn dĩ trong một số cuộc thảo luận trước đó, Tô Mạch đã cố ý nhắc nhở một cách tùy tiện, chính là để hai người họ giữ đủ cảnh giác và phòng bị, để cẩn thận, lo lắng sẽ có vấn đề khác xuất hiện, ví dụ như một vài con kền kền lọt ra ngoài.Nhưng những vấn đề dự đoán đó đều không xảy ra.

Tô Mạch cũng chỉ tùy ý nói vậy, thực ra bản thân hắn đương nhiên

có lòng tự tin mạnh mẽ.

Dường như quả thực không có vấn đề nào thực sự xuất hiện, điều này không nghi ngờ gì nữa, khiến Tô Mạch đặc biệt hài lòng.Còn về Ngao Tu và Tiểu Thanh, những người không có việc gì làm, thì họ có suy nghĩ gì, căn bản không phải là điều Tô Mạch cần phải cân nhắc nữa.

Tất cả đều là chuyện nhỏ không quan trọng.

Tô Mạch lúc này dốc hết sức tham gia vào việc đối phó với đám kền kền đó.Dù đã thuận lợi ngăn chặn thành công, nhiều yêu tộc kền kền như vậy không thể tiến thêm một bước.

Không có ngoại lệ nào, tất cả đều bị chặn đứng trên không trung.

Đương nhiên, chỉ giới hạn ở những yêu tộc còn sống sót, hoặc những kẻ còn có sức chiến đấu.Cùng với sự trôi qua của thời gian, cục diện ban đầu chắc chắn sẽ có sự thay đổi lớn.

Ví dụ như nhiều đòn tấn công siêu cường của Tô Mạch, không thể nào không có hiệu quả.

Do đó, không thể tránh khỏi việc thu được không ít thành quả, trực tiếp đánh trúng thực sự quá nhiều kền kền.

Những con kền kền không may bị đánh trúng đó, cơ bản đều sẽ có kết cục trọng thương và một con đường chết.Dù sao, dưới thế công dốc toàn lực của Tô Mạch, những yêu tộc trực diện đón nhận áp lực từ Tô Mạch, tuyệt đối sẽ phải chịu một cái giá không dễ dàng.

Chúng không ngừng giảm đi với tốc độ kinh người, tất cả đều chịu phải sự tấn công trả đũa đích thân từ Tô Mạch, thậm chí không có biện pháp ứng phó nào khác.Dù đám kền kền ý thức được vấn đề khó nhằn, nhưng mũi tên đã đặt lên cung, không thể không bắn.

Dù có muốn rút lui vào lúc này cũng đã không kịp rồi.

Đặc biệt, một bộ phận yêu tộc đã giết đỏ mắt, hoàn toàn bị huyết khí kích thích mà trở nên điên cuồng.

Vì vậy, chúng đặc biệt muốn trực tiếp tiêu diệt Tô Mạch, từng con từng con một liều mạng tiếp tục xông lên tấn công.Đương nhiên, những kẻ có gan quá lớn đó, hầu như đều không có kết cục tốt đẹp.

Dù thế nào, chúng cũng là những đối thủ tiếp cận Tô Mạch nhất, phải chịu sức mạnh đối công, không nghi ngờ gì là cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ cần sơ suất một chút là có thể tan xương nát thịt.

Nhưng rõ ràng, chúng không sợ chết mà xông lên, đám yêu tộc không có lý trí đó.Nhưng Tô Mạch vẫn duy trì trạng thái vô cùng bình tĩnh.

Chương 694

Tình trạng trước mắt này không có gì đáng vội vàng.

Dù sao hắn cũng vững vàng kiểm soát được cục diện.

Tô Mạch thật sự có khí phách và bản lĩnh đặc biệt ung dung, tự thân hắn sở hữu sức mạnh vô cùng lợi hại, mới có thể duy trì được tư thái tốt như vậy.Dù có bao nhiêu kền kền xông lên tấn công, vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Tô Mạch.

Khu vực không trung rộng lớn đó dường như không thể tin nổi.

Nếu là tu hành giả khác, không thể duy trì được phạm vi rộng lớn như vậy.

Nhưng trên người Tô Mạch có quá nhiều bảo vật, cộng thêm đủ loại thủ đoạn, tùy tiện thi triển một chút uy năng, kết hợp lại cũng có hiệu quả khó tin, thực sự không hề giống nhau.

“Ta muốn xem có bao nhiêu con kền kền đủ cho ta trấn áp.

Cái kiểu tự tìm đường chết này e rằng không đủ cho ta đối phó được bao lâu.

Chắc sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt sạch thôi, dù sao thì bây giờ mới chỉ giao chiến một lát, kết quả đã thấy không còn bao nhiêu rồi.

Nhưng điều này khiến ta không khỏi bất ngờ, dường như chúng thật sự khá dễ đối phó.” Tô Mạch bĩu môi nói.Những lời bình luận dứt khoát này, thực sự khiến người ta không tìm ra được bất kỳ chỗ nào để chê bai, không nghi ngờ gì nữa, đó là sự phán đoán cực kỳ chính xác.

Nếu đổi lại là người khác tham gia, đã sớm có tâm trạng kích động tự hào.

Kết quả từ biểu thái của Tô Mạch, thậm chí còn có chút không hài lòng, hơi chê bai đối thủ yếu ớt.

"Không hổ là nhãn giới của Chủ nhân, xa xa không phải kẻ hèn mọn như ta có thể tưởng tượng được, thậm chí không thể đem ra so sánh.

Chỉ riêng từ khía cạnh này, ta đã có một sự chênh lệch khó nói.

Uy năng của Chủ nhân thực sự quá khủng khiếp, nên mới có tư cách nói ra những lời này, không có khả năng phản bác một chút nào." Thanh Mao Sư Vương lập tức tán thán nói.Tiểu Thanh trước đó đã chuẩn bị cho một trận chiến gian khổ, chỉ có thể nắm chắc và đồng thời nghênh chiến vài con kền kền lẻ tẻ mà thôi.

Nếu số lượng nhiều hơn nữa, đối với Tiểu Thanh sẽ có áp lực quá lớn, căn bản không thể dễ dàng làm được.

Vì vậy, nó tồn tại quá nhiều sự bất an.

Ai ngờ, tình hình chiến đấu đáng lo ngại lại không hề xuất hiện.

"Đây cũng là điểm ta không thể không bày tỏ sự bội phục.

Lời Người nói vô cùng có lý, khiến ta không nhịn được mà đồng tình.

Một đám kền kền như vậy, ta cứ nghĩ sẽ dây dưa một hồi, nhưng kết quả lại có vẻ không đủ để xem.

Nếu không có gì bất ngờ, chúng chắc chắn sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt.

Dù tận mắt chứng kiến, ta vẫn có chút kinh hãi trong lòng." Ngao Tu ngưng thần nói.Thực ra, trong lòng vị thiên tài Long tộc này cũng có chút muốn nói ra, nhưng sau khi tỉ mỉ suy nghĩ lại những lời Tô Mạch nói, và nghiêm túc hồi tưởng lại nhiều lần, Ngao Tu kinh ngạc

phát hiện, hóa ra không hề tồn tại một điểm nào có thể tìm được sơ hở.

Vì vậy, hắn chỉ có thể tâm phục khẩu phục mà thở dài.

Đáng tiếc cảnh tượng như vậy không phải do Ngao Tu làm ra, nếu không thì đã có thể kích động rất lâu rồi.

"Nhiều yêu tộc kền kền như vậy muốn xông ra, vậy thì hãy xem, cuối cùng chúng có thể mang lại cho ta điều bất ngờ nào không.

Nếu không có sức mạnh ẩn giấu xuất hiện, cơ bản sẽ không có kết cục nào khác.

Trình độ hiện tại như vậy căn bản không đủ để đối phó ta." Tô Mạch trấn định nói.Rất nhiều yêu tộc không sợ chết mà xông lên tấn công, nhưng đều bị Tô Mạch kiên quyết ngăn chặn, chỉ có thể tự chuốc lấy khổ sở.

Tô Mạch vẻ mặt thản nhiên quan sát đàn kền kền, hiển nhiên đã giảm bớt một phần.

Tô Mạch có chút mong chờ, đồng thời cũng không hề lo lắng.

"Chủ nhân bay lượn trên không trung, một mình dùng sức mạnh chặn đứng đám kền kền kia.

Toàn bộ cảnh tượng khiến lòng ta dâng trào cảm xúc, thật sự khiến ta không tự chủ được mà khao khát, ngưỡng vọng.

Quả thực quá tiêu sái, tràn đầy cảm giác mãn nhãn.

Chương 695

Thật sự quá đẹp mắt.

Nếu sau này ta có thể làm được việc như vậy, thật sự không uổng công sống cả đời.” Thanh Mao Sư Vương mong đợi nói.Tiểu Thanh dù trong lòng có khao khát, nhưng nó hiểu rằng hiện tại mình không đủ sức, vẫn cần phải tiếp tục nỗ lực phấn đấu để nâng cao.

Đi theo Chủ nhân tu hành mới là điều quan trọng nhất.Ngao Tu nghe thấy những lời cảm thán của Tiểu Thanh, lập tức không tự chủ được mà nhìn qua một cái.

Không có gì phải chú ý thêm, một khi nghiêm túc nhìn kỹ thì chắc chắn không thể bỏ qua.Dù là vị thiên kiêu Long tộc phong độ phiên phiên, hắn ta cũng tâm phục khẩu phục mà thừa nhận, hành động của Tô Mạch bay lượn giữa không trung, một mình đối mặt với nhiều kền kền như vậy, thực sự có ý vị quá tiêu sái.

Ngao Tu cũng cảm thấy Tô Mạch thực sự là một viên minh châu lộng lẫy chói mắt, căn bản không thể coi như không tồn tại.Tốc độ của Tô Mạch thực sự quá nhanh, hắn không ngừng cố gắng xử lý những con kền kền chủ động xông lên tấn công.

Bất kể số lượng xông lên có bao nhiêu, dù sao cũng không thể né tránh sát chiêu của Tô Mạch, sẽ nhanh chóng bị đánh cho thảm hại không dám nhìn.

Bất kể kết cục thế nào, cuối cùng cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp.Ầm!Tô Mạch không còn những phản ứng bị động như trước nữa, ngược lại vẫn như mọi khi bắt đầu tiếp tục tấn công.

Bởi vì không cần tiến hành phòng ngự thêm nữa.

Trước đây vì đàn kền kền quá lớn, hiện tại sau khi bị Tô Mạch cố ý tiêu hao, số lượng còn lại hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Tô Mạch.

Đừng nói đến việc muốn bình an thoát khỏi dưới mí mắt Tô Mạch, nhất cử nhất động của chúng không nghi ngờ gì đều nằm trong tầm kiểm soát của Tô Mạch.Tô Mạch lại đặc biệt dứt khoát tiêu diệt thêm ba con kền kền có tu vi khá lợi hại.

Dù trong cùng một tộc quần, vẫn không thể tránh khỏi tồn tại một chút khác biệt.

Ví dụ như thực lực của mỗi con kền kền đương nhiên hoàn toàn khác nhau.

Tô Mạch trước tiên tìm mục tiêu là những tên có thực lực mạnh hơn, đó là những đối thủ mà Tô Mạch cố gắng thu thập.

“Ta nghĩ trong đám yêu tộc kền kền này, hẳn có một vị yêu vương với cảnh giới thực lực mạnh nhất, có lẽ đang ẩn mình trong khu vực an toàn giữa bầy.

Nhưng với việc ta đã tiêu diệt nhiều như vậy, e rằng nếu thực sự có thì cũng sắp phải xuất hiện rồi.

Nếu không có thì cũng thôi.” Tô Mạch thản nhiên nói.Đó chính là nguyên nhân trước đây Tô Mạch mong chờ một số sức mạnh mới.

Nếu thực sự có một yêu vương kền kền như vậy, không nghi ngờ gì có thể tăng thêm một số uy hiếp mới.

Ít nhất cũng sẽ không để tình trạng nhàm chán như hiện tại kéo dài.

Tô Mạch thực sự cảm thấy trạng thái như vậy quá bình đạm, căn bản không coi những đối thủ có thể tồn tại là vấn đề khó nhằn.

“Phán đoán của Chủ nhân sẽ không bao giờ sai.

Chỉ riêng khả năng tư duy mẫn duệ và năng lực cảm tri khó lường kia thôi, ta đã tận mắt chứng kiến rất nhiều lần rồi.

Vì vậy ta nhất định sẽ không chút do dự mà ủng hộ Chủ nhân, đồng thời cực kỳ mong chờ nhìn mọi thứ trở thành hiện thực.” Thanh Mao Sư Vương tán thán nói.Sau khi nói ra những lời này, đó là quan điểm xuất phát từ tận đáy lòng.

Tiểu Thanh thực sự tán thán không ngớt lời, bởi vì sự tự tin và ung dung mà Chủ nhân thể hiện, đã ẩn chứa bản lĩnh khó tả của Tiểu Thanh.

Đó cũng là lý do lớn nhất khiến Tiểu Thanh có thể biểu hiện bình tĩnh, ung dung.

Bất kể gặp phải tình huống nào, nó đều có thể duy trì được cảm xúc tương tự, tất cả đều bị Tô Mạch ảnh hưởng.

“Chẳng lẽ thật sự có yêu vương kền kền sao?

Nhưng cứ trơ mắt nhìn nhiều yêu tộc như vậy chết đi mà vẫn không hề động đậy, có lẽ là bị Tô Mạch dọa đến mức không dám.

Đương nhiên, nếu thật sự có, thì hãy xem một lát nữa nó có xuất hiện không.

Dù sao thì cũng không trụ được bao lâu nữa.” Ngao Tu thầm nghĩ.

Quả thực có lý.

Thực ra đối với vấn đề này, Ngao Tu cũng thấy hợp lý, trong tiềm thức bắt đầu tin tưởng cách nói của Tô Mạch.

Ý nghĩ này lập tức khiến Ngao Tu bất lực, nhưng đây lại không phải là điềm lành.

Dù sao thì Ngao Tu vẫn thèm muốn bảo vật của Tô Mạch, luôn cố

gắng kìm nén sự sốt ruột trong lòng, bởi vì chỉ cần cảm nhận được một chút khí tức bảo vật thôi cũng đủ khiến Ngao Tu âm thầm kích động.Tô Mạch trấn định nói: “Xem ra tôi cần tiếp tục tiêu diệt thêm một lượng Ngốc Thứu nữa, hiện tại yêu tộc còn quá nhiều.

Chương 696

Đợi tôi thu dọn thêm một phần, nếu có Ngốc Thứu Yêu Vương tồn tại, nhất định nó sẽ không thể nhẫn nại mà lộ diện.

Cần một chút kiên nhẫn sâu sắc, hoặc dứt khoát tôi sẽ 'thừa nước đục thả câu'."Đối với vấn đề này, hắn không hề do dự, cứ tùy tiện đoán đại.

Dù sao cũng chẳng thiệt thòi gì, bất kể diễn biến ra sao, Tô Mạch đều không thể tránh khỏi việc phải thu thập những yêu tộc đó.

Chi bằng tạo ra một chút kỳ vọng và kế sách.Khi Tô Mạch đang suy nghĩ những ý niệm này, có thể nói hắn là điển hình của việc nhất tâm đa dụng, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc ra tay tấn công.

Hắn vẫn dốc toàn lực tiêu diệt đám Ngốc Thứu.

Trước đó, chúng đen kịt một mảng, nhưng giờ đã giảm đi quá nhiều, thậm chí không còn cái cảnh áp lực u ám nữa, không thể che khuất ánh sáng bầu trời.

So với ban đầu, quả thực có sự khác biệt một trời một vực.Đương nhiên cũng có thể thấy rõ ràng, trên mặt đất nằm la liệt vô số yêu tộc.

Rất nhiều Ngốc Thứu tản mát ngổn ngang, phần lớn đã hoàn toàn mất đi dấu hiệu sinh mệnh.

Đồng thời, một số Ngốc Thứu yêu tộc, chịu những đòn tấn công không thể chịu nổi, lần lượt rơi xuống giữa không trung, đang tự do tự tại lao xuống mặt đất.Thanh Mao Sư Vương nhận xét: "Không thể không nói, Chủ nhân hành động quá lợi hại rồi.

Tư thái này không hề lãng phí chút sức lực nào, tất cả đều thành công đối phó với đám Ngốc Thứu.

Không hề có thủ đoạn nào được thi triển vô ích, dù sao thì Chủ nhân đã thu thập được nhiều đối thủ như vậy rồi, quả thực quá kinh khủng.

Chỉ có Chủ nhân mới có thể làm được gọn gàng như thế.”Điều này khiến Tiểu Thanh đặc biệt khâm phục.

Người nhà biết việc nhà mình, dù sao Tiểu Thanh cũng không thể làm được như vậy.

Đó đều là những chuyện chỉ có trong mơ.

Nếu nói có thể đạt được thì chắc chắn sẽ khiến Tiểu Thanh khó mà tin được, ngay cả trong mơ cũng không tự tin nghĩ đến như vậy.Ngao Tu hít một hơi thật sâu nói: “Dựa theo phán đoán của các hạ, số lượng Ngốc Thứu bị diệt hiện tại hẳn là đủ rồi.

Mỗi một hơi thở trôi qua, số lượng giảm đi vô cùng kinh người.

Uy lực xuất thủ khó lòng mà đạt được, đối với việc khống chế sức mạnh tinh tế đến mức nhập vi, sâu sắc đến vậy, đều khiến ta kinh ngạc.”Nếu không thực sự nhịn không được, Ngao Tu chắc chắn sẽ không nói ra.

Bây giờ hắn phải đặc biệt chú ý dùng từ khiêm tốn, không cần phải suy nghĩ những lời trong lòng như trước, bây giờ nói ra lại phải cực kỳ cẩn thận, sợ làm Tô Mạch không hài lòng.

Ngao Tu hiện tại đã bị chấn nhiếp, vì đã tận mắt chứng kiến cảnh Tô Mạch tự mình ra tay.Cũng vào lúc này, quả nhiên như Tô Mạch dự đoán, theo số lượng Ngốc Thứu giảm đi ngày càng nhiều, tổn thất này cũng khiến yêu vương đang ẩn nấp không thể tiếp tục ẩn mình được nữa.Năng lực cảm tri mẫn bén của Tô Mạch thực sự quá mạnh mẽ.

Hắn đã sớm cảm nhận được sự tồn tại của Ngốc Thứu Yêu Vương ngay lập tức, vượt xa Ngao Tu và Tiểu Thanh rất nhiều.

Nếu là người khác, căn bản không thể đạt được hiệu quả tương tự.Lúc đó thực sự hơi khó mà tưởng tượng được, bởi vì từ đầu nó không hề lộ diện.

Giờ đây, theo sự áp bách của Tô Mạch, nó lại không thể ẩn mình được nữa.

Dù sao thì đám Ngốc Thứu yêu tộc xung quanh đã bị tổn thất gần hết, nếu muốn tiếp tục trốn tránh thì hiển nhiên là không còn cách nào.Thực ra Ngốc Thứu Yêu Vương cũng không còn quá nhiều lý trí, nó đơn giản là bị dọa cho thảm không nỡ nhìn.

Vốn dĩ trước đó đã nuốt huyết khí của Ngạc Ngư Cự Thú, ai ngờ lại bị áp chế thê thảm một cách khó hiểu.

Quá nhiều đồng loại đã tử vong và trọng thương, sự tiêu hao sức mạnh như vậy thực sự đã chấn nhiếp bất kỳ yêu tộc nào.Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Quả nhiên bây giờ đã lộ diện trước mắt.

Ta cứ tưởng nó có thể an an ổn ổn trốn tránh mãi, nhưng đó là điều không thể có cơ hội thực hiện được.

Dù sao thì chỉ cần ta diệt sát tất cả Ngốc Thứu, thì sẽ không còn chỗ nào để nó trốn nữa.

Kế tiếp, đừng hòng nó có thể chạy thoát an toàn.

Ta vừa nhìn đã hiểu, đối phương không có ý định liều mạng."Chỉ trong nháy mắt là có thể nhìn ra dấu hiệu.

Đối với những người khác thì có chút khó khăn, thậm chí là cực kỳ khó hiểu, nhưng Tô Mạch thực sự có thể làm được điều đó một cách dễ dàng.

Nhờ năng lực quan sát mạnh mẽ, làm những việc này đơn giản là như ý muốn, có thể nhìn thấy một cách chính xác không sai sót.Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Quả nhiên kết quả y hệt như Chủ

nhân dự liệu.

Ta ngay từ đầu đã cực kỳ tin tưởng quyết định này, không hổ là Chủ nhân như mọi khi, từ trước đến nay chưa từng có sai sót nào.

Bây giờ cũng đã thực sự chứng minh rồi, ta đặc biệt tò mò tình hình lát nữa sẽ diễn biến theo hướng nào.”Là sủng thú hiện tại dưới trướng Tô Mạch, Tiểu Thanh tuyệt đối là người ủng hộ kiên định không đổi.

Chương 697

Đặc biệt là bây giờ tận mắt chứng kiến Ngốc Thứu Yêu Vương hiện thân, điều này thực sự đã kích thích niềm tin của Tiểu Thanh rất nhiều.

Mặc dù yêu vương có tu vi mạnh mẽ kia rõ ràng đã phóng thích ra khí tức mạnh hơn Tiểu Thanh rất nhiều.Thậm chí khi Tiểu Thanh quan sát từ một khoảng cách, nó cũng cảm thấy một sự uy hi hiếp không nhỏ, điều đó đều đến từ trên người Ngốc Thứu Yêu Vương.

Dù sao thì điều đó thực sự khiến Tiểu Thanh không có dũng khí để đánh, sự chênh lệch giữa hai bên rõ ràng đến mức dễ thấy.Vì vậy Tiểu Thanh thực ra cũng không hiểu được ý đồ của đối thủ, khó mà phán đoán ra được.

Việc đối phương muốn lập tức độn thổ bỏ trốn, không liều chết một lần nữa, tình huống như vậy thực sự vượt quá tưởng tượng của Tiểu Thanh.

Chỉ sau khi có được phán đoán của Tô Mạch, Tiểu Thanh mới dần dần ý thức được vấn đề nằm ở đâu, sau đó trở nên vô cùng tò mò và kinh ngạc.Nếu không có sự nhắc nhở của Tô Mạch, chỉ dựa vào Tiểu Thanh tự mình suy nghĩ đối phó, căn bản không thể nhận ra được ý đồ thật sự của đối phương.

Vậy thì một khi tình huống bỏ chạy thực sự xảy ra, chắc chắn sẽ sinh ra phản ứng ngoài ý muốn, hoặc có thể không giữ được sự cân bằng trong tâm thái.

Lúc này thì tốt hơn nhiều rồi, hoàn toàn là một tâm trạng bàng quan chờ đợi cục diện phát triển.“Trời ạ, loại năng lực cảm nhận tinh tế đến mức nhập vi này, ta thực sự không có được tất cả thủ đoạn

đó.”Ngao Tu không nhịn được nói: “Thực sự cảm thấy quá kinh ngạc.

Dù sao trong mắt ta, chỉ cho rằng yêu vương kia hẳn sẽ có thái độ liều mạng, dường như khó mà phán đoán chính xác được ý định bỏ chạy.

Nhưng dựa vào những gì ta đã thấy và nghe trước đây, những lời này của các hạ quả thực đáng tin.”Là Ngao Tu kiến thức rộng rãi, một vị thiên kiêu Long tộc xuất sắc đường đường, hắn tuyệt đối sở hữu kiến thức đặc biệt phong phú.

Nhưng hắn cũng không thể nhìn ra được ý đồ thật sự của Ngốc Thứu Yêu Vương, chỉ có thể cho rằng đối phương thực sự muốn liều mạng một trận, không có suy đoán nào khác.

Tuy nhiên, xuất phát từ việc chứng kiến Tô Mạch liên tục tấn công mạnh mẽ và tiêu sái, Ngao Tu quả thực có rất nhiều chỗ mù quáng mà tin tưởng.Thực ra những lời của Tô Mạch hoàn toàn chính xác một cách đặc biệt.

Ngốc Thứu Yêu Vương vốn cố ý giả bộ, ban đầu thể hiện ra dáng vẻ muốn phá phủ trầm châu liều mạng chiến đấu, nhìn qua cứ như dốc hết sức lực để chiến đấu, trực tiếp lao lên phía trước chém giết.

Đương nhiên, đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, yêu vương làm sao nỡ hoàn toàn chôn vùi tại nơi này.

Nó tuyệt đối cực kỳ quý mạng và nhát gan.Chủ yếu là vì tận mắt chứng kiến thủ đoạn kinh thiên động địa của Tô Mạch, một hơi diệt đi quá nhiều Ngốc Thứu.

Với số lượng yêu tộc tập hợp đông đảo như vậy, sớm đã có thể diệt sát Ngốc Thứu Yêu Vương rồi.

Thực sự nó sẽ không còn ý định liều chết thêm lần nữa.

Nó có thể nói là đã bị Tô Mạch dọa cho kinh hồn bạt vía, không

còn chút ý niệm chiến đấu nào nữa.Tốc độ của Tô Mạch thực sự cực kỳ nhanh, chỉ một lát sau đã tấn mãnh tiếp tục công kích.

Ngốc Thứu Yêu Vương đơn giản là bị dọa đến mức không thể chịu đựng được, ngay cả động tác ngụy trang cũng cảm thấy làm đủ rồi, tự cho rằng mình đã đạt được mục đích.Yêu Vương chỉ muốn che giấu ý định thật sự, để Tô Mạch đáng sợ trước mắt lơ là, lát nữa có thể nhân lúc lơ là mà tạo ra khả năng bỏ trốn.Dù sao Yêu Vương đã cảm nhận sâu sắc những năng lực chấn nhiếp khủng bố phát ra từ Tô Mạch, căn bản không thể đối kháng trực diện mà chịu đựng được.

Thà chết thê thảm không nỡ nhìn, đến cả một Ngốc Thứu Vương giả cũng cảm thấy thê thảm.

Dù sao trước đây nó là một tồn tại uy phong lẫm lẫm như vậy, vậy mà giờ lại phải cẩn thận diễn kịch, chỉ để tăng thêm một chút khả năng chạy thoát.

Thực sự có chút khó mà chấp nhận, nhưng sự thật thì lại vô cùng tàn khốc.Yêu Vương trực tiếp vứt bỏ những đồng loại thủ hạ còn lại, coi chúng như vật cản để cản trở kẻ địch, sau đó có lẽ có thể nhanh chóng xông ra một con đường sống.

Xung quanh tồn tại quá nhiều thủ đoạn đáng sợ, tất cả đều do Tô Mạch tạo ra, ảnh hưởng cực lớn đến sinh cơ của Yêu Vương.Ầm!

Ngốc Thứu Yêu Vương cũng không thèm quản nữa, lập tức xoay người bất ngờ ngay tại chỗ.

Vị trí vốn đang lao tới Tô Mạch, khoảnh khắc tiếp theo đã thay đổi trời long đất lở.

Con yêu tộc có thực lực tu vi mạnh mẽ kia không chút do dự quay người bỏ chạy, tốc độ hiển nhiên không chậm.Dù sao thì tình huống trước mắt, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Tô Mạch, căn bản

không có bất kỳ chuyện nào nằm ngoài dự liệu.

May mắn thay, Tô Mạch cũng có thể nắm bắt được việc ngăn chặn mọi chuyện phát triển theo chiều hướng tồi tệ.Phần yêu tộc cuối cùng còn lại phía trước, tuyệt đối là một phần đặc biệt chướng mắt.

Tô Mạch căn bản không muốn nương tay, tất nhiên sẽ ra tay tấn công vô cùng mạnh mẽ, sức mạnh còn mạnh hơn trước rất nhiều, không chút do dự phóng thích ra, tất cả đều bắt đầu công kích thủ đoạn của đối thủ.Dù sao đi nữa, Tô Mạch trên người cũng đã luyện hóa được yêu lực nội tình của Tổ sư Côn Bằng, sớm đã trưởng thành đến trình độ tinh thâm cực kỳ đáng sợ.

Bây giờ, hắn chỉ tùy ý thi triển vài phép, không cần phải trả giá thêm.

Tô Mạch tùy tâm sở dục tạo ra chút công thế, thực ra không tiêu hao bao nhiêu tinh lực, đó chính là điểm đáng sợ hiện tại của Tô Mạch.Đám Ngốc Thứu xung quanh đang lao tới, không có thêm sức mạnh sinh ra.

Chỉ cần bị tiêu diệt hoàn toàn thì sẽ không có Ngốc Thứu nào khác bổ sung vào.

Không giống như cục diện tồi tệ trước đó, dường như không thể giết hết đối thủ.

Tô Mạch chỉ cần ổn định xử lý những kẻ cản đường trước mắt, tiếp theo chắc chắn sẽ không còn kẻ nào chắn lối nữa.Đương nhiên cũng sẽ không có khả năng thất bại.

Dù sao thì những đòn công kích mạnh mẽ của Tô Mạch, chắc chắn sẽ tạo ra hiệu quả phi thường.

Chương 698

Trong nháy mắt đã diệt sạch toàn bộ yêu tộc còn lại.

Giữa không trung lập tức trở nên trong vắt, đã lâu rồi không có cảnh tượng trong sạch đến thế, hoàn toàn không thể so sánh với cảnh đen kịt một mảng vừa rồi, quả thực có quá nhiều khác biệt.Thanh Mao Sư Vương khinh thường nói: "Quả nhiên không hổ là một Ngốc Thứu Yêu Vương tâm ngoan thủ lạt.

Hên là ta lúc đầu còn cảm thấy tên này sẽ không nhịn được mà liều mạng với ta, kết quả lại hoàn toàn khác.

Cái tên đáng ghét này lại vứt bỏ những thủ hạ đồng loại kia, chỉ để một mình bỏ chạy.

Cảnh tượng như vậy thật khiến ta cảm thấy mất mặt cho yêu tộc."Là một yêu tộc, Tiểu Thanh thực sự khinh bỉ hành động của Ngốc Thứu.

Lựa chọn như vậy thực sự quá đáng xấu hổ.

Nếu Tiểu Thanh không nghe theo phán đoán của Chủ nhân, e rằng nó cũng sẽ bị lừa bởi hành vi diễn kịch của đối phương, căn bản không thể nhìn ra được điều gì.

May mắn thay, nó đã không bị lừa dối mãi, Tiểu Thanh có thể phê phán vài câu, để phát tiết sự bất mãn đầy trong lòng.Ngao Tu trợn mắt há hốc mồm nói: "Trong thời gian ngắn như vậy, có thể một hơi quét sạch sẽ mọi thứ.

Giữa không trung chỉ còn lại một mục tiêu duy nhất là Ngốc Thứu Yêu Vương đang dốc toàn lực bỏ chạy.

Nhưng cả bầu trời sạch bóng như vậy, thực sự khiến ta cực kỳ

kinh ngạc.

Những con Ngốc Thứu bị vứt bỏ kia, căn bản không có tác dụng cản trở nào.”Vừa rồi tận mắt chứng kiến một loạt thủ đoạn tấn công sảng khoái và dứt khoát của Tô Mạch, điều đó không nghi ngờ gì đã khiến Ngao Tu cảm thấy chấn động.

Hóa ra Tô Mạch mạnh đến vậy mà vẫn chưa biểu hiện hết.

Hắn căn bản không biết Tô Mạch rốt cuộc có năng lực phong phú dị thường đến mức nào.

Dường như chỉ một lát nữa thôi, có thể sẽ mang lại nhiều bất ngờ và cái nhìn khác hơn.Ngao Tu thực ra cũng đặc biệt tán thán, bởi vì Ngốc Thứu Yêu Vương đã tốn tâm tốn sức thao tác, chỉ đơn thuần là để có thể giảm bớt một chút áp lực, sau đó chờ đợi và thử dùng những Ngốc Thứu tàn dư dưới trướng để ngăn chặn hành động tiếp theo của Tô Mạch.Kết quả chỉ trong nháy mắt đã tan biến như khói mây.Tốc độ thanh lý của Tô Mạch thực sự quá khủng bố, hoàn toàn không phải điều mà Ngao Tu có thể làm được.

Thậm chí nếu ban đầu đối kháng trực diện, số lượng yêu tộc quần thể đông đảo như vậy, hoàn toàn có khả năng xé nát Ngao Tu, thậm chí là xác suất cực kỳ cao.

Vì vậy, Ngao Tu hít một hơi thật sâu, lại càng tò mò tình huống tiếp theo.Đương nhiên có một điều không thể nghi ngờ, vị đang cảm thấy chấn nhiếp và sợ hãi nhất hiện tại, tuyệt đối chính là Ngốc Thứu Yêu Vương đang điên cuồng bỏ chạy.

Dù sao nó đã dốc hết tất cả thủ đoạn còn lại, chỉ để tăng khả năng chạy thoát, thậm chí không còn ôm bao nhiêu hy vọng, hiện tại nó đang chịu áp lực quá lớn.Đột nhiên quay đầu nhìn lại, Ngốc Thứu Yêu Vương không dám tin mà hiện ra vẻ mặt kinh khủng vạn phần.

Dù sao những thủ hạ còn lại đã xông lên chặn đường, vậy mà không còn một ai, tất cả đều ngã xuống sạch sẽ.

Điều đó thực sự khiến Yêu Vương trở thành kẻ cô độc.Chỉ hơi ổn định lại nội tâm kinh khủng, Yêu Vương kia cũng có thể ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Mặc dù trong lòng có phản ứng không dám tin, nhưng cục diện căng thẳng như vậy, thực sự không còn thời gian để suy nghĩ thêm.

Bằng trực giác hy vọng sống sót, Yêu Vương đã dốc hết sức lực bỏ chạy, tăng tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, thậm chí đốt cháy cả sinh mệnh tinh hoa.Thậm chí vị Yêu Vương đường đường kia, không hề tiếc rẻ thi triển đủ loại cấm thuật có thể tăng cường bạo phát lực, tốc độ, sức mạnh...

Ngay cả khi thành công sống sót, sau này nó cũng sẽ trọng thương cực kỳ nghiêm trọng, là loại khó có thể tự ý lành lại.

Nhưng tình huống đặc biệt nguy cấp, căn bản không thể cân nhắc nhiều phương diện như vậy nữa.Ngốc Thứu Yêu Vương tâm tình nặng nề: "Vận khí của ta đơn giản là quá tệ rồi.

Căn bản không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nếu biết trước sẽ gặp kẻ địch đáng sợ đến thế, đánh chết ta cũng không dám trêu chọc nữa.

Ai biết được cả tộc quần đều tổn thất hết rồi.

Sau này ta cũng chẳng còn danh hiệu 'vương' nữa.

Thật là một câu chuyện đặc biệt bi thương."Có lẽ sau khi thuận lợi sử dụng những cấm thuật còn lại, Yêu Vương kia cũng có thêm tâm tư suy nghĩ.

Nhưng nó lại bị bao phủ bởi áp lực đặc biệt khủng bố, lại không

thể cảm nhận được, không hiểu rõ tình huống cụ thể ra sao.Tô Mạch tùy ý nói: “Muốn trốn thoát trước mặt ta sao?

Đơn giản là không biết tự lượng sức mình.

Bây giờ ta hơi lười tự mình đuổi theo.

Vừa hay có cách đối phó yêu tộc, nếu không sử dụng thì thực sự là được không bù mất.

Phát huy cũng không có độ khó, xem ta dùng Khổn Tiên Thừng thu thập tên này đây, bất kể nó có thể chạy xa đến đâu.”Ngay sau đó, Tô Mạch nhẹ nhàng triệu hoán Khổn Tiên Thừng, trong nháy mắt nó trực tiếp lao về phía Ngốc Thứu Yêu Vương đang liều mạng chạy trốn.

Chương 699

Kẻ tồn tại liều chết bỏ chạy kia, đột nhiên bị truy kích thành công, cực kỳ kinh hãi mà bị chế phục.

Dù sao đó cũng là một bảo vật vô cùng mạnh mẽ, dưới sự thao tác của Tô Mạch, nó không còn khả năng giãy giụa, chỉ có thể nhanh chóng bị áp chế, không còn sức lực để đối kháng hay bỏ chạy nữa, chỉ còn thoi thóp như đã nhận mệnh.Ngốc Thứu Yêu Vương bất lực nói: "Trời ạ, loại chí bảo gì thế này?

Nếu không ngoài ý muốn, e rằng đây chính là Khổn Tiên Thừng trong truyền thuyết.

Tốc độ thực sự nhanh đến mức vượt ngoài tưởng tượng của ta."Giữa cử chỉ nhấc tay động chân, Tô Mạch đã nhẹ nhàng tóm gọn Ngốc Thứu Yêu Vương đang bỏ chạy.

Cả quá trình thực sự tỏ ra quá đỗi ung dung, dường như không hề có động tác thừa thãi nào, chỉ tùy ý sử dụng Khổn Tiên Thừng mà thôi.Thủ đoạn như vậy là điều người ngoài không thể làm được.

Nó chính là giá trị của loại bảo vật quý hiếm đó, có thể vượt xa những người khác rất nhiều.

Đó là thủ đoạn mà những người còn lại không thể cảm nhận được, năng lực không thể bắt chước.Tô Mạch quả thực đã làm như những gì hắn nói lúc nãy, không hề xảy ra chút bất ngờ nào.

Nếu muốn thử bỏ chạy trước mặt Tô Mạch, đặc biệt là loại gia hỏa đã triệt để chọc giận Tô Mạch, không nghi ngờ gì sẽ cần phải trả giá nhiều hơn để có một chút khả năng, nhưng hiện tại thì nó đã không thành công.Sau một hồi bị Khổn Tiên Thừng tra tấn kịch liệt, Ngốc Thứu Yêu Vương thoi thóp, ngay cả mắt cũng không thể mở ra được,

chứ đừng nói đến chuyện nói năng.

Nó chìm vào trạng thái hỗn loạn mơ màng, cũng không biết tâm trạng khó chịu đến mức nào, đó là tình huống mà Tô Mạch có thể thấy được.Lúc này thực ra cũng khiến Tô Mạch có chút tán thán.

Dù sao thì mọi chuyện đều có thể tránh được, nếu không phải đám Ngốc Thứu không biết sống chết mà chạy loạn, Tô Mạch cũng không thể một hơi trấn áp đối phương.

Bây giờ mới thực sự đặc biệt nhẹ nhõm, ít nhất cũng đã thuận lợi đạt được mục tiêu.Tô Mạch bình tĩnh nói: "Khổn Tiên Thừng dùng cũng khá tốt, không uổng công ta tự mình đến Thục Sơn một chuyến.

Các tu hành giả ở đó cũng khá phối hợp, không hề kháng cự gì, ngược lại còn chủ động giao Khổn Tiên Thừng cho ta.

Chỉ nhìn từ điểm quý giá đó thôi, có thể thấy Thục Sơn cũng đau lòng lắm, chắc chắn không dễ dàng gì mà buông bỏ."Có lẽ các thế lực lớn đã chọn lựa thông minh.

Những con Ngốc Thứu trước đó thực sự tự tìm đường chết, từng con một quả thực quá ngu xuẩn, vậy mà dám hồ đồ ra tay sát phạt.

Nếu không phải tốc độ của Tô Mạch quá nhanh, chưa chắc chúng đã không thể trốn thoát được một số thành viên.

Giờ phút này, mọi chuyện đã định thành sự thật, không hề có khả năng thay đổi.Thanh Mao Sư Vương tán thán nói: "Ngốc Thứu Yêu Vương vậy mà lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn, ngay cả động tác chống cự thừa thãi cũng không có, trực tiếp bị đánh cho tan nát.

Không hổ là Chủ nhân đã sử dụng Khổn Tiên Thừng.

Ta tin rằng Thục Sơn cũng hy vọng nó được phát huy quang đại.

Dù sao thì, nếu đổi lại là những tu hành giả khác thao tác, chắc chắn sẽ không thể làm được lợi hại như Chủ nhân.

Ta kiên định không đổi tin rằng có sự khác biệt.”Dù sao đó cũng là Ngốc Thứu Yêu Vương từng tỏ ra mạnh mẽ trước đó.

Thậm chí khi Tiểu Thanh nhìn thấy, nó có thể rõ ràng cảm nhận được loại khí tức áp bách cường thế, đó là những cảm giác bị chấn nhiếp trước đó, hoàn toàn khác biệt với cảm giác hiện tại.Tiểu Thanh thực sự không nhịn được mà than phục.

Một đại yêu lợi hại khiến người ta đau đầu khổ não, kết quả trong tay Chủ nhân lại không đáng để trọng thị, ngược lại tốc độ trấn áp quá nhanh, thậm chí khiến Tiểu Thanh có chút không kịp phản ứng.“Yêu vương vừa bị chấn nhiếp kia, ít nhất cũng từng thống lĩnh một quần thể Ngốc Thứu, nhưng lại bị tiêu diệt tổn thất gần hết.

Những thủ đoạn đầy màu sắc của các hạ, đơn giản là khiến ta quá khâm phục, tuyệt đối có những điều đáng để ta học hỏi.”Ngao Tu tán dương nói: “Thu hoạch hôm nay thực sự quá nhiều, đơn giản là không lãng phí chút thời gian nào.

Lợi ích nhận được thực sự quá lớn.”Ngay cả Ngao Tu sau khi tận mắt nhìn thấy Khổn Tiên Thừng, nội tâm cũng dấy lên sóng gió, thậm chí có chút không thể duy trì vẻ bình tĩnh bề ngoài.

Nhưng bằng khả năng chịu đựng kiên cường, hắn cũng có thể ổn định kìm nén được, nhân cơ hội thốt ra vài lời cảm thán từ tận đáy lòng.

Năng lực của Tô Mạch đã vượt quá phạm vi đối kháng trực diện của Ngao Tu.Mặc dù không thể là đối thủ của Tô Mạch, Ngao Tu cũng không từ bỏ ý định đoạt lấy Khổn Tiên Thừng.

Hiện tại hắn đang dốc toàn lực lấy lòng Tô Mạch, Ngao Tu chỉ hy

vọng có thể tiếp tục ở lại bên cạnh, sau đó có cơ hội chờ đợi một thời cơ thích hợp.

Đây tuyệt đối là chuyện khó gặp mà không thể cầu.Ngao Tu chắc chắn không dám ra tay cướp đoạt trước mặt Tô Mạch, điều đó chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nếu Ngao Tu chờ đợi, tự nhiên là chờ Tô Mạch tạm thời rời khỏi nơi này, sau đó tốt nhất là để lại Khổn Tiên Thừng đang trói mục tiêu.

Lúc đó mới là thời khắc Ngao Tu đại triển thân thủ, nhưng điều đó cần thiên thời địa lợi nhân hòa, tất cả phải hội tụ lại mới là thời cơ thích hợp, đặc biệt khó khăn và không thể lường trước.Ngao Tu đã bất lực thở dài.

Tình huống hiện tại thực sự có chút không ổn, tưởng tượng quá xa vời, nói ra thì đặc biệt tốt đẹp, nhưng e rằng không dễ dàng thực hiện được.

Vì vậy, đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Thực ra Ngao Tu cũng không biết, loại tâm tư xảo quyệt này liệu có khả năng thực hiện được hay không.Cũng vào lúc này, Tô Mạch lại chuyển ánh mắt về phía một vùng đầm lầy xa xăm, chính là nơi mà Ngạc Ngư Cự Thú trước đó đã bò ra.

Chương 700

Mặc dù Tô Mạch có thể dựa vào năng lực cảm tri mạnh mẽ mà hơi cảm nhận được một số tình huống bất thường, nhưng rốt cuộc là cục diện thế nào thì vẫn có chút không thể nhìn rõ.Thực ra Tô Mạch cũng có thể đưa ra một số suy đoán và phán đoán.

Nếu không ngoài ý muốn, dưới đầm lầy kia, tuyệt đối đang ẩn chứa đủ loại bảo vật mà Ngạc Ngư đã thu thập.

Nếu không thì Tô Mạch không thể cách một khoảng cách khá xa mà vẫn có thể cảm nhận được khí tức của một số vật quý hiếm xuất hiện, đó là điều không thể nghi ngờ.Tô Mạch bình tĩnh tự nhiên nói: "Xem ra cũng có thể nhận được thêm chiến lợi phẩm rồi.

Quả nhiên không uổng công đánh bại Ngạc Ngư Cự Thú, cũng có vài thứ tốt.

Ta thực sự tràn đầy tâm tư muốn đi thăm dò cho rõ.

Dù sao thì chỉ có thu thập đối phương mới có cơ hội nhận được lợi ích.

Nếu thực sự là bảo vật, thì hoàn toàn là một giao dịch chắc chắn không lỗ."Thanh Mao Sư Vương kích động nói: "Nếu không có năng lực động sát mẫn bén của Chủ nhân, ta cũng không thể nào cảm nhận được.

Vùng đầm lầy bên kia cách đây hơi xa, dù sao ta thực sự vô năng vi lực.

Cũng phải nhờ Chủ nhân thăm dò cuối cùng mới không sai.

Đây tuyệt đối là một loại thu hoạch bất ngờ.

Con Ngạc Ngư lợi hại như vậy cũng sẽ không để lại những thứ tệ

hại đâu.”Khi Tiểu Thanh nói chuyện, chắc chắn không thể giữ được bình tĩnh.

Đặc biệt khi nghe Tô Mạch nói có bảo vật, mắt nó phát ra ánh sáng hưng phấn, dường như nôn nóng muốn có được những chiến lợi phẩm đó.Tô Mạch thì lại có thể duy trì cảm xúc bình thường và điềm tĩnh.

Trong giọng nói có chút vui vẻ, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại tâm thái lạnh lùng.

Tâm tư thản nhiên đối phó mọi chuyện của hắn quá lợi hại.Hiệu suất hành động của Tô Mạch thực sự rất nhanh.

Sau khi những ý nghĩ đó nảy ra trong lòng, hắn lập tức hành động, hoàn toàn không có chút do dự nào.Hiện tại tuyệt đối là một cơ hội thích hợp.

Dù sao thì việc tiêu diệt đám Ngốc Thứu yêu tộc này cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Thời gian từ khi giải quyết Ngạc Ngư Cự Thú đến giờ cũng chỉ mới một lát, có thể nói là có thể bỏ qua không tính đến.Vì vậy, quả thực có thời gian thích hợp.

Tiếp theo có thể đi đến hang ổ Ngạc Ngư một chuyến, thăm dò kỹ lưỡng tình hình vùng đầm lầy đó.

Không chừng có thể trong chớp mắt mà nhận được rất nhiều bảo vật.

Ngay cả khi không phải là những thứ quý hiếm cực tốt, thì cũng là thu hoạch bất ngờ, không uổng phí sức lực đã tiêu hao trong trận chiến hôm nay.Do đó Tô Mạch đặc biệt kỳ vọng vào những điều đó.

Dù sao thì việc dừng lại ở đây cũng không có tác dụng gì khác, chi bằng nhanh chóng chạy đi xem.

Có lẽ cũng có thể có thu hoạch tốt hơn.

Đương nhiên, trước đó, Tô Mạch cần kiểm tra Ngốc Thứu Yêu Vương đang bị trói.Chỉ thấy Tô Mạch quay đầu lại, cẩn thận quan sát hiện trường một cái.

Vị Ngốc Thứu Yêu Vương mạnh nhất kia đã hơi hồi phục khí lực, ít nhất không còn trong tình trạng kiệt sức thoi thóp như trước.

Dù sao thì nó cũng có một chút sức mạnh nhất định, không còn thê thảm như vậy nữa.Thêm vào đó, hiện tại ở đây có Ngao Tu và Tiểu Thanh.

Tô Mạch cảm thấy nếu mang tất cả đi thì thực sự sẽ tốn thời gian và tinh lực.

Dù sao thì khoảng cách từ đây đến đầm lầy rất gần, chi bằng lập tức nhanh chóng chạy đi kiểm tra một chuyến.

Việc tiêu hao thời gian hắn căn bản có thể không bận tâm, sẽ không mất bao lâu để nhanh chóng quay lại.Vì vậy, Tô Mạch đã đưa ra quyết định trong lòng.

Chỉ một chút thời gian trôi qua, tốc độ của Tô Mạch cũng cực kỳ nhanh nhẹn.

Hắn không chút do dự bắt đầu hành động.

Cuối cùng, khi sắp đi, Tô Mạch mới tùy ý để lại vài lời.Tô Mạch nhàn nhạt nói: “Tiểu Thanh cứ tiếp tục ở lại đây, trông chừng Ngốc Thứu Yêu Vương này cho ta.

Khổn Tiên Thừng ta tạm thời không thu về, ít nhất nó có thể duy trì hiệu quả trói buộc tên này.

Vì vậy cũng sẽ không có tình huống nó vùng vẫy gì đâu.

Chương 701

Còn về những chuyện khác, thì đợi ta về rồi nói.”Tô Mạch nói tiếp: “Ngao Tu, ta thấy thân thể ngươi cũng không còn nhiều sức lực.

Loạt chiến đấu trước đó e rằng đã tiêu hao tu vi của ngươi rồi.

Bây giờ tuyệt đối là thời cơ tốt để hồi phục.

Ta lúc này sẽ đi xem những thứ Ngạc Ngư để lại, không chừng có thể có bảo vật không tồi.

Đó đều là những tình huống có thể xảy ra.”Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Tô Mạch hoàn toàn ẩn hiện, lờ mờ có thể thấy một chút tàn ảnh giữa không trung.

Chỉ từ một điểm đó thôi cũng có thể thấy được Tô Mạch đã thể hiện tốc độ kinh người, tuyệt đối không phải người thường có thể sánh bằng.Tiểu Thanh đối với lời nói của Chủ nhân chắc chắn là vô cùng tán đồng, căn bản không có chút cảm xúc tiêu cực nào.

Thậm chí trong lòng nó còn không kìm được mà vui sướng, dù sao nó cũng đặc biệt mong chờ có thể nhận được lợi ích như vậy.

Là một sủng thú, nó từ tận đáy lòng cảm thấy vui mừng thay cho Chủ nhân.Tiểu Thanh cũng trợn tròn mắt, cố gắng quan sát vị trí Tô Mạch rời đi xa, trong mắt hiện lên sự tán thán và kính phục tương tự.Có lẽ đối với Chủ nhân, nó thực sự có quá nhiều phương diện khiến người ta kinh ngạc.

Chỉ riêng ưu thế về tốc độ, đã đủ khiến Tiểu Thanh tán dương không ngớt.

Ngay cả khi hóa thành sư tử bản thể, dốc hết sức lực cũng không thể sánh bằng, tuyệt đối là một đẳng cấp khác biệt.Thanh Mao Sư

Vương không nhịn được nói: “Đó là một Ngạc Ngư Cự Thú sống khá lâu đấy.

Ngay cả khi nó thực sự không di chuyển nhiều, một lòng một dạ ở lại giữ một khoảng cách trọng yếu gần đó, thì theo thời gian tích lũy và trôi qua, chắc chắn nó cũng sẽ có thu hoạch và lợi ích.

Dù sao thì Chủ nhân đã tự mình ra tay rồi, thực sự khiến nội tâm ta vô cùng tò mò.”Về phần Ngao Tu ở một bên, ban đầu có chút không hiểu, đối với sự thay đổi đột ngột xảy ra trước mắt, hắn đơn giản là phản ứng đặc biệt.

Nhưng không đợi quá lâu, Ngao Tu chợt giật mình phản ứng lại, ý thức được một tình huống cực kỳ quan trọng.Cần biết rằng khi Tô Mạch ở bên cạnh, Ngao Tu thậm chí không dám thở mạnh, cẩn thận từng li từng tí sợ làm Tô Mạch không vui.

Hắn thực sự đặc biệt lo lắng bị đối phương trấn áp, hoàn toàn trong trạng thái sợ hãi đến không chịu nổi, đó đều là phản ứng khiến Ngao Tu cảm thấy khó chịu.Nhưng giờ phút này đột nhiên hắn hiểu ra.

Một cường giả đáng sợ đã rời đi, Ngao Tu mới kinh ngạc phát hiện, Tô Mạch đã rời đi trước mặt hắn.

Mặc dù chỉ là một khoảng cách khá gần, nhưng đó là sự thật trăm phần trăm, hắn thực sự đã rời đi rồi.Trong một thoáng, Ngao Tu thậm chí còn nảy sinh tâm trạng không dám tin.

Ngay sau đó hắn hít một hơi thật sâu, mới dần dần chấp nhận sự thật này.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng lập tức hiện lên cảm xúc cuồng hỉ không thể kìm nén, nụ cười không thể che giấu xuất hiện trên mặt.

Chỉ từ hiện tượng này, có thể cảm nhận được, áp lực từ Tô

Mạch, ít nhất đã biến mất một phần.Ngao Tu đương nhiên hiểu rõ một tình huống thực tế, đó là Tô Mạch chỉ tạm thời rời đi, lát nữa sẽ nhanh chóng quay lại.

Nhưng một sự thật khác là, trước đó, Ngao Tu hiển nhiên có một chút thời gian trống có thể lợi dụng.Cần biết rằng Ngao Tu vẫn luôn muốn có được bảo vật Khổn Tiên Thừng kia.

Hiện tại Khổn Tiên Thừng đang trói Ngốc Thứu Yêu Vương vẫn còn ở đó, không bị Tô Mạch trực tiếp mang đi.

Nó đường đường chính chính nằm ngay tại hiện trường, ở trong khu vực mà Ngao Tu có thể tận mắt nhìn thấy, và ở vị trí rất gần, chỉ cần mở mắt ra là có thể thấy.Thậm chí có thể nói là gần trong gang tấc.

Biến số duy nhất chỉ còn lại Thanh Mao Sư Vương ở một bên.

Dù sao thì Tô Mạch mạnh mẽ nhất đã rời đi xa rồi.

Ngao Tu chỉ cần có thể tiếp cận và ngăn cản Tiểu Thanh, vậy thì có thể thành công thuận lợi lấy đi Khổn Tiên Thừng, dường như cũng không có quá nhiều khó khăn.Ngay cả khi Ngao Tu đã tiêu hao một chút sức mạnh, nhưng sau một thời gian hồi phục, thực lực hiện tại của hắn để đối phó với Tiểu Thanh có cảnh giới chênh lệch khá lớn, đối với Ngao Tu dường như cũng không phải là chuyện khó khăn.

Dù sao đó cũng là sự chênh lệch về bản chất, không có thứ gì khác có thể bù đắp được.Ngao Tu dù sao cũng là thiên kiêu Long tộc trẻ tuổi.

Đương nhiên hắn không thể so sánh với Tô Mạch, nhưng nếu là thu thập một con yêu tộc sư tử thì Ngao Tu hiển nhiên có tự tin không tồi.

Trước đó, trước mặt Tô Mạch hắn bị dọa đến mức không dám

thực hiện hành động cụ thể.

Nhưng lúc này, hắn trơ mắt nhìn cơ hội ở ngay trước mắt, Ngao Tu nhất định phải làm gì đó.Ngao Tu mắt thấy cơ hội lớn và phần thưởng đang ở ngay trước mắt, tự nhiên không thể thờ ơ.

Cần biết rằng từ đầu hắn đã vô cùng kỳ vọng có thể chờ đợi một cơ hội thích hợp.Chỉ là trước đó cũng đều tùy ý nghĩ mà thôi, căn bản không hề nảy sinh quá nhiều viễn cảnh tốt đẹp.

Ai ngờ lại đột nhiên xuất hiện một thời cơ hiếm có.

Có lẽ là kỳ duyên trong truyền thuyết, nếu không thì Ngao Tu thực sự không biết giải thích thế nào.Hiện tại điều đáng sợ nhất là Tô Mạch đã đi rồi.

Ngao Tu có đủ tự tin, có thể trong thời gian cực ngắn giải quyết trở ngại Tiểu Thanh, vậy thì có thể nhanh chóng mang Khổn Tiên Thừng bỏ trốn, nhưng không thể đơn thuần dựa vào tốc độ phi hành.Bởi vì Ngao Tu vừa rồi đã tận mắt chứng kiến một sự thật đáng sợ, đó chính là tốc độ mà Tô Mạch đã thể hiện, đơn giản là không thể sánh bằng.

Chương 702

Hiện tại khoảng cách đến hang ổ Ngạc Ngư Cự Thú cũng khá gần.

Một khi Tô Mạch trực tiếp trải nghiệm được sự thay đổi của vấn đề.Lúc đó Tô Mạch chắc chắn sẽ không ngừng nghỉ mà quay về.

Khoảng thời gian trống trong quá trình đó, e rằng nếu không có gì ngoài ý muốn, chỉ cần vài hơi thở là đủ.

Vậy thì một khi Ngao Tu thực sự cố gắng bay đi, loại thủ đoạn dịch chuyển bình thường đó, tuyệt đối không thể thoát khỏi sự truy kích của Tô Mạch, hiển nhiên là kết cục chết chắc.Uy thế và năng lực của Tô Mạch thực sự quá mạnh mẽ.

Ngao Tu không thể không nghiến răng nghiến lợi nỗ lực suy nghĩ.

Cuối cùng mới kiên định không đổi quyết định, lát nữa chỉ có thể sử dụng Long tộc bí pháp để bỏ trốn.

Một khi thuận lợi có được Khổn Tiên Thừng, hắn nhất định phải tiêu hao nội tình mới có thể sử dụng bí pháp, trong nháy mắt có thể dịch chuyển đến khoảng cách rất xa.Ngao Tu cũng không còn cách nào khác.

Nếu thực sự có, hắn chắc chắn sẽ không chọn những bí pháp có hậu họa, dù sao đó đều là pháp thuật cực kỳ tổn thương căn bản.

Nhưng đối mặt với sức hấp dẫn của Khổn Tiên Thừng, Ngao Tu cũng không còn lựa chọn nào khác, thực sự đặc biệt bất đắc dĩ.

Dù sao thì bây giờ chỉ còn cách duy nhất như vậy.Ngao Tu thầm nghĩ trong lòng: “Hiện tại đơn giản là cơ hội tốt nhất mà ta gặp được.

Có lẽ trời cao thực sự đã cảm nhận được khát vọng trong lòng ta,

nên mới ban cho ta một cơ hội để có được bảo vật.

Nếu không đi nắm bắt thật tốt, đợi sau này Tô Mạch quay lại, ta chỉ có thể đứng nhìn mà than thở, sẽ không còn khoảnh khắc tuyệt vời như vậy nữa.”Ngao Tu tiếp tục bổ sung: “Nếu Tô Mạch vẫn còn ở trước mặt ta, thì dù có cho ta vạn cái gan cũng không thể không tự lượng sức mình mà tự tìm đường chết.

Nhưng lúc này chỉ còn lại con sư tử kia thôi.

Bản thân nó cũng không có năng lực uy thế bao nhiêu, căn bản không phải đối thủ của ta.

Chỉ cần hơi sử dụng thủ đoạn sức mạnh, chắc chắn có thể đánh bại đối phương, sau đó đoạt lấy Khổn Tiên Thừng.”Não bộ của Ngao Tu đang vận hành với tốc độ kinh người, chính là để thực thi chính xác phương pháp đã suy tính.

Trong thời gian cực ngắn, Ngao Tu phải suy nghĩ thật kỹ càng, tốt nhất là không để xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Ít nhất cũng phải thành công đoạt lấy Khổn Tiên Thừng, cuối cùng nhân cơ hội sử dụng bí pháp để độn thổ rời đi thật xa.Ngao Tu cho rằng chỉ cần có thể thuận lợi thoát khỏi hiện trường, thì sau đó sẽ không còn nguy hiểm nào khác nữa.

Còn về việc Tô Mạch sau này có tiếp tục truy lùng giết chết hay không, điều đó Ngao Tu không cảm thấy có vấn đề gì lớn.

Dường như so với thu hoạch có được từ Khổn Tiên Thừng, Ngao Tu chắc chắn kỳ vọng những lợi ích tốt hơn.Ngao Tu kiên định tin rằng nơi hắn cư ngụ cũng không phải là nơi yếu kém.

Ít nhất về mặt thực lực trận pháp, nó cũng không phải là thế lực như Côn Luân có thể sánh bằng.

Ngao Tu căn bản không có quá nhiều lo lắng, đặc biệt tự tin có thể

ngăn cản được Tô Mạch, dường như hoàn toàn không sợ hãi tình huống sau này.Thực ra cũng là do viễn cảnh về bảo vật đã trực tiếp khiến Ngao Tu mất đi đủ lý trí.

Những tâm tư còn lại căn bản không còn nhiều sự sợ hãi, tỏ ra cuồng vọng mong chờ, dường như không thể kìm nén được mà muốn có được Khổn Tiên Thừng.

Còn về những vấn đề khác, sau này hãy tính đến vậy.Ngao Tu đột nhiên nói: "Tiểu Thanh, con sư tử yêu tộc kia, bản thân không có thực lực lợi hại bao nhiêu, vì vậy căn bản không phải đối thủ của ta.

Tốt nhất là ngươi cứ thành thật ở yên đó đi.

Nếu không nể mặt Tô Mạch các hạ, ta chắc chắn sẽ không làm hại đến cái mạng nhỏ của ngươi."Khi nói ra những lời đó, Ngao Tu cũng không hề ngừng lại.

Thậm chí chỉ vì một hiệu ứng gây nhiễu, cùng lúc đó hắn không chút do dự triển khai công thế tấn mãnh, chỉ để có thể nhanh chóng thu thập Tiểu Thanh.Thực ra những lời của Ngao Tu đều là sự thật không thể nghi ngờ.

Mặc dù đã quyết định cướp đoạt Khổn Tiên Thừng, nhưng Ngao Tu cũng không có cái gan và cách nào để làm hại tính mạng của Tiểu Thanh.

Dù sao nếu thực sự giết chết con sư tử sủng thú đó, Ngao Tu cực kỳ lo lắng Tô Mạch sẽ không bỏ qua.Tóm lại, Ngao Tu hiện tại không có quá nhiều lý trí, nhưng cũng từ tận đáy lòng cảm thấy tốt nhất là không nên làm mọi chuyện quá tồi tệ.

Cướp được bảo vật là đủ rồi.

Rốt cuộc thì Ngao Tu vô cùng kiêng kỵ thực lực đáng sợ của Tô Mạch.Tu vi cảnh giới của Tiểu Thanh quả thực có yếu hơn một chút.

Trước mặt vị thiên kiêu Long tộc trẻ tuổi Ngao Tu, nó căn bản không có bao nhiêu sức chống đỡ.

Lại thêm việc đối phương bất ngờ tập kích, nó càng không có nhiều năng lực chống đỡ, ngay lập tức chỉ hơi giãy giụa được vài hiệp.Ngao Tu bị những màn đối kháng đầy màu sắc của Tiểu Thanh làm cho kinh ngạc không thôi, thực sự đủ để Ngao Tu tán thán.

Không hổ là sủng thú được Tô Mạch dạy dỗ.

Chương 703

Dù đã chuẩn bị đầy đủ, Ngao Tu vậy mà lại không kết thúc trận chiến nhanh chóng được.May mắn thay Ngao Tu thực sự chiếm ưu thế tốt.

Cả quá trình cũng dần dần hiện ra cục diện một chiều.

Ngao Tu cuối cùng đã đánh Tiểu Thanh trọng thương, nhưng không thể đe dọa đến tính mạng.Ngao Tu thậm chí còn nhân cơ hội này, tại chỗ một quyền đánh chết Ngốc Thứu Yêu Vương không có năng lực phòng ngự, ngay sau đó lập tức thu lấy Khổn Tiên Thừng.

Dù sao đó cũng là lựa chọn mà Ngao Tu nhất định phải làm, hắn không thể mang theo cái thân thể khổng lồ của Ngốc Thứu Yêu Vương mà bỏ đi.Hiện tại là thời gian quan trọng nhất, không thể chậm trễ.

Thời gian Tiểu Thanh cản trở hơi kéo dài một chút, Ngao Tu sợ khoảnh khắc tiếp theo sẽ bị Tô Mạch nháy mắt đã đến xử lý, lập tức không chút do dự rời đi.Ngao Tu sử dụng bí pháp, quả nhiên đã thể hiện thủ đoạn đặc biệt nhanh chóng, hắn biến mất về một phía.Trên mặt Ngao Tu mang theo nụ cười vô cùng hân hoan.

Sau khi thành công lấy được Khổn Tiên Thừng, hắn cuồng hỉ không hề che giấu, nụ cười hiện rõ, cũng không kiêng kỵ những âm thanh khác, tiếng cười vang vọng một lúc.

Đó đều là phản ứng cảm xúc của Ngao Tu.Toàn bộ quá trình xảy ra quá nhanh.

Ngay cả khi Tiểu Thanh dốc hết sức lực đối kháng, nhưng vẫn chỉ có thể hơi cản trở một chút, đó đã là giới hạn mà nó có thể làm được.Tất cả sức mạnh và thủ đoạn của Tiểu Thanh đều được thi

triển không chút bảo lưu, nhưng đối mặt với Ngao Tu dốc toàn lực đột kích, nó vẫn không thể chống đỡ thành công, cuối cùng đã phải chịu một đòn nghiêm trọng.Thực ra Tiểu Thanh đặc biệt ngỡ ngàng, căn bản không ý thức được, một Long tộc Ngao Tu nhỏ bé lại có gan cướp đồ của Chủ nhân.

Vì vậy, ban đầu nó hoàn toàn có phản ứng trơ mắt cứng họng, may mắn thay nó cũng có thể trong tiềm thức bắt đầu phản kích chống đỡ.Dù sao cũng không uổng phí công Chủ nhân dạy dỗ.

Ngay cả khi về mặt cảnh giới nó có yếu hơn một chút, nhưng sự thật là nó đã chống đỡ được một lúc, cũng thể hiện một phong thái kiên trì không nản lòng.

Trong thời khắc mấu chốt đã nỗ lực hết mình, cũng không phải là chuyện mất mặt.Nhưng Tiểu Thanh không thể tha thứ cho trận chiến này.

Nó thực sự cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp Chủ nhân nữa.

Dù sao thì nó lại không thể bảo vệ an toàn Khổn Tiên Thừng, càng để Ngao Tu thuận lợi tập kích thành công, tại chỗ ung dung bỏ đi.

Vị thất bại này thực sự khiến Tiểu Thanh đặc biệt khó chịu.Thanh Mao Sư Vương tự trách nói: "Nếu không có Chủ nhân ban cho ta sự giúp đỡ, thì ta không thể nào nâng cao tốc độ và thực lực như vậy.

Nếu không thì vừa rồi căn bản không thể chống đỡ được lâu đến thế, nhất định đã bị đánh bại hoàn toàn ngay lập tức rồi.

Ta bây giờ đã ý thức sâu sắc rồi, ta hiện tại thực sự quá vô dụng."Hiện tại điều đó tuyệt đối là lời từ tận đáy lòng.

Ngay cả khi Tiểu Thanh đang không ngừng ho ra máu, nhưng từ điểm đó có thể thấy được, đó tuyệt đối là một tâm trạng vô cùng khó

chịu.

Trong lòng nó tràn đầy cảm xúc hối hận.

Nếu thực lực bản thân có thể mạnh mẽ hơn, chưa chắc đã không thể thuận lợi ngăn chặn tình huống này xảy ra.

Đáng tiếc thế giới này không có cơ hội làm lại lần nữa, chuyện đã định thì không thể thay đổi.Thanh Mao Sư Vương nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái tên đáng ghét kia, một thanh niên Long tộc ti tiện vô sỉ che giấu tâm tư thật sự.

Trước đó tuyệt đối đã ủ mưu xấu xa, đợi đến khi Chủ nhân không có mặt mới dám thực sự bộc lộ ra.

Thật khiến ta tức chết rồi, đơn giản là muốn phát điên.

Dù sao đó cũng là bảo vật của Chủ nhân, ngay cả khi bây giờ nó lấy đi được, cũng đừng hòng an nhiên vô sự sử dụng vĩnh viễn!"Lúc này Tiểu Thanh đang trọng thương, đã biến trở lại thành hình dạng sư tử bản thể.

Chỉ từ những lời nói đó, có thể cảm nhận sâu sắc được sự phẫn nộ kịch liệt đến mức nào.

Nếu có thể tự mình báo thù rửa hận, Tiểu Thanh nhất định sẽ bất chấp tất cả mà xông lên chiến đấu.Nhưng Tiểu Thanh nhận thức rõ rằng sự chênh lệch thân thủ của nó khá lớn.

Ngao Tu kia cũng đã chứng kiến cảnh Chủ nhân thi triển thủ đoạn, e rằng hắn cũng không phải là kẻ không có kiến thức gì.

Vì vậy dám mạo hiểm lớn để ra tay cướp đoạt Khổn Tiên Thừng, không nghi ngờ gì là có chút ỷ thế hiếp người.Tiểu Thanh nhanh chóng lan tỏa tư duy suy nghĩ.

Nó cảm thấy Ngao Tu chắc chắn tự cho rằng bản thân có một số

thủ đoạn đặc biệt, chưa chắc đã không thể thuận lợi ngăn chặn phong ba sau này, sau đó vẫn sẽ ổn định nắm giữ Khổn Tiên Thừng.Nhưng đối với những chuyện tiếp theo, Tiểu Thanh hiển nhiên đã nảy sinh phản ứng khinh thường.Có lẽ bằng vào thực lực tu vi, nó căn bản không có khả năng và năng lực để báo thù.

Nhưng Tiểu Thanh kiên định không đổi tin tưởng và ủng hộ Chủ nhân, dù sao thì đó cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất trong lòng Tiểu Thanh.Dù sao thì Ngao Tu cũng chỉ dám nhân lúc Chủ nhân không có mặt, mới đi làm những chuyện trộm gà chó.

Rõ ràng là trong lòng vẫn còn sợ hãi, sẽ không có cách nào khác.

Ngao Tu thực sự quá khiến Tiểu Thanh tức giận.

Bây giờ nó chỉ còn cách chờ đợi Chủ nhân quay về.Thực ra chỉ cách thời điểm sự việc xảy ra vài hơi thở, rõ ràng là một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Nhưng Tô Mạch đã thành công thu hồi được một số bảo vật do Ngạc Ngư Cự Thú để lại.

Chương 704

Tuy đều là những vật phẩm không quá kỳ dị, nhưng cũng có còn hơn không, ít nhất là tốt hơn nhiều so với việc không có gì.Tô Mạch ngay lập tức nhận ra có dị biến xuất hiện.

Dù sao đối với Tô Mạch có giác quan mẫn bén, việc động sát những chuyện nhỏ nhặt thực sự quá đơn giản, dễ dàng nắm bắt, sẽ không còn bỏ qua nữa.Tô Mạch có tâm lý cực kỳ mạnh mẽ, tương tự cũng không thể có cảm xúc bất thường.

Để khiến Tô Mạch trở nên tức giận và nổi giận, điều đó hiển nhiên khó mà làm được.

Tâm thái điềm tĩnh thong dong của hắn đặc biệt lợi hại, bởi vì Tô Mạch có tu vi đủ mạnh mẽ, cảm thấy đủ sức giải quyết bất kỳ vấn đề nào gặp phải.Tô Mạch đến bên cạnh Tiểu Thanh, cũng nhìn thấy Tiểu Thanh đang trọng thương nằm trên đất.

Con sủng thú này rõ ràng đã chiến đấu hết sức mình không chút bảo lưu, sau đó mới phải chịu thương thế đến mức này.

Tô Mạch chỉ cần nhìn qua một cái là có thể thấy được, căn bản không cần nói gì khác.Tô Mạch một lần nữa nhìn thấy Ngốc Thứu Yêu Vương đã chết, trên người nó rõ ràng còn lưu lại khí tức Long tộc của Ngao Tu.

Khổn Tiên Thừng đã biến mất.

Tô Mạch nhìn về phía thân ảnh Ngao Tu đã rời đi, cũng nảy sinh một chút phản ứng thú vị.

Hắn căn bản không nghĩ đối phương có thể thực sự chạy thoát được.Tô Mạch nhàn nhạt nói: “Tiểu Thanh, không cần kể lại chi tiết

sự việc cho ta nữa.

Tình huống xảy ra này ta đã đại khái suy nghĩ rõ ràng rồi.

Xem ra thủ đoạn ta thể hiện trước đây vẫn chưa triệt để uy hiếp được Ngao Tu kia.

Vậy mà hắn dám nảy sinh ý đồ cướp Khổn Tiên Thừng của ta.

Thực sự khiến ta đặc biệt bất ngờ."Tiểu Thanh bất lực nói: "Chủ nhân, ta cũng không còn cách nào khác.

Ngao Tu kia trước đó thực sự ra tay bất ngờ.

Nhất định phải khiến hắn phải trả cái giá đủ lớn.

Đó là sự khiêu khích cực lớn đối với Chủ nhân, đơn giản là điều không thể dung thứ.

Hy vọng sau này mọi chuyện cũng có thể tiếp tục tốt hơn."Không biết sao, một khi nhìn thấy biểu cảm đạm nhiên của Chủ nhân, lại nghe giọng điệu thong dong không vội vàng của ngài, thì luôn có thể vô hình trung ảnh hưởng đến tâm trạng của Tiểu Thanh.

Tóm lại, nó có thể dần dần trở nên ổn định, không còn những phản ứng phiền muộn rối loạn nữa.Tô Mạch bình tĩnh tự nhiên nói: "Ta chắc chắn sẽ không bỏ qua Ngao Tu.

Không ngờ hắn lại sử dụng thủ đoạn khổ tâm cô nghệ, vậy mà lại có bí pháp.

Nếu không thì hắn cũng không thể rời xa nơi này nhanh như vậy.

Được thôi, cứ đợi ta đến tận cửa tìm hắn.

Đồ của ta, ai cũng đừng hòng cướp đi."Hắn không dùng giọng nói quá lớn, nhưng nghe lại khiến người ta có cảm giác chắc nịch.

Trong đó ẩn chứa thái độ cực kỳ khẳng định, với khí thế không

thể nghi ngờ.

Tô Mạch có một sự tự tin cực kỳ mạnh mẽ khiến người ta không thể chất vấn.Thái độ của Tô Mạch đặc biệt rõ ràng.

Đối với chuyện vừa xảy ra, hắn nhất định không thể bỏ qua, nhất định phải tìm lại bảo vật Khổn Tiên Thừng, đồng thời cũng cần giáo huấn kẻ chủ mưu Ngao Tu.Tô Mạch nhàn nhạt nói: "Ta chỉ rời đi một khoảng thời gian ngắn như vậy, và khoảng cách đến hiện trường cũng rất gần.

Thanh niên Long tộc kia dám mạo hiểm đột kích Tiểu Thanh, hiển nhiên là cực kỳ muốn có Khổn Tiên Thừng.

Vì vậy, loại khát vọng đó mới không thể kìm nén được.

Nếu không thì hắn hẳn cũng không dám ngang nhiên làm những chuyện này."Không thể không nói, năng lực phán đoán cục diện của Tô Mạch thực sự vô cùng lợi hại.

Chỉ cần hồi tưởng suy nghĩ một chút, trong nháy mắt đã có thể nhanh chóng đưa ra sự thật phù hợp.

Nếu là người khác, e rằng không thể đạt được hiệu quả tương tự, hoặc đây cũng là một loại năng lực của Tô Mạch.Thanh Mao Sư Vương nhanh chóng nói: "Chủ nhân nói quá chính xác rồi.

Ngao Tu đáng ghét kia tuyệt đối đã ẩn giấu tâm tư từ lâu rồi.

Cái suy nghĩ xấu xa đó, đợi Chủ nhân đi xa rồi, liền ngang nhiên không nhịn được nữa.

Nếu không phải Chủ nhân đã dạy dỗ và nâng cao thực lực cho ta, ta chắc chắn không thể chống đỡ được một chiêu.

Chương 705

Đối phương thực ra khá mạnh mẽ.”Tiểu Thanh chịu thương thế nghiêm trọng nhất, đối với kẻ gây ra hành vi tồi tệ đó, tự nhiên là cực kỳ tức giận.

Hiện tại nó cũng ở trước mặt Chủ nhân, mới có thể thoải mái trút giận vài câu.

Dù sao thì có Chủ nhân làm chỗ dựa, sớm muộn gì cũng sẽ nhanh chóng đánh trả.

Lúc đó nhất định sẽ trừng trị Ngao Tu một trận tơi bời.Tô Mạch bình tĩnh nói: “Thực ra Tiểu Thanh từ lúc này, đã có thể nhận thức được.

Hiện tại có một sự chênh lệch nhất định.

Sau này ngươi nhất định phải nỗ lực liều mạng tu hành cho ta.

Chỉ khi bản thân đủ lợi hại, mới có thể ngăn chặn tình huống bị thương như hôm nay xảy ra.

Đương nhiên, trước đó ngươi đã biểu hiện không tồi rồi.

Dù sao thì tinh anh trong Long tộc cũng là tồn tại mạnh mẽ.”Ngay cả vào thời khắc như hiện tại, Tô Mạch vẫn cân nhắc ân uy tịnh thi, không đơn thuần chọn phê bình hoặc khen ngợi, mà ngược lại nói một vài điều về cả hai.

Đó thực sự là lựa chọn không tồi của Tô Mạch, quả thực khiến Tiểu Thanh nghe rất nghiêm túc, đồng thời kiên định quyết định tiếp tục dốc hết ý chí chiến đấu, chỉ để nâng cao tu vi.Thanh Mao Sư Vương không nhịn được nói: “Nếu không phải Ngao Tu kiêng kỵ sức mạnh của Chủ nhân, e rằng ta đã không thể dễ dàng sống sót rồi.

Dù sao thì tên đó nhân cơ hội giết chết ta cũng khá dễ dàng.

Tất cả đều nhờ hiệu quả uy thế của Chủ nhân.

Chỉ cần nhìn Ngốc Thứu Yêu Vương chôn thân ở bên cạnh, thực sự khiến ta không khỏi rợn người, may mắn thay những chuyện tồi tệ đó đã không xảy ra.”Hiện tại hơi hồi phục lại, thực sự đã nảy sinh tâm trạng đủ để cảm thấy may mắn.

Có lẽ đó cũng là một lựa chọn đặc biệt bất đắc dĩ, trước đó nó chỉ có thể ký thác cái mạng nhỏ vào tay kẻ địch.

Thực sự khiến Tiểu Thanh vô cùng khó chịu.

May mắn thay những thời gian đó đã qua rồi, sẽ không còn xảy ra nữa.Tô Mạch nhàn nhạt nói: “Bây giờ ta sẽ giúp Tiểu Thanh hồi phục thương thế.

Nếu không có sự giúp đỡ của ta, xem ra ngươi cũng không thể nhanh chóng giảm bớt mức độ trọng thương được.

Đợi đến khi ngươi có năng lực hành động, tiếp theo chúng ta lại đi tìm nơi Ngao Tu đang ở.

Đó chính là phương án hành động lát nữa, hẳn cũng không phải là chuyện nghiêm trọng gì.”Đối với loại yêu cầu này, thực sự không tốn kém gì.

Tô Mạch có năng lực phi phàm, hiện tại anh vô cùng mong đợi thực hiện kế hoạch.

Nhưng có vẻ sẽ không nhanh như vậy, trước tiên phải xử lý vết thương của Tiểu Thanh.

Đương nhiên, chỉ cần Tô Mạch khẽ thi triển thủ đoạn là có thể giải quyết, sẽ không có vấn đề gì lớn. "Cảm tạ Chủ nhân đã cứu giúp, đây đúng là sự giúp đỡ cấp bách nhất đối với ta.

Nếu để ta tự mình dưỡng thương, e rằng khó mà khôi phục nhanh chóng, tự nhiên không thể làm được trong thời gian ngắn.

Có Chủ nhân ở bên cạnh thật sự quá yên tâm rồi." Thanh Mao Sư Vương kích động nói.

Tô Mạch không nói nhiều lời, bắt đầu triển khai trị liệu.

Lúc này, Tiểu Thanh có thể cảm nhận rõ ràng vết thương của mình đang thuyên giảm với tốc độ kinh người, dường như không còn quá khó chịu, tất cả đều nhờ vào hiệu quả mà Tô Mạch đã mở ra. "Chủ nhân, thật ra ta có chút không hiểu.

Ngao Tu đáng ghét kia, trước đó đã biết được chiến tích của Chủ nhân, ngay cả Côn Luân còn bị diệt, Thục Sơn hùng mạnh cũng không chiến mà hàng.

Vậy mà tên đó lại dám chọc giận Chủ nhân.

Ta nghĩ có lẽ hắn có gì đó ỷ lại." Thanh Mao Sư Vương khó hiểu nói.

Quả thực, vấn đề mà Tiểu Thanh đã suy nghĩ trước đó là, nếu Ngao Tu không có vấn đề về đầu óc, vậy thì hắn phải có thủ đoạn đặc biệt nào đó, nếu không thì không thể nào có gan chọc giận Chủ nhân. "Có lẽ Ngao Tu thực sự có thủ đoạn khác, đương nhiên cũng có thể có mối đe dọa ẩn giấu khác, nhưng ta lại thấy tên đó hẳn là đầu óc không bình thường.

Chương 706

Đơn giản là chê mình sống quá lâu, nên cần ta ban cho một ít giáo huấn." Tô Mạch thản nhiên nói.

Thực ra, Tô Mạch chẳng hề bận tâm đến việc Ngao Tu có thủ đoạn gì.

Ít nhất trong mắt Tô Mạch, căn bản không cần phải tốn công suy xét.

Chỉ cần có sức mạnh đủ cường hãn, vậy thì hậu thuẫn tự nhiên sẽ đặc biệt dồi dào.

Vì vậy, Tô Mạch tự tin có thể quét sạch mọi vấn đề gặp phải, đều cho rằng mình có thể đạt được mục tiêu đó.

Cũng tại một nơi khác, Ngao Tu đang không ngừng phi hành cuồng bôn.

Lúc này tâm trạng hắn cực kỳ bất an và phức tạp, trong đó không chỉ có sự phấn khích và vui mừng vì đoạt được Khổn Tiên Thừng, mà còn có cả nỗi lo lắng về mối đe dọa sẽ phát sinh sau này.

Hắn sợ hãi nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào, vì đã chọc giận Tô Mạch, điều này vô nghi cần phải đối đãi cẩn trọng.

Ngao Tu căn bản không dám dừng lại.

Hiện tại hiệu quả bí pháp đã mất đi, vì vậy hắn chỉ có thể dùng cách phi hành dốc toàn lực để rời đi, chỉ để nhanh chóng trở về sào huyệt.

Có lẽ ở đó hắn mới có chút cảm giác an toàn.

Hắn thực sự sợ hãi nếu dừng lại quá lâu bên ngoài, sau đó có thể

bị truy kích thành công.

Đó cũng là một trong những yếu tố khiến tâm trạng Ngao Tu bất ổn. "Cướp bảo vật từ cường giả như Tô Mạch, thật sự là một chuyện quá kích thích.

Ta còn không biết trước đó mình đã lấy dũng khí ở đâu để làm.

Nhưng sự việc đã đến nước này thì không còn hối hận nữa rồi.

Dù sao ta đã có Khổn Tiên Thừng, tiếp theo chỉ cần liên tục ẩn náu tránh đi phong ba, những chuyện sau này tính tiếp vậy." Ngao Tu nói một cách bất cần.

Để đoạt được bảo vật, hắn bất chấp tất cả, thậm chí Ngao Tu còn tính đến việc trốn thẳng vào sào huyệt vài trăm năm, tình huống đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhanh chóng gấp gáp, vài ngày sau, Ngao Tu cuối cùng đã đến được sào huyệt của mình.

Thấy xung quanh không có ai, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần trốn vào đó thì Tô Mạch tuyệt đối không tìm được.

Trong lúc hắn đang tự nhủ trong lòng thì một luồng khí tức quen thuộc ập đến.

Sắc mặt Ngao Tu biến đổi, hắn gần như đái ra quần mà né tránh sang một bên.

Ngay khi hành động đó kết thúc, Tô Mạch cũng xuất hiện trước mặt hắn.

Sau một khắc ngây người nhìn Tô Mạch, hắn không nhịn được mà thốt lên tiếng kêu chói tai: "Không thể nào!" Hắn không thể tin Tô Mạch lại xuất hiện ở đây.

Phải biết rằng hắn đã dùng bí thuật để rời đi, người đó không thể

nào tìm thấy hắn nhanh như vậy.

Hắn đã cố tình canh thời gian khi sắp vào sào huyệt, vậy mà người đó đã đợi sẵn ở đây rồi.

Trong lúc Ngao Tu đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch bước về phía hắn, rồi nheo mắt nhìn thứ hắn đang mang trên người.

Ngao Tu nhìn thấy bộ dạng đó thì sợ hãi lùi lại một bước.

Hắn nhớ mình đã lấy đồ của Tô Mạch, mặc dù hắn nghĩ Tô Mạch không có bản lĩnh lấy lại món đồ đó từ hắn, vì hắn đã dùng một loại thuật pháp đặc biệt.

Ngay cả khi Tô Mạch có thực lực cường hãn đến đâu, nếu không có phương pháp đặc thù thì cũng không thể giải quyết được chuyện này.

Trong lúc Ngao Tu đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch nhìn Ngao Tu trước mặt, sau một khắc thì hừ lạnh một tiếng. "Ngươi nghĩ ta đã không xuất hiện, vẫn luôn ở đây đợi đến khi ngươi vào thì mới xuất hiện sao?" Ngao Tu nghe câu nói đó thì sắc mặt tái mét, Tô Mạch nếu không có ở đây thì hắn còn có thể bỏ trốn, nhưng bây giờ Tô Mạch rõ ràng không định tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột với hắn, vì vậy muốn bỏ trốn hiển nhiên là không thể.

Chương 707

Ngao Tu hít một hơi, vừa lùi lại vừa nở nụ cười gượng gạo với Tô Mạch. "Có vấn đề gì sao?

Chuyện này không liên quan nhiều đến ta, ta cũng không tiện hỏi đúng không?" Hắn lại còn có mặt mũi ở đây mà cười hề hề.

Tô Mạch nhìn người trước mặt, cảm thấy người này thật nực cười.

Nếu hắn bằng lòng buông tha, thì tuyệt đối sẽ không truy đuổi.

Tô Mạch đột nhiên tấn công Ngao Tu, Ngao Tu nhìn thấy vậy thì càng hoảng loạn hơn, vừa né tránh vừa nói với Tô Mạch. "Ngươi thật sự muốn ra tay với ta, vậy thì ít nhất cũng phải cho ta một lý do, nếu không thì ta tin rằng tộc nhân của ta sẽ không dễ dàng buông tha ngươi đâu." Long Tộc là một chủng tộc cường hãn, Ngao Tu cảm thấy cho dù Tô Mạch có mạnh đến đâu, sau khi gây sự với một chủng tộc như vậy, Tô Mạch cũng sẽ do dự.

Ai ngờ Tô Mạch nghe câu nói đó lại chế giễu mà nhìn hắn, sau đó tiếp tục ra tay, đồng thời nói với hắn. "Ngươi nói như vậy có vẻ quá nực cười rồi đấy.

Ta còn không sợ lũ Ngốc Thứu, ngươi nghĩ ta sẽ sợ Long Tộc sao?" Những kẻ biến thành Ngốc Thứu, tin rằng người trước mặt đều nhìn rõ trong mắt.

Trong tình huống đó, những kẻ thuộc Long Tộc, cuối cùng cũng chỉ có kết cục giống như lũ Ngốc Thứu.

Sắc mặt Ngao Tu trong lòng càng tái nhợt hơn.

Hắn nhìn Tô Mạch trước mặt, do dự một chút, cuối cùng đành bất

đắc dĩ lấy ra Khổn Tiên Thừng đang giấu.

Bởi vì trong lòng hắn đã sớm biết rằng lần này không thể chạy thoát, cũng không thể vào sào huyệt của mình, vậy thì hoặc là ngoan ngoãn giao đồ ra, có lẽ Tô Mạch sẽ buông tha một mạng, nhưng nếu không giao ra, vậy thì chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Ngao Tu là một người thông minh, nếu không thông minh thì cũng sẽ không ngụy trang như vậy vào lúc đó.

Bây giờ mặc dù đau lòng vì món đồ trên tay, nhưng một mạng sống lại có khả năng mất đi vì món đồ này.

Cuối cùng, hắn trực tiếp đặt món đồ trước mặt Tô Mạch, cười hề hề nói với Tô Mạch. "Ta biết lần này ngài đến là vì món đồ này, món đồ này đối với ta có tác dụng rất lớn, cho nên ta thực sự đã nổi lòng tham.

Nhưng ta cũng không làm gì quá đáng với thuộc hạ của ngài đúng không?

Vậy nên, nhìn thấy ta đã giao đồ ra, ngài có thể buông tha ta một lần không?" Thật nực cười.

Người này đã dám ra tay với người của hắn, vậy thì không thể nào tiếp tục sống ở nơi này được. "Khi ngươi ra tay với sủng vật của ta, ngươi hẳn đã lường trước được kết cục rồi chứ, cho nên bây giờ nói với ta những lời này dường như không có tác dụng gì lớn." Nghe thấy câu nói này, Ngao Tu trong lòng lộp bộp, vừa phẫn nộ, vừa lùi lại một bước, tức giận nhìn Tô Mạch ở phía xa. "Ngươi và người này đừng có được đằng chân lân đằng đầu quá mức.

Ta đã ra tay với sủng vật của ngươi rồi, nhưng ta cũng không giết sủng vật của ngươi.

Nếu thật sự muốn so sánh năng lực, ta mạnh hơn sủng vật của

ngươi gấp mấy lần.

Nếu ta thật sự muốn giết nó, thì chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sao ngươi không nể mặt ta một chút?" Nghe câu nói đó, Tô Mạch vẫn không động đậy, lặng lẽ nhìn người trước mặt.

Ngao Tu ở phía đó, nhìn thấy bộ dạng này thì sắc mặt càng trắng bệch hơn, trong lòng cũng hoảng loạn.

Hắn biết câu nói vừa rồi của mình rõ ràng là không hay, do dự một chút, cuối cùng lại cười hề hề nói với Tô Mạch. "Ta biết chuyện lần này thực sự là do nguyên nhân của ta, cho nên mới biến thành như vậy.

Ta có thể xin lỗi ngài, nhưng đợi ta xin lỗi xong, chuyện này có thể bỏ qua được không?" Tô Mạch không chút do dự vươn tay về phía Ngao Tu, không nói có được hay không, chỉ lặng lẽ vươn tay ra rồi nhìn Ngao Tu trước mặt.

Ngao Tu vừa nhìn thấy bộ dạng này thì biểu cảm có chút do dự, sau một khắc mới nghiến răng nghiến lợi.

Hắn biết ý của Tô Mạch khi vươn tay ra, không gì khác hơn là muốn lấy lợi lộc từ hắn.

Chương 708

Dù sao sủng vật của hắn đã bị ra tay, vậy thì để chuyện này bỏ qua, chắc chắn phải đưa ra một vài lợi ích.

Chỉ cần những lợi ích này khiến Tô Mạch hài lòng thì chuyện này mới có thể bỏ qua, nếu không thì chuyện này tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua được.

Hắn có vài bảo bối trên tay, nếu giao bảo bối ra thì thực ra cũng được, nhưng như vậy thì hắn sẽ đau lòng vài trăm năm.

Trong lúc Ngao Tu đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch quát lên một tiếng, đột nhiên đập mạnh vào tim Ngao Tu.

Ngao Tu nhìn thấy vậy, vốn định lùi lại, nhưng lần này Tô Mạch căn bản không hề nương tay, vì vậy hắn trực tiếp bị đập ngã xuống đất. "Ta là người ghét nhất kẻ khác cò kè mặc cả với ta.

Nếu muốn ta tha cho ngươi, vậy thì có thể giao đồ ra." Quy tắc của Tô Mạch, nếu đi theo quy tắc này, thì sau này sẽ biến thành thế nào, ai cũng không biết, nhưng sức mạnh của người đó, tuyệt đối không thể chống lại được, Ngao Tu trong lòng rất rõ.

Hắn siết chặt nắm đấm, ngẩng đầu nhìn Tô Mạch trước mặt, sau một khắc, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi lấy ra một ngọn đèn.

Món đồ đó trông giống như một chiếc đèn dầu bình thường, nhưng Tô Mạch có thể cảm nhận được bên trong chiếc đèn thực sự ẩn chứa không ít sức mạnh.

Hắn do dự, rồi trực tiếp cầm lấy chiếc đèn đó.

Ngao Tu ở phía bên kia nhìn thấy vậy thì nghiến răng, nhìn chiếc đèn trên tay Tô Mạch, đau lòng hít một hơi lạnh rồi tiếp tục nói. "Một

ngọn đèn trông như đèn dầu bình thường, nhưng năng lực của nó có thể mạnh hơn nhiều thứ khác.

Nó có thể trực tiếp khóa hồn phách của một người." "Chỉ con người sao?" Tô Mạch nhướng mày nhìn Ngao Tu ở phía đó.

Khi nhìn thấy bộ dạng này, Ngao Tu vội vàng lắc đầu với Tô Mạch.

Nếu chỉ là con người thì quá hạn chế, hơn nữa hiện tại có những con người nào có thể đánh được Tô Mạch, đối với Tô Mạch thì đó chỉ là một sản phẩm vô dụng.

Ngao Tu trong lòng vội vàng tiếp tục nói với Tô Mạch. "Ngoài con người ra còn có những thứ khác.

Bất kể là thứ gì, nó đều có thể giam cầm những hồn phách đó, và có thể tùy ý điều khiển những hồn phách đó.

Nó có thể xé nát những hồn phách đó, cũng có thể trong khoảnh khắc nuôi dưỡng những hồn phách bị xé nát.

Chỉ cần có ngọn đèn này, thì tất cả những thứ liên quan đến hồn phách đều có thể giải quyết." Điều đó có thể khiến người ta kinh ngạc.

Tô Mạch trong lòng tự nhủ, nhìn chiếc đèn trước mặt, không thể không nói Ngao Tu đã lấy ra một món đồ mà đối với hắn thực ra là một sản phẩm vô dụng.

Dù sao năng lực của hắn cường hãn như vậy, căn bản không cần phải khóa hồn phách của bất kỳ ai, có thể tùy tiện xé nát hồn phách của một người.

Nhưng món đồ này nghe có vẻ khá thú vị, Tô Mạch do dự một chút, cuối cùng thu món đồ này lại, sau đó nhìn Ngao Tu với vẻ mặt mong đợi trước mặt, cười lạnh một tiếng. "Không thể không nói

ngươi lấy ra món đồ chơi nhỏ này khá tốt, ta cảm thấy khá thú vị.

Nếu đã như vậy, thì ta tạm thời buông tha ngươi.

Đương nhiên rồi, ta buông tha ngươi, nhưng sủng vật của ta thì chưa chắc đã bằng lòng.

Cho nên ngươi phải xin lỗi sủng vật của ta." "Không thể nào!?" Con đó chỉ là một yêu tộc bình thường thôi, một yêu tộc làm sủng vật cho người khác, sao có thể bắt ta xin lỗi?

Thân phận của hắn, trong lòng rất rõ ràng.

Hắn là Long Tộc vang danh lừng lẫy, là sự tồn tại mà nhiều người ngưỡng mộ, vậy mà lại phải xin lỗi một nhân vật nhỏ bé như vậy?

Ngao Tu trong lòng lập tức phẫn nộ đứng dậy, nhìn Tô Mạch ở phía xa, không chút do dự nói với Tô Mạch. "Nếu là chuyện khác thì có thể, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể.

Đó chẳng qua là một yêu tộc nhỏ bé, sủng vật của ngươi.

Ta làm sao có thể xin lỗi một con sủng vật, ngươi phải biết thân phận của ta chứ." Giọng điệu Ngao Tu vô cùng phẫn nộ, nhưng Tô Mạch nghe giọng điệu đó lại cười.

Chương 709

Sau một khắc, hắn lạnh lùng xông về phía Ngao Tu.

Ngao Tu nhìn thấy vậy thì sững sờ, nghe Tô Mạch lạnh lùng nói thẳng: "Ta không nghe ngươi biện giải, ta yêu cầu ngươi nhất định phải xin lỗi, nếu không thì mạng sống này của ngươi sẽ ở lại đây." Ngay khi câu nói của Tô Mạch kết thúc, Ngao Tu có thể cảm nhận rõ ràng Tô Mạch rõ ràng muốn giết hắn.

Nguy hiểm trực tiếp ập đến, sắc mặt Ngao Tu tái nhợt lùi lại mấy bước, nhìn Tô Mạch ngày càng gần.

Nếu không bằng lòng xin lỗi, vậy thì Tô Mạch nhất định sẽ giết hắn, vì một con yêu tộc không có năng lực, một con sủng vật.

Ngao Tu nghiến răng ken két, siết chặt nắm đấm, sau một khắc mới đột nhiên nói với Tô Mạch: "Ta xin lỗi." Nghe thấy câu nói này, hành động của Tô Mạch vốn đang hướng về phía Ngao Tu thì dừng lại một chút.

Ngao Tu ở phía đó nhìn thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó sắc mặt tái nhợt cúi xuống, rồi cẩn thận nói với Tô Mạch. "Ta có thể xin lỗi, người đó ở đâu, ta có thể đến tìm để xin lỗi bất cứ lúc nào." "Ta là người thích những người thành thật như vậy.

Dù sao ta ghét nhất những kẻ bày mưu tính kế khiến ta đau đầu." Ngao Tu nghe câu nói này có lẽ không biết ý của Tô Mạch, không gì khác hơn là cố ý nói với hắn tốt nhất đừng bày mưu tính kế, hắn cũng không dám bày.

Dù sao Tô Mạch ở đây, mười Ngao Tu cũng không đủ Tô Mạch giết.

Sắc mặt khó coi, hắn theo Tô Mạch trực tiếp đi đến nơi Tiểu Thanh đang ở, vừa đi vừa nói với Tô Mạch: "Ngài tìm thấy ta sao?

Theo lý mà nói, ta đã dùng một vài bí thuật thì không thể tìm thấy được.

Đó là năng lực mà Long Tộc ta mới có." "Chẳng qua là một đám Long Tộc thôi, ngươi cho rằng mình cao cao tại thượng đến mức nào chứ?" Giọng điệu Tô Mạch vô cùng khinh thường, không thể không nói, hắn quả thực đã làm điều đó.

Chẳng qua là một đám Long Tộc thôi, lúc đó sau khi phát hiện có chuyện xảy ra, Tô Mạch muốn tìm Ngao Tu, không tìm thấy người thì trực tiếp đi tìm người Long Tộc.

Người Long Tộc thậm chí còn không dám đối kháng với hắn, trực tiếp giao ra tất cả những phương pháp đó.

Ngao Tu đương nhiên không biết chuyện này.

Bây giờ nhìn thấy bộ dạng đó thì lập tức phẫn nộ.

Hắn thấy Tô Mạch rõ ràng rất coi thường Long Tộc, nhưng bây giờ hắn cũng không thể đánh lại Tô Mạch.

Vì vậy, Tô Mạch ngay trước mặt một Thiên Chi Kiêu Tử của Long Tộc mà coi thường Long Tộc, vậy mà hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn.

Ngao Tu trong lòng siết chặt nắm đấm, phẫn hận bất bình.

Đồng thời cũng hoảng sợ, lỡ như Tô Mạch muốn ra tay với hắn, với năng lực của người này, chẳng phải có thể giết chết hắn bất cứ lúc nào sao?

Trong khi cả hai người đều có những suy nghĩ riêng, cuối cùng họ cũng đến đích.

Đến nơi đó, Tô Mạch dừng lại một chút, nhìn Tiểu Thanh ở phía xa.

Lần này Tiểu Thanh gặp chuyện lớn như vậy, hiển nhiên trong lòng cũng vô cùng áy náy.

Mặc dù vì vết thương mà Tô Mạch đã bảo hắn ở lại nghỉ ngơi.

Nhưng hắn không cam tâm, vừa tu luyện vừa suy nghĩ có nên trực tiếp đi tìm Ngao Tu gây phiền phức hay không.

Ai ngờ lúc này Ngao Tu lại đi cùng Tô Mạch trở về.

Không cần đoán cũng biết, rõ ràng là bị Tô Mạch bắt về.

Hắn đè nén cảm xúc phẫn nộ trong lòng, định xông về phía Ngao Tu. "Vết thương không cần nữa sao?" Tô Mạch thản nhiên hỏi một câu.

Tiểu Thanh nghe câu nói đó thì sững sờ, sau đó mới phản ứng lại rằng hiện tại mình thực sự đang bị thương, mặc dù có Tô Mạch giúp đỡ nên vết thương cũng không đặc biệt nghiêm trọng nữa.

Hắn chỉ có thể không vui nhìn người ở phía xa rồi cúi đầu nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Tô Mạch nhìn thấy vậy thì hài lòng quay đầu nhìn Ngao Tu bên cạnh. "Nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu xin lỗi đi." Ngao Tu nghe câu nói đó, vốn tưởng rằng xin lỗi cùng lắm cũng chỉ là một câu "xin lỗi", đối với hắn mà nói là vô cùng sỉ nhục.

Chương 710

Thế nhưng khi hắn định nói lời xin lỗi với Tiểu Thanh ở phía đó, Tô Mạch lại nhíu mày, trực tiếp nói với Ngao Tu. "Xin lỗi không phải nói suông, ngươi phải biết rằng ngươi đã làm tổn thương nó rất sâu sắc, cho nên hoặc là ngươi phải ba quỳ chín lạy xin lỗi, hoặc là bây giờ để lại một mạng ở đây." Chỉ một câu "xin lỗi" thôi đã đủ sỉ nhục người ta rồi, bây giờ lại còn bắt ba quỳ chín lạy, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Ngao Tu trong lòng đột nhiên tấn công Tô Mạch.

Tô Mạch nhìn thấy vậy thì lùi lại một bước.

Ngao Tu thừa dịp này không định ra tay với Tô Mạch, dù sao hắn biết rõ năng lực của người này cường hãn đến mức nào.

Tiếp tục ra tay nữa thì chết cũng không biết.

Thừa dịp Tô Mạch né tránh, hắn đột nhiên chạy về phía sào huyệt của mình.

Dù sao trong tình huống hiện tại, nơi đó mới là an toàn nhất.

Hắn trong lòng hít một hơi thật sâu.

Tô Mạch nhìn bóng lưng Ngao Tu, cười khẽ, trong lòng nghĩ người này thật ngây thơ.

Nếu hắn thật sự muốn ra tay thì không nơi nào là an toàn cả.

Trong lúc Tô Mạch đang tự nhủ trong lòng, Tiểu Thanh cũng đè nén những vết thương xuống, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tô Mạch một cách kỳ lạ. "Ngài sao lại không đuổi theo?" Theo lý mà nói, Tô Mạch đã yêu cầu Ngao Tu làm những chuyện đó, vậy thì Ngao Tu nhất định phải làm.

Nếu Ngao Tu không làm, vậy thì Tô Mạch hoàn toàn có thể giải quyết người ở phía đó.

Thế nhưng bây giờ nhìn Tô Mạch, có vẻ như muốn buông tha người ở phía đó.

Trong lúc Tiểu Thanh đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch nheo mắt nhìn Ngao Tu dần biến mất, sau đó mới nói với Tiểu Thanh. "Long Tộc có không ít thứ tốt.

Nếu bây giờ ta đi tìm để đòi thì chắc chắn họ sẽ không bằng lòng.

Nhưng mạng của một Thiên Chi Kiêu Tử Long Tộc so với những thứ đó thì không quan trọng." Tiểu Thanh nghe câu nói đó thì lập tức hiểu ý của Tô Mạch.

Phải biết rằng Ngao Tu dù thế nào cũng là Thiên Chi Kiêu Tử của Long Tộc.

Trong tình huống đó, nếu Tô Mạch dùng mạng của Ngao Tu để đàm phán với người Long Tộc, vậy thì tất cả mọi thứ đều có thể lấy được.

Tốt hơn nhiều so với việc chỉ đơn thuần giết chết một con rồng.

Tiểu Thanh trong lòng lập tức hưng phấn nói với Tô Mạch: "Không hổ là Chủ nhân của ta, phương pháp của ngài vĩnh viễn đều lợi hại như vậy.

Vậy ngài có muốn đến Long Tộc bây giờ không?

Nếu có, ta có thể đưa ngài đi cùng." Tô Mạch vẫy tay với người bên cạnh, không có hứng thú đưa hắn đi cùng.

Dù sao hắn đã bị thương rồi, để một người bị thương cõng mình đến Long Tộc, rõ ràng là đang ngược đãi.

Tô Mạch trong lòng nói với Tiểu Thanh ở phía đó. "Không cần

thiết, đã bị thương thì hãy dưỡng thương cho tốt.

Ta không đến mức vì không có ngươi mà không đi được đường." Tiểu Thanh nghe câu nói đó thì há miệng định nói, nhưng Tô Mạch quay đầu trực tiếp rời đi.

Nhìn thấy bộ dạng này, Tiểu Thanh đành thất vọng tiếp tục ở lại chỗ cũ tu luyện.

Cùng lúc đó, Tô Mạch ở phía bên kia rời đi mà không dừng lại, vội vàng đến nơi Long Tộc đang ở.

Đến nơi đó, người Long Tộc đang kiểm kê một số thứ.

Khi nhìn thấy Tô Mạch thì sắc mặt lập tức khó coi.

Chương 711

Người ở phía đó đương nhiên cũng đã nghe nói về thực lực của Tô Mạch.

Mặc dù chưa tận mắt chứng kiến, nhưng họ biết năng lực của người này cường hãn.

Vì vậy, người ở phía đó giả vờ như không liên quan gì.

Trong lúc người Long Tộc đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch không chút do dự kéo một chiếc ghế ngồi xuống nhìn họ. "Không biết vị khách này có chuyện gì?" Nhìn vị khách không mời mà đến trước mặt, Long Vương do dự, cuối cùng bước về phía Tô Mạch, hỏi một câu.

Dù sao trong tình huống hiện tại, người ta đã đến tận nhà mình rồi, tổng không thể trực tiếp đuổi người ta đi được.

Trong lúc Long Vương đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch không chút do dự trực tiếp ném một mảnh vảy về phía người ở đó.

Trong mắt người khác, vảy Long Tộc về cơ bản đều gần như giống nhau, dù sao chỉ cần là vảy thì đều gần giống nhau, nhưng trong mắt những người Long Tộc này thì lại khác.

Họ có thể nhận ra vảy đó là của ai, cho nên khi Tô Mạch ném ra một mảnh vảy, sắc mặt họ lập tức trắng bệch.

Họ biết mảnh vảy đó rõ ràng là của Ngao Tu, một Thiên Chi Kiêu Tử, vậy mà hắn lại đi đắc tội với Tô Mạch.

Trong lúc những người ở phía đó đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch cũng không có ý định nói nhảm. "Ngao Tu đã lấy một số thứ của ta, ta cũng không tùy tiện nhổ một mảnh vảy trên người hắn.

Lúc đó ta thực ra muốn mạng của hắn, chỉ là ta thấy mạng của hắn thực sự không cần thiết, dù sao mạng của hắn cũng không đáng tiền, không bằng những bảo bối trên tay các ngươi đáng tiền hơn." Ý của Tô Mạch vô cùng rõ ràng, người này có thể không nghe ra phương pháp của Tô Mạch, rõ ràng là muốn lấy bảo bối từ họ, cho nên mới không giết Thiên Chi Kiêu Tử.

Long Vương đột nhiên không biết nên vui hay buồn.

Thiên Chi Kiêu Tử đương nhiên không thể giết, dù sao đó là thể diện của Long Tộc, nhưng nếu đưa ra một số lợi ích thì đối với hắn cũng thực sự không tốt.

Dù sao nếu người bên ngoài biết chuyện này, không biết sẽ nhìn Long Tộc thế nào. "Ta thấy bây giờ các ngươi dường như không biết nên quyết định thế nào, nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ thay các ngươi đưa ra quyết định.

Đem bảo bối trên tay ra, vậy thì chuyện này có thể bỏ qua.

Đương nhiên rồi, nếu không bằng lòng đưa ra, vậy thì bây giờ ta sẽ quay về giết Ngao Tu, dù sao cũng không có gì to tát, cùng lắm cũng chỉ là giết một con rồng thôi, tổng không thể quay lại gây phiền phức cho ta chứ?" Tô Mạch khinh thường, nhưng không thể không nói Tô Mạch đã đúng.

Họ đã nghe về chuyện Tô Mạch giết hại lũ Ngốc Thứu, lũ Ngốc Thứu đó cuối cùng không có ai sống sót.

Nếu Long Tộc vì một Thiên Chi Kiêu Tử mà đi tìm Tô Mạch gây phiền phức, cuối cùng e rằng cũng sẽ có kết cục như vậy.

Một đám người vừa hoảng sợ vừa phẫn nộ, họ biết hôm nay nhất định phải đưa ra những bảo bối đó, nếu không thì Tô Mạch chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Họ tiếc nuối nhìn những bảo bối trong tay. "Các ngươi có thể suy nghĩ." Tô Mạch cũng không vội, dù sao bây giờ những người này nhất định phải đưa ra bảo bối, tổng không thể vì những bảo bối này mà mất mạng.

Quả nhiên, sau một khắc, những người đó rõ ràng với vẻ mặt "mắt không thấy tâm không phiền", nhắm mắt trực tiếp đẩy bảo bối đến trước mặt hắn.

Tô Mạch không có ý định bắt nạt người khác, bây giờ nhìn thấy bộ dạng này thì mới hài lòng đứng dậy, nhìn những thứ trước mặt.

Không thể không nói Long Cung thực sự rất giàu có.

Những bảo bối bày ra trước mặt này có thể nói là đủ loại.

Hắn nhìn một chút, cuối cùng lấy một bức họa.

Những người ở phía đó nhìn thấy bộ dạng này thì biểu cảm có chút kinh ngạc.

Tô Mạch nhìn bộ dạng của họ thì biết họ không biết tác dụng của bức họa đó, cũng không định lấy những thứ này, chỉ thu lấy món đồ đó, sau đó vẫy tay với những thứ bên cạnh.

Ngay khi động tác của hắn kết thúc thì những món đồ đó liền trở về chỗ cũ. "Ngài...?" Một trong số họ nhìn thấy bộ dạng này thì lập tức kinh ngạc, không nhịn được hỏi một câu.

Chương 712

Tô Mạch nghe câu nói đó thì nhìn người Long Tộc ở phía đó, tự nhiên biết họ rõ ràng ngạc nhiên vì hắn không lấy đi những thứ đó.

Mặc dù người ở phía đó thực sự đã đắc tội với hắn, nhưng nếu thật sự lấy đi tất cả bảo bối, thì bề ngoài những người này chắc chắn sẽ không nói gì, với vẻ mặt nhẫn nhịn, nhưng sau lưng tuyệt đối sẽ tìm hắn gây phiền phức.

Hắn không có hứng thú gây nhiều phiền phức như vậy. "Không cần nói nhiều, ta là người không đến mức bắt nạt người khác.

Ta cũng không thấy Thiên Chi Kiêu Tử của các ngươi làm thực sự có chút quá đáng.

Đã làm tổn thương sủng vật của ta rồi, vậy mà lại dám bỏ chạy.

Lần này lấy bảo bối ra là để ta có một lời giải thích với sủng vật của ta, còn những thứ khác thì không cần." Tô Mạch có những lời nói hay sao?

Những người đó trong lòng do dự, chỉ là bề ngoài đương nhiên không dám nói ra, dù sao bất kể người này có lời nói hay không, chuyện này cũng đã biến thành như vậy rồi.

Cùng lúc đó, Tô Mạch cũng cầm những thứ đó, nhìn một chút, quay đầu trực tiếp rời đi.

Mãi cho đến khi Tô Mạch ở phía đó rời đi, những người Long Tộc mới thở phào nhẹ nhõm. "May mà hắn chỉ lấy một bức họa, những thứ khác đều không lấy.

Nhìn bộ dạng đó không giống như không biết hàng, bức họa đó không thể nào không có vấn đề, e rằng có vấn đề, chỉ là không muốn

nói cho chúng ta thôi." Một người Long Tộc trực tiếp nói một câu.

Những người khác nghe câu nói đó cũng trầm tư, không thể không nói Long Tộc đã đúng.

Tô Mạch không phải là người không biết hàng, lần này đã vì muốn lấy bảo bối trên tay họ, vậy thì không thể nào dễ dàng buông tha.

Vì vậy, bức họa đó tuyệt đối có vấn đề, chỉ là họ không biết mà thôi.

Họ trực tiếp hướng ánh mắt về phía người đã lấy bức họa ra.

Người đó nhìn thấy bộ dạng này thì lập tức phẫn nộ nói với những người xung quanh: "Thái độ gì vậy?" Bất kể người Long Tộc ở phía đó thế nào, Tô Mạch ở phía bên kia cầm đồ, vội vàng rời khỏi Long Tộc, sau đó đặt món đồ xuống đất.

Vừa nãy hắn đã cảm ứng được bên trong bức họa có linh khí.

Linh khí rất mạnh.

Nếu bên trong thực sự có thứ gì đó, thì lực sát thương tuyệt đối đủ mạnh, đối với hắn cũng có tác dụng rất lớn.

Tô Mạch trong lòng đột nhiên thần thức thăm dò vào bức họa đó.

Một khắc sau, Tô Mạch nhướng mày, rõ ràng hắn đã kiểm tra một lúc mà bên trong không có gì cả, dường như cảm giác vừa nãy của hắn cơ bản là giả.

Nhưng đó là chuyện không thể, hắn biết rõ cảm giác của mình nhạy bén đến mức nào.

Hắn cầm bức họa đó do dự một chút, cuối cùng đi tìm Tiểu Thanh.

Dù sao chuyện lần này đã giải quyết gần xong rồi, không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây.

Người Long Tộc ở phía đó nếu muốn phản ứng thì đến lúc đó sẽ gây ra một số phiền phức, chi bằng nhanh chóng rời đi đến nơi khác, tiện thể tìm xem có bảo bối nào khác không.

Khi Tô Mạch đến nơi Tiểu Thanh đang ở, Tiểu Thanh đang ngồi đó, không biết đang suy tư gì.

Tô Mạch trực tiếp đi về phía Tiểu Thanh, há miệng định nói, lúc đó Tiểu Thanh cẩn thận ngẩng đầu nhìn Tô Mạch, sau đó lại cúi đầu bất đắc dĩ thở dài. "Vừa nãy có người tìm ngài, nhưng vì ngài không có ở đây nên ta đã đuổi họ đi rồi." Điều đó lại khiến Tô Mạch vô cùng kinh ngạc.

Dù sao nơi hắn đang ở hiện tại về cơ bản không ai biết, chỉ là nơi ở tạm thời, hắn cũng không định ở lại lâu dài.

Theo lý mà nói, phải mất một hai ngày mới có người cảm nhận được hắn ở nơi này, vậy mà nhanh như vậy đã có người tìm đến.

Trong lúc Tô Mạch đang tự nhủ trong lòng, Tiểu Thanh ở phía đó tiếp tục nói. "Vị đó muốn làm một giao dịch với ngài." "Họ đi được bao lâu rồi?" Theo lý mà nói, nếu đi chưa lâu thì hẳn có thể đuổi kịp.

Chương 713

Trong lúc Tô Mạch đang tự nhủ trong lòng, Tiểu Thanh trực tiếp đứng dậy.

Tô Mạch nhìn bộ dạng của hắn thì nhướng mày, lúc đó mới nhận ra tâm trạng của Tiểu Thanh có vẻ không ổn. "Sao vậy?" Tiểu Thanh nghe câu nói của Tô Mạch, ngượng ngùng gãi gãi mũi, sau đó mới cúi đầu bất đắc dĩ nói với Tô Mạch. "Ta cảm thấy người đó có gì đó kỳ lạ, nhưng cụ thể là kỳ lạ ở đâu thì ta cũng không cảm nhận ra.

Cùng lắm cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ thôi.

Thật sự Tiểu Thanh không có năng lực giúp Chủ nhân giải quyết phiền muộn, mà mọi chuyện đều phải nhờ Chủ nhân giúp giải quyết." Vốn là vì chuyện này, Tô Mạch thờ ơ vẫy tay với người bên cạnh. "Chuyện này không cần phải lo lắng như vậy.

Chắc chắn sẽ có lúc ngươi cần đến, chỉ là không phải bây giờ thôi.

Ta không nuôi người vô dụng đâu." Nếu là người khác, nghe câu nói này chắc chắn sẽ không vui, nhưng Tiểu Thanh nghe thấy lại mắt sáng rực, chứng tỏ hắn có chút năng lực, ít nhất có thể giúp đỡ Tô Mạch.

Trong lòng hắn gật đầu lia lịa.

Đồng thời, Tô Mạch trực tiếp lấy bức họa đó ra, đặt trước mặt Tiểu Thanh. "Bức họa này bên trong có linh khí, ngươi có thể cảm nhận được, nó sẽ nâng cao năng lực cảm nhận của ngươi." Vứt bức họa đó cho Tiểu Thanh xong, Tô Mạch không định dừng lại, quay đầu bỏ đi.

Tiểu Thanh nhìn thấy vậy thì vội vàng nói với Tô Mạch. "Tiểu

Thanh có thể cảm nhận được ngài hẳn đã đi về phía nơi Long Tộc đang ở." Vốn dĩ Tô Mạch thực ra không định xem người đó là chuyện gì, vì người đó đã đi rồi, bây giờ đuổi theo chưa chắc đã tìm được, hắn cũng lười đi tìm.

Nhưng nghe thấy câu nói của Tiểu Thanh, hành động của Tô Mạch dừng lại, đột nhiên do dự.

Nếu đi về phía Long Tộc, thì đó lại khác, phải biết rằng hắn vừa mới từ Long Tộc trở về.

Cộng thêm việc hắn có thể cảm nhận được bức họa là một món đồ rất hữu dụng, trong tình huống đó có khả năng người kia cũng đang tìm kiếm món đồ này, nếu không thì sao lại ở phía đó.

Trong lúc Tô Mạch đang tự nhủ trong lòng, Tiểu Thanh bắt đầu cúi đầu suy nghĩ về bức họa trước mặt.

Tô Mạch nhìn thấy bộ dạng này thì nhướng mày, cuối cùng không xem người ở phía đó là chuyện gì, quay đầu đi ra ngoài.

Vừa đi Tô Mạch vừa suy nghĩ về nơi sẽ đến tiếp theo.

Lúc đó, một người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Người đàn ông đột ngột xuất hiện khiến Tô Mạch lùi lại một bước, nheo mắt đánh giá, trên người người đàn ông có chút kỳ lạ.

Cụ thể là kỳ lạ ở đâu, Tô Mạch lại không cảm nhận ra.

Cảm giác này thật kỳ lạ, phải biết rằng đối với một số thứ, hắn đều hiểu rõ như lòng bàn tay, không thể nào không cảm nhận ra.

Nhớ lại câu nói vừa rồi của Tiểu Thanh, Tô Mạch lại nhìn người trước mặt, đột nhiên cười. "Ngươi hẳn là đã đi tìm sủng vật của ta, và đã nói một số chuyện với sủng vật của ta rồi chứ." Người ở phía đó nhìn Tô Mạch với vẻ mặt đó, cúi đầu suy tư một lúc, sau đó mới

ngẩng đầu cười nói với Tô Mạch. "Ngài nói đúng, ta thực sự đã tìm sủng vật của ngài.

Sủng vật của ngài thực sự ngu ngốc, rõ ràng ta đã đứng trước mặt nó, vậy mà lại không cảm nhận được gì." Tô Mạch nghe câu nói này liền biết người trước mặt rõ ràng cố ý khiêu khích.

Sắc mặt hắn cũng không đẹp, đột nhiên xông về phía người đó tấn công.

Người ở phía đó nhìn thấy bộ dạng này thì sắc mặt biến đổi, rõ ràng cũng không ngờ Tô Mạch lại đột nhiên tấn công.

Hắn vội vàng vừa né tránh vừa nhìn Tô Mạch trước mặt, trong lòng suy nghĩ.

Lúc đó Tô Mạch lấy vũ khí ra, vung về phía lưng người đàn ông đó. "Sao phải ra tay như vậy, ta có thể nói chuyện đàng hoàng mà." Ngay khi những hành động của Tô Mạch kết thúc, người đàn ông đó có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng của Tô Mạch cường hãn đến mức nào.

Chương 714

Thậm chí sức mạnh mà Tô Mạch đang thể hiện có thể trực tiếp đánh bật hắn.

Trong tình huống đó, nếu tiếp tục đối đầu, đối với hắn không có lợi ích gì lớn, còn có khả năng sẽ thua Tô Mạch.

Sắc mặt hắn tái xanh, cuối cùng không nhịn được nói với Tô Mạch một câu.

Nghe câu nói đó, hành động của Tô Mạch dừng lại một chút, người đàn ông thở phào nhẹ nhõm.

Vì hắn có thể chủ động dừng lại, hắn là bằng lòng nói chuyện đàng hoàng với mình rồi.

Trong lúc hắn đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch cười lạnh một tiếng, đột nhiên vươn tay bóp chặt cổ họng hắn. "Đừng cố gắng hiểu ta, cũng đừng cố gắng khống chế ta.

Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Ai cho ngươi cái tư cách mà nghĩ mình có thể khống chế ta?" Người đó lại vô tình như vậy.

Người đàn ông trong lòng nghĩ nhưng bề ngoài lại không thể hiện ra, lặng lẽ nhìn Tô Mạch.

Thời gian cứ thế trôi đi từng chút một.

Mãi cho đến khi hắn nghĩ Tô Mạch sẽ ra tay, Tô Mạch lại đột nhiên buông tay.

Thực sự là vô tình.

Người đàn ông trong lòng càng thêm khẳng định, sau đó mới nói

với Tô Mạch: "Ta thấy bộ dạng hiện tại của các hạ, rõ ràng không định ra tay với ta.

Nếu đã như vậy, vậy các hạ có bằng lòng nghe ta nói chuyện đàng hoàng không?

Nếu bằng lòng, thì ta sẽ nói rõ.

Nếu không bằng lòng, thì cứ coi như ta chưa nói gì cả, ta bây giờ có thể rời đi." Nếu là lúc nãy, đương nhiên không thể dễ dàng rời đi như vậy, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Hắn cảm nhận được sức mạnh của Tô Mạch, cộng thêm năng lực của người này, hẳn không chỉ có một chút như vậy.

Vừa nãy chỉ là thể hiện một phần năng lực mà thôi, nhưng chỉ thể hiện một chút.

Phần lớn hơn vẫn còn ẩn giấu.

Nếu thật sự muốn đối đầu, đối với hắn thực sự quá bất lợi.

Trong lòng hắn siết chặt nắm đấm, sau đó mới tiếp tục nhìn Tô Mạch. "Ngươi đến tìm ta, điều đó chứng tỏ ngươi đã tiết lộ một số chuyện rồi.

Cho nên bây giờ ngươi đang dò xét ta sao?

Ngươi nghĩ làm như vậy có thể thành công sao?" Người đàn ông đó lập tức có chút nghẹn lời, nhưng không thể không nói Tô Mạch đã đúng.

Hắn đến tìm Tô Mạch, điều đó chứng tỏ phải tiết lộ những chuyện đó.

Đến lúc đó Tô Mạch không nghe, hắn cũng tuyệt đối sẽ có cách để Tô Mạch nghe.

Người đàn ông trong lòng thở dài, sau đó trầm tư nhìn Tô Mạch

trước mặt, cúi đầu suy nghĩ, rồi bất đắc dĩ bước vài bước về phía Tô Mạch, tiếp tục nói. "Nếu đã như vậy, vậy thì ta không nói nhảm nữa, ta nói thẳng vậy.

Ta biết ngươi đã lấy một bức họa từ Long Tộc, bức họa đó đối với ta rất quan trọng, đó là đồ của gia tộc ta, chỉ là vì một số nguyên nhân nào đó nên mới bị Long Tộc giữ trong tay." Tô Mạch đoán quả nhiên không sai, người này quả nhiên nhắm vào bức họa đó.

Tô Mạch trong lòng nghĩ, lại nhìn người trước mặt, sau đó không nói nhảm, quay đầu trực tiếp đi về một hướng khác.

Người đàn ông nhìn thấy vậy thì trong lòng vui mừng, vội vàng cũng theo Tô Mạch đuổi theo về phía đó, đồng thời nói với Tô Mạch: "Ta biết để ngươi lấy ra món đồ đó chắc chắn không đơn giản như vậy, cho nên ta có thể lấy một số thứ để trao đổi với ngươi, ta cũng có không ít đồ tốt, nhưng bức họa đó nhất định phải lấy lại được.

Dù sao đó là đồ của gia tộc ta, ta thực sự không đành lòng để đồ tốt của gia tộc ta rơi vào tay người khác." "Vậy người trong gia tộc ngươi có biết bên trong bức họa đó có linh hồn không?" Tô Mạch đột nhiên quay đầu nhìn người ở phía đó, không chút do dự hỏi một câu.

Chương 715

Nghe câu nói đó, người ở phía đó nghẹn lời, căn bản không ngờ Tô Mạch lại chuyển sang một chủ đề như vậy, chủ đề này hắn thực sự không biết. "Chính xác hơn, ta có thể cảm nhận được thứ bên trong đó vẫn luôn ẩn mình, không bằng lòng cho người khác biết rằng có chuyện này." Biểu cảm người đàn ông có chút khó coi, với vẻ mặt không hiểu lắm.

Hắn nhìn Tô Mạch trước mặt hỏi: "Câu nói đó có ý gì?" "Ý nghĩa đương nhiên cũng đơn giản, gia tộc ngươi đối với món đồ đó rõ ràng không hề yêu thích, nếu yêu thích món đồ đó thì chắc chắn sẽ không giấu diếm.

Cho nên lần này món đồ này ta tuyệt đối không thể giao cho ngươi.

Nếu muốn lấy đồ thì có thể cướp từ tay ta, nhưng có năng lực đó hay không thì phải xem." Người đàn ông đó, vì hành động vừa rồi của Tô Mạch, lập tức tức giận, hận không thể trực tiếp ra tay với Tô Mạch.

Nhưng trong lòng hắn cũng vô cùng rõ ràng, căn bản không thể đánh lại Tô Mạch.

Nếu tiếp tục ra tay với Tô Mạch, đối với hắn căn bản không phải là một chuyện đúng đắn. "Các hạ rốt cuộc muốn gì thì mới bằng lòng giao ra món đồ đó.

Ta biết, các hạ lấy món đồ đó cũng vì món đồ đó có ích cho các hạ.

Nếu đã như vậy, vậy thì hà tất phải nói năng đường hoàng như vậy, đừng nói dối nữa, cứ ngỡ các hạ quan tâm món đồ đó lắm." Người đó bị vạch trần bộ mặt thật, trực tiếp bất cần đời.

Tô Mạch trong lòng nghĩ, lại nhìn người trước mặt, không nhịn được cười. "Ngươi nói đúng, ta thực sự không định quá tốt với món đồ đó.

Dù sao ta lấy món đồ đó đương nhiên là có ích, còn những thứ khác, căn bản không liên quan gì nhiều đến ta, ta tự nhiên cũng không cảm thấy món đồ đó đặc biệt quan trọng." Người đàn ông nghe câu nói đó thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vì chỉ có ích, vậy thì dễ nói chuyện rồi.

Hắn trực tiếp lấy ra bảo kiếm của gia tộc mình.

Ngay khi hành động đó kết thúc, Tô Mạch cảm nhận rõ ràng sức mạnh trên bảo kiếm đó cường hãn.

Nếu phối hợp với nó, muốn san bằng bất kỳ nơi nào cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Người đàn ông ở phía đó nhìn Tô Mạch trước mặt, có thể cảm nhận rõ ràng Tô Mạch rõ ràng cảm thấy món đồ này có ích, lập tức càng phấn khích hơn, trực tiếp cầm món đồ đến trước mặt Tô Mạch tiếp tục nói. "Ta biết bức họa đó đối với ngài thực sự có ích, nhưng tác dụng thực ra không đặc biệt lớn.

Dù sao bức họa đó cuối cùng cũng phục vụ gia tộc ta, cho nên chỉ có chút tác dụng đối với gia tộc ta, đối với ngài thì vô dụng.

Nhưng một thanh bảo kiếm thì lại khác.

Nếu ngài cầm thanh bảo kiếm này, vậy thì giải quyết bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng như trở bàn tay." Hắn không hề nói khoác, Tô Mạch có thể cảm nhận sức mạnh trên đó quả thực đúng như lời hắn nói.

Nhưng vì hắn bằng lòng đưa ra một món đồ tốt như vậy, điều đó chứng tỏ bức họa đó thực sự có tác dụng.

Tô Mạch cười nhìn người trước mặt: "Không thể không nói ngươi nói đúng, ta cảm thấy món đồ này thực sự rất mạnh.

Nếu có thể, ta cũng muốn lấy món đồ này về.

Nhưng muốn dùng bức họa đó để đổi, thì không được.

Mặc dù bức họa đó đối với ta tác dụng thực sự khá vô dụng, nhưng ta thích." Người đàn ông vốn tưởng lần này có thể thành công, ai ngờ nghe Tô Mạch nói vậy thì sắc mặt càng khó coi hơn: "Các hạ không phải đang đùa giỡn ta đó chứ?" Vừa nãy hai người rõ ràng đang nói chuyện đàng hoàng, người này lại đột nhiên lật lọng, không phải đang đùa giỡn sao? "Hóa ra bây giờ ngươi mới phát hiện ra, ta có thể nói thẳng với ngươi, ta đang đùa giỡn ngươi.

Cũng đừng nghĩ ta không nhìn thấu tâm tư của ngươi, món đồ đó hữu dụng, lẽ nào đối với ta không hữu dụng sao?

Đừng có tùy tiện lừa phỉnh ta." Người đó bị Tô Mạch nói vậy thì có chút nghẹn lời, nhưng không thể không nói Tô Mạch đã đúng.

Món đồ đó đối với hắn hữu dụng, đối với Tô Mạch thực ra cũng hữu dụng, chỉ là bây giờ Tô Mạch tạm thời không biết tác dụng thực sự của món đồ đó, cho nên mới vì một số nguyên nhân mà bị lừa.

Nhưng Tô Mạch cũng là một người thông minh, bị lừa nhưng vẫn không định giao ra món đồ đó.

Người đàn ông ở phía đó gãi gãi đầu, do dự nhìn Tô Mạch trước mặt, há miệng.

Chương 716

"Hoặc là ngươi nói cho ta biết tác dụng của món đồ đó, đến lúc đó ta có lẽ có thể giúp ngươi.

Nhưng nếu không bằng lòng, thì cứ coi như ta chưa nói gì cả, dù sao muốn lấy đồ từ tay ta là chuyện không thể, trừ phi ngươi đánh bại ta." Đùa thôi, nếu thật sự đánh bại hắn, thì vừa nãy đã không có thái độ đó, sẽ trực tiếp ra tay với Tô Mạch, chứ không phải lấy những thứ đó ra lừa Tô Mạch để Tô Mạch giao ra món đồ đó.

Hắn thở dài, cuối cùng bất đắc dĩ nói với Tô Mạch: "Bức họa mà ngài lấy đi thực sự có linh hồn bên trong.

Thứ bên trong đó biết không ít đồ tốt, biết những đồ tốt đó hiện tại ở đâu, và cả một số kiến thức mà gia tộc ta vốn không ghi lại, thứ bên trong đó cũng đều biết hết." Không ngờ lại có lợi ích như vậy, hắn quả nhiên đã lấy đúng món đồ rồi.

Tô Mạch trong lòng nghĩ, chỉ nhìn người trước mặt một chút, sau đó khẽ gật đầu, quay đầu định rời đi.

Người đàn ông ở phía đó nhìn thấy bộ dạng này thì sắc mặt lập tức khó coi, vội vàng đuổi theo hướng Tô Mạch đang đi, đồng thời nói với Tô Mạch. "Ta biết ngài chắc chắn không thể giao một món đồ tốt như vậy cho ta.

Nếu đã như vậy, thì ta cũng không yêu cầu ngài giao món đồ đó cho ta nữa.

Nhưng ta muốn thứ bên trong đó giúp ta điều tra một chuyện." Hành động của Tô Mạch dừng lại một chút.

Người ở phía đó nhìn thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó tiếp

tục nói với Tô Mạch. "Đến lúc đó, chỉ cần món đồ đó giúp ta điều tra ra món đồ ta muốn điều tra, vậy thì ta có thể tặng ngài thanh bảo kiếm trên tay ta." Thay vì "tặng" thì chi bằng nói là "thù lao".

Tô Mạch trong lòng nghĩ, lại nhìn người trước mặt, do dự một chút, cuối cùng đồng ý.

Vốn dĩ hắn biết người trước mặt cũng không có bản lĩnh ra tay với hắn, nếu đã như vậy, thì điều tra một chút chuyện cũng không có gì to tát.

Rõ ràng Tô Mạch lại đưa người đó trở về nơi Tiểu Thanh đang ở.

Khi Tô Mạch đến nơi đó, Tiểu Thanh rõ ràng vẫn chưa thể dẫn linh khí bên trong ra.

Khi nhìn thấy Tô Mạch quay đi quay lại, biểu cảm Tiểu Thanh có chút kinh ngạc.

Lúc đó Tô Mạch trực tiếp cầm lấy bức họa đó.

Ngay khi hành động của Tô Mạch kết thúc, người đàn ông ở phía đó lập tức căng thẳng nhìn tay Tô Mạch. "Làm thế nào để thứ bên trong đó xuất hiện?" Tô Mạch không có cách nào.

Dù sao lúc mới lấy món đồ đó, hắn còn không biết tác dụng thực sự của nó.

Nếu không phải vì người này, về cơ bản hắn cũng chỉ nghĩ món đồ này có chút tác dụng, nhưng không đặc biệt lớn.

Người đàn ông ở phía đó nghe câu nói của Tô Mạch, cúi đầu suy nghĩ, rõ ràng đang do dự có nên tiết lộ chuyện này hay không.

Tô Mạch nhìn thấy bộ dạng này thì cười lạnh, không chút do dự nói với người ở phía đó. "Nếu ngươi không bằng lòng tiết lộ chuyện này, vậy thì cứ tiếp tục ở lại đây đi.

Đừng bắt ta đặt món đồ đó trước mặt ngươi để ngươi thử, ngươi nghĩ ngươi là ai, lỡ lúc đó ngươi lấy mất món đồ đó thì ta sẽ thiệt thòi." Người đàn ông bị Tô Mạch nói vậy thì tức đến đỏ mặt, nhưng không thể không nói Tô Mạch đã đúng.

Nếu lúc đó hắn lấy mất món đồ đó, vậy thì Tô Mạch thực sự thiệt thòi.

Vì vậy, người đàn ông chỉ có thể nén một cục tức bất đắc dĩ tiết lộ phương pháp. "Ta nghe nói nó thích hoa.

Cụ thể là khoa trương đến mức nào thì không rõ, nhưng ngươi có thể tùy tiện lấy một ít hoa xem sao.

Người bên trong đó hiện tại tạm thời chưa vào thế giới này, vẫn luôn trốn trong họa.

Cũng chính vì vậy, nên đối với một số tình hình bên ngoài thực ra không đặc biệt hiểu rõ." "Không hiểu rõ" nghe hay hơn một chút, đơn thuần nghe tệ hơn một chút là "ngu ngốc", cực kỳ dễ bị dụ dỗ.

Tô Mạch rõ ràng không chút do dự lấy một số hoa.

Thế nhưng ngay khi hành động của Tô Mạch kết thúc, thứ bên trong vẫn không có ý định xuất hiện.

Chương 717

Tô Mạch nhìn thấy bộ dạng này thì nhướng mày.

Lúc đó, người đàn ông ở phía đó do dự rồi cũng quay đầu rời đi.

Một khắc sau, chỉ thấy hắn lấy ra một bông hoa màu tím.

Bông hoa đó khiến Tô Mạch biểu cảm có chút kinh ngạc, đó không phải là một loại hoa phổ biến, mà là một loại được đặc biệt bồi dưỡng, quanh năm đặt ở nơi âm u.

Không thể không nói, bông hoa đó quả thực trông rất đẹp.

Nhưng ngoài đẹp ra, bông hoa đó còn có kịch độc.

Nếu lúc đó không cẩn thận chạm phải loại hoa này, thì có khả năng thậm chí còn chưa kịp dùng thuốc giải đã chết ngay.

Tô Mạch hoàn toàn không ngờ người này lại lấy ra loại hoa như vậy.

Trong lúc Tô Mạch đang tự nhủ trong lòng, bức họa đó cuối cùng cũng bắt đầu có động tĩnh.

Thời gian cứ thế trôi đi từng chút một, mãi cho đến một canh giờ sau, linh hồn bên trong bức họa mới cẩn thận thò đầu ra.

Không thể không nói, món đồ này thực sự ngu ngốc.

Vừa nãy vẫn luôn không xuất hiện, rõ ràng chỉ là để trốn.

Nhưng thời gian cứ thế trôi đi từng chút một, món đồ bên trong đó rõ ràng cảm thấy thời gian lâu rồi không có nguy hiểm gì lớn, cho nên trực tiếp xuất hiện.

Tô Mạch trong lòng do dự một chút, sau đó lại nhìn món đồ trước mặt, rồi trực tiếp nhấc bổng món đồ nhỏ bò ra từ trong họa.

Món đồ nhỏ bò ra từ trong họa, rõ ràng không ngờ lại đột nhiên có một bàn tay trực tiếp nhấc bổng mình lên, vì vậy lập tức bắt đầu giãy dụa, đồng thời hoảng sợ nhìn xung quanh.

Tô Mạch đánh giá một chút mới phát hiện ra đó thực sự là một cậu bé nhỏ, trông gần bằng đứa trẻ con. "Ngươi sinh ra được bao lâu rồi?" Nhìn thân hình này, Tô Mạch cảm thấy hẳn cũng mới xuất hiện trong mấy ngày gần đây.

Thế nhưng người đàn ông ở phía đó nhìn thấy bộ dạng này thì lại không chút do dự bước về phía Tô Mạch, nói với Tô Mạch. "Mặc dù nhìn thân hình của nó thực sự trông nhỏ bé, nhưng thực ra nó đã sinh ra được khoảng vài trăm năm rồi.

Đừng coi thường nó, nó có năng lực, thiên phú quyết định một số thứ, những thứ nó hiểu biết nhiều hơn tất cả chúng ta." Trong thế giới này, về cơ bản tất cả mọi người đều không thể tin được, cho nên người đàn ông ở phía đó nói ra câu nói đó, Tô Mạch trong lòng rõ ràng về tình hình đó, tự nhiên cũng không quá kinh ngạc, chỉ đặt đứa trẻ xuống đất rồi nhìn đứa trẻ trước mặt.

Đứa trẻ đó rõ ràng thực sự ngu ngốc, lần này bị bắt giữ, lập tức không biết nên làm thế nào, ngây người ngồi tại chỗ nhìn Tô Mạch trước mặt, rõ ràng rất hoảng sợ.

Tô Mạch nhìn thấy bộ dạng này thì giật giật khóe miệng, sau đó đột nhiên vỗ nhẹ một cái, đứa trẻ không biết lại tưởng Tô Mạch đang bắt nạt mình. "Được rồi, ta cũng không có ý định bắt nạt ngươi, chỉ là có một số chuyện muốn hỏi, cho nên mới gọi ngươi ra.

Nếu ngươi không bằng lòng, thì cứ coi như ta chưa nói gì cả." Đứa trẻ nghe câu nói đó thì lập tức tò mò nhìn về phía Tô Mạch.

Thực ra giống như lời những người kia nói, nó thực sự vẫn luôn sống trong họa, vẫn luôn tỉnh táo, nhưng đối với thế giới bên ngoài thì

từ trước đến nay đều không hiểu rõ, bởi vì từ khi sinh ra, trong đầu nó đã có ký ức.

Thiên phú của nó cũng vẫn luôn nói với nó, không thể tin tưởng bất kỳ ai bên ngoài, thế giới bên ngoài rất nguy hiểm.

Nhưng nhìn những người bên ngoài, lại cảm thấy không giống, dường như không có vẻ nguy hiểm.

Trong lúc nó đang tự nhủ trong lòng, Tô Mạch trực tiếp nhìn về phía người đàn ông ở phía xa, không có hứng thú quan tâm đến những thứ khác, hiện tại chỉ muốn người đàn ông đó hỏi rõ chuyện, sau đó nhanh chóng cút đi.

Người đàn ông cũng không có vẻ gì thay đổi, cứ thế trực tiếp đi về phía đứa trẻ, không chút do dự nói với đứa trẻ: "Ngươi hẳn là biết về Huyết Nhân Sâm chứ." Đứa trẻ nghe câu nói đó thì lập tức biểu cảm cảnh giác nhìn người trước mặt. "Ta hy vọng ngươi có thể nói cho ta biết nơi món đồ đó đang ở.

Ta đã tìm kiếm mấy năm rồi, nhưng vẫn chưa tìm thấy món đồ đó.

Nếu tiếp tục như vậy, sẽ có người trong gia tộc ta không chịu nổi nữa." Người đàn ông nghĩ nếu mình tỏ ra đáng thương một chút, đứa trẻ hẳn sẽ trực tiếp nói ra một số chuyện, dù sao đứa trẻ thực sự đơn thuần, cũng thực sự ngu ngốc, đúng không?

Thế nhưng ngay khi câu nói kết thúc, đứa trẻ ở phía đó im lặng một lúc lại cười lạnh: "Ta dựa vào cái gì mà phải nói cho ngươi?" Cơ thể đứa trẻ còn bé, giọng nói thực ra cũng chưa trưởng thành, vẫn còn non nớt, nhưng trong giọng nói non nớt đó lại ẩn chứa sự kiên định mà người ta có thể nghe rõ.

Chương 718

Biểu cảm người đàn ông có chút nghiêm túc.

Đứa trẻ nhìn thấy bộ dạng này thì quay đầu định quay lại họa, đồng thời nói với người đàn ông ở phía đó: "Ngươi nghĩ ta là đồ ngốc sao?

Món đồ đó đang có người tìm kiếm, nhưng người biết món đồ đó ở đâu chỉ có ta.

Ta dựa vào cái gì mà phải nói cho ngươi?

Ít nhất cũng cho ta một lý do đi." "Thằng nhóc con này tâm tư cũng nhiều phết." Tô Mạch nhìn thằng nhóc con trước mặt mà không nhịn được, cười nói một câu.

Thằng nhóc con bên kia lập tức ưỡn ngực: "Cũng không phải là ta tâm tư nhiều, chủ yếu là mấy người này cũng chẳng phải người tốt, đúng không?

Nếu là người tốt thì chuyện sẽ không thành ra thế này." Câu này Tô Mạch thừa nhận đúng là những người này chẳng phải người tốt gì, nên thằng nhóc con cảnh giác cũng là chuyện hết sức bình thường.

Tô Mạch liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, người đàn ông bên kia khi thấy bộ dạng này thì hít một hơi thật sâu, thừa nhận mình cũng không phải người tốt.Nhưng hôm nay thứ đó đặt ở kia, chuyện này nhất định phải biết.

Nếu không để mình biết, vậy chỉ có thể hủy bỏ thứ đó, không cho những người khác biết được.

Nếu không đến lúc đó người khác lấy được thứ đó, mà mình lại chẳng lấy được thứ gì, chẳng phải lỗ to sao.Người đàn ông âm trầm

nhìn thằng nhóc con trước mặt, thằng nhóc con khi thấy vậy thì lập tức cảm thấy một luồng nguy hiểm, cả người chui vào sâu hơn mấy phần trong bức họa.Nhưng không chỉ vậy, nó vẫn không trốn tránh, mà lại đường hoàng xuất hiện trước mặt Tô Mạch và người đàn ông kia.

Tô Mạch thấy vậy thì biết thằng nhóc con hiển nhiên có cách khác.

Tô Mạch do dự, cuối cùng đi sang bên cạnh, không xen vào chuyện này.

Chuyện này không liên quan gì đến hắn, thứ đó đối với hắn cũng không có tác dụng gì lớn, hắn cũng không còn hứng thú tìm hiểu nữa.Hắn lại khá tò mò về chuyện của người đàn ông kia.

Khi Tô Mạch đang suy nghĩ, người đàn ông bên kia cũng đã phản ứng lại, đè nén cơn giận trong lòng, trực tiếp nói với người trước mặt.“Ta có thể thẳng thắn nói với ngươi, ta không phải là một người tốt, nên tốt nhất ngươi thành thật giao thứ đó ra đi, nếu không đến lúc đó ta cũng chỉ có thể hủy nó.

Dù sao thứ ta không có được cũng đừng hòng người khác có được, đúng không?” Người đàn ông cười nhìn thứ trước mặt: “Cái lý do ta đưa ra, ngươi thấy thế nào?”Thằng nhóc con nghe câu đó thì nghẹn lời, nhưng hiển nhiên có chút lo lắng người đàn ông sẽ ra tay với mình, nên vẫn không trốn tránh.

Nó trầm mặc hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi nói với người đàn ông.“Thứ đó ở phương Đông.”“……” Thật là qua loa.

Dù sao phương Đông lớn như vậy, ai mà biết thứ đó ở đâu trong phương Đông chứ.

Khi Tô Mạch đang nghĩ, thằng nhóc con lại liếc nhìn người đàn ông cách đó không xa, sau đó dừng ánh mắt trên người Tô Mạch, trực

tiếp nói với Tô Mạch.“Ta vừa nãy cảm thấy năng lực của ngươi mạnh hơn ta, nên ta muốn ngươi giúp ta làm một chuyện.

Đợi ngươi giúp ta làm xong chuyện đó, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả những gì ta biết.

Đến lúc đó ngươi muốn ta giúp tìm hiểu chuyện gì, ta sẽ giúp ngươi tìm hiểu, ngươi thấy sao?”Thằng nhóc con này lại còn muốn giao dịch với mình.

Tô Mạch thầm cười trong lòng, nhưng bề ngoài không nói gì.

Người đàn ông cách đó không xa thấy vậy thì liếc nhìn Tô Mạch, rồi lại liếc nhìn thằng nhóc con trước mặt, trong lòng lại có ý nghĩ khác.Người đàn ông trong lòng biết rõ, thằng nhóc con vẫn luôn qua loa.

Bây giờ nếu nhất định phải hỏi cho ra nhẽ chuyện này, thằng nhóc con hiển nhiên sẽ không muốn.

Nếu thật sự muốn trốn, mà thật sự muốn hủy một bức họa thì trong chốc lát thật không thể nào.

Huống hồ bức họa đó lại là của Tô Mạch.Đánh chó phải ngó mặt chủ.

Bây giờ muốn hủy thứ đó, khẳng định cần phải hỏi Tô Mạch.

Tô Mạch hiển nhiên tò mò về thứ này.

Trong tình huống này tuyệt đối không thể dễ dàng để mình hủy nó.Trong tình huống này đã rơi vào ngõ cụt, nhưng thằng nhóc con cần Tô Mạch giúp mình làm việc, vậy thì hoàn toàn có thể thiếu Tô Mạch một ân tình, để Tô Mạch giúp điều tra chuyện này.

Dù sao Huyết Nhân Sâm cũng rất quan trọng đối với mình.Biết rõ, người đàn ông trầm mặc lùi sang một bên, không tiếp tục nói nữa.

Tô Mạch thấy vậy, có lẽ không nhìn ra ý đồ của người đàn ông, nhưng người đó cũng không tạo thành uy hiếp đối với hắn, có ý đồ hay không cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Biết rõ, Tô Mạch lại đi đến trước bức họa kia.“Ta rất tò mò về thằng nhóc con này.

Thằng nhóc con này cũng chẳng có bản lĩnh gì lớn, cùng lắm cũng chỉ có thể trốn trong bức họa.

Trong tình huống đó, lại còn muốn hợp tác với ta, ngươi nghĩ ngươi có tư cách đó sao?”Thằng nhóc con hiển nhiên không vui.

Chương 719

Nghe câu đó lập tức ưỡn thẳng lưng, từ trong bức họa bò ra một chút, lại liếc nhìn người đàn ông cách đó không xa.

Hiển nhiên sợ người đàn ông sẽ ra tay với mình.

Khi thấy người đàn ông không ra tay, nó mới bò hẳn ra ngoài, nói với Tô Mạch.“Ta đúng là không có bản lĩnh gì ghê gớm, nhưng ta biết đặc biệt nhiều thứ.

Ngươi cần ta lúc nào, ta cũng có thể cung cấp cho ngươi mọi thứ.

Nên ngươi chắc chắn sẽ không giết ta.

Nếu đã như vậy, thì ngươi giúp ta làm một chuyện, đổi lại ta cam tâm tình nguyện giúp ngươi giải quyết một số chuyện chẳng phải rất tốt sao?

Hai chúng ta giúp đỡ lẫn nhau.”Quả nhiên không phải thằng nhóc con thật, tâm tư quả là nhiều.

Tô Mạch thầm nghĩ, trực tiếp nhấc bổng thằng nhóc con lên.

Thằng nhóc con thấy vậy vội vàng đạp chân, bắt đầu giãy giụa.“Cho ngươi một bài học, lần sau mà dám giở trò, ta sẽ không nhấc ngươi lên đơn giản như vậy nữa đâu, mà sẽ xé nát ngươi ra.

Ngươi muốn ta giúp làm, ta có thể giúp ngươi giải quyết chuyện đó, nhưng sau này nếu ngươi dám nói một lời nói dối, thì ta sẽ trực tiếp hủy diệt ngươi.” Tô Mạch cười trực tiếp ném thằng nhóc con trở lại trước bức họa rồi nói: “Hủy diệt của ta không giống với một số người không có năng lực hủy diệt ngươi.

Nhưng ta muốn hủy diệt ngươi dễ như trở bàn tay vậy, cứ xé một bức họa là ngươi sẽ phải hồn phi phách tán.”Không thể không nói

thằng nhóc con thực sự bị câu nói của Tô Mạch dọa sợ.

Một lát sau mới sắc mặt tái mét nhìn Tô Mạch trước mặt, do dự, cuối cùng lấy ra một bức họa chân dung đưa đến trước mặt Tô Mạch.

Tô Mạch thấy vậy thì nhướng mày, nghe thằng nhóc con nói.“Yêu cầu của ta cũng đơn giản, hãy giết hắn.

Ta chỉ cần ngươi giúp ta giết người trong đó, thì ta có thể giúp ngươi giải quyết tất cả mọi chuyện, tất cả những gì ta biết.”Khi thằng nhóc con nói về người trong bức họa, nó không hề có nhiều hận thù, nhưng lại nhất định phải giết người đó.

Tô Mạch do dự, cuối cùng đồng ý.Thằng nhóc con thấy vậy thì lập tức nở nụ cười, trực tiếp đưa tất cả thông tin cụ thể của người đàn ông đó ra, đồng thời cũng nói ra nơi ở hiện tại.Bây giờ người đó đã cung cấp gần hết mọi chuyện, chỉ cần ra tay là có thể dễ dàng giải quyết chuyện này.

Tô Mạch liếc nhìn thằng nhóc con trước mặt, do dự, cuối cùng nhét thằng nhóc con vào trong bức họa, rồi mang theo bức họa, định đi thẳng đến chỗ của người kia.Người đàn ông đứng cách đó không xa, khi thấy vậy thì vội vàng chạy đến bên Tô Mạch.

Tô Mạch thấy vậy thì liếc nhìn hắn.

Người đàn ông thấy vậy thì vuốt mũi rồi nói với Tô Mạch.“Ta cũng là một đối tác hợp tác.

Đến lúc đó ngươi cứ để thằng nhóc nói cho ta biết thứ ta muốn, rồi ta có thể tùy thời tùy chỗ vì ngươi mà hiệu mệnh, giúp ngươi hoàn thành mọi chuyện, ngươi thấy thế nào?

Ta thấy sự hợp tác này đối với ngươi cũng không phải là quá thiệt thòi đúng không?”Người đó nói đúng, sự hợp tác này đối với mình quả thực không quá thiệt thòi.

Biết rõ, Tô Mạch liếc nhìn người bên cạnh, không nói gì nữa, chỉ hơi gật đầu đồng ý.

Người đàn ông thấy vậy thì thở phào một hơi, quyết định đi theo Tô Mạch.

Dù sao bây giờ hai người đã là quan hệ hợp tác, thì phải đợi thằng nhóc con nguyện ý nói ra chuyện thì mới có thể rời đi.Trước khi rời đi, mình cần giúp Tô Mạch giải quyết một số chuyện, đặc biệt là chuyện lần này.

Nếu nguyện ý giúp Tô Mạch xử lý, thì đến lúc đó Tô Mạch cũng sẽ có ấn tượng tốt về mình.Hai người cứ thế mỗi người một suy nghĩ đạt đến nơi.

Khi đến đó, người đàn ông định ra tay ngay lập tức, dù sao nhìn bộ dạng ở nơi đó, người kia chắc chỉ là một người bình thường.

Nhưng Tô Mạch lại đột nhiên kéo người đàn ông đang định ra tay lại.“Làm gì đó?”Chỉ cần ra tay trực tiếp, người kia chết thì yêu cầu của mình cũng hoàn thành.

Trong tình huống này, mình có thể có được tất cả mọi thứ.Khi Tô Mạch đang suy nghĩ trong lòng, Tô Mạch bước vào trước rồi đẩy cửa ra.

Cùng với việc Tô Mạch đẩy cửa, người đàn ông cũng nhìn rõ tình hình bên trong.Người mà họ muốn giết, hiện tại đang nằm trên giường, nhìn sắc mặt thì hiển nhiên bệnh không nhẹ, đúng là một người bình thường.

Nên, không cần giết người này, người này cũng sắp chết rồi, không sống được bao lâu nữa.

“Để ta giết một người sắp chết, ngươi không phải đang sỉ nhục ta sao?” Người đàn ông thấy vậy thì lập tức không vui nói với bức họa

mà Tô Mạch đã cất đi.

Bức họa không có ý kiến gì, vẫn trầm mặc.

Tô Mạch thấy vậy thì chợt liếc nhìn người đàn ông bên cạnh.“Chuyện của ta, các hạ quản không phải hơi rộng rồi sao?

Sỉ nhục ta hay không cũng là chuyện của ta, đúng không?”Người đàn ông không hiểu tại sao Tô Mạch lại có thái độ như vậy.

Chương 720

Theo lý mà nói, bị sỉ nhục chẳng phải nên không vui sao?Bộ dạng đó không hề có vẻ không vui chút nào, khiến hắn kỳ lạ.Đúng lúc đó, Tô Mạch lại một lần nữa liếc nhìn người đàn ông cách đó không xa rồi quay đầu đi thẳng.

Người đàn ông đứng bên cạnh Tô Mạch thấy vậy cũng vội vàng đi theo Tô Mạch ra ngoài, đồng thời không nhịn được hỏi Tô Mạch: "Tại sao không giết hắn?

Dù giết một người sắp chết đối với ta rất đơn giản, thậm chí có chút sỉ nhục, nhưng dù sao thì chỉ cần giết hắn là nhiệm vụ hoàn thành, thứ ngươi muốn cũng có được, thứ ta muốn càng có được."Chuyện này có liên quan đến lợi ích của mình, nên tuyệt đối không thể không hỏi.Tô Mạch bên kia nghe câu đó chỉ hơi liếc nhìn rồi quay đầu tiếp tục nhìn về phía trước.

Người đàn ông thấy bộ dạng đó thì có chút không vui tiếp tục nói: "Đừng ở đây mà đánh đố ta nữa.

Hoặc là bây giờ trực tiếp giết hắn đi, nếu không ta bây giờ sẽ đi vào giúp ngươi giết hắn, rồi sau khi chuyện này hoàn thành, ngươi hãy bảo người bên kia mau chóng nói ra thứ ta muốn."“Ta có chút không hiểu, thứ đó đối với ngươi thực sự quan trọng đến vậy sao?" Đột nhiên Tô Mạch nói một câu, người đàn ông bên kia nghe câu đó thì trầm mặc.Thấy bộ dạng của người đàn ông, Tô Mạch cười tiếp tục nói: "Ta thấy bộ dạng của ngươi bây giờ, không thấy thứ đó đối với ngươi có bao nhiêu là quan trọng đâu."“Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Nếu thứ đó không quan trọng với ta, ta việc gì phải tốn công tốn sức thế này, lại còn phải giúp ngươi làm những chuyện đó?

Ta rảnh rỗi quá sao?"Người đàn ông bị Tô Mạch nói vậy thì ấp úng, từ ngữ khí thì thực ra có thể nghe ra, rõ ràng đúng là có chút chột dạ, nhưng những gì hắn nói cũng đúng, mình đâu có rảnh rỗi quá, việc gì phải đi giúp Tô Mạch làm những chuyện đó?

Đương nhiên vì sao thì đó là chuyện của hắn, Tô Mạch không hứng thú quản, nhưng có thể đoán ra người này không quá quan tâm đến thứ đó."Chuyện của một số người, không liên quan đến ta, ta cũng không hứng thú quản.

Vậy ta hy vọng ngươi cũng đừng ở đây mà chỉ tay năm ngón với ta nữa, nếu không đến lúc đó kết cục sẽ không tốt đẹp đâu."Người đàn ông bên kia nghe câu đó thì lập tức phẫn nộ nhìn Tô Mạch, do dự rồi há miệng.

Đúng lúc đó, bức họa mà Tô Mạch đã cất đi, có lẽ không nhịn được, cuối cùng cũng mở miệng."Đừng ở đó mà lèm bèm nữa.

Ta đã bảo ngươi giết người thì ngươi mau đi mà giết đi.

Chỉ cần giải quyết xong chuyện này, thứ ngươi muốn ta đều có thể cho."Người đàn ông bên cạnh cũng có ý nghĩ như vậy, cảm thấy bây giờ đã đến nơi rồi, bất kể tình hình người đàn ông kia thế nào, cũng có thể trực tiếp giết đi, dù sao chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, đúng không?

Nhưng Tô Mạch lại không hề có ý định ra tay, ngược lại còn cười tủm tỉm, trực tiếp lấy bức họa kia ra, xem xét một lát, cười nói: "Thằng nhóc con này quả là cứng đầu, nhưng ta không thích bị người khác sắp đặt, nên ngươi bảo ta giết thì ta sẽ không giết.

Ngươi làm gì được ta?

Thằng nhóc con thử xem, ta không giết người đó thì ngươi có dám tự mình ra tay không?"Thằng nhóc con bên trong nghe câu đó thì

không tiếp tục trả lời nữa.

Tô Mạch thấy vậy thì cười tiếp tục cầm bức họa trước mặt lắc lư một lát rồi cất đi.Người đàn ông bên kia thấy vậy thì chợt đi về phía Tô Mạch, cảm thấy những gì Tô Mạch vừa nói đúng là rất đúng.

Dù sao Tô Mạch không nguyện ý ra tay, vậy thì bức họa kia ra tay chẳng phải được sao?"Nếu ngươi không nguyện ý giúp ra tay, dù sao ta cũng đã đưa ngươi đến nơi rồi, vậy tự mình ra tay chẳng phải được sao?

Mau giải quyết chuyện này đi, rồi nói cho ta biết thông tin ta muốn."Thằng nhóc con bên trong bức họa hiển nhiên không có ý định trả lời câu đó, vẫn trầm mặc.

Tô Mạch thấy vậy thì cười.

Người đàn ông bên kia thực sự không hiểu, tại sao hai người khi đến nơi rồi lại đột nhiên đánh đố, rốt cuộc là tình hình gì?Hắn cảm thấy phiền não, nhưng bây giờ hai người như vậy, có phiền não cũng vô ích.Có lẽ thấy người đó quá đáng thương, Tô Mạch cuối cùng không nhịn được, vỗ vai hắn: "Thôi được rồi, thằng nhóc con đó nếu thật sự có thể ra tay thì đã ra tay từ lâu rồi, căn bản không cần ta phải làm."Không thể nào mới đúng, người bên cạnh hiểu bức họa, vì lý do hiểu nó, nên người bên cạnh trong lòng rất rõ, bức họa có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần nó muốn.

"Uổng cho người bên kia cho rằng mình hiểu biết đến thế, nhưng hiểu biết của mình cũng không toàn diện mà.

Ta thấy cái tình trạng của ngươi bây giờ, những thứ ngươi có cũng không hiểu rõ."Tô Mạch vừa nhìn thấy trạng thái của người đàn ông thì biết chuyện gì đang xảy ra, trực tiếp nói với người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông bên kia tuy trong lòng không hài lòng, nhưng không thể không nói Tô Mạch nói đúng, mình mới phát hiện mình quả thực không hiểu biết toàn diện về thứ đồ chơi nhỏ đó.

Nếu thật sự hiểu biết toàn diện, thì không thể nào không hiểu chuyện này.Đúng lúc đó, hắn thậm chí còn không nghe câu đó, nhận biết một người như vậy.

Nhìn một người bình thường, một người bình thường bệnh nặng đến mức sắp chết, có chút kỳ lạ.

Dù sao những người như mình, cơ bản sẽ không tiếp xúc với những người bình thường bệnh nặng đến mức sắp chết như vậy.Có thể sống quá lâu rồi, không thích chia ly, nên tiếp xúc với những người như vậy cuối cùng chỉ có kết quả đau lòng, không có gì khác.Trừ phi người đó là kẻ thù, nhưng nhìn bộ dạng thằng nhóc con thì biết chắc chắn không phải kẻ thù.“Bí mật của những người đó ta không hứng thú quản, nhưng người đó ta không thể giết.

Nếu ngươi thực sự muốn giết thì cứ tự mình ra tay đi, nhưng đến lúc đó, ngươi có thể có được thứ mình muốn hay không thì không chắc đâu.” Tô Mạch nói với người đàn ông trầm mặc bên kia, sau đó mới trực tiếp ném bức họa đến trước mặt người đàn ông, quay đầu rời đi.

Người đàn ông thấy vậy thì do dự, muốn đi vào trong giết người đó, nhưng lại liếc nhìn bức họa trước mặt.

Câu nói vừa nãy của Tô Mạch không thể không nói là đúng.Tô Mạch ra tay có lẽ có thể có được một số thứ, nhưng mình ra tay thì không chắc đâu.

Dù sao bức họa kia vẫn chưa đồng ý, từ đầu đã chê bai mình rồi.Cứ thế người đàn ông cứ băn khoăn ở nguyên chỗ đó mãi mấy ngày, mới quyết định đi tìm Tô Mạch trước để hỏi rõ tình hình chuyện

này rồi mới làm.

Nhưng khi hắn đứng đó, bên trong vang lên tiếng động.Mấy ngày nay hắn vẫn luôn ở chỗ đó, đối với việc mấy ngày không ăn không uống hoàn toàn không có vấn đề gì lớn.Nên vấn đề tự nhiên cũng không lớn, về một số tình hình bên trong hắn cũng đã tìm hiểu gần hết.

Người đàn ông bên trong chỉ có một mình, không có ai chăm sóc, trừ những lúc đến bữa thì bò ra ăn một chút đồ, còn lại thì bình thường không có tiếng động.Bây giờ không phải lúc ăn cơm, nên người đàn ông đột nhiên phát ra tiếng động, khiến hắn kinh ngạc.

Một lát sau hắn mới mang theo bức họa, vội vàng đi vào trong.

Chương 721

Vừa mới đi vào, hắn đã thấy người đàn ông đó đang ngã trên đất, sắc mặt tái mét.Hắn nán lại kiểm tra, người đàn ông bên kia vẫn chưa quyết định có nên ra tay hay không, đang định ra tay thì người đó đã chết rồi.E rằng vừa nãy khi định làm việc, không cẩn thận bị ngã, rồi sau đó không bao giờ dậy nổi nữa.

Dù sao đối với hắn, cơ thể của hắn đã bệnh nặng, bất cứ vấn đề nhỏ nào cũng có thể lấy mạng hắn.“Chết rồi.” Người đàn ông đứng đó hồi lâu, cuối cùng nói với bức họa đang ôm trong lòng một câu.

Bức họa động đậy một lát.Một lát sau mới dừng động đậy, nhưng thằng nhóc con đó không ra ngoài, cũng không biết vì để trốn tránh, vì lý do gì.

Người đàn ông thấy vậy, liếc nhìn bức họa trước mặt, đứng dậy, quay đầu rời đi, không để ý đến thi thể đã chết trên đất.Hắn quay về chỗ Tô Mạch.

Tô Mạch ở đó.

Khi thấy hắn, Tô Mạch nhướng mày rồi trực tiếp đưa tay ra.

Người đàn ông thấy vậy thì không hề do dự đưa bức họa đến trước mặt Tô Mạch, thở dài một hơi rồi ngồi xuống bên cạnh Tô Mạch nói với hắn.“Ta vốn định tự mình ra tay, nhưng ta không ra tay mấy ngày nay, người kia đã tự chết rồi, thật là dù thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi kiếp chết.”Tô Mạch nghe câu đó thì trực tiếp đặt bức họa lên bàn cách đó không xa, sau đó mới lắc đầu với người đàn ông bên cạnh: “Ngươi sai rồi, nếu ta ra tay thì hắn sẽ không chết, nhưng ta không ra tay thì hắn đã chết hoàn toàn rồi.”Người đàn ông nghe câu đó thì ngây người, không hiểu ý tứ câu nói của Tô Mạch.“Tâm tư của

thằng nhóc con này rất nhiều.

Nó không phải muốn lợi dụng tay ta để giết người đó sao?

Chỉ cần ta giết người đó, ta sẽ gánh một món nợ, linh hồn của người đó sẽ không được siêu thoát.”“Nếu không có ai gánh nợ, không có ai giết hắn, không có ai khiến hắn sinh ra oán khí, thì linh hồn của hắn sẽ trực tiếp tan biến sau khi chết.

Nhưng nếu có người trực tiếp giết hắn, linh hồn sẽ tồn tại lâu dài ở thế gian vì oán khí.

Thằng nhóc con này không phải muốn để người đó, vì không thể tiếp tục sống như người bình thường, trực tiếp dùng phương pháp linh hồn để tồn tại mãi sao?”Hóa ra là vì lý do này, nên mới định để người bên cạnh đi giết người đó.“Tại sao ngươi lại biết chuyện này?

Theo lý mà nói, ngươi không thể biết được.”Thằng nhóc con bên trong bức họa khi thấy vậy cũng biết ý đồ của mình đã bị bại lộ.

Tô Mạch lại biết ý đồ của mình, nên mới không nguyện ý ra tay, có chút phẫn nộ trực tiếp bò ra ngoài, nói với Tô Mạch một câu.

Tô Mạch nghe câu đó thì hừ cười một tiếng.“Vậy ngươi cho rằng dễ dàng biết được sao?

Dù sao khi ta đến đó, ta đã xem xét trạng thái của người đàn ông đó rồi.”Người bên kia nghe câu đó thì không nói nhiều nữa, biết mình dù sao cũng quá trẻ, đối với người này, năng lực của mình quả thực không được như vậy.

Biết rõ, lập tức trầm mặc.

Tô Mạch thấy vậy thì trực tiếp ném bức họa ra ngoài.“Ngươi muốn giữ người đó lại, nhưng người đó có muốn ở lại hay không thì không chắc đâu.

Ta có thể trực tiếp nói cho ngươi biết, đừng xen vào bất kỳ chuyện gì của phàm nhân.

Chuyện này không liên quan gì đến ta, nếu ta thực sự xen vào, đến lúc đó chỉ toàn là phiền phức."Huống hồ muốn thay đổi mệnh của một người phàm, sao mà dễ dàng như vậy được?

Nếu linh hồn cần phải tan biến thì nhất định phải tan biến, không thể thay đổi khéo léo như vậy.

Nếu thay đổi thì nhất định phải trả giá.

Khi Tô Mạch đang nghĩ trong lòng, thằng nhóc con không vui nói với Tô Mạch."Trên người ngươi gánh nhiều sinh mạng như vậy rồi, gánh thêm một cái nữa thì sao?

Ta cũng không phải không chịu cho ngươi đồ, ta nguyện ý dùng đồ để đổi lấy chuyện này, đối với ngươi cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng lớn lắm, người phàm đó đối với ta rất quan trọng."Tô Mạch biết nói nhiều với thằng nhóc con cũng không có tác dụng gì lớn.

Thằng nhóc con bộ dạng này xem ra hiển nhiên, không có ý định trực tiếp nói ra tất cả những chuyện đó, định tiếp tục giấu giếm, những suy nghĩ trong lòng không giống nhau.Tô Mạch do dự, cuối cùng bất đắc dĩ vỗ vỗ thằng nhóc con bên kia, sau đó đang định đi ra ngoài.

Thằng nhóc con khi thấy vậy thì liếc nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh Tô Mạch, biết người này vốn dĩ đã bị mình cuốn vào rồi, mục đích của mình đã thất bại, do dự, cuối cùng nói với người đàn ông bên kia."Được rồi, ta có thể trực tiếp nói cho ngươi biết thứ đó ở phương Đông.

Đến lúc đó, ngươi có thể đến đó tìm một ngọn núi tuyết.

Ngươi chắc phải biết, ở phương Đông mà tìm núi tuyết không

phải là chuyện dễ dàng, dù sao phương Đông vốn không có tuyết.”Đến lúc đó xuất hiện núi tuyết, thì khẳng định sẽ như sấm sét đánh ngang tai, rất nhiều người đều biết nơi đó.Người đàn ông bên kia thấy vậy thì lại do dự liếc nhìn thằng nhóc con.

Nhìn bộ dạng thằng nhóc con, người kia đối với nó chắc là rất quan trọng.

Nếu không vì quan trọng thì nó cũng không thể nào tìm mọi cách để giữ lại mạng của người đó.

Bây giờ người đó đã không còn mạng nữa, trong tình huống này, thằng nhóc con chắc là rất đau lòng, đúng không?

Khi đang nghĩ trong lòng, thằng nhóc con bĩu môi.“Ngươi cũng đừng quá đa sầu đa cảm.

Giống như Tô Mạch đã nói, chúng ta dù sao cũng không phải người bình thường.”“Ta thấy thằng nhóc con này trông có vẻ đau lòng lắm, lại còn an ủi ta sao?” Người đàn ông thấy vậy, không khỏi có chút buồn cười nói với thằng nhóc con bên kia.

Thằng nhóc con nghe câu đó thì lập tức cười lạnh.

Chương 722

Đau lòng, nó nào có cái gọi là đau lòng.

Lần này nó thực sự muốn giữ lại mạng của một người phàm, nhưng không giữ được.

Nó đã cố gắng rồi thì cũng coi như đủ rồi, nó nào có quá nhiều tình cảm.

Biết rõ, trực tiếp nói với người đàn ông cách đó không xa.“Đừng nói nữa, ở đây chỉ có một người có tình cảm, đó là ngươi.

Ta vì muốn cứu một người, nên mới định lấy thứ đó, vì thứ đó mà ta đã tốn không ít công sức.”Người đàn ông nghe câu đó thì không hiểu ý tứ của thằng nhóc con bây giờ.

Khi đang nghĩ trong lòng, Tô Mạch cũng đã đi vào.

Lần này Tô Mạch đi vào thì trong tay cầm một số thứ.

Thằng nhóc con khi nhìn Tô Mạch bộ dạng này thì trực tiếp đi về phía Tô Mạch, không hề do dự.“Ta xin lỗi ngươi, ngươi nói đúng.

Lần này chuyện này đúng là vấn đề của ta, ta không nên dụ dỗ ngươi đến đây, rồi để ngươi giúp ta giải quyết chuyện này.

Bây giờ chuyện đã qua rồi, ngươi cũng không gánh nợ gì cả.

Nếu đã như vậy, thì ta tin chuyện này có thể dễ dàng qua đi, thứ ngươi muốn ta cũng có thể cho.”Tô Mạch thật không ngờ thằng nhóc con này lại biết xin lỗi, hắn ngây người, sau đó lại vỗ một cái vào thằng nhóc con bên cạnh, lại liếc nhìn người đàn ông cách đó không xa.

Giống như thằng nhóc con vừa nói, ở đây chỉ có một người có tình

cảm, đó chính là người đàn ông này.

Người đàn ông này tìm cách lấy những thứ đó chỉ vì muốn cứu một người.Nhưng người bên cạnh lại khác rồi, người bên cạnh trong tình huống cứu người sẽ tìm cách, từ tay người đó lấy một số thứ tốt.

Ngay cả thằng nhóc con thực ra cũng vậy, muốn cứu người phàm đó là một chuyện, đồng thời thực ra cũng muốn từ tay người phàm đó lấy một chút lợi ích, chỉ là thất vọng vì đã thất bại."Bây giờ thứ ngươi muốn cũng đã có rồi, không cần thiết phải tiếp tục ở lại chỗ này nữa."Biết rõ, Tô Mạch trực tiếp nói với người đàn ông cách đó không xa.

Người đàn ông nghe câu đó thì thực ra không hiểu ý tứ câu nói của Tô Mạch, không khỏi do dự.

Không thể không nói Tô Mạch nói đúng, thứ mình muốn đều đã có rồi, không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa, thực sự nên đi giúp giải quyết chuyện, rồi lấy đồ.

Hắn hơi gật đầu với Tô Mạch rồi rời đi.

Mãi đợi người bên kia rời đi, Tô Mạch mới trực tiếp ném những thứ mình cầm sang một bên.Tiểu Thanh đối với những việc chủ nhân định làm thực ra không hiểu rõ lắm, nên vẫn luôn thành thật đứng sang một bên, mãi đợi Tô Mạch đột nhiên đặt đồ sang một bên, mới vội vàng đi tới, trực tiếp cầm lấy đồ.

Thứ bị ném sang một bên là một cuốn sách."Ta cũng không nghĩ thằng nhóc con này lại hữu dụng như vậy.

Nếu đã xem ngươi hữu dụng như thế, thì ta nói cho ngươi một phương pháp khác đi, ngươi có thể dùng phương pháp này để cứu sống người phàm đó."Thằng nhóc con hiển nhiên không nghĩ sẽ có kết quả như vậy, lập tức ngây người.

Một lát sau mới kích động nhìn Tô Mạch.

Hiển nhiên nó không có tình cảm, nhưng nếu thật sự có thể để người đó sống lại, hiển nhiên nó nguyện ý.“Thằng nhóc con đừng có khẩu thị tâm phi (miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo) nữa.

Trước tiên hãy nói cho ta biết Huyết Nhân Sâm hiện tại đang ở đâu.” Tô Mạch nhìn thằng nhóc con trước mặt trực tiếp nói một câu.

Thằng nhóc con nghe câu đó, hiển nhiên cũng không nghĩ sẽ nghe được câu đó, lập tức trầm mặc một lát sau, mới bất đắc dĩ thở dài một hơi nói với Tô Mạch.“Ta không phải đã nói hết rồi sao?

Ta tin ngươi ở bên ngoài chắc cũng nghe rõ hết rồi, không thể nào không biết.”“Ta không tin ngươi nói hết rồi.

Nếu ngươi thật sự nói hết rồi thì chuyện này đã không thành ra thế này.

Nói thẳng đi, thứ đó rốt cuộc ở đâu?

Ta tin núi tuyết đúng là có một cái, nhưng tuyệt đối không chỉ có mỗi núi tuyết là một nơi đâu.”Thằng nhóc con bị Tô Mạch nói vậy thì có chút nghẹn lời.

Một lát sau mới có chút không vui trừng mắt nhìn Tô Mạch.

Người này quá thông minh, không thích ở cùng với những người như vậy, chí ít nói chuyện như vậy thì người đó có thể tùy tiện biết được tất cả mọi chuyện.

Khi đang nghĩ trong lòng, Tô Mạch bĩu môi.“Hoặc là ngươi trực tiếp nói ra những chuyện đó, hoặc là đến lúc đó đừng trách ta không khách khí.”Thằng nhóc con do dự.

Tô Mạch nguyện ý dạy nó một phương pháp, lại còn như vậy, chỉ là không nói ra những thông tin đó.

Một lát sau cuối cùng bất đắc dĩ trực tiếp nói ra thông tin.

Chương 723

Dù sao đối với mình cũng không quá nhanh.

Mãi đợi người bên kia nói ra thông tin xong, Tô Mạch mới hài lòng đứng dậy, nói với thằng nhóc con bên cạnh."Ta tin ngươi chắc không có ghi chép về phương pháp đó, nhưng phương pháp này rất dễ dùng.

Đó là dùng thọ mệnh của ngươi để đổi lấy mạng của người đó.

Chỉ cần ngươi chia thọ mệnh của mình cho người đó, thì người đó có thể sống lâu trăm tuổi."Đây là một phương pháp khá thiệt thòi, cũng chính vì vậy mà thằng nhóc con mới không có ghi chép.

Dù sao những phương pháp và những thứ được ghi chép cơ bản đều hữu dụng với nó.

Nó đâu có ngốc, tự nhiên sẽ không đi tìm hiểu những thứ vô dụng đối với mình.Tô Mạch bên trong bĩu môi, lại liếc nhìn thằng nhóc con trước mặt.

Thằng nhóc con khi nghe câu nói của Tô Mạch thì biểu cảm có chút do dự, nhưng một lát sau cuối cùng vẫn hơi gật đầu với Tô Mạch.Hóa ra thật sự định trực tiếp ban thọ mệnh cho người đó.

Xem ra người đó đối với nó rất quan trọng.

Quan trọng đến mức nào Tô Mạch tạm thời không rõ, cũng lười hỏi, chỉ vỗ vỗ vai thằng nhóc con."Nếu ngươi muốn cứu sống người đó, dùng phương pháp này tuyệt đối có thể.

Nhưng ta cũng nói thẳng với ngươi luôn, phương pháp này từ đầu đã không phải là một phương pháp đặc biệt tốt.

Nó có một tác dụng phụ, đó là người đó đến lúc đó sẽ trở thành khôi lỗi của ngươi.

Nếu ngươi muốn ra tay với hắn, dễ dàng có thể ra tay.”Dù sao mệnh đều là do ngươi ban cho, vậy ra tay chẳng phải chuyện bình thường sao?

Nhưng thông thường những người muốn luyện khôi lỗi sẽ không dùng phương pháp này, dù sao ngươi mất thọ mệnh của mình, cùng lắm là có thêm một con khôi lỗi thì có ích gì?Những phương pháp vô dụng như vậy không có ai dùng.Thằng nhóc con có nguyện ý dùng hay không, thì phải xem nó.

Khi Tô Mạch đang nghĩ trong lòng, thằng nhóc con biểu cảm do dự, cuối cùng kiên định gật đầu với Tô Mạch, hiển nhiên muốn dùng phương pháp này rồi.“Nếu đã như vậy, thì cứ làm đi.

Dù sao ta chỉ nói phương pháp cho ngươi biết, nhưng muốn làm hay không thì phải xem ngươi, ta sẽ không miễn cưỡng.”Thằng nhóc con nghe câu đó thì không hề do dự biểu thị là biết, sau đó cũng không có ý định nói thêm, vội vàng rời đi.

Mãi đợi thằng nhóc con bên kia rời đi, Tô Mạch mới suy tính, quyết định đi đến một nơi khác.

Tiếp tục ở lại chỗ này cũng vô ích, hơn nữa tin rằng không lâu nữa, người Long tộc chắc sẽ đến.Dù sao những thứ mình lấy, người Long tộc chắc từ đầu đã cho rằng không bình thường rồi, sau khi nghiên cứu xong khẳng định sẽ đến cướp đoạt thứ đó.

Khi Tô Mạch đang nghĩ trong lòng, người Long tộc bên kia quả nhiên đúng như Tô Mạch đã nói.Lúc đầu căn bản không biết thứ đó là gì, chỉ cho rằng là một bảo bối bình thường thôi.

Nhưng thứ mà Tô Mạch nhìn trúng đâu có thể đơn giản như vậy, cũng chính vì vậy, nên họ vẫn luôn nghiên cứu thứ đó.

Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một, cuối cùng lại thực sự

nghiên cứu ra được một số thứ.Nhìn những thứ nghiên cứu ra được, biểu cảm của họ có chút nghiêm túc.

Một lát sau, một trong số họ mới nói với những người xung quanh.“Thứ này lại có công dụng tốt như vậy, ta tuyệt đối không thể tiếp tục để Tô Mạch chiếm làm của riêng được.

Phải biết, bí mật ta muốn biết rất nhiều, những thứ thằng nhóc con bên trong có thể cho ta thực sự quá nhiều.

Nếu Tô Mạch thực sự lấy đi, thì chúng ta sẽ lỗ nặng rồi.”“Ngươi nói đúng, ta cũng không muốn thứ này rơi vào tay Tô Mạch.

Dù sao rơi vào tay hắn, đến lúc đó ta muốn lấy được lợi ích từ đó sẽ rất khó.

Nhưng ngươi cũng nên biết, bây giờ ta không dễ dàng lấy được thứ đó.

Sức mạnh của Tô Mạch cường hãn đến mức nào, tất cả mọi người đều nên biết rõ.”Câu đó vừa nói ra, những người khác lập tức trầm mặc.

Không thể không nói hắn nói đúng, sức mạnh của Tô Mạch cường hãn đến mức nào, tất cả mọi người đều biết rõ, nên chuyện này e rằng không đơn giản như vậy.“Trước tiên hãy điều tra xem Tô Mạch hiện tại đang ở đâu, còn những chuyện khác ta sẽ nói sau.”Một trong những người Long tộc khi thấy vậy thì không nhịn được, nói với những người xung quanh, sau đó lại liếc nhìn cách đó không xa.

Vì đã giải quyết xong chuyện, nên cuối cùng Ngao Tu cũng đã được giải phóng.Sắc mặt Ngao Tu cũng khó coi, nhìn những người xung quanh gần đây bị Tô Mạch truy sát như vậy, trong lòng vốn đã không thoải mái.

Bây giờ thấy những người đó nhìn về phía mình, hắn do dự, đứng

dậy trực tiếp nói với những người đó.“Ta sẽ đi tìm Tô Mạch, nhưng ta hy vọng đến lúc đó có thể có một phương pháp hoàn hảo, nếu không đến lúc đó mà tộc Long của ta bị thiệt thòi, thì người đưa ra đề nghị này hãy tự tử tạ tội đi.”Ai mà dám tự tử tạ tội chứ?

Bây giờ nghe câu đó, biểu cảm của những người đó đều có chút phức tạp.Ngao Tu căn bản không có nhiều tâm trạng để chú ý những người khác, nói xong câu đó liền vội vàng rời đi.Cùng lúc đó, Tô Mạch bên kia tự nhiên không biết chuyện bên đó, chuẩn bị rời đi khỏi nơi này.Đương nhiên trước khi rời đi tự nhiên phải chuẩn bị tốt chuyện của thằng nhóc con, dù sao thằng nhóc con này có chút tác dụng, nếu có thể, tự nhiên phải mang theo.Thằng nhóc con hiển nhiên không định dễ dàng rời đi như vậy, định trực tiếp cứu người đó.Tô Mạch đau đầu, cuối cùng dắt thằng nhóc con đến nhà người đó.

Người đó không có ai có thể thu xác, xung quanh cũng không có ai, nên tự nhiên cũng không có ai phát hiện chuyện hắn đã chết.Khi Tô Mạch và những người khác đến nơi đó, người đó đang nằm trên đất, trên người phủ một lớp bụi.Tô Mạch trực tiếp ném thằng nhóc con xuống, sau đó dẫn Tiểu Thanh đi ra ngoài.“Quan hệ gì?” Đối với thái độ của thằng nhóc con kia, Tiểu Thanh thực sự có chút không hiểu, cũng thực sự có chút không nhìn ra.

Khi đang nghĩ trong lòng, Tô Mạch liếc nhìn bên trong, lờ mờ có thể cảm nhận được, thằng nhóc con bên trong đang dùng thọ mệnh của mình để người đó sống lại, lập tức cười nói với Tiểu Thanh bên cạnh.“Quan hệ như thế nào thì chỉ có nó trong lòng mới rõ, chúng ta là người ngoài sao có thể rõ được?”Tiểu Thanh vốn dĩ vì tò mò nên mới tùy tiện hỏi một câu, bây giờ Tô Mạch không định trực tiếp nói ra những lời đó, cô do dự rồi cuối cùng cũng không nói gì, chỉ cười gật đầu với Tô Mạch biểu thị là biết, sau đó mới cúi đầu tiếp tục nhìn về phía trước.Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một, mãi đến lúc xế

chiều, thằng nhóc con đó mới đi ra ngoài.

Khi đi vào, thằng nhóc con này gần bằng một đứa trẻ sơ sinh, nhưng bây giờ lại có vẻ như ba bốn tuổi, Tiểu Thanh thấy vậy thì kinh ngạc, còn Tô Mạch thì nhướng mày.Lúc đầu hắn cho rằng thằng nhóc con này có chút kỳ lạ, theo lý mà nói đã sống lâu như vậy rồi, cũng nên lớn hơn một chút, nhưng thằng nhóc con vẫn giữ nguyên dáng vẻ trẻ con.

Chương 724

Lúc đó Tô Mạch cho rằng chủng tộc của thằng nhóc con này thật kỳ lạ, nhưng bây giờ trong tình huống này, có khả năng thằng nhóc con chưa lớn lên là do thọ mệnh của nó đang tiêu hao, đang bị nghịch chuyển.“Thế nào rồi?” Biết rõ, Tô Mạch trực tiếp đi về phía thằng nhóc con.

Người bên kia khi thấy vậy thì do dự, sau đó bất đắc dĩ thở dài một hơi nói với Tô Mạch.“Thành công rồi.

Không thể không nói, phương pháp của ngươi rất tốt, ngoại trừ cần phải trả một cái giá nào đó ra, những cái khác đều không có gì lớn.”Tô Mạch nghe câu đó thì cười, sau đó mới trực tiếp ôm thằng nhóc con đi vào trong.

Thằng nhóc con khi thấy vậy thì biểu cảm phức tạp, sau đó mới dựa vào người Tô Mạch.“Ta đoán phải một thời gian nữa ta mới có thể trở về bức họa.

Trong khoảng thời gian gần đây, e rằng phải làm phiền ngươi rồi.”Tô Mạch nghe câu đó thì không đi hỏi tình hình cụ thể, chỉ biểu thị là biết, sau đó đẩy cửa ra đầy suy tư nhìn vào bên trong.Người đàn ông bên trong đã không còn vấn đề gì nữa, đã tỉnh táo, hiển nhiên biết ai đã cứu mình, liếc nhìn thằng nhóc con trên người Tô Mạch, lại liếc nhìn Tô Mạch, sau đó mới cười đi về phía Tô Mạch, trực tiếp cúi chào Tô Mạch.“Đa tạ.”“Người cần cảm ơn không phải là ta, mà là thằng nhóc con đó.

Dù sao nó đã dùng thọ mệnh của nó để ban cho ngươi, để ngươi có thể sống lại.” Tô Mạch liếc nhìn người trước mặt, tự nhiên biết người trước mặt này là người thông minh, nên cũng không nói nhiều,

trực tiếp nói với người trước mặt một câu, sau đó mới dẫn thằng nhóc con đi về phía cách đó không xa, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Người bên kia khi thấy vậy thì do dự, sau đó cũng đi theo, cười nói với Tô Mạch.“Ta biết ai đã cứu ta, nhưng ta cũng biết ngươi là người đưa ra ý tưởng, nên ta cảm ơn ngươi.

Ngoài ra, ta có chuyện khác muốn nói với ngươi, không biết ngươi có nguyện ý đưa ta theo cùng đến một nơi khác không?

Ta biết ngươi không định tiếp tục ở lại đây, mà định đi đến một nơi khác để giải quyết một số chuyện.”Lúc đầu khi Tô Mạch dẫn thằng nhóc con đến đây, thực ra không định dẫn người này rời đi.

Dù sao người này sống lại là một chuyện, nhưng muốn dẫn đi lại là một chuyện khác rồi.

Người này dù sao cũng chỉ là một người phàm, nếu mang theo bên người thì đối với mình không có lợi ích gì lớn.

Nhưng người này đã chủ động đề nghị, vậy thì có thể cân nhắc.“Ta cũng biết ta chỉ là một người phàm, trong tình huống này, nếu ta thật sự đi theo ngươi, đến lúc đó có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Nên ta có thể cam đoan với ngươi là ta sẽ không gây bất kỳ phiền phức nào.”“Ngươi dùng mạng của thằng nhóc con để cam đoan với ta sao?” Tô Mạch lạnh lùng cười nói với người trước mặt một câu.

Người đàn ông bên kia nghe câu đó thì trầm mặc, sau đó mới thở dài một hơi, đứng dậy, trực tiếp đặt một khối ngọc bội trước mặt Tô Mạch.

Tô Mạch thấy vậy thì kinh ngạc nhướng mày.“Ta vì một cái ngọc bội mà mới trở nên như vậy, vốn dĩ lúc đầu mệnh của ta không phải thế.”Cái này Tô Mạch thì có thể nhìn ra, người này hiển nhiên đúng là

có chút không bình thường, rõ ràng là vì có một số thứ bên ngoài can thiệp, nên mới trở nên như bây giờ, nhưng điều đó thì sao?Không ngờ một khối ngọc bội nhỏ bé lại có thể đảm bảo an toàn cho hắn.

Khi Tô Mạch đang nghĩ trong lòng, người bên kia tự nhiên đoán được suy nghĩ của Tô Mạch, cười trực tiếp cầm ngọc bội cất vào trong lòng, sau đó mới tiếp tục nói với Tô Mạch.“Một khối ngọc bội có thể đảm bảo mạng của ta không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ điều gì.

Ta có một kỹ năng đặc biệt, bất kỳ ai tấn công ta đều vô dụng.

Không cần nói nhiều đến thọ mệnh của ta, tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng, cũng chính vì vậy mà ta mới gặp vấn đề khi còn trẻ như vậy.”Xem ra thân phận của người này cũng không đơn giản, nếu không thì sao lại có thể gặp phải nhiều nguy hiểm đến thế?

Tô Mạch bên trong lại liếc nhìn người trước mặt, sau đó cầm khối ngọc bội kia lên, bắt đầu kiểm tra.Kỳ lạ, Tô Mạch thật không nhìn ra ngọc bội có công dụng gì, trông chỉ là một khối ngọc bội đơn giản thôi.Nhưng trong lòng hắn rất rõ, người đàn ông này sẽ không lừa gạt hắn, nên bây giờ bộ dạng này rõ ràng là, người đàn ông quả thực có một số thứ không nhìn thấy được.

Biết rõ, Tô Mạch mới ném ngọc bội về phía người đàn ông, không hề do dự nói với hắn.“Ta đương nhiên không sao cả, dù sao đến lúc đó chỉ cần ngươi không kéo chân ta, thì mọi chuyện sẽ không có vấn đề gì.”Người đàn ông bên kia nghe câu đó thì lập tức mắt sáng lên, trực tiếp gật đầu về phía Tô Mạch.

Tô Mạch thấy vậy, lại liếc nhìn ra ngoài, sau đó mới nói với người bên cạnh.“Đương nhiên rồi, bây giờ không phải là lúc để nói những chuyện này.

Ta cũng nói thẳng với ngươi luôn, ta cũng có một số kẻ địch.

Những kẻ địch đó sẽ đến tìm ta.

Nếu ngươi muốn đi cùng ta, thì bây giờ hãy rời đi.

Nếu không, thì cứ thành thật ở lại đây, ta sẽ đảm bảo không liên lụy đến ngươi."Lời nói tuy là vậy, nhưng người đàn ông bên kia lại không nhìn ra Tô Mạch có vẻ vội vã, cũng chính vì vậy, nên khi thấy bộ dạng đó, hắn do dự, cuối cùng cười gật đầu với Tô Mạch."Ta chưa tự giới thiệu nhỉ, vậy để ta tự giới thiệu.

Ta là thái tử của một tiểu quốc, cứ gọi ta là Lưu Dũng Hành được rồi." Tô Mạch nghe câu đó, liếc nhìn người trước mặt, suy tính, sau đó mới cười gật đầu.Sau đó không có ý định nói thêm, dẫn người trực tiếp đi về một hướng khác.

Cùng lúc đó, Ngao Tu bên kia cũng dẫn một nhóm người đến địa chỉ của Tô Mạch.

Ai ngờ họ đã đi quá một chút, không thấy Tô Mạch mà chỉ thấy những thứ còn sót lại.Kẻ dưới đứng bên cạnh Ngao Tu, khi thấy vậy thì biểu cảm có chút do dự, nhỏ giọng nói với Ngao Tu."Chúng ta có nên tiếp tục truy tìm nữa không?

Nhìn bộ dạng bây giờ của hắn rõ ràng là muốn trốn tránh chúng ta.

Nếu chúng ta tiếp tục truy tìm nữa, thì đối với chúng ta thực ra không có lợi ích gì lớn."Ngao Tu bên kia nghe câu đó thì lập tức cười lạnh.

Cái gì mà không có lợi ích lớn?

Vốn dĩ từ đầu hắn không cần lợi ích, chỉ cần cản chân Tô Mạch, để những người khác ra tay với Tô Mạch.

Ngao Tu bên trong, liếc nhìn người bên cạnh không nói gì, đi về phía trước, vừa đi vừa suy tính thời gian Tô Mạch rời đi.Những thứ vừa nãy nhìn thấy hiển nhiên vừa mới để lại, không lâu lắm, thậm chí

còn không có bụi bẩn bám lại.

Chương 725

Cũng chính vì vậy, nên hắn cho rằng Tô Mạch rời đi bây giờ chắc chắn không quá lâu, có thể truy đuổi, nhưng truy đuổi xong thì phải có cách, thực lực của Tô Mạch quá mạnh rồi.Đối đầu trực diện với Tô Mạch, đơn giản là tìm chết.

Khi những người bên kia đang nghĩ trong lòng, kẻ dưới phía sau cũng do dự liếc nhìn hắn, nhỏ giọng nói.“Trong này có dấu chân, chúng ta có nên theo dấu chân mà truy đuổi không?”Những người bên kia trong lòng biết rõ, Ngao Tu khẳng định không thể dễ dàng từ bỏ Tô Mạch mà không đi tìm kiếm.

Nên bây giờ tốt nhất là mau chóng tìm ra Tô Mạch.Khi những người bên kia đang nghĩ trong lòng, Ngao Tu cắn răng, liếc nhìn phía trước, cuối cùng nói với người bên cạnh.“Cứ đuổi theo đi.

Đến lúc đó gặp người bên kia, tốt nhất là đừng xuất hiện, nếu không đến lúc đó chết cũng vô ích, không liên quan gì đến ta.”Những người bên kia nghe câu đó thì có chút không vui, nhưng cuối cùng đều thành thật, đi theo Ngao Tu trực tiếp đến nơi.Tô Mạch hiển nhiên không có ý định ẩn giấu, cũng chính vì vậy, nên họ nhanh chóng tìm thấy dấu vết của Tô Mạch và những người khác.

Khi đến đó, những người đó lập tức biểu cảm nghiêm túc trốn đi.Trong lòng biết rõ, Ngao Tu bảo họ trốn đi rõ ràng là vì biết Tô Mạch bên kia quá cường hãn.

Nên bây giờ nếu nhảy ra đối kháng với Tô Mạch, đơn giản là tìm chết.

Nên mới bảo họ trốn đi.

Những người bên cạnh tuy cảm thấy Ngao Tu có chút hèn nhát,

nhưng cũng không đến mức thực sự muốn nhảy lên tìm chết.Khi những người bên kia đang nghĩ trong lòng, Tô Mạch đứng phía trước cảm nhận được, nhưng những người đó không có ý định ra tay, hắn cũng lười bận tâm chuyện này, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, vừa bắt đầu hấp thu một số thứ, đồng thời nói với người bên cạnh.“Ta muốn đi phương Đông, ở đó có thứ ta cần.

Nhưng trước khi đi phương Đông, ta phải giải quyết những người phía sau đã.

Nên trong khoảng thời gian gần đây, ngươi tốt nhất nên ở cách xa ta một chút thì hơn, nếu không đến lúc đó mà bị vạ lây thì đừng trách ta.”Mấy người nghe câu đó thì lập tức biểu cảm có chút nghiêm túc.

Tô Mạch thấy vậy thì hừ cười một tiếng, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Tiểu Thanh thấy vậy thì vội vàng đi theo Tô Mạch tiến về phía trước, đồng thời nói với Tô Mạch.“Ta tin Chủ nhân nhất định có thể dễ dàng giải quyết được.

Những người đó chỉ là Long tộc nhỏ bé, đối với ngài căn bản không có uy hiếp gì lớn.”Không nhất định đâu.

Dù sao những người Long tộc đó thực sự không có nhiều năng lực, nếu thật sự muốn ra tay thì quả thực hoàn toàn có thể ra tay.

Nhưng phải biết Long tộc là chủng tộc ứng với Thiên Đạo mà sinh ra.Rất nhiều người coi Long tộc là biểu tượng, là đại vận, thực ra không phải là giả dối.

Long tộc đúng là biểu tượng, đúng là đại vận.

Nếu chỉ là những trận đánh nhỏ nhặt mà trực tiếp giải quyết một hai con rồng, thì sẽ không bị ảnh hưởng lớn lắm.

Nhưng nếu muốn trực tiếp diệt cả chủng tộc đại vận này, thì sẽ

rắc rối lớn.

Thiên Đạo cũng sẽ gây ra một số phiền phức, đến lúc đó sẽ cần một chút thời gian để xử lý.Như vậy đơn giản là lãng phí vô cùng thời gian.

Khi Tô Mạch đang nghĩ trong lòng, Tiểu Thanh tiếp tục hưng trí dạt dào nói với Tô Mạch.“Không hiểu rõ ý tứ của những người đó là gì, tại sao không xuất hiện?

Nhìn bộ dạng đó, hình như là sợ ngài thì phải.”Chẳng lẽ không sợ sao?

Những người bên kia hiển nhiên trong lòng cũng rõ, nếu người Long tộc không ra tay mà Tô Mạch ra tay trước thì đến lúc đó Thiên Đạo khẳng định sẽ gây phiền phức cho Tô Mạch.

Cũng chính vì vậy, nên hiển nhiên họ định tìm cơ hội khác để ra tay.Biết rõ, Tô Mạch không có ý định nói nhảm với những người bên kia, trực tiếp đi về phía Ngao Tu.

Ngao Tu bên kia hoàn toàn không ngờ Tô Mạch lại đột nhiên phát hiện ra mình.

Tuy bị Tô Mạch phát hiện chuyện này cũng bình thường, dù sao người này rốt cuộc cường hãn đến mức nào, trong lòng hắn cũng rõ.

Nhưng bị phát hiện dễ dàng như vậy, tâm trạng không tốt.

Đúng lúc đó, Tô Mạch đứng trước mặt hắn trực tiếp nói với hắn.“Ta có một số việc cần làm, nên ta phải đi phương Đông.

Trước khi đi, ta phải giải quyết các ngươi.

Dù sao nếu không giải quyết các ngươi, chuyện này đối với ta có chút phiền phức.

Vậy nói thẳng đi, ngươi muốn ta giải quyết thế nào?”Hóa ra lại có

ý định tìm chết.

Ngao Tu lập tức có chút phẫn nộ, đồng thời cũng không dám tiếp tục dễ dàng ra tay với Tô Mạch.

Dù sao dễ dàng ra tay với người này, đến lúc đó sẽ chết.

Khi đang nghĩ trong lòng, một đám người phía sau lại là một lũ phế vật, căn bản không có tâm trạng để làm những chuyện khác.

Chương 726

Bây giờ nghe kế hoạch cũng biết đã bị phát hiện.Tiếp tục trốn cũng không có tác dụng gì lớn.

Cũng chính vì vậy, nên những người bên cạnh không có ý định trốn nữa, trực tiếp xông về phía Tô Mạch.

Tô Mạch thấy vậy thì lập tức cười.

Hắn đang khổ não muốn tìm một cơ hội để giải quyết những người này.

Dù sao nếu cứ để những người này tiếp tục như vậy, hắn cũng không có cách nào tìm cơ hội để giải quyết, có khả năng sẽ bị phản kích.Đến lúc đó xảy ra chuyện thì không đến mức xảy ra chuyện gì, nhưng phiền phức thì khẳng định có.

Khi Tô Mạch đang nghĩ trong lòng, những người bên kia lại định ra tay với hắn, đây đúng là một cơ hội tốt.

Chỉ cần người Long tộc chủ động ra tay với hắn, thì hắn sẽ không rước phiền phức vào người.

Biết rõ, hắn nhìn những người bên kia trực tiếp ném đồ vào người mình, sau đó khi cầm vũ khí xông về phía mình thì chợt biến mất trước mặt họ.Một đám người cùng với động tác của Tô Mạch rơi vào biểu cảm nghiêm túc.

Trong tình huống này trong lòng tự nhiên rõ, vạn nhất đến lúc đó Tô Mạch trực tiếp ra tay từ phía sau với họ, thì những người bên cạnh căn bản không thể phản ứng.

Khi đang nghĩ trong lòng, Tô Mạch trực tiếp truy đuổi về phía Ngao Tu.“Ta tin ngươi cũng biết Long tộc là thứ quan trọng nhất.

Trong tình huống này, ta vốn đau đầu vì Long tộc đó.

Dù sao nếu nhắm vào các ngươi mà ra tay, thì ta sẽ rước một chút phiền phức vào người.

Đến lúc đó ta có khả năng sẽ không có thời gian đi đến nơi khác để lấy một số thứ.

Nhưng bây giờ xem ra, ta đã nghĩ quá nhiều rồi.

Mấy người này thực sự không có não.”Một số người lúc đầu không phản ứng, mãi đợi câu nói của Tô Mạch vừa nói ra lập tức phản ứng, tự nhiên cũng biết tại sao Tô Mạch lại nói những người bên cạnh không có não.

Dù sao họ đã chủ động giúp Tô Mạch giải quyết tất cả những phiền não.

Trong lòng lập tức đau đầu.

Ngao Tu bên kia thấy vậy thì cười lạnh, liếc nhìn người cách đó không xa rồi nói với Tô Mạch.“Ngươi cũng đừng có miệng lưỡi trơn tru như vậy.

Dù sao thì sao cũng được, người của ta có thể giải quyết được.” “Ta thấy bộ dạng hiện giờ của các ngươi, cộng thêm mấy người mang theo cũng chẳng ra sao, rõ ràng không hề có ý định giải quyết ta, mục tiêu của các ngươi từ đầu không phải giết ta, mà chỉ là cầm chân ta, để người của các ngươi ra tay với ta, sau đó lấy được thứ gì đó từ tay ta rồi rời đi thôi.” Không thể không nói, Tô Mạch đã đoán đúng.

Cũng chính vì Tô Mạch đoán đúng nên khi Ngao Tu nghe những lời này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Hiển nhiên, hắn không ngờ Tô Mạch lại có thể hiểu rõ mọi chuyện đến vậy.

Rắc rối rồi, dù sao thì với tình hình hiện tại, ai biết Tô Mạch có trực tiếp ra tay hay không.

Nếu vì những lý do này mà thất bại thì chuyện này sẽ khó giải quyết.

Trong lúc Ngao Tu đang suy tính, Tô Mạch đã né tránh sang một bên.

Có thể thấy rõ một người đang trực tiếp ra tay tấn công Tô Mạch, bởi vì người đó cũng hiểu rõ trong lòng, với tình hình hiện tại, nếu không tiếp tục ra tay với Tô Mạch thì cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Tô Mạch đương nhiên đoán được ý đồ của những người kia, vì đã đoán được nên anh mỉm cười nói tiếp với Ngao Tu bên cạnh.

"Não trạng thái của mấy người đó thực sự không ổn, thôi bỏ đi, ta cũng nói thẳng luôn.

Dù não các ngươi có tốt hay không thì chuyện đó cũng chẳng liên quan gì lớn, ta chỉ biết tiếp theo sẽ không có nhiều thời gian như vậy đâu." Nói xong, Tô Mạch không nói thêm lời thừa, đột nhiên túm lấy người đang tấn công mình.

Cùng với hành động của Tô Mạch, những người khác đều giật mình, cảnh giác nhìn anh.

Lúc này, Tô Mạch đột ngột ném người đó đi.

Mặc dù Long tộc đã chủ động hóa giải một số thứ, nhưng nếu thực sự giết chết những người này thì sẽ có chút rắc rối.

"Hay là các ngươi dừng lại đi, ta muốn xem những người phía sau các ngươi có năng lực mạnh đến đâu.

Nếu năng lực của các ngươi đặc biệt cường hãn thì có lẽ lúc đó ta

có thể nói chuyện đàng hoàng với các ngươi.” Đương nhiên, tiền đề là những người đó có năng lực mạnh đến mức Tô Mạch không dám tùy tiện ra tay.

Chương 727

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, nếu thực sự có năng lực đó thì sẽ không phải che giấu như vậy.

Ngao Tu trong lòng cũng rõ ràng, Tô Mạch hiển nhiên muốn đợi những người phía sau đến rồi giải quyết tất cả cùng một lúc.

Bởi vì làm như vậy sẽ có lợi cho anh, ít nhất là sẽ không có thêm rắc rối.

Ngao Tu không có nhiều thời gian để nghĩ ngợi thêm, chỉ biết nếu cứ thế này thì đây không phải là chuyện tốt đối với mình.

Hắn trực tiếp tấn công Tô Mạch, muốn dẫn Tô Mạch đến một nơi khác.

Như vậy, khi đến lãnh thổ của mình, có lẽ tỷ lệ thành công sẽ cao hơn một chút.

Lúc này, Tô Mạch dường như không nhìn ra ý đồ của người trước mặt, anh trực tiếp né sang một bên, đột nhiên túm lấy người đó rồi chạy về phía nguồn nước cách đó không xa.

Những người bên kia hoàn toàn không ngờ Tô Mạch lại chủ động dẫn họ đến lãnh thổ của mình, lập tức ngẩn người.

Lúc đó, Tô Mạch mỉm cười: "Lãnh thổ Thủy Long tộc." Nghe những lời này, Ngao Tu biết chuyện này có chút không đơn giản.

Tô Mạch rõ ràng biết đây là lãnh thổ Long tộc nhưng vẫn giữ thái độ như vậy, thật sự quỷ dị.

Hoặc là người trước mặt biết chuyện nhưng không coi trọng, nếu thực sự như vậy thì rõ ràng người đó đã sớm biết mình muốn giải quyết Long tộc.

Trong lúc Ngao Tu đang suy tính, đám người phía sau cũng đến.

Hiển nhiên, vì sợ không thể dễ dàng giải quyết Tô Mạch, nhỡ Long tộc bị tổn thất thì sẽ rất phiền phức, nên những người đó đã đến rất nhanh.

"Không tệ đâu, đến đúng lúc lắm." Tô Mạch nhìn Long tộc đang tiến đến, không chút do dự nói với những người đó.

Cùng lúc đó, những người kia cũng đã đến trước mặt Tô Mạch.

Nghe lời Tô Mạch, họ biết lần này Ngao Tu đã thất bại, không hề thành công trong việc khơi dậy lòng thù hận của Tô Mạch.

Nhưng dù sao thì việc tìm ra người và ảnh hưởng đến những người bên trong cũng mất khá nhiều thời gian.

Chủ yếu là để tập hợp thêm người, đồng thời cũng để tìm hiểu những điều về Tô Mạch mà họ sợ hãi.

Dù sao, trong lòng họ cũng rõ ràng, người này đã có năng lực cường hãn như vậy, nếu tiếp tục gây rối với anh ta mà không có gì để chế phục anh ta, nhỡ sau này sự việc thực sự trở nên lớn chuyện thì sẽ rất phiền phức.

Chính vì vậy, họ vẫn luôn tìm kiếm thứ mà Tô Mạch sợ hãi.

Khi họ trực tiếp lấy ra thứ được cho là "Tô Mạch sợ hãi", Tô Mạch không nhịn được cười.

Anh nghĩ, "Thứ này thật là gì chứ, có thể khiến ta sợ sao?

Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm thôi mà." Một Long tộc trong số đó cẩn thận nói: "Không thể nào, ta điều tra thì thấy Tô Mạch sợ thứ này, chính vì thế ta mới mang nó ra.

Sao người này lại không sợ chút nào?

Chẳng lẽ ta lấy nhầm rồi?" Nghe lời đó, Tô Mạch cảm thấy hứng

thú với Long tộc kia, nhìn về phía hắn.

Khi Long tộc đó thấy vậy, lập tức hoảng sợ lùi lại một bước.

Tô Mạch trực tiếp tóm lấy người đó rồi kéo đi, không chút do dự.

"Tiểu thí hài này tên gì?" Tô Mạch cũng không biết vận khí của mình ra sao, gặp ai cũng có thân phận phi phàm.

Lần này, tiểu hài bị anh túm trong tay đương nhiên cũng không có thân phận tầm thường.

Tiểu thí hài Long tộc này vốn không nên xuất hiện ở đây.

Trong tình huống này, việc để một tiểu hài xuất hiện ở nơi này rõ ràng là quá mức nuông chiều.

Kết quả là những người khác trong lòng có chút không vui, nghĩ rằng nếu nuông chiều rồi cuối cùng lại để tiểu hài cưng chiều bị Tô Mạch bắt, vậy thì sau này nếu để người bên kia biết chuyện, chắc sẽ tan nát cõi lòng biết bao.

Trong lúc đang suy tính, Tô Mạch trực tiếp thả tiểu thí hài xuống rồi mới nhìn người trước mặt, không chút do dự.

Chương 728

“Ta vốn định lấy thứ gì đó từ các ngươi rồi trực tiếp rời đi, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng là không thể lấy đồ được nữa.” Một Long tộc trong số đó nghe lời này, lập tức trào phúng nói với Tô Mạch: “Hoàng khẩu tiểu nhi!

Đồ của ta dễ lấy vậy sao?” Nghe lời này, Tô Mạch có lẽ không biết tình hình của những người kia, rõ ràng họ căn bản không tin có thể dễ dàng lấy được thứ từ đó, tự cho rằng thứ mình đang cầm trên tay có tác dụng.

Không biết ai đã lừa gạt những người này.

Tô Mạch không định nói chuyện vô nghĩa với những người này, anh trực tiếp tấn công.

Đám người kia căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị Tô Mạch quét ngã xuống đất.

Dù là sân nhà, họ vẫn không thể thành công.

Những kẻ ngu ngốc này cũng nhìn ra, rõ ràng đã bị lừa gạt, lập tức nổi giận.

Tô Mạch thấy vậy, hít một hơi rồi tiếp tục nói.

“Ta có thể cho các ngươi rời đi, dù sao ta và Long tộc cũng không có thù oán.

Mặc dù ta không biết Long tộc có tình hình gì mà đột nhiên ra tay với ta, nhưng vì không có thù oán, ta không nhất thiết phải ra tay với các ngươi.” Nghe những lời này, những người bên kia do dự nhìn Tô Mạch, có chút không muốn tin Tô Mạch lại bằng lòng cho họ rời đi.

Trong lòng những người đó đang suy nghĩ, Tô Mạch tiếp tục.

“Ta đương nhiên có thể cho các ngươi rời đi, nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là các ngươi phải để người này lại.

Chỉ cần để người này lại cho ta, những chuyện khác không cần nói nữa.” Long tộc nói: “Không thể nào!

Người này là vị Long tộc của chúng ta, thân phận vô cùng cao quý.

Nếu để người đó ở lại cùng ngươi, nhỡ sau này có chuyện gì xảy ra, ta biết lấy gì đi giao thiệp với phụ thân của người đó đây?” Với thân phận như vậy mà lại dám để con mình ra ngoài, rõ ràng là không coi trọng đứa trẻ đó.

Tô Mạch mỉm cười nói thẳng với những người bên kia.

“Với thân phận hiện tại mà lại không coi đứa trẻ của mình ra gì, rõ ràng phụ thân của đứa trẻ đó cũng chẳng khác.

Thôi được rồi, người này nhất định phải ngoan ngoãn ở lại chỗ ta.

Còn về phần các ngươi có thể đi tìm cách khác, ta không có ý định thương lượng với các ngươi.

Ta chỉ yêu cầu giữ con tin này lại.” Tình hình hiện tại rõ ràng là không thể thương lượng được nữa.

Hoặc là để Tô Mạch mang người đi, nhưng nếu thực sự như vậy thì tuyệt đối không có cách nào giao thiệp với những người bên kia.

Còn nếu không để Tô Mạch mang người đi thì những người này đều phải chết ở đây.

Khả năng của người này cường hãn đến mức nào, họ không rõ, nhưng trong lòng họ biết mình không thể so sánh với người đó.

Nếu không thì lúc đó họ đã không vất vả đi tìm điểm yếu của người này, kết quả lại chỉ tìm thấy một thanh kiếm.

Một thanh kiếm đối với anh ta thì hoàn toàn vô dụng, Tô Mạch

cũng căn bản không sợ thứ đó.

Trong lòng những người bên kia đang suy tính, Tô Mạch lạnh lùng hừ một tiếng.

"Cút đi!

Nể mặt tiểu tử này, ta sẽ không tiếp tục ra tay với các ngươi nữa.

Nhưng nếu các ngươi còn tiếp tục ở lại đây thì đừng trách ta không khách khí!" Nghe lời đó, đám người bên kia vội vàng rời đi, trong lòng lại nghĩ rằng chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

E rằng tiếp theo họ phải mất một thời gian để đón người kia từ tay Tô Mạch về.

Mãi đến khi những người bên kia rời đi, Tô Mạch mới nhìn sang người bên cạnh.

Người đó khi bị bắt cũng không giãy giụa nhiều, giờ thấy Tô Mạch nhìn mình cũng chỉ mỉm cười.

Tô Mạch thấy vậy cũng không nhịn được cười, anh thực sự cần người này, cũng chính vì thế nên anh mới cố ý trực tiếp bắt người này.

Chương 729

Nhưng anh cũng không ngờ người này lại có thái độ như vậy.

Có thể thấy, người trước mặt rõ ràng không muốn rời đi cùng những người kia.

“Tiểu tử ngươi tâm cơ không tệ đấy, lại muốn ta làm kẻ ác sao?

Lúc đó đừng trách ta không khách khí với ngươi!” Người bên cạnh nghe lời này, lập tức hoảng hốt nói với Tô Mạch: “Ta chỉ muốn ra ngoài xem một chút thôi.

Ban đầu ta cũng không có ý định ra tay với ngài, sau này thành công cũng không theo yêu cầu của họ.

Hay là ngài cứ mắng ta đi?” Tô Mạch mở miệng, người bên cạnh thấy vậy vội vàng nói với Tô Mạch.

Tiểu hài nói: “Ta thực sự có mục tiêu của riêng mình, ta thừa nhận lần này đã lợi dụng chuyện này, đó thực sự là vấn đề của ta.

Nhưng ta cũng có chỗ cần đến ngài giúp đỡ, nên ta nghĩ mình không cần thiết phải tiếp tục tranh cãi chuyện này.

Điều quan trọng nhất bây giờ là ta đang vướng mắc một chuyện khác, đó là ta có việc cần ngài làm.” Nghe lời đó, Tô Mạch lập tức bật cười.

Không thể không nói, trong Long tộc, người nào cũng kỳ lạ hơn người nào.

Đương nhiên, trong Long tộc bảo bối cũng tốt hơn cái khác.

Lần này, anh chủ yếu coi trọng thể chất của người này.

Không ngờ trong Long tộc lại có người sở hữu thể chất đặc biệt

này.

Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất không phải là những thứ đó.

Anh nhìn người trước mặt, suy nghĩ về những việc cần làm tiếp theo, rồi mỉm cười nói với người kia.

“Ngươi cần đi đến đó giúp ta tìm vài thứ.

Sau khi tìm được đồ cho ta, ngươi muốn làm gì thì làm.

Nếu ngươi muốn ai đó chịu trách nhiệm, cứ để họ tìm ta, ngươi thấy sao?” Người bên cạnh ban đầu có thể thấy Tô Mạch rõ ràng cần mình làm gì đó, bởi vì ánh mắt của Tô Mạch vẫn luôn đặt trên người mình.

Nhưng giờ nghe nói phải đi tìm vài thứ, biểu cảm của hắn có chút do dự.

Hắn không phải là không muốn, chủ yếu là sợ hãi.

Nhỡ sau này thứ đó vô cùng khó giải quyết thì sẽ rất phiền phức.

Hắn không muốn vì kế hoạch lần này mà rước lấy rắc rối.

Dù sao thì hắn cũng biết Tô Mạch không phải là một nhân vật đơn giản.

“Yên tâm đi, thứ ta muốn ngươi tìm là một ít dược liệu, nên không quá đặc biệt đâu.

Khi ngươi tìm những thứ đó, ta sẽ trực tiếp cung cấp phương vị.

Đến đó ngươi chỉ cần giúp ta hái chúng là được rồi, những chuyện khác không cần lo lắng.” Mặc dù vậy, người bên kia vẫn có chút do dự.

Tô Mạch thấy vậy cũng không còn hứng thú tranh cãi nữa.

Nói xong, anh vội vàng dẫn người đó đi về phía trước, dù sao thì

bây giờ điều quan trọng nhất là phải lấy được dược liệu trước, rồi hãy tính đến những chuyện khác.

Trong lòng Tô Mạch đang suy tính, người bên kia cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Nhanh chóng đến nơi tìm dược liệu.

Người đàn ông ở đó nhìn Tô Mạch một cái, Tô Mạch cũng nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào giữa cánh đồng nói với người bên cạnh.

“Thứ ta muốn tìm ở đó, ngươi hãy đào xuống ở giữa khu vực đó.

Một lát sau chắc sẽ tìm thấy thứ đó.

Chương 730

Chỉ cần lấy được nó và đưa cho ta là được.” Nếu chỉ là chuyện này thì quả thực rất đơn giản.

Dù sao thì người này cũng không phải công nhân bình thường, hắn có năng lực, căn bản không cần người khác giúp đỡ, chỉ cần tùy tiện một chút là có thể tiếp tục.

Căn bản không có độ khó lớn.

Trong tình huống này, Tô Mạch lại để hắn giúp làm.

Trong lòng đang suy nghĩ, Tô Mạch đã mất kiên nhẫn, nói với hắn.

“Nhanh chóng đi làm đi.

Đợi ngươi làm xong việc, muốn đi đâu thì đi, không liên quan đến ta.

Lúc đó ta sẽ giúp ngươi gánh vác.” Mặc dù không biết tại sao lại có chuyện tốt như vậy xảy ra, nhưng người đàn ông bên kia trong lòng rõ ràng, với tình hình hiện tại, ai biết chuyện này là tốt hay xấu.

Hắn do dự một lúc, cuối cùng đến chỗ đó, bắt đầu hành động theo lời Tô Mạch.

Những người bên cạnh khi thấy vậy có chút không hiểu ý nghĩa thái độ của Tô Mạch.

Theo tình hình hiện tại, Tô Mạch cũng có thể tự ra tay.

Rồi trong lòng họ đang suy nghĩ, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Người bên kia tạm thời chưa lấy được đồ, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Người đó đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên cảm nhận được rõ ràng

là có vấn đề.

Hắn lập tức chạy thẳng về phía Tô Mạch, không còn ý định lấy đồ nữa, trực tiếp nói với Tô Mạch.

Tiểu hài nói: "Mặt đất bắt đầu rung chuyển, ta không biết là chuyện gì, nhưng ta cảm thấy thứ lần này giống như thứ ta muốn lấy.

Chính vì vậy, ta nghĩ tốt nhất là ta không nên lấy nữa." Tô Mạch nhìn người trước mặt, cười lạnh: "Ngươi biết ngay từ đầu chuyện này vốn không đơn giản mà.

Nếu đơn giản như vậy, ta cũng không cần trực tiếp nhờ ngươi giúp lấy.

Cho nên, hoặc là bây giờ ngươi đi lấy, hoặc là sau này ngươi sẽ mãi ở bên cạnh ta.

Như vậy, việc ngươi muốn làm đương nhiên cũng không thể hoàn thành, kết quả sau này sẽ thế nào thì ta không rõ." Người đàn ông hiểu rõ, tình hình hiện tại rõ ràng là Tô Mạch đã tính kế hắn.

Trong lòng hắn tức giận nhìn Tô Mạch, không còn do dự nữa, cuối cùng không quay đầu lại mà một lần nữa đi về phía đó.

Tô Mạch thấy vậy mới hài lòng, nhìn hắn đang đào đồ, trực tiếp nói với những người bên cạnh.

"Đối với Long tộc các ngươi sẽ không có quá nhiều nguy hiểm đâu.

Hơn nữa, huyết mạch của tiểu tử này cũng rất đặc thù, nên càng không có nguy hiểm.

Chính vì vậy, các ngươi không cần lo lắng.

Nhanh chóng trở về nghỉ ngơi một thời gian đi, tiện thể rời xa nơi này.

Nếu không thì sau này tiểu tử đó tuy không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng các ngươi thì chưa chắc đâu.” Đám người kia vốn thấy kỳ lạ, nhưng giờ thấy vậy thì đã hiểu ra.

Dù sao thì sau này tiểu tử kia cũng sẽ không gặp nguy hiểm, không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây.

Nếu không thì lúc đó có thể sẽ chết.

Họ vội vã rời đi.

Tô Mạch đứng tại chỗ, mãi đến khi những người bên kia rời đi, anh mới tiếp tục đặt ánh mắt về phía xa.

Không thể không nói, chuyện người đó muốn làm lần này hiển nhiên vô cùng quan trọng, nên vì chuyện này, thậm chí hắn còn không màng đến tính mạng.

Dù mặt đất đang rung chuyển, hắn vẫn cúi đầu đào đồ, rõ ràng không hề để ý đến sự rung chuyển của mặt đất.

Chương 731

Tô Mạch nhìn một lúc lâu, rồi mỉm cười đi về phía đó.

Cùng lúc đó, người bên kia đột nhiên dừng hành động trong chốc lát, sau đó trực tiếp cầm đồ chạy về phía Tô Mạch.

Tiểu hài nói: "Thứ này không phải là thứ ngài muốn tìm sao?" Tô Mạch gật đầu, trực tiếp cầm lấy đồ cất đi rồi nói tiếp với người trước mặt.

"Đồ ta đã lấy rồi, tiếp theo ngươi có thể rời đi.

Nhưng ta nghĩ e rằng ngươi không chạy thoát được đâu." Người đàn ông nghe lời này, lập tức biến sắc.

Cùng lúc đó, một con Giao Long đột nhiên từ dưới đất chui lên.

Giao Long và Long tộc thực ra đều giống nhau, đều có cùng sở thích.

Nhưng nơi này lại khô hạn vô cùng.

Trong tình huống này, chỉ có một số Long tộc tương đối mạnh mẽ mới ở nơi này.

Trong tình huống bình thường, một số Long tộc phổ thông ở nơi này thậm chí sẽ cảm thấy khó chịu.

Nơi như thế này vậy mà lại xuất hiện Giao Long khiến người đàn ông bên kia biểu cảm có chút kỳ lạ.

Một lát sau, người đàn ông đó cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói với Tô Mạch: "Ngài chắc chắn biết rõ chuyện gì đang xảy ra ở nơi này.

Ta khuyên ngài tốt nhất nên nói rõ mọi chuyện.

Ngài phải biết, Long tộc ta không dễ đối phó như vậy đâu.” Hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra Tô Mạch đối với mọi chuyện lần này đều ung dung tự tại, rõ ràng là nắm giữ tất cả.

Tô Mạch nói: “Ta thực sự biết một vài điều, nhưng không có nghĩa là ta nhất định phải nói cho ngươi.

Chuyện ngươi muốn làm bây giờ, chắc hẳn có liên quan đến Giao Long này nhỉ?” Người đàn ông nghe lời này, lập tức biểu cảm có chút kỳ lạ.

Chuyện hắn muốn làm không hề liên quan đến Giao Long, chỉ là muốn đi tìm một người mà thôi.

Tô Mạch nói: “Ngươi có thể đi hỏi con Giao Long đó xem người ngươi muốn tìm ở đâu không?” Thực tế là người đàn ông biến sắc, biết chuyện gì đang xảy ra rồi, trực tiếp chạy về phía Giao Long.

Không thể không nói, Giao Long dù sao cũng không bằng Long tộc, dù sao nó hiện tại chưa hóa Long, chỉ có một cái tên gọi “long” mà thôi.

Nhưng nói cho cùng, phía trước chữ “long” lại thêm chữ “giao”.

Giao Long yếu hơn Long tộc, trong tình huống gặp phải nơi khô hạn như vậy, hiển nhiên cũng vô cùng khó chịu.

Người đàn ông đang lượn lờ trên không trung thấy vậy thì dừng động tác, nhìn con Giao Long kia một lát rồi mới vươn tay ra.

Tiểu hài nói: “Huyết mạch của ta đặc thù, có thể khiến ngươi trở nên thoải mái hơn.

Nếu ngươi muốn ta giúp ngươi trở về trạng thái cũ thì hãy trả lời một số câu hỏi của ta.

Nếu câu trả lời của ngươi khiến ta hài lòng, ta sẽ giúp ngươi,

ngươi thấy sao?

Ta thấy đây là một giao dịch tốt, ít nhất đối với ngươi cũng không quá thiệt thòi." Hắn cũng là Long tộc, mặc dù vì huyết mạch đặc thù nên ở nơi này cũng không cảm thấy quá khó chịu.

Nhưng hắn biết Long tộc sẽ khó chịu đến mức nào.

Hiểu rõ điều đó, người đàn ông tiếp tục nhìn con Giao Long trước mặt.

Con Giao Long kia hiển nhiên đã có chút không thể nhịn được nữa.

Bây giờ nghe lời người đàn ông, nó cuối cùng không nhịn được nữa, xông về phía người đàn ông.

Một lát sau lại dừng lại trước mặt người đàn ông, do dự một hồi, cuối cùng nói với người đàn ông.

Giao Long nói: "Ngươi hãy nói điều kiện trước đi, nếu không ta biết ngươi có lợi dụng lúc này để uy hiếp ta không.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải ta sẽ chịu thiệt lớn sao?" Một con Giao Long có đầu óóc, trong tình huống này vậy mà lại biết suy nghĩ như vậy.

Chương 732

Người đàn ông nghe lời đó không nhịn được khóe miệng giật giật, sau đó mới trực tiếp nói ra chuyện mình muốn biết.

Tiểu hài nói: "Hai ngàn năm trước có người lấy đồ của ta rồi chạy đến nơi này.

Thứ đó đối với ta vô cùng quan trọng, vì vậy ta trực tiếp truy đuổi đến nơi này, tìm hiểu tình hình của người đó, cũng biết người đó ở đâu.

Nhưng khi ta tìm được người đó, những người khác lại nói người đó đã chết.

Nhưng ta có thể cảm nhận được người đó chưa chết, đã cầm đồ của ta bỏ trốn rồi.

Cụ thể ở đâu thì không rõ." Trong lòng, người đàn ông hơi nhíu mày, lại nhìn con Giao Long trước mặt.

Thực ra hắn có chút do dự, không biết Giao Long trước mặt có biết chuyện đó hay không.

Nếu biết thì tốt, nhưng nếu không biết thì chẳng phải mình đã bị Tô Mạch lừa một vố sao?

Trong lòng đang suy tính, Giao Long bắt đầu vùng vẫy, bực bội nói.

Giao Long nói: "Ngươi muốn gì thì nói thẳng đi, ta thực sự không hiểu nổi.

Đã là Long tộc thì cứ đường đường chính chính mà nói ra.

Làm gì mà cứ ấp a ấp úng vậy, ta không chịu nổi nữa rồi.

Nếu ngươi còn không nói thì ta sẽ không hợp tác với ngươi nữa!" Tiểu hài nói: "Muộn rồi.

Dù ngươi có không hợp tác với ta thì bây giờ cũng chẳng thoải mái hơn được bao nhiêu.

Chi bằng thành thật hợp tác với ta, ít nhất sẽ tốt hơn một chút." Người đàn ông biết tình hình hiện tại của con Giao Long này.

Vì biết rõ nên hắn biết, trong tình hình hiện tại, Giao Long trước mặt dù không hợp tác thì cũng đã muộn rồi.

Quả nhiên, Giao Long nghe lời này tuy không vui nhưng cuối cùng cũng im lặng.

Người đàn ông thấy vậy thì hài lòng.

Giao Long nói: "Người đàn ông đó tên là Lâm Thanh.

Ta chỉ biết tên hắn là Lâm Thanh, còn tên thật hay giả thì không rõ.

Hắn đã lấy một khối ngọc bội.

Khối ngọc bội đó đối với ngươi không có tác dụng đặc biệt lớn, cùng lắm cũng chỉ có thể giúp ngươi ngăn chặn tai họa, nhưng có một số tác dụng phụ.

Nhưng đối với ta thì nó rất quan trọng, dù sao thì khối ngọc bội đó là bảo vật của ta." Tô Mạch thực sự không ngờ lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Ban đầu, Tô Mạch nghĩ người này có việc cần làm, nhưng cụ thể là việc gì thì không rõ.

Dù sao thì mặc dù anh có thể nắm bắt mọi chuyện một cách dễ dàng, nhưng cũng không có nghĩa là anh có thể hiểu rõ tất cả mọi việc.

Ai mà ngờ được người mà người này muốn tìm lại là người mà anh ta quen biết.

Tô Mạch cúi đầu suy nghĩ.

Giao Long nói: "Người mà ngươi muốn tìm đó thực sự đã chết rồi." Trong lúc Tô Mạch đang suy nghĩ, con Giao Long bên kia đột nhiên mở miệng nói một câu.

Nghe lời đó, người đàn ông lập tức nổi giận.

Tiểu hài nói: "Không thể nào!

Nếu thực sự đã chết thì ta có thể cảm nhận được!" Giao Long nói: "Tin hay không thì tùy.

Người ngươi muốn tìm đó ta đương nhiên biết rõ, dù sao thì ta từ đầu đã bị giam cầm ở nơi này, ta tận mắt chứng kiến hắn chết, chết ở đây." Tiểu hài nghĩ, "Không thể nào!

Kể từ khi người đó lấy đồ của ta, ta có thể cảm nhận được người đó có chết hay không.

Chương 733

Vì vậy, trong tình huống không cảm nhận được người đó chết thì người đó tuyệt đối không thể chết.” Nhưng bộ dạng quả quyết của con Giao Long trước mặt lại khiến hắn do dự.

Tô Mạch nói: “Vì sao ngươi lại bị giam cầm ở nơi này?

Chẳng lẽ ngươi đã làm chuyện xấu, gây ra thiên nộ nhân oán, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải bị nhốt sao?” Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng không thể không thừa nhận rằng người ở đây thực sự có chút đặc thù.

Chuyện này không liên quan đến anh.

Lần này, Tô Mạch chủ yếu là để lấy dược liệu, đồng thời cũng để tìm hiểu một số chuyện về những người ở nơi này.

Bây giờ nghe lời Giao Long, anh trực tiếp cất đồ đi rồi đi về phía Giao Long.

Giao Long khi thấy Tô Mạch thì lập tức biểu cảm cảnh giác.

Nó biết, vừa rồi vẫn luôn ở nơi này, nếu không phải vì người này muốn lấy dược liệu đặt trên đó thì cả đời này nó cũng không thể ra ngoài.

Không thể không nói, người này là ân nhân cứu mạng của nó, nhưng không có nghĩa là người này là người tốt.

Tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng người trước mặt.

Trong lòng đang suy nghĩ, Tô Mạch mỉm cười.

“Ta đã có bản lĩnh để ngươi ra ngoài, vậy đương nhiên ta cũng có bản lĩnh để ngươi quay trở lại.

Bây giờ ta không có ý định giao lưu thân thiện với ngươi, ta chỉ đang hỏi chuyện.

Nếu ngươi không muốn nói hết những lời đó cho ta nghe, vậy thì ta có thể trực tiếp giết chết ngươi, dù sao cũng chẳng có gì to tát." Giao Long nói: "Tiểu tử cuồng vọng!

Ngươi có biết ta là ai không?" Đối mặt với Long tộc, Giao Long có lẽ sẽ sợ hãi một chút, nhưng đối mặt với Tô Mạch, một người nhìn không có năng lực cường hãn đến vậy, Giao Long thực ra căn bản không có ý nghĩ khác.

Nó chỉ cảm thấy người trước mặt đang khoác lác.

Thế nhưng, người đàn ông bên cạnh khi nghe lời đó lại có biểu cảm phức tạp.

Một lát sau, hắn mới bất lực nhìn con Giao Long trước mặt.

Một con Giao Long rõ ràng đã bị nhốt quá lâu, nên ngay cả Tô Mạch, người gần đây bị nhiều người kiêng kỵ cũng không nhận ra.

"Ta thì thực sự cuồng vọng, nhưng ta lại không biết ngươi là ai." Tô Mạch mỉm cười nói với người trước mặt.

Nghe lời đó, Giao Long không vui mở miệng muốn nói.

Lúc đó, Tô Mạch nhìn thoáng qua thời gian rồi tiếp tục nói.

"Bây giờ ngươi tốt nhất nên nói rõ ràng.

Như vậy thì có lẽ ta có thể đưa ngươi rời khỏi nơi này.

Dù sao thì từ đầu ta đã có năng lực để ngươi ra ngoài, vậy thì đưa ngươi rời khỏi nơi này cũng được thôi." Nếu Tô Mạch không nói ra câu này, người đàn ông căn bản không thể nhìn ra con Giao Long trước mặt căn bản không thể rời khỏi nơi này.

Đợi Tô Mạch nói ra, hắn mới phản ứng, khó trách con Giao Long

này tuy ở nơi này vô cùng khó chịu, nhưng vẫn không có ý định rời đi, nguyên nhân là không thể rời khỏi nơi này.

Người đàn ông lập tức đắc ý nói với Giao Long.

Tiểu hài nói: "Mặc dù ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể thấy rõ ràng ngươi thực sự đã làm một số chuyện không tốt.

Nếu không thì tuyệt đối không thể bị phong ấn ở nơi như thế này." Giao Long nghe lời này lập tức nổi giận.

Nhưng không thể không nói, người trước mặt nói đúng.

Nơi này là khắc tinh tự nhiên của Long tộc bình thường, dù sao thì Long tộc bình thường đều thích nước, nhưng nơi này lại không có bất kỳ dòng nước nào, khô hạn vô cùng.

Mặc dù sự khô hạn này sẽ không hại đến tính mạng của nó, nhưng tuyệt đối sẽ khiến nó ngày đêm vô cùng khó chịu.

Con Giao Long ở đó nghiến răng nghiến lợi.

Chương 734

Giao Long nói: "Ta không biết tình hình của tiểu tử ngươi, nhưng ngươi cũng không cần lấy đồ từ ta nữa, cũng không cần tìm hiểu thông tin gì.

Ta nói thẳng với ngươi đây…" Giao Long dừng lại, nhìn Tô Mạch bên cạnh.

Thực ra nó có chút do dự, không biết có nên nói ra hay không, có chút lo lắng Tô Mạch có vì lời nói của mình mà nắm được nhược điểm, sau đó trực tiếp ra tay với nó.

"Bây giờ ta đang nắm giữ vô số điểm yếu của ngươi.

Trong tình huống này, ngươi chắc chắn không nói những thứ đó cho ta biết sao?

Ngươi nghĩ ta không biết sao?" Giao Long bị lời nói của Tô Mạch làm cho nghẹn họng.

Nhưng không thể không nói, Tô Mạch đã nói đúng.

Như vậy, nó cũng đành phải thành thật kể một số chuyện cho Tô Mạch nghe, bởi vì bây giờ trong lòng nó rõ ràng một điều, đó là tất cả các điểm yếu đều nằm trong tay Tô Mạch.

Giao Long nói: "Ta không hề làm chuyện sai trái.

Ta cũng không biết khi đến nơi này thì gặp phải một hai người, những người đó muốn truy sát ta, ta cũng không còn cách nào khác, ta đành phải đánh nhau với họ.

Ai ngờ giữa chừng những dân làng đó lại xen vào.

Vốn dĩ họ không nên nhúng tay vào, nhưng vì những người bên ta

đánh nhau quá hỗn loạn nên đã phá hủy nhà cửa của họ.” Nơi này là một thôn trang, không phải toàn bộ đều khô hạn.

Những người trong thôn trang đó cũng giống như những thôn trang nhỏ bình thường khác, sống cuộc sống bình dị, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì về.

Bởi vì sau này là Giao Long nên nơi này mới trở nên vô cùng hoang phế.

Con Giao Long ở đó bất đắc dĩ nói với người trước mặt.

Giao Long nói: “Thực ra chuyện này cũng không thể trách ta.

Dù sao thì, nếu không phải vì người khác truy sát ta thì chuyện này cũng sẽ không trở thành như vậy.

Nhưng những dân làng đó hiển nhiên không thể nghe lời ta, dù sao họ cũng chỉ là người bình thường, tuyệt đối sẽ không tin lời của một con Giao Long.

Vì vậy, họ đã tin lời của những người truy sát ta, rồi phong ấn ta ở nơi này.

Còn những người truy sát ta, vì nơi này đã phong ấn một con Giao Long nên không dám tiếp tục ở lại đó nữa.” Chỉ cần là người bình thường, đối với những thứ thần thần quỷ quái này, cuối cùng đều có chút kính sợ.

Vì vậy, sau khi phong ấn Giao Long, họ đã thành thật cầm đồ đạc đi đến nơi khác.

Cụ thể là đi đâu thì tạm thời không rõ, nhưng vì ở bên trong có một con Giao Long nên họ cũng không bao giờ quay trở lại.

Không bao giờ quay trở lại nữa, kết quả cuối cùng là Giao Long cả đời này không còn cách nào để ra ngoài nữa, bên ngoài nó chỉ có thể bị

phong ấn ở nơi đó, mãi cho đến khi Tô Mạch đến thì nó mới cuối cùng được giải phóng.

Giao Long nói xong thì lượn lờ trên mặt đất.

Lúc đó là giữa trưa, nhiệt độ cao bất thường.

Dù sao thì, với tư cách là một Long tộc, làm sao có thể sinh tồn trong môi trường như vậy chứ?

Long tộc sợ nhất là thiếu nước.

Nhưng bây giờ Giao Long bị phong ấn ở nơi này lâu như vậy mà vẫn còn sống được, đó chính là năng lực của nó.

Dù sao thì nó cũng là hậu duệ Long tộc, làm sao có thể dễ dàng chết đi chứ?

Nó biết mình đã phạm một số lỗi, nhưng tội không đến mức phải chết chứ.

Tại sao những người đó lại tàn nhẫn như vậy, phong ấn nó ở một nơi hoang vắng, một nơi khủng khiếp mà quanh năm không hề có mưa.

Khiến Giao Long cảm thấy không thể tin nổi, trong Tam Giới, Tứ Hải Bát Hoang lại thực sự có một nơi kỳ lạ như vậy.

Khiến nó gặp phải, nên bây giờ chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Chương 735

Nhưng Giao Long cũng không biết tại sao mình lại kiên trì được lâu như vậy.

Dù sao thì nó đã bị phong ấn ở nơi này không thể ra ngoài.

Nếu không gặp Tô Mạch trước mặt, nó biết mình có thể còn không có ai để nói chuyện nữa.

Vì vậy, bây giờ Giao Long đã kể nguyên nhân bị kẹt ở nơi này cho Tô Mạch nghe, nhưng nó biết mình đã không nói ra sự thật.

Dù sao thì nó cảm thấy nếu nói ra sự thật thì sẽ quá mất mặt.

Mà là hậu duệ Long tộc, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì sao nó có thể đứng vững trong Tam Giới được nữa.

Tô Mạch bây giờ nghe lời Giao Long nói xong, trong mắt do dự một lát.

Anh nghĩ tên gia hỏa này thật xảo quyệt, lời của nó có đáng tin không?

Nhưng Tô Mạch bây giờ cũng không để ý nhiều như vậy.

Trong mắt anh tràn đầy sự suy tư, nhìn con Giao Long đang lượn lờ trên mặt đất, bị nắng thiêu đốt nóng bỏng, nói.

“Nếu thật sự như vậy, thì ngươi có chút xui xẻo rồi.

Dù sao thì bị người khác truy sát, chạy đến nơi này rồi phá hoại gia đình của bá tánh.

Vậy thì bị đối xử như vậy cũng là chuyện tình có thể tha thứ được.

Dù sao thì nhà cửa đều bị hủy hoại, bị trừng phạt cũng là điều

bình thường.” Tô Mạch nói xong câu này thì khẽ ho một tiếng, cảm thấy con Giao Long trước mặt căn bản không nói thật.

Với năng lực của mình, anh có thể phán đoán thật giả của lời nói.

Tô Mạch biết năng lực của mình cường đại, việc giải cứu con Giao Long trước mặt căn bản không phải là vấn đề.

Nhưng anh biết mình lại không thể dễ dàng giải cứu nó ra khỏi phong ấn này.

Rốt cuộc là địch hay bạn, anh vẫn chưa làm rõ.

Tô Mạch biết mình không thể hành sự mạo hiểm.

Nếu nó thực sự là một ác long phá hoại bá tánh, vậy thì giúp đỡ nó.

Chẳng phải sẽ khiến chúng sinh thiên hạ một lần nữa gặp tai ương sao?

Chuyện như vậy Tô Mạch làm sao có thể làm được chứ?

Giao Long bây giờ nghe Tô Mạch nói như vậy, nằm trên mặt đất vô cùng khó chịu.

Dù sao thì bị nắng thiêu đốt kiểu này thật khó chịu.

Toàn thân nó sắp bị nướng chín rồi, thậm chí còn cảm thấy mùi tiêu cháy trên người.

Nhưng bây giờ nó không có lựa chọn nào khác.

Dù sao thì nó đã bị kẹt trong phong ấn này, không thể động đậy, cũng không thể thoát ra khỏi phong ấn.

Với năng lực của nó, e rằng vĩnh sinh vĩnh thế cũng chưa chắc đã có thể rời đi.

Giao Long lúc này, nằm trên mặt đất, ánh mắt đáng thương nhìn

Tô Mạch, ấm ức nói.

Giao Long nói: "Người trẻ tuổi, ngươi xem ta đã biến thành bộ dạng này rồi.

Mọi chuyện đều bình thường, mọi chuyện cũng không phải lỗi của ta đâu.

Ta bị người khác truy sát, ta có cơ hội lựa chọn sao?

Ta cũng không cố ý làm hư hại nhà cửa của người ta.

Chương 736

Dù sao thì trải qua trận chiến đó, nhà cửa của họ làm sao có thể còn nguyên vẹn được chứ." Giao Long bây giờ nói xong, ấm ức không thôi.

Dù sao thì nó cảm thấy mặc dù ít nhiều có phạm một chút lỗi nhỏ, nhưng cũng không đến mức bị người khác truy đuổi, rồi bị kẹt ở nơi này.

Thực ra căn bản nó không nói thật, ở giữa còn có những điều bí ẩn, những chỗ kỳ lạ.

Chỉ là Giao Long cảm thấy có một số lời không thể nói với người trẻ tuổi trước mặt.

Dù sao thì nó cũng không quá hiểu rõ người trẻ tuổi này, cũng không nói thật.

Thân phận của nó quý trọng như vậy, đừng nhìn nó bây giờ bị kẹt trong phong ấn, nhưng nó cũng từng rất oai phong.

Dù sao với tư cách là hậu duệ Long tộc, nó làm sao có thể là một Long tộc bình thường chứ?

Bây giờ nó thực sự cảm thấy có chút sa sút, chưa từng gặp phải sự ấm ức như vậy.

Nhưng bây giờ nó biết mình không thể thoát ra khỏi phong ấn này, người trẻ tuổi trước mặt vẫn luôn hỏi chuyện, nên Giao Long cũng đang cẩn thận trả lời.

Nhỡ để người trẻ tuổi này nhìn thấu tâm tư của mình, lúc đó chẳng phải sẽ gặp chuyện lớn sao?

Vì vậy bây giờ Giao Long vẫn lượn lờ trên mặt đất, mặc dù đã

khôi phục hình người, nhưng lại cảm thấy vô cùng nóng bức.

Dù sao thì nơi này quanh năm khô hạn thiếu nước, mặt trời đặc biệt gay gắt, nhiệt độ cơ bản đều trên 40 độ.

Giao Long cảm thấy thật không thể tin nổi, nơi quỷ quái này, tại sao nó lại chạy đến nơi này?

Vì đã bị phong ấn ở bên trong, nên bây giờ nó cảm thấy vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc ai có thể giải cứu nó ra, nó vẫn luôn tự hỏi trong lòng.

Nhưng bây giờ nó biết mình bất lực, dù sao năng lực của nó có hạn, người phong ấn nó ở nơi này có pháp lực vô biên, năng lực của nó làm sao có thể phá vỡ được chứ.

Tô Mạch bây giờ nghe Giao Long nói xong, ánh mắt vẫn luôn suy tư, cảm thấy tên gia hỏa này lúc này lại không giống như đang nói dối.

Nhìn vẻ mặt ấm ức của nó, dường như có chút đau lòng và thống khổ.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy với năng lực mạnh mẽ như vậy của nó, làm sao có thể bị người khác truy sát chứ?

Vậy thì người truy sát con Giao Long này phải lợi hại đến mức nào chứ, nếu không thì tại sao nó lại có thể chạy đến nơi này?

Chuyện này căn bản là không thể nào!

Làm việc bị người khác kẹt ở nơi này rồi yên tâm sao?

Vì vậy, trong lòng Tô Mạch cũng có những vấn đề như vậy.

Anh ta đâu phải kẻ ngốc, năng lực mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể không có điểm nào chứ?

Tô Mạch bây giờ trong lòng, ánh mắt tràn đầy sự mơ hồ, nhìn con Giao Long đang nằm trên mặt đất nói.

“Ồ, nếu thật sự như lời ngươi nói, vậy thì chẳng phải oan uổng chết rồi sao?

Cũng không cố ý phá hoại nơi này, phá hoại gia viên của người khác.

Nhưng theo ta thấy, những lão bá tánh bình thường này, có pháp lực như vậy để phong ấn ngươi sao?

Ta thực sự cảm thấy không thể nào.” Tô Mạch trong lòng rõ ràng, bất kể Giao Long có nói gì anh cũng sẽ không tin.

Vừa rồi anh đã phân tích về những dân làng đó, dân làng đều là những lão bá tánh bình thường, không có pháp thuật tu tiên.

Hơn nữa còn không có tu vi, làm sao có thể phong ấn được chứ?

Chuyện như vậy căn bản là không thể nào, căn bản quá kỳ lạ rồi.

Vì vậy, Tô Mạch vừa rồi có một điểm, đột nhiên cảm thấy lời của Giao Long căn bản là lừa người, căn bản là lời nói dối.

Chương 737

Vốn dĩ vừa rồi đã tin rồi.

Nhưng Tô Mạch đột nhiên hiểu ra một tầng nữa, cảm thấy đó căn bản là một chuyện vớ vẩn.

Nếu một số lão bá tánh bình thường vậy mà lại biết phong ấn, vậy thì chẳng phải họ đều đã trở thành thần tiên rồi sao?

Làm sao có thể sống ở một nơi hoang vắng như vậy chứ?

Nhưng Tô Mạch thực sự không biết khi nơi này chưa bị Giao Long phá hoại thì cảnh sắc như thế nào.

Nhưng bây giờ Tô Mạch và rất nhiều người khác đang ở nơi này, cảm thấy nơi này căn bản không phải nơi đáng ở.

Quanh năm thiếu nước, căn bản không mưa, nơi này giống như một sa mạc khô cằn.

Thậm chí còn nóng hơn sa mạc, nhiệt độ cao hơn, ngay cả một cái cây cũng không có, thậm chí một cọng cỏ cũng không thể sinh tồn.

Dù sao thì với nhiệt độ cao như vậy, thực vật đều sẽ bị khô héo mà chết.

Điểm này Tô Mạch trong lòng tương đối rõ ràng.

Vì vậy bây giờ mọi người trong lòng đang suy nghĩ, xem ra nó thực sự đã phạm lỗi.

Nếu không thì cũng không thể bị người khác phát hiện ở đây, nơi này nhiệt độ cao như vậy.

Chắc chắn là do con Giao Long này đã khiến nơi này trở nên vô cùng kỳ lạ, nhiệt độ mới cao như vậy.

Tất cả những điều này Tô Mạch trong lòng cũng hiểu rõ.

Nói xong câu đó, anh cũng không còn để ý đến Giao Long nữa.

Dù sao thì, nếu nó là như vậy, thì chỉ có thể nói ra.

Cũng không trái với lương tâm của mình, càng không phải là một ác long.

Những chuyện như vậy anh từ từ suy tính trong lòng.

Chuyện này tạm thời cứ vậy đi, cũng không có đối sách tốt nào.

Dù sao thì tên gia hỏa này nhìn qua có vẻ cũng khá xảo quyệt.

Nhưng Tô Mạch biết, với tư cách là hậu duệ Long tộc, người nào người nấy đều có nhiều quỷ kế và tâm tư.

Nhưng không phải tất cả hậu duệ Long tộc đều là người xấu.

Cũng có người tâm địa thiện lương, vì bá tánh mà tạo phúc, nơi nào thiếu nước sẽ lao đến đó, vì bá tánh thiên hạ mà cống hiến.

Vì vậy bây giờ Tô Mạch cũng biết mình sẽ không dễ dàng truy cứu Giao Long, nhưng cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc.

Dù sao Giao Long cũng là hậu duệ Long tộc.

Tô Mạch biết sau khi điều tra rõ ràng sẽ biết được nguyên nhân sự việc.

Nếu Giao Long thực sự đã phạm lỗi, vậy thì anh không thể cho phép giải cứu nó ra khỏi phong ấn.

Còn nếu thực sự bị oan uổng, nếu sự thật là như vậy, thì Tô Mạch cảm thấy không sao cả, cứu nó ra, để nó trở về gia tộc của mình cũng là một chuyện đáng mừng.

Dù sao thì Tô Mạch cũng thích làm việc tốt.

Nhưng bây giờ trong lòng anh cũng tràn đầy mơ hồ, tràn đầy nghi

vấn.

Giao Long bây giờ nghe lời Tô Mạch nói xong, đột nhiên nằm rạp trên mặt đất, có chút sợ hãi.

Dù sao thì nó biết lời nói vừa rồi của mình thực sự không đáng tin cậy, cũng có chút tự tin của người đàn ông.

Nhưng nó không quên, lão bá tánh bình thường căn bản sẽ không có pháp thuật.

Chương 738

Lúc này, ánh mắt đầy vẻ do dự, nhìn Tô Mạch đang ở trên cao nói.

Giao Long nói: "Ý của ngài là ta đang nói dối sao?

Lời của ta đều là thật mà.

Trong số những lão bá tánh đó có một người pháp lực vô biên đặc biệt lợi hại, vì ta đã phá hoại gia viên của họ.

Họ tức giận không thôi, trong một thời gian ngắn đã phong ấn ta ở nơi này.

Những người truy sát ta cũng lập tức bỏ chạy, nếu không thì có lẽ họ cũng đã bị phong ấn ở đây giống như ta rồi." Giao Long bây giờ nói xong câu đó, vẻ mặt ấm ức nằm rạp trên mặt đất.

Bộ dạng này thực sự khiến người ta nhìn vào thấy vô cùng đáng thương, có chút không đành lòng.

Dù sao thì bây giờ toàn thân nó bị nắng thiêu đốt đỏ bừng, cứ như sắp bốc cháy vậy, cả cơ thể sắp nổ tung rồi.

Dù sao thì nơi này quá nóng, quanh năm nằm trên mặt đất chịu nắng gay gắt, làm sao có thể chịu đựng được nhiệt độ như vậy chứ?

Nếu không phải là hậu duệ Long tộc, e rằng đã sớm chết rồi.

Đừng nói là Long tộc, ngay cả Thượng Tiên pháp lực vô biên trên trời cũng chưa chắc đã chịu đựng được cái nóng gay gắt ở đây.

Bị nắng thiêu đốt lâu ngày ở nơi này ai cũng không chịu nổi.

Vì vậy bây giờ toàn thân Giao Long nhìn như đã lột một lớp da.

Bây giờ nó đã hiện thân bằng hình người, cả người đang mặc quần áo.

Nếu không thì e rằng lúc này thực sự không thể sinh tồn được nữa, đã sớm bị nắng thiêu chết rồi.

Nếu nó cũng hiện thân dưới dạng Long tộc, nằm rạp trên mặt đất thì toàn bộ vảy trên người đã sớm rụng hết, cũng không thể kiên trì đến bây giờ.

Vì vậy bây giờ Giao Long cũng không phải kẻ ngốc, trí thông minh khá cao, nó biết hóa thân thành hình người có thể kiên trì lâu hơn.

Nhưng nó biết hậu duệ Long tộc cường đại cũng sẽ không dễ dàng chết đi, cũng không cho phép mình chết như vậy.

Dù sao thì nó cảm thấy có một số việc chưa làm, có giấc mơ chưa thực hiện, cũng muốn tạo ra một vùng trời riêng thuộc về mình trong Tứ Hải Bát Hoang.

Vì vậy bây giờ Giao Long biết mình làm sao có thể vô duyên vô cớ chết đi như vậy, cảm thấy không cam lòng.

Dù sao thì nó cảm thấy mình cũng không phạm tội gì lớn mà lại dễ dàng bị những tên gia hỏa đáng ghét đó phong ấn ở nơi này.

Thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng khủng khiếp.

Dù sao thì Giao Long biết nó đã ở nơi này lâu rồi, chưa từng có người nào đến đây.

Nơi này đặc biệt hoang lương.

Trong vòng vài ngàn dặm căn bản không có ai xuất hiện.

Khó khăn lắm Tô Mạch mới đi ngang qua, vì vậy bây giờ Giao Long trong lòng cũng cảm thấy khá tò mò.

Người trẻ tuổi trước mặt tại sao lại đến nơi hẻo lánh như vậy chứ?

Nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều nữa.

Nếu Tô Mạch không đến đây, làm sao nó có thể gặp được anh chứ?

Chắc chắn có cơ hội rời khỏi nơi quỷ quái này, thoát khỏi phong ấn này.

Tô Mạch bây giờ nghe lời Giao Long nói xong cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Anh nghĩ, nếu tên gia hỏa này không nói thật, vậy thì không ép buộc.

Tô Mạch biết mỗi người trong lòng đều có nỗi niềm khó nói, đều có bí mật của riêng mình.

Chương 739

Hơn nữa, Long tộc cũng chưa chắc đều là người xấu.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng hiểu rõ đạo lý này.

Lúc này, trong mắt anh tràn đầy các loại cảm xúc phức tạp, nhìn con Giao Long đang nằm rạp trên mặt đất, nói.

"Ồ, xem ra ngươi thật sự ấm ức rồi.

Vậy phải làm sao đây?

Bây giờ ngươi bị kẹt trong phong ấn, năng lực của ta cũng chưa chắc có thể cứu ngươi ra ngoài.

Xem ra tạm thời ngươi phải nhịn rồi, nhưng nhìn trạng thái này chắc không sao đâu.

Mà là hậu duệ Long tộc, có thể kiên trì lâu, cũng không thể dễ dàng chết đi, điểm này ngươi yên tâm đi.

Chỉ là lời nói vừa rồi của ngươi ta cũng sẽ không truy cứu thật giả nữa, vì không cần thiết." Hôm nay Tô Mạch nói xong câu này thì vẫn luôn nhìn Giao Long, bởi vì anh cảm thấy không cần thiết phải cứ mãi nghiên cứu chuyện như vậy.

Tại sao Giao Long lại bị nhốt trong phong ấn này, không liên quan đến anh.

Việc gì phải làm nhiều như vậy chứ?

Bây giờ anh cũng không còn vướng mắc những vấn đề này nữa.

Nhưng bây giờ Tô Mạch trong lòng có một tiền đề là Giao Long này rốt cuộc là người tốt hay kẻ xấu, mới có thể quyết định có nên giải thoát nó ra khỏi phong ấn hay không.

Nếu không thì làm sao có thể dễ dàng thả nó ra được chứ?

Nếu nó thực sự là một ác long, vậy thì thả nó ra chẳng phải sẽ gây hại cho chúng sinh bá tánh sao?

Vì vậy, điểm này Tô Mạch biết mình không thể không đề phòng.

Bây giờ anh vẫn luôn suy nghĩ trong lòng những vấn đề như vậy.

Dù sao thì anh và đồng bạn đột nhiên đến nơi này, chỉ cảm thấy nơi này quá hoang lương, quá hoang tàn, giống như một nơi man hoang vậy.

Nhưng nơi này lại nhốt một con.

Nhìn bộ dạng Giao Long, chắc hẳn nó đã bị nhốt ở nơi này vài trăm năm rồi.

Thời gian trôi qua thực sự cũng khá nhanh.

Nhìn vảy trên người, rồi quần áo nó đang mặc là có thể thấy được.

Tô Mạch bây giờ biết Giao Long đã bị kẹt ở nơi này hơn ngàn năm rồi.

Thời gian trôi qua quá nhanh, chắc hẳn phải lâu hơn so với dự kiến.

Vì vậy, vừa rồi Tô Mạch có lẽ đã nói Giao Long bị kẹt ở nơi này vài trăm năm.

Sau khi nhìn quần áo và vảy trên người nó, anh cảm thấy phải lâu hơn thế.

Vì vậy, thông qua các loại suy đoán, Tô Mạch cảm thấy ngàn năm có lẽ còn là ngắn.

Xem ra con Giao Long này thực sự đã phạm lỗi rồi.

Người nhốt nó có năng lực đặc biệt cường đại.

Phong ấn này Tô Mạch biết, có năng lực kiên cố dị thường, mặc dù anh có thể phá vỡ.

Nhưng bây giờ anh không biết nên làm gì.

Tô Mạch trong lòng không có đối sách tốt để quyết định ngay lúc này.

Anh cũng biết con Giao Long trước mắt rốt cuộc là địch hay bạn, tất cả đều là ẩn số.

Chương 740

Tô Mạch biết mình đến nơi này không phải để giải cứu, nhưng đã gặp rồi, vậy thì nhìn bộ dạng Giao Long như vậy, Tô Mạch mềm lòng cũng không đành lòng.

Vì vậy bây giờ Tô Mạch trong lòng, vừa nhấc tay, trên không trung phía trên Giao Long không trung xuất hiện một tấm chắn sáng, vừa vặn che khuất thân thể của nó.

Mặt trời nóng bức không còn có thể chiếu thẳng vào thân thể Giao Long nữa.

Dù sao thì Tô Mạch trong lòng rõ ràng, bất kể lai lịch của tên gia hỏa này thế nào, tạm thời nhìn trạng thái này cũng có chút không đành lòng.

Tô Mạch biết lòng mình đặc biệt mềm yếu, làm sao có thể thấy cảnh tượng như vậy chứ?

Bây giờ nhìn cả cơ thể Giao Long cứ như sắp bốc cháy vậy, nên bây giờ phải dùng năng lực của mình để kiểm soát ánh nắng độc hại gay gắt này.

Để Giao Long có thể trở nên thoải mái hơn một chút.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy bất kể có cứu hay không, tạm thời để nó có thể dễ chịu hơn một chút cũng được.

“Cảm thấy thoải mái hơn một chút rồi chứ?

Vừa rồi nhìn thân thể ngươi cứ như sắp bốc cháy vậy, trong lòng ta cũng có chút không đành lòng.

Mặc dù ta vừa rồi không dám xác định lời nói của ngươi là thật hay giả.

Nhưng ta cũng không thể nhìn ngươi khó chịu như vậy.

Bị nắng gay gắt thiêu đốt nhiều năm như vậy, xem ra năng lực của ngươi cũng cường đại.

Nếu không thì e rằng căn bản không thể chống đỡ được nhiều năm nắng gay gắt như vậy, đã sớm hóa thành một vũng máu rồi." Tô Mạch bây giờ nói xong, cũng đang suy nghĩ trong lòng, "Dù sao thì tạm thời cứu nó ra thì tốt hơn.

Mặc dù bây giờ chưa giải cứu nó ra khỏi phong ấn." Nhưng Tô Mạch biết mình có thể dùng năng lực để chống đỡ một trận nắng gay gắt, nhưng Tô Mạch cũng có thể vĩnh viễn để Giao Long bị kẹt trong phong ấn này mà không bị mặt trời thiêu đốt cũng được.

Nhưng Tô Mạch bây giờ cụ thể sẽ làm gì thì anh vẫn chưa xác định được.

Những người phía sau thấy Tô Mạch làm như vậy cũng biết đó là điều bình thường.

Dù sao thì lòng anh ấy thiện lương như vậy, làm sao có thể nhìn Giao Long chịu đựng nỗi đau như vậy chứ?

Bởi vì những người phía sau Tô Mạch nhìn trạng thái của Giao Long đều có chút không đành lòng.

Dù sao thì Giao Long toàn thân đỏ bừng, thực sự sắp bốc cháy rồi.

Chỉ cần chạm một chút lửa vào Giao Long, cả cơ thể sẽ lập tức bùng cháy, trong chớp mắt sẽ cháy thành tro tàn.

Vì vậy đạo lý này cũng không phải là không hiểu.

Dù sao thì có thể chịu đựng hình phạt tàn khốc như vậy ở một nơi hẻo lánh, thật sự là khó khăn rồi.

Xem ra người phong ấn ở nơi này cũng vô cùng độc ác.

Thủ đoạn cũng vô cùng tàn nhẫn.

Nếu không thì làm sao có thể làm như vậy chứ?

Rõ ràng biết Giao Long là hậu duệ Long tộc.

Vậy mà lại để nó chịu nắng thiêu đốt quanh năm dưới mặt trời nóng bức, bị thiêu đốt vài ngàn năm, thực sự khó có thể chịu đựng được.

Khó trách Giao Long lại biến thành trạng thái hiện tại, cả cơ thể màu đỏ.

Bất kể có nắng hay không, e rằng trong một thời gian ngắn cũng khó có thể trở lại hình dáng ban đầu.

Mặc dù bây giờ cả cơ thể không xuất hiện dưới dạng Long tộc, chỉ là một cơ thể bình thường.

Nhưng thân thể của nó tuy mặc quần áo, nhưng trải qua nhiều năm nắng gay gắt thiêu đốt, cả tay và mặt đều đỏ bừng.

Nhìn qua thực sự khiến người ta không đành lòng.

Chương 741

May mắn là nó còn sống, vì vậy những người phía sau Tô Mạch cũng cảm thấy thủ đoạn như vậy thực sự khiến người ta thảm không nỡ nhìn.

Giao Long bây giờ cảm nhận cơ thể mình, không còn khó chịu như vừa rồi nữa, cũng không còn nóng bức như vừa rồi.

Nó cảm thấy trong lòng vui sướng vô cùng.

Nó nhìn Tô Mạch trước mặt, mặc dù anh chưa giải cứu nó ra khỏi phong ấn, nhưng lại lập tức dùng tu vi của mình để giúp che chắn mặt trời.

Trong lòng nó cực kỳ hưng phấn.

Lúc này trong mắt nó rưng rưng nước mắt, nhìn Tô Mạch trước mặt, giọng nói đặc biệt bi ai nói.

Giao Long nói: "Vị đại ca, cảm ơn ngài.

Bất kể thế nào, ngài dùng năng lực giúp ta che chắn ánh nắng độc hại, trong lòng ta vui mừng khôn xiết.

Thực sự là đã gặp được người tốt rồi, nếu không thì ta thực sự không thể kiên trì được nữa.

Dù sao thì ta đã sống ở đây hơn 1 vạn năm rồi, cuộc sống như vậy thực sự khó có thể chịu đựng được.

Nhưng ta đã kiên trì được rồi.

Mặc dù ta là Long tộc, ta không thể chịu đựng nắng gay gắt, nhưng bây giờ ta vẫn chưa chết, vậy thì lão thiên gia muốn bảo tồn tính mạng ta để ta sống tiếp." Tô Mạch nghe lời Giao Long nói xong,

nhìn biểu cảm đó thực sự có chút không nhịn được nữa.

Bây giờ anh hận không thể dùng năng lực của mình để giải phóng tất cả những phong ấn này ngay lập tức.

Tô Mạch biết mình không nên quá xúc động.

Anh thực sự có thể thay Giao Long che chắn ánh nắng gay gắt này, nhưng kết quả cuối cùng thì Tô Mạch trong lòng vẫn chưa quyết định.

Chỉ cần biết con Giao Long trước mặt rốt cuộc đã phạm lỗi gì, nguyên nhân thực sự là gì, lúc đó giải quyết cũng chưa muộn.

Vì vậy, bây giờ Tô Mạch tự nhủ mình không thể xúc động, không thể lỗ mãng.

Lúc đó, một khi giải cứu Giao Long ra ngoài, nếu nó có năng lực đặc biệt cường đại, rồi bỏ trốn, lại một lần nữa phạm lỗi, vậy thì chẳng phải mình sẽ trở thành tội nhân sao?

Vì vậy Tô Mạch trong lòng có những vấn đề như vậy, cũng tự nhủ trong lòng, "Đợi đã, dù sao bây giờ nó đã được che chắn ánh nắng gay gắt rồi." Ngay lập tức thân thể Giao Long không còn khó chịu như vừa rồi nữa.

Vì vậy, Tô Mạch bây giờ nghe những lời nói đó xong, nhìn bộ dạng đáng thương của nó, cũng cảm thấy trong lòng thực sự rất khó khăn.

Một hậu duệ Long tộc thân phận tôn quý như vậy, lúc này lại khóc lóc, thực sự là vô cùng tàn nhẫn.

Bởi vì Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, nếu không khó chịu đến vậy, căn bản lúc này nó sẽ không cảm động đến rơi lệ.

Vì vậy bây giờ Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy mọi chuyện khá ổn.

Ngay lập tức giúp đỡ, để nó không còn khó chịu như vậy, không còn toàn thân bắt đầu lột da nữa.

Trong lòng cảm thấy khá an ủi.

Nhưng Tô Mạch biết mình không thể dễ dàng thả nó ra.

Ai đã phong ấn nó ở đây, Tô Mạch trong lòng cũng chưa làm rõ.

Mọi chuyện không vội, cứ từ từ chờ đợi đi.

Dù sao thì Tô Mạch bây giờ có thể thông qua năng lực của mình để khiến con Giao Long trước mặt giảm bớt một số thống khổ, giảm bớt một số phiền não cũng khá tốt.

Ngay lập tức Tô Mạch cảm thấy làm như vậy mới là lựa chọn chính xác.

Mọi việc nên xử lý bình tĩnh một chút thì tốt hơn, cũng không nên làm mọi chuyện quá phức tạp, càng không nên làm mọi chuyện quá tệ.

Chuẩn bị hai phương án đối phó là rất tốt.

Vì vậy bây giờ Tô Mạch nghe lời Giao Long nói xong cũng không phản ứng, nhưng trong ánh mắt mang theo sự thương hại vẫn luôn nhìn nó, không nói gì.

Chương 742

Giao Long bây giờ nói xong những lời đó thực sự kích động không thôi.

Bởi vì lúc này nó cảm thấy thực sự rất thoải mái, cũng cảm thấy vảy trên người không còn khó chịu như vậy nữa.

Mặc dù lúc này đã biến hóa ra hình người, nhưng quần áo nó mặc lại cảm thấy mặt trời vẫn gay gắt.

Bởi vì Giao Long cảm thấy nếu nhiều năm như vậy mà không mặc quần áo trên người, e rằng đã sớm bị thiêu chết rồi.

Nhưng mặt và tay của nó đều bị nắng thiêu đốt đến không ra hình dạng gì nữa.

E rằng nhìn qua đặc biệt tiều tụy, nhưng Giao Long biết chỉ cần còn sống là rất quan trọng.

Đừng bận tâm đến dung mạo của mình, càng không cần quan tâm đến dung nhan có già đi hay không.

Dù sao thì đợi nếu có cơ hội rời khỏi phong ấn này, Giao Long biết có thể từ từ khôi phục, cũng có thể dùng pháp lực để biến mình trở lại hình dáng ban đầu.

Vì vậy Giao Long cảm thấy mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Điều quan trọng là làm sao để thoát ra khỏi phong ấn này, làm sao để sống sót, đó mới là chuyện quan trọng nhất.

Giao Long lúc này, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng, tràn đầy cảm kích, nhìn Tô Mạch một lần nữa nói.

Giao Long nói: “Nếu không thì với thân phận Long tộc của ta, e

rằng ta cũng chưa chắc đã có thể kiên trì lâu như vậy.

Thực tế thì trên người ta có năng lực cường hãn, nhưng mọi chuyện lại tàn nhẫn như vậy.

Ta có thể kiên trì đến bây giờ, ta cảm thấy đó là một kỳ tích rồi.

Vì vậy bây giờ gặp được ngài, bất kể thế nào, ngài hiện tại giúp ta che chắn ánh nắng gay gắt, trong lòng ta vô cùng vui sướng, cảm ơn ngài." Giao Long nói một câu cảm ơn, nói ra nỗi chua xót và ấm ức trong lòng.

Bởi vì nó cảm thấy mình thực sự không phạm lỗi gì, mặc dù vô ý làm tổn hại đến dân làng ở đó.

Nhưng lại bị người truy sát phong ấn ở đây.

Vì vậy Tô Mạch vừa rồi thực sự cảm thấy hoang mang.

Nhưng Giao Long cảm thấy đó cũng là lời nói dối thiện ý.

Ai là người truy sát nó, hơn nữa, vốn dĩ Giao Long cũng không biết mình bị ai truy sát.

Chỉ là người đó hóa thân thành một bộ dạng yêu quái, Giao Long bây giờ cũng không thể hình dung được trạng thái của người truy sát đó.

Vào lúc đó, Giao Long không thể nhìn rõ hình dạng của con yêu quái đang truy sát, ngày hôm đó đầy sương đen, gió cát cuốn theo màn sương khiến người ta không thể nhìn rõ đối phương.

Vì vậy, Giao Long không biết mình đã chạy đến một nơi nào đó.

Khi đó, nơi ấy là một cảnh tượng phồn hoa rực rỡ, nhưng sau cuộc giao tranh với con yêu quái kia, nơi đó đã biến thành một đống hoang tàn.

Dân chúng đã sớm bỏ chạy tán loạn, sau đó Giao Long vì bị

thương nên đã không tiếp tục chiến đấu với yêu quái nữa.

Nhưng vì Giao Long bị thương, hắn lại bị con yêu quái phong ấn vào một nơi hoang vắng quái dị, bởi vì nơi này có cả mặt trời và nước mưa, vốn dĩ là một thể chất cấp 4 bình thường.

Nhưng từ khi con yêu quái phong ấn Giao Long ở nơi này, khí hậu ở đây đã hoàn toàn thay đổi, luôn là một mùa hè khô nóng gay gắt, chưa bao giờ thay đổi.

Vì vậy, Giao Long đã phải chịu đựng hơn 1 vạn năm, hắn cảm thấy mình không nói dối, vừa nãy đã nói với Tô Mạch như vậy.

Không phải bị mấy thôn dân phong ấn, mà là bị một con yêu quái phong ấn.

Rõ ràng đám thôn dân không có năng lực như vậy, họ chỉ là những người bình thường, có lẽ có pháp thuật thì sao?

Đạo lý này vừa nãy Giao Long đã không nghĩ tới, nên mới tùy tiện bịa ra một lý do, nhưng hắn cảm thấy nếu là như vậy thì quả thật có một vài sơ hở, nếu không thì Tô Mạch không thể nào nghi ngờ.

Nếu là sự thật, có lẽ Tô Mạch đã giải cứu hắn rồi, nhưng bây giờ Giao Long biết mình có cơ hội.

Thanh niên này đang che chắn ánh nắng gay gắt cho hắn, vậy thì nhất định sẽ giải cứu hắn.

Chương 743

Chỉ là thanh niên này làm việc khá cẩn thận, làm việc đặc biệt dè dặt, sẽ không hành động lỗ mãng.

Vì vậy, bây giờ Giao Long cảm thấy thanh niên này thật sự đáng để kết giao, nếu có thể rời khỏi nơi này, vậy Giao Long nghĩ mình phải mời Tô Mạch đến Long tộc làm khách.

Dù sao Giao Long cũng đã lâu không về nhà, phụ hoàng chắc chắn sẽ rất nhớ.

Hắn cũng không biết phụ hoàng đã đi đâu, nếu người nhà biết hắn bị phong ấn ở nơi này, e rằng đã sớm đến giải cứu rồi, chứ không thể nhẫn nhịn đến bây giờ.

Nhưng Giao Long biết mình không thể thông báo cho người nhà, nơi này quá hoang lương, không khác gì vùng đất man hoang.

Người nhà có lẽ đã đến nơi này rồi, sau 1 vạn năm, người nhà cũng đang tìm kiếm khắp nơi, nhưng ai có thể ngờ hắn lại bị giam cầm ở nơi này.

Hiện tại Tô Mạch nghe Giao Long nói xong, cảm thấy thật sự khác lạ.

Nhìn thì thời gian có vẻ hơi ngắn, ban đầu hắn nghĩ Giao Long có lẽ bị giam cầm ở đây vài ngàn năm.

Nhưng bây giờ nghe đoạn nói chuyện của Giao Long, hắn thật sự có chút khác lạ.

Bị giam cầm hơn 1 vạn năm, vậy chứng tỏ năng lực của Giao Long rất mạnh.

Nếu không thì với thân phận hiện tại của hắn, đã sớm bị phơi khô

ở nơi này, làm sao có thể kiên trì đến bây giờ chứ?

"Đừng nói lời cảm ơn nữa, tôi cũng không dám giải cứu đâu.

Chỉ là nếu nhìn thấy cảnh này, tôi có chút không đành lòng.

Dù sao bây giờ thân thể ngươi đang trong tình trạng này rồi." "Tôi thật sự không thể nhìn ngươi tiếp tục bị phơi nắng như vậy.

Nhìn vẻ mặt ngươi vừa giằng xé, vừa tiều tụy, toàn thân không ngừng đổ mồ hôi, chưa chết đã là một kỳ tích rồi." Hiện tại Tô Mạch nghe những lời đó xong, nhìn Giao Long như vậy, càng nhìn càng thấy trong lòng khó chịu.

Dưới gầm trời này sao lại có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, đem một người phơi nắng trong tình cảnh đó?

Một hậu duệ Long tộc, ngay cả một người bình thường cũng không chịu nổi, huống chi Long tộc quanh năm không thể thiếu nước, nhưng bây giờ Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện cũng rất bất thường.

Hậu duệ Long tộc trước mắt, đã có thể sống sót bấy nhiêu năm dưới ánh nắng chói chang, thật sự là một kỳ tích, một hiện tượng kỳ lạ.

Vì vậy, bây giờ Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy mọi chuyện cần được giải thích, hắn cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Nhưng hắn cũng biết hiện tại tạm thời không tìm được câu trả lời, nơi này lại có năng lực như vậy.

Bị giam cầm quanh năm trong đó e rằng cũng khó mà kiên trì được bao lâu.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch trong lòng cảm thấy rất bội phục Giao Long.

Trong khoảnh khắc đó, hắn lại một lần nữa nói với Giao Long:

“Vậy nên hiện tại ta tuy chưa giải cứu ngươi ra, nhưng ta có thể thay ngươi che chắn ánh nắng gay gắt, để ngươi bây giờ có thể dễ chịu hơn một chút, cảm thấy thoải mái hơn là tốt rồi.

Dù sao nhìn ngươi thế này, lòng ta cũng an tâm hơn.” “Nhưng ta chưa giải cứu ngươi ra cũng có nguyên nhân của nó.

Dù sao ta chưa làm rõ mọi chuyện ở đây, sao có thể dễ dàng thả ngươi ra được?” Tô Mạch hiện tại nói xong những lời này xong, vẫn luôn nhìn Giao Long, cảm thấy tên này nhìn qua cũng rất đáng thương.

Dù sao bị phong ấn ở nơi này hơn 1 vạn năm, thật sự khó mà chịu đựng nổi.

Ban đầu Tô Mạch nghĩ có lẽ bị phong ấn hơn 1000 năm thôi, nhưng nhìn trạng thái, có thật là lâu như vậy không?

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng cũng đang suy nghĩ mọi chuyện, thật sự có chút tàn nhẫn.

Nhưng nhìn đối thủ của Giao Long phi thường lợi hại, nếu không thì năng lực của Giao Long sao có thể bị người khác làm cho thảm hại như vậy?

Hắn là hậu duệ Long tộc mà, năng lực của hắn cũng rất mạnh.

Đột nhiên biến thành như vậy, Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu.

Dù sao họ đều là thần tộc, hắn biết năng lực của Giao Long.

Đôi khi Tô Mạch cảm thấy hiện tại mình không có cảm giác thấy chết mà không cứu, nhưng Tô Mạch hiện tại biết mình chưa làm rõ lai lịch của Giao Long.

Chương 744

Sao có thể dễ dàng đưa ra phán đoán?

Với việc hắn hiện tại đang che chắn ánh nắng, không để Giao Long bị phơi nắng quá mức, như vậy đã là tốt rồi.

Vì Tô Mạch cảm thấy nếu hắn không ở đây, e rằng Giao Long sẽ bị phơi nắng đến chết.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy như vậy là rất ổn rồi, mọi chuyện đều là ngẫu nhiên, nếu không thì sao có thể gặp được hắn và những người bên cạnh ở nơi này chứ?

Bởi vì nơi này đặc biệt hoang mạc, còn lạnh lẽo hơn sa mạc.

Tô Mạch biết hắn cũng vô tình đột phá kết giới, mới tiến vào nơi này.

Nhưng nhìn Giao Long đang cuộn tròn trên mặt đất, lúc đó Tô Mạch nhìn lần đầu cũng cảm thấy kinh ngạc.

Thật sự là hậu duệ Long tộc sao?

Khoảnh khắc đó Tô Mạch còn tưởng Giao Long đã chết rồi.

Nhưng sau đó Tô Mạch tiến lên, thông qua phong ấn kiểm tra mọi chuyện, hóa ra Giao Long vẫn còn sống, chỉ là bị phơi nắng đến mơ hồ thôi.

Hiện tại Tô Mạch vẫn luôn nhìn Giao Long, cảm thấy trạng thái này quả thật tốt hơn nhiều rồi, dù sao bây giờ không còn bị mặt trời phơi nắng nữa, hắn đã che chắn ánh sáng cho Giao Long.

Vì vậy, bây giờ Tô Mạch trong lòng cảm thấy an tâm hơn một chút, hắn không phải là kẻ thấy chết mà không cứu, một người như

vậy sao có thể không cứu chứ?

Tô Mạch nhất định phải làm rõ nguyên nhân, nếu không thì hắn biết mình sẽ không dễ dàng đưa ra quyết định, chuyện như vậy bây giờ cũng rất trọng đại.

Hơn nữa người bị phong ấn ở đây không phải là người bình thường, mà là hậu duệ Long tộc.

Một khi là kẻ xấu, nếu thả ra, chuyện này sẽ không dễ giải quyết.

Vì vậy, vấn đề như vậy, Tô Mạch trong lòng suy nghĩ và tự nhắc nhở không nên hành động vội vàng, cẩn thận vẫn hơn, mọi chuyện cũng không dễ dàng thoát khỏi.

Vì vậy, bây giờ hắn biết tuy đã thay Giao Long che chắn ánh nắng, nhưng tạm thời không thể giải cứu hắn.

Tô Mạch cũng biết mình không thể quá nhẹ nhàng, với năng lực của hắn, phong ấn này sẽ bị phá vỡ ngay lập tức mà không tốn chút sức lực nào.

Nhưng Tô Mạch tạm thời không có ý định đó, hắn muốn xem Giao Long có nói thật hay không.

Nếu thật sự đơn giản như vậy, thì Tô Mạch không sao cả.

Thật sự rất oan ức, bị người khác giam cầm ở đây.

Nhưng nếu thật sự đã làm sai chuyện, bị tiên nhân có pháp lực cao nhất trên trời phong ấn ở nơi này cũng có khả năng mà.

Nếu không thì, với năng lực của Giao Long, người có thể làm cho hắn thành ra như vậy cũng không nhiều lắm.

Dù sao Tô Mạch biết hậu duệ Long tộc đều phi thường lợi hại, năng lực đặc biệt mạnh.

Tạm thời xảy ra tình huống như vậy, chắc chắn có nguyên nhân

sâu xa, có tình huống đặc biệt.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng không biết nguyên nhân sâu xa là gì, hiện tại cũng không dám dễ dàng đưa ra phán đoán.

Giao Long hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, vui mừng khôn xiết, bởi vì cảm thấy toàn thân không còn khó chịu như vậy nữa, cũng cảm thấy trên người hình như mát lạnh.

Không còn nóng như vừa nãy nữa, nhìn Tô Mạch dùng một phong ấn đơn giản che chắn ánh nắng, cũng khiến hắn mát mẻ hơn.

Vì vậy, Giao Long không còn cảm thấy không thỏa mãn nữa.

Hắn biết mình rất may mắn, nếu không thì e rằng sẽ một mình bị phơi nắng.

Nhưng hắn cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu, liệu Tô Mạch trước mắt có thể giải cứu hắn hay sẽ để hắn tiếp tục ở lại đây?

“Tiểu huynh đệ, đừng khách sáo quá, ta vô cùng cảm kích ngươi rồi.

Tuy ta bị người khác vây khốn ở đây, nhưng ta cũng biết mình không phạm lỗi lầm lớn.

Chương 745

Tuy có thể ta đã mắc một vài lỗi nhỏ, nhưng ta sẽ không làm hại người khác." "Hơn nữa, ta cũng vô ý mà phạm phải một số lỗi lầm.

Ta chỉ trộm một ít đồ ăn mà thôi.

Lúc đó đi ngang qua một vườn quả, ta thấy rất khát, rồi đột nhiên có một quái vật cứ đuổi theo ta.

Ta nghĩ cũng không đến mức đó chứ?" Giao Long hiện tại nói xong những lời này, ánh mắt mang theo vẻ cảm thương, mang theo vẻ oan ức, bởi vì hắn cảm thấy những lời này đều là thật.

Lúc đó đi ngang qua một vườn quả, có chút khát, chỉ trộm vài quả để ăn.

Nhưng lúc đó hắn xuất hiện dưới hình dạng con người, rồi đột nhiên có một quái vật xuất hiện, truy sát hắn một trận.

Vì vậy, những lời Tô Mạch vừa hỏi, Giao Long cảm thấy đều là thật, chỉ là hắn không kể chi tiết, bởi vì cảm thấy quá mất mặt.

Là một hậu duệ Long tộc mà lại phải đi trộm quả ăn.

Giao Long đã phải đi trộm quả ăn, bị người khác phong ấn ở đây, một phong ấn kéo dài hơn 1 vạn năm, thật sự cảm thấy quá không thể tin được.

Vì vậy, bây giờ Giao Long cảm thấy mình nhất định phải nói thật.

Nếu không thì thanh niên trước mắt căn bản sẽ không tin, khi đó chẳng phải sẽ phải ở lại đây sao?

Không còn bị người khác phơi nắng ở đây nữa, bởi vì ở đây bị phơi nắng.

Hắn cảm thấy mình sắp chết rồi, bởi vì trên người hắn có năng lực mạnh mẽ, nếu không thì hắn biết mình không thể nào kiên trì được khái niệm hơn 1 vạn năm này.

Lúc đó có một số chuyện, dù sao mọi người biết hắn có năng lượng, cũng biết hắn có chuyện cần phải hoàn thành.

Tô Mạch hiện tại lắng nghe lời Giao Long nói xong, cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Hắn thấy tên này không có nói dối sao?

Nếu không thì biểu cảm trên mặt hắn cũng sẽ không chân thành như vậy.

Nhìn hắn oan ức đến thế, Tô Mạch biết hắn không phải kẻ ngốc, cũng có thể phán đoán năng lực của một người, cũng có thể phán đoán người này có thật hay giả.

Ở nơi này Tô Mạch có thể hiểu rõ mọi chuyện.

Dù sao hắn có năng lực, pháp thuật của hắn đặc biệt mạnh mẽ, tu vi trên người đã đạt đến đỉnh cao nhất.

Vì vậy, Tô Mạch biết hắn có thể phán đoán người khác đang làm gì.

Nhưng hiện tại hắn không dám dễ dàng đưa ra quyết định, bởi vì hắn biết hậu duệ Long tộc cũng phi thường mạnh mẽ, người có thể giam cầm hắn ở nơi này quả thật không nhiều.

Vì vậy, Tô Mạch cân nhắc nguyên nhân này mới không giải cứu hắn.

Tạm thời tuy đã che chắn ánh nắng cho hắn, nhưng Tô Mạch biết.

Nếu tiếp tục ở lại đây thêm 1 vạn tám ngàn năm nữa, e rằng thật sự không thể sống sót được.

Dù sao Tô Mạch hiểu rằng mặt trời ở đây không chỉ đặc biệt nóng bức, đặc biệt độc lạt, một khi bị mặt trời như vậy phơi nắng vài ngàn năm.

Sẽ rất không dễ dàng.

Nhìn Giao Long trước mắt có thể kiên trì đến bây giờ, thật sự phi thường có năng lực rồi.

Nếu không thì một Long tộc bình thường, căn bản không thể kiên trì đến bây giờ.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng biết đạo lý này.

Khoảnh khắc đó cảm thấy mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Nhìn Giao Long trước mắt cũng không phải một nhân vật bình thường.

Tô Mạch biết hiện tại hắn là hậu duệ Long tộc, nhưng tên cụ thể thì không rõ lắm.

Chương 746

Nhưng Tô Mạch hiện tại biết tạm thời không nên hỏi quá nhiều.

Giao Long nói xong lời này, thấy Tô Mạch không trả lời, cũng biết hắn đang cân nhắc lời nói thật giả.

Khoảnh khắc đó nhìn Tô Mạch lại một lần nữa nói: "Sau đó nơi này biến thành như thế này, ta bị quái vật đó phong ấn.

Ta còn chưa kịp nhìn rõ mặt mũi quái vật đó, vì hôm đó sương mù dày đặc." "Vậy nên bây giờ ta cũng không biết mình bị ai giam cầm ở đây.

Ta cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

Đợi đến khi ta thoát ra, ta cũng không biết phải tìm ai tính sổ nữa.

Bị giam cầm ở đây hơn 1 vạn năm, ta không chết ở đây đã là may mắn lắm rồi." Giao Long hiện tại nói xong những lời này xong, từ trên mặt đất đứng dậy, khoảnh khắc đó biến thành một người bình thường, nhìn qua đặc biệt đẹp trai, chỉ là mặt hắn đỏ bừng.

Hai tay hắn cũng đã bị lột da, dù sao bị mặt trời nóng bức như vậy phơi nắng hơn 1 vạn năm, sao có thể bình thường như vậy được chứ?

Vì vậy, bây giờ Giao Long ngồi trên mặt đất nhìn tay mình, cảm thấy thật sự có chút đáng sợ.

Hắn chưa bao giờ ở trong trạng thái này.

Giao Long hiện tại cảm thấy trong lòng thật sự không phục.

Hắn không hề phạm lỗi, tại sao lại bị con yêu quái đáng ghét đó nhốt ở đây chứ?

Vì vậy, Giao Long cảm thấy nhất định phải có nguyên nhân sâu xa

phía sau.

Đợi đến khi rời khỏi nơi này, từ phong ấn này giải thoát, hắn trở về Long tộc nhất định sẽ báo thù, nhưng bây giờ hắn cảm thấy không có mục tiêu, cũng không có phương hướng.

Nhưng hắn biết pháp lực của con quái vật đó, Giao Long cũng biết, chỉ cần gặp con quái vật đó, vừa giao thủ là có thể cảm nhận được sức mạnh của nó, khi đó Giao Long có thể nhận ra.

Nhưng Tam Giới rộng lớn như vậy, sao có thể dễ dàng gặp được con quái vật đó chứ?

Vì vậy, trong lòng hắn vẫn luôn rất tức giận.

Chẳng lẽ hắn bị người khác phong ấn ở đây hơn 1 vạn năm vô duyên vô cớ như vậy sao?

Vì vậy, trong lòng hắn không cam tâm.

Dù sao hắn là hậu duệ Long tộc, sao có thể chịu nhục nhã như vậy?

Hắn cảm thấy không thể như vậy, nhưng bây giờ hắn biết mình chưa thể thoát khỏi nơi này, vậy thì có ích gì chứ?

Hiện tại mọi chuyện chưa có một khởi đầu tốt đẹp, không biết phải làm sao.

Dù sao hắn cảm thấy nếu không nói thật, e rằng Tô Mạch trước mắt không thể tin tưởng.

Vì vậy, bây giờ Giao Long chỉ có thể nói thật, cảm thấy đó đều là sự thật.

Nếu Tô Mạch lại không tin, thì hắn cảm thấy không còn cách nào nữa.

Dù sao hắn cảm thấy người này sẽ không nói dối.

Vừa nãy không nói thật cũng là vì ngại, bởi vì hắn là hậu duệ Long tộc, nếu đi trộm đồ thì quá mất mặt rồi.

Gia đình hắn hiển hách như vậy.

Vì một quả trái cây mà lại bị người khác phong ấn ở đây hơn 1 vạn năm, thật sự không thể tin được.

Vì vậy, bây giờ Giao Long cũng không nhắc đến đề tài như vậy, chỉ là hắn biết vừa nãy Tô Mạch căn bản không tin lời hắn nói.

Nếu không thì Tô Mạch lương thiện như vậy, đã sớm giải cứu hắn ra khỏi phong ấn rồi.

Vì vậy, Giao Long cũng không phải kẻ ngốc.

Hắn nhất định phải nói thật.

Chương 747

Khoảnh khắc đó nói xong, hắn ngồi trên mặt đất nhìn Tô Mạch, trạng thái này cũng rất tốt.

Giao Long khoảnh khắc đó nhìn Tô Mạch trước mắt cũng biết trong lòng hắn lương thiện, nhưng tính tình của hắn lại cổ quái.

Nếu không thì, sao lại xuất hiện trạng thái như vậy chứ?

Giao Long khoảnh khắc đó, do dự một lát xong nhìn Tô Mạch, rồi nói tiếp: "Hiện tại gặp ngươi, tuy ngươi chưa giải cứu ta ra, nhưng ta biết ngươi đang lo lắng, và ta cũng hiểu tâm ý của ngươi." "Dù sao hiện tại ta chưa hiểu rõ về ngươi.

Nếu ngươi hiểu ta là ai, và biết ta là ai, có lẽ ngươi cũng sẽ không nghi ngờ đến vậy.

Mọi chuyện đều bình thường, ta không trách ngươi." Tô Mạch hiện tại nghe Giao Long nói xong, cũng cảm thấy lời nói rất chân thành.

Tô Mạch cảm nhận được sự sốt ruột trong lòng Giao Long, xem ra mọi chuyện có lẽ là thật.

Nhưng Tô Mạch biết hiện tại có thể tin hay không vẫn là một ẩn số.

Tô Mạch không vội vàng đưa ra phán đoán, dù sao mọi chuyện đều là lời nói một chiều từ Giao Long.

Chỉ có một mình hắn biết sự thật, Tô Mạch dù sao cũng không chứng kiến mọi chuyện xảy ra ở đây, cũng không biết sự thật là gì.

Tuy nơi này đã biến thành vùng đất khô cằn hoang vu, mặt trời đặc biệt độc lạt, nhưng Tô Mạch cảm thấy nơi này lẽ ra phải rất đẹp đẽ,

mọi chuyện đều là để giam cầm Giao Long nên mới xuất hiện trạng thái này.

Vì vậy, vấn đề này Tô Mạch trong lòng rất rõ ràng, hắn mạnh mẽ như vậy, lẽ nào lại không nhìn ra nơi này bị người khác thiết lập phong ấn, mặt trời quanh năm phơi nắng Giao Long?

Đó cũng là phong ấn do con quái vật đó bố trí.

Vì vậy, khoảnh khắc đó Tô Mạch cảm thấy lời nói của Giao Long lẽ ra phải là thật, nếu không thì nơi này cũng không thể quanh năm biến thành một vùng khô hạn như vậy.

Tô Mạch khoảnh khắc đó, nhìn Giao Long đang ngồi trên mặt đất, cảm thấy hắn khoảnh khắc đó rất đẹp trai, xem ra hắn cũng là một hậu duệ Long tộc phi thường hiển hách.

Nếu không thì cũng không thể trưởng thành như vậy.

Tô Mạch cảm thấy đó mới là hình dạng thật sự của hắn, nhưng vừa nãy hình dạng viên Long Châu cũng khá thú vị, chỉ là vảy trên người đã rụng hết.

Trải qua hơn 1 vạn năm phơi nắng sao có thể tốt được?

Không chết đi đã là một kỳ tích, vì vậy Tô Mạch cảm thấy Giao Long trước mắt có năng lực mạnh mẽ.

Pháp lực trên người cũng vô biên, có thể chịu đựng ở nơi này hơn 1 vạn năm, thật sự là một tình huống dị thường.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy mọi chuyện xảy ra cũng ngốc nhiên.

Đến nỗi nơi này chẳng lẽ là để giải cứu Giao Long sao?

Có lời giải thích nào không?

Tô Mạch trong lòng đột nhiên có chút mê mang, nhưng hắn biết đã

gặp phải tình huống như vậy.

Nếu không làm rõ mọi chuyện thì cũng không thể rời đi.

Bất kể thế nào, đã gặp Giao Long thì không thể không quản, không làm gì cả, Tô Mạch trong lòng hiểu đạo lý này.

Dù sao hiện tại nhìn dáng vẻ này, Tô Mạch cảm thấy người này đặc biệt khôi ngô, cả người cũng không giống một con rồng xấu xa.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng cũng hiểu đạo lý này.

Hiện tại hắn biết một khi xác định lời nói của Giao Long là thật, thì ngay lập tức sẽ giải thích mọi chuyện.

Tuy hiện tại Tô Mạch biết Giao Long chưa thoát khỏi phong ấn, nhưng Tô Mạch đã thay hắn che chắn ánh nắng.

Không để hắn chịu cảm giác bị phơi nắng đó nữa, cũng không để hắn chịu hình phạt như vậy nữa, mọi chuyện tạm thời thái bình rồi.

Tô Mạch hiện tại trong lòng, ánh mắt tràn đầy vẻ mê hoặc, nhìn Giao Long nói: “Theo như ngươi nói, thật sự rất oan ức.

Vậy là ngươi thật sự bị oan.

Chương 748

Chỉ vì một quả trái cây mà bị quái vật truy sát.

Nhưng mọi chuyện có đơn giản như vậy sao?

Vừa nãy ngươi nói đi ngang qua một vườn quả, vậy vườn quả đó là của quái vật sao?

Không thể nào." "Vườn quả đều là của lão bách tính trồng, liên quan gì đến quái vật?

Chẳng lẽ quái vật đã chiếm lấy nơi đó sao?

Mọi chuyện phải giải thích thế nào?

Ta nghe mà thấy có chút kỳ lạ." "Dù sao hiện tại ta không thể hiểu hết lời ngươi nói.

Đôi khi lời ngươi nói tuy có chút đáng tin, nhưng lại có những chỗ ta không thể hiểu được." Tô Mạch hiện tại biết lời nói của Giao Long lẽ ra là thật, nhưng vừa nãy dùng sự phân tích tỉ mỉ lại cảm thấy không đúng lắm, nghe có chút từ bất đạt ý.

Bởi vì hắn cảm thấy nếu thật sự đi ngang qua một vườn quả, thì quái vật tại sao lại phải đuổi theo chứ?

Quả hắn trộm cũng không phải của quái vật, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vì vậy, bây giờ Tô Mạch cảm thấy thật sự rất kỳ lạ.

Chẳng lẽ Giao Long cứ lừa dối sao, cứ tùy tiện tìm một cái cớ sao?

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng đột nhiên cảm thấy mê mang, ban đầu khoảnh khắc vừa nãy.

Hắn cảm thấy mình nên tin Giao Long rồi, nhưng khoảnh khắc này lại cảm thấy mọi chuyện lại không phải thật.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác bị lừa dối, nhưng Tô Mạch biết tâm thái không nên lỗ mãng hành sự.

Nên bình tĩnh lại, nghĩ xem phải làm sao.

Dù sao hiện tại hắn biết dáng vẻ của Giao Long cũng không giống đang nói dối, có lẽ vườn quả đó thật sự bị quái vật chiếm lấy rồi.

Nhưng hiện tại Giao Long cũng chưa chắc đã biết sự thật.

Tô Mạch cảm thấy nếu là thật, thì Giao Long bị quái vật truy sát, chắc chắn cũng không biết vườn quả đó là của ai.

Hắn chỉ thấy một vườn quả, thấy khát, muốn ăn vài quả thôi, điều đó quá đỗi bình thường rồi, cũng không phải chuyện gì to tát.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy căn bản không thể dẫn đến một cuộc truy sát, chẳng lẽ con quái vật đó có thù oán với Giao Long sao?

Có lẽ nó đã đợi Giao Long ở nơi đó, nhân lúc Giao Long trộm quả không chú ý mà bắt đầu tấn công.

Điều đó cũng có khả năng.

Vì vậy, khoảnh khắc đó Tô Mạch trong lòng, nhìn Giao Long lại một lần nữa nói: "Ta cũng không nói là không tin lời ngươi, nhưng độ tin cậy trong lời nói của ngươi có bao nhiêu?

Ăn vài quả trái cây mà quái vật bắt đầu truy sát, sao có thể như vậy?

Hơn nữa, chỉ trộm vài quả thôi mà." "Quái vật và ngươi không oán không thù, tại sao lại phải làm vậy?

Dù sao ta cảm thấy lời ngươi nói không đáng tin lắm.

Nhưng ta bây giờ cũng biết ngươi hình như bị oan.

Dù sao nhìn lời ngươi nói cũng rất chân thành, ánh mắt ngươi cũng đầy thành ý, ta cũng không phải kẻ ngốc.” Giao Long hiện tại vừa nghe vừa nói, sau đó trong lòng cũng nghĩ xem mọi chuyện quả thật có chút sơ hở.

Vậy thì lời hắn nói chỗ nào không đúng rồi?

Giao Long cảm thấy cũng rất kỳ lạ, hơn nữa hắn cũng không biết vườn quả đó là của ai.

Chỉ cảm thấy khát nước, nếu nơi này cũng đặc biệt đẹp, hắn chưa bao giờ thấy một vườn quả đẹp như vậy.

Lúc đó đặc biệt vui mừng, vì muốn đi vào, không ngờ vừa mới ăn hai quả, một con quái vật từ trên trời xuất hiện, truy đuổi suốt.

Chương 749

Giao Long cảm thấy hắn không hề quay đầu lại nhìn, chỉ liều mạng chạy trốn.

Dù sao Giao Long biết lần trước hắn đã bị thương, thể lực chưa hồi phục.

Nếu không thì hắn biết mình đâu thể bỏ chạy tán loạn như vậy.

Năng lực của hắn mạnh mẽ như vậy, đối phó một con quái vật căn bản không thành vấn đề.

Nhưng Giao Long vô hình trung cũng cảm thấy năng lực của con quái vật đó mạnh mẽ, nếu không bị thương, hắn cũng sẽ đánh hòa.

Vì vậy, Giao Long biết lúc đó hắn bị thương, sao có thể giao thủ với con quái vật đó chứ?

Sao có thể chiếm thượng phong chứ?

Sau đó Giao Long không ngừng liều mạng chạy trốn, dù sao hắn biết một khi bị con quái vật đó bắt được e rằng lành ít dữ nhiều.

Đạo lý này Giao Long cũng không phải không hiểu, vì vậy sau đó hắn chạy vào một thôn làng.

Không ngờ sau khi tiến vào thôn làng, hắn đã trốn đi.

Con quái vật đó ở trong thôn làng hoành hành bá đạo.

Đã lật tung cả thôn làng, dân làng khi đó sợ hãi bỏ chạy tán loạn, từng người mang theo những vật dụng ít ỏi còn lại rời khỏi thôn làng đó.

Sau đó thôn làng đó bị con quái vật san bằng, biến thành một đống phế tích.

Sau đó Giao Long biết con quái vật đã tìm thấy hắn, từ đó về sau bị phong ấn trong đống phế tích đó, thường xuyên bị phơi nắng quanh năm.

Đống phế tích đó dần dần tan biến, biến thành một vùng đất khô hạn.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy mặt trời này thật sự đặc biệt kỳ lạ.

Hắn thấy con quái vật đã tập trung toàn bộ ánh nắng vào một nơi.

Nếu không thì nơi này sao lại có nhiệt độ cao quanh năm như vậy, biến thành như vậy chứ?

Vì vậy, Giao Long cảm thấy mình không chết đi, đó đã là một kỳ tích.

Giao Long hiện tại trong lòng cũng không biết phải trả lời như thế nào, dù sao hắn cảm thấy lời nói của mình quả thật hình như đang lừa người, cũng là giả dối, bởi vì hắn biết lúc ban đầu.

Hắn bị một số thôn dân phong ấn ở đây, nhưng rõ ràng đó đều là lời nói dối mà, hắn lại bịa ra một cái cớ khác.

Nhưng cái cớ này là thật, nhưng Giao Long cảm thấy cái lời nói thật này, cũng có chút khiến người ta bắt đầu nghi ngờ.

Giao Long biết vừa nãy hắn đã nói dối, hiện tại tuy nói thật, Tô Mạch cũng chưa chắc đã tin, nhưng nhìn Tô Mạch trước mắt, cảm thấy người này quả thật phi thường không tệ.

Nếu đổi thành người bình thường, cũng sẽ không có tâm trạng nghe những lời vô ích này, e rằng đã sớm quay người bỏ đi rồi.

Hơn nữa họ không quen biết nhau, sống chết của hắn, liên quan gì đến Tô Mạch chứ?

Hà tất phải xen vào chuyện này chứ?

Vì vậy, đạo lý này Giao Long hiểu.

Giao Long thông qua chuyện như vậy mà hiểu Tô Mạch trước mắt.

Đôi khi những người này đều là người tốt, nếu không thì cũng sẽ không nói chuyện với hắn, muốn tìm hiểu sự thật.

Hắn thấy sau khi biết sự thật có thể quyết định giải cứu hắn, nhưng Giao Long cảm thấy sự sắp xếp này quả thật có chút không thỏa đáng.

Hắn biết những gì mình nói nghe qua cũng giống như giả dối.

Tô Mạch hiện tại nói xong những lời này xong, vẫn luôn do dự trong lòng, hắn thấy lời nói của Giao Long trước mắt nửa thật nửa giả, có lẽ trong lòng có nỗi khổ khó nói không nói ra.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy đã đến lúc rồi, nếu muốn sống thì không nói thật, làm sao có thể cứu hắn chứ?

Chương 750

Nhưng Tô Mạch cảm thấy hiện tại cũng khó mà phán đoán.

Lời nói của Giao Long đang ngồi trên mặt đất là thật hay giả, hiện tại không thể phân biệt được.

Hắn biết năng lực của Giao Long mạnh mẽ, nhưng có một số chuyện không phải tất cả đều có thể làm được.

Tô Mạch hiện tại trong lòng, nhìn Giao Long đang ngồi trên mặt đất đẹp trai như vậy, lại một lần nữa nói: "Tuy ngươi không hiểu rõ về ta, cũng không quen biết ta, nhưng ta đã có thể đến một nơi hoang mạc như vậy, ta nhất định có khả năng cứu ngươi ra." "Ta cũng có thể phân biệt lời ngươi nói thật hay giả.

Hiện tại ta đang không ngừng phán đoán.

Nếu không thể nghe được lời thật lòng từ miệng ngươi, ta làm sao có thể cứu ngươi ra khỏi nơi này?" Tô Mạch biết hiện tại chỉ có thể như vậy thôi, nếu không thì không thể nghe được sự thật, không có cách nào giải quyết Giao Long ra khỏi phong ấn.

Dù sao Tô Mạch biết hiện tại không thể dễ dàng đưa ra phán đoán, cũng không thể quá võ đoán, càng không thể hành động lỗ mãng, bởi vì mọi chuyện đều là ẩn số.

Tô Mạch biết hắn cũng vô tình đến nơi này.

Nơi này đơn giản là vùng đất man hoang, vì vậy Tô Mạch cảm thấy rất kỳ lạ.

Hắn thấy ngoài thế giới Hồng Hoang lại có một nơi khủng khiếp như vậy.

Nếu không thì, Giao Long cũng không thể bị giam cầm ở nơi này

hơn 1 vạn năm.

Nơi này lẽ ra phải là một hòn đảo xinh đẹp, có lẽ tràn đầy ảo cảnh.

Nhưng mọi thứ đều không còn nữa.

Trải qua hơn 1 vạn năm biến thiên, nơi đây đã trở thành bình địa, trở thành một hoang mạc không có người ở, thậm chí còn đáng sợ hơn cả sa mạc.

Tô Mạch biết nếu hắn không xen vào chuyện bao đồng, e rằng đã sớm bỏ đi rồi.

Nhưng hiện tại hắn biết mình không thể làm vậy.

Người bị giam cầm trong phong ấn này, không phải là người bình thường, cũng không phải một yêu tinh bình thường, mà là một hậu duệ Long tộc, đều là người thuộc thần tộc.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng cũng đang suy nghĩ về vấn đề như vậy, đang cân nhắc cách làm như vậy mới phải, không rời khỏi đây.

Nếu không thì, hắn biết mình cũng sẽ không dễ dàng đưa ra phán đoán.

Dù sao Tô Mạch biết có thể ở trong một nơi hoang vắng đặc biệt nóng bức mà bị giam cầm hơn 1 vạn năm, thật sự phi thường lợi hại rồi, đó cũng là một kỳ tích.

Nếu đổi thành một tiên nhân bình thường, e rằng đã sớm bị phơi khô rồi.

Nhưng Giao Long trước mắt không bị phơi chết, sống sót đến bây giờ.

Hậu duệ Long tộc quanh năm thiếu nước, có thể kiên trì đến bây giờ thật sự là một hiện tượng kỳ lạ, cũng là một sự đột phá.

Giao Long hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, cũng đang suy nghĩ trong lòng, hắn thấy lời nói của mình khiến Tô Mạch khó tin, nếu không thì với năng lực của Tô Mạch đã sớm giải cứu hắn rồi.

Nhưng hiện tại Giao Long không biết phải làm sao, dù sao hắn biết lời nói của mình đều là thật, phải quyết định thế nào mới có thể khiến Tô Mạch trước mắt tin tưởng đây?

Vì vậy, hiện tại Giao Long nhìn Tô Mạch với ánh mắt đầy giằng xé và nói: "Vị tiểu huynh đệ, ta biết ngươi không tin lời ta nói, nhưng vừa nãy ta thật sự không nói dối.

Ta cũng không dám nói dối ngươi.

Tuy ban đầu ta đã nói dối một lần, vì ta sợ ngươi chê cười ta, một hậu duệ Long tộc mà lại đi trộm đồ ăn." "Vì vậy ta cảm thấy quá mất mặt, ta đã không nói thật.

Ta chỉ nói là bị lão bách tính phong ấn.

Ta nghĩ một người như ngươi có lẽ sẽ không nói dối.

Nhưng lời ta nói khiến ngươi khó tin, nên vừa nãy ngươi mới nghi ngờ ta." Giao Long hiện tại nói xong những lời này xong cũng đang suy nghĩ trong lòng, vừa nãy trong đầu hắn tỉ mỉ hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, cảm thấy quả thật không sai, đều là thật.

Hắn muốn hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, nguyên văn bản kể lại cho Tô Mạch, hy vọng thanh niên này phải tin lời hắn nói, nếu không thì, hắn muốn mọi người biết mình thật sự sẽ chết ở đây rồi.

Nếu Tô Mạch trước mắt mang theo người của mình rời khỏi nơi hoang mạc này, thì e rằng nơi này sẽ không còn ai tồn tại nữa, nơi này không có ai tồn tại, tiên nhân căn bản không thể đến nơi này.

Chương 751

Vì vậy, Giao Long cảm thấy không còn đường sống nữa.

Hiện tại chỉ có thể thông qua năng lực của mình, thông qua việc hiểu rõ cảnh tượng lúc đó, nói thật.

Nhưng Tô Mạch quả thật không tin Giao Long, không biết phải làm sao.

Giao Long biết mình đều nói thật, quả thật không hề nói dối.

Hắn phải quyết định thế nào, trong lòng thấp thỏm không yên, dù sao hắn không muốn bị mặt trời ở đây phơi chết.

Bởi vì Giao Long biết mình có chuyện cần phải làm, người nhà của hắn căn bản không biết hắn đã đi đâu.

Hơn 1 vạn năm, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

Giao Long cũng không biết mình đã ở nơi này hơn 1 vạn năm, không bị mặt trời ở đây phơi chết, đó đã là một kỳ tích rồi.

Vì vậy, bây giờ hắn cảm thấy chỉ cần còn sống là còn hy vọng, nên bây giờ sẽ không từ bỏ một chút hy vọng sống sót nào.

Hắn cũng không quan tâm sẽ thông qua năng lực của Tô Mạch.

Thông qua sự chân thành biểu đạt để Tô Mạch tin tưởng, bởi vì hiện tại Giao Long cảm thấy đó mới là cơ hội của hắn.

Nếu Tô Mạch trước mắt bỏ đi, thì hắn biết mình sẽ không còn cơ hội rời khỏi đây nữa, e rằng thêm vài ngày nữa thật sự sẽ chết trong phong ấn này.

Giao Long hiện tại trong lòng, ánh mắt tràn đầy vẻ khẩn thiết, nhìn

qua đặc biệt chân thành, đặc biệt oan ức, nhìn Tô Mạch rồi nói tiếp: "Nhưng ngay lúc này, ta cảm thấy lời ta nói đều là thật, và ta cũng không còn khiến ngươi nghi ngờ nữa.

Về vườn quả mà ngươi vừa hỏi là của ai, ta cũng không biết.

Ta chỉ đi ngang qua vườn quả đó, cảm thấy cảnh sắc ở đó rất đẹp, ta chỉ ăn vài quả, sau đó ta bị quái vật truy sát." Giao Long hiện tại biết đều là thật, thật sự không nói dối, bởi vì hắn cũng không biết vườn quả đó là của ai.

Chỉ đi ngang qua xong cảm thấy quả đặc biệt thơm, bị hấp dẫn đi vào.

Nhưng không ngờ vừa mới, chỉ vừa ăn vài quả xong, lại nổi lên một trận gió xoáy đen, sau đó con quái vật đó từ trên trời giáng xuống.

Vì vậy, hiện tại Giao Long cảm thấy cảnh tượng đó rất khủng khiếp.

Hơn nữa lần trước Giao Long cũng bị thương rồi, nếu không thì hắn biết mình đâu thể lạc vào kết cục như vậy.

Nhưng hắn cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao vào lúc đó con quái vật đó lại mai phục ở nơi đó?

Chẳng lẽ hắn thật sự bị thương sao?

Đang chờ đợi, chẳng lẽ nó có thù oán với hắn sao?

Vì vậy, những vấn đề như vậy, hơn 1 vạn năm cũng quanh quẩn trong đầu Giao Long, cũng không ngừng suy nghĩ, chỉ là không có câu trả lời, dù sao hắn không nhìn rõ con quái vật đó trông như thế nào.

Trận gió xoáy đen đó thổi sương mù, có cát, căn bản không thể nhìn rõ diện mạo đối phương.

Vì vậy, Giao Long biết căn bản không hề nhìn thấy hình dạng của

quái vật.

Sao có thể biết con quái vật đó có thù oán với hắn hay không chứ?

Vì vậy, hiện tại Giao Long cũng không thể tưởng tượng ra tình huống nào, dù sao hắn đã sống ở nơi này hơn 1 vạn năm rồi.

Đều không có bất kỳ câu trả lời nào, cũng không có thông tin nào, trong lòng hắn cũng rất giằng xé, dù sao cảm thấy đặc biệt oan ức.

Hắn và con quái vật đó không oán không thù.

Bị phong ấn ở nơi này, hơn 1 vạn năm thật sự khó mà chịu đựng nổi.

Nhưng Giao Long biết mình còn sống, xem ra năng lực của hắn cũng mạnh mẽ.

Nếu không thì chẳng phải đã sớm bị phơi chết ở nơi này rồi sao?

Giao Long biết hắn là hậu duệ Long tộc, hậu duệ Long tộc sợ nhất là không có nước, sợ nhất là quanh năm bị mặt trời phơi nắng.

Chương 752

Nhưng đã bị phơi nắng hơn 1 vạn năm, lại bình an vô sự, tuy thân thể và da thịt của hắn đã bị tổn hại.

Nhưng Giao Long biết, nếu có một ngày hắn thoát khỏi phong ấn này, thì sẽ từ từ khôi phục lại trạng thái ban đầu của mình.

Mọi chuyện đều không phải chuyện gì to tát, đều là vết thương nhỏ.

Vì vậy, Giao Long cảm thấy không sao cả, bây giờ điều quan trọng nhất là có thể rời khỏi đây.

Bởi vì Giao Long biết đó mới là chuyện quan trọng nhất, nếu không thể rời khỏi nơi này, thì trải qua thêm 1 vạn năm nữa, e rằng thật sự không thể sống sót được.

Mặt trời trong phong ấn này, đặc biệt độc lạt, mặt đất cũng giống như bị nướng vậy.

Vì vậy, Giao Long đôi khi cảm thấy hình như mình đều bị nướng chín rồi, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn còn sống.

Đã còn sống, vậy thì không chết, cũng không bị nướng cháy, vì vậy hắn cảm thấy mình rất may mắn.

Hắn thấy bình thường khi ở hoàng cung, hắn đặc biệt chuyên tâm, đặc biệt cần cù.

Học hỏi bản lĩnh từ phụ vương.

Giao Long, là một hoàng tử chuyên tâm nhất, vì vậy bây giờ hắn cảm thấy mọi chuyện cuối cùng cũng có chỗ dụng võ.

Nếu bình thường không thích học tập và không luyện công.

Thì e rằng bây giờ không thể kiên trì được 18 năm, đã sớm hóa thành một vũng máu rồi.

Khi Tô Mạch đến nơi này, hắn đã biến mất không còn dấu vết.

Vì vậy, bây giờ Giao Long cảm thấy mọi chuyện đều may mắn, hắn thấy mọi chuyện ông trời đối với hắn cũng rất công bằng, không để hắn chết đi như vậy.

Giao Long khoảnh khắc đó nhìn thấy hy vọng.

Nhưng hắn biết thanh niên trước mắt chưa chắc đã tin lời hắn nói, nếu không thì cũng sẽ không nghi ngờ như vậy.

Nhưng Giao Long biết lúc ban đầu hắn nói dối cũng không phải cố ý.

Chỉ là không biết phải trả lời như thế nào, dù sao hắn cảm thấy nếu nói mình trộm đồ, Giao Long cảm thấy quá mất mặt.

Dù sao hắn là hậu duệ Long tộc, lại đi trộm vài quả trái cây, bị người ta phong ấn ở nơi này, đều cảm thấy không thể tin được.

Tô Mạch hiện tại cũng đang suy nghĩ trong lòng, hắn thấy lời nói của Giao Long cũng có vài phần đáng tin, nhưng Tô Mạch hiện tại trong lòng cũng không dám dễ dàng đưa ra phán đoán, dù sao Tô Mạch biết nơi này cũng là do hắn đi nhầm đường mà đến.

Hơn nữa nơi này hoang lương như vậy, còn hẻo lánh hơn cả vùng đất man hoang.

Giao Long bị giam cầm ở nơi này nhất định phi thường lo lắng.

Nếu không thì mọi chuyện cũng không thể phát triển như vậy.

Khoảnh khắc đó Tô Mạch trong lòng ánh mắt mang theo vẻ do dự, nhìn Giao Long nói: “Theo như ngươi nói, ngươi cũng không nhìn thấy mặt mũi quái vật.

Vậy mọi chuyện quả thật có chút kỳ lạ.

Điều đó chứng tỏ con quái vật đó mạnh hơn ngươi nhiều.

Nếu không thì sao có thể phong ấn ngươi ở đây chứ?" "Nhưng ngươi là hậu duệ Long tộc, năng lực của ngươi rất mạnh.

Bị giam cầm ở đây hơn 1 vạn năm mà không chết, thật sự là một kỳ tích.

Vậy nên hiện tại mọi chuyện quả thật khiến người ta cảm thấy khó tin." Tô Mạch hiện tại nói xong những lời này xong, lại nhìn những người phía sau mình.

Những người này nghe Giao Long vừa nãy nói xong những lời đó cũng đang suy nghĩ trong lòng, hắn thấy lời nói của Giao Long trước mắt nửa thật nửa giả.

Dù sao hiện tại họ cũng không biết sự thật, bởi vì trong lòng họ biết hậu duệ Long tộc cũng phi thường mạnh mẽ, lại có quái vật có thể giam cầm hậu duệ Long tộc ở vùng đất man hoang.

Vì vậy, hiện tại những người này đều cảm thấy rất kỳ lạ, đều không hiểu.

Chương 753

Dù sao họ biết đều là một mình Giao Long nói chuyện, không ai biết sự thật.

Vì vậy, bây giờ Tô Mạch có lẽ đều tin mọi chuyện rồi, hơn nữa bây giờ Tô Mạch có năng lực có thể dùng Tử Tinh Cầu nhìn xuyên thấu cảnh tượng trong game.

Nhưng Tô Mạch biết Tử Tinh Cầu hiện tại ở nơi này không phát huy được tác dụng, hắn thấy luồng khí ở đây đặc biệt mạnh mẽ, có thể hạn chế năng lực phát huy.

Nếu không thì, Tử Tinh Cầu tại sao lại không có bất kỳ phản ứng nào chứ?

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng biết, nếu Tử Tinh Cầu ở nơi này có thể hiển thị cảnh tượng chân thực lúc đó.

Thì Tô Mạch biết hắn có thể nhìn thấy sự thật, nhưng mọi chuyện căn bản không đơn giản như vậy, hắn thấy mọi chuyện cũng không dễ dàng có thể thay đổi.

Tô Mạch trong lòng hiểu đạo lý này.

Khoảnh khắc đó nói xong những lời này xong nhìn Giao Long trước mắt, lại một lần nữa nói: "Tuy lời ngươi nói có chút đáng tin, nhưng lại có những chỗ giải thích không thông.

Ta hiện tại không thể xác định lời nói thật giả." "Vậy nên hiện tại ta che chắn ánh nắng cho ngươi, để ngươi không còn khó chịu như vậy nữa.

Nhưng ta cũng không dám dễ dàng thả ngươi ra.

Hy vọng ngươi đừng có chút oán trách nào." Giao Long hiện tại

nghe Tô Mạch nói xong, biết Tô Mạch trước mắt căn bản không thể tin lời hắn nói, nhưng Giao Long cảm thấy cũng không trách Tô Mạch.

Dù sao mọi chuyện nếu đổi thành hắn, cũng chưa chắc đã tin.

Hắn biết mình hiện tại rất may mắn, không còn cảm giác bị mặt trời phơi nắng nữa.

Cả bầu trời hình như đã được Tô Mạch thay đổi, khoảnh khắc đó mặt trời ẩn vào mây.

Giao Long trong lòng nghĩ, hắn thấy Tô Mạch đã thi triển pháp thuật ở nơi này.

Nếu không thì mọi chuyện giải thích thế nào?

Bởi vì Giao Long đã ở nơi này hơn 1 vạn năm, nơi đây quanh năm đều trong tình trạng nhiệt độ cao, mặt trời 24 tiếng đồng hồ xuất hiện trên bầu trời.

Luôn luôn chiếu rọi Giao Long biết con quái vật đã làm mọi chuyện, đều là hành vi của con quái vật đó.

Nếu không thì mặt trời sao có thể xuất hiện 24 tiếng một ngày, hơn 1 vạn năm chưa từng biến mất?

Vì vậy, Giao Long cảm thấy có thể sống sót đến bây giờ quả thật rất bất ngờ, hắn cũng không nghĩ mình sẽ chết ngay khi sống được 5000 năm.

Sau đó Giao Long lại tiếp tục tồn tại, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn còn sống.

Tuy trên cơ thể xuất hiện đủ loại khó chịu, cũng cảm thấy da thịt bị mặt trời phơi nắng lột từng lớp, cũng cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn, nhưng đều kiên trì được.

Không ngờ lại nhẫn nhịn hơn 1 vạn năm, thật sự không thể tin

được.

Đôi khi Giao Long cảm thấy sống sót thật sự là may mắn, chẳng lẽ ông trời đang chiếu cố không để hắn mất mạng ở đây sao?

Nếu không thì mọi chuyện sao có thể xảy ra chứ?

Dù sao Giao Long, bị giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm, không phải điều người thường có thể chịu đựng được.

Vì vậy, bây giờ Giao Long cảm thấy thân thể không còn bị mặt trời phơi nắng, hắn đã rất mãn nguyện rồi, không cần rời khỏi phong ấn.

Nếu Tô Mạch che chắn mặt trời ở đây, thì hắn sẽ cảm kích vô cùng.

Vì vậy, bây giờ Giao Long cũng không dám có ước vọng xa vời nào khác.

Tuy biết mình không nói dối, nhưng thanh niên trước mắt cũng không dám dễ dàng tin tưởng.

Giao Long cảm thấy cũng không tức giận, cũng không để bụng, dù sao hắn không có tư cách.

Hiện tại Giao Long rất may mắn, thanh niên trước mắt không cứu hắn cũng là biểu hiện bình thường.

Hơn nữa hiện tại Giao Long cảm thấy mình đã bị Tô Mạch thi triển pháp thuật.

Chương 754

Mặt trời ở nơi này từ từ bị che khuất, không còn nóng như vừa nãy nữa.

Bởi vì Tô Mạch đã cho mặt trời ẩn vào mây, hiện tại cả nơi này bắt đầu trở nên mát mẻ.

Vì vậy, Giao Long cảm thấy rất may mắn, không hề không thỏa mãn.

Khoảnh khắc đó hắn nhìn Tô Mạch trước mắt, cảm kích vô cùng mà nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi là ân nhân của ta.

Bất kể thế nào, hiện tại ngươi dùng pháp thuật của mình khiến mặt trời không còn chiếu rọi ta nữa, lòng ta vui mừng khôn xiết.

Ngay lập tức, thân thể ta không còn khó chịu như vậy nữa, ta vô cùng may mắn rồi, ta không còn mong cầu gì nữa." "Hơn nữa ta không thân không thích với ngươi, ngươi không cứu ta cũng là bình thường.

Lời ta nói chỉ là lời nói một chiều, ngươi không tin ta cũng sẽ không giận đâu.

Hơn nữa ta cũng không có tư cách gì mà đòi hỏi bây giờ.

Ta chỉ tình cờ đến đây thôi." "Mọi chuyện cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi mà.

Vậy nên bây giờ ngươi không phải lo lắng cho ta nữa.

Ta không đòi hỏi quá nhiều.

Ta chỉ hy vọng ta không bị mặt trời phơi nắng và giam cầm vĩnh viễn ở đây.

Ta cảm thấy như vậy là mãn nguyện rồi." Giao Long hiện tại nói

xong những lời này xong, ánh mắt tràn đầy sự cảm kích, tràn đầy sự sùng bái, bởi vì hắn cảm thấy Tô Mạch trước mắt năng lực đặc biệt mạnh mẽ.

Nếu không thì, tại sao lại dễ dàng thay đổi hướng đi của con quái vật đó chứ?

Để pháp thuật của con quái vật đó không còn mạnh mẽ nữa.

Nhưng Giao Long cũng biết, hiện tại mình vẫn bị giam cầm trong phong ấn, không thể thoát ra.

Nhưng Giao Long cảm thấy hiện tại trạng thái này rất vui mừng rồi, còn có yêu cầu gì nữa chứ?

Nếu Tô Mạch không giải cứu hắn, đó cũng là chuyện bình thường, không cần phải oán trách, cũng không có tư cách, càng không có tâm tư đó.

Bởi vì Giao Long cảm thấy chỉ cần còn sống, vĩnh viễn bị giam cầm trong phong ấn cũng không sao cả, sẽ có một ngày được người khác phát hiện.

Vì vậy, hiện tại Giao Long ôm một chút hy vọng, chỉ hy vọng sống sót còn quan trọng hơn tất cả.

Hiện tại hắn cũng không hy vọng ôm quá nhiều hy vọng, ngược lại sẽ càng thất vọng nhiều hơn.

Dù sao Giao Long biết khi bị giam cầm ở nơi này, hắn vẫn luôn nghĩ trong lòng rằng có một ngày phụ vương có đến nơi này không?

Nhưng đã đợi hơn 1 vạn năm, không có bất kỳ thu hoạch nào, cũng không có kỳ tích nào xuất hiện.

Dù sao Giao Long cảm thấy hơn 1 vạn năm cũng rất bình đạm, mỗi ngày sống cuộc sống như vậy, ban đầu cứ nghĩ đã sớm chết rồi,

nhưng không ngờ lại kiên trì hơn 1 vạn năm.

Vì vậy, hắn cảm thấy không thể nào rời khỏi nơi này nữa rồi, nhưng Tô Mạch và những người phía sau đột nhiên xuất hiện trước mắt, mọi người như nhìn thấy hy vọng.

Nhưng khoảnh khắc đó tuy chưa thoát khỏi phong ấn, nhưng cảm thấy không còn bị mặt trời phơi nắng nữa, rất vui mừng rồi, cảm thấy trong lòng hắn vô cùng chấp trước.

Cũng không có chỗ nào không hài lòng, mọi chuyện rất tốt, có thể giống như bây giờ cảm nhận được sự mát mẻ này.

Tâm hồn hắn đặc biệt hạnh phúc, cảm giác bị giam cầm trong phong ấn bấy nhiêu năm rồi, đã đủ rồi.

Hiện tại mọi chuyện đều đang phát triển tốt.

Bởi vì Giao Long trong lòng biết, nếu thanh niên trước mắt rời khỏi nơi này, không được giải cứu.

Thì e rằng hắn cũng sẽ không để mình chịu đựng nỗi đau như vậy nữa.

Vì vậy, bây giờ Giao Long thực ra cũng cảm thấy khá vui mừng, cũng không đòi hỏi quá nhiều.

Nói xong lời này, ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn Tô Mạch xuất chiêu, tràn đầy lòng cảm kích và ngưỡng mộ, bởi vì Giao Long cảm thấy thanh niên trước mắt thật sự lợi hại không thể tả.

Chương 755

Vừa nãy rõ ràng không nhìn thấy hắn làm gì, vậy mà lại khiến những pháp thuật mà yêu quái đã thi triển biến mất hoàn toàn.

Tuy phong ấn vẫn còn đó, nhưng Giao Long cũng biết Tô Mạch đang cân nhắc.

Tô Mạch hiện tại nghe Giao Long nói xong, cũng biết khoảnh khắc đó dáng vẻ của hắn đặc biệt đáng thương.

Nhưng Tô Mạch dù sao cũng đã giúp hắn che chắn ánh nắng gay gắt, không để hắn còn khó chịu như vậy nữa.

Tô Mạch cảm thấy mặt trời ở nơi này quả thật có chút kỳ lạ, hắn thấy thật sự có người đã thi triển pháp thuật ở đây.

Nhưng mặt trời ở đây quanh năm xuất hiện trên bầu trời, 24 tiếng không ngừng, thật sự cảm thấy rất đặc biệt.

Vì vậy, bây Mạch đã phá hủy pháp thuật ở đây rồi.

Để mặt trời ở đây trở lại trong mây, để Giao Long cũng không còn khó chịu như vậy nữa.

Dù sao Tô Mạch cảm thấy người bố trí phong ấn này cũng phi thường tàn nhẫn rồi.

Tô Mạch biết, hắn thấy người này và Giao Long chắc chắn có thâm cừu đại hận, nếu không thì sao lại làm vậy?

Tô Mạch trong lòng, nhìn Giao Long, nói: “Cũng đừng nói nhiều quá, cũng không cần quá bi quan về mọi chuyện.

Mọi việc chưa có kết quả cuối cùng.

Tuy ta đi nhầm đường, lạc đến nơi này, nhưng điều đó chứng tỏ

chúng ta có duyên." "Nếu không thì sao có thể gặp được ngươi chứ?

Nơi này ta căn bản không thấy có thứ gì tồn tại, ngay cả một lá cây, một cọng cỏ khô cũng không có, sao có thể có sinh mệnh tồn tại được?" Giao Long mọi chuyện cũng biết chưa đến bước đường cùng, sẽ không dễ dàng phán đoán, hiện tại cũng không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, chỉ có thể thông qua năng lực của mình.

Không ngừng thay đổi mọi chuyện.

Dù sao hắn biết hiện tại lời của lão thái là nửa thật nửa giả, hiện tại cũng không thể quá sốt ruột.

Dù sao hiện tại đã là nơi hoang mạc này, đừng quá vội vàng, từ từ chờ đợi đi.

Hơn nữa Tô Mạch không có ý định rời đi ngay lập tức.

Chỉ là Tô Mạch cảm thấy Giao Long trước mắt nhìn qua thật sự rất đáng thương, có thể chịu đựng ở nơi này hơn 1 vạn năm.

Là hậu duệ Long tộc, có thể trải qua nhiều như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

Hắn đã nhận thức được người Long tộc sao?

Dù sao họ đều là những thần tộc, trách nào trên người lại có năng lực mạnh mẽ như vậy.

Hắn thấy mọi chuyện đều có sự đột phá, nếu không thì mọi chuyện sao có thể xảy ra chứ, sao có thể xuất hiện trạng thái này chứ?

Nếu đổi là một Long tộc bình thường e rằng đã chết ở nơi này trước hàng ức vạn năm rồi, e rằng đã sớm bị phơi thành bột mịn rồi.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng hiểu đạo lý này.

Chỉ cảm thấy mọi chuyện có chút đột nhiên có chút dị thường, hắn cũng biết không cố ý đến nơi này.

Nhưng vô tình phát hiện Giao Long cuộn tròn trên mặt đất, lúc đó Tô Mạch cảm thấy đó là thứ gì, nhưng lại gần nhìn thì hóa ra là một con rồng, trên người bị phơi khô.

Nhưng Tô Mạch ban đầu cứ nghĩ con rồng đã chết rồi, nhưng không ngờ nhìn kỹ lại, hóa ra Giao Long chỉ bị phơi nắng đến bất tỉnh thôi.

Khoảnh khắc đó Tô Mạch cảm thấy tim mình đang run rẩy, thiên hạ rộng lớn như vậy, hiện tượng dị thường nào mà không có chứ?

Tô Mạch biết khi ở Tử Tiêu Điện, cuộc sống vô lo vô nghĩ đặc biệt tốt, mỗi ngày tự do tự tại, nhưng người đến đó thật sự rất đông, mỗi ngày các tiên tử ở đó đều sẽ đến đó báo cáo.

Tử Tiêu Điện đặc biệt náo nhiệt, vì vậy Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện rất tốt, nhưng bây giờ đột nhiên đến nơi này, cảm giác không nên ở đây.

Nhưng hiện tại đã vô lực thay đổi, vậy thì không ngừng đột phá đi.

Dù sao mọi chuyện đã xảy ra rồi, Tô Mạch cũng không quá nhiều giằng xé, hắn biết hiện tại năng lực mạnh mẽ như vậy.

Chương 756

Mọi chuyện đều có thể thành công, hơn nữa, giải cứu Giao Long trước mắt căn bản không thành vấn đề.

Tô Mạch biết trong lòng mình đang lo lắng, hơn nữa mỗi ngày khi ở Tử Tiêu Điện ngồi thiền tu luyện.

Cũng không thể nào giằng xé như bây giờ, nhưng một khi hạ phàm gian sẽ gặp phải một số chuyện kỳ lạ.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy tất cả chuyện kỳ lạ trên đời này chẳng lẽ đều để mình gặp phải sao?

Ông trời đang thử thách những người này sao?

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng suy nghĩ phải làm sao?

Giao Long hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, vui mừng khôn xiết, dù sao hắn biết thanh niên trước mắt vẫn luôn an ủi hắn, chứng tỏ là một tu hành giả có tâm địa lương thiện.

Nhưng Giao Long cảm thấy người này chưa bao giờ gặp, nhưng cảm thấy năng lực đặc biệt mạnh mẽ, có thể thông qua pháp thuật khiến phong ấn ngay lập tức trở nên mát mẻ, chứng tỏ năng lực của Tô Mạch, còn hơn cả con yêu quái trong phong ấn.

Vì vậy, Tô Mạch rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, Giao Long trong lòng ít nhiều cũng hiểu rõ một chút, dù sao hắn biết thanh niên trước mắt quả thật không phải hạng người tầm thường.

Nhưng Tô Mạch đến từ đâu?

Giao Long cũng không rõ, bởi vì hiện tại bị giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm, hắn cũng không biết phải làm sao.

Bởi vì hắn biết bản thân mình còn khó bảo toàn.

Giao Long khoảnh khắc đó trong lòng, ánh mắt tràn đầy sự cảm kích, vẫn luôn nhìn Tô Mạch nói: “Tiểu huynh đệ, đừng nói như vậy.

Ta vô cùng cảm kích ngươi.

Ngươi an ủi ta, thật sự rất lương thiện.

Ta có thể gặp được ngươi ở nơi hoang mạc này, ta chết không hối tiếc.” “Nhưng hiện tại ta tuy chưa chết, nhưng ta cũng biết mình không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Hiện tại ta đã chịu đựng ở đây hơn 1 vạn năm rồi, ta biết đó là một kỳ tích.” “Nhưng bây giờ ta không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Nhưng trước khi ta chết mà được quen biết ngươi, ta cảm thấy vô cùng vui mừng.

Dám hỏi tiểu huynh đệ tên là gì?

Nếu không tiện tiết lộ, vậy coi như ta chưa hỏi.” Giao Long hiện tại nói xong những lời này xong vô cùng đáng thương, quả thật là như vậy, hắn cảm thấy cũng rất oan ức, ban đầu cũng không có cách nào.

Hắn chỉ trộm vài quả trái cây thôi, lại bị con yêu quái đó phong ấn ở nơi này.

Vì vậy, Giao Long cảm thấy trong lòng có sự không đành lòng, cũng có sự không phục.

Hắn cảm thấy nếu thật sự có vận mệnh có thể thoát khỏi đây, nhất định sẽ trải qua thiên tân vạn khổ.

Giao Long nhất định sẽ tìm con yêu quái đó báo thù, bởi vì Giao Long biết mình không cam tâm.

Nếu thật sự đã phạm lỗi lầm, thì hắn sẽ cam tâm tình nguyện chịu

đựng sự tra tấn như vậy.

Nhưng hắn biết mình căn bản không làm ra chuyện trái lương tâm nào, chỉ ăn một quả trái cây thôi.

Nhưng Giao Long thật sự không ngờ chỉ ăn vài quả trái cây, lại phải trả giá thảm khốc như vậy.

Bị giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm thật sự khó mà chịu đựng nổi, hiện tại Giao Long đều cảm thấy không thể tin được, hắn vẫn còn sống.

Giao Long cũng biết bình thường khi ở hoàng cung, mỗi ngày cùng phụ vương không ngừng tu luyện, cũng đặc biệt cần cù, đặc biệt chuyên tâm, hắn biết năng lực mạnh mẽ.

Nếu không thì hắn cũng biết mình không thể sống sót ở nơi này, hơn 1 vạn năm bình thân, đặc biệt chuyên tâm, ngược lại nếu có thể trở nên lười biếng hơn một chút.

Không chuyên tâm, e rằng đã sớm chết rồi, ngay cả 5000 năm cũng chưa chắc đã kiên trì được.

Vì vậy, bây giờ Giao Long cảm thấy mọi chuyện đều may mắn.

Hắn hiện tại còn sống, có thể nhìn thấy thế giới này, cũng có cơ hội gặp phụ vương.

Chương 757

Vì vậy, Tô Mạch xuất hiện, Giao Long cảm thấy hy vọng.

Bất kể thế nào, hiện tại không còn cảm giác mặt trời nóng bức, cũng không còn khó chịu như vừa nãy nữa.

Bởi vì vừa nãy Giao Long cảm thấy trên người mình giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bốc cháy, nhưng hắn đã chịu đựng như vậy hơn 1 vạn năm rồi.

Mỗi lần cảm thấy trên cơ thể không ngừng bốc cháy, hắn dùng nội lực của mình không ngừng kiềm chế, để những ánh nắng mặt trời này có thể trở nên ấm áp hơn một chút, không quá độc lạt, cứ phơi nắng mãi.

Giao Long đôi khi cảm thấy chuyện như vậy, thật sự có thể nhẫn nhịn được, hắn thấy năng lực của mình cũng mạnh mẽ.

Là hậu duệ Long tộc, hắn cảm thấy mình không làm mất mặt phụ vương.

Vì vậy, bây giờ hắn cảm thấy khá vui mừng, ngay lập tức mình còn sống, lại có thể gặp được thanh niên trước mắt.

Vì vậy, trong lòng hắn cảm thấy càng thêm phấn khích, nói xong những lời này xong, biểu cảm trên mặt hắn không còn oan ức như vừa nãy nữa.

Tô Mạch hiện tại nghe Giao Long nói xong, cũng đang suy nghĩ trong lòng, hắn thấy Giao Long thật sự không bi quan như hắn nghĩ, có thể sống ở nơi này hơn 1 vạn năm.

Với tâm thái như vậy, hắn thấy Giao Long chưa chắc đã là kẻ xấu.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng suy nghĩ có nên nói tên của mình cho

hắn không?

Nhưng Tô Mạch cảm thấy cũng không sao cả, cũng không quan tâm.

Tô Mạch khoảnh khắc đó trong lòng, nhìn Giao Long mặt đầy oan ức, nói: “Sao lại nói như vậy?

Chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Hơn nữa, mọi việc chưa đến bước đường cùng.

Vậy nên cũng đừng quá bi quan, được không?” “Vừa nãy ngươi không hỏi tên ta sao?

Có phải không tiện tiết lộ?

Tên ta là Tô Mạch, ngươi có thể gọi thẳng tên ta là được rồi.” “Ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi.

Xem ra chúng ta có duyên phận.

Nếu không thì nơi này có lẽ hơn 1 vạn năm rồi cũng chẳng có ai đến.” Tô Mạch trong lòng nghĩ nơi này, sao có thể có người đến nơi này chứ?

Từ khi dân làng ở đây bỏ chạy xong, nơi này đã biến thành hoang mạc.

Nơi Giao Long đang ở lúc này chẳng khác gì Man Hoang chi địa, vì vậy trong lòng Tô Mạch cũng hiểu rõ một điều, nơi này ngoài bọn họ ra thì không còn ai khác.

Những kẻ đi sau lưng hắn lúc này cũng biết Tô Mạch định xen vào chuyện bao đồng này, nhưng chúng biết mình không đủ sức ngăn cản, chỉ có thể đứng yên quan sát.

Bọn họ đều không có quyền lên tiếng, vì thừa biết năng lực của Tô Mạch trước mắt mạnh mẽ đến mức nào.

Hồi còn ở Tử Tiêu Cung, ngày nào chúng cũng đến thỉnh an, nịnh bợ Tô Mạch, bởi chúng cảm thấy kết giao với hắn sẽ học được nhiều bản lĩnh, năng lực cũng không ngừng tăng lên.

Cho nên, đối với Tô Mạch, chúng chỉ là một đám tép riu vô danh, hắn chẳng hề bận tâm.

Nếu chúng muốn đi theo du ngoạn, vậy thì cứ dẫn theo thôi.

Đôi lúc Tô Mạch cảm thấy thật khó tin.

Một khi có năng lực, trở nên lợi hại, những kẻ lẽo đẽo theo sau cũng nhiều lên.

Nhưng hắn tự hỏi, bạn bè thực sự liệu có mấy người?

Thôi kệ, hiện tại hắn cảm thấy xung quanh mình chẳng có ai tâm phúc, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm, cũng không cần người đáng tin, chỉ cần một mình xông pha là đủ rồi.

Hơn nữa, Tô Mạch biết khi ngồi thiền tu luyện trong cung, năng lượng của hắn không ngừng tăng lên, mỗi ngày đều điểm danh, tu luyện nội công, vô cùng kỳ diệu.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy năng lực của mình ngày càng mạnh, hiện tại không cần ai bầu bạn, nhưng đôi lúc lại thấy một mình độc hành cũng khá vô vị.

Chương 758

Nếu không, hắn đã chẳng để đám người kia đi theo, vì Tô Mạch biết chúng chỉ là phường gió chiều nào che chiều ấy, nhưng nếu chúng nhất quyết muốn đi theo lịch luyện, vậy thì Tô Mạch cứ dẫn đi, dù sao hắn cũng thấy chẳng thiếu mấy người này.

Lúc này, Giao Long nghe thấy lời của Tô Mạch thì vui mừng khôn xiết.

Dù sao nó cũng biết, Tô Mạch đã nói cho nó biết tên mình, vậy chứng tỏ có lẽ hắn đã xem nó là bạn bè rồi.

Tóm lại, trong lòng Giao Long lúc này đã nhìn thấy hy vọng, thấy ánh bình minh, cảm thấy mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Lòng nó phấn khích lạ thường, cảm thấy vô cùng xúc động.

Nó cảm giác mình sắp không phải chịu sự trừng phạt như vậy nữa, trong lòng vui vẻ hẳn lên, vì nó biết dù Tô Mạch không cứu nó ra, thì khi hắn rời đi, mặt trời cũng sẽ biến mất, sẽ không khiến nó khó chịu như vậy nữa.

Mọi khả năng đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Ngay lúc này, trong ánh mắt Giao Long tràn ngập vẻ cảm kích, nó nhìn Tô Mạch, nói: “Tô Mạch, cảm tạ ngươi đã cho ta biết tên.

Tên của ngươi nghe hay thật đấy, hình như là tên của Nhân tộc nhỉ?

Ta thật sự chưa từng nghe qua cái tên này.

Có lẽ do ta bị nhốt ở đây hơn một vạn năm rồi, ngươi cũng đừng cười ta.

Ta không nghĩ ngươi không có danh tiếng, chỉ là ta cảm thấy mình bị nhốt ở đây quá lâu, cái gì cũng không biết." Nói xong những lời này, Giao Long lộ vẻ mặt rối rắm, đầy thương cảm, vì nó cảm thấy chuyện này thật sự tàn nhẫn và oan ức.

Nó không thể hiểu nổi tại sao chỉ vì ăn trộm vài quả trái cây mà lại bị người ta nhốt lâu đến thế.

Cho nên, Giao Long đôi lúc cảm thấy nếu chuyện này mà lọt ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người khác chê cười, dù sao nó cũng là hậu duệ của Long tộc.

Nhưng Giao Long cũng biết, mọi chuyện căn bản không thể thoát khỏi, nó còn cách nào khác đâu?

Giờ phút này, nó nhìn Tô Mạch, lại nói tiếp: "Ta thấy mình đúng là một tên ngốc, một kẻ ngu si, không biết từ lúc nào đã bị người ta nhốt ở nơi này, phong ấn lâu như vậy mà ta còn không biết mình đã phạm sai lầm gì.

Tuy ta đã trộm vài quả trái cây, nhưng cũng không thể chịu sự trừng phạt nặng nề như vậy chứ.

Nhưng không còn cách nào khác, hiện tại ta không có năng lực thoát khỏi phong ấn của yêu quái đó.

Ta chỉ có thể ở yên đây.

Một vạn năm qua ta không bị mặt trời độc ác ở đây thiêu chết, đã là may mắn lắm rồi." Nói xong, Giao Long cảm thấy vô cùng bi ai, sao lại xui xẻo đến thế, trái cây mới ăn được hai quả thì bị con yêu quái đó truy đuổi đến tận nơi này, phá hủy cả nhà cửa của người ta, rồi bị phong ấn ở đây.

Vì vậy Giao Long cảm thấy mình thật đáng thương, thật đáng hận.

Tất cả đều là do con quái vật đó gây ra, nên Giao Long mới phải

chịu đựng nỗi đau khổ này.

Nó biết mình đã ở nơi này hơn một vạn năm, thật không thể tưởng tượng nổi.

Nó cũng không biết mình đã cầm cự như thế nào.

Cho nên Giao Long đôi lúc cảm thấy năng lực của mình cũng khá mạnh, nếu không thì e rằng đã sớm bị thiêu chết ở nơi này rồi.

Suốt một vạn năm, mặt trời ở nơi này vô cùng độc địa, mỗi ngày đều treo trên trời, chưa bao giờ rời đi.

Giao Long cảm thấy thật sự khó có thể chịu đựng, tình huống như vậy nó chưa từng thấy qua.

Xem ra con quái vật đó không chỉ bố trí phong ấn ở đây mà còn thay đổi cả quy luật ngày đêm của nơi này, nếu không sao mặt trời có thể xuất hiện 24 giờ trên trời được?

Ở nơi này căn bản không có ban đêm.

Giao Long cảm thấy chuyện như vậy sao có thể xảy ra được, hơn nữa dưới gầm trời này căn bản không có nơi nào quanh năm là ban ngày.

Mặt trời quanh năm treo trên trời, nhiệt độ mỗi ngày đều đạt hơn bốn mươi độ, thậm chí còn cao hơn.

Giao Long thầm nghĩ trong lòng, xem ra con quái vật đó cũng chưa đến mức xấu xa tột cùng.

Nếu nhiệt độ ở đây được thiết lập đến sáu mươi độ, vậy thì nó thật sự đã bị thiêu chết, căn bản không thể kiên trì được một vạn năm.

Chương 759

Nhưng Giao Long biết tất cả đều là do con quái vật đó gây ra, nếu không thì sao nó có thể chịu đựng nỗi đau khổ này, vì nó cảm thấy mình không phạm sai lầm gì lớn.

Dù mấy quả trái cây còn chưa kịp ăn hết, nhưng phải chịu đựng sự dày vò suốt một vạn năm, nó cảm thấy không thể tin nổi, trong lòng cũng vô cùng tức giận.

Nó cảm thấy mối thù này nhất định phải báo.

Đợi sau khi ra ngoài, nó nhất định sẽ báo thù.

Mặc dù hiện tại Giao Long cảm thấy chưa chắc có thể rời khỏi đây, nhưng ý nghĩ đó vẫn phải có.

Nghe những lời của Giao Long, Tô Mạch và mấy người kia đều thầm nghĩ, xem ra lời nó nói là thật.

Nếu không thì sao có thể có biểu cảm chân thành như vậy?

Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, hắn đâu phải kẻ ngốc.

Dù sao nơi này quanh năm nhiệt độ cao, khí hậu đặc biệt nóng bức.

Hắn chưa từng đến một nơi nào như thế này, nên Tô Mạch cảm thấy khá kỳ quái.

Man Hoang chi địa cũng không thể nào cả ngày đều nóng như thiêu đốt được.

Cho nên hiện tại Tô Mạch đang suy đoán trong lòng, chắc chắn là do con quái vật đó bày ra chuyện này, nếu không thì nơi này không thể nào quanh năm có nhiệt độ như vậy.

Nơi này căn bản không có thực vật xanh, ngay cả một giọt nước cũng không có, nên bây. giờ hắn cảm thấy Giao Long có thể kiên trì đến hiện tại thật sự là một kỳ tích.

Nếu không, với năng lực của Giao Long, e rằng đã sớm chết ở đây rồi.

Xem ra tên này bình thường cũng rất nỗ lực, chăm chỉ, năng lực trên người cũng mạnh mẽ.

Nếu không thì cũng không thể kiên trì đến cuối cùng.

Nhưng Tô Mạch lại thầm nghĩ, nếu năng lực của Giao Long thật sự mạnh mẽ như vậy, tại sao lại bị quái vật phong ấn ở đây?

Tô Mạch nhớ lại những lời Giao Long vừa nói, nguyên do là nó bị thương, nếu không thì chưa chắc đã bị quái vật phong ấn, cũng chưa chắc đã thua.

Cho nên bây giờ Tô Mạch cũng hiểu ra đạo lý này, xem ra mọi chuyện đều có số mệnh, đều có sự phát triển của nó.

Nếu nó không bị thương thì cũng không thể gặp phải chuyện như vậy.

Vì vậy Tô Mạch thầm nghĩ, rốt cuộc nên giải quyết chuyện này thế nào?

Nếu bây giờ tin lời nó, thả nó ra...

Nhưng Tô Mạch lại cân nhắc trong lòng, chưa đến thời khắc cuối cùng thì tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện tại Tô Mạch biết mình đang giúp Giao Long che chắn mặt trời, tạm thời sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến những chuyện này, Tô Mạch cũng cảm thấy mọi việc xảy ra có chút đột ngột, dù sao hắn biết mình vô tình đi lạc đến nơi

này.

Nếu không đi bộ, bị lạc phương hướng, sao có thể hạ cánh xuống một nơi hoang vu như vậy?

Nhưng Tô Mạch biết, ngay khoảnh khắc hạ cánh, hắn đã phát hiện ra một con rồng.

Lúc đó hắn cũng giật mình, nơi này quanh năm khô hạn, trông không có một giọt nước, sao có thể có rồng xuất hiện được?

Sau đó Tô Mạch lại gần xem thì quả thật là một con rồng, trông như đã chết.

Nhưng rồi Tô Mạch phát hiện ra Giao Long căn bản không chết, nó vẫn còn sống.

Vì vậy lúc đó Tô Mạch đã tạt cho Giao Long một chậu nước, để nó tỉnh táo lại một chút, dù sao Tô Mạch biết Giao Long thuộc Long tộc, thích nước.

Sở dĩ xảy ra chuyện như vậy là vì nó quanh năm không thấy nước, nên lúc đó Tô Mạch thầm nghĩ, xem ra nó bị nhốt ở nơi này đã lâu.

Chương 760

Bây giờ, ánh mắt Tô Mạch đầy vẻ hoài nghi, nhìn Giao Long trước mặt, nói: "Theo lời ngươi nói, ngươi thật sự bị oan ư?

Ngươi không biết mình đã phạm sai lầm sao?

Nếu không trộm quả của người ta, sao có thể dẫn yêu quái tới?

Chẳng phải tất cả là do ngươi tự chuốc lấy sao?

Nếu ngươi không vào vườn quả đó, con yêu quái kia chưa chắc đã phát hiện ra ngươi, khí tức của ngươi cũng chưa chắc đã bị lộ ra.

Tất cả đều là tự làm tự chịu, trách ai bây giờ?

Dù sao đi nữa, một chút sai lầm cũng là đã phạm sai lầm, bây giờ cũng không thể biện minh được gì.

Xem ra lúc đó ngươi đã bị thương, nếu không với năng lực mạnh mẽ của ngươi, yêu quái kia chưa chắc đã đánh bại được ngươi." Nói xong, ánh mắt Tô Mạch sắc bén nhìn Giao Long.

Hắn cảm thấy mọi chuyện đều do nó tự tìm lấy, nếu lúc đó không đi trộm quả, sao có thể dẫn con yêu quái đó từ trên trời xuống?

Cho nên bây giờ Tô Mạch phán đoán con yêu quái đó có thể đã ẩn nấp trong khu rừng đó từ lâu, hoặc cũng có khả năng đã đi theo Giao Long suốt chặng đường.

Nhưng Tô Mạch biết Giao Long thuộc Long tộc, ít khi kết oán, vậy con yêu quái đó từ đâu ra?

Tại sao cứ nhất quyết phải nhốt Giao Long ở nơi này?

Tô Mạch suy đoán, có lẽ vì Giao Long bị thương nên không thắng được yêu quái đó.

Nhưng nếu con yêu quái đó thật sự muốn lấy mạng Giao Long, nó có thể giết ngay lúc đó, tại sao lại phải nhốt nó trong phong ấn này không cho ra ngoài?

Điều này giải thích thế nào đây?

Vì vậy trong lòng Tô Mạch khá mông lung.

Ánh mắt hắn lúc này cũng tràn ngập nghi vấn, cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, xem ra đằng sau ẩn chứa một câu chuyện rất lớn.

Nếu không thì giải thích thế nào được?

Cho nên Tô Mạch cũng hiểu rõ đạo lý này, trong lòng hắn vẫn luôn cân nhắc vấn đề này.

Nếu không, với năng lực của hắn, phá vỡ những phong ấn này căn bản không thành vấn đề.

Nhưng sở dĩ Tô Mạch không làm vậy là vì cẩn thận một chút vẫn hơn.

Dù sao hắn biết, lời của Giao Long trước mắt nghe có vẻ chân thành, cũng đều là thật, nhưng Tô Mạch vẫn cảm thấy trong lòng có chút không yên.

Dù sao ở một nơi hoang vu như vậy lại có một con rồng bị phong ấn, chắc chắn đã phạm phải sai lầm gì đó.

Lúc này, Giao Long nghe thấy lời của Tô Mạch cũng cảm thấy hắn nói rất đúng, xem ra mọi chuyện đều là tự làm tự chịu.

Nếu nó không ham ăn, không đi hái trái cây, sao có thể xảy ra chuyện như vậy, sao có thể dẫn đến một con quái vật?

Cho nên bây giờ Giao Long cũng thầm nghĩ, con quái vật đó rốt cuộc trông như thế nào?

Tại sao nó không có một chút ấn tượng nào?

Mặc dù đã giao đấu với quái vật, nhưng lúc đó xung quanh đều bị sương mù đen kịt bao phủ, căn bản không thể nhìn rõ hình dạng đối phương.

Hai bên chỉ đánh nhau trong một mớ hỗn loạn, không ngừng sử dụng pháp lực.

Bây giờ, Giao Long đáng thương nhìn Tô Mạch, nói: "Những lời Tô Mạch nói đều đúng, tất cả quả thật là trách nhiệm của ta.

Nếu ta không ham ăn, sao có thể phải chịu sự trừng phạt như vậy?

Quả thực có quan hệ trực tiếp đến ta.

Xem ra ta đã nghĩ thông suốt rồi, trong lòng không còn rối rắm nữa.

Chương 761

Vốn dĩ ta cứ nghĩ mọi chuyện không phải lỗi của ta, xem ra cũng có nguyên nhân từ ta.

Nếu lúc đó không vào khu rừng đó, có lẽ con quái vật đó chưa chắc đã xuất hiện.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi." Nói xong, Giao Long quả thực cảm thấy rất tủi thân, vì nó nghĩ mình chỉ ăn vài quả trái cây thôi mà lại gặp phải một con quái vật, bị nó truy đuổi đến tận đây, tiện thể phá hoại cả nhà cửa của những người dân vô tội.

Nhưng nó biết, nếu không bị nhốt trong phong ấn này, nó có thể giúp những người dân đó khôi phục lại nhà cửa.

Nhưng bây giờ nó biết người dân đã chạy trốn tứ tán, biến mất không thấy tăm hơi, e rằng đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

Hơn nữa, Giao Long cũng biết, dù có tìm lại được những người dân đó, nơi này quanh năm bị nắng gắt thiêu đốt, họ cũng không thể sống sót được.

Bởi vì nơi này không có đường sống, không thể trồng trọt, cũng không thể sống được.

Mặt trời ở đây quá nóng, sao có thể sinh tồn được?

Vì vậy, việc Tô Mạch đột nhiên xuất hiện ở đây, Giao Long cảm thấy rất tốt.

Năng lực của hắn mạnh như vậy, có thể khôi phục nơi này trở lại như xưa.

Nhưng Giao Long cũng biết người dân đã chạy đi không còn tung tích, e rằng không bao giờ quay lại nữa.

Do đó, Giao Long cảm thấy việc khôi phục nơi này lại như cũ cũng không có ý nghĩa gì, cũng không còn giá trị gì, dù sao nơi này cũng không có ai ở, xây lại đẹp đẽ thì có ích gì?

Tô Mạch lúc này cũng không biết đang nghĩ gì, trong lòng Giao Long cũng khá mông lung.

Dù sao Giao Long biết năng lực của mình có hạn, dù nó rất mạnh.

Đồng thời, Giao Long cũng hiểu rằng chàng trai trẻ trước mặt có thể đến được nơi này chứng tỏ pháp lực siêu phàm, tu vi của hắn đã đạt đến cảnh giới rất cao.

Nếu không thì giải thích thế nào được?

Giao Long trong lòng hiểu rõ, nó đâu phải kẻ ngốc, từ nhỏ đã theo sau phụ vương, học được rất nhiều thứ, cũng có kiến thức và bản lĩnh.

Nó có thể nhìn ra được người có pháp thuật cao cường trông như thế nào.

Nhìn bộ dạng của Tô Mạch, rất vững vàng, không hề nóng nảy, chứng tỏ năng lực rất mạnh.

Làm những việc nhỏ cũng đặc biệt ổn trọng, không hành động lỗ mãng, không nghe lời từ một phía mà cứu nó ra.

Vì vậy, Giao Long cảm thấy người bạn này, nếu có thể ra ngoài kết giao, quả thực là một lựa chọn không tồi.

Dù sao Giao Long biết nó thích kết bạn, cũng thích tiếp xúc với người khác để không ngừng nâng cao năng lực, như vậy mới có thể khiến bản thân không ngừng lớn mạnh, trở nên lợi hại hơn.

Giờ phút này, biểu cảm trên mặt Giao Long vừa oan ức vừa rối rắm, vì nó vẫn không nghĩ thông, cảm thấy mình thực sự không có tội

gì lớn, chỉ trộm vài quả trái cây thôi mà.

Có đến mức bị người ta nhốt một vạn năm, quanh năm bị thiêu đốt không?

Vì vậy, khi Tô Mạch đột nhiên xuất hiện, nó đã cảm thấy có hy vọng.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy Tô Mạch tạm thời không có ý định cứu mình ra.

Nhưng Giao Long cũng không vội, cứ từ từ chờ đợi.

Dù sao Giao Long biết bây giờ có sốt ruột cũng không giải quyết được vấn đề.

Nếu Tô Mạch không muốn cứu, vậy thì có vội cũng có ích gì?

Chẳng phải lãng phí tinh lực vô ích sao?

Cho nên Giao Long bây giờ cũng không thể nóng vội, vì nó biết mọi chuyện đều phải có kiên nhẫn.

Nếu Tô Mạch trước mặt dẫn người sau lưng rời khỏi đây, vậy thì thật sự là công dã tràng, sẽ không bao giờ có thể gặp được người khác đến nơi này nữa.

Bởi vì Giao Long hiểu rõ, nơi này đã trở nên vô cùng hoang vu.

Chương 762

Giờ phút này, nó đáng thương nhìn Tô Mạch, lại một lần nữa nói: "Ta cảm thấy mình chỉ trộm vài quả trái cây mà bị con yêu quái đó nhốt ở nơi này một vạn năm, ngày ngày bị thiêu đốt, con quái vật đó rõ ràng muốn ta chết.

Con quái vật đó cũng không hề nương tay.

Mặc dù lúc đó không lấy mạng ta, nhưng đó là vì nó không có năng lực đó để đối kháng với ta, chỉ có thể nhốt ta ở đây." Lúc này, Tô Mạch nghe xong lời của Giao Long, không nhịn được cười, vì hắn cảm thấy con rồng trước mặt này khá thú vị.

Rõ ràng là đã trộm quả của người ta, bị người ta truy đuổi đến đây, bị thương, đánh không lại con quái vật đó, bị người ta phong ấn ở đây, vậy mà bây giờ lại cảm thấy oan ức.

Nhưng Tô Mạch cũng biết, Giao Long quả thực có chút oan ức, nhưng cũng không đến mức không có lỗi, nếu không đi trộm quả, cũng không thể gặp con quái vật đó, sao con quái vật đó lại có thể đột nhiên từ trên không trung trong khu rừng đó lao ra?

Ngay lúc đó, Tô Mạch vừa cười vừa nói với Giao Long: "Này rồng, ngươi cũng thú vị thật đấy.

Rõ ràng đã trộm quả của người ta, bây giờ lại muốn chối bỏ trách nhiệm.

Nhưng ta cũng không so đo với ngươi nữa.

Ngươi cảm thấy oan ức cũng là chuyện bình thường, dù sao cũng chỉ trộm vài quả trái cây, cũng không gây ra chuyện gì khác, mà bị con quái vật đó nhốt ở đây một vạn năm, quả thực có chút tàn nhẫn.

Nhưng sao con quái vật đó lại đột nhiên từ trên không trung trong khu rừng lao ra?

Chắc là có nguyên nhân gì đó.

Lẽ nào khu rừng đó thuộc quyền quản lý của nó sao?

Nhưng cũng không đến mức tức giận như vậy chứ, chỉ mất vài quả trái cây mà lại làm ra chuyện như vậy, thật khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi." Nói xong những lời này, Tô Mạch vẫn luôn suy ngẫm trong lòng, xem ra mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, ở giữa chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không, nếu con quái vật đó có thể tàn nhẫn như vậy, tại sao lại phải phong ấn Giao Long ở nơi này?

Hai bên thật sự không có duyên cớ gì mà lại làm vậy sao?

Tô Mạch cảm thấy trong thời gian ngắn điều đó không thể xảy ra.

Nếu là yêu quái, cũng sẽ không nhẹ dạ làm những chuyện hại người.

Cho nên Tô Mạch hiểu rõ đạo lý này, hắn đã thấy quá nhiều chuyện, sao có thể không hiểu được những điều này?

Đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy, hắn cảm thấy thật khó tin.

Con quái vật đó năng lực mạnh đến vậy sao?

Ngay cả Giao Long trước mặt cũng không phải là đối thủ, xem ra ở giữa thật sự đã xảy ra chuyện gì đó.

Vì vậy trong lòng Tô Mạch vẫn luôn rối rắm, phiền não, không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Dù sao Tô Mạch cũng chưa từng thấy, ở một nơi sa mạc hoang vu, nghe Giao Long nói như vậy, trong lòng hắn vẫn luôn đặt ra những

câu hỏi này.

Bởi vì hiện tại hắn biết Giao Long dường như không nói dối, trông nó chân thành như vậy, những lời nói bình thản của nó khiến người ta cảm thấy rất đáng thương.

Dù sao bây giờ Tô Mạch thấy toàn bộ trạng thái của nó đã tốt hơn nhiều, không còn như lúc mới gặp, cả cơ thể đều khó chịu.

Bị thiêu đốt ở nơi này suốt một vạn năm mà không chết đã là một kỳ tích, xem ra năng lực của nó rất mạnh.

Nhưng kết quả cuối cùng thế nào, trong lòng Tô Mạch cũng không chắc chắn, vì hiện tại hắn không dám dễ dàng đưa ra phán đoán.

Nếu làm sai, lỡ như thả nó ra, nó lại chạy thoát thì sao?

Lúc đó hối hận cũng không kịp.

Cho nên bây giờ Tô Mạch tự nhủ, cẩn thận vẫn hơn.

Bởi vì Tô Mạch biết, hiện tại hắn đang che chắn ánh nắng cho Giao Long, nó không còn khó chịu như trước, ít nhất bây giờ không còn ngột ngạt như vậy nữa.

Dù sao Tô Mạch biết, một khi thấy chuyện bất bình, trong lòng hắn sẽ cảm thấy rất rối rắm, cũng không thể làm ngơ.

Rốt cuộc kết quả thế nào, trong lòng Tô Mạch cũng chưa có quyết định, vì hắn biết mình không phải vạn năng, cũng không thể nhìn thấu mọi chuyện.

Mặc dù Tô Mạch có thể dùng quả cầu pha lê tím để xem mọi thứ, nhưng đôi khi hắn sẽ không dễ dàng khởi động chức năng của quả cầu pha lê tím.

Chương 763

Chức năng này quá mạnh mẽ, phải để dành cho những lúc quan trọng mới dùng.

Chuyện nhỏ như thế này, đối với Tô Mạch, căn bản không đáng gì, hắn có thể dùng năng lực của mình để phán đoán sự thật giả trong chuyện này, cũng biết được lời của Giao Long là thật hay giả.

Cho nên Tô Mạch biết, lời của nó hiện tại tuy đáng tin, nhưng bây giờ trong lòng Tô Mạch cũng biết, còn phải xem quyết định của hắn.

Kết quả cuối cùng rốt cuộc thế nào, trong lòng Tô Mạch hiện tại chưa có đối sách tốt.

Cho nên bây giờ hắn biết, nếu thả Giao Long ra, nó có trở về Long tộc không, có trở về với nước không?

Hơn nữa, Tô Mạch thấy nơi này cách Long tộc rất xa.

Chẳng trách bây giờ Long tộc không phát hiện ra tung tích của Giao Long, dù sao nó bị nhốt ở nơi này, quá hẻo lánh, sao có thể bị người ta phát hiện được?

Tô Mạch biết, hôm nay nếu không đi lạc đường, hắn cũng không thể đến được nơi này.

Giao Long bây giờ cả người ngồi trên đất, không còn khó chịu như trước, vì nó cảm thấy không còn bị mặt trời thiêu đốt.

Nó cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mặc dù hiện tại trên người không có nước, nhưng nó cảm thấy đã tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất lúc này nó biết mình không còn kiệt sức, cũng không còn

thoi thóp nữa.

Có thể sống sót đã là một điều may mắn.

Bởi vì Giao Long biết, nếu không gặp Tô Mạch, chàng trai trẻ này mà không đến đây, e rằng nó đã không còn như bây giờ, làm sao có thể tiếp tục chịu đựng được?

Thêm vài nghìn năm nữa, Giao Long cảm thấy mình không thể kiên trì nổi, nhất định sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Vấn đề này Giao Long vẫn luôn nghĩ đến, nhưng nó cảm thấy kiên trì được đến bây giờ thật không dễ dàng.

Nó biết mình bình thường đã chăm chỉ khổ luyện, nếu không với năng lực như vậy, không thể kiên trì đến hiện tại.

Giờ phút này, trong ánh mắt Giao Long cũng tràn ngập vẻ đáng thương, nó nhìn Tô Mạch trước mặt, nói: "Tô Mạch, phân tích của ngươi cũng đúng, nhưng trong lòng ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Dù sao ta cũng không biết tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy.

Ta chỉ trộm vài quả trái cây để ăn, cũng không đến mức phải chịu báo thù tàn nhẫn như vậy chứ?

Dù sao ta với nó cũng không có thù oán gì, ta cảm thấy không có khúc mắc gì, tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Trong lòng ta cũng không nghĩ thông, chỉ cảm thấy thật sự rất kỳ lạ, vẫn luôn rất oan ức." Nói xong những lời này, ánh mắt Giao Long tràn ngập vẻ tủi thân, nước mắt lưng tròng, trông rất đáng thương.

Dù sao nó cảm thấy mình thật sự rất vô tội, tại sao lại vô cớ bị nhốt ở đây?

Nó nghĩ không thông, cũng không có câu trả lời, vì nó đã khổ sở suy nghĩ ở đây một vạn năm mà không có kết quả gì, bởi vì nó không biết phải hỏi ai.

Dù sao cũng không thể gặp lại con quái vật đó, con quái vật đó đã chạy đi đâu mất rồi.

Cho nên Giao Long cảm thấy trong lòng thật sự rất rối rắm, rốt cuộc nên làm thế nào?

Cảm giác không thể thoát khỏi phong ấn này, vậy Giao Long biết có lẽ vĩnh viễn không thể gặp lại con quái vật đó, cũng không thể báo thù được nữa.

Dù sao cũng đã ở nơi này lâu như vậy, không bị mặt trời thiêu chết, đã là rất không dễ dàng, là một kỳ tích rồi.

Cho nên Giao Long biết, bây giờ nhìn thấy Tô Mạch thật sự là có hy vọng.

Nhưng hiện tại nó biết, Tô Mạch trước mặt không dễ dàng tin vào mọi chuyện, trong lòng nó không hiểu, rất lo lắng.

Lúc này, Tô Mạch nghe xong lời của Giao Long, cũng đang suy nghĩ trong lòng, cảm thấy lời của nó quả thực rất chân thành, trông nó lúc này đã khóc.

Dù sao nước mắt của Long tộc thật sự vô cùng quý giá, người Long tộc không bao giờ dễ dàng khóc, nước mắt rơi xuống sẽ lập tức biến thành trân châu.

Ngay lúc đó, Tô Mạch nhìn thấy nước mắt Giao Long chảy ra, hắn cảm thấy một kỳ tích thật sự đang xảy ra.

Chương 764

Nước mắt của Giao Long vừa rơi xuống đất liền biến thành từng viên, từng viên trân châu, đặc biệt xinh đẹp, trong suốt lấp lánh, màu sắc khác nhau.

Đây là lần đầu tiên Giao Long khóc.

Nhưng Tô Mạch cũng là lần đầu tiên thấy những giọt nước mắt quý giá như vậy, nên bây giờ hắn tò mò bước lên phía trước.

Mặc dù có phong ấn ngăn cách, nhưng Tô Mạch lại bước thẳng vào trong phong ấn, ngồi xuống bên cạnh Giao Long, nhìn nó khóc thương tâm như vậy.

Tô Mạch không nói gì, hắn biết trong lòng nó đang nghĩ gì.

Giao Long bây giờ thấy Tô Mạch bước vào, trong lòng càng thêm tủi thân, khóc càng thương tâm hơn.

Dù sao một vạn năm qua Giao Long chưa từng thấy ai đến nơi này.

Đột nhiên gặp được Tô Mạch, nó vui mừng khôn xiết.

Vốn cảm thấy có hy vọng, nhưng mọi chuyện lại khiến nó cảm thấy có chút oan ức.

Nếu Tô Mạch muốn cứu, tại sao lại phải đợi đến bây giờ?

Nhưng giờ phút này thấy Tô Mạch ngồi bên cạnh, nó có chút kích động, có chút hưng phấn, sợ rằng cảm giác có hy vọng này sẽ tan biến.

Phía trước có ánh sáng, đã có người đến đây, vậy chứng tỏ nó chưa chắc đã phải chết như vậy.

Ông trời đã chiếu cố nó.

Nhưng Tô Mạch rốt cuộc là nhân vật gì, trong lòng nó không rõ, dù sao khi ở bên ngoài, nó chưa từng nghe qua cái tên này, cũng cảm thấy khá bất ngờ.

Nó chỉ cảm thấy cái tên này nghe rất thú vị.

Trên trời hiếm khi nghe được cái tên như vậy, người ở Thần giới ít ai có tên như thế.

Bây giờ Giao Long vừa tủi thân khóc, vừa nhìn Tô Mạch trước mặt, nói: "Nếu ta thật sự phạm sai lầm, thì nhốt ta ở đây một vạn năm ta cũng nhận.

Nhưng ta cảm thấy ta thật sự không làm chuyện gì thương thiên hại lý, ta cũng không phải đại ác nhân.

Tại sao ta lại phải chịu sự trừng phạt như vậy?

Ta cảm thấy trong lòng không cam tâm.

Cho nên bây giờ ta cảm thấy oan ức vô cùng.

Đợi sau khi ta ra ngoài, ta nhất định sẽ tìm nó tính sổ, nhưng tiền đề là ta phải có năng lực ra ngoài." Lúc này, Tô Mạch đã bước vào trong phong ấn, ngồi bên cạnh nó, cảm thấy nó khóc thương tâm và oan ức như vậy, Tô Mạch tin là thật.

Dù sao Tô Mạch hiểu, là hậu duệ của Long tộc, chúng không bao giờ khóc, dù có chết cũng không khóc.

Cho nên Tô Mạch biết, Giao Long trước mắt thật sự đã chịu nhiều trắc trở, chịu nhiều oan ức, xem ra những lời nó nói đều là sự thật.

Nếu không thì sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Cho nên bây giờ Tô Mạch cũng cảm thấy nó đã chịu quá nhiều rồi.

Nếu Giao Long nói dối, căn bản sẽ không khóc.

Nước mắt của Long tộc vô cùng quý giá, chỉ khi xảy ra tình huống cực kỳ nguy hiểm mới có thể rơi lệ.

Nếu không thì sẽ không khóc.

Cho nên bây giờ Tô Mạch thông qua phán đoán này, cảm thấy Giao Long thật sự đã đến đường cùng.

Bây giờ nó không bị thiêu chết ở nơi này, chống chọi được một vạn năm, quả thực là một kỳ tích.

Cho nên bây giờ Tô Mạch cũng cảm thấy mọi chuyện quả thực khá kỳ lạ.

Nhưng hiện tại Tô Mạch cũng đang suy ngẫm trong lòng, lẽ nào thật sự phải tin nó?

Chương 765

Mặc dù bây giờ nó đã khóc, rơi lệ, vô cùng quý giá, biến thành trân châu, trên đất lấp lánh tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhưng Tô Mạch cảm thấy bây giờ rốt cuộc nên quyết định thế nào?

Trong lòng hắn cũng đang rối rắm.

Dù sao Tô Mạch biết năng lực của mình mạnh mẽ, muốn cứu Giao Long ra căn bản không thành vấn đề, nhưng hiện tại thật sự có thể làm vậy không?

Chẳng lẽ thấy Giao Long khóc thương tâm như vậy, hắn đã mềm lòng rồi sao?

Nhưng Tô Mạch biết, nó quả thực rất oan ức.

Nếu không, với thân phận quý giá của Long tộc, nó sẽ không khóc.

Cho nên Tô Mạch hiểu rõ một điều này, bây giờ thông qua phán đoán như vậy, trong lòng Tô Mạch đã có quyết định.

Nhưng cần phải nói chuyện thêm với nó, hỏi thêm, xem rốt cuộc có sơ hở gì không, có chỗ nào đáng nghi không.

Cho nên Tô Mạch sau khi xác định lại, cứu nó ra cũng không muộn.

Dù sao bây giờ Tô Mạch cảm thấy đã đến nơi hoang vu này, cũng không vội đi.

Giờ phút này, ánh mắt Tô Mạch đầy vẻ phức tạp, nhìn Giao Long bên cạnh, nói: “Xem bộ dạng của ngươi khóc thương tâm như vậy, xem ra thật sự oan ức rồi.

Hơn nữa, là hậu duệ của Long tộc, sao có thể mất mặt như vậy?

Ta nghe nói người Long tộc không dễ dàng khóc.

Ngay cả lúc chết, cũng không rơi một giọt lệ.

Nhưng bây giờ sao lại thương tâm như vậy?

Dù thật sự gặp oan ức cũng không thể như thế chứ.

Nước mắt của ngươi vô cùng quý giá, dễ dàng rơi xuống, không phải có chút đáng tiếc sao?

Xem những viên trân châu này trông lấp lánh trong suốt, nên làm thế nào đây?" Nói xong những lời này, Tô Mạch cũng thầm nghĩ, xem ra mọi chuyện có lẽ đều là sự thật.

Con Giao Long này căn bản không giống đang nói dối, nếu không là hậu duệ của Long tộc, sao có thể dễ dàng khóc lóc?

Điều cấm kỵ lớn nhất của người Long tộc là khóc.

Họ không bao giờ dễ dàng rơi lệ, có người cả đời cũng không khóc, một giọt lệ cũng không rơi.

Bởi vì họ biết một khi khóc, nước mắt rơi xuống sẽ biến thành trân châu, thể lực trên người sẽ từ từ tiêu hao, phải mất nhiều năm mới có thể khôi phục thể lực.

Bây giờ Tô Mạch biết Giao Long đã rơi nhiều nước mắt như vậy, xem ra đã hao tổn rất nhiều thể lực.

Giao Long cũng cảm thấy bây giờ có chút kiệt sức.

Nhưng Tô Mạch biết, hiện tại tuy có chút khó chịu, nhưng nó có thể kiên trì được, dù sao ở nơi này đã kiên trì được một vạn năm, không bị đánh bại, đã sống sót được, chứng tỏ năng lực của nó rất mạnh.

Bây giờ lại khóc thương tâm như vậy, hao tổn tu vi của mình, nhưng trông nó vẫn khá ổn.

Cho nên Tô Mạch biết năng lực của Giao Long này rất mạnh.

Giao Long sở dĩ bị con yêu quái đó nhốt ở nơi này, chứng tỏ nó đã bị thương, nếu không cũng không thể xuất hiện tình trạng như vậy.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy khá kỳ quái, đã bị thương mà có thể kiên trì ở nơi này lâu như vậy, đến tận bây giờ thật không dễ dàng.

Nếu là người bình thường, e rằng đã sớm bị thiêu chết ở nơi này rồi.

Giờ phút này, Tô Mạch nhìn Giao Long trước mặt, lại một lần nữa nói: "Ta không muốn thấy ngươi rơi lệ nữa, bây giờ đừng khóc nữa.

Có cần thiết không?

Gặp oan ức thì giải quyết.

Chương 766

Bây giờ khóc cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Hơn nữa, con yêu quái khống chế ngươi đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, đã trải qua một vạn năm, có lẽ con yêu quái đó đã bị người khác thu phục rồi, đều có khả năng.

Bây giờ oan ức như vậy có ích gì?" Nói xong những lời này, Tô Mạch vẫn luôn nhìn Giao Long, cảm thấy nó bị nhốt ở nơi này một vạn năm mà không chết, đúng là hậu duệ của Long tộc, xem ra năng lực rất mạnh.

Nếu không bị thương, sao có thể bị con yêu quái đó nhốt ở đây?

Tô Mạch cảm thấy mình chỉ là đột nhiên đi lạc đường, đến một nơi sa mạc hoang vu gặp được một con rồng.

Cho nên bây giờ hắn đang thầm nghĩ, rốt cuộc có nên cứu nó không, hay để nó tiếp tục ở đây?

Làn da của nó bị thiêu đốt quanh năm đã biến thành như vậy, vảy trên người từ từ bong ra, cả người trông vô cùng thảm thương, khiến người ta nhìn thấy mà không khỏi rùng mình.

Tô Mạch cảm thấy chuyện như vậy cũng có chút tàn nhẫn, nhưng hiện tại hắn không biết con rồng này tốt hay xấu, cũng không thể phóng hổ quy sơn.

Cho nên trong lòng hắn cũng không ngừng suy nghĩ vấn đề này, cảm thấy nếu thật sự thả con rồng này ra, lúc đó nó gây hại cho bá tánh, làm những chuyện thương tổn người dân, chẳng phải hắn đã trở thành tội nhân sao?

Tô Mạch trong lòng biết, nếu không làm vậy, lại cảm thấy lời của

Giao Long đều chân thành, đều đúng, mọi chuyện quả thực xảy ra như vậy.

Vậy tại sao lại phải trộm mấy quả trái cây đó?

Làm một con rồng lẽ nào thảm đến vậy sao?

Đi ngang qua một vườn quả, trộm vài quả, bị người ta nhốt ở nơi này một vạn năm, thật không thể tin nổi.

Nơi này có phong ấn mạnh mẽ, Tô Mạch biết nếu không phải năng lực của hắn cao cường, sao có thể che được mặt trời ở đây?

Nếu không, lúc này mặt trời độc địa như vậy, chiếu vào Giao Long khiến nó vô cùng khó chịu.

Bị chiếu ở nơi này một vạn năm mà không chết đã là một kỳ tích.

Xem ra là hậu duệ của Long tộc, năng lực của nó phi thường mạnh mẽ.

Nếu bình thường không chăm chỉ nỗ lực, cũng không có năng lực như vậy, e rằng cũng không thể sống ở nơi này một vạn năm.

Dù sao Tô Mạch nhìn Giao Long bị biến thành như vậy, trong lòng cũng khá khó chịu.

Hậu duệ của Long tộc mà bị người ta phong ấn ở nơi này, rốt cuộc đã phạm sai lầm gì, lẽ nào thật sự đơn giản chỉ là trộm vài quả trái cây sao?

Nhưng tại sao trộm vài quả trái cây lại bị quái vật phong ấn ở đây?

Cho nên Tô Mạch cảm thấy chuyện như vậy cũng không thể xảy ra.

Nếu vườn quả đó là của quái vật, nhưng hắn cũng cảm thấy thật khó tin.

Quái vật sao có thể trông coi một vườn quả, lẽ nào ăn no không có việc gì làm, lại đi quản lý vườn táo?

Cho nên Tô Mạch cảm thấy xác suất xảy ra chuyện như vậy không lớn.

Nhưng trong lòng hắn cũng cảm thấy lời của nó là thật, dù sao ánh mắt của nó chân thành như vậy, vẫn không ngừng rơi lệ.

Nước mắt của Long tộc vô cùng quý giá, rơi xuống đất, lập tức đều biến thành trân châu.

Bây giờ Tô Mạch nhìn những viên trân châu trên đất, đủ màu sắc, vô cùng xinh đẹp, những viên trân châu này vô cùng quý giá.

Một khi có được một viên, người dân bình thường e rằng mấy đời cũng tiêu không hết.

Cho nên bây giờ Tô Mạch thông qua phán đoán này, biết được những gì Giao Long nói đều là thật.

Hậu duệ của Long tộc, bình thường không dễ dàng khóc.

Bởi vì Tô Mạch cũng biết đạo lý này, người Long tộc dù chết, dù gặp bao nhiêu nguy hiểm, cũng không rơi một giọt lệ.

Nhưng bây giờ Giao Long khóc thương tâm như vậy, khóc đau khổ như vậy, Tô Mạch nhìn thấy mà trong lòng cảm thấy rất không nỡ, dù sao Tô Mạch chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, cũng chưa từng thấy một con rồng khóc ở đây, khóc thương tâm và oan ức như vậy.

Chương 767

Cho nên Tô Mạch cảm thấy nó chắc chắn đã bị kinh hãi, bị nhốt ở đây một vạn năm mà không chết, thật sự là một tạo hóa.

Nếu năng lực của nó không mạnh mẽ như vậy, e rằng không thể chống lại được một vạn năm bị thiêu đốt, e rằng đã sớm bị thiêu thành tro bụi rồi, hoặc biến thành một vũng máu cũng có khả năng.

Bây giờ Tô Mạch nhìn Giao Long trước mặt, lại một lần nữa nói: "Được rồi, không phải ta đã nói với ngươi rồi sao?

Đừng khóc thương tâm như vậy nữa, khóc có ích gì?

Hơn nữa nước mắt của ngươi quý giá như vậy, nếu khóc nhiều như vậy, tu vi của ngươi sẽ không tăng trưởng, lúc đó thể lực của ngươi sao có thể khôi phục?

Không phải ngươi bị thương rồi sao?

Nếu nhiều năm như vậy duy trì được thể lực, e rằng có thể đột phá được phong ấn này rồi, cũng không thể bị nhốt ở đây, càng không thể ở đến bây giờ.

Cho nên mọi chuyện hãy suy nghĩ kỹ, rốt cuộc thế nào?

Khóc, không giải quyết được bất kỳ chuyện gì, cũng không thể thay đổi mọi thứ.

Dù sao bị nhốt ở đây một vạn năm, có thể khiến thời gian quay ngược lại không?

Ngươi không có năng lực đó đâu, đừng nghĩ nhiều như vậy." Nói xong, Tô Mạch vẫn luôn nhìn Giao Long, cảm thấy lúc này hắn đã vào trong phong ấn, ngồi sát bên nó, cảm thấy nhiệt độ trên người nó đặc biệt cao.

Chẳng trách bị thiêu đốt ở đây nhiều năm như vậy.

Nếu không có hắn ở đây, e rằng thật sự không kiên trì được bao lâu nữa, dù sao nhiệt độ trong này thật sự cao bất thường.

Mặc dù bây giờ Tô Mạch cảm thấy đã dùng phù ấn che chắn mặt trời, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh nắng nóng rát.

Xem ra con quái vật đó cũng có năng lực như vậy, cũng đặc biệt lợi hại.

Nếu không, cũng không thể nhốt được Giao Long trước mặt.

Bởi vì Tô Mạch cảm thấy năng lực của Giao Long này cũng phi thường mạnh, nếu không cũng không thể chống lại được một vạn năm bị thiêu đốt, e rằng đã sớm không tồn tại, cũng không thể kiên trì đến cuối cùng.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy xem ra mọi chuyện đều có sự phát triển của nó.

Chỉ cần hắn đến nơi này, hắn cũng không thể làm ngơ, cũng không thể nhìn nó biến thành như vậy.

Dù sao Tô Mạch cảm thấy trong lòng có chút day dứt, cũng cảm thấy lời của Giao Long đều chân thành, nếu không, nó cũng không thể khóc thương tâm và oan ức như vậy.

Người Long tộc, sao có thể dễ dàng khóc?

Dù sao Tô Mạch cảm thấy những chuyện này xảy ra quá đột ngột, đến nơi này, cũng không phải đi lạc đường, lại đến một nơi hoang vu như vậy, thậm chí còn đáng sợ hơn sa mạc, còn khủng bố hơn cả Man Hoang chi địa.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy Giao Long bị nhốt ở nơi này một vạn năm thật sự khó có thể chịu đựng, xem ra ý chí của nó phi thường

kiên định, có lẽ ôm một tia hy vọng mới kiên trì đến bây giờ.

Nếu không, nếu nó từ bỏ, không thể dùng nghị lực để chống lại những ánh nắng thiêu đốt này, e rằng cũng không thể kiên trì đến hiện tại.

Cho nên Tô Mạch cũng hiểu đạo lý này, nơi này thật sự khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Trông nơi này từng rất phồn vinh, nhưng từ đó về sau, một vạn năm sau, nơi này đã biến thành một đống đổ nát.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy nơi này nhốt một con rồng, thật khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Xem ra con rồng này ở đây quẩn quanh nhiều năm như vậy, chắc chắn ôm một tia hy vọng.

Nếu không, với năng lực của nó cũng chưa chắc có thể kiên trì đến cuối cùng.

Cho nên Tô Mạch cũng hiểu đạo lý này, cũng cảm thấy mọi chuyện xem ra thật sự là do trời định.

Nếu không, tại sao lại tình cờ đi qua một nơi còn khủng bố hơn cả Man Hoang chi địa?

Cho nên Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện chắc chắn là duyên phận.

Nói xong, hắn vẫn luôn nhìn Giao Long bên cạnh, cảm thấy lúc này nó quả thực rất đáng thương, khóc thương tâm như vậy.

Chương 768

Sau khi nói xong, tâm tình của Giao Long đã tốt hơn nhiều.

Giao Long bây giờ nghe thấy những lời của Tô Mạch, cũng đang suy ngẫm trong lòng, xem ra khóc cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Bởi vì nó cảm thấy vừa khóc, năng lực trong cơ thể đang từ từ suy giảm.

Bởi vì Giao Long biết nó bị nhốt ở đây một vạn năm, chưa từng khóc.

Nhưng vừa rồi đột nhiên sốt ruột, không biết tại sao lại khóc.

Giao Long cũng biết là hậu duệ của Long tộc, sao có thể dễ dàng khóc?

Nếu khóc, ở trong mắt người ngoài thật sự quá mất mặt.

Cho nên bây giờ Giao Long từ từ kìm nén nước mắt, bởi vì nó cảm thấy nước mắt của mình quá quý giá, mỗi giọt lệ rơi xuống đều là tu vi của nó.

Cho nên bây giờ Giao Long cảm thấy trên người đã hao tổn ba phần tu vi, lúc này nó cảm thấy không thể kích động nữa.

Nếu lại kích động, chẳng phải sẽ trở thành một con rồng phế vật sao?

Bây giờ, Giao Long nhìn Tô Mạch trước mặt, vô cùng cảm kích nói: "Tô Mạch đại ca, ta có thể gọi ngươi như vậy không?

Cảm tạ ngươi vừa rồi đã an ủi ta, nếu không, tu vi trên người ta thật sự đã hao hết rồi.

Dù sao ta biết, ta vừa khóc, năng lực trong cơ thể ta đã suy giảm đi không ít.

Nhưng ta cũng không muốn làm vậy, ta cũng không cố ý.

Vừa rồi chỉ là đột nhiên nghĩ đến hoàn cảnh của mình, có chút đau lòng, có chút cảm thấy đáng thương, oan ức vô cùng, ta mới kích động mà khóc." Nói xong, Giao Long vẫn luôn nhìn Tô Mạch, vì nó cảm thấy chàng trai trẻ trước mặt này thật phi thường.

Nếu không, sao có thể dễ dàng xuyên qua phong ấn đến bên cạnh nó?

Cho nên Giao Long lúc này nhìn hắn, cảm thấy thật sự khác biệt.

Do đó, bây giờ Giao Long cảm thấy gọi hắn là đại ca cũng rất tốt.

Nếu thật sự có một người đại ca như vậy, chẳng phải nó sẽ thoát khỏi biển khổ sao?

Có thể thoát khỏi nơi này.

Cho nên Tô Mạch thật sự là một nhân vật lợi hại.

Do đó, trong lòng Giao Long cảm thấy rất hưng phấn.

Mặc dù vừa rồi khóc rất thương tâm, nhưng trong lòng nó biết, mang theo một phần hy vọng, một phần ánh sáng.

Tô Mạch đột nhiên xông vào nơi này, một nơi sa mạc hoang vu, vậy thì mọi chuyện đều có cơ hội.

Cho nên nó trong lòng cũng cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Mặc dù đã khóc, nhưng trong lòng nó cũng cảm thấy mọi chuyện đều có thu hoạch.

Giao Long biết, chưa đến thời khắc cuối cùng, nó sẽ không từ bỏ.

Mặc dù bị con quái vật đó nhốt ở đây một vạn năm, nhưng Tô

Mạch biết nó không chết, có thể sống sót ra ngoài.

Dù sao cuối cùng không phải đã kiên trì đến hiện tại, đã có người đến rồi sao?

Giao Long cảm thấy một vạn năm nếu không kiên trì, không kiên cường như vậy, sao có thể chống lại được ánh nắng nóng rát, sao có thể kiên trì đến cuối cùng?

Bởi vì Giao Long cảm thấy một vạn năm thật sự không dễ dàng gì.

Nó cảm thấy đã trải qua phong sương.

Mặc dù nơi này không có mưa, nhưng nó cảm thấy năng lượng trên người đang từ từ chống lại mặt trời, từng chút một tiêu hao thể lực của nó.

Chương 769

Nhưng Giao Long cảm thấy bây giờ thể lực chưa hoàn toàn hao hết, nếu không sao có thể kiên trì đến hiện tại?

Cuối cùng Tô Mạch đã đến nơi này, cho nên bây giờ Giao Long cảm thấy mọi chuyện thật sự có sự phát triển.

Do đó, bây giờ trong lòng nó mang theo biểu cảm thương cảm, nhưng đồng thời trong lòng cũng đặc biệt hưng phấn.

Giờ phút này, Giao Long nhìn Tô Mạch, lại một lần nữa nói: "Vừa rồi ngươi càng khuyên ta, ta càng cảm thấy không cầm được nước mắt.

Nhưng bây giờ ta cảm thấy đã tốt hơn nhiều.

Nếu còn khóc nữa, ta thật sự sẽ trở thành một con rồng chết, không bị ánh nắng ở đây thiêu chết, mà bị dày vò đến chết." Giao Long biết vừa rồi nó khóc rất thương tâm, nhưng mọi chuyện cũng không phải là nó cam tâm tình nguyện.

Ai lại muốn khóc chứ?

Nó biết một khi khóc, là một hậu duệ của Long tộc, năng lực của nó sẽ từ từ giảm sút, cũng sẽ không mạnh mẽ như lúc đầu nữa.

Vốn dĩ Giao Long biết nó bị nhốt ở đây một vạn năm, đã từ từ khôi phục thể lực.

Mặc dù chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng đã khôi phục được sáu phần công lực.

Tất cả đều bị vừa rồi không cẩn thận làm mất đi ba phần.

Cho nên Giao Long biết bây giờ nó lại chỉ còn lại sáu phần công

lực, nhưng nó biết không sao cả, chỉ cần có thể kiên trì đến cuối cùng là được.

Dù sao Giao Long biết nó đã kiên trì đến hiện tại, không phải đã chờ được chàng trai trẻ trước mặt này sao?

Nếu không, nếu nó chết rồi, e rằng nơi này đã sớm không tồn tại.

Nhưng Giao Long cũng cảm thấy rất kỳ lạ, chàng trai trẻ này tại sao lại đến một nơi hoang vu như vậy?

Nơi này quả thực hẻo lánh hơn những nơi bình thường.

Giao Long cảm thấy nó đã sống ở đây một vạn năm, chưa từng thấy một con chim bay qua, cũng chưa từng thấy một con côn trùng, huống chi là một người.

Cho nên bây giờ Giao Long cảm thấy mọi chuyện ở đây thật sự có chút kỳ lạ.

Lẽ nào con quái vật đó thật sự đã phong ấn nơi này mạnh đến vậy, khiến bất kỳ ngoại lực nào cũng không thể tiếp cận được sao?

Nếu không thì giải thích thế nào được?

Cho nên Giao Long cũng biết vấn đề này, xem ra năng lực của con quái vật đó cũng rất mạnh, nếu không cũng không thể làm ra chuyện như vậy.

Nói xong, nó cũng lộ vẻ mặt rối rắm, cảm thấy thật sự không nên chịu sự dày vò như vậy.

Nó cũng không phạm sai lầm gì, chỉ trộm vài quả trái cây, tại sao lại bị người ta nhốt ở đây?

Lúc này, Tô Mạch nghe xong những lời của Giao Long, trong lòng rất vui.

Ít nhất lúc này hắn cảm thấy Giao Long không còn bận tâm nữa.

Năng lực trên người tuy từ từ suy yếu, chỉ còn lại mấy phần công lực, nhưng hắn cảm thấy không sao cả, chỉ cần từ từ khôi phục, từng chút một sẽ khôi phục lại năng lực trên người, cũng sẽ không khó chịu như vừa rồi.

Ít nhất Tô Mạch cảm thấy nó không khóc là được.

Nếu còn khóc nữa, năng lực trên người hao hết, cũng không thể sống sót được, Tô Mạch biết mình cũng không thể cứu được.

Giờ phút này, Tô Mạch nhìn Giao Long trước mặt, nói: "Ngươi nghĩ như vậy là đúng rồi.

Khóc căn bản không giải quyết được bất kỳ vấn đề gì.

Nếu khóc có thể thoát khỏi phong ấn này, vậy ngươi đã làm từ lâu rồi, phải không?

Nhưng bây giờ đã thấy ta rồi, còn khóc làm gì nữa?

Mặc dù bị con quái vật đó nhốt ở đây một vạn năm, nhưng bây giờ không phải ngươi vẫn còn sống sao?

Chương 770

Đã sống là có hy vọng.

Mặc dù bây giờ ta không thể cứu ngươi ra, nhưng nếu ta biết những lời ngươi nói đều là sự thật, vậy ta cũng không thể làm ngơ." Tô Mạch cảm thấy bộ dạng của Giao Long hiện tại thật sự khiến người ta khó chịu.

Một hậu duệ của Long tộc mà lại khóc, khóc thương tâm như vậy, rơi xuống nhiều trân châu như vậy.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy có chút đau lòng, dù sao hắn chưa từng thấy ai rơi lệ, thật sự có chút bất thường.

Do đó, Tô Mạch cảm thấy xem ra những lời của Giao Long trước mặt đều là sự thật.

Nếu không, sao có thể khóc oan ức, thương tâm như vậy?

Chỉ là Tô Mạch cảm thấy không hiểu, công chúa Long tộc bình thường khóc mới rơi lệ, nhưng sao hoàng tử Long tộc này khóc cũng có nước mắt xuất hiện, cũng biến thành trân châu?

Điều này giải thích thế nào?

Dù sao Tô Mạch cũng chưa từng tận mắt thấy.

Bây giờ tận mắt thấy nước mắt Giao Long rơi xuống đều biến thành trân châu, không thể nào xảy ra tình huống như vậy được.

Nếu không, tại sao lại xuất hiện chuyện như vậy trước mắt?

Cho nên trong lòng Tô Mạch không hiểu, cũng không còn rối rắm nữa.

Dù sao đối với mọi chuyện, hắn có chút mờ mịt, đối với tình hình

của Long tộc cũng không hiểu rõ lắm.

Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, chỉ có tận mắt thấy mới là sự thật.

Cho nên bây giờ hắn thấy Giao Long rơi lệ trước mặt, từng chuỗi nước mắt rơi xuống biến thành trân châu.

Bây giờ rơi trên mặt đất hoang vu, đặc biệt chói mắt, tỏa ra ánh sáng bảy màu, thật sự đẹp vô cùng.

Tô Mạch lần đầu tiên thấy những viên trân châu đẹp như vậy.

Xem ra mọi chuyện đều là sự thật, chỉ là truyền thuyết có chút hư vô mờ mịt mà thôi.

Bởi vì Tô Mạch cảm thấy hoàng tử hay công chúa Long tộc đều sẽ rơi lệ, có lẽ nước mắt của họ đều sẽ biến thành trân châu, nguyên do chỉ là vậy thôi.

Bây giờ trong lòng Tô Mạch mới có thể hiểu được một chút, dù sao đã tận mắt thấy mọi chuyện, hắn đã tin rồi.

Giao Long bây giờ nghe thấy lời của Tô Mạch, từ từ kìm nén nước mắt, bởi vì nó cảm thấy nước mắt của mình quá quý giá, một khi rơi hết, vậy thật sự sẽ khô cạn mà chết.

Đạo lý này nó hiểu, nó đâu phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu chuyện như vậy?

Bởi vì nó cảm thấy năng lực trên người bây giờ từ từ yếu đi, không còn mạnh mẽ như lúc đầu nữa.

Dù sao Giao Long biết nó đã bị thương, nếu không sao có thể bị con yêu quái đó nhốt ở đây một vạn năm?

Thật sự khó có thể chịu đựng.

Cho nên bây giờ nó sẽ không bao giờ thử chuyện như vậy nữa.

Bởi vì nó biết, thấy Tô Mạch mới kích động như vậy, mới thương tâm khóc lóc, bởi vì nó cảm thấy bây giờ chưa được giải cứu, chàng trai trẻ trước mặt năng lực mạnh mẽ như vậy, mà lại không tin lời nó.

Cho nên Giao Long mới thương tâm như vậy, không chỉ khóc vì mình, mà còn khóc vì tình hình quá tồi tệ.

Bởi vì Giao Long cảm thấy nó chưa từng chịu sự khuất nhục như vậy, cũng chưa từng gặp tình huống khó xử như vậy.

Một vạn năm cũng không biết sống thế nào, cũng không biết kiên trì thế nào, mỗi ngày bị mặt trời thiêu đốt, cảm giác đó thật sự khó có thể chịu đựng.

Bây giờ Giao Long cảm thấy đã có thể kiên cường vượt qua, xem ra năng lực trên người phi thường mạnh mẽ, nếu không, một vạn năm chẳng phải đã bị thiêu chết rồi sao?

Làm sao có thể kiên trì đến cuối cùng?

Cho nên bây giờ Giao Long cuối cùng đã thấy được ánh bình minh, thấy được rạng đông.

Chương 771

Nhưng nó cảm thấy Tô Mạch trước mặt dường như không có ý định cứu nó.

Bây giờ nó lại nghe thấy lời của Tô Mạch, lúc này nó nhìn Tô Mạch, hắn từ bên ngoài bước vào, đột phá phong ấn, nhưng sao nó lại không thể đi ra khỏi phong ấn?

Vấn đề này Giao Long không phải không hiểu, nó đâu phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu được?

Bây giờ, đôi mắt Giao Long trong suốt lấp lánh, mang theo lệ quang, nhìn Tô Mạch trước mặt, nói: "Tô Mạch đại ca, ngươi cũng không cần an ủi ta nữa, ta biết ta bây giờ có thể sống sót đã là một kỳ tích rồi, ta không dám đòi hỏi gì khác nữa.

Ta biết hiện tại ngươi cũng không dám dễ dàng tin lời ta, nhưng ta cũng không nói dối, những gì ta nói đều là sự thật.

Ban đầu ta cũng cảm thấy rất xấu hổ, một hậu duệ của Long tộc, sao có thể trộm đồ?

Nhưng chỉ là ăn vài quả trái cây thôi, cũng không phải là trộm, ta chỉ cảm thấy mùi thơm của loại quả đó quá hấp dẫn, ta không nhịn được đã hái mấy quả." Nói đến đây, Giao Long còn cảm thấy mấy quả trái cây đó rất ngon, ăn xong cảm thấy cơ thể đặc biệt sảng khoái.

Nhưng Giao Long cảm thấy rất kỳ lạ, lúc đó nó không bị thương, tại sao ăn xong quả trái cây, lại cảm thấy cơ thể có chút không bình thường?

Nhưng lúc đó Giao Long căn bản không phát hiện ra điều đó, chỉ là bây giờ nhớ lại chuyện này, mới cảm thấy đột nhiên có chút bất

thường.

Nếu không, tại sao lúc đó năng lực của nó lại không thể đối kháng với con quái vật đó?

Nếu năng lực không bị tổn hại, không bị khống chế, tại sao không thể phát huy được năng lực của cơ thể, lại bị con quái vật đó nhốt ở đây?

Cho nên bây giờ Giao Long dường như đã phát hiện ra một số tình huống, chỉ là hiện tại nó biết đây chỉ là suy đoán.

Đã qua một vạn năm, quả trái cây trong cơ thể đã bị đào thải ra ngoài, sao có thể tra ra được tung tích?

Hơn nữa, bây giờ Giao Long cũng không truy cứu chuyện này nữa, chỉ cần có thể rời khỏi đây, được tự do, lúc đó từ từ đi tìm con quái vật đó, cũng là để báo thù ngày đó.

Chỉ là Giao Long cảm thấy muốn tìm con quái vật đó dường như không thể, hy vọng có chút mờ mịt.

Nhưng Giao Long cũng biết, một khi rời khỏi phong ấn này, nó nhất định sẽ không từ bỏ, lúc đó sau khi khôi phục thể lực, nhất định sẽ lật tung cả Tam Giới cũng phải tìm ra con quái vật đó.

Chỉ là bây giờ trong lòng Giao Long cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao lúc đó không nhìn rõ hình dạng của quái vật?

Nó bị một đám sương mù đen bao phủ.

Nhưng trong lòng Giao Long, con quái vật đó nhất định là màu đen, nếu không cũng không thể tỏa ra khí đen.

Đạo lý này Giao Long hiểu, ít nhất bây giờ đã có một chút manh mối, có một chút dấu vết, không thất vọng.

Nói xong, nó vẫn luôn nhìn Tô Mạch, cảm thấy chàng trai trẻ

trước mặt này nhất định có năng lực cứu nó ra, một khi tin lời nó, vậy nó cũng sẽ được thấy lại ánh sáng, được tự do, không thể bị nhốt ở đây, bị mặt trời nhiệt độ cao thiêu đốt.

Những ngày tháng như vậy, Giao Long cảm thấy không thể chịu đựng được nữa.

Nếu chàng trai trẻ này không đến đây, vậy nó thật sự không kiên trì được bao lâu, e rằng thêm vài nghìn năm nữa thật sự sẽ chết ở đây, bị hóa thành vũng máu, căn bản không ai phát hiện, chết cũng không biết.

Nó cảm thấy thật đáng thương, dù sao Giao Long biết nó cũng là hậu duệ của Long tộc, đột nhiên chết như vậy, nếu truyền ra ngoài càng mất mặt hơn.

Bây giờ chỉ cần sống sót, dù sống rất khúm núm hạ mình, nó cũng chấp nhận.

Giờ phút này, Giao Long lại một lần nữa nhìn Tô Mạch, nói: "Nhưng ta đã bị con quái vật đó truy đuổi đến đây.

Nơi này lúc đầu rất đẹp, người dân ở đây sống rất an nhàn.

Nhưng con quái vật đó không ngừng phá hoại, để tìm ta, nó đã lật tung cả nơi này.

Sau đó ta cuối cùng không trốn được nữa, bị nó phát hiện, nhốt ta ở đây.

Bị nhốt một vạn năm, ta thật sự cảm thấy đặc biệt khó có thể chịu đựng, nhưng không còn cách nào khác, ta đã kiên trì được.

Dù sao lúc đó ta bị thương, ta cũng đánh không lại nó." Bây giờ Tô Mạch nghe xong lời của Giao Long, vỗ vỗ vai nó, cảm thấy lúc này nó biểu hiện rất chân thành.

Mặc dù không còn rơi lệ nữa, nhưng những viên trân châu trên đất vẫn còn đó.

Tô Mạch thấy những viên trân châu này thật sự rất quý giá, bây giờ hắn nhặt từng viên một lên, cất đi.

Chương 772

Hắn cảm thấy mặc dù rất thích những viên trân châu này, nhưng Tô Mạch không quan tâm đến tiền tài, càng không quan tâm đến những thứ quý giá này.

Nhưng Tô Mạch đột nhiên nghĩ đến, những viên trân châu mà Giao Long rơi ra có thể nâng cao tu vi của người khác.

Nhưng những viên trân châu này đối với Giao Long không có tác dụng gì, dù sao cũng là một phần từ cơ thể nó chảy ra, chỉ có tác dụng đối với những người tu tiên.

Thảo nào bây giờ có người chen chúc muốn có trân châu của Long tộc, thật sự cực kỳ quý giá, thảo nào chuyện này đồn ầm lên.

Mặc dù là tin đồn, nhưng bây giờ Giao Long có thể rơi ra nhiều trân châu như vậy, Tô Mạch đã tin rồi.

Tô Mạch biết lời Giao Long nói, tin đến bảy tám phần, nhưng trong lòng anh vẫn không thể hoàn toàn xác định.

Dù sao mọi chuyện đều do Giao Long tự thuật, một mình anh ta nói mà không có người thứ hai làm chứng, nên Tô Mạch trong lòng không dám vọng ngôn, cũng không dám dễ dàng đưa ra phán đoán.

Bởi vì trong một thế giới yêu ma hoành hành, có nhiều quái vật xuất hiện, nên Tô Mạch trong lòng cũng cực kỳ cẩn thận, không dám quá sơ suất.

Nếu vì sơ suất mà dẫn đến sát lục, thì Tô Mạch cảm thấy đó thật sự là một tội lỗi, anh sẽ không gánh vác được hậu quả như vậy, cảm thấy rất đáng thương.

Chỉ là Tô Mạch thấy kỳ lạ, Giao Long thật sự ăn vài quả mà bị yêu

quái khống chế sao?

Chẳng lẽ lúc đó anh ta bị thương ở nơi này?

Nếu không thì tại sao ngay cả một con quái vật cũng không đánh lại?

Hậu duệ Long tộc cũng rất lợi hại, tuy không có năng lực quá cường đại.

Nhưng việc đào thoát là cực kỳ dễ dàng, có thể biến hóa khôn lường trong chớp mắt, có thể thoát khỏi sự truy đuổi của người khác, đạo lý này Tô Mạch biết rõ.

Vì vậy, trong lòng anh cũng có chút mơ hồ, có chút kỳ lạ, lúc này anh nhìn Giao Long trước mặt với ánh mắt đầy suy tư, vỗ vai anh ta và nói: "Thôi được, đừng nói nhiều nữa, chuyện đã qua thì cho qua.

Ta chỉ thấy năng lực của ngươi cũng không tệ, nếu không thì cũng không thể kiên trì hơn vạn năm trong cái phong ấn này." "Nơi đây quanh năm nhiệt độ cao, mặt trời cực kỳ gay gắt, vậy mà ngươi vẫn chưa bị thiêu chết, sống đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi." "Nếu không thì, ngươi cũng không thể kiên trì đến cuối cùng, cũng không thể đợi được ta, e rằng vài ngàn năm trước đã không còn tồn tại nữa rồi." Nói xong câu này, trong cảm xúc của Tô Mạch mang theo sự do dự, vì anh cảm thấy mọi chuyện dường như không hề bình thường hay phổ biến chút nào, chỉ là trong lòng anh không có câu trả lời.

Anh cảm thấy nếu Giao Long thật sự ăn trộm vài quả, thì công lực của anh ta cũng không thể giảm đi chứ, chẳng lẽ đã trúng độc của người khác sao?

Nhưng đồng thời Tô Mạch cũng cảm thấy có chút mờ mịt, hậu duệ Long tộc cũng có khi trúng độc, nhưng những kỳ ngộ như vậy không nhiều.

Dù sao Tô Mạch biết hậu duệ Long tộc có thể nhận biết đặc tính của mọi thứ, cũng biết có độc hay không, chẳng lẽ lại bị mùi vị của vài quả đó mê hoặc, nên không phân biệt được mùi vị, mới trúng bẫy, mới để con quái vật đó đắc ý sao?

Vì vậy, Tô Mạch biết mọi chuyện đều là của anh ta, kết quả cuối cùng ra sao, anh cũng không biết, cũng không rõ, trong lòng cũng cảm thấy mơ hồ và bất lực.

Nói xong, trong mắt anh cũng mang theo vẻ lo lắng, cảm thấy mọi chuyện xảy ra có chút kỳ lạ, có chút ngẩn ngơ, trong lòng anh cũng không có câu trả lời.

Nhưng trong lòng anh cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, dù sao năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ như vậy, đâu phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu tình huống này chứ.

Hậu duệ Long tộc cũng cực kỳ mạnh mẽ, việc có thể dễ dàng bị người khác phong ấn trong đó hơn vạn năm cũng là một loại kỳ tích, cũng là một tình huống đặc biệt.

Lúc này, Tô Mạch trong lòng, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp, nhìn Giao Long trước mặt và nói: "Nhưng mọi chuyện lại thật sự xảy ra, thật sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Năng lực của ngươi có mà, ta chỉ thấy ngươi ngay cả một con quái vật cũng không đánh lại sao?" "Mọi chuyện thật sự khiến ta cảm thấy không thể tin nổi, hậu duệ Long tộc lợi hại không tưởng, dù không học võ thuật, nhưng cũng có thể biến hóa khôn lường trong chớp mắt, có thể đào thoát mà." Tô Mạch bây giờ thật sự cảm thấy rất kỳ diệu, Giao Long trước mặt ăn vài quả mà bị quái vật phong ấn trong đó hơn vạn năm, năng lực của Giao Long mạnh đến thế.

Anh ta có thể quanh năm bị mặt trời thiêu đốt ở đó mà không chết, kiên trì đến cùng chứng tỏ năng lực cường đại, vậy mà lại không đánh

lại nổi một con quái vật sao?

Chẳng lẽ những quả đó có vấn đề gì sao?

Mới khiến năng lực của Giao Long không thể phát huy.

Giao Long hôm nay nghe Tô Mạch nói xong, trong lòng cũng đang suy nghĩ về sự biến đổi này, dường như sau khi ăn xong những quả đó lại cảm thấy cơ thể không thoải mái.

Nếu không thì sao có thể bị quái vật thu phục chứ, bây giờ Giao Long cảm thấy mình chưa chết đã là may mắn rồi, nếu không thì, chưa chắc đã đợi được anh.

Thực ra Giao Long bây giờ mới nghĩ đến chuyện này, bị giam trong đó hơn vạn năm, từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, vừa rồi nói chuyện với Tô Mạch thì đột nhiên nghĩ ra một chút.

Giao Long cảm thấy chắc chắn là do ăn mấy quả đó, năng lực của mình mới từ từ suy yếu, nếu không thì năng lực mạnh mẽ như vậy, sao có thể không đối phó được con quái vật đó chứ.

Mặc dù con quái vật đó rất lợi hại, nhưng Giao Long biết mình cũng không phải kẻ yếu, năng lực cường đại như vậy, biến hóa khôn lường trong chớp mắt, đúng như Tô Mạch đã nói.

Chương 773

Có năng lực đó, tại sao trước mặt quái vật lại trở nên bất lực như vậy, nên bây giờ trong lòng anh cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, cũng cảm thấy chắc chắn có liên quan đến mấy quả đó.

Xem ra những quả đó là do quái vật cố ý bày ra, mùi vị thơm ngon như vậy, trong mũi có thuốc mà Giao Long lại không ngửi thấy, nếu không thì với năng lực mạnh mẽ của mình, sao lại không ngửi ra trong quả có mê dược chứ?

Giao Long biết bây giờ mọi chuyện đã không còn tác dụng nữa rồi, dù sao đã hơn vạn năm trôi qua, bất kể bị nhốt ở nơi này lâu đến vậy, không chết là được rồi, những chuyện khác cũng không truy cứu nữa.

Chỉ cần có thể rời khỏi đây, Giao Long cảm thấy mọi chuyện sẽ ổn, dù sao bây giờ biết Tô Mạch đã đến đây, mọi hy vọng đã có, không còn bất lực như vậy nữa.

Dù sao biết có người có thể đến được nơi hoang vắng như vậy, trong lòng anh rất vui.

Cứ như thể lúc này anh vẫn chưa thoát ra, nhưng biết không cần phải bị mặt trời thiêu đốt nữa, khiến anh nhận ra mình vừa khóc.

Những giọt nước mắt rơi xuống đã biến thành trân châu, lúc này anh cũng thấy những viên trân châu trên đất đã được Tô Mạch thu lại, nên tâm trạng anh rất vui.

Mặc dù những viên trân châu này đối với Tô Mạch không có giá trị, nhưng một khi có được chúng, cũng có thể khiến năng lực của anh tăng cao, mạnh hơn nữa cũng rất tốt.

Nhưng Giao Long biết rằng những viên trân châu này một khi rơi

ra khỏi cơ thể mình, sẽ không có tác dụng gì đối với mình, đặc biệt là để Tô Mạch giữ thì tốt hơn.

Dù sao năng lực của anh ấy mạnh mẽ như vậy, Giao Long cũng hy vọng anh ấy có thể trở nên lợi hại hơn nữa, đến lúc đó nếu Tam giới thật sự xảy ra biến cố bất trắc.

Vậy thì anh ấy cũng có thể đứng ra ngăn chặn mọi thứ, phải khiến anh ấy biết Tam giới bất cứ lúc nào cũng có thể gặp biến cố, không thể mãi mãi bình yên như vậy, yêu ma quỷ quái có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, đều muốn thống trị thế giới này.

Sao có thể dễ dàng như vậy chứ, nên bây giờ Giao Long cũng đang suy tính trong lòng, nếu Tam giới có thêm nhiều người xuất hiện, lợi hại không tưởng.

Vậy thì những yêu ma quỷ quái, người của Ma giới sao có thể dễ dàng hiện thân, sao có thể dám công khai đối đầu với Thần giới chứ, nên anh ấy có thể trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Vì vậy, anh ta cảm thấy trân châu có ích cho anh ấy, cũng hy vọng có thể giữ lại, nếu tiêu hao hết những viên trân châu này, thì năng lực của anh ấy sẽ tăng lên gấp mấy lần, càng lợi hại hơn nữa.

Dù sao Giao Long vừa rồi biết năng lực của Tô Mạch khá mạnh, nếu không thì cũng không thể dễ dàng ngăn cản mặt trời thiêu đốt, che chắn mặt trời.

Dễ dàng tiến vào phong ấn và ở cùng với mình, vậy thì bây giờ trong lòng anh cảm thấy rất an tâm, lúc này cảm thấy không còn cô đơn nữa.

Có Tô Mạch bầu bạn, mặc dù hai người vừa mới quen, nhưng Giao Long cảm thấy như đặc biệt thích chàng thanh niên này, cũng cảm thấy năng lực của anh ấy đặc biệt mạnh.

Nói chuyện làm việc cũng đặc biệt hiệu quả, sẽ không hành động lỗ mãng như vậy, Giao Long cũng biết, nếu một người lỗ mãng bình thường, nghe lời anh nói, cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

Cũng sẽ không liên tục suy đoán, xem ra chàng thanh niên trước mặt này suy nghĩ đặc biệt nhiều, sợ nhỡ đâu mình là một kẻ xấu, một con ác long.

Một khi thả mình ra sẽ gây hại cho chúng sinh, đạo lý này anh ta hiểu, nên bây giờ trong lòng không có oán giận.

Chỉ cảm thấy không cần tiếp tục bị nhốt ở đây nữa, nhưng bây giờ cũng không ôm quá nhiều hy vọng, dù sao biết Tô Mạch đã tiến vào phong ấn để trò chuyện với mình, bây giờ anh ta vui không tả xiết.

Lúc này, Giao Long đã không còn khóc nữa, dù sao anh ta biết nếu cứ khóc mãi e rằng năng lực sẽ cạn kiệt mà chết.

Vấn đề như vậy Giao Long không thể để xảy ra, dù sao anh ta biết mình đã sống hơn vạn năm, thật không dễ dàng gì mà lại chết vì đau buồn rơi lệ, thật sự được không bù mất, cũng không đáng.

Nói ra còn khiến người ta cười chê, lúc này Giao Long nhìn Tô Mạch trước mặt, ánh mắt không còn vẻ bi thương như vừa nãy nữa, nói: "Vừa rồi ta cũng đang phân tích trong lòng, bản thân ta năng lực vốn dĩ rất mạnh, ta cũng không bị thương, nhưng khi ta thật sự gặp con quái vật đó, ta cảm thấy năng lực của ta không thể phát huy được." "Nếu không thì, sao có thể để nó nhốt ta ở đây hơn vạn năm chứ, nên bây giờ ta đều cảm thấy rất đáng hận, ta có thể biến hóa khôn lường trong chớp mắt, cũng có thể biến mất ngay lập tức, nhưng khoảnh khắc đó ta thật sự bất lực, ta cảm thấy ta không thể phát huy năng lực của ta." Tô Mạch bây giờ nghe lời lão Giao Long nói xong thì cũng đang suy nghĩ trong lòng, xem ra năng lực của anh ta rất mạnh.

Nhưng tại sao Giao Long đột nhiên mất đi năng lực, không thể

chống lại quái vật chứ, nếu không thì sao có thể bị một con quái vật nhốt ở nơi này hơn vạn năm?

Vì vậy, Tô Mạch cũng không thông vấn đề như vậy, dù sao trong ấn tượng của anh, người Long tộc lợi hại không tưởng, cũng không dễ dàng bị đối phó, cũng không thể dễ dàng bị nhốt vào phong ấn.

Bị nhốt hơn vạn năm, vậy con quái vật đó phải mạnh mẽ đến mức nào chứ, nên Tô Mạch cảm thấy dưới gầm trời này những quái vật lợi hại như vậy cũng không nhiều, xem ra Giao Long chắc chắn đã gặp phải tình huống gì đó.

Nếu không thì căn bản không thể bại dưới tay một con quái vật, nên Tô Mạch cảm thấy giữa chừng chắc chắn có điều kỳ lạ, nếu không thì không thể xảy ra tình huống như vậy, Giao Long cũng không thể bị nhốt ở đây, hơn vạn năm, chịu đựng sự hành hạ như vậy.

Mỗi ngày bị mặt trời thiêu đốt quanh năm, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Tô Mạch cảm thấy bây giờ Giao Long có thể sống sót đã là một kỳ tích, năng lực của anh ta có.

Nếu không thì không thể kiên trì vạn năm, nên Tô Mạch bây giờ cảm thấy sau khi hiểu rõ sự việc nhất định sẽ giải cứu Giao Long ra ngoài.

Và bây giờ tiến vào phong ấn, muốn ở bên cạnh, nói chuyện, tránh cho anh ta cảm thấy khó khăn trong lòng, vì Tô Mạch biết có lẽ anh ta đã chịu đựng sự hành hạ, trong lòng có chút uất ức.

Dù sao Tô Mạch biết Giao Long vừa rồi bị một con quái vật phong ấn đã khóc, mặc dù bị quái vật giam giữ lâu như vậy, nhưng cũng không đến mức khóc thảm thương đến thế.

Chương 774

Dù sao Giao Long biết, nước mắt Long tộc rất quý giá, một khi rơi xuống, tu vi trên cơ thể sẽ từ từ suy yếu, đến lúc đó sẽ biến thành một người bình thường, từ từ chết đi.

Vì vậy, thông qua phán đoán này, Tô Mạch trong lòng ít nhiều cũng có một đáp án nhất định, nếu không phải quái vật đã khống chế Giao Long, Giao Long căn bản không thể chịu đựng sự hành hạ như vậy.

Chịu đựng sự uất ức như vậy cũng không thể bị quái vật giam giữ ở đây hơn vạn năm, thật sự cảm thấy quá đáng sợ, Tô Mạch cảm thấy nếu có một ngày bị người khác giam giữ vạn năm.

Quanh năm bị thiêu đốt, e rằng chưa chắc đã kiên trì được đến bây giờ, nên bây giờ anh cảm thấy Giao Long có năng lực, cũng không phải một Long tộc bình thường, xem ra địa vị khá cao.

Tô Mạch bây giờ tuy không hỏi địa vị của Giao Long ra sao, cũng không hỏi tên gọi là gì, chỉ biết gọi là Giao Long thôi, cái tên này chỉ là một cách gọi đơn giản.

Nên Tô Mạch biết đó không phải tên thật của Giao Long, vì vậy bây giờ Tô Mạch không hỏi nhiều, vì anh cảm thấy không cần thiết, bất kể thế nào chỉ cần tin tưởng là được.

Giao Long trước mặt trông khá đáng thương, lời anh ta nói đều là thật, nếu không thì cũng sẽ không vì cảm động mà rơi nhiều trân châu như vậy.

Khiến năng lực trên cơ thể từ từ tiêu hao, dù sao cũng không ngốc đến mức đó, vạn nhất không được cứu ra, năng lực cạn kiệt, không thể chống lại mặt trời gay gắt đó nữa, sao có thể kiên trì đến cuối cùng chứ.

Vì vậy, bây giờ Tô Mạch trong lòng cũng hiểu rõ đạo lý này, cũng hiểu rõ sự việc này, bây giờ anh cảm thấy nên suy nghĩ kỹ càng.

Giao Long sau khi nói câu đó vừa rồi, trong lòng cũng đang suy nghĩ, xem ra chỉ có một đáp án.

Nếu không thì tại sao Giao Long sau khi ăn vài quả, lại cảm thấy năng lực trên cơ thể bị khống chế?

Nếu không thì tại sao lại bị con quái vật đó thu phục chứ.

Nên bây giờ Giao Long cảm thấy trong lòng không phục, thủ đoạn của con quái vật đó thật sự cực kỳ tàn nhẫn, vì đã dùng chuyện như vậy để đối phó mình, nên trong lòng anh ta không phục, lúc này nhìn Tô Mạch một lần nữa và nói: "Nên bây giờ ta đang suy nghĩ trong lòng, cũng không có đáp án, chẳng lẽ có liên quan đến việc ăn mấy quả đó sao?

Chỉ có khả năng này thôi, không còn nguyên nhân nào khác nữa, nên bây giờ ta chỉ có thể nghĩ như vậy thôi." "Dù sao bị nhốt trong đó hơn vạn năm, trong lòng ta không có đối sách, ta cảm thấy rất bất lực, đột nhiên cảm thấy dường như đã biến thành một phế nhân, bị người khác nhốt ở đó, một con yêu quái." Giao Long nói xong câu đó, cảm thấy đặc biệt bất lực, vì từ trước đến nay chưa từng gặp phải tình huống như vậy, cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Đối với vấn đề như vậy, có chút tàn nhẫn cũng có chút không thể tin nổi, biết hậu duệ Long tộc, vậy mà lại bị một con yêu quái nhốt trong đó hơn vạn năm.

Nếu thoát ra, đều sẽ bị người khác cười rụng răng, nên bây giờ Giao Long biết nếu thật sự có thể thoát ra khỏi đây, vậy thì đừng nhắc đến chuyện này nữa.

Nhưng có thể kể với phụ mẫu của mình, dù sao Giao Long muốn

thông qua quan hệ với phụ vương để tìm con quái vật đó, tìm kiếm khắp nơi nhất định sẽ có đáp án, dù sao bây giờ Giao Long cảm thấy mọi chuyện không tệ.

Anh ta đã gặp Tô Mạch, có cơ hội, rời khỏi đây có một chút hy vọng, vì biết Tô Mạch khá tin lời mình nói.

Giao Long biết những lời mình nói đều là thật, mặc dù lúc đầu có nói dối, nhưng anh ta cảm thấy đó là lời nói dối thiện ý.

Việc trộm đồ mà bị người khác nhốt ở đây, quá mất mặt rồi, là một hậu duệ Long tộc, nếu làm chuyện như vậy, sau này truyền đến tai phụ vương, chẳng phải sẽ bị giáo huấn sao?

Nên hôm nay Giao Long cũng rất sĩ diện.

Giao Long cũng biết bình thường khi ở bên ngoài cũng là một hậu duệ Long tộc phong lưu phóng khoáng, oai phong lẫm liệt, cũng đặc biệt đẹp trai.

Nhưng lúc này anh ta cảm thấy cơ thể mình đã biến thành thế này rồi, không còn đẹp trai nữa, cả vảy cũng rụng hết, bây giờ không còn biến thành hình dạng rồng nữa.

Vì cảm thấy hình dạng đó đặc biệt xấu xí, nhưng biết nếu rời khỏi phong ấn này sau này từ từ khôi phục năng lực, vảy trên cơ thể sẽ từ từ mọc ra, vấn đề này Giao Long không cần lo lắng.

Chỉ cảm thấy chuyện bị nhốt ở đây không nên truyền ra ngoài, nhưng Tô Mạch trước mặt nếu thật sự cứu mình ra, liệu có thể giữ bí mật giúp mình không?

Giao Long bây giờ biết vấn đề như vậy không có tác dụng gì, biết mình bị con quái vật đó giam giữ ở đây lâu đến vậy, có chút tức giận, lúc này trong lòng, nhìn Tô Mạch tiếp tục: “Con yêu quái đó ta không biết trông như thế nào, chỉ biết nó màu đen, trên người có thể phát ra

khí đen, bao phủ toàn bộ nơi này, khiến người ta không thể nhìn thấy hình dạng của nó, xem ra con quái vật đó dùng trận mê hoặc." Tô Mạch bây giờ nghe Giao Long nói xong, cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Xem ra mọi chuyện gặp phải cũng có chút kỳ lạ, nếu không thì tại sao sau khi ăn vài quả, lại bị người khác nhốt ở nơi này hơn vạn năm.

Nên bây giờ Tô Mạch thông qua phân tích như vậy cũng biết con quái vật giam giữ Giao Long cũng có năng lực nhất định, mặc dù có thể con quái vật đã giở trò gì đó khiến năng lực của Giao Long không thể phát huy.

Nhưng con quái vật đó cũng có trí thông minh, cũng rất mạnh mẽ, nếu không thì cũng không thể làm ra chuyện oanh oanh liệt liệt như vậy.

Vì Giao Long có thể bị nhốt ở nơi này hơn vạn năm mà không thoát ra được, chứng tỏ thủ đoạn của con quái vật đó cực kỳ cao minh, phong ấn mà nó bày ra, Tô Mạch vừa rồi đã thử thăm dò, cũng có lực xung kích nhất định, cũng có năng lực nhất định.

Lúc này Tô Mạch trong lòng, nhìn Giao Long và nói: "Theo phân tích như vậy, chắc chắn là sau khi ăn những quả đó, năng lực trên cơ thể ngươi đã suy yếu, sau đó quái vật từ trên trời giáng xuống bắt đầu tấn công, chắc chắn là như vậy, nếu không thì năng lực của ngươi mạnh mẽ như thế." "Nhưng hậu duệ Long tộc, sao có thể dễ dàng bị người ta nhốt ở đây lâu đến vậy chứ, đều cảm thấy không thể tin nổi, không phải là không có năng lực." Tô Mạch lại cảm thấy rất kỳ lạ, xem ra mọi chuyện có chút kỳ quặc, cũng không hề đơn giản như vậy, chẳng lẽ Giao Long đã bị mắc lừa sao?

Nếu không thì tại sao ăn vài quả, năng lực suy yếu, lại bị một con yêu quái nhốt ở nơi này hơn vạn năm, thật sự rất tàn nhẫn.

Nên Tô Mạch bây giờ trong lòng cũng cảm thấy rất đáng thương cho Giao Long, dù sao Giao Long sống sót ở nơi này hơn vạn năm thật sự là một kỳ tích, nếu thay bằng một vị tiên nhân bình thường.

Chương 775

E rằng chưa chắc đã kiên trì được đến bây giờ, ngay cả Tô Mạch biết năng lực của mình, nếu thật sự bị người khác nhốt ở đây, cũng chưa chắc đã kiên trì được vạn năm tuổi.

Bây giờ anh có chút khâm phục Giao Long rồi, cũng cảm thấy Giao Long thật sự rất không dễ dàng, có thể có được trạng thái tốt như ngày hôm nay là rất tốt, nếu không thì đã chết từ lâu rồi, cũng không thể sống đến bây giờ.

Lúc này Tô Mạch trong lòng, cảm thấy mọi chuyện khiến người ta khó đoán, dù sao biết năng lực có, nếu không thì bị nhốt ở nơi này.

Bị thiêu đốt quanh năm hơn vạn năm, tại sao lại không chết, vẫn còn sống, mặc dù trông có vẻ trạng thái không tốt, nhưng dù sao vẫn còn sống mà.

Rất tốt, nên Tô Mạch cảm thấy còn cầu mong gì nữa chứ, lúc này trong lòng, nhìn Giao Long và nói: "Bình thường khi ở bên ngoài, ta nghĩ ngươi chắc chắn là hô mưa gọi gió rồi, cũng không phải một nhân vật tầm thường, dù sao người Long tộc rất chăm chỉ và cũng rất nỗ lực, mọi chuyện ta cũng biết." Giao Long bây giờ nghe Tô Mạch nói xong không nhịn được mà khóc, dù sao cảm thấy quả thật giống như Tô Mạch nói, lúc đó mình đặc biệt mạnh mẽ, là một trong những hoàng tử nỗ lực nhất của phụ hoàng.

Nếu không thì nếu bình thường lười biếng một chút, không thích luyện công tu luyện, e rằng thật sự không thể kiên trì được hơn vạn năm ở nơi này.

Nên Giao Long bây giờ không chỉ cảm thấy đáng thương, đồng thời cũng cảm thấy hạnh phúc, xem ra sự nỗ lực bình thường đã giúp

mình có thể sống sót.

Có thể sống sót quanh năm trong điều kiện khô hạn ở nơi này cũng thật sự không tệ, nên Giao Long cảm thấy xem ra sự nỗ lực của mình đã không uổng phí.

Giao Long cảm thấy sự nỗ lực của mình, bây giờ cuối cùng đã nhận được hồi báo, nếu không thì Giao Long cảm thấy mình đã chết ở đây rồi.

Cũng không thể lại được người khác cứu nữa, lúc này anh ta cảm thấy gặp được Tô Mạch, đều là cực kỳ may mắn.

Nhưng lúc này Giao Long tự nhủ không được khóc, vì một khi khóc, thì tất cả nước mắt lại bắt đầu rơi, thật sự sẽ chết mất.

Chưa bị con quái vật nhốt ở đây mà chết, lại để nước mắt tự giết chết mình, nên đều cảm thấy rất đáng thương.

Giao Long bây giờ cũng nên tự nhủ không được khóc nữa, dù sao anh ta cảm thấy khóc cũng vô ích, vừa rồi đã rơi xuống nhiều trân châu như vậy, đã được Tô Mạch thu thập.

Giao Long trong lòng biết những viên trân châu này lợi hại đến mức nào, nếu thật sự được Tô Mạch sử dụng, cũng không tệ, vì cảm thấy những viên trân châu quý giá này rơi vào tay Tô Mạch, trong lòng rất yên tâm.

Hơn nữa những viên này thật sự có thể giúp Tô Mạch tu luyện nội công, khiến anh không ngừng mạnh mẽ hơn cũng rất tốt, Giao Long cảm thấy đây coi như là lễ vật gặp mặt, nếu không thì mình cũng chưa tặng được gì cho anh ấy.

Hiện tại anh ấy đã che chắn mặt trời, khiến mình không còn bị nóng gay gắt nữa, nên Giao Long trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, lúc này trong lòng, nói với Tô Mạch: "Tiểu huynh đệ, lời này ta

cũng biết, nhưng ta cũng không biết nguyên nhân cuối cùng là gì, dù sao ta bị con quái vật đó nhốt ở đây, ta cảm thấy cơ thể ta lúc đó xuất hiện sự không thoải mái." "Nhưng lúc đó ta cảm thấy cũng không có gì to tát, chỉ là tác dụng tâm lý thôi, ta cũng không nghĩ nhiều, nhưng bị nhốt ở đây vạn năm, ta cũng đã suy đi nghĩ lại nhiều lần." "Mặc dù bây giờ ta không nói ra được nguyên nhân, nhưng ta đã chấp nhận rồi, dù sao ta bị nhốt ở nơi này, vạn năm qua con quái vật đó từ trước đến giờ không xuất hiện, ta cũng không biết mọi chuyện vì sao, chẳng lẽ quái vật đã vứt ta ở đây không quan tâm nữa sao?" Nói xong, Tô Mạch cảm thấy lời Giao Long nói cũng đúng, nếu không thì thật sự không thể kiên trì được đến bây giờ, với năng lực mạnh mẽ của anh ta.

Long tộc, quanh năm thiếu nước thật sự không thể sống sót, nhưng dù sao cũng đã kiên trì được, Tô Mạch cảm thấy ông trời công bằng.

Xem ra lời Giao Long trước mặt đều là thật, vậy thì Tô Mạch trong lòng đang suy nghĩ bây giờ có nên cứu anh ta ra không?

Nhưng Tô Mạch trong lòng dù sao cũng chưa suy nghĩ kỹ, cảm thấy tạm thời cũng không vội.

Vì Tô Mạch biết bây giờ mặt trời không còn gay gắt nữa, đã bị che chắn, toàn thân Giao Long bây giờ cũng không còn bị thiêu đốt như vừa rồi.

Lúc này trông khá thoải mái, nên Tô Mạch bây giờ ngồi cạnh Giao Long cảm thấy trạng thái của anh ta đã hồi phục không ít.

Mặc dù thể lực của anh ta từ từ tiêu hao, dù sao vừa rồi đã khóc thảm thương như vậy, rơi nhiều trân châu như vậy, tu vi của anh ta cũng đang từ từ suy thoái.

Xem ra Giao Long thật sự chân thật, nếu không thì sao có thể khóc chứ, một khi khóc, năng lực của anh ta không chỉ suy yếu, nếu nước

mắt khô cạn.

Vậy thì Giao Long tự nhiên sẽ chết, không phải bị mặt trời thiêu đốt, mà là năng lực mất hết, nên bây giờ Tô Mạch cảm thấy đặc biệt là lời Giao Long nói đều là thật.

Nhưng bây giờ nên đi đâu, làm thế nào đây?

Trong lòng anh có một ý định.

Vì bây giờ nơi này cũng là một sự trùng hợp, nhưng anh cảm thấy trước đó có thời gian cũng không vội.

Dù sao Tô Mạch cũng nhàn rỗi không có việc gì, đi dạo khắp nơi, dù sao bây giờ Tô Mạch cảm thấy không còn bận rộn như vậy nữa.

Cũng không phải cuộc sống như vậy, chỉ tự do tự tại ở trong Tử Tiêu Cung điện, mỗi ngày sống tiêu dao.

Nhưng hai ngày nay Tử Tiêu Cung điện đặc biệt buồn tẻ, vậy Tô Mạch nghĩ xuống phàm trần dạo chơi một chút, sẽ tiêu dao hơn so với việc ở trong Tử Tiêu Cung điện.

Dù sao cái hoàn cảnh Tử Tiêu Cung điện đó Tô Mạch đột nhiên cảm thấy không thích nữa, hai ngày nay người quá nhiều, luôn có người đến Tử Tiêu Cung điện bái kiến Tô Mạch, chào hỏi, thỉnh an.

Tô Mạch cảm thấy mình dường như đã trở thành Thiên Đế vậy, cảm giác này, không biết tại sao lại biến thành trạng thái này, đôi khi Tô Mạch cảm thấy không thể tin nổi.

Anh chỉ là một vị thần tiên bình thường, mặc dù pháp lực rất cường đại, nhưng Tô Mạch cảm thấy mình chỉ muốn sống tự do tự tại.

Chương 776

Căn bản không bị người khác ràng buộc, bây giờ cảm thấy mọi trạng thái đều không tệ, cuộc sống khá tiêu dao, cũng khá tùy ý.

Đặc biệt nhẹ nhàng, đó mới là cuộc sống mà Tô Mạch muốn, cảm thấy gặp được Giao Long trước mặt cũng là một loại duyên phận, nếu không thì nếu ở trong Tử Tiêu Cung điện, không xuống phàm trần thì sao có thể gặp được chứ.

Giao Long bây giờ nói xong cũng đang suy nghĩ trong lòng, xem ra không chết thật sự là một kỳ tích, ông trời công bằng, đối xử với mỗi người đều như nhau.

Cảm thấy bây giờ gặp được Tô Mạch, thật sự quá tốt rồi, nhưng bây giờ biết Tô Mạch sẽ không dễ dàng cứu mình ra.

Dù sao lúc này Tô Mạch đã che chắn mặt trời, khiến mình không còn nóng gay gắt nữa, Giao Long trong lòng rất vui, lúc này cảm thấy con quái vật đó thật sự cực kỳ đáng ghét.

Có lẽ mình không có năng lực mạnh đến mức có thể kiên trì hơn vạn năm, nên mọi người đều cảm thấy mọi việc đều có hy vọng, lúc này trong lòng, nhìn Tô Mạch một lần nữa và nói: "Cũng có lẽ con quái vật đó cũng đang suy nghĩ trong lòng, có lẽ ta chưa chắc đã kiên trì được hơn vạn năm, dù sao mặt trời gay gắt như vậy, ta là Long tộc, ta sao có thể kiên trì được chứ." "Long tộc chúng ta quanh năm cần nước, ta bị nhốt ở đây hơn vạn năm, một giọt nước cũng không có, ta nhịn được, ta đều cảm thấy đó là một kỳ tích." Giao Long bây giờ nói xong câu đó, đặc biệt cảm thương, vì cảm thấy mọi chuyện thật sự là một kỳ tích, quá đáng ghét rồi.

Anh ta cũng bị con quái vật nhốt ở nơi đó, vạn năm không uống

một giọt nước, cũng không biết làm sao mà sống sót được.

Nhưng bây giờ biết mình thật sự còn sống mà chưa chết đi, nên mọi người đều cảm thấy mọi chuyện đều là may mắn, bây giờ gặp được Tô Mạch, dẫn đến trong lòng càng thêm vui vẻ.

Dù sao cảm thấy mình đã nhìn thấy một tia hy vọng, nhìn thấy một tia sáng rồi, biết Tô Mạch trước mặt sẽ không bỏ mặc mình ở đây.

Hơn nữa Giao Long cảm thấy mình đều nói thật mà, không hề nói dối, mặc dù lúc đầu có nói dối.

Nhưng Giao Long cảm thấy nếu nói thật ra, thì tình huống như vậy quá mất mặt rồi, hậu duệ Long tộc, vì ăn trộm vài quả mà bị người khác nhốt ở nơi đó vạn năm.

Đều cảm thấy không thể tin nổi, có ai sẽ tin chứ, nên lúc đó Giao Long không nói nhiều, chỉ tùy tiện tìm một cái cớ, sau đó cảm thấy nếu Tô Mạch căn bản không tin lời mình thì không có cách nào.

Bây giờ Giao Long chỉ có thể nói thật, nếu không thì biết Tô Mạch sẽ lập tức rời khỏi đây, lúc đó sẽ không còn một chút hy vọng nào nữa, bây giờ Giao Long cảm thấy sĩ diện hay không sĩ diện, chỉ cần có thể sống sót, thì hơn tất cả.

Tô Mạch bây giờ nghe lời lão Giao Long nói xong cũng biết lúc này anh ta đặc biệt chân thành, biểu hiện vô cùng khẩn thiết, thực ra Tô Mạch trong lòng hiểu rõ.

Lúc đầu, anh ta không nói thật, Tô Mạch trong lòng có thể lý giải, dù sao là hậu duệ Long tộc, rất sĩ diện, năng lực mạnh mẽ như vậy.

Nếu nói ra sự thật, thì sẽ thành trò cười, điểm này Tô Mạch trong lòng khá chắc chắn, nên bây giờ Tô Mạch cũng không tính toán nhiều nữa.

Mỗi người đều có lúc bất đắc dĩ, nên đôi khi lời nói dối thiện ý

cũng không tệ, nên Tô Mạch cũng làm những chuyện như vậy.

Anh cảm thấy nói dối đều là để che giấu một số chuyện xấu, không muốn người thân bên cạnh phải khó xử, nhưng bây giờ Tô Mạch biết bên cạnh mình không có người thân.

Dù sao bây giờ đã trở thành thần tiên rồi, người thân bên cạnh đã sớm chết đi, sao có thể sống đến bây giờ chứ, sau khi trải qua mấy vạn năm Tô Mạch cũng không biết người thân của mình đã đi đâu.

Có thể đã thoát thai, chuyển thế đầu thai đều có khả năng, vấn đề như vậy Tô Mạch biết không còn bận tâm nữa, bây giờ anh là một người cô độc.

Mỗi ngày ở trong Tử Tiêu Cung điện, tuy khá tự tại, nhưng đôi khi cảm thấy khá cô đơn, không có ai bầu bạn, vì bên cạnh Tô Mạch không có một ai.

Anh cũng cảm thấy căn bản không cần người bầu bạn, vì Tô Mạch cảm thấy tuy cô đơn, nhưng cũng khá tự tại, mỗi ngày ngồi thiền tu luyện không ngừng nâng cao năng lực của mình.

Anh sẽ trồng vài loại hoa để giết thời gian, khi không có việc gì làm Tô Mạch cảm thấy nghiên cứu nghệ thuật nấu ăn, mặc dù bây giờ đã là thần tiên rồi.

Ở trong Tử Tiêu Cung điện, nhưng đối với việc ăn uống Tô Mạch khá hứng thú, nhưng anh biết rảnh rỗi thì không cần ăn cơm.

Nhưng đôi khi những món ăn đối với Tô Mạch cũng là một loại giải trí, cảm thấy cuộc sống một mình cũng không tệ.

Trong Tử Tiêu Cung điện rộng lớn chỉ có một mình cũng khá vui vẻ, đôi khi cảm thấy cô đơn, đôi khi đã thông suốt rồi, cũng không cần phải quá bận tâm.

Giao Long lúc này nói xong thấy Tô Mạch không nói gì, vì biết Tô

Mạch đang suy nghĩ về lời nói thật hay giả của mình.

Vấn đề như vậy Giao Long đang suy nghĩ, vì cảm thấy bây giờ mình đều nói thật, sẽ không nói dối nữa.

Giao Long cảm thấy có thể sống sót thật sự không dễ dàng, đã trải qua hơn vạn năm thử thách và cái nóng gay gắt, không chết đi, thật sự may mắn không tả xiết.

Giao Long lúc này nhìn Tô Mạch, nói: "Ta đều không biết mình đã sống như thế nào, mặc dù ta bình thường rất chăm chỉ và khổ luyện, năng lực của ta cũng mạnh mẽ." "Nhưng dù sao ta đã thiếu nước hơn vạn năm rồi, ta sao có thể sống sót chứ, mọi lời giải thích, ta đều không hiểu." "Dù sao ta biết mình còn sống, rất may mắn, lúc này ta lại gặp được ngươi, nếu không thì ta đã chết từ lâu rồi." Tô Mạch bây giờ nghe Giao Long nói xong, nhìn khuôn mặt khẩn thiết như vậy.

Nhìn ánh mắt trong veo như vậy, Tô Mạch cuối cùng cũng tin lời anh ta nói đều là thật, không hề nói dối.

Xem ra Giao Long thật sự bị yêu quái nhốt ở nơi này hơn vạn năm thật sự rất tàn nhẫn, hậu duệ Long tộc, sao có thể thiếu nước chứ, có thể kiên trì ở nơi này hơn vạn năm mà không uống một giọt nước.

Thật sự là một kỳ tích, nên Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy mọi chuyện đều do năng lực cường đại của Giao Long, nếu không thì sao có thể kiên trì hơn vạn năm chứ?

Chương 777

Nếu thay bằng một vị thần tiên pháp lực yếu ớt, e rằng đã chết từ lâu rồi, cũng không thể đợi được đến bây giờ, nên Tô Mạch trong lòng cảm thấy một phần an ủi.

Cảm giác Giao Long có năng lực nhất định, bình thường chắc chắn rất dụng công, cần mẫn không ngừng luyện công.

Nếu không thì, khi gặp khó khăn, cũng chưa chắc đã kiên trì được đến cuối cùng, lúc này Tô Mạch trong lòng, nhìn anh ta, nói: "Theo như vậy, thật sự là một kỳ tích, có thể kiên trì ở nơi này hơn vạn năm, hậu duệ Long tộc đó, không thể thiếu nước, nhưng lại thiếu nước, thiếu hơn vạn năm thật sự khiến ta cảm thấy không thể tin nổi, bây giờ ta đã có một nhận thức mới về ngươi." "Dù sao có thể sống sót đã là một kỳ tích, nên bây giờ gặp được ta, mặc dù ta tạm thời không có cách nào cứu ngươi ra, nhưng bây giờ ta cũng thông qua năng lực của mình để mặt trời không còn chiếu xuống nữa, khiến trên người ngươi có thể trở nên thoải mái hơn một chút." Vì Tô Mạch thật sự không đành lòng nhìn thấy Giao Long trong trạng thái như vậy, dù sao trái tim anh rất mềm, bây giờ có năng lực thì thay đổi một chút.

Sao có thể trơ mắt nhìn Giao Long chịu đựng sự hành hạ như vậy chứ, bây giờ Tô Mạch cảm thấy lời Giao Long nói đều là thật, nếu không thì cũng không thể khóc, cũng không thể rơi xuống những viên trân châu quý giá như vậy.

Nên Tô Mạch cảm thấy không thể tin nổi, một hậu duệ Long tộc lại khóc, khóc thảm thương đến vậy, xem ra đã ở đây vạn năm, uất ức không thể tả.

Nếu không thì cũng không thể gặp, sau này trạng thái như vậy, Tô

Mạch trong lòng khá hiểu rõ, nên bây giờ Tô Mạch cảm thấy cũng không có gì đáng nghi ngờ.

Mặc dù bây giờ Tô Mạch biết không thể thả anh ta ra, nhưng Tô Mạch đã giúp che chắn mặt trời, khiến anh ta không còn khó chịu như vậy nữa, Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nói xong câu đó, Tô Mạch trong lòng đang suy nghĩ xem con yêu quái đó cũng có năng lực nhất định, nếu không thì sao có thể dùng thủ đoạn như vậy để nhốt Giao Long ở nơi này chứ.

Nhưng Tô Mạch trong lòng đang suy nghĩ con yêu quái đó và Giao Long có thù oán, nếu không thì sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ.

Nếu hai bên không có thù oán, yêu quái sao có thể mai phục trong vườn quả, lúc đó lại bỏ độc vào vài quả đó.

Giao Long hôm nay nghe Tô Mạch nói xong, cảm thấy vô cùng vui vẻ, vì cảm giác hiện tại không còn phải chịu đựng mặt trời thiêu đốt nữa, vô cùng sung sướng.

Cảm thấy toàn thân không còn khó chịu như vậy nữa, mặc dù không có nước, cũng không có cam lồ, nhưng Giao Long trong lòng cảm thấy vui không tả xiết, vì cảm thấy có được thành quả như bây giờ.

Có được trạng thái như bây giờ đã vô cùng mãn nguyện rồi, còn có yêu cầu gì nữa chứ?

Nếu không có Tô Mạch ở đây, lúc đó ta căn bản không thể như thế này.

E rằng vẫn đang bị mặt trời thiêu đốt, cảm giác đó thật sự quá khó chịu, Giao Long thực tế đã chịu đựng hơn vạn năm, thật sự khó mà chịu đựng nổi.

Giao Long cũng không biết mình đã sống sót bằng cách nào, nhưng

đôi khi anh ta cảm thấy mình sắp không thể kiên trì được nữa, đã từng ngất xỉu, đợi sau khi tỉnh lại.

Anh ta cảm thấy mình không chết, nhưng cơ thể bị mặt trời thiêu đốt quanh năm cũng khiến anh ta cảm thấy cái cảm giác đó không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Nhưng mọi chuyện đều đã thành thục, kiên trì hơn vạn năm cũng có sự đột phá chứ.

Vì Tô Mạch biết có một người, nếu ở đây thì rất mãn nguyện rồi, nếu không thì Tô Mạch đã đi lạc hướng.

Lại có thể đi đến một nơi hoang vu khác, vì Giao Long biết nơi này thực sự còn đáng sợ hơn cả Man hoang chi địa.

Dù sao Giao Long cảm thấy Man hoang chi địa tuy đặc biệt âm u, có một số linh hồn tà ác tồn tại, đều là những sinh linh đã phạm lỗi.

Nhưng nơi đó không nóng gay gắt như bây giờ, Giao Long cảm thấy nếu đi đến Man hoang chi địa cũng chưa chắc đã phải chịu sự giày vò và uất ức như bây giờ.

Nên bây giờ anh ta cảm thấy nơi này còn tàn nhẫn hơn Man hoang chi địa rất nhiều, dù sao nơi này quanh năm mặt trời đều nóng gay gắt như vậy, thiêu đốt.

Cảm thấy vấn đề như vậy thật sự không thể tin nổi, xem ra con quái vật đó thật sự nhắm vào mình, nếu không thì tại sao nơi này lại không có khí hậu như vậy.

Đợi sau khi bị phong ấn ở nơi này, mặt trời ở đó quanh năm treo trên bầu trời, thật sự nhìn lên, đặc biệt không thể tin nổi.

Lúc này Giao Long trong lòng, nhìn Tô Mạch bên cạnh, cảm thấy năng lực của anh ấy thật sự vô cùng mạnh mẽ, nếu không thì cũng không thể dễ dàng xông vào phong ấn này.

Vậy thì có thể cứu mình ra, tuy nhiên Giao Long biết bây giờ không vội, cũng không thể có cách nghĩ như vậy, dù sao biết Tô Mạch tạm thời tin lời mình nói.

Mặc dù tin tưởng, nhưng cũng không thể dễ dàng phán đoán, Giao Long cảm thấy chàng thanh niên trước mắt này làm việc thật sự rất cẩn thận.

Cũng đặc biệt trưởng thành và ổn trọng, không hành động lỗ mãng như vậy, nếu lúc đó mình có thể cẩn thận hơn một chút, thì sao lại phải ăn vài quả, bị một con yêu quái nhốt ở đây chứ.

Giao Long bây giờ nhìn Tô Mạch, biểu cảm trên mặt tràn đầy lòng biết ơn, tràn đầy sự bất lực, đồng thời cũng tràn đầy sự kính trọng, nói với Tô Mạch: "Tô Mạch huynh đệ, đừng khách sáo như vậy, ta vô cùng vui vẻ rồi, ta thật sự cảm kích không hết, có thể hôm nay khiến ta cảm nhận được trạng thái như vậy, ta vô cùng mãn nguyện rồi, dù sao bây giờ ta không còn bị mặt trời thiêu đốt khó chịu như vậy nữa." "Trên người ta cũng không còn nóng bức như vậy nữa, nếu không thì ta thật sự sẽ bị thiêu chết mất, nên bây giờ cũng đừng nói lời khách sáo như vậy, ta cảm thấy vô cùng tốt." "Nếu không ta đã không gặp được ngươi, e rằng bây giờ ta phải chịu đựng mặt trời độc địa thiêu đốt, ta có cách nào đâu, nếu ta có năng lực thì ta cũng không thể kiên trì hơn vạn năm ở đây chứ." Giao Long bây giờ nói xong, nhìn Tô Mạch bên cạnh, cảm thấy anh ấy thật sự đặc biệt đẹp trai, trông có vẻ tràn đầy chính nghĩa.

Nên Giao Long cảm thấy chàng thanh niên trước mắt này nếu có thể trở thành bạn của mình, vậy thì sau này nhất định sẽ có năng lực, cũng có chuyện để làm.

Giao Long biết bây giờ mình là hậu duệ Long tộc, có thể gặp rắc rối, nếu bị thiêu chết ở nơi này, đều không có ai biết.

Nên đôi khi Giao Long cảm thấy khá đáng thương, xem ra việc sống sót đã là một loại may mắn, nên hôm nay anh ta cảm thấy khá mãn nguyện, bất kể thế nào, nếu Tô Mạch rời khỏi nơi này.

Chương 778

Không chỉ cứu mình ra, mà còn che chắn mặt trời giúp mình, không để mình phải chịu đựng sự đau khổ như vậy nữa.

Nên Giao Long cảm thấy mọi chuyện đều ổn, không có quá nhiều yêu cầu, dù sao biết mình không có tư cách.

Dựa vào đâu mà đòi Tô Mạch cứu mình ra chứ, dù sao biết mình và Tô Mạch không thân không quen, cũng không quen biết Tô Mạch.

Làm như vậy, cũng đã tận tình tận nghĩa rồi, Giao Long cảm thấy cũng không thể yêu cầu quá nhiều nữa, vô cùng mãn nguyện rồi.

Tô Mạch bây giờ nghe lời lão Giao Long nói xong, cũng biết trong lời nói mang theo cảm xúc đặc biệt, đặc biệt bất lực, nếu không thì sao có thể như vậy chứ.

Tô Mạch biết sau khi trải qua nhiều năm như vậy, có thể sống sót đến bây giờ thật sự không dễ dàng, cảm giác trạng thái này, tuy trông khá đáng thương, khiến người ta không đành lòng.

Nhưng Tô Mạch biết dù sao còn sống, dù sao chưa chết, có cơ hội thì sẽ có cơ hội, nên bây giờ Tô Mạch tạm thời không có một cách giải quyết tốt, cũng không biết nên làm gì.

Liệu có thể cứu anh ta ra không, đó là một ẩn số, Tô Mạch biết tạm thời không nên làm gì nhiều, nếu muốn làm.

Với năng lực của mình thì Giao Long căn bản không thành vấn đề, quá dễ dàng, nhưng Tô Mạch đang suy nghĩ trong lòng, nếu Giao Long thật sự đang nói dối thì sao, sao lại sinh động và hình dung như vậy.

Biểu hiện chân thật như vậy, cũng có thể là mê hoặc lòng người, đều có khả năng, nên bây giờ Tô Mạch không thể không đề phòng, vì

Tô Mạch biết vừa rồi thông qua những viên trân châu chảy ra từ mặt Giao Long mà phán đoán.

Căn bản không phải nói dối, nhưng bây giờ cũng không dám quá chắc chắn, từ từ suy nghĩ thì tốt hơn, dù sao bây giờ tôi cảm thấy cũng không có việc gì để làm.

Thay vì như vậy thì ở lại đây bầu bạn với Giao Long một lát đi, dù sao bây giờ mặt trời không còn thiêu đốt nữa, cũng không còn khó chịu như vừa rồi.

Dù sao mọi thứ đều bị Tô Mạch khống chế, sao có thể lại xuất hiện trạng thái như vậy chứ.

Giao Long, sau khi nói xong những lời đó vừa rồi thật sự rất cảm kích, vì cảm thấy mọi thứ vô cùng mãn nguyện rồi, không còn bất kỳ ước vọng xa vời nào nữa.

Vì cảm thấy có thể gặp được Tô Mạch ở nơi hoang mạc này, Tô Mạch xuất hiện đều là một loại duyên phận, một loại tình cảm.

Nếu không thì ở nơi này sống vạn năm, tại sao từ trước đến nay lại chưa từng gặp bất kỳ người nào đi qua đây chứ?

Ngay cả một con côn trùng cũng không có.

Dù sao nơi này quanh năm nhiệt độ cao, không có sự sống tồn tại cũng là bình thường, nên, trong lòng hiểu rõ đạo lý này, lúc này trong lòng, nhìn Tô Mạch một lần nữa và nói: "Nên bây giờ ta cũng không có yêu cầu nào khác, bất kể thế nào, ta bây giờ cảm kích trời đất, có thể gặp được ngươi cũng là duyên phận, bất kể quyết định cuối cùng của ngươi là gì, ta đều sẽ không oán trách, ta cũng sẽ không tức giận." "Vì đó là quyền lợi của ngươi, ta không có quyền can thiệp.

Những viên trân châu vừa rồi ta rơi xuống, coi như là hồi báo của ta dành cho ngươi đi, ta thấy ngươi thu thập những viên trân châu này,

vô cùng quý giá." "Có thể nâng cao năng lực của ngươi, vào lúc vô cùng bất lực, hoặc khi gặp khó khăn." "Ăn một viên trân châu vào, năng lực trên người sẽ hồi phục ngay lập tức." Giao Long cảm thấy những viên trân châu vừa rơi xuống cực kỳ quý giá, một lần bị yêu ma tà ác đoạt lấy, thì sẽ không tốt chút nào.

Nên bây giờ anh ta cảm thấy để Tô Mạch thu thập những viên trân châu này là lựa chọn tốt nhất, là nơi tốt nhất để thuộc về, vì biết năng lực của những viên trân châu này đặc biệt mạnh mẽ.

Một khi Tô Mạch bị thương hoặc khi năng lực không thể chống đỡ được nữa, nuốt một viên vào, thì năng lực của anh ấy sẽ hồi phục ngay lập tức, sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Nên Giao Long biết những viên trân châu của mình mới quý giá như vậy, nếu không thì tại sao người Long tộc lại không dễ dàng khóc chứ.

Nhưng Giao Long biết những viên trân châu này nếu ăn vào sẽ không có tác dụng gì cho mình, chỉ có tác dụng với người khác, nhưng bây giờ anh ta cảm giác những viên trân châu này đã có nơi thuộc về rồi, thuộc về Tô Mạch.

Trong lòng anh ta khá yên tâm, bất kể thế nào cũng không cần lo lắng nữa, vừa rồi Giao Long cũng không phải muốn khóc, chỉ cảm thấy quá uất ức.

Bị người khác nhốt ở đó, con quái vật đó thật sự quá đáng ghét, tại sao lại phải nhốt mình ở đó chứ, mình cũng đâu có phạm lỗi gì.

Chẳng lẽ ăn trộm vài quả, lại phải chịu hình phạt nặng nề như vậy sao?

Nên Giao Long cảm thấy trong lòng không cam tâm mới uất ức như vậy, nếu không thì sao có thể khóc chứ, vốn dĩ sống lớn như vậy

cũng chưa từng khóc, bị nhốt trong phong ấn.

Hơn vạn năm cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, nên bây giờ Giao Long cảm thấy thật sự cảm động rồi, cảm thấy thật sự đã đi đến cực hạn, không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa.

Gặp được Tô Mạch cảm thấy không nhịn được mới khóc, nên lúc này cảm thấy không có gì mất mặt.

Ngược lại đã rơi ra một số trân châu, khiến năng lực của mình suy yếu, nhưng Giao Long cảm thấy không sao cả, từ từ sẽ hồi phục.

Tô Mạch bây giờ nghe lời Giao Long nói xong, cảm thấy đặc biệt chân thành, nếu không thì sao có thể như vậy chứ, xem ra trân châu Long tộc đặc biệt quý giá.

Nước mắt của anh ta trong chớp mắt sẽ biến thành trân châu vô cùng kỳ lạ, nên Giao Long bây giờ nói như vậy, Tô Mạch thật sự vô cùng cảm kích.

Vì Tô Mạch biết mình chưa từng thấy nước mắt Long tộc biến thành trân châu trạng thái đó, quá trình đó tuy đặc biệt nhanh như một chớp mắt.

Chương 779

Nhưng Tô Mạch đã chứng kiến quá trình đó, trong lòng có chút vui vẻ, lúc này nhìn Giao Long, nói: "Cũng đừng nghĩ thời gian quá bi quan, bây giờ chưa phải giây phút cuối cùng ta chưa đưa ra quyết định mà, hơn nữa những viên trân châu vừa rồi vô cùng quý giá, ta sẽ thu thập." "Vì ta nghe nói nước mắt Long tộc, nhưng từ trước đến nay chưa từng được thấy, vì lúc đó, ta cảm thấy chỉ có công chúa Long tộc mới rơi lệ, mới biến thành trân châu, nhưng bây giờ một hoàng tử Long tộc, cũng sẽ rơi trân châu sao." Tô Mạch lúc này nói xong, cảm thấy mọi chuyện đều có thể xảy ra, xem ra chỉ có những thứ tự mình nhìn thấy, mới là thật.

Nếu không thì, nghe đồn, chỉ là một số lời đồn mà thôi, xem ra hậu duệ Long tộc, thật sự vô cùng đặc biệt.

Nếu không thì tại sao Giao Long trước mặt lại rơi lệ, nước mắt lại trong chớp mắt biến thành trân châu chứ, xem ra mọi chuyện đều là thật sự xảy ra.

Vì Giao Long vừa rồi nói mọi chuyện đặc biệt chân thành, Tô Mạch trong lòng khá hiểu rõ, nên Tô Mạch bây giờ chỉ ở bên cạnh Giao Long, sẽ không nhìn thấy anh ta biến thành thế này mà bỏ mặc.

Mặc dù Tô Mạch biết bây giờ không thể đưa anh ta ra khỏi phong ấn, nhưng đợi sau khi anh ta kiếm tiền được thì cũng sẽ không bỏ mặc.

Nhất định sẽ suy nghĩ kỹ xem nên làm gì, chỉ là Tô Mạch cảm thấy lúc này cũng không nên nói quá nhiều, mọi chuyện chỉ cần có anh ở đây, thì sẽ không để Giao Long chịu đựng sự oan ức như vậy.

Dù sao cảm thấy Giao Long bị nhốt ở đây hơn vạn năm, thật sự có

chút tàn nhẫn, nếu không thì trên người anh ta sao có thể xảy ra biến hóa như vậy chứ.

Trạng thái này một chút cũng không giống hậu duệ Long tộc nữa, bị đối xử tàn nhẫn như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy thảm không nỡ nhìn.

Lúc này Tô Mạch trong lòng, nhìn Giao Long, một lần nữa nói: "Thật sự cảm thấy quá kỳ lạ, xem ra mọi chuyện chỉ có tận mắt chứng kiến mới có thể biết được sự thật, cùng lúc ta chứng kiến ta mới biết, hóa ra là đạo lý này." "Xem ra trân châu của hoàng tử Long tộc rơi xuống càng quý giá hơn, nếu không thì sao có thể như vậy chứ, yên tâm đi, ta sẽ cất giữ mọi thứ cẩn thận, ta coi đó là lễ vật của ngươi." Giao Long bây giờ nghe Tô Mạch nói xong vui không tả xiết, vì cảm thấy anh ấy đã nhận lấy những lễ vật này, những viên trân châu quý giá này.

Vậy thì trong lòng anh ta cảm thấy thoải mái hơn một chút, dù sao cảm thấy mình đã sống ở nơi hoang lương này vạn năm, bị một con yêu quái nhốt ở nơi này lâu đến vậy.

Không bị thiêu chết, đã là một kỳ tích, bây giờ biết mình gặp được Tô Mạch, cũng là trời cao ưu ái vậy, lúc này anh ta vẫn chưa thoát ra khỏi phong ấn.

Nhưng đã không còn phải chịu đựng mặt trời thiêu đốt nữa, Giao Long trong lòng vô cùng vui vẻ, vô cùng kiên định, cảm thấy mọi chuyện không còn ước vọng xa vời nào nữa.

Nên bây giờ anh ta cảm thấy những viên trân châu vừa rơi xuống là lễ vật tốt nhất để tặng cho Tô Mạch, vì cảm thấy những viên trân châu này khi Tô Mạch gặp khó khăn sau này.

Có thể giúp anh ấy hồi phục thể lực, khiến anh ấy mạnh mẽ hơn.

Giao Long cảm thấy mình không còn thứ gì khác có thể tặng cho anh ấy nữa, ở nơi này Giao Long cảm thấy mình không có gì cả.

Ngoại trừ trân châu ra, không còn gì khác nữa, nhưng nước mắt của mình quý giá như vậy, biết không thể dễ dàng khóc.

Nếu cứ tiếp tục khóc mãi, thì cảm thấy tu vi sẽ càng ngày càng yếu, cuối cùng sẽ biến thành một người bình thường, sao có thể chống lại cái nóng gay gắt quanh năm của mặt trời ở đây chứ.

Nên đạo lý này Giao Long khá rõ ràng, cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra, bây giờ biết mọi chuyện đều đã được Tô Mạch kịp thời can thiệp, trong lòng cảm thấy khá vui vẻ.

Dù sao biết bị nhốt ở nơi này cuối cùng cũng có tác dụng, có người xuất hiện, chàng thanh niên này sức mạnh vô cùng, bản lĩnh đặc biệt cao, khiến anh ta cảm thấy không thể tin nổi.

Chỉ là trong tâm trí anh ta từ trước đến nay chưa từng nghe thấy cái tên này, xem ra những chuyện xảy ra hơn vạn năm nay, nếu không thì tại sao lại đột nhiên xuất hiện một người tên là Tô Mạch chứ?

Giao Long tại sao lại chưa từng nghe thấy chứ?

Giao Long cảm thấy nếu thật sự là thần tiên pháp thuật lợi hại, thì từ trước đến nay đều đã nghe đến, cũng đã thấy, nhưng căn bản không biết cái tên Tô Mạch này.

Giao Long cảm thấy tại sao từ trước đến nay lại chưa từng nghe đến cái tên Tô Mạch này, nên bây giờ Giao Long cảm thấy khá ngạc nhiên, xem ra những chuyện xảy ra trong vạn năm qua.

Căn bản đã bị cách biệt với thế gian, cũng không biết chuyện bên ngoài ra sao, nên lúc này cảm thấy khá tiếc nuối.

Dù sao bị nhốt trong phong ấn hơn vạn năm, căn bản không thể thoát ra.

Giao Long đôi khi thật sự cảm thấy quá đáng thương, vạn năm là khái niệm gì chứ, có thể làm được bao nhiêu chuyện.

Cũng có thể khiến năng lực của mình đạt đến cấp độ cao nhất, nhưng bây giờ Giao Long cảm thấy vạn năm đã bị lãng phí, bị một con yêu quái nhốt ở nơi này thật sự không thể chịu đựng nổi.

Nên trong lòng anh ta cảm thấy khá phẫn nộ, nhưng biết mọi thứ vô lực thay đổi cũng chỉ có thể nhịn, bây giờ biết mình đã gặp được Tô Mạch.

Nhưng kết quả cuối cùng ra sao cũng không biết diễn biến thế nào, Tô Mạch liệu có cứu mình ra không.

Mặc dù bây giờ Giao Long biết Tô Mạch đã tiến vào phong ấn, ở cùng với mình, nhưng Giao Long cảm thấy cuối cùng anh ấy cũng sẽ đi thôi.

Nên bây giờ Giao Long trong lòng, cảm thấy đặc biệt uất ức, nhưng cố gắng giữ vẻ mặt không biểu lộ ra.

Vì cảm thấy tạm thời không nên làm gì nhiều, Tô Mạch cứu hay không cứu, đó là chuyện cá nhân của anh ấy, chẳng lẽ mình muốn ép buộc sao?

Nếu Tô Mạch không tin lời mình, thì sao có thể cứu mình ra chứ, nên Giao Long hiểu rõ đạo lý này.

Chương 780

Giao Long chỉ cảm thấy Giao Long chỉ cảm thấy nếu có cơ hội có thể đi theo Tô Mạch rời khỏi đây cũng không phải chuyện tệ, cũng không quay về biển.

Vì cảm thấy nếu đi theo Tô Mạch là lựa chọn tốt nhất, như vậy thì tinh lực đã hao phí vạn năm có thể từ từ hồi phục.

Cũng có thể theo Tô Mạch học bản lĩnh, nhưng Giao Long biết đó đều là cách nghĩ đơn phương mà thôi, không nên nghĩ những chuyện ấu trĩ đó nữa.

Giao Long bây giờ ngồi trên đất, nhìn Tô Mạch cầm trân châu trong tay đặc biệt vui vẻ, cảm giác mọi chuyện một khi đã nhận lấy, vậy thì có lẽ đã tin lời mình nói.

Nếu không thì, tại sao lại có thể nhận lấy trân châu chứ?

Dù sao những viên trân châu này là do nước mắt của mình rơi xuống mà thành, vô cùng quý giá.

Nếu không phải vừa rồi trong lúc cấp bách đặc biệt bi thương, sao có thể khóc chứ, vì Giao Long cảm thấy mình đã sống lâu đến vậy rồi.

Từ trước đến nay chưa từng khóc, bị nhốt vạn năm trong phong ấn cũng chưa từng khóc, dù uất ức đến mấy cũng nhịn, vì biết một khi rơi một giọt nước mắt.

Tu vi của mình sẽ suy yếu một phần, đạo lý này Giao Long sao có thể không hiểu chứ, nên bây giờ trong lòng, nhìn Tô Mạch trước mặt, biểu cảm đặc biệt vui vẻ nói: "Tô Mạch huynh đệ, cảm ơn huynh đã nhận lấy lễ vật của ta, vừa rồi khi huynh nhặt những viên trân châu đó, ta biết huynh chắc chắn sẽ chấp nhận, những viên trân châu này

không thể rơi vào tay yêu ma tà ác, nếu không thì thế giới này sẽ đại loạn, năng lực của chúng sẽ tăng lên càng nhanh. ” “Ta giao những viên trân châu này cho huynh, huynh hãy yên tâm, vừa rồi ta cũng không biết mình đã khóc, nhưng không ngờ lại xuất hiện nhiều nước mắt như vậy, biến thành nhiều trân châu như vậy. ” “Ta chỉ nghe phụ vương ta nói chuyện như vậy, nhưng hôm nay ta tự mình trải nghiệm xong, cảm thấy thật sự không thể tin nổi. ” “Xem ra hoàng tử Long tộc cũng có thể khóc, nước mắt cũng sẽ biến thành trân châu, đạo lý này cũng giống như công chúa vậy.” Giao Long bây giờ nói xong quả thật tin lời phụ vương, vì từ trước đến nay anh ta cảm thấy phụ vương chỉ đang đùa giỡn, trêu chọc mình vui thôi.

Lúc đó dù sao Giao Long còn nhỏ, chỉ sống vài ngàn năm mà thôi, bây giờ ở nơi này anh ta thật sự đã tin rồi, lúc này trước mặt Tô Mạch anh ta đã rơi lệ.

Cảm thấy mọi chuyện đều là thật, xem ra những giọt nước mắt này đã biến thành trân châu, vô cùng quý giá, được Tô Mạch thu thập, trong lòng anh ta khá yên tâm.

Vì cảm thấy những chứng cứ này nếu rơi vào tay yêu quái, thì sau này thật sự không dám nghĩ sẽ có hậu quả gì, vì nghe phụ vương nói những viên trân châu này chỉ có thể trở thành Chiến Thần chính nghĩa.

Không thể bị yêu ma tà ác lợi dụng một chút nào, trong lòng anh ta khá chắc chắn, vừa rồi nếu không tin Tô Mạch, chắc chắn sẽ lập tức hủy diệt những viên trân châu này.

Cũng không thể giữ lại, khiến anh ta biết trong lòng mình chưa từng đối mặt, chàng Tô Mạch trước mặt này là một Chiến Thần chính nghĩa, mặc dù bây giờ anh ấy chưa cứu mình ra.

Nhưng anh ta biết không vội, tạm thời Tô Mạch chắc chắn sẽ không rời khỏi đây, nếu muốn rời đi, thì sao có thể tiến vào phong ấn

bầu bạn với mình chứ.

Nên bây giờ Giao Long có thể cảm nhận được sự chân thành của Tô Mạch, mặc dù anh ấy chưa cứu mình ra, nhưng đã tiến vào phong ấn, ở bên cạnh mình, cảm nhận được sự ấm áp và quan tâm.

Nên Giao Long trong lòng cũng đang suy nghĩ về chàng thanh niên này, nguyên nhân không cứu mình ra, không phải là không tin lời mình nói, nếu không thì tại sao lại làm vậy chứ?

Nên đôi khi Giao Long cảm thấy khá kỳ lạ, nhưng lúc này biết không cần phải nghĩ nhiều như vậy, nếu Tô Mạch thật sự muốn làm vậy, thì mình vô lực ngăn cản.

Nếu cứu mình ra, vậy thì mọi chuyện quá tốt rồi, dù sao bây giờ Giao Long ôm hai loại hy vọng, nếu Tô Mạch muốn rời đi.

Giao Long coi như nơi này từ trước đến nay không có ai là được rồi, dù sao lúc này có thể che chắn mặt trời, khiến mình không còn nóng gay gắt nữa, trong lòng vô cùng mãn nguyện rồi.

Nhưng Giao Long cảm thấy mọi chuyện đều không sao cả, cảm thấy đã chịu đựng ở nơi này vạn năm, hà tất phải bận tâm một chút thời gian này chứ?

Trong tâm trí anh ta cảm giác chắc chắn anh ấy sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, dù sao cảm thấy mọi chuyện chưa chắc đã là thật, bất kể thế nào bây giờ không còn bị mặt trời thiêu đốt nữa.

Trong lòng vô cùng vui vẻ, dù sao cảm thấy không còn bị lửa thiêu khó chịu nữa, trong lòng vô cùng hài lòng, cảm giác mọi chuyện vô cùng may mắn.

Nếu không thì, sao có thể gặp được Tô Mạch chứ, mọi chuyện sao có thể xuất hiện chứ, nơi này hoang tàn như vậy, vạn năm cũng không có ai.

Nhưng đột nhiên lại có một chàng thanh niên đẹp trai đến đây, năng lực của anh ấy mạnh mẽ như vậy, có thể phá vỡ phong ấn tiến vào bên cạnh mình, nên cảm thấy mọi chuyện thật sự quá kỳ diệu.

Tô Mạch bây giờ nghe Giao Long nói xong cũng biết có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta khóc, xem ra anh ta không nói gì, nhìn dáng vẻ chân thành.

Nhìn dáng vẻ phấn khích đó, Tô Mạch đã hiểu, đừng nói Tô Mạch năng lực mạnh mẽ như vậy, sao có thể không phân biệt được thật giả của người khác chứ?

Lúc đó, thực ra Tô Mạch đã sớm biết, những lời Giao Long nói đều là thật, nó quả thực đã lén ăn vài quả, rồi bị người khác nhốt ở một nơi, và kẻ yêu quái đó có năng lực đặc biệt mạnh.

Pháp lực vô biên, nếu không cũng không thể nào giam giữ hậu duệ Long tộc được, vì trong lòng Tô Mạch cũng hiểu rõ, hậu duệ Long tộc năng lực cũng phi thường mạnh.

Để có thể giam giữ nó, e rằng kẻ đó đã tốn không ít công sức, cũng dùng một vài thủ đoạn rồi.

Chương 781

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện có liên quan đến mấy quả trái cây kia.

Nếu không, tại sao Giao Long ăn mấy quả đó xong năng lực lại suy yếu đi, đến cả một yêu quái cũng không đối phó nổi chứ.

Nhưng giờ Tô Mạch biết, đây không phải lúc để suy nghĩ những vấn đề này, kết quả cuối cùng vẫn chưa được định đoạt, cũng không nên đòi hỏi quá nhiều.

Dù sao thì, Tô Mạch biết mình sẽ không dễ dàng rời đi.

Vì Giao Long bị giam cầm ở nơi đó, vậy thì tạm thời cứ ở bên cạnh bầu bạn thôi.

Nếu không, Tô Mạch biết mình không thể nào tiến vào phong ấn, vì anh biết hiện tại không thể giải cứu Giao Long ra ngoài, chỉ có thể vào trong bầu bạn trò chuyện.

Nếu không, nhìn Giao Long đáng thương như vậy, trong lòng Tô Mạch rất khó chịu.

Vì Tô Mạch là người như thế, một người mềm lòng, không thể nhìn bất cứ ai bị tổn thương.

Cũng không thể nhìn bất cứ ai chịu ấm ức.

Vì trong mắt Tô Mạch, anh cảm thấy lời Giao Long nói đều chân thành, nếu không cũng không thể nào ấm ức như vậy.

Bị giam cầm ở một nơi hơn 1 vạn năm, quanh năm bị ánh mặt trời thiêu đốt, trạng thái đó thực sự không thể chịu đựng nổi.

Vì Tô Mạch cảm thấy, nếu là mình, cũng chưa chắc có thể kiên trì

được lâu như vậy.

Anh cũng chỉ là một người bình thường phi thăng, mới có được thân phận hiện tại.

Thật lợi hại!

Không giống hậu duệ Long tộc, thiên sinh hậu nhân Thần giới, có năng lực nhất định.

Nhưng Tô Mạch lại cảm thấy kỳ lạ.

Năng lực của Giao Long mạnh như vậy, mà ăn vài quả trái cây liền biến thành bộ dạng này, thực sự không đáng chút nào.

Xem ra sau này ăn uống cũng phải cẩn thận.

Nếu không thì bị người ta hãm hại cũng không hay biết.

Nhưng Tô Mạch biết liệu chuyện như vậy có thể xảy ra không, năng lực của nó mạnh như vậy, sao có thể dễ dàng mắc bẫy người khác được chứ.

Vì vậy, Tô Mạch chưa từng có vấn đề như vậy, chỉ là vừa rồi nhìn thấy trạng thái của Giao Long mới có suy nghĩ này.

Lòng phòng người không thể không có, điểm này Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng.

Giao Long hôm nay sau khi nói xong thì vẫn luôn nhìn Tô Mạch, lát sau từ từ tựa vào vai Tô Mạch, cảm thấy đặc biệt an nhàn.

Nó cảm giác bên cạnh dường như có thêm một người thân, cũng cảm thấy không còn cô đơn nữa.

Dù sao thì bị giam cầm ở một nơi hơn 1 vạn năm, thật không thể chịu đựng nổi.

Nhưng nó đã kiên cường chịu đựng, chẳng phải vẫn sống tốt sao?

Mặc dù cơ thể nó xuất hiện không khỏe, năng lực suy yếu, nhưng nó cảm thấy không sao cả.

Nếu có cơ hội rời khỏi phong ấn này, nó sẽ từ từ khôi phục lại tất cả trạng thái và sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Hiện tại nhìn Tô Mạch, nó cảm thấy người thanh niên trước mắt này, vừa đẹp trai, năng lực lại mạnh mẽ như vậy, thật tốt để kết bạn.

Nhưng Giao Long lại nhớ lời của phụ vương, cũng cảm thấy nước mắt của mình đặc biệt quý giá, bèn nói với Tô Mạch.

Giao Long lúc này đặc biệt phấn khích, tựa vào vai Tô Mạch, nói: "Khi phụ vương tôi nói, tôi căn bản không tin một chút nào." "Lúc đó tôi cứ nghĩ phụ vương đang đùa với tôi thôi, làm sao có chuyện như vậy xảy ra được chứ.

Chỉ có công chúa khóc thì nước mắt mới biến thành trân châu, cực kỳ quý giá, hoàng tử sao có thể khóc được chứ." "Hơn nữa, trong lòng tôi hiểu rõ, hoàng tử Long tộc sẽ không dễ dàng rơi lệ.

Ngay cả khi tôi bị người ta lột da sống, hơi thở thoi thóp, tôi cũng sẽ không khóc, không làm mất mặt Long tộc chúng tôi." Giao Long nói xong những lời này, cũng cảm thấy mình rất có khí phách, nhưng lúc này lại khóc trước mặt Tô Mạch, cảm giác như không còn chút thể diện nào.

Chương 782

Dù sao thì nó biết mình bị giam cầm ở nơi này vì lén ăn vài quả trái cây, mới gặp phải số phận như vậy.

Nó cũng đã kể hết mọi chuyện cho Tô Mạch rồi, hà tất phải băn khoăn nữa chứ.

Dù sao thì lúc này nó cũng chẳng cần giữ thể diện nữa.

Chỉ cần có thể trò chuyện vui vẻ với Tô Mạch, Giao Long liền cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Bởi vì nó biết mình bị giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm, chưa từng có ai nói chuyện cùng.

Cũng không có ai trò chuyện, dù sao thì nơi này đến một con côn trùng cũng không có, làm sao có người xuất hiện được chứ?

Vì vậy, hôm nay Tô Mạch đột nhiên xuất hiện, Giao Long cảm thấy đặc biệt bất ngờ.

Lúc đó, mặc dù nằm rạp trên đất dường như đã hôn mê, nhưng nó vẫn cảm nhận được có người đang tiến lại gần.

Trong lòng nó dâng lên một tia hy vọng, cũng nhìn thấy một tia sáng.

Chẳng phải một giới thật sự đã xảy ra chuyện, xuất hiện một thanh niên đẹp trai, phía sau dẫn theo vài người sao?

Tô Mạch hiện tại nghe thấy lời của Giao Long, cũng có thể cảm nhận được sự chân thành của nó.

Tô Mạch nhìn Giao Long, nói: “Giờ thì cuối cùng ngươi cũng tin lời phụ vương rồi chứ.

Có những chuyện nếu không tự mình trải qua thì căn bản không biết thật giả thế nào.

Giờ ngươi khóc rồi, biết những giọt nước mắt rơi xuống cũng biến thành trân châu, đặc biệt quý giá.

Vì vậy, giờ ta sẽ cất giữ giúp ngươi." Không chỉ Giao Long cảm thấy kỳ lạ, ngay cả Tô Mạch cũng thấy kỳ lạ.

Dù sao thì Tô Mạch cũng từng nghe nói, công chúa Long tộc rơi lệ sẽ lập tức biến thành trân châu.

Nhưng chuyện như vậy chỉ nghe nói thôi, chưa từng thấy bao giờ.

Thế mà hôm nay lại thấy một con rồng rơi lệ.

Và cũng biến thành trân châu.

Xem ra mọi thứ đều là thật, nếu không lẽ nào tận mắt nhìn thấy cũng là giả sao?

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy khó mà Giao Long giờ mới bắt đầu tin.

Anh nhìn nó, nó cũng không biết cái đạo lý này, bảo nó, chưa chắc nó đã tin.

Dù sao nó là hoàng tử Long tộc, sao có thể dễ dàng khóc, lại còn có công năng như vậy?

Hiện tại Tô Mạch cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhìn những viên trân châu này vô cùng quý giá, nhất định phải cất giữ thật kỹ.

Chờ khi nó gặp nạn, những viên trân châu này có thể giúp nó khôi phục thể lực, cũng là một món quà rất tốt.

Vì vậy, Tô Mạch hiện tại trong lòng cảm thấy khá vui vẻ, hy vọng ở nơi hoang tàn này cũng có thu hoạch.

Tô Mạch nói xong, liền cẩn thận quan sát địa hình nơi này, nhìn khắp nơi đều không có gì, ngoài một vùng đất hoang tàn ra, không còn bất cứ thứ gì khác xuất hiện.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy tại sao mình đột nhiên lại đến nơi này chứ?

Lẽ nào tất cả đều là trời định để giải cứu Giao Long sao?

Nhưng hiện tại trong lòng Tô Mạch tạm thời không có ý định đó.

Mặc dù hiện tại Tô Mạch đã bước vào trong phong ấn, che chắn cho Giao Long để nó không còn bị ánh mặt trời thiêu đốt nữa, nhưng Tô Mạch cũng không biết liệu mình có thể cứu nó ra ngoài không, làm như vậy có ổn thỏa hay không.

Vì Tô Mạch biết mình có năng lực mạnh mẽ, nhưng cũng không dễ dàng tin người khác.

Chương 783

Hơn nữa, Giao Long bị giam cầm ở nơi này rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, đó vẫn là một ẩn số.

Vì vậy, trong lòng Tô Mạch vẫn đang cân nhắc liệu có bị lừa không.

Nếu đó là một con Long tộc xảo quyệt, chờ sau khi mình cứu nó ra ngoài, nó sẽ lập tức biến mất không dấu vết, vậy thì lúc đó hối hận cũng không kịp nữa sao?

Vì vậy, những vấn đề như vậy, Tô Mạch không khỏi suy nghĩ, cũng đang cân nhắc trong lòng.

Anh cảm thấy lời của Giao Long có độ tin cậy.

Nếu không, một con rồng không thể khóc đau lòng như vậy, cũng không thể ấm ức như vậy chứ.

Rõ ràng nó biết sau khi khóc, những giọt nước mắt rơi xuống sẽ biến thành trân châu, lúc đó năng lực của nó sẽ từ từ tiêu hao, cũng sẽ ảnh hưởng đến việc phá vỡ phong ấn.

Vì vậy, Tô Mạch cũng đang cân nhắc vấn đề này trong lòng, cảm thấy Giao Long trông chân thành như vậy, xem ra mọi thứ chưa chắc đã là giả.

Nhưng hiện tại Tô Mạch biết mình đến nơi này cũng không biết vì sao, tiện đường đi qua thôi.

Dù là đi nhầm đường hay gì đi nữa, giờ đã gặp Giao Long.

Tô Mạch cảm thấy không nên nghĩ quá nhiều.

Dù sao thì bây giờ bước vào trong phong ấn, bầu bạn một lát cũng

rất tốt.

Nếu không thì nhìn trạng thái của nó, cũng khiến người ta không đành lòng.

Bị ánh mặt trời thiêu đốt hơn 1 vạn năm biến thành bộ dạng này, khiến người ta nhìn vào thảm không nỡ nhìn.

Mặc dù nó chưa chết, nhưng trạng thái của nó thực sự không ổn.

Vừa rồi sau khi trải qua chuyện đó, năng lực của cơ thể nó đã từ từ tiêu hao, vì vậy trong lòng Tô Mạch thực sự cảm thấy khá khó khăn.

Dù sao anh cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, con rồng trông quá đáng thương.

Tô Mạch thực sự muốn lập tức cứu nó ra ngoài, nhưng hiện tại anh dùng năng lực của mình để che chắn ánh mặt trời gay gắt.

Cũng được, tạm thời cứ làm những việc tiếp theo.

Tô Mạch đang suy nghĩ trong lòng, phàm sự cũng không thể lơ là.

Chưa có kết quả cuối cùng, dù sao cũng không vội.

Ít nhất hiện tại Tô Mạch biết Giao Long không còn phải chịu nóng bức, cũng không còn bị ánh mặt trời thiêu đốt nữa, trong lòng anh cũng thoải mái hơn một chút.

Giao Long vừa nói xong câu đó thì mừng rỡ không thôi, giờ nghe Tô Mạch nói xong càng phấn khích, cảm giác năng lực của mình, tuy rằng từ từ tiêu hao.

Nhưng chờ khi từ từ khôi phục thể lực, nó cũng sẽ là lúc mạnh mẽ nhất.

Lúc này, nó nhìn Tô Mạch, ánh mắt tràn đầy tự tin, nói: “À, lời như vậy sao tôi có thể tin được chứ?

Tôi cứ nghĩ phụ vương đang đùa với tôi thôi, có lẽ lúc nhỏ tôi quá tùy tiện.

Nhưng giờ tôi đã tự mình trải qua rồi, tôi mới biết tất cả đều là thật." "Xem ra hoàng tử Long tộc chúng tôi cũng có công năng như công chúa, quả thực không tệ.

Mặc dù những viên trân châu này không thể giúp tôi khôi phục thể lực, nhưng tôi tặng cho ngươi, có thể khiến ngươi trở nên vô cùng lợi hại." Sau đó hôm nay nó nói xong câu đó thì vô cùng vui vẻ, vì cảm thấy cuối cùng cũng có thứ gì đó có thể tặng cho Tô Mạch.

Có thể giúp anh từ từ đề thăng năng lực.

Mặc dù Giao Long biết năng lực của Tô Mạch đã rất mạnh rồi, có lẽ không cần đến đâu.

Nhưng Giao Long cảm thấy tặng một số thứ thì tốt hơn, như vậy cũng là để báo đáp ân tình đã che chắn ánh mặt trời cho nó.

Dù sao thì hiện tại nó cảm thấy mọi thứ khá tốt.

Nó không còn bị thiêu đốt như hơn 1 vạn năm trước nữa, nó cũng không biết từ bao giờ, sau khi trải qua bao lâu như vậy, Giao Long cảm thấy mọi thứ thật sự thay đổi vô cùng.

Chương 784

Nó thấy mình có thể sống sót đến bây giờ là vô cùng không dễ dàng, trong lòng nó rất trân quý.

Nhưng hiện tại nó không biết vận mệnh sẽ đi về đâu, liệu có thể thoát khỏi nơi này không.

Thoát khỏi nơi này hay không, tất cả đều phải trông cậy vào Tô Mạch.

Vì vậy, trong lòng Giao Long có lẽ không hiểu, mọi người đều biết người thanh niên trước mắt này năng lực mạnh mẽ, tu vi đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

Nó thấy trong tứ hải bát phương, căn bản không có người nào có thể chống lại Tô Mạch, người có năng lực hơn anh ấy cũng không nhiều.

Vì vậy, hiện tại Giao Long cảm thấy, có lẽ nó đã tận mắt thấy sự thật, người thanh niên trước mắt này có pháp thuật như vậy, xem ra mọi thứ đều có hy vọng.

Vì vậy, hiện tại nó cảm thấy bất kể thế nào, đã gặp được một người xuất hiện ở đây, trong lòng rất vui vẻ.

Nó tốt hơn nhiều so với việc một mình bị giam cầm ở một nơi hơn 1 vạn năm.

Vốn Giao Long đã không còn ôm hy vọng nữa, cứ từ từ chờ chết ở đây.

Nhưng không ngờ hôm nay lại có nhiều thu hoạch như vậy, có thể gặp được vài người ở nơi hoang tàn này.

Mặc dù nơi này không phải là Man Hoang chi địa, nhưng Giao

Long cảm thấy nơi đây khác biệt với Man Hoang chi địa, thậm chí không bằng Man Hoang chi địa.

Nơi đó có tinh linh, có linh hồn tà ác, tất cả đều bị trừng phạt ở đó.

Nhưng một mình bị giam cầm ở một nơi quanh năm bị thiêu đốt, thực sự khiến người ta khó mà chịu đựng nổi.

Nhưng Giao Long cảm thấy, không chịu đựng nổi thì chẳng phải đã kiên trì hơn 1 vạn năm rồi sao?

Nhưng vì muốn sống sót, mọi chuyện đều phải thử.

Nó đã thật sự thử hơn 1 vạn năm, đối kháng với ánh mặt trời gay gắt mà không bị thiêu chết, thật là vạn hạnh.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch cảm thấy điều này khá tốt, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Giao Long nói xong thì nhìn Tô Mạch trước mắt, lần nữa nói: "Khi ngươi gặp nguy nan, không chỉ một viên, mà có thể lập tức khôi phục vài phần công lực, thậm chí còn lợi hại hơn.

Mặc dù tôi chưa thử, nhưng tôi biết điều đó chắc chắn là thật." "Vì phụ vương của tôi sẽ không lừa tôi.

Tôi cứ nghĩ phụ vương thích trêu chọc tôi, thích chơi đùa với tôi.

Nhưng giờ tôi mới biết, mỗi lần phụ vương chơi đùa với tôi, cũng sẽ dạy tôi một số bản lĩnh, khiến tôi trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu không thì bây giờ tôi bị giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm, e rằng đã chết từ lâu rồi." Tô Mạch hiện tại nghe thấy lời Giao Long nói, cũng đang suy nghĩ trong lòng, thấy nó đặc biệt hoài niệm người thân.

Cũng khó trách, Tô Mạch cảm thấy nếu mình bị giam cầm ở đây hơn 1 vạn năm, cũng sẽ nhớ người thân của mình.

Nhưng Tô Mạch thì biết làm gì có tình nhân nào chứ.

Một mình cô đơn sống trong tứ hải bát hoang, đã sớm mất đi người thân rồi, cũng không biết người thân của mình là ai.

Dù sao thì Tô Mạch cảm thấy không sao cả, anh đã quen với cuộc sống như vậy.

Chẳng phải anh vẫn sống tốt sao, sống kiên cường như vậy.

Hiện tại gặp Giao Long, mọi chuyện, có lẽ là duyên phận chăng.

Dù sao thì Tô Mạch cảm thấy nơi hoang tàn này thực sự khiến người ta khó mà chịu đựng nổi.

Giao Long đã chịu đựng hơn 1 vạn năm rồi, xem ra nó có năng lực nhất định.

Nếu không thì cũng không thể biến thành bộ dạng này, cũng không thể sống sót.

Nếu không có năng lực đó, e rằng nó không thể kiên trì ở đây.

Vì vậy, Tô Mạch biết khái niệm 1 vạn năm.

Chương 785

1 vạn năm có thể khiến một người lập tức trở nên vô cùng mạnh mẽ, cũng có thể lập tức khiến một người trở nên vô cùng tà ác.

Vì vậy, 1 vạn năm đối với bất cứ ai cũng đều vô cùng quý giá.

Nhưng Giao Long đã bị giam cầm ở đây, hơn 1 vạn năm không có bất kỳ hành động nào, cứ từ từ chờ chết.

Cảm giác đó thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, Tô Mạch hiện tại ít nhiều cũng có thể hiểu được tâm trạng của nó, mặc dù không thể nếm trải cảm giác đó.

Nhưng anh biết nó bị thiêu đốt quanh năm ở đây, cảm giác đó thực sự khó tin.

Một con rồng bị phơi nắng hơn 1 vạn năm, hiện tại tuy có chút bị thương, trông có vẻ xấu xí.

Nhưng vẫn còn sống đó sao, đó là một kỳ tích rồi!

Vì vậy, trong lòng Tô Mạch hiểu rõ đạo lý này, cũng biết những lời Giao Long vừa nói đều vô cùng chân thành.

Thấy nó nhớ phụ hoàng, Tô Mạch đang suy nghĩ trong lòng nên làm thế nào, lẽ nào lập tức cứu nó ra ngoài sao?

Tô Mạch cũng biết năng lực của mình mạnh mẽ như vậy, cứu một con rồng căn bản không đáng kể, không thành vấn đề.

Đối với anh thì rất dễ dàng, chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng trong lòng anh vẫn đang suy nghĩ, con quái vật đó rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Lẽ nào sau khi phong ấn nó ở đây, không định ở lại canh giữ sao?

Lúc này, con quái vật đang lén lút xung quanh, nhưng Tô Mạch không cảm nhận được chút khí tức nào.

Ngoài anh ở nơi này ra, không còn bất kỳ khí tức nào khác xuất hiện.

Xem ra con quái vật đã sớm bỏ chạy rồi, không còn ở nơi này nữa.

Trực tiếp giam cầm Giao Long ở nơi này thì có khác gì giết nó đâu?

Một con rồng trải qua hơn 1 vạn năm, e rằng cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Nhưng không ngờ mọi thứ thực sự là kỳ tích, nó đã sống sót đến bây giờ.

Tô Mạch cũng biết, tạm thời không nên nghĩ đến những chuyện như vậy nữa.

Lúc này anh nhìn Giao Long, nói: "Ta biết ngươi bị giam cầm ở đây hơn 1 vạn năm, trong lòng vô cùng ấm ức.

Nếu không thì vừa rồi ngươi không thể khóc, cũng không thể làm như vậy." "Rõ ràng ngươi biết sau khi khóc sẽ có hậu quả nghiêm trọng, vừa rồi ngươi đã rơi nhiều trân châu quý giá như vậy.

Hiện tại năng lực trên người ngươi đã tiêu hao, càng bất lợi cho ngươi hơn." "Dù sao thì bị thiêu đốt ở đây hơn 1 vạn năm là vô cùng không dễ dàng.

Có thể kiên trì đến bây giờ là một tình huống đặc biệt, tại sao ngươi lại làm như vậy?" Tô Mạch hiện tại nói xong cũng cảm thấy mọi chuyện có chút đột ngột, có chút bất ngờ.

Nhưng không còn cách nào khác, hiện tại trước mắt anh gặp một con rồng đáng thương như vậy, bộ dạng thoi thóp.

Khiến trong lòng anh có chút băn khoăn.

Vì vậy, Tô Mạch tạm thời không có ý định rời khỏi nơi này.

Mặc dù chưa cứu Giao Long ra ngoài, nhưng thông qua năng lực của mình, anh đã khiến Giao Long không còn bị ánh nắng mặt trời làm hại nữa.

Trong lòng Tô Mạch ít nhiều cũng cảm thấy an tâm hơn một chút, không còn băn khoăn như vừa rồi nữa.

Dù sao thì trái tim anh mềm yếu như vậy.

Anh không thể nhìn bất kỳ sinh linh nào chịu một chút ấm ức.

Lúc này Giao Long khóc thảm thương như vậy, Tô Mạch trong lòng hiểu rõ.

Chương 786

Tô Mạch hiện tại sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cuối cùng đã cứu Giao Long ra khỏi phong ấn.

Hiện tại anh biết tên của Giao Long, nguyên lai nó tên là Nam Sao Biển Quân.

Ngay khoảnh khắc Tô Mạch biết tên Nam Sao Biển Quân, anh thực sự kinh ngạc.

Không ngờ con rồng bị giam cầm trong phong ấn hơn 1 vạn năm bởi quái vật này lại là Nam Sao Biển Quân.

Tô Mạch cảm thấy không thể tin nổi.

Nghe cái tên này cũng biết, nó là con trai được Long Vương yêu quý nhất, được sủng ái vô cùng, cũng là hoàng tử có pháp lực mạnh mẽ nhất.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch cảm thấy khó trách nó có thể kiên trì hơn 1 vạn năm ở nơi này, xem ra nó có năng lực nhất định.

Vì vậy, hiện tại anh đã quyết định nên làm gì rồi.

Dù sao anh cũng cảm thấy Nam Sao Biển Quân chân thành như vậy.

Cả người nó bị thiêu đốt thành bộ dạng này, thực sự khó mà chịu đựng nổi.

Vì vậy, hiện tại sau khi cứu Nam Sao Biển Quân ra, anh từ từ đi về phía trước.

Bởi vì nơi này trong phạm vi vài nghìn dặm căn bản không có hoa cỏ cây cối, tất cả đều là một vùng hoang tàn.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy nên rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Hiện tại Tô Mạch đang suy nghĩ trong lòng rốt cuộc nên đi đâu, lẽ nào muốn ở lại nhân gian sao?

Về lại Tử Tiêu Cung, về lại nơi ở của mình ư?

Vì vậy, Tô Mạch vẫn luôn cân nhắc trong lòng.

“Sao rồi?

Giờ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi chứ.

Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi phong ấn này.

Ta đã nói rồi, ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

Giờ ngươi đã tự do rồi, có thể về với phụ vương ngươi rồi.” “Hiện tại ngươi thuộc về Nam Hải, nhưng cũng có thể về Đông Hải tìm phụ vương ngươi.

Dù sao thì với bộ dạng hiện tại, ngươi nên dưỡng thương cho tốt thì hơn.” “Đừng để gặp phải tình huống như vậy nữa, nếu không thì ta chưa chắc có thể cứu ngươi lần thứ hai đâu.” Tô Mạch hiện tại nói xong đương nhiên biết phụ vương của Nam Sao Biển Quân sống ở Đông Hải, chuyện như vậy sao anh có thể không biết chứ?

Đông Hải là lãnh địa của Long tộc, hiện tại là một cảnh tượng phồn hoa, dưới đáy biển có đủ kỳ trân dị bảo.

Tô Mạch đôi khi cảm thấy mình chưa từng đến Đông Hải bao giờ.

Nhưng hiện tại Tô Mạch cũng không có tâm tình đó.

Anh rời khỏi Tử Tiêu Cung để lịch luyện, thư giãn một chút, không ở lại Tử Tiêu Cung nữa.

Mỗi ngày đối mặt với những chuyện khô khan như vậy cũng cảm

thấy quá nhàm chán rồi.

Nếu không thì có lẽ anh đã đi chơi rồi.

Nhưng sau khi Tô Mạch ra ngoài, anh đã gặp Nam Sao Biển Quân trước mắt.

Xem ra mọi thứ đều là mệnh trung chú định.

Dù sao thì Tô Mạch hiện tại cảm thấy việc cứu Nam Sao Biển Quân ra là đúng đắn.

Bởi vì Tô Mạch cảm thấy Nam Sao Biển Quân lúc này không hề ngây ngô chạy đi, cũng không biến hóa vô cùng rời khỏi nơi này.

Vì vậy, trong lòng anh khá an tâm.

Chương 787

Anh cảm thấy phán đoán của mình là đúng, cũng cảm thấy những lời Nam Sao Biển Quân vừa nói đều chân thành.

Nếu không, sao có thể xuất hiện trạng thái kỳ lạ như vậy chứ.

Hiện tại Tô Mạch trong lòng an tâm rồi, vì anh cảm thấy mình không làm sai, cũng không làm một chuyện có lỗi với thiên hạ bách tính.

Trong lòng anh đã yên tâm.

Nếu không thì những người dân thường sống ở nhân gian, nếu thật sự gặp phải một con ác long, vậy thì mọi chuyện cũng khó mà giải quyết được.

Người dân sẽ mỗi ngày đều gặp tai ương.

Vì vậy, Tô Mạch hiện tại cũng cảm thấy mình đã giảm bớt không ít phiền phức.

Sau khi cứu Nam Sao Biển Quân ra, nó không cần phải bị giam cầm trong phong ấn nữa, đã giành lại được tự do.

Trạng thái đó cũng rất tốt.

Hiện tại Tô Mạch nhìn Nam Sao Biển Quân bên cạnh.

Tô Mạch cảm thấy ngay cả dáng đi của nó cũng có chút kỳ lạ.

Có lẽ là do quanh năm cuộn tròn trên mặt đất, không thể hoạt động được.

Bởi vì không có chỗ nào để ẩn nấp.

Chỉ bị giam cầm ở một nơi lớn như vậy, muốn hoạt động cũng không thể.

Khó trách hiện tại dáng đi của nó khập khiễng, cả trạng thái khiến người ta nhìn vào có chút khó chịu.

Tô Mạch hiện tại nói xong câu đó liền tiếp tục đi về phía trước, nhìn Nam Sao Biển Quân bên cạnh.

Anh cảm thấy hiện tại biểu cảm trên mặt nó đặc biệt vui vẻ, không còn bi thương, ấm ức như vừa rồi nữa, bởi vì hiện tại nó đã giành lại được tự do.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch hy vọng Nam Sao Biển Quân sớm trở về lãnh địa của mình, ở yên một chỗ, đừng đi lung tung nữa.

Nếu lần sau lại xảy ra tình huống như vậy, không phải lúc nào cũng may mắn như thế, có người cứu nó ra đâu.

Nam Sao Biển Quân hiện tại biết Tô Mạch đã quyết định cứu mình ra ngay khoảnh khắc đó, trong lòng phấn khích không thôi.

Không ngờ vận mệnh của mình không tệ.

Nếu không thì cứ tiếp tục bị giam cầm trong phong ấn, quanh năm bị thiêu đốt, Nam Sao Biển Quân biết mình không thể kiên trì được bao lâu nữa, vì năng lực trên người đã từ từ tiêu hao rồi.

Nó cảm thấy vừa rồi sau trận khóc lóc đó, năng lực trên cơ thể cũng đang suy yếu.

Vì vậy, nó biết rốt cuộc mình có thể kiên trì được bao lâu, may mắn thay hiện tại Tô Mạch đã cứu nó ra.

Cảm giác giành lại tự do, trạng thái đó là điều mà 1 vạn năm trước nó không thể nào trải nghiệm được.

Lúc này, nó vừa đi theo bên cạnh Tô Mạch vừa nói.

Trong ánh mắt tràn đầy sự cảm kích, nhìn Tô Mạch, nói: “Tô Mạch huynh đệ, vừa rồi ngươi đã vội vàng cứu ta ra, ta còn chưa kịp

cảm ơn, đã cùng ngươi bắt đầu đi về phía trước rồi.

Cảm ơn ngươi đã cứu ta ra, cũng cảm ơn ngươi đã tin lời ta nói." "Ta cảm thấy có thể quen biết ngươi thực sự là vinh hạnh của ta, cũng là phúc phận.

Ân nhân cứu mạng của ta, nếu có cơ hội ta nhất định sẽ báo đáp thật tốt." "Hiện tại ta biết lời ta nói dường như có chút nông cạn.

Dù sao thì với bộ dạng hiện tại của ta, có thể sống sót đã là một may mắn rồi.

Nói những chuyện khác thì quá sớm, có lẽ ngươi sẽ cười nhạo ta." Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong câu đó, trong ánh mắt đặc biệt chân thành.

Vì nó cảm thấy có thể thoát khỏi phong ấn này là vô cùng không dễ dàng.

Nếu Tô Mạch không đi nhầm đường đến nơi này, thì sao có thể có người đến nơi hoang vu này chứ?

Chương 788

Vì Nam Sao Biển Quân biết mình đã ở nơi này hơn 1 vạn năm.

Từ trước đến nay chưa từng thấy bất kỳ sinh linh nào xuất hiện, ngay cả một con côn trùng nhỏ cũng không thấy.

Vì vậy, hiện tại Nam Sao Biển Quân biết nơi này đã sớm bị quái vật bố trí phong ấn rồi.

Tất cả các loài cây cối đều đã bỏ chạy, cũng không chết, chỉ rời khỏi nơi này.

Vì vậy, hiện tại Nam Sao Biển Quân biết đã thay đổi tất cả.

Nếu lúc đó nó không lén ăn những quả trái cây kia, cũng sẽ không bị yêu quái giam cầm ở nơi này, càng không thể khiến người dân ở nơi này vội vàng bỏ chạy.

Vốn dĩ cuộc sống ở đây vô cùng an nhàn, là quê hương của nó.

Nhưng đột nhiên chỉ sau một đêm, nơi này đã biến thành một vùng hoang mạc.

Chỉ có một con rồng bám vào vách đá ở đó.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch đã cứu nó ra, Nam Sao Biển Quân mừng rỡ khôn xiết.

Nhưng nơi này sẽ không thể nào khôi phục lại trạng thái ban đầu nữa.

Lần đầu tiên Nam Sao Biển Quân đến đây, nơi này phồn hoa như gấm, đặc biệt náo nhiệt, người dân sống cuộc sống thái bình.

Nhưng sau khi có chuyện xảy ra, mọi thứ ở đây đều bị phá hủy.

Vì vậy, hiện tại nó đều cảm thấy không đành lòng.

Không còn cách nào khác, trải qua hơn 1 vạn năm, e rằng người dân đều đã không còn trên thế giới này nữa rồi.

Dù sao thì Nam Sao Biển Quân biết người dân ở nhân gian chỉ có thể sống trăm tám mươi năm, sao có thể sống hơn 1 vạn năm chứ?

Trải qua sao?

Ở giữa biến đổi vô cùng, vì vậy hiện tại nó đều không dám tưởng tượng.

Tô Mạch hiện tại nghe thấy lời Nam Sao Biển Quân nói, vừa đi về phía trước, vừa nói với nó.

"Nam Sao Biển Quân, lời ngươi nói có khách khí quá không?

Ta có thể cười nhạo ngươi đó.

Cũng không cần báo đáp hay không báo đáp gì cả.

Ta đã cứu ngươi ra rồi, cũng không yêu cầu ngươi báo đáp ta." "Hơn nữa, vừa rồi khi ở trong phong ấn, ngươi chẳng phải đã báo đáp ta rồi sao?

Chẳng phải đã tặng ta quà rồi sao?

Những viên trân châu đó của ngươi vô cùng quý giá, ta đã nhận được quà rồi, coi như báo đáp ta đi." Tô Mạch hiện tại nói xong những lời này, vẫn luôn đi về phía trước.

Vì anh cảm thấy hiện tại anh không dùng pháp thuật để rời khỏi nơi này, nơi này rốt cuộc có hiện tượng kỳ lạ.

Tô Mạch hiểu rõ, anh và Nam Sao Biển Quân đi phía trước, mấy người phía sau đi theo bên cạnh anh, chưa từng nói một lời, cũng vô cùng yên tĩnh.

Vì Tô Mạch cảm thấy mấy người này vốn dĩ khá ồn ào, anh cũng không định dẫn họ hạ phàm.

Nhưng mấy người đó cứ nhất quyết đi theo Tô Mạch, không có cách nào rũ bỏ được, đành phải đồng ý.

Dù sao thì Tô Mạch biết bình thường họ thường xuyên đến Tử Tiêu Cung, mối quan hệ với anh không tệ.

Tô Mạch biết hiện tại sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi họ chứ.

Nhưng Tô Mạch đang nghĩ trong lòng, chờ sau khi về Tử Tiêu Cung, sẽ bảo họ rời đi.

Nếu không thì ngày nào cũng bị quấy rầy, chẳng phải sẽ quá phiền phức sao, không có chút bình yên nào.

Chương 789

Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe thấy lời Tô Mạch nói thì mừng rỡ không thôi, vì cảm thấy người thanh niên trước mắt này không muốn gì cả, cũng không muốn bảo bối, vô dục vô cầu.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy người như vậy thực sự không nhiều.

Trong tứ hải bát phương, năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ như vậy.

Nhưng lại không có dục vọng, cũng không muốn thống trị thiên hạ, cũng không muốn thống trị thế giới, thực sự khiến nó bội phục.

Trong tứ hải bát phương căn bản không tồn tại người như vậy, nhưng Tô Mạch rốt cuộc có lai lịch gì?

Nam Sao Biển Quân đang suy nghĩ trong lòng, chỉ là hiện tại Nam Sao Biển Quân dường như không có tâm tình trở về Đông Hải.

Vì hiện tại nó không có ý định rời xa Tô Mạch, nhưng hiện tại nó chưa nói ra những lời như vậy.

Tô Mạch hiện tại thấy Nam Sao Biển Quân vui vẻ như vậy, cũng biết nó đã khôi phục lại sự tự tin.

Không còn ấm ức như bị giam cầm ở một nơi hơn 1 vạn năm nữa.

Thực sự vô cùng khó chịu, hiện tại cuối cùng cũng thoát khỏi rồi.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch cũng không cần báo đáp.

Vì anh cảm thấy làm chuyện như vậy cũng không cần hồi báo.

Lúc này anh lại một lần nữa nói với Nam Sao Biển Quân.

“Sau này đừng nhắc đến chuyện như vậy nữa.

Ta cứu ngươi ra cũng không phải để ngươi báo đáp ta, chỉ cần ngươi bình an là được rồi.” “Bởi vì ta cảm thấy ta đã làm đúng.” “Ngươi không phải là một con ác long, ta trong lòng đã yên tâm.

Nếu không thì chẳng phải ta sẽ trở thành kẻ tội đồ sao?

Ta đã thả ngươi ra.” Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe thấy lời Tô Mạch nói liền cười ha ha.

Bởi vì hơn 1 vạn năm nay nó chưa từng cười như vậy, cũng không biết cười.

Hiện tại nghe thấy Tô Mạch nói như vậy thì thực sự rất vui vẻ.

Vì Nam Sao Biển Quân biết Tô Mạch trước mắt căn bản không muốn gì cả, càng không muốn báo đáp cũng không muốn điều kiện.

Nam Sao Biển Quân biết hôm nay mình đã gặp được một người tốt.

Nếu không thì e rằng nhờ năng lực của người khác cũng chưa chắc có thể cứu mình ra khỏi phong ấn này.

Điểm này Nam Sao Biển Quân trong lòng khá hiểu.

Hiện tại nó cảm thấy đã giành lại được tự do, không còn cảm giác bị ánh mặt trời thiêu đốt nữa, hơn 1 vạn năm nay nó chưa từng trải nghiệm.

Vì vậy, hiện tại cả người nó cũng đặc biệt kích động, đặc biệt phấn khích.

Nó cũng đang suy nghĩ trong lòng, vì Tô Mạch không muốn gì cả, vậy thì sau này có cơ hội sẽ báo đáp sau.

Dù sao thì hiện tại vừa mới được giải cứu ra khỏi phong ấn, mọi thứ vẫn chưa khôi phục trạng thái.

Hiện tại nó cũng không còn năng lực mạnh mẽ như vậy, năng lực

đã hao phí rồi, sao có thể nói đến báo đáp chứ?

Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe thấy tiếng cười của Tô Mạch sảng khoái như vậy, biết bình thường Nam Sao Biển Quân cũng là một con rồng vô cùng lạc quan, tích cực hướng thượng.

Nếu không thì bị giam cầm ở nơi này e rằng một nửa số năm đã uất ức đến chết rồi.

Xem ra nội tâm của nó đặc biệt mạnh mẽ, có thể kiên trì lâu như vậy.

Có thể chờ đợi ở đây cũng là một kỳ tích.

Tô Mạch trong lòng rất vui vẻ, bởi vì thấy trạng thái của Nam Sao Biển Quân không tệ.

Chương 790

Không còn bộ dạng ủ rũ như vừa rồi nữa, cả trạng thái thoi thóp.

Tô Mạch trong lòng ít nhiều cũng yên tâm rồi.

Nam Sao Biển Quân hiện tại đi theo bên cạnh Tô Mạch vừa đi về phía trước, vừa cười.

Vì nó cảm thấy vui vẻ khôn xiết, hơn 1 vạn năm cuối cùng đã giành lại được tự do, mong đợi suốt hơn 1 vạn năm.

Cuối cùng cũng có người ở nơi hoang vu này cứu nó ra.

Hiện tại sao nó có thể không vui, gặp được người thanh niên trước mắt này thật lợi hại.

Nam Sao Biển Quân càng cảm thấy bất ngờ.

Vì vậy, hiện tại nó cảm thấy có lẽ mình là một con ác long sao?

Nó nhìn Tô Mạch, nói: "Tô Mạch huynh đệ, ngươi đừng nói như vậy chứ.

Ta có thể là một con ác long mà.

Vừa rồi nghe ngươi nói như vậy, sau này ta thật sự cảm thấy rất buồn cười.

Ta cũng biết sự lo ngại của ngươi vừa rồi." "Nếu ngươi có thể tin ta sớm hơn, e rằng đã không đợi đến bây giờ mà đã cứu ta ra rồi.

Cũng khó trách ngươi cẩn thận như vậy, đó là điều bình thường thôi." Nam Sao Biển Quân hôm nay nói xong, cũng cảm thấy lúc đó mình không tiết lộ thân phận, cảm thấy người thanh niên trước mắt này có chút xa lạ.

Chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe qua cái tên này.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy không tiết lộ thân phận, không cần thiết, cũng không có giá trị.

Nếu người thanh niên này không tin lời nó nói, vậy thì nó sẽ không nghe, cũng sẽ không cứu nó ra.

Sau đó Nam Sao Biển Quân cảm thấy người thanh niên trước mắt đã bước vào trong phong ấn, đi theo bên cạnh, bầu bạn với nó.

Vì anh đã che chắn ánh mặt trời, vì vậy trong lòng Nam Sao Biển Quân tin rằng người thanh niên trước mắt này, nhất định là một vị thần tiên tràn đầy chính nghĩa.

Nhưng về lai lịch của Tô Mạch, Nam Sao Biển Quân hoàn toàn không biết cũng không rõ.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi chuyện không sao cả, chỉ cần là một chiến thần chính nghĩa là được rồi, những chuyện khác cũng không cần làm rõ quá.

Hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi chuyện chẳng phải rất hoàn mỹ sao?

Trong tứ hải bát phương, có một người đàn ông mạnh mẽ như vậy xuất hiện trong vùng hoang mạc này.

Có thể cứu nó ra.

Hơn 1 vạn năm Nam Sao Biển Quân biết mình đã không chờ đợi vô ích.

Mọi thứ đều có đột phá.

Hiện tại sao nó có thể không phấn khích, sao có thể không vui chứ?

Nam Sao Biển Quân nói xong những lời đó, nó kích động như vậy, biểu cảm trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười.

Vì nó cảm thấy không dễ dàng, kiên trì 1 vạn năm cuối cùng đã chờ được hy vọng.

Cuối cùng cũng giành lại được tự do, cuối cùng cũng được giải thoát.

Không còn phải bị con yêu thú đó giam cầm ở đây nữa.

Cảm giác đó Nam Sao Biển Quân cảm thấy quá khó mà chịu đựng nổi.

Nhưng nó biết mình không có năng lực, dù sao cũng đã bị thương rồi.

Lúc đó không thể đối phó với con yêu thú đó, cũng không thể đánh bại nó.

Chương 791

Chỉ có thể bị tên gia hỏa đó giam cầm ở đây hơn 1 vạn năm.

Nó biết không chịu đựng nổi thì sao chứ, chẳng phải vẫn kiên trì rồi sao?

Nó nhìn Tô Mạch bên cạnh, kích động nói: "Dù sao thì chúng ta hai người vốn không quen biết, cũng chưa từng gặp gỡ.

Tôi nói ra thân phận của mình chưa chắc ngươi đã tin.

Vì vậy, lúc đó tôi không nói mình là Nam Sao Biển Quân, tôi cảm thấy không cần thiết." "Vì nếu tôi nói ra, mà ngươi không tin thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Hơn nữa, tôi cảm thấy đó là một gương mặt xa lạ, tôi chưa từng thấy bao giờ." Nam Sao Biển Quân hôm nay nói xong câu đó, cảm thấy mình có thể thoát khỏi phong ấn, tất cả là vì Tô Mạch.

Lúc này cuối cùng nó cũng được giải cứu rồi.

Nó mừng rỡ khôn xiết, đi theo bên cạnh Tô Mạch, căn bản không muốn trở về Đông Hải.

Vì nó cảm thấy với trạng thái này, nếu trở về, vậy thì phụ vương sẽ lo lắng.

Hơn 1 vạn năm phụ vương không tìm, có lẽ đã từ bỏ hy vọng rồi.

Nhưng nếu nhìn thấy bộ dạng thảm hại như vậy trở về, có lẽ sẽ không khó ư?

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cũng lo lắng chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, lúc này nó tạm thời không có ý định đó, nhưng lúc này cũng không biết nên làm gì.

Dù sao thì cứ đi theo sau Tô Mạch, nó cũng cảm thấy đi đâu thì đi đó.

Vì hiện tại Nam Sao Biển Quân quả thực không có nơi nào tốt để đi.

Nó biết mình sẽ không trở về lãnh địa của mình, cũng không trở về Nam Hải, không đi đâu cả.

Nó cũng không biết tại sao.

Lẽ nào nó muốn đi theo bên cạnh Tô Mạch học hỏi chút bản lĩnh sao?

Nếu không thì tại sao lại có suy nghĩ như vậy chứ?

Kỳ thực Nam Sao Biển Quân vốn dĩ đang suy nghĩ trong lòng, nếu một ngày nào đó thoát khỏi nơi hoang tàn này, nó sẽ lập tức trở về Đông Hải, trở về bên cạnh phụ hoàng, để tránh phụ hoàng lo lắng.

Nhưng không ngờ khi thật sự thoát khỏi nơi này, cuối cùng cũng có thể có được tự do, suy nghĩ của nó lại thay đổi.

Nam Sao Biển Quân cũng không hiểu tại sao mọi chuyện lại như vậy.

Dù sao thì hiện tại nó chỉ muốn báo đáp ân cứu mạng của Tô Mạch, chỉ đi theo sau anh.

Mặc dù lúc này Nam Sao Biển Quân không nói ra suy nghĩ của mình, nhưng nội tâm của nó lại muốn như vậy.

Nói xong những lời này liền vẫn luôn nhìn Tô Mạch.

Nam Sao Biển Quân lúc này mừng rỡ khôn xiết, vì cuối cùng đã giành được tự do, không còn phải bị ánh mặt trời thiêu đốt nữa.

Trải qua hơn 1 vạn năm tranh đấu, cuối cùng cũng sống sót thoát ra ngoài.

Vì vậy, trong lòng Nam Sao Biển Quân sao có thể không kích động chứ?

Nó chưa từng nghĩ sẽ có một ngày có thể có được tự do, có thể sống tự tại như bây giờ.

Nam Sao Biển Quân hiện tại có được kỳ ngộ như vậy đều mừng rỡ khôn xiết, cũng cảm giác đột nhiên gặp được Tô Mạch là do trời cao an bài sao?

Nếu không thì sao lúc này lại trùng hợp như vậy?

Năng lực của anh ấy mạnh mẽ như vậy, căn bản không cần đến một nơi hoang tàn như vậy.

Xem ra mọi thứ đã xảy ra, đều là mệnh trung chú định.

Chương 792

Vì vậy, khiến nó hiện tại cuối cùng cũng tin vào hai chữ "duyên phận".

Xem ra nó có duyên phận với Tô Mạch, mọi thứ đã định sẵn thì hãy chấp nhận thôi.

Dù sao thì hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình sẽ không chết, sao nó có thể không phấn khích chứ?

Nam Sao Biển Quân cũng biết, chờ khi từ từ điều chỉnh trạng thái này, mọi thứ sẽ khôi phục.

Chờ đến ngày hoàn toàn khôi phục rồi trở về Đông Hải gặp phụ hoàng cũng không muộn.

Dù sao thì với bộ dạng thảm hại hiện tại, nó không nên đi lúc đó.

Chỉ đi theo sau Tô Mạch thôi.

Dù sao thì Nam Sao Biển Quân biết người đã cứu mình sẽ không cười nhạo mình, cũng sẽ giúp mình khôi phục năng lực.

Tô Mạch hiện tại nghe thấy lời Nam Sao Biển Quân nói xong, cũng biết thân phận của nó.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy khá kinh ngạc.

Xem ra mọi thứ đều là tự nhiên chú định, anh và nó có chút duyên phận.

Nếu không thì cũng không thể gặp nhau ở nơi hoang mạc này.

Tô Mạch lúc này, vừa đi về phía trước, vừa nói với Nam Sao Biển Quân: “Thân phận của ngươi vốn dĩ không cần phải che giấu mà.

Có gì mà phải che giấu chứ?

Ta có thể cười nhạo ngươi đó.

Mỗi người đều sẽ gặp phải khó khăn, bộ dạng vừa rồi của ngươi thực sự khiến ta thảm không nỡ nhìn." "Là một con rồng mà lại phải chịu đựng khổ nạn như vậy, quả thực có chút tàn nhẫn rồi.

Nhưng hy vọng ngươi sống sót mà không bị thiêu chết đã là một kỳ tích rồi.

Vì vậy, lúc đó ta cảm thấy rất kỳ lạ, xem ra thân phận địa vị của ngươi nhất định rất lớn." Kỳ thực Tô Mạch ngay từ đầu đã nghi ngờ thân phận của Nam Sao Biển Quân.

Mặc dù là một con rồng, nhưng Tô Mạch biết rồng cũng chia thành nhiều loại, hậu duệ Long tộc cũng có sự phân biệt cao thấp quý tiện.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng có lẽ không rõ, chỉ là Tô Mạch không hỏi, Tô Mạch cảm thấy không cần thiết, không cần làm thừa.

Nếu đến lúc Nam Sao Biển Quân muốn nói, tự nhiên nó sẽ nói.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng hiểu rõ đạo lý này.

Lúc này anh đã giải cứu Nam Sao Biển Quân ra khỏi nơi đó.

Cũng biết nó sẽ không thể chịu đựng loại đối xử đó nữa.

Mặc dù hiện tại cơ thể trông không tốt, nhưng lại vô cùng khỏe mạnh.

Chỉ là năng lực trên cơ thể đã suy yếu một chút, không còn mạnh mẽ như vậy nữa.

Dù sao thì Tô Mạch biết sau khi nó ăn trái cây của quái vật, cơ thể nó vẫn luôn mang theo một số độc tố, lưu lại trong cơ thể.

Khó trách hơn 1 vạn năm mà vẫn chưa khôi phục tốt.

Nhưng bị giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm mà không bị thiêu

chết, cũng là bản lĩnh mạnh mẽ rồi.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy mọi thứ đều là kỳ tích.

Xem ra năng lực của Nam Sao Biển Quân rất mạnh.

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân sao có thể kiên trì đến bây giờ chứ?

Vì vậy, Tô Mạch lúc đó đã nghĩ, con rồng bị giam cầm ở nơi này, thân phận của nó nhất định vô cùng tôn quý, năng lực mạnh mẽ, tu vi trên người đạt đến cảnh giới cao.

Chương 793

Nếu không thì cũng không thể nào vẫn luôn chống lại ở đây, chống đỡ ánh mặt trời gay gắt, vẫn luôn kiên trì hơn 1 vạn năm, thực sự không dễ dàng.

Tô Mạch hiện tại đều cảm thấy không thể tin nổi.

Nếu là anh, chưa chắc đã có thể kiên trì đến bây giờ.

Anh chỉ là một người bình thường, tuy rằng đã phi thăng, tu tiên, hiện tại trở thành nhân vật lợi hại.

Nhưng dù sao cũng không thể so sánh với người Long tộc.

Long tộc là một tộc thiên sinh của Thần giới, trên người tự mang pháp lệnh.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch tin chuyện này.

Long tộc quanh năm không thể thiếu nước, nhưng Nam Sao Biển Quân đã sống ở nơi này hơn 1 vạn năm, không có một giọt nước nào, kiên trì đến bây giờ, thực sự là một tinh thần khiến người ta bội phục.

Tô Mạch đôi khi đều cảm thấy thực sự khiến anh kinh ngạc, nếu không có nơi này, vậy thì Nam Sao Biển Quân sẽ kiên trì được bao lâu chứ.

Vì vậy, Tô Mạch hiện tại đều không dám tưởng tượng vấn đề đó, dù sao mọi thứ đã không còn tồn tại nữa.

Hiện tại anh đã cứu Nam Sao Biển Quân ra khỏi nơi đó.

Không còn phải bị yêu quái giam cầm ở đây nữa, quanh năm bị ánh mặt trời thiêu đốt.

Cảm giác đó Tô Mạch biết là khó mà chịu đựng nổi, người bình

thường cũng không thể quanh năm thiếu nước.

Cũng không thể thường xuyên phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Con người đều có giới hạn, vì vậy chuyện như vậy sẽ không thể xảy ra nữa.

Tô Mạch trong lòng cảm thấy khá an tâm.

Nhưng lúc này không biết Nam Sao Biển Quân muốn đi đâu, vẫn luôn đi theo bên cạnh.

Chỉ là Tô Mạch cũng không hỏi Nam Sao Biển Quân, có lẽ hiện tại Nam Sao Biển Quân tạm thời không có nơi nào tốt để đi.

Xem ra đã quyết định như vậy.

Lúc này Tô Mạch biết mình ở nhân gian là để giải khuây.

Dù sao cũng không vội trở về, trở về Tử Tiêu Cung, mỗi ngày cũng đặc biệt vô vị.

Tô Mạch lúc này vừa đi về phía trước, vừa tiếp tục nói với Nam Sao Biển Quân: "Nếu không thì cũng không thể nào kiên trì hơn 1 vạn năm ở nơi này mà không chết.

Điều đó chứng minh ngươi có năng lực nhất định.

Vì vậy, ta cảm thấy thân phận của ngươi không tầm thường." "Mặc dù ta không hỏi, nhưng chỉ có thẳng thắn thì tốt hơn.

Hơn nữa, có một số chuyện ta cũng sẽ không hỏi quá nhiều." "Ta là người như vậy, cũng không đi tìm hiểu tận gốc rễ để hỏi thân thế của người khác.

Đến lúc ngươi muốn nói, tự nhiên sẽ nói thôi." Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe thấy lời Tô Mạch nói xong mới biết, vốn dĩ mình đã tự cho là thông minh.

Xem ra Tô Mạch đã sớm nghi ngờ thân phận của nó rồi.

Vì vậy, hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy rất xấu hổ.

Lúc này biểu cảm trên mặt cũng đặc biệt lúng túng, vì nó cảm thấy đôi khi trạng thái này cũng không tốt.

Muốn che giấu thân phận cũng không mấy khả thi.

Dù sao thì ở nơi này kiên trì hơn 1 vạn năm.

Nếu là Long tộc bình thường, sao có thể kiên trì đến bây giờ chứ?

Cũng không thể chống đỡ ánh mặt trời thiêu đốt, kiên trì hơn 1 vạn năm.

Chương 794

Căn bản không thể xảy ra tình huống như vậy.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân biết hiện tại mình không nói thật cũng khá hối hận.

Nhưng nó biết vừa rồi sao có thể dễ dàng tiết lộ thân phận chứ?

Vạn nhất Tô Mạch không cứu Nam Sao Biển Quân ra, mà lại là kẻ địch của Long tộc, vậy thì lúc đó Nam Sao Biển Quân biết chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn sao?

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cũng có suy nghĩ đó, nên mới không nói thật.

Dù sao thì lúc đó nó biết mình không hiểu rõ Tô Mạch, cũng chưa từng nghe qua cái tên này.

Trong lòng căn bản không an tâm, không tin tưởng.

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân biết sao có thể nói dối chứ?

Hơn nữa, là hậu duệ Long tộc, mà vì ham ăn vài quả trái cây, bị yêu quái giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm, nó cũng không nói ra chuyện như vậy.

Vì sợ người khác cười nhạo, cũng cảm thấy mất mặt.

Năng lực của nó mạnh mẽ như vậy, là Nam Sao Biển Quân chí cao vô thượng, bình thường năng lực đặc biệt mạnh, tu vi đạt đến cảnh giới cao.

Nhưng đột nhiên ở cái nơi quỷ quái này ăn vài quả trái cây, lại ảnh hưởng đến sự phát huy năng lực, bị con yêu quái đáng ghét đó giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm.

Vì vậy, nó đều cảm thấy trong lòng vô cùng tức giận, cũng đặc biệt phẫn nộ.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cũng biết khi gặp người khác, sao có thể nói ra sự thật chứ?

Nếu nói ra, vậy thì chẳng phải sẽ quá mất mặt sao?

Nó đều cảm thấy không nên nói ra chuyện đó.

Nhưng lúc này Nam Sao Biển Quân cũng biết vừa rồi, nếu không nói thật, vậy thì Tô Mạch căn bản không thể nào cứu nó ra khỏi phong ấn.

Vì vậy, nó hiểu đạo lý này, sau đó bất đắc dĩ buộc phải nói thật.

Nhưng nó cảm thấy Tô Mạch không những không cười nhạo, ngược lại sau khi nghe lời nó nói thì đặc biệt cảm động, chẳng phải đã cứu nó ra rồi sao?

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ khá tốt đẹp.

Xem ra ông trời không diệt nó, để nó được sống lại, thực sự vô cùng may mắn.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân trong lòng rất trân quý.

Sau này bất kể thế nào nhất định sẽ sống thật tốt, bất kể gặp phải chuyện gì.

Cũng sẽ không như trước luôn ôm thái độ vô sở vị nữa.

Xem ra phải trân quý cuộc sống không dễ dàng này.

Nếu không gặp Tô Mạch, nó biết căn bản không thể sống sót đến bây giờ.

Nam Sao Biển Quân lúc này, trong ánh mắt tràn đầy sự cảm kích, nhìn Tô Mạch đi theo bên cạnh mình, nói: “Nói gì chứ, tôi thực sự

mâu thuẫn như vậy, cảm thấy có chút xấu hổ.

Xem ra ngươi đã sớm nhận ra thân phận của tôi không tầm thường rồi, mà tôi lại đang che giấu.

Tôi cảm thấy tôi không dám nói thật." "Chẳng phải sợ vạn nhất ngươi là người xấu sao?

Lúc đó tôi cũng phải đề phòng một chút chứ.

Nếu ngươi thật sự là kẻ địch của Long tộc tôi, chẳng phải tôi sẽ càng nguy hiểm hơn sao?" Nam Sao Biển Quân hôm nay nói xong câu đó, có chút băn khoăn, đặc biệt ngại ngùng.

Vì nó cảm thấy dường như ngay từ đầu đã lừa dối Tô Mạch.

Chỉ là tên của nó là Giao Long, nhưng tên thật là Nam Sao Biển Quân.

Chương 795

Nhưng ngay từ đầu sao có thể nói ra được chứ?

Dù sao thì trong Long tộc, nó là một người rất nổi tiếng, danh tiếng của nó cũng không nhỏ.

Cả Tam Giới đều biết tên Nam Sao Biển Quân.

Vì vậy, nó cũng không nói ra tên húy của mình.

Nói ra như vậy cảm thấy quá mất mặt.

Đồng thời sợ Tô Mạch làm hại, cũng sợ mất danh tiếng.

Vì vậy mới không nói thật.

Nhưng sau đó nó cảm thấy nếu không nói thật, vậy thì Tô Mạch không thể cứu nó ra ngoài.

Nam Sao Biển Quân trong lòng khá hiểu rõ.

Nó thông minh như vậy, trí tuệ cao như vậy, sao có thể không hiểu tâm tư của Tô Mạch chứ?

Sau đó nó cảm thấy nhất định phải nói thật.

Nếu không thì nó sẽ mãi mãi bị giam cầm ở nơi này.

Bởi vì trong lòng nó biết Tô Mạch không phải là người xấu, cũng không phải kẻ địch của Long tộc.

Nói như vậy, trong lòng Nam Sao Biển Quân khá yên tâm, cũng khá an tâm.

Sau khi nói thật, Tô Mạch đã thực sự lập tức cứu nó ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc đó, Nam Sao Biển Quân cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, chưa từng thoải mái như hôm nay.

Dù sao thì có tự do.

Bị nhốt trong phong ấn, chỉ có một nơi lớn như vậy mà còn không thể nhúc nhích, đều cảm thấy khá đáng thương.

Dù sao thì Nam Sao Biển Quân đã thực sự nếm trải cảm giác không có gì cả, cảm giác bị ánh mặt trời thiêu đốt quanh năm như thế nào.

Vì vậy, hiện tại nó sẽ không chịu đựng nỗi đau như vậy nữa.

Hiện tại đã có được tự do, cũng cảm thấy thực sự nhẹ nhõm khôn xiết, cuối cùng cũng có thể tự do hoạt động rồi.

Không còn như trước cuộn tròn trên mặt đất, cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ có thể bị giam cầm ở đó.

Cảm giác đó thực sự không dễ chịu.

Vì vậy, hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ cuối cùng cũng có thu hoạch, có đột phá.

Xem ra không còn thời gian trì hoãn nữa, cuối cùng đã chờ được hy vọng.

Mong chờ Tô Mạch.

Nam Sao Biển Quân trong lòng mừng rỡ khôn xiết.

Nói xong những lời này, biểu cảm trên mặt đặc biệt phấn khích, nhưng đồng thời cũng có chút ngại ngùng, khá xin lỗi.

Dù sao thì nó biết ngay từ đầu đã nói dối Tô Mạch, không nói ra thân phận thật của mình.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Cũng có cách của mình.

Dù sao thì mọi chuyện đều phải quan sát rồi mới nói.

Nếu lúc đó nó nói thật, vậy thì tính mạng của nó sẽ đáng lo ngại.

Chương 796

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân không thể không đề phòng.

Tô Mạch hiện tại nghe thấy, sau khi Nam Sao Biển Quân nói xong cũng biết lúc này nó có chút ngại ngùng, biểu cảm trên mặt trông đặc biệt lúng túng.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy xem ra Nam Sao Biển Quân bình thường cũng hài hước thú vị, là một con rồng cũng khá thú vị.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy nếu bên cạnh có thêm một người bạn như vậy cũng không tệ.

Nếu không thì Tô Mạch biết nên làm gì chứ?

Dù sao thì hiện tại Nam Sao Biển Quân dường như không có ý định trở về Đông Hải, cũng không muốn trở về Nam Hải.

Tô Mạch nghĩ sao?

Chỉ là tạm thời anh không hỏi, cũng không biết quá nhiều.

Mọi chuyện cứ tùy cơ ứng biến thôi.

Dù sao thì Tô Mạch biết hiện tại tạm thời anh cũng không vội rời khỏi nơi này.

Nhưng nơi hoang tàn này nhất định phải triệt để thoát khỏi.

Đi nhân gian dạo chơi một chút cũng được, cũng không ở lại nơi này lâu nữa.

Nam Sao Biển Quân lúc này, biểu cảm trên mặt vừa phấn khích vừa lúng túng, lại một lần nữa nói với Tô Mạch: “Vốn dĩ ta bị giam cầm ở nơi này, cũng không có năng lực đối kháng.

Năng lực của ngươi mạnh mẽ như vậy, có thể tùy ý giết chết ta.

Ta không muốn chết trong tay ngươi đâu.” “Nhưng ta biết ngươi không phải là người xấu, tâm tư của ngươi lương thiện như vậy, cũng không phải kẻ địch của Long tộc.

Ta mới nói thật với ngươi.” “Nếu không thì ta thật sự không dám nói như vậy đâu.

Ta thà tiếp tục bị giam cầm ở nơi này, cũng không chết trong tay ngươi.

Vì vậy, vừa rồi ta mới làm như vậy.

Ngươi sẽ không giận ta chứ.” Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong câu đó, biểu cảm trên mặt là bộ dạng như vậy.

Tô Mạch nhìn xong nhịn không được cười.

Vì lúc này anh cảm thấy Nam Sao Biển Quân thật thú vị.

Giống như một đứa trẻ, dường như đã làm sai chuyện gì đó muốn đổ lỗi, sợ anh không tha thứ.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch cảm thấy quen được người bạn này rất vui vẻ.

Bởi vì trong lòng anh cũng có thêm một phần hy vọng, cũng có thêm một phần chuyện vui.

Vì Tô Mạch cảm thấy mỗi khi làm một chuyện tốt, trong lòng sẽ cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Bởi vì hiện tại anh cảm thấy đã cứu Nam Sao Biển Quân ra, không để nó chịu đựng nỗi đau như vậy.

Cũng là một chuyện vô cùng đáng tự hào.

Vì Tô Mạch biết năng lực của mình mạnh mẽ như vậy, chỉ cần anh làm mọi chuyện đều sẽ thành công.

Hơn nữa, đạo phong ấn đó đối với Tô Mạch không là gì cả.

Chỉ cần vung tay lên, phong ấn sẽ lập tức được giải trừ, ánh mặt trời sẽ lập tức biến mất, mọi thứ đều khôi phục lại yên tĩnh.

Vì vậy, Tô Mạch biết năng lực của mình từng chút một tăng cường, từng chút một mạnh mẽ.

Hiện tại đôi khi khi ở trong Tử Tiêu Cung, anh cũng không ngừng tu luyện tâm pháp, để năng lực của mình đề thăng nhanh hơn.

Đó mới là việc Tô Mạch cần làm.

Chương 797

Tô Mạch lúc này, vừa cười vừa nói với Nam Sao Biển Quân: “Ta sao có thể giận ngươi chứ?

Khi ta nhìn ngươi lần đầu tiên, thấy ngươi có thể kiên trì hơn 1 vạn năm ở nơi này, ta biết ngươi có năng lực mạnh mẽ, không phải người bình thường.” “Thân phận địa vị của ngươi đáng để ta nghi ngờ.

Vì vậy, lúc đó ngươi nói Giao Long, Giao Long à, khái niệm này quá huyền bí rồi.” “Chỉ là ta không vạch trần ngươi.

Chờ khi ta biết thân phận thật sự của ngươi thì cũng không muộn.

Nếu ngươi không nói thật với ta, quả thực ta không thể tin tưởng, cũng sẽ không cứu ngươi ra.” Tô Mạch hôm nay nói xong những lời đó, đang suy nghĩ trong lòng, Nam Sao Biển Quân muốn lừa dối một người có khả năng sao?

Nếu là một con rồng bình thường, sao có thể kiên trì một vạn năm trong phong ấn chứ?

E rằng đã chết từ lâu rồi, căn bản không thể chờ đợi.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng biết vấn đề này.

Lúc đó anh không vạch trần, Tô Mạch cảm thấy muốn xem người đó có thể nói thật hay không.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy một chuyện không tệ, đó là Nam Sao Biển Quân đã nói thật.

Nếu không thì anh thực sự không thể cứu nó ra.

Vì vậy, Tô Mạch hiện tại trong lòng khá an tâm.

Bởi vì anh cảm thấy Nam Sao Biển Quân là người chính trực, mặc dù đôi khi có một số lời nói dối thiện ý, nhưng cũng không sai.

Dù sao thì vì tự vệ, vì muốn an toàn, không tin cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy anh không tin nó, đồng thời nó cũng không tin anh.

Hai người có trạng thái giống nhau, đôi khi Tô Mạch cảm thấy khá thú vị.

Xem ra trí tuệ của Nam Sao Biển Quân cũng khá cao.

Sợ người xấu, vạn nhất anh cũng là kẻ địch của Long tộc, lúc đó đối phó với nó, giam cầm nó ở đây mãi mãi không ra được, vậy thì chẳng phải sẽ quá tệ sao?

Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, mặt đầy lúng túng.

Vì nó cảm thấy mình đã nói dối, thực sự trong lòng có chút áy náy.

Người thanh niên trước mắt này chính là ân nhân cứu mạng của nó.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cảm thấy xem ra lúc ban đầu mình quá bảo thủ, quá cẩn thận, đó cũng là điều bình thường thôi.

Nếu không thì, nếu gặp phải kẻ địch, chẳng phải sẽ lại một lần nữa chết ở đây sao?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân mới làm như vậy.

Nếu không thì sao có thể nói dối chứ?

Hơn nữa, nó cảm thấy là hậu duệ Long tộc, lại lén ăn vài quả trái cây, bị yêu quái giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm, nó đều cảm thấy quá mất mặt, cũng không muốn nhắc đến chủ đề như vậy.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết nếu Tô Mạch không tin và cứ khổ sở truy vấn, thì cuối cùng sẽ thông suốt.

Nếu không nói thật, e rằng Tô Mạch thật sự sẽ rời khỏi nơi này.

Lúc đó ngay cả cơ hội nói thật cũng không còn nữa.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân trong lòng hiểu rõ.

Nam Sao Biển Quân cũng khá hiểu rõ, cũng biết người thanh niên này thích người thật thà, cũng thích người khác thành thật một chút.

Vì vậy, sau đó Nam Sao Biển Quân sau khi cân nhắc, đã quyết định phải nói thật.

Vì nó lo lắng nếu Tô Mạch thật sự rời khỏi nơi này, vậy thì muốn vãn hồi cơ hội như vậy căn bản không còn nữa.

Chương 798

Một khi bỏ lỡ cơ hội này, vậy thì Nam Sao Biển Quân biết nơi này căn bản sẽ không còn ai khác nữa, nơi này hoang tàn như vậy.

Quanh năm nhiệt độ cao, trong phạm vi vài nghìn dặm đã sớm không có người tồn tại.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch đến nơi này mọi thứ đều thật trùng hợp, xem ra ông trời phái anh đến cứu giúp.

Vì vậy, trong lòng nó rất vui vẻ.

Lúc này cảm giác mọi thứ ở đây đều thật tốt đẹp.

Bởi vì hiện tại đi theo sau Tô Mạch trong lòng khá an tâm, cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Nó biết chỉ cần rời khỏi phong ấn đó thì có thể hồi sinh rồi.

Mặc dù hiện tại trạng thái không tốt, cũng có chút sa sút.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy không sao cả, từ từ khôi phục thể lực, mọi thứ đều sẽ trở lại trạng thái đó.

Mặc dù đã bị thương.

Trên cơ thể có một số độc tố, nhưng từ từ thanh trừ, sẽ khiến nó trở nên mạnh mẽ như vậy.

Chỉ là Nam Sao Biển Quân cảm thấy sau khi bị giam cầm trong phong ấn, tuy rằng năng lực của Nam Sao Biển Quân có.

Nhưng lại không còn mạnh mẽ như vậy nữa.

Lẽ nào là do đã ăn mấy quả trái cây kia sao?

Vì vậy, mọi người trong lòng cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Một ngày nào đó nhất định sẽ báo thù này.

Tạm thời, Nam Sao Biển Quân biết mình sẽ gác lại.

Hiện tại nó chưa khôi phục thể lực.

E rằng nếu tìm con quái vật đó, cũng không phải đối thủ, sẽ lại một lần nữa bị phong ấn.

Nam Sao Biển Quân lúc này, trong ánh mắt tràn đầy biểu cảm ngây thơ, nhìn Tô Mạch bên cạnh, nói: "Tô Mạch huynh đệ, ngươi đừng châm chọc ta có được không?

Ngay từ đầu ta chẳng phải cũng vì tự vệ sao?

Nếu không thì ta có lẽ đã lừa dối ngươi rồi.

Năng lực của ngươi mạnh mẽ như vậy, sao ta không bị nhìn thấu chứ?" "Chỉ là lúc đó ta cảm thấy nói ra thì quá mất mặt.

Năng lực của ta mạnh mẽ như vậy, là hậu duệ Long tộc, lại bị một con yêu quái giam cầm ở nơi này hơn 1 vạn năm, quanh năm bị thiêu đốt." "Nhìn trạng thái của ta, nào giống một con rồng chứ?

Đơn giản là một con giun đất sao?

Thậm chí còn không đẹp bằng giun đất nữa.

Vì vậy, ta cảm thấy ta căn bản không dám nói ra những lời như vậy, ta cũng cảm thấy quá mất mặt rồi." Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong câu đó, khập khiễng đi theo sau Tô Mạch.

Vì nó cảm thấy quanh năm cuộn tròn ở một nơi căn bản không thể động đậy.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy chân mình dường như không thể đi lại được nữa, tuy là một con rồng nhưng lúc này cũng không thể biến thành một con rồng xấu xí, quái dị được.

Hắn chỉ có thể biến thành hình người, vì bình thường đều là hóa thân, chỉ là lúc này trông có vẻ tiều tụy.

Nhưng không còn cách nào khác, bây giờ hắn chỉ có thể ở trong trạng thái này, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình có thể sống sót đã là may mắn lắm rồi.

Đừng lo lắng, sau khi điều chỉnh và không ngừng hồi phục, hắn từ từ sẽ trở lại trạng thái ban đầu, đó không phải là vấn đề.

Chỉ cần còn sống, không bị kẹt chết trong phong ấn là quá tốt rồi, nếu không gặp Tô Mạch.

Chương 799

Nam Sao Biển Quân biết mình có lẽ sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt ở nơi này, không thể thoát ra được, vì nơi đây quá hẻo lánh, căn bản không có ai tồn tại, lại càng không thể có người có năng lực mạnh mẽ đến được nơi này.

Vì vậy, Tô Mạch không hỏi hắn quá nhiều, dù sao Nam Sao Biển Quân cảm thấy không nên hỏi những chuyện không cần thiết.

Ngậm miệng thì hơn, vị công tử này trẻ trung, đẹp trai như vậy, có thể đi theo bên cạnh cũng khá vui.

Thế nên, Nam Sao Biển Quân cảm thấy lúc này tuy trông có hơi tiều tụy, nhưng trong lòng lại vô cùng kích động.

Bởi vì hắn cảm thấy có thể sống sót đã là quá đỗi mãn nguyện rồi, đừng lo lắng, những lời hắn nói lúc này đều rất chân thành.Tô Mạch lúc này nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, làm sao có thể không hiểu chứ?

Vì vậy, hắn cảm thấy Nam Sao Biển Quân rất đáng yêu.

Hắn cũng thấy con rồng này khá thú vị, lúc này cà nhắc đi theo mình, không về cố hương, cũng không về nơi thuộc về mình, vậy nó muốn làm gì đây?

Chỉ là Tô Mạch hiện tại không hỏi, dù sao vừa nãy hỏi xong Nam Sao Biển Quân không trả lời, vậy cũng không giống như lời đồn về Nam Sao Biển Quân.

Lúc này vừa mới thoát ra khỏi phong ấn, rất bất hạnh, vì vậy hắn hy vọng Nam Sao Biển Quân từ từ điều chỉnh trạng thái, nếu nó muốn đi theo bên cạnh mình.

Vậy thì Tô Mạch cảm thấy lúc này hắn cũng không thể từ chối được.

Nhưng Tô Mạch nghĩ dù sao mình cũng không có việc gì làm.

Mang theo nó chắc cũng không sao, dù sao mấy người bên cạnh ta bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi ta.

Nếu một khi đã định, thì cứ để họ lần lượt rời đi.

Ta cũng sẽ không có ý kiến, dù sao Tô Mạch biết những người đó đều có năng lực, họ sẽ không phản kháng.Nam Sao Biển Quân lúc này cứ lẽo đẽo theo sau Tô Mạch, cảm thấy đặc biệt lúng túng, bởi vì bộ dạng này của hắn đặc biệt tiều tụy, nhưng cũng không còn cách nào.

Bây giờ đã biến thành cái đức hạnh này, hắn biết mình có thể sống sót đã là vô cùng vui mừng rồi, những chuyện khác không cần quá bận tâm nữa, còn gì mà sĩ diện chứ.

Có được vẻ ngoài xinh đẹp mà không bị phơi nắng đến chết đã là vô cùng vui sướng rồi, cảm thấy mừng đến không tả xiết, hắn vừa đi vừa nhìn Tô Mạch nói.“Nếu phụ hoàng biết được thì nhất định sẽ chê cười ta, nhưng giờ ta cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, chỉ cần sống sót là quan trọng hơn tất cả.

Nếu không thể sống tiếp, có vẻ vang đến mấy thì cũng làm được gì chứ, chẳng phải chỉ có một con đường chết sao?

Vậy nên, hiện tại ta gặp được ngươi, tất cả đều là cơ hội mà lão thiên ban cho, làm sao ta có thể không trân trọng chứ?”“Nếu ngươi không nói thật, e rằng ta đã rời đi từ sớm rồi, cũng không thể đợi đến bây giờ.

Chẳng lẽ ta lại không hiểu đạo lý này sao, ngươi là một người khá cố chấp, tuy hai chúng ta mới tiếp xúc có chút thời gian, nhưng ta đối với ngươi lại khá hiểu rõ.”Nam Sao Biển Quân lúc này tuy nhìn qua có

vẻ khá vui vẻ, cũng đã được Tô Mạch cứu ra, nhưng nội tâm lại khá lo lắng, dù sao hắn cảm thấy bị một con quái vật xấu xí giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, đều cảm thấy rất phẫn nộ.

Trong lòng hắn làm sao có thể buông bỏ chuyện như vậy chứ, nếu không báo được mối thù này, căn bản không thể yên tâm.

Hiện tại tuy bề ngoài trông khá bình tĩnh, nhưng vẫn còn một số vấn đề.

Dù sao hắn cảm thấy việc có thể thoát khỏi phong ấn này là vô cùng không dễ dàng, nếu không có Tô Mạch.

Vậy thì Nam Sao Biển Quân biết e rằng nếu kiên trì thêm một thời gian nữa, hắn sẽ thật sự hóa thành tro bụi.Kỳ thực Nam Sao Biển Quân cảm thấy chuyện này tạm thời không cần vội vàng, cứ từ từ tính kế lâu dài.

Hiện tại hắn không có năng lực, cũng chưa hồi phục tốt.

Còn chuyện báo thù nữa, hơn nữa đối với con quái vật đó hắn chỉ biết một ít, chỉ biết rằng trong một mảng tối đen kia có thể biết được vài chiêu thức.

Những chuyện khác Nam Sao Biển Quân không có gì có thể đột phá, vì vậy hiện tại muốn tìm ra con quái vật đó cũng không dễ dàng.Tô Mạch lúc này nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, nhịn không được bật cười, hắn vừa đi về phía trước vừa quay đầu nhìn lại, bộ dạng cà nhắc của Nam Sao Biển Quân cũng khá đáng yêu.

Tô Mạch thật sự chưa từng thấy trên thế giới có con rồng nào thảm hại như Nam Sao Biển Quân, vì vậy hắn cảm thấy mọi chuyện thật sự quá kỳ diệu, tình hình này biến hóa khôn lường.“Những chuyện như vậy đừng nói nhiều làm gì, chỉ cần sống sót là quan trọng hơn tất cả, còn sĩ diện hay không sĩ diện chứ.

Lúc đó ngươi lừa ta, ngươi nghĩ có thể khiến ta hài lòng sao?

Hôm nay ta có thể dễ dàng tiến vào phong ấn, nếu lời ngươi là giả, ta sẽ nhìn thấu ngay thôi."Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói vậy thì ha ha cười, bởi vì hắn cảm thấy mình có lẽ đã nói dối rồi, ban đầu hắn nói dối là để có thể sống sót.

Sau đó hắn cảm thấy không cần thiết phải nói dối nữa, Tô Mạch chân thành như vậy cũng là một người tốt, không có thù oán gì với hắn cũng như không có quan hệ gì với Long tộc.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân trong lòng yên tâm nên mới dám nói thật, nếu không thì Nam Sao Biển Quân nếu không được chứng thực cũng sẽ không dễ dàng nói thật.

Bởi vì hắn cảm thấy tuy đã ở nơi này hơn một vạn năm, bị mặt trời thiêu đốt mà không chết đã là may mắn rồi, nhưng đồng thời nếu sự thật là có một người ở đây.

Cứu hắn ra ngoài, rồi đồng thời cũng giết hắn, vậy thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy thật sự là được không bù mất, làm sao có thể để chuyện như vậy xảy ra chứ.

Chương 800

Vì vậy nhất định phải cẩn thận thì hơn, nếu không thì chết rồi cũng không biết chuyện gì xảy ra, lớn rồi cũng không phải kẻ ngốc, trí tuệ của hắn cao như vậy mà.

Nhưng hậu duệ Long tộc, suy nghĩ mọi chuyện khá rõ ràng, lần trước nếu không vì tham ăn mà ăn mấy quả, thì cũng sẽ không bị yêu quái giam cầm ở nơi này.

Hắn đôi khi cảm thấy rất hối hận, tham ăn cũng không phải chuyện tốt, làm một hậu duệ Long tộc, lại thích ăn quả, cũng không biết vì sao.Vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy kỳ lạ, dường như hắn không có hứng thú với quả, đột nhiên nhìn thấy một vườn quả thì lại cảm thấy quả trong đó rất thơm ngọt.

Nghe nói ăn hai miếng, vậy nên Nam Sao Biển Quân sau đó cảm thấy không nhịn được nữa, nếu không thì căn bản sẽ không làm như vậy.

Hắn biết bình thường mình không có hứng thú với quả cũng không thích ăn, chỉ là mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng cũng không biết kỳ lạ ở chỗ nào, chỉ có chút khó hiểu, dù sao hắn không mong muốn nhìn thấy chuyện như vậy, cũng biết mình không thích ăn gì cả.

Hơn nữa hắn là người của Thần tộc, quanh năm sống bằng tiên khí, không ăn gì cũng được, nhưng tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.Nam Sao Biển Quân cũng tự nhủ trong lòng rằng không biết có phải con yêu quái đó đã bỏ thuốc mê vào mọi thứ, khiến hắn đi ăn những quả đó hay không.

Lúc đó hắn đã mắc vào cái bẫy, nếu không thì làm sao có thể bị con quái vật đó giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm chứ.

Nam Sao Biển Quân hôm nay, vừa cười vừa đi về phía trước, vừa nói với Tô Mạch.“Tiểu huynh đệ đừng có móc mỉa ta chứ, ta biết lúc đó ta không làm như vậy thì làm sao có thể bảo toàn được mình chứ?

Ta biết ta khát vọng tự do, khát vọng rời khỏi nơi này, nhưng ta đâu biết ngươi là ai.

Nếu ngươi thật sự là kẻ thù của ta, thấy ta là một con rồng có thù oán với ngươi, làm sao ta có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ngươi chứ?

Bởi vì ta bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, ta không còn năng lực gì, cho nên hiện tại ta mới làm như vậy.”Nam Sao Biển Quân lúc này mặt đầy vẻ lúng túng, bởi vì hắn cảm thấy lúc đó nếu không làm như vậy thì sẽ không bị người khác hại chết.

Cũng không bị mặt trời thiêu chết, điều đó cũng khá mâu thuẫn.

Vì vậy hắn khát vọng tự do, đồng thời cũng khát vọng được sống sót, hắn không biết thân phận của đối phương cũng không xác định được.

Thế nên Nam Sao Biển Quân không dám tiết lộ sự thật, nếu lúc đó nói ra thân phận của mình, vạn nhất người này biết tên của hắn và có thù với phụ vương thì sao, phải làm thế nào đây?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cũng thận trọng nên mới làm như vậy, bởi vì Nam Sao Biển Quân biết phụ vương của mình, bình thường khi quản lý Đông Hải cũng đã đắc tội một số người, cũng có một số cừu gia.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân nghĩ như vậy, sợ rằng khi gặp phải cừu gia thì khó mà xử lý được, dù sao Nam Sao Biển Quân biết mình

chưa chết, tuy bị giam cầm trong phong ấn.

Nhưng vẫn còn sống, có thể chống đỡ với mặt trời một trận, không chừng có thể chống đỡ được một vạn năm, lúc đó phụ vương sẽ tìm đến cứu hắn ra.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cũng cảm thấy cách này cũng khá thú vị, xem ra ở trong đó hơn một vạn năm mà hắn vẫn chưa trở nên ngốc nghếch.

Hắn có trí tuệ, những chuyện của hắn khá rộng rãi, vì vậy lúc này, nói xong thì cứ nhìn Tô Mạch.Hắn cảm thấy Tô Mạch trước mắt vừa đi về phía trước, vừa nghe hắn nói xong thì cứ mỉm cười, Nam Sao Biển Quân biết người trẻ tuổi trước mắt này vô cùng thiện lương.

Năng lực đặc biệt mạnh mẽ, các huyệt vị trên người đã đạt đến cấp độ cao nhất rồi, cảm thấy không thể tin được.

Hắn bị giam cầm ở trong đó hơn một vạn năm, không biết trong một vạn năm qua đã xảy ra chuyện gì, nếu không thì tại sao hắn chưa từng nghe thấy cái tên Tô Mạch này, mọi thứ đều quá xa lạ.Nhưng hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy có thể kết bạn với ngươi, thật sự là một chuyện quá tốt đẹp.

Bất kể thế nào, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình đã thoát khỏi ma chưởng.

Không bị quái vật khống chế, trong lòng hắn vui mừng không tả xiết, cảm giác mọi thứ cuối cùng cũng có đột phá rồi, cuối cùng cũng chờ được một người có pháp lực cao cường đến cứu hắn ra.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân trong lòng biết rằng, nếu người đó năng lực không đủ mạnh, tu vi cũng không đủ cao, căn bản không thể phá vỡ phong ấn, cũng không thể cứu hắn ra ngoài.

Hắn trong lòng khá rõ ràng một điều, với năng lực mạnh mẽ của

hắn, bị giam cầm ở trong đó hơn một vạn năm mà vẫn không thể phá vỡ phong ấn.

Cứ bị mắc kẹt ở trong đó mà vô năng vi lực, Nam Sao Biển Quân cũng đã cố gắng nhiều lần, nhưng mỗi lần đều bỏ cuộc.

Sau đó Nam Sao Biển Quân cảm thấy mỗi lần vận công, năng lực lại phản phệ khiến hắn càng thêm vô lực, vì vậy Nam Sao Biển Quân sau đó dứt khoát không giãy giụa nữa.Hắn cảm thấy nếu cứ như vậy, mỗi lần vận dụng công lực, nguyên khí sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, e rằng cứ tiếp tục như vậy sẽ không thể sống sót.

Lúc đó cũng không thể chống lại mặt trời, Nam Sao Biển Quân trong lòng hiểu rõ một điều, hắn không ngốc, làm sao có thể không biết tình huống như vậy chứ.

Từ từ rồi cũng sẽ quen thôi, Nam Sao Biển Quân cảm thấy hiện tại có cơ hội nhận biết Tô Mạch, được cứu ra ngoài, Nam Sao Biển Quân cảm thấy vô cùng phấn khích.Lúc này Nam Sao Biển Quân đi theo bên cạnh Tô Mạch, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng của hắn thật tú khí và đẹp trai, Nam Sao Biển Quân vui mừng khôn xiết, dù sao Nam Sao Biển Quân biết mình đã sống ở Long tộc bao nhiêu năm rồi.

Chưa từng thấy người nào có năng lực mạnh mẽ như Tô Mạch, lại còn anh tuấn như vậy, thậm chí còn là một đắc đạo tôn giả.

Nam Sao Biển Quân lúc này thật sự rất kích động, cảm thấy may mắn vô cùng, hắn sẽ đi theo bên cạnh Tô Mạch, tạm thời không về Nam Hải.

Bởi vì hắn cảm thấy nếu quay về trong tình trạng này, mọi người sẽ kinh sợ, thà rằng dưỡng thương xong rồi hãy về.

Chương 801

Dù sao bây giờ bộ dạng thảm hại này cũng không thích hợp để về, chi bằng ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tô Mạch.

Nhưng Nam Sao Biển Quân hiện tại cũng không dám nhắc đến chuyện này, bởi vì sợ vạn nhất Tô Mạch từ chối thì sao, phải làm thế nào đây?

Vậy thì hắn sẽ không còn đường nào để đi nữa.Nam Sao Biển Quân lúc này, vừa cười vừa đi về phía trước, nói với Tô Mạch: "Sau này ta biết thân phận của ngươi, cũng biết ngươi không phải là người xấu, ta mới dám nói thật lòng, nếu không thì ta thật sự không dám đâu, bởi vì ta không muốn sau khi được cứu ra ngoài." "Lại bị giết chết, chẳng phải là được không bù mất sao?

Chi bằng cứ ở trong phong ấn thì hơn, bị mặt trời thiêu đốt lâu dài, ta chẳng phải vẫn sống sao?

Chẳng phải vẫn chưa chết sao."Tô Mạch lúc này nghe Nam Sao Biển Quân nói xong lại một lần nữa ha ha cười lớn, bởi vì hắn cảm thấy thì ra Nam Sao Biển Quân lại hài hước và thú vị như vậy, lại còn thích đùa nữa chứ, làm sao hắn có thể giết chết Nam Sao Biển Quân chứ?

Xem ra tâm lý phòng vệ của hắn cũng khá mạnh mẽ, nếu không thì có lẽ ở trong phong ấn này hắn cũng đã có chút nhút nhát rồi, sợ người khác lại một lần nữa làm hại mình.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy lời của Nam Sao Biển Quân khiến hắn nhịn không được cười, dù sao hiện tại Tô Mạch cảm thấy trong lòng khá vui vẻ, cảm giác như mình đã cứu Nam Sao Biển Quân ra rồi.Tô Mạch hiện tại trong lòng không còn áp lực nữa, nếu không thì nhìn

Nam Sao Biển Quân bị giam cầm ở đó cũng khá khó chịu, không phải Tô Mạch muốn nhìn thấy tình trạng như vậy, hiện tại mọi chuyện đều đã kết thúc.

Tô Mạch cảm thấy trong lòng không có gì phải lo lắng, Nam Sao Biển Quân tuy chưa hồi phục thể lực, đã tiêu hao tinh lực của mình.

Dù sao vừa nãy đã khóc đến mức đau lòng, rơi ra nhiều trân châu như vậy, hao phí nguyên khí, làm sao có thể nhanh chóng hồi phục thể lực được chứ?

Tô Mạch thầm nghĩ Nam Sao Biển Quân phải trải qua một thời gian dài mới có thể hồi phục thể lực, tạm thời mọi chuyện đều không thể nào được.

E rằng phải điều dưỡng ba năm tháng, đó là phán đoán sơ bộ của Tô Mạch, dù sao hiện tại hắn chưa kiểm tra vết thương của Nam Sao Biển Quân.

Cũng không biết rốt cuộc đến mức độ nào, liệu có thể hồi phục thể lực nhanh chóng không?

Vì vậy Tô Mạch trong lòng nghĩ những vấn đề như vậy, dù sao hiện tại Tô Mạch trong lòng nghĩ căn bản sẽ không trở về nơi thuộc về mình.

Cũng không về Đông Hải, vậy thì đi đâu đây?

Chẳng lẽ muốn đi theo mình sao?

Dù sao Tô Mạch hiện tại không có vấn đề gì, dù sao lúc ban đầu Tô Mạch đã tùy tiện hỏi một câu.

Nam Sao Biển Quân không trả lời, vì vậy hiện tại hắn biết rằng hắn không muốn nói, vậy thì không nên làm khó hắn nữa, dù sao hắn cũng đáng thương như vậy.

Ở trong phong ấn hơn một vạn năm, cứ thế quanh năm bị thiêu đốt mà sống sót đã là một kỳ tích rồi, vậy hà tất cứ phải truy hỏi khổ sở làm gì.

Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi, đi đâu thì đi đó, chỉ cần bình an, chỉ cần có thể thoát khỏi phong ấn đó là mọi chuyện đã kết thúc rồi.Tô Mạch lúc này ha ha cười lớn, nói với Nam Sao Biển Quân: "Ngươi đúng là một tên xảo quyệt mà?

Đã vậy mà nhìn ta, trông ta giống kẻ xấu sao?

Ta có thù oán gì với ngươi không?

Dù sao ngươi cũng không đoán chuẩn được đâu, dù sao ngươi cũng không hiểu ta.

Nếu ta thật sự có thù oán với ngươi, e rằng ngươi thật sự phải chết dưới tay ta rồi." "Vì vậy hiện tại mọi chuyện không còn tồn tại nữa, ngươi cũng đừng lo lắng nhiều như vậy.

Chỉ là nghe lời ngươi nói xong ta cảm thấy thật buồn cười, tướng mạo ta cũng không giống người có thù oán gì, nếu có kẻ thù, ta cũng sẽ không đi tìm người thân của họ để báo thù, ta sẽ đối quyết trực diện với kẻ đó."Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe Tô Mạch nói xong cũng ha ha cười lớn, bởi vì hắn cảm thấy tâm trạng hôm nay đặc biệt tốt.

Dù sao đã thoát khỏi phong ấn, không cần phải chịu sự khống chế nữa, trong lòng hắn làm sao có thể không vui mừng chứ, lại làm sao có thể không hạnh phúc chứ, cảm giác mọi thứ thật quá tốt đẹp.

Hắn cuối cùng cũng được giải thoát, cuối cùng cũng trọng hoạch tự do rồi, hơn một vạn năm rồi cuối cùng cũng được cảm nhận không khí bên ngoài thật quá tuyệt vời.

Dù sao bị giam cầm trong một không gian lớn như vậy không thể

động đậy, cảm giác cơ thể đều tê liệt, tuy lúc này Nam Sao Biển Quân đi lại có chút không nhanh nhẹn, cà nhắc.

Nhưng hắn cảm thấy không sao cả, từ từ mọi thứ rồi sẽ hồi phục bình thường, những chuyện này không đáng kể, chỉ cần có thể sống sót ra ngoài là mọi chuyện đã có một kết cục viên mãn.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng đặc biệt vui mừng, lúc này nghe Tô Mạch nói xong cũng cảm thấy khá thú vị.

Hắn nhìn người trẻ tuổi có năng lực mạnh mẽ trước mắt, cũng giống như mình thích đùa giỡn, vậy thì hai người có cơ hội sẽ cùng uống rượu vui vẻ.Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu có cơ hội, cùng Tô Mạch ngắm trăng uống rượu, trò chuyện đôi câu, đó là một chuyện vui vẻ biết bao.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân bình thường thích kết bạn.

Bất kể xuất thân hay lai lịch, chỉ cần là người tình đầu ý hợp thì hắn đều thích qua lại, Nam Sao Biển Quân từ trước đến nay sẽ không chê bai thân phận của bất kỳ ai, dù đó chỉ là một người bình thường.

Nếu Nam Sao Biển Quân đã quen biết ai, hắn sẽ đều giúp đỡ, đều xem người đó là bạn bè.

Chương 802

Tính cách bình thường của Nam Sao Biển Quân, tuy đôi khi làm việc có chút bốc đồng.

Nhưng nội tâm đặc biệt thiện lương, đặc biệt đơn thuần, nếu không thì làm sao hắn có thể mắc bẫy của yêu quái, ăn mấy quả mà bị người khác giam cầm ở trong đó hơn một vạn năm chứ.Tô Mạch lúc này nhìn Nam Sao Biển Quân cũng mỉm cười, không còn giống với trạng thái bị giam cầm trong phong ấn nữa, Nam Sao Biển Quân trong lòng cuối cùng cũng được giải thoát, cũng đã giải tỏa được rồi.

Vì vậy Tô Mạch nhìn thấy trạng thái này cũng khá vui vẻ, Tô Mạch cũng biết vừa nãy nói nhiều như vậy, cũng là để chọc cho hắn vui, dù sao Nam Sao Biển Quân sống cũng không dễ dàng.

Là hậu duệ Long tộc, thân phận địa vị tôn quý như vậy, lại bị một con yêu quái giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, ra ngoài cảm thấy khá mất mặt.

Nhưng không còn cách nào, đã xảy ra chuyện như vậy rồi, nói nhiều cũng vô ích, Tô Mạch lúc này lại một lần nữa nói với Nam Sao Biển Quân.“Vì vậy hiện tại ngươi đừng lo lắng nhiều như vậy nữa, nếu ta thật sự có thù với ngươi, cũng sẽ không lôi ngươi vào chuyện này.

Điểm này ngươi cứ vĩnh viễn yên tâm đi, mọi chuyện đều không tồn tại.

Hiện tại cuối cùng ngươi cũng vui vẻ rồi phải không, không cần phải bị giam cầm trong phong ấn nữa, nếu không thì trong trạng thái đó ta trong lòng cũng khá khó chịu.” “Nhưng tiền đề là ngươi không nói thật, nếu ta không thể tin lời ngươi thì ta cũng không thể cứu

ngươi ra ngoài, chỉ có thể ở lại phong ấn mà trò chuyện với ngươi thôi.”Tô Mạch hiện tại nhìn trạng thái của Nam Sao Biển Quân, trong lòng có chút băn khoăn, dù sao hắn chưa từng thấy một con rồng nào bị giày vò đến mức biến thành bộ dạng như thế này.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân trong lòng đã chịu bao nhiêu tủi thân, Tô Mạch thật sự khó mà tưởng tượng được, dù sao ai mà chưa từng trải qua chuyện như vậy, làm sao có thể phán đoán cảm nhận của người khác chứ.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy vì đã tin lời của Nam Sao Biển Quân, vậy thì hãy cứu hắn ra đi, hà tất phải chờ đợi chứ.

Sau đó Tô Mạch không chút do dự cứu Nam Sao Biển Quân ra ngoài, hiện tại hai người đang đi về phía trước.Tô Mạch trong lòng cảm thấy khá kỳ lạ, Nam Sao Biển Quân hiện tại cũng không muốn về nhà, là sao đây?

Chẳng lẽ thật sự muốn đi theo mình sao?

Dù sao vừa nãy Nam Sao Biển Quân biết câu nói đó của Tô Mạch xong, đã không trả lời, nhưng Nam Sao Biển Quân cũng không biết đi đâu về đâu.

Dù sao hắn không về nơi thuộc về mình, cũng không về Đông Hải, vậy thì hiện tại chỉ còn một con đường duy nhất, chỉ có thể đi theo Tô Mạch, dù sao Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình đang ở trong trạng thái này.

Tô Mạch hiện tại cũng đang có một suy nghĩ trong lòng, hắn cũng đang bồn chồn, bởi vì không biết nên quyết định thế nào, hiện tại hắn chỉ đi ra từ nhà để du ngoạn thôi.

Không ngờ trên đường lại gặp nhiều chuyện như vậy, Tô Mạch hiện tại cảm thấy khá khó xử, rốt cuộc nên quyết định thế nào đây?

Chẳng lẽ thật sự để Nam Sao Biển Quân đi theo mình sao?

Vì vậy Tô Mạch hiện tại trong lòng không có tín hiệu cho vấn đề này, hắn cảm thấy mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy phải không?Thân phận của Nam Sao Biển Quân cũng vô cùng trân quý, là hậu duệ Long tộc, năng lực của hắn mạnh mẽ như vậy, lại bị một con yêu quái giam cầm ở trong đó, giam cầm hơn một vạn năm.

Vì vậy Tô Mạch cũng cảm thấy khá tàn nhẫn, nhìn thấy chuyện như vậy thật sự đã xảy ra, khó trách Nam Sao Biển Quân lại băn khoăn như vậy.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện rốt cuộc nên đi đâu về đâu.

Trong lòng hắn không có một ý định tốt đẹp nào, đi đâu chứ, bởi vì Tô Mạch còn không biết mình phải đi đâu, chẳng lẽ trở về nhà sao?

Nhưng Tô Mạch hiện tại tạm thời không muốn về nhà, bởi vì hắn cảm thấy ở trên trời quá khó khăn, hắn không muốn một cuộc sống như vậy.Tô Mạch lúc này, nhìn Nam Sao Biển Quân, nói: “Thế nào?

Hiện tại tâm trạng tốt hơn nhiều rồi phải không, không cần bị giam cầm ở đó, bị mặt trời thiêu đốt nữa.

Nhìn bộ dạng này ta biết ngươi đã vui vẻ rồi, ta hỏi bộ dạng thảm hại hôm nay của ngươi, ta nhìn trong lòng cũng khá băn khoăn, bởi vì hiện tại dường như khó mà hồi phục trạng thái ban đầu, cũng không thể biến thành dáng vẻ đẹp trai như trước nữa rồi.” “Vảy rồng trên người ngươi đã bị cháy gần hết, đều đã rụng rồi, nhưng ta biết ngươi có khả năng tái sinh, vảy rồng của ngươi từ từ rồi sẽ hồi phục thôi.” “Nhưng quá trình này đặc biệt chậm chạp, dù sao năng lực trên cơ thể ngươi đã hao phí gần hết rồi, muốn bây giờ vảy rồng của ngươi mọc lại cũng không phải chuyện dễ dàng, nhất định phải điều dưỡng thật tốt một thời gian.

Nhưng bây giờ ta không biết phải đi đâu.”Tô Mạch hiện tại nói xong câu đó cũng cảm thấy bộ dạng của Nam Sao Biển Quân lúc này thật sự khiến người ta động lòng, bởi vì một con rồng lại biến thành bộ dạng thảm hại không chịu nổi như trước mắt.

Tô Mạch từ trước đến nay chưa từng thấy, cũng chưa từng cảm thấy, lại có thể nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, vì vậy lúc đó Tô Mạch đều có chút kinh ngạc ngây người, hắn vốn định lập tức cứu Nam Sao Biển Quân ra.

Nhưng Tô Mạch trong lòng đang suy nghĩ xem Nam Sao Biển Quân có lai lịch gì, hỏi rõ ràng thì hơn.

Cuối cùng Tô Mạch cũng cứu Nam Sao Biển Quân ra ngoài, tuy lúc này hai người vẫn đang đi về phía trước, mấy người phía sau đi theo cảm thấy khá thú vị.

Con rồng này thật sự muốn đi theo Tô Mạch sao, vì vậy họ không dám nói gì, dù sao họ không có tư cách, họ đều là bạn bè bình thường của Tô Mạch.

Nhưng họ đều đi theo phía sau Tô Mạch để học bản lĩnh, cũng cảm thấy năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ như vậy, hành vi của họ từng chút một được tăng cường, cũng đi theo luyện tập một số tâm pháp.

Để nâng cao tu vi, nếu không thì mấy người đó làm sao có thể cứ đi theo mãi chứ, cảm thấy đều là vì Tô Mạch.

Dù sao hiện tại họ đều biết năng lực của Tô Mạch đặc biệt mạnh mẽ, hiện tại chỉ có một con đường này, nếu không thì họ cảm thấy bản lĩnh của mình quá yếu, làm sao có thể đứng vững ở thế giới này chứ.

Vì vậy hiện tại họ đều không có cách nào khác ngoài việc từng

chút một đi theo phía sau Tô Mạch, bởi vì họ đều tranh thủ cơ hội, nếu không thì ngay cả cơ hội đi theo phía sau Tô Mạch cũng không có.

Vì vậy hiện tại họ đều không dám nói gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn mọi thứ, dù sao họ biết hiện tại nếu họ nói gì.

Chương 803

Tô Mạch mà tức giận, họ đều sẽ lập tức biến mất, dù sao họ biết năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ như vậy, có thể tùy thời lấy mạng, tuy họ đều là bạn bè, nhưng cũng vô cùng sợ hãi.Nhưng một khi Tô Mạch trở mặt, họ cũng biết Tô Mạch lợi hại vô cùng, thủ đoạn cũng khá tàn nhẫn, vì vậy họ đều không dám đắc tội.

Lúc này họ cũng không biết Nam Sao Biển Quân sẽ đi theo đến bao giờ, dù sao mấy người họ cảm thấy nếu Nam Sao Biển Quân đi theo thì chẳng phải sẽ thêm một người cạnh tranh sao.

Vậy thì Tô Mạch lại phải kết giao thêm một người, thật sự rất khó khăn.

Nhưng mấy người đó cũng biết Nam Sao Biển Quân có năng lực đặc biệt mạnh mẽ, chỉ là bị người khác hãm hại thôi.

Nếu không thì năng lực của hắn cũng có, cũng không cần thiết phải đi theo Tô Mạch học bản lĩnh làm gì, hơn nữa hiện tại Tô Mạch làm sao có thể dạy một con rồng chứ.

Vì vậy mấy người đó trong lòng dường như bớt lo lắng đi một chút, nhưng trong lòng họ vẫn không có đáy, cho đến phút cuối cùng ai cũng không biết Tô Mạch sẽ quyết định thế nào.

Bởi vì họ biết bình thường Tô Mạch lại phản phúc vô thường, không có cách nào đoán định được tình hình, vì vậy hiện tại mọi người cũng khó xử trong lòng.

Bởi vì họ biết một đường đi theo Tô Mạch đến nơi quỷ quái này, chẳng có gì cả, cũng không có thu hoạch gì.

Chỉ cứu được một con rồng, vì vậy hiện tại trong lòng họ cũng

không biết nên làm thế nào, họ biết mình không có quyền lên tiếng, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe Tô Mạch nói xong cũng lẩm bẩm trong lòng, xem ra Tô Mạch hỏi mình muốn đi đâu thì cũng không có ý tốt.

Dù sao hắn cũng không biết nên đi đâu, dù sao hiện tại chỉ có thể đi theo Tô Mạch, bởi vì hiện tại hắn không còn năng lực gì khác, đi bộ cũng đã có chút tốn sức.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân biết hiện tại mình không có nơi nào khác để đi, bộ dạng hiện tại cũng không thể về Nam Hải, càng không thể về Đông Hải.

Bởi vì hắn biết nếu về Đông Hải, phụ vương thấy bộ dạng này nhất định sẽ đau lòng.

Lúc đó phụ vương cũng sẽ khó xử, hỏi han, Nam Sao Biển Quân không biết nên trả lời thế nào.

Vì vậy lúc này hắn không có ý tốt, chỉ cảm thấy hiện tại mình cũng không có năng lực, về Đông Hải cũng không thể về được, vừa nãy đã khóc đến mức đau lòng.

Những trân châu rơi xuống đã khiến tu vi của hắn lại giảm đi không ít, hiện tại hắn biết mình chỉ còn lại mười thành công lực.

Nam Sao Biển Quân trong lòng rõ ràng, một chút công lực này, căn bản không đáng kể, giống như một phế nhân, hoặc không có gì khác biệt với người bình thường, lúc này, hắn nói với Tô Mạch.“Tô Mạch huynh đệ, sao ngươi lại hỏi ta, ta thật sự không có câu trả lời.

Hiện tại ta không biết ta nên đi đâu, ngươi đừng nói ta quá phiền phức, cũng đừng không cho ta đi theo chứ, dù sao hiện tại ta đi bộ cũng có chút khó khăn.

Ta biết, ta có thể đã làm ngươi liên lụy rồi.” “Nếu không thì có lẽ

ngươi đã đến nơi khác từ lâu rồi, cũng không cần thiết phải ở đây bầu bạn với ta nửa ngày.

Nhưng hiện tại ta cũng không biết rốt cuộc nên đi đâu về đâu.” “Ta biết hiện tại ta không có năng lực gì, ta không khác gì người bình thường, nhưng ta cũng biết ngươi có thể có chuyện cần làm, ta cũng sẽ không quấn quýt ngươi đâu.”Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong, vẻ mặt thể hiện sự đáng thương vô cùng, cà nhắc đi theo sau Tô Mạch.

Hắn cũng đặc biệt đáng thương, bởi vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy hiện tại thật sự không có nơi nào để đi, rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Đôi khi hắn cảm thấy mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, nhưng đôi khi cũng cảm thấy bộ dạng hiện tại này cũng khá băn khoăn.Nam Sao Biển Quân không muốn thảm hại như vậy, bị người nhà nhìn thấy, cũng không vì điều đó mà lo lắng, nhưng đồng thời cũng không muốn làm liên lụy Tô Mạch.

Bởi vì hắn biết vừa mới quen Tô Mạch, lại được Tô Mạch cứu, đó là một hành động vô cùng trượng nghĩa rồi, vì vậy Nam Sao Biển Quân cũng sẽ không quấn quýt người khác.

Nếu Tô Mạch không cho đi theo, vậy thì hắn làm sao có thể mặt dày được chứ, vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng khá khó xử, không biết rốt cuộc nên đi đâu đây?

Đôi khi Nam Sao Biển Quân cảm thấy khi bị giam cầm trong phong ấn, tuy quanh năm bị thiêu đốt, nhưng đôi khi cũng cảm thấy vô năng vi lực, bởi vì hắn biết mình không có năng lực gì.

Con quái vật đó đặc biệt đáng ghét, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ đều là do con quái vật đó gây ra, nếu không có con quái vật đó, sau này làm sao hắn có thể phải chịu đựng tai ương như vậy chứ?

Lại làm sao có thể biến thành bộ dạng thảm hại như trước mắt chứ, dù sao Nam Sao Biển Quân biết mình là hậu duệ Long tộc, lợi hại vô cùng, là đệ tử đắc ý nhất của phụ vương, cũng là hoàng tử được phụ vương yêu thương nhất.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân mang trên mình sứ mệnh, không bị một con quái vật tấn công lén lút, vì vậy Nam Sao Biển Quân đều cảm thấy đặc biệt tức giận, đặc biệt phẫn nộ.

Mối thù này nhất định phải báo, tuy không thể biết tướng mạo của con quái vật, nhưng trong lòng hắn đã ghi nhớ pháp thuật của con quái vật đó rồi.

Một khi con quái vật ra tay, vậy thì hắn nhất định sẽ nhận ra, vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại cũng không vội vàng, chưa hồi phục thể lực, nói nhiều cũng vô ích.Tô Mạch hiện tại nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, cũng biết lúc này hắn khá đau lòng, vì vậy Tô Mạch đột nhiên có chút không đành lòng, tại sao mình lại phải hỏi chứ?

Nếu hắn muốn đi theo, vậy thì mình có thể từ chối sao?

Dù sao với bộ dạng thảm hại này, hiện tại hắn cũng không có nơi nào để đi, cũng không còn đường nào để đi nữa.

Nếu mình vứt hắn ở lại đây, chẳng phải lại một lần nữa gặp nguy hiểm sao?

Vì vậy Tô Mạch tạm thời không thể làm như vậy, cũng sẽ không làm như vậy, dù sao trong lòng hắn rất thiện lương, tuy đôi khi đối mặt với người khác, thủ đoạn có phần tàn nhẫn.

Chương 804

Nhưng đối xử với bạn bè, Tô Mạch biết mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ thấy tệ bạc, đã cứu Nam Sao Biển Quân ra khỏi phong ấn, làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn lại một lần nữa sa vào hố lửa chứ?

Vạn nhất nơi này lại một lần nữa quay trở lại như cũ, vậy thì Nam Sao Biển Quân chẳng phải lại một lần nữa rơi vào khốn cảnh đó sao?

Vì vậy Tô Mạch trong lòng nghĩ những vấn đề như vậy.Hắn sẽ không dễ dàng đưa ra phán đoán, cũng sẽ không để mình gặp khó xử như vậy, vì đã kết thúc mọi thứ ở đây, vậy thì hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi.

Dù sao Tô Mạch hiện tại cũng có năng lực, cũng có thể giúp Nam Sao Biển Quân từ từ hồi phục thể lực, chỉ cần có thời gian mà thôi.

Tô Mạch lúc này dừng bước, xoay người lại, nhìn Nam Sao Biển Quân đang cà nhắc ở phía sau, nhìn thấy vẻ mặt đầy đau lòng, tủi thân không tả xiết của hắn, nói: “Được rồi, làm gì mà đau lòng như vậy chứ?

Ta cũng không có ý gì khác, làm sao ta có thể chê ngươi liên lụy ta chứ?

Nếu ta làm vậy, lúc đó ta đã không thể cứu ngươi ra rồi.

Hơn nữa phong ấn đó thật sự rất khó phá giải, có lẽ là ngươi đã gặp được ta rồi.” “Nếu không thì thật sự khó mà thoát ra được.”“Ta cũng không nói năng lực của ta mạnh mẽ là thật sự đã xảy ra, vì vậy hiện tại ngươi cũng đừng nghĩ nhiều quá làm gì.”Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe Tô Mạch nói xong, lập tức trở nên vui vẻ, bởi vì hắn cảm thấy Tô Mạch sẽ không đuổi mình đi đâu.

Dù sao hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình đáng thương, yếu đuối và vô tội như vậy, đã được Tô Mạch cứu ra rồi, làm sao có thể làm gì khác chứ?

Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ ràng, chỉ là lúc này trong lòng có chút băn khoăn, cảm thấy mọi chuyện không quá đáng tin.

Bởi vì bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, đột nhiên được Tô Mạch cứu ra ngoài, trong lòng hắn cũng khá vui mừng, cũng khá hạnh phúc.

Nhưng đồng thời hắn cảm thấy dường như không còn đường nào để đi, bởi vì hắn biết bộ dạng thảm hại hiện tại này cũng không thể đi theo Tô Mạch.

Hơn nữa hiện tại ngay cả đi bộ cũng tốn sức, huống hồ là muốn bay chứ, căn bản là không thể nào, vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân biết tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu thật sự bị Tô Mạch bỏ lại ở đây, thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.Tô Mạch lúc này nói xong, cứ nhìn Nam Sao Biển Quân, hắn lúc này không tiếp tục đi về phía trước, cảm thấy nơi hoang lương này thật sự khá đáng sợ.

Nam Sao Biển Quân bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, đã chịu đựng bao nhiêu, vì vậy Tô Mạch thật sự khó mà tưởng tượng được, quanh năm bị mặt trời thiêu đốt, mà không chết, vẫn còn sống.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy Nam Sao Biển Quân cũng có năng lực của mình, là hậu duệ Long tộc quả thật rất mạnh mẽ, vì vậy Tô Mạch hiện tại không thể bỏ hắn lại.

Cũng không thể trơ mắt nhìn hắn lại một lần nữa sa vào hố lửa, Tô Mạch lúc này, nhìn Nam Sao Biển Quân tiếp tục nói.“Ta không hề có ý định đuổi ngươi đi, ta cũng không bỏ ngươi lại ở đây.

Nếu thật sự xảy ra tình huống đó, chẳng phải ngươi lại một lần

nữa rơi vào tay ta sao?" "Làm sao ta có thể để ngươi gặp nguy hiểm như vậy chứ?

Vì đã thoát khỏi ma chưởng rồi, vậy thì hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi, chuyện sau này cứ từ từ cân nhắc."Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, vui mừng khôn xiết, bởi vì hắn cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này sẽ không bỏ rơi mình ở đây, trong lòng hắn vui mừng rồi.

Lúc này hắn phấn khích không tả xiết, cũng đặc biệt kích động, bởi vì hắn cảm thấy cuối cùng cũng gặp được một người tốt, nếu không thì hắn sẽ bị giam cầm ở nơi này không biết bao nhiêu năm nữa.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân đã ở đó hơn một vạn năm, cảm thấy không thể chịu đựng được nữa, nhưng hắn biết mình vô lực phản kháng, chỉ có thể bị giam cầm ở nơi đó.

Bị mặt trời thiêu đốt, vì vậy loại cảm giác đó thật khó chịu, loại mùi vị đó cũng đặc biệt khó vượt qua.

Nam Sao Biển Quân biết rốt cuộc mình đã làm chuyện xấu gì mà bị yêu quái giam cầm ở đây, đôi khi hắn cảm thấy vô cùng phẫn nộ, nhưng hơn một vạn năm rồi vẫn không có cách nào.

Dù sao bị giam cầm ở một nơi lớn như vậy không thể động đậy, mỗi ngày cảm giác cơ thể đặc biệt cứng ngắc, cảm giác như bị mặt trời thiêu đốt đến tan chảy, vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy dù có gian nan đến mấy.

Chẳng phải cũng đã chịu đựng được sao?

Hiện tại cuối cùng cũng gặp được một nhân vật lợi hại, cứu hắn ra ngoài, cảm thấy mọi thứ cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Không cần phải chịu đựng đau khổ nữa, vì vậy hiện tại trong lòng

hắn làm sao có thể không kích động chứ, hắn biết Tô Mạch hiện tại cũng không đuổi mình đi.Nam Sao Biển Quân trong lòng rõ ràng, chỉ cần có thể đi theo Tô Mạch, mọi thứ sẽ có lối thoát, năng lực của hắn từ từ rồi sẽ hồi phục.

Bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ năng lực của Tô Mạch đặc biệt mạnh mẽ, nhưng Nam Sao Biển Quân trong lòng đang suy nghĩ rốt cuộc người trẻ tuổi này có lai lịch gì?

Tại sao hơn một vạn năm trước mình chưa từng nghe thấy cái tên này?

Chẳng lẽ hắn đột nhiên xuất hiện sao?

Hắn có thân phận, nhưng Tô Mạch hiện tại không hỏi Nam Sao Biển Quân, hắn cũng biết mình không nên hỏi.

Dù sao Tô Mạch không hỏi thân phận của mình, vậy thì mình cũng không nên hỏi quá nhiều, nhưng Nam Sao Biển Quân biết, hắn tâm cam tình nguyện nói ra.

Nam Sao Biển Quân biết rằng nếu không nói ra thân phận của mình, làm sao có thể nhận được sự tin tưởng từ bên ngoài, làm sao có thể khiến người khác cứu mình ra được chứ, vì vậy Nam Sao Biển Quân rất thông minh.

Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ ràng, vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, nếu không nói ra thân phận của mình, không nói thật, vậy thì Tô Mạch thật sự sẽ rời khỏi nơi này, cái nơi hoang mạc quỷ quái này.Nam Sao Biển Quân biết rằng ngoài Tô Mạch ra thì không còn ai nữa, dù sao trong hơn một vạn năm đó hắn chưa từng thấy bất kỳ ai ở đây.

Chương 805

Hơn nữa, nơi này quanh năm nhiệt độ cao, căn bản không có sinh mệnh tồn tại, chỉ có vùng lân cận cũng không có người sống sót.

Thần tiên càng không thể nào đến nơi này, vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy may mắn, mọi chuyện thật sự đã xảy ra, Tô Mạch lại đến một nơi hoang lương như vậy.

Vì vậy đôi khi hắn cảm thấy khá bất ngờ, chẳng lẽ Tô Mạch thật sự đã đi nhầm đường mới đến nơi này sao?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại cũng không băn khoăn về vấn đề này nữa.

Hắn biết chỉ cần có thể thoát ra, chỉ cần có thể thoát ra, chỉ cần có thể được giải thoát là mọi chuyện đã tốt đẹp rồi, những chuyện khác không cần nghiên cứu nữa, không cần suy nghĩ nữa.

Bởi vì hắn cảm thấy một số chuyện có liên quan đến Tô Mạch, Nam Sao Biển Quân chỉ cần trọng hoạch tự do, chỉ cần trở về cuộc sống của mình, không còn bị giam cầm ở đây nữa là vô cùng tri túc rồi.Nam Sao Biển Quân hiện tại cảm thấy Tô Mạch thật sự quá nhân từ, không những cứu hắn ra ngoài, mà lúc này còn không đuổi hắn đi, xem ra mình thật sự may mắn.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu bị giam cầm ở nơi này, không thể thoát ra được, vậy thì thật sự là hung đa cát thiểu rồi, tuy đã kiên trì được một vạn năm.

Nhưng nếu tiếp tục kiên trì nữa, Nam Sao Biển Quân cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, liệu có thể bị mặt trời thiêu thành tro bụi hay không, tất cả đều có thể xảy ra, vì vậy hiện tại hắn không dám tưởng tượng hậu quả đó.

Dù sao đã thoát khỏi ma chưởng, cũng không còn chịu sự khống chế của yêu quái nữa, một giai đoạn đã kết thúc rồi, Nam Sao Biển Quân cũng không cần phải băn khoăn nhiều như vậy nữa, cũng không cần phải nghĩ đến những chuyện như vậy nữa.

Lúc này hắn mặt đầy ánh mắt kích động nhìn Tô Mạch, nói.“Tô Mạch huynh đệ, cảm ơn ngươi nhiều lắm, không những cứu ta, mà lúc này còn không chê ta phiền phức như vậy.

Hiện tại ta cảm thấy mình là một gánh nặng, dù sao ta không có năng lực, đi bộ cũng có chút khó khăn, ta biết ta trong một thời gian ngắn không thể hồi phục thể lực của mình.” “Vì vậy hiện tại ta cảm thấy mình đặc biệt xin lỗi, ta không biết làm sao có thể báo đáp ân cứu mạng của ngươi, nhưng hiện tại ta không nói trước quá sớm, nếu một ngày nào đó huynh đệ cần ta, gặp tai ương.”Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong, vẻ mặt đặc biệt chân thành, cũng đặc biệt cảm kích.Bởi vì hắn cảm thấy những lời đó đều là thật lòng, tuy tạm thời hắn không có năng lực như vậy, nhưng nếu cần nói thì nhất định phải nói, nếu không thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy trong lòng không yên lòng.

Bởi vì hắn cảm thấy sinh mệnh của mình đều là do Tô Mạch ban cho, việc báo đáp là lẽ đương nhiên.

Nếu Tô Mạch một ngày nào đó cần hắn, vậy thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy chỉ cần một câu nói, chết cũng chết một cách xứng đáng.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân nghĩ như vậy, Nam Sao Biển Quân trong lòng hiểu rõ bình thường hắn cũng trọng tình cảm, trọng nghĩa khí, sẽ không vong ân phụ nghĩa.

Hiện tại hắn có thể thoát khỏi nơi này là nhờ Tô Mạch, nếu không thì hắn biết mình e rằng sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi đây nữa.Dù sao Nam Sao Biển Quân biết mình đã ở đây hơn một vạn năm rồi, đều

không có bất kỳ đột phá nào, bị giam cầm ở nơi quỷ quái này không thể phát huy năng lực của mình.

Hắn cũng chỉ có thể chịu đựng nỗi đau như vậy, quanh năm bị thiêu đốt không phải người bình thường có thể chịu đựng được, chịu đựng hơn một vạn năm, đều cảm thấy khá khủng khiếp.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh khốn khó, cuối cùng cũng được giải thoát, không cần phải chịu đựng khổ nạn như vậy nữa, sau đó.

Hắn nhìn Tô Mạch, vẻ mặt của Nam Sao Biển Quân kích động không tả xiết, lại một lần nữa nói với Tô Mạch.“Ta nhất định sẽ ra tay cứu giúp, nhất định sẽ báo đáp ân tình của ngươi.

Hiện tại ta biết nói nhiều như vậy không có bất kỳ giá trị nào, dù sao ta hiện tại vô năng vi lực, ta cũng không thể báo đáp.” “Nhưng ta trong lòng biết năng lực của ngươi mạnh mẽ như vậy, căn bản không cần ta cứu giúp phải không?

Nhưng ta cũng có một câu muốn nói, dù sao ân tình của ngươi đối với ta, ta cả đời này sẽ không bao giờ quên, cho đến khoảnh khắc nguyên thần ta tiêu tán, ta vẫn sẽ ghi nhớ những điều tốt đẹp ngươi dành cho ta.”Nam Sao Biển Quân biết hiện tại nói nhiều như vậy không có bất kỳ ý nghĩa nào, bởi vì hiện tại hắn không có năng lực để báo đáp ân tình của Tô Mạch, hắn cảm thấy mình cần Tô Mạch giúp đỡ.

Nếu không thì hắn không thể bước ra khỏi nơi hoang lương này, vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ ràng, hiện tại cảm thấy mình thật dư thừa.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu nên nói thì nhất định phải nói, nếu không nói như vậy, vậy thì trong lòng hắn có chút không chấp nhận được, chẳng lẽ một câu cũng không nói sao?

Ngay cả lời cảm ơn cũng không có sao?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại cảm thấy may mắn, có thể gặp được Tô Mạch, thoát khỏi cảnh khốn khó ở nơi này, thoát khỏi ma chưởng của yêu quái cũng vô cùng tốt đẹp.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy vô cùng tri túc, cảm thấy hiện tại không chết đã là vô cùng vui mừng rồi, cảm thấy cuối cùng cũng có thể gặp lại người thân rồi.

Nhưng hiện tại Nam Sao Biển Quân biết tạm thời không thể quay về bên người thân, dù sao với bộ dạng thảm hại này, hiện tại hắn không muốn gặp người nhà, chỉ muốn lén lút trốn đi.

Nhưng hiện tại trước mặt Tô Mạch hắn lại vô câu vô thúc, Nam Sao Biển Quân biết khi mình thảm hại nhất, Tô Mạch đã thấy, hắn cũng không giấu diếm, cũng cảm thấy không có gì phải xấu hổ.

Mạng sống của hắn đều là do Tô Mạch ban cho, có gì mà không thể buông bỏ chứ, vì vậy Tô Mạch hiện tại nhìn Nam Sao Biển Quân, cảm thấy đối mặt với ân nhân cứu mạng mình, đôi khi hắn cũng hiểu đạo lý.

Cũng biết mình nên làm gì, vì vậy hiện tại có lẽ hắn chưa hồi phục thể lực, chỉ có thể đi theo Tô Mạch, vì vậy hiện tại hắn cảm thấy mọi thứ thật sự quá tốt đẹp.Tô Mạch không những không chê bai, không đuổi đi, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình hà đức hà năng mà lại có thể gặp được một người trẻ tuổi có năng lực như vậy.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng suy nghĩ, nhìn thấy năng lực của hắn đặc biệt mạnh mẽ, nếu không thì không thể nào cứu mình ra khỏi phong ấn đó.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân thông qua quan sát vừa nãy biết rằng Tô Mạch không phải là người bình thường, vậy thân phận rốt cuộc là

gì?

Vì vậy hắn không hỏi, nhưng cũng biết đạo hạnh của Tô Mạch rất thâm sâu.

Trong cả Tam Giới, người có năng lực mạnh mẽ như Tô Mạch cũng không nhiều, tuy hắn biết mình chưa từng giao đấu với Tô Mạch.

Chương 806

Nhưng thông qua quan sát cũng có thể đoán được bảy tám phần, hắn cảm thấy có thể gặp được một người có đạo hạnh thâm sâu như vậy không dễ dàng, đã bị giam cầm ở nơi quỷ quái này hơn một vạn năm.

Từ trước đến nay chưa từng gặp người nào xuất hiện, nhưng mọi chuyện có lẽ là do thượng thiên phái xuống đi, nếu không thì tại sao Tô Mạch lại xuất hiện ở đây chứ.Tô Mạch hiện tại nghe Nam Sao Biển Quân nói xong thì ha ha cười, cảm thấy thật sự không cần thiết phải nói nhiều như vậy nữa.

Dù sao Tô Mạch cảm thấy mình cũng không cần báo đáp gì, chỉ là mọi chuyện trùng hợp mà thôi, nếu không thì Tô Mạch biết mình không thể nào đến nơi quỷ quái đó được, quá hoang mạc.

Nhiệt độ cao quanh năm thật sự khiến người ta khó mà chịu đựng được, Tô Mạch vừa nãy khi vừa bước vào nơi này, cảm thấy yêu khí ngút trời ở bên trong cũng khá bất thường.

Nhưng không ngờ nơi này lại giam cầm Nam Sao Biển Quân, một con rồng, vì vậy Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện cũng là cơ duyên xảo hợp mà thôi.

Tô Mạch lúc này, nhìn bộ dạng của Nam Sao Biển Quân nói: "Được rồi, đừng nói những lời như vậy nữa, nhìn xem bộ dạng cảm kích này của ngươi, làm gì mà nói những lời đó chứ, ta cũng không cần báo đáp gì đâu.

Chỉ cần ngươi có thể sống tốt, chỉ cần ngươi không nói dối ta, thật sự xuất hiện trong cuộc sống của ta là được rồi." "Hơn nữa mọi chuyện cũng là duyên phận, nếu không thì ta căn bản không thể đến

nơi hoang vu này, bởi vì nơi này thật sự quá đáng sợ, căn bản không có người nào ở đây."Tô Mạch trong lòng hiểu rõ khi Nam Sao Biển Quân nói ra những lời đó cũng không phải để báo đáp, hơn nữa Tô Mạch trong lòng rõ ràng thân phận của Nam Sao Biển Quân cũng bất đồng tầm thường, là hậu duệ Long tộc.

Hắn có năng lực, nếu không thì không thể nào kiên trì ở nơi này hơn một vạn năm mà không bị thiêu chết.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy năng lực của hắn cũng khá mạnh mẽ, xem ra con quái vật đó nếu không ám toán Nam Sao Biển Quân thì không thể nào xuất hiện trạng thái này.

Năng lực của hắn không thể nào bại dưới tay một con quái vật, vì vậy Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng, lúc này tất cả cũng là tạo hóa trêu người đi, vì vậy hiện tại Tô Mạch biết Nam Sao Biển Quân đã sống sót.

Đó là một khởi đầu mới, chờ đợi hắn cứu ra ngoài.

Vì vậy Tô Mạch hiện tại biết làm như vậy cũng là tích đức hành thiện.

Cũng là làm một số việc tốt, dù sao trong lòng hắn hiểu rõ Nam Sao Biển Quân thiện lương, tuy lúc đầu có nói dối.

Nhưng Tô Mạch có thể lý giải, không dễ dàng gì, cũng biết hắn nói vậy là có nguyên nhân, dù sao là hậu duệ Long tộc, cần sĩ diện.

Tô Mạch nghe tên của Nam Sao Biển Quân, cũng biết người này trọng tình cảm, trọng nghĩa khí, lại là một nhân vật có uy vọng trong Thần Giới.Vì vậy Tô Mạch trong lòng cũng rõ ràng, lúc ban đầu nghe tên Nam Sao Biển Quân thì đã biết rồi, thì ra tên này bị giam cầm ở đây hơn một vạn năm.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy đã có thể gặp nhau ở nơi này cũng là

duyên trời định phải không, nếu không thì tại sao lúc này lại xảy ra chuyện như vậy chứ.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy có thể quen biết Nam Sao Biển Quân ở đây cũng khá vui, cảm thấy Nam Sao Biển Quân là người thiện lương, cương trực bất a, lại là một vị thần tiên có danh vọng trong Thần Giới.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng khá kích động, cũng cảm thấy có thể kết bạn với một vị thần tiên tràn đầy chính nghĩa ở nơi này, trong lòng cảm thấy khá vui mừng.

Vì vậy lúc này hắn cảm thấy đại ân bất ngôn tạ, không cần thiết phải nói những lời cũ rích như vậy nữa, dù sao hiện tại cảm thấy năng lực của Nam Sao Biển Quân chưa hồi phục, e rằng phải trải qua một thời gian dài.

Quá trình này có chút chậm chạp, dù sao hắn biết đã chịu đựng hơn một vạn năm bị thiêu đốt, năng lực trên người từ từ giảm sút, vừa nãy lại khóc đến mức đau lòng, rơi xuống trân châu, khiến năng lực lại một lần nữa giảm đi không ít.Nam Sao Biển Quân hôm nay nói trước xong thì vui mừng khôn xiết, bởi vì hắn cảm thấy mọi chuyện thật sự là duyên phận đi, giống như lời Tô Mạch nói, nếu không thì ở nơi này hơn một vạn năm, tại sao lại không có ai xuất hiện chứ?

Cứ thế lại gặp được một cao thủ mạnh mẽ ở đây, bởi vì Nam Sao Biển Quân biết nếu đổi thành thần tiên bình thường, e rằng sẽ không có năng lực cứu hắn ra ngoài.

Vì vậy hắn trong lòng khá rõ ràng, hiện tại Nam Sao Biển Quân nghe Tô Mạch nói xong, trong mắt tràn ngập nước mắt, tràn ngập ánh mắt kích động, bởi vì hắn cảm thấy không thể khóc nữa.

Nam Sao Biển Quân biết nếu lại khóc nữa, vậy thì tu vi của hắn sẽ từ từ biến mất, lúc đó dù Tô Mạch có cứu hắn.

Thì hắn cũng không thể sống tiếp được, Nam Sao Biển Quân hiện tại cố nén nước mắt, tự nhủ với hậu duệ Long tộc rằng không thể dễ dàng rơi lệ.Tô Mạch hiện tại nhìn thấy bộ dạng kích động đó, trong lòng khá vui vẻ, dù sao Nam Sao Biển Quân cuối cùng cũng được giải thoát rồi, không cần phải chịu đựng nỗi đau như vậy nữa, cũng không cần phải bị giam cầm ở nơi đó nữa.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy vui lây, dù sao Tô Mạch cầu nguyện cũng đã cứu được một người cũng là một loại duyên phận, cũng là một loại tạo hóa.

Vì vậy hiện tại hắn cảm thấy không có gì phải cảm ơn cả, hiện tại hắn nhìn Nam Sao Biển Quân nói: "Ta cũng không biết vì sao lại ma xui quỷ khiến mà chạy đến nơi này, không ngờ lại gặp được ngươi.

Có lẽ mọi chuyện đều giống như lời ngươi nói, là thượng thiên chú định đi." "Nếu không thì tại sao ta lại đến nơi này chứ, là vì cứu ngươi đi.

Vì vậy hiện tại ngươi cũng đừng cứ mãi cảm kích ta, mọi chuyện cũng có những điều ta nên làm, chỉ cần không phải tà môn yêu thú, vậy thì trong lòng ta sẽ yên tâm rồi."Tô Mạch trong lòng rõ ràng, chỉ cần Nam Sao Biển Quân không phải người xấu, làm sao hắn có thể không cứu chứ?

Lại làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn bị giam cầm ở nơi đó tàn nhẫn như vậy chứ, Tô Mạch không làm được.

Tô Mạch dù sao cũng biết mình mềm lòng, có năng lực mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ không giúp người lại đi hại người sao?

Vì vậy Tô Mạch biết mình nên làm những điều này, hiện tại hắn cảm thấy sau khi cứu Nam Sao Biển Quân xong tâm trạng đặc biệt tốt, nhìn bộ dạng của Nam Sao Biển Quân hắn cũng khá không đành lòng.Bởi vì hiện tại Nam Sao Biển Quân nhìn qua trạng thái không tốt,

nhưng tâm trạng của hắn thật sự không tệ, vì vậy Tô Mạch trong lòng khá yên tâm.

Bởi vì hắn biết Nam Sao Biển Quân đã thoát khỏi cảnh khốn khổ, vô cùng vui mừng rồi, cuối cùng cũng giành lại được tự do, không cần bị giam cầm ở nơi đó chờ đợi cái chết nữa.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng khá yên tâm, chỉ là cảm thấy bộ dạng hồi phục của Nam Sao Biển Quân cũng có chút khó khăn, nhưng hiện tại Tô Mạch cũng không giúp đỡ.

Chương 807

Bởi vì Tô Mạch hiện tại không lãng phí năng lực của mình, cũng không hao phí nguyên khí của mình, tạm thời không có cách nào, về phần thể lực trên người Nam Sao Biển Quân sẽ từ từ hồi phục.

Chỉ cần một chút thời gian mà thôi, những chuyện khác cũng không có gì to tát, vì vậy Tô Mạch biết tạm thời cũng không vội vàng, không thể dùng tu vi của mình để giúp đỡ người khác.

Vì vậy Tô Mạch tạm thời không có ý định đó, chỉ cảm thấy Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long tộc, hồi phục thể lực có chút chậm, nhưng năng lực của hắn mạnh mẽ như vậy.

Cũng sẽ nhanh hơn người bình thường rất nhiều, vì vậy tạm thời vấn đề này Tô Mạch cũng không bận tâm cũng không vội vàng, hiện tại nói xong những lời này, hắn cứ nhìn Nam Sao Biển Quân, lúc này không tiếp tục đi về phía trước nữa.Bởi vì Tô Mạch biết mình rất vui khi rời khỏi nơi hoang vu này, lúc này nhiệt độ ở nơi đó sẽ không thể khiến hắn cảm thấy khó chịu nữa.

Không thể khiến hắn cảm thấy khó thở nữa, vì vậy Tô Mạch trong lòng khá yên tâm, rời khỏi nơi hoang vu đó, vậy là không còn nguy hiểm nữa, mọi thứ đều đã kết thúc.

Hắn cảm thấy hiện tại hãy để Nam Sao Biển Quân nghỉ ngơi một chút đi, dù sao cũng không vội, cũng không cần gấp gáp lên đường.

Hiện tại không biết đi đâu, Tô Mạch không có ý định gì.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân đã ngồi xuống, Tô Mạch nhìn thấy cũng biết hắn thể lực có chút không chống đỡ nổi, nhưng tâm thần suy yếu cũng không thể bay được, tạm thời không có công năng đó.

Dù sao cần phải hồi phục thể lực mà, ở nơi đó bị giam cầm hơn một vạn năm mà sống sót đã là một kỳ tích, vì vậy tạm thời cứ từ từ dưỡng thương đi.

Vì vậy Tô Mạch hiện tại cũng không vội vàng, từ từ đi về phía trước cũng được, Tô Mạch cũng không biết đi đâu.

Dù sao rời khỏi Tử Tiêu Cung điện xong thì du ngoạn rồi, bị giam cầm trong Tử Tiêu Cung điện quá vô vị, ở cái nơi trên trời đó.

Vì vậy Tô Mạch gặp Nam Sao Biển Quân ở nhân gian cũng là một loại duyên phận mà, vì vậy hiện tại Tô Mạch cảm thấy mọi thứ đã kết thúc, trong lòng không cần lo lắng nữa.Nam Sao Biển Quân hiện tại ngồi xuống, cảm giác thật sự có chút thở hổn hển, tuy là hậu duệ Long tộc, thần tiên.

Nhưng đã trải qua hơn một vạn năm biến hóa, thật sự đã thay đổi rồi.

Lúc này, hắn nhìn Tô Mạch, nói: “Tô Mạch huynh đệ, ta có lẽ là quái thú sao?

Ta đều đã nói rồi, là hậu duệ Long tộc, ta nói rõ cho ngươi, ta sẽ không giấu giếm ngươi, lúc ban đầu khi nói chuyện với ngươi ta cũng không hiểu rõ ngươi.” “Nhưng ta cảm thấy nói ra những gì ta đã gặp phải, thì quá mất mặt rồi, vì vậy ta không dám nói, ta sợ ngươi chê cười ta.

Vì vậy hiện tại ta không còn sợ hãi nữa, ta cảm thấy ngươi có (lòng tốt) phải không, ngươi cũng không xấu như vậy, cũng không tàn nhẫn như ta tưởng tượng.”Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong, trong mắt tràn ngập ánh nhìn thành khẩn, nhìn Tô Mạch.

Bởi vì hắn cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này có sức mạnh vô cùng, có lẽ không cần giúp đỡ, cũng không cần báo đáp, nhưng Nam

Sao Biển Quân biết có một ngày hắn cuối cùng cũng sẽ báo đáp.

Ân cứu mạng này, nếu không có Tô Mạch, vậy thì Nam Sao Biển Quân sau này không thể sống đến bây giờ, cũng không thể thoát khỏi nơi đó, e rằng hắn không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Dù sao Nam Sao Biển Quân trong lòng rõ ràng, hắn đã dần dần thoái hóa, dần dần không chống đỡ nổi, xem ra mọi thứ đều là sự sắp đặt của lão thiên, để hắn gặp được Tô Mạch, cứu hắn ra ngoài.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy có thể sống sót, có được cơ hội này, đều là nhờ Tô Mạch, Nam Sao Biển Quân trong lòng làm sao có thể quên chứ.

Vì vậy hắn ghi nhớ chuyện này trong lòng, lúc này sau câu nói đó, ánh mắt cứ nhìn Tô Mạch, bởi vì hắn cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này.

Tuy chưa từng nghe tên, nhưng bằng bản lĩnh vừa nãy có thể không ngừng nghỉ đưa hắn ra khỏi phong ấn, vậy thì chứng tỏ năng lực của hắn không thể coi thường.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân biết đi theo sau lưng Tô Mạch cũng an toàn, nếu có đụng phải yêu quái.

Vậy thì hắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm, dù sao năng lực của Tô Mạch hiện tại mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ bảo vệ hắn, vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng khá yên tâm, chỉ là Nam Sao Biển Quân cảm thấy hiện tại ở nơi này.

Đã rời xa nơi quỷ quái vừa nãy rồi phải không, chắc không còn nguy hiểm nữa, nhưng Nam Sao Biển Quân biết hiện tại hắn không có năng lực, vừa nãy đã rơi nước mắt, tiêu hao thể lực rồi.

Bị giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm quanh năm bị mặt trời thiêu đốt, hắn phải dùng nội lực của mình để đối kháng với nhiệt độ

cao, nếu không thì hắn biết mình không thể kiên trì đến cuối cùng.

Nhưng hiện tại cần phải từ từ hồi phục thể lực cũng cần một khoảng thời gian, vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại cũng không biết đi đâu về đâu, cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Chỉ là hiện tại hắn cũng không vội quyết định, cảm thấy hiện tại cứ đi theo bên cạnh Tô Mạch đi, dù sao cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này đã đi rồi, vậy thì tạm thời hắn cũng không rời đi.

Nếu có thể đi theo cũng có thể học được bản lĩnh, khiến hắn biết tuy mình có chút bản lĩnh, nhưng không đủ mạnh mẽ.

Nếu có thể đủ mạnh mẽ thì sao?

Lại làm sao có thể bị con yêu quái đó giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm chứ, vì vậy đạo lý này, Nam Sao Biển Quân trong lòng hiểu rõ.

Hắn cảm thấy hiện tại không về nơi thuộc về mình cũng không về Đông Hải, vậy thì chỉ có thể đi đâu, chỉ có thể đi theo Tô Mạch.

Hơn nữa hiện tại Nam Sao Biển Quân biết Tô Mạch không bỏ rơi mình, lúc này hắn khá vui mừng, bởi vì hắn cảm thấy ân tình của Tô Mạch chưa báo đáp.

Chương 808

Nam Sao Biển Quân lúc này, trong mắt tràn ngập ánh nhìn cảm kích, nhìn Tô Mạch tiếp tục nói: "Xem ra mọi thứ đều là duyên trời định phải không, ta ở nơi đáng sợ này gặp được ngươi, vì vậy ta thật may mắn, hiện tại ta cuối cùng cũng được cứu rồi, đều là nhờ ngươi.

Sau này ta nhất định sẽ báo đáp ngươi." "Bất kể năng lực của ngươi mạnh mẽ đến đâu, nhưng tổng có lúc cần giúp đỡ phải không, à, lúc đó ngươi có thể cầm trân châu của ta để triệu hoán ta, ta sẽ ngay lập tức xuất hiện trước mặt ngươi."Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong những lời này thì cứ nhìn Tô Mạch.

Vì Nam Sao Biển Quân nói thật lòng, thật sự muốn vậy, dù tạm thời chưa khôi phục thể lực.

Nhưng đợi sau khi khôi phục thể lực, nếu Tô Mạch cần, hoặc gặp nguy hiểm, thì y nhất định sẽ ra tay cứu giúp.

Y sẽ không khoanh tay đứng nhìn nguy hiểm, dù sao Nam Sao Biển Quân hiểu rõ rằng vì ân tình này, y nguyện xông pha nước sôi lửa bỏng, không từ nan điều gì.

Vì vậy, đạo lý này y hiểu rất rõ.

Người sống phải biết ơn, nếu sống mà vong ân bội nghĩa, thì có khác gì động vật đâu?

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân hiểu rõ đạo lý này, cũng biết mình phải báo ân, nhưng khi nào báo ân thì là chuyện của sau này.

Dù sao, Nam Sao Biển Quân hiểu rõ Tô Mạch có năng lực cường đại, pháp lực vô biên, căn bản không cần báo đáp, nhưng y vẫn muốn nói như vậy.

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy không yên lòng, bất an.

Y không chắc mình có thể sống sót đến tận bây giờ, nếu không có Tô Mạch e rằng đã không chống đỡ được bao lâu.

Đã sớm chết ở cái nơi quỷ quái đó, chết trong tay yêu quái rồi.

Tô Mạch nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, trong lòng mới hiểu ra, thì ra viên trân châu đó có thể triệu hoán chân thân của y, không tệ chứ.

Lúc này, Tô Mạch nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, trong lòng khá an ủi, cảm thấy mọi việc mình làm đều đáng giá, không cần hồi báo.

Tô Mạch nghe xong những lời đó của Nam Sao Biển Quân, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp Phật mà.

Đạo lý này Tô Mạch hiểu rất rõ, cũng không thể khoanh tay nhìn Nam Sao Biển Quân trong tình trạng này, càng không thể nhìn y chết trong tay yêu quái.

Dù sao hiện tại Tô Mạch cũng đã hiểu rõ thân phận của y rồi.

Cũng biết y là một vị thần tiên thân phận tôn quý, lại bị một yêu quái giam giữ ở đây, thật sự quá tàn nhẫn.

Vậy nên Tô Mạch sao có thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra chứ?

Sao có thể để Nam Sao Biển Quân bị giam giữ ở nơi này quanh năm phơi nắng mà chết chứ?

Tô Mạch không cho phép chuyện như vậy xuất hiện, vì vậy sau khi biết chuyện, đã cứu Nam Sao Biển Quân ra.

Chỉ là Tô Mạch thật sự không ngờ viên trân châu của Nam Sao Biển Quân lại có công hiệu và công năng như vậy, thật sự khiến Tô Mạch cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Có được bảo bối này cũng không tệ.

Dù hiện tại năng lực của tôi đã cường đại đến mức mỗi ngày ở Tử Tiêu Cung điện cũng không cần lo lắng.

Nhưng có thêm bảo bối vẫn tốt hơn mà.

Nếu một ngày thật sự bị thương, cũng có thể nuốt một vài viên trân châu, tức khắc khôi phục thể lực.

Tô Mạch lúc này cũng ngồi cạnh Nam Sao Biển Quân, nhìn y rồi nói.

"Được rồi, đừng nói những lời như vậy nữa.

Ta biết ngươi trong lòng rất cảm kích, nhưng dù sao ta cũng không cần ngươi phải báo ân.

Chỉ cần ngươi sống sót là được rồi." "Nếu không thì ta thấy ngươi bị thương, thấy ngươi bị giam ở nơi đó, ta cũng không nỡ lòng.

Dù sao ta biết chân tướng rồi, ta sao có thể thấy chết không cứu, ta sao có thể nhẫn tâm nhìn ngươi một lần nữa chịu khổ chứ?" Tô Mạch biết không cần y cảm ân, dù đã thu lấy những viên trân châu mà Nam Sao Biển Quân vừa đánh rơi.

Nhưng Tô Mạch nghĩ, nếu những viên trân châu này Nam Sao Biển Quân không thể dùng nữa, thì y phải thu lấy.

Chương 809

Nếu những viên trân châu quý giá này rơi vào tay yêu quái, thì thế giới chẳng phải sẽ đại loạn sao?

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy mình nên làm vậy.

Không ngờ những viên trân châu này lại có nhiều năng lực như vậy, không những có thể khiến tu vi của mình tăng trưởng, mà còn có thể triệu hoán chân thân của Nam Sao Biển Quân.

Không tệ mà.

Vì vậy, Tô Mạch lúc này nói xong cũng cảm thấy trong lòng rất vui vẻ.

Cứu y ra cũng là một loại may mắn, cũng là một loại tích đức mà.

Dù sao Tô Mạch cũng nghĩ như vậy, cảm thấy mọi chuyện không sao cả, chỉ cần vui vẻ là được.

Nam Sao Biển Quân thật sự là hậu duệ Long tộc, không phải một con ác long.

Cũng không phải người xấu, vậy nên Tô Mạch sao có thể mắt trừng trừng nhìn y bị giam chết ở đây mà không làm gì chứ?

Tô Mạch biết mình không thể tàn nhẫn như vậy.

Y vĩnh viễn sẽ không làm vậy.

Chỉ cần là chiến thần tràn đầy chính nghĩa, thì Tô Mạch đều sẽ ra tay cứu giúp.

Nhưng với một số yêu ma tà ác, Tô Mạch sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ tiêu diệt chúng.

Vì vậy, Tô Mạch biết nguyên tắc làm việc của mình.

Lúc ban đầu, y cảm thấy Nam Sao Biển Quân dường như không nói thật, dù sao nghe cái cớ quá qua loa.

Vì vậy Tô Mạch không thể tin, cũng không thể dễ dàng cứu y ra khỏi phong ấn.

Đến khi Tô Mạch hiểu rõ tình hình, thì cảm thấy mọi chuyện không sao cả.

Y sẽ cứu y ra, vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân nói như vậy Tô Mạch cũng không để ý việc không có hồi báo.

Chỉ cần Nam Sao Biển Quân có thể bình an vượt qua giai đoạn này, trong lòng vui vẻ là được.

Lúc này, Tô Mạch nhìn Nam Sao Biển Quân và nói.

“Vì vậy hiện tại mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Ngươi cũng đừng lo lắng như vậy nữa, cũng đừng quá bận tâm nữa.

Tất cả những ác mộng đều đã chấm dứt rồi.” “Hiện tại chỉ cần từ từ điều dưỡng, khôi phục thể lực là được.

Nếu không thì, với tình trạng hiện tại của ngươi, nếu một lần nữa gặp yêu quái, nhất định sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Đến lúc đó ta không chắc có thể cứu được ngươi.” Nam Sao Biển Quân bị giam ở nơi này hơn một vạn năm, vết thương không nhẹ.

Vừa nãy y lại không ngừng khóc lóc, thương tâm tột độ, những giọt lệ hóa thành trân châu cũng vô cùng quý giá.

Nhưng những viên trân châu quý giá này lại khiến năng lực của Nam Sao Biển Quân một lần nữa suy yếu.

Nếu không thì hiện tại y cũng chưa chắc đã ở tình trạng này.

Vì vậy, Tô Mạch biết Nam Sao Biển Quân có năng lực.

Là hậu duệ Long tộc sao có thể giống thần tiên bình thường chứ?

Vì vậy Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng.

Chỉ là hiện tại phải sắp xếp cho Nam Sao Biển Quân thế nào đây?

Tô Mạch trong lòng không có quyết định tốt, vì cảm thấy Nam Sao Biển Quân tạm thời không muốn về nhà.

Chương 810

Cũng không về Đông Hải, vậy thì sẽ theo mình ư?

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy khá kỳ lạ, nhìn y không rời đi, nhưng Tô Mạch hiện tại không có kế hoạch gì.

Dù sao tôi cũng không biết đi đâu, cũng không biết mục tiêu của mình ở đâu.

Vì hiện tại tôi chỉ muốn không ngừng du ngoạn, ở nhân gian đi dạo một chút.

Không muốn bị giam giữ trong Tử Tiêu Cung điện nữa, quá uất ức.

Vì trong Tử Tiêu Cung điện thường có người ra vào, thật sự rất vô vị.

Bản thân Tô Mạch không thích đột nhiên trở thành chủ nhân Tử Tiêu Cung.

Cảm thấy căn bản không thích ứng, vì vậy hiện tại cảm thấy quá uất ức, muốn ra ngoài hít thở không khí, lén lút chạy xuống phàm gian.

Vì vậy hiện tại không có kế hoạch gì cụ thể.

Tô Mạch cảm thấy mình cũng là cơ duyên xảo hợp mà gặp được Nam Sao Biển Quân.

Đã cứu y ra, nên Tô Mạch cảm thấy không tệ.

Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong đặc biệt cảm động, vì cảm thấy người trẻ tuổi này không những năng lực cường đại, mà tâm địa còn thiện lương.

Lúc này y lo lắng cho sự an toàn của mình, nên cảm thấy chuyện

này không tệ.

Nếu thật sự như vậy, thì mình đã được cứu ra rồi.

Tương tự, lại rơi vào tay yêu quái thì thật sự lành ít dữ nhiều.

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết hiện tại mình chưa khôi phục thể lực.

Cũng không có năng lực đối kháng, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy hiện tại y cảm giác mọi chuyện nên làm thế nào đây?

Nếu thật sự cứ như vậy đi theo Tô Mạch, thì y có tức giận không?

Vì vậy y cũng đang băn khoăn.

Lúc đó trong lòng y cũng cảm thấy khá không đáng tin cậy.

Mình và đối phương không thân không quen, lại vừa mới quen biết.

Người trẻ tuổi trước mắt là ân nhân cứu mạng của mình, vậy mình có nên dựa dẫm vào y không?

Có nên đi theo y không?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng lặp đi lặp lại những vấn đề này, rốt cuộc nên đi đâu về đâu đây?

Y biết với năng lực hiện tại của mình.

Muốn về Đông Hải cũng là chuyện tốn sức, dù sao hiện tại y không thể bay lượn, cũng không thể dùng pháp thuật.

Năng lực của y dù sao cũng chưa khôi phục, sao có thể làm những chuyện như vậy chứ?

Vì vậy hiện tại muốn về nơi thuộc về mình, dường như cũng không phải chuyện đơn giản.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng đang nghĩ xem nên làm thế nào đây, lẽ nào cứ như vậy đi theo Tô Mạch ư?

Nam Sao Biển Quân lúc này trong lòng cũng đang suy nghĩ.

Vì Tô Mạch không nói như vậy, vậy thì đừng đề cập đến chủ đề đó nữa.

Tạm thời cứ đi từng bước một vậy.

Chương 811

Dù sao hiện tại y không có năng lực bay lượn, cũng không có bản lĩnh đi nơi khác.

Nếu rời khỏi Tô Mạch...

Thì chẳng phải vô ích để y cứu mình ra sao?

Đến lúc đó thật sự gặp nguy hiểm, thật sự sẽ rất phiền phức.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân thấy Tô Mạch khắp nơi đều lo lắng cho mình, trong lòng cảm động.

Lúc này Nam Sao Biển Quân nhìn Tô Mạch, nói.

"Tô Mạch huynh đệ, cảm ơn huynh đã lo lắng cho ta.

Trong khoảnh khắc này, huynh khắp nơi đều suy nghĩ cho ta, thật sự khiến ta cảm kích không hết.

Ta biết việc cứu ta ra vô cùng không dễ dàng." "Dù sao ta bị giam ở nơi này hơn một vạn năm, chưa từng có ai đến.

Đột nhiên huynh xuất hiện, bất kể là sự trùng hợp thế nào, ta đều cảm thấy mình thật may mắn." Nam Sao Biển Quân cảm thấy đó đều là lời thật lòng, vì vậy lúc này y thật sự cảm kích không hết, vì cảm thấy vận mệnh của mình không tệ.

Dù bị yêu quái giam ở nơi này một vạn năm, nhưng không chết thì vẫn có cơ hội.

Nếu y cảm thấy không chống đỡ được nữa...

E rằng lúc đó đã sớm tan thành tro bụi rồi.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình có đức hạnh gì mà lại gặp được Tô Mạch, năng lực của y lại cường đại như vậy.

Dù chưa từng nghe tên y, nhưng y có thể thông qua phán đoán mà biết người trẻ tuổi này có năng lực đặc biệt mạnh mẽ, có thể cứu mình ra khỏi nơi đó.

Chứng tỏ mọi thứ của y đều lợi hại, vì vậy trong lòng y cũng khá rõ ràng.

Không cần giao thủ với y, Nam Sao Biển Quân trong lòng hiểu rõ đạo lý này.

Hiện tại y cảm thấy Tô Mạch là hy vọng duy nhất để có lối thoát.

Đi theo y mới không gặp nguy hiểm, nếu không thì với năng lực hiện tại của mình y căn bản không thể đi lại.

Ngay cả đi bộ cũng có khó khăn, sao có thể dùng pháp thuật quay về nơi thuộc về mình chứ?

Càng không thể quay về Đông Hải.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân trong lòng rất sốt ruột, vì hiện tại y cũng không biết nên làm thế nào.

Y biết nếu cứ đi theo Tô Mạch mãi, thì có vẻ hơi bám víu.

Nhưng hiện tại không có lựa chọn nào khác cả, chỉ có thể làm vậy thôi.

Nam Sao Biển Quân biết, hiện tại chỉ có một cách duy nhất là đi theo Tô Mạch.

Như vậy, y sẽ được an toàn.

Hiện tại cũng không thể nghĩ đến chuyện bám víu hay không nữa.

Chỉ cần có thể sống sót, chỉ cần Tô Mạch không đuổi mình đi, thì mọi chuyện vẫn còn hy vọng.

Dù sao hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy người trẻ tuổi

trước mắt này quan tâm, để ý đến y.

Tâm địa thiện lương, năng lực lại cường đại, có thể bảo hộ y.

Thậm chí mấy người phía sau Tô Mạch cũng không có ý kiến gì, Nam Sao Biển Quân cảm thấy khá kỳ lạ.

Tô Mạch lúc đó đã trải qua những gì với mấy người kia?

Vì sao "đồng học" của y đều không nói chuyện cũng không phản ứng gì?

Chương 812

Cũng không có ý kiến, nhìn đều giống tùy tùng của Tô Mạch vậy.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi chuyện có chút kỳ lạ.

Nếu thật sự là người trong số đó, vì sao lại ăn mặc như vậy chứ?

Dường như cũng là thần tiên, cũng không giống cách ăn mặc của tùy tùng.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết hiện tại không nên hỏi những vấn đề như vậy, mọi chuyện không liên quan đến y nữa.

Nếu Tô Mạch năng lực cường đại như vậy...

Thì có ai có thể đối kháng với y sao?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ ràng, muốn đi đâu về đâu, đều là do Tô Mạch quyết định.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân đang nghĩ trong lòng.

Một mình y không nói chuyện, vẫn đi theo Tô Mạch không rời đi.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy những người này e rằng đều là thuộc hạ của mình.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi chuyện khá dễ giải quyết, dù sao không có ai ngăn cản, cũng không có ai làm hại y.

Chỉ cần đi theo Tô Mạch, mọi chuyện đều có đột phá.

Chỉ là Nam Sao Biển Quân cảm thấy hiện tại ý của Tô Mạch là gì?

Dù sao y không có ý định bỏ rơi mình.

Vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng cảm thấy khá yên tâm.

Nhưng lúc này nên quyết định thế nào đây?

Nam Sao Biển Quân cũng không có chủ ý, Tô Mạch rốt cuộc muốn đi đâu đây?

Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng không rõ, vì vậy hiện tại y cảm thấy người trẻ tuổi này dường như tự do tự tại, vô câu vô thúc, cũng đặc biệt khiến y sùng bái.

Y nhìn Tô Mạch giống một người không thích bị gò bó.

Là một thần tiên như vậy cũng không tệ mà.

Không như hiện tại y ở Nam Hải quản lý một vùng lãnh địa cũng đặc biệt vô vị, mỗi ngày đặc biệt nhàm chán.

Nếu không thì vì sao y lại đi ra ngoài, gặp phải yêu quái chứ?

Nam Sao Biển Quân lúc này, dựa vào bên cạnh Tô Mạch nhìn y rồi nói tiếp.

"Mà hiện tại có huynh ở đây, ta cảm thấy cũng không cần phải bị giam ở nơi này nữa rồi, đều cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Vì vậy những lời vừa nãy ta cũng đang suy nghĩ.

Ta hiện tại xác thực không biết nên làm thế nào." "Nếu ta hành động đơn độc mà rời đi, ta thật sự sợ mình sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao hiện tại mọi chuyện đều không phải do ta có thể quyết định." "Ta chưa khôi phục thể lực, ta sao có thể dễ dàng thoát thân chứ?" "Nếu ta có năng lực, ta cũng sẽ không đến mức bị quái vật giam giữ ở nơi này hơn một vạn năm.

Vì vậy hiện tại ta cảm tạ huynh, nhưng đồng thời ta cũng có thể sẽ làm phiền huynh." Tô Mạch hiện tại nghe lão già (Nam Sao Biển Quân) nói xong đương nhiên biết ý của y rồi, cũng hiểu rõ.

Y không đi, cũng không về nơi của mình, cũng không đi Đông Hải, chỉ muốn đi theo mình thôi.

Nhưng Tô Mạch biết hiện tại mình cũng không biết phải đi đâu, đi đâu về đâu cũng không có kế hoạch gì cả.

Nhưng hiện tại cũng không thể nhìn Nam Sao Biển Quân chịu tổn thương, cũng không thể nhìn y.

Một lần nữa rơi vào tay yêu ma quỷ quái.

Chương 813

Đến lúc đó thật sự sẽ thảm khốc vô cùng.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong tình trạng hiện tại thật sự khiến Tô Mạch khá thương tâm.

Vì cảm thấy đã cứu y ra, vậy thì phải quản cho đến cùng chứ.

Dù sao hiện tại không thể để y ở đây mặc kệ, cũng không thể bỏ rơi y ở đây.

Nam Sao Biển Quân biết mình bị thương, vì vậy hiện tại y cảm thấy Tô Mạch nhất định sẽ làm vậy.

Nghe những lời đó xong y cũng sẽ cảm động.

Vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy hiện tại không cần lo lắng nữa.

Tô Mạch có năng lực cứu mình ra, nhất định sẽ bảo hộ mình, không để mình đi theo, cũng sẽ đưa mình về nơi thuộc về mình.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân một chút cũng không cần lo lắng cũng không cần sốt ruột.

Chỉ là y cảm thấy hiện tại căn bản không muốn về nhà, cũng không về Đông Hải.

Vì không muốn để người nhà thấy cái bộ dạng thảm hại này, vì hiện tại thật sự không thể để người khác nhìn thấy bộ dạng mình, thật sự rất xấu xí.

Nam Sao Biển Quân biết mình chưa từng ở trong tình trạng như hôm nay.

Dù sao ở nơi này hơn một vạn năm, quanh năm bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt mà không chết đã là một kỳ tích rồi, y muốn sống.

Nhưng y cũng không muốn để người nhà thấy tình trạng này.

Đợi sau khi hoàn toàn khôi phục thì tốt hơn, như vậy người nhà thấy cũng không cần quá lo lắng nữa.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân thà để người nhà sốt ruột, để người nhà nhớ nhung cũng khá tốt.

Nếu quay về, ngược lại họ cũng sẽ đau lòng.

Vậy nên y cảm thấy đợi sau khi hoàn toàn tốt lên, khôi phục nguyên khí xong rồi hãy quyết định.

Tô Mạch lúc này biết ý của Nam Sao Biển Quân, đương nhiên hiểu rõ cách nghĩ của y.

Vì vậy hiện tại Tô Mạch nhìn y, nói.

"Vấn đề như vậy ngươi đừng lo lắng nữa, vừa nãy ta chẳng đã nói với ngươi sao.

Ta biết ý của ngươi, hiện tại ngươi không về nơi của mình, cũng không về Đông Hải, sợ người nhà ngươi thấy sẽ lo lắng.

Ta có thể thấu hiểu tâm tình của ngươi." "Dù sao hiện tại cái bộ dạng này xác thực khiến người ta nhìn không đành lòng, tình trạng không tốt.

Người nhà ngươi nếu thấy bộ dạng này thật sự sẽ thống khổ rơi lệ, vì vậy hiện tại xác thực không nên thích hợp để quay về." Tô Mạch hiện tại nói xong những lời này, cũng không biết nên quyết định thế nào cho "bệnh nhân" này.

Nhìn bộ dạng Nam Sao Biển Quân, tình trạng của y hiện tại xác thực không tốt.

Tô Mạch nhìn y có chút băn khoăn, lại có chút không nỡ lòng.

Tô Mạch biết không thể bỏ rơi y ở đây nữa, sao có thể làm vậy

chứ?

Đã cứu y ra, sao có thể một lần nữa đẩy y vào hố lửa chứ?

Vì vậy Tô Mạch biết điều tốt nhất.

Nhưng y cũng cảm thấy hiện tại mình cũng không biết đi đâu, vậy Nam Sao Biển Quân đi theo mình thì phải làm thế nào?

Vết thương của y làm sao mới có thể khôi phục được?

Tô Mạch trong lòng đang nghĩ những vấn đề như vậy, dù sao mọi chuyện cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Lúc này, Tô Mạch nhìn Nam Sao Biển Quân, nói tiếp.

Chương 814

“Nhưng ta trong lòng đang suy nghĩ, ta cũng không biết ta muốn đi đâu.

Nếu ngươi đi theo ta, ta có thể bảo hộ ngươi, nhưng ta lại cư vô định sở, đối với việc dưỡng thương của ngươi không tiện lắm, vì hiện tại ngươi cần tĩnh dưỡng.” “Đi theo ta cứ chạy đông chạy tây như vậy, tình trạng của ngươi đến khi nào mới có thể khôi phục tốt chứ?

Dù sao ngươi là hậu duệ Long tộc, hiện tại đã chịu vết thương nặng như vậy, nguyên khí vẫn chưa khôi phục tốt.” “Muốn khôi phục trạng thái, dù sao cũng cần một khoảng thời gian, không phải ba năm ngày là có thể khôi phục được.

Vì vậy chuyện này cũng phải suy nghĩ kỹ.” Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, cũng đang trong lòng suy nghĩ.

Nếu thật sự cư vô định sở, thì việc chữa thương xác thực sẽ bị ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại Nam Sao Biển Quân biết mình thật sự vô xử khả khứ, căn bản không có nơi nào muốn thu lưu.

Nên làm thế nào đây?

Vì vậy hiện tại trong lòng y cũng khá mâu thuẫn, cũng khá băn khoăn.

Tô Mạch hiện tại nói xong cũng biết mình không chê Nam Sao Biển Quân, cũng không chê Nam Sao Biển Quân là gánh nặng.

Nhưng y cảm thấy hiện tại tình trạng của Nam Sao Biển Quân xác thực không thích hợp để đông bôn tây bào.

Cũng không thích hợp phiêu bạt nữa.

Hơn nữa Tô Mạch cũng không biết muốn đi đâu.

Nam Sao Biển Quân lúc này nên quyết định rốt cuộc đi đâu về đâu đây.

Tô Mạch trong lòng cũng không nghĩ gì nhiều, dù sao hiện tại y cảm thấy cũng không thể để Nam Sao Biển Quân rời đi, cũng không thể để Nam Sao Biển Quân bỏ đi.

Vì Tô Mạch cảm thấy y ở tình trạng này khá đáng thương.

Nếu không thì bỏ rơi y, chẳng phải quá nhẫn tâm sao?

Không bằng nhốt y lại trong phong ấn còn an toàn hơn.

Nếu hiện tại bỏ rơi y ở đây...

Nếu thật sự xuất hiện tình huống, Tô Mạch biết lúc đó sẽ không kịp nữa.

Vì vậy hiện tại sao có thể làm vậy chứ?

Lúc này trong lòng Tô Mạch khá lo lắng, khá sốt ruột.

Y biết mọi chuyện đều không nên xảy ra, lại cứ gặp phải tình huống như vậy, gặp phải Nam Sao Biển Quân.

Vì vậy Tô Mạch biết đã quản chuyện bao đồng như vậy rồi, sao có thể hiện tại không làm gì, không quan tâm chứ?

Tô Mạch biết mình vĩnh viễn không thể ích kỷ như vậy, cũng không thể làm những chuyện tàn nhẫn như vậy.

Nhưng hiện tại Tô Mạch biết mình đã rời khỏi nơi hoang vu đó, nhưng hiện tại phía trước dường như cũng có một vùng biển.

Nhưng Tô Mạch biết đó không phải là gia viên của Nam Sao Biển Quân, nơi đó chỉ là một khu vực nhỏ mà thôi.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy Nam Sao Biển Quân không thể tiến vào vùng biển đó để liệu thương.

Vì vậy hiện tại y cũng đang trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Tình trạng của Nam Sao Biển Quân thật sự không thích hợp hành động nữa, nên để y nghỉ ngơi một chút.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy nơi này dường như cũng không thích hợp để nghỉ ngơi lắm.

Dù sao nơi này dường như...

ừm, cũng không có thôn trang, cũng không có viện lạc, vậy thì thích hợp cho Nam Sao Biển Quân dưỡng sinh ở đâu chứ?

Vì vậy Tô Mạch đang trong lòng băn khoăn, cũng đang trong lòng suy nghĩ vấn đề như vậy.

Chương 815

Vì Tô Mạch trong lòng rõ ràng, nếu nơi này có nhân gia hoặc có một căn nhà, thì mình và Nam Sao Biển Quân ở lại cũng được.

Nhưng Tô Mạch cũng biết mình có thể dùng pháp thuật biến hóa ra một cung điện, nhưng Tô Mạch tạm thời không làm vậy, vì hiện tại y cũng không biết cách nghĩ trong lòng Nam Sao Biển Quân.

Rốt cuộc Nam Sao Biển Quân không rời đi, mà đi theo mình ư?

Tô Mạch trong lòng cũng không biết nên làm thế nào, dù sao y cũng đang trong lòng suy nghĩ.

Nếu Nam Sao Biển Quân muốn về nhà, thì mình sẽ đưa y về.

Với năng lực cường đại như vậy, mình có thể đưa y về Đông Hải hoặc về Nam Hải đều được.

Nhưng tạm thời Tô Mạch cảm giác Nam Sao Biển Quân dường như không có ý định đó.

Dù sao vừa nãy nghe Nam Sao Biển Quân nói rồi, không về nhà, cũng không về Đông Hải.

Vì không muốn để phụ vương lo lắng, cũng không muốn để người nhà lo lắng.

Vì vậy Tô Mạch có thể thấu hiểu tâm tình của y, cũng biết y không dễ dàng.

Vì vậy hiện tại rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Tô Mạch trong lòng cũng khá băn khoăn, vì chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

Y cũng biết mình và Nam Sao Biển Quân là người xa lạ vừa mới

gặp.

Nhưng đã cứu y rồi thì nhất định sẽ phụ trách đến cùng, cũng sẽ không nhìn y gặp nguy hiểm mà không quan tâm.

Vì vậy hiện tại Tô Mạch trong lòng đang suy nghĩ vấn đề và tìm đối sách.

Tìm một phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, như vậy vừa có thể an trí Nam Sao Biển Quân, vừa có thể khiến y trong lòng yên tâm.

Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe Tô Mạch nói, cũng đang trong lòng suy nghĩ rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Hiện tại Nam Sao Biển Quân biết Tô Mạch không muốn đuổi mình đi.

Nhưng y cũng nên nói ra vấn đề như vậy, vì Nam Sao Biển Quân cũng biết cơ thể mình xác thực không thích hợp để phiêu bạt nữa.

Nếu cứ đi tiếp như vậy, e rằng thể lực không chịu nổi, thật sự sẽ chết mất.

Nam Sao Biển Quân biết mình không chết, vừa mới thoát ra khỏi phong ấn, sao có thể dễ dàng chết đi chứ?

Sao có thể cứ như vậy mà rời bỏ thế giới xinh đẹp này chứ?

Vì vậy trong lòng y đang suy nghĩ cũng không biết nên làm thế nào, y nhìn Tô Mạch với ánh mắt đầy lo lắng, nói.

“Tô Mạch huynh đệ, chuyện này ta thật sự không có cách nào tốt.

Ta vừa nói rồi, ta không về gia viên của ta, cũng không về chỗ phụ vương ta.

Vì vậy hiện tại ta thật sự vô gia khả quy rồi.

Ta biết huynh không chê ta, cũng không chê ta là gánh nặng.”

“Nhưng ta xác thực nên nghĩ cho huynh, vì huynh đã nghĩ cho ta, sợ ta quá bôn ba, lao lực mà cơ thể không chịu nổi.

Ta cũng biết tình trạng hiện tại của ta xác thực không thích hợp để đi bộ.” “Vì vậy ta cũng biết huynh phải ở bên cạnh ta, khá khó xử.

Hiện tại huynh không lập tức rời đi, ta cảm thấy vô cùng vạn hạnh rồi.” “Dù sao có một người bạn tốt như huynh, ta đã kết giao, ta cảm thấy mình đặc biệt vui vẻ.” “Không những cứu mạng ta, hiện tại còn suy nghĩ cho ta, vì vậy ta đặc biệt cảm kích.” Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong những lời này xác thực khá kích động, vì lúc này y biết mình không thể khóc nữa.

Vì nước mắt đã chảy gần hết rồi, nếu khóc nữa...

Thì thật sự nước mắt sẽ khô cạn mà chết mất.

Vì vậy hậu duệ Long tộc như y, có chết cũng không rơi lệ.

Vì y kiên cường như vậy, biết nước mắt đối với mình quý giá đến nhường nào.

Chương 816

Vừa nãy Nam Sao Biển Quân thật sự đã kích động rồi.

Vì những gì mình đã tao ngộ, vì những chuyện đã xảy ra mà không kìm được rơi lệ trước mặt Tô Mạch.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân biết hiện tại bất kể thế nào cũng không thể khóc lóc nữa.

Nếu cứ làm vậy nữa, đến lúc đó thật sự sẽ chết mất.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy chẳng phải sẽ phụ lòng tốt của Tô Mạch sao?

Đã cứu mình ra rồi, nếu còn không trân trọng sinh mệnh như vậy, thật sự quá cuồng vọng.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân biết mình sẽ không chết, cũng sẽ không làm vậy.

Vì y biết nước mắt của mình còn lại chẳng bao nhiêu, chỉ có thể giữ được thể lực của mình.

Vì vậy hiện tại muốn khôi phục thể lực, xác thực cần một khoảng thời gian.

Hiện tại rốt cuộc nên làm thế nào, trong lòng y không có chủ ý.

Vì vậy mới sốt ruột như vậy, y cũng biết Tô Mạch hiện tại cũng không biết nên làm thế nào.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết Tô Mạch sẽ không bỏ rơi mình ở đây, không quản nữa.

Trong lòng y khá phóng tâm, vì vậy hiện tại y cũng đang nghĩ vấn đề, biết mình không thể rời khỏi Tô Mạch.

Nhưng đồng thời y cũng biết mình không thể rời khỏi Tô Mạch, vì người trẻ tuổi này sức mạnh cường đại như vậy.

Nếu không ở bên cạnh y, thì Nam Sao Biển Quân biết mình khẳng định sẽ gặp nguy hiểm ở nơi đó.

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết mình vừa mới rời khỏi nơi hoang vu đó không xa.

Nếu lúc này Tô Mạch bỏ rơi mình ở đây, không quản nữa...

Thì con yêu quái đó chẳng phải sẽ mai phục gần đó sao?

Đến lúc đó bắt mình về, thật sự sẽ bạch bạch cô phụ tâm ý của Tô Mạch.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng đang suy nghĩ vấn đề.

Cũng không muốn một lần nữa rơi vào tay yêu quái, vì y biết tình trạng hiện tại của mình, không giống tình trạng lúc ban đầu.

Vì Nam Sao Biển Quân biết năng lực hiện tại của mình căn bản vô pháp kháng hành với yêu quái.

Vì vậy hiện tại y đang trong lòng suy nghĩ vấn đề như vậy.

Y không muốn chết như vậy, cảm thấy mình phải sống thật tốt.

Nếu không thì sau này làm sao có cơ hội báo thù chứ?

Nói xong những lời này...

Trong ánh mắt của y tràn đầy sự mê mang, vì không biết hà khứ hà tòng, rốt cuộc nên đi đâu đây?

Nơi này xác thực giống như Tô Mạch nói, cũng khá khủng bố, tốt nhất nên rời đi càng sớm càng tốt.

Dù nơi này có một vùng biển, nhưng Nam Sao Biển Quân biết đó không thuộc về mình.

Tô Mạch hiện tại nhìn bộ dạng của Nam Sao Biển Quân, đặc biệt băn khoăn, y biết.

“Được rồi, ngươi cũng đừng quá sốt ruột nữa.

Tình trạng hiện tại của ngươi không thích hợp làm gì cả.

Nếu cứ như vậy phí thần phí lực, e rằng trạng thái sẽ càng ngày càng tồi tệ hơn.” “Vì vậy hiện tại tịnh tâm tu luyện thì tốt hơn.

Chương 817

Dù sao ta không chê ngươi, ta cảm thấy hiện tại tình trạng của ngươi không thích hợp bôn ba, nhưng nên làm thế nào đây?" Tô Mạch biết không thể nói quá trực tiếp, vì không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của Nam Sao Biển Quân.

Y biết Nam Sao Biển Quân hiện tại tình trạng cũng khá đáng thương.

Nếu bỏ rơi y, thật sự sẽ vô pháp sinh tồn.

E rằng gặp một chút nguy hiểm cũng vô pháp sống sót, Nam Sao Biển Quân yếu ớt và vô trợ như vậy.

Tô Mạch biết mình sao có thể nhẫn tâm làm vậy chứ?

Vì vậy hiện tại mình có năng lực có thể giúp đỡ người đáng thương trong thiên hạ.

Nhưng Tô Mạch cũng biết mình sẽ không kiến tử bất cứu, cũng không thể bỏ mặc y như vậy.

Vì vậy hiện tại trong lòng y lại nghĩ một vấn đề: rốt cuộc nên hà khứ hà tòng, Nam Sao Biển Quân hãy tự quyết định đi.

Tô Mạch nói rất trực tiếp, cảm thấy mọi chuyện, tuy nhiên không tốt đến mức đó, nhưng cũng không tệ đến mức đó.

Nơi này cách nơi vừa giam giữ Nam Sao Biển Quân khá gần, nhưng Tô Mạch biết hẳn là không có nguy hiểm.

Vì vừa nãy Tô Mạch đã dùng năng lực của mình quan sát tứ chu rồi, xác thực không có hành tung của yêu ma quỷ quái, cũng không có bất kỳ khí tức nào.

Vì vậy y cảm thấy nơi này an toàn.

Nhưng Tô Mạch cũng không muốn ở lại nơi này quá lâu, vì y cảm thấy không cần thiết.

Nơi này cũng không muốn để người ta ở lại lâu, hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Vì Tô Mạch biết mình đang du ngoạn, nhưng hiện tại lại bị Nam Sao Biển Quân thúc phược trụ rồi, luôn bị làm phiền.

Nhưng không có cách nào, Tô Mạch biết mình thích đả bão bất bình, thích đa quản nhàn sự.

Đã quản một chuyện bao đồng rồi, vậy sao có thể bỏ mặc người lạ ở đây không quản chứ?

Vì vậy Tô Mạch trong lòng băn khoăn như vậy, đặc biệt sốt ruột.

Lúc này Tô Mạch nói xong những lời đó, vẫn luôn nhìn y, hy vọng y có thể có một lựa chọn chính xác, đừng do dự như vậy nữa.

Vì Tô Mạch cảm thấy thời gian đặc biệt khẩn cấp, rời đi càng sớm càng tốt.

Nam Sao Biển Quân vừa nãy cũng có chút thể lực bất chi rồi, vì vậy Tô Mạch mới dừng lại để y suyễn khẩu khí.

Nếu không thì Tô Mạch biết mình căn bản sẽ không ở lại đây thêm một giây nào.

Vì cái nơi quỷ quái này căn bản không thể ở được, khó trách con yêu quái đó lại giam Nam Sao Biển Quân ở nơi này, căn bản không có ai.

Tô Mạch hiện tại thấy Nam Sao Biển Quân không nói gì, nhìn y rồi nói tiếp.

“Quyết định đi, nơi này xác thực không có chỗ tốt để hưu tức.

Nhưng ta cũng không biết nơi nào tốt hơn, chúng ta hiện tại nhanh chóng rời khỏi đây đi." "Nhưng ta cũng nghĩ, nếu ngươi quay về chỗ phụ mẫu, ta sẽ tống ngươi hồi khứ." Tô Mạch biết đó mới là lựa chọn tốt nhất.

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân còn có thể đi đâu chứ?

Tô Mạch biết cách nghĩ của y, rõ ràng biết y không muốn quay về.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy đưa y về thì tốt hơn, như vậy mới có thể an toàn, mới có thể khôi phục thể lực, mới có thể có một giải quyết viên mãn cho mọi chuyện.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng cũng khá tiêu lự, nhưng cũng biết cách nghĩ của Nam Sao Biển Quân.

Nhưng hiện tại y biết có một số lời nhất định phải nói.

Nếu không thì cứ giữ trong lòng sẽ rất khó chịu.

Vì vậy y cảm thấy bất kể Nam Sao Biển Quân thế nào, nói rõ ràng ra thì tốt hơn.

Chương 818

Như vậy sẽ tránh được những hiểu lầm không cần thiết.

Tô Mạch biết mình không hiềm khí Nam Sao Biển Quân.

Tô Mạch chỉ cảm thấy đó là phương thức tốt nhất, để y hồi gia, hồi phụ mẫu nơi đó.

Tuy nhiên phụ mẫu thấy tình trạng này, rồi lại không nỡ lòng, nhưng họ có thể tẫn toàn lực chiếu cố, để y khôi phục thể lực.

Trong thời gian nhanh nhất hoàn toàn khang phục, đó mới là lựa chọn chính xác mà.

Vì vậy Tô Mạch lúc này cảm thấy mình làm vậy không sai.

Nhưng trong lòng y cũng biết Nam Sao Biển Quân căn bản không có ý định đó.

Nhưng Tô Mạch cũng biết, nếu không có ý định đó, thì chuyện tiếp theo tính sau.

Dù sao hiện tại cũng không sốt ruột.

Nam Sao Biển Quân nghe Tô Mạch nói xong, đột nhiên nghĩ vậy.

Vì y cảm thấy vừa nãy mình đã nói rất rõ ràng rồi, căn bản không hồi phụ mẫu nơi đó, cũng không hồi Đông Hải.

Vì cái bộ dạng lang bái này, không muốn bị phụ mẫu nhìn thấy.

Nếu không thì, ngay từ đầu khi thoát ra khỏi phong ấn, y đã nói chuyện này rồi.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại trì trì không khai khẩu, để đưa ra quyết định.

Vì y cảm thấy đợi sau khi hoàn toàn khôi phục thì quay về sẽ tốt hơn.

Lúc này Nam Sao Biển Quân với ánh mắt đầy vẻ vô trợ, nhìn Tô Mạch nói.

“Tô Mạch huynh đệ, tạ tạ huynh đã thế ta khảo lự chu toàn như vậy.

Khả cương tài ta đã nói rồi, ta hiện tại không hồi phụ mẫu nơi đó, cũng không hồi Đông Hải.

Ta sợ họ sẽ đam tâm, họ đều đã một bả niên kỷ rồi, mẫu thân ta cũng hữu bệnh thống.” “Biệt khán là hậu duệ Long tộc, khả cũng sẽ sinh bệnh.

Nhất đán họ thấy tình trạng này khủng phạ sẽ ảnh hưởng.

Ta giác đắc ta đợi khôi phục thể lực rồi tái hồi khứ sẽ thỏa đáng hơn.” Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong những lời này, giác đắc căn bản không hồi Đông Hải, nhân vi hiện tại cái bộ dạng lang bái này, hồn thân đều thụ thương rồi.

Cảm giác thể lực bất chi tượng muốn tử vong vậy.

Sở dĩ sao có thể nhượng gia nhân thấy cái dạng này chứ?

Bất như cân trứ Tô Mạch bỉ giác hảo.

Sở dĩ y bất tri đạo hà khứ hà tòng ni, chỉ hiện tại y tri đạo mình căn bản không hồi gia viên của mình.

Sở dĩ hiện tại y trụ tại nguyên địa bất tri đạo cai làm thế nào, khả nhất khắc Nam Sao Biển Quân tri đạo Tô Mạch bồi trứ mình mà không ly khai.

Trong lòng y khai tâm, dã cao hứng, giản trực là hạnh vận.

Tô Mạch hiện tại thính kiến lời của Nam Sao Biển Quân, dĩ hậu

cũng tri đạo ý của y.

Thấy y căn bản không hồi khứ, cũng không hồi nơi của mình, vậy cai làm thế nào ni?

Tô Mạch tại tâm lý trác ma trứ, mình muốn tại nhân gian thể nghiệm sinh hoạt, nan đạo phải đái trứ y sao?

Sở dĩ Tô Mạch hiện tại dã đĩnh củ kết đích, tất cánh y dã tri đạo nhân gian dã không có kế hoạch gì.

Hiện tại như quả đái trứ Nam Sao Biển Quân dã bất thái phương tiện mà.

Tất cánh Tô Mạch tri đạo như quả Nam Sao Biển Quân đái tại thân biên, na yêu chỉ năng chiếu cố Nam Sao Biển Quân.

Chương 819

Khả hiện tại Tô Mạch tri đạo y căn bản không hồi khứ, dã không ly khai, vậy cai làm thế nào?

Sở dĩ Tô Mạch tâm lý dã đĩnh củ kết đích.

Tất cánh tòng chưa bao giờ tao ngộ tình huống như vậy, cảm giác nhất thiết có chút kỳ quái.

Vậy người trẻ tuổi nhãn tiền đã cứu mình.

Mình dã là một điều long, năng lực cường đại như vậy.

Tuy nhiên hiện tại thụ thương rồi, khả lại không hồi khứ.

Nam Sao Biển Quân dã không ly khai Tô Mạch, rốt cuộc cai quyết định thế nào?

Sở dĩ tâm lý y đĩnh nháo tâm.

Y tri đạo mình muốn ở nhân gian du ngoạn hai ngày.

Khả đái trứ Nam Sao Biển Quân thì mình đều bất năng làm được gì cả, phải chiếu cố y, phải thiếp thượng y.

Sở dĩ Tô Mạch đều giác đắc bất khả tư nghị.

Sao có thể đắc bả Nam Sao Biển Quân bỏ mặc ở đây ni?

Như quả làm vậy, na khởi bất không có bất kỳ ý nghĩa nào sao?

Dã bất khả năng cứu y xuất.

Sở dĩ Tô Mạch tri đạo mình bất hội làm vậy.

Bất quản thế nào dã bất khả năng bả Nam Sao Biển Quân đâu tại đây bất quản.

Sở dĩ hiện tại tâm lý mình dã đĩnh củ kết đích, tất cánh hữu đáp án

dã không có biện pháp.

Năng phủ nhượng Nam Sao Biển Quân khôi phục trạng thái, bất yếu cân trứ mình ni?

Khả hiện tại Tô Mạch tri đạo cái trạng thái của y, căn bản bất thích hợp đơn độc hành động.

Như quả tái thứ tao ngộ nguy hiểm, khủng phạ Nam Sao Biển Quân chân đích lành ít dữ nhiều.

Sở dĩ Tô Mạch tâm lý bỉ giác minh bạch, khả năng y không khán thấu được nhất thiết ni.

Sở dĩ hữu thì hậu Tô Mạch giác đắc tố hảo sự đích thì hậu.

Không có hậu quả gì.

Khả tất cánh Nam Sao Biển Quân cương tài cái dạng đó thái thảm, sở dĩ Tô Mạch chân đích bất nhẫn tâm nữa.

Như quả kiến tử bất cứu đích thoại, na mình bất thể tố xuất dạng đích vấn đề.

Sở dĩ Tô Mạch tri đạo mình sao có thể tố xuất chuyện tàn nhẫn như vậy ni?

Hậu sự tiên hảo dĩ hậu Tô Mạch giác đắc lời của Nam Sao Biển Quân đều đối, dã không có hoang đường.

Bất bả y cứu xuất, na y lại làm thế nào ni?

Sở dĩ Tô Mạch bất khán y bị khốn tại cái địa phương này, sái liễu nhiều năm như vậy.

Chân đích nhượng nhân giác đắc phi thường tàn nhẫn, bất phải áp lực nhất bàn nhân năng cú thừa thụ.

Tuy nhiên Tô Mạch tri đạo Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long

tộc.

Khả hậu duệ Long tộc dã bất năng trường niên khuyết thủy nha.

Tại cái địa phương này khốn liễu hơn một vạn năm mà không tử khứ, đều là một chủng kỳ tích rồi.

Chương 820

Sở dĩ Tô Mạch giác đắc ký nhiên lão thiên chú định nhượng mình tao ngộ Nam Sao Biển Quân.

Na yêu tất tu yếu bả y cứu xuất khứ, bất nhiên đích thoại lương tâm mình căn bản ý bất khứ.

Sở dĩ Tô Mạch sao có thể làm vậy ni?

Nam Sao Biển Quân hiện tại nói xong những lời này, nhất trực khán Tô Mạch, nhân vi trong nhãn thần của y sung mãn vẻ vô trợ, sung mãn vẻ ủy khuất.

Y tri đạo bị khốn tại địa phương một vạn đa niên, căn bản bất năng cú thừa thụ nhất thiết.

Khả nhất thiết ký nhiên đã phát sinh rồi, na y làm thế nào ni?

Ký nhiên bất khả năng vãn hồi nhất thiết trạng thái, na chỉ hữu hoạt đắc hảo hảo.

Đãn Nam Sao Biển Quân tri đạo hiện tại mình khốn tại cái địa phương này.

Tuy nhiên hoạt trứ xuất rồi, khả hiện tại vô pháp sinh tồn, dã vô pháp hành tẩu, canh bất khả năng hồi nơi của mình.

Nhân vi y bất nhượng cái dạng này bị gia nhân khán.

Y bất hi vọng như vậy.

Nhất khắc lý, nhãn thần của y sung mãn vẻ tiêu lự, khán trứ Tô Mạch đối đạo.

“Phản chính hiện tại ta chân đích bất tri đạo khứ na lý rồi, đan cái đề nghị đó ta bất tán thành.

Ta bất yếu lại trứ huynh, ta chân đích bất hồi khứ.” “Huynh bất giác đắc ta quá thái vô nại sao, khả ta chân đích không có biện pháp nha.

Gia nhân của ta thấy ta sẽ càng thêm khó chịu, bất như nhượng họ dĩ vi ta đã tử liễu.

Đợi ta khôi phục trạng thái dĩ hậu tái hồi khứ cấp một cái kinh hỉ.” Nam Sao Biển Quân kim thiên nói xong những lời này, dã tại tâm lý trứ.

Chỉ năng làm vậy thôi, tất cánh hiện tại không có tối hảo đích giải quyết phương thức.

Vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy như quả phụ mẫu thấy cái dạng này, nhất định sẽ thương tâm dục tuyệt, sở dĩ nhượng họ thương tâm như vậy, Nam Sao Biển Quân giác đắc bất đối.

Dữ kỳ như vậy thì thật sự bất như khôi phục kiện khang, dĩ hậu tái hồi khứ khán, nhượng họ cao hứng hơn một chút, đương hiện tại đã tử liễu ba.

Sở dĩ Nam Sao Biển Quân chỉ năng làm vậy thôi.

Giác đắc nhất thiết tuy nhiên không có tệ đến mức đó, khả cũng không có hoàn mỹ đến mức đó ba.

Phản chính hiện tại đã ly khai cái địa phương này, đã thoát khỏi phong ấn.

Khả hiện tại y tri đạo mình không có nơi nào để đi, dã bất tri đạo cai khứ na lý, sở dĩ hiện tại chỉ năng tẩu từng bước một.

Khả y dã tri đạo Tô Mạch bất hội bả mình đâu tại đây rồi, nhiên hậu tâm lý bỉ giác thanh sở dã có chủ ý.

Nhân vi y tri đạo Tô Mạch tâm địa thiện lương, hựu khả năng bả

mình phóng tại đây bất quản rồi.

Nam Sao Biển Quân dã tri đạo làm vậy xác thực có chút vô lý thủ nháo rồi, dã có chút bất giảng lý.

Khả hiện tại cai làm thế nào ni?

Không có năng lực thì muốn ly khai đây là bất khả năng.

Khả muốn hồi túc xá cái địa phương đó, dã bất muốn làm vậy.

Sở dĩ hiện tại chỉ năng cân trứ Tô Mạch.

Dã tri đạo hữu thì hậu làm như vậy xác thực bất thái thỏa đáng, đan hựu năng làm gì.

Y tri đạo mình năng cú hoạt trứ là một chủng kỳ tích.

Sở dĩ hiện tại y bất tính toán nhiều quá, chỉ cân trứ Tô Mạch chi hậu, tất cánh tâm lý y minh bạch Tô Mạch năng lực cường đại như vậy, khả dĩ bảo hộ mình, dã khả dĩ bang mình tẫn khoái khôi phục thể lực.

Chương 821

Nhất khắc Nam Sao Biển Quân tâm lý bỉ giác thanh sở, y thông minh như vậy, sao có thể bất liễu giải vấn đề như vậy chứ ni?

Bất nhiên đích thoại y dã tri đạo sao có thể đề xuất yêu cầu như vậy ni.

Khả y tri đạo Tô Mạch không có nhượng mình tẩu, tâm lý y cao hứng đích.

Khả Tô Mạch rốt cuộc đích ý là gì, Nam Sao Biển Quân tâm lý giác đắc bất thái thanh sở.

Tất cánh đến cuối cùng, Tô Mạch không có thoại, không có đáp ứng ni.

Nam Sao Biển Quân tâm lý giác đắc bất đạp thực.

Sở dĩ nhất khắc cảm giác tuy nhiên hữu cơ hội, khả dã bất dám bão hữu quá nhiều hy vọng rồi.

Tất cánh Tô Mạch đã cứu mình rồi, bất khả năng tái lại trứ biệt nhân đích.

Nam Sao Biển Quân hiện tại khán Tô Mạch không có thoại, khán trứ tái nhất thứ đối đạo.

“Tô Mạch huynh đệ, dã bất yếu quá vi nan rồi.

Như quả huynh giác đắc lời của ta bất đối đích thoại, ta bất hội tha luy huynh đích.

Ta chỉ giác đắc ta hiện tại bất hồi gia, khả ta dã bất phi yếu cân trứ huynh đích.

Hữu sự tình đích thoại tiên tẩu ba.” “Bất yếu quản ta, phóng tâm

ba, ta bất hội tử.

Tất cánh ta đã đĩnh liễu, đã thừa thụ liễu áp lực như vậy.

Lão thiên đối ta bất hội bất công bình như vậy.” Tô Mạch hiện tại thính kiến lời của Nam Sao Biển Quân, dĩ hậu sao có thể bất tri đạo ý của y ni?

Khả Tô Mạch dã tại tâm lý trác ma trứ.

Như quả nhất khắc nhượng y hồi khứ đích thoại, na yêu y chân đích bất hồi khứ.

Như quả đái trứ y xác thực hữu chút ma phiền.

Khả Tô Mạch hiện tại xác thực đĩnh củ kết đích.

Giác đắc tả hữu vi nan, dã không có tao ngộ tình huống như vậy a.

Đột nhiên gian cứu liễu nhân dĩ hậu lại thiên thiên đa liễu chuyện của y.

Sở dĩ Tô Mạch giác đắc chân đích đắc bất thường thất.

Khả y dã tri đạo mình sao có thể kiên trì bất trụ ni?

Hựu khả năng khán Nam Sao Biển Quân khốn tại phong ấn lý bất quản ni.

Tô Mạch tri đạo tố bất xuất chuyện như vậy, sở dĩ kim thiên chỉ năng tẩu từng bước một, dã tri đạo vĩnh viễn đều bất khả năng tàn nhẫn như vậy.

Chỉ cần là người chính nghĩa, chỉ cần bị biệt nhân hãm hại, sở dĩ Tô Mạch đều sẽ quản.

Y tri đạo mình bất hội tố chuyện như vậy, lương tâm mình bất hội ý bất khứ đích.

Tô Mạch tri đạo hữu thì hậu làm chuyện đó bất phải tốt, đối hay

bất chính xác.

Phản chính hiện tại cảm giác mình hảo tượng bị khốn trụ thủ cước rồi, nhân vi y tri đạo hiện tại vô năng vi lực.

Dã bất khả năng ly khai đây.

Hiện tại nhất thiết cai làm thế nào?

Mà tâm lý mình không có một con số chính xác, dã bất tri đạo cai hành động như thế nào.

Phản chính hiện tại y tri đạo mình bị Nam Sao Biển Quân khốn trụ bước chân.

Chương 822

Bất khả năng bả Nam Sao Biển Quân lưu tại đây, dã bất khả năng nhượng y hồi gia lý.

Nhân vi y tri đạo Nam Sao Biển Quân căn bản bất hồi khứ.

Sở dĩ hiện tại Tô Mạch tâm lý đĩnh nan đích, cai làm thế nào ni?

Tòng chưa bao giờ tao ngộ tình huống như vậy, dã tri đạo hữu thì hậu tuy nhiên mình tố hảo sự tình, khả hữu thì hậu hảo sự tình dã sẽ cấp mình đái ma phiền, xác thực là như vậy.

Sở dĩ Tô Mạch tâm lý minh bạch đạo lý, nhất khắc cai làm thế nào ni?

Y dã bất tri đạo, đan tâm lý y dã minh bạch, Nam Sao Biển Quân tình trạng này thụ thương rồi, khoái hoạt bất hạ khứ rồi, như quả bất cứu, căn bản vô pháp sinh tồn.

Sở dĩ Tô Mạch vĩnh viễn bất hội tố chuyện như vậy đích, hựu sao có thể khán đãi Nam Sao Biển Quân khốn tại cái địa phương này bất quản ni.

Tất cánh y đã thừa thụ áp lực như vậy.

Sắp yểm yểm nhất tức rồi.

Tô Mạch khán y sắp như vậy tâm lý giác đắc ý bất khứ, sở dĩ tất tu bả y cứu xuất khứ, bất nhiên đích thoại lương tâm mình đều bất an đích.

Sở dĩ Tô Mạch hựu sao có thể một cá nhân đái trứ những người bên cạnh ly khai đây ni?

Y tri đạo mình tố chuyện như vậy, hiện tại ký nhiên đã cứu Nam

Sao Biển Quân xuất khứ.

Tất tu yếu phụ trách, bất nhiên đích thoại na y có đối đắc lương tâm, sở dĩ Tô Mạch tâm lý bỉ giác thanh sở, Nam Sao Biển Quân nhất khắc bất hồi gia.

Dã bất hồi nơi của mình, khán cái dạng này là muốn cân trứ mình.

Sở dĩ Tô Mạch hiện tại dã tại tâm lý trác ma trứ, vậy mình bất yếu chơi bời nặng nề như vậy, dã chỉ năng chiếu cố Nam Sao Biển Quân, bất nhiên đích thoại y vô pháp khôi phục trạng thái.

Tô Mạch nhất khắc lý, nhãn thần trung sung mãn vẻ mục quang của y, khán trứ Nam Sao Biển Quân, đối đạo.

"Được rồi, bất yếu như vậy, ta không cần phải quấy rầy.

Ta muốn bả ngươi phóng tại đây rồi, ta chỉ giác đắc như quả ngươi bất hồi gia đích thoại, na vậy chúng ta lánh tố an bài ba.

Phản chính hiện tại chúng ta bất năng đình lưu tại đây ba." "Tất cánh chúng ta đã ly khai cái địa ngục khủng bố cương tài rồi, khả chúng ta dã bất năng tại phụ cận đãi trứ.

Hoa một cái ẩn tế đích địa phương bỉ giác hảo, cái địa phương đó tối hảo thích hợp tu luyện, thích hợp khôi phục công lực." Tô Mạch hiện tại nói xong những lời này, cân Nam Sao Biển Quân nhất trực tọa tại địa thượng, nhất khắc xác thực đĩnh củ kết đích.

Nhân vi Tô Mạch tâm lý tri đạo bất khả năng bả Nam Sao Biển Quân đâu tại đây, hựu sao có thể khán trứ y vô trợ như vậy, nan thụ như vậy ni.

Tất cánh cương tài Tô Mạch tri đạo Nam Sao Biển Quân khóc đắc thương tâm như vậy, điệu liễu nhiều trân châu như vậy.

Nam Sao Biển Quân đã tiêu hao thể lực rồi, như quả bả y phóng

tại đây, chân đích lành ít dữ nhiều rồi.

Sở dĩ Tô Mạch sao có thể làm vậy ni.

Y tri đạo lương tâm mình sẽ ý bất khứ, căn bản bất khả năng tố xuất vấn đề tàn nhẫn như vậy, dã bất khả năng khứ tố chuyện như vậy.

Sở dĩ Tô Mạch tri đạo tối khai thủy đích thì hậu ký nhiên cứu Nam Sao Biển Quân nhất định sẽ quản đến cùng.

Sở dĩ hiện tại cảm giác ký nhiên đã làm vậy rồi thì bất năng đào tị trách nhiệm.

Sở dĩ hiện tại dã tri đạo Nam Sao Biển Quân tất tu yếu tiến hành tu luyện, bất nhiên đích thoại hựu sao có thể trong thời gian ngắn nhất khôi phục năng lực ni?

Tô Mạch hiện tại tri đạo mình bất hội bả Nam Sao Biển Quân đâu tại đây để y tự do, sao có thể làm chuyện như vậy ni?

Bất ảnh hưởng hiện tại khán y có vẻ đáng thương như vậy, không chết tại đây, là một chủng kỳ tích.

Bị yêu quái khống chế trụ rồi.

Sở dĩ Tô Mạch dã đĩnh nan đích.

Nhất khắc Tô Mạch lý, khán trứ Nam Sao Biển Quân tiếp trứ đạo.

Chương 823

“Khả ta tại tâm lý nghĩ, rốt cuộc có chẩm dạng đích địa phương năng cú thích hợp khôi phục trạng thái của ngươi ni, nhượng ngươi năng cú trong thời gian cận đoạn nhất hoàn toàn khang phục.” “Đó mới là tối hảo đích quyết định.

Sở dĩ ta tại tâm lý trác ma ni, tất cánh những địa đái này ta dã bất thục tất, sở dĩ ta dã tại nghĩ.” Tô Mạch tri đạo hiện tại mình bất năng bả Nam Sao Biển Quân đâu tại một cái địa phương ni.

Cái địa phương này chân đích khủng bố, như quả yêu quái tái nhất thứ đến rồi, na yêu Nam Sao Biển Quân khẳng định sẽ tao ngộ nhiều nguy hiểm hơn nữa.

Hơn nữa hiện tại y dã tri đạo căn bản không có khôi phục thể lực, phi thường suy yếu rồi.

Dĩ hậu sao có thể làm chuyện như vậy ni?

Nhân vi Tô Mạch tri đạo bang nhân bang đến cùng.

Ký nhiên đã cứu Nam Sao Biển Quân mệnh, na yêu nhất định sẽ phụ trách đích.

Trong đoạn thời gian này y bất hồi khứ dã bất hồi Đông Hải, na yêu Tô Mạch giác đắc vô sở vị, chỉ yếu mình tại sẽ bất khán trứ y thụ thương hại đích.

Nhân vi Tô Mạch tri đạo nhãn tiền cái cá nhân là hậu duệ Long tộc, năng lực cường đại, tâm địa thiện lương.

Tô Mạch dã thính qua chuyện của Nam Sao Biển Quân.

Dã tri đạo cái cá nhân này giảng nghĩa khí, có tình cảm dã hỉ hoan đả bão bất bình.

Bất nhiên đích thoại dã bất khả năng xung động như vậy, trúng yêu quái đương, hựu sao có thể khốn tại cái địa phương này một vạn đa niên ni.

Sở dĩ Tô Mạch hiện tại đều giác đắc bất khả tư nghị.

Như quả là mình đích thoại, khốn tại cái địa phương này một nửa đa niên quanh năm đích bạo sái khủng phạ vô pháp kiên trì đến hiện tại, sớm đã hóa thành huyết thủy rồi ba.

Khả Tô Mạch giác đắc nhãn tiền Nam Sao Biển Quân bất cận không có hóa thượng huyết thủy, đã đĩnh liễu, nhất thứ chân đích là một chủng kỳ tích ba.

Bất nhiên đích thoại hựu sao có thể xuất hiện chuyện như vậy ni.

Sở dĩ Tô Mạch giác đắc ký nhiên thượng thiên chú định, nhượng mình nhận thức y, na yêu nhất thiết hữu hạnh khai thủy.

Tô Mạch tử tri đạo mình bất hội khán Nam Sao Biển Quân bất quản, hựu sao có thể khán y bị thương hại.

Bả y nhưng tại đây ni?

Tô Mạch tri đạo vĩnh viễn bất hội tố chuyện như vậy.

Đương thì cứu y đích thì hậu không có nghĩ nhiều như vậy, giác đắc ký nhiên tao ngộ Nam Sao Biển Quân đích thoại chân đích.

Xác thực dã nhân vi y là hậu duệ Long tộc, na yêu Tô Mạch tri đạo nhất định sẽ bang y, cứu y xuất khứ đích.

Phản chính hiện tại Tô Mạch giác đắc na ta phong ấn đối mình mà nói, bất tính là gì, khả khốn cảnh của Nam Sao Biển Quân khước phi thường khổ nan.

Nếu không phải vậy, Nam Sao Biển Quân vì sao lại ở đó một vạn năm đều không xuất khứ ni?

Hơn nữa Nam Sao Biển Quân đương thì trúng độc, tuy nhiên trúng độc bất phi thường thâm.

Đan năng lực của y đã thụ liễu hạn chế, năng lực của y phát huy bất xuất.

Bất nhiên đích thoại hựu sao có thể bị yêu quái quan tại đó một vạn năm đều không xuất khứ ni.

Tô Mạch giác đắc cương cương kiến y đích thì hậu giác đắc thái đáng thương rồi, cả người trạng thái bất hảo, yểm yểm nhất tức rồi.

Sở dĩ Tô Mạch nhất đều giác đắc bất khả tư nghị, khán hậu duệ Long tộc dã hữu lạc phách đích thì hậu.

Hiện tại nhất khắc khán trứ dạng của Nam Sao Biển Quân đặc biệt lang bái.

Sở dĩ tâm lý mình đĩnh nan đích, dã hi vọng thông qua năng lực của mình năng cú cứu y, nhượng y hữu một khởi đầu tốt hơn, nhượng y hữu một phát triển tốt hơn.

Bất nhiên đích thoại Tô Mạch tri đạo tâm lý mình ý bất khứ.

Chỉ năng đợi y phục nguyên rồi, na yêu mới năng cú an tâm ly khai.

Chương 824

Phản chính nhất khắc Tô Mạch tri đạo mình bất khả năng bả y đâu lại đó.

Cái địa phương này khủng bố như vậy.

Tuy nhiên đã viễn ly cái nơi hoang lương cương tài rồi.

Khả Tô Mạch tri đạo dã bất an toàn đích.

Như quả Nam Sao Biển Quân một cá nhân tại đó, khủng phạ sẽ tao ngộ nguy hiểm.

Sở dĩ Tô Mạch tri đạo hựu sao có thể nhẫn tâm ni, tâm lý mình thiện lương như vậy, hựu sao có thể tố chuyện như vậy ni?

Ký nhiên đã cứu Nam Sao Biển Quân rồi, na yêu Tô Mạch tri đạo cái nhàn sự này quản định, không có biện pháp, cái cá nhân này nhiệt tâm như vậy.

Nam Sao Biển Quân hiện tại thính kiến Tô Mạch nói như vậy dĩ hậu cao hứng đến bất đắc liễu.

Mà Nam Sao Biển Quân giác đắc Tô Mạch bất hội bả mình để tại đó, Nam Sao Biển Quân tâm lý phóng tâm rồi.

Nam Sao Biển Quân tri đạo nhãn tiền đích niên khinh nhân đặc biệt hữu năng lực, dã đặc biệt nhiệt tâm, tâm địa đặc biệt thiện lương, hựu sao có thể bả mình đâu tại đó bất quản ni.

Ký nhiên đương sơ đã cứu mình xuất khứ, nhượng mình tòng cái phong ấn đó đào thoát rồi, bãi thoát cái khốn cảnh đó, nhất định bất hội khán mình bất quản nữa, mọi người tâm lý cao hứng đến bất đắc liễu.

Nhân vi y tri đạo hiện tại cái dạng lang bái này, bất hồi Nam Hải, dã bất hồi phụ vương nơi đó.

Phản chính y tri đạo muốn cân trứ Tô Mạch.

Ký nhiên nhất khắc, y tri đạo nhất thiết hữu khai thủy, na yêu thỉnh bả Tô Mạch bất hội bả mình đâu tại đó, nhất định sẽ đái trứ mình.

Đãn Nam Sao Biển Quân dã tại tâm lý trứ cái địa phương hữu, một cái khứ xứ tốt, nhượng mình hảo hảo điều dưỡng ba.

Nam Sao Biển Quân nhất khắc lý cảm kích bất tận, nhãn thần lý sung mãn vẻ kích động đích mục quang, khán trứ Tô Mạch đối đạo.

"Tô Mạch huynh đệ, tạ tạ huynh đã như vậy, tâm lý ta cao hứng đến bất đắc liễu.

Nhân vi ta tri đạo huynh bất hội bả ta đâu tại đó, bất quản.

Ký nhiên đã cứu ta xuất khứ, dĩ hậu sao có thể bả ta đâu tại đó bất quản rồi, tâm lý ta bỉ giác thanh sở." "Khả ta giác đắc ta làm vậy, bất hữu thì hậu thái bất địa đạo rồi.

Ta cảm giác huynh đã cứu ta, ta lại trứ bất tẩu rồi.

Đãn ta tri đạo cái dạng này chân đích bất hồi Đông Hải nơi đó.

Ta bất nhượng gia nhân của ta khán ta cái trạng thái này.

Sở dĩ ta chỉ năng cân trứ huynh." Nam Sao Biển Quân hiện tại xuất hiện biến hóa dĩ hậu dã tri đạo hiện tại cái dạng lang bái này, căn bản bất năng hồi Đông Hải nơi đó.

Nhân vi y tri đạo mình không có cái năng lực hồi khứ, dã bất hồi khứ.

Đãn Nam Sao Biển Quân dã tri đạo, như quả y muốn hồi khứ đích thoại, na yêu Tô Mạch sẽ tống y hồi khứ đích.

Khả tạm thời y lớn lên không có cái cách nghĩ đó, nhân vi y tri đạo cái trạng thái này.

Căn bản bất nhượng thân nhân của mình khán kiến, bất nhiên đích thoại sẽ nan thụ đích.

Bất như dĩ vi tử liễu bỉ giác hảo.

Sở dĩ hiện tại Nam Sao Biển Quân nghĩ như vậy.

Khả giác đắc nhất thiết ký nhiên đã hữu khai thủy, na yêu dã bất yếu ẩn tàng cách nghĩ rồi.

Phản chính Nam Sao Biển Quân tri đạo cái ý đó.

Muốn cân trứ Tô Mạch đích thì hậu nhượng y chiếu cố.

Hơn nữa Nam Sao Biển Quân dã tri đạo nhãn tiền cái niên khinh nhân khí độ bất phàm, pháp lực đặc biệt cao cường.

Chương 825

Nếu có bạn đồng hành, Nam Sao Biển Quân cảm thấy không chỉ có thể nhanh chóng hồi phục thể lực, sau đó còn có thể học hỏi bản lĩnh.

Sở dĩ hiện tại giác đắc hữu một người bạn tốt như vậy, cao hứng đến bất đắc liễu.

Giác đắc hạnh vận đích.

Tuy nhiên tại một vạn đa niên tiền bi thảm, bị yêu quái khốn tại cái địa phương đó vô pháp thoát thân, khả nhất thiết đều đã kết thúc rồi.

Khả Nam Sao Biển Quân tâm lý dã tri đạo mình bất hội thiện bãi cam hưu đích, nhất định sẽ tìm cái yêu quái đó báo thù.

Khả hiện tại đích Nam Sao Biển Quân tri đạo tâm lý mình không có một cái khái niệm.

Nam Sao Biển Quân dã minh bạch cái yêu quái đó rốt cuộc dạng gì ni.

Nam Sao Biển Quân tâm lý bất thanh sở, khả nhất đán giao thủ đích thì hậu, Nam Sao Biển Quân tâm lý tri đạo sẽ khán trứ pháp thuật của yêu quái thì hậu sẽ nhận xuất.

Đãn hiện tại tâm lý mình vô pháp khán rõ yêu quái đó sẽ dạng gì.

Nhân vi na thì hậu Nam Sao Biển Quân giác đắc căn bản thể lực bất chi, bất nhiên đích thoại hựu sao có thể bị cái yêu quái đó khốn tại cái địa phương đó một vạn đa niên ni.

Sở dĩ Nam Sao Biển Quân tri đạo năng lực của mình hữu hạn đích, đan dã không có nọa nhược như vậy, vô năng như vậy ni.

Khả nhất thiết nhân vi mình đã cật liễu na ta cái quả tử, thiên thiên nhượng năng lực của mình giảm thối bất thiếu.

Tô Mạch hiện tại thính kiến lời đó dĩ hậu a a đích tiếu trứ.

Nhân vi giác đắc nhãn tiền cái hậu duệ Long tộc, đĩnh hữu thú đích ni.

Đã nói hết chuyện rồi, thản thành như vậy.

Sở dĩ giác đắc đĩnh khai tâm đích.

Nhân vi y tri đạo dạng của Nam Sao Biển Quân, ký nhiên đã lại trứ bất tẩu rồi, muốn cân trứ mình tại nhất khởi.

Sở dĩ hiện tại dã không có biện pháp nha.

Khả Tô Mạch tri đạo mình bất hội khán trứ y thụ thương.

Dã bất hội bất quản.

Bởi vì hiện tại Tô Mạch biết Nam Sao Biển Quân thú vị như vậy, ưu tú như vậy, sao có thể nhìn tứ hải bát hoang thiếu đi một nhân tài xuất chúng như thế chứ.

Sở dĩ Tô Mạch tâm lý tri đạo cai chú ý, dã cai chú ý, dã bất khả năng khán trứ Nam Sao Biển Quân tao ngộ nguy hiểm, bất quản.

Ký nhiên đương sơ đã khứ rồi nhất định sẽ quản đến cùng.

Sở dĩ tâm lý mình bỉ giác thanh sở, dạng đích một cá nhân, mình sao có thể cải biến ni?

Nhân vi hiện tại thân phận mình tôn quý như vậy, địa vị mình cao như vậy, năng lực mình cường đại như vậy.

Thấy một số chuyện bất bình, Tô Mạch tri đạo đều sẽ xuất thủ tương cứu.

Hiện tại nhãn tiền giác đắc cái cá nhân này địa vị dã đĩnh cao đích.

Tô Mạch dã thính qua danh tự của Nam Sao Biển Quân, dã tri đạo cái niên khinh nhân này là một trong những nhân vật lợi hại nhất của Long tộc, dã là đứa con được Đông Hải Long Vương yêu quý nhất.

Hiện tại cư nhiên bị yêu quái khốn tại địa phương một vạn đa niên.

Sở dĩ Tô Mạch đều cảm thấy rất đau lòng, nhưng mọi chuyện đã kết thúc.

Tô Mạch cũng nghĩ thầm trong lòng rằng, nếu không có một nơi để Nam Sao Biển Quân ẩn náu, e rằng hắn cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Vì vậy, mọi chuyện thực sự đã có một kết cục tốt đẹp hơn.

Trong lòng Tô Mạch khá vững vàng, vì anh cảm thấy giúp đỡ Nam Sao Biển Quân là một việc khá vui, nên hiện tại Tô Mạch cảm thấy mọi thứ đều rất tốt.

Chương 826

Sau khi Nam Sao Biển Quân nói xong những lời đó, hắn vẫn luôn nhìn Tô Mạch.

Lúc này, Nam Sao Biển Quân tựa vào vai Tô Mạch, cảm thấy đặc biệt vui mừng, bởi vì mọi người đều cảm thấy đột nhiên có thêm một người bạn tốt.

Có thêm một người mạnh mẽ như vậy thật sự là vô cùng may mắn, nếu không thì Nam Sao Biển Quân biết mình không thể thoát khỏi nơi đó, cũng không thể thoát khỏi những ràng buộc như vậy, e rằng thật sự lành ít dữ nhiều.

Sao có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này chứ?

Vì thế, hắn cảm thấy kích động không thôi, sao lúc này có thể không vui được chứ?

Bởi vì hắn cảm thấy có thể đi theo Tô Mạch để từ từ chữa thương, đến khi hoàn toàn hồi phục, cũng có thể học hỏi bản lĩnh.

Nam Sao Biển Quân biết Tô Mạch có năng lực cường đại.

So với Tô Mạch, hắn thật sự không đáng kể, nếu không thì sao hắn lại không thể thoát khỏi nơi này mà phải đợi Tô Mạch chứ?

Tuy nhiên, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình đã kiên trì hơn một vạn năm, nhưng cuối cùng cũng sống sót, mọi thứ đều vui vẻ, mọi thứ đều có một khởi đầu mới.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cảm thấy không sao cả, bất kể phải chịu đựng bao nhiêu gian nan, bất kể phải chịu bao nhiêu đau khổ, chỉ cần mọi chuyện kết thúc, thì sẽ có một khởi đầu tốt đẹp.

Nam Sao Biển Quân lúc này vô cùng sung sướng, nhưng trong mắt

hắn tràn đầy ánh sáng kích động, cảm thấy không thể khóc nữa, dù sao vừa rồi Nam Sao Biển Quân biết mình đã rơi vài viên trân châu.

Nếu còn chảy nước mắt nữa, thì thật sự không thể kiên trì nổi, nên hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu cứ như vậy thì Tô Mạch cũng không thể cứu được.

Bởi vì hắn biết rõ trong lòng, vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều thể lực, bản thân bị giam cầm ở nơi này, quanh năm bị phơi nắng không có tự do, thể lực đã tiêu hao gần hết.

Vừa rồi vì kích động, vì uất ức mới khóc thảm thiết như vậy, bởi vì Nam Sao Biển Quân biết hậu duệ Long tộc sẽ không khóc.

Nhưng hắn không thể nhịn được nữa, trước mặt Tô Mạch biểu hiện ra sự ủy khuất như vậy.

Mọi chuyện đã kết thúc, trong lòng mọi người đều trở nên vui vẻ, nhìn Tô Mạch rồi nói tiếp: "Bởi vì ta biết người có năng lực để ta đi theo, cũng có thể bảo vệ ta.

Dù sao hiện tại người đã cứu ta, ta biết chúng ta sẽ trở thành bạn bè, sau này khi có chuyện, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình của người.

Bởi vì ta biết ta là người không vong ân phụ nghĩa, có lẽ người đã hiểu rõ về ta rồi, nếu không thì cũng không thể cứu ta.

Cho nên hiện tại vì chúng ta đã thành bạn bè, vậy thì duyên phận đã khiến chúng ta tương ngộ.

Ở nơi hoang mạc này mà có thể xuất hiện, vậy thì giải thích thế nào đây?

Mọi thứ đều là duyên phận." Tô Mạch hiện tại nghe Nam Sao Biển Quân nói xong thì vẫn luôn mỉm cười, bởi vì anh cảm thấy hậu duệ Long tộc trước mắt này khá thú vị.

Lời nói của Nam Sao Biển Quân hài hước, đặc biệt coi trọng tình cảm và nghĩa khí, khiến Tô Mạch thực sự lo sợ Nam Sao Biển Quân sẽ khóc lần nữa.

Bởi vì nước mắt của hắn quý giá, sẽ biến thành trân châu, nhưng đồng thời Tô Mạch cũng biết, nếu Nam Sao Biển Quân tiếp tục khóc, thì dù nước mắt có quý giá đến đâu.

Thể lực của hắn cũng không thể chống đỡ được, một khi khóc cạn nước mắt thì nguyên thần sẽ tiêu tán mà chết, nên Tô Mạch không hề mong muốn chuyện như vậy xảy ra.

Dù sao cũng đã cứu Nam Sao Biển Quân ra rồi, thì mong hắn sống tốt, đừng lúc nào cũng kích động như vậy.

Vì vậy, Tô Mạch cũng biết Nam Sao Biển Quân là người rất tốt, tuy là hậu duệ Long tộc, còn trẻ tuổi, nhưng tình cảm và nghĩa khí.

Nhìn biểu cảm thì Tô Mạch đã hiểu rõ trong lòng.

Đừng nói năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ như vậy, có thể nhìn thấu lòng người, nhưng Tô Mạch sẽ không dễ dàng ra tay, cũng sẽ không dễ dàng sử dụng pháp lực của mình.

Bởi vì hiện tại tạm thời không có cần thiết, Tô Mạch hiểu rõ trong lòng, nên hiện tại mọi việc cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Tô Mạch lúc này nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói: “Được rồi, ngươi cũng đừng kích động như vậy nữa.

Ta không muốn nhìn thấy nước mắt của ngươi rơi lần nữa, lúc đó ta cũng không thể cứu được ngươi.

Năng lực của ta tuy mạnh mẽ, nhưng ta cũng không thể làm những việc của ngươi được, nên hiện tại dù thế nào, cũng không được rơi nước mắt nữa.

Rõ ràng biết rằng khi ngươi rơi nước mắt, năng lực của ngươi sẽ từ từ suy yếu, ngươi phải làm tốt rồi, mọi chuyện đều đã kết thúc, cũng đừng nhắc đến những chuyện bi thảm đó nữa.

Chương 827

Sau này hãy hồi phục thể lực thật tốt, lúc đó hãy để ngươi trở nên mạnh mẽ hơn, sẽ không bị trúng độc vì ăn vài quả, cũng sẽ không bị người khác giam cầm nữa." Hiện tại, Nam Sao Biển Quân nghe Tô Mạch nói xong, cũng cảm thấy mình nhất định phải nâng cao năng lực, nếu không thì nếu lại một lần nữa xảy ra chuyện như vậy.

E rằng thật sự sẽ không có được may mắn như hôm nay, bởi vì hắn biết nếu không có Tô Mạch ở nơi này, thì ai có thể cứu hắn ra chứ?

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân hiểu rõ trong lòng, chuyện như vậy, sao hắn có thể không hiểu chứ?

Nên hiện tại hắn cảm thấy một khi có năng lực mới có thể tự bảo vệ mình.

Tuy hiện tại là hậu duệ Long tộc, cũng biết năng lực của mình khá mạnh mẽ, nhưng khi đối mặt với yêu ma quỷ quái, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình phải không ngừng nâng cao năng lực của mình.

Không ngừng rèn luyện tâm pháp, đến lúc đó mới có thể trưởng thành nhanh chóng.

Nam Sao Biển Quân thầm nghĩ trong lòng rằng nếu mình có thể mạnh mẽ hơn nữa.

Có năng lực giống như Tô Mạch, thì ban đầu đã không bị trúng độc vì ăn vài quả, cũng không thể bị yêu quái giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, nên Nam Sao Biển Quân hiểu rõ đạo lý này.

Hắn cũng biết mọi chuyện căn bản không phải xảy ra trước đây, nhưng hắn chỉ ăn vài quả thôi mà đã có uy lực mạnh đến vậy, nên đều

cảm thấy không thể tin được.

Hiện tại trong lòng hắn cũng cảm thấy kỳ lạ, trên thế gian lại có loại quả như vậy, có thể ăn vào khiến năng lực suy giảm không ít.

Khiến năng lực không thể phát huy ra được, nên Nam Sao Biển Quân hiện tại đang hồi tưởng lại chuyện xảy ra hơn một vạn năm trước tại chỗ cũ, cũng hồi tưởng lại cảnh tượng khi đối kháng với yêu quái.

Tuy không thể nhìn thấy bộ dạng của yêu quái, nhưng hắn biết thân thủ của yêu quái, cũng biết yêu quái đã dùng pháp thuật gì.

Một khi giao thủ lần nữa, Nam Sao Biển Quân có thể nhìn ra thân thủ của yêu quái mà nhận ra.

Chỉ là hiện tại hắn cảm thấy mọi thứ có chút mơ hồ, dù sao cũng đã bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, Nam Sao Biển Quân biết tạm thời không phải là lúc báo thù.

Hãy dưỡng tinh súc duệ, chờ khi hoàn toàn nghỉ ngơi tốt, hồi phục trạng thái xong, lúc đó đi tìm cũng không muộn.

Chỉ là khi Nam Sao Biển Quân nghĩ đến chuyện như vậy, hắn cảm thấy kỳ lạ, bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, không thể thoát khỏi phong ấn, mỗi ngày đều nghĩ đi nghĩ lại vấn đề.

Mỗi ngày đều suy nghĩ trong lòng bao giờ mới có thể thoát khỏi, nhưng hắn vẫn kiên trì hơn một vạn năm, cuối cùng cũng chịu đựng được.

Vì vậy, hiện tại hắn cảm thấy mình đã được cứu, mọi chuyện đều là ông trời an bài, nếu không thì sao lại may mắn như vậy?

Dù sao hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy không chết ở nơi này đã là một lời nhắc nhở.

Bởi vì hắn biết hậu duệ Long tộc, quanh năm không thể thiếu nước, nhưng hơn một vạn năm không uống một giọt nước mà vẫn có thể sống sót, thật sự là may mắn trong may mắn.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cảm thấy vô cùng vui mừng, lúc này sau khi nói xong những lời đó, hắn vẫn luôn nhìn Tô Mạch, bởi vì hắn cảm thấy người thanh niên trước mắt này có năng lực đặc biệt mạnh mẽ.

Có thể dễ dàng cứu hắn ra khỏi phong ấn, căn bản không hề sử dụng năng lực, cũng không hao tổn tu vi, thật sự khiến người ta phải bội phục.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân cảm thấy người như vậy thật sự là một nhân tài hiếm có trong tứ hải bát hoang.

Nếu có thể đi theo người để học hỏi bản lĩnh, sau này khi gặp yêu quái cũng có thể báo thù rửa hận, nếu không thì năng lực căn bản không thể đối kháng với yêu quái, điều này khiến Nam Sao Biển Quân hiểu rõ đạo lý này.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy mình thật sự không đáng kể, nếu có chút năng lực thì đâu cần đến mức này chứ?

Đâu cần phải chịu đựng sự bất hạnh như vậy?

Nên đều cảm thấy không thể tin được.

Hắn biết mình không xảy ra chuyện gì, chỉ ăn vài quả thôi, nhưng Nam Sao Biển Quân cũng biết bình thường hậu duệ Long tộc.

Sao lại thích ăn trái cây chứ?

Nhưng hắn đi ngang qua khu vườn trái cây đó thì ngửi thấy mùi hương trái cây, nhịn không được mà bước vào vườn.

Sau đó vừa ăn vài quả, một con yêu quái từ trên trời giáng xuống,

từ trong quỷ cốc lao ra, nên Nam Sao Biển Quân biết mình có lẽ đã bị mắc lừa.

Những quả trái cây đó chuyên dùng để dụ dỗ, nhưng hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy vừa rời khỏi đó cùng Tô Mạch, khu vườn trái cây đó đã không còn tồn tại nữa.

Đã biến thành một vùng sa mạc hoang vu, nên Nam Sao Biển Quân hiểu rõ trong lòng, nếu không phải là ảo cảnh mà yêu quái bố trí thì giải thích thế nào đây?

Chương 828

Có lẽ đã hơn một vạn năm trôi qua.

Khu vườn trái cây đó không có người chăm sóc, sớm đã khô héo mà chết rồi, tất cả đều có thể xảy ra, nên Nam Sao Biển Quân hiểu rõ trong lòng, dù sao thì hơn một vạn năm trôi qua, mọi chuyện đều có thể xảy ra nhanh chóng.

Vì vậy, hiện tại hắn cũng không còn vướng mắc chuyện khu vườn trái cây nữa, cũng không vướng mắc chuyện vài quả trái cây, bởi vì trong lòng hắn đã hiểu rõ vấn đề như vậy, tạm thời không vướng mắc thì sẽ có câu trả lời.

Bởi vì hắn biết ở trong phong ấn hơn một vạn năm mà không có câu trả lời, mỗi ngày đều khổ sở suy nghĩ về vấn đề này trong đầu, nhưng chưa từng có lời giải thích.

Bởi vì hắn biết mình không thể giải thích chuyện như vậy, càng không thể tìm ra câu trả lời, nên đôi khi Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu mình thực sự bị giam cầm ở nơi này mà bị mặt trời thiêu chết.

Thì thật sự chết quá oan uổng, cũng cảm thấy chết rất mất mặt, bởi vì hắn biết là hậu duệ Long tộc, mà lại bị yêu quái hại chết như vậy, đều cảm thấy không thể tin được.

May mắn mọi chuyện đều đã kết thúc, Nam Sao Biển Quân biết mình đã giành lại tự do, tuy hiện tại thể lực không đủ, cũng thể lực có chút suy yếu.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết chỉ cần thực hiện, hồi phục trạng thái thật tốt, mọi chuyện đều sẽ đi vào quỹ đạo, tạm thời hiện tại cũng không về Đông Hải.

Cũng không về Nam Hải, bởi vì hắn chỉ đi theo Tô Mạch, biết bộ dạng này căn bản không thích hợp để về bên cạnh người thân.

Bộ dạng này quá khủng khiếp, quá thảm hại, nếu người thân nhìn thấy, căn bản không thể nhận ra khuôn mặt của hắn, bởi vì Nam Sao Biển Quân biết bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm, bị phơi nắng đến không ra hình dạng gì nữa.

Nam Sao Biển Quân lúc này tựa vào bên cạnh Tô Mạch, nhìn anh, ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích rồi nói: "Huynh đệ Tô Mạch, cảm ơn người nhiều như vậy, người làm việc gì cũng có tính toán, nếu không thì ta thật sự không thể rời khỏi phong ấn này, ta cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay yêu quái.

Ta nghĩ hơn một vạn năm, tại sao yêu quái đó không giết ta, chắc chắn có nguyên nhân.

Nếu ta thực sự chết ở đó, ta cảm thấy quá oan uổng, gia đình ta cũng không biết ta đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên hiện tại mọi chuyện đều đã kết thúc, ta cũng biết ta đã được giải thoát, nhưng tất cả đều là nhờ người." Hiện tại, Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời đó, cảm thấy thật sự uất ức không thôi, nhưng hắn biết nước mắt của mình đặc biệt quý giá.

Lúc này không thể khóc nữa, nếu tiếp tục bi thương nữa, e rằng chưa bị yêu quái giam cầm đến chết, thì lúc đó chẳng phải mình đã tự hại chết rồi sao?

Nên hắn hiểu rõ vấn đề này trong lòng, cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Hiện tại thể lực không thể chống đỡ được nữa, sau đó nếu hắn tiếp tục đau buồn, tiếp tục rơi lệ, thì thật sự không thể sống nổi nữa.

Nam Sao Biển Quân hiểu rõ đạo lý này trong lòng, lúc này hắn đã

nén nước mắt xuống, bởi vì hắn cảm thấy đã thoát khỏi cảnh khốn cùng, giành lại tự do thì không cần phải khóc nữa, mọi chuyện đều đã kết thúc.

Dù sao hiện tại đã có được tự do, cũng có thể sống lại từ đầu, tuy hiện tại biết thể lực của mình có chút không đủ lại có chút thảm hại.

Nhưng hắn biết từ từ mọi thứ đều sẽ hồi phục, mọi thứ đều sẽ thuộc về mình, nên Nam Sao Biển Quân hiểu rõ trong lòng lúc này rất vui mừng.

Bởi vì hắn biết, trước mắt đã gặp được một cao nhân, Tô Mạch, nên hắn cố gắng để Tô Mạch biết mình sẽ giúp đỡ hắn thoát khỏi cảnh khốn cùng này, cũng sẽ giúp đỡ hồi phục pháp thuật.

Nên mọi thứ đều không vội vàng, đều cần phải từ từ chờ đợi, nên hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu Tô Mạch trước mắt không đuổi mình đi.

Thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy yên tâm trong lòng, cảm thấy người thanh niên trước mắt này có tấm lòng lương thiện, có thể quan tâm mình sẽ không vứt mình lại đó, cảm thấy may mắn.

Nên hiện tại hắn cảm thấy sau khi có một khởi đầu mới, có thể đi theo Tô Mạch để học hỏi bản lĩnh.

Đột nhiên hắn thấy, mình có lẽ đã bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm.

Vì để đợi Tô Mạch, có lẽ là cái đạo lý nhân họa đắc phúc (trong họa có phúc) chăng, hiện tại hắn cảm thấy mọi thứ đều rất tốt.

Có thể kết giao được một huynh đệ tốt như vậy, huynh đệ này có năng lực mạnh mẽ đến mức có thể làm chủ mọi thứ trên thế gian, nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy cũng không có gì phải lo lắng.

Tô Mạch hiện tại nghe xong lời phân tích đó cũng đang suy nghĩ

trong lòng, nếu yêu quái kia có năng lực mạnh mẽ như vậy, có thể dễ dàng giam cầm Nam Sao Biển Quân trong phong ấn đó, nhưng tại sao lại giữ lại một đường sống?

Tại sao không tiêu diệt Nam Sao Biển Quân?

Chẳng lẽ là để Nam Sao Biển Quân chịu đựng sự tra tấn, chịu đựng đau khổ như vậy?

Để từng chút một bị mặt trời thiêu đốt, từng chút một chết đi, nhưng Tô Mạch không thể giải thích vấn đề này, cũng không thể đoán ra nguyên nhân, mọi thứ đều có chút khó tin, nên hiện tại anh cũng cảm thấy khá kỳ lạ.

Nhưng Tô Mạch cũng đã nghĩ về vấn đề như vậy, cũng cảm thấy không khó, dù sao anh chưa từng gặp yêu quái đó, cũng không biết yêu quái đó trông như thế nào, rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Vì đã có thể giam cầm Nam Sao Biển Quân trong phong ấn, thì cũng có thể tiêu diệt Nam Sao Biển Quân, tất cả đều là chuyện bình thường, vậy rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Chương 829

Tô Mạch trong lòng cũng không có câu trả lời, dù sao anh chưa từng chứng kiến quá trình này, mọi thứ đều nghe Nam Sao Biển Quân kể, nhưng trong lòng anh biết những lời Nam Sao Biển Quân nói đều là thật.

Nếu không thì vừa rồi hắn cũng sẽ không kích động như vậy, khóc thảm thiết trong phong ấn, khi nước mắt rơi xuống, bao nhiêu giọt lệ biến thành trân châu, vô cùng quý giá.

Nên Tô Mạch cảm thấy thu những viên trân châu này rất tốt, sau này khi gặp nguy hiểm, tùy tiện nuốt một viên trân châu.

Cũng có thể giúp thể lực lập tức hồi phục, có thể tăng trưởng thể lực, khiến tu vi tăng mạnh, nên Tô Mạch đều cảm thấy không thể tin được, thấy nước mắt của Long tộc thật sự vô cùng quý giá.

Dù sao Tô Mạch chỉ nghe kể chuyện này, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến.

Hôm nay anh cũng biết vô tình đến một nơi hoang vu này.

Một nơi khủng khiếp, thậm chí còn khủng khiếp hơn cả Man Hoang Chi Địa, nên hiện tại mọi thứ đều khiến anh mở rộng tầm mắt, nên Tô Mạch cảm thấy rất tốt.

Có thể chứng kiến nước mắt của Long tộc trong truyền thuyết quý giá như vậy, khoảnh khắc biến thành trân châu, nên Tô Mạch muốn thu thập lại, đặc biệt có giá trị.

Anh cũng biết mình sẽ không dễ dàng dùng để cứu mình, biết năng lực của mình mạnh mẽ như vậy, thì dù bị thương cũng có thể lập tức hồi phục thể lực, mọi thứ đều không quan trọng.

Hơn nữa, hiện tại không có ai có thể làm hại Tô Mạch, trong tứ hải bát hoang, năng lực của Tô Mạch là mạnh nhất, hiện tại anh cũng không biết tại sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ như vậy, mọi thứ đều thuộc về anh.

Nam Sao Biển Quân hiện tại sau khi nói xong những lời đó, cảm thấy bộ dạng này của mình, đúng là nhân họa đắc phúc, đạo lý này có tác dụng.

Nếu không thì những điều này giải thích thế nào?

Tuy hắn không bị thiêu chết ở nơi đó, nhưng đồng thời đã gặp được một cao thủ mạnh nhất trong tứ hải bát hoang.

Nên Tô Mạch khiến hắn cảm thấy may mắn không thôi, lúc này tuy trở nên thảm hại, yếu ớt đến mức hấp hối.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết chỉ cần còn một hơi thở thì sẽ sống sót, Tô Mạch cũng sẽ không nhìn hắn chết ở đó, mọi chuyện đều đã kết thúc.

Nên Tô Mạch là Chúa cứu thế, Nam Sao Biển Quân cảm thấy vô cùng vui mừng, sau khi nói xong những lời đó cũng đặc biệt kích động, lúc này trong mắt tràn đầy nước mắt.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết mình không thể khóc, phải nén nước mắt xuống, bởi vì lúc này, hắn biết không phải khóc vì bi thương, mà là cảm động đến rơi lệ.

Cảm thấy mình có đức có tài gì mà có thể gặp được một cao thủ mạnh mẽ như vậy trong vũ trụ, đã đưa mình thoát ra, nên ở nơi đó một vạn năm không có ai.

Nam Sao Biển Quân đôi khi cảm thấy quá kỳ lạ, nơi này hẻo lánh như vậy, chẳng lẽ thật sự không có ai phát hiện sao?

Lúc này hắn ủy khuất nói với Tô Mạch: “Nếu không thì, ta không

thể như hiện tại giành lại tự do, cũng không thể thoát khỏi phong ấn.

Bởi vì ta biết một vạn năm qua.

Nơi này căn bản không có ai, đôi khi đều cảm thấy thật đáng thương, nơi này tuy có chút hoang vu cũng có chút hẻo lánh.

Nhưng tại sao chưa từng có ai đến?

Ngay cả thần tiên cũng chưa từng đi qua đây?

Chẳng lẽ các thần tiên quản lý mọi việc trên trời không nhìn thấy phong ấn được bố trí ở nơi này sao?

Không có ai nhìn thấy ta bị giam cầm ở đây sao?

Nên đều cảm thấy đặc biệt uất ức, nhưng mọi chuyện đã kết thúc, ta biết ta đã được giải thoát, nên hiện tại rất vui.

Ân nhân của ta, ta sẽ mãi mãi ghi nhớ ân tình của người dành cho ta." Hiện tại, Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời đó, cảm thấy không hiểu tại sao hơn một vạn năm qua, nơi này căn bản không có ai?

Tại sao không có ai phát hiện?

Các thần tiên quản lý Tam Giới, mỗi ngày đều không ngừng du hành trong Tam Giới, chẳng lẽ không phát hiện nơi này được bố trí một kết giới mạnh mẽ sao?

Phong ấn ở bên trong căn bản không có ai biết, nên đều cảm thấy thật đáng thương, Nam Sao Biển Quân biết xác suất xảy ra chuyện như vậy quá thấp.

Nhưng lại tình cờ xảy ra chuyện này, hắn bị yêu quái giam cầm ở đó hơn một vạn năm, không có ai biết, đều cảm thấy đặc biệt đáng thương, nên Nam Sao Biển Quân chỉ có thể ra ngoài hiện tại.

Nếu không phải vì Tô Mạch thì căn bản không thể thoát ra, e rằng

tại kiên trì vài trăm năm nữa, hắn thật sự sẽ hóa thành tro bụi, căn bản không thể tồn tại, lúc đó ngay cả cơ hội trọng sinh cũng không còn.

Chương 830

Nguyên thần sẽ lập tức tiêu tán, vĩnh viễn tan thành mây khói, nên Nam Sao Biển Quân hiểu đạo lý này, hiện tại mọi chuyện tuy đã kết thúc.

Nhưng Nam Sao Biển Quân vẫn còn một chút sợ hãi, cũng cảm thấy khá đáng sợ, dù sao vấn đề như vậy sao có thể không đáng sợ chứ?

May mắn thay đã gặp được Tô Mạch.

Nếu không có may mắn đi theo, thì hắn biết e rằng căn bản không thể kiên trì lâu như vậy, sớm đã chết rồi, bởi vì Nam Sao Biển Quân trong lòng luôn giữ một niềm tin.

Giữ một sự kiên trì cảm thấy mình sẽ rời khỏi đó, nhất định sẽ có người đến, nên mỗi ngày hắn dùng phương pháp đó để tự cổ vũ, để mình kiên trì, đừng nhắm mắt, cũng đừng chết.

Khi mặt trời không còn tồn tại, tâm tĩnh tự nhiên lương (lòng tịnh thì mát mẻ) là đạo lý, Nam Sao Biển Quân vẫn luôn dùng tâm thái đó để đối mặt với cái nóng gay gắt quanh năm như vậy, nên mới kiên trì hơn một vạn năm mà không chết.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy đó cũng là một kỳ tích, hậu duệ Long tộc phải chịu đựng áp lực như vậy, thật sự quá đáng thương, cũng biết mọi thứ đã qua.

Xem ra sau này sẽ gặp được những chuyện tốt đẹp, bởi vì đã trải qua một vạn năm gian nan, cuối cùng cũng có thể thoát ra thành công.

Thì Nam Sao Biển Quân cũng biết đi kèm đều là những chuyện tốt đẹp, nếu không thì tại sao mọi chuyện lại xuất hiện tình huống như

vậy chứ?

Chẳng lẽ là sự khảo nghiệm của cuộc sống?

Yêu quái đó chẳng lẽ là do ông trời phái đến?

Để trừng phạt, hoặc để mình chịu đựng gian nan như vậy, sau này sẽ có năng lực tốt hơn xuất hiện.

Nên Nam Sao Biển Quân cũng không ngừng đặt ra những câu hỏi trong lòng, bởi vì hắn cảm thấy mọi chuyện đều đã xuất hiện, thấy mình không chết ở đó đã là một kỳ tích.

Nên cảm thấy mọi thứ cuối cùng cũng có một khởi đầu mới, chỉ là hiện tại hắn cảm thấy không về Đông Hải, cũng không về nơi của mình, nếu đi theo Tô Mạch cũng sẽ làm liên lụy.

Nhưng hắn cũng không biết phải làm sao, bởi vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy Tô Mạch trước mắt vừa nói không có việc gì, chỉ là đi dạo phàm gian, nên mới gặp được mình.

Nên mọi thứ đều là ông trời an bài, ông trời định đoạt, Nam Sao Biển Quân không thể giải thích, chỉ biết đã thoát khỏi cảnh khốn cùng như vậy, thì không cần phải bị mặt trời thiêu đốt nữa, cuối cùng đã được giải thoát, không cần phải bị giam cầm trong phong ấn nữa.

Tô Mạch hiện tại nghe xong lời nói của Nam Sao Biển Quân, cũng đang suy nghĩ trong lòng, những điều này giải thích thế nào?

Anh cũng không hiểu, dù sao Tam Giới có các vị thần tiên quản lý thế giới nhân tộc.

Nơi này thuộc về nơi của nhân tộc, đột nhiên lại giam cầm một con rồng, chẳng lẽ thật sự không có ai phát hiện sao?

Hoặc là cố ý khảo nghiệm Nam Sao Biển Quân đều có thể xảy ra.

Nhưng hiện tại vấn đề như vậy, Tô Mạch không có lời giải thích,

cũng không hiểu, cũng không có câu trả lời, dù sao anh chưa từng tận mắt chứng kiến mọi chuyện, nên hiện tại anh cảm thấy vướng mắc cũng vô dụng, lúc này anh nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói: "Vừa rồi vấn đề như vậy ta cũng đang suy nghĩ, nhưng trong lòng ta không có câu trả lời, dù sao ta cũng không thể giải thích mọi chuyện được.

Thực sự giống như đạo lý của ngươi nói không sai.

Tam Giới có thần tiên quản lý địa giới nhân tộc, bất cứ lúc nào có nguy hiểm đều sẽ xuất hiện, nhưng vì ngươi bị giam cầm ở đó, hơn một vạn năm không có thu hoạch, cũng không có ai đến, nên ta cũng cảm thấy khá kỳ lạ, mọi thứ thực sự không thể giải thích rõ ràng." Hiện tại, Tô Mạch sau khi nói xong những lời đó, cũng nghĩ trong lòng rằng hơn một vạn năm qua anh thực sự chưa từng rời khỏi Tử Tiêu Cung Điện, hai ngày nay thực sự đột nhiên không biết tại sao.

Cảm thấy muốn ra ngoài đi dạo giải khuây, nếu không thì anh biết mình không thể chịu đựng việc mỗi ngày phải đối mặt với những tiểu thần tiên đó đóng kịch.

Tô Mạch cảm thấy rất đau đầu, cũng không đi ứng phó.

Nên anh cảm thấy ra ngoài đi dạo là tốt hơn, nhưng mọi thứ lại thay đổi, đó cũng là một loại duyên phận chăng.

Vì vậy, ban đầu Tô Mạch không tin lời Nam Sao Biển Quân, nhưng sau khi tìm hiểu thì mới biết thân phận thật sự của hắn, hóa ra là cha của Đông Hải Long Vương.

Nam Sao Biển Quân trước mắt có năng lực đặc biệt mạnh mẽ, nhưng dù mạnh mẽ đến đâu cũng có đối thủ, bị một con yêu quái giam cầm ở nơi này một nửa đời, đều cảm thấy không thể tin được.

Cũng không thể biết được, trong lòng anh hiểu rõ, một số chuyện căn bản không thể dùng tư duy bình thường để giải thích, mọi thứ đều

là sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy.

Dù sao năm nay mọi thứ đều gặp được, không cần những thứ khác nữa, nên Tô Mạch cảm thấy trong lòng rất vững vàng.

Cảm thấy mình đã cứu mạng Nam Sao Biển Quân, đã làm một việc tốt, bởi vì mỗi ngày ở trong Tử Tiêu Cung Điện căn bản không có việc gì để làm, lúc này anh nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói tiếp: "Nhưng hiện tại ta có câu trả lời rồi, ta cũng không biết có liên quan đến ngươi không, ngươi cũng đừng hỏi vấn đề như vậy, không cần thiết.

Vì hiện tại đã gặp được ta, có lẽ đều là mệnh trung chú định.

Nếu không phải từ Tử Tiêu Cung Điện mà ra thì làm sao có thể gặp được ngươi?

Chương 831

Vốn dĩ hai ngày nay ta cảm thấy rất phiền lòng.

Không bị giam cầm trong Tử Tiêu Cung Điện, ta chỉ ra ngoài đi dạo giải khuây, nên trên đường đi ta cũng không biết mình đã đi đến đâu rồi." Nam Sao Biển Quân hiện tại ngồi trên mặt đất tựa vào vai Tô Mạch nghe xong những lời đó, sau đó Nam Sao Biển Quân cảm thấy đặc biệt bất ngờ.

Hóa ra Tô Mạch là người sống trong Tử Tiêu Cung Điện, bởi vì hắn hiểu rõ trong lòng, Tử Tiêu Cung Điện không phải người bình thường có thể ở được, bởi vì hắn biết mọi người đều biết mấy vạn năm trước trong Tử Tiêu Cung Điện cũng có một người mạnh mẽ cư trú.

Bản lĩnh đặc biệt cao cường, sau đó người đó không biết tại sao lại mất đi tung tích, không còn xuất hiện nữa, nên trong lòng hắn cũng cảm thấy khá kỳ lạ.

Người trong Tử Tiêu Cung Điện mạnh mẽ như vậy, tại sao đột nhiên lại biến mất tung tích?

Chẳng lẽ đã đi đâu rồi?

Bị Ma Tôn tiêu diệt sao?

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy không thể nào.

Lúc đó vị thần tiên sống trong Tử Tiêu Cung Điện có năng lực mạnh mẽ như vậy, đạo hạnh cao thâm như vậy, sao có thể bị Ma Tôn tiêu diệt chứ?

Nên hiện tại Nam Sao Biển Quân hiểu rõ trong lòng, Ma Tôn sớm đã bị phong ấn trong kết giới rồi, sao có thể xuất hiện chứ?

Hơn nữa, lúc đó nếu vị thần tiên đó không có pháp lực cao cường như vậy, thì sao có thể phong ấn Ma Tôn chứ?

Nhưng tất cả những lời giải thích đó, Nam Sao Biển Quân trong lòng không rõ, dù sao lúc đó hắn vừa mới sinh ra, không hiểu chuyện trên thế giới này.

Nhưng trong lòng hắn cũng nghe nói, vị thần tiên sống trong Tử Tiêu Cung Điện lúc đó cũng không hề tệ, nên trong lòng khá kính phục.

Đột nhiên hắn cảm thấy Tô Mạch trước mắt hiện tại sống trong Tử Tiêu Cung Điện, nên lúc này hắn cảm thấy cơ thể mình đã tốt hơn rất nhiều so với vừa rồi, mắt trợn tròn, cũng cảm thấy thật sự khá kinh ngạc.

Dù sao hắn biết ban đầu, có lẽ nghe Tô Mạch nói thể lực không đủ, nên có chút không nghe rõ.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy ở đó nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy tình hình đã tốt hơn nhiều, tình cờ Tô Mạch nói xong những lời đó, hắn mới thực sự biết.

Hóa ra Tô Mạch là nhân vật mạnh mẽ một lần nữa sống trong Tử Tiêu Cung Điện, thấy mỗi một người sống trong Tử Tiêu Cung Điện đều đặc biệt có năng lực, thú vị đặc biệt cao.

Nếu không thì Tô Mạch trước mắt tại sao lại lợi hại như vậy?

Nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy đã gặp được một người như vậy, cảm thấy trong lòng vui mừng không thôi.

Thấy mọi thứ đều có một khởi đầu mới, không cần phải chịu đựng đãi ngộ như vậy nữa, sẽ không bao giờ bị yêu quái giam cầm ở đó nữa.

Hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy sau khi được Tô Mạch cứu

ra, thật sự quá vui mừng, hiện tại hắn cũng biết Tô Mạch hóa ra là người sống ở Tử Tiêu Cung Điện trên Thiên Đình.

Là chủ nhân của Tử Tiêu Cung Điện, nên hiện tại mọi người đều cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, vừa kinh ngạc vừa cảm thấy có chút hỉ bất tự thắng (vui mừng khôn xiết).

Bởi vì hắn cảm thấy nếu thực sự sau này đi theo Tô Mạch đến Tử Tiêu Cung Điện để sống cũng rất tốt, nhưng mà, trong lòng hắn biết dù sao là hậu duệ Long tộc.

Làm như vậy không phải là không thỏa đáng sao?

Nhưng hiện tại hắn cũng không làm phức tạp mọi chuyện, tạm thời đừng nghĩ đến vấn đề như vậy.

Dù sao hắn biết hiện tại Tô Mạch không đuổi mình đi, đã thu lưu mình, mọi chuyện sẽ tốt đẹp, đều sẽ có đột phá, những chuyện tiếp theo sẽ phát triển.

Nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy không vội vàng, cũng đừng nghĩ mọi chuyện quá tốt đẹp, cũng đừng nghĩ mọi thứ quá thuận lợi.

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết mọi thứ đều như vậy, nhưng trong lòng hắn cũng rất vui mừng, bởi vì hắn cảm thấy hóa ra mình mới biết thân phận của tiên sinh Tô Mạch.

Nhưng trong lòng hắn lại nghĩ không biết hơn một vạn năm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vì Nam Sao Biển Quân biết hơn một vạn năm trước Tử Tiêu Cung Điện vẫn luôn được kiểm soát, cũng là nơi tối kỵ trên Thiên Đình.

Nhưng mà, Tô Mạch trước mắt lại sống trong Tử Tiêu Cung Điện, đều cảm thấy không thể tin được, nên hiện tại trong mắt hắn vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc.

Bởi vì mọi thứ đều không như hắn nghĩ, bởi vì Nam Sao Biển

Quân biết hơn một vạn năm qua hắn đã mất liên lạc, không biết tình hình bên ngoài như thế nào.

Tứ hải bát hoang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn không thể hiểu, nhưng hắn cũng biết tạm thời không vội vàng, cứ từ từ đi theo Tô Mạch.

Có lẽ mọi thứ đều sẽ thực sự rõ ràng, mọi thứ đều sẽ có câu trả lời, tạm thời không cần phải vướng mắc như vậy.

Chương 832

Nhưng trong mắt hắn tràn đầy sự kinh ngạc, lại có chút, bởi vì hắn cảm thấy người có thể sống trong Tử Tiêu Cung Điện chắc chắn không phải người bình thường.

Chẳng trách Tô Mạch có thể dễ dàng cứu mình ra khỏi phong ấn, nhưng tại sao hiện tại lại muốn đến nhân gian chứ?

Nên Nam Sao Biển Quân trong lòng không hiểu, sống trong Tử Tiêu Cung Điện, đó là một việc vinh quang biết bao, có những người, đều mơ ước có thể sống trong Tử Tiêu Cung Điện.

Hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ xem ra cũng là ông trời định đoạt, nếu không thì tại sao ông trời lại để mình bị giam cầm ở nơi này hơn một vạn năm.

Tuy phải chịu đựng áp lực cũng suýt chút nữa chết ở đó, nhưng hắn biết trước mắt đã gặp Tô Mạch, mọi thứ đều có hy vọng.

Tô Mạch trước mắt vì là người sống trong Tử Tiêu Cung Điện, nên Nam Sao Biển Quân đều cảm thấy không thể tin được, vui mừng không thôi.

Tuy hiện tại không có lời lẽ nào để diễn tả tâm trạng của hắn, nhưng nội tâm của hắn lại vô cùng vui sướng, sóng trào mãnh liệt.

Bởi vì hắn cảm thấy thật khó tin, thấy cao nhân trên thế giới này ở khắp mọi nơi, nên Tô Mạch nhìn qua thật trẻ tuổi và đẹp trai như vậy.

Nhưng tại sao lại có năng lực như vậy chứ, nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy thật sự khiến người ta khó hiểu, thấy năng lực của một người không thể nhìn bề ngoài.

Tuy trẻ tuổi, nhưng pháp thuật vô biên, tu vi đã đạt đến cảnh giới

đăng phong tạo cực, nên Nam Sao Biển Quân cũng rõ.

Nếu không thì, cũng không thể dễ dàng cứu mình ra khỏi cái nơi quỷ quái đó.

Nam Sao Biển Quân lúc này, ánh mắt tràn đầy vẻ kính phục, nhìn Tô Mạch, rồi nói: "Huynh đệ Tô Mạch, hôm nay ta gọi như vậy hình như không phải phép lắm, vì người là người sống trong Tử Tiêu Cung Điện, ta nghe nói người có thể sống trong Tử Tiêu Cung Điện đều phi thường, thấy năng lực của người chẳng trách lại mạnh mẽ như vậy.

Mọi thứ đã rõ ràng, thật sự đáng để mọi người kính phục, những người phía sau người, nhất định là sùng bái năng lực của người nên mới đi theo, nếu không thì cũng không thể phủ phục xưng thần." Hiện tại Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời đó, cũng đang suy nghĩ trong lòng, thấy hôm nay mình đã gặp được một cao nhân, thật may mắn.

Nếu không thì hắn biết bị yêu quái khống chế giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm, thật sự khó mà chịu đựng nổi, nên khiến hắn cảm thấy mọi thứ cuối cùng cũng có một sự giải thoát mới.

Cuối cùng cũng có một khởi đầu tốt đẹp, không cần phải chịu đựng áp lực như vậy nữa, bởi vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy ở nơi đó quanh năm thiếu nước.

Không chết ở đó đã là một kỳ tích, nên hắn cảm thấy mọi thứ cứ đợi Tô Mạch đi, nếu không thì nơi hoang mạc này căn bản không có ai trong một vạn năm qua.

Nam Sao Biển Quân biết chưa từng thấy ai ở nơi này, hiện tại nơi này lại có Tô Mạch, năng lực mạnh mẽ như vậy, là người kiên trì sống trong cung điện đó.

Nên đều cảm thấy khiến người ta phấn khích không thôi, Nam Sao

Biển Quân lúc này cũng sau khi nói xong những lời đó, biểu cảm trên mặt đặc biệt kinh ngạc, vừa kinh ngạc lại vừa đặc biệt vui mừng.

Bởi vì hắn cảm thấy mọi thứ đều đã được giải thoát, không cần phải bị giam cầm ở đó nữa, bây giờ có thể đi theo Tô Mạch cũng có một chỗ dựa.

Nhưng hắn cảm thấy hiện tại sau khi biết thân phận của Tô Mạch, đột nhiên cảm thấy cách xưng hô đó có chút không thích hợp, lúc này Nam Sao Biển Quân trong lòng, lại một lần nữa nói: "Ta nhìn mấy biểu cảm đó, đối với người thật sự là ngôn thính kế tòng (lời nói việc làm đều tuân theo), chưa từng nói một lời, có thể thấy năng lực của người mạnh mẽ đến mức nào, nếu không thì vừa rồi cũng sẽ không dễ dàng cứu ta ra.

Nên mọi thứ là bằng chứng tốt nhất, dù thế nào, ta cảm thấy hiện tại ta gọi như vậy có chút không phải phép, nếu không thì, người xem ta nên xưng hô thế nào mới thích hợp hơn chứ?" Hiện tại Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời đó, cũng đang suy nghĩ trong lòng, nếu không gọi xưng hô như vậy, thì gọi thế nào đây?

Nên hiện tại hắn cũng đang lo lắng, bởi vì hắn cảm thấy người thanh niên trước mắt này có năng lực mạnh mẽ, bối phận rất cao.

Nếu gọi như vậy thực sự không thích hợp, nên hiện tại Nam Sao Biển Quân đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều có chút không bình thường.

Dù sao hắn cảm thấy có thể gặp Tô Mạch ở nơi này, thật sự là một loại may mắn.

Nếu không thì hắn biết mình không thể thoát khỏi cảnh khốn cùng như vậy, sao có thể giải thoát ra chứ?

Phong ấn đó Nam Sao Biển Quân đã thử hơn một vạn năm.

Chưa từng có bất kỳ thu hoạch nào, cũng không có phương pháp giải thoát, bởi vì hắn biết khi bị giam cầm ở nơi đó mình đã bị thương.

Cảm thấy năng lực của mình bị hạn chế, sao có thể rời khỏi nơi này chứ?

Nên hiện tại cảm thấy Tô Mạch đột nhiên xuất hiện có thể cứu mình ra.

Đều cảm thấy đó là một kỳ tích, đều khiến mình phấn khích không thôi, tuy hiện tại vô cùng thảm hại, cảm thấy sắp hấp hối.

Nhưng Tô Mạch có thể cứu mình, Nam Sao Biển Quân cảm thấy vui mừng, nên hắn biết hiện tại mình không thể chết, từ từ sẽ hồi phục trạng thái.

Nam Sao Biển Quân hiện tại sau khi nói xong những lời đó, cũng không ngừng tìm kiếm xung quanh, bởi vì hắn cảm thấy nơi này không xa nơi phong ấn.

Nên hắn cảm thấy yêu quái đó có thể sẽ ẩn nấp ở gần đó không?

Chương 833

Dù sao Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình muốn báo thù.

Bởi vì hắn biết vô duyên vô cớ bị giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm đều cảm thấy vô cùng tức giận, đều rất tàn nhẫn, không chết ở đó thật sự là một kỳ tích.

Nên hiện tại hắn cũng muốn tìm kẻ chủ mưu, tìm con yêu quái đó, lúc đó cũng sẽ băm vằm nó ra, nhưng hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy đã tìm kiếm nửa ngày.

Xung quanh căn bản không có tình huống nào xuất hiện, nơi này vẫn như vậy, một vùng hoang vu ngay cả một cọng cỏ cũng không mọc được.

Nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy con yêu quái đó cũng không thể ẩn nấp ở nơi này, cũng không thể gây ra tội ác đó, e rằng đã bỏ chạy rồi.

Nên Tô Mạch lúc ở đó có phát hiện ra không, Nam Sao Biển Quân lúc này cũng cảm thấy thấy không có thu hoạch, mọi thứ cứ để tự nhiên đi, từ từ chờ đợi.

Chờ sau khi thể lực hoàn toàn hồi phục, lúc đó đi tìm tung tích yêu quái cũng không muộn.

Nam Sao Biển Quân hiện tại trong lòng cũng cảm thấy mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên đi, cũng không nói ra vấn đề như vậy, bởi vì hắn cảm thấy đó là chuyện của một mình mình.

Cũng không thể hỏi Tô Mạch vấn đề như vậy, nếu như vậy hình như lại làm phiền Tô Mạch đi tìm tung tích yêu quái, khiến hắn biết tại sao mình có thể làm như vậy.

Hiện tại không chết, sống sót đã là một kỳ tích, cảm thấy nếu không gặp Tô Mạch, thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy căn bản không thể kiên trì được bao lâu.

E rằng sau vài trăm năm nữa thật sự sẽ chết ở đó, ngay cả một mảnh xương vụn cũng không còn, nên Nam Sao Biển Quân đều cảm thấy may mắn.

Lúc này sau khi nói xong những lời đó, ánh mắt tràn đầy sự sùng bái đối với Tô Mạch, cảm thấy người thanh niên này có thể sống trong Tử Tiêu Cung Điện thật sự là một loại năng lực.

Chẳng trách những người phía sau anh ta đi theo, ngôn thính kế tòng đều không có phản ứng, cũng không có lời nói xuất hiện, bởi vì thực sự không có tư chất để nói chuyện với anh ta.

Nên nếu hắn nói thì trong lòng khá hiểu, đồng thời Nam Sao Biển Quân cảm thấy may mắn, biết Tô Mạch trước mắt lợi hại không thể tả.

Nhưng hắn lại có thể nói chuyện phiếm như vậy, nên đều cảm thấy có chút quá bốc đồng rồi sao, cảm thấy có chút không phải phép.

Nhưng dù sao Nam Sao Biển Quân biết lúc đầu không biết thân phận của Tô Mạch, cũng không biết anh là người sống trong cung điện, cũng không có ai có năng lực mạnh mẽ như vậy.

Nam Sao Biển Quân chưa từng hỏi vấn đề như vậy, bởi vì cũng không có ai ở nơi hoang mạc này, nhưng vì đã gặp được một người pháp lực cao cường xuất hiện.

Nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ có lẽ là ông trời định đoạt an bài, mọi thứ sẽ có thu hoạch mới.

Tô Mạch hiện tại nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, nhìn người bên cạnh cười ha ha, bởi vì Nam Sao Biển Quân có bộ dạng quá thú

vị.

Tô Mạch cảm thấy không cần thiết, xưng hô hay không xưng hô, anh chưa từng để ý, bởi vì Tô Mạch cảm thấy mình cũng không lợi hại đến mức nào.

Tuy sống trong Tử Tiêu Cung Điện đặc biệt mạnh mẽ, nhưng có những thần tiên vừa nghe thấy anh sống trong Tử Tiêu Cung Điện, ánh mắt của họ lập tức thay đổi.

Nên Tô Mạch cảm thấy không cần những biểu cảm như vậy, đặc biệt đáng sợ, đồng thời cũng đặc biệt ghen tị.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy cũng không có gì to tát, tuy năng lực mạnh mẽ, tu vi đã đạt đến cảnh giới cao, nhưng anh cũng chưa từng cảm thấy mình lợi hại đến mức nào.

Có lẽ là bình thường như vậy, chỉ là người ngoài nhìn vào thì cảm thấy thật sự phi thường, chỉ cần ai nghe tên Tô Mạch cũng đều ghen tị không thôi, đặc biệt sùng bái anh.

Nên Tô Mạch hiện tại có thể hiểu được tâm trạng như vậy, lúc này nhìn Nam Sao Biển Quân.

Tô Mạch nói: "Chuyện cá nhân của ta ấy à, cứ như lúc đầu mà đối với ta đi, đừng cảm thấy áp lực khi ở cạnh ta, nếu không thì khác gì những người phía sau ta?

Vậy chẳng phải ta đã cứu ngươi vô ích sao?

Ta đã cứu một người lề mề như ngươi, mỗi ngày đối với ta phủ phục xưng thần, đối với ta nói vài lời cảm ơn, vậy thì thật sự quá vô vị.

Nên hiện tại đừng nói nhiều như vậy nữa, xưng hô đều như nhau cả thôi, cứ gọi ta như lúc đầu ấy." Hiện tại, Tô Mạch sau khi nói xong những lời đó, cũng đang suy nghĩ trong lòng, thấy mọi thứ đều như

vậy, chỉ cần người khác vừa nghe tên anh.

Lại nghe anh sống trong Tử Tiêu Cung Điện đều sẽ có biểu cảm như vậy, nên thật sự không quen, cũng không hy vọng Nam Sao Biển Quân hiện tại ở trạng thái đó.

Bởi vì anh cảm thấy Nam Sao Biển Quân lúc đầu bộ dạng đó tốt hơn, ở bên cạnh anh vô ưu vô lo tự do tự tại, tuy anh đã cứu mạng hắn.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy không sao cả, mọi thứ đều là sự trùng hợp ngẫu nhiên, anh cũng không đòi hỏi báo đáp, chỉ cần Nam Sao Biển Quân có thể bình an vượt qua khó khăn này thì Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy vững vàng.

Nên hiện tại anh cảm thấy xưng hô đều là một biệt hiệu, cũng không còn quan trọng nữa, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, càng không bận tâm.

Chương 834

Bởi vì Tô Mạch cảm thấy mình chỉ muốn sống vô câu vô thúc, cũng không cần phong hào cũng không cần địa vị.

Nhưng mà mọi thứ đều thuộc về anh, đôi khi anh cảm thấy mọi thứ căn bản không thể thoát khỏi, con người sống trên đời không muốn được gì.

Nhưng không muốn hủy bỏ tất cả những gì có thể hủy bỏ, nên hiện tại anh cảm thấy trọng trách trên vai cũng theo đó mà tăng lên.

Dù sao hiện tại anh có thân phận như vậy, mỗi ngày ở trong Tử Tiêu Cung Điện, cũng đặc biệt nhàm chán, nếu không thì anh cũng biết không thể nào nghĩ đến việc muốn ra ngoài đi dạo giải khuây.

Nhân gian có những cảnh đẹp đang chờ anh đi thưởng thức, nhưng Tô Mạch thực sự không ngờ lại đến một nơi hoang vu như vậy, khoảnh khắc đó Tô Mạch hạ xuống.

Cúi đầu nhìn mới biết mình đã đến một sa mạc hoang vu, thậm chí còn khủng khiếp hơn cả Man Hoang Chi Địa, nhưng Tô Mạch biết vì đã vào rồi, vậy thì hãy xem xét kỹ lưỡng nơi này rốt cuộc có chuyện gì?

Nhưng anh nhìn thấy không xa có một con rồng đang cuộn mình, hóa ra là Nam Sao Biển Quân, nên hiện tại Tô Mạch nghĩ về những vấn đề này, đều cảm thấy đó là một kỳ tích, một sự trùng hợp.

Nếu không thì tại sao mọi thứ lại để anh gặp phải, nên hiện tại Tô Mạch biết chỉ cần dính líu đến chuyện, chỉ cần gặp phải.

Thì nhất định sẽ quản, tuyệt đối sẽ không nhìn Nam Sao Biển Quân chịu đựng sự tổn hại như vậy, dù sao anh biết lời Nam Sao Biển

Quân vừa nói đều là thật.

Thực sự là Thái tử Đông Hải Long Vương, nếu không thì vừa rồi khóc thảm thiết như vậy, nước mắt rơi xuống không thể nào lập tức biến thành trân châu, nên Tô Mạch thông qua phán đoán như vậy mà biết mọi chuyện.

Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, lại một lần nữa cảm động, bởi vì hắn cảm thấy Tô Mạch trước mắt có năng lực mạnh mẽ như vậy, địa vị cao như vậy.

Nhưng tại sao lại hòa nhã như vậy, thấy tính cách đó cũng thích, Nam Sao Biển Quân biết mình thích giao du với người như vậy, nhưng mà địa vị thân phận của mình lại cao quý như vậy.

Nên đột nhiên Nam Sao Biển Quân cảm thấy có áp lực, sao có thể không có áp lực chứ, bởi vì hắn biết nghe nói những người có tư cách sống trong Tử Tiêu Cung Điện đều phi thường, lợi hại không thể tả.

Nhưng mà người đó vẫn gặp được mình, nên hắn cảm thấy hơn một vạn năm qua thực sự không hề lãng phí, tuy bị hạn chế tự do, chịu đựng hình phạt tàn khốc như vậy.

Nhưng mọi thứ đều đã có báo đáp, bây giờ hắn cảm thấy được Tô Mạch cứu ra, đã có một sự giải thoát tốt đẹp, Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ đều có thu hoạch.

Lúc này hắn cảm thấy tuy cảm thấy uất ức, cũng cảm thấy chịu đựng áp lực như vậy thực sự có chút không cam tâm, nhưng tất cả có lẽ gặp Tô Mạch, đều là một sự giải thích.

Nếu không thì tại sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy chứ, nên hiện tại hắn cảm thấy ông trời an bài, để mình ở đó đợi Tô Mạch, nếu không thì Nam Sao Biển Quân hiểu rõ trong lòng.

Nếu không bị yêu quái giam cầm ở đó hơn một vạn năm thì e rằng

không thể quen biết Tô Mạch cũng không thể kết bạn với anh, Nam Sao Biển Quân cảm thấy tâm trạng khá tốt.

Thấy mình chịu đựng một vạn năm áp lực, chịu đựng một vạn năm khổ đau, chỉ cần gặp Tô Mạch, mọi thứ đều có một sự giải thoát tốt đẹp.

Nên nếu hắn nói thì trong lòng cũng không còn khó khăn như lúc đầu nữa, cũng không còn uất ức như vậy nữa.

Tô Mạch hiện tại sau khi nói xong những lời đó, cũng đang suy nghĩ trong lòng, Ma Sơn chẳng lẽ ai quan trọng vậy sao?

Chẳng lẽ sống ở đó cũng kỳ lạ như vậy sao?

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch cảm thấy trong mắt Nam Sao Biển Quân tràn đầy, đồng thời cũng tràn đầy sự kính phục, nhưng Tô Mạch cảm thấy cũng không cần thiết.

Chỉ là một phàm nhân bình thường, tuy hiện tại đã đắc đạo, trở thành thần tiên, nhưng anh chưa từng cảm thấy mình huy hoàng đến mức nào.

Cũng chưa từng cảm thấy mình lợi hại đến mức nào, cũng không bị người khác ghen tị, cũng không nhìn thấy ánh mắt ghen tị của người khác, nên đôi khi Tô Mạch cảm thấy không cần những điều đó.

Nhưng không có cách nào, hiện tại đã trở thành thân phận như vậy, sống trong Tử Tiêu Cung Điện, rõ ràng có năng lực như vậy.

Bởi vì hiện tại Tô Mạch trong lòng cũng hiểu rõ, mọi thứ đều là sự thật rồi, cũng không thể thay đổi, trong lòng có chút bất lực, nhưng cũng không thay đổi kết cục như vậy.

Dù sao là mệnh trung chú định, giống như hiện tại gặp Nam Sao Biển Quân, nếu không phải mệnh trung chú định thì tại sao lại đến một nơi quỷ quái như vậy, gặp được hắn?

Tô Mạch lúc này, trong mắt cũng tràn đầy ánh mắt bất lực, nhìn Nam Sao Biển Quân trước mắt, rồi nói tiếp: "Ta sống ở đâu cũng không quan trọng, quan trọng là bản thân ta, nếu không thì tại sao ta lại chạy ra khỏi Tử Tiêu Cung Điện, không ở đó ngây người chứ, ta ra ngoài đi dạo giải khuây." "Nhưng mà lại gặp được ngươi, mọi thứ có lẽ là mệnh trung chú định, dù sao chúng ta quen biết nhau cũng là một cái duyên.

Nên cũng đừng lo lắng như vậy nữa, vì ngươi không về Đông Hải, cũng không về nơi của ngươi, vậy thì mọi chuyện hãy tính toán lâu dài sau." Tô Mạch hiện tại cảm thấy Nam Sao Biển Quân muốn báo thù, vậy thì có một nơi là nơi tốt nhất để đi, mặc dù nơi đó tràn đầy những u linh khủng khiếp.

Nhưng có thể tiếp tục giúp Nam Sao Biển Quân năng lực có thể hồi phục nhanh chóng, bởi vì Tô Mạch hiểu rõ trong lòng, đó là một nơi tốt.

Lúc này, sau khi nói xong những lời đó, anh dẫn Nam Sao Biển Quân rời khỏi sa mạc hoang vu này, trực tiếp đi đến U Minh Hải Vực.

Tô Mạch vừa định dẫn Nam Sao Biển Quân rời đi trước đó, đã cho những người phía sau rời đi, bởi vì anh cảm thấy dẫn theo những tán tiên phía sau thực sự không tiện.

Chương 835

Đi cùng Nam Sao Biển Quân thì tốt hơn, bởi vì Tô Mạch biết hiện tại Nam Sao Biển Quân không bắt đầu du ngoạn nữa, đang thực sự bắt đầu trải qua kiếp nạn ở nhân gian.

Nên mọi thứ cảm thấy tràn đầy sự khủng khiếp, tràn đầy sự tích cực, nên để những thần tiên bên cạnh rời đi là tốt hơn, hơn nữa Tô Mạch chủ yếu cảm thấy dẫn theo quá phiền phức.

Vốn dĩ Tô Mạch trong lòng cho rằng một lần rời khỏi Tử Tiêu Cung Điện mọi thứ đều đã được giải thoát, tự do rồi, nhưng mà chưa du ngoạn xong nhân gian, lại gặp phải hắn.

Nên hiện tại Tô Mạch cảm thấy không cần nói nhiều như vậy nữa, chỉ cần nhìn Nam Sao Biển Quân có thể hồi phục sức khỏe là tốt rồi, nên Tô Mạch cảm thấy U Minh Hải Vực, là một nơi tốt nhất để đi.

Hiện tại đã đến trước U Minh Hải Vực, Nam Sao Biển Quân lúc này kinh ngạc ngẩn người, không ngờ nhân gian lại có một nơi vừa khủng khiếp lại vừa khiến người ta sáng mắt.

Nên hiện tại hắn cũng đầy vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn cảm thấy là một hậu duệ Long tộc, chưa từng thấy cảnh tượng hùng vĩ như trước mắt.

Cũng không biết, hóa ra trong tứ hải bát hoang lại có một U Minh Hải Vực, hiện tại hắn cảm thấy thật sự có những điều mình chưa học được.

Nếu không thì tại sao năng lực lại nông cạn như vậy chứ, Nam Sao Biển Quân cảm thấy Tô Mạch đưa mình đến U Minh Hải Vực có ý nghĩa gì?

Dù sao vừa rồi Tô Mạch khi đi chưa nói rõ mọi chuyện, chỉ nói muốn đưa Nam Sao Biển Quân đến một nơi để điều dưỡng cơ thể thật tốt.

Nơi đó có lẽ sẽ tìm thấy tung tích yêu quái, con yêu quái đã giam cầm Nam Sao Biển Quân ở nơi đó hơn một vạn năm.

Nam Sao Biển Quân hiện tại ngồi trên mặt đất, nhìn U Minh Hải Vực đó, lúc này mặt biển bắt đầu nổi gió đen, chao đảo không ngừng, thực sự có chút khủng khiếp, tuy là hậu duệ Long tộc.

Nhưng chưa từng thấy nơi nào khủng khiếp như trước mắt, hình như trên mặt nước không ngừng xuất hiện những ánh sáng màu xanh lam.

Thấy trên mặt biển có u linh xuất hiện, chẳng trách nơi này gọi là U Minh Hải Vực, xem ra nhất định có dụng ý.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy nước biển trên U Minh Hải Vực đều có màu đen xanh, bên trong không ngừng bốc lên khí thể màu xanh lam, lại có những ánh sáng xanh lam không ngừng xuất hiện.

Thấy có u linh tồn tại, Nam Sao Biển Quân hiện tại cũng cảm thấy khá kinh ngạc, dù sao hắn chưa từng thấy U Minh Hải Vực này, cũng chưa từng nghe nói.

Thấy mình không biết quá nhiều điều, hiện tại nhìn cảnh sắc trước mắt, biểu cảm trên mặt đặc biệt kinh ngạc, nhưng đồng thời trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Tuy là thần tiên, nhưng hắn cảm thấy hiện tại thể lực yếu ớt như vậy, nếu những u linh đó xuất hiện thì sẽ nuốt chửng cơ thể hắn, lúc đó sẽ không bao giờ có thể chuyển thế đầu thai nữa.

E rằng linh hồn của hắn cũng sẽ tiêu tan, vậy thì chẳng phải hắn sẽ tan thành tro bụi sao?

Nam Sao Biển Quân hiện tại đều cảm thấy đáng sợ không thôi.

Tô Mạch hiện tại nhìn biểu cảm đó của Nam Sao Biển Quân, nhịn không được mà cười, bởi vì anh cảm thấy Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long tộc, là Thái tử Đông Hải Long Vương, mà hiện tại sao lại nhát gan như vậy?

Nên anh cũng biết, xem ra hắn thật sự chưa từng nghe nói về U Minh Hải Vực, cũng chưa từng đến nơi này, nếu không thì biểu cảm trên mặt cũng sẽ không khủng khiếp như vậy, nhìn qua sợ hãi cực độ.

Ánh mắt tràn đầy sự kinh khủng, nên Tô Mạch biết Nam Sao Biển Quân hiện tại thực sự có chút sợ hãi, nhưng Tô Mạch cảm thấy nơi này là nơi tốt nhất để Nam Sao Biển Quân điều dưỡng cơ thể.

Đừng thấy U Minh Hải Vực đáng sợ như vậy, nhưng ở phía trước U Minh Hải Vực có một đồng cỏ, ở đó có vài kiến trúc, cũng đặc biệt đẹp.

Dù sao Tô Mạch cảm thấy nơi này không tệ, tuy khiến người ta nhìn qua có chút đáng sợ, nhưng những nơi khác thì không còn nữa.

Chỉ là Tô Mạch biết mình thích ứng với hoàn cảnh như vậy, ban đầu anh từ trong U Minh Hải Vực mà ra, sau khi có được thân phận hiện tại thì cảm thấy mỗi ngày sống thật bình thường.

Không vui vẻ như khi sống trong U Minh Hải Vực, bởi vì lúc đó Tô Mạch biết U Minh Hải Vực gần đó có những người bạn nhỏ.

Đều là những tiểu tinh linh, đừng thấy có những linh hồn tà ác, nhưng từ từ đều đã cải tà quy chính, kể từ khi anh rời khỏi đó.

Tô Mạch biết gần một vạn năm anh chưa từng đến U Minh Hải Vực này, nên hiện tại là vì Nam Sao Biển Quân.

Nếu không thì căn bản anh sẽ không quay lại, bởi vì anh biết những người bạn nhỏ của mình đều đã nguyên thần thăng thiên rồi,

hiện tại ở đó có lẽ lại trở nên không giống trước.

Chỉ là Tô Mạch cảm thấy U Minh Hải Vực vô cùng yên tĩnh, mặc dù bên trong tràn đầy sự tà ác, tràn đầy sự khủng khiếp, nhưng đối với việc Nam Sao Biển Quân chữa thương, sẽ hồi phục rất tốt.

Tô Mạch vừa nói xong, đột nhiên trên mặt biển, nổi lên một chiếc thuyền, một ông lão chèo thuyền trôi bồng bềnh đến, nên Tô Mạch hiện tại biết mọi thứ đều đã thay đổi.

U Minh Hải Vực không còn như trạng thái một vạn năm trước nữa, ngay cả ông lão chèo thuyền hiện tại cũng đã thay người, xem ra ông lão đó sớm đã nguyên thần tiêu tán rồi.

Chương 836

Nên hiện tại Tô Mạch đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút bi lương, nhưng cũng không để mình biểu hiện ra quá đau buồn.

Dù sao mọi thứ đều sẽ có một quá trình, một vạn năm biến đổi trời đất không biết đã trở thành trạng thái gì, nên hiện tại Tô Mạch hiểu rõ đạo lý này trong lòng.

Ông lão hiện tại chèo thuyền, đến bên cạnh Tô Mạch và Nam Sao Biển Quân.

"Hai vị công tử có muốn qua sông không?

Xem ra hai vị có vẻ mặt hơi lạ, đây là lần đầu tiên đến U Minh Hải Vực phải không?

Chẳng trách nhìn qua, biểu cảm trên mặt hai vị lại khủng khiếp như vậy, đặc biệt là vị công tử đang ngồi trên mặt đất, hình như bị dọa sợ rồi." Ông lão hiện tại sau khi nói xong những lời đó, vẫn luôn nhìn Nam Sao Biển Quân đang ngồi trên mặt đất, cảm thấy người thanh niên này sao lại thảm hại như vậy, cả trạng thái đều không tốt, hình như tu vi trên người đã tiêu hao gần hết.

Dù sao ông lão đã sống trên U Minh Hải Vực này gần một vạn năm rồi, có lẽ sau khi ông lão trước đó nguyên thần tiêu tán, ông ta đã đến U Minh Hải Vực này để quản lý mọi thứ.

Nên những người muốn qua sông nhất định phải trải qua, nếu không thì không thể vượt qua, vật chất này cũng không thể đến nơi đó.

Dù sao bên trong đều là những u linh tà ác, nếu không thì tại sao lại gọi cái tên đó chứ?

Nên hiện tại có những thần tiên, hoặc người bình thường sau khi

chết.

Linh hồn của họ không tiêu tán, sẽ không ngừng du hành trong U Minh Hải Vực, ông lão chỉ cảm thấy Nam Sao Biển Quân trước mắt nhìn qua thể lực có chút không đủ, chẳng lẽ đến U Minh Hải Vực này, là để chờ chết sao?

Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe xong lời nói của ông lão, có chút sợ hãi, dù sao vừa rồi bị cảnh tượng như vậy làm cho kinh ngạc ngẩn người, chưa từng thấy U Minh Hải Vực lại là nơi khủng khiếp như vậy.

Tuy là thần tiên, nhưng bị yêu quái giam cầm một vạn năm, cảm thấy như bị cách ly với thế giới, đột nhiên thể lực yếu ớt như vậy.

Vừa được Tô Mạch cứu ra, lại đến một nơi khủng khiếp như vậy, thật sự cảm thấy không thể tin được, Tô Mạch định làm gì?

Chẳng lẽ là để mình ở đó tiêu hao nguyên khí, đến khoảnh khắc nguyên thần tiêu tán sao?

Nếu không thì nơi này tại sao lại khủng khiếp như vậy?

Khắp nơi đều là bóng tối đen kịt, khiến người ta không khỏi rùng mình, ai biết hiện tại căn bản không nói nên lời, dù sao trong mắt hắn tràn đầy sự sợ hãi.

Hiện tại bộ dạng thảm hại này, đừng nói một ông lão, một tiểu tiên tử bình thường, đều không thể chống cự.

Dù sao Nam Sao Biển Quân hiện tại không biết U Minh Hải Vực này rốt cuộc dùng để làm gì.

Nam Sao Biển Quân hoàn toàn không biết rằng trong Tứ Hải Bát Hoang lại có một nơi đầy rẫy kinh hoàng, đầy rẫy u linh như U Minh Hải vực, dù sao thì hắn vẫn còn quá non nớt.

Tuy hắn hiện tại đã mấy vạn tuổi rồi, nhưng mỗi ngày đều ở trong Nam Hải, chưa từng hỏi chuyện bên ngoài.

Nếu không phải vô tình du hành thiên hạ, đã gặp mảnh vườn trái cây kia.

Lại có thể ăn phải trái cây do yêu quái bố trí, rồi bị nhốt ở một nơi hơn một vạn năm.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân trong lòng rất rõ ràng, những thứ chưa thấy còn quá nhiều.

Nhưng hắn biết rõ U Minh Hải vực trước mắt nhất định tồn tại thật sự, nếu không thì Tô Mạch không thể đưa hắn tới đây được.

Hiện tại, Tô Mạch nghe ông lão nói xong, nhìn U Minh Hải vực, cảm thấy U Minh Hải vực sau hơn một vạn năm đã khác xưa rất nhiều, dù cảnh còn người mất.

Nhưng vẻ ban đầu của nó sẽ vĩnh viễn không thay đổi, dù sao nơi đây là U Minh Hải vực, đầy rẫy kinh hoàng, đồng thời cũng đầy ảo ảnh.

Có người có thể tìm thấy thứ mình muốn ở đây, nhưng cũng có người sẽ mất đi tất cả mọi thứ trong chớp mắt.

Nơi đây tràn ngập những điều kỳ lạ, tràn ngập sự kinh khủng.

Vì vậy, thỉnh thoảng Tô Mạch khi rảnh rỗi cũng đến đây, nhưng kể từ khi rời khỏi U Minh Hải vực, hắn chưa từng quay lại nữa.

Bởi vậy, hiện tại đứng tại chỗ nhìn ông lão trên thuyền, trong lòng không khỏi có chút băn khoăn.

Đột nhiên nhớ đến những người bạn thời thơ ấu, không biết giờ họ đã đi đâu, không phải đã tan thành tro bụi rồi sao?

Chương 837

Hoặc đã đầu thai chuyển thế.

Khoảnh khắc ấy, trong mắt Tô Mạch không khỏi có chút bi thương.

Hắn từ từ điều chỉnh tâm trạng, không để mình trông quá cảm thương.

Vì không muốn tiết lộ bí mật nội tâm, hắn nhìn ông lão trên thuyền và nói: "Ông lão, ta không qua biển, ta chỉ muốn tìm một nơi, bạn của ta bị thương rồi, ta cảm thấy U Minh Hải vực này tương đối yên tĩnh." "Vì vậy, ta muốn ở lại đây vài ngày cùng hắn, để hắn tịnh dưỡng thân thể cho tốt.

Dù sao tình trạng của hắn hiện tại không tốt, thật sự như lời ông nói, sắp thoi thóp rồi.

Vậy nên ta đến đây để làm phiền ông." Tô Mạch cảm thấy lúc này thẳng thắn nói chuyện thì tốt hơn, vì hắn biết không thể giấu giếm ông lão trên thuyền, năng lực của ông ấy mạnh mẽ đến nhường nào.

Đừng thấy ông ấy chỉ là một ông lão chèo thuyền, nhưng nếu có thể quản lý U Minh Hải vực này, thì năng lực của ông ấy lớn biết bao, đạo hạnh của ông ấy sâu dày biết bao.

Tô Mạch trong lòng rất rõ ràng.

Bởi vì hơn một vạn năm trước khi sống ở U Minh Hải vực, ông lão đó có năng lực đặc biệt mạnh mẽ.

Vì vậy Tô Mạch đã theo ông ấy học bản lĩnh, nếu không thì cũng không thể có thành tựu như ngày hôm nay.

Bởi vậy, mỗi khi nghĩ đến những chuyện ngày xưa, Tô Mạch đều

cảm thấy đặc biệt bi thương, cũng cảm thấy có chút thê lương.

Vì cảnh còn người mất, ông lão đó đã không còn trên thế giới này, e rằng đã đến nơi cần đến rồi.

Nhưng Tô Mạch trong lòng cũng biết rằng không có chuyện đau buồn như vậy, dù sao năng lực của ông lão mạnh mẽ đến thế, không quản lý U Minh Hải vực này, e rằng cũng sẽ có được kết cục tốt nhất.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng rất hiểu rõ đạo lý này.

Chỉ là đột nhiên mang Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải vực này, cảm thấy mọi thứ ở đây đều đã thay đổi, những người bạn thời thơ ấu, cả ông lão trong ký ức đều đã thay đổi.

Không khỏi trong lòng có chút cảm thương.

Sau khi nói xong những lời này, hắn nhìn Nam Sao Biển Quân bên cạnh, cảm thấy Nam Sao Biển Quân lúc này hình như có chút sợ hãi.

Nhưng nơi này đáng sợ đến thế sao?

U Minh Hải vực là nơi Tô Mạch lớn lên từ nhỏ, vì vậy thỉnh thoảng Tô Mạch cảm thấy thật sự quá kỳ lạ, có thể cùng u linh lớn lên ở đây.

Vì vậy, hắn chỉ là một người bình thường, nhưng tại sao lại có thể trưởng thành ở U Minh Hải vực này?

Đôi khi Tô Mạch hiện tại vẫn không có câu trả lời.

Mặc dù bây giờ năng lực mạnh mẽ, có điện Tử Tiêu Cung của riêng mình, mỗi ngày ở trong Tử Tiêu Cung cũng đặc biệt tự tại.

Nhưng Tô Mạch biết có một số việc không thể tìm ra câu trả lời, cũng không thể khiến lòng mình được an ủi.

Vì vậy, hiện tại cảm giác một lần nữa trở về cố hương.

U Minh Hải vực, mọi thứ vẫn như xưa, nhưng không còn thấy những người bạn cũ nữa, trong lòng không khỏi có chút suy sụp, cũng có chút đau lòng.

Hiện tại, Nam Sao Biển Quân nghe Tô Mạch nói xong, đột nhiên hiểu ra một số chuyện.

Ra là thế này!

Hắn mới phản ứng lại, Tô Mạch trong chớp mắt đã đưa hắn đến U Minh Hải vực.

Thì ra là muốn hắn tịnh dưỡng ở đây cho tốt, nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy có chút kỳ lạ, nơi này tuy yên tĩnh.

Nhưng nơi này đầy rẫy những u linh kinh khủng, mặt biển cũng quá đáng sợ rồi.

Nơi này làm sao mà tịnh dưỡng thân thể cho tốt được, ngay cả một chỗ để ở cũng không có.

Hiện tại, Nam Sao Biển Quân tuy không nói gì, nhưng trong lòng phỏng đoán những vấn đề như vậy cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Chương 838

Nhưng hắn biết rằng vì Tô Mạch đã đưa hắn đến nơi này.

Vậy thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy không nên nói thêm gì nữa, vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi chuyện đều phải nghe theo hắn, năng lực của hắn mạnh mẽ đến thế.

Vì đã cứu hắn thì sẽ không làm hại hắn, nên Nam Sao Biển Quân trong lòng rất rõ ràng vấn đề này.

Hiện tại, tuy biểu cảm trên mặt đặc biệt kinh khủng, nhưng không nói ra.

Nhưng biểu cảm của hắn đã tố cáo, chỉ là hắn chưa từng thấy U Minh Hải vực đáng sợ như vậy, đột nhiên nhắm mắt lại.

Sau đó mở mắt ra nhìn U Minh Hải vực, U Minh Hải vực trông tối đen như mực, không ngừng có gió lớn thổi, kèm theo ánh sáng màu xanh lam, đặc biệt chói mắt.

Nhưng mặt biển lại vô cùng tối tăm, chỉ có ông lão trên thuyền, đôi mắt phát ra ánh sáng chói lọi, cực kỳ sáng, giống như những vì sao trên bầu trời đêm.

Vì vậy, hắn cảm thấy nơi này không quá tầm thường, biết rằng vì đã đến đây rồi, nên không thể lựa chọn.

Lúc này biết rằng hiện tại trong cơ thể yếu ớt như vậy, nếu đến gần mặt biển, e rằng u linh trong biển sẽ trong chớp mắt nuốt chửng nguyên khí của hắn.

Vậy thì chẳng phải không có khả năng phục hồi sao?

Chẳng phải sẽ chôn vùi ở U Minh Hải vực sao?

Mặc dù Nam Sao Biển Quân trong lòng có một nghìn câu hỏi, một vạn vấn đề.

Nhưng lúc này không hỏi, chỉ cảm thấy đi theo Tô Mạch không sai, vì đã đưa hắn đến đây, vậy thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy cứ đi theo hắn, đừng hỏi những điều khác.

Dù sao hiện tại cũng không thể rời khỏi đây được, vì Nam Sao Biển Quân trong lòng rất rõ ràng, vì đã là U Minh Hải vực, vậy thì mọi chuyện căn bản không thể tự mình quyết định được.

U Minh Hải vực này tràn ngập sự kinh khủng, là nơi âm u nhất trong Tứ Hải Bát Hoang, thậm chí còn hơn cả việc bị nhốt ở nơi kia.

Nhưng còn bi thảm hơn cả việc bị nhốt trong sa mạc, vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy tại sao lại liên tiếp gặp phải những tình huống như vậy?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại cảm thấy mọi chuyện thật sự quá kỳ lạ, chỉ là hiện tại không nói gì, nhưng vừa rồi cũng nghe Tô Mạch nói rồi.

Vì đã đưa hắn đến U Minh Hải vực này để chữa thương, nhưng Nam Sao Biển Quân cũng đang nghĩ trong lòng, nơi này cực âm cực hàn, làm sao có thể chữa thương được.

Vết thương của hắn vô cùng nặng, tu vi của hắn chỉ còn lại một chút xíu, nếu tiếp tục tiêu hao, e rằng vô lực xoay chuyển tình thế.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng rất rõ ràng tình trạng, vì cảm thấy vừa rồi Tô Mạch nói muốn hắn ở nơi này tịnh dưỡng thân thể cho tốt.

Nhưng hắn biết U Minh Hải vực này căn bản không thích hợp, nếu muốn tịnh dưỡng thân thể thì phải đến một nơi vô cùng yên tĩnh, tràn ngập ánh nắng, tràn ngập ảo mộng.

Nhưng U Minh Hải vực này thật sự quá không thể tin nổi, vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy thật sự không thông suốt cũng không thể tin nổi, trong hồ lô của Tô Mạch bán thuốc gì đây?

Tại sao lại đưa hắn đến U Minh Hải vực đáng sợ này, Nam Sao Biển Quân hiện tại hận không thể chạy trốn, nhưng biết rằng căn bản không có sức để đi lại.

Đặc biệt khó khăn, chỉ có thể mặc cho Tô Mạch sắp xếp, nhưng Nam Sao Biển Quân trong lòng biết hắn không thể làm hại mình.

Nếu Tô Mạch muốn hại hắn, thì ban đầu cũng không thể đưa hắn ra khỏi nơi cực kỳ nóng bức kia.

Nam Sao Biển Quân hiện tại nghĩ, cũng cảm thấy không nên nghĩ quá nhiều, vì Tô Mạch đã đưa hắn đến nơi này, vậy thì U Minh Hải vực này khẳng định là nơi chữa thương tốt nhất rồi.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng rất rõ ràng, cảm thấy Tô Mạch lại có thể làm hại hắn, lại có thể khiến hắn chết ở đây sao, mặc dù U Minh Hải vực tràn ngập sự kinh khủng, có những u linh.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy không sao cả, vì Tô Mạch còn dám đến đây, vậy hắn sợ gì chứ?

Vì hôm nay Nam Sao Biển Quân cảm thấy phải bảo vệ hắn.

Căn bản không cần lo lắng.

Hơn nữa vừa rồi Nam Sao Biển Quân cũng biết chỉ trong chớp mắt đã đến U Minh Hải vực.

Tuy không biết U Minh Hải vực này nằm ở đâu, nhưng hắn biết U Minh Hải vực này cũng không dễ dàng bị ai đó điều khiển.

Chương 839

Nhưng năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ như vậy, đưa hắn đi không tốn chút sức lực nào, chỉ vài giây đã đến U Minh Hải vực.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng rõ ràng, vậy thì mọi chuyện không có gì phải lo lắng, cũng không có gì phải băn khoăn, vì cảm thấy đi theo Tô Mạch là an toàn nhất.

Nếu không đi theo U Minh Hải vực, e rằng ở lại nơi an toàn chưa chắc đã an toàn, dù sao Vũ Tử Hiên này đặc biệt kinh khủng, khắp nơi đều là mặt biển đen kịt.

Bố cục vô cùng kỳ lạ, nhưng Nam Sao Biển Quân biết có Tô Mạch ở đó thì không nên nói quá nhiều nữa.

Lại khổ sở giày vò, khiến mình sợ hãi đến mức này làm gì.

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết mình đã sống mấy vạn năm rồi, chưa từng biết trong Tứ Hải Bát Hoang lại có một nơi như vậy tồn tại, U Minh Hải vực trông thật sự khác biệt.

Chẳng trách Tô Mạch lại đưa hắn đến nơi này, có lẽ hắn đã xa nơi này lâu rồi, Nam Sao Biển Quân cảm thấy kỳ lạ.

Nơi này đáng sợ như vậy, nhưng U Minh Hải vực, Tô Mạch lại chỉ chọn nơi này sao?

Ông lão trên thuyền lúc này dừng lại trên U Minh Hải vực, cảm thấy lời nói của Tô Mạch thật sự có chút kỳ lạ, vì cảm thấy nơi này tràn ngập sự kinh khủng, U Minh Hải vực này, khắp nơi đều là linh hồn.

Chỉ khi linh hồn trong Tứ Hải Bát Hoang chết đi, tam hồn thất phách không ngừng du đãng, mới dừng lại thoáng qua ở U Minh Hải

vực này, rồi trong chớp mắt cũng sẽ biến mất.

Nhưng ông lão cũng biết U Minh Hải vực này cũng sẽ giữ lại một số âm hồn bất tán, trú ngụ trên mặt biển.

Một khi có người không biết điều muốn lao vào U Minh Hải vực này.

Vậy thì chúng sẽ tranh nhau phân tích nguyên khí của người đó, khiến năng lực của chúng tăng lên.

Vì vậy hiện tại ông lão biết U Minh Hải vực trông có vẻ bình tĩnh.

Nhưng lại vô cùng kinh khủng, dù sao nơi này có trạng thái đó, quanh năm mặt biển bị bóng tối bao phủ, không ngừng phát ra ánh sáng xanh lam.

Có những tà ma yêu linh đang tác quái, nhưng chàng trai trẻ trước mắt này lại đưa một người bị thương đến nơi này để tịnh dưỡng.

Vì vậy cảm thấy có chút không thể tin nổi, chưa từng nghe nói chuyện như vậy.

Ông lão đã sống ở U Minh Hải vực này hơn một vạn năm.

Cũng không biết nơi này có thể chữa thương, vì vậy hiện tại mặt đầy kinh khủng.

Nam Sao Biển Quân hiện tại cảm thấy nơi như vậy vô cùng kinh khủng, U Minh Hải vực sao lại khiến người ta cảm thấy không hợp lý như vậy.

Vì vậy hiện tại biết rằng Tô Mạch đưa hắn đến U Minh Hải vực này để hắn chữa thương, nhưng hắn cảm thấy nơi này thật sự có thể chữa thương sao?

Nơi này căn bản không có ánh nắng, trông âm u lạnh lẽo, vô cùng kinh khủng, thậm chí còn đáng sợ hơn địa ngục.

Vì Nam Sao Biển Quân biết mình cũng đã đến địa ngục, nhưng chưa từng thấy nơi nào đáng sợ đến mức như U Minh Hải vực trước mắt này, thật sự là lần đầu tiên.

Hắn cũng biết vùng hoang dã, lại bị yêu quái nhốt, trong sa mạc hoang vu kia, hơn một vạn năm cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi đến mức nào.

Vì biết không còn chút hy vọng nào nữa, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng lúc này hắn thoát khỏi phong ấn, được Tô Mạch cứu.

Nhưng hiện tại lại đi theo Tô Mạch đến một U Minh Hải vực đầy rẫy linh hồn tà ác, đều cảm thấy không thể chịu đựng được, không thể tin nổi.

Nam Sao Biển Quân tuy hiện tại không nói gì, nhưng trong đầu hắn vẫn luôn nghĩ về vấn đề này, vì không biết trong Tứ Hải Bát Hoang, vì sao lại có một U Minh Hải vực như vậy có thể chữa thương.

Vì vậy trong lòng hắn cũng tràn ngập kinh khủng, tràn ngập băn khoăn, không biết phải giải thích thế nào, tại sao Tô Mạch lại làm như vậy.

Chẳng lẽ U Minh Hải vực thật sự có thể giúp tu vi của hắn nhanh chóng phục hồi sao?

Vì vậy hiện tại nghe Tô Mạch nói xong những lời đó cũng mặt đầy nghi ngờ.

Nếu không phải hiện tại nhìn Nam Sao Biển Quân như vậy, biết rằng hắn vẫn luôn nghi ngờ lời mình nói, dù sao Tô Mạch biết U Minh Hải vực này là nơi hắn có thể ở lại.

Chương 840

Lại có thể cảm thấy sợ hãi sao, vì nơi này đã rèn luyện bản lĩnh của hắn, khiến tu vi của hắn tăng trưởng.

Đừng thấy ở đây có một số linh hồn tà ác, có hồn phách của người chết không ngừng du đãng ở đây, nhưng Tô Mạch cảm thấy không sao cả, sẽ không để ý.

Vì gan hắn lớn đến thế, những linh hồn tà ác đó, những hồn phách du đãng đó cũng không dễ dàng làm hại người, sau khi chết, những linh hồn vô tội đó, âm hồn bất tán, không ngừng quanh quẩn ở đây.

Một khi được giải thoát, linh hồn sẽ tan đi, hồn phách cũng theo đó rời đi, cũng sẽ được giải thoát.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng rất rõ ràng đạo lý này.

Ông lão hiện tại vẫn luôn ngồi trên thuyền, biểu cảm trên mặt cũng vô cùng ngưng trọng, vì biết lời nói của Tô Mạch vừa rồi quả thực là một ý tưởng táo bạo.

Muốn chữa thương ở U Minh Hải vực này cũng không phải là không thể, dù sao ông ấy biết quyền lực của mình tuy lớn, có thể quản lý một số việc ở U Minh Hải vực này.

Nhưng chàng trai trẻ này trông khí vũ hiên ngang, có một khí chất khác biệt, vậy thì ông ấy sao có thể từ chối chứ?

Khoảnh khắc ấy, trong mắt ông lão tràn ngập ánh mắt kiên định nhìn Tô Mạch nói: "Vị công tử, vì đã nói như vậy, ta làm sao có thể từ chối chứ, ta thấy bạn của công tử bị thương không nhẹ, hình như đã tiêu hao hết tất cả nguyên khí." "Nếu không thì cũng không thể ở trong tình trạng này.

Nhưng lại giống như bị phơi nắng quanh năm, biến thành bộ dạng này.” Ông lão trong lòng rất rõ ràng, qua quan sát vết thương của Nam Sao Biển Quân ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Ông lão cũng nhìn vết thương của Nam Sao Biển Quân, tuy không phải do giao đấu với người khác, nhưng vẫn luôn dùng nội lực của mình chống lại các yếu tố bên ngoài, nếu không thì không thể sinh tồn.

Ông lão trong lòng rất hiểu rõ mọi chuyện.

Bởi vì kiến thức của ông ấy đặc biệt rộng, không phải một ông lão bình thường, có thể chèo thuyền đưa người qua lại ở U Minh Hải vực này, ông ấy có năng lực của riêng mình.

Nếu không thì không thể ngồi vào vị trí ngày hôm nay, tuy trông có vẻ bình thường, nhưng cũng có quyền lực rất lớn.

Chỉ là hiện tại cảm thấy mình đã lớn tuổi rồi, chỉ muốn trở nên khiêm tốn hơn một chút, mỗi ngày nhìn những linh hồn không ngừng du đãng ở đây, trong lòng cảm thấy rất an ổn.

Vì cảm thấy chút sức lực nhỏ bé của mình có thể giúp đỡ những linh hồn đó, tìm thấy một chút giải thoát cho những oan khuất chưa tan, để họ không phải chết trong hận thù.

Để họ có thể chuyển kiếp, đó là nguyện vọng lớn nhất của ông lão, vì vậy hiện tại ông ấy sẵn lòng sống ở đây.

Cũng sẵn lòng ở lại U Minh Hải vực này, giúp đỡ tất cả những linh hồn tà ác.

Để họ có thể thật sự buông bỏ mọi khái niệm tà ác, mà chuyển thế đầu thai.

Đó là tâm nguyện của ông lão.

Vì vậy hiện tại cảm thấy đã sống ở U Minh Hải vực này hơn một

vạn năm, đã thấy rất nhiều chuyện.

Nhưng chàng trai trẻ trước mắt này lại đưa một người bị thương đến U Minh Hải vực này, muốn tịnh dưỡng, đây là lần đầu tiên ông thấy và cũng biết.

Ở đây tuy có một số linh hồn tà ác, cũng có hồn phách của người chết không ngừng tan đi, cũng có hồn phách không ngừng xuất hiện, nhưng sẽ không dễ dàng làm hại người.

Nhưng một khi rơi xuống mặt biển thì khó chịu rồi, trên mặt biển có thể ăn mòn cơ thể con người.

Một khi có ý niệm tà ác, hoặc mong muốn chết càng lúc càng mạnh.

Vậy thì những linh hồn tà ác dưới đáy biển sẽ không ngừng xuất hiện nuốt chửng ý niệm của người đó, khiến người đó mất đi ý thức.

Lúc đó, tất cả nguyên khí và tu vi trên người sẽ bị những linh hồn tà ác trên mặt biển trong chớp mắt phân thây.

Ông lão trong lòng rõ ràng, U Minh Hải vực là nơi đáng sợ, vì vậy những người bình thường hoặc thần tiên căn bản không muốn đến đây.

Nhưng cũng có một số nam nữ si tình muốn đến đây, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp của U Minh Hải vực, tuy U Minh Hải vực trông có vẻ đáng sợ, toàn là phong cảnh đen tối.

Nhưng một khi tỉ mỉ thưởng thức, nơi đây vô cùng đẹp.

Đừng thấy có một số linh hồn tà ác, có những hồn phách âm hồn bất tán, nhưng ông lão đã sớm quen với cuộc sống như vậy, chưa từng cảm thấy kinh khủng.

Vì vậy hiện tại nhìn Tô Mạch lại đưa một chàng trai trẻ đến nơi

này, đột nhiên xuất hiện, ông ấy tưởng là muốn qua biển.

Chương 841

Nhưng điều khiến ông lão vạn lần không ngờ tới là, lại muốn chữa thương ở đây.

Chỉ là ông lão cảm thấy chàng trai trẻ đang ngồi trên đất sắp thoi thóp trước mắt này, trông cũng vô cùng tuấn tú.

Cả người cũng vô cùng có năng lực, nếu không biến thành bộ dạng này, chưa chắc đã có thể đến U Minh Hải vực này, vì vậy ông lão trong lòng rất rõ ràng chuyện này.

Hiện tại ông lão cũng biết Nam Sao Biển Quân mặt đầy kinh khủng, đặc biệt sợ hãi, chẳng trách lại có biểu cảm như vậy.

Với tình trạng hiện tại, nếu bị những linh hồn tà ác đó phân tán đi, căn bản không thể sinh tồn, cũng không thể chuyển thế đầu thai nữa, e rằng nguyên thân sẽ tiêu tán ở đây, vĩnh viễn không còn tồn tại.

Ông lão hiện tại có thể hiểu được tâm trạng của Nam Sao Biển Quân, cũng biết chàng trai trẻ này tại sao lại sợ hãi, có lẽ là lần đầu tiên hắn đến U Minh Hải vực.

Nếu không thì biểu cảm trên mặt cũng không ở tình trạng này, ông lão trong lòng rất rõ ràng chuyện này, dù sao ông ấy biết những người lần đầu tiên đến đây đều sẽ có biểu cảm như vậy.

Vì không thể chấp nhận rằng trong Tứ Hải Bát Hoang lại có một U Minh Hải vực như vậy, cũng không dám tưởng tượng nơi này tràn ngập linh hồn tà ác.

Có những hồn phách âm hồn bất tán, đều sẽ quanh quẩn đối lưu ở đây.

Ông lão hiện tại trong lòng vẫn luôn quan sát biểu cảm của Nam

Sao Biển Quân, cũng biết hiện tại trong mắt hắn tràn ngập kinh khủng, tràn ngập hoảng loạn, hận không thể ngay lập tức chạy trốn khỏi U Minh Hải vực này.

Ông lão lúc này, mỉm cười, thu ánh mắt từ trên người Nam Sao Biển Quân về, nhìn Tô Mạch có năng lực siêu phàm bên cạnh, rồi nói: "Dù sao nhìn biểu cảm này, cùng với vết thương trên người, không ngừng tiêu hao nội lực, mới xuất hiện tình huống như vậy.

Nếu không thì vết thương trên người cũng không thể từng mảng từng mảng bong tróc." "Cả làn da trông cũng có chút nổi mụn nước, thật sự khiến người ta rợn người, cũng khiến lòng ta thắt lại." Ông lão biết qua quan sát và năng lực của mình, có thể phán đoán rằng vết thương trên người Nam Sao Biển Quân căn bản không phải do giao đấu với người khác mà sinh ra.

Bị phơi nắng quanh năm, có lẽ bị người khác nhốt ở một nơi nào đó lâu rồi, nếu không thì cũng không thể xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Vì vậy ông lão hiện tại nhìn vết thương của Nam Sao Biển Quân cũng có chút động lòng, cũng có chút đáng thương.

Dù sao ông lão biết mình chưa từng thấy một người nào bị phơi nắng quanh năm trông như thế nào, năm nay cảm thấy cuối cùng đã thấy rồi.

Nhưng cảnh tượng đó thật sự thảm không nỡ nhìn, khiến người ta trong lòng cảm thấy đặc biệt kinh khủng.

Ông lão biết mình đã thấy qua tình huống này.

Dù sao có thể sống ở U Minh Hải vực này, chưa từng cảm thấy thế gian này có nơi đáng sợ, có tình huống đáng sợ xuất hiện.

Nhưng đối mặt với Nam Sao Biển Quân trước mắt, cảm thấy thật

sự quá sức chịu đựng, nguyên nhân khiến Nam Sao Biển Quân xuất hiện tình trạng như vậy là gì.

Ai đã nhốt hắn ở một nơi nào đó phơi nắng quanh năm chứ, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, ông lão cảm thấy đây là lần đầu tiên ông thấy.

Ông lão hiện tại cảm thấy mình cũng đã lớn tuổi rồi, không thường xuyên du hành vạn thế giới, mỗi ngày đều ở trong U Minh Hải vực, những thứ đã thấy cũng ít đi.

Nếu không thì tại sao nhìn vết thương đầy người của Nam Sao Biển Quân lại khiến lòng ông ấy đặc biệt đau khổ chứ?

Ông ấy biết khi chưa quản lý U Minh Hải vực này, ông cũng là một thần tiên tiêu dao tự tại.

Đột nhiên hơn một vạn năm trước nhận một nhiệm vụ, bất đắc dĩ phải đến U Minh Hải vực, lúc đó cũng bất lực, căn bản không muốn đến U Minh Hải vực.

Vì ông ấy cũng biết trong Tứ Hải Bát Hoang, cũng chỉ có U Minh Hải vực tràn ngập hiểm ác, đặc biệt âm u lạnh lẽo, nhưng ông ấy biết mệnh lệnh khó cãi.

Lại làm sao có thể chống đối chứ, vì Thiên Đế đã hạ lệnh này, vậy thì ông lão biết nhất định phải đến đây, chấp nhận mọi thứ ở đây.

Hiện tại không ngờ sau hơn một vạn năm quen thuộc, lại cảm thấy U Minh Hải vực thật tốt, tuy trong truyện nơi này tràn ngập sự kinh khủng, tràn ngập linh hồn tà ác.

Nhưng ông lão cảm thấy sống ở đây lâu rồi, lại cảm thấy nơi đây ấm áp nhất, còn có thể giao tiếp với những âm hồn bất tán và một số hồn phách.

Tất cả đều là những người đáng thương, bị người khác hãm hại, bị người khác giết chết, nếu không thì không thể dừng lại ở U Minh

Hải vực này, e rằng đã sớm thuận lợi chuyển thế đầu thai rồi.

Nhưng cũng có một số hồn phách tương tự như người sống kẻ chết ở đây, ông lão biết ở U Minh Hải vực đã thấy quá nhiều chuyện.

Đôi khi cảm thấy sinh tử của con người thật sự không quan trọng đến vậy, không có nơi này.

Khi bị giam cầm ở U Minh Hải vực, cảm thấy con người đôi khi sống thật đáng sợ, ai cũng không muốn chết.

Chương 842

Nhưng một khi đến U Minh Hải vực này, cảm thấy sinh tử của một người ở đây căn bản không còn là chuyện gì nữa rồi.

Ông lão cũng biết nơi này tràn ngập sự kinh khủng, U Minh Hải vực khắp nơi đều là những linh hồn tà ác và khí thể, cũng biết ở đây là một địa ngục âm u lạnh lẽo đáng sợ.

Chẳng trách vừa rồi Nam Sao Biển Quân lại sợ hãi đến mức đó, ông lão trong lòng rất rõ ràng, nhưng cảm thấy Tô Mạch chàng trai trẻ này có dũng có mưu, gan dạ hơn người.

Có lẽ hắn đã từng đến U Minh Hải vực, nếu không thì cũng không thể đưa bạn của mình đến U Minh Hải vực để chữa thương, ông lão trong lòng cũng đang nghĩ về vấn đề này.

U Minh Hải vực này tuy không đáng sợ như trong tưởng tượng, nhưng nếu muốn chữa thương thì e rằng cũng không quá thích hợp, nhưng hiện tại ông ấy cũng biết, vì Tô Mạch đã đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải vực, làm sao có thể nhẫn tâm từ chối chứ?

Dù sao vừa rồi nhìn Nam Sao Biển Quân toàn thân vết thương đang rỉ máu, trông thật sự khiến người ta có chút đau lòng.

Vì vậy hiện tại biết lại làm sao có thể nhẫn tâm từ chối chứ, lại làm sao có thể đuổi họ đi lúc này chứ, ông lão biết mình có lòng tốt, khi chưa đến U Minh Hải vực.

Ông cũng thích bênh vực kẻ yếu, mỗi ngày sống tự do tự tại cũng đặc biệt thư thái, lúc đó ông sống rất trượng nghĩa.

Nhưng sau mấy vạn năm cảnh còn người mất, mọi thứ đều đã thay đổi, cũng biết mình không còn là vị thần tiên vô ưu vô lo đó nữa,

hiện tại biết mình đã lớn tuổi rồi, trở thành một thân phận như hiện tại.

Quản lý một số việc của U Minh Hải vực này, đôi khi cảm thấy cũng không thể tin nổi, nhưng hiện tại biết lại làm sao có thể thoát khỏi trách nhiệm như vậy chứ.

Hiện tại, Tô Mạch nghe ông lão nói xong, trong lòng đột nhiên có chút kinh ngạc, mắt sáng lên, vì cảm thấy ông lão quả thực không sai.

Có lẽ ông ấy có năng lực, nếu không thì không thể nhìn rõ vết thương của Nam Sao Biển Quân, vì vậy hiện tại Tô Mạch cảm thấy ông lão trước mắt này đáng để bội phục, chẳng trách hiện tại ông ấy một lần nữa tiếp quản tình hình ở U Minh Hải vực.

Tô Mạch hiện tại nghĩ, trong mắt tràn ngập ánh mắt kính phục, nhìn ông lão nói: "Ông lão, vì ông đã có thể đoán ra tất cả, vậy thì ta cũng không giấu giếm, nói thật lòng.

Bạn của ta quả thực bị một yêu quái nhốt ở một nơi nào đó, tàn nhẫn đối đãi, khiến hắn bị phơi nắng quanh năm hơn một vạn năm, ta cũng vừa mới quen hắn." "Nếu không phải ta đi ngang qua nơi đó, e rằng hắn sẽ không thể kiên trì được bao lâu nữa." "Vì vậy hiện tại ta đã cứu hắn ra, mới có thể sống lại, nếu không thì mọi thứ thật sự không dám tưởng tượng." Tô Mạch hiện tại nói xong, cũng đang nghĩ trong lòng, vì hắn không thích nói dối, thích nói thật, hơn nữa trong lòng hiểu rõ ông lão trước mắt đã nhìn thấu mọi chuyện.

Nếu muốn giấu giếm thì căn bản là không thể, vì vậy cũng không cần phải tìm một cái cớ để lừa dối ông lão, trong lòng hắn rất rõ ràng điều đó.

Vì vậy hiện tại biết rằng ông lão trước mắt này vì có thể nhận được mệnh lệnh của trời đất, quản lý mọi thứ ở U Minh Hải vực này, e rằng năng lực cũng vô cùng cao thâm khó lường.

Vì vậy Tô Mạch trước mặt ông ấy cũng chỉ là một Tô Mạch mà thôi, nhưng Tô Mạch biết năng lực của mình không ai sánh bằng, nhưng chưa từng kiêu ngạo tự đại.

Cũng chưa từng cảm thấy mình mạnh mẽ đến mức nào, vẫn luôn vô cùng khiêm tốn, mỗi ngày sống trong Tử Tiêu Cung cũng đặc biệt bình yên.

Nhưng cũng biết mỗi ngày sống trong Tử Tiêu Cung, sống trên Thiên Đình, không phải là cuộc sống mình muốn, cũng không phải là mọi thứ mình muốn, mỗi ngày bị người khác quấy rầy.

Mỗi ngày phải không ngừng điểm danh (ký nhận công việc), đều cảm thấy thật không thể tin nổi, nhưng Tô Mạch trong lòng biết, đồng thời mỗi ngày sống trong Tử Tiêu Cung.

Mỗi ngày điểm danh cũng có thể khiến năng lực của hắn tăng lên, khiến tu vi của hắn tiến bộ, vì vậy đó là một điều tốt.

Nhưng Tô Mạch thông qua năng lực của mình không ngừng rèn luyện tu vi, khiến năng lực tăng lên nhanh hơn, vì vậy hiện tại cảm thấy sống trong Tử Tiêu Cung, cũng thật sự quá vô vị.

Nên hắn lén lút trốn ra ngoài, vì vậy mấy người phía sau vừa rồi cũng theo ra khỏi phòng, cũng đi theo Tô Mạch với lòng sùng bái đặc biệt.

Vừa rồi Tô Mạch biết để có thể cùng Nam Sao Biển Quân tịnh dưỡng thật tốt ở U Minh Hải vực này, để thân thể của hắn phục hồi trạng thái, cũng không thể đuổi mấy người phía sau đi.

Hơn nữa, Tô Mạch biết mấy người cuối cùng đó chưa từng đến U Minh Hải vực, nếu thấy cảnh tượng trước mắt này.

Nhìn U Minh Hải vực, khắp nơi bị khói đen bao phủ, không ngừng bốc lên ánh sáng xanh lam, khí thể tà ác và hồn phách âm hồn bất tán,

không ngừng du đãng trên mặt biển, họ cũng sẽ vô cùng sợ hãi.

Vì vậy Tô Mạch cũng không muốn họ xuất hiện biểu cảm như vậy, không muốn thấy mặt đầy kinh khủng, vì vậy đuổi họ đi thì tốt hơn, đó mới là quyết định tốt nhất.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy hiện tại mình không làm sai điều gì, vừa rồi đám người đó quả thực nên quay về Thiên Thượng, không nên cứ đi theo mình, đôi khi Tô Mạch cảm thấy thật vô cùng bất lực.

Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe Tô Mạch nói xong cũng biết quả thực không nói dối, mọi chuyện của hắn đều là sự thật, không có chút giả dối nào.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy đi theo Tô Mạch đến đây, không biết đúng sai, U Minh Hải vực trông quá tà ác.

Nơi cực âm cực hàn, làm sao có thể thích hợp chữa thương chứ, quanh năm không thấy mặt trời, chẳng lẽ muốn ở nơi này, tĩnh tâm tịnh dưỡng sao.

Một nơi như vậy không có mặt trời bù đắp sao, vì vậy Nam Sao Biển Quân đột nhiên hiểu ra một chút, có lẽ là đạo lý này.

Chương 843

Nếu không thì Tô Mạch cũng không thể làm như vậy, vì hắn trong lòng tin tưởng Tô Mạch có năng lực đó, chỉ cần hắn làm việc gì, vậy thì nhất định phải làm theo.

Vì hắn biết hiện tại cũng không có năng lực phản kháng, cũng không có năng lực từ chối rồi, hơn nữa Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng hiểu rõ năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ đến thế.

Lòng lại lương thiện như vậy, làm sao có thể làm hại hắn, lại làm sao có thể đẩy hắn vào nơi vạn kiếp bất phục chứ.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng rất rõ ràng, hiện tại cũng cảm thấy không có gì phải lo lắng nữa, bị phơi nắng quanh năm, ngay cả ông lão cũng nhìn ra rồi.

Vì vậy hiện tại để hắn biết Tô Mạch không giấu giếm hắn, vì hắn cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm, ông lão đã nhìn ra rồi, vậy thì chứng tỏ ông lão quản lý U Minh Hải vực này, cũng có năng lực mạnh mẽ.

Nếu không thì cũng không thể nhận nhiệm vụ này, cũng không thể quản lý mọi thứ ở nơi này.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy hình như đột nhiên hiểu ra tâm tư của Tô Mạch, có lẽ vì bị yêu quái nhốt ở nơi đó phơi nắng quanh năm, đã trải qua hơn một vạn năm.

Vì vậy hiện tại Tô Mạch đưa hắn đến U Minh Hải vực này, ở đây không có ánh nắng cũng không có mưa móc, quanh năm đều tối tăm, có lẽ vì lý do này.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết, chẳng lẽ nơi này thật sự thích

hợp chữa thương sao?

Trong lòng hắn cảm thấy có chút kinh khủng lại có chút sợ hãi.

Vì chưa từng đến U Minh Hải vực, hiện tại ngồi tại chỗ không động đậy, chủ yếu là cơ thể còn khó chịu hơn vừa nãy.

Vừa nãy hắn biết khi ở trong phong ấn đã khóc đau lòng như vậy, làm rơi những giọt nước mắt quý giá đó, biến thành trân châu, đã tiêu hao thể lực.

Hiện tại Nam Sao Biển Quân chỉ còn lại một thành công lực, vì vậy hiện tại biết vô lực phản kháng, đối mặt với mặt biển đen kịt không ngừng vỗ sóng.

Gió đen thổi tứ phía, không ngừng có ánh sáng xanh lam xuất hiện, đều do khí thể tà ác tạo thành.

Tô Mạch hiện tại nói xong, nhìn ông lão tiếp tục nói: "Ta biết ông đã đoán ra tất cả, vì vậy ta cũng cảm thấy mình không giấu giếm ông, ta là một người đặc biệt thành thật." "Vì đã đến U Minh Hải vực này, ta sẽ không rời đi nhanh như vậy.

Nếu vết thương của bạn ta chưa lành, ta sẽ không thể rời khỏi đây." Ông lão hiện tại đang chèo thuyền không ngừng lắc lư trên mặt biển, vì biết U Minh Hải vực, ông đã quản lý mọi thứ hơn một vạn năm.

Chưa từng thấy một chàng trai trẻ có năng lực mạnh mẽ như Tô Mạch trước mắt này, cũng chưa từng thấy một thần tiên bị thương nặng như Nam Sao Biển Quân.

Vì vậy trong lòng ông ấy cũng đang phỏng đoán, hắn khẳng định đã gặp phải một số tình huống, nếu không thì cũng không thể đến một nơi cực âm cực hàn như vậy.

Vì ông lão trong lòng rất rõ ràng, U Minh Hải vực này tràn ngập sự

kinh khủng, khắp nơi đều là khí thể tà ác, đều là những linh hồn oan khuất.

Có một số hồn phách chưa tiêu tán, không ngừng du đãng ở đây, nhưng ông lão trong lòng biết chúng cũng không dễ dàng làm hại người.

Nhưng nếu người và thần tiên ở đây, nếu trong lòng có chút oán hận, có chút tủi thân, vậy thì những hồn phách ở đây.

Những linh hồn tà ác đó sẽ thông qua ý niệm của người đó, khiến người đó trong chớp mắt mất đi phép thuật, sẽ bị chôn vùi ở đây, một khi cơ thể chạm vào mặt biển.

Cơ thể sẽ trong chớp mắt bị hòa tan ăn mòn, ông lão cũng biết U Minh Hải vực trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra vô cùng kinh khủng, chẳng trách vừa rồi Nam Sao Biển Quân lại sợ hãi đến thế, trong mắt tràn ngập kinh khủng, tràn ngập sự bất lực.

Ông lão vừa rồi đương nhiên biết, lời Tô Mạch nói đều là sự thật, vì ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhìn thấy vết thương trên người Nam Sao Biển Quân, ông ấy đã đoán ra.

Dù sao năng lực của ông ấy mạnh mẽ đến thế, làm sao có thể không biết chứ?

Ông ấy đã tiếp quản nhiệm vụ Thiên Đế giao cho ở U Minh Hải vực, vì vậy năng lực của ông ấy không thể xem thường.

Ông lão lúc này vẫn luôn nhìn vết thương của Nam Sao Biển Quân, cảm thấy quả thực có chút thảm không nỡ nhìn, vết thương từng chút từng chút rỉ máu ra ngoài.

Bị phơi nắng quanh năm khiến da thịt bong tróc, dưới trời đất này lại có yêu quái đáng ghét như vậy, nhốt một người ở một nơi phơi nắng hơn một vạn năm, đều cảm thấy không thể tin nổi.

“Chàng trai trẻ, đã nói thật lòng với ta rồi, ta không cần biết bạn của ngươi bị thương như thế nào, ta cũng đã nhìn ra ngay.” Ông lão dù sao đã đi trên U Minh Hải vực nhiều năm như vậy rồi, làm sao có thể không nhìn thấu tất cả chứ?

Làm sao có thể không biết vết thương của Nam Sao Biển Quân nghiêm trọng đến thế chứ, dù sao vừa rồi thông qua tìm hiểu và quan sát đã biết tất cả, chàng trai trẻ bị thương trước mắt này căn bản không phải thần tiên, cũng không phải người bình thường.

Ông ấy thấy hai chàng trai trẻ đều phi phàm, ông lão trong lòng cũng rất rõ ràng, ông ấy thấy hôm nay U Minh Hải vực cũng vô cùng náo nhiệt, thật sự bồng tất sinh huy.

Vì ông ấy biết đã quản lý ở U Minh Hải vực này nhiều năm như vậy rồi mà chưa từng có, những người có năng lực mạnh mẽ như hai chàng trai trẻ trước mắt này, đặc biệt là Tô Mạch, cảm thấy Tô Mạch trước mắt này càng có năng lực siêu phàm, toàn thân tỏa ra khí tức độc đáo.

Chương 844

Thông qua quan sát như vậy, ông lão trong lòng đã hiểu rõ.

Ông ấy thấy hai người thật sự là đến chữa thương, nhưng ông lão cũng biết U Minh Hải vực này, tuy có chút yên tĩnh, nhưng chữa thương thật sự thích hợp sao?

Nhưng hiện tại ông ấy cũng không đi đoán những vấn đề như vậy, vì cảm thấy không cần thiết, nếu Tô Mạch trước mắt thật sự cảm thấy U Minh Hải vực thích hợp cho thân thể của Nam Sao Biển Quân tịnh dưỡng, vậy thì không sao cả.

Dù sao ông lão biết mấy ngày nay cũng đặc biệt cô đơn, cũng cảm thấy U Minh Hải vực không còn náo nhiệt như vậy nữa.

Linh hồn cũng ít đi, những hồn phách không ngừng du đãng cũng không còn thường xuyên như vậy nữa, có lẽ con người đang phải đối mặt với cuộc sống bình lặng, vì vậy ông lão cảm thấy mọi chuyện đều tốt.

Ông lão lúc này nghĩ, thấy U Minh Hải vực lại bắt đầu náo nhiệt rồi, dù sao đã sống ở đây hơn một vạn năm.

Khi mới tiếp quản một số việc ở đây, cảm thấy cũng vô cùng cô đơn, mỗi ngày sống ở U Minh Hải vực này cũng quá kinh khủng.

Tuy năng lực mạnh mẽ, nhưng cũng chưa từng đến U Minh Hải vực, chưa từng đột nhiên nhận được mệnh lệnh.

Bất đắc dĩ phải đến U Minh Hải vực quản lý mọi thứ ở đây, mỗi ngày chèo thuyền, ban phúc âm cho những linh hồn đang đến.

Hy vọng linh hồn có thể được an nghỉ, nhưng cũng có một số linh hồn tà ác khiến ông lão có chút đau đầu.

Nhưng ông lão chưa từng để ý quá nhiều, vì cảm thấy năng lực của mình có hạn, nhưng đồng thời tự cảm thấy năng lực của mình cũng vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần có thể giúp đỡ chuyện gì.

Tuyệt đối sẽ không từ chối, nhất định sẽ đứng ra để những linh hồn tà ác đó có thể được an bình, có thể được vĩnh sinh.

Vì vậy ông lão cảm thấy đó là điều vui nhất, sống ở U Minh Hải vực này nhiều năm như vậy, chưa từng có bạn bè.

Vì những linh hồn đến đây đều tà ác, tùy lúc đến tùy lúc đi đều sẽ không dừng lại ở đây quá lâu.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại đã sống nhiều năm như vậy rồi, đã sớm quen với tình trạng này, đột nhiên nhìn thấy hai người bình thường ở đây, có chút không thích nghi lắm.

Nhưng ông lão cũng biết, bình thường U Minh Hải vực này, cũng sẽ có một số nam nữ oán hận cũng có thể đến đây, chỉ là hiện tại người không có ở đây.

Ông ấy không nghĩ quá nhiều, dù sao ông ấy biết hiện tại các thần tiên quản lý Tam Giới rất đúng mực.

Ông lão lúc này nghĩ, đột nhiên nhớ lại khoảnh khắc đến U Minh Hải vực này, lần đầu tiên đó.

Cũng chưa từng thấy U Minh Hải vực đáng sợ như vậy, không ngừng nổi lên những cơn sóng đen, khiến người ta thật sự rợn người.

Nhưng sau đó ông lão biết căn bản không thể rời khỏi đây nữa, vì hiện tại đã trở thành người nắm giữ U Minh Hải vực này.

Lại làm sao có thể dễ dàng từ bỏ trách nhiệm như vậy chứ, dù sao đã trải qua nhiều năm như vậy, từ từ quen với tình trạng này, đôi khi cảm thấy có thể sống ở U Minh Hải vực này cũng không tệ.

Dù sao ở đây cách biệt với thế giới bên ngoài, cũng đặc biệt tự tại, chỉ là đôi khi nhìn những linh hồn tà ác, cùng những hồn phách âm hồn bất tán, không ngừng du đãng trên mặt biển.

Ông lão cảm thấy trong lòng có chút bất an, đồng thời trong lòng cũng có chút băn khoăn, vì hy vọng thông qua năng lực của mình có thể khiến họ chuyển thế đầu thai, để họ có thể được an nghỉ.

Đừng mãi lưu luyến như vậy, vì trong lòng có chút oán hận, trong lòng cũng có chút không cam lòng, nhưng ông lão cảm thấy oán oán tương báo biết bao giờ mới dứt, không cam lòng thì sao chứ?

Dù sao linh hồn ở đây, một đời sớm đã đi hết rồi, nhất định phải trải qua một kiếp, linh hồn sau U Minh Hải vực sẽ tiêu tán.

Hồn phách sẽ cuối cùng biến mất ở đây, vì vậy hiện tại ông lão trong lòng hiểu rõ, U Minh Hải vực này đồng thời cũng là địa ngục đáng sợ, có người có thể ở lại đây rồi rời đi.

Nhưng một số hồn phách không thể quay lại thân thể của mình nữa, dù sao đều đã mất đi, không còn tồn tại nữa, vì vậy đôi khi những vấn đề như vậy.

Trong lòng ông lão cũng vô cùng đau khổ, vì đôi khi biết mình không thể là chủ tể mọi thứ trên thế gian này, tuy quản lý tình hình ở U Minh Hải vực.

Nhưng ông ấy không phải là thần tiên quan trọng nhất trong Tam Giới quản lý các thần tiên trong Tam Giới, cũng không thể thao túng tất cả, thay đổi mọi số mệnh, dù sao đạo lý này ông lão trong lòng cũng sâu sắc biết rõ.

Ông lão đôi khi cảm thấy vì đã vô lực thay đổi những điều đó, vậy thì phải chấp nhận tất cả, bất kể những hồn phách đó, có bao nhiêu oan khuất, có bao nhiêu không cam lòng.

Cũng không thể để họ tiếp tục quay lại thân thể của mình, vì đã rời khỏi thân thể của mình, hồn phách xuất khiếu rồi, vậy thì làm sao có thể cứu vãn lại được nữa?

Ông lão đôi khi cảm thấy thật sự bất lực, nhưng đã quen với tình trạng như vậy, cũng biết hiện tại nơi này đáng sợ, chẳng trách mọi người đều không muốn đến U Minh Hải vực.

Chương 845

Nhưng hiện tại đối mặt với Tô Mạch và Nam Sao Biển Quân cũng cảm thấy thật kỳ lạ.

Thực ra dưới trời đất trong Tứ Hải Bát Hoang có quá nhiều nơi chữa thương.

Tại sao hai chàng trai trẻ lại cứ chọn U Minh Hải vực này để chữa thương chứ, vì vậy ông lão trong lòng cũng cảm thấy không quá bình thường.

Nhưng cũng cảm thấy hai người trước mắt này vốn dĩ trông không quá bình thường khi bị thương, chàng trai trẻ kia trông vết thương vô cùng nặng, một thần tiên có thể bị phơi nắng quanh năm trở thành tình trạng hiện tại này.

Đều cảm thấy không thể tin nổi, Tô Mạch là một người bình thường, năng lực của hắn mạnh mẽ như vậy, có thể thông qua tu vi của mình để chữa thương cho người bị thương trước mắt.

Nhưng tại sao lại không làm như vậy?

Trong đó có ẩn tình gì?

Ông lão trong lòng cũng không biết, chỉ cảm thấy mọi chuyện cũng không cần thiết phải làm quá rõ ràng.

Nếu hai chàng trai trẻ thật sự muốn chữa thương ở U Minh Hải vực này cũng không tệ sao, có lẽ ông lão cảm thấy mình sẽ không còn cô đơn nữa.

Hiện tại, Tô Mạch nghe lời ông lão nói, nhìn ông ấy nói: "Ông lão, ông thật sự đã cười rồi, ta làm sao có thể đùa giỡn với ông, ta lại làm sao có thể giấu giếm sự thật chứ, hơn nữa vết thương của bạn ta

nghiêm trọng như vậy, ông vừa nhìn đã biết rồi đúng không, ta lại hà cớ gì phải vòng vo che giấu chứ." "Ông cũng biết bị phơi nắng quanh năm mới biến thành bộ dạng này, hắn là hậu duệ Long tộc, ta hiện tại sẽ giao phó cho ông, vì ta cảm thấy vì đã đến U Minh Hải vực, nếu có lời gì ta cũng sẽ nói thẳng thắn, cũng không thể giấu giếm, vì ta cảm thấy không cần thiết." Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe Tô Mạch nói xong biết, lời hắn nói đều là thật, chẳng lẽ thật sự muốn chữa thương ở U Minh Hải vực này sao?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân trong lòng, một lần nữa nhìn U Minh Hải vực, nhìn mặt biển đen kịt không ngừng có u linh hiện thân.

Đều là ánh sáng màu xanh lam, kèm theo mặt biển đen kịt khiến người ta nhìn thật sự có chút rợn người, Nam Sao Biển Quân lúc này toàn thân đều cảm thấy có chút run rẩy.

Trong mắt tràn ngập kinh khủng, vì cảm thấy hiện tại tình trạng này sắp thoi thóp rồi, lại còn đến một nơi đáng sợ như vậy, thật sự không khác gì địa ngục.

Nhưng hiện tại Nam Sao Biển Quân biết không có cơ hội lựa chọn, mọi thứ đều phải nhìn Tô Mạch, vì đã có thể đưa hắn đến nơi này.

Vậy thì U Minh Hải vực e rằng có nơi đặc biệt nào đó, nếu không thì tại sao mọi chuyện lại phát triển như vậy chứ, Nam Sao Biển Quân tuy cảm thấy không có cách nào giải thích.

Nhưng hắn biết mình tin tưởng Tô Mạch, vì đã có thể cứu hắn ra khỏi phong ấn, khiến hắn không còn phải chịu đựng nỗi đau và sự giày vò như vậy, vậy thì hắn sẽ khiến hắn an an toàn toàn ở lại đây.

Nhất định sẽ không để hắn chôn vùi trong tay những linh hồn tà ác đó.

Chỉ là Nam Sao Biển Quân cảm thấy có chút sợ hãi, vì hắn biết mình chưa từng đến U Minh Hải vực.

Cũng chưa từng biết trong Tứ Hải Bát Hoang lại có một địa ngục đáng sợ như vậy, ở đây thật sự là một vùng hoang dã.

Vì Nam Sao Biển Quân biết mình cũng đã đến vùng hoang dã.

Nhưng so với U Minh Hải vực trước mắt này, căn bản không giống nhau, hai khái niệm hoàn toàn khác, vì cảm thấy so sánh ra U Minh Hải vực này càng đáng sợ hơn.

Bên trong toàn là u linh, tùy lúc sẽ nuốt chửng ý niệm của hắn cũng sẽ nuốt chửng nguyên khí của hắn, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Nam Sao Biển Quân biết mình khó khăn lắm mới thoát khỏi tay yêu quái, cuối cùng cũng được Tô Mạch giải cứu.

Nhưng lúc này nếu đến U Minh Hải vực, một lần nữa chôn vùi trong tay những linh hồn tà ác đó, vậy thì chẳng phải được không bù mất sao?

Những u linh ở đây đều cảm thấy có chút kinh khủng, dù sao Nam Sao Biển Quân biết khi chưa bị yêu quái nhốt ở vùng hoang lương, mỗi ngày sống tự do tự tại.

Chưa từng gặp phải, một nơi cực âm cực hàn như vậy, đột nhiên phải đối mặt với nhiều chuyện tàn khốc như vậy.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy thật sự không dám tưởng tượng, đã rồi, tại sao lại phải biến thành tình trạng này, tại sao lại phải chịu khổ như vậy?

Đều cảm thấy không dám tưởng tượng, vì đã quen với cuộc sống tự do tự tại vô ưu vô lo, chưa từng gặp nguy hiểm, cũng chưa từng gặp trở ngại.

Đột nhiên gặp phải nhiều tình huống như vậy, có chút không thể chấp nhận được.

Nhưng hắn biết bị yêu quái nhốt ở nơi đó một vạn năm, khó khăn lắm mới thoát khỏi cảnh khốn cùng đó, không cần phải quanh năm bị mặt trời phơi nắng nữa, đều cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Tuy hắn biết chỉ còn lại một chút nguyên khí, nhưng sau khi tịnh dưỡng biết rằng sẽ hoàn toàn phục hồi.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ Tô Mạch sẽ đưa mình đến một nơi có thể tĩnh tâm tịnh dưỡng, lại chính là U Minh Hải vực trước mắt này.

Chương 846

Vì vậy Nam Sao Biển Quân hiện tại trong mắt quả thực tràn ngập hoảng loạn, lộ ra sự bất lực, không biết phải làm sao, nhưng biết rằng chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Tô Mạch.

Vì lúc này căn bản không thể rời khỏi U Minh Hải vực này, biết rằng hiện tại kể từ khi tiến vào gần U Minh Hải vực, bắt đầu ngồi trên đất, căn bản không thể hành động được nữa.

Tô Mạch hiện tại nói xong thu ánh mắt về nhìn Nam Sao Biển Quân, cảm thấy lúc này hắn có lẽ đã nghĩ quá nhiều rồi, nhưng hiện tại Tô Mạch không giải thích quá nhiều.

Vì cảm thấy không cần thiết, đợi Nam Sao Biển Quân hoàn toàn phục hồi ở đây, hắn sẽ biết được dụng ý của mình.

Dù sao Tô Mạch hiện tại cảm thấy U Minh Hải vực này là nơi nghỉ ngơi tốt nhất, có thể ở lại U Minh Hải vực, không phải là đãi ngộ mà người bình thường có thể có.

Nếu ông lão trước mắt không đồng ý, vậy thì Tô Mạch biết căn bản không còn cách nào, chỉ có thể đưa Nam Sao Biển Quân rời đi.

Nhưng hiện tại cảm thấy ông lão trước mắt căn bản không từ chối, tuy không đồng ý, nhưng lại có hy vọng ngay lập tức.

Nghĩ, nhìn ông lão trước mắt tiếp tục nói: “Vì đã có thể ở lại U Minh Hải vực này hơn một vạn năm, e rằng năng lực cũng vô cùng cao cường, ta không cần phải nói nhiều, những chuyện ông đã sớm nhìn rất rõ ràng rồi, căn bản không cần ta nói quá nhiều.” “Nhưng ta cảm thấy những lời ta nên nói, nhất định phải nói ra, nếu không thì trong lòng ta cảm thấy không thích nghi lắm, ta càng không thích lừa dối người khác.” Tô Mạch biết mình sẽ không nói dối, cũng sẽ không

lừa gạt người khác, đặc biệt là ông lão trước mắt, cảm thấy càng không cần thiết, vì cảm thấy năng lực của ông lão mạnh mẽ.

Có thể ở lại U Minh Hải vực nhiều năm như vậy, so với ông lão cũng như nhau, đều có năng lực của riêng mình.

Có thể quản lý một nơi tà ác như vậy thật sự không dễ dàng, vì vậy hiện tại Tô Mạch biết làm sao có thể lừa gạt một ông lão đơn thuần lương thiện như vậy trước mắt chứ.

Tuy Tô Mạch biết ở U Minh Hải vực này ông ấy quản lý những linh hồn tà ác, có những hồn phách không ngừng du đãng, nhưng nội tâm lại đơn thuần.

Chỉ là nhận nhiệm vụ, bất đắc dĩ mới đến U Minh Hải vực này, quản lý mọi thứ, vì vậy Tô Mạch trong lòng biết, ai cũng không muốn đến U Minh Hải vực, sống ở đây.

Vì ở đây quanh năm không thấy mặt trời, không có ánh nắng, quanh năm đều là cảnh tối tăm, chỉ có một số u linh tà ác không ngừng xuất hiện trên mặt biển, mới có thể phát ra ánh sáng xanh lam.

Nếu không thì nếu những tinh linh tà ác này không còn tồn tại nữa, cũng không thể nghỉ ngơi ở U Minh Hải vực này, vậy thì U Minh Hải vực thật sự ngay cả một chút ánh sáng xanh lam cũng không còn.

Toàn bộ đều là mặt biển đen kịt và sóng gió đen kịt, càng khiến người ta cảm thấy rợn người, vì vậy Tô Mạch biết chuyện như vậy lẽ ra sẽ không xảy ra, vì nơi này sở dĩ được gọi là U Minh Hải vực.

Là để chứa chấp một số linh hồn không ngừng du đãng, linh hồn sẽ không được an nghỉ, sẽ đến U Minh Hải vực, dừng lại gần đó một lúc, lúc đó sẽ được ông lão sắp xếp, rồi rời đi.

Đến nơi thuộc về mình, dù sao hiện tại U Minh Hải vực tuy trông có vẻ tà ác, nhưng những linh hồn đó không rời đi cũng là điều không

thể.

Nhưng dựa vào những tinh linh tà ác và linh hồn trên mặt biển, đôi khi có thể nghỉ ngơi quanh năm trên mặt biển, một khi có người rơi xuống biển, trong chớp mắt sẽ tranh nhau nuốt chửng nguyên khí của người đó, tăng cường năng lực của chúng.

Nhưng Tô Mạch biết phàm là linh hồn bình thường, hoặc thần tiên bình thường, ai cũng không muốn đến U Minh Hải vực này, ở đây tràn ngập hoảng loạn, tràn ngập dị loại.

Vì vậy hiện tại Tô Mạch chết cũng đưa Nam Sao Biển Quân đến đây cũng có lý do nhất định, vì hắn biết mình đã sống ở đây một thời gian, có tình cảm với nơi này.

Nhớ đến ông lão đầu tiên, cũng nhớ đến những linh hồn vô gia cư đó, cùng những hồn phách đó, tuy không thể có một thân thể để nương tựa.

Nhưng cũng có thể không ngừng bay lượn nói chuyện với mình, chơi đùa với mình, vì vậy cuộc sống của Tô Mạch rất tốt đẹp, đặc biệt hạnh phúc.

Nhưng kể từ khi rời khỏi U Minh Hải vực này, không còn vui vẻ như vậy nữa, vì biết một khi trên người có trách nhiệm, có sứ mệnh, làm sao có thể tự tại như vậy nữa chứ.

Hiện tại đôi khi ở trong Tử Tiêu Cung, không ngừng luyện công, tu luyện tâm pháp, không ngừng điểm danh, khiến năng lực càng mạnh mẽ hơn, mỗi lần điểm danh, Tô Mạch biết năng lực của mình thật sự tăng lên nhanh chóng.

Vì vậy hiện tại đã chấp nhận trạng thái như vậy, vì biết sống trong Tứ Hải Bát Hoang này, chỉ có người có năng lực mới có thể độc lập một mình trong sự kiện này, mới có thể thống trị Tam Giới.

Nhưng Tô Mạch biết hiện tại mình không có dã tâm đó, nhưng có lẽ một ngày nào đó cũng không chừng sẽ gánh vác trọng trách như vậy, cũng có khả năng.

Chỉ là hiện tại Tô Mạch không làm mọi chuyện quá phức tạp, một lần nữa đến U Minh Hải vực này, cảm giác ở đây không có gì thay đổi.

Trạng thái đó, không có sự khác biệt quá lớn, vì vậy hiện tại đột nhiên cảm thấy vô cùng thân thiết với nơi này.

Nói xong những lời này, hắn vẫn luôn nhìn ông lão trên mặt biển.

Ông lão hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, cũng cảm thấy chàng trai trẻ trước mắt này đặc biệt thành thật, cũng đặc biệt đơn thuần, lương thiện, tuy tu vi mạnh mẽ.

Nhưng là một thần tiên có thể đơn giản như hiện tại, không có dục vọng và dã tâm, thật sự không dễ dàng.

Chỉ là ông lão cảm thấy đã ở đây hơn một vạn năm, chưa từng thấy người bình thường, sẽ đưa một người bị thương đến đây để chữa thương.

Chương 847

Tuy ông ấy biết U Minh Hải vực là một nơi tốt, không có ai quấy rầy, đặc biệt yên tĩnh, nhưng ở đây quanh năm không có mặt trời, luôn là một vùng tối đen như mực.

Nếu không phải trong mặt biển còn lưu giữ một số linh hồn và tinh linh tà ác, làm sao có thể khiến nơi đây tràn ngập ánh sáng xanh lam chứ, e rằng nơi đây đã sớm tối đen như mực, không còn tráng lệ như vậy nữa.

Nhưng hiện tại ông lão cũng biết mọi chuyện không phải là không thể, lúc này, nhìn Tô Mạch nói: "Chàng trai trẻ, ngươi có thể nói như vậy, trong lòng ta vô cùng vui mừng." "Vì ta cảm thấy là một thần tiên có năng lực mạnh mẽ như vậy, ngươi vô cùng thành thật, cũng đặc biệt lương thiện." "Tuy ta không biết lai lịch của ngươi, nhưng ta nhìn cách ăn mặc và lời nói cử chỉ của ngươi, ta biết ngươi nhất định có bối cảnh mạnh mẽ, e rằng năng lực cũng không thể xem thường." Ông lão hiện tại nói xong vẫn luôn đứng trên thuyền, vì cảm thấy hôm nay vốn dĩ cảm thấy mình đã thu hoạch được, U Minh Hải vực đã lâu không có khách.

Ngay cả linh hồn tà ác và những hồn phách cô độc cũng đã lâu không xuất hiện, vì vậy ông lão cảm thấy có lẽ Tam Giới hòa bình, trong Tứ Hải Bát Hoang không có oan khuất.

Nhưng hôm nay lại thấy hai người bình thường, tuy một người bị thương, một người là Tô Mạch, nhưng ông lão cảm thấy không sao cả.

Vậy thì điều ông ấy muốn xem là cảm nhận thật sự như thế nào, cũng xem Tô Mạch đến U Minh Hải vực này để làm gì.

Vì ông lão biết U Minh Hải vực quanh năm tràn ngập kinh khủng, căn bản không có ai muốn trú ngụ ở đây, cũng không có ai vượt qua đây mà dừng lại thêm một khắc, vì vậy đột nhiên thấy hai thần tiên pháp lực vô biên, ông lão cảm thấy thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Ông lão trong lòng rất rõ ràng, kể từ khi đến U Minh Hải vực, thấy những thần tiên có năng lực mạnh mẽ như Tô Mạch quả thực không nhiều, tuy ông lão biết mình chưa từng giao đấu với Tô Mạch.

Nhưng cảm thấy căn bản không cần thiết, mặc dù tu vi của ông lão cũng không ai sánh bằng, nhưng cảm thấy Tô Mạch trước mắt này cũng là cao thủ trong Tứ Hải Bát Hoang.

Vì vậy hiện tại cảm giác một cao thủ đã đến U Minh Hải vực, vì vậy trong lòng ông ấy cảm thấy có chút kỳ lạ, tuy hiện tại không biết hai người họ đến đây làm gì, trong hồ lô bán thuốc gì.

Nhưng ông lão cảm thấy mọi chuyện cũng không sao cả, vì đã quản lý U Minh Hải vực này tràn ngập tà ác, tràn ngập kinh khủng, nếu họ không chê muốn đến, vậy thì làm sao có thể từ chối chứ.

Khoảnh khắc ấy, nghĩ, nhìn Tô Mạch trước mắt tiếp tục nói: "Vì vậy hiện tại nghe lời ngươi nói, ta cảm thấy trong lòng rất an ủi, vì ta cảm thấy trong một thế giới đầy hiểm ác này lại có thể dung nạp một người đơn thuần như vậy tồn tại, quả thực vô cùng khiến ta kính phục." "Tuy ngươi đưa bạn của ngươi đến U Minh Hải vực chữa thương, ta không biết tại sao, nhưng hiện tại ta hình như ít nhiều cũng hiểu ra một chút, có lẽ ngươi cảm thấy U Minh Hải vực vô cùng yên tĩnh, thích hợp tu thân dưỡng tính sao." Ông lão hiện tại nói xong những lời này, cũng cảm thấy Tô Mạch và Nam Sao Biển Quân lúc này đã đến U Minh Hải vực, chẳng lẽ nơi này thật sự thích hợp chữa thương sao?

Thích hợp ở lại sao?

Ông lão trong lòng cũng không quá chắc chắn, dù sao ông ấy biết đã ở đây hơn một vạn năm, mỗi ngày nhìn thấy không ngừng có linh hồn du đãng ở đây, trong chớp mắt sẽ biến mất.

Nhưng chưa từng thấy một người bình thường nào muốn đến đây chữa thương, đều cảm thấy không thể tin nổi, tuy ông lão biết mình có năng lực mạnh mẽ cũng là thần tiên.

Nhưng trong Tứ Hải Bát Hoang có rất nhiều nơi, để họ dừng lại chứ, hà tất phải đến một nơi xa xôi, đáng sợ như vậy, chẳng lẽ thật sự không sợ hãi sao?

Nhưng ông lão vừa rồi quan sát Tô Mạch, vì cảm thấy chàng trai trẻ này trẻ tuổi tài cao, đặc biệt có năng lực, căn bản không sợ U Minh Hải vực này, nhưng Nam Sao Biển Quân trước mắt thì không giống.

Ông lão cảm thấy Nam Sao Biển Quân đặc biệt sợ hãi, trong mắt tràn ngập kinh khủng, tràn ngập hoảng loạn, trông có vẻ không thích U Minh Hải vực này.

Dù sao ông lão trong lòng rất rõ ràng, chỉ cần là thần tiên bình thường, ai lại thích U Minh Hải vực chứ, ai lại đến đây chữa thương chứ, đều cảm thấy rợn người.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân có biểu hiện như vậy, thì ông lão cảm thấy cũng bình thường, cũng không có gì đáng trách, vì vậy hiện tại cảm thấy mọi chuyện.

Nếu Tô Mạch đồng ý muốn chữa thương ở U Minh Hải vực này, vậy thì làm sao có thể phản đối chứ, dù sao hiện tại ông lão cảm thấy U Minh Hải vực trống rỗng.

Căn bản không có thần tiên nào muốn đến đây, nhưng chàng trai trẻ trước mắt lại đưa bạn của mình đến U Minh Hải vực chữa thương, vậy thì Nam Sao Biển Quân biết e rằng lúc này cũng không từ

chối đâu.

Nhưng tạm thời không đồng ý, vì cảm thấy để Nam Sao Biển Quân hai người suy nghĩ kỹ thì tốt hơn, như vậy để tránh hối hận về sau.

Dù sao chữa thương ở U Minh Hải vực này có chút nguy hiểm, tuy phía sau U Minh Hải vực có một nơi tịch mịch cũng có vài kiến trúc, vài căn phòng.

Nhưng dù sao nơi này thường xuyên có u linh xuất hiện, không ngừng có hồn phách không ngừng du đãng, vì vậy hiện tại ông lão trong lòng cũng không dám chắc U Minh Hải vực này có thích hợp chữa thương hay không.

Nhưng không biết chàng trai trẻ trước mắt tại sao lại chọn một địa điểm như vậy, vì vậy hiện tại trong lòng ông ấy cũng cảm thấy thật bất lực.

Lão ông biết, tạm thời tuy ông không từ chối nhưng đồng thời cũng không đồng ý, chỉ quan sát tình hình mà thôi.

Bởi vì, ông đã quản lý U Minh Hải Vực hơn một vạn năm, chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

Một vị thần tiên có năng lực cường đại lại muốn tìm một nơi để dưỡng thương, điều đó khiến người ta không khỏi suy tư.

Tô Mạch lúc này sau khi nghe lão ông nói xong, cũng không ngừng suy nghĩ trong lòng.

Nhìn lão ông trước mặt, có thể thấy thân phận của ông ta không hề nhỏ.

Nhưng hiện tại Tô Mạch quả thực không tiết lộ thân phận, bởi vì anh cảm thấy lúc này không cần thiết.

Chương 848

Tuy anh đang sống trong Tử Tiêu Cung Điện, nhưng cũng không cần phải khoe ra xuất thân của mình.

Bởi vì Tô Mạch biết, anh đã không còn là người bình thường nữa, chỉ cần sống một cách khiêm tốn.

Với năng lực cường đại hiện tại, chỉ cần nhắc đến tên anh, nhắc đến nơi ở của anh, có người sẽ cảm thấy e dè sợ hãi.

Nhưng đối với lão ông trước mặt, Tô Mạch chẳng hề bận tâm đến cái tên Tử Tiêu Cung Điện của mình.

Đối với lão ông, ông ấy đã già như vậy, râu tóc bạc phơ.

Một vị thần tiên có thể quản lý tất cả mọi thứ trong U Minh Hải Vực, điều đó thực sự không dễ dàng.

Ông ấy cũng có năng lực, và cuộc sống ở U Minh Hải Vực cũng rất cô tịch.

Nếu không thì vừa rồi Tô Mạch cũng biết lão ông không từ chối, tuy không đồng ý, nhưng trong ánh mắt ông cũng không có sự kháng cự.

Lúc này Tô Mạch cảm thấy trong lòng khá yên tâm.Trong lòng Tô Mạch hiểu rõ, nếu lão ông từ chối, vậy thì anh hoàn toàn bó tay, chỉ có thể đưa Nam Sao Biển Quân rời khỏi U Minh Hải Vực này, bởi vì anh biết không còn lựa chọn nào khác.

Dù năng lực có cường đại đến mấy, anh cũng không thể làm phản ở U Minh Hải Vực này được, đây là địa bàn của lão ông, ông ấy đã nhận lệnh rồi.

Quản lý những chuyện như vậy ở một nơi đáng sợ như thế cũng

khiến người ta cảm thấy khó xử.

Tô Mạch biết, có thần tiên nào lại muốn quản lý tất cả mọi thứ ở U Minh Hải Vực chứ.

Ở đây tuy không được tự do tự tại, nhưng quanh năm suốt tháng lại không thấy ánh mặt trời.

Ai lại muốn sống mỗi ngày ở một nơi khó hiểu như vậy chứ, nơi đây tràn ngập những linh hồn tà ác.

Có những hồn phách lang thang, đều khiến tâm trạng người ta trở nên tồi tệ vô cùng.

Vì vậy Tô Mạch biết mình đang sống ở đây, nên anh cảm thấy U Minh Hải Vực rất thích hợp.

Đừng nhìn nơi đây âm u lạnh lẽo, nhưng vùng đất phía sau U Minh Hải Vực đặc biệt thích hợp cho Nam Sao Biển Quân cư ngụ.

Ở đó sẽ không bị người khác quấy rầy, cũng sẽ không có thần tiên nào đến đó.

Mặc dù ở đây có một số u linh xuất hiện, nhưng Tô Mạch cảm thấy không đáng sợ.

Với năng lực của mình, việc thu phục những u linh đó hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng Tô Mạch biết nếu những u linh đó không xâm phạm thì anh cũng sẽ không làm hại chúng, dù sao chúng cũng là những linh hồn vô tội.

Tô Mạch không làm hại bất kỳ ai.

Vì vậy bây giờ anh biết, nếu người khác không gây chuyện thì anh cũng sẽ không dùng năng lực của mình để đối phó với bất kỳ ai, dù là thần tiên, người thường hay linh hồn.

Tô Mạch cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy.

Lúc này, anh cũng cảm thấy lão ông nói đúng.

Hiện tại tuy lão ông không đưa ra ý kiến, nhưng ông cũng đang nghi vấn liệu nơi này có thực sự thích hợp để dưỡng thương không.

Tô Mạch cũng tự hỏi trong lòng, dù sao anh cũng không chắc chắn.

Chỉ là đột nhiên anh cảm thấy U Minh Hải Vực này thích hợp cho Nam Sao Biển Quân cư ngụ, nhưng liệu có phải là nơi tốt nhất để dưỡng thương không thì trong lòng Tô Mạch cũng không dám khẳng định.

Lúc này trong mắt Tô Mạch cũng tràn đầy suy tư, trong lòng anh cũng không ngừng tự hỏi.

Tuy hiện tại đã có câu trả lời, nhưng tạm thời anh sẽ không rời khỏi U Minh Hải Vực này.

Đã lặn lội xa xôi đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực, tuy công lực của anh cường đại, chỉ mất vài giây là có thể từ vùng đất hoang vu kia đến U Minh Hải Vực.

Nhưng trong lòng Tô Mạch cũng biết mình đã tiêu hao một chút công lực, nếu không thì sao có thể làm được dễ dàng như vậy?

Chương 849

Nhưng bây giờ Tô Mạch biết mình không thể bỏ cuộc giữa chừng, nhất định phải thử xem sao.

Để xem liệu nơi này có thực sự thích hợp cho Nam Sao Biển Quân dưỡng thương không, đến lúc đó rồi hãy quyết định.

Lúc này, anh nhìn lão ông và nói: “Lão ông, người hỏi tôi sao?

Tôi đột nhiên trong lòng không có câu trả lời.

Tôi chỉ cảm thấy bạn của tôi bị thương rồi, không thể về nhà, cũng không thể về nơi ở của cậu ấy được.” “Nhưng tôi cũng không thể đưa cậu ấy đi lang thang khắp nơi mãi được, vì vậy tôi cảm thấy U Minh Hải Vực khá yên tĩnh, nên tôi đã đến đây.” Tô Mạch nói xong, lại đột nhiên cảm thấy việc đến U Minh Hải Vực quả thực có chút đường đột.

Bởi vì anh biết trước đây không hề có vấn đề như vậy, cũng chưa từng nghĩ đến việc làm như thế.Bởi vì anh chỉ cảm thấy vết thương của Nam Sao Biển Quân khá nghiêm trọng, hoàn toàn không tiện đi lại, và ngay lập tức thấy sức lực cậu ấy không đủ, nên Tô Mạch đột nhiên bảo người phía sau.

Đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực.

Tuy nơi này tràn ngập những linh hồn đáng sợ, đặc biệt tà ác, khắp nơi đều hoang lương, khiến người ta cảm thấy kinh khủng vô cùng.

Nhìn cảnh tượng như vậy, trên mặt biển đen kịt, anh lại không hề cảm thấy lạnh run, nhưng Tô Mạch lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt khiến anh yên tâm.

Dù sao khi sống ở đây, mỗi ngày tuy không nhìn thấy mặt trời,

nhưng anh cảm thấy trong lòng đặc biệt tĩnh lặng, ở đây không có quá nhiều sự tà ác.

Đừng nhìn những linh hồn bám trên mặt biển sẽ thôn phệ nguyên khí của người, nhưng chỉ cần không rơi xuống biển là được, không có nguy hiểm.

Nhưng điều kiện tiên quyết là trong lòng không được có ý niệm tà ác và phải trở nên thuần khiết, nếu không thì bất kỳ ai cũng không thể cứu vãn.

Nam Sao Biển Quân cũng hiểu đạo lý này.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng cũng khá minh bạch.

Hiện tại Tô Mạch cũng biết Nam Sao Biển Quân hoàn toàn không thích nơi này, nếu không thì biểu cảm trên mặt cậu ấy cũng sẽ không khó coi và hoảng hốt như vậy.

Nhưng anh cảm thấy Nam Sao Biển Quân thực sự không cần thiết phải như vậy, dù sao nơi này cũng thích hợp để dưỡng thương.

Mặc dù Tô Mạch trong lòng cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Nhưng dù sao anh cũng đã đưa Nam Sao Biển Quân đến đây rồi, cứ dưỡng thương thật tốt đã.

Dù sao Tô Mạch nghĩ thầm, nếu không thích hợp cho Nam Sao Biển Quân dưỡng thương thì đến lúc đó đưa đi cũng không muộn.

Chỉ là Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, một khi đã đến U Minh Hải Vực này thì không thể dễ dàng từ bỏ nữa, cũng không thể lập tức rời đi, bởi vì anh cảm thấy tạm thời sẽ không tiếp tục bôn ba nữa.

Hơn nữa, cơ thể Nam Sao Biển Quân cũng không thích hợp để đi lại khắp nơi nữa.

Dáng vẻ Nam Sao Biển Quân lúc này khiến người ta nhìn thấy

thực sự đau lòng, thực sự khó chịu.

Bởi vì anh biết khi ở sa mạc hoang vu kia đã gặp một con rồng, đang cuộn mình trên mặt đất.

Anh biết con rồng này đã bị thương, nếu không thì sao lại có thể ở một nơi hoang lương như vậy bị mặt trời thiêu đốt chứ.

Sau đó Tô Mạch mới biết, hóa ra Nam Sao Biển Quân đã gặp nguy hiểm, bị người khác giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm.

Anh đột nhiên cảm thấy có chút không thể tin được, một con rồng có năng lực mạnh mẽ như vậy lại bị một con yêu quái giam cầm.

Vì vậy Tô Mạch đôi khi cảm thấy vạn sự đa biến, không phải mọi chuyện đều phát triển theo lẽ thường.

Nhưng Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, một khi đã cứu Nam Sao Biển Quân thì nhất định sẽ giúp người giúp đến cùng, làm sao có thể dễ dàng bỏ Nam Sao Biển Quân lại ở nơi hoang lương đó chứ.

Vì Nam Sao Biển Quân không muốn về Đông Hải, cũng không muốn về Nam Hải, vậy thì chỉ có thể đưa cậu ấy đi tìm một nơi yên tĩnh nhất, thích hợp để dưỡng thương.

Nếu không thì với thể lực yếu ớt và hơi thở đứt quãng như vậy, làm sao có thể chịu đựng được sự tra tấn như thế này nữa chứ.

Vì vậy Tô Mạch biết không thể trơ mắt nhìn cậu ấy chết đi.

Cũng không thể nhìn Nam Sao Biển Quân tiếp tục chịu đựng sự tra tấn như vậy.

Chương 850

Vì vậy, trong một khoảnh khắc, Tô Mạch đã coi U Minh Hải Vực này là nơi nghỉ ngơi tốt nhất.

Vì vậy bây giờ tuy trong lòng có chút do dự, nhưng anh cũng đang đấu tranh trong lòng, liệu có nên tiếp tục ở lại đây hay rời đi.

Trong lòng anh vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng.Lão ông nghe Tô Mạch nói xong thì cũng biết, xem ra vị thanh niên này đã đến U Minh Hải Vực thì e rằng sẽ không dễ dàng rời đi.

Nhưng lão ông cảm thấy cũng không sao cả, nếu đã muốn lưu lại đây thì cứ chiều theo ý muốn.

Tuy nhiên hiện tại lão ông biết mình chưa đáp ứng, dù sao quyết định cuối cùng phải xem Tô Mạch.

Lão ông biết mình đã quản lý mọi việc ở U Minh Hải Vực này hơn một vạn năm, nhưng chưa từng thấy ai như Tô Mạch trước mắt, một người có năng lực cường đại như vậy mà có thể đến đây thì quả thực không dễ dàng.

Bởi vì vừa rồi lão ông qua quan sát đã biết tu vi của Tô Mạch trước mắt đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực, nếu không thì cũng không thể dễ dàng đưa bạn của mình đến U Minh Hải Vực như vậy.

Hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

Vì vậy hiện tại lão ông qua quan sát đã biết tất cả, Tô Mạch trước mắt không phải là một thần tiên bình thường, không phải vật trong ao.

Tô Mạch lúc này nói xong câu đó, vẫn không ngừng suy nghĩ trong lòng, xem ra đã đến U Minh Hải Vực rồi, vậy thì cứ từ từ quan sát thôi, xem lão ông rốt cuộc sẽ quyết định thế nào.

Lúc này, nhìn lão ông, Tô Mạch tiếp lời: "Vừa rồi ta có năng lực mạnh mẽ không phải chuyện nhỏ, nhưng mà này, trước mặt ngài ta thực sự chẳng đáng kể.

Đã có thể quản lý tất cả mọi thứ ở U Minh Hải Vực, vậy thì năng lực của ngài mới khiến ta bội phục chứ.

Có lẽ ta đã làm phiền ngài rồi." "Nhưng ta cũng biết đây là bất đắc dĩ.

Bằng hữu của ta bị thương nặng, nên ta chỉ có thể tìm một nơi yên tĩnh như thế này.

Mặc dù nơi đây tràn ngập linh hồn tà ác, u ám một mảng, nhưng ta lại thấy nó có những ưu điểm riêng."Tô Mạch lúc này đã bày tỏ lập trường rất rõ ràng, bởi vì anh cảm thấy U Minh Hải Vực không đáng sợ như trong tưởng tượng, dù sao khi sống ở U Minh Hải Vực.

Anh cũng cảm thấy tuy ở đây có một số linh hồn tà ác, nhưng không đáng ngại chút nào, cũng sẽ không dễ dàng làm hại người khác.

Nhưng chúng sẽ thôn phệ ý niệm của con người, nếu một người trở nên tà ác thì sẽ lập tức bị những linh hồn đó nuốt chửng.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng khá rõ, trong tâm trí anh tràn đầy ánh sáng, tràn đầy chính nghĩa, làm sao có thể bị những linh hồn tà ác đó đe dọa và lợi dụng được.

Tô Mạch trong lòng cũng hiểu rõ sự thật này.

Một khi đã biết mình đã đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực thì không thể dễ dàng quay lưng rời đi được nữa.

Dù sao mọi việc đều chưa cố gắng, chưa thử, làm sao biết được kết quả cuối cùng?

Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, anh làm việc gì cũng không bao giờ bỏ

cuộc giữa chừng.

Với tính cách như vậy, anh đặc biệt cố chấp và cũng đặc biệt kiên cường.

Gặp khó khăn cũng sẽ không lùi bước, trừ khi kết quả cuối cùng hoàn toàn không còn đường nào để đi, lúc đó Tô Mạch biết mình sẽ quay về đường cũ.

Anh sẽ không tiếp tục vùng vẫy vô ích, nếu không thì Tô Mạch biết lúc đó anh sẽ không dễ dàng lùi bước.

Bởi vì tính cách anh là như vậy, làm sao có thể rời đi ngay bây giờ được?

Làm sao có thể lúc này từ bỏ tất cả hy vọng chứ?

Chưa thử mà đã muốn làm kẻ đào ngũ sao?

Vì vậy Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng điều mình muốn.

Đã đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực này, tuy U Minh Hải Vực này có chút đáng sợ, trong lòng Nam Sao Biển Quân khá sợ hãi, nhưng Tô Mạch cảm thấy Nam Sao Biển Quân vẫn chưa hiểu rõ, dù sao cậu ấy cũng không thực sự hiểu rõ.

Nếu có thể hiểu rõ tất cả thì cũng không đáng sợ như lúc ban đầu.

Hơn nữa, hiện tại Tô Mạch cũng biết Nam Sao Biển Quân bị thương rồi, thể lực đặc biệt yếu ớt.

Chương 851

Nếu không thì cũng sẽ không sợ hãi như vậy, nếu như bình thường với năng lực mạnh mẽ không bị thương thì e rằng khi gặp phải tình cảnh như thế này cũng sẽ không biến thành một kẻ nhát gan như bây giờ.

Tô Mạch trong lòng có thể cảm thông cho sự khó khăn của Nam Sao Biển Quân, phải biết rằng lúc này cậu ấy đang nghĩ gì, cũng biết cậu ấy đang lo lắng điều gì.

Vì vậy Tô Mạch cảm thấy mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa rồi.

Chỉ là hiện tại Tô Mạch không nói ra, bởi vì anh cảm thấy bây giờ không cần thiết.

Một khi đã quyết định đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực này thì sẽ không dễ dàng thay đổi quyết định nữa.

Bất kể Nam Sao Biển Quân có muốn hay không, trong lòng cậu ấy có sợ hãi đến mấy, nhưng Tô Mạch cảm thấy không bận tâm, chỉ cần là chuyện anh đã quyết định.

Vậy thì sẽ không từ bỏ, trừ khi Nam Sao Biển Quân lúc này không muốn đi theo, rời đi về Đông Hải, lúc đó Tô Mạch biết mình sẽ không ngăn cản.

Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong thì quả thực trong lòng thấp thỏm không yên, bởi vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy, chuyện này sao lại thế?

Chẳng lẽ Tô Mạch không hiểu ý lão ông sao?

Bởi vì Nam Sao Biển Quân đã nghe ra ý của lão ông rồi, nơi này hoàn toàn không thích hợp để dưỡng thương, U Minh Hải Vực này

quá đáng sợ.

Khắp nơi đều tối đen như mực, chỉ có một số linh hồn tà ác bám trên mặt biển phát ra ánh sáng xanh lam, vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy thực sự kinh khủng vô cùng, tuy là thái tử Long Vương.

Nhưng cậu ấy chưa từng đến một nơi tà ác như vậy, U Minh Hải Vực này cũng là lần đầu tiên nghe đến, cũng là lần đầu tiên đến.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân đột nhiên cảm thấy năng lực của mình có hạn.

Kiến thức của mình cũng nông cạn, nếu đã nghe về U Minh Hải Vực này thì bây giờ ở đây cũng sẽ không sợ hãi như vậy, biểu hiện ra sự nhát gan đó.

Bởi vì cậu ấy biết mình bị thương rồi, bây giờ muốn trở nên dũng cảm hơn một chút cũng không thể, bởi vì trong lòng tràn đầy sợ hãi, sợ rằng thật sự sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi mãi không thể rời đi.Lão ông lúc này nghe Tô Mạch nói xong thì cũng cảm thấy vị thanh niên trước mắt quả thực rất khiêm tốn, cũng đặc biệt hiểu lễ nghĩa.

Lão ông lúc này khá là thưởng thức anh, bởi vì ông biết mình đã sống ở U Minh Hải Vực hơn một vạn năm, rất hiếm khi có thần tiên nào đến đây.

Thỉnh thoảng có vài người, nhưng trong một vạn năm cũng chưa quá mười người.

Vì vậy lão ông trong lòng khá rõ, lúc này nhìn Tô Mạch và nói: “Thanh niên à, ngươi khiêm tốn quá rồi.

Ta cũng biết ngươi quả thực có năng lực, không phải ta khen ngợi, nhưng ngươi trông thực sự khác biệt, giữa hai hàng lông mày có một luồng âm khí, nhưng nhìn ngươi cũng rất chính trực.” “Vì vậy ta biết, bất kể xuất phát từ lập trường nào, ngươi đều vì bằng hữu của mình

mà làm, nếu không thì cũng không thể làm như vậy.” “Ta chỉ cảm thấy U Minh Hải Vực này ta đã sống hơn một vạn năm, quản lý tất cả mọi việc ở đây, chưa từng có ai mang bằng hữu đến để dưỡng thương, ngươi là người đầu tiên, vì vậy ta đột nhiên cảm thấy có chút hiếu kỳ.”Tô Mạch lúc này nghe lão ông nói xong thì cũng suy nghĩ trong lòng, xem ý tứ lời nói của ông ấy, chẳng lẽ không cho phép anh đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực để dưỡng thương sao?

Vì vậy lúc này anh vẫn không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, cũng cảm thấy khá kỳ lạ.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy lão ông rõ ràng không từ chối, nhưng ý tứ lời nói của ông ấy dường như cũng không muốn anh và Nam Sao Biển Quân ở lại đây.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy U Minh Hải Vực đặc biệt yên tĩnh, tuy nơi đây tràn ngập những linh hồn đáng sợ, nhưng ở đây thích hợp cho Nam Sao Biển Quân hồi phục năng lực và cũng thích hợp để điều dưỡng nội thương.

Vì vậy Tô Mạch mới lựa chọn một nơi như thế này, nếu không thì sao lại có thể đưa Nam Sao Biển Quân từ một sa mạc hoang vu đến U Minh Hải Vực này chứ.

Tuy U Minh Hải Vực này trông có vẻ đáng sợ, cũng có chút khiến người ta kinh hãi, nhưng Tô Mạch biết khi sống ở đây.

Đừng thấy người khác có chút sợ hãi, nhưng Tô Mạch biết anh chưa từng cảm thấy U Minh Hải Vực này đáng sợ đến mức nào, ngược lại anh còn cảm thấy U Minh Hải Vực này đặc biệt ấm áp.

Ngay lập tức có thể nhìn thấy những linh hồn xấu xí và những ý nghĩ tà ác nhất trên thế gian đều lóe lên ở đây, vì vậy đôi khi anh cảm thấy mọi thứ ở đây.

Ngược lại khiến anh cảm thấy đặc biệt tràn ngập ảo ảnh, vì vậy Tô Mạch thích U Minh Hải Vực này, sau đó bất đắc dĩ mới rời khỏi U Minh Hải Vực này.

Nhưng anh cũng biết, sẽ không bao giờ có thể quay lại được nữa, bởi vì anh biết bây giờ mình đang sống trong Tử Tiêu Cung Điện.

Làm sao có thể một lần nữa quay lại U Minh Hải Vực chứ?

Anh biết mình đưa Nam Sao Biển Quân đến để dưỡng thương, nếu không thì căn bản không thể đến U Minh Hải Vực này.

Nam Sao Biển Quân lúc này nghe lão ông nói xong thì đột nhiên có chút âm thầm vui mừng, bởi vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu thật sự không cho ở U Minh Hải Vực này dưỡng thương.

Vậy thì thật sự quá tốt rồi, Nam Sao Biển Quân nghĩ vậy, Tô Mạch sẽ đưa cậu ấy rời khỏi U Minh Hải Vực này.

Chương 852

Cũng không cần phải chịu đựng những chuyện đáng sợ như vậy, cũng không cần phải đối mặt với mặt biển u ám và những linh hồn tà ác, tất cả đều khiến người ta không khỏi rùng mình, Nam Sao Biển Quân trong lòng nghĩ như vậy.

Chỉ là cảm thấy hiện tại tuy lão ông chưa đáp ứng, nhưng đồng thời cũng không từ chối, kết quả cuối cùng vẫn là như vậy.

Nam Sao Biển Quân cũng đặc biệt mong đợi, nhưng vừa rồi Nam Sao Biển Quân cũng đã phân tích trong lòng, lão ông đã già rồi, e rằng cũng cảm thấy có thần tiên nào lại muốn đến U Minh Hải Vực để dưỡng thương chứ?Tô Mạch lúc này nhìn đoạn lời nói vừa rồi của lão ông, rồi nói: “Lão ông, lời của ngài thật sự quá khiêm tốn rồi.

Tôi chỉ là một văn bối mà thôi, trước mặt ngài tôi đâu dám ban môn lộng phủ, tôi cũng không dám vô lễ.

Tôi chỉ cảm thấy bằng hữu của tôi bị thương rồi, tôi phải tìm một nơi yên tĩnh.” “Sau đó tôi đến U Minh Hải Vực, nơi này đặc biệt thích hợp để dưỡng thương.

Tuy chưa từng thấy thần tiên nào đến nơi này để dưỡng thương, nhưng tôi lại cảm thấy nơi này khá thích hợp cho bằng hữu của tôi dưỡng thương.” “Bởi vì hiện tại vết thương không nhẹ, cần phải tĩnh dưỡng để hồi phục trạng thái, mà chỉ có U Minh Hải Vực này đặc biệt yên tĩnh, căn bản không có ai đến đây quấy rầy.” Tô Mạch nói xong những lời này thì cũng đã xác định phương pháp này rồi.Dù sao anh biết đã đưa Nam Sao Biển Quân đến đây thì e rằng sẽ không dễ dàng rời đi.

Hơn nữa, anh cũng biết lão ông trước mắt.

Tuy chưa đáp ứng, nhưng đồng thời cũng không từ chối.

Chỉ là lão ông cảm thấy kỳ lạ, thần tiên trên trời có bao nhiêu nơi có thể đến, vì sao lại chọn U Minh Hải Vực đáng sợ nhất trong Tam Giới này?

Vì vậy Nam Sao Biển Quân có lẽ hơi sợ hãi.

Tô Mạch biết lão ông khẳng định đã nhìn ra một điểm, biết người bị thương kia đặc biệt sợ hãi, vì vậy ông ấy cảm thấy U Minh Hải Vực này có lẽ không thích hợp để dưỡng thương.

Dù sao vừa rồi Nam Sao Biển Quân đã biểu hiện đặc biệt yếu đuối, đặc biệt nhát gan.

Tô Mạch trong lòng khá hiểu, cũng khá thông cảm cho sự khó khăn của Nam Sao Biển Quân.

Dù sao anh biết Nam Sao Biển Quân đã chịu đựng sự kinh hãi bao nhiêu năm, bị giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm, quanh năm suốt tháng bị phơi nắng, bị yêu quái giam cầm ở đó không thể thoát ra.

Làm sao có thể không lo lắng, không hoảng sợ chứ?

Vất vả lắm mới được cứu ra, lại đưa đến một U Minh Hải Vực đáng sợ như vậy.

Vì vậy đôi khi Tô Mạch cũng cảm thấy khá buồn cười, anh tự nghĩ, vì sao lại đến U Minh Hải Vực này chứ?

Chẳng lẽ rời đi nơi này một vạn năm rồi, vẫn còn chút hoài niệm sao?

Tuy mọi thứ ở đây đều đã thay đổi, cảnh vật không còn như xưa.

Nhưng Tô Mạch lại có tình cảm đặc biệt với nơi này, luôn cảm thấy U Minh Hải Vực đặc biệt ấm áp.

Mặc dù người khác cảm thấy U Minh Hải Vực này vô cùng đáng

sợ, khắp nơi đều là tà linh.

Nhưng Tô Mạch chưa từng có cảm giác như vậy, dù sao anh cũng đã sống ở đây lâu rồi, cảm thấy mọi thứ đều không sao cả, chỉ là đã quen rồi.

Nhưng đối với những linh hồn xa lạ, họ đều sẽ cảm thấy U Minh Hải Vực này đặc biệt đáng sợ, trong lòng đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Không ai muốn rơi vào mặt biển đen kịt đó, một khi đã rơi xuống mặt biển thì người đó sẽ lập tức bị nuốt chửng, cơ thể cũng sẽ không ngừng thối rữa.

Sẽ không thoát ra được, e rằng vết thương cũng khó lành, cũng phải trải qua một thời gian dài.

Vì vậy Tô Mạch biết nguyên nhân tất cả sinh linh đều kinh hãi U Minh Hải Vực.

Nam Sao Biển Quân một lần nữa nghe Tô Mạch nói như vậy thì thật sự cảm thấy kỳ lạ vô cùng, xem ra Tô Mạch thật sự muốn giữ mình lại U Minh Hải Vực này để dưỡng thương.

Nếu không thì cũng sẽ không cố chấp như vậy.

Nam Sao Biển Quân cũng biết vị thanh niên trước mắt này quả thực có chút câu chuyện.

Lúc đó khi cứu mình, Nam Sao Biển Quân đã biết.

Nếu không có chuyện thực sự, thì Tô Mạch trước mắt căn bản sẽ không cứu mình ra ngoài.

Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng khá minh bạch.

Chương 853

Vì vậy bây giờ cậu ấy biết, một khi Tô Mạch đã đưa mình đến U Minh Hải Vực thì mọi thứ lại bắt đầu tiếp diễn.

E rằng cũng sẽ không dễ dàng rời khỏi đây nữa, càng không dễ dàng thay đổi quyết định của mình.

Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ.Lão ông nghe Tô Mạch nói xong thì A a cười lớn, cả mặt biển một lần nữa nổi sóng gió.

Tuy tiếng cười của lão ông nghe không đáng sợ đến vậy, nhưng nước biển lại không ngừng xao động.

Vì vậy Tô Mạch biết, xem ra năng lực của lão ông vô cùng cường đại.

Nếu không thì chỉ cần tùy tiện cười một tiếng, cũng không thể gây ra cảnh tượng như vậy.

“Thanh niên à, như vậy, trong lòng ta rất được an ủi.” “Dù thế nào đi nữa, vừa nghe những lời này, ta trong lòng cảm thấy rất yên tâm, đồng thời cũng cảm thấy vui mừng, ngươi tuổi còn trẻ mà năng lực đặc biệt cường đại.” “Có lẽ năng lực của ngươi không hề thua kém ta, nhưng ngươi lại khiêm tốn như vậy, đặc biệt biết tôn lão ái ấu, điểm này ta cảm thấy không tệ.

Vì đã cảm thấy U Minh Hải Vực thích hợp cho bằng hữu dưỡng thương, vậy thì ta còn có ý nghĩa gì nữa chứ?” Lão ông cảm thấy vị thanh niên trước mắt này tuy tuổi không lớn, nhưng năng lực đặc biệt mạnh, trong lòng khá yên tâm.

Bởi vì ông cảm thấy có thể kết bạn mới ở U Minh Hải Vực này cũng không tệ.

Lão ông biết mình đã lớn tuổi rồi.

Tuy là thần tiên, nhưng đôi khi cảm thấy đặc biệt bất lực, mọi thứ trước mắt đều không phải thứ ông muốn, việc ở U Minh Hải Vực này cũng không phải tự nguyện.

Nhưng ông biết mình không có sức lựa chọn, cũng không thể thay đổi mọi thứ, hiện tại chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Bởi vì ông biết mình đã sống ở U Minh Hải Vực này hơn một vạn năm.

Tuy mọi thứ ở đây vô cùng bình tĩnh, quản lý ở đây vô cùng vui vẻ, nhưng đôi khi nhìn những linh hồn không ngừng lang thang và không ngừng bay lên.

Trong lòng lão ông cảm thấy có chút không đành lòng, bởi vì ông biết mình không thể thay đổi quyền sinh tử của họ, mọi thứ căn bản không do ông làm chủ.

Chỉ có thể đợi ở đây, trạm dừng chân cuối cùng.

Vì vậy lão ông cũng biết nhiệm vụ của mình.

Bây giờ ông biết U Minh Hải Vực này đột nhiên có hai vị thanh niên, một người bị thương, một người năng lực đặc biệt siêu phàm, đột nhiên cảm thấy khá thú vị.

Ông nghĩ tạm thời ở đây dưỡng thương thì sẽ không còn cô đơn nữa, lão ông cảm thấy cũng không cần phải một mình trốn trong góc, mãi mãi chìm đắm trong quá khứ.

Vì vậy bây giờ làm sao có thể từ chối chứ?

Tuy không trực tiếp nói ra nguyên nhân, nhưng lão ông trong lòng nghĩ vậy, lúc này nhìn Tô Mạch và tiếp lời: “Tuy ta là người quản lý U Minh Hải Vực này, nhưng bây giờ ta làm sao có thể từ chối ngươi

chứ?

Ta cảm thấy bằng hữu của ngươi bị thương rồi, tuy nơi này quanh năm không có mặt trời, cũng không thấy ánh sáng." "Nhưng đã lựa chọn nơi này, khẳng định có cách làm riêng, có dụng ý riêng.

Ta biết đừng thấy ngươi tuổi còn trẻ, nhưng mọi mặt đều khác biệt.

Ta có thể nhìn ra, xem ra ngươi trên trời cũng có năng lực cường đại, tuy ta không biết ngươi tên gì, nhưng ta cũng chưa từng thấy ngươi." Lão ông lúc này càng lúc càng kích động, lúc này dừng tiếng cười, sóng dữ trên mặt biển không còn mạnh mẽ như vừa rồi nữa.

Mọi thứ đều bắt đầu tĩnh lặng, bởi vì vừa rồi khi lão ông cười, những đợt sóng đen cũng không ngừng cuộn trào, khiến người ta nhìn thấy đặc biệt đáng sợ.

Mặt biển đen kịt lẫn với ánh sáng xanh lam, khiến người ta nhìn quả thực có chút gợn sóng lợi hại.

Vì vậy hiện tại mọi thứ cuối cùng cũng bình ổn, cũng không còn đáng sợ như vừa rồi nữa.Nam Sao Biển Quân nhìn thấy mọi thứ trong lòng cũng yên tâm hơn, dù sao vừa rồi Nam Sao Biển Quân cảm thấy U Minh Hải Vực đặc biệt đáng sợ.

Nhưng vừa rồi chỉ nghe lão ông cười vài tiếng, cảm giác mặt biển bắt đầu sôi trào, cũng không giống như lúc nãy, sóng dữ cuồn cuộn, sóng biển đặc biệt kinh người.

Nam Sao Biển Quân chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, tuy cậu ấy biết mình từ nhỏ đã sống dưới đáy biển, nhưng chưa từng thấy U Minh Hải Vực trước mắt đáng sợ đến thế.

Nước biển đều màu đen, những tinh linh tà ác bám trên mặt biển phát ra ánh sáng xanh lam, tất cả đều khiến người ta cảm thấy cực kỳ

kinh khủng, khiến người ta run sợ trong lòng.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy U Minh Hải Vực này có thật sự thích hợp để chữa thương như Tô Mạch nói không?

Cậu ấy không ngừng suy nghĩ vấn đề này trong lòng.

Chương 854

Bởi vì bây giờ cậu ấy biết mình căn bản không có năng lực phản kháng, cũng không có năng lực từ chối, bởi vì Nam Sao Biển Quân biết mọi thứ đều phải tùy thuộc vào Tô Mạch, trước mắt chỉ có thể nghe theo.

Nếu Tô Mạch giữ cậu ấy lại đây để dưỡng thương, thì Nam Sao Biển Quân biết mình làm sao có thể từ chối chứ, vốn dĩ có thể sống sót thoát ra ngoài đã không dễ dàng rồi.

Bị yêu quái giam cầm ở nơi khô hạn một vạn năm, vì vậy đều cảm thấy không thể tin được, vất vả lắm mới được giải thoát, cuối cùng cũng thoát khỏi ma chưởng.

Lại một lần nữa đến một nơi đáng sợ, nhưng Nam Sao Biển Quân trong lòng biết, ít nhất có Tô Mạch ở bên cạnh thì còn sợ hãi gì nữa.

Nam Sao Biển Quân cũng biết, Tô Mạch căn bản sẽ không làm hại mình, trước đó đã cứu mình ra ngoài rồi.

Làm sao có thể tốn nhiều công sức, tốn nhiều phiền phức như vậy để đưa mình đến U Minh Hải Vực rồi lại làm hại mình ở đây chứ.

Lại còn khiến cậu ấy cảm thấy Tô Mạch lại muốn đối phó với mình, căn bản là chuyện dễ như trở bàn tay mà.

Hiện tại cậu ấy không có sức phản kháng, vốn dĩ chỉ còn lại một tầng công lực.

Làm sao có thể đối kháng với Tô Mạch chứ, bởi vì Nam Sao Biển Quân biết ngay cả khi không bị thương, với toàn bộ công lực của mình cũng không thể đối kháng với Tô Mạch.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân bây giờ trong lòng có tự tri chi minh,

cũng biết năng lực của mình so với Tô Mạch căn bản chẳng đáng kể.

Vì vậy bây giờ biết mình bị thương rồi, cũng không thể phản kháng.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân trong lòng không ngừng tự hỏi vấn đề này, Tô Mạch là một người vô cùng chính trực, tràn đầy chính nghĩa.

Tính tình đặc biệt lương thiện, làm sao có thể mưu hại mình chứ, hơn nữa Nam Sao Biển Quân cũng biết mình và Tô Mạch không oán không thù, một khi đã cứu mình thì nhất định sẽ chịu trách nhiệm.

Nam Sao Biển Quân lúc này cảm thấy lão ông trước mắt cũng khá thú vị, tuy đã lớn tuổi rồi.

Quản lý mọi thứ ở U Minh Hải Vực u ám này, nhưng vị lão nhân gia này lại rất hài hước và thú vị, vừa cười vừa nói ra những lời như vậy.

Khiến người ta cảm thấy trong lòng khá vui vẻ, vì vậy đột nhiên Nam Sao Biển Quân cảm thấy nếu thật sự có thể dưỡng thương ở đây, nơi này thực sự thích hợp để hồi phục trạng thái, cũng khá tốt mà.Lão ông nói xong những lời này thì vẫn luôn nhìn Tô Mạch và Nam Sao Biển Quân, bởi vì ông cảm thấy hai vị thanh niên này, một người mạnh mẽ đến vậy, một người thì yểm yểm nhất tức.

Thật sự tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Lúc này, ông nhìn hai người và một lần nữa nói: “Nhưng qua lời nói và cử chỉ của ngươi, ta biết ngươi nhất định có bối cảnh phi thường cường đại, nhưng tất cả những điều đó không liên quan đến ta, ta cũng không quản quá nhiều.” “Ta, một lão già này có tính khí riêng, ta nhìn người, nhìn tính cách, nhìn nhân phẩm của người đó, ta không nhìn xuất thân, không quan tâm quá khứ, tất cả đều không liên quan gì đến ta.” “Ta chỉ cảm thấy, đã muốn ở U Minh Hải Vực này

dưỡng thương cùng bằng hữu, vậy thì tất cả cứ làm theo quy tắc của U Minh Hải Vực này đi." Lão ông biết lúc này ông ấy dường như không thể từ chối được, dù sao ông biết Tô Mạch trước mắt có năng lực cường đại như vậy, có thể đưa bằng hữu bị thương đến U Minh Hải Vực để dưỡng thương.

Vậy thì khẳng định có lý do riêng rồi, bởi vì lão ông biết mình đã sống ở đây hơn một vạn năm.

Chưa từng thấy ai đến U Minh Hải Vực tà ác này để dưỡng thương.

Dù sao đây là nơi linh hồn tà ác trú ngụ, chúng sẽ không ngừng lang thang ở đây, là nơi dừng chân cuối cùng.

Sau khi dừng chân tạm thời, chúng sẽ lập tức tan biến thành tro bụi, hoặc đầu thai chuyển kiếp.

Lão ông trong lòng khá rõ.

Vì vậy hiện tại đột nhiên có những người bình thường đến đây dưỡng thương, ông đều cảm thấy không thể tin được, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng đồng thời ông cũng biết Tô Mạch trước mắt.

Đã làm như vậy, khẳng định có sự sắp đặt riêng, nếu không thì một người thông minh như vậy, trí tuệ cao như vậy, làm sao có thể làm những chuyện vô ích chứ?

Nam Sao Biển Quân lúc này nghe lão ông nói xong thì cũng biết, xem ra lão ông đã đồng ý với phương pháp của Tô Mạch, cũng đồng ý ở lại U Minh Hải Vực.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy khá đáng sợ, U Minh Hải Vực này quá tối tăm, khắp nơi đều là linh hồn tà ác, có một số u linh, làm sao có thể thích hợp để dưỡng thương chứ?

Nam Sao Biển Quân lúc này chỉ biết mình muốn từ chối, nhưng lại biết mình không dám, bởi vì cậu ấy biết Tô Mạch đã đưa mình đến đây rồi, hiện tại cậu ấy căn bản không có năng lực rời khỏi U Minh Hải Vực.

Bởi vì cậu ấy biết mình bị thương nặng đến vậy, căn bản không thể hành động, ngay cả đi lại cũng khó khăn, làm sao có thể trốn thoát khỏi U Minh Hải Vực này chứ?

Chỉ là Nam Sao Biển Quân trong lòng biết Tô Mạch sẽ không làm hại mình, nhưng đồng thời lại cảm thấy U Minh Hải Vực quá đáng sợ, dưỡng thương có bao nhiêu nơi.

Trong Tứ Hải Bát Hoang chẳng lẽ không có một nơi nào thích hợp hơn sao?

Chương 855

Cứ nhất định phải đến một U Minh Hải Vực u ám như vậy.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân đều cảm thấy không thể tin được, hiện tại mọi chuyện phải làm sao đây?

Trong lòng cậu ấy không có số má, bởi vì cậu ấy biết lúc này không thể lựa chọn, cũng không thể nhờ người khác giúp đỡ mọi thứ, bởi vì cậu ấy biết mình đã mất đi năng lực rồi.

Trên người chỉ còn lại một tầng công lực, căn bản vô cùng yếu ớt, bởi vì cậu ấy biết hiện tại ngay cả một tầng công lực cũng không thể phát huy ra.

Làm sao có thể đi phản kháng, làm sao có thể đối đầu chứ?

Vì vậy cậu ấy cảm thấy mọi chuyện căn bản không hề đơn giản chút nào.Tô Mạch rốt cuộc đang bán thuốc gì trong hồ lô thì Nam Sao Biển Quân không rõ, nhưng trong lòng cậu ấy hiểu rõ, vị thiếu niên trước mắt này không nên làm những chuyện không có lợi cho mình phải không?

Nam Sao Biển Quân biết, một khi đã cứu mình ra ngoài, làm sao có thể hại mình chứ?

Điều này Nam Sao Biển Quân trong lòng đã khá chắc chắn.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân biết mình chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, bởi vì bây giờ cậu ấy cảm thấy mình giống như cá trên thớt, mặc cho Tô Mạch sắp đặt.

Nhưng Nam Sao Biển Quân trong lòng khá minh bạch, cũng đã nhìn ra một điểm, bởi vì cậu ấy cảm thấy Tô Mạch sẽ không làm những chuyện bất lợi cho mình, nhìn thấu khá rõ.

Bởi vì trong lòng cậu ấy khá rõ, nếu Tô Mạch thật sự muốn làm như vậy, căn bản không cần phải tốn nhiều công sức, cũng không cần phải phiền phức như thế.

Có thể không cứu, cứ để mình bị giam cầm ở nơi hoang vu đó như chết đi, hà tất phải cứu mình ra ngoài.

Lại đưa đến U Minh Hải Vực này chứ?

Vì vậy tâm lý phòng bị của Nam Sao Biển Quân, dường như trong lòng đã khá nhỏ.

Bởi vì cậu ấy cảm thấy hiện tại người duy nhất có thể tin tưởng chỉ có Tô Mạch, bởi vì cậu ấy biết hiện tại không còn đường lui, cũng không còn đường đi.

Chỉ là Nam Sao Biển Quân vẫn luôn cảm thấy U Minh Hải Vực này thật sự có chút đáng sợ, không thích hợp để điều dưỡng, cũng không thích hợp để dưỡng thương.

Nhưng vừa rồi Nam Sao Biển Quân dường như đã nghe Tô Mạch nói, nơi này thích hợp để điều dưỡng, U Minh Hải Vực cũng đặc biệt yên tĩnh.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết U Minh Hải Vực này khá yên tĩnh, nhưng đồng thời U Minh Hải Vực cũng đáng sợ, cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì ở đây có những u linh tà ác không ngừng bay lượn qua lại, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Nam Sao Biển Quân biết khi sống ở nơi thuộc về mình.

Chưa từng thấy nơi nào đáng sợ như trước mắt, cậu ấy biết năng lực của mình có thể, nhưng biết mình chưa từng đi đến quá nhiều nơi.

Nhưng chưa từng nghe nói trong Tứ Hải Bát Hoang tồn tại một U

Minh Hải Vực, nơi này là nơi mà vào khoảnh khắc cuối cùng, khi linh hồn tan biến sẽ đến đây, không ngừng lang thang, rồi vĩnh viễn biến mất ở đây.

Vì vậy hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình biết quá ít, không thích học hỏi, tuy khá thông minh.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy đôi khi mình khá kiêu ngạo tự đại, nếu không thì sao lại cứ nhất định muốn chạy ra ngoài, một vạn năm trước đã bị yêu quái giam cầm rồi.

Vì vậy Nam Sao Biển Quân cảm thấy đôi khi mình nên nghe lời hơn, nên thông minh hơn một chút.

Xem ra hiện tại đã đến U Minh Hải Vực thì căn bản không thể tự mình quyết định được nữa.

Cũng biết mọi thứ đều không có cơ hội lựa chọn, một khi tiểu yêu đã quyết định, đưa mình đến U Minh Hải Vực này để điều dưỡng thân thể.

Vậy thì Nam Sao Biển Quân biết mình chỉ có thể chấp nhận, hiện tại ngay cả quyền nói chuyện cũng không có, bởi vì cậu ấy cảm thấy nơi này quá đáng sợ rồi.

Nếu nói chuyện, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị tinh linh nuốt chửng, vì vậy đều khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy bây giờ tốt nhất là nên im miệng.

Bởi vì cậu ấy cảm thấy bây giờ nói chuyện cũng không có bất kỳ giá trị nào, mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp xếp của Tô Mạch, một khi Tô Mạch đã đưa mình đến đây thì còn muốn gì khác nữa chứ.Tô Mạch lúc này nghe lão ông nói xong thì trong lòng đã yên tâm hơn rất nhiều, bởi vì anh biết lão ông đã nói như vậy, tức là không từ chối.

Nhưng Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, một khi đã đến U Minh Hải

Vực này thì nhất định sẽ làm theo quy tắc ở đây, làm sao có thể vi phạm chứ.

Chương 856

Lúc này Tô Mạch nhìn lão ông trên thuyền, nói: “Lão ông, người đã đồng ý như vậy rồi sao?

Tôi vui quá!

Vốn dĩ tôi nghĩ mọi việc ở U Minh Hải Vực đều phải nghe theo ngài, bởi vì tôi biết ở đây đều là của ngài, mọi thứ ở U Minh Hải Vực này đều phải làm theo quy tắc.” “Yên tâm đi, tôi sẽ không vi phạm chút nào.

Chỉ là tôi không ngờ ngài lại sảng khoái đồng ý như vậy, nên hiện tại đột nhiên cảm thấy trong lòng khá kích động, cũng khá hưng phấn.

Tôi biết tôi đã đưa bằng hữu bị thương của mình đến đây, quả thực đã gây thêm phiền phức cho ngài rồi.” Tô Mạch lúc này nói xong thì trong lòng vui mừng khôn xiết, bởi vì anh không ngờ lão ông lại sảng khoái như vậy, đồng ý điều kiện của mình.

Dù sao anh biết U Minh Hải Vực chưa từng có tiền lệ như vậy, cũng chưa từng có quy tắc như vậy, không có bất kỳ ai có thể dưỡng thương ở đây.

Cũng không có chuyện gì tuyệt đối không được phép, vì vậy hiện tại Tô Mạch chỉ với thái độ thử xem sao mà đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực này, nhưng không ngờ mọi việc lại khá thuận lợi.

Vì vậy anh cảm thấy người quản lý U Minh Hải Vực này vô cùng thông tình đạt lý, tuy đã lớn tuổi nhưng trông vẻ mặt lại từ bi thiện mục.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng cảm thấy khá vui vẻ, dù sao anh cảm

thấy lúc này cuối cùng cũng có một nơi yên tĩnh để ở cùng Nam Sao Biển Quân.

Không cần phải quay về Tử Tiêu Cung Điện nữa, anh đều cảm thấy khá vô vị.

Vốn dĩ Tô Mạch cũng đang nghĩ trong lòng, nếu lão ông trước mắt ở U Minh Hải Vực không đồng ý.

Vậy thì Tô Mạch chỉ có thể tìm cách khác, nhưng không ngờ mọi thứ đều phát triển theo phương pháp của anh, hiện tại trong lòng thực sự không thể diễn tả được sự kích động.

Dù sao một số điều Tô Mạch cũng đã cân nhắc trong lòng, bởi vì anh biết khi cứu Nam Sao Biển Quân ra, khoảnh khắc đó Nam Sao Biển Quân đã bị thương.

Cậu ấy không nên về nhà, đối phương cũng không thể về chỗ phụ vương của mình, vì vậy Tô Mạch nghĩ thầm, một khi đã không thể về nơi ở của mình.

Cũng không thể về Đông Hải, vậy thì chỉ có thể tìm một nơi để an trí, bởi vì Tô Mạch không thể nhìn thấy cậu ấy đau khổ như vậy, cũng không thể nhìn thấy cậu ấy toàn thân đầy vết thương, dáng vẻ yểm yểm nhất tức.

Dù sao Tô Mạch biết vừa rồi Nam Sao Biển Quân không ngừng rơi lệ, dáng vẻ đau lòng đến tuyệt vọng, khiến nước mắt chảy gần hết, những giọt châu báu rơi xuống.

Tô Mạch biết anh đã thu những giọt châu báu đó, vô cùng trân quý.

Tô Mạch biết anh không thể nhìn Nam Sao Biển Quân đau khổ như vậy, lại càng không thể nhìn cậu ấy một lần nữa chịu đựng sự tổn thương như vậy.

Dù sao Tô Mạch biết anh đã cứu Nam Sao Biển Quân ra, giúp

người thì phải giúp đến cùng chứ.

Dù sao bây giờ anh biết không thể bỏ Nam Sao Biển Quân ở đây mặc kệ, càng không thể nhìn Nam Sao Biển Quân một lần nữa gặp phải chuyện phiền phức.

Vì vậy Tô Mạch trong lòng suy nghĩ, nếu mọi chuyện ở U Minh Hải Vực không thuận lợi như vậy, thì anh sẽ đưa Nam Sao Biển Quân đi tìm một lối thoát khác.

Cũng có thể tìm một nơi yên tĩnh ở nhân gian, nhưng Tô Mạch biết so với U Minh Hải Vực này thì nơi đó an toàn hơn.

Bởi vì ở đây đừng nói đến thần tiên, ngay cả những yêu ma quỷ quái tà ác cũng không đến.

Ở đây toàn là những linh hồn máu thịt không ngừng lang thang, nhưng cũng sẽ không dễ dàng làm hại người khác.

Tô Mạch lúc này trong mắt tràn đầy ánh nhìn cảm kích, nhìn lão ông và tiếp lời: "Nhưng tôi thực sự không có một nơi nào tốt hơn để đi hơn nơi này, bởi vì tôi cảm thấy U Minh Hải Vực này tuy u ám, khắp nơi tràn ngập linh hồn tà ác, nhưng những linh hồn này cũng sẽ không dễ dàng làm hại người khác."“Trừ phi bản thân người đó trong lòng có tà niệm, trong đầu có một số ý nghĩ tà ác, thì sẽ bị những linh hồn tà ác đó xâm thực, nhưng tôi biết tôi và bằng hữu của tôi sẽ không như vậy." Lão ông lúc này nghe Tô Mạch nói xong thì đột nhiên cảm thấy có chút kinh ngạc, bởi vì ông cảm thấy vị thiếu niên trước mắt này không chỉ anh tuấn tiêu sái, khí độ phi phàm.

Mà trí tuệ lại cao như vậy, xem ra hiểu khá rõ về U Minh Hải Vực, vì vậy hiện tại lão ông cảm thấy càng thêm kỳ lạ, dù sao với độ tuổi này, dường như cũng chỉ mới sống vài vạn năm mà thôi.

Nhưng lão ông cảm thấy vì sao lại hiểu rõ nhiều như vậy chứ,

chẳng lẽ lại khá rõ về U Minh Hải Vực này sao?

Vì vậy qua cuộc trò chuyện vừa rồi lão ông trong lòng đã khẳng định như vậy.

Bởi vì ông biết người bình thường căn bản không biết những linh hồn ở U Minh Hải Vực đang làm gì, vì sao lại không ngừng trú ngụ trên mặt biển.

Mà không tan biến, xem ra vị thanh niên trước mắt này biết điều đó, vì vậy lão ông mới nghĩ như vậy, cảm thấy mọi thứ.

Tuy xảy ra có chút bất thường, nhưng cũng cảm thấy Tô Mạch trước mắt quả thực phi thường, nếu không thì căn bản không thể biết nhiều như vậy.

Đột nhiên lão ông cũng suy nghĩ trong lòng, vị thiếu niên trước mắt này rốt cuộc đến từ đâu?

Chương 857

Chẳng lẽ sống trên thiên thượng sao?

Nhưng lão ông trong lòng khá rõ, thần tiên trên thiên thượng quá nhiều, mỗi người đều quản lý một số việc, mỗi người đều sống trong cung điện của mình, làm sao có thể dễ dàng rời khỏi phòng chứ?

Trừ khi có chuyện, nhưng lão ông hiện tại qua quan sát cảm thấy Tô Mạch trước mắt căn bản không có chuyện gì, nếu thật sự là cứu bằng hữu của mình.

Vì sao không đưa đến nơi khác chứ?

Cứ nhất định phải chạy đến một U Minh Hải Vực u ám như vậy, vì vậy những vấn đề này lão ông cũng đang quanh quẩn trong lòng.

Chẳng lẽ U Minh Hải Vực này thật sự có thể dưỡng thương cho bằng hữu sao?

Dù sao lão ông biết mình đã ở đây một vạn năm, chưa từng gặp phải tình cảnh như vậy, cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Cũng không biết U Minh Hải Vực này có thích hợp để dưỡng thương hay không, chỉ cảm thấy có chút bất thường mà thôi.

Vì vậy hiện tại lão ông cũng không thông qua suy đoán của mình để quyết định.

Bởi vì ông cảm thấy nếu vị thanh niên trước mắt này thật sự thích ở lại đây, vậy thì ông cũng cảm thấy không sao cả, cũng sẽ không từ chối.

Lão ông biết mình đã ở đây một vạn năm, cũng khá cô đơn, mỗi ngày cũng sẽ trò chuyện với những linh hồn sắp tan biến.

Nhưng chỉ trong chớp mắt sẽ biến mất, sẽ tan biến thành tro bụi, sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại nữa.

Nhưng đột nhiên lại có hai người bình thường đến.

Đột nhiên cảm thấy không quen lắm, dù sao lão ông cảm thấy Tô Mạch trước mắt hiểu khá nhiều về U Minh Hải Vực này.

Lời nói của anh khiến ông cũng cảm thấy khá hiếu kỳ.

Hiện tại lão ông trong lòng, nhìn Tô Mạch và nói: "Thanh niên à, ngươi cũng đừng khách khí với ta như vậy.

Ta sở dĩ giữ ngươi lại, là vì thấy bằng hữu của ngươi quá đáng thương rồi." "Hiện tại cứ ngồi mãi trên mặt đất, tình trạng không tốt, nhưng gan của cậu ấy lại vô cùng nhỏ, bị U Minh Hải Vực này dọa đến phát khiếp rồi." Lão ông biết hiện tại ông không từ chối, nhưng cũng nhìn Nam Sao Biển Quân đang ngồi trên mặt đất.

Bởi vì ông cảm thấy vị thanh niên bị thương trước mắt này, dáng vẻ đặc biệt đáng thương, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, tràn đầy bất lực.Lão ông trong lòng khá minh bạch, xem ra Nam Sao Biển Quân có lẽ không muốn dưỡng thương ở đây, nhưng hiện tại lão ông biết trước mắt không phải là quyết định của Nam Sao Biển Quân.

Mọi thứ đều phải nghe theo Tô Mạch, nếu không thì Tô Mạch lại có thể đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực này sao?

Tất cả lão ông trong lòng khá rõ.

Chỉ là hiện tại lão ông cảm thấy không từ chối từ xa ngàn dặm, nhưng đồng thời cũng phải giám sát hai người này đồng ý.

Dù sao lão ông biết U Minh Hải Vực này tràn ngập sự đáng sợ, nếu hai vị thanh niên này không sợ hãi thì có gì phải lo lắng chứ.

Vì vậy hiện tại lão ông biết mọi thứ cũng không hề đơn giản chút

nào.

Tuy biết Tô Mạch trước mắt, vị thanh niên này có năng lực cường đại.

Nhưng rốt cuộc đến từ đâu thì lão ông trong lòng không rõ ràng, dù sao hiện tại cảm thấy tạm thời không cần thiết phải hỏi như vậy.

Lão ông cảm thấy hiện tại hỏi vấn đề như vậy quả thực có chút đường đột, bởi vì ông cảm thấy mình cũng không để ý, cũng không cần biết nhiều như vậy, mọi thứ đều không liên quan đến ông.

Nếu muốn thu lưu một người, không hỏi xuất xứ, cũng không hỏi quá khứ, càng không cần hỏi thân phận của họ.

Vì vậy lão ông hiện tại nghĩ như vậy, lúc này trong lòng ông cũng cảm thấy.

Tô Mạch hãy hỏi bằng hữu của mình đi, nếu không thì bằng hữu bị thương đó không thích dưỡng thương ở U Minh Hải Vực này, vậy thì mọi thứ không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Lão ông lúc này cũng đầy vẻ mặt trầm tư, nhìn Tô Mạch trước mắt, rồi tiếp lời: "Vì vậy hiện tại ta làm sao có thể nhẫn tâm từ chối ngươi ở ngoài cửa chứ.

Đã đến đây rồi, đừng nói nhiều nữa, nhưng ta đang cân nhắc một tiền đề, tuy đã đồng ý rồi." "Nhưng bằng hữu của ngươi trông không có hứng thú, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, nói chuyện với cậu ấy một chút thì tốt hơn." Lão ông trong lòng hiểu rõ, có lẽ Tô Mạch không nhìn thấu một điểm này, dù sao ông đã quản lý U Minh Hải Vực hơn một vạn năm, nhìn mọi chuyện rất thấu đáo, năng lực của ông cũng có.

Năng lực của ông đặc biệt cường đại, ông cũng biết mình đột nhiên nhận nhiệm vụ sau đó đến U Minh Hải Vực quản lý tất cả.

Chương 858

Vốn dĩ không muốn tất cả những điều đó, ông cũng biết, có thể quản lý U Minh Hải Vực này cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được, nhưng lão ông biết mọi thứ không phải là tự nguyện.

Nhưng không có cách nào, một khi đã nhận nhiệm vụ, làm sao có thể thay đổi mọi thứ chứ?

Ông cũng biết hiện tại mình đã sống ở U Minh Hải Vực này hơn một vạn năm.

Thời gian trôi nhanh quá, năm tháng thật sự vội vã.

Tuy là một thần tiên, nhưng đôi khi ông cũng cảm thấy thời gian quá đáng sợ.

Bách tính nhân gian có thể sống trăm tám mươi năm là trường thọ, nhưng với tư cách là một thần tiên, thoáng cái đã sống ở U Minh Hải Vực này một vạn năm.

Đều cảm thấy không thể tin được, xem ra thế gian này không công bằng, bách tính chỉ có thể sống trăm tám mươi năm, nhưng thần tiên lại có thể sống vạn năm.

Căn bản không có công bằng gì để nói, vì vậy lão ông sớm đã nhìn ra thế gian này không giống nhau rồi.

Ông cũng biết vị thanh niên trước mắt này đưa bằng hữu đến U Minh Hải Vực để dưỡng thương, dù sao lão ông biết mình chưa từng thấy chuyện như vậy.U Minh Hải Vực tuy yên tĩnh, nhưng cũng là một nơi vô cùng đáng sợ, căn bản không có ai nguyện ý đến đây, đừng nói đến bách tính bình thường.

Ngay cả thần tiên cũng không nguyện ý đến một nơi như vậy, bởi vì U Minh Hải Vực là nơi mà vào khoảnh khắc nguyên thần tan biến, người ta sẽ dừng lại ở đó.

Vì vậy hiện tại Tô Mạch trước mắt đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực, lão ông cảm thấy mọi chuyện thật sự khó mà tưởng tượng được, xem ra lời nói của vị thanh niên này và của ông ta thật sự không giống nhau.

Bởi vì lão ông biết nếu bạn của mình bị thương, ông tuyệt đối sẽ không đưa bạn đến U Minh Hải Vực trước mắt này.

Làm sao có thể dưỡng thân thể ở một nơi như vậy chứ?

Nhưng hiện tại quả thực là một khái niệm hoàn toàn khác.

Một khi Tô Mạch đã lựa chọn U Minh Hải Vực này.

Vậy thì lão ông biết khẳng định có lý lẽ riêng, nếu không thì vị thanh niên này năng lực cường đại như vậy, đừng nói U Minh Hải Vực.

Đến Cửu Tiêu Vân Ngoại trên thiên thượng cũng có thể làm được.

Lão ông vừa rồi qua quan sát và tìm hiểu đã biết Tô Mạch có năng lực siêu phàm, địa vị vô cùng cao, e rằng trên thiên thượng cũng có địa vị chứ.

Nhưng Nam Sao Biển Quân, quá khứ của cậu ấy?

Nam Sao Biển Quân rốt cuộc là chuyện gì?

Lão ông trong lòng không hoàn toàn chắc chắn.

Tuy vừa rồi nghe Tô Mạch nói Nam Sao Biển Quân là một con rồng, nhưng lão ông đột nhiên cảm thấy một con rồng bị người khác giam cầm một vạn năm, bị một con yêu quái giam cầm.

Đều cảm thấy có chút khó tin, hậu duệ Long tộc đều vô cùng

cường đại, tu vi của họ cũng vô cùng cao, chẳng lẽ ngay cả một con yêu quái cũng không đánh lại sao?

Nhưng lão ông trong lòng cũng biết, thế sự luôn khó lường, luôn có những tình huống bất thường xảy ra, không phải mọi chuyện đều phát triển theo lẽ thường.

Ông hiểu đạo lý này.

Vì vậy hiện tại lão ông cảm thấy hai vị thanh niên này đã đến U Minh Hải Vực đáng sợ như vậy, nếu không rời đi thì lão ông, biết mình sẽ không đuổi đi.

Nhưng trong lòng ông biết Nam Sao Biển Quân căn bản không cam tâm tình nguyện, căn bản không muốn ở yên ở U Minh Hải Vực này.

Nhìn biểu cảm trên mặt đã biết, lão ông biết Nam Sao Biển Quân vô cùng sợ hãi, đặc biệt kinh khủng, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Nhưng hiện tại mọi thứ căn bản không phải Nam Sao Biển Quân có thể làm chủ, hoàn toàn phải nhìn tâm nguyện của Tô Mạch, dù sao Tô Mạch đã đưa Nam Sao Biển Quân đến đây.

Vậy thì lão ông biết mọi thứ đều phải xem Tô Mạch quyết định rồi.

Lão ông cũng biết Tô Mạch năng lực lợi hại như vậy, có thể đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực trong nháy mắt, vậy thì e rằng Nam Sao Biển Quân muốn rời khỏi đây cũng không hề đơn giản.

Tô Mạch lúc này nghe lão ông nói xong, lại nhìn sang Nam Sao Biển Quân bên kia, cảm thấy biểu cảm trên mặt cậu ấy quả thực khá kỳ lạ.

Chương 859

Lúc này, anh nhìn Nam Sao Biển Quân và nói: “Sao vậy?

Xem ra lời lão ông nói đều đúng, quả thực dường như ngươi không mấy hài lòng phải không?

Chẳng lẽ ngươi không tin ta sao?

Hay là cảm thấy ta sẽ hại ngươi, cảm thấy ta đưa ngươi đến U Minh Hải Vực này e rằng là muốn tiêu diệt ngươi?” “Ngươi cảm thấy có thể xảy ra chuyện như vậy sao?

Ta biết trong lòng ngươi tin tưởng ta, nhưng sau khi đến U Minh Hải Vực, biểu cảm trên mặt ngươi vẫn luôn biểu hiện sự kinh khủng như vậy.”Tô Mạch lúc này nói xong thì vẫn luôn nhìn Nam Sao Biển Quân, bởi vì anh cảm thấy biểu cảm trên mặt Nam Sao Biển Quân quả thực không khác gì lão ông nói.

Nhìn cậu ấy dường như đang run rẩy, nhưng trong lòng anh lại cảm thấy khá kỳ lạ.

Nam Sao Biển Quân dù sao cũng là hậu duệ Long tộc, sao lại nhát gan như vậy chứ.

Chẳng lẽ thật sự chưa từng đến U Minh Hải Vực, cũng chưa từng nghe nói về U Minh Hải Vực sao?

Tô Mạch trong lòng khá rõ, quả thực U Minh Hải Vực này, nếu là một nơi tốt để dưỡng thương, thì ở đây quả thực không mấy thích hợp.

Nhưng trong mắt Tô Mạch thì U Minh Hải Vực lại là nơi tốt nhất.

Anh cảm thấy có thể sống ở U Minh Hải Vực một thời gian, bầu bạn với Nam Sao Biển Quân cũng khá tốt, nhưng Tô Mạch trong lòng

cũng khá minh bạch, ở đâu dưỡng thương cũng vậy thôi.

Sở dĩ anh đưa Nam Sao Biển Quân đến đây, sống ở đây, có lẽ là vì đã rời xa nơi này một vạn năm.

Chưa từng có cơ hội quay lại U Minh Hải Vực này, đột nhiên gặp Nam Sao Biển Quân đưa đến đây dưỡng thương, tiện thể hồi tưởng lại cảm giác đó.

Nếu không thì anh biết có rất nhiều nơi có thể đến, đừng nói U Minh Hải Vực trước mắt, về Tử Tiêu Cung Điện cũng có thể.

Hiện tại Tô Mạch biết một khi đưa Nam Sao Biển Quân về Tử Tiêu Cung Điện, vậy thì thật sự kinh thiên động địa, lúc đó cả Thiên Đình đều sẽ chấn động.

Nhưng Tô Mạch trong lòng chưa từng bận tâm đến chuyện như vậy, cũng chưa từng bận tâm người khác nghĩ gì, bởi vì trong lòng anh là như vậy, không sao cả.

Mọi việc đều làm theo tâm nguyện của mình, không bận tâm đến cảm nhận của người khác, cũng không bận tâm đến lời nói của người khác, bởi vì anh cảm thấy con người sống là như vậy.

Bất kể là thần tiên hay người bình thường, đều phải sống vui vẻ, sống tiêu sái, đừng vì những lời bàn tán phía sau của người khác mà sống, nếu muốn mọi người đều khen ngợi thì cũng sống quá mệt mỏi rồi.

Vì vậy Tô Mạch biết anh chưa từng sống như vậy, nhưng lúc này anh biết Nam Sao Biển Quân trong lòng quả thực khá sợ hãi, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ Nam Sao Biển Quân thật sự sợ anh sẽ làm hại cậu ấy sao?

Nhưng Tô Mạch cảm thấy thật sự quá buồn cười, làm sao có thể

làm hại cậu ấy chứ?

Nếu có cơ hội làm hại, anh đâu cần phải cứu cậu ấy ra ngoài, hơn nữa anh cũng biết mình và Nam Sao Biển Quân không oán không thù, làm sao có thể làm như vậy chứ?

Nhưng hiện tại Tô Mạch biết trong ánh mắt Nam Sao Biển Quân đều tràn đầy sợ hãi, đặc biệt sợ hãi, đặc biệt lo lắng, lo rằng U Minh Hải Vực này có lẽ không thích hợp để dưỡng thương.

Nhưng Tô Mạch biết Nam Sao Biển Quân sẽ không lo lắng anh sẽ hại cậu ấy, nếu muốn hại thì đó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà.

Đâu cần phải đưa cậu ấy đến U Minh Hải Vực này, phiền phức như vậy.

Tô Mạch lúc này, thấy Nam Sao Biển Quân không nói gì, nhìn cậu ấy và nói: "Ta biết trong lòng ngươi khá lo lắng, hiện tại ngươi bị thương rồi, có lẽ không có năng lực phản kháng ta phải không?

Hơn nữa, đừng nói bị thương rồi, ngay cả khi hồi phục năng lực, muốn đối kháng với ta, ngươi cảm thấy có bao nhiêu phần chắc chắn thắng đây?" "Hiện tại ngươi quả thực không có cơ hội phản kháng, cũng không có quyền lựa chọn, nhưng một khi ta đã cứu ngươi ra ngoài, làm sao ta có thể hại ngươi chứ." Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong, vẫn ngồi bệt dưới đất, bởi vì cảm thấy những gì Tô Mạch nói đều đúng.

Nếu không thì Tô Mạch đã không cứu hắn ra, Nam Sao Biển Quân hiểu rõ điều này trong lòng.

Thế nhưng đột nhiên, Nam Sao Biển Quân cảm thấy bất an và sợ hãi, vì hắn không biết dưới đáy U Minh Hải Vực tồn tại những gì.

Hắn cũng không biết dưới đáy U Minh Hải Vực có tình trạng gì, đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi và lo lắng, nhưng đồng thời cũng biết

hiện tại mình không có cơ hội phản kháng.

Hắn cũng không còn đường lui, đến cả quyền lựa chọn cũng không có.

Đôi khi Nam Sao Biển Quân cảm thấy một khi không còn năng lực, mọi thứ đều trở nên quá hư vô mờ mịt, đến cả một lời từ chối cũng không thể nói ra.

Chương 860

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết chỉ trong nháy mắt, Tô Mạch đã đưa hắn đến U Minh Hải Vực.

Nam Sao Biển Quân cũng hiểu, hắn căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ trong nháy mắt đã đến U Minh Hải Vực, một nơi đáng sợ thật sự khiến người ta không rét mà run.

Hắn biết, thân là hậu duệ Long tộc, hắn thật sự chưa từng thấy tình huống như vậy.

Mặt biển đen kịt không ngừng nổi sóng gió, trên mặt biển liên tục phát ra ánh sáng xanh, khiến người ta cảm thấy thật sự vô cùng khủng khiếp.

Đôi khi Nam Sao Biển Quân cũng cảm thấy rất kỳ lạ, hắn không biết quá nhiều chuyện.

Trong Tam Giới có những nơi tốt đẹp, tràn ngập mộng ảo, Nam Sao Biển Quân không biết tác dụng của chúng, nhưng vì sao trong Tứ Hải Bát Hoang lại có một U Minh Hải Vực đáng sợ như vậy?

Ai đã tạo ra nó?

Chẳng lẽ là vì một số linh hồn tà ác, chỉ trong khoảnh khắc mà đã để lại sự vô tri như vậy sao?

Nam Sao Biển Quân tuy không thông hiểu, nhưng trong lòng vẫn luôn suy nghĩ về những chuyện như vậy, cũng đang rối rắm trong lòng, vì hắn biết Tô Mạch đã nói vậy rồi, thì làm sao có thể từ chối đây?

Hơn nữa Nam Sao Biển Quân biết một khi đã ở U Minh Hải Vực, căn bản không thể quay về được nữa.

Nghe những lời của Tô Mạch vừa rồi, hắn hiểu rất rõ, việc ở lại U Minh Hải Vực hay không cũng không còn ý nghĩa gì.

Một khi đã ở đây, thì phải sống ở đây thôi, nhưng Nam Sao Biển Quân không biết vết thương của mình khi nào mới có thể lành lại.

Vừa rồi ngồi bệt dưới đất vận khí cảm thấy căn bản không có chút năng lực nào, giống như sắp chết vậy, không có gì khác biệt.

Mặc dù Nam Sao Biển Quân biết mình chỉ còn lại một phần công lực cuối cùng, nhưng phần công lực cuối cùng đó cũng chỉ đủ để thở thôi, không có gì khác biệt.

Vì vậy hiện tại hắn cảm thấy mọi thứ chỉ có thể nghe theo Tô Mạch.

Bởi vì hắn biết hiện tại không còn cơ hội nào khác, nếu không nghe lời Tô Mạch thì chắc chắn không thể thoát ra.

Lúc này Nam Sao Biển Quân ngồi bệt dưới đất, giọng nói hơi run rẩy, nói với Tô Mạch: "Tô Mạch huynh đệ, ngài ngàn vạn lần đừng nói như vậy.

Tôi tuy cảm thấy sợ hãi, cảm thấy khủng khiếp, tôi chỉ hơi kháng cự với U Minh Hải Vực này thôi, nhưng tôi tin tưởng ngài, tôi sao có thể nghi ngờ ngài chứ?

Tôi sẽ làm gì chứ?" "Ngài cũng không thể tiêu diệt tôi được.

Nếu ngài muốn làm như vậy, giống như lúc trước, ngài không cần phải cứu tôi ra, cứ để tôi mãi mãi ở trong phong ấn, không thoát ra được thì hà tất phải phí công đa sự như vậy chứ?" Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời này, vẫn ngồi bệt dưới đất, bởi vì hiện tại hắn không còn ra dáng Long tộc hậu duệ nữa, cả người trở nên vô cùng suy đồi, da thịt bắt đầu thối rữa.

Hắn biết bị phơi nắng quanh năm, trải qua hơn một vạn năm, để

sống sót đến bây giờ đã không dễ dàng gì, không chết đã là vạn hạnh rồi, cũng đừng nên quá bận tâm.

Bởi vì hắn biết thông qua nỗ lực từ từ sẽ khôi phục lại tất cả trạng thái, những vết thương ngoài da này căn bản không đáng kể.

Mặc dù biết công lực của mình chỉ còn lại một tầng, chỉ miễn cưỡng có thể hô hấp, nhưng Nam Sao Biển Quân cũng biết mình phải kiên cường, vì Tô Mạch đã cứu hắn, vậy thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Hắn tin tưởng Tô Mạch trong lòng, nếu không thì hắn biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Nếu không tin người thanh niên trước mắt này, vậy thì e rằng hắn sẽ phải chôn thân ở U Minh Hải Vực.

Nam Sao Biển Quân lúc này trong ánh mắt cũng tràn ngập sự bất lực, nhìn Tô Mạch trước mặt rồi nói tiếp: “Cho nên đạo lý này tôi hiểu.

Tôi đâu phải kẻ ngốc, tôi cũng không phải không hiểu lý lẽ.

Vừa rồi lão ông đã nói, mọi thứ đều đã quyết định, tôi căn bản không có cơ hội lựa chọn.” “Tôi cũng biết làm như vậy có lẽ đều là vì tôi thôi, tôi bây giờ cũng không nghi ngờ nhiều nữa.

Mặc dù tôi sợ hãi, tôi cảm thấy nơi này thật sự khiến người ta rợn tóc gáy, nhưng một khi đã có thể chọn U Minh Hải Vực này để tôi dưỡng thương, tôi nghĩ chắc chắn có lý do của nó.” Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời này, cũng đang suy nghĩ trong lòng, xem ra mọi thứ đều đã được định đoạt.

Dù sao hắn biết mình đã bị thương, trải qua hơn một vạn năm, cảm giác không còn được như xưa.

Vì hắn biết một vạn năm không sử dụng công lực, ngược lại năng

lực bị hạn chế, cũng bị trúng độc.

Hiện tại mọi thứ đều gấp gáp, hắn biết mình được Tô Mạch cứu ra đã là vô cùng may mắn rồi.

Chương 861

Tất cả mọi thứ đều phải nhìn vào Tô Mạch, vì vậy hắn cũng không có đường lui để phản đối.

Bởi vì hắn biết Tô Mạch khi đó không nói gì, muốn đưa hắn đến U Minh Hải Vực dưỡng thương.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đã đến U Minh Hải Hải Vực, nên hôm nay Nam Sao Biển Quân biết năng lực của Tô Mạch vô cùng cường đại, nếu không thì không thể làm được chút gì.

Nam Sao Biển Quân cũng cảm thấy mọi thứ đều bất lực để thay đổi, cũng không đi thay đổi, vì hiện tại hắn không trở về Đông Hải, càng không về nơi thuộc về mình.

Vậy thì chỉ còn một con đường duy nhất, chỉ có thể đi theo Tô Mạch, vì đã quyết định rồi, hiện tại cũng không hối hận, càng không thay đổi.

Vì vậy hắn cảm thấy mọi thứ cũng không có gì đáng lo, mặc dù miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng cảm thấy rất sợ hãi, nhưng biết có Tô Mạch ở đây.

Vậy thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy hãy yên tâm đi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy nữa, vì cảm thấy quá mệt mỏi.

Bản thân đã bị yêu quái giam cầm ở nơi đáng sợ đó hơn một vạn năm.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi bây giờ, mặc dù đi theo Tô Mạch đến U Minh Hải Vực này cũng đáng sợ tương tự, tràn ngập u linh, nhưng Nam Sao Biển Quân hiểu trong lòng, dù sao có Tô Mạch ở đây, vậy thì còn lo lắng gì nữa chứ?

Chẳng lẽ không tin Tô Mạch sao?

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình khá tin tưởng Tô Mạch, nên mọi thứ cũng không còn đáng sợ đến vậy nữa.

Sau khi nói xong những lời này, mặc dù trong ánh mắt vẫn mang theo sự bất lực, nhưng hắn biết trạng thái hiện tại căn bản không thích hợp để rời đi.

Mặc dù chưa từng nghe nói về U Minh Hải Vực này, nhưng sau khi đến đây, hắn cảm thấy nơi này quả thật có chút cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết hiện tại không còn đường lui, chỉ có thể từng bước một mà đi.

Nếu ở U Minh Hải Vực này thật sự có thể giúp cơ thể hắn nhanh chóng khôi phục trạng thái, vậy thì vô cùng tốt.

Dù sao vừa rồi Nam Sao Biển Quân nghe Tô Mạch nói, U Minh Hải Vực này rất thích hợp để điều dưỡng cơ thể.

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ hắn phải sống ở đây sao?

Nếu không thì tại sao lại cảm thấy U Minh Hải Vực này thích hợp để chữa thương chứ?

Dù sao Nam Sao Biển Quân cảm thấy U Minh Hải Vực này quá đáng sợ.

Bởi vì hắn biết, thân là hậu duệ Long tộc, hắn cũng từng thấy nhiều nơi, trong Tứ Hải Bát Hoang cũng biết có những nơi đáng sợ.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết đây là lần đầu tiên hắn thấy một nơi như U Minh Hải Vực này.

Truyền thuyết về U Minh Hải Vực a.

Mặc dù Nam Sao Biển Quân lúc này hình như đã mơ hồ nghe nói qua, nghe phụ hoàng nhắc đến nơi này, nhưng lúc đó hắn còn nhỏ.

Hình như không nghe rõ, cũng không để tâm, nhưng bây giờ nghĩ lại, mọi thứ đều là thật.

Trong Tứ Hải Bát Hoang thật sự có một U Minh Hải Vực như vậy, khiến người ta thật sự không rét mà run.

Trong lòng Nam Sao Biển Quân đương nhiên không hy vọng phải ở lại đây, nhưng hiện tại hắn biết căn bản không còn đường lui.

Năng lực hiện tại của hắn ngay cả đi lại cũng có chút khó khăn, làm sao có thể thay đổi mọi thứ chứ?

Vì vậy hiện tại hắn biết chỉ có thể để Tô Mạch sắp xếp.

Nhưng trong lòng hắn hình như khá rõ ràng, thiếu niên trước mắt sẽ không hại hắn.

Trông anh tuấn tiêu sái, năng lực lại cường đại như vậy, nếu muốn hại hắn, hắn biết Tô Mạch đã sớm ra tay rồi, hà tất phải cứu hắn ra làm gì chứ?

Có thể ngay lập tức tiêu diệt hắn trong phong ấn.

Chương 862

Nam Sao Biển Quân sao có thể không hiểu một chút nào chứ?

Sao có thể không nhìn thấu được chứ?

Tô Mạch lúc này nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, vẫn luôn nhìn hắn, cảm thấy lúc này hắn biểu hiện quá kinh khủng, có chút lo lắng.

Tô Mạch lúc này cười ha hả, nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói với hắn: "Ngươi nói không lo lắng, nhưng biểu cảm trên mặt, ánh mắt của ngươi căn bản không phải như vậy.

Ngươi có lẽ thật sự có chút sợ hãi rồi, yên tâm đi, ta vừa nói ta sẽ không hại ngươi mà." "Nếu ta đưa ngươi từ trong phong ấn ra, ta sao có thể đẩy ngươi vào chỗ chết chứ?

Nếu muốn làm như vậy, căn bản không cần phải phiền phức như vậy, cũng không cần phải trải qua nhiều khúc chiết như vậy.

Sớm đã để ngươi một mình ở trong phong ấn, mãi mãi không thoát ra được rồi." "E rằng chỉ cần kiên trì thêm vài trăm năm nữa là ngươi sẽ tự động biến mất, hòa tan vào thế gian này, hà tất ta phải phiền phức như vậy chứ?

Cho nên hiện tại ngươi không cần sợ hãi, ta biết nội tâm ngươi sợ hãi." Sau khi Tô Mạch nói xong những lời này, trong ánh mắt vẫn luôn mỉm cười, biểu cảm trên mặt cũng cảm thấy đặc biệt thú vị.

Bởi vì hắn cảm thấy Nam Sao Biển Quân lúc này trông thật sự đáng lo ngại.

Vì hắn biết Nam Sao Biển Quân sợ hãi trong lòng, dù sao đây hình như là lần đầu tiên hắn đến U Minh Hải Vực này.

Cho nên Tô Mạch biết Nam Sao Biển Quân lo lắng, lúc này cảm

thấy Nam Sao Biển Quân trông thật sự không cần thiết.

Bởi vì hắn biết U Minh Hải Vực này là nơi của hắn mà, căn bản không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Nếu tâm tư của ngươi chính đáng, nếu trong lòng ngươi không có tạp niệm, sao có thể chôn thân ở U Minh Hải Vực này chứ?

Mặt biển này tuy trông đặc biệt đáng sợ, khiến người ta cảm thấy thật sự có chút sợ hãi, nhưng Tô Mạch biết mình đã sống ở đây hơn một vạn năm, chưa từng cảm thấy nơi này đáng sợ đến mức nào.

Ngược lại, hắn cảm thấy U Minh Hải Vực này rất ấm cúng, bên trong vô cùng yên tĩnh, khiến người ta có cảm giác thoải mái.

Tô Mạch biết có lẽ hắn đã quen rồi.

Nhưng người khác nhìn U Minh Hải Vực này sẽ thấy nó khá đáng sợ, giống như Nam Sao Biển Quân vừa rồi, dù sao trong lòng hắn quá sợ hãi, quá lo lắng.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân là lần đầu tiên đến U Minh Hải Vực này, nếu không thì sao có thể biểu hiện ra biểu cảm như vậy chứ?

Tô Mạch trong lòng cũng khá hiểu rõ.

Bởi vì hắn cảm thấy lúc này một khi đã đưa Nam Sao Biển Quân vào, không thể dễ dàng rời đi được.

Trong lòng hắn biết lão ông đã đồng ý, vậy thì mọi thứ đều dễ dàng giải quyết rồi.

Tô Mạch trong lòng biết, nếu lão ông lúc này không làm phiền mà ở lại U Minh Hải Vực này, vậy thì hắn cũng không thể mặt dày đòi ở lại U Minh Hải Vực này được.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy mọi thứ đã được giải quyết.

Hiện tại nhìn biểu cảm của Nam Sao Biển Quân có chút khó xử

trong lòng, vì biết Nam Sao Biển Quân rất sợ hãi.

Hắn không hiểu đạo lý này, dù sao Tô Mạch biết e rằng U Minh Hải Vực này không ai muốn đến, cũng không ai thích nơi này.

Bởi vì hắn biết rời đi nơi này lâu rồi, có chút nhớ nhung, mặc dù nơi này đã vật đổi sao dời, nhưng tất cả mọi thứ ở đây đều không thay đổi.

Bạn cũ của hắn không còn nữa, thuyền phu lão ông cũng đã đổi người rồi, nhưng Tô Mạch vẫn vô cùng nhớ U Minh Hải Vực này, nếu không thì cũng không thể đưa Nam Sao Biển Quân đến đây dưỡng thương được.

Bởi vì Tô Mạch cảm thấy nơi này không tệ, đồng thời cũng để Nam Sao Biển Quân ở đây tĩnh tâm điều dưỡng, cũng có thể ở đây thỏa sức hồi tưởng lại quá khứ của mình.

Trong lòng hắn đều khá phấn khởi, hiện tại nóng lòng muốn trở về căn phòng thuộc về mình.

Tô Mạch lúc này trong ánh mắt cũng tràn ngập lo lắng, nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói tiếp: “Dù sao U Minh Hải Vực này trông khiến người ta cảm thấy khiếp sợ, nhưng thật sự không cần thiết phải sợ hãi như vậy.

Ta sở dĩ đưa ngươi đến U Minh Hải Vực là để tự do sắp xếp, chỉ cần trong lòng ngươi tin ta không có ác ý là được rồi.” “Nếu ta có ác ý với ngươi, thì sao có thể cứu ngươi ra chứ?

Điều này ngươi hẳn phải hiểu rõ, cho nên ta biết nội tâm ngươi tin tưởng ta.” “Chỉ là đột nhiên đến U Minh Hải Vực, mọi thứ căn bản không giống như ngươi nghĩ, đột nhiên có chút không thể chấp nhận được cũng là bình thường, ta cũng sẽ không trách ngươi.” Tô Mạch đoán được Nam Sao Biển Quân, cũng không nhất định năng lực

cường đại đến vậy, có lẽ không thể đoán được tâm tư của Nam Sao Biển Quân.

Chương 863

Cho nên hiện tại hắn cảm thấy mọi thứ cũng không còn căng thẳng đến vậy, không còn sợ hãi đến vậy, nhưng biết có lẽ những người lần đầu tiên đến U Minh Hải Vực đều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Giống như trạng thái của Nam Sao Biển Quân, biểu cảm trên mặt vẫn luôn căng thẳng như vậy, trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi.

Trông hắn thật sự sợ U Minh Hải Vực này, nhưng Tô Mạch biết một khi đã đưa hắn đến U Minh Hải Vực, làm sao có thể dễ dàng rời đi chứ?

Mọi chuyện tạm thời đều đã giải quyết rồi.

Nam Sao Biển Quân tuy sợ hãi, nhưng Tô Mạch biết thông qua việc thay đổi từ chút một sẽ giúp hắn thích nghi với U Minh Hải Vực này cũng được.

Một khi đã vào đây, Tô Mạch biết hắn sẽ không bỏ dở giữa chừng, càng không từ bỏ, vì hắn biết hiện tại lão ông đã đồng ý, vậy thì mọi thứ đều dễ dàng giải quyết rồi.

Chuyện của Nam Sao Biển Quân căn bản không đáng kể, tình trạng cơ thể hiện tại của hắn, hãy để hắn nhanh chóng khôi phục thể lực, như vậy mới có thể trở về nơi thuộc về mình.

Tô Mạch trong lòng hiểu, nếu Nam Sao Biển Quân lúc này không bị thương, e rằng mọi người cũng sẽ không đi theo hắn.

Nhưng Tô Mạch đang suy nghĩ trong lòng, trạng thái của Nam Sao Biển Quân tuy bị thương, nhưng hắn có thể dùng năng lực đưa Nam Sao Biển Quân trở về.

Nhưng vì sao Nam Sao Biển Quân căn bản không muốn trở về

chứ?

Lúc này hắn cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Trông Nam Sao Biển Quân có lẽ căn bản không muốn rời đi, muốn đi theo hắn học chút bản lĩnh, trong lòng hắn cũng khá hiểu rõ đạo lý này.

Nếu không, nếu Nam Sao Biển Quân muốn quay về, hắn căn bản không cần tốn sức, ngay lập tức sẽ đưa hắn về Đông Hải, hoặc đưa về nơi thuộc về hắn.

Nhưng Tô Mạch trong lòng cũng biết cách làm của hắn, đều bị từ chối, xem ra hắn thật sự không muốn trở về, có lẽ hiện tại bộ dạng thảm hại này cũng không muốn để người thân của mình nhìn thấy.

Tô Mạch trong lòng có thể thấu hiểu không dễ dàng gì, một khi đã bị yêu quái giam cầm ở đó một vạn năm.

E rằng trạng thái thật sự thảm không nỡ nhìn, hãy chăm sóc tốt cho bản thân, sau này gặp lại người thân thì tốt hơn.

Nam Sao Biển Quân hôm nay nghe Tô Mạch nói xong, trong lòng cảm thấy đặc biệt xấu hổ, vì cảm thấy mình không nên nói như vậy, cũng không cảm thấy Tô Mạch sẽ hại hắn.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân biết nếu Tô Mạch thích hại người, thì sao có thể đợi đến bây giờ chứ?

Quả thật giống như hắn nói, cũng không cần phải phí công như vậy, làm cho phiền phức như vậy.

Có thể cứ để hắn trong phong ấn, mãi mãi không quan tâm, vậy thì Nam Sao Biển Quân biết hắn sẽ tự sinh tự diệt thôi.

Mặc dù có thể chịu đựng được một vạn năm, nhưng nếu tiếp tục kiên trì nữa, Nam Sao Biển Quân biết hắn thật sự không thể kiên trì

nổi nữa, hoàn toàn mất đi ý chí rồi.

Cho nên hắn cảm thấy mọi thứ đều không tệ, lúc này nhìn Tô Mạch rồi nói: “Tô Mạch huynh đệ, vậy lời của ngài thì sao?

Tôi sao có thể nghi ngờ lời của ngài chứ?” “Trong lòng tôi sợ hãi, ngài cũng nhìn ra được, tôi cũng không giấu giếm, nhưng nội tâm tôi tin tưởng ngài.

Một khi ngài đã đưa tôi đến U Minh Hải Vực này, vậy thì mọi chuyện đều nghe theo ngài thôi.” “Nếu ngài muốn hại tôi, cũng không thể đợi đến bây giờ.

Chúng ta không oán không cừu, sao có thể làm như vậy chứ?

Cho nên trong lòng tôi tuy có chút lo sợ lại có chút kinh hoàng.” Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời này, vì biết lời trong lòng mình không cần phải giấu giếm.

Lúc này trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, biểu cảm trên mặt vô cùng dữ tợn.

Bởi vì hắn cảm thấy sợ hãi mà, U Minh Hải Vực sau khi đến không giống như hắn nghĩ.

Hắn vốn tưởng Tô Mạch sẽ đưa hắn đến một nơi mơ mộng, để hắn an tâm dưỡng thương.

Nhưng không ngờ Tô Mạch lại đưa hắn đến U Minh Hải Vực này, một nơi âm u như vậy tràn ngập sự đáng sợ.

Cho nên Nam Sao Biển Quân đột nhiên cảm thấy không thích nghi được, cũng không ngờ chuyện như vậy sẽ xảy ra, nên làm sao có thể không lo lắng, sao có thể không sợ hãi chứ?

Dù sao hắn biết mình đã bị trọng thương, bị yêu quái giam cầm một vạn năm, không chết đã là vạn hạnh rồi.

Chương 864

Cho nên trong lòng hắn cũng rất sợ hãi, lần thứ hai thông báo cho hắn biết.

Tô Mạch trước mặt đã đưa hắn đến U Minh Hải Vực này, vậy thì không còn ý nghĩa lựa chọn nữa.

Tô Mạch lúc này nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, liền suy nghĩ.

Bởi vì hắn cảm thấy Nam Sao Biển Quân thật sự rất thú vị, nói như một lão già vậy.

Dù sao hắn biết Nam Sao Biển Quân lo lắng hắn sẽ hại mình, nhưng Tô Mạch cảm thấy thật sự quá thú vị, quá có ý nghĩa rồi, sao có thể hại hắn chứ?

Dù sao Tô Mạch biết một khi đã cứu Nam Sao Biển Quân ra, sao có thể làm như vậy chứ?

Bởi vì trong lòng hắn biết hắn cũng chưa từng làm những chuyện như vậy, chỉ hiểu rằng Nam Sao Biển Quân đối với hắn chưa đủ hiểu rõ, nếu không thì Nam Sao Biển Quân sẽ không nhỏ mọn như vậy, cũng không sợ hãi như vậy.

Bởi vì Tô Mạch cũng biết U Minh Hải Vực này quả thật rất đáng sợ, thảo nào Nam Sao Biển Quân lại xuất hiện biểu cảm như vậy, thảo nào lại như thế.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy cũng không có gì, dù sao đừng nói Nam Sao Biển Quân, ngay cả những vị thần tiên pháp thuật cao cường cũng sẽ cảm thấy U Minh Hải Vực này là một nơi bất tường.

Việc ở đây dưỡng thương để khôi phục công lực quả thật cũng khiến người ta cảm thấy khó tin, nên Tô Mạch có thể thấu hiểu không

dễ dàng gì, hắn biết tâm trạng của Nam Sao Biển Quân.

Nhưng Tô Mạch biết một khi đã đưa Nam Sao Biển Quân vào đây, hy vọng hắn đã đồng ý, vậy thì sẽ không rời đi.

Dù sao trong mắt hắn, trong Tứ Hải Bát Hoang, U Minh Hải Vực này là nơi tốt nhất rồi.

Bởi vì hắn biết đã rời xa nơi này một vạn năm, đặc biệt nhớ nhung.

Mặc dù nơi này đã vật đổi sao dời, nhưng Tô Mạch biết hắn vẫn có tình cảm đặc biệt với nơi này, luôn thích sống vài ngày ở U Minh Hải Vực.

Bởi vì hắn biết một vạn năm quả thật không có cơ hội đến đây, vì hiện tại một vạn năm qua hắn mỗi ngày đều ở trong Tử Tiêu Cung Điện bế quan tu luyện.Chăm chỉ rèn luyện tu vi của mình, để năng lực của mình tăng trưởng, nếu không thì sao có thể có được thành tựu hôm nay, có được năng lực hôm nay chứ?

Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng, xem ra năng lực của hắn đã trở nên cường đại rồi.

Nếu không thì Tô Mạch cũng không thể rời khỏi Tử Tiêu Cung Điện, đi ra nhân gian.

Nhưng hắn không thể tận hưởng việc ngắm nhìn cảnh đẹp nhân gian, mà lại gặp Nam Sao Biển Quân.

Cho nên hắn cảm thấy mọi chuyện bất kể là sự trùng hợp hay duyên phận, đều có giá trị.

Bởi vì hắn cảm thấy Nam Sao Biển Quân tuy lúc này đặc biệt nhát gan, luôn nghi ngờ hắn sẽ không hại mình, nhưng Tô Mạch cảm thấy không chịu nổi.

Dù sao Nam Sao Biển Quân không thể hoàn toàn tin tưởng hắn.

Mặc dù biết hắn đã cứu Nam Sao Biển Quân, nhưng Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng sẽ nghĩ.

Tô Mạch cảm thấy cũng không có gì đáng nói, cũng không có gì kỳ lạ, chỉ cảm thấy trạng thái của Nam Sao Biển Quân hiện tại quả thật không ổn.

Nếu cứ tiếp tục lo lắng như vậy, e rằng phần năng lực cuối cùng cũng sẽ biến mất.

Lúc đó mọi chuyện sẽ không dễ giải quyết nữa.

Dù sao Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng, năng lực của Nam Sao Biển Quân cường đại như vậy, sao có thể không nhìn ra một chút nào chứ?

Bởi vì hắn biết trạng thái hiện tại của Nam Sao Biển Quân quả thật không bằng lúc trước.

Sau khi nói xong, thể lực của hắn lại tiêu hao thêm, cả người trông có vẻ không còn ngồi vững được nữa, nên Tô Mạch trong lòng cũng rất lo lắng.

Tô Mạch biết sống trong Tử Tiêu Cung Điện, mỗi ngày đả tọa tu luyện quả thật năng lực thăng tiến khá nhanh.

Trải qua một vạn năm tu luyện, hắn cảm thấy mình đã trở thành vị thần tiên mạnh mẽ nhất rồi.

Nhưng đôi khi hắn cảm thấy nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn, vì hắn thích cuộc sống bình dị, không thích bị người khác sùng bái khắp nơi.

Nhưng không có cách nào, hiện tại mỗi ngày ở trong Tử Tiêu Cung Điện không ngừng tu luyện, không ngừng rèn luyện, năng lực

càng ngày càng mạnh.

Chương 865

Đôi khi Tô Mạch cảm thấy không thể tin được, mỗi ngày ở trong Tử Tiêu Cung Điện cũng phải thật thà, mỗi ngày tiêu dao tự tại cũng không tệ.

Nhưng Tô Mạch đôi khi cũng cảm thấy khá cô đơn, mỗi ngày sống ở trong Tử Tiêu Cung Điện, cũng không phải cuộc sống mà hắn muốn.

Thỉnh thoảng xuống nhân gian rèn luyện cũng không tệ, trải nghiệm cuộc sống nhân gian cũng rất tốt.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy hôm nay vừa quyết định xuống nhân gian đã gặp được mọi chuyện, nên hiện tại cảm thấy Nam Sao Biển Quân thật may mắn, nếu không thì e rằng năng lực yếu ớt như vậy, không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Nam Sao Biển Quân lúc này sau khi nói xong những lời này, vẫn luôn nhìn Tô Mạch.

Bởi vì hắn cảm thấy thiếu niên trước mắt năng lực cường đại như vậy, đã đưa hắn vào đây, vậy thì mọi thứ sẽ không dễ dàng thay đổi.

Cho nên Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng khá yên tâm.

Nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút lo lắng.

Dù sao hắn biết U Minh Hải Vực này đáng sợ như vậy, kinh khủng như vậy, trong lòng hắn sao có thể yên tâm được chứ?

Nam Sao Biển Quân biết hắn chưa từng đến U Minh Hải Vực, cũng chưa từng nghe nói về nơi này.

Mặc dù thời niên thiếu thỉnh thoảng nghe nói về U Minh Hải Vực, nhưng ký ức mơ hồ, đã sớm quên rồi.

Nhưng hiện tại khi nghe lại cái tên này, hắn cũng cảm thấy hình như có chút xa xôi, nhưng thật sự không biết U Minh Hải Vực đáng sợ đến mức nào, khắp nơi tràn ngập u linh tà ác, khiến người ta cảm thấy không thể tin được.

Lúc này, nhìn Tô Mạch, rồi nói tiếp với hắn: "Bởi vì U Minh Hải Vực này, dù sao tôi chưa từng đến U Minh Hải Vực." "Lúc đó, tôi thật sự sợ hãi đến mức phát điên.

Bây giờ trên người tôi có nhiều vết thương như vậy, năng lực của tôi cũng không còn nữa.

Tôi cũng sợ lỡ không cẩn thận bị những linh hồn đó nuốt chửng, chẳng phải là mất đi tất cả sao?" "Tôi biết ngài có thể bảo vệ tôi, một khi ngài đã đưa tôi đến U Minh Hải Vực này, nhất định sẽ an bài tốt cho tôi.

Nhưng nội tâm tôi cảm thấy có chút lo lắng." "Nếu không thì tôi cũng không thể ở trạng thái này, cũng đừng nên so đo với tôi nhiều như vậy.

Nhưng mọi thứ tôi cũng biết là do ngài sắp xếp, tôi cũng không cần thiết phải suy nghĩ quá nhiều." Nam Sao Biển Quân biết nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, vì hắn cảm thấy những lời vừa rồi thật sự có chút khiến Tô Mạch nghe thấy mà đau lòng.

Nhưng Nam Sao Biển Quân biết đó đều là lời thật lòng, xuất phát từ nội tâm, vì hắn không biết nói dối, quả thật có những lo ngại như vậy.

Nếu không thì sao có thể nói ra những lời như vậy chứ?

Bởi vì Nam Sao Biển Quân cảm thấy mình thật sự như vậy, cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Bởi vì U Minh Hải Vực này đối với hắn đặc biệt xa lạ, đặc biệt

đáng sợ, hắn không hy vọng ở đây dưỡng thương.

Nhưng một khi đã đi theo Tô Mạch đến U Minh Hải Vực, vậy thì không còn đường lui để lựa chọn nữa, hắn biết mọi thứ đều không thể kiểm soát được.

Bởi vì hắn biết hiện tại hắn không có năng lực, ngay cả phần năng lực cuối cùng cũng từ từ suy yếu.

Hắn biết vừa rồi vẫn luôn do dự, vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề như vậy.

Cũng đã tiêu hao một chút năng lực, nhưng nếu nói ra thì cảm thấy khá kỳ lạ, chưa từng xuất hiện tình trạng này, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vì sao đột nhiên nói chuyện cũng sẽ hao phí năng lực của hắn chứ?

Cho nên Nam Sao Biển Quân thật sự không hiểu, biết mọi thứ cũng không thể thay đổi.

Nam Sao Biển Quân lúc này trong lòng hiểu mình chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến, bởi vì hắn biết Tô Mạch hình như sẽ không hại hắn, Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ ràng.

Nhưng sâu thẳm trong nội tâm hắn cũng không biết nên quyết định thế nào, vì hắn biết mọi thứ đều là hiện tượng bề ngoài, Tô Mạch rốt cuộc là người như thế nào?

Nam Sao Biển Quân biết trong lòng mình không rõ, vì hắn chưa từng nghe thấy tên của người này, cũng không biết Tô Mạch đến từ đâu.

Nhưng hắn đang ở trên trời, nhưng Nam Sao Biển Quân cũng biết các vị thần tiên trên trời, có người tốt có kẻ xấu.

Cũng không phải mỗi vị thần tiên đều có tấm lòng lương thiện, điều này Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ ràng, nếu không thì trong Tứ Hải Bát Hoang, trong Tam Giới vì sao luôn dẫn đến tranh chấp?

Chương 866

Có những kẻ tiểu nhân không ngừng châm ngòi kích động loạn, những vấn đề như vậy, Nam Sao Biển Quân cũng khá chắc chắn.

Cho nên hiện tại hắn biết chỉ dựa vào vẻ ngoài của Tô Mạch, và năng lực của hắn, không thể phán đoán thật giả của người này, phải từ từ quan sát, từ từ tìm hiểu, tục ngữ có câu, lâu ngày mới biết lòng người mà.

Tô Mạch lúc này nghe Nam Sao Biển Quân nói xong vẫn mỉm cười, bởi vì hắn cảm thấy Nam Sao Biển Quân quá thú vị, đang suy nghĩ vấn đề như vậy, có chút nghi ngờ.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy không sao cả, một khi đã cứu Nam Sao Biển Quân, hắn sẽ chịu trách nhiệm, bất kể Nam Sao Biển Quân nói gì, đó là chuyện của hắn.

Tô Mạch chưa từng để tâm, lúc này, nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói: "Nam Sao Biển Quân đừng nói những chuyện như vậy nữa, xem ra ngươi không tin tưởng ta lắm." "Mặc dù biết ta đã cứu ngươi ra, nhưng nội tâm ngươi sợ hãi, kinh hoàng, bởi vì ngươi không biết tình hình U Minh Hải Vực này, chưa từng đến đây." "Cũng chưa từng thấy nơi đáng sợ như vậy, thảo nào ngươi lại sợ hãi, lại lo lắng như vậy.

Nhưng ta đã nói rồi, ta đã cứu ngươi ra thì sao có thể hại ngươi chứ?

Ta biết nội tâm ngươi có chút nghi ngờ." Tô Mạch lúc này sau khi nói xong những lời này, trong lòng khá lo lắng.

Bởi vì hắn biết hắn sao có thể làm tổn thương Nam Sao Biển Quân chứ?

Sao có thể làm như vậy chứ?

Nếu có tâm tư như vậy, thì hà tất phải phí nhiều phiền phức như vậy để đưa hắn đến U Minh Hải Vực này chứ?

Cho nên Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy thật sự khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Bởi vì hắn cảm thấy hắn cũng chưa từng làm những chuyện làm tổn thương người khác, trừ khi đó là yêu ma quỷ quái.

Vậy thì Tô Mạch biết hắn sẽ không dung thứ, nhưng Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long tộc, sao có thể làm tổn thương Nam Sao Biển Quân một chút chứ?

Trong lòng hắn khá rõ ràng.

Hắn biết năng lực của Nam Sao Biển Quân có, tuy bị giam cầm ở nơi đó một vạn năm, nhưng vẫn sống sót không chết.

Điều đó chứng tỏ năng lực của Nam Sao Biển Quân cũng rất mạnh, xem ra một vạn năm đã gặp trở ngại, đồng thời cũng tiêu hao thể lực.

Dù sao Tô Mạch biết Nam Sao Biển Quân bị thương một vạn năm rồi, khi chưa bị giam cầm trong phong ấn, đã ăn phải trái cây mà bị thương.

Nhưng Tô Mạch hiện tại đều cảm thấy rất kỳ lạ, những chuyện như vậy cần được quan sát thêm, nhưng hiện tại cũng không có thời gian để điều tra.

Con yêu quái đã giam giữ Nam Sao Biển Quân ở đâu cũng không thể tìm ra, dù sao hắn biết ngay cả hình dáng của yêu quái cũng không biết, cũng không biết yêu quái sử dụng pháp thuật gì.

Cho nên mọi thứ đối với việc điều tra cũng có chút mơ hồ.

Nhưng Tô Mạch biết hắn không vội, từ từ thôi, rồi tính sau.

Dù sao hiện tại hắn biết Nam Sao Biển Quân đã thoát khỏi phong ấn, mọi thứ đều an toàn, cũng không cần phải lo lắng như vậy, hắn biết Nam Sao Biển Quân sẽ không phải chịu đựng tra tấn như vậy nữa, có thể sống sót đã là được rồi.

Tô Mạch biết hắn đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực cũng có lý do của nó, nếu không thì sao có thể làm như vậy chứ?

Hắn biết Nam Sao Biển Quân hiện tại trong lòng lo lắng, không tin tưởng, nhưng Tô Mạch biết hắn sẽ không để tâm nhiều như vậy, cũng sẽ không tức giận với hắn.

Bởi vì Tô Mạch biết mọi thứ đều không cần thiết, hắn cũng không phải là người nhỏ nhen.

Tô Mạch lúc này, trong ánh mắt tràn ngập sự bất lực, nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói: “Nhưng ta cũng sẽ không so đo với ngươi nhiều như vậy.

Giống như lúc trước, ta sao có thể đi so đo nhiều như vậy chứ?

Bởi vì điều đó không có ý nghĩa mà?

Nếu ta đã cứu ngươi ra, ta muốn làm tổn thương ngươi, thật sự dễ như trở bàn tay, hà tất phải đợi đến bây giờ chứ?” “Mọi thứ cũng không đơn giản như vậy, đồng thời cũng không phức tạp như ngươi nghĩ.

Cứ yên ổn ở đây đi.

Một khi lão ông đã quyết định để chúng ta ở lại U Minh Hải Vực, vậy thì mọi chuyện đều dễ giải quyết rồi.” Tô Mạch lúc này sau khi nói xong những lời này, trong ánh mắt vẫn luôn tràn ngập ánh nhìn kiên định, vẫn luôn nhìn Nam Sao Biển Quân.

Bởi vì hắn cảm thấy Nam Sao Biển Quân lúc này trông thật sự có chút kiệt sức rồi.

Chương 867

Nam Sao Biển Quân ngay cả phần công lực cuối cùng cũng có lẽ không còn bao nhiêu, trong lòng hắn cũng rất lo lắng.

Dù sao hắn biết trạng thái hiện tại của Nam Sao Biển Quân quả thật không ổn.

Tô Mạch trong lòng cũng rất lo lắng.

Bởi vì hắn biết Nam Sao Biển Quân bị giam cầm trong phong ấn một vạn năm, bị mặt trời phơi nắng quanh năm.

Hậu duệ Long tộc, sao có thể chịu đựng được nỗi đau như vậy chứ?

Xem ra năng lực của hắn rất mạnh.

Nếu không thì không thể kiên trì một vạn năm mà không chết.

Cho nên mọi thứ đều là may mắn.

Tô Mạch cảm thấy một khi đã cứu Nam Sao Biển Quân ra, vậy thì nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Nếu không thì cũng không thể đưa hắn đến U Minh Hải Vực này.

Mặc dù Tô Mạch biết U Minh Hải Vực này tràn ngập linh hồn tà ác, cũng đặc biệt đáng sợ, khắp nơi đều là u linh tà ác, có những hồn phách muốn đi lại, nhưng Tô Mạch cảm thấy nơi này ngược lại rất an toàn.

Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong, đột nhiên cảm thấy những gì mình nói vừa rồi có chút không ổn.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân biết tính mạng của hắn đều do Tô Mạch cứu, vì sao lại nói như vậy chứ?

Đột nhiên Nam Sao Biển Quân cũng cảm thấy rất xấu hổ, vì hắn biết những lời vừa rồi hắn nói thật sự không thành tâm.

Chỉ là trong lòng lo lắng thôi.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân biết tuy hắn là hậu duệ Long tộc, cũng vô cùng cường đại, nhưng hắn biết mình không nên ngông cuồng hay hoang dại, vì hắn biết, đối mặt với Tô Mạch trước mặt, năng lực của hắn cường đại như vậy, hà tất phải nói ra những lời không đâu vào đâu chứ?

Nam Sao Biển Quân biết những lời vừa rồi của hắn đều là sự sợ hãi trong nội tâm, cảm nhận thật sự.

Nam Sao Biển Quân lúc này, trong ánh mắt tràn ngập ánh nhìn hối lỗi, nhìn Tô Mạch rồi nói: "Tô Mạch tiểu huynh đệ, sao tôi trong lòng lại cảm thấy đặc biệt xấu hổ, vì tôi biết những lời vừa rồi của tôi thật sự vô cùng xin lỗi.

Tôi biết, tôi thực ra nội tâm không hề nghi ngờ, chỉ là trong lòng tôi vẫn luôn lo lắng thôi." "U Minh Hải Vực này quá đáng sợ, tôi mới nói ra những lời như vậy.

Ngàn vạn lần đừng so đo với tôi.

Năng lực của tôi so với ngài thật sự không đáng kể, nên tôi mới có tâm tư như vậy." Nam Sao Biển Quân lúc này đột nhiên cảm thấy hình như có chút có lỗi với Tô Mạch, vì hắn biết tính mạng của hắn đều do Tô Mạch cứu ra, vậy thì vì sao phải nghi ngờ chứ?

Lúc đó hắn đã nghĩ gì chứ?

Nam Sao Biển Quân cảm thấy đầu óc mình không phải đột nhiên bị úng nước, không phải có chút mơ hồ rồi sao?

Chẳng lẽ bị thương nghiêm trọng, cũng bị ngu rồi sao?

Nếu không thì sao lại có những suy nghĩ như vậy chứ?

Đột nhiên cảm thấy có chút ấu trĩ, Nam Sao Biển Quân cũng biết năng lực của Tô Mạch cường đại như vậy, sao có thể làm những chuyện như vậy chứ?

Nếu có tâm tư đó thì hà tất phải phí nhiều phiền phức như vậy, muốn cứu hắn ra, muốn đưa hắn đến U Minh Hải Vực này.

Cho nên hắn cảm thấy mọi thứ, xem ra hắn đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nhưng hắn cũng cảm thấy U Minh Hải Vực này quá đáng sợ, chưa từng thấy thành phố địa ngục đáng sợ như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Hiện tại nhìn mặt biển đen kịt, sóng biển không ngừng vỗ vào những tinh linh xanh lam trên mặt biển.

Hắn cảm thấy càng thêm sợ hãi, trong lòng lo sợ không thôi.

Nam Sao Biển Quân biết lá gan của hắn khá lớn.

Chương 868

Vì sao đột nhiên sau khi đến U Minh Hải Vực này, Nam Sao Biển Quân lại cảm thấy lá gan nhỏ lại, chẳng lẽ không còn năng lực nữa?

Trở nên vô cùng yếu ớt, nên mới như bây giờ yếu đuối sao?

Cho nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy có lẽ là như vậy.

Nam Sao Biển Quân lúc này có lẽ biết, một khi không còn năng lực, e rằng nhìn thấy chuyện gì cũng sẽ cảm thấy vô cùng lo lắng.

Đặc biệt là đến U Minh Hải Vực này, hắn cảm thấy mọi thứ ở đây căn bản không giống như vậy.

Hắn vốn nghe lời Tô Mạch nói xong, tưởng rằng sẽ đưa hắn đến một nơi vô cùng yên tĩnh, tràn ngập mộng ảo.

Nhưng không ngờ lại đưa hắn đến U Minh Hải Vực.

Cho nên Nam Sao Biển Quân trong lòng luôn cảm thấy có chút không thông, trong lòng luôn có chút vướng mắc, dù sao hắn cảm thấy U Minh Hải Vực này sao có thể thích hợp để chữa thương chứ?

Nhưng hắn biết hiện tại không còn ý nghĩa lựa chọn, cũng chỉ có thể cố gắng, hắn biết Tô Mạch một khi đã đưa hắn vào đây, vậy thì mọi thứ ở đây khẳng định có lý do của nó.

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết năng lực của Tô Mạch cường đại như vậy, trong lòng lương thiện, sao có thể làm chuyện tổn hại hắn chứ?

Căn bản sẽ không có vấn đề như vậy, nên Nam Sao Biển Quân hiện tại trong lòng cũng đã yên tâm hơn một chút.

Chỉ cảm thấy năng lực của mình trở nên vô cùng yếu ớt, cảm thấy

thể lực không thể chống đỡ được nữa, nên mới lo lắng như vậy, nhát gan như vậy.

Nếu có một chút năng lực nhất định, không cần sợ hãi những vấn đề như vậy, có thể đối phó với tất cả nguy hiểm.

Nhưng hiện tại hắn biết một khi có tinh linh tà ác xuất hiện, xông ra từ mặt biển, vậy thì ngay lập tức hắn sẽ biến mất, căn bản không có chút năng lực phản kháng nào.

Nam Sao Biển Quân trong lòng sao có thể không hiểu vấn đề như vậy chứ?

Cho nên hiện tại mới biểu hiện ra sự yếu đuối như vậy.

Chỉ là Nam Sao Biển Quân hiện tại trong lòng tự nhủ mình đừng suy nghĩ nhiều nữa, không có bất kỳ tác dụng nào.

Một khi đã đi theo Tô Mạch đến U Minh Hải Vực, vậy thì những vấn đề đó, lo lắng những chuyện đó có thay đổi được gì sao?

Căn bản không có năng lực thay đổi mọi thứ, vậy thì chỉ có thể chấp nhận thôi.

Cho nên Nam Sao Biển Quân biết hiện tại mình nhất định phải ở lại U Minh Hải Vực, nhưng hắn biết, lão ông trước mắt trông cũng khá lương thiện.

Đừng thấy ông ấy sống trong U Minh Hải Vực, nhưng trông hiền từ phúc hậu, căn bản không giống một kẻ ác.

Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng đã yên tâm hơn một chút.

Dù sao hắn biết hiện tại mình không có năng lực, một khi có nguy hiểm xuất hiện ở đây, hắn biết ngay cả dũng khí sinh tồn cũng không có, ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có.

Dù sao hắn biết hiện tại thể lực yếu ớt vô cùng, có thể chống đỡ

đến bây giờ đều là vì Tô Mạch.

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân biết hắn thật sự đã bị giam chết trong phong ấn, ngay cả cơ hội nhìn thấy U Minh Hải Vực cũng không có.

Cho nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ đều là may mắn thôi, dù sao bất kể thế nào hiện tại hắn còn sống, vậy thì còn có cơ hội.

Lúc này trong ánh mắt tràn ngập sự bất lực, ngẩng đầu nhìn Tô Mạch trước mặt rồi nói: "Tôi cũng biết những lời vừa rồi của ngài khẳng định có ý nghĩa.

Một khi ngài đã đưa tôi đến U Minh Hải Vực này để chữa thương cho tôi, vậy thì khẳng định có lý do của nó.

Bây giờ tôi cũng không nghi ngờ nhiều nữa." Nam Sao Biển Quân trong lòng tự nhủ, không thể suy nghĩ nhiều nữa, cũng không thể nghi ngờ nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải là làm tổn thương lòng Tô Mạch sao?

Cho nên Nam Sao Biển Quân trong lòng khá rõ ràng.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân biết tính mạng của hắn đều do Tô Mạch cứu, chẳng lẽ hắn muốn đi làm ra những chuyện vô nghĩa sao?

Chương 869

Cho nên hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy không thể làm như vậy.

Nếu cứ tiếp tục nghi ngờ như vậy, cứ tiếp tục không ngừng suy đoán, vậy thì Tô Mạch trước mắt thật sự sẽ ném hắn ở đây không quan tâm.

Nếu như vậy thì mọi chuyện sẽ càng nguy hiểm hơn.

Nam Sao Biển Quân lúc này, cảm thấy nên cẩn thận một chút, thay đổi cách nghĩ đi.

Một khi đã ở U Minh Hải Vực này, vậy thì cũng không thể dễ dàng rời đi nữa, mọi thứ đều phải nhìn vào Tô Mạch.

Hơn nữa Nam Sao Biển Quân cũng biết, U Minh Hải Vực trước mắt tuy trông đáng sợ, nhưng có lẽ bên trong không đáng sợ như trong tưởng tượng đâu.

Chỉ là lá gan của hắn có chút nhỏ, năng lực của hắn trở nên quá yếu ớt, nên nhìn mọi thứ đều cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Tô Mạch lúc này nghe Nam Sao Biển Quân nói xong cũng biết, tuy bề ngoài nói vậy, nhưng trong lòng hắn có chút lo lắng, có chút sợ hãi.

Tô Mạch cũng biết Nam Sao Biển Quân lo lắng trong lòng, dù sao hắn cũng hiểu Nam Sao Biển Quân vì sao lại như vậy.

Dù sao U Minh Hải Vực này trong mắt vạn người quả thật vô cùng đáng sợ, vô cùng kinh hoàng.

Tô Mạch trong lòng sao có thể không hiểu vấn đề này chứ?

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân sẽ không biểu hiện ra bộ dạng

này, bởi vì hắn biết Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long tộc.

Năng lực của hắn cũng vô cùng cường đại, nếu không bị yêu quái giam cầm ở nơi đó, một vạn năm mất đi năng lực, thì sao có thể biểu hiện ra sự nhát gan như vậy chứ?

Sao có thể biểu hiện ra sự yếu đuối như vậy chứ?

Cho nên Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng đạo lý này.

Nên hiện tại hắn cảm thấy Nam Sao Biển Quân chỉ có chút lo lắng thôi, sợ hắn đưa hắn vào đây sẽ bị tổn thương.

Bởi vì Tô Mạch biết ở đây quả thật tràn ngập linh hồn tà ác, có những hồn phách không ngừng đi lại, đều vô cùng hung tàn.

Nhưng Tô Mạch biết khi hắn sống ở U Minh Hải Vực, chưa từng cảm thấy sợ hãi.

Hắn có thể tiêu diệt linh hồn tà ác, cũng sẽ không để chúng làm loạn.

Nhưng hiện tại hắn biết năng lực của Nam Sao Biển Quân không ổn.

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân cũng không thể biểu hiện ra sự vô năng như vậy.

Cho nên trong lòng hắn cũng khá hiểu tâm tư của Nam Sao Biển Quân.

Lúc này Tô Mạch, nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói: "Ta bất kể ngươi có thật sự nói như vậy hay không, bề ngoài ngươi nói dối ta cũng không sao cả.

Một khi ta đã cứu ngươi ra, ta sẽ không so đo với ngươi, ta sao có thể tức giận với ngươi chứ?

Cũng không cần cảm thấy có lỗi, cũng không cần cảm thấy hối

lỗi.” “Dù sao U Minh Hải Vực này quả thật rất đáng sợ, cũng rất khủng khiếp, thảo nào ngươi lại sợ hãi, lại lo lắng như vậy.

Trong lòng ta hiểu rõ, nên hiện tại ta cũng sẽ không nói gì khác.” Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong, trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử, càng thêm cảm thấy ngại ngùng.

Bởi vì hắn biết những lời vừa rồi của hắn quả thật là bề ngoài.

Nhưng nội tâm hắn tuy có chút nghi ngờ, nhưng cũng biết không còn lựa chọn nào khác, nếu không thì hiện tại hắn còn có thể làm gì chứ?

Nam Sao Biển Quân hiện tại không thể rời khỏi U Minh Hải Vực này, cũng không thể phản kháng, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng hiểu rõ chuyện này.

Cho nên hiện tại hắn biết Tô Mạch hẳn sẽ không làm tổn thương hắn, nhưng trong lòng hắn dù sao cũng không có đáy, cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhìn mặt biển đen kịt không ngừng nổi sóng gió, ánh sáng xanh lam không ngừng xuất hiện, nhìn thôi đã cảm thấy có chút đáng sợ.

Chương 870

Cho nên hiện tại Nam Sao Biển Quân trong lòng biết sao có thể không sợ hãi, sao có thể không lo lắng chứ?

Hắn biết khó khăn lắm mới thoát khỏi nơi quỷ quái đó.

Bây giờ nếu lại một lần nữa bị giam cầm trong U Minh Hải Vực, chẳng phải là công cốc sao?

Chẳng phải là không có bất kỳ ý nghĩa nào sao?

Cho nên chỉ cần trong lòng hiểu rõ, lúc này chỉ cần bình tĩnh trải qua mỗi một ngày, hy vọng thông qua năng lực có thể nhanh chóng khôi phục tất cả pháp thuật.

Như vậy mới có thể vượt qua mọi khó khăn, mới có thể đối phó với tất cả hung hiểm.

Nam Sao Biển Quân, trong lòng hiểu tạm thời nên làm như vậy.

Cho nên hiện tại hắn biết lời của Tô Mạch cũng đang nhắc nhở hắn, nhưng đồng thời cũng biết quả thật không nên nghi ngờ như vậy.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân biết tính mạng của hắn đều do Tô Mạch cứu, chẳng lẽ hắn thật sự không tin người thanh niên trước mắt này sao?

Thật sự phải nghi ngờ như vậy sao?

Cho nên đột nhiên Nam Sao Biển Quân cảm thấy quả thật có chút xấu hổ, trong lòng cảm thấy có chút có lỗi.

Rõ ràng mọi thứ đều tốt đẹp, lại khiến hắn trở nên vô cùng tà ác.

Cho nên trong lòng hắn mới xuất hiện những suy nghĩ như vậy.

Hắn cũng biết khó khăn lắm mới sống sót, kiên trì trong phong ấn

một vạn năm cuối cùng cũng thoát khỏi ma chưởng.

Nhưng hiện tại lại một lần nữa bị giam cầm trong U Minh Hải Vực, hắn cũng cảm thấy thật sự khiến người ta khó tin, nên mới nhát gan như vậy, sợ hãi như vậy.

Tô Mạch lúc này sau khi nói xong những lời này, nhìn lão ông trên mặt biển, cảm thấy lúc này ông ấy vẫn bất động, biểu cảm trên mặt không thay đổi, giống như lúc trước.

Cho nên Tô Mạch biết, lão ông trước mắt thật sự thâm tàng bất lộ a.

Một khi đã có thể quản lý mọi thứ trong U Minh Hải Vực này, năng lực nhất định rất cường đại.

Hiện tại Tô Mạch trong lòng lại thu ánh mắt về, nhìn Nam Sao Biển Quân đang ngồi bệt dưới đất có chút sợ hãi, rồi nói tiếp: "Một khi đã đưa ngươi đến U Minh Hải Vực, vậy thì chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của ta.

Nếu ngươi thật sự thông hiểu, vậy thì quá tốt rồi.

Nhưng nếu ngươi không hiểu, đến khi nào đó tự nhiên sẽ hiểu ý của ta thôi.

Chúng ta vừa mới đến U Minh Hải Vực." "Một khi lão ông đã đồng ý, vậy thì mọi thứ đều có một khởi đầu mới.

Dù sao hiện tại ta đã từ trên trời xuống rồi, cũng không quay về tất cả những nơi đó.

Vừa hay gặp ngươi, cũng là duyên phận thôi." Tô Mạch trong lòng rõ ràng, một khi đã đưa ra quyết định như vậy, nhất định sẽ không ném Nam Sao Biển Quân ở đây, không quan tâm, càng không để hắn gặp nguy hiểm.

Cho nên hiện tại Tô Mạch cũng biết Nam Sao Biển Quân nghĩ gì, nhưng cảm thấy không quan tâm đến những điều quan trọng đó.

Cho nên hiện tại hắn cũng không suy đoán Nam Sao Biển Quân sẽ nói gì.

Nếu Nam Sao Biển Quân cảm thấy sợ hãi, vậy thì hắn cảm thấy không sao cả.

Dù sao U Minh Hải Vực này quả thật rất đáng sợ, thảo nào Nam Sao Biển Quân lại biểu hiện ra bộ dạng này, cũng tình có thể tha thứ, cũng không đáng xấu hổ.

Cho nên Tô Mạch biết không so đo nhiều, càng không vì những chuyện như vậy mà bận tâm, bởi vì hắn cảm thấy mọi thứ đều là chuyện quá bình thường rồi.

U Minh Hải Vực đừng nói Nam Sao Biển Quân, ngay cả Nam Sao Biển Quân không bị thương, năng lực cường đại, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng cảm thấy có chút khó kiểm soát, cũng cảm thấy có chút nhát gan.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy biểu hiện của Nam Sao Biển Quân cũng không có gì đáng nói, chỉ hiện tại cảm thấy đã cứu Nam Sao Biển Quân ra, sẽ không để hắn gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Nhưng Tô Mạch cũng không nói quá nhiều lời, lúc này trên khuôn mặt lộ ra vẻ bất lực, nhìn Nam Sao Biển Quân rồi nói tiếp: “Bất kể thế nào, một khi ta đã cứu ngươi ra, ta sẽ không nhìn ngươi như vậy.

Chương 871

Bất kể đưa ngươi đến U Minh Hải Vực, có sự sắp xếp của ta.

Dù sao hiện tại chúng ta tạm thời sống ở U Minh Hải Vực một thời gian, tuân thủ quy tắc ở đây." "Vừa rồi lão ông đã nói, hôm nay phải ở đây, mọi thứ đều nghe theo, không thể trái lời.

Dù sao U Minh Hải Vực này rất tà ác, không phải chuyện đùa đâu, không phải là một hải vực bình thường.

Trông quả thật đáng sợ vô cùng, cho nên mọi thứ đều phải nghe theo lão ông." Tô Mạch lúc này nói xong, cũng cảm thấy quả thật nên nghe theo sự sắp xếp của lão ông.

U Minh Hải Vực này bị lão ông nắm giữ, vậy thì chỉ có thể làm như vậy thôi.

Bởi vì hiện tại Tô Mạch biết, một khi lão ông đã sống ở U Minh Hải Vực này một vạn năm, khẳng định chỉ có năng lực của ông ấy thôi, nếu không thì nhiệm vụ này cũng không thể giao vào tay ông ấy được.

Tô Mạch trong lòng cũng khá rõ ràng, bởi vì hiện tại hắn cảm thấy lão ông trông hình như hiền từ phúc hậu, nhưng một khi có chuyện xảy ra, thủ đoạn của ông ấy cũng vô cùng sắc bén, cũng sẽ không nương tay.

Nhưng Tô Mạch thông qua quan sát cũng biết lão ông là một vị thần tiên tốt, không tà ác.

Việc quản lý U Minh Hải Vực không nhất thiết là người tà ác, đó là hai chuyện khác nhau.

Cho nên Tô Mạch trong lòng cũng khá rõ ràng, hiện tại cũng biết.

Nam Sao Biển Quân hiện tại lo lắng vấn đề này.

U Minh Hải Vực này quả thật tràn ngập sự đáng sợ, tràn ngập sức mạnh tà ác vô hạn, thảo nào Nam Sao Biển Quân vừa rồi lại biểu hiện yếu đuối như vậy, nhát gan như vậy.

Cho nên Tô Mạch cảm thấy đó cũng là biểu hiện bình thường.

Nếu hiện tại hắn cũng không còn năng lực, e rằng hắn cũng sẽ biểu hiện ra bộ dạng như Nam Sao Biển Quân.

Dù sao Tô Mạch biết U Minh Hải Vực này quả thật tràn ngập linh hồn đáng sợ xuất hiện, nơi này quả thật là nơi âm u nhất.

Tô Mạch cũng biết khi hắn sống ở đây khá tốt, cũng cảm thấy ở đây có tất cả mọi thứ hắn muốn, sống ở đây.

Mặc dù mỗi ngày không nhìn thấy mặt trời, nhưng hắn thích môi trường này, cũng thích cuộc sống vô tranh với thế gian.

Ở đây, tuy có chút nguy hiểm, nhưng Tô Mạch biết mỗi lần đều sẽ hóa giải thành công.

Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong, trong lòng cũng đã yên tâm hơn một chút.

Bởi vì hắn biết hiện tại không có năng lực lựa chọn, cũng không có năng lực phản kháng.

U Minh Hải Vực, địa ngục đáng sợ, vậy thì chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Hiện tại đột nhiên có một cảm giác, nếu thật sự ở trong U Minh Hải Vực, thật sự giống như Tô Mạch nói, có thể nhanh chóng thăng tiến năng lực cũng không tệ.

Bởi vì hắn biết hiện tại cứ để Tô Mạch sắp đặt thôi.

Bản thân Nam Sao Biển Quân cũng biết tính mạng của hắn đều do

Tô Mạch cứu, vậy thì có gì mà nghi ngờ chứ?

Nếu thật sự muốn giết hắn, thì hà tất phải cứu hắn ra làm gì chứ?

Hà tất phải đưa hắn đến U Minh Hải Vực đáng sợ này làm gì chứ?

Cho nên trong lòng hắn cũng khá rõ ràng những vấn đề như vậy, cũng biết có một số chuyện mình đã suy nghĩ quá nhiều, quá phức tạp rồi, mọi thứ nên đơn giản hơn một chút thì tốt hơn.

Bởi vì hiện tại một khi chuyện đã đến nước này, không thể vãn hồi được nữa.

Nam Sao Biển Quân biết hiện tại nếu Tô Mạch bỏ hắn ở U Minh Hải Vực không quan tâm, vậy thì hắn thật sự sẽ chết ở đây, căn bản ngay cả cơ hội sống sót cũng không có.

Cho nên Nam Sao Biển Quân nghĩ đến vấn đề như vậy, trong lòng có chút lo lắng, lại có chút cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì hắn biết, thân là hậu duệ Long tộc, hắn không muốn dễ dàng chết đi.

Dù sao hắn biết mình đã kiên trì ở nơi phơi nắng quanh năm đó một vạn năm, khó khăn lắm mới rời đi, khó khăn lắm mới được giải thoát, đã vượt qua được thời kỳ khó khăn nhất.

Chương 872

Hiện tại tuy đến U Minh Hải Vực đáng sợ này, nhưng Nam Sao Biển Quân biết vẫn tốt hơn so với việc bị phơi nắng quanh năm.

Xem ra vận mệnh là như vậy thôi, ở nơi đó bị phơi nắng một vạn năm, không có mưa sương, quanh năm đều là mặt trời.

Nhưng hiện tại một khi đã đến U Minh Hải Vực này, nơi quanh năm không có mặt trời, có lẽ vừa hay bổ sung cho nhau thôi.

Cho nên Nam Sao Biển Quân cũng cảm thấy khá buồn cười.

Xem ra mọi thứ đều là sự sắp đặt của vận mệnh, nếu không thì vì sao lại xuất hiện tình trạng như vậy chứ?

Vì sao lại một lần nữa đến U Minh Hải Vực này chứ?

Cho nên U Minh Hải Vực căn bản không có mặt trời, trông đặc biệt đáng sợ, quanh năm đều tối tăm, hoàn toàn trái ngược với sa mạc hoang vu nơi hắn bị giam cầm, tạo thành sự đối lập rõ rệt.

Cho nên Nam Sao Biển Quân luôn cảm thấy có chút vô nghĩa, bất kể thế nào, hắn biết lúc này căn bản không có sức để thay đổi, đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Nam Sao Biển Quân trong lòng vô cùng rõ ràng, một khi đã ở U Minh Hải Vực, vậy thì mọi thứ đừng nên quá bận tâm, bởi vì hiện tại hắn chỉ có thể làm theo kế hoạch của Tô Mạch mà thôi.

Hắn biết hiện tại một mình hắn căn bản không thể rời khỏi U Minh Hải Vực này, hiện tại toàn thân không còn chút sức lực nào.

Ngay cả phần công lực cuối cùng cũng không còn bao nhiêu, nên Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng biết tình trạng của hắn quả thật không ổn.

Lúc này hắn cảm thấy Tô Mạch đáng tin cậy.

Một khi Tô Mạch đã cứu hắn ra, vậy thì Nam Sao Biển Quân cảm thấy Tô Mạch có tấm lòng lương thiện, tuổi còn trẻ mà năng lực đã cường đại như vậy, thật sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Cho nên những lời vừa rồi của hắn cảm thấy trong lòng cũng đã yên tâm hơn một chút, nhưng hắn cảm thấy những lời vừa rồi, không có chút nào phân tâm.

Lúc này, trong ánh mắt tràn ngập sự hối lỗi, nhìn Tô Mạch rồi nói: "Tô Mạch huynh đệ, sao tôi lại càng thêm cảm thấy xấu hổ, vì vừa rồi những lời đó của tôi hình như đang nghi ngờ ngài.

Tôi chỉ là không có lòng tin, chỉ cảm thấy nơi này quá đáng sợ.

U Minh Hải Vực tôi chưa từng đến." "Cũng là lần đầu tiên thấy nơi đáng sợ như vậy.

Mặc dù tôi biết Hồng Hoang chi địa, có Man Hoang chi địa, đều vô cùng đáng sợ, nhưng so với U Minh Hải Vực trước mắt này, căn bản không đáng kể." Trong ký ức của Nam Sao Biển Quân, Man Hoang chi địa vô cùng đáng sợ, mọi người vừa nghe thấy tên nơi đó đều sẽ nhận một số hình phạt nếu phạm lỗi.

Cho nên hiện tại Nam Sao Biển Quân cảm thấy tuy hắn không phạm lỗi, nhưng một khi đã đến U Minh Hải Vực, vậy thì mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Bởi vì mọi thứ căn bản không phải sức mạnh của một người có thể thay đổi được.

Nam Sao Biển Quân vẫn luôn suy nghĩ trong lòng, một khi đã là hậu duệ Long tộc, nhất định phải trở nên kiên cường, nhất định phải trở nên dũng cảm hơn một chút, đừng bị những hiện tượng ở đây làm

cho sợ hãi.

Bởi vì hắn biết một khi Tô Mạch đã đưa hắn đến U Minh Hải Vực, vậy thì hãy tin rằng Tô Mạch không có ác ý với hắn.

Bởi vì Nam Sao Biển Quân biết, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên hắn gặp Tô Mạch, Nam Sao Biển Quân đã cảm thấy người thanh niên này thật sự đáng tin cậy.

Đến khi biết chuyện ban đầu hắn đã hoảng sợ, nhưng Tô Mạch thật sự không so đo với hắn, đã cứu hắn ra.

Cho nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy lúc này hắn sao phải nghi ngờ chứ, sao lại có tâm tư như vậy chứ?

Cho nên hiện tại Nam Sao Biển Quân đột nhiên cảm thấy thật sự có chút vong ân phụ nghĩa.

Rõ ràng nên vô cùng tin tưởng, tin tưởng sâu sắc vào Tô Mạch, không nên nghi ngờ.

Cho nên hiện tại Nam Sao Biển Quân biết mình quả thật đã làm không thỏa đáng, lúc này cũng cảm thấy trong lòng khá hối lỗi.

Bởi vì hắn biết nếu không có Tô Mạch, e rằng lúc này hắn vẫn còn bị giam cầm trong phong ấn, không thể thoát ra được.

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết nếu hắn có năng lực, sao có thể bị yêu quái giam cầm ở đó một vạn năm chứ?

Cho nên Nam Sao Biển Quân biết mình đã kiệt sức, khi bị giam cầm trong phong ấn, hắn cũng đã có cách làm.

Chuẩn bị đột phá phong ấn này, nhưng hắn biết trải qua một vạn năm, không có bất kỳ thu hoạch nào, cũng không có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 873

Sau đó Nam Sao Biển Quân biết cuối cùng hắn đã từ bỏ việc giữ lại tất cả năng lực để đối kháng với mặt trời nóng bức, đó là dũng khí để Nam Sao Biển Quân sống sót.

Nếu không thì hắn biết nếu dùng toàn bộ năng lực để giải trừ phong ấn, vậy thì thật sự không thể đối kháng với mặt trời.

E rằng đã sớm bị mặt trời phơi khô thành huyết thủy rồi, sao có thể sống sót đến bây giờ chứ?

Bởi vì Nam Sao Biển Quân biết chỉ cần còn sống là còn cơ hội rời đi.

Không ngờ gặp được Tô Mạch, cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi phong ấn này, không cần phải bị giam cầm ở nơi quỷ quái đó nữa.

Cho nên Nam Sao Biển Quân cảm thấy mọi thứ đừng nên quá phức tạp, một khi Tô Mạch đã đưa hắn vào đây, vậy thì đã có sự sắp xếp rồi.

Nam Sao Biển Quân hiện tại nhìn Tô Mạch, biểu cảm trên mặt xin lỗi như vậy, rồi nói tiếp: “Nơi này thật sự khiến người ta cảm thấy có chút không rét mà run, trông lại cảm thấy khiếp sợ.

Tôi khó tránh khỏi có chút sợ hãi, nên ngàn vạn lần đừng so đo với tôi.

Tôi cũng biết vừa rồi, ngài sẽ so đo với tôi.” “Nhưng trong lòng tôi cảm thấy có chút không yên tâm.

Bởi vì tôi biết những lời vừa rồi của tôi quả thật cũng phân tâm.

Rõ ràng ngài đã cứu tôi ra, để tôi không còn phải chịu đựng sự

phơi nắng quanh năm nữa.” “Lại đưa tôi đến U Minh Hải Vực, tôi nghi ngờ.

Bất kể thế nào, tôi cảm thấy ngài lương thiện, cũng sẽ không hại tôi.

Nếu thật sự muốn hại tôi, cũng không cần thiết phải làm như vậy từ đầu.” Nam Sao Hải Quân lúc này mới nhận ra những lời mình vừa nói thật sự có chút nông cạn, suy nghĩ chưa đủ chu toàn.

Vì biết rõ tính mạng của mình là do Tô Mạch cứu ra, vậy tại sao lại có những suy nghĩ như vậy chứ?

Thật sự là quá không nên rồi, nên bây giờ Nam Sao Hải Quân cảm thấy mình nên rút lại tất cả những lời vừa nói, phải tin tưởng Tô Mạch tuyệt đối.

Nếu không thì mình căn bản không có khả năng rời khỏi U Minh Hải Vực.

E rằng với tình trạng này, ngay cả tinh linh nhìn thấy cũng sẽ không thèm thôn phệ nguyên khí của mình.

Vì trên người mình cũng không có khả năng giúp Tô Mạch thăng cấp, nên Nam Sao Hải Quân hiểu rõ hiện tại mình căn bản không có bất kỳ giá trị hay ý nghĩa nào, vậy Tô Mạch việc gì phải hại mình chứ?

Thế nên Nam Sao Hải Quân cảm thấy những lời vừa rồi của mình thật sự khiến Tô Mạch đau lòng, nhưng Nam Sao Hải Quân biết Tô Mạch không cố ý.

Chẳng qua là có chút lo lắng, có chút sợ hãi khi thấy U Minh Hải Vực đáng sợ và kinh khủng như vậy mới nói ra những lời đó.

Nam Sao Hải Quân cũng biết những lời đó không phải xuất phát từ tận đáy lòng, chỉ là vì biết tính cách của Tô Mạch bình thường, với

tư cách là hậu duệ Long tộc, Tô Mạch làm người thẳng thắn, quang minh.

Nam Sao Hải Quân cũng biết Tô Mạch sẽ không bao giờ giả dối như vậy, nên vừa rồi cũng biết Tô Mạch có những lời không cố ý.

Đúng là không phát ra từ tận đáy lòng, cũng biết mình nói ra những lời đó, nhưng không có những cảm nhận trong lòng Tô Mạch.

Thế nên giây phút này, Nam Sao Hải Quân cảm thấy rất hối hận.

Bản thân có thể thoát khỏi phong ấn đã là vô cùng không dễ dàng rồi, bây giờ cuối cùng cũng thoát ra, cuối cùng không cần phải bị giam cầm ở đó chờ chết nữa.

Vì vậy Nam Sao Hải Quân cảm thấy mình thật may mắn, đã gặp được một người mạnh mẽ như Tô Mạch, thật là tạo hóa lớn trong lòng, nên cảm thấy mọi thứ không hề dễ dàng, mình nên biết ơn.Tô Mạch nghe những lời của Nam Sao Hải Quân xong cũng biết, lúc này trong lòng Nam Sao Hải Quân có chút khó xử, có chút áy náy, nhưng anh cảm thấy không sao cả.

Có thể nào mình lại bận tâm đến những lời như vậy, lại có thể nào so đo với Nam Sao Hải Quân chứ?

Dù sao khi Nam Sao Hải Quân bị giam giữ ở nơi đó hơn một vạn năm, thật sự có chút bất lực, có chút bi ai.

Vì vậy, có thể kiên trì đến bây giờ cũng không dễ dàng rồi.

Tô Mạch trong lòng biết sự đơn giản và đau khổ của Nam Sao Hải Quân, nên bây giờ biết mình lại có thể bận tâm nhiều như vậy sao?

Lại có thể khiêu khích Nam Sao Hải Quân trong lòng, gây ra tức giận sao?

Đừng để Tô Mạch biết mình làm sai, hy vọng Nam Sao Hải Quân

có thể bình an sống tiếp.

Chương 874

Hy vọng có thể ở U Minh Hải Vực này điều dưỡng thật tốt, đó là điều Tô Mạch hy vọng nhìn thấy, nếu không thì mình biết có thể sẽ mang theo Nam Sao Hải Quân rời khỏi U Minh Hải Vực này.

Dù sao Tô Mạch có ấn tượng rất tốt về U Minh Hải Vực này.

Mặc dù trong mắt người ngoài, U Minh Hải Vực này đầy rẫy sự khủng bố, nhưng Nam Sao Hải Quân cảm thấy không giống vậy.

Giây phút này, ánh mắt Tô Mạch tràn đầy kiên định nhìn Nam Sao Hải Quân và nói:"Được rồi, đừng nói nhiều như vậy nữa, việc gì phải xin lỗi chứ?

Tôi cũng không trách anh, tôi cũng không giận anh.

Nếu vừa nãy tôi nghe những lời đó mà thật sự tức giận, thật sự phẫn nộ.""Lẽ nào tôi lại tiếp tục nói chuyện với anh ở đây?

Tôi đã sớm rời đi rồi, thậm chí không thèm quan tâm sống chết của anh, bỏ anh lại đây rồi.

Dù sao U Minh Hải Vực này đáng sợ như vậy, anh có thể kiên trì được bao lâu chứ?" Tô Mạch nói xong những lời này, cũng biết mình từ trước đến nay không phải là người hay so đo.

Vì biết khi mình chưa lợi hại như vậy cũng không hề so đo nhiều.

Huống hồ bây giờ mình đã có một thân bản lĩnh, có tu vi cường đại như vậy, Tô Mạch biết mình sẽ không bao giờ trở thành loại tiểu nhân đó.

Cũng sẽ không tranh giành với người khác, càng không để tâm đến lời nói của người khác, như những lời Nam Sao Hải Quân vừa nói.

Thật sự nghe trong lòng rất đau lòng, nhưng mình thật sự không hề so đo nhiều, cũng không cảm thấy không ổn.

Dù sao mình có thể hiểu cho Nam Sao Hải Quân, không dễ dàng gì khi Nam Sao Hải Quân đột nhiên từ U Minh Hải Vực thoát ra, trong lòng sợ hãi và lo lắng như vậy cũng là điều bình thường.

Dù sao U Minh Hải Vực này đầy rẫy u linh, đầy rẫy mộng huyễn, đồng thời cũng đầy rẫy khí tức tà ác, Nam Sao Hải Quân trong lòng lo lắng.

Nam Sao Hải Quân trong lòng cảm thấy kinh khủng tột độ, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nên Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện cũng không có gì.

Vì vậy, vừa nãy nghe Nam Sao Hải Quân hoài nghi và phỏng đoán như vậy, mình từ trước đến nay cũng không có kỹ xảo nào, vì Tô Mạch cũng sẽ không thật sự để trong lòng.

Lúc này, Tô Mạch trong lòng, nhìn Nam Sao Hải Quân rồi tiếp tục nói:“Hơn nữa, trong tình trạng này anh đã chờ chết rồi, trong lòng tôi hiểu rõ đạo lý này, nên bây giờ những lời khác cũng đừng nói nhiều nữa.

Tôi căn bản không hề để ý.” “Cá nhân tôi đã làm việc tốt thì nhất định sẽ làm đến cùng, anh cũng không cần lo lắng nhiều như vậy nữa, chuyện anh vừa lo lắng sẽ không bao giờ xảy ra đâu.” Nam Sao Hải Quân lúc này mặt đầy vẻ áy náy, vì cảm thấy Tô Mạch thật sự rất thiện giải nhân ý, nên khiến mình cảm thấy thật sự oan uổng, tại sao mình lại có những suy nghĩ như vậy chứ?

Nam Sao Hải Quân lúc này cảm thấy thật sự không biết giấu mặt vào đâu, tâm thái không có năng lực, nếu mình có một nơi nào đó có thể thật sự chui vào được.

Nhưng Nam Sao Hải Quân biết bây giờ cũng không thể chui xuống biển được, mặt biển này đầy rẫy tinh linh, nếu một khi rơi xuống mặt biển.

E rằng sẽ lập tức bị hòa tan, vĩnh viễn không còn tồn tại nữa, ngay cả một tia nguyên khí cuối cùng cũng sẽ biến mất, nên Nam Sao Hải Quân hiểu rõ sự nghiêm trọng của vấn đề này, cũng biết không thể làm những việc như vậy.

Chỉ là Nam Sao Hải Quân cảm thấy mình không nên có những suy nghĩ như vậy, việc gì phải như thế chứ?

Nên bây giờ mới áy náy như vậy.

Mặc dù lúc này nghe những lời Tô Mạch nói xong không trả lời, nhưng biểu cảm trên mặt lại thể hiện sự bất lực đặc biệt, đặc biệt là sự cảm thương.

Đồng thời, ánh mắt tràn đầy sự xin lỗi, liên tục nhìn Tô Mạch, vì cảm thấy mình thật sự có chút vong ân bội nghĩa rồi.

Thiếu niên trẻ tuổi trước mắt này, chính là ân nhân cứu mạng của mình, nhưng Nam Sao Hải Quân lại cảm thấy mình cứ cố chấp như vậy, thật sự có chút tàn nhẫn rồi.

Vì vậy Nam Sao Hải Quân cảm thấy cá nhân Tô Mạch thật sự rất rộng lượng, đã có thể nói ra những lời như vậy, không so đo với mình, cũng không thật sự tức giận, nên Nam Sao Hải Quân cảm thấy mình thật may mắn.Tô Mạch lúc này vẫn luôn nhìn Nam Sao Hải Quân, vì cảm thấy trong mắt Nam Sao Hải Quân toàn là ánh mắt xin lỗi, cảm thấy lúc này Nam Sao Hải Quân thật đáng thương và đáng yêu.

Nên Tô Mạch biết mình lại có thể so đo nhiều như vậy, lại có thể vì mấy câu nói mà để trong lòng sao?

Tô Mạch biết mình từ trước đến nay không phải là người như vậy, vì lúc đầu cứu anh cũng không hề suy nghĩ nhiều, cũng không yêu cầu báo đáp.

Nếu cứ hiểu lầm như vậy, vậy Tô Mạch cảm thấy mình cũng không để ý, hơn nữa bây giờ cũng biết Nam Sao Hải Quân đã hiểu ý đồ của mình rồi.

Cũng sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, nên Tô Mạch trong lòng khá yên tâm.

Lúc này nhìn Nam Sao Hải Quân, rồi nói:“Nếu tôi đã cứu anh ra rồi, lẽ nào tôi lại hại anh?

Chương 875

Cũng không có điều đó, năng lực của anh yếu như vậy, nếu muốn hại anh, muốn tiêu diệt anh, căn bản không thể nào mang anh đến U Minh Hải Vực này được.” “Vì tôi dễ dàng sẽ tiêu diệt anh, việc gì phải phiền phức như vậy chứ?

Những vấn đề như vậy đừng nói nhiều nữa, cũng đừng phức tạp như vậy.

Trong tình trạng này, cũng không thích hợp để nói nhiều.” “Vừa nãy anh cứ hỏi mãi, nên năng lực trên người anh, lớp công lực cuối cùng còn lại chẳng bao nhiêu rồi.

Lẽ nào anh không phát hiện sao?” Nam Sao Hải Quân lúc này nghe lời Tô Mạch nói xong đương nhiên biết đúng là tình trạng vừa nãy, trong đầu mình đang cố gắng suy nghĩ mọi chuyện.

Cảm giác điểm năng lực cuối cùng đúng là đã suy yếu, nên bây giờ cũng đã phát hiện ra vấn đề này rồi, chỉ là bây giờ Nam Sao Hải Quân không biết tại sao lại như vậy.

Cũng từ trước đến nay chưa từng xuất hiện tình trạng như vậy, lẽ nào đầu óc không thể suy nghĩ mọi chuyện sao?

Tại sao một khi đến U Minh Hải Vực này, năng lực của mình lại trở nên yếu đi, lớp công lực cuối cùng thật sự còn lại chẳng bao nhiêu, nên Nam Sao Hải Quân trong lòng cũng cảm thấy rất đáng sợ.

Nam Sao Hải Quân lúc này trong lòng, ánh mắt tràn đầy vẻ áy náy, nhìn Tô Mạch, rồi nói:“Tô Mạch huynh đệ, những lời này của anh, lẽ nào tôi không thể cảm nhận được sao?

Lẽ nào tôi không hiểu sao?

Hơn nữa vừa nãy tôi không ngừng hỏi vấn đề, lớp công lực cuối cùng của tôi đúng là đã suy yếu rồi, tôi cũng không biết tại sao.

Có lẽ tất cả là do năng lực của tôi quá yếu." "Nên mới dẫn đến tình trạng này đi, dù sao trước đây chưa từng xuất hiện tình trạng như vậy.

Từ khi anh cứu tôi ra, mọi thứ đều đã thay đổi.

Dù sao tôi cũng bị giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm, sớm đã không còn bất kỳ năng lực nào nữa rồi." Nam Sao Hải Quân lúc này nói xong những lời này, trong lòng vô cùng cảm thương, vì cảm thấy thật sự không thể tin được, bị giam cầm ở nơi đáng sợ đó hơn một vạn năm.

Bây giờ đã ra khỏi U Minh Hải Vực, nhưng nơi này cũng đáng sợ không kém, nên cảm thấy lẽ nào mình thật sự đã gặp phải chuyện phiền phức rồi sao?

Nhưng Nam Sao Hải Quân cảm thấy Tô Mạch sẽ không hại mình đâu, một người trẻ tuổi và đẹp trai như vậy, tâm địa lương thiện.

Đã có thể cứu mình ra khỏi phong ấn, lẽ nào lại đẩy mình vào chỗ chết?

Nam Sao Hải Quân trong lòng suy nghĩ những vấn đề như vậy, cảm thấy chắc là không tệ đến vậy, cũng không xấu đến vậy đâu, dù sao mình cũng trong lòng khá rõ.Nếu Tô Mạch muốn giết Nam Sao Hải Quân, việc gì phải vứt anh ra ngoài làm gì, việc gì phải tốn nhiều phiền phức như vậy, muốn mang anh theo.

Nên Nam Sao Hải Quân chọn một loạt vấn đề, cái này nối tiếp cái kia, căn bản không thể nào là chuyện đó, nên bây giờ cảm thấy mọi thứ đều không đáng sợ đến vậy.

Nhìn có chút thiếu sáng suốt, dù sao biết mình bị giam cầm ở nơi

đó bị yêu quái chém giết, không còn tự do, hơn một vạn năm, không chết đã là vạn hạnh rồi.

Tô Mạch lúc này nghe lời Nam Sao Hải Quân nói xong, cũng biết anh đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu tiếp tục suy nghĩ lung tung như vậy.

Nếu tiếp tục cố chấp như vậy, vậy năng lực của anh thật sự sẽ dần dần còn lại chẳng bao nhiêu, cuối cùng sẽ mất đi tất cả năng lực.

Nên Tô Mạch cũng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra, chỉ hy vọng Nam Sao Hải Quân có thể tin tưởng mình, đừng hoài nghi nữa.

Dù sao mình cũng không muốn nhìn thấy Nam Sao Hải Quân.

Lại như tình trạng trước mắt này, mặt mày ủ dột như vậy, đó là điều không muốn thấy, dù sao mình biết mình đã cứu Nam Sao Hải Quân ra.

Cũng không yêu cầu cảm ơn, càng không yêu cầu báo đáp, chỉ hy vọng Nam Sao Hải Quân có thể bình an xuất hiện.

Dù sao mình biết Nam Sao Hải Quân là hậu duệ Long tộc, hậu duệ Long tộc đều rất tràn đầy chính nghĩa, đều là những người tốt, Tô Mạch trong lòng khá rõ.

Nếu không thì mình biết không thể nào vô duyên vô cớ cứu Nam Sao Hải Quân ra được, vì trong lòng mình khá hiểu Nam Sao Hải Quân, cuối cùng đã xác định được thân phận.

Là hậu duệ Long tộc, Nam Sao Hải Quân, nên Tô Mạch biết mới cứu anh ra.

Nếu không thì, nếu mọi thứ đều là giả dối, vậy Tô Mạch biết mình lại có thể cứu anh ra được sao?

Nam Sao Hải Quân lúc này vẫn luôn nhìn biểu cảm của Tô Mạch, cũng biết thiếu niên trước mắt này không hề tức giận, biểu cảm trên mặt bình thản như vậy cũng không có, nhìn không có vẻ gì bi thương.

Đồng thời cũng không có phẫn nộ, Nam Sao Hải Quân trong lòng khá yên tâm.

Chương 876

Dù sao Nam Sao Hải Quân biết tính mạng của mình đều là do Tô Mạch cứu, vậy nếu bây giờ hoài nghi Tô Mạch, thật sự có chút không nên, có chút vong ân bội nghĩa.

Nên Nam Sao Hải Quân cảm thấy những lời cuối cùng vừa rồi của mình thật sự có chút không đầu không đuôi, không hề suy nghĩ kỹ.

Cũng không hề động não, đột nhiên nói ra, vì cảm thấy U Minh Hải Vực quá đáng sợ, đột nhiên bị Tô Mạch đưa đến U Minh Hải Vực này.

Nam Sao Hải Quân có chút không thể chấp nhận được, dù sao biết mình chưa từng thấy địa ngục đáng sợ như vậy, cũng chưa từng thấy U Minh Hải Vực như trước mắt.

Mình đối với mọi thứ đều có chút xa lạ, tràn đầy sự sợ hãi, Nam Sao Hải Quân trong lòng cũng biết vấn đề như vậy.

Dù sao biết năng lực của mình dần dần yếu đi, cũng không có khả năng đối kháng với tinh linh trong đó.

Nếu thật sự xuất hiện nguy hiểm, vậy thật sự không biết phải đối mặt như thế nào, nên biết phải để Tô Mạch bảo vệ mình, vậy cảm thấy có một chút năng lực thì tốt hơn.

Nên Nam Sao Hải Quân hy vọng có thể nhanh chóng khôi phục năng lực, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Nam Sao Hải Quân lúc này trong lòng, ánh mắt có chút không tiện, nhìn Tô Mạch rồi tiếp tục nói:“Tôi bây giờ có thể kiên trì đến khoảnh khắc cuối cùng đó, đã không dễ dàng rồi.”“Dù sao cuối cùng cũng đợi được anh rồi, anh đã cứu tôi ra, mọi thứ đều là ý trời đi.

Nên trong lòng tôi quả thực vô cùng biết ơn, nhưng anh lại đưa tôi đến U Minh Hải Vực này." "Tôi nói thật, trong lòng tôi quả thực ban đầu có chút lo lắng, có chút sợ hãi.

U Minh Hải Vực này quá đáng sợ, khiến người ta nhìn mà run sợ, tôi khó tránh khỏi có chút sợ hãi, anh đừng giận tôi nhé." Nam Sao Hải Quân biết những lời mình nói đều là sự thật, đều xuất phát từ tận đáy lòng, vì biết mình không nói dối.

Thật sự trong lòng là như vậy, nhìn Tô Mạch đưa mình đến U Minh Hải Vực, trong lòng vô cùng hoảng sợ, vô cùng kinh khủng, vì cảm thấy đây là nơi quỷ quái mà.

Một màu đen kịt, mặt biển không ngừng phát ra ánh sáng xanh lam, khiến người ta nhìn thật sự kinh khủng tột độ.

Nam Sao Hải Quân lúc đầu đi theo Tô Mạch nhìn U Minh Hải Vực này.

Toàn thân đều có chút run rẩy, cảm thấy căn bản không thể chịu đựng được kết quả như vậy, biết mình cũng không thể nào ở U Minh Hải Vực này chữa thương sao?

Nhưng vừa nãy lại nghe Tô Mạch nói như vậy, sau đó Nam Sao Hải Quân cảm thấy những lời của Tô Mạch có lý, đã có thể nói như vậy, cảm thấy U Minh Hải Vực này thích hợp để chữa thương.

Vậy Nam Sao Hải Quân cảm thấy bây giờ cũng đừng nói những lời khác nữa, càng đừng nói nhiều nữa đi, đã sắp xếp như vậy, vậy mọi thứ tự có dụng ý của nó.

Nam Sao Hải Quân cảm thấy mình cũng đừng cố chấp những vấn đề này nữa, căn bản không có khả năng rời khỏi nơi đây, cũng không có khả năng nhanh chóng khôi phục tu vi của mình.

Vậy biết mọi thứ chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của Tô Mạch

rồi.

Hơn nữa cảm thấy Tô Mạch trước mắt, căn bản sẽ không làm những việc bất lợi cho mình.

Nếu có những suy nghĩ như vậy, cũng không thể nào cứu mình ra, càng không thể nào đưa mình đến một U Minh Hải Vực hẻo lánh như vậy.

Với năng lực của Tô Mạch, dễ dàng sẽ tiêu diệt mình, việc gì phải làm như vậy chứ?

Nên trong lòng cũng khá rõ.

Lúc này cảm thấy biểu hiện ban đầu của mình thật sự có chút khiến người ta thất vọng, dù sao Nam Sao Hải Quân biết mình như vậy, trong lòng cũng có chút sợ hãi, cũng vì sợ hãi nên mới có những suy nghĩ như vậy.

Tô Mạch lúc này nghe lời Nam Sao Hải Quân nói xong, cũng biết anh ấy đang lo lắng, cũng biết anh ấy đang sợ hãi.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy thật sự không cần phải lo lắng nhiều như vậy nữa, lẽ nào anh không tin tưởng năng lực của tôi sao?

Hoặc là không đủ tin tưởng tôi, nhưng Tô Mạch biết mọi thứ cũng đừng nên hỏi những vấn đề vô ích đó nữa.

Dù sao Tô Mạch biết mình đã cứu Nam Sao Hải Quân ra rồi, sẽ không bỏ mặc, vậy sẽ không làm hại anh ấy.

Tô Mạch lúc này chỉ im lặng nhìn Nam Sao Hải Quân, cảm thấy bộ dạng này thật đáng thương, toàn bộ trạng thái không tốt.

Tô Mạch tuy không nói gì, nhưng ánh mắt đều tràn đầy sự đồng cảm.

Nam Sao Hải Quân lúc này một mình ngồi dưới đất, biểu cảm trên

mặt vừa tủi thân vừa bất lực, đồng thời trông cũng rất khó chịu, vì biết bây giờ thật sự có chút không chống đỡ nổi nữa rồi.

Lúc này trong lòng, nhìn Tô Mạch, rồi nói:“Dù sao tôi chưa từng thấy một nơi đáng sợ như vậy, nên nhất thời thật sự có chút không chịu nổi.

Chương 877

Bản thân tôi đã bị thương rồi, lại còn nhìn thấy nhiều thứ đáng sợ như vậy.”“Tôi lẽ nào không sợ hãi, lẽ nào không kinh khủng sao?

Nên bây giờ tôi cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều rồi, không còn hoảng sợ như lúc ban đầu nữa.” Nam Sao Hải Quân lúc này nói xong những lời này, cũng cảm thấy bản thân mình toàn bộ trạng thái quả thực khó chịu hơn lúc ban đầu, trông có chút không ngồi vững được nữa.

Mặc dù lúc này ngồi dưới đất, nhưng cơ thể cũng đang chao đảo.

Dù sao Nam Sao Hải Quân biết hơn một vạn năm không có năng lực cũng không có thời gian tu luyện.

Dù sao biết mình bị giam cầm ở nơi rộng lớn như vậy, quanh năm bị mặt trời thiêu đốt, căn bản không thể vận dụng năng lực của mình để rèn luyện tu vi.

Nên năng lực của mình bây giờ mới suy yếu, bây giờ chỉ còn lại một thành công lực.

Sau trận chiến vừa rồi, Nam Sao Hải Quân cảm thấy ngay cả lớp công lực cuối cùng cũng còn lại chẳng bao nhiêu.

Cũng biết tình trạng này thật sự có chút không tốt, tình hình có chút vi diệu, nhưng biết mình sẽ không chết, đã có Tô Mạch ở đây.

Nam Sao Hải Quân biết Tô Mạch nhất định sẽ cứu mình, nên Nam Sao Hải Quân trong lòng cũng không lo lắng đến vậy, nhưng lúc này cũng có chút cảm thấy đáng sợ.

Nam Sao Hải Quân biết U Minh Hải Vực này thật sự khiến người ta cảm thấy khó chấp nhận, chưa từng thấy U Minh Hải Vực này.

Đột nhiên cơ thể bị thương nặng như vậy, bị trúng độc, lại bị Tô Mạch đưa đến U Minh Hải Vực để chuẩn bị chữa thương.

Nên Nam Sao Hải Quân cảm thấy mọi thứ đều có chút không thể tin được, cũng biết lời của ông lão vừa rồi, xem ra cũng đồng ý ở đây chữa thương rồi, vậy xem ra mọi thứ cũng không có khả năng thay đổi.

Tô Mạch lúc này nghe lời Nam Sao Hải Quân nói xong, cũng biết xem ra anh ấy cũng không có lựa chọn nào khác, cũng không cố chấp như lúc ban đầu nữa.

Dù sao Nam Sao Hải Quân cảm thấy suy nghĩ lung tung như vậy, không cần thiết.

Đã đưa mình đến U Minh Hải Vực rồi.

Lẽ nào lại hại mình?

Lúc ban đầu đã cứu mình ra khỏi phong ấn, càng không thể nào làm hại mình.

Tô Mạch lúc này trong lòng, nhìn Nam Sao Hải Quân đang ngồi dưới đất rất đáng thương, rồi nói:"Được rồi, tôi đương nhiên biết những lời thật lòng của anh, cá nhân tôi không hiểu anh sao?

Hậu duệ Long tộc đều rất thành thật, làm người khá chính trực." "Nếu không thì, khi đó tôi tìm hiểu thân phận của anh, cũng không thể nào cứu anh ra được.

Tôi không quan tâm những lời anh nói có phải là viện cớ, có phải là dối tôi hay không, tôi cũng cảm thấy không quan trọng, quan trọng là thân phận của anh." Tô Mạch biết là như vậy, hy vọng Nam Sao Hải Quân đừng suy nghĩ lung tung nữa, cũng đừng cố chấp những vấn đề vô ích này nữa.

Dù sao cảm thấy mình đưa Nam Sao Hải Quân đến U Minh Hải

Vực, lẽ nào lại làm hại Nam Sao Hải Quân chứ?

Nam Sao Hải Quân là hậu duệ Long tộc mà.

Tô Mạch hiểu rõ mọi chuyện, nếu không thì cũng không thể nào rời khỏi Tử Tiêu Cung điện được.

Bản thân Tô Mạch có một ngày cảm thấy ở Tử Tiêu Cung điện quá nhàm chán.

Muốn dạo chơi nhân gian một chút, nhưng chưa đi đâu cả, chưa du ngoạn non sông tươi đẹp của nhân gian.

Đã gặp được Nam Sao Hải Quân, mọi thứ đều là duyên phận đi, nên bây giờ Tô Mạch cũng biết mọi thứ đôi khi không thể như vậy, như vậy.

Nếu không thì tại sao trong cõi u minh lại tự có sắp đặt.Lại khiến mình gặp được Nam Sao Hải Quân chứ?

Nên bây giờ Tô Mạch biết không thể nhìn Nam Sao Hải Quân mà không quan tâm, cũng không thể nhìn Nam Sao Hải Quân.

Lại một lần nữa chết dưới tay yêu quái, nên bây giờ sau khi suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy đưa Nam Sao Hải Quân đến U Minh Hải Vực này là an toàn hơn.

Chỉ là bây giờ Tô Mạch trong lòng biết Nam Sao Hải Quân đang lo lắng, cũng hiểu Nam Sao Hải Quân.

Dù sao năng lực của mình mạnh như vậy.

Lẽ nào lại không nhìn ra tâm sự của một người chứ?

Chương 878

Vì Tô Mạch bây giờ cũng biết tu vi của mình đã đạt đến cảnh giới cao nhất.

Bây giờ được người khác tôn trọng, đôi khi không ngừng thêm năng lực thăng cấp, khiến mình cảm thấy càng thêm không thể tin được.

Chỉ đôi khi Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, đột nhiên bắt đầu sống trong Tử Tiêu Cung điện, mọi thứ đều diễn ra một cách tự nhiên.

Đôi khi không kịp suy nghĩ, càng không kịp từ chối, nên bây giờ đã trở thành thân phận của ngày hôm nay, sống trong Tử Tiêu Cung điện, trở nên chí cao vô thượng.

Nên bây giờ Tô Mạch làm việc cũng không có ai có thể ngăn cản, cũng không có ai có thể kiểm soát, nên bây giờ đôi khi Tô Mạch cảm thấy việc gì mỗi ngày phải ở Tử Tiêu Cung điện thêm.

Làm những vấn đề nhàm chán đó chứ?

Không bằng xuống phòng dạo chơi một chút, nhìn xem nỗi khổ của nhân gian, tiện thể ở nhân gian khảo sát dân tình cũng được, dù sao bây giờ là như vậy.

Nếu không thì cũng không thể nào tự tiện rời khỏi Tử Tiêu Cung điện, đến nhân gian bình thường như vậy, để trải nghiệm cuộc sống.

Dù sao đôi khi Tô Mạch cảm thấy mỗi ngày phải lặp đi lặp lại cuộc sống cũng cảm thấy thật sự quá vô vị, mỗi ngày sống cuộc sống giống nhau cũng cảm thấy có chút nhàm chán.

Nếu không thì cũng không thể nào tự ý rời phòng rồi, cũng biết bây

giờ năng lực của mình không ai có thể chống lại, Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không thể quản được nữa.

Dù sao Tô Mạch biết mình đã quen với cuộc sống tự do tự tại từ sớm rồi, dù sao không cần bị ràng buộc, cũng không cần thân phận, chỉ cần cuộc sống tiêu dao tự tại như vậy.

Nên bây giờ muốn đến phàm gian cũng là điều bình thường, bây giờ cảm thấy mọi thứ ở nhân gian đều rất tốt đẹp.

Chỉ là biết mình chưa kịp thưởng thức cảnh đẹp nhân gian, đã gặp được Nam Sao Hải Quân, nên bây giờ không thể bỏ mặc Nam Sao Hải Quân.

Nam Sao Hải Quân lúc này nghe lời Tô Mạch nói xong, ánh mắt càng thêm áy náy, vì cảm thấy Tô Mạch thật sự quá rộng lượng, làm người có tấm lòng quảng đại.

Xem ra có năng lực mạnh mẽ như ngày hôm nay, cũng liên quan đến tố chất bản thân.

Lúc này Nam Sao Hải Quân nhìn Tô Mạch và nói:"Tô Mạch huynh đệ, anh nói như vậy khiến lòng tôi càng thêm hổ thẹn, thật sự cảm thấy lúc này tôi thật sự không biết giấu mặt vào đâu, cảm giác nếu có thể thì tôi đã chui xuống mặt biển rồi, nhưng tôi biết không thể làm như vậy." "Nước biển trước mắt này không phải nước biển bình thường đâu, nó đầy rẫy sự ăn mòn, đầy rẫy tinh linh.

Một khi rơi xuống mặt biển, e rằng cơ thể tôi sẽ lập tức bị ăn mòn, năng lực của tôi cũng sẽ biến mất." Nam Sao Hải Quân lúc này nói xong những lời này, cảm thấy thật sự quá hỗn xược rồi, tại sao mình lại nói ra những lời vừa nãy chứ?

Rõ ràng biết Tô Mạch trong lòng thiện lương như vậy, đã cứu mình ra.Nhưng Nam Sao Hải Quân lại cứ cố chấp nói những lời làm

tổn thương người khác như vậy, nhưng bây giờ Nam Sao Hải Quân cảm thấy Tô Mạch căn bản không hề để ý, không hề để trong lòng.

Nên trong lòng mình ít nhiều cũng yên tâm hơn một chút, cũng không còn tự trách sâu sắc như vừa rồi nữa, vì cảm thấy Tô Mạch trước mắt thật sự có tấm lòng quảng đại, có thể dung thứ cho những lời nói lung tung.

Nên trong lòng mình vui sướng vô cùng, vì cảm giác mình thật may mắn, có thể ở nơi này gặp được Tô Mạch, cứu mình ra, không cần phải chịu đựng đau khổ như vậy nữa.

Không cần phải bị giam cầm trong phong ấn nữa, mọi thứ cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Mặc dù lần đầu tiên đến U Minh Hải Vực, Nam Sao Hải Quân trong lòng cảm thấy rất đáng sợ.

Dù sao U Minh Hải Vực này mặt biển đen kịt không ngừng phát ra ánh sáng xanh lam, lại không ngừng có những tinh linh tà ác xuất hiện trong nước biển, khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Nhưng Nam Sao Hải Quân biết có Tô Mạch ở đây, chắc là sẽ không bị tổn hại đâu.

Hơn nữa trong lòng cũng biết, nếu Tô Mạch muốn làm hại mình.

Lẽ nào lại đưa mình đến nơi này?

Lẽ nào lại để mình ở U Minh Hải Vực này chữa thương?

Nếu thật sự muốn hại mình.

Cũng có thể tùy tiện tìm một nơi nào đó, cũng không cần phải đưa mình đến U Minh Hải Vực này, nên Tô Mạch thật lòng.

Mặc dù Nam Sao Hải Quân không biết, nhưng Nam Sao Hải Quân trong lòng hiểu rằng Tô Mạch sẽ không làm những việc bất lợi cho

mình.

Tô Mạch lúc này nghe lời của ông lão xong cười ha ha, vì biết mình từ trước đến nay không hề để ý, cũng không cảm thấy lời nói của Nam Sao Hải Quân có bao nhiêu phần chia rẽ, dù sao trong lòng mình biết.

Chỉ cần người của U Minh Hải Vực, đều biết U Minh Hải Vực này đáng sợ đến mức nào, nhưng người không phải của U Minh Hải Vực, cái nhìn đầu tiên đều sẽ hoảng sợ như vậy.

Chương 879

Bất kể trên người có bao nhiêu năng lực tu vi tốt, có bao nhiêu cường đại, đối mặt với U Minh Hải Vực trong lòng có chút lạnh lẽo, một điểm Tô Mạch trong lòng khá rõ.

Nếu không thì Nam Sao Hải Quân cũng sẽ không biểu hiện ra sự yếu đuối và nhút nhát như vừa rồi, nên Tô Mạch cảm thấy mọi thứ cũng đã rõ.

Việc gì phải để ý đến những chuyện này, việc gì phải cố chấp với lời nói của Nam Sao Hải Quân chứ?

Vì Tô Mạch biết mình thật sự không hề để trong lòng.

Cũng sẽ không để ý đến mấy câu nói muốn giết người của Nam Sao Hải Quân, vì Tô Mạch trong lòng vẫn luôn cảm thấy những lời nói như vậy của Nam Sao Hải Quân đều là điều bình thường nhất, cũng là biểu hiện nên có.

Nên Tô Mạch cảm thấy Nam Sao Hải Quân là hậu duệ Long tộc, trong lòng lương thiện, nếu không thì cũng không thể nào bị yêu quái lừa được.

Khi bị yêu quái giam cầm ở nơi đáng ghét đó, hơn một vạn năm.

Hơn một vạn năm, thật sự có thể làm được nhiều việc, bị người khác giam cầm ở một nơi yên tĩnh chờ chết, cái tư vị đó thật sự không dễ chịu.

Nên Tô Mạch bây giờ có thể hiểu được Nam Sao Hải Quân không dễ dàng, cũng có thể hiểu được cảm nhận trong lòng anh ấy, có thể ở nơi đáng ghét đó chống đỡ được hơn một vạn năm.

Không chết, không bị mặt trời hòa tan, thật sự là một loại kỳ tích

xuất hiện, nên Tô Mạch trong lòng cũng cảm thấy Nam Sao Hải Quân có một chút năng lực.

Mặc dù là hậu duệ Long tộc, năng lực của anh ấy không thể sánh bằng mình, nhưng trong lòng Tô Mạch, năng lực của Nam Sao Hải Quân cũng khá, dù sao bối cảnh thân phận của anh ấy rất cao quý.Khó trách có nghị lực như vậy, có thể luôn chờ đợi sự xuất hiện của mình, nên Tô Mạch cảm thấy mọi thứ bất kể là duyên phận do trời định cũng tốt.

Đã gặp được anh, vậy Tô Mạch cảm thấy nhất định phải chịu trách nhiệm đến cùng, lẽ nào có thể mắt trừng trừng nhìn anh sau khi được cứu ra, lại yếu ớt như vậy sao?

Nên để anh nhanh chóng khôi phục năng lực thì tốt hơn, như vậy nếu một khi tứ hải bát hoang có dị thường xuất hiện, lúc đó Nam Sao Hải Quân cũng có thể phát huy một phần ánh sáng.

Cũng có thể đóng góp cho tứ hải bát hoang này, dù sao Tô Mạch trong lòng biết tri thức nhập vào Nam Sao Hải Quân, nội tâm thiện lương.

Trí lực của anh ấy cũng mạnh mẽ, khả năng bảo vệ cũng không thể xem thường.

Sở dĩ bị yêu quái giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm.

Vì anh ấy quá đơn thuần, dễ dàng bị yêu quái lừa, nếu không phải bị trúng độc do ăn phải trái cây, thì với năng lực của anh ấy lẽ nào lại bị yêu quái khống chế được chứ?

Nên Tô Mạch trong lòng khá rõ vấn đề như vậy.

Mặc dù bây giờ không nói gì, nhưng trong lòng vẫn luôn suy nghĩ những chuyện như vậy.

Trong lòng mình cũng đặc biệt rõ ràng, biết khi sống trong Tử Tiêu

Cung điện, tuy không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nhưng thông qua pháp lực có thể nhìn xuyên thấu những thứ mà người khác không thể nhìn thấy, nên mới biết có chức năng này.

Bây giờ tuy đã rời khỏi Tử Tiêu Cung điện.

Nhưng cũng biết quy tụ cuối cùng của Tử Tiêu Cung điện, bất kể ở bên ngoài du ngoạn bao lâu, phiêu bạt bao nhiêu thời gian, cuối cùng cũng phải quay về thiên thượng, phải quay về Tử Tiêu Cung điện.

Nên bây giờ Tô Mạch biết mình chỉ là trải nghiệm cuộc sống nhân gian, chỉ đôi khi cảm thấy ở Tử Tiêu Cung điện quá nhàm chán.

Nếu không thì lẽ nào lại muốn rời khỏi Tử Tiêu Cung điện xuống nhân gian chứ?

Mặc dù Tô Mạch biết nhân gian không thể so sánh với thiên thượng, nhưng nhân gian cũng có những lợi ích của sự tự do.

Tô Mạch cảm thấy ở nhân gian có thể sống tự do tự tại, không như ở thiên thượng luôn có nhiều quy tắc vớ vẩn.

Nhưng Tô Mạch lại sống trong Tử Tiêu Cung điện.

Không ai ràng buộc quy tắc, một vị thần tiên tự do tự tại như vậy, nếu ai muốn ràng buộc, căn bản là điều không thể.

Nam Sao Hải Quân lúc này nói chuyện với Tô Mạch xong, trong lòng suy nghĩ, xem ra mọi thứ cũng không đơn giản như vậy, đã đến U Minh Hải Vực, vậy cũng biết đừng nói nhiều.

Dù sao trong lòng mình biết cá nhân Tô Mạch có tấm lòng quảng đại, sẽ không so đo với mình những chuyện nhỏ vô ích đó.

Lúc này Nam Sao Hải Quân nhìn Tô Mạch, rồi tiếp tục nói:“Tôi chỉ không thể diễn tả được tâm trạng của mình lúc này, cảm thấy anh thật sự quá ưu ái tôi, tôi hà đức hà năng mà có thể gặp được anh, tôi

thật sự quá may mắn rồi.

Chương 880

Nếu không thì tôi thật sự không thể tưởng tượng được hậu quả sẽ như thế nào." "Mặc dù anh đưa tôi đến U Minh Hải Vực, tâm trạng của tôi cũng rất sợ hãi, nội tâm của tôi cũng đang giằng xé, cũng đang hoài nghi chuyện gì đang xảy ra." "Nhưng bây giờ những lời anh nói thật sự khiến tôi cảm động vô cùng, có thể gặp được anh là phúc phần tu mấy đời của tôi, hơn một vạn năm qua tôi chưa từng may mắn như vậy, xem ra lão thiên đối với tôi cũng khá tốt." Nam Sao Hải Quân lúc này nói xong những lời này, thật sự cảm thấy biết ơn không xiết.Vì Nam Sao Hải Quân trong lòng thật sự vô cùng cảm ơn Tô Mạch, vì Nam Sao Hải Quân biết không có Tô Mạch thì mình chưa chắc đã có thể kiên trì đến bây giờ, e rằng chỉ còn lại chút ý thức và năng lực cuối cùng.

Cũng không thể kiên trì quá lâu, vì biết ở trong phong ấn bị mặt trời thiêu đốt lâu ngày, tất cả năng lực trên người đều chống lại mặt trời.

Nếu không thì Nam Sao Hải Quân biết cũng không thể kiên trì hơn một vạn năm, cũng không thể kiên trì đến khi Tô Mạch đến, nên mọi thứ bất kể là duyên phận, trời định.

Nên Tô Mạch đã đến, vậy Nam Sao Hải Quân cảm thấy gặp được Tô Mạch thật sự vô cùng may mắn, cũng cảm thấy vui sướng vô cùng.

Nên bây giờ Nam Sao Hải Quân biết Tô Mạch muốn làm gì với mình thì cũng sẽ không có một chút oán giận nào, vì trong lòng mình biết Tô Mạch sẽ không làm hại thần tiên.

Nếu muốn làm hại, cũng không cần thiết đưa mình đến U Minh

Hải Vực, nên bây giờ Nam Sao Hải Quân trong lòng đã hiểu rõ vấn đề này.

Mặc dù lúc ban đầu trong lòng có chút hoài nghi Tô Mạch, không yên tâm, nhưng sâu thẳm bên trong nội tâm vẫn có chút tin tưởng Tô Mạch.

Thông qua việc quan sát và cuộc đối thoại vừa rồi, Nam Sao Hải Quân trong lòng càng thêm rõ ràng, xem ra mình đã hiểu lầm Tô Mạch.

Người trẻ tuổi trước mắt này đẹp trai như vậy, có năng lực như vậy, lẽ nào lại hại mình?

Nếu muốn hại, lẽ nào lại cứu mình ra khỏi phong ấn?

Nên Nam Sao Hải Quân trong lòng khá rõ, mình không phải là kẻ hồ đồ, càng không phải là tên ngốc.

Biết có thể gặp được Tô Mạch là vô cùng không dễ dàng rồi, vì biết mình đã ở trong phong ấn đó hơn một vạn năm, chưa từng thấy một người nào có thể đến nơi này, ngay cả một con chim cũng chưa từng bay qua.

Nên Nam Sao Hải Quân bản thân đã từ bỏ tất cả cơ hội sống sót rồi, không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, nhưng khi không còn ôm hy vọng mà chờ chết, lại xuất hiện một người trẻ tuổi có pháp lực cao cường, chính là Tô Mạch trước mắt này.

Nên Nam Sao Hải Quân cảm thấy mọi thứ đều có chuyển cơ, xem ra lão thiên đối với mình không tệ, để mình có thể sống tiếp, không để mình chết như vậy.

Nên Nam Sao Hải Quân trong lòng lẽ nào lại không chân tâm chứ?

Cũng biết Tô Mạch làm người lương thiện, làm việc chí có sắp đặt của riêng mình.

Đã đưa mình đến đây, vậy Nam Sao Hải Quân biết đừng nói nhiều, bất kể thế nào cũng đừng biết quá nhiều, mọi thứ nghe theo Tô Mạch, như vậy là đúng rồi.

Nên Nam Sao Hải Quân trong lòng dường như đột nhiên thông suốt, lúc này, ánh mắt ánh mắt tràn đầy vẻ áy náy nhìn Tô Mạch, rồi một lần nữa nói:"Nếu không thì, tại sao lại sắp xếp ở nơi hoang vu vừa rồi để cứu tôi ra chứ?

Nên mọi thứ thật sự quá cảm ơn, vừa rồi anh không so đo với tôi." "Tôi mặc dù hoài nghi như vậy, trong lòng có chút sợ hãi, tôi đã nói một số lời không nên nói, nhưng anh thật sự không hề để trong lòng." "Nên bây giờ tôi thật sự tự thẹn không bằng, xem ra có thể có năng lực mạnh mẽ như vậy, cũng là do anh đã phải bỏ công sức nỗ lực mà có được, nên tôi nên học hỏi anh thật tốt." Nam Sao Hải Quân lúc này nói xong những lời này, trong lòng cảm kích không xiết.Vì Nam Sao Hải Quân cảm thấy vừa rồi thật sự có chút vong ân bội nghĩa, những lời nói như vậy thật sự quá làm tổn thương người khác.

Nên bây giờ Nam Sao Hải Quân cảm thấy trong lòng thật sự có chút hối hận rồi, vì Nam Sao Hải Quân biết có một số lời thật sự không nên nói.

Vừa rồi đầu óc mình đơn giản là đã bị úng nước rồi, trí lực giảm sút rồi, nếu không thì tại sao lại nói ra những lời vừa nãy chứ?

Nên Nam Sao Hải Quân cảm thấy Tô Mạch không so đo với mình, cũng không giận mình, thật sự quá tốt rồi.

Nếu không thì Nam Sao Hải Quân cảm thấy thật sự không biết giấu mặt vào đâu, vì biết tính mạng của mình đều là do Tô Mạch cứu, lẽ nào lại thật sự hoài nghi ân cứu mạng đó của Tô Mạch sao?

Nên Nam Sao Hải Quân cảm thấy bây giờ làm như vậy, ngược lại có chút hành vi tiểu nhân, biết bình thường mình cũng không ở trạng

thái này, có lẽ là do bị thương rồi.

Nên Nam Sao Hải Quân rất coi trọng tính mạng của mình, bây giờ cũng không hy vọng có bất kỳ thần tiên nào xuất hiện.

Biết bây giờ có thể sống sót đã là một loại kỳ tích rồi, nếu ở U Minh Hải Vực này, lại một lần nữa bị tổn hại.

Vậy Nam Sao Hải Quân cảm thấy thật sự không có khả năng đối kháng với những linh hồn tà ác đó, dù chỉ là một tia tinh linh tà ác.

Vậy Nam Sao Hải Quân biết bây giờ mình cũng không phải là đối thủ, nên bây giờ chỉ lo lắng một chút, không hoài nghi sự quan tâm và chăm sóc của Tô Mạch dành cho mình.

Chỉ cảm thấy năng lực của mình nhỏ bé, ở U Minh Hải Vực này nhất định phải nghe theo sự sắp đặt của Tô Mạch.

Nếu Tô Mạch có việc đi ra ngoài, vậy Nam Sao Hải Quân cảm thấy ở U Minh Hải Vực này sống thật sự có chút nguy hiểm, nên vì chuyện như vậy, mới nói ra những lời vừa nãy.

Nhưng Nam Sao Hải Quân cảm thấy bất kể xuất phát từ mục đích gì, xuất phát từ tâm thái như thế nào, cũng không nên nói ra những lời đó chứ?

Nam Sao Hải Quân bây giờ cảm thấy có chút hối hận rồi.

Chương 881

Nói xong những lời này, Nam Sao Hải Quân vẫn luôn nhìn Tô Mạch đang ngồi dưới đất, biểu cảm trên mặt rất đau khổ, vì biết bây giờ sau hơn một vạn năm bị thiêu đốt mà không chết, đều là số lớn.

Nên bây giờ Nam Sao Hải Quân trong lòng rất trân trọng, cảm thấy việc sống sót vô cùng quý giá, nếu bây giờ chết đi, đều cảm thấy có chút đáng sợ.

Nên bây giờ Nam Sao Hải Quân không muốn một lần nữa gặp phải tình huống nguy hiểm, cũng không muốn tính mạng của mình bị chôn vùi ở U Minh Hải Vực này.

Dù sao đối với U Minh Hải Vực này đáng sợ như vậy, khắp nơi đều là mặt biển đen tối, nước biển đều đen kịt, chỉ có ánh sáng u linh xanh lam không ngừng xuất hiện.

Mới khiến U Minh Hải Vực này có một chút ánh sáng, nếu không thì toàn bộ U Minh Hải Vực đều tối đen như mực, khiến người ta nhìn thật sự kinh khủng tột độ.

Tô Mạch lúc này nghe lời Nam Sao Hải Quân nói xong, lẽ nào có thể so đo với anh ấy chứ?

Lại còn so đo với anh ấy.

Dù sao Tô Mạch biết mình căn bản không phải là loại người bụng dạ hẹp hòi.

Tấm lòng của mình rộng lượng, việc gì phải để ý mấy câu nói chứ?

Bây giờ nhìn Nam Sao Hải Quân, rồi nói:“Được rồi huynh đệ, đừng nói những lời như vậy nữa, tôi cũng không so đo với anh, cũng

không giận anh.

Đừng cứ xin lỗi mãi nữa, không cần thiết.

Đã gọi tôi là huynh đệ, vậy chúng ta là huynh đệ đi." "Bất kể thế nào, tôi đã cứu anh ra khỏi nơi hoang vu đó rồi, tôi lẽ nào có thể nhìn anh trong tình trạng này mà không quan tâm chứ?

Tôi đã đưa anh đến U Minh Hải Vực, còn về sự sắp xếp của tôi, chỉ cần anh tin tôi là được."Tô Mạch lúc này cũng hy vọng Nam Sao Hải Quân đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Đã cảm thấy mình đưa Nam Sao Hải Quân đến U Minh Hải Vực, vậy cũng hy vọng Nam Sao Hải Quân có thể bình tĩnh lại một chút.

Đừng căng thẳng như lúc ban đầu nữa, dù sao cảm thấy không cần thiết, đã định sẵn rồi.

Nếu muốn hại Nam Sao Hải Quân, vậy Nam Sao Hải Quân căn bản không có cơ hội lựa chọn.

Hơn nữa Tô Mạch cảm thấy mình lại có thể làm như vậy sao?

Mình không phải là kẻ ác, trong lòng lương thiện, tràn đầy chính nghĩa.

Đã cứu Nam Sao Hải Quân ra rồi, lẽ nào lại hại anh ấy?

Nên Tô Mạch biết mình vĩnh viễn sẽ không làm như vậy.

Nhưng trong lòng mình biết, Nam Sao Hải Quân từ đầu đến cuối đều cảm thấy có chút sợ hãi, dù sao chưa từng đến U Minh Hải Vực.

Đối với mọi thứ ở đây khá xa lạ, khó trách lại xuất hiện biểu cảm như vậy, cũng là điều bình thường.

Dù sao Tô Mạch biết phàm là người chưa từng đến U Minh Hải Vực.

Đều sẽ cảm thấy đáng sợ, nơi này tối đen như mực, chỉ có một chút ánh sáng xanh lam mờ ảo không ngừng xuất hiện trên mặt biển, không còn ánh sáng nào khác nữa.

Nên ở đây khiến người ta nhìn thật sự có chút rợn người, nhưng mọi thứ đối với người khác quả thực rất đáng sợ, cũng rất đáng sợ, nhưng đối với Tô Mạch thì quá quen thuộc rồi.

Dù sao ở đây sống một thời gian cũng cảm thấy thích U Minh Hải Vực này, mặc dù bên trong không có ánh nắng mặt trời, nhưng sống ở đây vô cùng yên tĩnh.

Có một số linh hồn tà ác xuất hiện cũng không có gì.

Tô Mạch biết một điều, sống ở đây quả thực rất thích nghi với cuộc sống ở đây, cũng cảm thấy U Minh Hải Vực vô cùng kỳ lạ.

Mặc dù ở đây không có mặt trời, ở đây một vùng, nhưng Tô Mạch thích cuộc sống này, cũng cảm thấy cảm giác tự do tự tại, không bị ràng buộc cũng không tệ.

Dù sao biết khi sống ở đây trước đây chưa từng bị người khác bắt nạt, mặc dù có một số linh hồn tà ác không ngừng xuất hiện.

Muốn thôn phệ nguyên khí của mình, Tô Mạch biết năng lực của mình mạnh mẽ có thể lập tức khiến những linh hồn đó quay về mặt biển.

Sau đó dần dần cũng có thể trở thành bạn bè với mình, nhưng Tô Mạch biết một lần nữa quay về U Minh Hải Vực, sau đó những tinh linh trên bãi biển đều biến mất hết rồi.

Chương 882

Bây giờ những tinh linh dựa vào mặt biển này, đều là những gương mặt xa lạ, nên Tô Mạch biết sau hơn một vạn năm thay đổi, U Minh Hải Vực này sớm đã vật đổi sao dời.

Mặc dù mọi thứ ở đây không thay đổi, nhưng linh hồn và ông lão đều đã thay người rồi, nên Tô Mạch trong lòng khá rõ, đôi khi cảm thấy đột nhiên có chút mất mát.

Lúc này cũng biết Nam Sao Hải Quân đang lo lắng, dù sao trong lòng mình cũng hy vọng Nam Sao Hải Quân đừng sợ hãi như vậy.

Đã tin tưởng thì đừng nói nhiều nữa, Tô Mạch lúc này trong lòng ánh mắt tràn đầy kiên định nhìn Nam Sao Hải Quân, rồi nói:"Tôi biết U Minh Hải Vực đối với anh đặc biệt đáng sợ, cũng đặc biệt khiến người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ đối với tôi U Minh Hải Vực là an toàn, ở đây sẽ không bị người khác quấy rầy." "Nhưng tôi cũng trong lòng biết bằng năng lực của tôi, có thể tìm cho anh một nơi tốt ở nhân gian, nhưng tôi cảm thấy nhân gian bất kể thế nào, đấu pháp so với U Minh Hải Vực, tuy U Minh Hải Vực này trông đáng sợ, nhưng chỉ có lợi ích."Nam Sao Hải Quân lúc này nghe lời Tô Mạch nói xong, vẫn luôn suy nghĩ trong lòng, đã nói như vậy thì tự có công dụng của nó.

Không phải Nam Sao Hải Quân trong lòng có một số vấn đề, chỉ là bây giờ cảm thấy đừng hỏi thì tốt hơn.

Vì cũng cảm thấy Tô Mạch nói như vậy khiến mình nghe có chút hồ đồ, dù sao trong lòng Nam Sao Hải Quân, U Minh Hải Vực đáng sợ như vậy, lẽ nào lại thích hợp để chữa thương chứ?

Rốt cuộc có lợi ích gì?

Nam Sao Hải Quân trong lòng vẫn luôn suy nghĩ vấn đề như vậy, dù sao biết mình chưa từng đến U Minh Hải Vực này.

Mặc dù trong ký ức tuổi thơ có nghe về U Minh Hải Vực này, nhưng dù sao cũng chưa từng đến U Minh Hải Vực để biết rốt cuộc có bao nhiêu thần kỳ, bao nhiêu bí mật.

Nam Sao Hải Quân trong lòng căn bản không rõ, dù sao đối với U Minh Hải Vực này đặc biệt xa lạ, chỉ cảm thấy Tô Mạch dường như có tình cảm đặc biệt với nơi này.

Nam Sao Hải Quân vẫn luôn suy đoán trong lòng, lẽ nào Tô Mạch đã từng sống ở U Minh Hải Vực này sao?

Nếu không thì, tại sao lại đột nhiên đưa mình đến U Minh Hải Vực này để chữa thương chứ?

Nên Nam Sao Hải Quân cũng đang không ngừng suy nghĩ những chuyện như vậy trong lòng, vì biết chỉ có một câu trả lời như vậy.

Dù sao trong mắt mình, nếu Tô Mạch không sống ở U Minh Hải Vực này, không thể nào đưa mình đến nơi này, mọi thứ đều rõ ràng.

Nên Nam Sao Hải Quân đột nhiên dường như cảm thấy chợt hiểu ra, xem ra mọi thứ chắc chắn là như vậy, nếu không thì năng lực của Tô Mạch mạnh mẽ như vậy, cũng không cần thiết nhất định phải đưa mình đến U Minh Hải Vực này để chữa thương.

Chỉ là Nam Sao Hải Quân bây giờ căn bản không thể đoán được vấn đề như vậy, trong lòng mình một mảnh mờ mịt, căn bản không có bất kỳ pháp nào, cũng không có đáp án nào xuất hiện.

Cũng biết nói nhiều vô ích, nên bây giờ chỉ có thể từ từ chờ đợi thôi, vì biết đã ra khỏi phong ấn rồi, vậy mọi thứ đều an toàn rồi.

Hơn nữa Tô Mạch đã đưa mình đến U Minh Hải Vực, vậy Nam Sao Hải Quân trong lòng cũng nên rõ ràng, sẽ không làm những việc

bất lợi cho mình nữa rồi.

Điểm này thì trong lòng khá chắc chắn, chỉ là trong mắt Nam Sao Hải Quân cảm thấy U Minh Hải Vực này có chút đáng sợ, thực ra không hề thật sự Tô Mạch sẽ làm chuyện gì.

Dù sao Nam Sao Hải Quân biết tính mạng của mình đều là do Tô Mạch cứu, lẽ nào lại hại mình?

Lúc này Nam Sao Hải Quân trong lòng, ánh mắt tràn đầy sự mê hoặc, vẫn luôn nhìn Tô Mạch, rồi nói:"Tô Mạch huynh đệ, dù sao trong lòng tôi cảm thấy có chút không yên, những lời vừa rồi, tôi cảm thấy tôi quả thực đã làm sai, cũng những lời đó quá hoang đường rồi, rõ ràng anh đã cứu tôi." "Bây giờ tôi lại hoài nghi như vậy, lại cảm thấy anh đưa tôi đến U Minh Hải Vực, trong lòng tôi không được yên tâm, nếu không thì vừa rồi tôi cũng không thể nào sợ hãi như vậy, bất kể trong lòng tôi như thế nào." Nam Sao Hải Quân hôm nay không biết phải nói những lời như thế nào, mới có thể bù đắp lại những sai lầm vừa rồi, bù đắp sự lỗ mãng của mình.

Vì cảm thấy có một số lời thật sự không nên nói, quá hoang đường, quá hoang phí.

Đầu óc mình đơn giản là không mọc ra sao?

Nên Nam Sao Hải Quân trong lòng thật sự có chút hối hận.Biết nếu hôm nay không gặp Tô Mạch, e rằng không thể thoát khỏi khó khăn cũng không thể thoát thân, e rằng bây giờ nếu kiên trì thêm mấy ngày nữa thật sự sẽ chết dưới tay yêu quái.

Nên Nam Sao Hải Quân khá rõ ràng, bây giờ cũng biết mọi thứ đều là Tô Mạch đã giải thoát cho mình, đã để mình tồn tại.

Cuối cùng cũng thoát khỏi tay yêu quái rồi.

Không cần phải bị giam cầm ở nơi đó quanh năm bị mặt trời thiêu

đốt, cái tư vị đó thật sự không dễ chịu.

Dù sao Nam Sao Hải Quân biết mình đã chịu đựng hơn một vạn năm, mọi thứ cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Nên trong lòng mình vừa vui sướng vừa cảm thấy đáng sợ, vì biết bây giờ mình không có năng lực, nếu lại một lần nữa gặp phải nguy hiểm, gặp phải khốn cảnh.

Biết mình sẽ không thể nào may mắn như vậy nữa, nhưng trước mắt đã có Tô Mạch giúp đỡ, vậy cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều rồi.

Cứ lúc này ở U Minh Hải Vực này chữa thương, cũng cảm thấy không có gì lớn cả, vì Nam Sao Hải Quân biết Tô Mạch ở bên cạnh.

Vậy thì đừng sợ hãi nữa, cũng đừng nói nhiều nữa, mọi thứ đều là do quá cố chấp, luôn nghĩ mọi chuyện tệ đến vậy, nên Nam Sao Hải Quân đôi khi cảm thấy cái thói suy nghĩ lung tung này nên thay đổi rồi.

Chương 883

Tô Mạch lúc này vừa nói xong những lời đó, cũng biết trong lòng Nam Sao Hải Quân đang nghĩ gì, cũng biết bây giờ anh ấy đang có chút hối hận.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy Nam Sao Hải Quân không cần thiết, dù sao trong mắt mình từ trước đến nay không hề cảm thấy lời nói của Nam Sao Hải Quân có chỗ nào không ổn.

Hoài nghi như vậy, trong lòng mình cảm thấy sợ hãi cũng là điều bình thường, Tô Mạch cảm thấy cũng không phải chuyện lớn, cũng từ trước đến nay không hề so đo nhiều như vậy.

Ngược lại bây giờ cảm thấy Nam Sao Hải Quân trông thật đáng thương, toàn bộ trạng thái càng ngày càng không tốt rồi.

Nên Tô Mạch chỉ hy vọng ở U Minh Hải Vực yên tĩnh này, có thể giúp anh ấy chữa thương thật tốt, để anh ấy nhanh chóng khôi phục năng lực của mình, lúc đó muốn đi đâu thì lựa chọn đi, Tô Mạch có thể du ngoạn nhân gian rồi.

Chỉ là Tô Mạch cảm thấy trong tình trạng này, Nam Sao Hải Quân quả thực trông khá nguy hiểm, nếu không ở bên cạnh Nam Sao Hải Quân.

Vậy thì cảm thấy Nam Sao Hải Quân thật sự có chút hung hiểm rồi, nếu lại một lần nữa gặp phải yêu quái, lại một lần nữa gặp nguy hiểm, e rằng thật sự lành ít dữ nhiều rồi.

Nên Tô Mạch thật sự hy vọng Nam Sao Hải Quân có thể ở U Minh Hải Vực này nhanh chóng chữa thương, khôi phục thể lực của mình.

Nam Sao Hải Quân lúc này ngồi dưới đất, vừa nhìn Tô Mạch, vừa

nhìn ra mặt biển xa xăm, nhìn những con sóng đen không ngừng vỗ vào mặt biển, có lúc còn có những con thuyền nhỏ.

Ông lão vẫn đứng trên thuyền im lặng lắng nghe cuộc đối thoại giữa Nam Sao Hải Quân và Tô Mạch mà không có động thái nào khác.

Dù sao Nam Sao Hải Quân bây giờ biết ông lão đã đồng ý cho hai người ở trên U Minh Hải Vực sinh sống rồi, nên Nam Sao Hải Quân trong lòng không cần lo lắng vấn đề như vậy, chỉ là nỗi sợ hãi sâu thẳm trong lòng mình vẫn chưa được loại bỏ.

Nam Sao Hải Quân lúc này lại thu ánh mắt về, nhìn Tô Mạch bên cạnh rồi tiếp tục nói:"Nhưng thực ra trong nội tâm tôi tin tưởng anh, chỉ là U Minh Hải Vực này khiến tôi cảm thấy có chút rợn người.

U Minh Hải Vực này quá đáng sợ, nhìn xem khắp nơi đều tối đen như mực, căn bản không có ánh sáng nào xuất hiện.

Mặt biển không ngừng phát ra ánh sáng xanh lam, nhưng đó là những linh hồn đáng sợ mà."“Ngoài ra không còn gì khác nữa rồi, nếu không thì tôi lại có thể lo lắng như vậy sao?

Vì tôi biết năng lực của tôi càng ngày càng yếu rồi, nếu ở đây gặp nguy hiểm, tôi biết tôi thật sự lành ít dữ nhiều rồi." "Nên tôi mới sợ hãi như vậy, tôi cảm thấy bây giờ nơi này không biết có lợi cho tôi hay không, dù sao đã đưa tôi đến đây rồi, tôi biết nội tâm tôi nên tin tưởng anh, đừng hoài nghi những điều khác nữa." Nam Sao Hải Quân biết năng lực của mình bây giờ nhỏ bé, dù sao bị giam cầm ở nơi đó, hơn một vạn năm không chết đã là một kỳ tích.

Nên bây giờ cảm giác lại một lần nữa đến U Minh Hải Vực, trong lòng khó tránh khỏi có chút sợ hãi, vì biết bây giờ mình căn bản không có năng lực.

Bây giờ muốn đối kháng với tinh linh trong đó, đơn giản là trứng

chọi đá sao?

Nên khiến mình trong lòng khá rõ vấn đề này, bây giờ rốt cuộc phải làm thế nào, trong lòng mình vẫn luôn giằng xé, cũng biết hôm nay Tô Mạch đã đưa mình đến U Minh Hải Vực.

Vậy thì e rằng không thể dễ dàng rời đi được, bây giờ nhìn mặt biển đen không ngừng cuộn sóng, đều là màu đen, trên sóng biển xen lẫn ánh sáng xanh lam.

Đều là những u linh tà ác đang tác quái, nên trong tình cảnh như vậy, Nam Sao Hải Quân trong lòng quả thực cảm thấy rất kinh khủng.

Vì quả thực đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy U Minh Hải Vực như vậy, cũng từ trước đến nay chưa từng tưởng tượng ra một nơi đáng sợ như vậy.

Mặc dù biết mình đã từng đến nơi hoang dã, nhưng so với U Minh Hải Vực trước mắt thì không giống.

Nam Sao Hải Quân cũng biết bây giờ mọi chuyện cũng không thể kiểm soát được cục diện, dù sao biết sau hơn một vạn năm bị thiêu đốt mà không chết, trong lòng đã vui sướng rồi.

Vì bây giờ lại một lần nữa đến U Minh Hải Vực, cảm thấy nơi này thậm chí còn đáng sợ hơn nơi hoang vu mà mình vừa bị giam cầm.

Mặc dù nơi này không có ánh nắng mặt trời, nhưng bên trong đầy rẫy tinh linh tà ác.

Nam Sao Hải Quân trong lòng lẽ nào lại không sợ hãi chứ?

Cũng đang suy nghĩ vấn đề như vậy.

Chỉ đôi khi mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp đặt của Tô Mạch rồi, mặc dù biết mình đã được Tô Mạch cứu ra, nhưng Nam Sao Hải Quân trong lòng cảm thấy có chút không yên tâm.

Dù sao sâu thẳm trong nội tâm mình chưa khôi phục hoàn toàn thể lực, nếu bây giờ tu vi của mình đã khôi phục, có được công lực cường đại.

E rằng nội tâm sẽ cảm thấy có chút tự tin, nhưng bây giờ biết đâu có tự tin, căn bản không có năng lực nữa rồi.

Dù sao bây giờ nghe lời Nam Sao Hải Quân nói xong, cũng biết nội tâm không có pháp, càng biết sâu thẳm bên trong nội tâm đang sợ hãi.

Bây giờ Tô Mạch cảm thấy như vậy căn bản là thừa thãi.

Chương 884

Đã đưa mình đến U Minh Hải Vực này, lẽ nào lại để mình bị tổn hại chứ?

Tô Mạch lúc này mặt đầy ánh mắt kiên định nhìn Nam Sao Hải Quân, rồi nói:“Đã có thể tin tưởng một chút, vậy thì đừng hoài nghi nữa, cũng đừng sợ hãi nữa, vì tôi ở đây sợ gì, tôi lẽ nào lại làm hại anh, hãy nghỉ ngơi thật tốt.” “Nếu tôi cũng làm hại anh, cũng không thể nào cứu anh ra, càng không thể nào đưa anh đến U Minh Hải Vực này, nên mọi thứ cứ yên tâm đi, đừng suy nghĩ quá nhiều, bây giờ bất kể thế nào, tôi cũng sẽ không nhìn anh gặp nguy hiểm mà không quan tâm.”Tô Mạch lúc này vừa nói xong, nước biển trên mặt U Minh Hải Vực đã trở nên đen kịt, ánh sáng xanh lam quả thực bắt đầu lan tràn, dữ dội hơn lúc nãy.

Bây giờ ông lão đứng trên thuyền cũng cảm thấy có chút không đúng, dù sao U Minh Hải Vực bình tĩnh đột nhiên lại trở nên nóng nảy như vậy?

Ông lão lúc này trong mắt cũng tràn đầy sự mê hoặc, vì ông lão cũng biết, xem ra có chút bất thường rồi, có lẽ những tinh linh đó bắt đầu làm quái rồi.

Dù sao ông lão biết hơn 1000 năm rồi, những tinh linh đó vẫn yên ổn.

Mỗi ngày dựa vào mặt biển cũng không có tình huống nào xảy ra, cũng không có biến động.

Lúc này đột nhiên trở nên nóng nảy như vậy.

Nên bây giờ ông lão trong lòng cũng rất lo lắng, dù sao biết có một số chuyện tuy có thể kiểm soát.

Nhưng những tinh linh ác tính đó chưa bị hòa tan, nội tâm mang theo khái niệm tà ác.

Nam Sao Hải Quân nghe lời Tô Mạch nói xong cũng đã phát hiện ra tình huống, lúc này nhìn ánh sáng xanh đen trên mặt biển, bốc lên khói đen nhẹ.

Kèm theo những con sóng đen không ngừng cuộn trào, đều khiến người ta cảm thấy có chút rợn người.

Nên bây giờ Nam Sao Hải Quân cảm thấy U Minh Hải Vực lẽ nào lại thích hợp để chữa thương chứ?

Lẽ nào lại để mình nghỉ ngơi thật tốt chứ?

Đều cảm thấy không thể tin được, nên bây giờ cảm giác mọi thứ cũng không bình thường như trong tưởng tượng.

Bây giờ Nam Sao Hải Quân càng cảm thấy U Minh Hải Vực này căn bản không thích hợp để ở lại, chỉ là trong nội tâm mình cũng cảm thấy rất sốt ruột, Tô Mạch rốt cuộc định làm gì?

Sóng biển không ngừng vỗ vào con thuyền nhỏ, toàn bộ con thuyền nhỏ bắt đầu chao đảo, trên mặt biển đen kịt trông thật sự có chút yếu ớt đặc biệt.

Nên bây giờ Nam Sao Hải Quân cảm thấy cảnh tượng này thật sự khiến mình chưa từng nhìn thấy, bây giờ trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

Nam Sao Hải Quân lúc này nhìn ông lão đứng trên thuyền, toàn bộ cơ thể bắt đầu chao đảo sắp đổ, lẽ nào ông lão không lo lắng rơi xuống nước biển đen kịt bị những tinh linh đó thôn phệ sao?

Nam Sao Hải Quân cảm thấy thật sự có chút sợ hãi, lúc này nhìn Tô Mạch, run rẩy nói:“Tô Mạch huynh đệ, anh cũng phát hiện tình hình rồi chứ?

Nước biển làm sao vậy?

Tại sao đột nhiên sóng lớn dậy khiến người ta cảm thấy thật sự có chút đáng sợ?" "Tình hình là sao?

Tại sao lại xuất hiện cảnh tượng như vậy?

Lẽ nào những tinh linh đó bắt đầu làm quái rồi?

Vì chúng ta đã đến U Minh Hải Vực, nên mới xuất hiện tình trạng như vậy sao?" Nam Sao Hải Quân lúc này nói xong, toàn thân bắt đầu run rẩy, dù sao đã trải qua hơn một vạn năm tra tấn.

Bây giờ năng lực cơ bản đã mất đi, nên nhìn cảnh tượng trước mắt khó tránh khỏi cảm thấy sợ hãi, cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Nên bây giờ cảm giác phải làm sao đây?

Lẽ nào Tô Mạch thật sự để mình và tất cả đều chết ở đây sao?

Mặc dù những tinh linh đó dường như không thể mạnh mẽ bằng năng lực của Tô Mạch, nhưng dù sao chúng đều là những linh hồn tà ác, đã bám víu trên mặt biển mấy vạn năm rồi, đều là những linh hồn tà ác vô cùng mạnh mẽ.

Nên bây giờ Tô Mạch trong lòng lẽ nào lại không sợ hãi chứ?

Cảnh tượng này rốt cuộc phải giải quyết thế nào, lẽ nào để mặc những tinh linh tà ác đó không ngừng tác quái trên mặt biển.

Nếu thật sự xông ra ngoài, vậy Nam Sao Hải Quân cảm thấy thật sự không thể chống đỡ được đợt tấn công như vậy.

Tô Mạch sau khi nghe những lời đó, đương nhiên hiểu rõ chuyện đang xảy ra trước mắt.

Chương 885

Nếu không phải vì anh và Nam Sao Biển Quân đến U Minh hải vực, lũ tinh linh đó làm sao có thể náo loạn như vậy, làm sao có thể xuất hiện tình huống thế này chứ?

Trong lòng Tô Mạch khá rõ ràng.

Anh chỉ biết cảnh tượng trước mắt này không thể tạo thành uy hiếp, chỉ là những linh hồn có tâm tính tà ác kia.

Chúng đột nhiên cảm nhận được, có tâm linh cảm ứng, biết có người lạ xâm nhập lãnh địa của mình, nên giờ đang tự bảo vệ chăng?

Nhưng đồng thời cũng hấp thu nguyên khí của anh và Nam Sao Biển Quân để nâng cao tu vi của chúng.

Làm sao Tô Mạch có thể không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra chứ?

Vì vậy, những tinh linh và linh hồn tà ác này quả thực không biết tự lượng sức mình.

Tô Mạch nghĩ rằng nếu chúng có thể thôn phệ nguyên khí của anh, thì e rằng sẽ chẳng bao giờ làm được điều đó nữa.

Rốt cuộc, Tô Mạch biết dưới gầm trời này căn bản không có ai có thể đánh bại anh.

Dù sao, hiện tại anh mỗi ngày đều ở trong phòng, mỗi ngày ký tên, mỗi ngày bế quan tu luyện, tu vi ngày càng mạnh mẽ, nên Tô Mạch cảm thấy những tình huống này đều chẳng có gì to tát.

Anh chỉ thấy chẳng trách Nam Sao Biển Quân nhìn cảnh tượng này lại có chút sợ hãi.

Dù sao, Tô Mạch biết tình hình trên mặt biển quả thực khiến người ta nhìn mà không khỏi run sợ.

Tô Mạch biết mình đã quen với trạng thái như vậy, nhưng đột nhiên cảm thấy những linh hồn náo loạn kia, những khí tức tà ác kia quả thực đã bắt đầu tác quái.

Tô Mạch nhìn thấy trạng thái của Nam Sao Biển Quân lúc này quả thực đã bị dọa sợ rồi.

Dù sao, trong lòng anh rõ ràng, khi Nam Sao Biển Quân mới đến đây đã cảm thấy vô cùng khủng bố.

Bây giờ lại một lần nữa nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy, nhìn thấy khung cảnh đáng sợ đến thế, chẳng trách lúc này lại biểu hiện rụt rè, e sợ như vậy.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy cũng chẳng sao, dù sao Nam Sao Biển Quân hiện tại đã bị thương, trải qua hơn một vạn năm tra tấn, việc có thể kiên cường sống sót đến bây giờ đã là một may mắn rồi.

Vậy nên Tô Mạch cảm thấy chuyện này không có gì to tát, chỉ là Tô Mạch hiện tại cũng không ra tay ngăn cản mọi thứ.

Cũng không tiêu diệt toàn bộ tinh linh trên mặt biển, dù sao Tô Mạch hiện tại cũng đang tĩnh quan kỳ biến, xem xem những tinh linh này rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng lẽ chúng có thể cùng lúc xông lên mặt biển, tấn công anh và Nam Sao Biển Quân sao?

Nếu những tinh linh này có khí tức tà ác, nếu thực sự muốn xông ra khỏi mặt biển tấn công, muốn thôn phệ nguyên khí của anh, thì Tô Mạch cảm thấy chúng quả thực không biết tự lượng sức mình.

Lúc đó, Tô Mạch biết mình sẽ không nương tay mà tiễn chúng lên đường.

Tô Mạch lúc này nhìn Nam Sao Biển Quân toàn thân run rẩy, tâm trạng có chút không tốt.

Dù sao, hiện tại anh không muốn nhìn Nam Sao Biển Quân sợ hãi như vậy, bị dọa đến mức này.

Anh nhìn Nam Sao Biển Quân và nói: "Ta đương nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, ngươi còn nhìn thấy, lẽ nào ta không nhìn thấy sao?

Yên tâm đi, ta ở đây rồi, ta sẽ bảo vệ ngươi.

Hiện tại, những tinh linh tà ác, những linh hồn trên mặt biển này quả thực đã bắt đầu náo loạn." "Có thể là giống như vậy, đột nhiên có người lạ xâm nhập lãnh địa." "Chúng bắt đầu tạo phản, cũng bắt đầu muốn không ngừng thôn phệ nguyên khí của người lạ để nâng cao tu vi của mình." Sau khi Tô Mạch nói xong những lời này, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào những đợt sóng lớn cuộn trào trên mặt biển đen kịt.

Dù sao, khi sống ở U Minh hải vực này hơn một vạn năm, anh chưa bao giờ thấy tình huống như vậy.

Chẳng lẽ vì anh mang Nam Sao Biển Quân đến U Minh hải vực này, nên những tinh linh tà ác này mới không ngừng náo loạn trên mặt biển?

Chẳng lẽ chúng muốn thôn phệ nội lực cường đại của anh ư?

Tô Mạch nghĩ rằng chuyện này có thể xảy ra.

Rốt cuộc, anh biết năng lực của mình mạnh đến nhường nào; nếu những tinh linh tà ác này có thể đánh bại và thôn phệ nguyên khí của anh, thì công lực của chúng sẽ tăng lên mấy phần ngay lập tức.

Chương 886

Chẳng trách hiện tại những tinh linh và khí lực tà ác, những linh hồn bám víu trên mặt biển đều bắt đầu náo loạn, xem ra đã nghiên cứu kỹ lưỡng rồi.

Nếu không thì sẽ không xuất hiện cảnh tượng như bây giờ.

Tô Mạch hiện tại ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm mặt biển, sóng biển không ngừng cuộn trào.

Lúc này, Lão Ông đứng trên thuyền nhỏ sắp bị lật, nhưng Tô Mạch cảm thấy Lão Ông căn bản không sợ hãi.

Lão Ông lúc này cũng không hề muốn vào bờ, mọi chuyện là sao?

Chẳng lẽ Lão Ông căn bản không sợ cảnh tượng này sao?

Vì vậy, trong lòng Tô Mạch quả thực cảm thấy rất bất thường, tất cả đều là do những hành vi của Lão Ông.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy điều đó không mấy khả thi.

Nếu Lão Ông không muốn anh và Nam Sao Biển Quân sống ở U Minh hải vực này để dưỡng thương, thì không cần thiết phải làm như vậy.

Hơn nữa, chẳng lẽ Nam Sao Biển Quân không biết năng lực của mình, lại có thể để những tinh linh và linh hồn tà ác trên mặt biển này thôn phệ sao?

Tô Mạch biết hiện tại cũng không phát động tấn công, vì hiện tại anh chỉ đang quan sát tình hình trên mặt biển.

Chẳng lẽ những linh hồn tà ác này thực sự muốn không ngừng cuộn trào, không ngừng náo loạn, muốn thôn phệ nguyên khí của anh

sao?

Vậy nên Tô Mạch hiện tại vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, cũng suy nghĩ liệu có phải tất cả đều do Lão Ông gây ra không, nhưng trong lòng anh dường như không dám tin lắm.

Dù sao anh biết năng lực của mình, Lão Ông không thể đánh bại anh, nói chi là những tinh linh kia.

Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong, ánh mắt tràn đầy kinh hãi nhìn anh, nói: "Ngươi xem hiện tại ta cũng không xác định tình huống này là gì, nếu có thể xác định được thì đã không như vậy rồi.

Ta vừa nãy chỉ đang suy đoán thôi." "Ta chỉ cảm thấy những linh hồn tà ác này nương tựa vào mặt biển gây ra sóng gió lớn đến vậy, lúc này nhìn mặt biển có cảnh tượng như vậy, thực sự có chút khủng bố, nên hiện tại trong lòng ta càng không biết tình hình thế nào nữa." Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời này, nhìn những linh hồn màu xanh lam trên mặt biển, không biết sợ hãi đến mức nào, trong lòng kinh hoàng đến mức nào.

Bởi vì hắn biết mình vốn đã bị thương, bây giờ nhìn cảnh tượng như vậy, cảm thấy những tinh linh tà ác này thực sự muốn xông lên bờ sao?

Nhưng Nam Sao Biển Quân cảm thấy cảnh tượng trước mắt đó thực sự khiến người ta cảm thấy rùng mình, nhưng nhìn cảnh tượng như vậy, rồi nhìn Tô Mạch, trong mắt hắn Tô Mạch căn bản không hề sợ hãi cảnh tượng đó.

Dù sao Nam Sao Biển Quân biết năng lực của anh mạnh mẽ đến thế nào, làm sao có thể quan tâm đến những tinh linh tà ác kia chứ, làm sao có thể quan tâm đến những linh hồn thôn phệ nguyên khí của người khác kia chứ, đối với anh căn bản không đáng sợ.

Nhưng đối với Nam Sao Biển Quân thì thực sự đáng sợ, hiện tại hắn không biết phải làm sao, vì lúc này sóng biển vẫn không ngừng cuộn trào trên mặt biển.

Lão Ông đứng trên thuyền cũng bắt đầu chao đảo muốn đổ, toàn thân dường như sắp rơi xuống biển.

Nam Sao Biển Quân nhìn cảnh tượng này càng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ Lão Ông căn bản không sợ hãi sao?

Tô Mạch lúc này vẫn luôn nhìn cảnh tượng trên mặt biển, cảm thấy trước đây tuy đã sống ở U Minh hải vực, cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nhưng so với hôm nay thì quả thực không giống lắm, lúc này anh cảm thấy những linh hồn tà ác kia không ngừng du tẩu, dường như thực sự muốn toàn bộ xông lên mặt biển.

Chẳng lẽ vì anh và Nam Sao Biển Quân mà mới xuất hiện trạng thái như vậy sao?

Tô Mạch nhìn cảnh tượng này, trong lòng anh biết Nam Sao Biển Quân chắc chắn vô cùng sợ hãi.

Nếu không thì vừa nãy Nam Sao Biển Quân đã không nói ra những lời đó, nhưng Tô Mạch cảm thấy những linh hồn tà ác này có thể làm được chuyện gì to tát sao?

Muốn thôn phệ nguyên khí của anh thì làm sao có thể thành công?

Tô Mạch tuy không ra tay, nhưng lúc này vẫn luôn nhìn chằm chằm mọi thứ trước mắt.

Anh chỉ đang chờ đợi thời cơ, muốn xem rốt cuộc tình hình thế nào, những linh hồn này rốt cuộc muốn gì.

Nếu thực sự giống như vậy, muốn thôn phệ nguyên khí của anh và

Nam Sao Biển Quân.

Thì Tô Mạch biết mình có thể không tha, cũng có thể tiêu diệt toàn bộ tinh linh và khí tức tà ác trong đó.

Chương 887

Nhưng Tô Mạch biết tạm thời mình không làm như vậy, dù sao U Minh hải vực này, nếu U Minh hải vực này không còn những linh hồn tà ác, những tinh linh đó nữa, thì e rằng cũng không còn khủng bố nữa.

Người ta cũng sẽ không còn cảm thấy sợ hãi, U Minh hải vực sở dĩ trong mắt mọi người khiến người ta rùng mình, khiến người ta cảm thấy hoảng sợ, là vì có những tình huống như vậy xảy ra.

Vì vậy, căn bản không có ai muốn đến U Minh hải vực này, trừ khi sau khi chết sẽ dừng lại ở đó một thời gian, nếu không thì U Minh hải vực này làm sao có ý nghĩa gì chứ?

Tô Mạch lúc này, trong ánh mắt cũng tràn đầy vẻ mê hoặc, nhìn Nam Sao Biển Quân, nói: "Lời của ngươi cũng không phải không có lý, hiện tại ta cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

U Minh hải vực đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy, nhìn qua có chút khủng bố." "Chẳng trách nơi này mọi người đều khiếp sợ tột độ, hiện tại nhìn mọi thứ căn bản không phải giả, nếu không thì sẽ không xuất hiện biểu cảm như vậy." Tô Mạch sau khi nói xong những lời này cũng đang cân nhắc trong lòng, nhìn U Minh hải vực trước mắt, có lẽ đã vật đổi sao dời rồi, đã thay đổi trạng thái từ lâu.

Nếu không thì lúc này trên mặt biển cũng không thể nổi lên những cơn cuồng phong dữ dội như vậy, khiến người ta nhìn qua quả thực có chút sợ hãi, chẳng trách vừa nãy Nam Sao Biển Quân lại biểu hiện yếu đuối đến thế.

Tô Mạch vốn biết Nam Sao Biển Quân bị thương rồi, đột nhiên lại để anh ấy đến U Minh hải vực, mọi thứ đều là một kỳ tích.

Nhưng hiện tại lại một lần nữa xuất hiện chuyện như vậy, Tô Mạch có thể hiểu được Nam Sao Biển Quân trong lòng không dễ dàng gì.

Tô Mạch cũng có thể biết lúc đó hắn sợ hãi, dù sao hiện tại hắn không có bất kỳ năng lực nào, nếu không có anh ở đây.

E rằng Nam Sao Biển Quân thực sự không thể đối phó với những sự kiện đột ngột này, cũng không thể đối kháng với những tinh linh tà ác này.

Nhưng hiện tại Tô Mạch biết chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra chứ, có anh ở đây, có Lão Ông ở đây.

Lão Ông quản lý mọi thứ trong U Minh hải vực này, làm sao có thể nhìn những linh hồn tà ác trong đó thôn phệ nguyên khí của người khác chứ, trừ phi Lão Ông không ở đây.

Nhưng mọi thứ đang xảy ra hiện tại, Tô Mạch trong lòng rõ ràng, hiện tại anh không có ý định ra tay.

Nếu anh có thể ra tay ngay lập tức, thì ngay cả Lão Ông cũng sẽ cảm thấy bất ngờ.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch biết mình không dễ dàng đưa ra quyết định, dù sao hiện tại anh biết trên mặt biển tuy có cuồng phong dữ dội, khiến người ta nhìn qua có chút khủng bố.

Nhưng hiện tại anh biết mọi thứ cũng không đáng sợ như anh nghĩ, anh vẫn luôn chờ đợi thời cơ, nếu thực sự như vậy.

Thì trong lòng anh biết, những tinh linh bám víu trên mặt biển trước mắt này, sẽ vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn bị tiêu diệt, sẽ không bao giờ có cơ hội đầu thai nữa.

Trừ phi anh không còn sống nữa, nên Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng.

Chẳng lẽ những tinh linh và khí tức tà ác này không biết năng lực của anh sao?

Chỉ là Tô Mạch hiện tại vẫn luôn quan sát tình hình trên mặt biển, những tinh linh màu xanh lam và khí tức tà ác này, không ngừng vỗ vào mặt biển.

Lúc này phát ra những tiếng gầm rống chân thật, khiến người ta nhìn qua quả thực có chút run sợ.

Tô Mạch hiện tại nhìn cảnh tượng như vậy, lại quay đầu nhìn Nam Sao Biển Quân, lúc này cảm thấy Nam Sao Biển Quân càng sợ hãi hơn.

Vừa nãy tuy cuồng phong dữ dội không ngừng vỗ vào mặt biển, khiến thuyền nhỏ không ngừng chao đảo, nhưng hiện tại Tô Mạch biết cho dù thế nào, Lão Ông đứng trên thuyền làm sao có thể bị lật chứ?

Năng lực của anh mạnh mẽ đến thế, chuyện như vậy không đáng lo, nhưng hiện tại Tô Mạch biết mình đang lo lắng cho tình trạng của Nam Sao Biển Quân.

Lúc này anh vẫn luôn nhìn Nam Sao Biển Quân, cảm thấy trạng thái của Nam Sao Biển Quân quả thực có chút không chống đỡ nổi nữa, nhưng Tô Mạch biết hiện tại đã ở đây, thì không thể dễ dàng rời đi.

Vừa nãy nếu những linh hồn tà ác kia không ngừng phát ra tiếng gầm thét khiến người ta nghe mà sởn gai ốc, thì Nam Sao Biển Quân làm sao có thể như vậy chứ?

Dù sao trong lòng anh biết Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long tộc, năng lực của anh ấy vô cùng mạnh mẽ, nếu không phải bị yêu quái giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm.

Thì cũng không thể năng lực chỉ còn yếu ớt như hiện tại.

Lúc này Tô Mạch trong lòng, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, nhìn Nam Sao Biển Quân rồi tiếp tục nói: "Nhưng ngươi cứ yên tâm đi, vì ta đã mang ngươi đến U Minh hải vực này, sẽ không để ngươi chịu bất kỳ tổn hại nào.

Nếu thực sự giống như chúng ta nói, những tinh linh và linh hồn trên mặt biển." "Thực sự muốn thôn phệ nguyên khí của hai chúng ta, thì ta sẽ lập tức tiêu diệt toàn bộ linh hồn đó, khiến chúng vĩnh viễn không thể tồn tại." Nam Sao Biển Quân lúc này nghe Tô Mạch nói xong, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tô Mạch rồi nhìn những đợt sóng phía sau, tất cả đều là những tinh linh tà ác màu xanh lam, những linh hồn đáng ghét.

Chúng quả thực bắt đầu không ngừng gào thét, Nam Sao Biển Quân biết vừa nãy mình vô cùng sợ hãi.

Lúc này Nam Sao Biển Quân một lần nữa nghe thấy âm thanh đó, thực sự đã rơi vào tuyệt cảnh.

Chương 888

Dù sao trong mắt hắn, khi mới đến U Minh hải vực này.

Hắn đã cảm thấy vô cùng sợ hãi, toàn thân bắt đầu run rẩy, nhưng bây giờ lại một lần nữa nhìn thấy sóng lớn cuộn trào trên mặt biển, nghe thấy những linh hồn tà ác kia.

Những tiếng gào thét không ngừng của một số oan hồn khiến người ta nghe mà đặc biệt thê thảm, cũng khiến người ta nghe mà trong lòng có chút khó chịu, xem ra cũng là một số oan hồn thôi.

Nhưng vì sao không đúng lúc đầu thai, cứ nhất định phải bám víu trên mặt biển, chẳng lẽ số phận đã định phải sống ở đó sao?

Nam Sao Biển Quân chỉ cảm thấy có chút không thông, lúc này cũng bị âm thanh đó dọa sợ, vốn dĩ U Minh hải vực này.

Mọi thứ đều khiến người ta nhìn qua có chút khủng bố, mặt biển đen kịt kèm theo ánh sáng xanh lam không ngừng xuất hiện, lúc này lại một lần nữa nổi lên cuồng phong dữ dội.

Chỉ là Nam Sao Biển Quân cảm thấy rất kỳ lạ, vậy tại sao Lão Ông đứng trên thuyền lúc này lại bất động chứ?

Chẳng lẽ năng lực của anh ấy thực sự mạnh mẽ đến vậy sao?

Xem ra anh ấy có thể quản lý U Minh hải vực này, quản lý những linh hồn tà ác này có một năng lực nhất định, nếu không thì cũng không thể thấy trạng thái như vậy.

Anh ấy căn bản không cảm thấy sợ hãi, vẫn đứng trên thuyền, không hề sợ hãi, tuy đứng trên thuyền có chút chao đảo muốn đổ.

Nhưng căn bản không hề muốn rời đi, cũng không hề muốn lên bờ, tại sao vậy?

Trong lòng Nam Sao Biển Quân cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Chỉ là hiện tại hắn biết tâm tư của mình căn bản không ở phương diện đó, trong ánh mắt đều là một sự sợ hãi, một sự bất lực.

Bởi vì nhìn cảnh tượng trước mắt này khiến trong lòng hắn có chút sợ hãi, vốn dĩ đã cảm thấy U Minh hải vực này vô cùng khủng bố, đột nhiên đi theo Tô Mạch đến U Minh hải vực này căn bản không phải điều hắn muốn.

Nhưng mọi thứ đã xảy ra rồi, thì Nam Sao Biển Quân không biết phải làm sao, hiện tại trong ánh mắt đều là một ánh nhìn bất lực, nhìn Tô Mạch.

Hắn biết những linh hồn tà ác phía sau dường như lúc nào cũng có thể bùng phát ra, âm thanh của chúng thực sự khiến người ta nghe mà khó chịu.

Nam Sao Biển Quân cảm thấy toàn bộ trạng thái của mình ngày càng tệ hơn, vốn dĩ năng lực của hắn đã suy yếu, chỉ còn lại rất ít.

Hiện tại lại một lần nữa nhìn thấy tình huống như vậy, khó tránh khỏi trong lòng sẽ nảy sinh một chút sợ hãi.

Hắn cũng biết năng lực của Tô Mạch cường đại.

Nhưng từ khi bị yêu quái giam cầm ở nơi đó hơn một vạn năm, quanh năm bị ánh mặt trời thiêu đốt, hắn đã hấp hối rồi, việc có thể sống sót là một kỳ tích.

Vì vậy, hiện tại hắn biết mình căn bản không được điều dưỡng tử tế, bị Tô Mạch mang đến U Minh hải vực, vốn tưởng rằng ở U Minh hải vực này mọi thứ đã kết thúc rồi.

Nhưng không ngờ U Minh hải vực này lại một lần nữa xuất hiện những chuyện khủng bố, cảnh tượng trước mắt thực sự khiến người ta nhìn mà có chút kinh hãi.

Nam Sao Biển Quân biết nếu không bị thương, không bị suy giảm năng lực, e rằng cũng sẽ cảm thấy có chút sợ hãi.

"Tô Mạch huynh đệ, ta biết ngươi sẽ bảo vệ ta, nhưng lúc này sóng lớn cuồn cuộn trên mặt biển, những linh hồn tà ác kia là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ chúng thực sự muốn thôn phệ nguyên khí của ta sao?" "Hiện tại ta bị thương rồi, nguyên khí cũng chỉ còn lại rất ít, thì có ích gì cho chúng chứ, những kẻ này nhìn qua thực sự vô cùng đáng sợ." Nam Sao Biển Quân sau khi nói xong những lời này, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm những đợt sóng lớn kia xen lẫn những linh hồn tà ác không ngừng cuộn trào trên mặt biển.

Khiến người ta nhìn cảnh tượng trước mắt thực sự cảm thấy vô cùng sợ hãi, Nam Sao Biển Quân biết mình cũng đã trải qua nhiều chuyện, cũng đã từng đến những nơi hoang dã.

Nhưng so với U Minh hải vực trước mắt này thì căn bản không đáng sợ, xem ra ấn tượng về U Minh hải vực này trong lòng người ta, chẳng trách lại sâu sắc đến vậy.

Chỉ cần đến đây một lần sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, e rằng sẽ không bao giờ dám đến U Minh hải vực này nữa.

Nam Sao Biển Quân hiện tại vẫn luôn nhìn chằm chằm mọi thứ, trong tai hắn cũng không ngừng truyền đến những âm thanh chói tai, vừa nãy chỉ là những tiếng gào thét.

Hiện tại lại kèm theo những âm thanh đáng thương, những âm thanh khủng bố đều xuất hiện, xem ra những linh hồn tà ác bám víu trên mặt biển kia.

Lúc này dường như đều đang không ngừng khóc lóc, không ngừng gào thét, như thể đã chịu oan ức vậy.

Vì vậy, hiện tại Nam Sao Biển Quân nghe những âm thanh đó.

Chương 889

Thực sự cảm thấy sởn gai ốc, rùng mình, toàn bộ trạng thái của hắn ngày càng tệ hơn, lúc này hắn nằm trên mặt đất.

Hắn biết mình chỉ còn lại chút nguyên khí cuối cùng, có thể duy trì thể lực, nhưng nhìn cảnh tượng như vậy hắn biết mình có chút không chống đỡ nổi nữa, chỉ cảm thấy mọi thứ trong đó thực sự khiến người ta khủng bố.

Nam Sao Biển Quân hiện tại mới biết hóa ra U Minh hải vực này còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng, tuy khi còn nhỏ nghe phụ vương nhắc đến U Minh hải vực.

Nhưng lúc đó hắn cảm thấy không có nhiều ký ức, hiện tại đột nhiên biết đến, cái tên này quả thực khiến người ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Hóa ra U Minh hải vực trong miệng phụ vương chính là cảnh tượng như thế này trước mắt.

Nam Sao Biển Quân hiện tại thực sự đã mở rộng tầm mắt.

Lúc này trong ánh mắt hắn tràn đầy sợ hãi, thu ánh mắt lại, nhìn Tô Mạch bên cạnh nói: "Chẳng trách người bình thường nhắc đến U Minh hải vực đều đột nhiên cảm thấy sợ hãi, xem ra nơi này thực sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc nó khủng bố đến mức nào." Tô Mạch hiện tại nghe Nam Sao Biển Quân nói những lời đó xong, lại nhìn lên bầu trời U Minh hải vực, cảm thấy hiện tại tình hình quả thực có chút không ổn.

Nước biển xen lẫn ánh sáng xanh lam không ngừng cuộn trào, khiến người ta nhìn mà quả thực rất khủng bố.

Tô Mạch trong lòng biết mình đã sống ở U Minh hải vực hơn một vạn năm, tình huống như vậy quả thực không thường thấy.

Dù sao, phàm những người lạ đến U Minh hải vực đều có chuyện, nếu không thì U Minh hải vực ít khi có người đến thăm.

Vì vậy, anh mang Nam Sao Biển Quân đến U Minh hải vực, hy vọng có thể giúp Nam Sao Biển Quân từ từ điều dưỡng cơ thể.

Dù sao, trong mắt anh cảm thấy U Minh hải vực này khá phù hợp với anh ấy, nhưng hiện tại lại xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Trong lòng anh lúc này cũng không biết phải quyết định thế nào, vì thấy cảnh tượng như vậy cũng không nhiều, dù sao Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng, mọi thứ trước mắt đều chứng minh.

Rằng những linh hồn tà ác này đã bắt đầu tác quái, nếu không thì cũng không thể xuất hiện tình huống bất thường như vậy, Tô Mạch trong lòng làm sao có thể không hiểu rõ nguyên nhân như vậy chứ.

Hiện tại anh cảm thấy nếu mang Nam Sao Biển Quân rời khỏi đây, thì mọi thứ chẳng phải công cốc rồi sao?

Vì đã đến U Minh hải vực này, thì không thể dễ dàng rời đi.

Hơn nữa, Tô Mạch biết muốn tiêu diệt những linh hồn tà ác này, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Dù sao với thực lực và bản lĩnh của anh ngày nay, những linh hồn tà ác này làm sao có thể dám đối kháng với Tô Mạch chứ, nên hiện tại anh cảm thấy căn bản không đáng sợ.

Nhưng trong lòng anh vẫn luôn lo lắng cho tình hình của Nam Sao Biển Quân, nếu Nam Sao Biển Quân vẫn nhút nhát như vậy, sợ hãi như vậy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, thì

trong lòng anh biết mọi chuyện quả thực có chút khó giải quyết.

Dù sao anh biết mang Nam Sao Biển Quân đến đây, chỉ là để anh ấy điều dưỡng.

Không hy vọng xuất hiện tình huống như hiện tại, hy vọng Nam Sao Biển Quân có thể thực sự bình tĩnh lại.

Nhưng Tô Mạch biết, dù sao hiện tại U Minh hải vực đột nhiên xuất hiện một mặt khủng bố như vậy.

Chẳng trách Nam Sao Biển Quân lại kinh hoàng như bây giờ, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, quả thực nhìn qua có chút không ổn, lúc này anh ấy không ngồi yên được nữa, nằm vật xuống đất.

Cả người nhìn qua dường như đã hôn mê, nhưng Tô Mạch trong lòng cũng hiểu rõ tâm nhãn của anh ấy lớn đến đâu, làm sao có thể hôn mê chứ?

Năng lực của anh ấy tuy gần như đã mất hết, nhưng dù sao vẫn còn một chút dư lực.

Tô Mạch trong lòng biết Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long tộc, làm sao có thể dễ dàng bị đánh bại, làm sao có thể dễ dàng chết đi chứ.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng cũng khá rõ ràng, trải qua hơn một vạn năm đấu tranh, Nam Sao Biển Quân một mình kiên cường chống đỡ đã chứng minh năng lực của anh ấy có.

Vì vậy, hiện tại gặp phải tình huống như vậy cũng có chút trở tay không kịp, nếu không thì trong đầu anh ấy không thể xuất hiện cảnh tượng như vậy, Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng.

Tô Mạch lúc này trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, vẫn luôn nhìn Nam Sao Biển Quân, dù sao hy vọng Nam Sao Biển Quân đừng quá lo lắng, cũng đừng quá sợ hãi.

Nhưng vừa nãy anh cảm thấy những lời cần nói đều đã nói rồi, nhưng anh biết anh ấy vẫn trong trạng thái đó, trong lòng anh cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Nhưng hiện tại anh biết không thể dễ dàng mang Nam Sao Biển Quân rời khỏi đây, vì đã đến U Minh hải vực này, Lão Ông đã đồng ý để họ ở lại đây.

Chương 890

Thì Tô Mạch biết mình không thể bỏ dở giữa chừng, lúc này anh nhìn Nam Sao Biển Quân nói: “U Minh hải vực quả thực đáng sợ hơn trong tưởng tượng, cũng chẳng trách ngươi lại sợ hãi đến vậy.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện cảnh tượng trước mắt này, khiến trong lòng người ta cảm thấy run sợ, ta càng có thể hiểu được tâm trạng của ngươi như thế nào.” “Tuy ta không hề sợ hãi mọi thứ trong đây, nhưng ngươi thì không giống.

Dù sao đây là lần đầu tiên ngươi đến U Minh hải vực này, hiện tại lại bị trọng thương, thể lực của ngươi trong một khoảng thời gian sẽ không thể hồi phục, nên mới kinh hoàng như vậy.” “Ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi lúc này, nhưng hiện tại ngươi cũng đừng quá lo lắng nữa.

Như vậy, ta đã mang ngươi đến U Minh hải vực, làm sao ta có thể để ngươi chịu bất kỳ tổn hại nào chứ?” Sau khi Tô Mạch nói xong những lời này, vẫn luôn nhìn mặt biển đen kịt không ngừng nổi sóng gió, lúc này sóng lớn đã rất cao rồi.

Không ngừng xoáy tròn trên bầu trời U Minh hải vực, khiến người ta cảm thấy quả thực có chút khủng bố.

Tô Mạch cũng biết tuy đã sống ở đây hơn một vạn năm.

Nhưng dù sao đã rời khỏi đây lâu rồi, tình hình của U Minh hải vực này rốt cuộc thế nào, Tô Mạch trong lòng cũng không dám cụ thể hiểu rõ.

Vì vậy, hiện tại anh cảm thấy mọi thứ trong đây dường như đột nhiên thay đổi, không còn yên tĩnh như vậy nữa.

Dù sao trong ấn tượng của anh, U Minh hải vực này tràn đầy ấm áp.

Tuy trong đó có những linh hồn tà ác, nhưng Tô Mạch biết khi sống ở đó chưa bao giờ gặp nguy hiểm, cũng không có ai đáng sợ như vậy.

Nhưng sau khi một lần nữa đến U Minh hải vực này, anh cảm thấy mọi thứ trong đây quả thực đã xảy ra những thay đổi khác biệt.

Trong đó đã vật đổi sao dời, ngay cả Lão Ông quản lý U Minh hải vực cũng đã thay người, vậy thì lần này làm sao có thể không thay đổi chứ?

Tô Mạch hiện tại đều cảm thấy không thể tin được, xem ra một khi người ta rời khỏi một nơi nào đó, sau khi trở về thì những thứ trong đó.

Mọi thứ trong đó đều đã xảy ra thay đổi, có những điểm khác biệt, nên hiện tại mới xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Dù sao Tô Mạch biết mình đã sống trong vô tri lúc đó.

Tuy nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhưng trong đó chưa bao giờ xuất hiện nhiều sóng lớn cuộn trào như hiện tại, toàn bộ mặt biển nhìn qua không ngừng náo loạn.

Giống như đã mở nồi vậy, những tinh linh đáng ghét kia, những linh hồn tà ác kia vẫn luôn kèm theo những đợt sóng đen kịt không ngừng cuộn lên.

Khiến người ta nhìn mà quả thực có chút khủng bố.

Tô Mạch biết năng lực của mình có, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt này khó tránh khỏi trong lòng có chút lo lắng.

Dù sao anh biết tình huống như vậy xuất hiện quá ít, hôm nay vì

sao mọi thứ lại trở nên bất thường đến vậy?

Vì sao mọi thứ trong đó nhìn qua không hề yên tĩnh?

Chẳng lẽ vì anh đã đến đây sao?

Nếu thực sự giống như Tô Mạch nói, U Minh hải vực sau khi anh đến đó, mọi thứ trong đó đã xảy ra thay đổi, thì anh cảm thấy mình là một tội nhân rồi.

Nếu không có U Minh hải vực này, mang Nam Sao Biển Quân đến đây dưỡng thương, thì mọi thứ trong đó có lẽ đã yên tĩnh như vậy rồi, chỉ là hiện tại Tô Mạch biết điều đó đều vô dụng.

Vì đã phá hoại mọi thứ trong đó, thì đừng quá lo lắng, hơn nữa những linh hồn tà ác kia, nếu muốn thôn phệ nguyên khí của anh, thì làm sao có thể làm được chứ, Tô Mạch biết mình chưa bao giờ lo lắng về vấn đề đó.

Anh cũng biết hiện tại lo lắng những vấn đề đó dường như cũng vô ích.

Dù sao mọi thứ trong đó đều đã xảy ra thay đổi rồi.

Trải qua hơn một vạn năm, đã trải qua biến thiên từ lâu rồi, làm sao có thể giống y hệt như cũ chứ?

Tô Mạch trong lòng cũng khá rõ ràng về chuyện như vậy, lúc này sau khi nói xong những lời này cũng hy vọng Nam Sao Biển Quân đừng suy nghĩ nhiều nữa, càng đừng lo lắng.

Lão Ông hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, biết người trẻ tuổi trước mắt này xem ra có kinh nghiệm nhất định, chẳng lẽ đã sống ở U Minh hải vực này sao?

Lão Ông hiện tại trong lòng, nhìn Tô Mạch nói: “Tiểu huynh đệ, ta thấy hiện tại biểu cảm của ngươi có biểu hiện như hiện tại, căn bản

không hề sợ hãi, xem ra ngươi cũng khá hiểu rõ mọi thứ trong đây, nên ta trong lòng suy đoán, có lẽ ngươi đã ở trong đây rồi." "Nhưng trong ấn tượng của ta chưa bao giờ thấy ngươi, cũng chưa bao giờ cảm nhận được sự tồn tại của ngươi, có lẽ trước khi ta đến đây." "Ngươi đã sống ở đây, trừ phi như vậy, nếu không thì cũng không thể bình tĩnh như lúc này." Lão Ông sau khi nói xong vẫn luôn suy nghĩ trong lòng, dù sao ông đã quản lý mọi thứ trong U Minh hải vực này hơn một vạn năm, căn bản chưa bao giờ thấy Tô Mạch.

Cũng chưa bao giờ thấy cảnh tượng như hiện tại, cũng không biết những linh hồn ở bờ biển kia, vì sao lại náo loạn như vậy, chẳng lẽ thực sự giống như Tô Mạch nói, muốn xông ra thôn phệ nguyên khí của hai người sao?

Chương 891

Nhưng Lão Ông cảm thấy những linh hồn này nếu muốn làm như vậy, thì thực sự không biết tự lượng sức mình, chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Nếu thực sự muốn làm như vậy, thì Tô Mạch làm sao có thể để chúng ở lại, chẳng phải là để chúng toàn bộ bị tiêu diệt, e rằng vĩnh sinh vĩnh thế cũng không thể đầu thai chuyển thế nữa.

Nhưng vừa nãy Nam Sao Biển Quân sợ hãi như vậy, nhưng đối với Tô Mạch căn bản không sợ hãi cảnh tượng đó, nên Lão Ông hiện tại cảm thấy những chuyện này cũng rất kỳ lạ.

Xem ra người trẻ tuổi có khí phách ngút trời trước mắt này quả thực có chút khác biệt, lịch sử của anh ấy cũng là một bí ẩn, Nam Sao Biển Quân biết sợ hãi.

Nhưng Tô Mạch lại không hề sợ hãi, Lão Ông cảm thấy nhìn cảnh tượng này trong lòng khó tránh khỏi có vấn đề, lúc này sau khi nói xong những lời đó, ánh mắt tràn đầy vẻ mê hoặc, vẫn luôn nhìn Tô Mạch.

Cảm thấy người trẻ tuổi này rốt cuộc là từ đâu đến chứ, Lão Ông trong lòng không ngừng suy đoán, dù sao hiện tại có đáp án ông cũng không hỏi.

Bởi vì hiện tại Lão Ông biết không nên hỏi quá nhiều, nếu thực sự đồng ý để anh ấy ở lại đây dưỡng thương, thì e rằng sau một thời gian nữa thân phận của anh ấy tự nhiên sẽ được tiết lộ, cũng sẽ không có che giấu gì.

Dù sao trong ấn tượng của Lão Ông, Tô Mạch người trẻ tuổi này tính tình thành thật thẳng thắn, đặc biệt coi trọng tình nghĩa.

Nếu không thì cũng không thể mang bạn bè của mình đến U Minh hải vực này dưỡng thương rồi, nhưng đồng thời Lão Ông cũng cảm thấy kinh ngạc.

U Minh hải vực này thực sự thích hợp để dưỡng thương sao?

Dù sao U Minh hải vực này có chút khủng bố, người bình thường hay một số thần tiên, tu tiên cũng không thích U Minh hải vực.

Ngay cả việc dừng lại ngắn ngủi cũng không thích ở đó một lát, nhưng Tô Mạch trước mắt lại mang bạn bè bị thương đến U Minh hải vực này, nên những vấn đề này đều cứ luẩn quẩn trong đầu Lão Ông.

Tô Mạch hiện tại nghe Lão Ông nói những lời đó xong, a a cười, dù sao trong mắt anh đối với cảnh tượng trước mắt này, tuy chưa từng thấy.

Nhưng cũng không cảm thấy khủng bố, dù sao năng lực của anh mạnh mẽ đến thế, làm sao có thể quan tâm đến những tinh linh tà ác kia chứ, nói chi là người khác.

Dưới gầm trời này có mạnh mẽ đến đâu, thì Tô Mạch cảm thấy đều không đáng sợ, nên hiện tại trong từ điển của anh căn bản không có hai chữ sợ hãi.

Tô Mạch hiện tại vừa cười vừa nhìn Lão Ông nói: "Lão Ông người thực sự đã cười rồi, ta làm sao có thể sống ở đây chứ, ta chỉ cảm thấy vì U Minh hải vực là một nơi vô cùng khủng bố, làm sao có thể không có tình huống xuất hiện chứ, làm sao có thể bình yên vô sự chứ?" "Cảnh tượng đột nhiên xuất hiện trước mắt này, ta cảm thấy cũng chẳng có gì to tát cả, nếu trong đó cứ mãi thái bình, không có hiện tượng khủng bố nào xuất hiện, thì ta mới cảm thấy bất thường." Lão Ông hiện tại không nói ra thân phận của anh, cũng không nói anh sống ở U Minh hải vực, vì hiện tại ông biết chưa đến lúc.

Chưa nói ra sự thật lúc đó, hiện tại đối mặt với Lão Ông, cũng không nói quá nhiều, chỉ là hiện tại hành vi cử chỉ quả thực khiến người ta cảm thấy có chút tình huống bất thường.

Dù sao nếu một thần tiên nào đó đến U Minh hải vực nhìn cảnh tượng trước mắt này, cũng sẽ không biểu hiện bình tĩnh như vậy, trong ánh mắt không hề có bất kỳ sợ hãi nào.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch biết mọi thứ, xem ra Lão Ông đã nhìn ra rồi, nhưng Tô Mạch biết mình không thừa nhận, Lão Ông cũng không có cách nào.

Dù sao hiện tại anh cũng biết, mọi thứ trước mắt này cũng không phải do Lão Ông kiểm soát tạo ra, càng không phải do Lão Ông dùng huyễn thuật biến hóa ra.

Vì vậy, hiện tại đều là do những linh hồn tà ác kia, những oan hồn không ngừng du tẩu trên mặt biển kia, tạo ra cảnh tượng như vậy.

Hiện tại Tô Mạch biết chuyện như vậy không đáng sợ, sẽ không sợ hãi, chỉ là hiện tại anh cảm thấy Nam Sao Biển Quân sợ hãi như vậy, trong lòng anh có chút khó chịu.

Dù sao trong lòng anh cũng hiểu rõ Nam Sao Biển Quân bị thương rồi, lại một lần nữa đến nơi khủng hoảng như vậy, lại xảy ra cảnh tượng như vậy, chẳng trách lại sợ hãi đến thế.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng có thể hiểu được Nam Sao Biển Quân không dễ dàng, nhưng hiện tại Tô Mạch biết tạm thời không nói ra thân phận, cũng không nói ra quá nhiều chuyện.

Đặc biệt là trước mặt Lão Ông, những lời như vậy quả thực có chút quá sớm, dù sao hiện tại tuy biết Lão Ông nhìn qua đặc biệt từ bi hiền lành.

Có thể quản lý U Minh hải vực này cũng có năng lực nhất định,

nhưng Tô Mạch hiện tại cũng không bàn bạc mọi thứ.

Tô Mạch hiện tại trong lòng vẫn luôn nhìn lên bầu trời U Minh hải vực, quả thực có chút hiện tượng khủng bố, khiến người ta cảm thấy không mệt mỏi, cũng đã biết rồi, hiện tại đặc biệt sợ hãi.

Nhưng trong lòng anh căn bản đối với vấn đề như vậy và cảnh tượng trước mắt này, không hề có bất kỳ cảm giác nào.

Dù sao anh biết năng lực của mình mạnh mẽ đến thế, làm sao phải quan tâm đến tình huống nhỏ như vậy chứ, người khác nhìn cảnh tượng trước mắt này đều sẽ sợ hãi, nhưng trong mắt Tô Mạch vấn đề như vậy chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Anh chưa bao giờ cảm thấy có vấn đề gì to tát xuất hiện, vì vậy hiện tại làm sao có thể cảm thấy sợ hãi, làm sao có thể sợ hãi cảnh tượng trước mắt này chứ?

Lão Ông hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mê hoặc, lúc này cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này không nói thật.

Nhưng tâm trạng của ông cũng khá tốt, dù sao ông biết không nên bận tâm quá nhiều, nếu Tô Mạch trước mắt không nói quá nhiều, cũng không nói ra thân phận thật sự, càng không nói ra tất cả mọi chuyện.

Chương 892

Thì Lão Ông cảm thấy cũng là chuyện bình thường, dù sao mỗi người đều có sự riêng tư của mình, mỗi người đều có bí mật của mình mà, không nói ra, thì cũng không nên truy hỏi nữa, vì Lão Ông cảm thấy không cần thiết.

Nếu sau này Tô Mạch và Nam Sao Biển Quân thực sự ở U Minh hải vực này dưỡng thương, thì Lão Ông biết mọi thứ tự nhiên sẽ có câu trả lời.

Lúc đó e rằng không hỏi, thì Tô Mạch cũng sẽ nói cho ông biết thân phận và lịch sử của mình, nên hiện tại Lão Ông cảm thấy mọi thứ không vội vàng.

Đợi Tô Mạch và Nam Sao Biển Quân quen biết, thân thiết với ông rồi, tự nhiên sẽ nói chuyện mọi thứ rồi, nên hiện tại Lão Ông cảm thấy cũng không nên cứ ép hỏi mãi, càng đừng hỏi quá nhiều.

Chỉ là vừa nãy Lão Ông đột nhiên cảm thấy nhìn thấy cảnh tượng của Tô Mạch như vậy có chút tò mò thôi, nếu không thì Lão Ông biết mình sẽ không hỏi.

Nếu Tô Mạch không sống ở U Minh hải vực này, làm sao có thể biểu hiện bình tĩnh như vậy, không có bất kỳ bất thường nào xảy ra chứ?

Chỉ là hiện tại Lão Ông cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, làm việc đặc biệt trầm tĩnh, xem ra cũng là một người trẻ tuổi có năng lực.

Thân phận chắc chắn không tầm thường, tuy tuổi còn khá trẻ, nhưng bản lĩnh của anh ấy cao cường Lão Ông trong lòng có thể cảm nhận được, lúc này, ông cũng biết không nên hỏi, chỉ lặng lẽ lắng

nghe Tô Mạch nói chuyện.

Tô Mạch hiện tại sau khi nói xong, vẫn luôn quan sát một số thứ trên mặt biển, đồng thời cũng nhìn Lão Ông, cảm thấy những lời vừa nãy của mình, Lão Ông lẽ ra không nên tin sao?

Nhưng anh cảm thấy không sao cả, bất kể Lão Ông có tin hay không, thì Tô Mạch biết tạm thời cũng không tiết lộ thân phận, càng không nói ra sự thật.

Càng không nói cho người khác biết mọi thứ mình đã sống ở U Minh hải vực, vì anh biết mình đã sống ở U Minh hải vực.

Hơn một vạn năm chưa bao giờ kể cho người khác nghe, cũng chỉ có mình anh biết, nhưng những linh hồn tà ác đã sống ở U Minh hải vực đó, đã không còn tồn tại nữa.

Tô Mạch biết mọi thứ trước mắt không nên nói quá nhiều thì tốt hơn, lúc này trong lòng anh.

Ánh mắt trở nên bình hòa hơn một chút, nhìn Lão Ông trước mắt, rồi tiếp tục nói: “Vì vậy hiện tại những đợt sóng biển không ngừng cuộn trào, khiến người ta nhìn quả thực có chút khủng bố, nhưng trong lòng ta hiểu rõ, vì nơi này là U Minh hải vực thì tự nhiên có nơi khủng bố.

Hiện tại những linh hồn tà ác bám víu trên mặt biển kia, quả thực đã bắt đầu náo loạn.” “Nhưng nếu muốn thôn phệ nguyên khí của ta, thì quả thực buồn cười đến cực điểm, cũng có chút không biết tự lượng sức mình, với năng lực của ta, muốn đến gần ta cũng không thể.” Tô Mạch trong lòng rõ ràng hiện tại nói những lời này cho những linh hồn tà ác đang không ngừng gây sóng gió trên mặt biển nghe, hy vọng có thể trở nên bình tĩnh hơn một chút.

Đừng làm những cuộc đấu tranh vô nghĩa nữa, cũng đừng không

biết tự lượng sức mình nữa.

Nếu thực sự có ý niệm tà ác, thì Tô Mạch biết mình sẽ không nương tay.

E rằng những ngày tốt đẹp sẽ kết thúc, mọi thứ cũng sẽ không thể tồn tại nữa, nên Tô Mạch biết tạm thời không làm chuyện đó.

Càng không vì Nam Sao Biển Quân mà làm hại những linh hồn này, tuy đôi khi chúng tà ác, chỉ thông qua khí tức của một số người mà tăng trưởng năng lực thôi.

Nhưng Tô Mạch trong lòng rõ ràng có những cách như vậy, tà ác, hút nguyên khí của người khác thì có thể sống bình thường, nhưng người đó thì không sống được nữa.

Vì vậy, hiện tại Tô Mạch không hy vọng những kẻ này lại làm những chuyện tổn hại đến bá tánh nữa.

Mỗi ngày bám víu trên mặt biển mà sống, ở U Minh hải vực này bình yên vô sự.

Tuy đều là những linh hồn tà ác, nhưng cứ ở trong đó mà sống vô cùng bình yên, không đi ra ngoài hại người, thì Tô Mạch trong lòng khá yên tâm.

Tuy biết không cần quản lý những chuyện như vậy, nhưng một khi gặp phải tình huống như vậy.

Thì làm sao có thể nhìn bá tánh bị tổn hại chứ, làm sao có thể nhìn những yêu ma quỷ quái này hoành hành bá đạo chứ.

Vì vậy, Tô Mạch trong lòng biết mình nên làm gì lúc này.

Những linh hồn và oan hồn không ngừng du tẩu ở U Minh hải vực này.

Một số thì bình tĩnh ổn định, nhưng lúc này lại bắt đầu náo loạn.

Nhưng Tô Mạch trong lòng cũng biết, sở dĩ chúng náo loạn như vậy, là vì anh đã mang Nam Sao Biển Quân đến đây.

Chẳng lẽ chúng thấy Nam Sao Biển Quân bị thương, biết thân phận của Nam Sao Biển Quân là hậu duệ Long tộc, nên cũng muốn nhờ đó mà hấp thu khí tức Long tộc, tăng trưởng công lực của mình sao?

Nếu không thì vì sao lại xuất hiện trạng thái như vậy trên mặt biển, vì sao những khí tức tà ác này lại kèm theo sóng biển không ngừng cuộn trào, dường như muốn xông lên bờ vậy?

Chẳng trách vừa nãy Nam Sao Biển Quân lại sợ hãi đến thế, xem ra mọi thứ cũng có thể xảy ra, nhưng Tô Mạch biết mình sẽ không đứng yên nhìn Nam Sao Biển Quân bị tổn hại.

Chương 893

Lão Ông hiện tại nghe Tô Mạch nói xong đương nhiên biết có người có năng lực làm những chuyện vừa nãy, nếu những linh hồn và khí tức kia.

Thực sự tác quái, thì chúng thực sự đã đi đời rồi, không thể tiếp tục sống ở U Minh hải vực này nữa.

E rằng ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có, sở dĩ Tô Mạch nói như vậy Lão Ông khá có thể hiểu được.

Dù sao hiện tại Lão Ông biết người trẻ tuổi trước mắt này năng lực siêu phàm.

Nhìn qua, thân phận địa vị của anh ấy vô cùng tôn quý, chỉ là Lão Ông biết người trẻ tuổi trước mắt này không tiết lộ dù chỉ một lời.

Thì cũng không hỏi quá nhiều nữa, vì vậy hiện tại Lão Ông vẫn giữ im lặng, đứng trên thuyền nhìn mọi thứ trước mắt, tuy sóng biển không ngừng vỗ, đập vào thuyền nhỏ.

Nhưng vẫn bất động, mọi thứ làm sao có thể tạo thành uy hiếp cho ông chứ?

Dù sao Lão Ông biết, Tô Mạch muốn làm gì.

E rằng dưới gầm trời này, trong tứ hải bát hoang căn bản không có ai có thể ngăn cản, tuy Lão Ông biết mình chưa từng giao đấu với anh ấy.

Nhưng qua sự quan sát vừa nãy, và sự ổn trọng trong cách xử lý mọi việc, ông có thể hiểu được mọi thứ.

Vì vậy, hiện tại Lão Ông nghe Tô Mạch nói xong, vẫn giữ ý không nói, nhưng đồng thời trong lòng biết người trẻ tuổi trước mắt này phi

thường bất phàm.

Không nên đối địch với anh ấy thì tốt hơn, hơn nữa Lão Ông biết mình quản lý mọi thứ ở U Minh hải vực này khá tốt.

Làm gì phải đối địch với người khác chứ, ông là một người khá lương thiện, nếu không thì vừa nãy cũng không thể đồng ý để Tô Mạch và Nam Sao Biển Quân ở lại đây dưỡng thương rồi.

Nếu Lão Ông kiêu ngạo tự đại thì không thể làm như vậy, vì vậy hiện tại ông biết Tô Mạch trước mắt có năng lực.

Hơn nữa, hiện tại Lão Ông cũng biết mình đã sống nhiều năm như vậy rồi, cũng chưa bao giờ kết thù với ai, nên hiện tại nhìn mọi thứ càng rõ ràng hơn.

Tô Mạch hiện tại sau khi nói xong những lời đó, trong ánh mắt tràn đầy sát khí, vì anh biết nếu những linh hồn tà ác và khí tức trên mặt biển kia thực sự muốn làm như vậy.

Thì chúng thực sự đã đi đời rồi, e rằng sẽ không bao giờ có cơ hội đó nữa, sống ở U Minh hải vực, cũng không thể bám víu trên mặt biển, tiếp tục tồn tại nữa.

Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, e rằng chúng sẽ vĩnh viễn biến mất trong tứ hải bát hoang, trong tam giới cũng sẽ không còn tên của chúng nữa.

Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng, mình phải làm gì, nếu hiện tại thực sự tạo thành uy hiếp cho Nam Sao Biển Quân, thì Tô Mạch biết mình càng không tha.

Hiện tại trong lòng anh, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, nhìn những tinh linh tà ác không ngừng nổi sóng gió trên mặt biển, rồi nhìn Lão Ông nói: “Vì vậy hiện tại tốt nhất là lập tức thu hồi pháp thuật hiện tại, khiến mọi thứ trở nên bình tĩnh, nếu không thì nếu thực sự có

ý niệm tà ác như vậy, thì ta sẽ không tha.” “Nếu muốn làm hại bạn bè của ta, căn bản là điều không thể, ta càng không thể tha thứ.” Tô Mạch biết mình rất hy vọng Nam Sao Biển Quân có thể bình tĩnh hơn một chút, dù sao anh biết Nam Sao Biển Quân hiện tại nhìn cảnh tượng trước mắt bị dọa đến không thể chịu nổi nữa.

Cả người không ngồi yên được nữa, mềm nhũn nằm trên mặt đất, nên nhìn Nam Sao Biển Quân như vậy làm sao có thể không lo lắng, làm sao có thể không sợ hãi chứ.

Dù sao anh biết mình mang Nam Sao Biển Quân đến U Minh hải vực, cũng hy vọng Nam Sao Biển Quân có thể thông qua khí tức yên tĩnh trong đó không ngừng khôi phục năng lực của mình.

Vì vậy, Tô Mạch biết mình muốn làm như vậy, nhưng không ngờ trước mắt lại xuất hiện cảnh tượng như vậy, chẳng trách Nam Sao Biển Quân vừa nãy lại sợ hãi đến thế.

Vì vậy, Tô Mạch cảm thấy nếu những linh hồn này thực sự đáng ghét, có ý niệm như vậy, thì Tô Mạch biết mình sẽ không cố chấp, cũng không thể giữ lại chúng, lập tức tiêu diệt chúng.

Tô Mạch trong lòng rõ ràng mình có thể làm được, vì vậy hiện tại hy vọng những linh hồn đang không ngừng cuộn trào trên mặt biển kia, những oan hồn tà ác kia có thể hiểu ra một chút, đừng tự tìm đường chết nữa.

Nếu thực sự không kiềm chế một chút, thì Tô Mạch biết mình sẽ không khách khí với chúng.

Nếu muốn làm hại Nam Sao Biển Quân dù chỉ một chút thì anh biết mình càng không thể tha thứ, xem ra những việc này anh nhất định sẽ làm.

Dù sao Tô Mạch biết mình có năng lực như vậy, muốn đối phó với

chúng, căn bản chỉ là chuyện vẫy tay một cái, cũng không cần tốn sức.

Chỉ là hiện tại Tô Mạch nhìn mọi thứ trước mắt, không hề có bất kỳ hành động nào, cũng không có tình huống nào xuất hiện, chỉ là không muốn làm hại quá nhiều linh hồn vô tội thôi.

Dù sao trong mắt anh, những oan hồn bám víu trên mặt biển mà sống, những linh hồn tà ác kia, cũng là một số người đáng thương, tuy chỉ là một số tàn hồn, có một số khí tức, nhưng Tô Mạch không muốn làm hại chúng.

Nếu những kẻ này không biết tự lượng sức mình muốn đối kháng, hoặc làm hại Nam Sao Biển Quân, thì Tô Mạch biết mình sẽ không nhìn mà thương hại, giữ lại chúng.

E rằng ngay cả chút nguyên khí cuối cùng cũng không thể sót lại, khiến chúng vĩnh viễn biến mất trong tứ hải bát phương, e rằng sẽ không bao giờ có cơ hội đầu thai chuyển thế nữa.

Chương 894

Tô Mạch biết mình có bản lĩnh như vậy, vì vậy hiện tại đối với mọi thứ trước mắt căn bản không hay biết, cũng không cảm thấy hoảng sợ.

Tô Mạch biết kết quả cuối cùng, vì vậy hiện tại cũng không vội vàng, vì vậy những linh hồn tà ác này không còn sống nữa.

Ngay cả tàn thân cuối cùng cũng không tồn tại nữa, thì Tô Mạch cảm thấy không sao cả, vậy thì lên đường đi.

Nhưng hiện tại tuy những linh hồn này bắt đầu tác quái, khiến mặt biển đen kịt không ngừng cuộn trào, khiến người ta nhìn mà khủng bố.

Nhưng dù sao cũng không đâm vào bờ, không tấn công Nam Sao Biển Quân, thì Tô Mạch trong lòng khá an tâm, vì vậy hiện tại anh không ra tay, tạm thời cũng không muốn làm gì.

Nam Sao Biển Quân hiện tại nghe Tô Mạch nói xong có chút kích động, tuy lúc này thể lực của hắn không chống đỡ nổi nữa.

Nằm vật xuống đất, toàn bộ trạng thái cũng không tốt lắm, dù sao trải qua hơn một vạn năm, toàn bộ cơ thể có thể kiên trì đến cuối cùng nhất định không dễ dàng.

Vì vậy, hiện tại hắn cảm thấy mọi thứ trong đó thực sự có chút khủng bố, U Minh hải vực này khiến người ta nhìn mà rùng mình, toàn bộ sóng biển đen kịt không ngừng cuộn trào.

Những tinh linh màu xanh lam và khí tức tà ác kia không ngừng tác quái, vẫn luôn kèm theo sóng biển, muốn vỗ vào Nam Sao Biển Quân trên bờ, muốn tấn công Nam Sao Biển Quân.

Vì vậy, Nam Sao Biển Quân trong lòng làm sao có thể không hiểu rõ vấn đề như vậy chứ?

Chỉ là hiện tại Nam Sao Biển Quân trong lòng cũng có chút cảm giác, lúc này hắn từ từ đứng dậy, không còn hoảng sợ như vừa nãy nữa.

Dù sao hiện tại hắn cảm thấy dường như trạng thái của mình đã hồi phục một chút so với vừa nãy, tuy biết năng lực của mình gần như đã mất hết.

Nhưng vẫn còn một chút dư lực cuối cùng, có thể giúp hắn chống đỡ.

Những linh hồn tà ác không ngừng gây sóng gió kia, vẫn cuộn tròn sóng biển không ngừng cuộn trào, nhưng vừa nãy nghe Tô Mạch nói xong, dường như đã có chút kiềm chế.

Lúc này sóng biển không còn hung dữ như vừa nãy nữa, từ từ trở nên dịu dàng hơn một chút.

Tô Mạch nhìn mọi thứ trước mắt cũng biết, xem ra những linh hồn tà ác này.

Đã nghe lọt tai những lời đó, nếu không muốn sống nữa, thì có thể tiếp tục tác quái, nếu muốn sống sót.

Nếu không kiềm chế một chút, không trở nên bình tĩnh, thì thực sự ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có.

Vì vậy, Tô Mạch biết năng lực của mình cường đại, muốn đối phó với chúng căn bản là chuyện dễ dàng.

Lão Ông biết Tô Mạch nói những lời đó cho ai nghe, nhưng trong lòng ông biết mọi thứ căn bản không hề liên quan gì đến ông, biết mình sẽ không dùng huyễn thuật.

Để những linh hồn tà ác kia bắt đầu tác quái, cũng không thể để những linh hồn đó gây sóng gió, muốn tấn công Nam Sao Biển Quân, vì Lão Ông biết mình sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy.

Dù sao nội tâm của ông lương thiện đến thế, đã sống mấy chục vạn năm, chưa bao giờ làm những chuyện trái với lương tâm.

Vì vậy, hiện tại đối mặt với một kẻ yếu như vậy, Nam Sao Biển Quân bị thương, Lão Ông biết làm sao có thể ra tay chứ?

Lão Ông biết mình không phải kẻ ngốc, đối mặt với một người trẻ tuổi khí phách ngút trời như vậy, sức mạnh của anh ấy mạnh mẽ đến thế.

Thì Lão Ông, làm sao có thể đối địch với anh ấy chứ?

Dù sao Lão Ông lúc bắt đầu đã khá thưởng thức Tô Mạch.

Lúc này trong lòng Lão Ông, trong ánh mắt vẫn luôn tràn đầy ánh nhìn thưởng thức, nhìn Tô Mạch nói: "Người trẻ tuổi cũng đừng quá phù phiếm, yên tâm đi, những linh hồn này sẽ không gây ra sóng gió lớn đâu.

Ta đã quản lý ở đây hơn một vạn năm, U Minh hải vực vẫn luôn vô cùng yên tĩnh." "Hiện tại đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy, ta cũng trở tay không kịp, vì vậy mọi thứ cũng đừng nói quá nhiều nữa, cũng đừng tức giận như vậy, căn bản không cần thiết, cũng là thừa thãi, hà tất phải bận tâm với kẻ tầm thường." Lão Ông hiện tại sau khi nói xong những lời đó, chỉ hy vọng Tô Mạch trước mắt đừng quá tức giận nữa, vì ông cảm thấy mọi thứ căn bản không cần thiết.

Hà tất phải vì những linh hồn tà ác kia mà tức giận đến mức không ra hình dáng chứ, dù sao hiện tại Lão Ông biết năng lực của Tô Mạch cường đại.

Muốn đối phó với những linh hồn đó căn bản không cần nói quá

nhiều nữa, xem ra nội tâm của anh ấy lương thiện, sở dĩ nói những lời cứng rắn đó, hy vọng những linh hồn và khí tức tà ác kia.

Có thể rút lui ở đó, đừng tiếp tục chấp mê bất ngộ nữa, càng đừng gây sóng gió máu tanh ở đó, đạo lý này Lão Ông trong lòng không phải không rõ.

Vì vậy, hiện tại Lão Ông chỉ hy vọng, những khí tức và linh hồn sống trên mặt biển kia có thể từ từ rút đi, đừng một lần nữa kèm theo sóng biển muốn tấn công Nam Sao Biển Quân.

Chương 895

Tô Mạch hiện tại nghe Lão Ông nói xong, biết Lão Ông trước mắt quả thực có kinh nghiệm nhất định, có thể quản lý mọi thứ của U Minh hải vực.

E rằng trí tuệ cường đại, năng lực của ông ấy cũng có, nếu không thì mọi thứ cũng có thể giao vào tay ông ấy.

Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng, chỉ là hiện tại Tô Mạch biết có những lời đã nói ra rồi, cũng không thể vãn hồi được nữa.

Hơn nữa anh biết những kẻ tà ác này, nếu thực sự muốn học tập, Nam Sao Biển Quân, thì anh biết làm sao có thể tha thứ chứ.

Hơn nữa Tô Mạch biết mình không nói những lời cứng rắn đó, nếu thực sự xảy ra tình huống như vậy, thì tiện thể có thể san bằng U Minh hải vực này thành bình địa.

Nhưng hiện tại Tô Mạch biết lời của Lão Ông có lý, vì vậy lúc này anh không nói chuyện, trong ánh mắt cũng không còn mang theo sát khí như vậy nữa.

Từ từ thư giãn.

Lão Ông hiện tại thấy Tô Mạch dường như không còn tức giận như vừa nãy nữa, nguyên thần của anh ấy đã giảm bớt đi rất nhiều, lúc này, trong lòng ông ấy yên tâm rồi.

Dù sao ông biết mình đã sống với những linh hồn máu này hơn một vạn năm, cũng không hy vọng xuất hiện tình huống, tuy đều là những linh hồn tà ác.

Nhưng Lão Ông biết cũng là một số linh hồn đáng thương, sở dĩ chưa được giải thoát, chưa có nơi tốt để đi.

Mới có thể bám víu trên mặt biển mà sống hơn một vạn năm, cũng là bất đắc dĩ, có những khó khăn.

Nhưng Lão Ông cũng biết, từ khi những linh hồn này sống ở U Minh hải vực thì chưa bao giờ làm chuyện xấu, nhưng hiện tại vì sao lại náo loạn chứ?

Chẳng lẽ thực sự muốn thôn phệ nguyên khí của Nam Sao Biển Quân, muốn nâng cao công năng của mình sao?

Lão Ông biết hiện tại cũng không nói quá nhiều nữa, đợi mọi thứ bình tĩnh rồi hẵng nói, lúc này trong lòng ông, hy vọng Tô Mạch đừng quá tức giận, nhìn Tô Mạch rồi tiếp tục nói: "Ta biết hiện tại ngươi có năng lực đối phó với chúng căn bản không cần quá nhiều lời, e rằng đã ra tay rồi." "Sở dĩ ta hy vọng có thể cho chúng chút đường lui, hy vọng những linh hồn tà ác này có thể nhanh chóng thu tay lại, mới có thể có cơ hội sống sót." Tô Mạch hiện tại nghe Nam Sao Biển Quân nói xong, đột nhiên cảm thấy có chút bất thường, lúc này bắt đầu xuất hiện vài khuôn mặt hung thần ác sát.

Cảm thấy rất kỳ lạ, hiện tại ở U Minh hải vực này lại xuất hiện những quỷ quái như vậy, quả thực có chút bất thường.

Dù sao Tô Mạch biết khi sống ở U Minh hải vực.

U Minh hải vực chưa bao giờ xuất hiện tình huống như vậy, hiện tại bắt đầu đấu tranh với những yêu quái tà ác đó, Tô Mạch biết năng lực của mình cường đại.

Nhưng không ngờ vài yêu quái pháp lực cao cường cũng không thể coi thường.

Sau khi Tô Mạch đại chiến vài hiệp, cảm thấy thể lực của mình hao tốn ít nhiều, vì vậy hiện tại anh cũng biết không thể đối đầu cứng rắn, cũng đừng quá vội vàng.

Nhưng hiện tại Lão Ông nhìn mọi thứ tuy không nói gì, nhưng Tô Mạch biết năng lực của ông ấy đối phó với chúng chắc hẳn không thành vấn đề.

Tô Mạch cũng hiểu nếu không đánh lại thì bỏ chạy, dù sao hiện tại Nam Sao Biển Quân đã được anh giấu đi, thông qua năng lực của anh.

Người bình thường không thể phát hiện sự tồn tại của Nam Sao Biển Quân, vì vậy hiện tại Tô Mạch không lo lắng về tình trạng của Nam Sao Biển Quân.

Tô Mạch trong lòng biết kiếm hồn Tả Tinh Hồn mang trên người vẫn còn trong cơ thể anh.

Vì vậy, hiện tại anh cảm thấy đối phó với những yêu quái hung thần ác sát này chắc hẳn không thành vấn đề, vốn dĩ biết mỗi ngày khi sống trong phòng.

Cũng không cần lo lắng tình huống như vậy, chỉ là đột nhiên xảy ra tình huống bất thường như vậy, khó tránh khỏi có chút bó tay.

Vốn dĩ trong ấn tượng U Minh hải vực vẫn luôn vô cùng bình lặng, tuy có một số linh hồn tà ác xuất hiện, nhưng tổng lại không thể có những yêu quái tà môn xuất hiện chứ.

Nhưng không ngờ sau hơn một vạn năm ở đó lại xuất hiện tình huống như vậy.

Tả Tinh Hồn hiện tại đang ở trong cơ thể Tô Mạch, thấy cảnh tượng đó thì vô cùng lo lắng nói: "Chủ nhân, vì sao phải đối đầu cứng rắn với những kẻ này chứ, không cần thiết, chúng là một số yêu ma quỷ quái từ địa ngục tà ác nhất mà, hà tất phải để người lãng phí tinh lực như vậy chứ?" "Thay vì như vậy thì tạm thời bỏ chạy thì tốt hơn, dù sao Nam Sao Biển Quân đã an toàn rồi, đợi sau khi bỏ chúng lại rồi quay về cũng không muộn." "Dù sao U Minh hải vực này cũng sẽ

không xuất hiện tình huống, chỉ là những kẻ này quá đáng ghét, hiện tại tốt nhất là đừng kiên trì nữa, hãy lợi dụng kiếm hồn của ta để rời khỏi đây đi." Tô Mạch hiện tại quá vội vàng, không nhịn được nói ra những lời như vậy, dù sao anh biết Tả Tinh Hồn đã tồn tại trong cơ thể Tô Mạch mấy ngàn năm, vẫn luôn vô cùng yên tĩnh.

Cũng biết chưa bao giờ thấy những yêu quái hung thần ác sát như trước mắt, năng lực vô cùng cao cường.

Tô Mạch tuy có thể khống chế Tả Tinh Hồn, nhưng vì Tô Mạch hiện tại đang ở U Minh hải vực này, năng lực của anh ấy bị hạn chế phát huy, nếu không thì làm sao có thể xuất hiện cục diện như vậy chứ?

Tô Mạch hiện tại nghe Tả Tinh Hồn nói xong, cũng biết không nên trì hoãn nữa, cũng đừng do dự nữa.

Lúc này bắt đầu nghe lời Tả Tinh Hồn, chuẩn bị bắt đầu bỏ chạy khỏi đây.

Chương 896

Tô Mạch hiện tại mượn nhờ kiếm hồn còn sót lại của Tả Tinh Hồn trong vỏ kiếm Huyền Viên, bắt đầu đằng vân giá vũ.

Kèm theo một đám khí mù tím bên cạnh, không ngừng xoay tròn nhanh chóng về phía trước.

Sau trận chiến vừa nãy, Tô Mạch biết thể lực của mình có chút không chống đỡ nổi nữa, nếu không thì cũng không thể mượn nhờ chút kiếm hồn ít ỏi còn sót lại của Tả Tinh Hồn chuẩn bị, bắt đầu bỏ chạy rồi.

Tô Mạch trong lòng khá rõ ràng, lúc đó nếu Tả Tinh Hồn không nương nhờ vỏ kiếm Huyền Viên bảo hộ.

E rằng chút kiếm hồn ít ỏi đó đã hồn phi phách tán rồi, làm sao có thể bảo lưu đến hiện tại chứ?

Tình tiết lúc đó hiện rõ mồn một trước mắt, Tô Mạch cảm thấy trong lòng dâng lên chút sợ hãi.

Dù sao thì, vào thời khắc nguy hiểm này, ta cũng biết rõ.

Thấy Tả Tinh Hồn dốc toàn lực, chuẩn bị dùng một ít kiếm hồn để giúp mình thoát thân.

Nhưng Tô Mạch trong lòng cũng hiểu, giờ phút này cũng không có cơ hội lựa chọn, chỉ có thể làm vậy thôi.

Lập tức, hắn lơ lửng giữa không trung, không ngừng bay lượn, cưỡi đám mây tím, xoay tròn trên không.

Nhưng tốc độ hiện tại cực nhanh.

Con yêu quái đang đánh với Tô Mạch thấy dáng vẻ của Tô Mạch

thì tức điên lên.

Lập tức, Xích Mao Yêu Quái thấy tình hình không ổn.

Sao có thể để Tô Mạch dễ dàng thoát thân như vậy được chứ?

Trong "Tru Sát Lệnh", Tô Mạch là nhân vật hàng đầu đấy.

Vì vậy, giờ đây Xích Mao Yêu Quái làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Lúc này nó cũng đã mở ra công năng mới, một đám mây đen đang không ngừng đuổi theo.

"Tô Mạch, đồ nhát gan, không dám một mình đấu với ta sao?" "Đã dựa vào kiếm hồn duy nhất của bạn bè để bỏ trốn, đúng là anh hùng!" Xích Mao Yêu Quái lúc này đang liều mạng đuổi theo phía sau, vừa miệng lớn tiếng gào thét, cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Ban nãy nguyên khí trên người nó bị Tô Mạch nuốt mất một nửa, trong lòng đã sinh hận.

Giờ phút này, lại một lần nữa nhìn Tô Mạch cưỡi đám mây tím, không ngừng bay nhanh xoay tròn, không ngừng bay lên không trung.

Nó sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy được, nên giờ đang dốc toàn lực.

Tô Mạch lúc này cưỡi đám mây tím, liên tục bay nhanh về phía không trung.

Nghe Xích Mao Yêu Quái nói xong, hắn cũng cảm thấy không cần để ý.

Vào thời khắc như thế này, cần gì phải để tâm đến cảm xúc của người khác, cần gì phải để ý đến cách nhìn của người khác?

Dù sao Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, "còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt".

Trải qua vài trận ác chiến, thể lực quả thực có chút khó chống đỡ.

Nếu không thì, giờ phút này cũng không thể dựa vào sức mạnh của Tả Tinh Hồn mà thoát thân được.

Tô Mạch lúc này vừa không ngừng bay lượn trên không, vừa cảm thấy khí thể trong cơ thể không ngừng bùng phát ra ngoài.

Chẳng lẽ sau khi nuốt nguyên khí của Xích Mao Yêu Quái mới xuất hiện tình trạng như vậy?

Thấy tu vi lại từ từ hồi phục, Tô Mạch trong lòng thầm mừng rỡ.

"Cái tên đáng ghét này lại tự lượng sức mình, đợi ta hoàn toàn khôi phục tu vi, ta sẽ lập tức biến ngươi thành huyết thủy, xem ngươi còn dám đối đầu với ta không." Tô Mạch lúc này thầm nghĩ trong lòng, dù sao bản lĩnh của hắn cũng rất cao cường.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, năng lực của hắn đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Chương 897

Những người có thể kháng cự với hắn quả thực chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu không phải vừa rồi trải qua một trận đại chiến như vậy, thì năng lực cơ thể hắn cũng sẽ không bị suy yếu.

Nhưng ban nãy, hắn không ngừng hấp thụ nguyên khí của những tàn binh bại tướng đó, giúp thể lực duy trì được một phần.

Tô Mạch biết, vừa rồi khi chiến đấu không ngừng trong U Minh Hải Vực, đối đầu với những tà ma yêu quái, hắn đã thực sự hấp thụ được một lượng nguyên khí.

Dù sao Tô Mạch cũng biết, vừa rồi ở U Minh Hải Vực hắn buộc phải làm như vậy.

Bởi vì ở U Minh Hải Vực, những linh hồn tà ác đó sẽ không ngừng chết đi, nhờ đó mà năng lực của hắn được tăng lên nhờ nguyên khí.

Tô Mạch biết vừa rồi mình cũng đã làm như vậy, nếu không thì những yêu ma quỷ quái tà ác kia lại một lần nữa đuổi theo thì sao?

Dù sao thì Tô Mạch hiện tại cũng nhân cơ hội này mà bỏ chạy, hắn cảm thấy như vậy không mất mặt, bất kể thế nào, cũng không quá để tâm.

Con yêu quái này có tên.

Sở dĩ Xích Mao Yêu Quái một đường truy đuổi, kỳ thực nó đã sớm theo dõi Tô Mạch, muốn truy sát hắn, gần đây trong ấn tượng của nó.

Tô Mạch là một thần tiên cường đại, nếu giết hắn và hấp thụ nguyên khí của hắn, thì năng lực của nó chắc chắn sẽ tăng lên.

Vì vậy, hiện tại nó một đường cuồng bôn, một đường truy đuổi Tô Mạch, không chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, mặc dù vừa rồi nguyên khí của nó đã bị Tô Mạch hấp thụ.

Nhưng nó biết, cùng đồng bạn thì làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy chứ?

Khó khăn lắm mới biết Tô Mạch từ Thiên Thượng Nhân Gian đến, cơ hội như vậy ngàn năm có một.

Hiện tại Tô Mạch tốc độ đặc biệt nhanh, đã chạy thoát, nhưng Xích Mao Yêu Quái không thể bỏ qua cơ hội này, nên hiện đang liều mạng truy đuổi.

Xích Mao Yêu Quái biết vừa rồi nguyên khí của nó bị Tô Mạch hấp thụ mất 1/10, nhưng nó cũng biết không sao cả, bằng vào năng lực của mình, vừa rồi nó đã khôi phục huyết lực trên cơ thể.

Xích Mao Yêu Quái biết giờ đây nó đã "mãn huyết phục sinh", nên hiện tại vẫn luôn bám riết không tha, cảm thấy cơ hội như vậy quả thực không thể bỏ lỡ.

Nếu bỏ lỡ, Tô Mạch sẽ không thể xuất hiện ở U Minh Hải Vực lần nữa đâu, nên hiện tại Xích Mao Yêu Quái biết nó đã chờ ở nơi này rất lâu rồi.

Nhưng nó không mang theo bạn bè để chữa thương, vì vậy Xích Mao Yêu Quái cảm thấy không thể tin nổi, chẳng lẽ Tô Mạch không biết U Minh Hải Vực này nguy hiểm sao?

Chẳng lẽ không biết U Minh Hải Vực này tồn tại tình huống dị thường sao?

Vì vậy Xích Mao Yêu Quái cảm thấy, thanh niên trước mắt này có lẽ không mạnh như nó tưởng.

Xích Mao Yêu Quái cũng thầm suy nghĩ trong lòng, xem ra Nam

Sao Biển Quân cũng khá quan trọng với Tô Mạch, nếu không thì hắn sẽ không mạo hiểm như vậy.

Hắn mang Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực này để chữa thương, dù sao U Minh Hải Vực này là một địa ngục đáng sợ, khắp nơi đều là linh hồn chết.

Toàn là những oan hồn dã quỷ, nhìn không được bình thường cho lắm.

Vì vậy Xích Mao Yêu Quái cảm thấy, Tô Mạch đã có thể chọn U Minh Hải Vực làm nơi chữa thương cho Nam Sao Biển Quân, xem ra đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng.

Nếu không thì cũng không thể hành động bốc đồng như vậy, dù sao Xích Mao Yêu Quái cũng nghe nói Tô Mạch có năng lực cá nhân đặc biệt cường đại.

Sống trong Tử Tiêu Cung Điện, mỗi ngày đặc biệt an nhàn, không ngừng tu luyện, có thể nâng cao năng lực mạnh mẽ, nên Xích Mao Yêu Quái muốn so tài.

Xem thử năng lực của mình có thể kháng cự với Tô Mạch không, vì vậy hiện tại cảm thấy bất kể nhận nhiệm vụ nào đi chăng nữa, hay vì sự tò mò của mình đi chăng nữa.

Nó đều muốn đối đầu với Tô Mạch, xem kết quả cuối cùng sẽ ra sao, vì vậy, trải qua vài lần giao tranh.

Xích Mao Yêu Quái cảm thấy năng lực của Tô Mạch đặc biệt cường đại, nếu không thì cũng không thể trở thành người đang cư trú trong Tử Tiêu Cung Điện với thân phận hiện tại, không thể coi thường được.

Xích Mao Yêu Quái cũng biết, vừa rồi nó mang theo mấy tên thuộc hạ đều bị Tô Mạch tiêu diệt gọn, Tô Mạch không ngừng hấp thụ.

Nguyên khí của hắn cũng đã hồi phục, nếu không thì giờ phút này cũng không thể dựa vào hồn phách của Tả Tinh Hồn mà thoát thân được.

Chương 898

Xích Mao Yêu Quái trong lòng hiểu rõ, Tả Tinh Hồn vẫn luôn tồn tại trong cơ thể Tô Mạch, vẫn luôn ẩn mình trong Hiên Viên Kiếm Sào, nếu không thì tất cả sao có thể giải thích được?

Vừa rồi Xích Mao Yêu Quái đã nghĩ có thể ra tay rồi, nhưng Tả Tinh Hồn lại xuất hiện can thiệp vào tất cả, khiến Tô Mạch mượn sức mạnh của Hiên Viên Kiếm Sào để chạy thoát.

Nếu không thì hắn cũng không thể đột nhiên khôi phục năng lực, mượn Hiên Viên Kiếm Sào mà chạy thoát nhanh chóng như vậy, nên hôm nay Xích Mao Yêu Quái cảm thấy không cam lòng.

Nó vẫn luôn bám riết không tha phía sau, nó biết cơ hội như vậy làm sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ?

Vừa rồi đồng đội tử thương vô số, còn lại chẳng là bao.

Vì vậy hiện tại Xích Mao Yêu Quái trong lòng càng thêm phẫn nộ, cảm thấy không thể dễ dàng tha cho Tô Mạch, nên hiện tại vẫn luôn bám sát phía sau.

Năng lực của nó cũng cường đại, nếu không thì cũng không thể một đường đi theo Tô Mạch đến U Minh Hải Vực.

Chỉ là Xích Mao Yêu Quái trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, thân phận của Nam Sao Biển Quân là gì?

Vì sao lại bị thương nặng như vậy?

Hình như cả người cũng không ra hình dạng gì, như bị phơi nắng quanh năm, da bắt đầu bong tróc, cả người nhìn vô cùng thảm hại, cũng đặc biệt đáng sợ.

Hiện tại Xích Mao Yêu Quái cảm thấy tất cả đều không được bình

thường, xem ra Tô Mạch vì Nam Sao Biển Quân mà đến U Minh Hải Vực.

Hy vọng Nam Sao Biển Quân có thể nhanh chóng khôi phục thể lực, Xích Mao Yêu Quái cũng biết U Minh Hải Vực này tuy nhìn có vẻ tà ác.

Nhưng cũng đặc biệt yên tĩnh, một khi có thể đứng vững ở đó thì năng lực của Nam Sao Biển Quân cũng sẽ từ từ hồi phục, e rằng còn nhanh hơn ở những nơi khác.

Chỉ là Xích Mao Yêu Quái biết Tô Mạch quyết định như vậy nhất định sẽ mạo hiểm, dù sao U Minh Hải Vực này tà ác, đồng thời trông vô cùng đáng sợ.

Muốn sinh tồn trong U Minh Hải Vực này, muốn chữa thương trong U Minh Hải Vực này cũng không phải là điều dễ dàng có thể làm được.

Nhưng tiền đề Xích Mao Yêu Quái biết, đã là Xích Mao Yêu Quái đồng ý vấn đề như vậy, xem ra tất cả đều có thể tiến hành thuận lợi.

Nhưng hiện tại nó sao có thể cam tâm chứ?

Nên vừa rồi nó thực sự không nhịn được, đã gây ra sóng gió trên mặt biển, căn bản không phải những linh hồn tà ác đó gây sóng gió, vừa rồi Xích Mao Yêu Quái đang làm loạn.

Xích Mao Yêu Quái biết vừa rồi nó vẫn luôn chờ đợi cơ hội, nhưng sau đó cuối cùng không nhịn được, mượn nhờ những tinh linh tà ác bám vào mặt biển đen kịt.

Hy vọng có thể nhờ chúng gây ra sóng gió như vậy, để đối kháng với Tô Mạch, nhưng những tinh linh trên mặt biển đó có những khí thể tà ác.

Căn bản không làm chuyện như vậy, vẫn luôn rất khó yên tĩnh, nên

sau đó Xích Mao Yêu Quái chỉ có thể tự mình ra tay, khiến mặt biển không ngừng sóng to gió lớn.

Xích Mao Yêu Quái lúc này vừa đuổi theo phía sau, vừa lớn tiếng gào lên: "Xem ra đúng là một tên nhát gan!

Vừa rồi ta quả thực không nói sai, sau mấy lần đối đầu, lại mượn kiếm hồn của bạn bè để chạy thoát, đúng là có bản lĩnh đấy.

Chẳng lẽ sức mạnh của ngươi căn bản không đáng sợ sao?

Chẳng lẽ những lời đồn đại kia đều là giả sao?

Xem ra ngươi cũng chẳng có bản lĩnh gì ghê gớm lắm nhỉ?

Sống trong Tử Tiêu Cung Điện cũng không chứng minh năng lực của ngươi cường đại, lời đồn bên ngoài chưa chắc đã là thật, nếu không thì vì sao lại thảm hại như vậy?" Xích Mao Yêu Quái nói xong, cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Dù sao thì nó biết những nỗ lực vừa rồi của mình dường như sẽ đổ sông đổ biển, nhưng nó biết không thể từ bỏ như vậy, bất kể thế nào.

Nó đã một đường theo dõi Tô Mạch đến U Minh Hải Vực, sao có thể dễ dàng quay về, sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Trừ phi nguyên thần câu diệt, nếu không thì Xích Mao Yêu Quái biết nó cũng sẽ không dễ dàng rút lui khỏi chiến trường như vậy.

Dù sao trong ấn tượng của Xích Mao Yêu Quái, nó cũng rất kính nể Tô Mạch trước mắt, nhưng nó biết nhiệm vụ của mình rất khó khăn.

Nhận lệnh như vậy, nó phải đi theo Tô Mạch để tiêu diệt hắn, nhưng Xích Mao Yêu Quái biết giải quyết vấn đề này quả thực có chút khó khăn.

Chương 899

Dù sao nó cũng biết, Tô Mạch một đường chạy trốn như vậy, nhưng không có nghĩa là hắn không có năng lực, xem ra có thể có những lo ngại khác.

Xích Mao Yêu Quái cũng thầm suy nghĩ trong lòng, hắn có năng lực mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể làm những chuyện hào hùng.

Chẳng lẽ thực sự không chịu nổi một đòn sao?

Xích Mao Yêu Quái trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, đồng thời có vấn đề xuất hiện.

Xích Mao Yêu Quái cũng biết nghe danh Tô Mạch, cũng biết thanh niên trước mắt này không ngừng chạy trốn.

Không thể nào không có năng lực, lại càng không thể nào không chịu nổi một đòn, nhưng Xích Mao Yêu Quái cảm thấy nếu hắn thực sự có bản lĩnh như vậy, vì sao lại chạy trốn, chẳng lẽ vì muốn "điệu hổ ly sơn"?

Vì muốn bảo vệ bạn bè, nên Xích Mao Yêu Quái đột nhiên cảm thấy, xem ra hắn làm vậy là để bảo vệ Nam Sao Biển Quân.

Dù sao hiện tại Xích Mao Yêu Quái biết Tô Mạch đã rời khỏi U Minh Hải Vực, còn Nam Sao Biển Quân thì ở lại U Minh Hải Vực.

Nhưng vừa rồi khi Xích Mao Yêu Quái đuổi theo Tô Mạch, nó cũng liếc nhìn U Minh Hải Vực một cái, cảm thấy căn bản không có bóng dáng Nam Sao Biển Quân, xem ra Nam Sao Biển Quân đã được Tô Mạch bảo vệ rồi.

Nhưng Xích Mao Yêu Quái có chút không hiểu, vừa rồi nó một đường vẫn luôn lén lút theo dõi Tô Mạch, nhưng nó biết Tô Mạch và

Nam Sao Biển Quân cũng vừa mới quen.

Nếu không thì Nam Sao Biển Quân cũng không thể xuất hiện ở nơi đó và được Tô Mạch cứu đi, nhưng chẳng lẽ vừa mới quen Tô Mạch đã coi trọng tình nghĩa như vậy sao?

Lại chiếu cố Nam Sao Biển Quân đến vậy sao?

Vì vậy Xích Mao Yêu Quái cảm thấy có chút không hiểu, lúc này vừa nói những lời đó vừa không ngừng bám sát phía sau Tô Mạch, không ngừng đuổi về phía trước.

Cả hai lúc này đều đang bay trên không trung với cùng một đám mây, Tô Mạch biết lúc này cũng không để ý quá nhiều, chỉ muốn lập tức cắt đuôi Xích Mao Yêu Quái.

Làm như vậy thì Nam Sao Biển Quân mới có thể an toàn, dù sao Tô Mạch trong lòng cũng không rõ, Xích Mao Yêu Quái đang nhằm vào ai.

Chẳng lẽ Xích Mao Yêu Quái muốn làm hại Nam Sao Biển Quân?

Nhưng vừa rồi Tô Mạch biết không kịp hỏi, đã giấu Nam Sao Biển Quân đi.

Tô Mạch lúc này vừa không ngừng bay lượn về phía trước, vừa quay đầu lại nói với Xích Mao Yêu Quái: “Cái tên này, lời nói của ngươi có tác dụng gì chứ?

Nếu ngươi cảm thấy ta sợ hãi, vậy thì tiêu diệt ta đi, dù sao hiện tại ta cũng không đối địch với ngươi, cũng không quá để tâm.

Ta không biết quá khứ của ngươi, nhưng ta cũng không biết quá nhiều, nếu muốn ta cũng cảm thấy không sao cả, muốn cho rằng ta sợ hãi, vậy thì tùy ngươi.” Tô Mạch biết cứ nói bừa vài câu là được.

Tô Mạch cũng không phí lời nhiều với Xích Mao Yêu Quái nữa, dù

sao hiện tại hắn cảm thấy mọi chuyện đều không đáng kể, nếu trong mắt Xích Mao Yêu Quái hắn là một tên nhát gan.

Cảm thấy hắn bỏ chạy giữa trận, thì Tô Mạch cảm thấy cũng bình thường, dù sao hiện tại cũng không đánh nhau, chỉ giữ lại thể lực của mình, còn có chuyện khác để làm.

Bởi vì hắn cảm thấy không cần thiết phải lãng phí tinh lực như vậy để đối phó một Xích Mao Yêu Quái, con yêu quái này trông cũng khá đáng ghét.

Nhưng Tô Mạch biết nếu muốn tiêu diệt nó thì cũng có thể, nhưng vừa rồi Tô Mạch biết, trải qua trận chiến đó quả thực nguyên khí đã bị tổn thương.

Nhưng đối với nó thì cũng không đáng sợ, hắn biết vừa rồi sau khi không ngừng hấp thụ nguyên khí của những yêu ma quỷ quái đó, năng lực cơ thể đã khôi phục.

Bởi vì Tô Mạch biết vừa rồi ở U Minh Hải Vực đã hạn chế sự phát huy năng lực của hắn, nếu không thì hắn cũng biết không thể nào nguyên khí lại bị tổn thương.

Chỉ là Tô Mạch cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao U Minh Hải Vực có thể hạn chế sự phát huy năng lực của hắn, khiến hắn không thể phát huy đến mức tối đa.

Vì vậy hắn cảm thấy có chút khó hiểu, dù sao hắn đã sống ở U Minh Hải Vực hơn 1 vạn năm, cũng chưa từng xảy ra tình trạng như vậy.

Hắn cũng biết một thân bản lĩnh cường đại của mình đều được luyện thành ở U Minh Hải Vực, vì vậy hiện tại hắn mang Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực để chữa thương.

Nhưng không ngờ lại gặp Xích Mao Yêu Quái, những tinh linh

vừa rồi không ngừng gây sóng gió, căn bản không phải là những linh hồn tà ác sống ở U Minh Hải Vực.

Xem ra Xích Mao Yêu Quái đã giở trò, Xích Mao Yêu Quái đã tạo ra ảo ảnh, Tô Mạch biết vừa rồi mình đã hiểu lầm những linh hồn sống ở U Minh Hải Vực đó rồi.

Xem ra chúng rất an phận, cũng khá yên ổn, bởi vì trong lòng chúng biết nếu đối kháng với hắn, căn bản chỉ có đường chết.

Chương 900

Hôm nay Xích Mao Yêu Quái nghe Tô Mạch nói xong thì tức điên lên, nói, "thằng lợn chết không sợ nước sôi" à?

Vì vậy Xích Mao Yêu Quái cảm thấy rất kỳ lạ, dù sao Xích Mao Yêu Quái cảm thấy Tô Mạch không mạnh như vậy, sao có thể nói ra những lời này chứ?

Lại làm sao có thể thoát thân được vào lúc này chứ?

Chẳng lẽ thực sự vì vấn đề của Nam Sao Biển Quân sao?

Nhưng Xích Mao Yêu Quái cảm thấy Tô Mạch như vậy, vô duyên vô cớ vì một người vừa mới quen mà bắt đầu hoảng loạn bỏ chạy.

Biểu hiện như vậy quả thực khiến người ta có chút không thể lý giải, ít nhất nó cảm thấy rất kỳ lạ, đồng thời cũng cảm thấy rất bất thường.

Dù sao trong mắt nó nghe danh Tô Mạch, cũng biết cá nhân này đặc biệt lợi hại, cư trú tại Tử Tiêu Cung Điện năng lực đặc biệt mạnh, mỗi ngày không ngừng tu luyện.

Hắn là thần tượng của mọi người đấy, chẳng lẽ thực sự không chịu nổi một đòn sao?

Vì vậy hiện tại Xích Mao Yêu Quái cũng không biết kết quả cuối cùng, chỉ cảm thấy Tô Mạch trước mắt đang không ngừng bỏ chạy dựa vào sức mạnh của Tả Tinh Hồn vừa rồi.

Xích Mao Yêu Quái cũng biết, nếu không có Tả Tinh Hồn, vậy thì Tô Mạch có năng lực cường đại, hà tất phải mượn sức mạnh của Tả Tinh Hồn chứ?

Vì sao lại phải dựa vào một tia kiếm hồn còn sót lại cẩn thận trên

người Tả Tinh Hồn mà không ngừng chạy, không ngừng tránh né sự truy đuổi chứ?

Chẳng lẽ năng lực của hắn mạnh đến vậy sao?

Xích Mao Yêu Quái đột nhiên cảm thấy có chút khó hiểu, mặc dù nó có chút bản lĩnh, nhưng so với Tô Mạch thì quả thực không thể nào đối kháng được.

Nhưng Xích Mao Yêu Quái biết nó cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, trải qua mấy vạn năm tu luyện cũng đã có khí hậu, lập tức vừa đuổi theo vừa gào lên: "Nhiều lời vô ích làm gì?

Đã như vậy rồi sao không thừa nhận mình là kẻ nhát gan?

Nếu không nhát gan thì chạy trốn làm gì, vì sao phải mượn sức mạnh của Tả Tinh Hồn trên người mà bắt đầu bỏ chạy chứ?" "Mà chỉ còn lại một tia kiếm hồn, ngươi nhẫn tâm như vậy sao?

Lần này cứ chạy trốn, e rằng tia kiếm hồn cuối cùng cũng không còn sót lại nữa đâu, ngươi thực sự nhẫn tâm đến vậy sao?" Xích Mao Yêu Quái lúc này thử dùng kích tướng pháp, xem có thể khiến Tô Mạch dừng lại và đấu một trận cao thấp với nó không, dù sao Xích Mao Yêu Quái biết một đường theo dõi Tô Mạch, không dễ dàng gì để tiêu diệt hắn.

Nhưng hiện tại Xích Mao Yêu Quái biết cách làm như vậy nhìn có vẻ đơn giản, nhưng cũng vô cùng khó khăn, bởi vì nó biết năng lực của mình cũng có hạn, muốn tiêu diệt Tô Mạch thì làm sao có thể làm được chứ?

Nhưng Xích Mao Yêu Quái biết lúc này nó không từ bỏ, có thể lúc này trên người nó có sức mạnh cường đại chưa phát huy ra.

Nhưng nó cảm thấy vừa rồi chỉ tùy tiện giao chiến với Tô Mạch, mặc dù nguyên khí của nó bị Tô Mạch hấp thụ một phần, nhưng vừa

rồi nó không ngừng khôi phục, "mãn huyết phục sinh".

Thể lực trên người đã khôi phục trạng thái tốt nhất, nếu không thì lúc này cũng không thể bám riết không tha.

Nhưng Xích Mao Yêu Quái vừa rồi đã chứng kiến năng lực của Tô Mạch, vừa rồi khi ở U Minh Hải Vực, Xích Mao Yêu Quái cũng biết năng lực của hắn chưa phát huy ra.

Bị khí thể tà ác của U Minh Hải Vực khống chế, mới có thể khiến năng lực của hắn bị áp chế một phần, nếu không thì Xích Mao Yêu Quái biết năng lực của nó căn bản không thể kháng cự với hắn.

Vừa rồi nó cũng không thể chiếm được thượng phong, vì vậy Xích Mao Yêu Quái trong lòng khá rõ, lúc này cảm thấy nên để Tô Mạch dừng lại, đàng hoàng so tài một phen.

Nếu thất bại, vậy thì sống chết đều tùy Tô Mạch quyết định, Xích Mao Yêu Quái cảm thấy sẽ không oán trách, nhưng hiện tại nó cảm thấy việc Tô Mạch chạy trốn như vậy thực sự không có ý nghĩa.

Xích Mao Yêu Quái cảm thấy làm như vậy cũng không có lý lẽ, vì vậy hiện tại nó chỉ thử dùng một cách, hy vọng Tô Mạch có thể dừng lại, đừng tiếp tục dựa vào Tả Tinh Hồn mà không ngừng bay lượn như vậy nữa.

Xích Mao Yêu Quái nói xong, thấy Tô Mạch không dừng lại, cũng không quay đầu lại, lúc này tức điên lên, lại một lần nữa gào lên với Tô Mạch: "Ta thấy ngươi cũng không trọng tình trọng nghĩa đến vậy, cũng không vĩ đại như mọi người nói, đồng thời ta cũng không cảm thấy ngươi lợi hại như trong truyền thuyết, nếu không thì lúc này vì sao lại biến thành bộ dạng hoảng loạn bỏ chạy như vậy?" Xích Mao Yêu Quái cảm thấy bất kể thế nào, vì sao Tô Mạch vẫn không dừng lại chứ?

Chẳng lẽ thực sự sợ hãi sao?

Nhưng trong ấn tượng của Xích Mao Yêu Quái, Tô Mạch kia năng lực cường đại, sống trong Tử Tiêu Cung Điện, lợi hại vô cùng, chỉ cần mọi người nhắc đến tên Tô Mạch.

Những yêu ma quỷ quái đó đều sẽ "văn phong tang đảm" (nghe danh đã mất mật), Xích Mao Yêu Quái biết hôm nay cũng là bất đắc dĩ, nếu không thì.

Nó cũng không thể một đường đi theo Tô Mạch đến U Minh Hải Vực, cũng không thể làm những chuyện như vậy, nó biết năng lực của mình có hạn, nhưng cũng biết đã trải qua mấy vạn năm tu luyện.

Xích Mao Yêu Quái cảm thấy có chút thành công, nhưng chỉ là thử thôi, nó biết năng lực của mình.

Chương 901

Nếu so với Tô Mạch thì căn bản không thể đối kháng, Xích Mao Yêu Quái biết nó có thể trở nên xảo quyệt hơn một chút, có thể dùng thủ đoạn rồi.

Ra tay khi Tô Mạch không chú ý cũng có thể, nhưng hiện tại Xích Mao Yêu Quái cảm thấy mọi chuyện dường như đã thất bại, nhưng một đường truy đuổi Tô Mạch, nó cảm giác thanh niên này không có ý định dừng lại.

Hiện tại Xích Mao Yêu Quái trong lòng cũng cảm thấy có chút mê hoặc, dù sao nó cảm thấy Tô Mạch trước mắt vẫn luôn chạy trốn, chẳng lẽ phải dựa vào sức mạnh của Tả Tinh Hồn mà chạy trốn sao?

Tả Tinh Hồn vẫn còn sót lại trong cơ thể Tô Mạch, là kiếm hồn, người bình thường đều không biết chuyện này, dù sao Tô Mạch cũng chưa từng tuyên truyền ra bên ngoài.

Tả Tinh Hồn vẫn luôn ở trong cơ thể hắn nhờ vào kiếm hồn duy nhất còn sót lại mới có thể tồn tại, nhưng vừa rồi Xích Mao Yêu Quái đã nghe thấy lời Tả Tinh Hồn nói, nếu không thì cũng không thể hiểu rõ mọi chuyện.

Dù sao hiện tại người dưới thiên hạ đều biết Tả Tinh Hồn đã sớm nguyên thần tiêu tán mấy vạn năm trước, đã sớm "hôi phi yên diệt" (tan thành tro bụi).

Nhưng vừa rồi Xích Mao Yêu Quái quả thực cảm thấy rất kinh ngạc, xem ra Tả Tinh Hồn vẫn còn sót lại trên thế giới, một chút hồn phách cuối cùng đã được Tô Mạch thu thập.

Hiện tại ở trong cơ thể Tô Mạch, Xích Mao Yêu Quái cũng cảm thấy rất khó hiểu, xem ra Hiên Viên Kiếm Sào trong tay Tô Mạch cũng

lợi hại vô cùng.

Hiên Viên Kiếm Sào có thể thu thập hồn phách của Tả Tinh Hồn và còn sót lại trong Hiên Viên Kiếm Sào, nếu không thì mọi chuyện sao có thể xảy ra chứ?

E rằng Tả Tinh Hồn đã sớm không còn tồn tại rồi, cũng không thể nào bây giờ vẫn luôn bảo lưu được tia hồn phách cuối cùng, nhưng Xích Mao Yêu Quái biết những chuyện này không liên quan đến nó.

Nhưng vừa rồi nó biết nếu Tả Tinh Hồn không ra tay, thì dựa vào kiếm hồn duy nhất còn sót lại cũng không thể khiến Tô Mạch thoát thân được.

Tả Tinh Hồn lúc này nghe thấy tiếng của Xích Mao Yêu Quái, cảm thấy khá thú vị, tuy đã mấy vạn năm qua, Tả Tinh Hồn vẫn luôn tồn tại trong cơ thể Tô Mạch.

Nhưng chưa từng cảm thấy cô đơn, dù sao ta cũng biết mỗi ngày bầu bạn cùng Tô Mạch cũng là một kiểu bầu bạn, vô cùng mãn nguyện rồi.

Khi đó Tả Tinh Hồn biết trong lúc nguy nan đã được Tô Mạch thu thập vào Hiên Viên Kiếm Sào, nếu không thì không thể sống được đến bây giờ.

Nhưng Tả Tinh Hồn cũng biết, mặc dù dựa vào Hiên Viên Kiếm Sào có thể sống sót, nhưng hồn phách thực sự tồn tại trong cơ thể Tô Mạch.

Vừa rồi ta biết, Tô Mạch gặp nguy hiểm thì nhất định phải ra tay cứu, hiện tại vừa cùng Tô Mạch không ngừng bay về phía trước, vừa từ trong cơ thể phát ra âm thanh nói với Tô Mạch: “Cái tên này cũng khá đáng ghét, xem ra nó đang châm chọc ngươi, tưởng rằng nói như vậy có thể khiến ngươi dừng lại, nhưng làm như vậy thực sự là quá

ngu ngốc, căn bản không có tác dụng gì đối với ngươi, ta không hiểu sao?" "Một người bình thường da mặt dày như ngươi cũng không thèm để ý đến người khác, để người khác chế nhạo cũng cảm thấy không sao cả, hà tất phải để tâm đến lời nói của Xích Mao Yêu Quái chứ?

Đối với ngươi căn bản không tạo thành áp lực, vì vậy làm như vậy căn bản không có bất kỳ giá trị nào." "Xem ra nó đã chọn sai phương pháp rồi, tưởng rằng kích tướng pháp đều có tác dụng sao?

Dù sao ngươi cũng là một nhân vật lợi hại, nhưng trong mắt ngươi, không có một kẻ tiểu nhân nào, đều cảm thấy có chút buồn cười." Tả Tinh Hồn lúc này sau khi nói những lời đó trong cơ thể Tô Mạch, vừa cười vừa quan sát mọi thứ trước mắt, bởi vì nó cảm thấy Tô Mạch căn bản không phải tiểu nhân, vừa rồi cũng chỉ là đùa giỡn thôi.

Dù sao Tả Tinh Hồn cảm thấy Tô Mạch năng lực cường đại như vậy, nhưng lại là người thiện lương nhất dưới thiên hạ, chỉ là vừa rồi hắn không nói, vì chuyện đánh nhau mà ảnh hưởng đến Nam Sao Biển Quân.

Dù sao Tả Tinh Hồn biết vừa rồi Nam Sao Biển Quân bị thương, được Tô Mạch đưa đến U Minh Hải Vực, chuẩn bị chữa thương.

Nhưng không ngờ Xích Mao Yêu Quái lại gây sóng gió, không ngừng thi triển pháp thuật trên mặt biển, khiến những tinh linh trên mặt biển buộc phải gây ra cơn cuồng phong bão vũ như vậy.

Vừa rồi Tô Mạch quả thực đã hiểu lầm, tưởng rằng những cảnh tượng và những gì vừa nhìn thấy đều do những tinh linh tà ác kia làm ra.

Xem ra tất cả đều là hiểu lầm, đều là do Xích Mao Yêu Quái gây ra, tên này cũng khá đáng ghét.

Dù sao Tả Tinh Hồn có thể hiểu được tâm tư của Tô Mạch, càng biết người này thích lo chuyện bao đồng, tâm địa thiện lương, gặp chuyện bất bình đều thích đứng ra.

Giống như khoảnh khắc vừa rồi từ Thiên Thượng Nhân Gian đến, căn bản không đi đến nơi khác, trực tiếp đến một vùng hoang mạc, đã gặp Nam Sao Biển Quân và cứu hắn ra, vậy thì tất cả đều là định mệnh.

Tả Tinh Hồn biết cũng không thể khống chế Tô Mạch, tên này, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản được cách làm của hắn.

Vì vậy vừa rồi Tả Tinh Hồn cảm thấy Tô Mạch làm như vậy cũng là bình thường, nhìn Nam Sao Biển Quân bị thương nặng như vậy, sắp yếu ớt đến nơi rồi, tình trạng đó thực sự có chút đáng thương, cũng có chút bất lực.

Dáng vẻ thảm hại của Nam Sao Biển Quân như vậy, ai nhìn thấy cũng sẽ mềm lòng, nên Tô Mạch bình thường tâm địa thiện lương.

Sao có thể trơ mắt nhìn Nam Sao Biển Quân tiếp tục chịu hình phạt như vậy chứ, tiếp tục bị yêu quái giam giữ ở đó mà không ai giúp đỡ chứ?

Nhưng mọi chuyện khá trùng hợp.

Nếu không thì vì sao Tô Mạch lại đúng lúc xuất hiện ở nơi đó và gặp Nam Sao Biển Quân, tất cả cũng là duyên phận thôi, dù sao hiện tại Tả Tinh Hồn biết không thể làm gì được.

Dù sao nó biết mình chỉ còn là một tia hồn phách, có thể còn sót lại trong cơ thể Tô Mạch, hiện tại đã không dễ dàng rồi.

Chương 902

Nó biết nếu như bình thường phát huy, e rằng đã sớm "hôi phi yên diệt" rồi, tất cả đều là may mắn.

Vì vậy hiện tại Tả Tinh Hồn cảm thấy Nam Sao Biển Quân cũng may mắn như mình, có thể gặp được Tô Mạch đều là kiếp trước đã tích đức, làm việc tốt, nếu không thì hiện tại cũng không thể gặp được một người cường đại, có năng lực như vậy.

Tô Mạch hiện tại nghe Xích Mao Yêu Quái nói xong thì căn bản không thể nào để ý, nhưng lập tức nghe thấy lời Tả Tinh Hồn nói xong thì không nhịn được cười, vừa bay về phía trước, vừa nói với Tả Tinh Hồn: "Thằng nhóc thối này đang móc mỉa ta sao?

Ta thực sự là tiểu nhân sao?

Nếu ta là tiểu nhân, thì khi đó mấy vạn năm trước cũng không thể nào thu thập ngươi vào trong cơ thể ta, chỉ còn lại một tia kiếm hồn sót lại, ta đã không để ngươi "hôi phi yên diệt" rồi." "Dù sao chúng ta cũng là anh em tốt nhất mà, nhưng để lại chuyện đó, xem ra Xích Mao Yêu Quái biết, ta có nên tiêu diệt nó không, hay vẫn cứ giả vờ bỏ chạy?

Vì vậy lần này ta có chút mê hoặc rồi." Tô Mạch đột nhiên cảm thấy có chút khó hiểu, vì sao phải làm như vậy chứ?

Năng lực của mình mạnh mẽ như vậy, có thể đối kháng với tất cả mọi thứ trên thế gian.

Lại cứ phải giả vờ chạy trốn, thực sự không cần thiết đúng không?

Nhưng vừa rồi hắn cũng biết, vì chuyện của Nam Sao Biển Quân.

Hắn mới đột nhiên đưa Xích Mao Yêu Quái ra khỏi U Minh Hải Vực, hy vọng U Minh Hải Vực mọi chuyện đều bình yên, bởi vì trong lòng hắn biết.

Nếu đánh nhau với Xích Mao Yêu Quái ở U Minh Hải Vực, thì mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ, hắn biết mình đưa Nam Sao Biển Quân đến U Minh Hải Vực, chỉ cần có thể sống yên ổn.

Để Nam Sao Biển Quân chữa thương, không mang đến thêm nhiều tai ương cho U Minh Hải Vực, càng không để các linh hồn ở U Minh Hải Vực bị liên lụy.

Càng không để ông lão vì chuyện như vậy mà oán trách, nên Tô Mạch đã nghĩ ra một "vạn toàn chi sách" (kế sách vẹn toàn), giả vờ bỏ chạy, dẫn Xích Mao Yêu Quái ra ngoài.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy, một đường chạy mãi chạy mãi, cứ như thể mình thực sự không có năng lực đối kháng với Xích Mao Yêu Quái vậy, "dĩ giả loạn chân" (lấy giả đánh lận với thật).

Cảm thấy hiện tại mình cũng không biết trong lòng mình nghĩ gì, rõ ràng năng lực của mình mạnh mẽ như vậy, lại cứ phải vào lúc này đưa Xích Mao Yêu Quái ra khỏi U Minh Hải Vực.

U Minh Hải Vực hiện tại mọi chuyện đã tiến hành bình thường rồi, Nam Sao Biển Quân cũng sẽ không xuất hiện bất kỳ bất trắc nào nữa, vậy thì hà tất phải chạy trốn chứ, chi bằng cứ dừng lại thì hơn.

Tô Mạch tuy hiện tại nghĩ như vậy, nhưng bước chân của hắn không hề dừng lại, hắn cũng biết Xích Mao Yêu Quái phía sau vẫn luôn bám riết không tha.

Tên này xem ra cũng có năng lực nhất định, nếu không thì thân thủ e rằng không thể nào truy đuổi được.

Nhưng hiện tại Tô Mạch có thể cảm nhận nó vẫn ở phía sau mình,

khoảng cách không gần cũng không xa.

Tô Mạch minh bạch rõ ràng mình có năng lực như vậy, lại cứ phải làm ra bộ dạng nhát gan, vì vậy đôi khi hắn cũng cảm thấy không thể lý giải được cách làm như vậy.

Bởi vì mọi chuyện đều đã kết thúc bình thường rồi, nhưng lại cứ phải "biểu diễn" như vậy, hiện tại cảm thụ Xích Mao Yêu Quái phía sau vẫn đang bám riết không tha.

Cái biểu cảm đó, đều cảm thấy có chút buồn cười, dù sao Tô Mạch cảm thấy Xích Mao Yêu Quái tuy có năng lực nhất định, nhưng muốn kháng cự với hắn, chẳng khác nào "dĩ noãn kích thạch" (lấy trứng chọi đá) sao?

Tô Mạch hiểu rõ cách làm ban đầu của mình, chỉ là không muốn U Minh Hải Vực trở nên một mảnh hỗn loạn, nhưng hiện tại xem ra cũng không cần phải che giấu nữa.

Nhưng hắn biết cần đồng thời tranh thủ ý kiến của Tả Tinh Hồn, nếu Tả Tinh Hồn lúc này không để thân thế của mình bị bại lộ.

Càng không để chuyện mình đã ẩn mình trong cơ thể hắn mấy vạn năm bị mọi người biết, thì Tô Mạch biết mình sẽ lập tức dừng lại, quay đầu lại tặng cho Xích Mao Yêu Quái một đòn chí mạng, khiến nó vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có.

Nhưng hiện tại Tô Mạch biết, nói xong những lời đó Tả Tinh Hồn không có phản ứng, xem ra vẫn đang suy nghĩ, Tô Mạch lúc này vừa bay về phía trước, tiếp đó nói với Tả Tinh Hồn: "Ta biết hiện tại Xích Mao Yêu Quái nhất định trong lòng cảm thấy đặc biệt kỳ lạ, với năng lực của ta làm sao có thể không đánh lại nó, làm sao có thể chạy trốn chứ, vừa rồi quả thực khi ở U Minh Hải Vực năng lực của ta đã bị hạn chế." "Nhưng ta đối phó với Xích Mao Yêu Quái căn bản không

có vấn đề, sở dĩ ta giả vờ bỏ chạy, chỉ là hy vọng Nam Sao Biển Quân có thể ở đó an toàn." Tô Mạch biết hiện tại hắn lo lắng không chỉ là chuyện của Tả Tinh Hồn bị bại lộ, đồng thời cũng lo lắng cho Nam Sao Biển Quân, bởi vì hắn biết Nam Sao Biển Quân hiện tại mọi chuyện đều an toàn là tốt rồi.

Dù sao hắn biết đã dẫn Xích Mao Yêu Quái ra, khiến Xích Mao Yêu Quái rời khỏi U Minh Hải Vực.

Hơn nữa, những yêu ma quỷ quái vừa rồi hắn mang theo đều đã bị hấp thụ nguyên khí, lập tức hóa thành huyết thủy, sớm đã bốc hơi trong nhân gian.

Tô Mạch cảm thấy cũng không đáng sợ, hiện tại chỉ còn lại một mình Xích Mao Yêu Quái bám riết không tha phía sau, Tô Mạch đôi khi cảm thấy không thể tin được, Xích Mao Yêu Quái thực sự quá tự lượng sức mình mà.

Nó cảm thấy căn bản không có năng lực đối kháng với hắn, nên mới đắc ý vong hình như vậy, vẫn luôn thử trêu chọc, muốn tiêu diệt hắn.

Vì vậy Tô Mạch đều cảm thấy buồn cười, tên này bị điên sao?

Chẳng lẽ không nghe nói về năng lực của ta, cảm thấy mọi người đang đùa sao?

Chương 903

Căn bản không mạnh đến vậy sao?

Chỉ là Tô Mạch biết hiện tại tạm thời mình chưa phát huy ra uy lực cường đại.

Nếu lát nữa Tả Tinh Hồn đồng ý, thì Tô Mạch biết sẽ không tha cho Xích Mao Yêu Quái, cũng sẽ khiến nó chết rất thảm.

Tả Tinh Hồn hiện tại nghe Tô Mạch nói xong, đương nhiên biết ý tứ rồi, dù sao Tả Tinh Hồn biết mình đã sống trong cơ thể hắn mấy vạn năm.

Sao có thể không hiểu tâm tư của hắn chứ?

Xem ra lúc này hắn muốn trưng cầu ý kiến của mình, nếu đồng ý, thì lập tức sẽ tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái, sẽ không để tên này sống yên ổn.

Dù sao Tả Tinh Hồn hiểu rõ thủ đoạn của Tô Mạch, năng lực của hắn mạnh mẽ như vậy, muốn tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái chẳng khác nào "dịch như phản chưởng" (dễ như trở bàn tay) sao?

Cũng không cần phải phí nhiều phiền phức như vậy, vì vậy hiện tại Tả Tinh Hồn cũng đang suy nghĩ trong lòng, kiếm hồn còn sót lại ẩn mình trong cơ thể Tô Mạch, nếu bị mọi người biết, thì sẽ ra sao đây?

Sẽ có kết quả gì đây?

Vì vậy nó cũng không ngừng đặt ra những vấn đề như vậy trong lòng, chỉ là hiện tại trong lòng không có đáp án chính xác, nên mới không trả lời.

Tô Mạch hiện tại vừa không ngừng bay về phía trước, Xích Mao

Yêu Quái phía sau vẫn luôn bám riết không tha, vì vậy Tô Mạch cảm thấy khá bất lực, hiện tại đang chờ đợi câu trả lời của Tả Tinh Hồn.

Nhưng đợi nửa ngày sau, hắn cũng biết Tả Tinh Hồn trong cơ thể vẫn luôn suy nghĩ, xem ra Tả Tinh Hồn cũng không có một quyết định chính xác.

Vì vậy hiện tại hắn cũng cảm thấy, Tử Tiêu Cung Điện đã thái bình rồi, vậy thì tạm thời đừng làm những chuyện khác, lúc này, trong lòng, tiếp đó nói với Tả Tinh Hồn trong cơ thể: "Đợi xử lý xong chuyện Xích Mao Yêu Quái, ta sẽ quay về U Minh Hải Vực, mọi chuyện đã phát triển theo hướng bình thường rồi, ta cũng không cần lo lắng quá nhiều nữa, vì vậy hiện tại ta cảm thấy nên tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái." "Nếu không thì, kiếm hồn còn sót lại sẽ bị công bố ra thế gian, hiện tại, nếu ngươi đồng ý cách làm của ta, thì hiện tại ta cũng không giả vờ bỏ chạy nữa, trực tiếp tiêu diệt nó là tốt rồi." Dù sao Tô Mạch trong lòng hiểu rõ việc linh hồn của Tả Tinh Hồn còn sót lại căn bản không ai biết, chỉ có một người hiểu chuyện này.

Nhưng vừa rồi khi Tả Tinh Hồn nói chuyện với hắn, Xích Mao Yêu Quái đã nghe thấy rõ ràng, nếu không thì một đường nó cũng không thể nói ra những lời này.

Vì vậy hiện tại hắn cảm thấy tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái là tốt hơn, như vậy, linh hồn của Tả Tinh Hồn sẽ không ai biết.

Bởi vì Tô Mạch cảm thấy chuyện này cũng không phải đại sự gì mà sợ người khác biết, nhưng hắn cảm thấy đã ẩn giấu hơn 1 vạn năm rồi, cũng không thể để "công khuy nhất quĩ" (đổ sông đổ biển) nữa.

Chỉ lặng lẽ chịu đựng tất cả, chỉ cần biết Tả Tinh Hồn còn sống là được rồi, những chuyện khác hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, cũng không để người khác biết vấn đề như vậy.

Chỉ là vừa rồi hắn cảm thấy, nếu tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái thì cũng tốt, dù sao trong lòng hắn hiểu rõ, Xích Mao Yêu Quái một đường theo dõi, nhưng lại muốn giết mình.

Vậy thì với năng lực của hắn, tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái đều là chuyện có thể làm được, nhưng vì sao lại phải giả vờ chạy trốn chứ?

Chẳng lẽ trở nên yếu ớt như vậy?

Trở nên nhát gan như vậy sao?

Không gây chuyện, cũng không làm mọi chuyện quá lớn, nên mới làm như vậy sao?

Tô Mạch cũng có chút không hiểu, hắn biết tính cách của mình cũng vô cùng cương cường, cũng không dễ dàng nhận thua.

"Xem ra mọi chuyện cũng không phải của ta, đơn giản như vậy, Tả Tinh Hồn hiện tại đều không trả lời, tên này đang ở trong cơ thể ta sao?" "Chẳng lẽ không muốn ta phải chết sao?

Hiện tại tên này lại biết thân phận của Tả Tinh Hồn, cũng biết Tả Tinh Hồn còn sống, vậy thì mọi chuyện phải làm sao đây?" Nhưng hiện tại Tô Mạch cảm thấy nếu chuyện của Tả Tinh Hồn bị bại lộ, vậy thì làm sao đây?

Hiện tại hắn quả thực biết, nếu không thì tên này cũng không thể bám riết không tha phía sau.

Vì vậy hiện tại trong lòng hắn khá phẫn nộ, muốn tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái, nhưng hiện tại hắn biết cần trưng cầu sự đồng ý của Tả Tinh Hồn.

Nếu Tả Tinh Hồn cảm thấy chuyện như vậy không sao cả, cũng không để tâm thì Tô Mạch, cảm thấy mọi chuyện cũng dễ xử lý, nhưng trong lòng hắn cũng biết Xích Mao Yêu Quái một đường theo dõi.

Nhưng để đối phó với nó, nhiệm vụ của nó rất rõ ràng, là để truy sát hắn, vì vậy hôm nay Tô Mạch cũng đang suy nghĩ trong lòng.

Bất quản vì chuyện của Tả Tinh Hồn, hắn có nên bỏ qua cho Tả Tinh Hồn không?

Tiêu diệt triệt để tên này có lẽ tốt hơn, để "dĩ tuyệt hậu hoạn" (trừ hậu họa)?

Vì vậy Tô Mạch đang suy nghĩ vấn đề như vậy trong lòng, cũng đang suy đi nghĩ lại, vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của Tả Tinh Hồn.

Chương 904

Tô Mạch hiện tại dựa vào Hiên Viên Kiếm Sào không ngừng xoay tròn trên không, vì vậy hôm nay hắn cảm thấy Hiên Viên Kiếm Sào thực sự có sức mạnh vô cùng.

Nếu không thì cũng không thể giấu linh hồn của Tả Tinh Hồn bên trong được, hiện tại Tô Mạch cảm thấy cũng khá tốt, trong lòng cũng khá vui vẻ.

Lập tức cảm thấy không cần lo lắng vấn đề sống chết của Tả Tinh Hồn, chỉ cần còn một tia linh hồn còn đó, thì sẽ có một ngày Tô Mạch cảm thấy sẽ tìm cho nó một nhục thân thực sự, khiến nó sống lại.

Nhưng tiền đề quả thực có chút phiền phức, nhưng Tô Mạch biết không vội, chuyện như vậy không vội có thể giải quyết được, tất cả đều phải xem duyên phận.

Nếu không thể thực hiện được nguyện vọng như vậy, thì Tô Mạch cảm thấy để Tả Tinh Hồn vẫn luôn tồn tại trong cơ thể mình, vẫn luôn dựa vào Hiên Viên Kiếm Sào mà sinh tồn cũng có thể, cũng khá tốt.

Lập tức cảm thấy sống sót còn quan trọng hơn tất cả, còn lại tia hồn phách cuối cùng, lập tức có thể nói chuyện trong cơ thể mình.

Tô Mạch cảm thấy không cô đơn, cũng cảm thấy người bạn tốt của mình vẫn luôn không rời đi, vậy thì trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tô Mạch hiện tại mỗi lần trong lòng đều cảm thấy rất vui vẻ, lập tức cảm thấy Tả Tinh Hồn có thể sống sót nhờ Hiên Viên Kiếm Sào, bảo lưu được tia hồn phách cuối cùng đã cảm thấy vô cùng mãn

nguyện rồi.

Nếu không thì Tô Mạch biết năm xưa e rằng Tả Tinh Hồn đã sớm tan biến rồi, cũng không thể nào hiện tại tồn tại trong cơ thể mình, cho dù còn lại một tia linh hồn, Tô Mạch vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Đồng thời cũng vô cùng mãn nguyện rồi, dù sao tình cảnh năm xưa Tả Tinh Hồn gặp phải quả thực có chút tồi tệ.

Tô Mạch biết khi đó năng lực của mình không đủ cường đại, nếu đối kháng với thân phận và năng lực hiện tại, thì tuyệt đối sẽ không để Tả Tinh Hồn xuất hiện tình trạng như vậy.

Càng không thể để toàn bộ năng lực của Tả Tinh Hồn chỉ còn lại một tia hồn phách, nếu khi đó không có Hiên Viên Kiếm Sào, e rằng Tả Tinh Hồn không thể bảo lưu được, hiện tại hắn cảm thấy mọi chuyện đều là may mắn.

Vì vậy Tô Mạch biết cũng không cần phải cầu xin quá nhiều, nếu sau khi nỗ lực mà không tìm được cho Tả Tinh Hồn một nhục thân thích hợp, không khiến nó sống lại.

Thì hắn cảm thấy mọi chuyện đều không có gì hối tiếc, dù sao hắn cảm thấy trải qua Tả Tinh Hồn cũng sẽ không oán trách, dù sao đã quen với trạng thái này bao nhiêu năm rồi.

Nó cũng cảm thấy Tả Tinh Hồn sống trong cơ thể mình vô cùng tiêu dao tự tại, không cần đối mặt với tranh chấp bên ngoài, cũng không cần đối mặt với cái ác bên ngoài nữa.

Khá an phận, vì vậy Tô Mạch cảm thấy mọi chuyện cũng cứ phát triển bình thường thôi, nếu có một ngày vấn đề như vậy không được giải quyết, thì cứ để Tả Tinh Hồn ở trong cơ thể này vậy.

Nhưng tiền đề Tô Mạch biết không thể để nó bị thương hại, giống như hiện tại Tả Tinh Hồn lại thông qua tia hồn phách cuối cùng tồn

tại trong cơ thể để giúp mình thoát thân.

Nhưng Tô Mạch cảm thấy không cần thiết như vậy, năng lực của mình có thể đối phó với Xích Mao Yêu Quái, nhưng Tả Tinh Hồn lại cứ muốn làm như vậy.

Dù sao Tô Mạch cảm thấy cũng không cần thiết phải ngăn cản tất cả, có thể thông qua Hiên Viên Kiếm Sào mà chạy trốn cũng khá tốt, cảm thụ uy lực của Hiên Viên Kiếm Sào cũng khá hay.

Tô Mạch hiện tại chân đạp trên Hiên Viên Kiếm, cảm thấy vô cùng uy phong, bao nhiêu năm rồi, chưa từng khai mở Hiên Viên Kiếm, vẫn luôn bảo lưu cho Tả Tinh Hồn.

Hiên Viên Kiếm và Tả Tinh Hồn vẫn luôn tồn tại trong cơ thể Tô Mạch, chưa từng được lấy ra, vừa rồi nếu không phải vì đối phó với Xích Mao Yêu Quái thì Tô Mạch.

Hắn biết sẽ không làm như vậy, hiện tại cảm nhận được mị lực của Hiên Viên Kiếm, giống như uy lực vô cùng, giống như có thể quét ngang thiên hạ.

Tô Mạch biết đạo lý này, cũng hiểu vấn đề này, hiện tại vẫn luôn chờ đợi Xích Mao Yêu Quái trả lời.

“Thằng nhóc thối, ngủ rồi sao?

Chẳng lẽ ta hiện tại ngự kiếm phi tường, cảm nhận mị lực của ta, nghe thấy lời ta nói, chê ta quá lắm lời, nên đã ngủ thiếp đi, không trả lời ta sao, định đối xử với ta như vậy sao?” “Dù sao hiện tại ta hoàn toàn đang hủy hoại thể lực của mình, tên này vừa rồi khi ở U Minh Hải Vực, ta chỉ là không thèm chấp nhặt với nó, ta chỉ muốn dẫn dụ nó ra ngoài, không để những linh hồn vô tội ở U Minh Hải Vực bị thương hại.” “Càng không để bạn bè của ta gặp nạn sao?

Nếu không thì tên này làm sao có thể là đối thủ của ta chứ?” “Ta

sao có thể dựa vào một tia kiếm hồn duy nhất trên người để chạy trốn chứ?

Căn bản không phải tính cách của ta mà." Tả Tinh Hồn lúc này trong cơ thể Tô Mạch nghe xong những lời đó, cũng biết hắn đang rất sốt ruột, nhưng Tả Tinh Hồn cảm thấy không sao cả.

Hiện tại nó không suy nghĩ quá nhiều, cũng không trả lời, nếu không thì Tả Tinh Hồn đã sớm nói rồi, nhưng hiện tại nó không biết phải làm sao.

Cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao, càng không muốn làm hại người vô tội, nhưng vừa rồi Xích Mao Yêu Quái lại nói những lời đó, thực sự khiến người ta cảm thấy phẫn nộ.

Nhưng Tả Tinh Hồn cuối cùng vẫn chưa suy nghĩ kỹ, nếu không thì cũng không thể hiện tại giữ im lặng, bởi vì nó biết một khi nói ra, thì Tô Mạch sẽ dừng lại, không còn ngự kiếm phi tường nữa, e rằng sẽ tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái.

Nhưng Tả Tinh Hồn biết hiện tại không dám dễ dàng đưa ra kết luận, nếu nói ra những lời như vậy, thì Tô Mạch nhất định sẽ dùng quyền lực của mình, không để Xích Mao Yêu Quái sống yên ổn.

Nhưng Tả Tinh Hồn cảm thấy Xích Mao Yêu Quái tên này cũng khá đáng ghét, dù sao nó đang nhằm vào Tô Mạch, một đường đi theo Tô Mạch đến U Minh Hải Vực muốn tiêu diệt Tô Mạch, sao có thể chứ?

Chương 905

Tả Tinh Hồn cảm thấy tên này thực sự quá tự lượng sức mình, với năng lực của nó mà muốn đối kháng với Tô Mạch, chẳng khác nào "dĩ noãn kích thạch" sao?

Vừa rồi Tô Mạch nếu không phải vì lo lắng vết thương của bạn bè, lo lắng sinh linh trên U Minh Hải Vực.

Nếu không thì làm sao có thể nhịn được vấn đề của Xích Mao Yêu Quái để tên này hoành hành ngang ngược chứ?

Vì vậy Tả Tinh Hồn trong lòng khá rõ.

Kết quả cuối cùng sẽ ra sao, Tả Tinh Hồn chưa suy nghĩ kỹ, vì vậy hiện tại không dám dễ dàng đưa ra phán đoán, cũng không dám dễ dàng nói ra cách làm của mình.

Một khi nói ra cách làm đó hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, trong lòng nó không thể không suy nghĩ vấn đề như vậy, hiện tại mọi chuyện phải làm sao đây?

Tả Tinh Hồn đang suy nghĩ trong lòng, chỉ là hiện tại nó giữ im lặng, không nói gì, nhưng nó cũng biết Tô Mạch không có cách nào.

Tô Mạch trong lòng khá rõ, vừa rồi nếu không phải vì muốn dẫn dụ Xích Mao Yêu Quái ra khỏi U Minh Hải Vực thì làm sao có thể một đường chạy trốn chứ?

Nhưng vừa rồi Tô Mạch biết khi ở U Minh Hải Vực quả thực thể lực có chút không chống đỡ nổi, nhưng hắn biết đối phó với Xích Mao Yêu Quái không có vấn đề gì.

Nhưng vừa rồi nghe lời Tả Tinh Hồn nói xong, Tô Mạch cảm thấy cũng có thể, dù sao mượn kiếm hồn để thoát khỏi U Minh Hải Vực

cũng không tệ.

Nhưng tiền đề Tô Mạch biết không thể để Tả Tinh Hồn bị thương hại, nếu không thì hắn cảm thấy mọi chuyện đều không thành thật, nếu vì mình, dẫn dụ Xích Mao Yêu Quái ra, khiến nó rời khỏi U Minh Hải Vực, lại để Tả Tinh Hồn bị thương, thì Tô Mạch cảm thấy tất cả những gì mình đã làm đều vô ích.

Dù sao trong mắt Tô Mạch, không thể để Tả Tinh Hồn chịu bất kỳ thương hại nào, nếu không thì mấy vạn năm khổ tâm sẽ uổng phí, hắn muốn bảo lưu tia hồn phách cuối cùng của Tả Tinh Hồn.

Có thể một ngày nào đó khiến nó sống lại, nếu không thì làm sao có thể hy sinh như vậy chứ?

Mặc dù biết mang theo Tả Tinh Hồn trong cơ thể có một chút gánh nặng, nhưng lại không sao cả, Tả Tinh Hồn và Hiên Viên Kiếm Sào đều là những thứ hắn coi trọng nhất, Tả Tinh Hồn là bạn bè.

Đồng thời Hiên Viên Kiếm Sào lại có năng lực cường đại, khiến Tả Tinh Hồn có thể nương tựa vào Hiên Viên Kiếm Sào mà sống sót.

Vì vậy hiện tại Tô Mạch cảm thấy mình hy sinh tất cả, đều có ý nghĩa lớn.

Tả Tinh Hồn hiện tại cảm nhận Tô Mạch một đường không ngừng bay lượn, dựa vào Hiên Viên Kiếm Sào cũng lợi hại vô cùng, dù sao Tả Tinh Hồn biết đã sống trong cơ thể Hiên Viên Kiếm Sào bao nhiêu năm rồi.

Nó cũng vô cùng thư thái, từ trước đến nay không cần lo lắng có chuyện gì xảy ra, đồng thời cũng sống trong cơ thể Tô Mạch, vì vậy Tả Tinh Hồn cảm thấy may mắn.

Nếu không thì mấy vạn năm trước nó đã sớm không còn tồn tại rồi, e rằng những linh hồn đó đã sớm hồn phi phách tán rồi, sao có thể

còn sót lại đến bây giờ chứ?

Trong lòng nó rất vui.

Nhưng đồng thời nó thực sự không muốn gây thêm phiền phức cho Tô Mạch nữa, đồng thời cũng không muốn Tô Mạch vì chuyện của mình mà cứ mãi vướng mắc như vậy.

Tả Tinh Hồn cũng biết Tô Mạch vì muốn mình có thể sống lại, mỗi ngày đều không ngừng tìm kiếm phương pháp, mỗi ngày đều không ngừng thử nghiệm.

Nhưng mỗi lần kết quả cuối cùng đều thất bại, nhưng Tả Tinh Hồn cảm thấy không sao cả, đều không quan trọng, chỉ cần có thể tồn tại trong cơ thể Tô Mạch.

Nó cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi, còn về việc có thể sống lại hay không, Tả Tinh Hồn từ trước đến nay chưa từng ôm hy vọng, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Dù sao hiện tại nó cảm thấy sống trong cơ thể Tô Mạch, dựa vào Hiên Viên Kiếm Sào mà có thể còn sót lại tia kiếm hồn cuối cùng, đã vô cùng vui vẻ rồi, hiện tại chỉ là một kiếm hồn.

Bất kể thế nào, Tả Tinh Hồn căn bản cảm thấy mọi chuyện đều rõ ràng, chỉ cần có thể ngày ngày bầu bạn bên cạnh Tô Mạch, Tả Tinh Hồn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đồng thời cũng cảm thấy vô cùng mãn túc rồi, lúc này, tuy không trả lời, nhưng nó cũng biết Tô Mạch hiện tại trong lòng khá lo lắng, nếu hiện tại nó đưa ra quyết định.

Thì tên này e rằng nhất định sẽ "đại khai sát lục" (giết chóc), sẽ không để Xích Mao Yêu Quái sống yên ổn, tên này khá đáng ghét, một đường cuối cùng đã theo Tô Mạch đến U Minh Hải Vực.

Trên mặt biển U Minh Hải Vực đã gây sóng gió, ý đồ muốn khiến

tất cả linh hồn trên mặt biển tấn công Tô Mạch, vì vậy Xích Mao Yêu Quái tên này quả thực "tội đại ác cực" (tội ác tày trời), để nó chết cũng không đáng tiếc.

Nhưng hiện tại Tả Tinh Hồn biết kết quả cuối cùng chưa suy nghĩ kỹ, cũng biết Tô Mạch đang chờ đợi câu trả lời của mình.

Nhưng Tả Tinh Hồn cảm thấy cách làm như vậy của Xích Mao Yêu Quái thực sự "vô tế vu sự" (vô ích), thực sự đã đánh giá thấp năng lực của Tô Mạch rồi.

Với chút công phu "tam cước miêu" (ba chân mèo – ít ỏi, non kém) đó mà lại muốn đối kháng với hắn sao?

Chương 906

Quả thực vừa rồi nếu không phải vì muốn bảo tồn thực lực của bạn bè, vì muốn U Minh Hải Vực có thể yên bình mà tồn tại.

Thì Tô Mạch tuyệt đối sẽ không dung thứ cách làm như vậy của Xích Mao Yêu Quái ở U Minh Hải Vực, vì vậy hiện tại Tả Tinh Hồn biết Tô Mạch thực sự đang lo lắng cho sự an toàn của mọi người.

Hắn đưa Xích Mao Yêu Quái ra khỏi U Minh Hải Vực, hy vọng giải quyết chuyện như vậy ở bên ngoài, nhưng hiện tại Tô Mạch dựa vào Hiên Viên Kiếm Sào không ngừng bay về phía trước, cũng khá thú vị.

Bởi vì Tả Tinh Hồn biết hiếm khi thấy Tô Mạch bộ dạng như vậy, hoảng loạn bỏ chạy, quả thực cảm thấy khá buồn cười.

Đồng thời cũng cảm thấy, tình trạng này, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút không thể tin nổi, một Tôn giả có năng lực cường đại, lúc này lại biến thành một chú hề hoảng loạn bỏ chạy.

Tả Tinh Hồn hiện tại vừa cười vừa nói: “Huynh đệ tốt của ta, có thể đừng làm trò cười như vậy không, hiện tại bộ dạng này khiến ta không nhịn được mà cười ha ha.” “Vừa rồi ngươi sốt ruột mà, ta chưa suy nghĩ kỹ.

Xích Mao Yêu Quái này, tuy đáng ghét, nhưng dù sao ta cũng không muốn tay ngươi dính quá nhiều máu tươi.” “Mặc dù Xích Mao Yêu Quái này “tội đại ác cực”, vẫn luôn truy sát, nhưng tất cả đều xem ngươi quyết định, kết quả cuối cùng ngươi tự định đoạt, ta cũng không ngăn cản, mặc dù ngươi biết thân phận của ta.” Tả Tinh Hồn thực sự muốn nói như vậy, bởi vì hiện tại nó cảm thấy không sao cả, cũng không suy nghĩ quá nhiều, bởi vì nó biết thân phận của mình đã

không còn quan trọng nữa.

Đã mấy vạn năm trôi qua rồi, cũng không có ai còn nhớ, càng không có ai để tâm, vì vậy nó cảm thấy sống trong cơ thể Tô Mạch cũng vô cùng vui vẻ.

Đặc biệt là nhàn hạ tự tại, không như khi ở bên ngoài, mỗi ngày phải trải qua đánh đấm chém giết, phải lo lắng vì thiên hạ bách tính chúng sinh.

Những vấn đề như vậy, nó cũng đã vô số lần làm những chuyện như vậy trong lòng, hiện tại chỉ muốn nghe một chút, chỉ muốn khiến mình không có áp lực, lúc này, trong lòng, tiếp đó nói với Tô Mạch: "Nhưng ta cảm thấy không để tâm, đã ta tồn tại trong cơ thể ngươi, ta không sợ những chuyện này nữa, người khác cũng không có cách nào với ta, dù sao hiện tại ngươi mạnh mẽ, đã bảo vệ ta, người khác cũng không thể có ý kiến gì." "Mọi người biết, thân phận của ta bị bại lộ, ta hiện tại chỉ còn lại một tia hồn phách trong cơ thể ngươi, sống sót nhờ Hiên Viên Kiếm Sào, ta cũng cảm thấy được rồi, tất cả đều xem ý kiến của ngươi." Tả Tinh Hồn biết, bất kể thế nào, chỉ cần có thể sống sót, chỉ cần có thể tồn tại trong cơ thể Tô Mạch, nó đều cảm thấy vui vẻ.

Lập tức cảm thấy đã bầu bạn bên cạnh Tô Mạch mấy vạn năm rồi, không bị người khác phát hiện, cũng không bị người khác biết.

Tả Tinh Hồn cảm thấy vô cùng cố chấp rồi, lúc này, nếu chuyện này bị bại lộ, Tả Tinh Hồn cảm thấy cũng không sao cả, dù sao Tô Mạch đã thoát khỏi tất cả.

Hơn nữa Tả Tinh Hồn biết mình cũng không phải người xấu, cũng không phải ma tộc, chỉ là một người bình thường tràn đầy sức mạnh, tuy có năng lực như vậy, nhưng cũng không còn gì nữa rồi.

Tả Tinh Hồn cũng biết ban đầu nếu không phải trận đại chiến đó,

thì làm sao có thể hồn phi phách tán chứ, nếu không phải Tô Mạch kịp thời dùng Hiên Viên Kiếm Sào để bảo lưu lại.

E rằng ngay cả kiếm hồn hiện tại cũng không còn tồn tại nữa, trong lòng nó khá rõ, vì vậy hiện tại Tả Tinh Hồn không có chuyện gì, cảm thấy đều đặc biệt cảm kích.

Có thể trở thành bạn bè tốt của hắn đều cảm thấy may mắn, nếu không thì Tả Tinh Hồn biết không thể nào còn sót lại đến bây giờ, cũng không thể nào hiện thực hóa được trạng thái này, đợi mình sống lại thực sự là một loại kỳ tích, trong lòng nó cảm thấy vô cùng vui vẻ rồi.

Vì vậy có một số chuyện nó cũng không nói nữa, nếu hiện tại chuyện của mình thực sự bị tất cả mọi người biết, thì không thể để người khác biết, Tô Mạch tự nhiên sẽ giải quyết tất cả các vấn đề.

Hiện tại nó cảm thấy mình chỉ là một linh hồn, sống trong cơ thể Tô Mạch, sống sót nhờ Hiên Viên Kiếm Sào, cũng không phải vấn đề gì to tát.

Vì vậy đôi khi Tả Tinh Hồn cảm thấy hiện tại trạng thái này khá tốt, cũng không cần sống lại, cũng không cần đi đột phá nữa.

Chỉ cần sống an an tĩnh tĩnh, dù sao nó cảm thấy có thể sống trong cơ thể Tô Mạch, đặc biệt là an nhàn.

Tả Tinh Hồn cảm thấy bây giờ cũng không nên đưa ra ý kiến, nếu Tô Mạch muốn tiêu diệt Xích Mao Yêu Quái cũng là chuyện bình thường, gã đó vốn là một yêu quái tà ác.

Hơn nữa, trên suốt chặng đường, cuối cùng Tô Mạch cũng đã giải quyết được nguy hại của U Minh Hải Vực, nhưng bách tính thiên hạ lại muốn giết Tô Mạch, điều này khiến Tả Tinh Hồn cảm thấy rất tức giận.

Vì vậy, bây giờ biết Tô Mạch sẽ không hỏi ý kiến của mình, y cũng sẽ không dễ dàng tha cho Xích Mao Yêu Quái, gã đó làm xằng làm bậy.

Nếu thả nó đi, e rằng sẽ gây hại cho bách tính thiên hạ, cho nên đạo lý này Tả Tinh Hồn biết rất rõ, chẳng lẽ Tô Mạch lại không biết sao?

Tô Mạch lúc này đang đứng trên Hiên Viên Kiếm không ngừng bay về phía trước, vì hắn cảm thấy năng lực của mình đã hồi phục.

Hắn không cần phải dựa vào chút kiếm hồn cuối cùng của Tả Tinh Hồn để bỏ chạy nữa.

Bây giờ hắn đã thu hồi lại nội lực vừa rồi, để Tả Tinh Hồn trở về trong cơ thể mình, yên tĩnh ở đó.

Y sẽ không gặp nguy hiểm nữa, dù sao Tô Mạch biết bao nhiêu năm qua, vì để bảo vệ chút hồn phách cuối cùng của Tả Tinh Hồn, hắn đã làm ra rất nhiều chuyện.

Nhưng Tô Mạch đều không hề gì, chỉ cần Tả Tinh Hồn có thể sống sót, chỉ cần còn một tia sinh cơ cuối cùng, vậy thì Tô Mạch cảm thấy làm gì cũng đáng.

Tô Mạch bây giờ nghe lời của Tả Tinh Hồn, liền nói: “Ta biết ngươi lòng dạ thiện lương, nếu không thì bao nhiêu năm trước cũng đã không xảy ra tình huống đó, cũng không xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, càng không đến nỗi thê thảm như vậy.” “Cho nên sự lương thiện của ngươi đôi khi sẽ hại chính ngươi, nhưng bây giờ ta cũng không so đo với ngươi nữa, dù sao hiện tại ngươi đang ở trong cơ thể ta, chắc sẽ không gặp nguy hiểm đâu.” Đôi lúc hắn cũng thấy căm phẫn trong lòng trước những việc Tả Tinh Hồn làm, dù sao hắn biết Tả Tinh Hồn đặc biệt ngây thơ, đặc biệt lương thiện, luôn dễ dàng tin lời người khác.

Nếu không thì mấy vạn năm trước, Tả Tinh Hồn cũng đã không gặp phải sóng gió đó, cũng không biến thành chút hồn phách cuối cùng như bây giờ, phải ẩn náu trong cơ thể hắn.

Cho nên Tô Mạch biết có những lúc không thể khuyên giải được, y cố chấp như vậy, quá lương thiện, quá dễ tin vào mưu kế của người khác, luôn rơi vào bẫy của họ.

Chương 907

Vì vậy bây giờ Tô Mạch đôi lúc cũng rất bất đắc dĩ, nhưng hắn biết mình sẽ mãi mãi bảo vệ Tả Tinh Hồn.

Hắn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa, bây giờ hắn cảm thấy tuy chưa tìm được phương pháp hồi sinh, nhưng ít nhất có thể bảo toàn chút hồn phách cuối cùng của Tả Tinh Hồn.

Để y không đến nỗi biến mất vĩnh viễn khỏi thế giới này, vậy thì Tô Mạch cảm thấy trong lòng yên ổn hơn, nếu không hắn sẽ cảm thấy mất đi một người bạn tốt như vậy sẽ vô cùng cô đơn.

Đồng thời cũng cảm thấy có chút tiếc nuối, càng cảm thấy đặc biệt đau lòng.

Mười mấy vạn năm qua, Tô Mạch lại một lần nữa tìm kiếm phương pháp, nhưng không có đột phá, cho nên bây giờ hắn không từ bỏ, nhưng cũng không vùng vẫy quá nhiều.

Cho nên hiện tại về vấn đề của Xích Mao Yêu Quái, Tô Mạch cảm thấy cũng không cần thiết phải thảo luận với Tả Tinh Hồn.

Một người lương thiện như y, sao có thể dễ dàng làm hại một con yêu quái?

Dù cho đó là một yêu quái tà ác, y cũng không đưa ra quyết định được.

Tô Mạch nghĩ thầm trong lòng, rồi nói tiếp với Tả Tinh Hồn: "Chuyện như bây giờ, ta cũng không thảo luận với ngươi nữa." Ngô Phương thấy đòn tấn công của mình lại một lần nữa bị Tô Mạch phá giải thuận lợi, đã tức đến sôi máu.

Trạng thái của Tô Mạch lúc này đã chọc giận Ngô Phương một

cách nặng nề.

Là một tu sĩ Thần cảnh đỉnh phong kỳ, vậy mà lại thất thủ mấy lần trước một tu sĩ Hoàng cảnh!

Nhìn từ xa, đối phương còn ra vẻ đắc ý vênh váo.

Nội tâm Ngô Phương lúc này sắp phát điên rồi.

Tay trái lại lần nữa bắt quyết, trong nháy mắt, Hồng Uyên Thần Kiếm dường như sinh ra vô số thanh, lao vun vút về phía Tô Mạch.

Vô số thần kiếm dày đặc tấn công trong chốc lát, dường như muốn đâm Tô Mạch thành một cái sàng.

Ngô Phương lúc này đã sử dụng tuyệt học cả đời, Vạn Phật Triều Tông.

Hết cơ hội rồi, dưới đòn tấn công linh lực như vậy, một tu sĩ Hoàng cảnh căn bản không thể nào tránh được, Ngô Phương tự tin nghĩ.

Lát nữa lấy nội đan của tên này ra, xem xem rốt cuộc là thứ gì mà có thể liên tiếp đỡ được mấy chiêu của tu vi Thần cảnh đỉnh phong của ta.

Tuy ta chỉ là Thần cảnh đỉnh phong sơ giai, nhưng tôn nghiêm không cho phép một tu sĩ Hoàng cảnh nhỏ nhoi chà đạp.

Hôm nay nhất định phải để tên tu sĩ nhỏ này máu văng ba thước!

Ngô Phương hận thù nghĩ.

Nhưng mọi chuyện đều nằm ngoài dự liệu.

Chỉ thấy mấy thanh phi kiếm lao vun vút, trên mỗi thanh phi kiếm đều ngưng tụ mười thành linh lực của Thần cảnh đỉnh phong, mỗi thanh kiếm đều hàn quang bức người, dường như sẽ cắt rách da thịt, đâm vào cơ bắp, cắt đứt kinh mạch, xương máu trong nháy mắt.

Chỉ thấy Tô Mạch ngưng tụ linh lực, tay phải cầm roi, Đả Thần Tiên theo ý niệm múa may với tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đã hình thành một vòng xoáy khổng lồ, lập tức hút toàn bộ những phi kiếm đó vào trong, dưới tác dụng của vòng xoáy, những phi kiếm đó dần dần biến mất, quay trở lại thành một thanh.

Chỉ thấy Đả Thần Tiên quấn quanh thanh Hồng Uyên tiên khí, tốc độ dần chậm lại, càng lúc càng chậm, cuối cùng "loảng xoảng" một tiếng, Hồng Uyên rơi xuống đất.

Không thể nào.

Điều này hoàn toàn vượt ra ngoài khả năng nhận thức của Ngô Phương, phải biết rằng tu vi Hoàng giai không thể nào có sức mạnh cường đại như vậy, có thể đỡ được một đòn sát chiêu toàn lực như thế.

Tô Mạch lúc này, đang liếc nhìn hắn đầy vẻ khinh miệt, như đang cười nhạo sự bất tài của hắn một cách im lặng.

Ngô Phương không thể nhịn được nữa, nhặt tiên khí từ dưới đất lên, dùng sức mạnh vũ phu đâm tới một cách hỗn loạn.

Ngô Phương, đánh lén không thành, ban đầu muốn chọc giận Tô Mạch, để Tô Mạch ra tay trước, dò xét hư thực của Tô Mạch rồi tiện thể một đòn đánh bại hắn.

Ai ngờ, hắn lại là người không giữ được bình tĩnh ra tay trước, sau mấy lần ra tay thất bại, liền tức đến sôi máu tấn công Tô Mạch.

Hoàn toàn loạn cả chiêu pháp, cứ thế rơi vào bẫy của Tô Mạch.

Chương 908

Phải biết rằng, người tu hành tối kỵ tâm trí rối loạn, tâm trí một khi đã loạn, linh lực ắt sẽ giảm đi rất nhiều.

Tô Mạch dựa vào thức hải và thần thức cường đại, tuy có thể dễ dàng né được mấy đòn tấn công của Ngô Phương, nhưng đối mặt với đòn tấn công toàn lực của một tu sĩ Thần cảnh đỉnh phong kỳ mạnh như Ngô Phương, trong tình huống bình thường, vạn lần cũng không né được.

Nhưng chính vì Ngô Phương tức đến sôi máu nên đòn tấn công của hắn đã giảm đi rất nhiều, lúc vạn kiếm bay về phía Tô Mạch, linh lực thực chất chỉ còn tám phần thực lực thật sự.

Dù vậy, theo giai đoạn hiện tại của Tô Mạch, cũng không có cách nào đối phó.

Huống chi Ngô Phương còn dùng tiên khí phẩm cấp cao như Hồng Uyên.

Nhưng, Ngô Phương nào ngờ được, Tô Mạch trong ngày đầu tiên lịch luyện ở Bất Chu Sơn, đã giết chết hung thú Man Ngưu, không chỉ hấp thụ linh tê giác của hung thú Man Ngưu, chữa trị nội thương, luyện hóa nội đan của hung thú Man Ngưu để nâng cao tu vi.

Điều quan trọng hơn là hắn đã luyện hóa được độc môn tuyệt kỹ của hung thú Man Ngưu, Mượn Lực Đả Lực.

Tô Mạch trông có vẻ như vung Đả Thần Tiên đỡ lấy một đòn của Ngô Phương, nhưng thực chất là lợi dụng vòng xoáy của Đả Thần Tiên, hình thành một không gian, hút toàn bộ kiếm vào trong không gian được tạo ra bởi Đả Thần Tiên, ngưng tụ linh lực, thúc đẩy Mượn Lực Đả Lực, để vô số tiên khí mang theo tám phần linh lực

của Ngô Phương tự va chạm vào nhau.

Thử hỏi, trong tình huống như vậy, giống như tay trái đánh tay phải, ai sẽ thắng?

Cuối cùng, những tiên khí huyễn hóa đó đã tiêu hao hết toàn bộ linh lực, cuối cùng đều trở về bản thể.

Nhưng trông có vẻ như Tô Mạch dễ dàng phá giải sát chiêu của Ngô Phương, thực chất lại vô cùng khó khăn.

Với một tu sĩ tu vi Hoàng cảnh, muốn lợi dụng Đả Thần Tiên để tạo ra một không gian có thể hấp thụ linh lực công kích mạnh như vậy, đã gần như hao hết toàn bộ linh lực, huống chi còn phải thúc đẩy Mượn Lực Đả Lực vừa mới luyện hóa xong.

Thực sự không dễ dàng!

Lúc này, bàn tay phải giấu dưới ống tay áo đang khẽ run rẩy, đó là biểu hiện của việc kiệt sức.

Ngô Phương lúc này đã sớm tâm thần rối loạn, chẳng lẽ một tu sĩ Thần cảnh đỉnh phong đường đường, lại không có cách nào đối phó với một tu sĩ Hoàng cảnh sao?

Phải biết rằng, từ khi tiến giai Thần cảnh đỉnh phong, hắn chưa từng thất bại, chẳng lẽ lúc này lại phải bại trong tay tên nhóc Hoàng cảnh này sao?

Không cam tâm!

Chỉ thấy kiếm pháp của hắn đâm loạn xạ, ngay cả linh lực cũng rời rạc.

Khi Ngô Phương toàn lực giết Tô Mạch, Tô Mạch còn có thể ứng phó, huống chi lúc này.

Đối phó với những đòn tấn công không còn sát khí như vậy, đối

với Tô Mạch dễ như trở bàn tay.

Ngô Phương lúc này, khí huyết cuộn trào, mấy kiếm không đâm trúng Tô Mạch, đột nhiên dừng lại.

Gương mặt vốn trắng bệch đột nhiên xuất hiện một vệt hồng khả nghi, một đôi mắt đầy tơ máu.

Dường như hắn lại chuẩn bị dùng sát chiêu.

Thức hải trong cơ thể Tô Mạch cuộn trào, linh thức ngay lập tức nắm bắt được sự thay đổi linh lực của đối phương, đó là khoảnh khắc tu sĩ Ngô Phương đối diện phóng thích linh lực mạnh nhất.

Tô Mạch không dám chậm trễ, tay phải tế ra Đả Thần Tiên, ngưng tụ linh lực, thúc đẩy Mượn Lực Đả Lực; mở ra phòng hộ toàn thân, nghiêm trận chờ đợi.

Trong nháy mắt, Tô Mạch đột nhiên phát hiện Hồng Uyên của Ngô Phương biến mất không thấy, chỉ thấy một cái bóng lóe lên, bóng đen như một thanh kiếm sắc phá không.

Tốc độ của cái bóng cực nhanh, Tô Mạch không thể nào né tránh, không chút do dự, hắn giơ Đả Thần Tiên lên vung đi toàn lực.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang trời.

Linh lực khổng lồ va chạm tạo ra sóng không khí cực mạnh, đẩy Tô Mạch lùi lại ba bước.

Ngô Phương lúc này lại đã tắt thở, trên đất chỉ còn lại một thanh tiên kiếm và thi thể.

Không thể nào, đến chết hắn cũng không hiểu, tại sao, hắn và tiên kiếm hợp nhất, dồn hết tu vi toàn thân tại sao cũng không thể làm Tô Mạch bị thương dù chỉ một chút.

Lúc này, chỉ nghe trên đỉnh Bất Chu Sơn truyền đến từng tiếng

gầm lớn, đất rung núi chuyển.

Chương 909

Mọi người đang giao chiến kịch liệt đều kinh hãi, chỉ lo mải mê đấu đá ở đây, không cho người khác cướp trước, chẳng lẽ bảo khí đã bị hung thú trên Bất Chu Sơn đoạt mất rồi sao!

Mọi người không dám ham chiến nữa, lần lượt tìm theo hướng âm thanh truyền đến.

Cho đến lúc này, Tô Mạch mới hiểu, cơ hội cuối cùng cũng đến rồi, sẽ không còn ai cản trở bước chân hắn đi tìm bảo khí nữa.

Nhưng hắn cũng không vội, vì lúc này, bảo khí đã sớm thu liễm linh lực, mọi người muốn tìm thấy trong chốc lát cũng không thể nào.

Chỉ có hắn, trong thức hải vẫn còn một tia linh lực của bảo khí.

Chỉ có dựa vào mối liên hệ mong manh này, mới có thể nhanh chóng tìm thấy bảo khí, không có cách nào tốt hơn.

Việc không nên chậm trễ, Tô Mạch lập tức men theo luồng linh lực yếu ớt như có như không trong thức hải, lao nhanh về phía bảo khí.

Bất Chu Sơn lúc này, bảo khí xuất thế thu liễm linh lực, biển mây màu đỏ đã sớm tan đi, thay vào đó là chướng khí độc không tan nổi của Bất Chu Sơn, dường như mọi thứ đều đã trở lại dáng vẻ ngày xưa của Bất Chu Sơn.

Khắp nơi có thể thấy những cây cổ thụ cao chọc trời, tiên thảo mọc đầy đất, dưới sự bao phủ của chướng khí độc, mờ mờ ảo ảo, tựa như tiên cảnh.

Chỉ là… yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh, một sự yên tĩnh khác thường, hoàn toàn không nghe thấy tiếng côn trùng chim kêu, tiếng hung thú

gầm rú.

Những hung thú chiếm cứ Bất Chu Sơn dường như đã biến mất không một dấu vết.

Hoàn toàn khác thường.

Tô Mạch men theo luồng linh lực yếu ớt trong thức hải, đi sâu vào trong Bất Chu Sơn.

Trên đường đi không thấy bất kỳ một con hung thú nào.

Trong khu rừng rộng lớn, khắp nơi có thể thấy những cây đại thụ to bằng mấy người ôm bị húc gãy, cảnh tượng tan hoang.

Chỉ có cảm ứng về bảo khí trong thức hải ngày càng mạnh, càng lúc càng rõ ràng.

Nếu không có gì bất ngờ, bảo khí hẳn là ở không xa.

Dần dần, những cây đại thụ bị húc gãy ngày càng nhiều.

Không khí thoang thoảng mùi máu tanh.

Không cẩn thận, Tô Mạch đột nhiên bị một thứ gì đó trên mặt đất làm vấp ngã.

Tô Mạch định thần nhìn lại, đó là một cái chân của một con hung thú không rõ tên, trên bộ lông màu vàng kim toàn là vết máu đen sẫm, vết thương máu thịt bầy nhầy, nhìn kỹ, nó đã bị một con hung thú đáng sợ xé sống.

Tô Mạch trong lòng run lên, hiểu rằng hung thú có thể xuất hiện phía trước có thể vô cùng đáng sợ, hắn đi chậm lại, càng lúc càng cẩn thận.

Đi tiếp về phía trước, mùi máu tanh càng lúc càng nồng nặc.

Cánh tay cụt, chân gãy của hung thú ngày càng nhiều, Tô Mạch

thậm chí còn thấy một con sư tử khổng lồ hai đầu bị đập thành bánh thịt.

Ngay cả sư tử khổng lồ hai đầu, một loại hung thú cao cấp của Bất Chu Sơn cũng bị đập thành bánh thịt, rốt cuộc là loại hung thú đáng sợ nào, có sức mạnh kinh khủng đến vậy.

Tô Mạch trong lòng vô cùng kinh ngạc, thậm chí có chút tò mò rốt cuộc là hung thú đáng sợ nào.

Đồng thời trong lòng lại dấy lên một cách khó hiểu một khát khao chinh phục mãnh liệt muốn chém giết hung thú đó.

Cảm ứng với bảo khí ngày càng mạnh, Tô Mạch tiếp tục men theo sự dẫn dắt trong thức hải đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc, Tô Mạch đã đến một khoảng đất trống rộng rãi.

Những cây cổ thụ xung quanh đã bị húc gãy hoàn toàn.

Trên đất toàn là thi thể hung thú, nhìn số lượng, có gần trăm con, gần như bao gồm tất cả các loại hung thú Bất Chu Sơn mà Tô Mạch biết.

Chỉ thấy một số con bị đập thành bánh thịt, máu thịt bầy nhầy; có một số bị xé thành mảnh vụn, chỉ thấy đầu, không biết thân ở đâu; lại có một số dường như bị ăn mất một nửa, nửa còn lại lọt ra từ miệng hung thú, chỉ còn lại nửa thân thể, nửa còn lại vẫn còn dấu răng.

Chương 910

Mùi máu tanh ngọt ngấy trong không khí khiến người ta muốn nôn mửa.

Tô Mạch lúc này trong lòng không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung nữa, hung thú Bất Chu Sơn rất mạnh, ngay cả hung thú cấp thấp nhất là Man Ngưu cũng suýt nữa làm Tiêu Trọng bị thương nặng, bây giờ có nhiều thi thể hung thú như vậy, có thể thấy sức mạnh của hung thú đó cường đại đến mức nào.

Với sức mạnh của một con hung thú, săn giết được nhiều hung thú cấp cao như vậy, quả là một sự tồn tại mạnh mẽ và đáng sợ đến mức nào.

Hắn có một dự cảm, hôm nay cùng với con hung thú đó, tất sẽ có một trận ác chiến.

Hắn không thể không đi chậm lại, ngưng tụ linh lực, từ từ tiến lại gần nguồn cảm ứng linh lực.

Khi Tô Mạch cảm ứng được bảo khí ở khoảng cách chưa đầy trăm bước, hắn phát hiện ra con côn trùng khổng lồ ngất trời kia ở sâu trong rừng cây cổ thụ.

Nơi này, so với nơi hắn vừa kinh ngạc còn thảm khốc hơn.

Nơi đây dường như vừa trải qua một trận ác chiến, hung thú vừa đánh vừa ăn, khắp nơi vương vãi vô số mảnh vụn của hung thú, mặt đất đỏ rực một màu máu, máu thịt bầy nhầy.

Càng gần mục tiêu càng phải giữ bình tĩnh, Tô Mạch không dám đến quá gần, từ xa quan sát con hung thú đáng sợ này.

Chỉ thấy con hung thú khổng lồ đó, thân cao gần trăm thước, cao

chọc trời, cả cái đầu dường như bị chôn vùi trong mây mù.

Toàn bộ cơ thể như một bức tường thành dày, trên đó phủ một lớp vỏ như áo giáp.

Nhìn kỹ, trên lớp vỏ có vô số vết cào, nhưng không hề bị thương.

Cơ thể dường như lại được chia thành vô số đốt, từng đốt từng đốt, có đến hơn trăm đốt, lúc này hai bên trông rất đáng sợ, một màu đỏ máu.

Nhìn xuống dưới, dưới chân hung thú có vô số mảnh vụn của xúc tu.

Hóa ra hung thủ có cả trăm cặp xúc tu đã bị bầy hung thú cắn đứt hết.

Đôi càng to lớn vô cùng của nó cũng máu me đầm đìa, rũ xuống bên cạnh, trông có vẻ bị thương khá nặng.

Hai con mắt to như đèn lồng, một con thì máu me đầm đìa, con còn lại nhắm chặt, phảng phất như đang ngủ say.

Một cái miệng lớn như chậu máu mọc ra một cặp răng nanh vàng đen.

Gần miệng lúc này máu thịt bầy nhầy, bên cạnh thậm chí còn treo một mảnh vụn của hung thú.

Xem ra con hung thú này vừa đánh vừa ăn, thật sự đáng sợ đến cực điểm.

Nhưng xem ra tuy con hung thú này cuối cùng đã giết hết những hung thú đó, nhưng nó cũng bị thương không ít.

Đúng là một trận ác chiến!

Nguồn linh lực của bảo khí, kinh ngạc thay, lại chỉ về phía con côn trùng khổng lồ ngất trời.

Chỉ nghe thấy tiếng "hô hô" yếu ớt truyền đến.

Xem ra, hung thú chắc chắn vì trận ác chiến quy mô lớn với bầy hung thú như vậy, đã kiệt sức, đang nhắm mắt dưỡng thần, hồi phục thể lực.

Yêu thú lớn như vậy mà tiếng ngáy lại nhỏ thế.

Chẳng lẽ là không muốn để hung thú khác biết nó đang ngủ?

Tô Mạch thầm nghĩ.

Tô Mạch lặng lẽ ẩn nấp, nín thở không dám kinh động con hung thú đáng sợ này.

Hắn biết đối mặt với một hung thú đáng sợ như vậy, nếu không cẩn thận, sẽ trở thành món điểm tâm trong miệng nó.

Hắn cẩn thận né tránh những mảnh vụn hung thú trên mặt đất, lén lút tiến lại gần con cự thú ngất trời, ý đồ quan sát con hung thú này từ cự ly gần để tìm ra điểm yếu của nó.

Càng đến gần, cảm ứng với bảo vật càng mạnh, Tô Mạch thậm chí còn cảm nhận được bảo khí đang rục rịch.

Chương 911

Lúc này, hắn đã xác định rõ vị trí của bảo vật.

Nó ở trong bụng của con côn trùng khổng lồ đáng sợ.

Tô Mạch không hề ngạc nhiên, lập tức hiểu ra mấu chốt.

Con côn trùng khổng lồ trông có vẻ hung mãnh vô cùng, lại ngu ngốc vô cùng, đã nuốt bảo vật vào bụng.

Những con hung thú không biết tự lượng sức mình kia đến tranh đoạt, lại bị con côn trùng ngất trời giết sạch.

Tô Mạch lại một lần nữa giấu thân mình sau một cây cổ thụ gần con hung thú khổng lồ nhất, càng quan sát kỹ hơn con côn trùng ngất trời này, tìm cách đối phó.

Con côn trùng lúc này rõ ràng đã bị thương, nhưng toàn thân đều được bao phủ bởi lớp vỏ ngoài mà ngay cả bầy hung thú Bất Chu Sơn cũng không thể cào rách, đủ thấy lớp vỏ ngoài cứng rắn đến mức nào, không hề thấy chỗ nào yếu ớt.

Ngay lúc Tô Mạch đang suy nghĩ cẩn thận.

Chỉ thấy trước mắt một vệt sáng màu đồng vàng lóe lên, con côn trùng ngất trời lộ ra cặp răng nanh dài ngoằng, mở cái miệng lớn như chậu máu gầm rú về phía Tô Mạch.

Hung thú đã cảm nhận được khí tức của hắn, lập tức tấn công về phía Tô Mạch.

Con cự thú ngất trời gầm lên một tiếng, mang theo luồng gió tanh tưởi đến buồn nôn tấn công thẳng vào mặt Tô Mạch, khiến Tô Mạch đầu óc choáng váng, tai đau nhức, gần như muốn nôn ọe.

Mắt thấy con cự trùng sắp cắn tới.

Tô Mạch lập tức ngưng tụ linh lực, nâng người lên, nấp sau cây cổ thụ.

Ngay khi con cự trùng sắp tấn công đến trước mắt, Tô Mạch nhảy một cái, nhảy lên một cây cổ thụ khác.

Con cự trùng quả nhiên ngu ngốc, thị lực dường như cũng vì một mắt bị thương mà giảm đi rất nhiều, hành động trông chậm chạp và nặng nề.

Nó cắn một phát vào cây cổ thụ mà Tô Mạch vừa nấp.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang trời, cây đại thụ to bằng hai người ôm đã bị hung thú cắn gãy.

Tuy ngu ngốc và chậm chạp, nhưng thực lực không thể xem thường!

Tô Mạch không dám chậm trễ, thân thể nhanh chóng nhảy lên, không dám dừng lại, bay về phía một cây cổ thụ khác.

Con cự thú ngất trời lại lao tới, mở cái miệng lớn lộ ra cặp răng nanh khổng lồ màu vàng đen tấn công lần nữa.

Dựa vào thức hải cường đại, Tô Mạch linh hoạt nhảy giữa các cây cổ thụ, dẫn dụ con cự trùng ngẩng cái đầu khổng lồ của nó tấn công vào từng cây đại thụ to hơn ba người ôm.

Chẳng mấy chốc, những cây cổ thụ xung quanh đều bị con vật ngu ngốc này húc gãy!

"Gào!" Con cự thú ngất trời gầm lên một tiếng, dường như đang thể hiện sự tức giận và cuồng loạn.

Lúc này, Tô Mạch tế ra Đả Thần Tiên, đứng đối diện với con cự thú ngất trời.

Trước mặt con hung thú khổng lồ như một bức tường thành, thân hình Tô Mạch không thể không nói là nhỏ nhắn xinh xắn!

Con cự thú ngất trời không chút do dự, mở cái miệng khổng lồ lần nữa tấn công về phía Tô Mạch.

Khóe miệng Tô Mạch nhếch lên một nụ cười, nhanh chóng né ra, để lộ ra tảng đá cứng rắn trên mặt đất.

Lực va chạm khổng lồ của con cự trùng mang theo thế tiến không thể dừng lại.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang trời, con cự trùng một miệng cắn vào tảng đá cứng trên mặt đất, cặp răng nanh khổng lồ va vào tảng đá cứng.

Nhất thời, đau đến mức con cự thú ngất trời gào thét không ngừng, con mắt độc nhất màu đồng vàng dường như cũng tối đi không ít.

"Quả nhiên là đồ ngu" Tô Mạch lúc này tự tin tăng mạnh, xem ra không cần mấy chiêu, dù hung thú có mạnh đến đâu, hắn cũng có thể hạ gục con vật ngu ngốc bị thương này.

Ngay khi Tô Mạch cho rằng đã nắm chắc phần thắng.

Chương 912

Con cự thú ngất trời giơ đôi càng máu me đầm đìa lên, vung về phía Tô Mạch.

Con cự trùng thấy dùng miệng tấn công không được, vừa rồi đã ăn một vố đau, một miệng cắn xuống, đau đớn vô cùng.

Lúc này nó cũng hoàn toàn không thể quan tâm đến vết thương trên đôi càng khổng lồ, chịu đựng cơn đau kịch liệt vỗ về phía Tô Mạch.

Tô Mạch kinh hãi, đôi càng của con cự thú ngất trời không phải chuyện đùa.

Những mảnh vụn tay chân trên mặt đất kia có thể đoán được những bánh thịt và những thi thể bị xé thành năm mảnh bảy mảnh đều là công lao của đôi càng khổng lồ này.

Nếu bị đôi càng khổng lồ vỗ trúng, còn mạng sao?

Vừa rồi đôi càng rõ ràng rũ xuống bên cạnh thân con cự trùng, máu me đầm đìa, một bộ dạng bị thương nghiêm trọng.

Không ngờ con cự trùng không quản không lo, cưỡng ép giơ đôi càng sắc bén lên vỗ về phía hắn.

Tô Mạch không dám do dự, lại khởi động thần thức cường đại, lợi dụng thần thức và linh lực cường đại cảm ứng để né tránh ngay lúc đôi càng vỗ xuống.

Con cự trùng lại tấn công không trúng, trong lòng tức giận vô cùng, càng lúc càng cuồng loạn, nhất định phải vỗ nát tên tu sĩ này thành thịt nát.

Bốp, bốp, bốp.

Hai chiếc càng liên tục tấn công, không quản không lo vỗ về phía Tô Mạch.

Vừa rồi con cự trùng vỗ về phía những con hung thú không biết sống chết kia, gần như vỗ một phát trúng một phát, trong khoảnh khắc đã khiến bầy hung thú đó thương vong một nửa.

Con cự thú ngất trời liên tục vỗ về phía Tô Mạch mấy chục phát, đủ để vỗ nát Tô Mạch thành tương thịt.

Mấy chục nhát sau, khi con cự thú ngất trời thu lại đôi càng, trên mặt đất không có gì cả, chỉ có bụi bay mù mịt do bị vỗ.

Tô Mạch lúc này, mặt đầy bụi đất, có những giọt mồ hôi lớn rơi xuống, tóc dường như cũng có chút rối loạn.

Dù thần thức của hắn cường đại, nhưng dù sao cũng chỉ có tu vi Hoàng cảnh.

Nhưng đối mặt với những đòn tấn công liên tục cường độ cao như vậy, mỗi lần chỉ có thể miễn cưỡng né được, cũng trông rất thảm hại.

Hắn thở hổn hển đứng đối diện với con cự thú ngất trời.

Hắn biết, đôi càng khổng lồ của con cự trùng chắc chắn không thể chịu đựng được lâu, lúc này trên đôi càng khổng lồ đó xương trắng đã lộ ra, máu me đầm đìa.

Hắn tin rằng chỉ cần tiếp tục tiêu hao với con cự trùng, hao hết năng lượng của con cự trùng bị thương, chắc chắn có thể hạ gục nó.

Hắn không hề nản lòng.

"Gào!" Con cự thú ngất trời lại gầm lên giận dữ, con mắt độc màu đồng vàng lộ ra hung quang.

Hai chiếc càng khổng lồ với tốc độ không thể tưởng tượng nổi

cào về phía Tô Mạch!

Tốc độ nhanh đến mức, thức hải của Tô Mạch vừa cảm nhận được dao động linh lực, đôi càng khổng lồ dường như đã ở ngay trước mắt.

Dường như hoàn toàn không thể né tránh, mắt thấy sắp bị móng vuốt sắc bén tóm lấy, xé thành mảnh vụn.

Nói thì chậm, lúc đó lại nhanh.

Đồng tử Tô Mạch đột nhiên co lại, nhanh chóng xoay người né tránh một đòn chí mạng!

Chỉ nghe một tiếng "xẹt".

Tô Mạch không thể né tránh hoàn toàn một móng vuốt, ba vết máu hiện ra trước ngực, quần áo của Tô Mạch lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.

Móng vuốt ngất trời quả nhiên lợi hại!

Mềm giáp được gia trì từ hung thú Man Ngưu bị phá vỡ ngay lập tức, không có sức chống cự.

Chương 913

Nếu Tô Mạch có một chút chậm trễ, vậy thì đã sớm là vong hồn dưới đôi càng khổng lồ.

Tô Mạch lúc này vô cùng may mắn, vì có thức hải và thần thức cường đại như vậy.

Dựa vào thức hải và thần thức cường đại, hắn mới có thể lần này đến lần khác né tránh được những đòn tấn công mạnh mẽ có thể xé nát hung thú thành mảnh vụn, không đến nỗi bị xé thành mảnh vụn.

Nhìn vào ngực bị cào thương, tuy trông có vẻ nghiêm trọng và đáng sợ, gần như đã nhuộm đỏ cả áo trước ngực.

Nhưng hắn lại biết vết thương chỉ vừa làm tổn thương lớp da bên ngoài, không đến nội tạng, không có gì đáng ngại, niệm động khẩu quyết, vết thương trong nháy mắt đã hồi phục.

Một đòn toàn lực lại không xé nát được tên tu sĩ.

Con cự thú ngất trời không thể chấp nhận hiện thực như vậy.

Lúc này, hai chiếc càng khổng lồ dường như hoàn toàn không còn tri giác.

Vốn hai chiếc càng khổng lồ đã bị bầy hung thú kia cắn đi rất nhiều máu thịt, bị thương nghiêm trọng.

Lúc này vì để giết tu sĩ, cưỡng ép sử dụng móng vuốt bị thương liên tục vỗ đánh, khiến hai chiếc móng vuốt bị thương càng nặng hơn.

Vừa rồi, trong cơn tức giận, hắn cưỡng ép khởi động hai chiếc càng khổng lồ đã là nỏ mạnh hết đà, dùng hết chút sức lực cuối cùng của đôi càng, tấn công về phía Tô Mạch, làm Tô Mạch bị thương.

Hai chiếc càng khổng lồ lúc này rõ ràng không thể chịu đựng được nữa, không còn bị nó điều khiển nữa.

Phải biết rằng tốc độ của đôi càng khổng lồ nhanh đến mức nào, bao nhiêu hung thú Bất Chu Sơn đã mất mạng dưới đôi càng nhanh như chớp.

Vậy mà lại chỉ làm bị thương tên tu sĩ này.

Vũ khí lợi hại nhất bị tổn hại như vậy, con cự thú ngất trời đã điên cuồng rồi.

Nó không quản không lo lao về phía Tô Mạch, điên cuồng lắc lư cơ thể, cái miệng khổng lồ và răng nanh điên cuồng tấn công về phía Tô Mạch.

Cơ hội đến rồi!

Tô Mạch thầm nghĩ, con vật ngu ngốc này vốn đã ngu không tả nổi, lúc này lại mất đi lý trí, chắc chắn có thể tìm ra sơ hở để hạ gục nó.

Chỉ thấy Tô Mạch hai chân nhẹ nhàng đạp đất, đưa cơ thể lên không trung.

Con cự thú ngất trời lắc lư thân thể khổng lồ, mở cái miệng lớn, lại cắn về phía Tô Mạch.

Lúc này, nó chỉ còn lại vũ khí này.

Tô Mạch nghiêng người, né tránh cái miệng lớn của con cự trùng.

Thân thể khổng lồ của con cự trùng chuyển hướng, lại tấn công về phía Tô Mạch.

Tô Mạch đứng giữa không trung, tìm kiếm cơ hội trong các đòn tấn công của con cự thú ngất trời.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Tô Mạch, tuy toàn thân con

cự thú ngất trời được bao phủ bởi lớp áo giáp cứng rắn, nhưng trong mấy hiệp tấn công, Tô Mạch đã phát hiện ra điểm yếu của nó.

Giữa cái đầu lâu và thân thể khổng lồ của con cự trùng, có một khối thịt mềm lớn bằng lòng bàn tay, để đảm bảo tính linh hoạt cho cơ thể con cự trùng ngất trời, khối thịt mềm lớn bằng lòng bàn tay này không có bất kỳ lớp áo giáp nào bao phủ.

Tô Mạch trong lòng vui mừng khôn xiết, tay phải cầm roi ngưng tụ thần lực, đưa mũi roi về phía khối thịt mềm của con cự trùng.

Con cự trùng trông có vẻ khổng lồ ngu ngốc, nhưng thân hình lại không hề chậm, thấy Tô Mạch tấn công vào điểm yếu, nó nhanh chóng xoay người, né tránh đòn tấn công của Tô Mạch, đuôi khổng lồ quất một cái, đánh bay Tô Mạch ra xa, quật ngã xuống đất.

May mà sức mạnh của đuôi con cự trùng không mạnh, lại có mềm giáp bảo vệ, Tô Mạch chỉ cảm thấy ngực một trận khí huyết cuộn trào, thần thức dò xét thì vết thương không nghiêm trọng, chỉ để lại một cục máu bầm ở tim.

Xem ra tấn công trực diện vào điểm yếu của hung thú không hề dễ dàng, không thể không thay đổi chiến lược.

Mắt thấy con cự thú ngất trời lại lao tới, Tô Mạch không dám dừng lại, nâng người lên lại né tránh đòn tấn công của con cự thú ngất trời.

Đột nhiên trong lòng nảy ra một kế, lại ngưng tụ linh lực trong tay, Đả Thần Tiên trong tay tựa như có tia chớp lóe lên, đó là biểu hiện của việc ngưng tụ mười thành linh lực.

Chương 914

Lại một lần nữa linh hoạt né tránh đòn tấn công của con cự thú ngất trời, Tô Mạch hai chân nhẹ nhàng đạp lên một cây cổ thụ bên cạnh, thân thể lại nhảy lên, tay phải giơ cao, mũi roi lại tấn công về phía khối thịt mềm của con cự thú ngất trời.

Con cự thú ngất trời thấy người này giở trò cũ, không hề sợ hãi, lại dùng đuôi vỗ về phía Tô Mạch.

Nhưng lại vỗ vào không khí.

Chỉ thấy Tô Mạch với một cách xoay người không thể tưởng tượng nổi, Đả Thần Tiên lập tức thay đổi hướng.

Con cự thú ngất trời chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bóng người từ chính diện tấn công, Đả Thần Tiên tấn công về phía con mắt còn lại.

Phụt một tiếng!

Con mắt màu đồng vàng còn lại của con cự thú ngất trời bị Tô Mạch đánh nổ!

Hung thú chìm vào bóng tối vô tận, mắt truyền đến cơn đau kịch liệt, gần như khiến nó không thể chịu đựng được.

Đau đến mức nó không ngừng lăn lộn trên mặt đất!

Thân thể khổng lồ của nó đi đến đâu, tất cả đều bị san thành bình địa.

Mấy hiệp xuống, đôi càng, đôi mắt của con hung thú mạnh mẽ đáng sợ đều bị phế.

Nó phát ra những tiếng "u u", dường như đang than khóc.

Lúc này, nó dường như không còn ham chiến nữa, lắc lư thân thể chuẩn bị chạy trốn vào sâu trong Bất Chu Sơn.

Tô Mạch sao có thể để nó được như ý!

Hôm nay con cự trùng và bầy hung thú giao đấu, thân bị trọng thương, mới cho Tô Mạch cơ hội làm nó bị thương nặng.

Lúc này bảo khí đang ở trong bụng con cự trùng, hôm nay nhất định phải đoạt được bảo khí, bây giờ chính là thời cơ tốt.

Nếu để hung thú chạy thoát, tuy vẫn có thể men theo cảm ứng với bảo khí để tìm lại, nhưng với thực lực của con hung thú này, để nó dưỡng thương xong, chẳng phải sẽ càng khó đối phó hơn sao.

Huống chi, nếu bảo khí này bị tiêu hóa hấp thụ trong bụng nó, chẳng phải sẽ càng kinh khủng hơn sao.

Tô Mạch không chút do dự, lập tức tế ra Đả Thần Tiên, tấn công về phía điểm yếu của con cự thú ngất trời.

Trong lòng thầm nghĩ, quyết không thể để nó chạy thoát.

Con cự thú ngất trời tuy đã mất đi thị lực, nhưng khả năng cảm tri cường đại của hung thú giúp nó cảm nhận được nguy hiểm đang tiến đến điểm yếu của mình.

Nó không thể không lật người né tránh đòn tấn công.

Chuẩn bị chạy trốn lần nữa.

“Chạy đi đâu!” Tô Mạch hét lớn một tiếng.

Linh lực trong tay tăng vọt, Đả Thần Tiên theo ý hắn lập tức kéo dài ra cực mỏng cực dài.

Chỉ thấy hắn thúc đẩy linh lực, hai chân đạp đất, lại nhảy lên, Đả Thần Tiên tấn công về phía cái cổ ngắn của con cự trùng.

Đầu của con hung thú đó rất lớn, thân thể cũng rất lớn, nhìn thoáng qua, tưởng rằng đầu và thân thể nó là một.

Nhưng sau đó khi Tô Mạch phát hiện ra khối thịt mềm của con cự trùng, hắn phát hiện ra khối thịt mềm đó nối với một đoạn cổ cực ngắn.

Thân thể dài hơn trăm thước, cổ chỉ rộng khoảng một đốt ngón tay, nếu không quan sát kỹ, căn bản không thể phát hiện.

Tô Mạch vẫn luôn ẩn nấp, quan sát kỹ lưỡng, tìm ra điểm yếu của con cự thú ngất trời tưởng như đao thương bất nhập.

Hoàng thiên không phụ lòng người, cuối cùng cũng để hắn tìm ra!

Chỉ thấy Tô Mạch không ngừng ngưng tụ linh lực, thúc đẩy Đả Thần Tiên, lúc này Đả Thần Tiên đã huyễn hóa thành một sợi roi cực mỏng cực dài.

Chương 915

Đả Thần Tiên theo tâm ý mà động, lập tức quấn lên cổ con cự thú ngất trời, siết chặt cổ con cự thú ngất trời.

Đả Thần Tiên lúc này đã huyễn hóa thành cực mỏng, cổ của con cự thú ngất trời lại vô cùng mềm mại, Tô Mạch siết chặt Đả Thần Tiên, sợi roi cực mỏng đã làm cổ nó rách ra máu, Đả Thần Tiên bị máu của hung thú kích thích, vô cùng hưng phấn, dường như phát ra những tiếng sấm "u u", siết chặt cổ con yêu thú.

Nơi này vốn là điểm yếu của hung thú, vô cùng nhạy cảm, nay bị trọng thương như vậy, đau đến mức nó lắc đầu vẫy đuôi lại lăn lộn giãy giụa.

Lực lăn lộn của con cự thú ngất trời vô cùng lớn, Tô Mạch bị lực này kéo theo, bị hất ngã xuống đất, bị kéo va đông va tây, đau đến nhe răng trợn mắt.

Tô Mạch tự biết đây là thời khắc quan trọng, không dám lơ là chút nào, hai tay gân xanh nổi lên, siết chặt Đả Thần Tiên, không dám buông tay.

Tô Mạch càng kéo càng chặt, con cự thú ngất trời lăn lộn dường như càng lúc càng yếu.

Cũng không biết qua bao lâu, con cự thú ngất trời không thể động đậy được nữa.

Lúc này Tô Mạch đã kiệt sức, hai tay hai chân duỗi thẳng, nằm trên đất không nhúc nhích.

Đả Thần Tiên lúc này cũng theo ý hắn, thu lại nguyên hình, lặng lẽ nằm bên cạnh hắn.

Mệt mỏi, đau đớn phảng phất như lúc này theo thể lực hồi phục mà từ từ rời đi.

Trong lòng chỉ còn lại sự thỏa mãn và cảm giác thành tựu mạnh mẽ khi đã giết chết con cự thú ngất trời.

Một cơn gió thổi qua, tuy trước mắt nhìn vẫn là sương mù quanh năm không tan của Bất Chu Sơn, nhưng nội tâm hắn lúc này lại quang đãng sáng sủa vạn phần.

Hắn không dám trì hoãn quá lâu.

Lúc này các tu sĩ đều đang tìm kiếm bảo vật trên Bất Chu Sơn, vừa rồi khi hắn và con cự thú ngất trời giao đấu, hung thú lại gào thét không ngừng, tất sẽ thu hút vô số tu sĩ, để tránh đêm dài lắm mộng, phải lập tức lấy bảo vật ra.

Lúc này, hắn đầu bù tóc rối, ngực một mảng máu, vừa rồi bị con hung thú lăn lộn hất tung đầu xanh một mảng tím một mảng, thật sự thảm hại đến cực điểm.

Đâu còn nửa phần dáng vẻ khí vũ hiên ngang, phong thần tuấn lãng ngày thường.

E rằng Đàm Nguyệt sư tỷ, Lăng Ngạo Tuyết sư muội cũng không dám nhận ra hắn.

Tô Mạch tự giễu nhếch mép.

Ngay khi hắn chuẩn bị phá vỡ thân thể con cự thú ngất trời, lấy ra bảo vật.

Chỉ nghe một giọng nói a thé thé như vịt đực: "Ta tận mắt nhìn thấy, chính ngươi đã giết chết Ngô Phương sư huynh!" Hắn dừng động tác, nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Lúc này chỉ thấy một đám tu sĩ áo trắng từ trong rừng cây bên

cạnh đi ra như cá bơi.

Có đến bảy tám người, trên mặt ai cũng mang vẻ phẫn hận, nhìn chằm chằm vào Tô Mạch, đi về phía hắn.

Đặc biệt là người đi đầu, mặt mày âm trầm, một đôi mắt đỏ ngầu, không rời mắt khỏi Tô Mạch, dường như muốn lao lên xé xác Tô Mạch thành từng mảnh.

Trang phục của họ thống nhất, bên hông đều đeo bảo kiếm, rõ ràng là người của phái Kiếm Tu.

Chỗ chuôi bảo kiếm có treo một sợi tua rua kiếm, những sợi tua rua kiếm này từ nhạt đến đậm đều lóe lên ánh sáng màu xanh lam.

Tu sĩ mặt tròn đi cuối cùng có màu sắc đậm nhất, mấy người ở giữa thì nhạt hơn, người đi đầu lại có màu trắng nhạt.

Tô Mạch hiểu rằng, những sợi tua rua kiếm này đại diện cho phẩm cấp của bảo kiếm, màu sắc càng đậm, phẩm cấp bảo kiếm càng thấp, ngược lại thì càng cao.

Xem ra sợi tua rua kiếm màu trắng chắc chắn là cửu phẩm tiên khí.

Tu vi của những tu sĩ này đều không dưới Tô Mạch, Tô Mạch cẩn thận phân biệt, có bốn vị Thần cảnh sơ giai, hai vị Thần cảnh trung giai, vị tu sĩ đeo cửu phẩm tiên khí kia là một tu sĩ Thần cảnh đỉnh phong.

"Có cả Kiếm Tu tu vi Thần cảnh đỉnh phong," Tô Mạch thầm trầm ngâm, phải biết rằng hiện tại môn phái Kiếm Tu nhân tài điêu linh, tu sĩ tu vi Thần cảnh đỉnh phong rất ít khi ra ngoài, một là để tiềm tâm tu luyện trong môn phái, hai là để tránh nếu có môn phái khác đến khiêu khích, cũng có năng lực để đối chiến.

Lần này Bất Chu Sơn có dị tượng giáng thế, bảo khí hiện thế,

ngoài Ngô Phương đã bị giết, phái Kiếm Tu còn cử một tu sĩ tu vi Thần cảnh đỉnh phong đi đoạt bảo, từ đó có thể thấy môn phái Kiếm Tu coi trọng việc đoạt bảo lần này đến mức nào.

Lại thấy người Kiếm Tu Thần cảnh đỉnh phong đi đầu, trang phục cũng có chút khác biệt với những người khác, trên áo có khảm viền bạc, rõ ràng là nhân vật cấp trưởng lão của môn phái Kiếm Tu.

Chương 916

"Nhân vật quan trọng như vậy cũng xuất hiện," Tô Mạch hơi kinh ngạc.

Chỉ thấy khoảng cách giữa hai mắt người này hơi gần, sống mũi hơi có vẻ như mỏ ưng, Tô Mạch nhìn qua lại thấy quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Chẳng lẽ bọn họ phát hiện bảo vật ở trong bụng con cự thú ngất trời sau lưng mình?

Đến để tranh đoạt?

Nhưng bây giờ bảo khí đã thu liễm linh lực, nếu không phải do ta huyễn hóa chân thân, mới dẫn đến bảo khí xuất thế, khiến ta có được một chút cơ duyên với bảo khí, mới có thể thuận lợi tìm được tung tích của bảo khí, những người này làm sao có thể biết được.

Tô Mạch nhanh chóng suy nghĩ, xem nên đối phó với đám Kiếm Tu hung hăng này như thế nào.

Chỉ thấy người này mặt mày trầm xuống, hốc mắt hơi đỏ, trong mắt hận ý ngút trời, khóe miệng thậm chí không nhịn được mà hơi co giật, một bộ dạng hận không thể lập tức xé xác Tô Mạch thành vạn mảnh, một đám người sát khí đằng đằng, tức giận đùng đùng lao về phía Tô Mạch.

Ta cứ giữ bình tĩnh trước, dò xét xem, xem mục đích thực sự của bọn họ là gì, Tô Mạch thầm nghĩ.

Tô Mạch nén linh lực lại, giả vờ như bị hung thú làm trọng thương.

Mấy người kia mấy bước đã đến trước mặt Tô Mạch.

Lúc này một tu sĩ gò má hơi cao, môi dày đứng ở vị trí sau lưng người đi đầu, dùng tay chỉ vào Tô Mạch nói: "Ta tuyệt đối không nhận nhầm!" Hắn tức giận nói, "Ngươi đã dùng roi giết chết Ngô Phương sư huynh." "Xem ra là đến tìm thù, ta đã không gây sự, cũng không sợ sự," Tô Mạch trong lòng không hề sợ hãi.

Hắn thầm nghĩ, "Ta đảo muốn xem xem các ngươi có thể làm gì ta?" Hắn nhìn người đi đầu, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường.

Trong chớp mắt, hắn nhận ra, người này và Ngô Phương kia có đến bảy phần tương tự.

Ngô Phương không phải là con trai của trưởng lão này chứ!?

"Xem ra là vì Ngô Phương chết dưới tay ta, nên đến tìm thù." Tô Mạch thầm nghĩ.

Vốn dĩ tu tiên ở Hồng Hoang, tranh đoạt bảo vật là chuyện thường, từ trước đến nay đều là cá lớn nuốt cá bé, chưa bao giờ có chuyện tìm thù.

Huống chi chuyện này vốn là do Ngô Phương kia đánh lén, kỹ năng không bằng người, chết thảm dưới tay người khác.

Cậy đông thế mạnh đến tìm thù, rõ ràng là bắt nạt người tu vi thấp sao?

Tô Mạch đối với hành vi này khinh bỉ.

Nói ra, người đi đầu chính là đại trưởng lão của môn phái Kiếm Tu, Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên trung niên mới có được đứa con này, từ nhỏ đã vô cùng cưng chiều.

Ngô Phương khi còn nhỏ tư chất bình thường, Ngô Hạo Thiên đã dùng đủ mọi cách, tốn bao nhiêu tâm tư mới khó khăn lắm nâng cao

được tư chất của Ngô Phương, theo Ngô Hạo Thiên tu tập kiếm thuật, miễn cưỡng trúc cơ; nhưng năm Ngô Phương mười lăm tuổi, vô tình, trong một cơ duyên bất ngờ đã rơi trúng người Ngô Phương.

Như được tẩy tủy phạt não, Ngô Phương phảng phất như trong nháy mắt đã khai khiếu, tốc độ tu hành một ngày ngàn dặm.

Trong vòng chưa đầy mấy năm, Ngô Phương đã một mạch đột phá tu vi Thần giai đỉnh phong, trở thành tu sĩ Thần giai đỉnh phong trẻ tuổi nhất, dùng thời gian ngắn nhất của môn phái Kiếm Tu.

Cả môn phái hoan hỉ reo hò, theo tốc độ này, không bao lâu nữa, Ngô Phương chắc chắn sẽ trở thành tu sĩ trẻ tuổi nhất của môn phái Kiếm Tu đột phá Vô Ngã cảnh.

Quan trọng hơn, lúc đó, môn phái Kiếm Tu theo đuổi thiên tư, chỉ thu nhận những môn đồ có thiên tư cực mạnh, nhưng dù sao người có thiên tư cực mạnh chỉ có số ít, từ đó dẫn đến môn đồ ngày càng ít, nhân tài điêu linh, dần dần đi đến suy yếu.

Nhưng do sự xuất hiện của Ngô Phương, đã thay đổi phương pháp chỉ theo đuổi thiên tư của môn phái Kiếm Tu, càng khiến cho đông đảo môn đồ tin rằng cơ duyên hậu thiên có thể thay đổi, từ đó xoay chuyển được xu thế suy yếu dần của môn phái Kiếm Tu, trong môn phái một mảnh hưng thịnh.

Tất cả, đều bị tên nhóc thối tu vi Hoàng cảnh trước mắt này hủy hoại, đứa con trai mà hắn từ nhỏ bồi dưỡng, Ngô Hạo Thiên gần như hận đến chảy máu mắt.

Ngô Hạo Thiên lúc này hận không thể xé xác tên nhóc trước mắt thành vạn mảnh, cũng không thể bù đắp được nỗi đau mất con trong lòng.

Nhất định phải bắt tên nhóc thối này về, để nó quỳ trước mặt Ngô

Phương, dùng máu của nó để tế điện vong hồn Ngô Phương.

Kẻ đến không có ý tốt!

Đám Kiếm Tu đứng trước mặt Tô Mạch, vây chặt lấy hắn.

Chương 917

Không chút do dự, đám Kiếm Tu gần như đồng thời rút hết bảo kiếm bên hông ra, cùng chỉ vào Tô Mạch.

Chỉ thấy Tô Mạch lúc này cả người lôi thôi, mặt xanh một mảng tím một mảng, ngực có một vết máu lớn, dường như đã bị thương nặng.

Dùng thần thức dò xét, tên nhóc này cũng chỉ có tu vi Hoàng cảnh.

Bọn họ hoàn toàn không hề nghĩ đến việc một người như vậy lại có thể giết chết Ngô Phương, một tu sĩ Thần giai đỉnh phong, hay con cự thú ngất trời sau lưng hắn.

Chỉ thấy Tô Mạch dưới mũi kiếm của mọi người, không hề có vẻ sợ hãi, từ từ đứng dậy.

Sau lưng hắn là thi thể khổng lồ như một ngọn núi của con cự thú ngất trời, như một bức tường thành dày.

Trong mắt hắn toát ra khí thế coi thường thiên hạ, phóng ra uy áp toàn thân.

Hắn nói từng chữ một.

“Là ta giết đấy!

Các ngươi!

Muốn!

Thế!

Nào!” “Hừ!” Ngô Hạo Thiên hung hăng nhìn Tô Mạch, “Tốt cho một tên nhóc thối, giết sư huynh Ngô Phương của ta mà còn dám ngông cuồng như vậy?!” Tu sĩ gò má cao môi dày bên cạnh lập tức hét

về phía Tô Mạch.

"Xem ra hôm nay ta phải dạy cho ngươi cách làm người rồi," một tu sĩ mắt hí khác hung hăng nói tiếp.

"Hôm nay nhất định phải lột da của ngươi để báo thù cho Ngô Phương sư huynh!" Phía sau lại truyền đến giọng của một tu sĩ khác.

"Đúng, dùng máu của ngươi để tế vong linh Ngô Phương sư huynh." Những tu sĩ này, không ai không la hét đòi đánh đòi giết Tô Mạch.

Có lẽ họ đều mất trí rồi, rõ ràng là Ngô Phương ra tay trước!

Tô Mạch bĩu môi, nhếch mép cười khinh bỉ, "Rõ ràng là Ngô Phương đến đánh lén ta trước, kỹ năng không bằng người, bị người ta phản sát, còn có mặt mũi đến tìm thù." "Chắc chắn là ngươi đã dùng thủ đoạn hèn hạ, nếu không với tu vi Thần giai đỉnh phong của sư huynh ta, sao có thể thảm bại dưới tay độc của ngươi," một Kiếm Tu mặt tròn lập tức phản bác.

"Kỹ năng không bằng người là kỹ năng không bằng người, mặc kệ ta dùng thủ đoạn gì." Ánh mắt Tô Mạch trong sáng, đối với những lời la hét của những tu sĩ này hoàn toàn không để ý.

"Một tu sĩ Hoàng cảnh nhỏ nhoi, lại ngông cuồng như vậy, để ta giết hắn, báo thù cho sư huynh của ta." Một Kiếm Tu bên trái là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, lập tức giơ bảo kiếm lên, xông tới.

Tô Mạch lúc này, đã không còn là Tô Mạch lúc đối chiến với Ngô Phương.

Mỗi một lần chiến đấu liều mạng, đều khiến kinh mạch của Tô Mạch được tẩy rửa, huyết mạch được tái tạo, khiến cho hắn nắm bắt năng lượng trong cơ thể càng hoàn chỉnh hơn.

Linh lực mỗi lần dùng cạn, đều khiến thức hải của Tô Mạch lại

một lần nữa tụ hợp, hình thành một vùng biển rộng lớn hơn trước.

Đặc biệt là sau khi trải qua trận tử chiến với con cự thú ngất trời, tu vi của hắn đã tăng mạnh, so với lúc đối chiến với Ngô Phương, đã không thể so sánh được nữa.

Nếu những tu sĩ này ra tay lúc Tô Mạch vừa kiệt sức, còn có một chút cơ hội thắng.

Trong mấy bước chân của những Kiếm Tu kia, cơ thể Tô Mạch lại hoàn thành một lần tiến hóa.

Lúc này trong cơ thể hắn, toàn là linh lực cuồn cuộn.

"Đến đúng lúc lắm, để ta cho các ngươi xem thực lực thật sự của ta bây giờ," Tô Mạch thầm nghĩ.

Người đầu tiên tấn công chỉ là một tu sĩ tu vi Thần cảnh sơ giai.

"Không biết tự lượng sức mình," hắn nhìn tên Kiếm Tu trước mặt như đang thực hiện động tác chậm.

Tô Mạch từ từ ngưng tụ linh lực trong tay, Đả Thần Tiên trong tay chỉ nhẹ nhàng vung về phía phi kiếm đang tấn công.

Chỉ nghe một tiếng "bốp".

Chương 918

Thanh bảo khí ngũ giai gãy làm đôi!

Sóng khí do linh lực tạo ra hất bay tên tu sĩ lên cao, rồi hung hăng ném xuống.

Linh lực cường đại chấn đến mức hắn hộc máu tươi!

Sức mạnh kinh khủng đến mức nào, mấy Kiếm Tu khác thấy vậy, hoàn toàn một bộ dạng không thể tin nổi.

Tên nhóc này, vừa rồi rõ ràng đã bị con cự thú ngất trời kia làm trọng thương.

Sao có thể có linh lực mạnh như vậy.

Mấy người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, vô cùng ăn ý, gần như đồng thời gật đầu, vung phi kiếm trong tay tấn công về phía Tô Mạch.

Không đủ nhanh, trong mắt Tô Mạch, tốc độ tấn công của những thanh kiếm này rất chậm, xem ra tu vi của mình thật sự đã tăng lên không ít, nội tâm vô cùng phấn khởi, xem ra đối thủ càng mạnh, tu vi tăng càng nhanh, hiện tại đối phó với những tu sĩ Thần cảnh sơ giai và trung giai hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ thấy hắn lại nhẹ nhàng vung Đả Thần Tiên, giao đấu với mấy người.

Chưa đầy mấy hiệp, mấy người đều bị đánh mất hết vũ khí, miệng hộc máu tươi, ngã trên đất, xem ra không sống nổi nữa.

Lần đầu tiên Kiếm Tu tấn công Tô Mạch, Tô Mạch đối với linh lực trong tay còn có khống chế, chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái, đã đánh tên tu sĩ đó bị trọng thương.

Lúc này, các tu sĩ cùng xông lên.

Tô Mạch chỉ dựa vào cảm giác để phản kích, hoàn toàn không chú ý thực lực của mình mạnh đến mức nào, không khống chế lực độ, mấy nhát đã giết chết đám tu sĩ sơ giai và trung giai vây lên.

Chẳng mấy chốc, Kiếm Tu đã chết và bị thương quá nửa!

Mất nhiều đệ tử như vậy, Ngô Hạo Thiên không thể nhịn được nữa, ban đầu hắn tưởng chỉ là một tu sĩ Hoàng cảnh bị thương, ai ngờ lại có thể trong nháy mắt làm trọng thương nhiều đệ tử như vậy.

"Khinh người quá đáng!" Cùng với một tiếng hét lớn, kim kiếm trong tay Ngô Hạo Thiên ra khỏi vỏ, chỉ thấy thanh cửu phẩm tiên khí kim quang lấp lánh, nếu có ánh nắng chắc chắn sẽ làm người ta chói mắt không mở được, nhưng ở Bất Chu Sơn, núi quanh năm bị sương mù bao phủ, kim quang lấp lánh đã giảm đi rất nhiều.

Ngô Hạo Thiên phóng ra uy áp toàn thân, nếu lúc này tu sĩ Hoàng giai khác gặp phải cảnh này, chắc chắn bắp chân sẽ bị uy áp ép đến run rẩy, không dám nhìn thẳng.

Nhưng, lúc này nhìn Tô Mạch kia, thân như cây tùng cây bách, chân trái hơi bước về phía trước, tay phải cầm Đả Thần Tiên, một tư thế phòng thủ.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Ngô Hạo Thiên, không hề sợ hãi.

Chỉ thấy kim kiếm kia trong nháy mắt tấn công về phía tim Tô Mạch.

Dù sao cũng là tu sĩ Thần giai đỉnh phong ra tay, tốc độ của phi kiếm và mấy Kiếm Tu kia căn bản không cùng một đẳng cấp.

Tô Mạch không dám chậm trễ, giơ tay phải lên, Đả Thần Tiên lập tức tấn công về phía phi kiếm đang bay tới.

Một tiếng "ầm" vang trời.

Hai luồng linh lực khổng lồ va chạm, sóng khí cuồn cuộn.

Tô Mạch ngưng tụ thần lực, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Ngược lại nhìn Ngô Hạo Thiên, bị sóng khí chấn lùi ba bước, mới miễn cưỡng đứng vững.

Một chiêu đã thấy cao thấp.

Ngô Hạo Thiên kia thật không thể tin nổi, lại nghĩ đến cảnh con trai mình chết thảm, trong lòng một trận đau nhói.

Một đôi mắt, đỏ như máu, nhìn về phía Tô Mạch.

Thực lực như vậy, tuyệt đối không thể chỉ là Hoàng cảnh, xem ra tên nhóc này đã che giấu tu vi thật sự.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ, xem ra hôm nay phải cùng tên nhóc này quyết một trận tử chiến rồi.

"Xem ra hắn muốn liều mạng với ta." Tô Mạch thầm nghĩ.

Chương 919

“Ha, không sợ ngươi mạnh, chỉ sợ ngươi không đủ mạnh.” Nếu Ngô Hạo Thiên đủ mạnh, có thể khiến Tô Mạch lại một lần nữa kiệt sức, vậy thì có thể lại một lần nữa tẩy rửa kinh mạch, tái tạo thức hải.

Trong quá trình tẩy rửa và tái tạo hết lần này đến lần khác, Tô Mạch sẽ trở nên mạnh mẽ hơn hết lần này đến lần khác.

Nếu ngươi đủ mạnh, vậy thì ta có thể lên một bậc thang nữa.

Chỉ có mạnh hơn, không có mạnh nhất.

Sức hấp dẫn của việc trở thành cường giả là vô cùng, trong lòng Tô Mạch bùng cháy ngọn lửa chiến đấu hừng hực.

Chỉ thấy Ngô Hạo Thiên kia miệng niệm quyết, thanh bảo kiếm kim quang lấp lánh kia trong khoảnh khắc phóng đại lên mấy lần, đè xuống đầu Tô Mạch.

“Trò mèo,” Tô Mạch không để ý, không hề né tránh.

Hắn vung Đả Thần Tiên, lại tấn công về phía kim kiếm đang đè xuống.

Nhưng lúc này, thanh kiếm kia với tốc độ không thể tưởng tượng nổi lại thu nhỏ lại, nhanh chóng chuyển hướng, tấn công về phía sau lưng Tô Mạch!

Đả Thần Tiên đã ra, chưa kịp thu về.

Tô Mạch dường như không thể né tránh, kim kiếm dường như sắp đâm vào cơ thể Tô Mạch!

Ngô Hạo Thiên thậm chí đã nhìn thấy ánh sáng của chiến thắng.

Nhưng, sự việc lại có chuyển biến.

Chỉ thấy Tô Mạch kia với một cách xoay người không thể tưởng tượng nổi, kim kiếm sượt qua vạt áo.

Một đòn tấn công vào không khí.

Không thể nào, Ngô Hạo Thiên trán như muốn nứt ra.

Ngô Hạo Thiên tung hoành Hồng Hoang mấy trăm năm.

Dựa vào chiêu "Phong Hồi Lộ Chuyển" này đã giết chết bao nhiêu tu sĩ, mới ngồi lên được vị trí đại trưởng lão của môn phái Kiếm Tu.

Hôm nay, lại để tên nhóc này né được, rốt cuộc tên nhóc này là ai.

Tô Mạch lúc này trong lòng cũng có mồ hôi lạnh chảy xuống, không ngờ kim kiếm kia lúc to lúc nhỏ, tốc độ lại nhanh như vậy, nếu không phải thức hải đủ mạnh, lúc này e rằng đã trúng kế của hắn.

Xem ra không thể khinh địch được nữa, hắn lại một lần nữa bung toàn bộ thức hải, dùng thần thức nắm bắt bất kỳ một tia dao động linh lực nào.

Lúc này, hắn phát hiện có vô số tu sĩ đang từ từ tiến lại gần vị trí của mình.

Xem ra những tu sĩ đang tìm kiếm bảo vật khắp nơi đã tìm đến đây.

Tô Mạch không dám do dự, phải tốc chiến tốc thắng mang theo bảo vật rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Nếu không đợi những tu sĩ đó đến đông đủ, sẽ khó thoát thân.

Hắn nhìn Ngô Hạo Thiên đối diện nói: "Lần này đến lượt ta ra tay rồi!" Ngô Hạo Thiên ha ha, nói: "Cứ việc xông lên, ta chẳng lẽ lại sợ một tên nhóc miệng còn hôi sữa sao!" Tô Mạch nhếch mép, lộ ra một nụ cười như có như không.

Linh lực trong tay tăng vọt, Đả Thần Tiên lúc này như có tia chớp lóe lên, thậm chí còn phát ra những tiếng "xèo xèo".

Ngô Hạo Thiên thấy đối phương thế hung hăng, thầm nghĩ, xem ra hôm nay phải liều mạng một trận.

Ngô Hạo Thiên tay trái bắt quyết, tay phải cầm bảo kiếm kim quang lấp lánh, phòng ngự toàn thân đều mở, chuẩn bị nghênh đón một đòn toàn lực của Tô Mạch.

Linh lực trong thức hải dâng trào, càng lúc càng nhiều tu sĩ đang đến gần nơi này.

Hắn quyết định ngay lập tức, chân trái nhẹ nhàng đạp đất, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên.

Tay giơ, roi hạ.

Chương 920

Chỉ thấy sợi roi kia mang theo ánh chớp cuốn về phía Ngô Hạo Thiên.

Thấy thế của Đả Thần Tiên hung hăng, Ngô Hạo Thiên không dám cứng đối cứng.

Ngay khoảnh khắc Đả Thần Tiên ra roi, hắn nhẹ nhàng nhảy lên, thúc đẩy kim kiếm, ngự kiếm phi hành.

Né được một đòn của Đả Thần Tiên!

Đây mới là thực lực thật sự của tu vi Thần cảnh đỉnh phong.

Tô Mạch thu lại roi, không khỏi cảm thán nói.

Dao động trong thức hải ngày càng mạnh, đám tu sĩ đoạt bảo ngày càng gần.

Lúc này, bảo khí đang ở trong bụng con cự thú ngất trời, nếu không kịp thời lấy đi.

Đợi đám tu sĩ kia đến, luyện hóa hung thú, chắc chắn sẽ phát hiện ra bảo vật, đến lúc đó muốn cướp lại, không dễ dàng nữa.

Tô Mạch hơi có chút sốt ruột.

Ngô Hạo Thiên quan sát sự thay đổi của Tô Mạch, phát hiện trong mắt hắn lộ ra vẻ lo lắng.

Hắn cũng đã sớm biết qua thức hải rằng các tu sĩ đang đến gần, nhưng cũng không để ý, dù sao những tu sĩ này đang tìm kiếm tung tích của bảo vật trên Bất Chu Sơn một cách cẩn thận, nơi này có đại chiến của bầy hung thú, chắc chắn đã phát hiện ra bảo vật, những tu sĩ này tìm đến đây cũng là chuyện bình thường.

Nhưng tên nhóc đối diện, những tu sĩ này càng đến gần càng căng thẳng, xem ra hắn biết điều gì đó.

Ngô Hạo Thiên lúc này lập tức hiểu ra mấu chốt, xem ra bảo khí đang ở gần đây.

Thấy tên nhóc này không rời con cự thú ngất trời nửa bước, xem ra bảo khí đang ở ngay trước mắt.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ chỉ cần đánh bại tên nhóc này, luyện hóa con hung thú kia, chẳng lẽ sợ bảo vật không xuất hiện sao?

Nếu có may mắn được bảo vật đó, xem ra hôm nay không uổng chuyến này.

Tô Mạch dù sao cũng còn trẻ, đối mặt với thứ mình quan tâm, lộ ra vẻ căng thẳng quan tâm là điều khó tránh khỏi, lúc này đã bị Ngô Hạo Thiên có kinh nghiệm phong phú hơn mấy trăm lần nhìn thấu.

Ngô Hạo Thiên lúc này đã biết bảo vật ở ngay trước mắt, há có lý nào không dùng toàn lực?

Để ta kéo dài thêm một chút, lúc này tên nhóc này càng lúc càng căng thẳng, đợi đến lúc hắn tâm thần bất định, ta chắc chắn có thể hạ gục hắn.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ.

Lúc này Tô Mạch trong lòng hơi sốt ruột, muốn tốc chiến tốc thắng, mang theo bảo rương rời khỏi cái nơi thị phi này.

Thấy một đòn không trúng, trong lòng hơi bực bội.

Anh ta lại lần nữa vung Đả Thần Tiên, ngưng kết thần lực đánh tới Ngô Hạo Thiên.

Đả Thần Tiên xuất kích cực nhanh, chỉ nghe tiếng 'ba ba ba' mấy chục lần dây tiên phá không.

Chỉ thấy Ngô Hạo Thiên, không hổ là tu sĩ Thần Cảnh đỉnh phong, có thể né tránh đòn tấn công dưới sự công kích dày đặc như vậy của Tô Mạch.

Tô Mạch kinh ngạc, công kích dồn dập như vậy lại không trúng.

Anh ta hoàn toàn không ý thức được chính vì nôn nóng muốn thành công, dẫn đến những đòn đánh của Đả Thần Tiên để lại sơ hở, Ngô Hạo Thiên mới có thể thuận lợi tránh né.

Chỉ nghe tiếng bước chân và tiếng thở dốc của các tu sĩ ở bên tai, xem ra không có cách nào mang theo bảo rương rời đi trước được.

Tô Mạch trong lòng thở dài một hơi, "Xem ra lát nữa sẽ có một trận ác chiến đây!" Tô Mạch đã thông suốt một điểm, thần sắc lập tức thả lỏng, không phải chiến một trận, còn sợ gì nữa!

Tâm tình thả lỏng, tiên pháp tự nhiên cũng trôi chảy hơn nhiều.

Trong chốc lát, bức Ngô Hạo Thiên không còn chỗ ẩn nấp.

Chương 921

Chỉ nghe một tiếng 'phanh', Ngô Hạo Thiên lại lần nữa tế ra kim kiếm, đỡ lấy một tiên của Tô Mạch.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ, chỉ cần đợi các tu sĩ tìm bảo vật kia tới, mọi người cùng tiến lên, dù không cần tốn sức cũng có thể đánh Tô Mạch cuồng vọng này trọng thương.

Đến lúc đó sẽ trói hắn về Kiếm Tu nhất môn, nhất định phải dùng máu tươi của hắn tế điện cho hài nhi của ta.

Lúc này, hắn hét về phía Tô Mạch, "Thằng nhãi ranh, chỉ có chút linh lực này thôi sao?

Xem ra cũng không hơn gì!" Hắn ý đồ dùng cách này để kéo dài thời gian.

Lúc này Tô Mạch đã từ bỏ ý định lợi dụng lúc mọi người chưa tới để mang bảo vật rời đi trước.

Liền nhàn nhã nhìn Ngô Hạo Thiên, xem hắn giở trò.

"Bảo khí kia ở trong Thông Thiên Cự Trùng phải không?" Ngô Hạo Thiên cố ý hỏi to.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Xem ra ngươi sốt ruột lắm, đang tìm bảo rương à?' Các tu sĩ tìm bảo vật đã đến gần, tiếng lớn như vậy, các tu sĩ lân cận lúc này chắc chắn đều đang lắng tai nghe.

"Hả?

Thông Thiên Cự Trùng có bảo khí sao?

Ta không hề phát hiện!" Tô Mạch lúc này cùng Ngô Hạo Thiên giả vờ không biết.

Tô Mạch lúc này trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, xem ra tung tích bảo khí đã bại lộ, làm sao mới có thể thuận lợi đoạt được bảo rương, nhất định phải tính toán kỹ lưỡng.

"Tiểu tử, thông minh lanh lợi ghê.

Nếu đã không biết thì tránh ra, để ta giúp ngươi kiểm tra xem bên trong Thông Thiên Cự Trùng có bảo khí hay không!" Ngô Hạo Thiên cố ý dẫn dắt các tu sĩ tìm bảo vật lân cận dồn trọng tâm vào Thông Thiên Cự Trùng.

"Lão hồ ly!" Tô Mạch trong lòng cực hận, nhưng cũng đành chịu, chỉ có thể trách mình quá trẻ, để lão hồ ly này nhìn ra mánh khóe.

Dù sao với thực lực hiện tại, muốn lấy một địch trăm, đánh chết tất cả tu sĩ đến cướp bảo vật, giữ vững bảo rương là điều tuyệt đối không thể, huống hồ còn có những cao thủ đỉnh tiêm như Thanh Nguyên Tử, Vô Trần Tử ở đây!

Lần này mọi người đều biết bảo rương ở chỗ Thông Thiên Cự Trùng, tất nhiên sẽ dẫn phát một trận tranh đoạt, hiện tại, chỉ có thể tạm thời từ bỏ bảo rương, đợi ta giải quyết Ngô Hạo Thiên trước, rồi sau đó cướp bảo vật cũng không muộn!

Đúng lúc Tô Mạch và Ngô Hạo Thiên hai người đang giao chiến long trời lở đất, nhật nguyệt vô quang, thì các tu sĩ đến cướp bảo vật đã càng ngày càng gần nơi này.

Khi đó, trời giáng dị tượng, hồng vân cuồn cuộn, hà quang vạn trượng, thu hút gần trăm mười tu sĩ các tiên môn đến tranh đoạt bảo khí.

Trong ánh mắt khao khát của mọi người, dưới sự chú ý của mọi cặp mắt, một bảo rương bỗng xuất hiện ở chân trời, rực rỡ chói mắt, phóng thích ra linh lực khổng lồ.

Các tu sĩ đến cướp bảo vật dù sao tu vi cũng cao thâm, miễn cưỡng chống đỡ được uy áp.

Còn hung thú ở Bất Chu Sơn thì không chịu nổi uy áp khổng lồ, lập tức lũ lượt bỏ chạy tán loạn khắp nơi.

Trong chớp mắt, bảo rương thu lại linh lực, uy áp đột nhiên tan biến, rơi vào giữa Bất Chu Sơn, không rõ tung tích.

Để tranh đoạt tiên cơ cướp bảo vật, tìm được bảo rương trước một bước, rất nhiều tu sĩ liền ngay tại chỗ giao chiến với nhau, quyết không để người khác đi trước một bước đến Bất Chu Sơn tìm kiếm bảo rương.

Các hung thú Bất Chu Sơn đối với linh lực vô cùng mẫn cảm, vì đã có bảo khí linh lực mạnh mẽ như vậy xuất thế, các hung thú này tự nhiên cũng không thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời để tăng cường tu vi, liền lập tức quay về đỉnh Bất Chu Sơn, tìm kiếm bảo rương.

Dưới sự tình cờ may mắn, bảo rương kia được một Cửu Vĩ Hồ tìm thấy.

Các hung thú kỳ lạ ở Bất Chu Sơn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, bảo khí mạnh mẽ như vậy, há có thể để một Cửu Vĩ Hồ nhỏ bé đoạt được?

Ngay lập tức truy sát Cửu Vĩ Hồ, ý đồ cướp lấy bảo rương từ tay Cửu Vĩ Hồ.

Khi Cửu Vĩ Hồ đang lẩn tránh sự truy sát của bầy hung thú, lại gặp phải một trong những hung thú đáng sợ nhất Bất Chu Sơn, Thông Thiên Cự Trùng.

Đáng tiếc Thông Thiên Cự Trùng thân thể khổng lồ, thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại ngu xuẩn vô cùng, nuốt chửng Cửu Vĩ Hồ cùng với bảo rương kia vào bụng như thể nuốt một vật gì đó.

Các hung thú lúc này lập tức liên kết thành đồng minh, mấy trăm đầu hung thú lao tới Thông Thiên Cự Trùng to lớn như một bức tường thành, ý đồ đoạt lại bảo rương.

Chương 922

Ai ngờ Thông Thiên Cự Trùng gầm lên một tiếng, trong khoảnh khắc gần như đánh chết toàn bộ mấy trăm đầu hung thú, hoặc nuốt vào bụng, hoặc nghiền thành thịt nát, hoặc xé thành mảnh vụn, cả Bất Chu Sơn, khắp nơi tan hoang!

Mặc dù Thông Thiên Cự Trùng hung hãn dị thường, nhưng lấy sức một thú đối chiến với trăm đầu hung thú kia, cũng bị tổn hại trăm đôi xúc tu, một mắt đồng vàng khổng lồ, và đôi vuốt khổng lồ vô cùng sắc bén kia cũng bị hư hại nặng.

Mọi người đang giao chiến trên đỉnh Bất Chu Sơn sau khi nghe tiếng gầm của hung thú thì bỗng nhiên bừng tỉnh, chỉ lo chặn các tu sĩ đến cướp bảo vật, lại không ngờ để hung thú Bất Chu Sơn nhanh chân hơn, chắc chắn là bầy hung thú đã tìm được bảo vật, tiếng gầm lớn kia phát ra trong trận chiến tranh đoạt bảo vật.

Một nhóm tu sĩ, lập tức cấp tốc lao về hướng tiếng động truyền đến, vừa muốn nhanh chóng tìm bảo rương, lại vừa lo lắng bị người khác cướp mất trước, trên đường vừa đánh nhau vừa tìm tung tích bảo rương.

Chỉ thấy nơi đó, cành cụt tay đứt, khắp nơi tan hoang, đáng sợ dị thường.

Tô Mạch mặc dù đợi sau khi các tu sĩ rời đi mới tiến vào Bất Chu Sơn, nhưng trong thức hải của hắn có một tia dấu vết của bảo vật, có thể cảm ứng được vị trí cụ thể của bảo rương.

Tốc độ của nhóm tu sĩ tự nhiên phải chậm hơn Tô Mạch rất nhiều.

Khi các tu sĩ phát hiện tàn tích hung thú càng ngày càng nhiều, lại nghe có tiếng nói chuyện truyền đến, trong lời nói trực tiếp chỉ rõ bảo

rương kia ở trên Thông Thiên Cự Trùng, làm sao khiến các tu sĩ không bất ngờ, không hưng phấn?

Xem ra, bảo rương khổ cực tìm kiếm đã ở ngay trước mắt rồi.

Mọi người hận không thể lập tức bay tới chỗ Thông Thiên Cự Thú, đoạt lấy bảo rương, một lần luyện hóa, cũng không màng đến việc giao chiến, trực tiếp xông về phía nguồn gốc âm thanh kia.

Tô Mạch vốn định sau khi đánh chết Thông Thiên Cự Trùng kia, liền thần không biết quỷ không hay mang theo bảo rương rời khỏi Bất Chu Sơn, tìm một nơi yên tĩnh.

Giải khai cấm chế pháp văn, luyện hóa bảo khí kia, kịp thời tăng cường tu vi.

Nhưng nửa đường lại xuất hiện một người của Kiếm Tu nhất môn đến báo thù, không chỉ chặn đứng việc luyện hóa Thông Thiên Cự Trùng và lấy bảo rương, mà còn để Ngô Hạo Thiên kia nhìn ra bảo rương ở trên Thông Thiên Cự Trùng, lớn tiếng dẫn dụ các tu sĩ cướp bảo vật.

Hoàn toàn phá hỏng kế hoạch của Tô Mạch.

Nhiều tu sĩ cao giai như vậy lúc này càng ngày càng gần.

Tô Mạch không dám chần chừ, tiên pháp trong tay càng nhanh hơn.

Nhưng hành động của các tu sĩ còn nhanh hơn, dường như lời nói của Ngô Hạo Thiên vừa dứt, xung quanh liền lục tục xuất hiện rất nhiều tu sĩ, bao vây Tô Mạch và Ngô Hạo Thiên thành vòng tròn.

Khi bảo vật sắp xuất thế, số lượng người của các môn các phái đến cướp bảo vật rất đông, hơn trăm người, trong trận chiến giữa các môn các phái trên đỉnh Bất Chu Sơn đã tổn thất gần một nửa, Tô Mạch nhìn quanh bốn phía, lúc này ở đây các tu sĩ các gia chỉ còn khoảng hơn ba mươi người.

Thanh Nguyên Tử của Thiên Đình, Vô Trần Tử của Đạo Giáo quả nhiên không ngoài dự liệu đều có mặt.

Chỉ thấy trước mắt mọi người, bỗng nhiên đập vào mắt là thi thể khổng lồ của Thông Thiên Cự Trùng, dài hơn trăm trượng, như một bức tường thành, chắn ngang phía trước.

Ngay phía trước Thông Thiên Cự Trùng, thấy hai tu sĩ đang giao chiến kịch liệt với nhau.

Một người chính là Đại trưởng lão Ngô Hạo Thiên của Kiếm Tu nhất môn, người còn lại chính là Tô Mạch.

Không xa chỗ hai người giao chiến, có năm thi thể kiếm tu nằm đó, xem ra bị tu sĩ tu vi Hoàng Cảnh giết chết, tu sĩ này thực lực không tệ.

Xa hơn nữa, có một kiếm tu nằm đó, đã bị trọng thương, lúc này đang ôm ngực, nôn ra máu tươi, nhìn hai người phía trước giao chiến.

Mọi người chỉ thấy hai người đang giao chiến sống chết, chỉ thấy tiểu tử vô danh tu vi Hoàng Cảnh sử dụng Đả Thần Tiên đến xuất thần nhập hóa, tốc độ cực nhanh, hầu như khiến người ta không nhìn rõ phương hướng của tiên tử.

Kiếm tu Ngô Hạo Thiên bên kia tự nhiên càng không yếu, ngự phi kiếm, lúc thì linh hoạt né tránh đòn tấn công của tiên tử, lúc thì chính diện chống đỡ.

Lúc này chỉ nghe một giọng nói mềm mại đến tận xương tủy vang lên: "Ta biết tiểu tử này, lúc đó ở đỉnh Bất Chu Sơn ngay bên cạnh ta.

Chắc hẳn là đệ tử của Long Cung, ta nghe chưởng môn Long Cung gọi là Tô Mạch." Thấy Tô Mạch tu vi Hoàng Cảnh, có thể giao chiến với Ngô Hạo Thiên tu vi Thần Cảnh, trong lòng mọi người lúc này đều thán phục, "Long Cung khi nào lại xuất hiện nhân vật lợi hại

như vậy!" Đúng lúc hai người đang giao chiến sống chết, chỉ nghe Ngô Hạo Thiên hét lớn một tiếng: "Thằng nhóc thối, không mau giao bảo rương ra!" Mọi người lúc này đã đỏ mắt, làm sao còn nghe rõ những lời đó.

Cũng không đi phân biệt thật giả lời Ngô Hạo Thiên, nghe tiếng hắn gào thét, tất cả đều lao tới tấn công Tô Mạch.

Ngô Hạo Thiên trong lòng đắc ý không thôi, 'Xem lần này ngươi trốn kiểu gì.' Lợi dụng lòng tham bảo vật của mọi người, mặc kệ tu vi của tiểu tử này có cao đến đâu, nhất định cũng không thoát được sự vây công của các tu sĩ, xem ra việc mang thằng nhóc thối này về Long Cung tế điện cho con ta chỉ là chuyện sớm muộn.

Lần này Tô Mạch, đối mặt với nhiều tu sĩ cao giai như vậy, nếu cứng đối cứng, nhất định sẽ bị tổn thất.

Trong lòng nhanh chóng tính toán đối sách.

Chương 923

Các tu sĩ tấn công tới trước mắt, Tô Mạch trong lòng khẽ động, không còn luyến chiến, nhanh chóng thu Đả Thần Tiên lại, chân phải nhẹ nhàng đạp xuống, nhấc thân thể bay về phía Thông Thiên Cự Trùng.

Lúc này Thông Thiên Cự Trùng đã chết, thân thể cao trăm trượng ngã lăn trên đất, thân thể dài như một bức tường thành chặn mọi người ở một bên.

Trên thân nó đều phủ một lớp vỏ cứng dày, nếu muốn luyện hóa Thông Thiên Cự Trùng, nhất định phải hao phí rất nhiều linh lực, huống chi còn phải lấy bảo rương từ trong bụng nó ra.

Tô Mạch trong lòng khẽ động, kế hoạch hiện lên trong đầu.

Tô Mạch thả linh thức ra, dò được vị trí cụ thể của bảo rương bên trong Thông Thiên Cự Trùng.

Nhanh chóng phóng về phía vị trí đó.

Mọi người thấy Tô Mạch bỏ chạy, càng thêm khẳng định bảo rương ở trên người Tô Mạch, liền nhấc thân thể, đuổi theo Tô Mạch.

Chỉ thấy Tô Mạch hai ba lần nhón mũi chân điểm đất, tư thái nhẹ nhàng, bay về phía thân Thông Thiên Cự Trùng.

Mắt thấy bảo rương trong tay người này, mọi người làm sao chịu buông tha.

Chỉ thấy Tô Mạch vừa vặn đứng lại ở một kẽ nứt nào đó trên vỏ ngoài của cự trùng, vô số pháp khí ập tới.

Tô Mạch trong lòng thầm vui: 'Đây chính là hiệu quả mình muốn', nhưng bề ngoài lại không lộ chút biểu cảm nào.

Mắt thấy phù chú khổng lồ mang theo linh lực, phất trần, kim kiếm và các pháp khí tiên môn khác sắp tấn công vào Tô Mạch.

Nếu những pháp khí này toàn bộ đều đánh trúng Tô Mạch, Tô Mạch nhất định sẽ bị linh lực khổng lồ kia nổ tung thành từng mảnh!

Nhưng, Tô Mạch vẫn là Tô Mạch!

Chỉ thấy hắn khẽ nhếch khóe môi, dựa vào thức hải cường đại, vào khoảnh khắc các pháp khí sắp đánh tới, nhanh chóng nhấc thân thể, lại lần nữa vọt lên trên.

Chỉ nghe một tiếng 'phanh' vang trời.

Mấy chục kiện pháp khí kia toàn bộ đánh trúng thân Thông Thiên Cự Trùng.

Mặc dù vỏ ngoài Thông Thiên Cự Trùng vô cùng kiên cố, cũng không thể chống cự được trọng kích của mấy chục kiện pháp khí tiên môn.

Lớp vỏ ngoài vô cùng cứng rắn của Thông Thiên Cự Trùng đã bị các tu sĩ đánh nứt ra một vết rạn!

Nhiều người như vậy lại không chế phục được Tô Mạch!

Các tu sĩ đại kinh, không chút chần chừ, lại lần nữa ngưng kết linh lực tấn công về phía Tô Mạch.

Chỉ thấy Tô Mạch lại lần nữa khẽ nhảy, men theo thân thể Thông Thiên Cự Trùng nhảy.

Mắt thấy hắn dường như đã đứng vững, mọi người lại lần nữa bao vây hắn thành vòng tròn, ngưng kết linh lực, phát động pháp khí, lại lần nữa tấn công về phía Tô Mạch.

Trong thức hải cường đại của Tô Mạch, hắn đã sớm cảm nhận được phương hướng và lực độ linh lực phát ra của mọi người khi họ

ngưng tụ linh lực.

Mặc dù động tác của các tu sĩ cao giai này nhanh như chớp giật, nhưng trong mắt hắn, lại chậm hơn nửa nhịp.

Nửa nhịp tuy thời gian cực ngắn, nhưng lại đủ để tránh thoát mọi đòn tấn công.

Tô Mạch nhếch khóe môi, lại lần nữa tránh thoát đòn tấn công, sức mạnh cường đại, vì sao mọi người lại theo đuổi tu vi cao hơn, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể ngạo thị quần hùng.

Linh lực khổng lồ lại lần nữa tấn công lên lớp vỏ ngoài cứng rắn của Thông Thiên Cự Thú, vết nứt vừa bị đánh ra càng lúc càng lớn.

Liên tục hai lần tấn công không trúng!

Mọi người khí huyết sôi trào, trong tay lại lần nữa ngưng kết linh lực, mang theo quyết tâm hôm nay nhất định phải đánh chết thằng nhóc thối này, đoạt lại bảo rương, tấn công về phía Tô Mạch.

Chỉ thấy Tô Mạch lúc này bỗng nhiên đứng ở chỗ đầu tiên bị linh lực đánh nứt ra.

Các tu sĩ không chút chần chừ, vung pháp khí trong tay tấn công về phía Tô Mạch.

Chương 924

Chỉ nghe một tiếng 'bành', Tô Mạch lại lần nữa thoát đi, lớp vỏ ngoài cứng rắn của Thông Thiên Cự Trùng dưới sự hợp lực tấn công của mọi người đã bị đánh nát, lộ ra lớp thịt non được bảo vệ dưới lớp vỏ cứng rắn của Thông Thiên Cự Trùng.

Tô Mạch trong lòng cực kỳ hài lòng: 'Đây chính là hiệu quả mình muốn'.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Đúng như ý ta, bây giờ lấy bảo rương kia ra, dễ dàng hơn nhiều rồi.' Trong lòng mọi người cực kỳ kinh ngạc, một tu sĩ vô danh tiểu tốt, thần thức lại mạnh mẽ đến vậy, có thể thoát khỏi sự hợp lực tấn công của mọi người, không chỉ một lần.

Mọi người thầm nghĩ: 'Xem ra thực lực của tu sĩ trẻ tuổi này không thể xem thường!

Cứ đà này, nhất định có thể trở thành một nhân vật lẫy lừng, xem ra hôm nay tốt nhất nên chém giết hắn, để trừ hậu họa.' Sát tâm của mọi người dần nổi lên, linh lực ngưng kết trong tay càng tăng thêm mấy phần.

Tô Mạch cảm nhận được sự biến hóa linh lực của mọi người, trong lòng không hề sợ hãi.

Trải qua đại chiến với Thông Thiên Cự Trùng, thực lực tăng vọt, từ thử nghiệm vừa rồi mà xem, né tránh đòn tấn công của những người này hoàn toàn không khó.

Nếu như họ làm mình bị thương bây giờ, e rằng sẽ cần tu luyện không ít thời gian.

Tô Mạch trong lòng hơi đắc ý, đây là sức mạnh của cường giả.

Không, mình phải mượn linh lực của mọi người dùng một chút.

Tô Mạch thầm nghĩ.

Các tu sĩ thấy mấy lần tấn công Tô Mạch không trúng, lúc này Tô Mạch đứng ở vết nứt trên Thông Thiên Cự Trùng cao ngang một người, có vẻ đắc ý nhìn xuống.

Chỉ nghe Tô Mạch vậy mà còn khiêu khích nói: "Nha, không đánh nữa sao?

Nhanh đánh đi nha!" Một bộ dáng tìm chết.

Mọi người thầm nghĩ: 'Thật không thể nhịn được nữa!

Hôm nay nhất định phải hạ gục thằng nhóc thối này.' Trong lòng các tu sĩ lửa giận hừng hực, lời Tô Mạch vừa dứt, thấy pháp khí của các tu sĩ đồng loạt bay tới trước mặt hắn.

Chỉ thấy thân thể quỷ mị của hắn, lại lần nữa từ một góc độ không thể tin nổi thoát ra, vừa vặn tránh được đòn tấn công của mọi người.

Lớp vỏ ngoài Thông Thiên Cự Trùng vốn vô cùng cứng rắn, dưới mấy lần oanh tạc bằng linh lực hợp lực của mọi người, lúc này đã lộ ra một khối thịt non đỏ tươi.

Lớp thịt non dưới vỏ vốn mềm mại vô cùng, làm sao chịu nổi một kích hợp lực nữa của mọi người.

Trong khoảnh khắc, máu thịt bắn tung tóe, chỗ thịt non kia vậy mà bị đánh nát thành một mảng đỏ máu, xuất hiện một cái hang lớn.

Các tu sĩ lúc này hoàn toàn không ngờ đến kết quả này, vậy mà bị máu thịt bắn tung tóe dính đầy người.

Thông Thiên Cự Trùng kia vốn lấy các hung thú Bất Chu Sơn làm thức ăn, máu thịt vô cùng tanh tưởi, chỉ thấy mấy nữ tu sĩ Đằng Xà

kia, bị máu thịt tanh tưởi phun vào người, suýt chút nữa nôn mửa.

Nhìn các tu sĩ khác, đầu mặt đều dính đầy máu thịt tanh tưởi vô cùng, thật sự vô cùng chật vật.

Trong khi các tu sĩ này bị máu thịt của hung thú làm cho vô cùng chật vật, Tô Mạch lại không nhàn rỗi.

Chỉ thấy hắn dùng một tay bám vào một chỗ vỏ ngoài của Thông Thiên Cự Trùng, tay còn lại cầm Đả Thần Tiên, lúc này Đả Thần Tiên theo tâm ý mà biến hóa, càng ngày càng mảnh, càng ngày càng dài.

Đợi Đả Thần Tiên dài đến một độ dài nhất định, chỉ thấy Tô Mạch khẽ vung tay, Đả Thần Tiên trong tay hắn liền chui vào cái hang lớn trên Thông Thiên Cự Trùng kia.

Mọi người lúc này cũng không động đậy nữa, nhìn Tô Mạch, rốt cuộc là đang giở trò gì!

Chỉ thấy sợi tiên kia như một con rắn linh mẫn chui vào trong cái hang, trong chốc lát, dường như đã quấn lấy thứ gì đó.

Thấy cảnh này, Tô Mạch nhếch khóe môi, "Tìm thấy rồi!" Tô Mạch nắm chặt Đả Thần Tiên, dùng sức giật một cái.

Mọi người chỉ thấy sợi tiên kia quấn lấy một cái hộp nhỏ bay ra từ cái hang trên Thông Thiên Cự Thú!

"Bảo rương, bảo rương kia!

Vậy mà lúc này lại xuất hiện!" Có người kinh hô.

Chương 925

Chỉ thấy sợi tiên của Tô Mạch móc lấy bảo rương, mắt thấy tiểu tử này sắp đoạt được bảo rương kia.

Trong lòng mọi người đại kinh, không thể để tiểu tử này đắc ý mà đi mất!

Lại lần nữa ngưng kết linh lực chuẩn bị động thủ.

Chỉ thấy Tô Mạch khiến mọi người càng thêm kinh ngạc, sợi tiên quấn lấy bảo rương kia, không những không kéo bảo rương về phía mình, mà ngược lại còn ném về phía mọi người.

Mọi người đại hỉ vọng, không ai không vươn tay ra, muốn nắm lấy bảo rương, dù sao bên trong chứa đựng chính là bảo khí tuyệt thế!

Chỉ thấy sợi tiên quấn lấy bảo rương bay về phía mọi người, mấy tiếng 'cô lỗ lỗ', cái hộp kia rơi xuống chân Vô Trần Tử của Đạo Giáo.

"Mau cướp bảo rương đi!" Tô Mạch lập tức đổ thêm dầu vào lửa cho các tu sĩ.

Các tu sĩ không còn chần chừ, tay vươn về phía bảo rương, dường như giây tiếp theo bảo rương sẽ thuộc về mình!

Vô Trần Tử làm sao có thể dễ dàng để bảo rương ở bên tay mình bị người khác cướp đi, lập tức ôm chặt bảo rương, ngay lập tức bày ra tư thế, tuyệt đối không để mọi người đoạt lấy bảo rương.

Các tu sĩ khác há có thể để hắn như ý, lập tức tế linh lực, lao tới tấn công Vô Trần Tử, thề phải đoạt được bảo rương kia.

Tô Mạch đứng trên thi thể cao lớn của Thông Thiên Cự Trùng, từ trên cao nhìn xuống, nhếch khóe môi, nhìn mọi người giao chiến hỗn loạn.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ cần bảo rương vừa xuất thế, ánh mắt của các tu sĩ liền sẽ bị bảo rương thu hút, lập tức giải trừ nguy cơ cho mình.

Tuy nhiên, lúc này lại có một người, lại không tham gia tranh đoạt bảo rương.

Trong lúc mọi người đang tranh đấu, hắn vậy mà ngự phi kiếm, bay thẳng lên thi thể Thông Thiên Cự Trùng, đứng lại đối diện Tô Mạch, hai mắt đỏ như máu lại lần nữa nhìn chằm chằm Tô Mạch.

Ngô Hạo Thiên hậm hực nói: "Thủ đoạn thật cao minh, không ngờ tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại kín kẽ như vậy." Hắn không chỉ lợi dụng linh lực của mọi người thuận lợi phá vỡ vỏ ngoài Thông Thiên Cự Trùng, thuận lợi lấy ra bảo rương, khiến mọi người từ bỏ việc truy sát mình, trực tiếp lao tới bảo rương kia.

Tô Mạch cảm nhận sát khí ngút trời của đối phương, xem ra, hôm nay Ngô Hạo Thiên, không thấy quan tài không đổ lệ.

"Muốn làm gì?" Tô Mạch nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Hạo Thiên, không hề sợ hãi hắn.

Ngô Hạo Thiên nhìn Tô Mạch một bộ dáng không hề sợ hãi, hận ý trong lòng càng nồng đậm.

"Giết ngươi để con ta đền mạng!" Ngô Hạo Thiên gào lên, phi kiếm trong tay theo tiếng gào mà hung hăng đâm tới.

Tô Mạch nheo mắt, "Chỉ sợ ngươi không có năng lực đó!" nhẹ nhàng nói.

Dường như đòn tấn công bằng phi kiếm của Ngô Hạo Thiên đối với hắn không hề có chút uy hiếp nào.

Lúc này, Tô Mạch không còn lùi bước, vung Đả Thần Tiên, giao chiến với Ngô Hạo Thiên.

Chỉ thấy bên dưới thi thể Thông Thiên Cự Trùng, mọi người ngưng kết linh lực, bao vây Vô Trần Tử thành vòng tròn.

Thanh Nguyên Tử đạo mạo nghiêm nghị nói: “Vô Trần Tử, mau giao bảo rương ra, hôm nay ngươi không mang bảo rương đi được đâu.” Hắn thầm nghĩ: 'Tu vi ở đây là cao nhất, nếu đoạt được bảo rương, nhất định có thể thoát khỏi tay mọi người.' Vô Trần Tử trong lòng mắng: 'Lão thất phu, không biết xấu hổ.

Một đống tuổi rồi còn tranh cướp bảo rương, thật làm mất hết mặt mũi của Thiên Đình.' Hắn cũng chỉ dám mắng trong lòng, bề ngoài thì hòa nhã nói với Thanh Nguyên Tử: “Chuyện này không dám phiền ngài lão nhân gia hao tâm, ngài nên quan tâm Bồ Đề Tử hơn đi, ta thấy hình như hắn không chống đỡ được bao lâu nữa rồi.” Vô Trần Tử một tay vuốt râu, một tay ôm chặt bảo rương, vừa nãy đối quyết với Bồ Đề Tử, Bồ Đề Tử đã bị đánh trọng thương.

Chỉ thấy Thanh Nguyên Tử không hề lay chuyển trước lời nói đó, lập tức dùng lời lẽ đáp trả: “Nghe nói mấy vị sư đệ của ngươi lần này đều đã tổn thất rồi, xem ra Đạo Giáo lần này tổn thất thảm trọng a.” Vô Trần Tử suýt chút nữa bị tức đến phun ra một ngụm máu tươi, lần này cướp bảo vật, đi cùng bốn vị sư đệ, mấy vị sư đệ đều đã bỏ mạng, lần cướp bảo vật này tổn thất thảm trọng như vậy, lúc này bảo rương đã trong tay càng không thể lùi bước, nếu không các sư đệ chẳng phải hy sinh vô ích sao.

Vô Trần Tử ôm chặt bảo rương trong tay hơn.

“Mẹ kiếp, hai người này lải nhải nói nhảm, đánh võ mồm, ta lập tức xông lên, cướp lấy bảo rương rồi đi!” Một tu sĩ ngoại môn nhanh chóng thấy chướng mắt với cái kiểu khoác lác bằng miệng của các danh môn đại phái này, muốn tụ lực, ngưng kết linh lực lao tới tấn công Vô Trần Tử.

“Khoan đã!” Vô Trần Tử cao giọng quát.

Chỉ thấy Vô Trần Tử lúc này giơ cao bảo rương, “Mọi người có thấy cấm chế pháp văn trên bảo rương không?” Vô Trần Tử chỉ vào pháp văn trên bảo rương nói với mọi người.

Quả nhiên, trên chiếc hộp đen tuyền kia có những cấm chế pháp văn màu bạc, là loại pháp văn mà mọi người chưa từng thấy bao giờ.

“Mẹ kiếp, mặc kệ cấm chế pháp văn gì đó, cứ đoạt lấy bảo rương trước đã!” Tu sĩ ngoại môn kia lập tức từ chối.

Chương 926

Vô Trần Tử vốn định dùng hành động này để trì hoãn thời gian, xem có thể tìm được cách thoát thân không, nhưng tu sĩ ngoại môn đáng ghét kia, hai câu nói đã phá hỏng kế hoạch.

Chỉ thấy mọi người không còn chần chừ, toàn bộ lao về phía hắn.

Vô Trần Tử giờ đây không còn kế sách nào, ngưng kết linh lực, nhấc thân thể, muốn bỏ chạy.

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy, chỉ thấy Thanh Nguyên Tử tu vi cao nhất lập tức chặn đứng đường đi của hắn, phía sau lại có một đám lớn tu sĩ đuổi theo, xem ra hôm nay nếu không giao ra bảo rương thì hắn không thể đi được rồi.

Chỉ thấy Thanh Nguyên Tử hừ lạnh một tiếng, "Chạy sao, đâu có dễ dàng như vậy." Trong khoảnh khắc ra tay, tay trái cầm phù chú, tay phải bấm quyết, lao tới đoạt bảo rương.

Vô Trần Tử tuy tu vi không bằng hắn, nhưng là cao thủ thứ hai tu vi Thần Cảnh đỉnh phong há có phải hư danh.

Phất trần ra tay, giao chiến với Thanh Nguyên Tử.

Những người còn lại thấy hai người giao chiến, bất kể ai thắng đều không có kết cục tốt đẹp, đồng thời lao tới tấn công cả hai người.

Chỉ thấy trong chốc lát, mọi người hỗn chiến thành một đoàn.

Tô Mạch lúc này đang toàn lực ứng phó phi kiếm của Ngô Hạo Thiên, chỉ thấy phi kiếm kia hành tung như quỷ mị, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tấn công đến trước mắt Tô Mạch.

Tô Mạch trái né phải tránh, vừa vặn né tránh phi kiếm của Ngô Hạo Thiên, nhân lúc sơ hở, thấy những người bên dưới hỗn chiến

thành một đoàn, quả nhiên không ngoài dự liệu.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Đợi lúc mọi người giao chiến sống chết, chính là lúc ta ra tay, huống hồ bảo rương kia có cảm ứng với ta, cũng không sợ nó chạy xa, cho dù có người mang bảo rương chạy đến chân trời góc biển, ta cũng có thể tìm về.' Tô Mạch không còn nhìn cuộc hỗn chiến của những người đó nữa, chuyên tâm đối phó Ngô Hạo Thiên trước mắt.

Xem ra Ngô Hạo Thiên đã tính toán rất kỹ.

Nếu bảo rương kia ở trong tay Tô Mạch, những người có lòng tham bảo vật nhất định sẽ kích động tấn công Tô Mạch, đoạt lấy bảo rương.

Nếu bảo rương kia không ở trong tay Tô Mạch, xem cái kiểu khắp nơi thi thể, chỉ cần Ngô Hạo Thiên một mực khẳng định, các tu sĩ này nhất định sẽ tin Tô Mạch đã giấu bảo rương, cũng nhất định sẽ đánh hắn trọng thương, để ép hắn khai ra vị trí cụ thể của bảo rương.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ: 'Nhiều tu sĩ đỉnh tiêm như vậy ở đây, chẳng lẽ không hạ gục được một Tô Mạch nhỏ bé?' Ngô Hạo Thiên tính toán kỹ lưỡng, bất kể Tô Mạch có bảo rương trong tay hay không, đều có thể mượn tay các tu sĩ cướp bảo vật để hạ gục Tô Mạch, mang về Kiếm Tu nhất môn để Ngô Phương tạ tội.

Nhưng vạn lần không ngờ Tô Mạch lại dùng kế trong kế, ngược lại lợi dụng linh lực của các tu sĩ để lấy bảo rương từ trong thân thể Thông Thiên Cự Thú ra.

Và dùng bảo rương kia làm mồi nhử, khiến các tu sĩ kia tự phát giao chiến, tranh đoạt bảo rương, giải trừ nguy cơ cho mình.

Tâm cơ không thể không nói là sâu sắc.

Vỏ ngoài của Thông Thiên Cự Thú vô cùng cứng rắn, hợp lực của

ba mươi mấy vị tu sĩ đỉnh cấp mới vừa vặn đánh ra được một vết nứt.

Nếu chỉ dựa vào sức một người, muốn mở được lớp vỏ ngoài vô cùng cứng rắn của Thông Thiên Cự Thú, thuận lợi lấy ra bảo rương e rằng không dễ dàng.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ: 'Kế hoạch muốn đánh chết tiểu tử này không những không thành công, ngược lại còn bị tiểu tử này lợi dụng, xem ra tiểu tử này thông minh hơn nhiều so với vẻ bề ngoài.' Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ: 'Nếu hôm nay không hạ gục hắn, lỡ như ngày sau, tu vi của tiểu tử này lại lần nữa thăng tiến, một đám người bọn họ, làm sao có thể là đối thủ.' 'Hiện giờ Kiếm Tu nhất môn đang suy yếu, nếu Long Cung lại xuất hiện đối thủ cường đại như vậy, thì trên thế gian há còn chỗ đứng cho Kiếm Tu nhất môn ta?' Ngô Hạo Thiên vốn muốn giết Tô Mạch để báo thù cho Ngô Phương, nay lại càng thêm sát ý.

Mỗi lần ra tay, đều là sát chiêu.

Tô Mạch thấy Ngô Hạo Thiên ra tay, chiêu nào cũng âm hiểm độc ác, liền tản khai thần thức, cẩn thận ứng đối.

Dù sao, với tu vi hiện tại của Tô Mạch, đối phó một đối thủ tu vi cao thâm, kinh nghiệm thực chiến phong phú như vậy, có phần chật vật.

Trong những đòn đánh chí mạng như vậy, nhất định phải tìm được thời cơ tốt, mới có thể đánh bại đối thủ, nếu không người bị tổn thất sẽ là mình.

Há chẳng phải đang lóe máu trên lưỡi đao.

Trong cuộc đối đầu như vậy, hắn không chết, thì ta vong!

Cũng vì sao mọi người lại sùng bái tu vi và năng lực tối cao, chỉ có

như vậy, mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, không bị người có tu vi cao hơn giẫm đạp chết.

Tô Mạch trong lòng bỗng nhiên dâng trào hùng hùng ý chí chiến đấu: 'Ta, nhất định phải nắm giữ vận mệnh của mình!' Đối mặt Ngô Hạo Thiên không hề có chút sợ hãi nào.

Bởi vì hắn tin rằng, nhất định có thể tìm được sơ hở của Ngô Hạo Thiên, đánh chết người này.

Lúc này, mọi người đang tranh đoạt bảo vật một cách quyết liệt.

Chương 927

Chỉ thấy Vô Trần Tử ôm chặt bảo rương vào lòng, một nhóm tu sĩ bao vây hắn thành vòng tròn, lao tới tấn công.

Hắn tế ra phất trần, chặn lại mấy đòn tấn công cùng lúc, nhưng một đợt chưa yên, đợt khác lại tới.

Chưa kịp thu phất trần về, một đợt tu sĩ khác lại tấn công tới.

Vô Trần Tử thầm nghĩ: 'Quyết không thể từ bỏ bảo rương.' Hắn ngưng kết linh lực lại lần nữa chặn lại đòn tấn công của một đợt tu sĩ khác.

Chưa kịp phản ứng gì thêm, đợt tu sĩ thứ ba lại xông đến trước mặt hắn, vồ lấy bảo rương trong lòng.

Vô Trần Tử trái né phải tránh, rất khó khăn mới tránh thoát đòn tấn công của đợt tu sĩ thứ ba.

Hắn thầm nghĩ: 'Nơi này không nên ở lâu, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.' Tâm tùy ý động, ngưng kết linh lực, muốn nhấc thân thể lên.

Vừa kịp nhấc thân thể lên, một lá phù chú mang theo linh lực khổng lồ đã ập thẳng vào mặt, không thể không ngưng kết toàn thân linh lực để ứng phó!

Phanh!

Linh lực va chạm kích phát ra khí ba mạnh mẽ.

Khiến các tu sĩ đang vây công hắn đều bị chấn động lùi về sau.

Mọi người thầm nghĩ: 'Thực lực tu vi Thần Cảnh đỉnh phong quả nhiên phi phàm!' “Chạy, đâu có dễ dàng như vậy.” Chỉ thấy đối diện

hắn đứng một lão giả tiên phong đạo cốt, không phải ai khác chính là Thanh Nguyên Tử.

"Muốn đi, có thể, để bảo rương lại." Thanh Nguyên Tử ôn tồn khuyên nhủ, nhưng đôi mắt kia, lại chưa từng rời khỏi bảo rương.

Vô Trần Tử ôm chặt bảo rương trong lòng hơn nữa, "Chuyện đó không thể nào," Vô Trần Tử nói, làm gì có đạo lý nào lại giao bảo rương đã đoạt được ra.

Thanh Nguyên Tử thấy Vô Trần Tử như vậy, hừ lạnh một tiếng, tế ra phù chú, lại lần nữa tấn công về phía Vô Trần Tử.

Các tu sĩ còn lại thấy hai đại cao thủ tu vi Thần Cảnh đỉnh phong ra tay, dấy lên khí ba mạnh mẽ.

Trong chốc lát, cát bay đá chạy, nhật nguyệt vô quang.

Chiêu thức của cao thủ, không còn chỗ cho người khác nhúng tay vào nữa.

Các tu sĩ cướp bảo vật còn lại thấy hai cao thủ ra tay, lại nhìn các tu sĩ xung quanh.

Mọi người thầm nghĩ: 'Chỉ lát nữa hai đại cao thủ giao chiến, nhất định sẽ có một người chết một người bị thương.' 'Đối phó người bị thương kia, tỷ lệ đoạt bảo vật sẽ tăng lên rất nhiều, chỉ cần tiêu diệt các đối thủ tranh đoạt thần binh, dọn sạch chướng ngại vật cướp bảo vật, bảo rương sẽ là của mình.' Cùng lúc hai đại cao thủ ra tay, các tu sĩ cũng không nhàn rỗi, không chút do dự, lập tức ra tay với tu sĩ bên cạnh, dọn sạch chướng ngại vật cướp bảo vật.

Trong chốc lát, mọi người tranh đấu sống chết, vô cùng náo nhiệt.

Trong khi những người này giao chiến sống chết, cuộc đối chiến giữa Tô Mạch và Ngô Hạo Thiên cũng đã đi vào giai đoạn gay cấn.

Chỉ thấy Ngô Hạo Thiên một chiêu Kháng Long Hữu Hối, suýt chút nữa bức Tô Mạch rớt khỏi thân thể khổng lồ của Thông Thiên Cự Trùng.

Tô Mạch cũng không cam chịu yếu thế, giơ Đả Thần Tiên tấn công về phía tiên khí cấp cửu của Ngô Hạo Thiên.

Đả Thần Tiên trong nháy mắt quấn lấy thân kim kiếm, rồi hung hăng giật về một hướng.

Khiến tiên khí của Ngô Hạo Thiên chao đảo.

Ngô Hạo Thiên suýt chút nữa không nắm giữ được chuôi kiếm vàng kia.

Hai bên giằng co, chỉ nghe một tiếng 'bành' vang lớn.

Ngô Hạo Thiên để bảo vệ tiên khí của mình, một tay nắm chặt chuôi kim kiếm, tay còn lại lại lần nữa ngưng kết linh lực.

Đánh tới vị trí Đả Thần Tiên đang quấn.

Để tránh Đả Thần Tiên bị Ngô Hạo Thiên đánh thương, Tô Mạch không thể không lập tức thu hồi Đả Thần Tiên.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Xem ra Ngô Hạo Thiên khó đối phó hơn nhiều so với tưởng tượng.' Hai người đã giao chiến không dưới mấy chục hiệp, chưa tìm được chút sơ hở nào, Tô Mạch thầm nghĩ, xem ra nhất định phải có hành động khác.

Chương 928

Lúc này, mọi người đều đang tập trung tinh lực đối phó đối thủ trước mắt.

Trong một góc không ai chú ý, vị kiếm tu mặt tròn ban đầu bị Tô Mạch một chiêu đánh trọng thương kia.

Đang giấu thân thể sau một cây cổ thụ, một đôi mắt nhìn chằm chằm Tô Mạch, trong mắt lộ ra hận ý vô tận.

Người này tên là Ngô Bình, từ nhỏ mất đi song thân, lưu lạc khắp nơi, sau đó được Kiếm Tu nhất môn thu nhận.

Vì thiên tư bình thường, hắn trở thành một đệ tử ngoại môn bình thường của Kiếm Tu nhất môn, hoàn thành một số việc vặt hàng ngày của môn phái như gánh nước, bổ củi, trồng rau.

Vì không cha không mẹ, phía sau lại không có bất kỳ thế lực nào, thường xuyên bị đám đệ tử ỷ thế hiếp yếu kia bắt nạt, không chỉ thường xuyên phải hoàn thành nhiệm vụ do môn phái giao cho, mà còn bị yêu cầu hoàn thành phần nhiệm vụ của đám đệ tử kia.

Đám đệ tử kia vốn là một đám công tử bột, để trêu đùa, xả hết tinh lực vô tận lên người hắn, bắt tiểu đệ tử phải hoàn thành tất cả nhiệm vụ của mọi người.

Đáng thương tuổi còn nhỏ, làm sao có thể cùng lúc hoàn thành nhiệm vụ của nhiều người như vậy.

Đám đệ tử kia lấy lý do này, thường xuyên quyền đấm cước đá tiểu đệ tử.

Vào một lần khác lại vì không kịp thời giúp đám đệ tử kia hoàn thành nhiệm vụ mà bị đánh hội đồng, một thiếu niên như thiên thần

xuất hiện.

Không chỉ trong nháy mắt giải quyết đám người làm khó đệ tử, mà còn dịu dàng đỡ hắn dậy, giúp hắn lau vết máu ở khóe miệng.

Một công tử bột không phục hỏi, vẻ mặt hoàn toàn không phục: "Cái thằng vô dụng tư chất bình thường như vậy, cũng đáng để ngươi ra tay cứu sao?" Nhiều năm trôi qua, Ngô Bình vẫn còn nhớ lời nói lúc đó của thiếu niên kia, "Tư chất bình thường thì sao, có một ngày, ta nhất định sẽ khiến mọi người phải nhìn thiếu niên tư chất bình thường bằng ánh mắt khác xưa!" Thiếu niên không chỉ hung hăng dạy dỗ những đệ tử bắt nạt kia, mà còn đưa hắn về Kiếm Tu nhất môn.

Lúc đó Ngô Bình mới biết, thiếu niên kia chính là Ngô Phương, con trai của Đại trưởng lão Kiếm Tu nhất môn, mà Ngô Phương vốn cũng có tư chất bình thường.

Từ đó về sau, hắn liền đi theo bên cạnh Ngô Phương mà tu luyện.

Quả nhiên, Ngô Phương đã hung hăng tát vào mặt những kẻ chế giễu tư chất bình thường, trong vài năm ngắn ngủi đã đột phá tu vi Thần Cảnh.

Trở thành tu sĩ trẻ nhất, dùng ít thời gian nhất của Kiếm Tu nhất môn đột phá tu vi này.

Ngô Bình tuy xa xa không bằng, nhưng cũng có tu vi Hoàng Cảnh cao giai.

Đám công tử bột tự cho mình là giỏi kia, có kẻ ngay cả Trúc Cơ cũng không làm được.

Có thể nói, Ngô Phương đã mang đến cho hắn hy vọng và mục tiêu cuộc đời, nếu không giờ hắn vẫn đang ở ngoại môn bổ củi gánh nước giúp đám công tử bột kia hoàn thành nhiệm vụ.

Ngô Phương, người đã mang đến hy vọng và chỉ dẫn phương

hướng cho cuộc đời hắn, lại bị tên tiểu tử tên Tô Mạch kia sát hại!

Hắn và Ngô Phương lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình cảm vô cùng sâu đậm, bao nhiêu năm qua vẫn luôn xem Ngô Phương là tấm gương và thần tượng.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy Tô Mạch, hắn lập tức không kiềm chế được xông tới tấn công Tô Mạch.

Nhưng, không ngờ Tô Mạch tuy tu vi nhìn có vẻ ngang với hắn, nhưng thực lực lại mạnh hơn hắn rất nhiều.

Chỉ cần một chưởng, đã đánh hắn trọng thương.

Đáng sợ hơn là mấy vị sư huynh kia, liên thủ cũng bị Tô Mạch đánh chết.

Ngô Bình nghiến răng nghiến lợi, không chớp mắt nhìn Đại trưởng lão Ngô Hạo Thiên và Tô Mạch giao chiến: 'Lát nữa đợi Đại trưởng lão giết Tô Mạch, ta nhất định phải mang thi thể Tô Mạch về trước mộ Ngô Phương, rút gân lột xương hắn, để báo mối thù máu sâu nặng.' Lúc này, Ngô Hạo Thiên thấy liên tục mấy lần công kích đều bị Tô Mạch né tránh, đối phương có dấu hiệu càng đánh càng mạnh, trong lòng chấn động, quả nhiên tu vi của thằng nhóc thối này không đơn giản như Hoàng Cảnh bề ngoài, xem ra nhất định phải dùng tuyệt chiêu của mình.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ: 'Để một chiêu kết thúc trận chiến đi!' Hắn lại lần nữa tay phải nắm chặt chuôi kim kiếm, ngưng kết linh lực trên thân kiếm.

Chỉ thấy kim kiếm toàn thân vàng rực bỗng nhiên phát ra kim quang lấp lánh, ngay cả tua kiếm màu trắng tượng trưng cho phẩm cấp bảo kiếm buộc dưới chuôi kiếm cũng phát ra ánh sáng chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Thấy đối phương sắp tung đại chiêu, nhân cơ hội này trong lòng khẽ vui, xem ra cơ hội sắp đến rồi.' Tô Mạch thậm chí còn khẽ nhếch khóe môi.

Thái độ lần này của Tô Mạch, đã khiến Ngô Hạo Thiên vô cùng tức giận: “Cái thằng nhóc thối không biết trời cao đất dày này, để ta dạy ngươi hai chữ hối hận viết thế nào.” “Phá!” Theo tiếng gầm của Ngô Hạo Thiên, chỉ thấy phi kiếm kia như sấm sét không kịp bưng tai tấn công tới.

Trong nháy mắt, đã ở trước mắt Tô Mạch, tốc độ quá nhanh, không thể tránh né!

Khi Tô Mạch vung Đả Thần Tiên tấn công phi kiếm, ý đồ đánh lệch hướng kim kiếm, một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc không thôi đã xảy ra.

Chương 929

Chỉ thấy kim kiếm trong nháy mắt hóa thành vô số thanh, tấn công tới hắn, dường như muốn đâm hắn thành một cái rây.

Đồng tử Tô Mạch co rút mạnh, quả nhiên là cha con, ký ức trong cơ thể chợt tỉnh lại, Ngô Phương kia cũng từng dùng chiêu này.

Chỉ là, Ngô Hạo Thiên thi triển ra, uy lực lớn hơn Ngô Phương rất nhiều lần.

Lúc đó, Tô Mạch ngưng kết linh lực nhanh chóng vung Đả Thần Tiên, chủ động hình thành một không gian xoáy không khí khổng lồ, hút toàn bộ những phi kiếm kia vào trong, sau đó lại trong không gian xoáy không khí ngưng kết linh lực, thúc đẩy mượn lực đánh lực, khiến mấy thanh tiên khí mang theo tám thành linh lực của Ngô Phương va chạm lẫn nhau, cuối cùng mới phá giải kiếm pháp của Ngô Phương.

Nếu Tô Mạch đánh bại Ngô Phương, không bằng nói Ngô Phương bị chính linh lực của mình đánh bại.

Tuy nhiên, tốc độ một chiêu của Ngô Hạo Thiên không chỉ nhanh hơn nhiều so với chiêu kia của Ngô Phương, mà uy lực cũng vượt xa chiêu kia của Ngô Phương, Tô Mạch căn bản không có thời gian dùng Đả Thần Tiên để trong thời gian ngắn như vậy hình thành một không gian xoáy hút những phi kiếm kia vào.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Xem ra, lần này, Tô Mạch chắc chắn phải chết.' Ngô Hạo Thiên thậm chí còn nhìn thấy một giọt mồ hôi lạnh lăn xuống trán Tô Mạch.

Lúc này, Ngô Hạo Thiên trong lòng cuối cùng cũng thở phào một hơi: 'Xem tiểu tử này còn cuồng vọng đến mấy, để hắn nếm thử chiêu

Vạn Phật Triều Tông lợi hại của ta, nhất định khiến hắn có đi mà không có về.' Lúc này Ngô Bình đang trốn sau cổ thụ trong mắt cũng lộ ra một tia vui mừng hả hê: 'Xem ra thằng nhóc thối này nhất định không tránh khỏi một kiếm này.

Đại trưởng lão nhất định sẽ hạ gục hắn,' Ngô Bình dường như cũng thở phào một hơi.

Khi hai người đều nghĩ Tô Mạch nhất định sẽ bị một chiêu Vạn Phật Triều Tông tưởng chừng uy lực vô cùng này hạ gục, kỳ tích đã xảy ra!

Chỉ thấy Tô Mạch trong nháy mắt nghiêng người, đồng thời Đả Thần Tiên trong tay cũng không nhàn rỗi, dùng sức mạnh 'tứ lạng bạt thiên cân' nhẹ nhàng đẩy vào giữa hai phi kiếm, vừa vặn tạo ra một khoảng cách đủ để một người đi qua.

Vô số phi kiếm dường như chỉ sượt qua tóc, má, vạt áo trước và lưng của hắn, vừa vặn bay qua!

Hắn đã dùng cách khéo léo như vậy để tránh thoát sát chiêu.

Ngô Hạo Thiên hoàn toàn không thể tin được, trừng lớn hai mắt.

Ngô Bình đang trốn sau cây kia càng kinh ngạc đến há hốc mồm, dường như cằm cũng sắp rớt xuống.

Trong mắt hắn hoàn toàn không thể tránh được sát chiêu lại bị Tô Mạch tu vi Hoàng Cảnh dễ dàng tránh thoát!

Thực ra Tô Mạch tránh thoát cũng không hề dễ dàng, khi thanh phi kiếm kia lướt qua má hắn ngay trước mắt, hắn dường như đều nghĩ thanh phi kiếm đó sẽ để lại một vết cắt lớn trên mặt mình.

May mắn thay, lực độ ngưng kết trên Đả Thần Tiên vừa vặn, khiến hắn thuận lợi tránh thoát một thanh phi kiếm.

Tô Mạch hiểu rằng, lần này có thể thuận lợi tránh thoát sát chiêu đó, may mắn chiếm phần lớn.

Nếu không từng gặp tình huống tương tự trong trận chiến với Hung Thú Man Ngưu, thì dù thế nào cũng không thể ứng phó được sát chiêu đáng sợ như vậy.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Xem ra rèn luyện không chỉ có thể thu được nội đan hung thú để tăng cường tu vi, đồng thời còn có thể tích lũy kinh nghiệm thực chiến, cứu mạng vào thời khắc mấu chốt, quả thật thu hoạch không ít.' Trong khi Tô Mạch vì tránh thoát sát chiêu mà thầm thở phào một hơi.

Một chuyện ngoài dự liệu lại lần nữa xảy ra.

Đột nhiên, một thần thức ý thức vô cùng mạnh mẽ, linh lực cường đại từ phía sau hắn tấn công tới.

Tô Mạch không dám chần chừ, lập tức cúi lưng, tránh một đòn tấn công.

Những phi kiếm kia như mọc mắt, thấy một đòn không trúng, lập tức điều chỉnh mũi kiếm, tấn công về phía lưng Tô Mạch.

May mắn lần này vì những phi kiếm đó khi điều chỉnh thân kiếm đã ảnh hưởng đến tốc độ tiến lên, cho Tô Mạch thời gian phản ứng.

Dưới sự dẫn dắt của thần thức cường đại của Tô Mạch, Tô Mạch đã tránh thoát đợt tấn công thứ hai của bầy phi kiếm.

Ngô Hạo Thiên lúc này bị thần thức cường đại của Tô Mạch làm cho kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hắn có thể liên tiếp tránh thoát Vạn Phật Triều Tông tầng thứ bảy!

Phải biết rằng, Vạn Phật Triều Tông tổng cộng có chín tầng, mỗi

khi tiến thêm một tầng, uy lực của Vạn Phật Triều Tông lại càng mạnh.

Ngô Phương lúc đó mới luyện đến tầng thứ năm, bị Tô Mạch phá giải cũng là điều có thể hiểu được.

Hắn thi triển tầng thứ bảy, uy lực vượt xa tầng thứ năm của Ngô Phương, vậy mà cũng bị Tô Mạch tu vi Hoàng Cảnh bề ngoài tránh thoát.

Chương 930

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ: 'Xem ra Long Cung có hậu nhân kế tục rồi.' 'Không thể giữ lại bất cứ điều gì nữa, hôm nay nhất định phải hạ gục Tô Mạch.' Ngô Hạo Thiên trong lòng lúc này cũng bị thực lực cường hãn của Tô Mạch kích thích ý chí chiến đấu, giơ tay phải, lại lần nữa ngưng kết linh lực, gia trì vào kim kiếm, tăng uy lực Vạn Phật Triều Tông lên tầng thứ tám.

“Ta ngược lại muốn xem xem, Tô Mạch rốt cuộc có thể mạnh đến mức nào!” Ngô Hạo Thiên nói với Tô Mạch.

Trong lúc nói, phi kiếm lại lần nữa mang theo linh lực khổng lồ bay nhanh về phía Tô Mạch.

Tốc độ lần này, nhanh hơn kiếm vừa nãy, uy lực cũng lớn hơn kiếm vừa nãy.

Với tốc độ như vậy, Tô Mạch không có thời gian để vung Đả Thần Tiên đẩy ra khoảng cách giữa mấy thanh phi kiếm để nghiêng người né tránh công kích uy lực tầng thứ tám nữa.

“Ta xem lần này ngươi làm sao phá được kiếm trận của ta!” Ngô Hạo Thiên ngạo mạn nhìn vào mắt Tô Mạch.

Tô Mạch lúc này, quả thực đã không thể tránh né được nữa.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ: 'Xem ra, lợi kiếm sắp trong chốc lát xuyên thủng thân thể hắn, khiến hắn bỏ mạng tại đây.' Ngô Hạo Thiên thậm chí còn cảm thấy mối thù lớn đã được báo, trong lòng bớt đi không ít nỗi uất ức, thân thể tự nhiên cũng thả lỏng.

Hắn chăm chú chờ xem Tô Mạch làm thế nào thoát khỏi Vạn Phật Triều Tông uy lực tầng thứ tám.

Chỉ thấy Tô Mạch, thấy đã không thể tránh né, ngưng kết linh lực, nhấc thân thể, lao về phía hướng phi kiếm bay tới.

Dường như muốn dùng thân thể mình để cản mấy thanh phi kiếm.

Ngô Hạo Thiên thầm nghĩ: 'Tự tìm đường chết!

Lần này, Tô Mạch chắc chắn phải chết.' Vào lúc này, kỳ tích lại lần nữa xảy ra, chỉ thấy thân thể Tô Mạch dường như ẩn ẩn lóe ra ánh sáng màu xanh.

Những phi kiếm kia vào khoảnh khắc tiếp xúc với thân thể Tô Mạch, dường như bị một cỗ sức mạnh thần kỳ đẩy bật ra.

Mấy thanh phi kiếm kia trong khoảnh khắc, toàn bộ đều bị bắn bay ra ngoài!

Và không hề như Ngô Hạo Thiên mong muốn mà hung hăng cắm vào thân thể Tô Mạch.

Vào khoảnh khắc Tô Mạch lao về phía phi kiếm, Đả Thần Tiên trong tay Tô Mạch cũng đã tích đầy linh lực.

Vào cùng khoảnh khắc phi kiếm tấn công Tô Mạch, Tô Mạch giơ tay phải, Đả Thần Tiên trong tay hắn hung hăng vung về phía đầu Ngô Hạo Thiên.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Ngô Hạo Thiên thậm chí còn không có bất kỳ thời gian nào để phản ứng.

Dường như chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái, rồi hắn không còn biết gì nữa.

Chỉ thấy kim sắc phi kiếm dường như cũng mất đi tất cả linh lực, từ từ hợp lại thành một thanh, kiếm mang màu vàng cũng dần dần tan đi.

Dường như biến thành một thanh thiết kiếm bình thường.

Lại một tu sĩ Thần Cảnh đỉnh phong vẫn lạc!

Tô Mạch lúc này, cũng vì chịu đòn cuối cùng của Ngô Hạo Thiên, dùng hết tất cả linh lực, kiệt sức không thể đứng vững.

Nguyên lai, Tô Mạch vào khắc cuối cùng khi phi kiếm tấn công, đã gia trì tất cả linh lực vào nhuyễn giáp trên người.

Trên nhuyễn giáp kia vì đã luyện hóa da trâu xanh của hung thú Man Ngưu, nên có được kỹ năng đặc hữu 'mượn lực đánh lực' của da trâu xanh.

Trong mấy trận chiến trước đó Tô Mạch phát hiện, dưới sự gia trì của linh lực, da trâu xanh Man Ngưu có thể phản đòn linh lực càng lớn.

Nếu tu vi linh lực của đối phương tương đương với mình, nếu dưới sự gia trì toàn bộ linh lực, có thể phản lại toàn bộ sức mạnh công kích của đối phương, như đòn cuối cùng của Ngô Phương kia, Tô Mạch giết Ngô Phương, không bằng nói Ngô Phương bị chính linh lực của mình giết chết.

Nhưng nếu thực lực đối phương quá cường đại như Thông Thiên Cự Trùng, thì việc xé rách da trâu xanh Man Ngưu dễ như trở bàn tay, đó cũng là nguyên nhân vì sao Thông Thiên Cự Trùng có thể thuận lợi xé rách vạt áo trước của hắn.

Vào khoảnh khắc Tô Mạch dường như lao về phía kiếm trận do mấy thanh phi kiếm ngưng kết, Tô Mạch biết rằng, lúc này là thời điểm phòng ngự của Ngô Hạo Thiên lỏng lẻo nhất, hắn không dám lơi lỏng, vào khoảnh khắc da trâu xanh Man Ngưu thuận lợi phản đòn kiếm trận phi kiếm trở lại, hắn ngưng kết tất cả linh lực lên Đả Thần Tiên, giáng cho Ngô Hạo Thiên một đòn chí mạng.

Ngô Hạo Thiên, vì đã gia trì toàn bộ linh lực lên kim kiếm, đoán

định với tu vi Hoàng Cảnh của Tô Mạch, nhất định không thoát khỏi Vạn Phật Triều Tông tầng thứ tám, vạn lần không ngờ Tô Mạch lại có thể kích ra một đòn.

Trong điều kiện như vậy, hắn hoàn toàn không thể tránh thoát đòn chí mạng cuối cùng của Tô Mạch, tại chỗ bỏ mạng.

Chương 931

Tô Mạch tay cầm tiên, lẳng lặng nhìn thi thể Ngô Hạo Thiên trên đất, và thanh bảo kiếm kia vì chủ nhân vẫn lạc mà biến thành một vũ khí bình thường.

Tô Mạch trong lòng lại một lần nữa dấy lên khát vọng trở thành cao thủ đỉnh tiêm: 'Chỉ có cường giả, mới có cơ hội sống sót.

Chỉ có như vậy, mới có thể đứng trên đỉnh cao thế gian, nhìn xuống vạn vật chúng sinh.' Tô Mạch lúc này không dám động đậy nữa, bởi vì linh lực khô kiệt, thân thể lại một lần nữa được tẩy rửa và tái tạo, thức hải trong một trận chiến nữa lại càng rộng lớn hơn.

Theo linh lực quay trở lại, thức hải tụ lại, Tô Mạch thậm chí cảm thấy dường như sắp bùng nổ.

Tô Mạch thầm nghĩ: 'Đoạt lấy bảo rương, thăng cấp tu vi, là việc cấp bách.' Lúc này, Ngô Bình đang trơ mắt nhìn Ngô Hạo Thiên bị Tô Mạch đánh bại, hai tay nắm chặt thành quyền, mắt nứt ra, đôi mắt đã đỏ hoe, chỉ hận không thể lập tức xông lên, báo thù rửa hận.

Ngô Bình thầm nghĩ: 'Tô Mạch!

Không những không chết dưới kiếm Vạn Phật Triều Tông tầng thứ tám của Đại trưởng lão Ngô Hạo Thiên, mà ngược lại nhân lúc Đại trưởng lão không phòng bị, dùng Đả Thần Tiên giết chết Đại trưởng lão.' Ngô Bình gần như nghiến nát răng của mình, hậm hực nói: 'Thật quá đáng, không chỉ giết chết tân tinh Ngô Phương của Kiếm môn phái ta, ngay cả năm vị sư huynh của ta cũng bị giết, thậm chí giết chết Đại trưởng lão Ngô Hạo Thiên, Tô Mạch của Long Cung, cuối cùng có một ngày, ta nhất định sẽ xé xác ngươi thành vạn đoạn.' Ngô Bình thầm nghĩ: 'Chỉ là, tu vi của Tô Mạch cường đại, ta

lúc này mạo hiểm xông lên, cũng tất sẽ chết dưới tiên của hắn.' 'Chuyện này vô cùng quan trọng, nhất định phải bẩm báo chưởng môn, để chưởng môn chủ trì công đạo cho chuyện này.' Ngô Bình không còn chần chừ, nhân lúc Tô Mạch không phòng bị, lén lút xuyên qua rừng cây, rồi ngự phi kiếm, vội vã lao về phía Kiếm Tu nhất môn.

Nói lúc này Thanh Nguyên Tử và Vô Trần Tử đang đánh nhau rất hăng.

Thanh Nguyên Tử một thân bạch y, tóc hạc râu dài, tiên phong đạo cốt, tay trái cầm phù chú, tay phải niệm quyết.

Bên cạnh hắn, vầng sáng linh lực khổng lồ lóe lên xung quanh hắn.

Người đối quyết với hắn chính là Vô Trần Tử, áo lam tóc đen, đạo mạo nghiêm nghị, nhìn qua uy nghiêm không thể xâm phạm.

Tay trái hắn ôm chặt một cái hộp đen tuyền, chẳng phải chính là bảo rương vừa mới ra lò từ Bất Chu Sơn sao.

Chỉ thấy Vô Trần Tử tay phải giơ đạo môn pháp khí phất trần lên, đánh về phía Thanh Nguyên Tử.

Trên phất trần bạch quang lấp lánh, mười thành linh lực bao bọc thành một quả cầu linh lực khổng lồ, nhanh chóng bay về phía mặt Thanh Nguyên Tử.

Trước sự tấn công của quả cầu linh lực cường hãn như vậy, trên mặt Thanh Nguyên Tử không hề có chút sợ hãi nào, chỉ thấy vầng sáng quanh thân hắn càng thêm chói mắt.

Trong chốc lát, quả cầu linh lực khổng lồ tấn công vào vầng sáng linh lực trên người Thanh Nguyên Tử, hai khối cầu ánh sáng khổng lồ phát ra va chạm, chỉ nghe một tiếng 'bành' vang lớn, khí ba mạnh mẽ cuồn cuộn trong không khí hầu như khiến các tu sĩ đang giao tranh

xung quanh đứng không vững, kèm theo ánh sáng trắng chói mắt, làm mọi người suýt không mở nổi mắt.

Dưới khí ba mạnh mẽ như vậy, dường như không hề ảnh hưởng đến hai người.

Đợi mọi người đứng vững gót chân, phát hiện hai người dường như đều đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích!

Mọi người thầm nghĩ: 'Thực lực thật cường hãn biết bao, hai người không hổ là cao thủ hàng đầu tu vi Thần Cảnh đỉnh phong, một khi ra tay, quả nhiên phi phàm.' 'Đối quyết của cao thủ như vậy, trên đời khó mà thấy được,' Chỉ thấy các tu sĩ kia từ từ ngừng giao chiến, đứng xem hai đại cao thủ tuyệt đỉnh trên thế gian đối quyết, với ý đồ ngồi mát ăn bát vàng, nhóm tu sĩ thầm nghĩ.

Vô Trần Tử thầm nghĩ: 'Dưới sự tấn công của quả cầu linh lực cường đại, lão thất phu của Thiên Đình không hề hấn gì, thực lực quả nhiên không thể xem thường, xem ra hôm nay muốn thuận lợi thoát thân, nhất định là một trận khổ chiến.' Lúc này, chỉ nghe Thanh Nguyên Tử nói: “Vô Trần Tử, thực lực của ngươi xa không bằng ta, ta khuyên ngươi nên giao bảo rương lại cho ta, nhanh chóng trở về Đạo môn đi.” Thanh Nguyên Tử dừng một chút, vẻ mặt có vẻ tiếc nuối nói, “Nếu không, e rằng hôm nay Đạo môn tổn thất không chỉ là bốn vị tu sĩ Thần Cảnh đỉnh phong nữa đâu!” Vô Trần Tử trong lòng thầm nghĩ: 'Đơn giản là sự khiêu khích trần trụi, không chỉ coi thường Vô Trần Tử ta, mà còn chế giễu Đạo môn phái ta kỹ năng không bằng người, trong tranh đoạt bảo vật lại tổn thất nhiều cao thủ như vậy, Thiên Đình thật sự cậy có nhiều pháp bảo mà kiêu ngạo đến thế sao?

Ta hôm nay nhất định phải cho ngươi xem thực lực chân chính của Đạo môn phái ta.' Trong trận chiến này, mấy vị sư đệ đã bỏ mạng trong lần đoạt bảo vật này, Vô Trần Tử trong lòng càng thêm đau xót.

Thanh Nguyên Tử, quả nhiên biết rắc muối vào vết thương người khác.

Vô Trần Tử nắm chặt phất trần trong tay, chỉ thấy gân xanh trên tay hắn nổi lên, hậm hực nói với Thanh Nguyên Tử: "Nhiều lời vô ích!

Không phải ngươi muốn cướp bảo rương trong tay ta sao?

Không phải Thiên Đình nhất môn tự xưng phẩm tính cao khiết, không tranh chấp với thế gian sao, vậy mà lại mặt dày đi cướp bảo rương, thật không biết xấu hổ!" Vô Trần Tử cũng không cam chịu yếu thế, lập tức chế giễu Thanh Nguyên Tử.

Chỉ thấy trên mặt Thanh Nguyên Tử dường như lướt qua một tia hồng vân đáng tiếc, nếu không phải lần này bảo khí xuất thế là chuyện vô cùng quan trọng, là chìa khóa để đột phá Vô Ngã cảnh giới, Thanh Nguyên Tử hà tất phải bỏ cái thể diện già nua mà cùng một đám tu sĩ tranh đoạt bảo khí.

Thanh Nguyên Tử thầm nghĩ: 'Đã mất hết thể diện rồi, thì cứ mất cho trót, hôm nay nhất định phải đoạt được bảo rương, mới có thể an ủi sự hy sinh của Bồ Đề Tử.' Bồ Đề Tử đã rời đi lâu như vậy, hiện tại vẫn chưa xuất hiện, chắc chắn là Vô Trần Tử đã sát hại hắn rồi.

Thanh Nguyên Tử thầm hạ quyết tâm.

Vô Trần Tử thấy sắc đỏ trên mặt Thanh Nguyên Tử lập tức tan biến, xem ra kế hoạch gây rối tâm thần đã thất bại rồi.

"Lão thất phu này da mặt thật dày!", Vô Trần Tử thầm mắng trong lòng.

Chỉ nghe tiếng Thanh Nguyên Tử lại truyền đến, "Đã như vậy, vậy đừng trách lão phu không khách khí!" "Phì!", Vô Trần Tử lập tức đáp trả, "Nói cứ như đã khách khí vậy, có ngon thì xông lên!" Đối mặt

với cao thủ đỉnh phong Thần Cảnh đệ nhất thiên hạ, Vô Trần Tử không hề sợ hãi, "Ta muốn xem rốt cuộc ngươi mạnh cỡ nào, xem hôm nay hươu chết về tay ai!" Những người vây xem một bên, thấy hai người cứ lề mề mãi mà không động thủ nữa, trong lòng đã sớm sốt ruột, thậm chí có người còn lẩm bẩm nhỏ giọng, "Đánh mau đi, sao không đánh!" Hận không thể hai người lập tức giết chết đối phương, để họ ngồi không hưởng lợi ngư ông.Lúc này, tại nơi mà các tu sĩ không chú ý, trên đỉnh cơ thể khổng lồ như tường thành của Thông Thiên Cự Thú.

Tô Mạch đã dùng hết toàn bộ linh lực, đánh giết Ngô Hạo Thiên, Đại trưởng lão Kiếm Tu Nhất Môn có tu vi cao hơn mình.

Chương 932

Giờ phút này, anh đã kiệt sức đến nỗi dường như không còn sức để đứng vững.

Anh không nghe thấy gì nữa, cả thế giới dường như đã tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng máu chảy và nhịp đập của mạch.

Tim đập từng nhịp một, mỗi nhịp một mạnh hơn, mang theo linh lực càng thêm hung mãnh bành trướng.

Thức hải khô cạn dường như đã trở nên lớn hơn và rộng hơn trước, dưới nhịp đập của mạch và dòng máu chảy, thức hải lại một lần nữa hội tụ, ngưng tụ thành biển rộng mênh mông.

Dường như đã rất lâu, nhưng cũng dường như chỉ trong chớp mắt, Tô Mạch lại một lần nữa được tẩy rửa, tái tạo.

Nhắm mắt thử một chút, cảm thấy toàn thân mình giờ đây tràn đầy sức mạnh, sức mạnh này còn cường đại hơn trước.

Quả nhiên, gặp mạnh thì càng mạnh.

Trong vòng một ngày ngắn ngủi, thông qua vài lần liều chết chiến đấu, cộng thêm những viên yêu thú nội đan, thực lực của Tô Mạch đã tăng lên đáng kể.

Tô Mạch hơi hưng phấn nhếch khóe môi, xem ra, dưới sự gia trì của linh lực mạnh mẽ như vậy, hôm nay đoạt lấy bảo vật sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Anh lồm cồm bò dậy từ trên mặt đất, đứng trên cơ thể khổng lồ của Thông Thiên Cự Thú, nhìn xuống phía dưới.

Cơ thể Thông Thiên Cự Thú thực sự quá lớn, Tô Mạch đứng trên đỉnh cao của nó nhìn xuống, các tu sĩ dưới đất nhỏ bé như lũ kiến.

Đối với tu sĩ thì điều này chẳng là gì, Tô Mạch tản ra thần thức, một lần nữa nhìn về phía các tu sĩ đang giao tranh, dưới sự hỗ trợ của thần thức, cảnh tượng bên dưới dường như hiện rõ trước mắt anh.

Chỉ thấy các tu sĩ lúc này khoảng hai ba mươi người, đã ngừng tranh đấu, ba năm bảy người dường như đã vây thành một vòng tròn lớn, bao vây Thanh Nguyên Tử và Vô Trần Tử ở giữa.

Lúc này, Thanh Nguyên Tử và Vô Trần Tử đang giương cung bạt kiếm, không khí vô cùng căng thẳng, xem ra sắp đánh nhau, chiếc bảo tương hiển nhiên đang nằm trong lòng Vô Trần Tử.

Tô Mạch trong lòng khẽ động, xem ra các tu sĩ tranh đoạt bảo vật cũng rất tinh minh, nếu trực tiếp cướp bảo tương từ tay Vô Trần Tử, với thực lực của những tu sĩ này, hầu như không thể.

Hai đại cao thủ tuyệt thế ra tay, tất nhiên sẽ có thương vong, khi đó khả năng đoạt được bảo vật từ một cao thủ bị thương sẽ tăng lên đáng kể.

Tô Mạch thầm nghĩ, vả lại lúc này mắt của các tu sĩ đều đang dán chặt vào bảo tương, không ai chú ý đến mình.

Vậy thì ta cứ tiếp tục ẩn nấp ở đây, chờ thời cơ thích hợp ra tay, một lần đoạt lấy bảo tương.Lúc này, tại Kiếm Tu Nhất Môn, trong đại điện sơn môn, sảnh nghị sự chính.

"Rầm!" một tiếng vang lớn, một chiếc chén trà bị ném xuống nền đất bóng loáng, trong khoảnh khắc vỡ tan thành năm bảy mảnh.

Nước trà sôi sùng sục đổ tung tóe trên đất, bốc lên làn hơi nóng nghi ngút.

"Cái gì?!, nói lại một lần nữa!" Trong giọng nói xen lẫn sự không thể tin được, kinh ngạc và lửa giận ngút trời.

Chỉ thấy trên ghế chủ vị của sảnh nghị sự, ngồi một người đàn

ông, mặt chữ điền, lông mày xếch, một tay trống không, xem ra vừa ném chén.

Người này chính là chưởng môn Kiếm Tu Nhất Môn, Thông Thiên Giáo Chủ.

Hai bên, trái phải mỗi bên đứng hai vị trưởng lão.

Dưới đại sảnh, cũng đứng đầy những người đông nghịt.

Lúc này, không ai dám lên tiếng, một mảnh tĩnh lặng.

Dưới đường quỳ một người, chỉ thấy người này có khuôn mặt tròn, đôi mắt nhỏ như hạt đậu tràn đầy hận ý, chính là Ngô Bình, kẻ đã lén lút trốn khỏi Bất Chu Sơn.

Hắn hung hăng dập đầu xuống đất, lớn tiếng nói với người đàn ông trên ghế chủ vị: "Khải bẩm Giáo chủ, chính là Tô Mạch đó, nhân lúc Ngô Phương sư huynh không đề phòng, đã giết Ngô Phương sư huynh!" Trong giọng nói tràn đầy oán hận và cừu hận.

"Đại trưởng lão dẫn theo mấy vị sư huynh của đệ tử đi lý luận, Tô Mạch kia không những khẩu xuất cuồng ngôn, mà còn giết chết toàn bộ Đại trưởng lão và mấy vị sư huynh!" Máu tươi đỏ thắm từ khóe miệng hắn từ từ chảy xuống, trên người mang đầy thương tích.

"Khẩn thỉnh Giáo chủ báo thù cho Đại trưởng lão và Ngô Phương sư huynh!", Ngô Bình lại một lần nữa dập đầu xuống đất, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận thiêu đốt của cừu hận.

Ngô Bình sớm đã bị Tô Mạch đánh trọng thương, gắng gượng một hơi quay về môn phái báo tin, sau khi nói xong mấy câu, Ngô Bình không thể chống đỡ thêm nữa, lập tức ngất xỉu.

Đại sảnh lúc này một mảnh xôn xao!

Chương 933

"Cái gì, Đại trưởng lão và Ngô Phương đều bị Tô Mạch kia giết rồi!", một vị trưởng lão bị tin tức này làm cho kinh hãi lập tức nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể tin được.

"Tô Mạch tên khốn đó, ra tay thật độc ác, dám liên tiếp giết hai đại cao thủ của bổn phái!" Một trong các trưởng lão nhíu chặt mày.

"Sát hại Ngô Phương, người có tiềm lực nhất của bổn phái, Tô Mạch này, là muốn đoạn tuyệt tiền đồ của Kiếm Tu Nhất Môn chúng ta!" Một vị trưởng lão khác mặt đầy uy nghiêm nói, "Nhất định phải giết hắn cho hả dạ." Trong đại điện, các môn đồ bàn tán xôn xao, trên mặt đều lộ vẻ phẫn hận.

"Rõ ràng là khiêu khích, Tô Mạch cũng quá kiêu ngạo rồi!

Nếu để ta gặp, nhất định sẽ cho hắn biết lợi hại của Kiếm Tu Nhất Môn chúng ta!" "Dám khiêu khích bổn phái như vậy, nếu có cơ hội để ta gặp, ta nhất định sẽ xé xác hắn thành vạn đoạn!" "Ngay cả Đại trưởng lão cũng bị giết, xem ra thực lực của Tô Mạch không thể coi thường!" "Ta hình như từng có duyên gặp qua tiểu tử kia một lần, lúc đó hắn mới tu vi Hoàng Cảnh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mà có thể liên tiếp giết chết hai đại cao thủ của bổn phái, tu vi tăng tiến nhanh đến vậy sao?" "Nếu thật sự là vậy, tiểu tử kia thật sự quá khủng bố!" "Dù có khủng bố đến mấy cũng phải giết hắn, để báo thù rửa hận cho Đại trưởng lão và Ngô Phương sư huynh!" Những lời của các môn đồ đều có lý, nhưng các môn đồ này cũng không biết, Tô Mạch có thể liên tiếp giết hai đại cao thủ của Kiếm Tu, e rằng không phải những kẻ tiểu lâu la như họ có thể đối phó được, cũng chỉ có thể mạnh miệng trên lời nói.

Lúc này, chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ đang ngồi trên ghế chủ vị, trong tin tức kinh thiên động địa này vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Ông đứng dậy, giơ tay phải lên, ra hiệu cho mọi người im lặng, lớn tiếng nói.

"Tô Mạch to gan, dám coi thường người khác, chém giết hai đại cao thủ của bổn phái!" Trong lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ tràn đầy vẻ căm hận.

"Không chỉ làm tổn hại lớn đến thực lực của Kiếm Tu Nhất Môn ta, mà quan trọng hơn là giết hại Ngô Phương, người có hy vọng lớn nhất của bổn phái có thể xông phá cảnh giới Vô Ngã!" "Quả thực là ức hiếp Kiếm Tu Nhất Môn ta không có người!" Thông Thiên Giáo Chủ hùng hồn kích động, nhất thời, các môn đồ trong đại sảnh nghe vậy, đều hận không thể lập tức xông ra ngoài, xé Tô Mạch thành từng mảnh.

"Nếu không giết Tô Mạch kia, Kiếm Môn nhất phái chúng ta sao có thể có chỗ đặt chân!" Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ trên ghế chủ vị đứng dậy, vung tấm áo choàng phía sau, hai hàng lông mày đậm trên mặt bay lên.

"Hôm nay ta nhất định phải khiến Tô Mạch kia, nợ máu phải trả bằng máu!" "Nợ máu phải trả bằng máu!

Nợ máu phải trả bằng máu!" Trong tiếng hô hào của các môn đồ, Thông Thiên Giáo Chủ điểm danh một số trưởng lão, thậm chí còn không kịp sắp xếp các công việc trong môn phái, dẫn theo mọi người ngự kiếm phi nhanh về hướng Bất Chu Sơn, thề phải lấy thủ cấp của Tô Mạch.Lúc này, Tô Mạch đột nhiên cảm thấy tai mình hơi nóng.

"Chẳng lẽ có người đang nói xấu tôi?" Trước mắt anh dường như lại hiện lên đôi mắt hình trăng khuyết của Đàm Nguyệt và vẻ mặt kiêu ngạo của Lăng Ngạo Tuyết.

Anh lắc đầu, dường như muốn gạt bóng dáng những mỹ nữ đó ra khỏi đầu, chuyên tâm chú ý nhìn Thanh Nguyên Tử và Vô Trần Tử đang giao tranh bên dưới.

Thanh Nguyên Tử lúc này dường như cũng đã cạn hết kiên nhẫn, không chần chừ nữa, hóa tay thành chưởng, lao về phía Vô Trần Tử.

Vô Trần Tử tuy tu vi thấp hơn một chút, nhưng cũng không thể là kẻ tầm thường.

Lập tức giơ phất trần lên, vung về phía cánh tay Thanh Nguyên Tử.

Tơ phất trần trong khoảnh khắc đã quấn chặt lấy cánh tay Thanh Nguyên Tử, Vô Trần Tử nắm chặt cán phất trần, hung hăng kéo về phía mình, dường như muốn kéo Thanh Nguyên Tử đi cả người.

Tu vi của Thanh Nguyên Tử dù sao cũng cao hơn Vô Trần Tử, một chiêu của Vô Trần Tử không hề có tác dụng với Thanh Nguyên Tử!

Vô Trần Tử dường như cũng không ngạc nhiên, ngay khoảnh khắc Thanh Nguyên Tử sắp tế phù chú tấn công Vô Trần Tử, chiếc phất trần như ma quỷ, nhanh chóng rút về, trong khoảnh khắc hình thành một tấm bình phong khổng lồ, chặn đứng đòn tấn công của Thanh Nguyên Tử.

"Rầm!", tiếng va chạm linh lực khổng lồ lại vang lên, có thể thấy linh lực mà hai người sử dụng trong trận chiến mạnh mẽ đến mức nào.

Đòn tấn công mà Thanh Nguyên Tử tung ra đã bị Vô Trần Tử ứng phó một cách dễ dàng!

"Xem ra Vô Trần Tử quả nhiên có vài đường cọ vẽ," Thanh Nguyên Tử thầm nghĩ, lần ra tay này, ta đã dùng tám thành linh lực mà không làm hắn bị thương chút nào.

Cứ giằng co như vậy cũng không phải cách, nhìn các tu sĩ xung quanh đang lăm le, huống hồ không chừng hắn đã thông báo cho đồng bọn đến rồi.

Nếu không nhanh chóng giải quyết Vô Trần Tử này, đoạt lấy bảo tương, e rằng sau này sẽ càng khó khăn hơn.

Thanh Nguyên Tử suy tính trong lòng.

Lúc này, nội tâm Vô Trần Tử cũng chấn động khôn cùng, tu vi của Thanh Nguyên Tử quả nhiên thâm hậu!

Vừa rồi để đối phó một đòn của Thanh Nguyên Tử, ta đã dùng toàn lực ứng phó, nhìn có vẻ dễ dàng nhưng thực ra là miễn cưỡng.

Nếu hắn lại tấn công như vậy một lần nữa, ta đã không còn sức để ứng phó rồi.

Lưng Vô Trần Tử ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhưng bề ngoài vẫn không biến sắc, dù sao cũng là cao thủ tuyệt đỉnh thế gian, lập tức suy nghĩ cách đối phó.

Những người vây xem thấy hai người sau một chiêu lại dừng lại.

Trận quyết đấu của cao thủ như vậy, trăm năm khó gặp, sao lại đánh đánh dừng dừng, thật khó chịu, thậm chí có người tính tình nóng nảy còn lẩm bẩm, "Rốt cuộc có đánh không vậy, không đánh thì ta lên đây."Vô Trần Tử lúc này không dám khinh địch, dù sao tu vi đối phương cao hơn mình rất nhiều, nếu bỏ chạy, Thanh Nguyên Tử và quần tu sĩ nhất định sẽ lập tức đuổi kịp, đông người thế mạnh, mình không có ưu thế.

Chương 934

Theo tình hình hiện tại, chỉ có thể tung ra tuyệt học cả đời, chính diện giao phong với hắn, mới có một tia sinh cơ!

Vô Trần Tử nhanh chóng vận động trí óc.

Bên kia Thanh Nguyên Tử, ánh mắt cũng chăm chú nhìn Vô Trần Tử, suy nghĩ làm sao mới có thể hạ gục Vô Trần Tử có thực lực không kém mình bao nhiêu này, bây giờ xem ra chỉ còn cách liều chết một trận.

Lần này hai người không để mọi người chờ quá lâu, gần như cùng một lúc, cả hai đồng loạt bùng nổ, đồng thời sử dụng toàn bộ linh lực, lao về phía đối phương để đánh giết, xem ra hai người muốn cùng chết.

Lúc này những người vây xem không dám chớp mắt, sợ bỏ lỡ một cảnh tượng tinh tế như vậy.

Chỉ thấy phù chú trong tay Thanh Nguyên Tử lấp lánh sinh huy, so với những phù chú đã từng tế ra trước đây, chỉ riêng về mặt thị giác đã có sự thăng cấp lớn, có thể thấy uy lực của nó phi phàm.

Đây là phù chú đỉnh cấp của Thanh Nguyên Tử, cũng là thuật pháp trấn môn của hắn.

Trong phù chú này ngưng kết gần mười thành công lực, trừ phi có tu sĩ cảnh giới Vô Ngã hiện thân, nếu không thế gian này hắn không ai có thể đỡ được chiêu có thể hủy thiên diệt địa này.

Lúc này, Thanh Nguyên Tử đã sử dụng thuật pháp cao cấp nhất, chuẩn bị dùng một chiêu để hạ gục Vô Trần Tử.

Đồng thời, bên kia Vô Trần Tử, chiếc phất trần trong tay đã giơ

cao, trên vô số sợi tơ rủ xuống, mỗi sợi đều ngưng kết mười thành linh lực.

Hắn tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, chuẩn bị phá phủ trầm chu, tử chiến đến cùng, tuyệt đối không thể để Thanh Nguyên Tử cướp đi bảo tương trong tay, không chỉ liên quan đến quyền sở hữu bảo tương, mà còn liên quan đến danh dự cá nhân và môn phái!

Chiếc phất trần trong tay không ngừng tích súc linh lực, sau một lát, chỉ thấy phất trần dường như cảm nhận được ý chiến vô tận, khẽ rung động.

Dưới sự dao động linh lực mạnh mẽ như vậy, sóng khí trong không khí như sóng biển lan tỏa ra bốn phía, rừng cây cổ thụ xung quanh bị sóng khí mạnh mẽ đó công kích mà chấn động từng trận, lá cây phát ra tiếng sột soạt.

Ngay cả lớp sương mù bao phủ Bất Chu Sơn quanh năm, dường như cũng bị dao động khí tức mạnh mẽ thổi tan đi một chút.

Những người vây xem không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, chăm chú nhìn hai người, bốn phía tĩnh lặng vô thanh, chỉ có tiếng lá cây bị chấn động phát ra tiếng sột soạt.

Lúc này, thần thức nhạy bén của Tô Mạch đã bắt được sự ngưng tụ linh lực mạnh mẽ như vậy, trong thức hải anh nổi lên sóng lớn ngập trời.

Thức hải phản ứng kịch liệt như vậy, có thể thấy linh lực của hai người mạnh mẽ đến mức nào, quả nhiên không hổ là hai vị cao thủ có tu vi cao nhất đỉnh phong Thần Giai, Tô Mạch thầm nghĩ trong lòng.

Trong chớp nhoáng, chỉ thấy hai người đồng thời khẽ đạp đất, nâng người nhảy lên không trung.

“Bành!”, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, vị trí giao phong của hai

người trong khoảnh khắc lại bùng lên một trận bạch quang chói lòa.

Sóng khí mạnh mẽ không chỉ khiến các tu sĩ vây xem xung quanh bị chấn động lùi xa mấy bước, mà những người tu vi yếu hơn thậm chí bị chấn bay, hung hăng va vào một cây cổ thụ gần đó.

Những cây cổ thụ kia, thậm chí cũng bị sóng khí mạnh mẽ chấn gãy cành, nhất thời, tiếng la hét của các tu sĩ, tiếng cành cây bị gãy, tiếng cành cây bị chấn động đến gãy, không ngừng vang lên bên tai.Có thể thấy linh lực bùng nổ lớn đến mức nào.

Trong luồng bạch quang chói mắt đó, chỉ thấy Thanh Nguyên Tử và Vô Trần Tử dưới đòn tấn công linh lực mạnh mẽ của đối phương, song song bị đánh ngã xuống đất.

Chỉ thấy Thanh Nguyên Tử sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn sót lại vết máu, một tay ôm ngực, không ngừng ho khan, xem ra đã bị Vô Trần Tử đánh trọng thương.

Nhìn Vô Trần Tử kia, trong lòng vẫn ôm chặt chiếc bảo tương, nằm trên đất bất động, đã không còn dấu hiệu sinh mệnh.

Xem ra, lại một đại năng tu chân vẫn lạc!

Các tu sĩ vây xem thấy cảnh này đại hỷ, lúc này chính là cơ hội tốt để đoạt lấy bảo tương.

Họ ào ào lao về phía bảo tương trong lòng Vô Trần Tử.

Chỉ thấy một tu sĩ vừa vặn túm được chiếc bảo tương bằng một tay, định kéo nó ra khỏi lòng Vô Trần Tử, thì một thanh phi kiếm của tu sĩ khác vụt qua trước mắt hắn, đành phải lập tức bỏ bảo tương, chuyển hướng sang phía khác, may mà động tác nhanh, nếu không thì nhất định đã bị thanh kiếm đó đoạt mạng.

Tu sĩ cầm kiếm kia thấy đã ép được tu sĩ tranh bảo vật kia bỏ chạy, liền lập tức vươn tay về phía bảo tương trong lòng Vô Trần

Tử.

Chỉ nghe một tiếng "phập", chỉ thấy trước ngực hắn đã có thêm một thanh đao.

Tay hắn chưa kịp chạm vào bảo tương thì đã bị tu sĩ tranh bảo vật tiếp theo đoạt mạng, thậm chí còn không có cơ hội chạm vào một góc bảo tương, thật không cam tâm, năm ngón tay xòe rộng, vẫn giữ tư thế vươn tay về phía bảo tương, rồi ngã rạp xuống đất.

Vị tu sĩ cầm đại đao kia, tay vừa mới chạm vào bảo tương, chưa kịp dùng lực kéo ra, chỉ cảm thấy phía trước một trận linh lực ba động, cánh tay truyền đến một trận kịch thống, máu chảy như suối.

Chương 935

Chỉ thấy cánh tay hắn bị một tu sĩ khác hung hăng chém đứt, cánh tay và cơ thể đã sớm tách rời, một tiếng kêu thảm thiết, vì đau mà ngã lăn ra đất, đầu đầy mồ hôi lạnh, đã đau đến không thể cử động. ...

Nhất thời, thấy hai cao thủ đỉnh cấp một chết một bị thương, các tu sĩ khác cũng không thể kìm nén được nữa, đều lao về phía bảo tương trong lòng Vô Trần Tử.

Nhưng mấy chục tu sĩ mà chỉ có một chiếc bảo tương.

Quần tu sĩ lập tức chém giết lẫn nhau, trong chưa đầy nửa khắc đồng hồ, số người chết và bị thương đã hơn một nửa.

Xem ra việc tranh giành bảo tương đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Thấy tình hình này, Tô Mạch khóe môi khẽ nhếch, xem ra cơ hội tốt nhất để đoạt bảo đã đến.

Anh nhấc mình lên, nhẹ nhàng đáp xuống từ cơ thể của Thông Thiên Cự Thú.

Chầm chậm đi về phía trung tâm nơi mọi người đang hỗn chiến.

Lúc này, các tu sĩ tranh đoạt bảo vật, chỉ còn lại khoảng hơn mười người.

Tô Mạch, trong cơ thể tràn đầy linh lực bành trướng, muốn đoạt được bảo tương từ mười mấy người này dễ như trở bàn tay.

Tô Mạch lúc này cũng không vội vàng, xem ra việc tranh đoạt bảo tương đã đến giai đoạn cuối cùng.

Hơn mười người đánh nhau hỗn loạn, muốn lấy chiếc bảo tương

từ lòng Vô Trần Tử.

Khi người trước vừa mới chạm tới bảo tương, ngay lập tức phía sau đã có tu sĩ lao tới tấn công, nhất thời, không ai đạt được mục đích.

Tô Mạch chầm chậm đi vào giữa những tu sĩ đang điên cuồng tấn công, dừng lại ở vị trí cách đó năm bước.

Các tu sĩ đang hỗn chiến đó, không một ai chú ý đến anh.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Tô Mạch đi về phía quần tu sĩ, lại có hai tu sĩ bị trọng thương.

Một người trong số đó bị một chưởng đánh bay xa, hung hăng ngã xuống đất, không còn động tĩnh gì nữa.Nhất thời, cũng không thể phân biệt sống chết; người kia thì bị một thanh phi kiếm trực tiếp chém đứt một chân, nằm trên đất phát ra tiếng kêu thảm thiết dữ dội rồi dường như đau quá mà ngất đi.

Hiện tại các tu sĩ tranh đoạt bảo tương, chỉ còn lại bốn năm người.

Những tu sĩ này, lúc này đã sát hồng mắt.

Tô Mạch không chần chừ nữa, tế ra Đả Thần Tiên, Đả Thần Tiên tùy tâm ý mà động, dây tiên nhanh chóng kéo dài ra.

Tô Mạch khẽ vung Đả Thần Tiên, đầu tiên lập tức quấn lấy chiếc bảo tương.

Lúc này bảo tương vẫn nằm trong lòng Vô Trần Tử, quần tu sĩ đều đang cản trở đối phương, không một ai có thể thuận lợi lấy được bảo tương vào tay mình.

Lúc này, bốn tu sĩ đang giao tranh trước mặt bảo tương thấy bảo tương bị một sợi dây tiên quấn lấy, đều vô cùng kinh ngạc, lúc này, lại có người khác đến tranh đoạt bảo tương!

Tô Mạch lại một lần nữa khẽ rung sợi dây tiên, muốn kéo bảo tương về phía mình.

Quần tu sĩ thấy bảo tương suýt chút nữa bị dây tiên của Tô Mạch cuốn đi, lập tức ngừng đánh nhau, toàn bộ lao về phía hướng bảo tương bị cuốn đi.

Một tu sĩ vươn hai tay, ôm chặt chiếc bảo tương vào lòng, mấy tu sĩ khác thấy vậy cũng lập tức xông lên, chết dí kéo lấy dây tiên của Tô Mạch không cho anh kéo bảo tương về.

Dọc theo hướng sợi dây tiên nhìn tới, chỉ thấy trong lớp sương mù mờ ảo, một thanh niên bạch y đứng thẳng phía trước.

Chỉ thấy y phục trắng tóc đen, lông mày kiếm mắt sáng, khí chất thoát tục, người này không phải Tô Mạch thì là ai!

Vừa rồi hợp lực của mọi người mà không làm hắn bị thương chút nào, lúc này lại xuất hiện tranh đoạt bảo tương.

“Tuyệt đối không thể để thằng nhóc thối này cướp bảo tương đi!”, một trong các tu sĩ hét lớn.

Mấy tu sĩ thậm chí không nói thêm lời nào, lúc này tay cầm pháp khí, dường như sắp lao về phía Tô Mạch tấn công.

Chương 936

Lúc này linh lực trong cơ thể Tô Mạch bành trướng, chính là lúc để thử xem tu vi của mình rốt cuộc đã tăng lên bao nhiêu.

Anh vô thức nhếch khóe môi, "Vậy thử xem sao, xem rốt cuộc ai có thể đoạt được bảo tương!" Nhìn mấy tu sĩ trước mặt, anh tản ra thần thức thăm dò.

Tu vi của các tu sĩ này đều chỉ vừa mới đột phá Thần Cảnh.

Sau mấy trận đại chiến, tu vi của Tô Mạch đã tăng lên đáng kể, hiện tại anh không hề đặt loại tu sĩ có tu vi như vậy vào mắt.

Thực lực cho anh sự tự tin, đối phó mấy người này, không thành vấn đề.

Trước tiên hãy buông bảo tương ra, đợi giải quyết xong mấy tu sĩ này, rồi lấy bảo tương cũng không muộn.

Đả Thần Tiên của Tô Mạch tùy tâm ý mà động, lập tức rút về trong tay Tô Mạch.

Mấy tu sĩ kia thấy dây tiên của Tô Mạch buông bảo tương ra, trong lòng một trận đại hỷ, hợp lực ôm chặt chiếc bảo tương.

Thấy lại có người tranh bảo tương, những người này lại nhanh chóng liên minh với nhau.

Quả nhiên, không có kẻ địch vĩnh viễn.

Các tu sĩ này vừa rồi dùng thần thức thăm dò, tiểu tử kia không phải tu vi Hoàng Cảnh.

Các tu sĩ có mặt đều là tu vi Thần Cảnh, hạ gục một tu sĩ tu vi Hoàng Cảnh dễ như trở bàn tay.

Chẳng lẽ tiểu tử kia thấy người đông thế mạnh, sợ rồi, chuẩn bị từ bỏ bảo tương sao?

"Thằng nhóc thối, bỏ bảo tương xuống, nhanh chóng rời đi đi, ta sẽ không so đo với ngươi." Một tu sĩ cố tỏ ra khoan dung đại lượng, không muốn có thêm kẻ địch, nếu tiểu tử kia biết điều mà rời đi thì tốt nhất.

"Cái tu vi đó của ngươi, cũng xứng tranh bảo tương với ta sao?" Có một tu sĩ thậm chí còn kiêu ngạo nói, hoàn toàn quên mất chuyện trước đó mấy chục người hợp lực cũng không làm Tô Mạch bị thương chút nào.Một tu sĩ khác tính khí nóng nảy quát lên, "Không nhanh cút đi, chẳng lẽ lát nữa muốn cái đầu bị ta chém xuống làm quả bóng đá sao?" Các tu sĩ đại đa số đều tu thân dưỡng tính, cực ít có người tính khí thô bạo không kiềm chế được như vậy.

Tô Mạch ngước mắt nhìn qua, người này mặt đầy thịt ngang, đầy râu ria, trông như một đồ tể?

Chẳng lẽ có môn phái tu đồ tể?

Anh thuận mắt nhìn về phía thắt lưng hắn, quả nhiên cài một cây đại đao.

Một cây đao lớn như vậy dùng để giết heo hay hung thú đều được.

Tô Mạch dường như thầm bật cười trong lòng, ngay sau đó đối phương đang nghiêm chỉnh chờ đợi, có thời gian mà nghĩ lung tung, hoàn toàn không đặt các tu sĩ này vào mắt.

Giống như một con hổ hung mãnh, liệu có coi mấy con dê được nuôi là đối thủ mạnh mẽ sao?

Tô Mạch khoanh tay, đôi mắt to tròn long lanh nước, trông ôn nhu và thiện lương, ai có thể ngờ dưới vẻ ngoài vô hại đó, anh đã đánh giết bao nhiêu hung thú và cao thủ khủng bố.

Lúc này anh không nói lời nào, chỉ ngẩng đầu, dùng đôi mắt ôn nhu đó nhìn mấy người kia, trong mắt một mảnh bình tĩnh.

Nhìn dáng vẻ của Tô Mạch như vậy, không có chút lực tấn công nào, mấy người kia càng thêm kiêu ngạo.

"Thằng nhóc thối, nhìn đi, nhìn nữa thì bảo tương này cũng không thể thuộc về ngươi." Vị tu sĩ ở giữa vẫn ôm chặt bảo tương, gầm lên với Tô Mạch.

"Nếu không đi, đừng trách ta không khách khí!" Vị tu sĩ bên trái lúc này rút kiếm trong tay ra, thẳng thừng chỉ vào Tô Mạch nói.

Tên tu sĩ đồ tể bên phải càng không chịu nổi tính khí, vác đại đao, trực tiếp chém về phía Tô Mạch.

Tên đồ tể nhìn thằng nhóc đối diện trông như cây ngọc trước gió, khí chất mây trôi nước chảy, đặc biệt khó chịu.

Tại sao mọi người đều là tu sĩ, hắn trông thanh tú tuấn lãng như vậy, còn mình lại trông ngu ngốc như thế.

Đặc biệt là ánh mắt của tiểu tử kia vừa rồi, dường như chưa từng thấy qua tu sĩ đồ tể vậy, nhất định phải cho tiểu tử này nếm mùi lợi hại của mình.

Vì vậy hắn không hề giữ lại, lần đầu ra tay đã sử dụng mười thành linh lực, muốn một chiêu hạ gục tên tu sĩ Hoàng Cảnh này.

Trong mắt mấy tu sĩ khác, tốc độ của đại đao lúc này cực kỳ nhanh, dường như trong chớp mắt, cây đao khổng lồ đã chém xuống đỉnh đầu Tô Mạch.

Chương 937

Mấy tu sĩ khác dường như đều biết một khi đại đao chém xuống, Tô Mạch nhất định sẽ bị máu bắn tung tóe tại chỗ, thậm chí còn bày ra tư thế muốn tránh né máu bắn.

Thế nhưng, cảnh tượng mà các tu sĩ này dự đoán lại không xảy ra.

Chỉ thấy thân hình Tô Mạch như quỷ mị, khi đại đao của tu sĩ đồ tể dường như vừa chạm vào sợi tóc của anh, anh đã nhẹ nhàng di chuyển thân mình với một tốc độ còn khó tin hơn, tránh khỏi đại đao của tu sĩ đồ tể!

Không thể nào!

Tu sĩ đồ tể kinh hãi, đôi mắt vốn tròn và lớn của hắn dường như bị tốc độ quỷ mị của Tô Mạch làm cho trợn trừng ra.

Một tu sĩ Hoàng Cảnh nhỏ bé, lại có thể tránh được một đòn mười thành linh lực của tu sĩ Thần Cảnh, quả thực không thể tin được.

Tiểu tử Tô Mạch này rốt cuộc là sao.

Tu sĩ đồ tể thấy Tô Mạch tránh được một đòn mười thành linh lực, lúc này cũng không dám khinh địch nữa.

Mặc dù tính khí thô bạo, ngôn ngữ thô tục, nhưng hắn lại có tâm tư tỉ mỉ như bụi trần, mưu kế tinh xảo.

Đó cũng là lý do vì sao một đồ tể nhỏ bé lại có thể mở sơn lập phái, có được một chỗ đứng trong giới tu chân nơi cá lớn nuốt cá bé này.Lần này đến tranh bảo, hắn biết rõ nếu chỉ dựa vào thực lực, tuyệt đối không phải đối thủ của những cao thủ kia.

Vì vậy hắn một đường quan sát, thích hợp thì buông lời châm chọc, thúc đẩy những tu sĩ này tự mình đánh giết lẫn nhau.

Hắn thì trà trộn vào đám đông, tăng cường phòng hộ, thích hợp thì giả yếu, linh hoạt né tránh, cũng giả vờ tham gia hỗn chiến.

Thực chất là mượn tay các tu sĩ này tiêu diệt toàn bộ đối thủ cạnh tranh.

Mới vừa kịp ló đầu ra.

Sớm đã âm thầm thăm dò được, mấy tu sĩ còn lại, tu vi không chênh lệch hắn là bao, chỉ cần chịu đựng thêm một chút, chẳng lẽ lại không phải của mình sao?

Ai ngờ đâu, giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim!

Hắn nhớ thằng nhóc này, khi đó đoàn người đuổi theo bảo tương đến đây, thằng nhóc này đang đối đầu với Ngô Hạo Thiên của Kiếm Tu Nhất Môn, bây giờ xem ra, Ngô Hạo Thiên tất nhiên đã bại dưới tay hắn.

Ngô Hạo Thiên tu vi cỡ nào, mà lại không làm gì được tiểu tử này.

Huống hồ khi đó mọi người hợp lực đánh giết về phía tiểu tử này, tuy có tu sĩ ở trong đó đục nước béo cò, nhưng uy lực tất nhiên cũng không thể coi thường, vậy mà tiểu tử này đều tránh được hết.

Thực lực mạnh mẽ đến mức nào!

Nhưng tu sĩ đồ tể làm sao cam tâm, mắt thấy sắp lấy được bảo tương, tuyệt đối không thể khoanh tay nhường người.

Trước tiên hãy thử thực lực thật sự của Tô Mạch này đã.

Chà, tu vi của tiểu tử này xuất thần nhập hóa, đã tránh được một đòn toàn lực với tốc độ không thể tin được như vậy.

Đoán tu vi của tu sĩ Hoàng Cảnh nhỏ bé này cao, nhưng vạn vạn không ngờ lại cao đến mức này.

Phải biết rằng, lúc này thức hải của Tô Mạch nhạy bén đến mức

nào, tuyệt đối không phải những tu sĩ vừa mới đột phá Thần Cảnh kia có thể so sánh được.

Dưới sự gia trì của thần thức mạnh mẽ như vậy, đòn tấn công nhanh như tia chớp trong mắt hắn, trong mắt Tô Mạch lại chậm đi mấy nhịp.

Đối với loại tu sĩ vừa mới bước vào Thần Cảnh, tốc độ của hắn thực ra không nhanh hơn Tô Mạch tu vi Hoàng Cảnh đỉnh phong bao nhiêu.

Huống hồ Tô Mạch còn có thần thức mạnh mẽ gia trì, trong mắt anh, tốc độ của tu sĩ đồ tể này không thể không nói là chậm đến mức tận cùng!

Đối với việc tránh né loại tấn công như vậy, đối với anh thật sự là chuyện nhỏ.

Tô Mạch lúc này nhìn mấy tu sĩ trước mặt, khóe môi mỏng khẽ nhếch, "Lên từng người một, hay là cùng lên?" Kiêu ngạo, thực sự quá kiêu ngạo rồi.

Phải biết rằng, chỉ có cường giả mới có khí phách để kiêu ngạo.

Mấy tu sĩ đối diện thấy tu sĩ đồ tể một đòn không trúng, đều biết việc tranh đoạt bảo vật kiên trì đến cuối cùng khó khăn đến mức nào.

Chương 938

Họ đều nhìn nhau, hy vọng đối phương xông lên đánh một trận sống chết với Tô Mạch, rồi chỉ còn lại mình mang bảo tương bỏ chạy.

Nhưng, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Chỉ nghe tu sĩ đồ tể lớn tiếng nói, "Tranh bảo sắp đến rồi, hãy để chúng ta hợp lực cùng giết Tô Mạch, mới có khả năng đoạt bảo.

Bằng không lát nữa chúng ta ai cũng chẳng có lợi gì." Cuối cùng, những người còn lại dù sao cũng là người tinh ranh, trừ phi không muốn bảo tương, nếu không nhất định không tránh khỏi một trận chém giết.

Muốn từ bỏ bảo tương dường như ở ngay trước mắt, đó là điều không thể.

Khi bảo tương giáng thế, trời giáng dị tượng, động tĩnh khác thường, tuyệt đối không phải tiên khí bình thường có thể sánh được!

Một khi lấy được bảo vật trong bảo tương, tu vi của họ nhất định sẽ lên một tầm cao mới.

Khát vọng nâng cao tu vi để trở thành cường giả, đã hung hăng hấp dẫn mỗi một người.

Vì vậy, không thể buông tay!

Trong mấy hơi thở ngắn ngủi, bốn người còn lại nhanh chóng trao đổi ánh mắt.Họ nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, quyến luyến không rời bỏ bảo tương xuống.

Lần lượt tế ra pháp khí của mình, bước chân không ngừng, từ bốn phương vị vây Tô Mạch ở giữa.

Xem ra một trận đại chiến sắp bùng nổ.

Tô Mạch trên mặt không chút sợ hãi, "Vừa hay, cho ta luyện tay một chút," Tô Mạch nghĩ thầm.

Chỉ thấy một tu sĩ ăn mặc như thư sinh cầm quạt vẽ ở bên trái, trên mặt quạt vẽ một con mãnh hổ.

Nhìn kỹ, con mãnh hổ dường như muốn vồ xuống từ bức tranh, muốn xé nát người ta thành từng mảnh.

Chính đối diện, là một cầm tu.

Chỉ thấy tu sĩ đối diện mặc y phục màu nguyệt hoa, phiêu dật thoát tục, ngay vị trí phía trước đang lơ lửng một cây thất huyền cổ cầm.

Lại nhìn tu sĩ kia, dung mạo tuấn tú phi thường, bàn tay đặt trên cổ cầm xương cốt rõ ràng, mười ngón tay thon dài, đẹp đẽ dị thường.

Tô Mạch nghĩ, tu sĩ này vừa rồi không nói một lời nào, đột nhiên anh có chút hảo cảm với hắn.

Ở bên phải là tu sĩ kia, cầm một cây côn đen thui không biết là thứ gì.

Ăn mặc quần áo gọn gàng, trông rất thật thà, dáng vẻ tu vi không cao.

Đứng sau lưng Tô Mạch, tự nhiên là tu sĩ đồ tể kia rồi.

Xem ra những người này chuẩn bị cùng lúc ra tay.

Tô Mạch không để ý, nhìn quanh một vòng.

Lúc này mấy người tinh thần phấn chấn, hoàn toàn không còn vẻ ti tiện bám chặt bảo bối không chịu buông như vừa rồi nữa.

Không khỏi cảm thán, thế gian này không ai có thể chống lại sức hấp dẫn của tuyệt thế bảo khí nha.

Không nói nhiều, chỉ thấy bốn người kia ánh mắt khẽ động, gần như cùng một lúc, ngưng kết linh lực, sóng linh lực khổng lồ từ bốn phương vị lao về phía Tô Mạch tấn công.

Chỉ thấy cầm tu đối diện hai tay khẽ gảy dây đàn, tiếng đàn ẩn chứa linh lực vô tận, vút qua không trung về phía mặt Tô Mạch.

Như Tô Mạch đã liệu, vị tu sĩ cầm quạt bên trái, chỉ khẽ vẫy quạt, linh lực trong không khí dường như ngưng kết thành một con mãnh hổ, gầm thét lao về phía Tô Mạch.

Tu sĩ cầm cây côn không biết là gì ở bên phải, chỉ đơn giản giơ tay, vung cây côn trong tay, tấn công về phía đầu Tô Mạch, cây côn trông có vẻ bình thường, nhưng thực chất mang theo lực cương mãnh vô cùng.

Đồng thời, một luồng tấn công mang mùi máu tanh nồng nặc cũng đang lao về phía lưng Tô Mạch.

Điều khiến Tô Mạch vạn vạn không ngờ, tu sĩ mặc quần áo gọn gàng trông có vẻ bình thường kia, lại là người có tu vi cao nhất trong bốn người.

Chương 939

Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, Tô Mạch thầm nghĩ.

Mặc dù bốn người đều đã sử dụng toàn lực, nhưng với thực lực của Tô Mạch lúc này.

Tốc độ của những người này quá chậm!

Tô Mạch thậm chí cảm thấy mình không tốn chút sức lực nào, chỉ khẽ nhảy người, tránh được đợt tấn công đầu tiên của các tu sĩ này.

Khi họ chưa kịp thu tay về, Đả Thần Tiên đã theo tiếng mà rơi xuống, lao về phía cây cổ cầm.

Một tiếng "bành", cây cổ cầm bị Đả Thần Tiên đánh nát.

Tu sĩ tuấn mỹ vô song kia bị sóng khí mạnh mẽ chấn động đến thổ huyết, ngã rạp xuống đất.

Ba người còn lại tuy kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của Tô Mạch, không chỉ dễ dàng tránh được đợt tấn công đầu tiên, mà còn đánh trọng thương cầm tu.

Hiện tại đã không còn là lúc do dự, chỉ có thể hợp lực đánh giết Tô Mạch.

Ba người lại một lần nữa gật đầu, phát động đợt công kích thứ hai về phía Tô Mạch.

Lúc này tấn công bốn phía chỉ còn lại ba phương, Tô Mạch ứng phó càng thêm dễ dàng.

Chỉ thấy anh quay người, đối mặt thẳng với hướng của tu sĩ đồ tể.Đả Thần Tiên lao ra với tốc độ như quỷ mị.

Tu sĩ đồ tể và tu sĩ thư sinh dường như đều không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, pháp khí trên tay đã hoàn toàn biến mất.

Đồng thời bị Đả Thần Tiên cuốn lấy, không còn chịu khống chế nữa.

Hai người mất pháp khí lại không cam chịu yếu thế, hóa tay thành chưởng, ngưng kết linh lực, vỗ về phía Tô Mạch.

Lúc này Tô Mạch đã mất hết kiên nhẫn, giao chiến với tu sĩ thực lực như vậy, quả thực là lãng phí thời gian.

Anh giơ tay phải lên, vung Đả Thần Tiên trong tay về phía ba tu sĩ còn lại.

Ngay lúc này!

Thần thức mạnh mẽ cảm nhận được một luồng linh lực cường đại dị thường, lao về phía lưng anh.

Linh lực mạnh hơn cả bốn người vừa rồi hợp lực, tốc độ còn nhanh gấp mấy lần các tu sĩ kia.

Hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Tô Mạch không kịp phản ứng, không thể tránh né được đòn tập kích bất ngờ như vậy.

Chỉ đành xoay người trên không trung với một tư thế kỳ lạ, thu hồi Đả Thần Tiên để cứng rắn đón đỡ đòn tấn công.

Anh hoàn toàn để lộ lưng mình trước mặt ba tu sĩ đang vây công.

Ba tu sĩ đại hỷ, thấy lưng Tô Mạch không hề phòng bị trước mặt, người có pháp khí thì cầm pháp khí, người pháp khí bị cuốn thì hóa tay thành chưởng, lao về phía lưng Tô Mạch.

Lúc này Tô Mạch thật sự bị đánh úp cả trước lẫn sau!

Xem ra lần này Tô Mạch không thể tránh được, ba tu sĩ thầm vui mừng.

Thế nhưng khi linh lực của họ vừa mới tấn công vào lưng Tô Mạch, chỉ thấy trên người Tô Mạch phát ra ánh sáng xanh nhạt.

Ngay khoảnh khắc linh lực tấn công vào lưng Tô Mạch, một luồng lực phản đòn cực lớn hung mãnh đánh tới, hất tung tất cả họ xuống đất.

Chưa kịp phản ứng, Tô Mạch đã bị linh lực phía trước đánh trúng, cơ thể anh dưới sự bạo động của linh lực lao về phía họ.

"A!", chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm thiết.

Bị coi là tấm đệm thịt, bị Tô Mạch hung hăng đè xuống đất.

Chương 940

Ngoài trọng lượng cơ thể của Tô Mạch, còn kèm theo linh lực mạnh mẽ của kẻ tấn công lén, tuy đã bị Tô Mạch hóa giải rất nhiều, nhưng vẫn khiến họ bị trọng thương, nhất thời căn bản không thể đứng dậy.

Chỉ thấy Tô Mạch kia, dường như cũng bị luồng linh lực mạnh mẽ đó làm bị thương, khóe môi có chút vết máu.

Anh không chút do dự, lập tức đứng dậy, nhìn về phía hướng linh lực tấn công.

Chỉ thấy trong màn sương trắng mịt mờ, đứng một lão giả áo trắng, lão giả tóc bạc râu hạc, hiển nhiên chính là Thanh Nguyên Tử của Thiên Đình.

Đồng tử Tô Mạch khẽ co lại, Thanh Nguyên Tử vừa rồi không phải đã bị Vô Trần Tử đánh trọng thương sao, hóa ra chỉ là kế hoãn binh của hắn.

Vạn vạn không ngờ, Thiên Đình quang minh lỗi lạc lại có tu sĩ giỏi giả vờ như vậy.

Tô Mạch khóe môi không nhịn được mà liếc xuống, trong ánh mắt mang ba phần trào phúng.

Xem ra Thanh Nguyên Tử mới là đối thủ thực sự của hôm nay.

Chỉ nghe Thanh Nguyên Tử nói với Tô Mạch.

"Ngươi không phải đối thủ của ta, nhanh chóng rời đi đi." Tô Mạch khinh thường cười nói: "Đã lén lút tấn công rồi, bây giờ lại muốn giả nhân nghĩa sao?" Dường như anh khinh bỉ hành vi vừa làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ của Thanh Nguyên Tử.

“Không, muốn ta đi cũng được, ta mang theo bảo tương, lập tức đi ngay!” Tô Mạch cười hì hì trêu chọc Thanh Nguyên Tử.

Thanh Nguyên Tử tức giận cực độ, hôm nay vì bảo tương mà mất hết thể diện, trong lòng sát ý nổi lên, nhất định phải giết chết tất cả những người có mặt ở đây, để tránh việc chuyện này bị truyền ra ngoài.Khi đó có người lén tấn công tiểu bối, lấy lớn hiếp nhỏ, vì đoạt bảo tương mà không từ thủ đoạn.

Loại chuyện liên quan đến danh tiếng này, ai cũng vô cùng quan tâm.

Không ai sẽ dễ dàng lựa chọn từ bỏ, tất cả đều sẽ dùng toàn lực để duy hộ thanh danh của mình.

Mọi chuyện tiếp theo, dù xảy ra thế nào, cũng sẽ không thay đổi chút nào, mọi tu sĩ đều sẽ làm những việc mà mọi người đều đang không ngừng thể hiện một đạo lý: đó là bảo vệ danh dự.

Tô Mạch chỉ vào bảo tương trên đất, một lần nữa nói với Thanh Nguyên Tử, “Xem, bảo tương ở kia, nếu ngươi đồng ý, ta lập tức mang nó đi, tuyệt đối không bao giờ xuất hiện trước mặt ngươi nữa.” Tô Mạch lại cố ý kích động lửa giận của đối thủ, bởi vì anh biết, cách tốt nhất để phát hiện sơ hở của đối phương, một khi đối phương mất kiểm soát cảm xúc, thì đó là lúc ra tay.

Thanh Nguyên Tử, xứng danh cao thủ đệ nhất Thần Cảnh tu vi, nào dễ dàng bị phát hiện sơ hở.

Hơn nữa Thanh Nguyên Tử, trong trận chiến kinh thiên địa khấp quỷ thần tranh đoạt bảo tương với Vô Trần Tử, tuy linh lực có tổn thất.

Hắn đã lừa được mắt của tất cả mọi người, vẫn nằm trên đất giả vờ bị trọng thương, khiến tất cả đều nghĩ hắn đã không còn sức để

tranh đoạt bảo tương nữa.

Nếu không thì đám người kia nhất định sẽ liên kết lại, cùng nhau đối phó với kẻ cạnh tranh lớn nhất trong việc đoạt bảo.

Với sức lực một mình, đối phó với mấy chục tu sĩ tranh bảo phía trước, trong tình huống bị Vô Trần Tử đánh bị thương, hắn không hề hoàn toàn nắm chắc.

Nhân lúc mọi người đang chém giết tranh đoạt bảo vật, hắn điều tức chữa thương, khôi phục linh lực.

Mục đích là để đến cuối cùng, đợi khi mọi người chém giết nhau không còn mấy người, linh lực của hắn đã khôi phục, dựa vào tu vi cao thâm vượt trội tất cả mọi người, có thể không tốn chút sức lực nào mà thu bảo tương vào túi.

Khi thấy các tu sĩ tranh đoạt bảo vật chém giết lẫn nhau, chỉ còn lại mấy người, trong lòng hắn vô cùng cao hứng, xem ra bảo tương sắp nằm trong tay.

Nửa đường lại xuất hiện một Tô Mạch, thực lực của Tô Mạch, rõ ràng vượt xa mấy tu sĩ còn lại.

Vừa nhìn thấy Tô Mạch, hắn liền có dự cảm không lành.

Trong mấy chiêu, Tô Mạch đã đánh cho mấy người còn lại không có sức chống đỡ.

Nếu không nhân cơ hội ra tay nữa, e rằng hôm nay sẽ uổng công một trận.

Mặc dù vừa rồi hắn vận lực điều tức, vết thương trên cơ thể đã hồi phục được phần lớn, nhưng thực lực của Vô Trần Tử dù sao cũng không tầm thường, linh lực của hắn đã bị tổn thất rất nhiều.

Trong điều kiện như vậy, Thanh Nguyên Tử không có mười phần

nắm chắc có thể hạ gục Tô Mạch.

Nếu cho hắn thêm một chút thời gian nữa, khôi phục tám thành linh lực, hắn cũng có thể đánh giết Tô Mạch, nhưng nếu cứ trì hoãn thêm, e rằng Tô Mạch sẽ mang theo bảo tương chạy mất.

Khi đó muốn tìm lại bảo tương chỉ sợ càng khó hơn.

Chương 941

Dưới sự cân nhắc, Thanh Nguyên Tử chỉ có thể kết thúc sớm việc chữa thương, lao về phía Tô Mạch để tấn công lén.

Một chiêu này vốn định nhân lúc Tô Mạch đang đối phó với ba tu sĩ còn lại, bất ngờ tấn công hắn.

Thế nhưng Tô Mạch, thần thức cường đại đến mức đó, có thể ngay lập tức phát giác nguy hiểm, rút Đả Thần Tiên về đỡ đòn tấn công.

Mấy tu sĩ lao về phía lưng anh phản bị thương, xem ra thực lực của Tô Mạch mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng, nhìn dáng vẻ của anh, trên người hắn có pháp bảo đặc biệt.

Thanh Nguyên Tử cẩn thận suy tính, không vội ra tay, nhất định phải chuẩn bị vạn toàn, một lần hạ gục Tô Mạch!Trong khi Thanh Nguyên Tử đang cẩn thận suy tính làm sao mới có thể chắc chắn hạ gục Tô Mạch.

Tô Mạch tự nhiên cũng không nhàn rỗi.

Thanh Nguyên Tử vừa mới đại chiến một trận với Vô Trần Tử, tuy đã điều tức khôi phục, linh lực đã hồi phục không ít.

Nhưng từ đòn tấn công vừa rồi mà xem, thực lực của hắn đã bị tổn thất đáng kể, nếu không thì không thể đón đỡ đòn tấn công bất ngờ từ một cao thủ tuyệt đỉnh như vậy được.

Tô Mạch ý thức nhạy bén một điểm, xem ra muốn hạ gục cao thủ đệ nhất Thần Cảnh này, cũng tuyệt không phải không thể.

Huống hồ, tu vi vừa mới được tẩy rửa và thăng cấp, chưa hề triển lộ thực lực chân chính trước mặt đám tu sĩ không có thực lực kia.

Lúc này, chính là cơ hội tuyệt vời để thử nghiệm tu vi linh lực hiện tại của mình.

Chỉ là, đối mặt với đối thủ như vậy, không thể còn lơ là như khi đối phó với đám tu sĩ tu vi thấp kém vừa rồi được.

Nhất định phải toàn lực ứng phó.

Tô Mạch ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn Thanh Nguyên Tử.

Chỉ thấy một chân khẽ bước về phía trước, bày ra một tư thế tấn công như báo săn; tay nắm chặt dây tiên từ từ siết chặt, chỉ thấy trên Đả Thần Tiên dường như có tia điện màu tím "tích ba" vang lên, linh khí tràn ra.

"Nếu muốn bảo tương, vậy thì bước qua xác ta mà lấy!" Tô Mạch trong lòng không hề sợ hãi, nói với Thanh Nguyên Tử.

"Tiểu tử này quả nhiên bất phàm," Thanh Nguyên Tử thầm nghĩ, "Danh hiệu đệ nhất Thần Cảnh tu vi của ta ai cũng biết, bất kỳ tu sĩ nào trước mặt ta đều sẽ bị uy áp trấn nhiếp, nhưng tiểu tử này lại có tư thái như vậy, không chút sợ hãi, riêng cái gan dạ đó thôi đã đủ khiến người ta ca ngợi." Huống hồ, vừa rồi tốc độ phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn và tu vi linh lực đủ mạnh mẽ của hắn đã đón đỡ được đòn tấn công lén, xem ra tiểu tử này không chỉ năng lực xuất chúng, mà còn gan dạ hơn người, nếu cho thêm thời gian, nhất định sẽ không phải vật trong ao.

Thấy Tô Mạch bày ra tư thế chiến đấu, Thanh Nguyên Tử đương nhiên không chịu yếu thế, chỉ thấy tay trái hắn tế ra phù chú, trên phù chú hào quang đại thịnh, báo hiệu linh lực phi phàm ngưng kết trên đó.

Đại chiến giữa hai người một chạm là bùng nổ.

Lúc này những tu sĩ bị trọng thương ngã rạp trên đất không thể đứng dậy, dưới uy áp linh lực mạnh mẽ của hai người mà sợ hãi đến

thở không ra hơi, sợ hai người đấu pháp làm liên lụy vô tội, hoàn toàn không dám đánh chủ ý vào bảo tương nữa, chỉ đành từng chút một di chuyển ra xa chỗ hai người.

Lần này đến tranh bảo, lại gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy, hiện tại cách duy nhất là bảo tồn thực lực, lần sau tái chiến.

Mấy tu sĩ còn lại không một ai còn ý định tranh đoạt, chầm chậm lùi đi, dù sao cũng chỉ còn lại hai người, bất kể ai thắng, họ cũng không có thực lực để tranh phong với người đó.

Quy tắc của thế giới tu chân, chỉ có cường giả mới có thực lực giẫm tất cả dưới chân.

Hai người dường như đối mặt đã lâu, lại dường như chỉ trong chớp mắt, dù sao đám tu sĩ bị thương kia vừa mới lùi ra chưa đầy năm bước.

Dường như chỉ thoáng qua trước mắt, sóng khí khổng lồ do linh lực va chạm sinh ra đã gầm thét lao tới, quần tu sĩ vốn đã trọng thương, làm sao có thể chịu nổi sóng khí mạnh mẽ đó, bị sóng khí mạnh mẽ chấn động lập tức ngất xỉu.

Tốc độ của hai người cực nhanh, mọi thứ dường như xảy ra trong chớp mắt.

Gần như cùng một lúc, hai người nhấc người lên, giơ pháp khí trong tay, vẫy về phía đối phương.

Hai người trên không trung, dường như chỉ tiếp xúc trong một khoảnh khắc, ngay sau đó liền bị linh lực bàng bạc bùng nổ chấn trở lại, rơi xuống vị trí vừa rồi.Dường như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc trong không khí tiết lộ sự kịch liệt của trận chiến vừa rồi.

Chỉ thấy Thanh Nguyên Tử đứng tại chỗ, mặt mày tái mét, cánh

mũi phập phồng, dường như chỉ còn thở ra mà không hít vào được.

Một dòng máu tươi đỏ thắm từ khóe môi hắn chảy ròng ròng xuống, trong khoảnh khắc đã làm ướt đẫm mặt đất phía trước.

Hai tay và cơ thể đều đang run rẩy kịch liệt, dựa vào tia linh lực cuối cùng, gắng gượng duy trì cơ thể đứng vững, như là tôn nghiêm cuối cùng của cao thủ đệ nhất Thần Cảnh.

Hiện tại hắn yếu ớt vô cùng, dường như một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi đổ.

Chương 942

Một tu sĩ cấp thấp nhất, cũng có thể lập tức lấy mạng hắn.

Xem ra, chỉ cần một chiêu, thắng bại đã phân định.

Tô Mạch lúc này, tình huống cũng không khá hơn là bao.

Chỉ thấy Tô Mạch mặt đầy mồ hôi lạnh, hai tay cũng không ngừng run rẩy, toàn thân trên dưới đều bị luồng linh lực khủng bố đó chấn đoạn.

Dường như chỉ cần nhúc nhích nửa phân, toàn thân trên dưới đều sẽ tan rã.

Nếu không nhờ có tấm nhuyễn giáp trên người, e rằng anh đã bị Thanh Nguyên Tử giết chết tại chỗ.

Tô Mạch không dám động đậy, ánh mắt tự nhiên cũng không dám rời khỏi Thanh Nguyên Tử nửa phân, nếu Thanh Nguyên Tử lại bùng nổ, lúc này anh không có chút sức lực nào để chống đỡ.

Chỉ là Thanh Nguyên Tử lúc này đã không còn sức để chống đỡ nữa.

Một trận gió nhẹ thổi qua, làm bay mái tóc bên tai Tô Mạch, khẽ phấp phới.

Thanh Nguyên Tử lúc này không thể chống cự được cơn gió nhẹ như vậy, cao thủ đệ nhất Thần Tu lại bị gió nhẹ thổi ngã, một tiếng "bành" rồi ngã xuống đất, không biết sống chết.

Hắn biết thực lực Tô Mạch bất phàm, tuy bị Vô Trần Tử đánh bị thương, nhưng với linh lực tu vi đệ nhất Thần Cảnh, dù linh lực bị tổn thất, đánh giết một tu sĩ tu vi Hoàng Cảnh vẫn thừa sức, nhưng vạn vạn không ngờ, tu vi của Tô Mạch lại mạnh mẽ đến vậy.

Khi hắn tế ra phù chú, Đả Thần Tiên mang theo linh lực khổng lồ lao về phía hắn, linh lực đó, so với một đòn mà Vô Trần Tử tấn công vừa rồi, có hơn chứ không kém.

Xem ra đã quá xem thường Tô Mạch này rồi, Thanh Nguyên Tử thầm nghĩ trước khi ngã xuống.

Tô Mạch lúc này, vì linh lực lại một lần nữa cạn kiệt, toàn thân lại một lần nữa được tẩy rửa, tái tạo, anh giữ nguyên tư thế đó không dám động đậy chút nào, sợ chỉ cần khẽ động, dường như cả cơ thể sẽ tan rã.

Anh yên lặng lắng nghe tiếng máu chảy trong huyết mạch, tiếng mạch đập, cảm nhận linh lực bành trướng mà mỗi nhịp đập mang đến, trong lòng anh dường như cũng từng chút một được lấp đầy.

Có gió nhẹ thổi qua, làm mái tóc anh bay lên, lộ ra vầng trán trơn nhẵn, cả người sau khi được tẩy rửa một lần nữa, toát lên một phong thái khác biệt, tràn đầy tự tin, sức mạnh và khí phách vạn người không địch nổi.

Dường như đã rất lâu, Tô Mạch cuối cùng cũng cảm thấy mỗi tấc cơ thể mình lại một lần nữa tràn đầy sức mạnh.

Anh lắc lắc cổ, vươn vai thật dài, cảm thấy lúc này không chỉ toàn bộ đã hồi phục, mà còn sở hữu sức mạnh cường đại hơn trước.

Nếu Thanh Nguyên Tử kia còn tỉnh táo, tuyệt đối sẽ sợ đến mức mắt rớt ra ngoài.

Chịu một chưởng mạnh mẽ như vậy, ngay cả Vô Trần Tử cũng mất mạng tại chỗ, một chưởng của hắn tuy bị nội thương ảnh hưởng đến phát huy, nhưng ít nhất cũng có tám thành linh lực, mà Tô Mạch có thể hồi phục trong thời gian ngắn như vậy, quả là một sự thao tác khủng khiếp.

Tô Mạch chầm chậm đi về phía bảo tương trên đất, cúi người, nhặt bảo tương lên.Anh khẽ nhếch khóe môi, bảo tương cuối cùng cũng trở về trong tay anh.

Ngay khoảnh khắc bảo tương kề cận cơ thể, anh dường như cảm nhận được sự mạch động và nhịp tim của bảo tương.

Bảo tương, dường như giữ tần số giống hệt anh.

Sợi ràng buộc yếu ớt như có như không trong thức hải cuối cùng cũng trở nên hoàn chỉnh, một mảnh trống rỗng trong lòng Tô Mạch dường như nhanh chóng được lấp đầy.

Dường như sự trở về của bảo tương khiến anh càng thêm hoàn chỉnh.

Niềm vui và sự thỏa mãn to lớn ập đến, xem ra anh đoán không sai, bảo khí này bởi vì cảm nhận được chân long chi khí của anh nên mới hiện thế.

Nó có uyên nguyên to lớn với anh.

Anh cố gắng mở bảo tương, nhưng chiếc bảo tương đen tuyền này, không có một khe hở nào.

Tô Mạch thử dùng sức cạy mở bảo tương, chỉ thấy trên bảo tương những phù văn cấm chế màu bạc sẫm lấp lánh, Tô Mạch nhất thời không thể mở được bảo tương.

"Nơi này không nên ở lâu, nhanh chóng rời khỏi đây là tốt nhất," Tô Mạch thầm nghĩ.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Tô Mạch vốn định mở bảo tương ngay tại chỗ, biến bảo khí bên trong thành của mình.

Ai ngờ phù văn cấm chế lại nhất thời không thể giải khai, nhìn bãi chiến trường hoang tàn sau trận đấu, Tô Mạch lập tức rời khỏi đây,

đến một nơi yên tĩnh, rồi nghiên cứu cách mở bảo tương.

Chương 943

Khi Tô Mạch khẽ nhấc người lên, ôm bảo tương bay về phía nơi yên tĩnh trong lòng anh.

Thức hải mạnh mẽ đột nhiên cảm nhận được một luồng linh lực bành trướng, anh tản ra thần thức.

Lúc này có một đội tu sĩ linh lực vô cùng mạnh mẽ đang tiến về phía này.

Đặc biệt là vị tu sĩ dẫn đầu, tu vi linh lực cường đại, dường như không hề kém Thanh Nguyên Tử.

Phía sau đi theo bốn vị tu sĩ, đều là tu vi đỉnh phong Thần Cảnh.

Nếu năm người liên thủ tấn công, tu sĩ có thực lực mạnh mẽ như vậy, chính diện xung kích e rằng sẽ chịu thiệt lớn.

Trong khoảnh khắc, khoảng cách đã chỉ còn cách trăm bước.

Tốc độ cực nhanh, vượt ngoài tưởng tượng của Tô Mạch.

Tô Mạch không dám dừng lại nữa, nhấc người lên để tránh xa.

Thế nhưng, dường như đã quá muộn rồi.

Tô Mạch thậm chí không kịp quay người, một đám người đã xuất hiện trước mặt anh.

Một hàng người đều áo trắng phấp phới, bên hông đeo bảo kiếm, trên bảo kiếm thêu kiếm tuệ màu lam thẳng đứng, từ nông đến sâu.

Hóa ra lại là Kiếm Tu Nhất Phái.

“Chẳng lẽ lại đến tìm thù?” Tô Mạch thầm nghĩ.

Người dẫn đầu mặt chữ điền, hai hàng lông mày bay cao, không

giận mà uy.

Sau lưng khoác tấm áo choàng trắng, toàn thân khí phái phi thường.

Thanh kiếm trong tay hắn rực rỡ sắc màu, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Thanh kiếm kia trông gần như trong suốt, vỏ kiếm cũng trong suốt, nhưng vẫn có thể loáng thoáng phân biệt được hình dạng thân kiếm và vỏ kiếm từ đường nét, ngay cả kiếm tuệ rủ xuống cũng trong suốt.

Tô Mạch mắt hơi nheo lại, hóa ra là thần kiếm Chỉ Thương.

Tô Mạch tuy chưa từng thấy thanh thần kiếm tuyệt thế này, nhưng cũng đã nghe vô số truyền thuyết về thanh thần kiếm này.

Truyền thuyết kể rằng khi Chỉ Thương xuất thế, trời giáng tuyết lớn màu đỏ, dường như báo trước vô số sát lục mà thần kiếm sẽ mang đến.

Quả nhiên, vì tranh đoạt thanh thần kiếm tuyệt thế này, đã gây ra vô số phân tranh.

Thảm trạng của thế nhân khi đó, đều không nỡ tiếp tục, than ôi thi thể chất đống khắp nơi, máu chảy thành sông.

Sau đó thần kiếm Chỉ Thương cuối cùng thuộc về Thông Thiên Giáo Chủ của Kiếm Tu Nhất Môn, vì thực lực siêu cường, lại có năm vị tu sĩ đỉnh phong Thần Giai bảo hộ, cuối cùng không ai dám phạm.

Thần kiếm Chỉ Thương cũng trở thành pháp khí không thể thay thế của Kiếm Tu Nhất Môn.

Xem ra người này chính là Thông Thiên Giáo Chủ trong truyền thuyết, Tô Mạch thầm nghĩ.Phía sau đứng bốn vị trưởng lão tuổi tác hơi lớn, tóc và râu đều bạc trắng.

Trên trán các lão giả này đều vấn một dải băng trắng rộng bằng ngón tay, trông hệt như dải băng trên trán Ngô Hạo Thiên, xem ra bốn người này chính là trưởng lão của Kiếm Tu Nhất Môn.

Phía sau đi theo rất nhiều môn đồ đệ tử.

Một hàng người khí thế hừng hực, vừa nhìn đã biết là kẻ bất thiện.

Thanh thế lớn như vậy, xem ra hôm nay muốn thoát thân, e rằng không dễ.

Tô Mạch lẩm bẩm trong lòng.

Thực lực đối phương mạnh mẽ như vậy, những người này liên thủ, ta chỉ sợ có mọc cánh cũng khó thoát.

Chương 944

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, xem ra phải tìm cách nhanh chóng thoát thân.

Tô Mạch thầm nghĩ.

Trong khi Tô Mạch đang đánh giá đối phương, những người của Kiếm Tu Nhất Môn cũng không buông tha Tô Mạch.

Họ chăm chú nhìn Tô Mạch, trong mắt dường như muốn phun ra lửa.

Chỉ thấy đối diện đứng một tiểu tử tinh thần phấn chấn, lông mày rậm mắt to, mặt mày trắng trẻo như ngọc, tuấn mỹ phi phàm.

Tay phải cầm một cây tiên, không khác gì miêu tả của Ngô Bình, chắc chắn là Tô Mạch không nghi ngờ gì nữa.

Đồng tử của hắn màu sắc hơi nhạt, trông xa cách lạnh nhạt, không dễ tiếp cận.

Lưng thẳng tắp, một bộ dáng ngạo thị quần hùng, ai dám tranh phong.

Xem tiểu tử này tự tin không, các môn đồ nghĩ, hôm nay Chưởng giáo và bốn Đại trưởng lão đồng thời ra tay, xem hắn còn có thể tự tin đến cuối cùng được không.

Mái tóc hơi rối, cùng với một vệt máu bẩn trên ngực và bộ y phục bị xé rách, khiến Tô Mạch trông hơi chật vật.

Cũng chứng minh vừa rồi anh mới trải qua một trận đại chiến, chiếc hộp đen tuyền trong tay, hẳn là chiến lợi phẩm, bảo khí hiện thế có dị tượng trời giáng lần này.

Mọi người nhìn quanh bốn phía, ba năm bảy tu sĩ nằm la liệt, không chết thì cũng bị thương.

Xem ra Tô Mạch không chỉ tâm ngoan thủ lạt, mà còn mưu kế phi thường, thủ đoạn cao siêu, đánh bại nhiều tu sĩ như vậy, đoạt được bảo tương, xem ra hắn có chút bản lĩnh.

Thủ đoạn cao siêu thì sao, hôm nay nhất định phải có mệnh đoạt bảo tương, nhưng không có mệnh để dùng bảo khí.

Mọi người căm hận thấu xương, hận không thể lập tức xé xác hắn thành vạn đoạn, để tiêu trừ mối hận trong lòng.

"Ngươi chính là Tô Mạch?", chỉ nghe một âm thanh uy nghiêm, trong lời nói uy áp tận hiện, nếu là tu sĩ Hoàng Cảnh bình thường, e rằng đã bị uy áp bức đến toàn thân run rẩy, không thể đứng vững được nữa.

Xem ra Thông Thiên Giáo Chủ này vừa xác nhận thân phận của ta, vừa thăm dò thực lực của ta.

Tô Mạch thầm nghĩ.

Nhưng bây giờ không phải lúc tỏ ra yếu kém, nếu tỏ ra yếu kém, đám người kia sẽ không chút cố kỵ mà lập tức xông lên, làm sao mà thoát thân được.

Tô Mạch ngưng kết linh lực, chống lại uy áp mạnh mẽ.

Anh ưỡn ngực, từng chữ từng chữ một đáp lại, "Ta là Tô Mạch, có gì đáng sợ!" Tô Mạch hoàn toàn không thua kém về khí thế.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy uy áp hoàn toàn không có tác dụng với tiểu tử tu vi Hoàng Cảnh này, trong lòng kinh ngạc, xem ra tiểu tử này quả nhiên không tầm thường, trách không được Ngô Phương lại chết dưới tay hắn, dù sao Ngô Phương còn trẻ, kinh nghiệm thực chiến không đủ.

Gặp đối thủ như vậy không biết làm sao cũng có thể.

Thông Thiên Giáo Chủ tay phải khẽ ấn vào chuôi kiếm, lại một lần nữa hỏi Tô Mạch: "Ngươi đã giết Đại trưởng lão Ngô Hạo Thiên và tu sĩ Ngô Phương của bổn phái?" Đây là sự thật, Tô Mạch cũng không cần che giấu, hai người kia đến tranh bảo, thực lực không đủ, giết người không thành bị người phản sát.

"Đúng vậy." Tô Mạch không sợ hãi nhìn lại đôi mắt đỏ như máu của Thông Thiên Giáo Chủ.

Anh biểu hiện vô cùng bình tĩnh, giống như căn bản không hề rơi vào giữa nguy cơ.

Thấy Tô Mạch không hề sợ hãi, thậm chí có phần ngông cuồng, trưởng lão đứng sau lưng dường như muốn lập tức xông lên xé xác hắn ra thành từng mảnh.

Một trưởng lão khác vội vàng kéo lại: "Đừng trúng kế của tên tiểu tử này, tu vi của Đại trưởng lão hơn xa chúng ta mà còn bị giết, lúc này chúng ta phải mưu tính rồi mới hành động, tuyệt đối không được lỗ mãng." Thấy có người còn tỉnh táo, Tô Mạch thầm cười.

"Nếu đã thừa nhận hết, vậy thì dùng máu của ngươi để nợ máu trả máu đi." Chỉ nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói với Tô Mạch.

Lời vừa dứt, một trưởng lão khác ở phía sau hô lớn: "Lập trận!" Kiếm tu các nơi nhanh như chớp, lập tức vây chặt lấy Tô Mạch, bày ra trận pháp sở trường của Kiếm Tu Nhất Môn - Phục Hổ Trận.

Phục Hổ Trận, do Thông Thiên Giáo Chủ sáng tạo ra, trận như tên, vô cùng hung hãn, chuyên dùng để vây giết đối thủ.

Trận này do chín người tạo thành, từ chín phương vị vây chặt đối thủ, mỗi phương vị do một tu sĩ trấn giữ, khiến đối thủ có mọc cánh cũng khó thoát.

Chương 945

Bình thường, nếu trận này do vài tu sĩ cấp thấp lập thành, ít nhất cũng có thể hạ được tu sĩ có tu vi cao hơn mình hai giai đoạn.

Đây cũng là lý do vì sao Kiếm Tu Nhất Môn dù đã sa sút nhưng vẫn ít có môn phái nào dám động đến, Phục Hổ Trận huyền diệu vô cùng.

Một khi bị vây trong trận này, người thường căn bản không thể nào thoát ra được.

Kể từ khi Ngô Phương tầm thường bộc lộ tiến độ tu hành kinh người, Kiếm Tu Nhất Môn không còn chỉ chiêu mộ những đệ tử có thiên tư tuyệt đỉnh nữa, mà thu nạp thêm rất nhiều đệ tử ngoại môn và tăng cường huấn luyện.

Bây giờ trong môn phái có rất nhiều môn đồ, một khi có kẻ địch xâm phạm, họ liền dùng Phục Hổ Trận với chiến thuật biển người để vây khốn, lần lượt tiêu diệt, đảm bảo kẻ địch có đi không có về.

Phải công nhận, Thông Thiên Giáo Chủ có tài năng lớn về phương diện này, nếu không với tình trạng hiện tại của Kiếm Môn, sớm đã bị tiêu diệt trong giới tu chân cá lớn nuốt cá bé rồi.

Bây giờ, Kiếm Tu Nhất Môn mà ông ta khổ công gầy dựng, Đại trưởng lão Ngô Hạo Thiên đức cao vọng trọng nhất môn phái, và tu sĩ trẻ tuổi tài năng nhất Ngô Phương, đều bị một tên tiểu tử vô danh tu vi Hoàng cảnh tên Tô Mạch chém giết trong cùng một ngày.

Điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ làm sao nuốt trôi cục tức này, ông ta thề phải bắt được Tô Mạch, nếu không sau này Kiếm Tu Nhất Môn làm sao có thể đứng vững trong giới tu chân.

Tô Mạch có thể liên tiếp giết chết Đại trưởng lão và Ngô Phương, xem ra thực lực phi thường, chắc hẳn Đại trưởng lão và Ngô Phương đều xem thường tu vi Hoàng cảnh của hắn, không hề để vào mắt nên mới trúng kế.

Lần này, tuyệt đối không thể phạm sai lầm tương tự.

Để bắt được Tô Mạch, Thông Thiên Giáo Chủ đích thân bố trận, trấn giữ trận nhãn, cùng với bốn vị trưởng lão và bốn đệ tử thực lực mạnh nhất, tạo thành Phục Hổ Trận.

Với đội hình như vậy, đừng nói là tu sĩ Vô Ngã cảnh, e rằng cũng phải kiêng dè ba phần, bắt được Tô Mạch là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Theo hiệu lệnh của Thông Thiên Giáo Chủ, các kiếm tu đang vây quanh Tô Mạch đồng loạt rút bảo kiếm ra.

Trong nháy mắt, ánh sáng lấp lánh tỏa ra bốn phía, những thanh bảo kiếm này đều không phải vật tầm thường.

Tô Mạch sớm đã nghe danh Phục Hổ Trận lừng lẫy, lại thêm nhiều tu sĩ cao cấp trấn giữ như vậy, xem ra uy lực của trận pháp lần này không hề nhỏ.

Nhưng Tô Mạch chỉ hừ lạnh trong lòng: "Mặc kệ là trận gì, ta đây cũng phải xông vào một phen.

Chỉ sợ uy lực của trận pháp không đủ mạnh, không giúp ta tăng tu vi được thôi." Trong lòng Tô Mạch dấy lên ý chí chiến đấu.

Trong lòng hắn bỗng dâng lên một sự tự tin, sự tự tin này dường như đến từ sâu thẳm trong tâm hồn.

Đó là sự tự tin của kẻ mạnh xem thường tất cả.

Hắn cúi đầu nhìn chiếc rương báu trong lòng, chiếc rương dường

như cũng giống hắn, tràn đầy ý chí chiến đấu và tự tin.

Tô Mạch chợt nhận ra, linh khí trong rương báu lúc này tâm ý tương thông với mình, không biết là nó ảnh hưởng đến ta hay là ta ảnh hưởng đến nó.

Nhưng đối thủ không cho hắn nhiều thời gian.

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu một cái, các tu sĩ vây quanh Tô Mạch dường như di chuyển cực nhanh.

Trong nháy mắt, Tô Mạch không còn nhìn rõ bóng dáng của bất kỳ ai.

Những bóng người di chuyển nhanh chóng tạo thành một bức tường dày đặc không kẽ hở, vây chặt Tô Mạch bên trong.

Đối mặt với trận pháp mạnh mẽ như vậy, Tô Mạch không dám khinh địch.

Một tay hắn ôm chặt rương báu, tay kia nắm chặt Đả Thần Tiên, thần thức tỏa ra, tìm kiếm mắt xích yếu nhất của trận pháp.

Hắn biết rằng, chỉ có tấn công vào điểm yếu nhất mới có khả năng phá trận, thoát ra ngoài.

Thần thức lướt qua những tu sĩ đang di chuyển với tốc độ chóng mặt.

Với tốc độ nhanh như vậy, dù linh thức có bắt được mắt xích yếu nhất, Đả Thần Tiên cũng khó có thể đánh trúng tu sĩ đó một cách chính xác.

Tô Mạch lúc này thậm chí còn rịn ra một giọt mồ hôi lạnh, xem ra hôm nay là một trận chiến cam go.

Hắn ổn định thân hình, tự nhủ rằng càng lúc thế này càng không được hoảng loạn, rồi từ từ tĩnh tâm lại để tìm kiếm điểm đột phá.

Chương 946

Trong lúc hắn đang tìm kiếm, một người trong pháp trận hô lớn: "Tấn công!" Tiếng hô vừa dứt, hắn liền cảm nhận được một luồng linh lực mạnh mẽ ập về phía ngực trái.

Nhanh, tốc độ của thanh kiếm thật sự quá nhanh.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn lập tức xoay người né tránh phi kiếm đang tấn công.

Chỉ thấy phi kiếm toàn thân trắng như tuyết, sượt qua vạt áo trước ngực hắn rồi bay đi.

Thanh kiếm bị người điều khiển, thấy một đòn không trúng, lập tức quay trở lại tay của kiếm tu đang di chuyển với tốc độ cao.

Tốc độ nhanh đến mức gần như không thể né tránh.

Chưa kịp để Tô Mạch có nhiều phản ứng, thanh phi kiếm thứ hai, thứ ba lại lục tục tấn công.

Dựa vào thần thức mạnh mẽ, Tô Mạch vươn người, một lần nữa linh hoạt né tránh những phi kiếm đang lao tới.

Những phi kiếm này đều không đánh trúng, liền lập tức quay về trong trận, quả thực là đến không hình đi không bóng.

Thanh thứ tư, thứ năm, thứ sáu.

Liên tục không ngừng, phi kiếm lao về phía Tô Mạch, tốc độ của chúng cực nhanh.

Lúc này Tô Mạch chỉ có thể miễn cưỡng vươn người né tránh, hoàn toàn không có thời gian để nghĩ cách đối phó.

Trong khi Tô Mạch đang chật vật đối phó với kiếm trận hùng

mạnh, những người trong kiếm trận đã sớm kinh ngạc không thôi.

Thần thức của Tô Mạch rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Kiếm trận mạnh mẽ như vậy, tốc độ nhanh như thế, mà hắn đều né tránh được toàn bộ.

Chuyện này trước đây chưa từng gặp.

Các tu sĩ trong kiếm trận tâm ý tương thông, gần như cùng lúc đạt được sự đồng thuận.

Nếu phi kiếm không thể giết chết tên tiểu tử này, vậy thì dùng kiếm trận để làm hao mòn linh lực của hắn.

Xem hắn có thể cầm cự được bao lâu.

Mọi người trong kiếm trận lại một lần nữa ngưng tụ linh lực, tốc độ phi kiếm tấn công còn nhanh hơn!

Với cường độ linh lực lúc trước, Tô Mạch vẫn có thể đối phó.

Lúc này chín người tăng cường linh lực, uy lực của kiếm trận rõ ràng đã mạnh hơn rất nhiều.

Hắn thậm chí còn cảm nhận được dưới áp lực của kiếm trận, bắp chân mình có chút run rẩy.

Nhưng hắn hoàn toàn không có thời gian để ý đến những chuyện đó, điều quan trọng nhất là thanh phi kiếm đang lao tới như một tia chớp kia, hắn đã không thể né tránh, dường như sắp xuyên thủng lồng ngực hắn.

Thanh phi kiếm kia tốc độ cực nhanh, thân kiếm trong suốt tựa như một tia chớp, xé gió lao tới, dường như trong nháy mắt đã đến trước ngực Tô Mạch, đó chính là thần kiếm Chỉ Thương.

Trong khoảnh khắc Chỉ Thương đến gần, dường như có thể nghe thấy tiếng rung "ong ong" của thần kiếm vì phấn khích chiến đấu.

Thông Thiên Giáo Chủ đang ở trận nhãn cười lạnh không thành tiếng: "Để xem lần này ngươi làm sao thoát khỏi Chỉ Thương thần kiếm của ta." Trong đầu Tô Mạch lóe lên một tia sáng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ngay khoảnh khắc thần kiếm sắp đâm rách vạt áo trước ngực, hắn đột nhiên dùng một tư thế không ai ngờ tới, lộn một vòng trên không.

Lại một lần nữa né được một kiếm sắc bén lộ rõ.

Nhưng lúc này, thân hình Tô Mạch chưa đứng vững, tiếng xé gió lại vang lên.

Ngay sau đó, lại có hai thanh phi kiếm nữa lao tới, hai thanh phi kiếm này tuy không bằng Chỉ Thương thần kiếm, nhưng cũng là tiên khí trên cửu giai.

Tốc độ của hai thanh kiếm tuy không bằng Chỉ Thương, nhưng thực lực cũng không thể xem thường.

Chương 947

Dù thân hình chưa ổn định, Tô Mạch đành bất đắc dĩ, dùng mũi chân vừa chạm đất khẽ điểm một cái, xoay người thật nhanh, cố gắng né tránh hai thanh phi kiếm tốc độ cực nhanh kia.

Thế nhưng, trong lúc xoay người né tránh hai thanh phi kiếm, hắn lại nghe thấy tiếng phi kiếm xé gió.

Chỉ Thương lại một lần nữa với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, lao thẳng về phía ngực Tô Mạch.

Tô Mạch kinh hãi, lớp nhuyễn giáp gia trì bằng da trâu Man Ngưu trên người tuyệt đối không thể nào chống đỡ được đòn tấn công của thanh phi kiếm đầy linh lực mạnh mẽ này.

Lúc này ba thanh phi kiếm đồng thời lao về phía Tô Mạch.

Thân thể hắn vừa vặn xoay người để né hai thanh kiếm trước đó.

Nếu điều chỉnh phương hướng cơ thể để né Chỉ Thương thần kiếm, vậy thì chắc chắn sẽ bị hai thanh phi kiếm kia làm bị thương.

Nếu giữ nguyên tư thế hiện tại, thì Chỉ Thương chắc chắn sẽ xuyên thủng lồng ngực hắn.

Xem ra không thể né tránh được.

Bất kỳ thanh phi kiếm nào cũng dường như có thể lấy đi mạng sống của hắn.

Tình huống vô cùng nguy hiểm.

Càng lúc thế này, Tô Mạch lại càng bình tĩnh.

Hắn nhanh chóng suy tính làm sao để có thể thoát chết trong tình cảnh hiểm nghèo này.

Tốc độ của phi kiếm quá nhanh, huống chi là ba thanh cùng lúc tấn công, trong đó còn có tiên khí lừng danh Chỉ Thương.

Tô Mạch dường như đã hết cách, không còn kế nào, chỉ có thể chờ chết.

Chỉ nghe một tiếng "phập", một thanh phi kiếm đã xuyên qua ngực trái hắn, máu tươi theo thân kiếm ào ào chảy xuống.

Nhưng không ai để ý rằng, máu của Tô Mạch nhuốm đỏ chiếc rương báu đang ôm trước ngực, những giọt máu ấy vừa dính lên rương liền bị nó hấp thu ngay lập tức.

Những người của Kiếm Tu Nhất Môn trong trận thấy cảnh này, thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra thực lực của Tô Mạch quả nhiên mạnh mẽ, chỉ với tu vi Hoàng cảnh mà có thể cầm cự đến bây giờ.

Nhưng cầm cự đến bây giờ thì sao chứ?

Dù Tô Mạch có mạnh đến đâu, cũng vẫn bị Phục Hổ Trận bắt giữ.

Uy lực của Phục Hổ Trận vô cùng lớn, chắc chắn có thể hạ được tên tiểu tử ngông cuồng này.

Ai nấy trong trận đều lộ vẻ đắc ý, xem ra hôm nay đại thù đã được báo!

Chỉ là, hình như có chút gì đó không ổn.

Mọi người của Kiếm Tu Nhất Môn không dám lơi lỏng, chăm chú nhìn Tô Mạch đang bị vây chặt ở trung tâm trận pháp.

Rõ ràng Chỉ Thương thần kiếm đã đâm trúng tim của Tô Mạch, hắn chắc chắn đã chết.

Tại sao đã lâu như vậy, Tô Mạch vẫn chưa ngã xuống, vẫn giữ tư thế đứng thẳng ở giữa trận?!

Ngay lúc này, một cảnh tượng kinh người đã xảy ra.

Chỉ thấy trước ngực Tô Mạch đột nhiên xuất hiện một luồng sáng trắng chói mắt.

Ánh sáng trắng dường như trong khoảnh khắc khuếch đại lên gấp bội, sáng đến mức người ta không thể nhìn thẳng.

Các tu sĩ Kiếm Môn đang vây quanh Tô Mạch, bị ánh sáng trắng chói lòa chiếu vào mắt đến đau nhói.

Mọi người không kịp có nhiều phản ứng, bản năng tránh né của cơ thể khiến họ hơi quay đầu đi, hoặc giơ tay lên, che đi luồng sáng chói mắt đó.

Chương 948

Thông Thiên Giáo Chủ, dù thực lực phi phàm, cũng không thể nhìn thẳng vào ánh sáng chói lòa như vậy, đành phải nheo mắt lại, hơi che đi ánh sáng.

Tên Tô Mạch này rốt cuộc có cơ duyên gì, hôm nay không thể để hắn trốn thoát!

Chỉ thấy ánh sáng trắng càng lúc càng sáng, đi cùng với ánh sáng trắng càng lúc càng sáng là áp lực linh lực càng lúc càng mạnh.

Lúc ban đầu khi ánh sáng trắng chỉ chói mắt, áp lực linh lực chỉ vừa đủ gây một chút áp lực cho mọi người xung quanh.

Đến cuối cùng, áp lực mạnh mẽ đã đè nén cả những cao thủ hàng đầu như Thông Thiên Giáo Chủ đến mức mặt đỏ bừng, một câu cũng không nói nên lời.

Rốt cuộc là chuyện gì!

Các kiếm tu đang bị áp lực kinh khủng đè đến không thở nổi, trăm mối không có lời giải.

Dưới áp lực kinh khủng mạnh mẽ đó, họ thậm chí còn không có sức để di chuyển một bước, thậm chí bị áp lực đè đến không ngẩng đầu lên được.

Mặc dù Thông Thiên Giáo Chủ thực lực phi phàm, cũng bị áp lực linh lực kinh khủng đè đến không thở nổi.

Càng đừng nói đến việc sử dụng linh lực để điều khiển Phục Hổ Trận giết chết Tô Mạch đang có dị tượng xảy ra.

Dưới luồng sáng trắng mạnh mẽ đó, xung quanh dường như trong nháy mắt tối sầm lại.

Sương mù vốn bao phủ xung quanh dường như càng lúc càng dày đặc.

Trời đất dường như trong khoảnh khắc trở nên tĩnh lặng, không nghe thấy âm thanh nào.

Dường như đã qua rất lâu, lâu đến mức cổ của mọi người đều đau mỏi.

Lại dường như chỉ trong một khoảnh khắc, ánh sáng chói mắt đó chỉ lóe lên một lần.

Thời gian dường như mất đi mọi ý nghĩa.

Lúc này, trong cơ thể Tô Mạch đang xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa.

Khi biết mình không thể né tránh toàn bộ ba thanh thần kiếm cùng lúc, trong đầu hắn nhanh chóng quay cuồng, suy nghĩ cách giải thoát.

Nhưng tốc độ phi kiếm tấn công quá nhanh, Tô Mạch không thể né tránh, thần thức mạnh mẽ đã thay hắn đưa ra quyết định từ trước.

Hai thanh phi kiếm sượt qua người hắn, còn thanh Chỉ Thương kia thì đâm xuyên qua người hắn.

Hắn trơ mắt nhìn Chỉ Thương thần kiếm đâm vào lồng ngực, sượt qua mép tim, xuyên ra sau lưng.

Xung quanh một mảnh tĩnh lặng, dường như tất cả mọi thứ đều dừng lại vào khoảnh khắc đó.

Hắn thậm chí còn nghe thấy tiếng máu chảy dọc theo thân kiếm.

Tí tách, tí tách, dường như nhỏ giọt lên chiếc rương báu đang ôm trước ngực.

Cơn đau muộn màng trong nháy mắt bao trùm toàn thân Tô Mạch, đau đến mức hắn thậm chí còn co quắp cả ngón chân cái.

Mặc dù Chỉ Thương thần kiếm đã đâm xuyên qua người, nhưng Tô Mạch biết, dưới sự dẫn dắt của thần thức mạnh mẽ, góc độ đâm của Chỉ Thương thần kiếm đã vừa vặn tránh được yếu huyệt của hắn.

Nếu góc độ và khoảng cách chỉ cần lệch đi một chút, hôm nay hắn chắc chắn đã chết.

Nghĩ đến đây, Tô Mạch có chút sợ hãi.

Vừa rồi chỉ có ba thanh phi kiếm cùng lúc tấn công, hắn đã không thể né tránh.

Nếu không nhờ thần thức mạnh mẽ, e rằng Chỉ Thương thần kiếm đã đâm thủng tim hắn.

Phục Hổ Trận do chín người tạo thành, nếu chín người cùng lúc tấn công bằng kiếm, chẳng phải hắn sẽ bị đâm thành một con nhím sao.

Xem ra phải nghĩ cách phá trận này, nhanh chóng rời đi, Tô Mạch thầm nghĩ.

Chương 949

Trong lúc Tô Mạch đang chịu đựng cơn đau dữ dội ở tim để suy nghĩ cách phá giải, khóe mắt hắn đột nhiên nhìn thấy vệt máu lớn trên ngực biến mất trong khoảnh khắc.

Dường như đã bị chiếc rương báu đang ôm trong lòng hấp thụ hoàn toàn.

Pháp văn cấm chế vốn có màu trắng bạc trên thân rương sau khi hấp thụ chân long chi huyết của Tô Mạch, đã biến thành màu đỏ sẫm.

Màu đỏ sẫm của pháp văn cấm chế càng lúc càng đậm, một lát sau dường như đã đậm đến mức không thể hòa tan được.

Giống như máu đỏ sẫm đặc quánh như kinh mạch bao phủ trên rương báu.

Máu dường như bắt đầu từ từ chảy và cuộn lên, tốc độ càng lúc càng nhanh, dường như đang chiến đấu với pháp văn cấm chế màu trắng.

Chiếc rương trong lòng Tô Mạch cũng bắt đầu rung lắc dữ dội.

Tô Mạch không hiểu tại sao, chỉ đành chịu đựng cơn đau dữ dội ở ngực, ôm chặt chiếc rương đó.

Vết thương ở tim của Tô Mạch lại bị tác động, lại rỉ ra không ít máu.

Máu rỉ ra này, trong khoảnh khắc lại bị rương báu hấp thụ.

Có thêm chân long chi huyết tươi mới, mạch máu màu đỏ dường như lại càng thêm sống động.

Một lát sau, mạch máu màu đỏ dường như đã đánh bại pháp văn

cấm chế màu trắng, từ từ ngừng cuộn trào.

Chiếc rương trong ngực cũng từ từ yên tĩnh lại.

Tô Mạch thở phào một hơi, xem ra cấm chế màu trắng đã được giải.

Ngay khi hắn định đưa tay mở rương, xem xem bên trong rốt cuộc là thần khí thượng cổ gì, chỉ thấy chiếc rương trong ngực phát ra một luồng sáng trắng chói mắt.

Thoạt nhìn, sáng đến chói mắt.

Tô Mạch đưa năm ngón tay che mắt, tránh đi ánh sáng chói lòa.

Nhưng ánh sáng trắng dường như đã nhận chủ, không còn chói mắt nữa.

Tô Mạch dường như cảm nhận được một luồng linh lực cuồn cuộn, theo ánh sáng trắng lan tỏa ra.

Linh lực này, dường như nhận được sự triệu hồi.

Từng luồng từng luồng bay về phía lỗ thủng bị đâm xuyên trên ngực hắn.

Trong ánh sáng trắng chói lòa, Tô Mạch dường như cảm nhận được linh lực vô cùng dịu dàng và tinh khiết, đang từng chút một lấp đầy lỗ thủng trên ngực hắn.

Thời gian dường như ngừng lại.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ánh sáng trắng từ từ tan đi.

Tô Mạch kinh ngạc phát hiện, chiếc rương trong tay lúc này đã biến mất không thấy, lỗ thủng lớn trên ngực do Chỉ Thương thần kiếm đâm ra cũng đã biến mất không còn dấu vết.

Thăm dò thức hải, chỉ thấy trong thức hải có một pháp ấn thượng

cổ, khắc hai chữ "Phiên Thiên", sóng biếc trong thức hải dập dờn, còn rộng và sâu hơn trước.

Tô Mạch trong lòng hiểu rõ, chân long chi huyết của hắn đã mở pháp ấn trên rương báu.

Bảo khí trong rương lúc này đã được thu vào thức hải, linh lực của chiếc rương có thể phong ấn được bảo khí tự nhiên cũng không phải tầm thường.

Dưới cơ duyên xảo hợp này, toàn bộ đã hóa thành linh lực bị hắn hấp thụ.

Tô Mạch thử một chút, toàn thân đều tràn đầy sức mạnh cuồn cuộn, tu vi lại một lần nữa tăng tiến vượt bậc.

Tô Mạch thầm vui mừng, không ngờ một đòn của Thông Thiên Giáo Chủ, lại khiến hắn có cơ duyên xảo hợp mở được rương báu.

Thuận lợi lấy được tuyệt thế bảo khí Phiên Thiên Ấn trong rương, hấp thụ linh lực của rương báu, tăng mạnh tu vi của mình.

Chương 950

Xem ra bị đâm một kiếm cũng không lỗ nha, trừ lúc bị đâm xuyên qua thì đau ra, Tô Mạch thầm nghĩ.

Khi linh lực của rương báu bị Tô Mạch hấp thụ hoàn toàn, theo linh lực tiêu tan, ánh sáng trắng và áp lực xung quanh cũng dần dần tan đi.

Những người của Kiếm Tu Nhất Môn lúc này cuối cùng cũng có thể ngẩng đầu lên xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Tô Mạch vốn bị Chỉ Thương thần kiếm đâm xuyên qua lúc này đang đứng lành lặn ở giữa.

Trên mặt dường như còn mang theo nụ cười mãn nguyện.

Người của Kiếm Tu Nhất Môn nhìn nhau ngơ ngác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thông Thiên Giáo Chủ kiến thức rộng rãi, thấy rương báu trong tay Tô Mạch đã không còn, lập tức đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Không ngờ tên tiểu tử này lại có cơ duyên lớn như vậy.

Phải biết rằng, đoạt được tuyệt thế bảo khí đã khó, muốn thu bảo khí về làm của mình còn khó hơn.

Nếu hơi bất cẩn, trong quá trình thu bảo vật về làm của mình ngược lại bị bảo khí cắn trả, mất mạng như chơi.

Lần này không những không giết được tên tiểu tử mà còn giúp hắn thu bảo khí về làm của mình, thật đáng hận!

Thông Thiên Giáo Chủ không cam tâm bỏ qua như vậy, lập tức ra hiệu cho bốn vị trưởng lão và đệ tử.

Bây giờ Tô Mạch đã khó đối phó hơn rồi, nay lại thêm bảo khí, nếu để lâu ngày, e rằng sẽ không còn cơ hội báo thù cho môn phái.

Mọi người lập tức lại một lần nữa bày ra Phục Hổ Trận.

Tô Mạch lúc này, dường như mỗi một góc trong cơ thể đều tràn đầy linh lực.

Thấy mọi người lại bày trận, trong lòng thầm nghĩ: "Đúng lúc lắm, để ta thử thực lực của Phiên Thiên Ấn." Phiên Thiên Ấn tâm tùy ý động, trong nháy mắt xuất hiện trên tay Tô Mạch.

Chỉ thấy ấn này vừa xuất hiện, mọi người kinh hô: "Phiên Thiên Ấn!" Chỉ thấy Phiên Thiên Ấn trông có vẻ tạo hình thô kệch, bình thường không có gì lạ, tối tăm không có ánh sáng, hoàn toàn khác với vẻ lấp lánh chói mắt của bảo khí thông thường.

Nhưng mọi người không dám xem thường bảo khí trông có vẻ bình thường này, lần này bảo khí hiện thế động tĩnh lớn như vậy, huống chi, áp lực lúc rương báu mở ra, thậm chí còn có thể đè họ không ngẩng đầu lên được, có thể thấy linh lực của bảo khí mạnh mẽ đến mức nào.

Thuở hỗn độn sơ khai, Bàn Cổ Thượng Thần dùng một chiếc Phách Thiên Thần Phủ bổ ra trời đất, và dùng thân thể thần linh tạo ra thế giới Hồng Hoang.

Nhưng chiếc Phách Thiên Thần Phủ ngưng tụ toàn bộ thần lực của Bàn Cổ Thượng Thần lại không biết tung tích.

Có lời đồn rằng Phách Thiên Thần Phủ cuối cùng đã hóa thành núi Bất Chu, cho nên linh lực của núi Bất Chu mới dồi dào như vậy, kéo dài không dứt.

Lại có lời đồn rằng thần phủ sau khi hoàn thành sứ mệnh khai thiên tích địa, cuối cùng đã hóa thành một chiếc ấn, đặt tên là Phiên

Thiên, phong tồn trong núi Bất Chu.

Vạn vạn lần không ngờ lời đồn là thật, Phiên Thiên Ấn trông bình thường không có gì lạ lại có thực lực kinh khủng khai thiên tích địa!

Lúc này, Tô Mạch mới vừa thu Phiên Thiên Ấn về làm của mình, không thể hoàn toàn thi triển thực lực của nó.

Nếu rèn luyện thêm nhiều lần, hoàn toàn nắm giữ, há có thể làm gì được hắn?

Thông Thiên Giáo Chủ không dám trì hoãn nữa, lập tức đứng ở trận nhãn, lại một lần nữa phát động trận pháp, vây chặt Tô Mạch.

Tô Mạch vừa rồi đã bị lừa một lần, lúc này tuy có Phiên Thiên Ấn trong tay, cũng không dám khinh địch.

Chỉ thấy hắn chau mày, phóng ra thần thức, cảm nhận sự thay đổi mạnh yếu của linh lực trong trận pháp lúc này, thử dùng cách này để tìm ra sức mạnh yếu nhất trong Phục Hổ Trận.

Quả không ngoài dự đoán, trong trận pháp đang xoay chuyển với tốc độ cao, linh lực của Thông Thiên Giáo Chủ là cao thâm nhất.

Vị kiếm tu ở góc tây bắc của Tô Mạch có thực lực yếu nhất.

Xem ra, góc tây bắc là cửa đột phá của Tô Mạch rồi.

Bỗng nhiên, phi kiếm với tốc độ ánh sáng lại một lần nữa lao về phía Tô Mạch, tốc độ cực nhanh, không có không gian để né tránh.

Chương 951

Lúc này, thần thức của Tô Mạch đã tăng mạnh, thân pháp vốn đã chật vật khi né tránh lúc trước giờ lại càng nhẹ nhàng hơn.

Mọi người trong trận pháp chỉ thấy thân pháp của Tô Mạch như quỷ mị, né trái tránh phải, không chút tốn sức né được tầng tấn công đầu tiên của trận pháp.

Từ từ mở mắt ra, Tô Mạch thở ra một hơi, cảm giác tu vi lại có tiến bộ.

"Bây giờ, đã đến lúc thu hoạch." Tô Mạch vừa nói vừa đi về phía tế đàn, chuẩn bị kiểm tra chiến lợi phẩm.

Tiểu tế đàn trước mặt trông hoàn toàn nguyên vẹn, không có dấu vết chắp vá, nhìn qua vô cùng 'hoàn mỹ'.

Tô Mạch quan sát một lượt, không có thu hoạch gì nhiều, lắc đầu: "Bí mật trên đời này nhiều quá, ta cũng không thể nào biết hết được, thật đáng tiếc." Dù là Tô Mạch, cũng không hiểu được tác dụng của tế đàn.

Nhưng không sao, dù sao lợi ích cũng đã vào tay, Tô Mạch vừa nghĩ vừa nhìn về phía chiếc rương trên tế đàn.

Chiếc rương trông có vẻ được làm từ gỗ hòe ngàn năm, trên đó khắc một vài hoa văn, tổng thể trông khá đẹp mắt.

Tô Mạch đi vòng quanh chiếc rương gỗ một vòng, thầm đánh giá: "Trên này hình như không có cấm chế, trông có vẻ hơi bình thường nhỉ.

Dược liệu là gỗ hòe ngàn năm, bên trong chắc không phải là bảo vật thuộc tính dương.

Ừm, thứ mà Cốt Vương một mực bảo vệ, chắc phải là bảo vật chứ.” Tô Mạch hơi do dự, nhưng con mồi đã vào tay không thể nào thả đi được, liền mở chiếc rương ra.

Chiếc rương không khóa, Tô Mạch dễ dàng mở ra, ngay sau đó hắn nhìn thấy thứ bên trong.

Đó là một quả cầu thủy tinh trong suốt lấp lánh, trông vô cùng đẹp đẽ, bên trong dường như ẩn chứa vạn ngàn vì sao.

Những điểm sáng lấp lánh ẩn hiện bên trong quả cầu thủy tinh, nhất thời ngay cả Tô Mạch cũng có chút kinh ngạc.

“Ghê thật, thứ đẹp như vậy, sau này nếu lỡ đắc tội với nữ đại lão nào đó, hoàn toàn có thể lấy ra để tạ tội.” Trong đầu Tô Mạch lập tức nảy ra ý nghĩ này.

Không còn cách nào khác, ai cũng biết, phụ nữ đa số đều khá thù dai, Tô Mạch hình như có chút không được chào đón.

Khụ khụ, Tô Mạch lắc lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ này, “Trước tiên xem xem thứ này có tác dụng gì đã.” Tô Mạch không cảm nhận được nguy hiểm, trực tiếp cầm lấy quả cầu thủy tinh, đồng thời tinh thần lực cũng thăm dò vào.

Trong khoảnh khắc tinh thần lực của Tô Mạch tiến vào quả cầu thủy tinh, trong mắt hắn hiện lên vẻ mê mang, còn quả cầu thủy tinh thì tỏa ra ánh sao.

Tô Mạch chỉ cảm thấy ý thức của mình dường như bị kéo vào một con đường dài, sau đó mất đi ý thức.

Cùng lúc đó, Thanh Linh Trúc sau khi trận chiến với Cốt Vương kết thúc đã trốn về trong thức hải của Tô Mạch dường như đã phát hiện ra điều gì.

Thanh linh chi khí điên cuồng tuôn ra, quét sạch trong thức hải,

bản thể của nó càng tỏa sáng rực rỡ, muốn phá vỡ đòn tấn công bí ẩn mà Tô Mạch đang phải chịu.

Đáng tiếc không có tác dụng gì.

Thanh Linh Trúc dù sao cũng chỉ là phụ trợ, nhắm vào tạp niệm của mục tiêu, không liên quan đến đòn tấn công mà Tô Mạch đang phải chịu.

Tô Mạch lúc này ý thức cuối cùng cũng tỉnh lại.

"…Ta đang ở đâu?" Tô Mạch nhìn cảnh tượng xa lạ xung quanh, có chút ngạc nhiên, miệng khẽ lẩm bẩm.

"Ngưu Oa, ăn cơm thôi, còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau lên." Giọng của mẹ truyền đến, Tô Mạch bất giác trả lời: "Biết rồi, nương." Lời vừa nói ra, Tô Mạch ngẩn người, "Nương?

Ta… à phải, ta tên là Ngưu Oa, Ngưu Oa của thôn Nam Thủy." Tô Mạch bản năng cảm thấy không đúng, nhưng nhanh chóng trong mắt lại hiện lên vẻ mờ mịt, nhớ ra thân phận của mình, Ngưu Oa của thôn Nam Thủy, hiện tại chín tuổi.

Nhà Ngưu Oa có bốn người, cha là Phương Mộc Tượng, mẹ là Lý Thúy Hoa, còn có anh cả Phương Đại.

Tô Mạch nhanh chóng ngồi vào bàn ăn, trai đang tuổi lớn ăn cho bố nghèo, hắn đói sớm rồi.

Vì thu nhập của Phương Mộc Tượng, nhà Ngưu Oa cũng không tệ.

Ít nhất không lo ăn mặc, mười ngày nửa tháng có thể ăn một bữa thịt.

Tô Mạch miệng ăn cơm và thức ăn, khá hài lòng, đồng thời lẩm bẩm: "Tên của mình không hay chút nào, không thu hút được con gái."

Vừa nghĩ, Tô Mạch hay là Ngưu Oa, lại càng ghen tị với anh cả Phương Đại.

Chương 952

Anh cả Phương Đại, đã kế thừa tay nghề của cha, hiện tại đã có chút danh tiếng trong làng xóm.

Cha đã nói, qua một thời gian nữa sẽ cưới cho anh cả một cô vợ.

Nghĩ đến đây, Tô Mạch lại ghen tị, thiên phú của hắn bình thường, theo cha học đã lâu, vẫn làm không tốt.

Xa xa không bằng anh cả.

Nghĩ vậy Tô Mạch có chút ăn không ngon… Ngưu Oa đột nhiên tỉnh dậy từ trong giấc ngủ, tự nói: "Lại mơ nữa sao?

Tô Mạch?

Tên thật kỳ lạ." Không biết tại sao Ngưu Oa thường xuyên mơ, mơ thấy cuộc đời của một người, nhưng mỗi lần tỉnh dậy đều quên mất những chuyện xảy ra trong mơ.

Chỉ nhớ được một cái tên, Tô Mạch.

Ngưu Oa bị bệnh một trận, sau đó đầu óc luôn mơ màng, người trong thôn bắt đầu gọi hắn là đồ ngốc.

Cha cũng thường thở dài, mẹ càng khóc sưng cả mắt.

Ngưu Oa không biết tại sao lại như vậy, chín tuổi, đã hiểu chuyện, nhưng cũng có nhiều điều không hiểu.

Đầu óc mơ màng Ngưu Oa có chút mơ hồ, thôi không nghĩ nữa, nghe lời cha mẹ là được rồi… Ngưu Oa mười lăm tuổi, cha mai mối cho hắn một đám, con gái nhà họ Lưu làm nghề mổ heo, Ngưu Oa có chút kháng cự, con gái nhà họ Lưu quá khỏe.

Ngưu Oa có chút sợ hãi, lo bị đánh.

Dù sao tính tình của Lưu đồ phu không tốt, mỗi lần Ngưu Oa nhìn thấy đều run rẩy.

Quan trọng nhất là, không biết tại sao phải đến nhà họ Lưu, hắn muốn ở bên cạnh cha mẹ.

Nhưng, Ngưu Oa cuối cùng cũng đồng ý, đầu óc hắn càng lúc càng mơ hồ, trừ cái tên Tô Mạch ra thì cái gì cũng cảm thấy không quan trọng.

Đi thì đi vậy, đại trượng phu chí ở bốn phương… Ơ?

Câu này có ý gì, nghe hay ghê… Năm hai mươi ba tuổi, Ngưu Oa sinh đứa con đầu lòng, đứa bé tên là Lưu Đại, không biết tại sao lại mang họ Lưu.

Ngưu Oa từ sau trận bệnh nặng năm chín tuổi đã không quan tâm đến mọi chuyện xung quanh, nhưng lúc này cũng có chút kỳ lạ, con cái không phải nên mang họ Phương sao?

Dù sao, tên của hắn là… ừm?

Ta tên Ngưu Oa?

Ta không phải họ Phương sao?

Ta không có tên húy sao?

Lắc lắc đầu Ngưu Oa có chút không hiểu, nhưng lại hình như có một cái tên, Tô Mạch.

Ngưu Oa đem suy nghĩ của mình nói cho người bên cạnh, không ai để ý.

Lắc lắc đầu, hắn từ bỏ, dù sao trước giờ vẫn không quan tâm… Trong mắt dân làng thôn Nam Thủy, Ngưu Oa là một người đáng thương, trước chín tuổi khá thông minh lanh lợi.

Nhưng sau một trận bệnh nặng, trực tiếp biến thành một kẻ ngốc.

May mà đôi khi có thể làm chút việc, không hoàn toàn phế, mới có thể ở rể nhà họ Lưu.

Chỉ cần không để hắn tiếp xúc nhiều với người khác, bị lừa là được.

Lưu đồ phu đối với người con rể này khá hài lòng, tuy là một kẻ ngốc, nhưng không làm người khác lo lắng, chỉ có thể coi là nửa kẻ ngốc.

Do đó, thái độ đối với Ngưu Oa không tệ, chỉ là Ngưu Oa trước giờ luôn sợ ông, có lẽ là di chứng từ nhỏ.

Lưu Phương Phương, vợ của Ngưu Oa, cũng hài lòng với Ngưu Oa, chủ yếu là vì Ngưu Oa trông rất tuấn tú.

Chương 953

Nhưng Lưu Phương Phương đôi khi có thể nghe thấy Ngưu Oa nói mớ trong mơ: "Tô Mạch… ta là Tô Mạch…" Tô Mạch… là ai?

Lưu Phương Phương chưa từng nghe qua cái tên này.

Ngưu Oa chín tuổi đã ngốc rồi, làm sao có thể quen biết người lạ chứ?

Không biết vì sao, Lưu Phương Phương luôn cảm thấy Ngưu Oa trong mơ không ngốc nghếch như bình thường.

Chuyện này cô chưa từng nói với ai, sợ bị người ta biết, xem chồng mình như quái vật.

Kẻ ngốc vẫn tốt hơn quái vật một chút… Ngày tháng trôi qua, Tô Mạch dường như đã hoàn toàn biến thành Ngưu Oa, ở thôn Nam Thủy sinh sôi nảy nở, thoáng chốc Ngưu Oa đã tám mươi tuổi, một ngày nọ Lưu Phương Phương bệnh nặng.

Trước giường bệnh, Ngưu Oa nắm chặt tay Lưu Phương Phương trầm mặc không nói, còn con cái thì bị Lưu Phương Phương ra lệnh đứng ngoài cửa.

Bao nhiêu năm qua, đầu óc Ngưu Oa vẫn không được nhanh nhạy, nhưng Lưu Phương Phương là người đã kề vai sát cánh cả đời, vẫn đi vào được trong lòng hắn.

Lúc này Ngưu Oa dường như cảm nhận được, có chút bi thương.

Nhưng luôn có một cảm giác cách ly ngăn cách hắn với thế giới, dù muốn khóc cũng không khóc được.

Trên giường bệnh, Lưu Phương Phương nhìn Ngưu Oa, đầy vẻ không nỡ.

“Ngưu Oa, có một chuyện ta chưa từng nói với chàng, không phải chàng vẫn luôn cảm thấy mình nên có một cái tên sao, chàng tên là Tô Mạch.” Lưu Phương Phương không phải cô gái nhỏ, bao nhiêu năm qua, cô đã sớm có suy đoán về Ngưu Oa.

Dù Ngưu Oa là một kẻ ngốc, nhưng biểu hiện của chàng lại quá khác so với những kẻ ngốc bình thường, biết làm việc, biết chăm sóc người khác, hiểu trách nhiệm, còn bảo con cái đọc nhiều sách.

Chỉ là Ngưu Oa luôn mơ mơ màng màng, như thể chưa ngủ đủ.

Nghĩ vậy, trong mắt Lưu Phương Phương không giấu được vẻ phức tạp, nhưng chỉ cần lúc Ngưu Oa tỉnh táo, khí chất đó luôn xuất chúng như vậy.

Trong sơn thôn không xa lạ gì với thuyết thần tiên chuyển thế, cứ vài năm lại có người mượn danh nghĩa thần tiên chuyển thế để lừa tiền.

Bao nhiêu năm qua Lưu Phương Phương cũng đã thấy nhiều lần, dần dần, cô cảm thấy Ngưu Oa có thể là thần tiên chuyển thế.

So với kẻ ngốc, không bằng là đã quên đi mình là ai, Lưu Phương Phương nghĩ vậy.

Tên của chàng hẳn là Tô Mạch.

Nhưng Lưu Phương Phương chưa bao giờ nói ra câu này, sợ rằng một khi Ngưu Oa biết mình là ai, cái nhà này sẽ không còn nữa.

Dù sao thần tiên đâu có quan tâm đến người phàm trần.

Nhưng bây giờ cô sắp chết rồi, không còn ai ở bên cạnh Ngưu Oa nữa, Lưu Phương Phương nghĩ nên nói cho Ngưu Oa biết chuyện này.

Cho nên, lúc này, trước khi chết cô mới nói: “Ngưu Oa, ta vẫn luôn chưa nói với chàng, chàng tên là Tô Mạch, cái tên này chàng

đừng quên, nó rất quan trọng với chàng.” Vừa nói, ánh sáng trong mắt Lưu Phương Phương từ từ tắt lịm, trước khi mất đi ý thức, cô dường như thấy Ngưu Oa trước mắt biến thành một nhân vật như thần tiên.

Quả nhiên… thật sự là thần tiên chuyển thế, Ngưu Oa à… Ngưu Oa nghe lời Lưu Phương Phương, ghi nhớ kỹ cái tên Tô Mạch, bao nhiêu năm qua hắn vẫn luôn nghe lời người bạn đời của mình.

“Tô Mạch… Tô Mạch… tên thật quen thuộc, cái tên này ta dường như đã nghe ở đâu đó…” Sắc mặt Ngưu Oa bắt đầu trở nên dữ tợn, mỗi khi niệm một lần hai chữ Tô Mạch, đầu hắn lại đau, khiến hắn bất giác muốn quên đi cái tên này.

Nhưng không được, đây là cái tên Lưu Phương Phương để lại cho hắn, Ngưu Oa cố chấp nghĩ, không ngừng gọi cái tên này.

“Tô Mạch, ta tên là Tô Mạch, ta là Tô Mạch!” Đột nhiên, hắn mãnh liệt ngẩng đầu, trong mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lớn tiếng hét lên.

Tiếp đó, chỉ thấy Ngưu Oa vốn tóc bạc phơ, đột nhiên trở lại tuổi trẻ, khí chất cũng thay đổi lớn.

Thế giới xung quanh bắt đầu trở nên hư ảo, dường như sự tỉnh giấc của Tô Mạch đã phá vỡ nó.

Trong mắt Tô Mạch phát ra ánh sáng sắc bén.

Hắn ảo não nói: “Chết tiệt, là huyễn cảnh, may mà ta tỉnh lại rồi, nếu không lỡ chết đi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Lúc này, Tô Mạch nghe thấy một giọng nói khàn khàn.

“Ồ?

Chương 954

Tỉnh lại rồi, vậy thì thêm một lần nữa đi." Giọng nói mang theo một vẻ thờ ơ, dường như dù Tô Mạch có vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của y.

Tô Mạch chưa kịp tìm kiếm kẻ địch trong bóng tối, trời đất xung quanh đã thay đổi, cùng lúc đó, ký ức của hắn cũng đang bị phong ấn liên tục.

Sắc mặt Tô Mạch đại biến, "Chết tiệt, thủ đoạn gì đây." Trong lúc hoảng loạn, Tô Mạch chỉ kịp để lại một ám thị trong lòng: "Ta là Tô Mạch, đừng quên." … Trong nháy mắt, Tô Mạch lại thay đổi trang phục, người mặc lụa là gấm vóc, cả người trông cao quý ngạo mạn.

Hắn tên là Vương Mạch.

"Thiếu gia, phu nhân mời ngài đến phòng khách nói chuyện." Người hầu đến báo.

Vương Mạch sắc mặt lạnh nhạt, hắn luôn có tính cách như vậy, cha mẹ luôn cảm thấy như vậy không tốt, nhưng lại không cách nào thay đổi được.

Hắn lúc nào cũng như vậy, trông vô cùng hài hòa, dường như vốn không phải người phàm trần, đã làm mê đảo không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Tại phòng khách, Vương mẫu nhìn Vương Mạch nói: "Con trai à, nương đã sắp xếp cho con một đám, tiểu thư nhà họ Lý, con thấy thế nào?

Lần trước nương dẫn con đi chùa dâng hương đã gặp đó." Vương Mạch nghe vậy sắc mặt không đổi: "Vị cô nương đó trông có vẻ tri

thư đạt lễ, chắc chắn có thể làm một người vợ hiền mẹ tốt, nương sắp xếp con không có ý kiến." Nghe lời này Vương mẫu lộ vẻ vui mừng: "Tốt, tốt, con thích là được.

Sau này đối xử tốt với người ta một chút." … Trong nháy mắt, Vương Mạch đã đến ngày đại hỷ, nhìn tân nương e lệ thẹn thùng, Vương Mạch mỉm cười nói: "Nương tử, ta là phu quân của nàng." Lý Linh Nhi nhìn Vương Mạch, dịu dàng nói: "Phu quân, ta là thê tử của chàng rồi." Lý Linh Nhi đối với cuộc hôn nhân này vô cùng hài lòng, danh tiếng của Vương Mạch vang dội khắp quận thành, không biết có bao nhiêu người ghen tị.

Làm sao có thể không hài lòng được.

Cuộc sống sau hôn nhân giống hệt như Lý Linh Nhi từng mơ ước, đúng là như đang ở trong mơ.

Vương Mạch thậm chí không nạp thiếp, đối với cô vô cùng ân ái, hai năm sau còn có một đứa con trai.

Nơi duy nhất khiến Lý Linh Nhi có chút oán giận là tính cách của Vương Mạch thực sự có chút lạnh nhạt, không chỉ đối với người ngoài, mà đối với cô cũng vậy.

Trừ lúc con trai ra đời, Vương Mạch khá vui vẻ, những lúc khác cô luôn cảm thấy có chút ngăn cách với hắn.

Không biết đó chỉ là ảo giác của cô, hay tính cách của Vương Mạch vốn là vậy.

Điều khác khiến cô khá khó hiểu là, Vương Mạch luôn thích dùng cái tên Tô Mạch làm bút danh, thật kỳ lạ, dù sao Tô Mạch trông không giống bút danh.

Đối với điều này Vương Mạch chỉ nói cái tên đó có ý nghĩa trọng đại với hắn.

Điều Lý Linh Nhi không biết là, Vương Mạch từ nhỏ đến lớn đối với người và sự việc xung quanh luôn có một cảm giác ngăn cách nhàn nhạt.

Dường như hắn không thuộc về thế giới này, mà thuộc về… thế giới trong mơ.

Vương Mạch từ sáu tuổi bắt đầu thường xuyên mơ, thế giới trong mơ cho hắn cảm giác quen thuộc.

Mặc dù không nhớ rõ nội dung giấc mơ, nhưng hắn nhớ được một câu nói "Ta là Tô Mạch, đừng quên." Đối với điều này Vương Mạch cho rằng, có lẽ Tô Mạch muốn hắn đừng quên, có lẽ Tô Mạch có quan hệ gì đó với hắn.

Chuyện này vẫn luôn tồn tại trong lòng, vì vậy hắn đã lấy Tô Mạch làm bút danh của mình.

Hy vọng một ngày nào đó Tô Mạch có thể nhìn thấy bút danh này, rồi tìm đến hắn.

Tô Mạch… Tô Mạch… Vương Mạch có cảm giác, hắn sắp đến gần Tô Mạch rồi, sắp gặp được rồi.

Lại một năm nữa, Vương Mạch năm mươi tuổi.

Đêm đó, trăng sáng sao thưa.

Vương Mạch đang ngủ trên giường đột nhiên tỉnh giấc, miệng lẩm bẩm hai chữ Tô Mạch, ánh sáng trong mắt càng lúc càng sáng.

"Ta là Tô Mạch!

Nhất Tinh Thánh Nhân Tô Mạch!" Ngay sau đó, Tô Mạch hoàn toàn tỉnh lại, cảm thán nói: "Một huyễn cảnh hay lắm, nhưng muốn nhốt ta còn non lắm." Vừa nói, Tô Mạch không do dự nữa, sợ lại bị kéo vào huyễn cảnh, miệng phát ra tiếng long ngâm.

“Ngao!” Tiếng long ngâm vang dội trời đất, huyễn cảnh vỡ tan từng mảnh, lộ ra môi trường xung quanh như một bầu trời sao.

Nơi Tô Mạch đang ở lúc này, dường như được các vì sao bao quanh, vô cùng đẹp đẽ.

Chương 955

“Không ngờ ngươi lại thoát khỏi huyễn cảnh, ta thật sự đã xem thường ngươi rồi.” Một giọng nói bí ẩn từ sâu trong bầu trời sao truyền đến, Tô Mạch cảnh giác nhìn về phía sâu trong bầu trời sao: “Ngươi là ai?” Giọng nói đó đáp, Cốt Vương bên ngoài là thuộc hạ của ta, ngươi nói ta là ai?

Tô Mạch ngạc nhiên nói: “Đại Đế?

Không đúng, Đại Đế thật sự muốn giết ta, sẽ không để ta trốn thoát, đặc biệt là trong tình huống ta đã mất thế chủ động.” Giọng nói đó cũng không để ý đến sự nghi ngờ của Tô Mạch, như thể đang nói chuyện phiếm với hắn, tiếp tục nói: “Năm đó ta bị kẻ địch mai phục, thân bị trọng thương, đường đường là Đại Đế mà mệnh không còn bao lâu, lại bị kẻ địch vây truy chặn giết.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể lệnh cho thuộc hạ mang linh hồn của ta đi, rồi dựng lên tế đàn để dưỡng thương.

Bao nhiêu năm qua, dưới tế đàn này đã chôn không biết bao nhiêu người, ngươi là người duy nhất đến được trước mặt ta.” Tô Mạch nghe vậy, trong mắt có chút bừng tỉnh, “Chẳng trách, ra đây là một thế giới tinh thần.” Tô Mạch sớm đã nhận ra không ổn, những bảo vật kia đều đã biến mất không thấy.

Nhìn về phía sâu trong bầu trời sao, Tô Mạch thăm dò nói: “Ngài chắc sẽ không để ta đi chứ?

Dù sao nếu là ta, trốn như chuột bao nhiêu năm như vậy, cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ hành tung của mình ra ngoài, đặc biệt là những kẻ địch của ngài không chừng vẫn đang tìm kiếm?” Giọng nói đó tự giễu: “Chuột?

Quả thật, có chút giống, chết dí ở một góc hẻo lánh thế này chẳng phải là chuột sao." Nhưng đối với lời thăm dò của Tô Mạch, y hoàn toàn không để ý.

Tô Mạch cũng không tuyệt vọng, dù sao đây cũng chỉ là tàn hồn của một Đại Đế, hắn không cho rằng mình không có cơ hội sống sót.

Ngay sau đó, Tô Mạch không để ý đến lời nói của tàn hồn Đại Đế nữa, bắt đầu kiểm tra sức mạnh mình có thể điều động.

Mặc dù đây là thế giới tinh thần, nhưng tinh thần lực của Tô Mạch cũng vô cùng mạnh mẽ, không hề có điểm yếu.

Đặc biệt là ngày thường lại có Thanh Linh Trúc trấn áp thức hải, tinh thần lực cũng bất tri bất giác được rèn luyện, trở nên tinh khiết hơn.

Tô Mạch ngưng tụ tinh thần lực của mình, thăm dò về phía sâu trong bầu trời sao.

Tàn hồn Đại Đế khinh thường cười một tiếng: "Thật không biết tự lượng sức mình, dù ta bây giờ chỉ là tàn hồn, cũng đủ để trấn áp ngươi." Lời vừa dứt, Tô Mạch chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh tinh thần to lớn bao phủ về phía mình.

Mắt Tô Mạch sáng lên: "Cảm giác này… hình như yếu hơn của ta không ít." Vừa nói, Tô Mạch hung hăng dùng tinh thần lực của mình đâm tới, đó là luồng tinh thần lực độc thuộc về Tô Mạch.

Thuộc tính công pháp độc đáo đã cho Tô Mạch sức tấn công khác biệt, huống chi tinh thần của hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần mài giũa, trong nháy mắt đã đột phá lớp bao phủ tinh thần của tàn hồn Đại Đế.

"Sao có thể?

Tinh thần lực của ngươi tại sao lại như vậy…" Tàn hồn Đại Đế

nhất thời dường như kinh ngạc.

Tô Mạch cười hắc hắc: "Đại Đế, thời đại thay đổi rồi, ngài so với Đại Đế bình thường khác xa lắm rồi, chịu chết đi." Tô Mạch vừa nói vừa dùng tinh thần lực của mình khóa chặt tàn hồn Đại Đế, trực tiếp toàn lực tấn công.

Nếu tàn hồn Đại Đế ẩn nấp, không chừng còn có hy vọng lật kèo, nhưng y đã quá tự phụ.

Tinh thần lực của Tô Mạch mang theo thuộc tính sinh sôi không ngừng, từng đợt từng đợt, trực tiếp va chạm với tàn hồn Đại Đế.

Thực tế điều này cũng gây hại không nhỏ cho Tô Mạch, nhưng hắn không dám cho tàn hồn Đại Đế một chút cơ hội thở dốc nào.

Không dám lưu lại chút sức lực nào, Tô Mạch không tiếc bất cứ giá nào, quyết tử va chạm, dây dưa, và tiêu diệt tàn hồn Đại Đế.

Có lẽ chỉ trong một khoảnh khắc, lại có lẽ đã rất lâu, tinh thần lực của Tô Mạch hóa thành một cái miệng lớn trực tiếp nuốt chửng tàn hồn Đại Đế.

Bầu trời sao trước mắt dường như tối sầm lại, trên mặt Tô Mạch lộ ra vẻ vui mừng, cảm thấy tinh thần lực của mình đang tăng vọt.

Ngay lập tức Tô Mạch theo cảm ứng, tinh thần trở về trong cơ thể mình.

Không kịp nghỉ ngơi, Tô Mạch nhắm mắt luyện hóa tàn hồn Đại Đế, tinh thần lực không ngừng tăng cao, mặc dù chỉ là tàn hồn, nhưng đối với Tô Mạch đã đủ để tiêu hóa.

Tô Mạch đắm chìm trong niềm vui sướng khi tinh thần lực tăng vọt không thể tự thoát ra, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Tô Mạch cuối cùng cũng tỉnh lại.

Mặc dù trước đó không tiếc giá nào đấu với tàn hồn Đại Đế trong thế giới tinh thần, nhưng lúc này Tô Mạch hoàn toàn không có cảm giác tinh thần mệt mỏi.

Tô Mạch vui mừng nói: "Tàn hồn Đại Đế đúng là bảo bối, tinh thần lực của ta tăng hẳn bốn thành, chậc chậc, có thêm vài cái nữa thì tốt rồi." Tô Mạch có chút tham lam không đủ, tàn hồn Đại Đế đâu phải dễ gặp như vậy, đặc biệt là loại có thể bị tiêu diệt.

Tô Mạch lộ vẻ trầm tư: "Vốn còn lo lắng Đại Đế đứng sau Cốt Vương có tìm ta gây phiền phức không, bây giờ không cần sợ nữa rồi, Đại Đế cũng không còn.

À, ta tiêu diệt tàn hồn Đại Đế kia hình như nhận được thứ gì đó." Đại Đế pháp, Thập Phương Phá Diệt Quyết.

Chương 956

Mắt Tô Mạch đột nhiên mở to: "Đại Đế pháp, ghê thật, cơ duyên lần này lớn thật." Thập Phương Phá Diệt Quyết, có thể giúp Tô Mạch thuận lợi hơn trong việc đột phá cảnh giới Đại Đế, vô cùng huyền ảo, có thể quét sạch chướng ngại cho Tô Mạch.

Tô Mạch nhất thời vô cùng kích động, "Nhân lúc này, tu luyện trực tiếp, để ta xem uy lực của Đế pháp." Nghĩ vậy, Tô Mạch trực tiếp nhắm mắt tu luyện Thập Phương Phá Diệt Quyết.

Theo quá trình tu luyện của Tô Mạch, khí tức trên người bắt đầu thay đổi, khí tức vốn bạo liệt như lửa, nóng bỏng như mặt trời trở nên càng lúc càng sâu không lường được.

Hư không xung quanh dường như đều bị một loại áp bức nào đó, một luồng ý vị phá diệt đại thiên từ từ hiện ra.

Lấy Tô Mạch làm trung tâm, trong phạm vi mấy chục dặm, hung thú run lẩy bẩy, như thể gặp phải sức mạnh không thể chống cự.

Hơi thở phá diệt khiến người ta kinh hồn bạt vía đó thật sự khiến người ta tim gan vỡ nát.

Những điều này Tô Mạch tạm thời không rõ, chỉ cảm thấy tu vi của mình đang tăng lên với tốc độ chóng mặt.

Nhất Tinh Thánh Nhân, Nhị Tinh Thánh Nhân, Nhị Tinh đỉnh phong… cuối cùng Tô Mạch thành công đột phá thành Tam Tinh Thánh Nhân.

Từ từ thở ra một hơi, Tô Mạch mỉm cười, thu hoạch lần này thật sự quá lớn.

Hắn liếc nhìn xung quanh, đối với nơi này hắn đã nhận được

không ít thông tin từ tàn hồn Đại Đế, không có thứ gì tốt.

Ngay lập tức cũng không ở lại nữa, trực tiếp rời đi, trên đường đi cấm chế trực tiếp tiêu giải, không cần phải tốn công sức phá hủy nữa.

Tìm thấy Thao Thiết, thấy nó đang gặm sọ người, mắng một tiếng "đồ ăn hại", rồi mang nó trực tiếp rời đi.

Một người một thú cứ như vậy cuối cùng cũng rời khỏi tế đàn.

Trong Hỗn Nguyên Cốc, Tô Mạch nhìn tế đàn sau lưng cười cười, cũng lười để ý, cứ để nó ở đó.

Vừa ra khỏi sơn cốc Hỗn Nguyên, Tô Mạch đột nhiên hướng về phía xa xa nhìn: "Kia… có bảo vật xuất thế, đi!" Sáu trăm dặm xa, có thần quang thông thiên triệt địa, thu hút ánh mắt người nhìn.

Tô Mạch không do dự, lập tức chạy qua.

Phía đông nam của sơn cốc Hỗn Nguyên, có hà quang ngút trời, bảo quang tứ xạ.

Lấy dị tượng làm trung tâm, người trong phạm vi khoảng ngàn dặm, đều có thể trực tiếp phát hiện dị tượng.

Bên cạnh một hồ nước phong cảnh hữu tình, có một gia đình dường như đang du ngoạn sơn thủy.

"Gia gia, nhìn bên kia kìa, đẹp quá." Một cô bé gái kéo râu của gia gia, chỉ về phía chân trời, đầy vẻ tò mò.

Một lão giả râu tóc bạc trắng nhìn dị tượng mắt hơi nheo lại, trong mắt lóe lên tinh quang, miệng thì hùa theo cháu gái nhỏ của mình.

"Ha ha, ừ, thật đẹp quá." Một người hầu lớn tuổi sau lưng lão giả kinh ngạc tiến lên hỏi lão giả nên làm thế nào, nhưng ông lại xua tay bảo lui xuống.

Chỉ nhìn dị tượng ở chân trời, lẩm bẩm: "Gần đây trong gia tộc có

chút không yên ổn, đừng gây thêm chuyện nữa.” Lời này như thể nói với người hầu sau lưng, lại như thể chỉ tự nói một mình.

Tiếp đó khu vực này nhất thời yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng cười đùa của cô bé.

Trong một sơn cốc, một đội người ngựa do một vị công tử trẻ tuổi dẫn đầu đang vây giết hung thú, cũng phát hiện ra dị tượng.

“Thiếu gia, nhìn kìa, hà quang, hình như là ánh sáng của bảo vật.” Một vị cao thủ trông thực lực phi phàm nói với công tử nhà mình.

Công tử trẻ tuổi gật đầu, khóe miệng mỉm cười: “Đúng là bảo vật, ta từng thấy ghi chép tương tự trong tàng thư của gia tộc, xem ra ta gặp được cơ duyên rồi.” Người hầu chúc mừng: “Chúc mừng thiếu gia, hạ hỉ thiếu gia, trời ban cơ duyên, thật sự là khí vận phi phàm.” Nhìn cách nói này, như thể bảo vật đã trực tiếp bị thiếu gia nhà họ lấy được, có thể nói là vô cùng tự tin.

Tương tự, trong một hang băng, một nữ tử mặc đồ đen đang đả tọa, băng trắng và y phục đen tương phản mạnh mẽ, khiến người ta khó quên.

Nữ tử mặc đồ đen dường như cảm ứng được điều gì, đột nhiên mở mắt, nhìn ra ngoài hang băng, hướng về phía chân trời.

“Xem ra có bảo vật xuất thế, vừa hay đi thử vận may, cũng có thể kiểm chứng thành quả tu luyện của ta trong thời gian qua.” Về phần kiểm chứng như thế nào, đương nhiên là chiến đấu rồi, động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ thu hút người đến, cô không cho rằng có thể khiến người khác không đánh một trận mà từ bỏ bảo vật.

Nữ tử mặc đồ đen nói xong liền trực tiếp đi về phía trung tâm dị tượng, sau khi cô rời đi không lâu, hang băng từ từ tan chảy, trở nên bình thường không có gì lạ.

Ra đây là nơi bị nữ tử mặc đồ đen dùng thủ đoạn thần kỳ cưỡng ép tạo thành để thích hợp cho bản thân tu luyện.

Chương 957

Phải nói, thủ đoạn này vô cùng bất phàm, ừm, chủ yếu là hình như không có tiêu hao gì.

Trong một đầm lầy, có hai lão già xấu xí, mặc trường bào màu xanh sẫm, đang bắt độc vật trong bùn lầy.

"Ha ha, thu hoạch lần này không tệ, nơi này xa xôi hẻo lánh, môi trường cũng thích hợp cho độc vật sinh trưởng." "Ừ, nếu không phải thế lực của chúng ta cách đây quá xa, thật muốn chiếm lấy nơi này." "Không cần thiết, dù sao đây cũng không phải là bí cảnh chuyên sản xuất độc vật, lỡ có tai nạn gì có thể hủy hoại nơi này, chiếm lấy lợi ích không lớn." "Ừm, cũng đúng, nếu không… ừm?

Sư huynh nhìn bên kia, hình như có bảo vật xuất thế!" "Quả thật, khoảng cách không gần, phạm vi dị tượng lớn như vậy, không chừng là bảo vật ghê gớm lắm, đi, chúng ta cũng đi tham gia." "Vâng, sư huynh." … Tình hình tương tự, trong khu vực có thể nhìn thấy dị tượng, đồng thời đang diễn ra.

Có thể dự đoán, trung tâm dị tượng, nơi bảo vật xuất thế, tất sẽ trở thành trung tâm của cơn bão, chào đón một trận long tranh hổ đấu.

Tô Mạch thấy dị tượng sinh ra, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ duyên này, lập tức mang theo Thao Thiết tiến đến.

Trên đường đi Tô Mạch không ngừng tăng tốc, đồng thời dùng hết sức mở rộng tinh thần lực của mình ra ngoài.

Đột nhiên, Tô Mạch chau mày, ở rìa phạm vi tinh thần lực của mình phát hiện ra hai nhóm người.

"Phiền phức rồi, cách dị tượng mấy trăm dặm đã phát hiện người

khác, cuối cùng ở đó chắc chắn sẽ tụ tập đông người, cao thủ chắc chắn cũng sẽ không ít." Nghĩ vậy, Tô Mạch cảm thấy giấu thân phận đi vẫn hơn.

Không chừng ở đó sẽ gặp người quen, giấu thân phận có thể giúp hắn có nhiều không gian đối phó hơn.

Huống chi, tu vi của hắn đã tăng mạnh, lại tu luyện công pháp mới, khí cơ toàn thân thay đổi lớn như vậy, đúng là cơ hội tuyệt vời để giấu thân phận.

Nghĩ vậy, Tô Mạch trực tiếp thu Thao Thiết vào không gian sủng thú.

Dù sao lần này đoạt bảo, thay một thân phận khác, sau này không dùng thân phận này nữa, nếu để Thao Thiết lộ ra, chẳng lẽ sau này không cho Thao Thiết xuất hiện trước mặt người khác sao?

Tô Mạch nghĩ một cách đương nhiên, diễn biến tốt nhất của sự việc sau này, đương nhiên là thuận lợi lấy được bảo vật, sau đó trốn đi thật xa.

Rồi biến lại dung mạo cũ, sau này có người nghi ngờ cũng được, nhưng không ai có thể nói người lấy được bảo vật đó có liên quan gì đến ta, Tô Mạch.

Nhưng sự việc rõ ràng sẽ không thuận lợi như vậy… Tô Mạch thay đổi dung mạo của mình thành một dáng vẻ khác, sau đó dùng mặt nạ che lại.

Lúc này Tô Mạch dù cảm ứng khí cơ xung quanh, cũng chỉ có thể cảm nhận được một luồng ý vị phá diệt, có sự khác biệt lớn so với trong mắt người khác.

Ít nhất trong chuyến đi tranh đoạt bảo vật này, người khác sẽ không nghi ngờ thân phận của hắn.

Nếu thành công đoạt bảo, cũng có thể làm mờ tầm mắt của người khác, chỉ cần hắn không thừa nhận, không ai có thể xác định được thân phận của hắn.

Tô Mạch cải trang xong, liền tiếp tục vội vàng tiến về trung tâm dị tượng.

Soạt!

Soạt!

Soạt!

Tô Mạch trầm mặc không nói, trên đường đi đã thấy mấy nhóm người.

Điều trùng hợp nhất là, có hai nhóm người vừa hay là kẻ thù, cũng không quản bảo vật, trực tiếp đánh nhau trên đường.

Ra tay toàn là chiêu sát thủ, Tô Mạch chỉ liếc một cái liền vội vàng né tránh.

"Ghê thật, thù hận gì đây, cũng không quản trong bóng tối có bao nhiêu người đang quan sát, trực tiếp liều mạng." Tô Mạch không muốn bị cuốn vào, loại ân oán này là thứ vô giá trị nhất để can thiệp, những người đang quan sát trong bóng tối khiến tình hình càng thêm phức tạp.

Do đó, Tô Mạch trực tiếp né tránh.

Đột nhiên, Tô Mạch dừng lại, lách người vào khu rừng bên trái.

Trong rừng yên tĩnh, Tô Mạch giấu đi hành tung của mình, cẩn thận thăm dò xung quanh.

Một lát sau, Tô Mạch nhìn chằm chằm một hướng, tinh thần lực bàng bạc trực tiếp áp tới.

Hừ!

Chương 958

Một tiếng hừ trầm từ vị trí mà Tô Mạch khóa chặt vang lên, Tô Mạch cười lạnh nói: "Vị hạ nhân này, mai phục ở đây chẳng lẽ là nhắm vào ta." Từ xa truyền đến một giọng nói khó phân biệt nam nữ, khá phiêu diêu: "Tự nhiên không phải, ta và các hạ vô oán vô cừu, chỉ là ở đây đợi người ta cần đợi mà thôi.

Các hạ thực lực cao như vậy, ta làm sao có thể mai phục được chứ." Sức mạnh phi phàm.

Tô Mạch mặt không biểu cảm, chỉ khoát tay, thực tế, anh cũng không nghĩ có người sẽ mai phục ở đây.

Nhưng cái tên đó lại nói 'đang đợi người'?

Tô Mạch hoàn toàn không tin.

Nếu Tô Mạch không đoán sai, kẻ đó có thể chỉ đơn thuần mai phục người qua đường, giết người cướp của!

Thủ đoạn ẩn nấp của tên đó vô cùng cao siêu, ngay cả Tô Mạch cũng không phát hiện ra điều bất thường, suýt chút nữa thì bị lừa.

Anh chỉ có thể phát hiện đối phương vì cảm nhận được một tia sát ý.

Tô Mạch không thể lập tức phát hiện đối phương nên mới tránh đi.

Lúc này, người trong bóng tối lên tiếng tỏ vẻ yếu thế, nhưng Tô Mạch lại không buông tha.

Sát ý vừa cảm nhận được không phải là ảo giác, bỏ qua thì thật là uổng phí.

Tô Mạch nhanh chóng xông tới, tung thẳng một quyền, Phá Diệt Chi Khí quấn quanh nắm đấm, trực tiếp hủy diệt mọi thứ trong phạm vi mười mét.

Nhìn cảnh tượng trống rỗng trước mắt, Tô Mạch cười lạnh một tiếng: "À, chạy cũng nhanh đấy." Tô Mạch lập tức thả lỏng tinh thần lực, cố gắng tìm kiếm sự bất thường xung quanh, nhưng đáng tiếc không phát hiện ra gì.

Anh nhíu mày, đành bất lực bỏ cuộc, quay người rời đi, tiếp tục tiến về phía dị tượng.

Sau khi Tô Mạch rời đi, khu rừng vẫn không có gì thay đổi, nửa canh giờ sau, thân ảnh Tô Mạch đột nhiên xuất hiện trở lại.

Hồi mã thương!

Nhìn khu rừng yên tĩnh, Tô Mạch hừ lạnh một tiếng: "Chạy cũng nhanh đấy." Sau đó trực tiếp rời đi.

Thực tế, mặc dù Tô Mạch không tìm thấy người trong bóng tối, nhưng anh có thể dựa vào trực giác chiến đấu để phán đoán liệu người đó có còn ở đó hay không.

Khi vừa rời đi, Tô Mạch biết người trong bóng tối vẫn còn ở đó, vì vậy anh giả vờ rời đi, rồi giết một đòn hồi mã thương.

Kết quả là người đó không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, im hơi lặng tiếng biến mất thật sự.

Hết cách, đối phương quá cẩn thận, Tô Mạch đành bất lực rời đi.

Một canh giờ sau khi Tô Mạch rời đi, lại có một đội người đi qua khu rừng này, nhìn thấy dấu vết sau trận chiến, họ lập tức nâng cao cảnh giác.

Một bóng người im lặng trà trộn vào trong, theo đội người đó rời

khỏi khu vực.

Người trong bóng tối đắc ý trong lòng: Muốn sống lâu, phải học cách cẩn thận.

Thật ra hắn không hề rời đi, nhưng vì cẩn thận, hắn đã trực tiếp phong bế tất cả các cảm ứng của bản thân trong một canh giờ, vô cùng lợi hại.

Nếu người đó phong bế tất cả các cảm ứng của bản thân, không biết mất bao lâu mới có thể tỉnh lại.

Người trong bóng tối dựa vào chiêu này đã lừa không biết bao nhiêu kẻ địch.

Đương nhiên, những điều này Tô Mạch không hề biết, điều duy nhất anh nhớ là có một kẻ ẩn nấp cực kỳ cao siêu, có thể cũng sẽ tham gia vào cuộc tranh đoạt bảo vật lần này.

Tô Mạch tỏ vẻ bất lực về điều này, không biết cơ duyên lớn cuối cùng sẽ thuộc về ai, dù sao hiện tại đã có khá nhiều cao thủ xuất hiện.

Ngay cả tôi, cũng chỉ có thể cố gắng tranh đoạt, còn về khả năng đoạt được bảo vật thì, nói thật, không lớn.

Tô Mạch càng thêm cẩn thận, thực tế trên thế giới, con người mới là nguy hiểm lớn nhất, hiện tại có rất nhiều người đang đổ xô về phía dị tượng.

Có một hai kẻ khốn nạn chuyên săn giết người qua đường là điều hết sức bình thường.

Chương 959

Không, với trải nghiệm vừa rồi, Tô Mạch sẽ không lơ là cảnh giác với xung quanh.

Đồng thời, trên người Tô Mạch khẽ lộ ra một tia Phá Diệt Chi Khí, mang theo ý chí hủy diệt đáng sợ, đủ để trấn nhiếp những kẻ có ý đồ bất chính.

Đặc biệt, hiện tại anh đang đeo mặt nạ, trông có vẻ không dễ chọc, chắc chắn sẽ giảm thiểu khả năng gặp rắc rối.

Hiệu quả như vậy rõ ràng là không tệ, trên đường đi, Tô Mạch cũng đã gặp vài nhóm người, có mạnh có yếu.

Một người cũng không.

Nhưng Tô Mạch có thể cảm nhận được, những người có thể khiến anh cảm thấy bị uy hiếp hoặc không nhìn rõ thì một người cũng không có.

Những người đó nhận thấy Phá Diệt Chi Khí bên cạnh Tô Mạch, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ kiêng dè.

Không ai muốn chọc vào một cường giả xa lạ, đặc biệt khi cường giả đó dường như không muốn gây sự.

Tô Mạch cũng phát hiện ra, mặc dù những người đó đều đang đổ xô về trung tâm dị tượng, nhưng có những đội ngũ thực sự quá yếu.

Vì vậy, Tô Mạch giảm tốc độ một chút, đi theo sau một số đội ngũ rõ ràng là yếu hơn không xa.

Tinh thần lực từ từ tiếp cận đội ngũ đó, đội ngũ này thực sự không có cường giả, hoàn toàn không phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng Tô Mạch biết, chỉ khi dò xét đội ngũ thứ ba, anh mới có được thông tin quan trọng.

"Tam thúc, chúng ta có nên đi đoạt bảo không, cháu có làm được không?" Một giọng con gái vang lên.

"Không làm được thì sao, có Tam thúc ở đây thì sợ gì?" Một giọng nam hài kiêu ngạo vang lên.

"Đúng vậy, sẽ không sợ nữa, có Tam thúc ở đây chắc chắn không có vấn đề gì." Một loạt giọng hùa theo, có nam có nữ.

Sau đó là giọng một người đàn ông trung niên thô kệch: "Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa, lần này chúng ta không đi cướp cơ duyên, với thực lực như thế này, đi cướp là tìm chết.

Ai muốn đi cướp cơ duyên thì cứ để ta đập chết, dù sao cũng chết, đáng tiếc cho sự bồi dưỡng của gia tộc rồi.

Thực lực, các ngươi có chút tự biết mình không hả?" Giọng người đàn ông trung niên càng lúc càng nghiêm khắc, xung quanh lập tức yên lặng, có thể thấy Tam thúc có uy nghiêm khá cao trong số hậu bối.

Những đứa trẻ đó nhất thời không dám nói thêm.

Lúc này người đàn ông trung niên nói giọng nhẹ nhàng: "Tương lai của các ngươi là tươi sáng, hiện tại cần phải rèn luyện bản thân, chứ không phải liều chết đấu tranh.

Lần này mang các ngươi đi, không phải để ở ngoại vi kiến thức sao, lúc đó nếu không có ta cho phép, bất kỳ ai cũng không được tự tiện tách khỏi đội ngũ.

Tất cả hãy nhớ kỹ!

Ai dám gây rối, sẽ bị giam cầm suốt một năm!" …… Tô Mạch

không tiếp tục nghe trộm nữa, "Cuối cùng cũng hiểu ra rồi, tôi hiểu rồi, đội ngũ này cũng quá yếu, hóa ra là để lịch luyện." Tô Mạch hiểu loại hình thức này, thông thường những gia tộc có chút nội tình đều sẽ cung cấp cơ hội lịch luyện cho con cháu gia tộc.

Lần này có vẻ như có vài đội ngũ như vậy.

Nhưng chắc chắn có một phần lớn những kẻ muốn 'đục nước béo cò', không biết có thể tiếp cận dị tượng đến mức nào.

Tô Mạch 'a a' cười một tiếng, hoàn toàn không bận tâm đến việc những kẻ đó tham gia.

Dù sao, bảo vật mà, ai lại không thích, ai lại có thể bỏ lỡ chứ?

Nếu Tô Mạch gặp một cơ duyên khó có được, không chừng cũng sẽ mạo hiểm thử một lần.

Con đường tu hành, nếu không tranh, Tô Mạch làm sao có thể tiến bộ nhanh như vậy chứ.

Tô Mạch không để ý đến những người đó nữa, trực tiếp ẩn nấp thân hình bay về phía trung tâm dị tượng.

Càng lại gần dị tượng, người càng đông.

Trong phạm vi trăm dặm, tất cả mọi người không hẹn mà cùng giảm tốc độ, chậm rãi đi từ mặt đất.

Chương 960

Để không bị người khác chú ý.

Dù sao đạo lý 'hòa quang đồng trần' (hòa mình vào ánh sáng, cùng bụi trần) phần lớn mọi người đều biết.

Những người không biết cũng sẽ được bạn bè khuyên nhủ, đương nhiên cũng có thể bị người khác chú ý và xử lý.

Vị trí này, thực ra rất gần với nơi bảo vật xuất thế.

Rõ ràng nhất, khi Tô Mạch ở Hỗn Nguyên Sơn Cốc, chỉ có thể nhìn thấy quầng sáng xuyên trời, chỉ biết một hướng đại khái.

Bây giờ, Tô Mạch có thể cảm nhận rõ ràng một luồng ba động vô danh truyền đến từ xa.

Đạt đến nhanh chóng.

Quầng sáng bảo vật đó càng thêm rõ ràng, càng thêm chân thực, khiến người ta mê đắm hơn cả dị tượng do linh khí thiên địa tán phát ra.

Đối diện với những người bên cạnh, Tô Mạch có thể nhìn thấy sự giằng xé trong mắt họ.

Bây giờ khoảng cách càng gần hơn, chỉ còn mười dặm, mọi người đều chen chúc vào một chỗ.

Người quá đông, khoảng cách quá gần, bất kể ai đi vào trước, cũng sẽ bị người khác chú ý.

Trời biết có bao nhiêu người muốn làm hoàng tước (kẻ ngồi mát ăn bát vàng).

Quan trọng nhất là phải xem bản thân có tự tin vào thực lực hay

không.

Những cường giả thực sự đã đến nơi bảo vật xuất thế, ở một vị trí không xa bên ngoài quầng sáng.

Ngay cả ở mười dặm bên ngoài, cũng có thể cảm nhận được khí thế chấn động thiên địa của những cường giả đó, những người này dừng lại ở đây vì sợ hãi.

Lỡ như đi vào bị người ta nhìn không vừa mắt mà đập chết thì thật là xui xẻo.

Đương nhiên, với thực lực của Tô Mạch hoàn toàn có thể đi thẳng vào, chậc chậc, đi như vậy chẳng phải là 'vạn chúng chú mục' (tâm điểm của mọi ánh nhìn) sao.

Vì vậy Tô Mạch quyết định chờ một chút, chờ một tên ngốc thu hút sự chú ý của người khác.

Lúc đó có lẽ sẽ có một đám người ùn ùn kéo tới, dù sao thì con người đều có tâm lý 'bầy đàn'.

Lúc này tuyệt đối không được vội vàng, cứ chờ, chờ đợi.

Ngay cả khi bảo vật có thể xuất thế bất cứ lúc nào cũng không được vội vàng.

Dù sao quầng sáng bảo vật vẫn còn đó, những cường giả đó vẫn đang đối đầu, chưa đến lúc phải liều mạng.

Khoảng cách mười dặm, rất gần, nếu quầng sáng biến mất, Tô Mạch có thể nhanh chóng đến đó.

Thà cứ chờ ở đây, ở cùng với những kẻ yếu hơn.

Thời gian trôi qua chậm rãi, quầng sáng bảo vật càng thêm rực rỡ.

Đồng thời, phía trước bảo vật lại có thêm vài người, trong khoảng thời gian này thực ra cũng có vài kẻ yếu muốn 'đục nước béo cò'.

Đáng tiếc là chết mất rồi, rõ ràng không có tư cách đến gần.

Những người may mắn thoát chết, muốn đến nơi bảo vật xuất thế phải chịu được uy áp khí thế của những cường giả đó.

Vì vậy, những người đã chết, không phải bị ám toán, mà hoàn toàn là quá yếu.

Những người dừng lại ở mười dặm bên ngoài biết điều này, không khỏi âm thầm tự mừng.

Tô Mạch lại nhíu mày, nếu vậy, liệu những người đi trước có không cân nhắc đến việc có người ẩn nấp trong bóng tối không?

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tô Mạch quyết định không ẩn nấp nữa.

Chương 961

Dù sao, càng ngày càng có nhiều cường giả ở phía trước, việc ẩn nấp không còn ý nghĩa lớn.

Lại không phải loại người chuyên ẩn nấp như kẻ anh gặp trên đường lúc trước.

Ngay cả khi trốn ở một bên, cẩn thận, dường như cũng không có ý nghĩa.

Nghĩ vậy, Tô Mạch bước một bước, lao về phía quầng sáng bảo vật.

Vừa đến gần, quả nhiên, Tô Mạch cảm nhận được một luồng uy áp mạnh mẽ, Tô Mạch cẩn thận cảm ứng một chút, e rằng ít nhất phải là Chuẩn Thánh đỉnh phong mới có thể vượt qua.

Tô Mạch mặt không biểu cảm, dường như không cảm nhận thấy gì cả, trực tiếp đến một nơi không xa quầng sáng.

Biểu hiện này khiến những người có mặt hơi nhướng mày, đoán rằng thực lực của anh không hề yếu.

Đối với những ánh mắt âm thầm dò xét đó, Tô Mạch trực tiếp phớt lờ, tìm một chỗ trống ngồi xuống đả tọa.

Đương nhiên, chỉ là bề ngoài thôi.

Thực tế, Tô Mạch cũng bắt đầu quan sát những đối thủ cạnh tranh của mình.

Đầu tiên là hai lão giả áo xanh, Tô Mạch âm thầm nhíu mày, hai tên này anh không quen, nhưng cái luồng khí tức độc vật đó để lại ấn tượng sâu sắc.

Nói thật, nhìn thấy là muốn nói hai chữ ‘kinh tởm’.

Mặc dù hai lão già trông có vẻ ‘nhân mô cẩu dạng’ (ra vẻ người nhưng hành vi như chó), chỉ là hơi hèn mọn, nhưng Tô Mạch biết những kẻ chơi độc vật này.

Tùy tiện đánh giết.

Ở một mức độ nào đó, có một số kẻ đã trở nên không còn là người.

Độc vật sinh tồn trong cơ thể, máu của họ có thể đã biến thành độc dịch, đương nhiên chỉ là có thể, không chừng có thủ đoạn bảo vệ.

Tô Mạch từng gặp một kẻ toàn thân biến thành độc thể, suýt chút nữa hủy diệt một thị trấn nhỏ, đã bị anh tùy tay đánh chết.

Nếu là loại người như vậy, thì không ổn.

Quan trọng là, ai biết những kẻ này, dưới lớp trường bào đó cơ thể có biến thành một phần của độc vật hay không.

Tô Mạch âm thầm nhíu mày, không muốn đối đầu với hai người đó, nếu thật sự đối đầu, Tô Mạch nghĩ, dùng thủ đoạn sấm sét tiêu diệt thì tốt hơn.

Vạn nhất bị độc vật quấn lấy thì phiền phức lắm.

Tô Mạch trong lòng xẹt qua đủ loại suy nghĩ, nhưng trên mặt không hề động sắc, càng không bộc lộ sát ý.

Điều Tô Mạch không biết là, hai lão giả mặc trường bào xanh lục đó cũng đang bàn luận.

“Sư huynh, nhìn tên tiểu tử đeo mặt nạ vừa rồi, thật là một kẻ ghê gớm, cái luồng Phá Diệt Chi Ý đó, thật sự rất đáng sợ.” Sư huynh trong lời nói gật đầu nói: “Không sai, không biết lai lịch của người đó, độ khó tranh đoạt cơ duyên lần này quá lớn rồi.” “À, sư huynh nhìn cô

gái bên kia kìa, cái luồng hàn ý đó cũng hơi đáng sợ." Sư đệ lại nói.

Nhắc đến cô gái đó, cô ta mặc một bộ hắc y, ngồi khoanh chân dưới một gốc cây, xung quanh cơ thể tỏa ra sương lạnh.

Tô Mạch cũng chú ý đến cô gái hắc y này, có chút kinh ngạc: "Kẻ này thật lợi hại, cái luồng hàn ý này hơi đáng sợ, không chỉ là sương lạnh bề mặt, tôi có thể cảm nhận được, ở khu vực đó, ngay cả linh khí cũng có sự thay đổi." Tô Mạch nghiên cứu không ít về sức mạnh thuộc tính hỏa, đồng thời cũng có chút kiến giải về hàn băng chi đạo.

Cô gái hắc y có sự lý giải về hàn băng chi đạo hơi khác thường, quan trọng nhất là trong tay cô ta cầm một thanh kiếm.

Tô Mạch có thể mơ hồ cảm nhận được kiếm ý ẩn chứa trên thanh kiếm, một ý niệm không khỏi hiện lên trong đầu: "Không phải chứ, điều lợi hại nhất của cô gái này chẳng lẽ là kiếm ý hay sao, nếu như vậy, lần này có chuyện để tranh đấu rồi." Lúc này, cô gái hắc y đột nhiên nhìn về phía Tô Mạch, trong mắt mang theo sự tìm tòi và chiến ý.

Tô Mạch giật mình, "Phát hiện ra tôi sao?

Thực sự không đơn giản." Cần biết rằng thực lực của Tô Mạch đã chuyển tu Đế pháp, lại có sự thăng tiến lớn.

Đế pháp mang lại không chỉ là sự thăng tiến về thực lực, mà còn là sự gia tăng về nội tình.

Thông thường, ngay cả đối thủ cùng cảnh giới cũng khó phát hiện được sự dòm ngó.

Chương 962

Phá Diệt Chi Ý bên cạnh đủ để che giấu tốt, ví dụ như hai lão đầu mặc trường bào xanh lục kia đã không phát hiện ra.

Nhưng cô gái hắc y này lại phát hiện ra, đủ để chứng minh sự bất phàm của cô ta!

Tô Mạch trong lòng nâng cao đánh giá đối với cô gái hắc y, chỉ là có chút kỳ lạ, trong ánh mắt cô ta nhìn anh lại ẩn chứa chiến ý.

Điều Tô Mạch không biết là, mục đích chính của cô gái hắc y là lịch luyện, tìm kiếm đối thủ.

Bảo vật à, quầng sáng à, chỉ là mục tiêu thứ yếu của cô ta mà thôi, nếu thật sự không có đối thủ, cô ta sẽ tiện tay thu lấy.

Cô ta không hề ôm ý nghĩ 'đục nước béo cò'.

Đương nhiên, không chỉ đối với Tô Mạch, mà đối với bất kỳ ai có mặt, cô ta đều có chiến ý.

Thực tế, những người khác cũng nhận ra cô gái này có chút kỳ lạ, không quá chú tâm đến bảo vật, điều đó có thể thấy rõ từ vị trí nghỉ ngơi của cô ta.

Vị trí này hơi xa so với quầng sáng bảo vật, có thể khẳng định không thể tiếp cận bảo vật ngay lập tức.

Nổi hứng bất chợt.

Mang theo bảo hòm phi độn suốt dọc đường.

Chớp mắt Tô Mạch đã bay xa chiến trường Bất Chu Sơn ít nhất hàng vạn dặm.

Sau đó, hạ vân đầu, đáp xuống một sơn cốc nhỏ có suối chảy róc

rách.

“Nơi này không tệ, thích hợp làm nơi bế quan!” Nhìn phong cảnh tú lệ của sơn cốc trước mắt, Tô Mạch hài lòng gật đầu.

Chuẩn bị ở đây luyện hóa cấm chế, lấy bảo bối trong bảo hòm ra.

Một khoảng cách như vậy, đối với một truy binh là Vô Vi cảnh đại năng tiềm năng, cực kỳ gần.

Nhưng Tô Mạch cũng không còn cách nào.

Cứ mãi ôm cái hòm làm mục tiêu thì quá rõ ràng.

Nếu cứ mãi không giải quyết.

Sẽ mãi không thoát khỏi truy binh.

Tô Mạch bước vào sơn cốc.

Một tiểu yêu quái đầu rắn thân người xông ra mắng: “Kẻ hoang dã nào dám xông vào địa bàn của Trường Phong Đại Vương ta!” Vừa nói, vừa nhe nanh múa vuốt muốn động thủ.

Nhưng đúng lúc này, tiểu yêu quái phát hiện ra bảo hòm trong tay Tô Mạch.

Từ vẻ ngoài bảo hòm lấp lánh bảo quang, tiểu yêu quái nhận ra bảo hòm không tầm thường, lập tức dừng bước.

“Này, người kia, chỉ cần giao bảo hòm trong tay cho ta, bổn tọa sẽ tha cho ngươi!” Tiểu yêu quái nhìn bảo hòm tham lam nói.

Mặc dù sống ở một nơi thôn dã nghèo khó, đầu óc cũng không quá linh hoạt.

Nhưng tiểu yêu quái cũng có chút thường thức, người mà lúc này lại ôm một cái hòm như vậy mà lang thang thì tuyệt đối có chút bản lĩnh.

Vì vậy mới mở miệng uy hiếp như vậy.

Nếu Tô Mạch thật sự là người vô hại, thì nó đã trực tiếp ra tay cướp rồi.

"Quát tháo!" Tô Mạch thậm chí còn không thèm nhìn tiểu yêu quái một cái, tùy tay vung một cái, tiểu yêu quái đã bị đánh cho nát óc, bỏ mạng ô hô.

Một tiểu yêu quái thậm chí còn chưa hóa hình hoàn toàn, ở Long Tộc còn không đủ làm khẩu lương.

Nay lại dám huênh hoang trước mặt tôi, cũng may là tôi nhân từ, nếu đổi lại là kẻ ác khác, chắc chắn sẽ khiến nó hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có.

Chương 963

Xử lý xong tiểu yêu quái.

Tô Mạch trong phạm vi trăm dặm đã bố trí một đại trận che giấu thân hình và khí tức bằng đá, cây và bụi rậm.

Sau khi hoàn thành mọi việc, anh mới tìm một cành cây lớn ngồi xuống.

Sau đó lấy ra rất nhiều nội đan thu được từ việc giết mấy tên tán tu và Thanh Viễn Tử trước đó.

Bảo hòm đã trong tay.

Luyện hóa cấm chế là quan trọng.

Nhưng Tô Mạch biết rõ, cấm chế càng lợi hại, thời gian luyện hóa càng lâu, cho dù có chút cảm ứng với cấm chế cũng vậy.

Vì vậy hiện tại phải điều chỉnh trạng thái của mình lên đỉnh phong.

Đến lúc đó.

Ngay cả khi thật sự bị đại năng Vô Vi cảnh giới truy đuổi, cũng không phải không có sức chiến đấu.

Nuốt rất nhiều nội đan vào bụng, Tô Mạch điều khiển linh khí trong cơ thể bao bọc và luyện hóa chúng.

Một lát sau.

Linh khí khổng lồ cuồn cuộn bùng nổ từ trong bụng, không ngừng xông rửa linh thức và nhục thân.

Kinh mạch vốn kiên cố như bàn thạch sau khi được linh khí xông rửa từng đợt trở nên càng thêm dẻo dai.

Một số linh khí tản mát bay lượn xung quanh, lập tức khiến cỏ cây hoa lá xung quanh phát triển mạnh mẽ.

Một sơn cốc trong chớp mắt biến thành một khu rừng rậm.

Uy lực của linh khí.

"Hô!" Tô Mạch thở sâu ra một ngụm trọc khí.

Sự mệt mỏi do liên tiếp đại chiến trước đó đã quét sạch.

Hiện tại anh lại khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Lúc này.

Anh mới cầm bảo hòm cẩn thận quan sát.

Bảo hòm dài rộng đều một trượng ba tấc, vuông vắn, giống như một cái đỉnh lớn.

Trên đó các loại đạo tắc lưu chuyển, các loại pháp tắc hội tụ vào một.

Chỉ riêng cái hòm nhìn đã không phải vật phàm, bảo vật ẩn chứa bên trong chắc chắn càng kinh người hơn.

Phá giải cấm chế.

Tô Mạch nhẹ nhàng đặt bảo hòm lên đầu gối, hai tay phủ lên bề mặt bảo hòm, linh thức lan tỏa khắp bảo hòm, chuẩn bị phá giải cấm chế.

Phá giải cấm chế là một hoạt động tinh tế.

Cần phải toàn tâm toàn ý tập trung.

Nhưng Tô Mạch có kỳ ngộ không ngừng, đối với loại chuyện này tự nhiên đã quen thuộc.

Hơn nữa, anh còn có chút cảm ứng ẩn ẩn với cấm chế trên bảo hòm, cảm thấy cấm chế này chắc hẳn không mất mấy ngày là có thể

phá giải.

Nhưng.

Chương 964

Khi anh trầm tâm tĩnh khí.

Lại phát hiện dù thế nào cũng không thể tĩnh tâm được.

Dường như trong cõi u minh có một loại đại khủng bố sắp giáng lâm.

Tu sĩ tu luyện đến một cảnh giới nhất định đều sẽ cảm ứng được hung cát họa phúc, gọi là tâm huyết lai triều.

"Mặc kệ!" Tô Mạch cắn răng, cưỡng bức bản thân tĩnh tâm, không đi cảm ứng nguyên nhân phía sau.

Thực ra không cần cũng biết.

Chắc chắn binh lính Đạo Môn đã cảm ứng được tung tích của anh bằng một phương thức nào đó và truy đuổi đến.

Kẻ cầm đầu tuyệt đối là lão tổ mà Vô Tu Tử đã nói, một cường giả Vô Vi cảnh!

Nếu cứ mãi ôm cái hòm mà chạy trốn, mục tiêu quá lớn, phản lại không lợi cho việc chạy thoát.

Vì vậy Tô Mạch dù biết truy binh sắp đến, vẫn cưỡng ép bắt đầu phá giải cấm chế.

Cấm chế này trông như một đám mây trôi nổi trên bảo hòm, nhưng dùng linh thức nhìn vào lại có thể thấy cái gọi là bạch vân đó được tạo thành từ vô số các đại trận Lưỡng Nghi, Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành, Lục Hợp chồng chất lên nhau một cách dày đặc.

Tinh tế lại xảo diệu.

Đối với trận pháp.

Tô Mạch có chút tâm đắc.

Vì vậy anh trầm tâm bắt đầu phá giải cấm chế từ những điểm vi tế.

Có lẽ là do bảo vật đang chờ đợi.

Quá trình phá giải cấm chế diễn ra thuận lợi một cách kỳ lạ.

Chỉ mất chưa đến một ngày.

Tô Mạch đã phá giải được tám chín phần cấm chế.

Phần còn lại.

Chỉ cần thêm vài canh giờ nữa là có thể phá giải xong.

Trong lúc vui mừng.

Cách đây không vạn dặm.

Thông Thiên Đạo Chủ mang theo đệ tử Đạo Môn đã truy tìm đến đây.

Vốn dĩ cảm ứng rất rõ ràng.

Hướng này.

Một ngày trước, đột nhiên mất đi cảm ứng với Tô Mạch, chắc hẳn đã bố trí trận hình che giấu.

Dựa vào việc dò xét dấu vết đối phương để lại, họ đã truy đuổi đến đây.

Hiện tại.

Lại phải xem Thông Thiên Đạo Chủ.

"Tiệt Thiên Nhất Đạo… tại vu Càn, tại vu Khôn, tại vu Càn Khôn!" Thông Thiên Đạo Tổ vung tay, một bát quái hư huyễn khổng lồ từ phía sau hiện lên!

Quang hoa lưu chuyển, rực rỡ sinh huy!

Chương 965

Kết thủ quyết, tiếp tục suy diễn quái tượng xong, Thông Thiên Đạo Tổ chỉ một hướng nói: "Tên tiểu tử đó ở đó!" Người Đạo Môn ngự độn quang, nhanh chóng đến nơi đã chỉ.

Nơi này là một khu rừng rậm.

Nhìn qua thì không có gì bất thường!

Nhưng với tu vi của những người trong Đạo Môn, họ đều có thể ngửi thấy mùi máu tanh cực kỳ nhạt trong không khí.

Đó là máu của một yêu vật, thời gian chết là một ngày trước.

Thời gian này trùng khớp hoàn hảo với thời điểm mất đi cảm ứng về hướng của Tô Mạch.

Vì vậy không cần Thông Thiên Đạo Tổ sắp xếp, rất nhiều đệ tử Đạo Môn sau khi nhìn nhau trên không trung, lập tức chia nhau hành động, phong tỏa và cách ly toàn bộ trong phạm vi ngàn dặm!

Sau đó bắt đầu dò xét.

Vừa dò xét, lập tức có thu hoạch.

Đại trận mà Tô Mạch đã bố trí trước đó lập tức bị người Đạo Môn phát hiện và phá hủy.

Tô Mạch, người vẫn đang chuyên tâm phá giải cấm chế bảo hòm, cảm ứng được đại trận bị phá, không khỏi thở dài một hơi.

Chỉ còn thiếu một chút cuối cùng.

Chỉ cần còn một chút cấm chế cuối cùng, anh có thể lấy bảo vật trong bảo hòm ra.

Tương hỗ đối trì.

“Các hạ ra đây cho ta!” Bay lơ lửng giữa không trung.

Thông Thiên Đạo Tổ nhàn nhạt nói về phía nơi bế quan mà ông cảm ứng được của Tô Mạch.

Tịch mịch!

Sự tịch mịch trống trải!

Không có bất kỳ ai đáp lại.

Thông Thiên Đạo Chủ nhíu mày.

Cảm ứng sẽ không sai.

Nơi đây tuyệt đối là nơi ẩn náu của kẻ đã giết Thanh Viễn Tử.

Bây giờ không đáp lại.

Rõ ràng là không nể mặt một đại năng Vô Vi cảnh.

Với thân phận như vậy, tự nhiên không thể tự mình làm mọi việc.

Ông dùng ánh mắt ra hiệu cho đệ tử Đạo Môn bên cạnh.

Đệ tử Đạo Môn hiểu ý.

Trực tiếp kết động pháp quyết.

Một luồng lôi đình từ trời giáng xuống, biến khu rừng rậm bên dưới thành một vùng đất hoang tàn cháy trụi.

Tô Mạch không thể tránh né, chỉ có thể ôm bảo hòm với một chút cấm chế cuối cùng chưa phá giải xong, quay trở lại giữa không trung, xa xa đối mặt với Thông Thiên Đạo Chủ.

Bởi vì chỉ còn một phân một hào nữa là cấm chế bị phá giải.

Bảo vật bên trong bảo hòm đã bắt đầu lộ ra những dấu hiệu ban đầu.

Chương 966

Từng đạo thần quang từ bảo hòm chiếu rọi ra, trông vô cùng phi phàm.

Thông Thiên Đạo Chủ nhìn bảo hòm rồi lại nhìn Tô Mạch, trong lòng có chút chấn động.

Đối phương chỉ là một tiểu tu sĩ Thần Cảnh sơ giai, vậy mà lại có thể trong thời gian ngắn như vậy phá giải cấm chế đến mức độ này.

Quả thực đã siêu thoát khỏi sự tưởng tượng của ông.

Theo tin tức suy diễn, bảo vật bên trong bảo hòm là một món vô thượng chí bảo, vì vậy cấm chế bên ngoài bảo hòm tuyệt đối phức tạp đến cực điểm.

Ngay cả ông đi phá giải, cũng sẽ không nhanh hơn Tô Mạch bao nhiêu.

Điều này chứng tỏ.

Tên tiểu tử trước mắt có nhiều bí mật hơn ông tưởng.

"Đánh thắng nhỏ rồi ra thắng lớn, Đạo Môn đúng là miếng cao dán chó (cẩu bì cao dược)!" Tô Mạch nhìn Thông Thiên Đạo Tổ rồi lại quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện trong phạm vi ngàn dặm đã bị người của Đạo Môn bao vây, có chút bất lực nói.

"Lớn mật, Thông Thiên Đạo Chủ Đạo Môn ở đây, một tiểu tu sĩ nhỏ bé không hành lễ lại còn ăn nói ngông cuồng, muốn chết rồi sao!" Thông Thiên Đạo Chủ còn chưa mở miệng nói chuyện, đệ tử Đạo Môn bên cạnh nghe Tô Mạch nói xong, không chịu nổi nữa.

Kẻ này lại dám so sánh người của Đạo Môn với cao dán chó!

Đơn giản là sự vũ nhục trần trụi đối với Đạo Môn.

"Xin lỗi, tôi đâu phải người của Đạo Môn, dựa vào đâu mà bắt tôi hành lễ, não chó rồi à!" Dù sao quan hệ với đối phương cũng không thể hòa hoãn, Tô Mạch cũng không nhường nhịn đối phương, trực tiếp chửi xéo.

"Tìm chết!" Đệ tử Đạo Môn bị Tô Mạch điểm danh mắng, tức giận bừng bừng muốn động thủ.

Lúc này.

Thông Thiên Đạo Tổ lại giơ tay ngăn cản hành động của hắn.

"Tiểu tử ngươi đúng là miệng lưỡi bén nhọn, vậy đi, chỉ cần ngươi đồng ý giao bảo hòm cho bản tọa, sau đó giao ra truyền thừa trên người ngươi, bản tọa nguyện ý thu ngươi làm đệ tử đóng cửa (quan môn đệ tử)!" Thông Thiên Đạo Chủ rất hứng thú với bí mật trên người Tô Mạch.

Nếu đối phương thức thời thì.

Cũng không phải không thể thu anh làm đệ tử.

Dù sao những thiên tài trẻ tuổi như vậy, vạn năm cũng chưa chắc xuất hiện một người.

Lời vừa nói ra.

Các đệ tử Đạo Môn lập tức quay đầu nhìn, có chút khó chấp nhận.

Kẻ này, đã giết Thanh Viễn Tử và Vô Tu Tử, lại còn trăm phương nghìn kế làm nhục Đạo Môn.

Đạo Chủ lại muốn thu làm đồ đệ.

Đến lúc đó.

Chẳng phải họ sẽ phải cúi đầu gọi một tiếng sư thúc sao?

Còn về việc Tô Mạch có đồng ý nhận Thông Thiên Đạo Tổ làm sư phụ hay không, những đệ tử Đạo Môn này căn bản không nghĩ anh sẽ từ chối.

Trong mắt họ.

Có thể gia nhập Đạo Môn là một vinh dự vô thượng, trở thành đệ tử của Thông Thiên Đạo Chủ thực sự là 'ngư dược long môn' (cá hóa rồng).

Không thể từ chối.

Từ đó đường công danh rộng mở, thiên địa rộng lớn đâu đâu cũng có thể đến.

Một sự cám dỗ như vậy.

Chương 967

Không tin Tô Mạch có thể từ chối.

"Nói thì hay thật đấy, vừa muốn tôi giao bảo hòm, lại muốn tôi giao bí mật trên người tôi ra, sau đó lại muốn tôi bái ông làm sư phụ, gọi một tiếng sư phụ, không thấy kinh tởm sao?" Trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả đệ tử Đạo Môn, Tô Mạch dứt khoát từ chối lời mời của Thông Thiên Đạo Tổ.

Khiến các đệ tử Đạo Môn suy nghĩ phức tạp.

Dám từ chối Thông Thiên Đạo Tổ.

Đó là một cơ duyên mà nằm mơ cũng không cầu được.

Trong ba ngàn đại thế giới hiện nay, Vô Vi đại năng chỉ có mấy người.

Thông Thiên Đạo Tổ lại là một trong những người kiệt xuất nhất.

Có một sư phụ bảo vệ như vậy, ai dám chọc vào?

Thế nhưng lại từ chối.

Cảm giác này giống như trân bảo của mình lại bị người khác tùy tiện giẫm đạp dưới chân.

"Ngươi cuồng ngạo đã vượt quá giới hạn chịu đựng của ta!" Thông Thiên Đạo Chủ cũng có chút không vui.

Mặc dù trước đó thông qua đại thần thông hồi tố thời gian, ông đã biết Tô Mạch từ chối lời mời của Thanh Viễn Tử.

Nhưng đó là hai chuyện khác nhau.

Thanh Viễn Tử chỉ là Thần Cảnh đỉnh phong, mời Tô Mạch gia nhập Đạo Môn, cũng chỉ là bắt đầu từ một đệ tử bình thường.

Vô Vi cảnh đại năng, là tồn tại nắm giữ một phương đạo tắc.

Ông ta nguyện ý thu đối phương làm đồ đệ, là đã cho mặt mũi rồi.

Bây giờ Tô Mạch từ chối, khiến ông ta mất mặt.

"Vậy thì sao, ông định làm gì tôi?" Tô Mạch thong thả nói.

Từ nãy đến giờ.

Một nửa tâm thần của anh vẫn đang chìm đắm trong việc phá giải cấm chế bảo hòm.

Nếu có thể.

Tiếp tục kéo dài thêm một chút thời gian.

Không, phải thêm một chút thời gian nữa.

Cấm chế bảo hòm có thể phá bỏ, có thể cầm bảo vật trong bảo hòm trong tay.

Đến lúc đó dựa vào Đả Thần Tiên và bảo vật trong bảo hòm cùng với bí mật của thức hải.

Tuyệt đối có thể xoay sở với Thông Thiên Đạo Chủ một chút.

"Bắt hắn lại, bản tọa muốn tự mình lục soát ký ức của hắn!" Thông Thiên Đạo Tổ cũng nhìn ra Tô Mạch dường như có chỗ dựa, vì vậy cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp ra lệnh cho các đệ tử Đạo Môn động thủ.

"Vâng!" Đệ tử Đạo Môn nghe lệnh của Thông Thiên Đạo Chủ, lập tức xoa tay sát cánh xông lên.

Trước đó những lời nói của Tô Mạch đã khiến họ không thoải mái.

Nếu không phải Thông Thiên Đạo Tổ trấn áp, họ đã sớm động thủ với Tô Mạch rồi, đâu đợi đến bây giờ.

“Tát Đậu Thành Binh!” “Hô Phong Hoán Vũ!” “Phiên Sơn Đảo Hải!” “Lôi Đình Triệu!” “……” Tu vi của những đệ tử Đạo Môn này hầu như đều ở cấp độ Thần Cảnh hậu kỳ hoặc Thần Cảnh đỉnh phong.

Mặc dù sức chiến đấu cá nhân không bằng Thanh Viễn Tử, nhưng số lượng đông đảo, uy lực của các loại thần thông vượt xa những gì Tô Mạch đã trải qua trước đây.

Chương 968

"Long Hành Thiên Lý!" Môn độn pháp Tô Mạch thu được từ kho báu Long Tộc, anh tu luyện cực kỳ đắc ý.

Ôm bảo hòm, từng bước đi trong hư không, mỗi bước đều có thể tránh được một đòn tấn công thần thông.

Trông cực kỳ nhẹ nhàng thư thái!

"Chư vị sư huynh đệ, thân pháp của hắn lợi hại, chúng ta bày trận!" Một đệ tử Đạo Môn cầm đầu sắp xếp.

Đối với việc đối phó với tu sĩ có thân pháp lợi hại, Đạo Môn có một bộ quy trình.

Theo một tiếng lệnh, các đệ tử Đạo Môn lập tức xích lại gần, pháp lực mênh mông cuồn cuộn tuôn ra từ trên người họ, như những sợi dây linh khí linh hoạt dệt vào nhau.

Giống như một tấm lưới lớn, hoàn toàn bao phủ Tô Mạch.

Đó là Đại trận Thiên La Địa Võng của Đạo Môn.

Bất kể độn pháp hay thân pháp của địch nhân có xuất chúng đến đâu, dưới Thiên La Địa Võng, tuyệt đối không thể độn hình!

Lần đầu giao thủ.

"Chỉ còn một chút nữa!" Tô Mạch có chút sốt ruột.

Thật sự chỉ còn thiếu một chút nữa là luyện hóa xong cấm chế bảo hòm.

Nhưng mọi việc đang dần thoát khỏi tầm kiểm soát của anh.

Nếu không ra tay.

E rằng sẽ có khả năng 'âm câu lý phiên thuyền' (lật thuyền trong mương nước) mất.

Vì vậy anh chỉ có thể thu hồi toàn bộ tâm thần, triệu ra Đả Thần Tiên cầm trong tay, tấn công một đệ tử Đạo Môn bên cạnh.

Anh nhìn rất rõ.

Thiên La Địa Võng nếu tấn công trực diện thì tuyệt đối không thể thoát.

Nhưng cũng không phải không có sơ hở.

Sơ hở của đại trận là ở các đệ tử bố trận, chỉ cần xử lý kẻ bố trận thì đại trận Thiên La Địa Võng tự nhiên sẽ có kẽ hở.

"Trúng rồi!" Đả Thần Tiên linh hoạt như giao long quấn lấy cổ của đệ tử Đạo Môn kia, trói chặt hắn ta và trực tiếp kéo đến bên cạnh Tô Mạch!

Tô Mạch trực tiếp vỗ một chưởng xuống, đánh nát đầu của đệ tử Đạo Môn đó thành dưa nát.

Sau đó không thu thập nội đan của đối phương.

Trực tiếp từ kẽ hở tạm thời xuất hiện do cái chết của đệ tử này mà xông ra ngoài.

"Gan lớn thật!" Nhìn thấy đồng môn chết trong chớp mắt, các đệ tử Đạo Môn khác lúc này phẫn nộ không thể tả.

Ngay cả Thông Thiên Đạo Chủ đang đứng xem cũng biến sắc mặt vô cùng khó coi.

Ban đầu ông nghĩ có ông trấn giữ.

Đạo Môn sẽ không còn tổn thất đệ tử.

Nhưng lại đánh giá thấp Tô Mạch, đánh giá thấp Đả Thần Tiên.

Đả Thần Tiên có khả năng ‘đả thần dị’, chỉ cần bị đánh trúng, bất kể pháp lực hay thần niệm, đều sẽ tạm thời đình trệ một lúc.

Tô Mạch lợi dụng khoảng thời gian đó, đánh chết đệ tử Đạo Môn kia.

Thông Thiên Đạo Chủ thì cảm thấy cây tiên đó dường như đánh vào mặt mình.

Chương 969

Khiến mặt ông đau nhói.

Người của Đạo Môn tự nhiên sẽ không nói về điều này.

Nhưng nếu tin tức truyền ra ngoài.

Chắc chắn sẽ trở thành trò cười.

Đường đường là một đại năng Vô Vi cảnh, lại bị một tiểu tử Thần Cảnh sơ giai dễ dàng giết chết một đệ tử Đạo Môn Thần Cảnh đỉnh phong ngay trước mặt mình.

Những đối thủ cũ đó sẽ nhìn như thế nào?

"Vì sư đệ báo thù!" Đệ tử Đạo Môn cầm đầu dẫn đầu giải tán đại trận Thiên La Địa Võng, lao đến trước mặt Tô Mạch.

Lúc này.

Toàn thân hắn ta biến thành kim quang rực rỡ, ngay cả đạo bào cũng không che giấu được kim quang trên người.

Đây là một loại bí pháp khác của Đạo Môn.

Tạm thời chuyển biến nhục thân của mình, hóa thân thành kim giáp lực sĩ, thần thông bất xâm, đạo pháp bất phá.

"Ăn ta một quyền!" Đệ tử Đạo Môn trực tiếp vung một quyền về phía mặt Tô Mạch.

Một quyền mạnh mẽ, ngay cả hư không xung quanh cũng nhẹ nhàng rung động như sóng nước.

"Chết đi!" Tô Mạch không đối đầu trực diện với hắn, anh lách mình tránh, sau đó lại xuất hiện ở một bên của đệ tử Đạo Môn kia, hai ngón tay khẽ chạm vào trán đối phương.

Kiếm ý do thần niệm thức hải hóa thành bắn ra, trực tiếp xuyên qua.

Đồng tử của đệ tử Đạo Môn lập tức mất đi ánh sáng, ngay cả kim quang trên người cũng trở nên ảm đạm.

Hắn ta đã chết không thể chết hơn được nữa!

"Gan lớn!" Thông Thiên Đạo Tổ thấy vậy triệt để nổi giận.

Một lần, hai lần, ba lần!

Tô Mạch lại dám giết một đệ tử Đạo Môn ngay trước mặt ông ta.

Lần này thật sự sẽ trở thành trò cười.

"Lui xuống, bản tọa tự mình động thủ!" Thông Thiên Đạo Chủ trầm mặt ra lệnh.

Lúc này.

Ông ta quyết định tự mình ra tay dạy dỗ Tô Mạch.

Nếu cứ để hắn ta giết chóc đệ tử Đạo Môn như vậy.

Vậy thì cái chức Đạo Tổ đó không thể ngồi tiếp được nữa.

Đệ tử Đạo Môn tuy có chút không cam lòng.

Nhưng vì uy nghiêm của Thông Thiên Đạo Chủ, cũng đành chậm rãi lùi về phía sau.

Tô Mạch lúc này cũng tụ tinh hội thần.

Cảnh giới cao nhất.

Khiến tất cả sự chú ý của mình chuyển sang Thông Thiên Đạo Chủ.

Một đại năng Vô Vi cảnh.

Chương 970

Kể từ khi ra ngoài lịch luyện, đây là đối thủ có cảnh giới cao nhất mà anh từng gặp.

Cũng là một trong những người có tu vi cao thâm nhất giữa trời đất.

Miệng thì trước đó nói năng bất cẩn.

Nhưng khi thật sự đối địch.

Càng nghiêm túc bao nhiêu cũng không đủ!

"Có lẽ với kiến thức của ngươi, không biết sự khác biệt giữa Thần Cảnh và Vô Vi Cảnh, cho nên mới cuồng vọng như vậy, không coi Đạo Môn ra gì.

Bây giờ bản tọa sẽ cho ngươi biết, thế nào là Vô Vi!" Giữa lời nói của Thông Thiên Đạo Chủ.

Một luồng khí thế từ trên người ông ta tán phát ra.

Chỉ riêng luồng khí thế đó.

Tô Mạch cảm giác như có mấy trăm đại thế giới lao thẳng vào mặt, khiến anh cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn.

Không chỉ như vậy.

Một luồng ba động pháp tắc quỷ dị từ phía sau Thông Thiên Đạo Chủ truyền ra.

Không biết từ lúc nào.

Ba đóa kim liên hư huyễn hiện lên, kim liên nửa mở nửa khép, chuyển hóa qua lại giữa hư vô và thực chất.

Khi chuyển hóa.

Thời không vạn dặm xung quanh dường như bị phong tỏa, ngừng lưu động.

Một luồng đại đạo pháp tắc tràn ngập ra, trục xuất tất cả các đại đạo pháp tắc khác trong khu vực bị phong tỏa đó ra ngoài.

Đại đạo này giống với khí tức trên người Thông Thiên Đạo Chủ, hiển nhiên đây chính là đại đạo mà Thông Thiên Đạo Chủ đã nắm giữ để trở thành đại năng Vô Vi cảnh.

"Cái gọi là Vô Vi cảnh giới, lấy từ đạo vô vi đạo vô ngã, là nơi đại đạo của ta ngự trị, tất cả mọi người đều vô vi, cảnh giới Vô Vi!" Nhìn Tô Mạch đang chật vật chống đỡ sau khi bị rút hết đạo tắc xung quanh.

Thông Thiên Đạo Chủ từng bước đạp không đi tới, giữa đường dùng ngôn ngữ giải thích cái gọi là cảnh giới Vô Vi.

Ông ta không phải là người tốt bụng để làm thầy, mà là để Tô Mạch biết, sự cuồng vọng trước đó của anh, trước tuyệt đối thực lực, căn bản không đáng nhắc tới.

"Phốc xuy!" Tô Mạch phun ra một ngụm máu.

Phương thức đối địch của đại năng Vô Vi cảnh quả thực đã vượt quá dự liệu của anh.

Sau khi đạo tắc xung quanh bị trục xuất và rút cạn, lúc này ngay cả hành động khó chịu đến mức thổ huyết cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Cảm giác này vì Thông Thiên Đạo Tổ càng ngày càng gần mà trở nên càng lúc càng nghiêm trọng.

Từ từ.

Tô Mạch cảm thấy thần niệm cũng vận chuyển càng lúc càng chậm chạp, dường như ngay cả tư duy cũng muốn đình trệ.

Trong não hải càng ngày càng xuất hiện một chữ.

Tiệt!

Tiệt Thiên Chi Đạo, chính là đại đạo của Thông Thiên Đạo Chủ.

Nếu đạo tắc này tràn ngập thức hải của anh, vậy anh sẽ biến thành một con rối bị Thông Thiên Đạo Chủ khống chế.

Đại năng Vô Vi cảnh giới khủng bố đến nhường này.

Chương 971

Tuy nhiên.

Ngay cả khi đã đến mức độ này.

Nội tâm Tô Mạch vẫn không hề sợ hãi.

Anh cũng có át chủ bài chưa tung ra.

Hiện tại bề ngoài trông cực kỳ thê thảm, thực ra anh muốn nhân cơ hội khó có được này để giao thủ với đại năng Vô Vi cảnh, làm rõ khoảng cách giữa mình và việc tiêu dao giữa thiên địa là bao nhiêu.

Khoảng cách không nhỏ!

Sau khi làm rõ điểm này.

Tô Mạch tâm niệm vừa động, các quang điểm trong thức hải bay lượn hội tụ thành một Tiên Thiên Thần Thai Linh hư huyễn giống như hình dáng của anh.

Đồng tử của thần linh mở khép.

Đạo tắc Tiệt Thiên Chi Đạo đang xông vào tư duy và thức hải của Tô Mạch lập tức bị trục xuất ra ngoài.

Thậm chí trong phạm vi một trượng xung quanh Tô Mạch, đại đạo pháp tắc của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể xâm nhập vào!

Tô Mạch lúc này đã khôi phục khả năng vận động, linh lực vận chuyển, vết thương trước đó cũng bắt đầu hồi phục.

"Hả?

Không thể nào!" Thông Thiên Giáo Chủ như nhìn thấy quỷ mà nhìn về phía Tô Mạch.

Cảnh tượng trước mắt đã vượt quá sự tưởng tượng của ông ta, thậm chí khiến đạo tâm đã tu hành vô số nguyên hội của ông ta cũng ẩn ẩn có chút rạn nứt.

Phiên Thiên Ấn.

Chỉ có Vô Vi cảnh giới mới có thể đối phó Vô Vi cảnh giới.

Đây là chuẩn tắc được công nhận trong ba ngàn đại thế giới.

Bởi vì mỗi đại năng tu luyện Vô Vi cảnh giới đều có thể hiển hóa ra đại đạo lãnh địa.

Trong đại đạo lãnh địa.

Đại đạo pháp tắc của ông ta sẽ trục xuất tất cả các đại đạo pháp tắc khác ra ngoài.

Đừng nói đến phản kháng.

Ngay cả vận chuyển tư duy cũng không làm được.

Thông Thiên Đạo Tổ vẫn luôn coi nhận thức này là chân lý.

Tuy nhiên.

Mọi thứ ông ta nhìn thấy hiện tại, quả thực đã vượt quá sự tưởng tượng của ông ta.

Đối phương rõ ràng chỉ là một tiểu tu sĩ Thần Cảnh, không chỉ thoát khỏi sự phong tỏa, mà còn cưỡng ép tạo ra một không gian tương tự như đại đạo lãnh địa.

Không gian đó tuy nhỏ.

Nhưng lại có hình thái sơ khai của đại đạo lãnh địa.

"Thì ra cũng là Vô Vi cảnh giới, trách không được dám cuồng ngạo như vậy trước mặt ta!" Thông Thiên Đạo Chủ có chút ngộ nhận.

Ông ta nghĩ mình đã nhầm lẫn cảnh giới tu vi của Tô Mạch.

Ông ta nghĩ Tô Mạch không phải Thần Cảnh, mà giống như mình cũng là Vô Vi cảnh.

Chương 972

Đó là khả năng duy nhất.

Bằng không mọi thứ trước mắt căn bản không thể giải thích.

"Không có mà, tôi Thần Cảnh sơ giai!

Vừa mới độ kiếp không lâu!" Tô Mạch nheo mắt giả vờ không bận tâm nói.

Nhân cơ hội này để trị thương.

Đồng thời cũng nhân khoảng thời gian này, phá trừ chút cấm chế cuối cùng trên bảo hòm, cầm bảo vật bên trong trong tay.

Vừa mới độ kiếp?

Tin tức đó trong lời nói của Tô Mạch, khiến Thông Thiên Đạo Chủ bừng tỉnh đại ngộ.

Cảm giác như đã biết được mọi chân tướng.

Trước đó sở dĩ ông ta đến chiến trường Bất Chu Sơn muộn một chút.

Đó là vì trên đường đi, ông ta cảm giác được một trận động tĩnh độ kiếp kinh thiên động địa, khi đến xem xét, lại bị đủ loại dị tượng sau độ kiếp chấn động.

Khi đến nơi độ kiếp của người đồng cấp mà ông ta suy đoán thì đối phương đã rời đi.

Dùng pháp suy diễn để suy diễn thân phận đối phương.

Nhưng không suy diễn ra được bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Mới dẫn dắt các đệ tử khác đến chiến trường Bất Chu Sơn.

Sau đó.

Vì Thanh Viễn Tử chết.

Mới gây đại động can qua để truy đuổi.

Kẻ địch trước mắt ông ta là một tiểu tu sĩ Thần Cảnh.

Bây giờ nhìn lại.

Kẻ độ kiếp đó chính là Tô Mạch.

Thời gian Tô Mạch xuất hiện trên chiến trường Bất Chu Sơn cũng trùng khớp với thời gian ông ta đến nơi độ kiếp để điều tra.

"Trách không được không có hứng thú bái ta làm thầy, thì ra cũng là Vô Vi cảnh." Lúc này Thông Thiên Đạo Tổ coi Tô Mạch là một tồn tại cùng cấp.

Còn về cảnh giới Thần Cảnh sơ giai mà Tô Mạch nói, thì bị Thông Thiên Đạo Tổ coi là Tô Mạch âm hiểm ẩn giấu tu vi.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện.

Thông Thiên Đạo Tổ nhìn Tô Mạch với vẻ mặt bình tĩnh, rồi lại bước một bước ra.

Vô Vi cảnh giới thì sao chứ?

Một Vô Vi cảnh giới vừa mới tấn thăng có thể so sánh với một cường giả lão làng đã chìm đắm trong Vô Vi cảnh giới nhiều năm như ta sao?

Thông Thiên Đạo Tổ rất tự tin vào năng lực của mình.

Ông ta cảm thấy dù không thể giết chết Tô Mạch là đồng cấp với mình, thì cũng có thể cho đối phương một bài học khó quên.

Những thiệt thòi mà Đạo Môn đã phải chịu trước đó cũng không thể vô ích.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

Chương 973

Bảo hòm vẫn ở bên cạnh Tô Mạch đột nhiên vỡ vụn hóa thành hư vô, bùng phát ra vô lượng kim quang.

Thì ra Tô Mạch đã phá trừ chút cấm chế cuối cùng trên bảo hòm.

Mất đi sự trói buộc của bảo hòm.

Một cái ấn nhỏ vuông vắn từ bên trong bay ra, lượn lờ quanh đỉnh đầu Tô Mạch một vài vòng hưng phấn.

Sau đó ngoan ngoãn hạ xuống trong lòng bàn tay Tô Mạch đưa ra.

Phiên Thiên Ấn!

Cầm cái ấn nhỏ đó trong tay, hoàn toàn khác hẳn trước đây.

Huyết mạch tương liên.

Tô Mạch lập tức cảm thấy có một loại cảm giác huyết mạch tương liên với nó, nhất thời biết tên của bảo bối này.

Dường như cả hai đã quen biết từ lâu.

"Phiên Thiên Ấn?" Đôi mắt Thông Thiên Đạo Tổ co lại, ông ta cũng nhận ra lai lịch của bảo vật này.

Kết quả suy diễn trước đó cho thấy bảo vật xuất thế ở Bất Chu Sơn lần này rất hữu dụng đối với Đạo Môn.

Nhưng không nói rõ bảo vật đó sẽ là Phiên Thiên Ấn.

Nếu có nói rõ.

Tuyệt đối sẽ triệu tập các đại năng Vô Vi cảnh khác của Đạo Môn đến.

Không thể không.

Phiên Thiên Ấn đối với thế lực như Đạo Môn quá quan trọng.

Phiên Thiên Ấn có nguồn gốc như thế nào không thể khảo chứng, tương truyền là do đại đạo tự nhiên sinh thành khi trời đất sơ khai, là một món sát phạt lợi khí vô thượng.

Đối với một số đại môn phái, đại thế lực mà nói.

Tác dụng quan trọng nhất của Phiên Thiên Ấn lại có thể trấn áp khí vận.

Khí vận là một loại vật chất huyền ảo được thiên địa tập trung.

Người có khí vận, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, có thể ra ngoài cũng nhặt được bảo bối, cảnh giới tăng vọt.

Kẻ không có khí vận, tu vi dù cao đến đâu, cũng có thể trượt chân té chết trong sơn môn.

Đối với một thế lực.

Nếu có Phiên Thiên Ấn trấn áp khí vận, thì việc tu hành của tất cả mọi người trong thế lực đó sẽ ít bị ngoại tà xâm nhập hơn, tốc độ tu hành cũng sẽ nhanh hơn, ngay cả đệ tử thu nạp được cũng sẽ có thiên tài nhiều hơn kẻ ngu dốt.

Đạo Môn và Thiên Đình từng hao phí hàng trăm vạn năm đi tìm tung tích của Phiên Thiên Ấn nhưng không được.

Không ngờ lần này lại xuất thế ở Bất Chu Sơn.

Mắt Thông Thiên Đạo Tổ đã đỏ lên.

Hận không thể lập tức xông lên xé xác Tô Mạch thành tám mảnh, sau đó cướp Phiên Thiên Ấn vào tay.

Nhưng không được.

Ông ta lại không thể làm như vậy.

Thậm chí cả pháp của ông ta trước đó cũng phải thay đổi suy nghĩ.

Chương 974

Tô Mạch có Phiên Thiên Ấn, tuyệt đối khí vận đại trướng.

Thông Thiên Đạo Tổ cũng không có tự tin có thể tuyệt đối thắng Tô Mạch.

Dù sao ông ta coi Tô Mạch là tồn tại đồng cấp.

Bởi vì vừa mới độ kiếp.

Cho nên đại đạo lãnh địa của anh còn tương đối nhỏ.

Trước đó có khả năng thắng, bây giờ thì không chắc chắn.

Nhất thời.

Đánh cũng không được, không đánh cũng không được.

Thông Thiên Đạo Tổ có chút tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn dáng vẻ khó xử đó.

Tô Mạch cười rồi.

Anh thích nhìn người khác tiến thoái lưỡng nan, đánh thì sợ đánh không lại.

"Đánh không?

Không đánh thì tôi đi!" Tô Mạch một tay cầm Phiên Thiên Ấn, một tay cầm Đả Thần Tiên, khá tiêu sái hỏi.

Mặc dù hai kiện thần binh trong tay.

Nhưng tự mình biết rõ khả năng của mình.

Anh cũng không nghĩ có thể giữ chân Thông Thiên Đạo Tổ và tất cả đệ tử Đạo Môn ở đây, vì vậy muốn dừng chuyện này ở đây.

Mối thù đều đợi sau này giải quyết!

Đợi đến một ngày nào đó, khi anh cũng đột phá cảnh giới Vô Vi, sẽ báo thù mối oán hận hôm nay.

Cách giải quyết.

Cách giải quyết của Thông Thiên Đạo Tổ cũng không khác anh là bao, vì đã không thể giữ Tô Mạch lại hôm nay, vậy thì cứ để hắn ta rời đi.

Đợi về Đạo Môn cùng mấy lão già khác thương nghị xong, rồi sẽ quyết định.

Đang nghĩ.

Thông Thiên Đạo Tổ cũng không tiếp lời Tô Mạch, thể hiện sự mặc nhận đối với việc anh sắp rời đi.

Thấy đối phương không tiếp lời.

Tô Mạch làm sao không biết ý của ông ta, tâm niệm vừa động, thu Đả Thần Tiên và Phiên Thiên Ấn vào trong cơ thể.

Sau đó hóa thành một luồng độn quang bay xa.

Sau khi anh rời đi.

Các đệ tử Đạo Môn trước đó đã lùi rất xa trở lại bên cạnh Thông Thiên Đạo Tổ.

Hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ cảm thấy sự tình biến hóa quá nhanh.

Không kịp phản ứng.

Chương 975

Đạo Tổ trừng mắt nhìn kẻ đã giết người của Đạo Môn rời đi.

Biết vì sao!

“Chuyện này liên quan trọng đại, ta về Đạo Môn rồi sẽ nói!” Thông Thiên Đạo Tổ nói như vậy.

Ác quỷ ăn thịt người.

“Đạo Tổ khó, Đạo Tổ khó nha!” Sau khi đại liệt liệt (ung dung tự tại) bay đi khỏi Thông Thiên Đạo Chủ.

Để tránh đối phương tập hợp một đám đại năng Vô Vi cảnh truy sát, Tô Mạch một hơi phi độn mấy ngàn vạn dặm, vượt qua sáu đại thế giới, chín tiểu thế giới.

Hiện tại ngay cả anh cũng không biết mình đang ở thế giới nào trong ba ngàn đại thế giới.

Dù sao thời gian ra ngoài du lịch còn ngắn.

Khi Long Tộc khai giảng khóa học ‘ba ngàn đại thế giới phong thổ nhân tình’ (phong tục, địa lý ba ngàn đại thế giới), anh thường đều ở trong tu luyện.

Vì vậy.

Tô Mạch bi kịch phát hiện mình bị lạc đường.

Nhưng, loại tình huống này anh lại rất vui vẻ đón nhận.

Mặc dù tu vi của anh đã thăng cấp Thần Cảnh sơ giai, lại có Phiên Thiên Ấn và các bảo bối khác, lịch luyện vẫn chưa kết thúc.

Tu vi của anh cũng chưa khiến anh hài lòng.

Vì vậy.

Lịch luyện vẫn tiếp tục.

Con đường vẫn ở dưới chân.

Bay giữa không trung, Tô Mạch mắt tinh nhìn thấy có một thôn nhỏ ở phía dưới, nghĩ bụng sẽ xuống trải nghiệm phong tục địa phương.

Vì vậy anh hạ vân đầu, chỉnh lại trang phục, giả trang thành một thư sinh vô hại, rồi chậm rãi bước vào thôn làng.

Vừa vào thôn.

Tô Mạch cảm thấy có chút không đúng.

Trong thôn nhà nhà đều treo đèn lồng trắng, dường như nhà nhà đều có người chết.

Thông thường.

Những thôn nhỏ ở nơi hẻo lánh như vậy, trừ phi chiến tranh hoặc ôn dịch, không thể xuất hiện hiện tượng tử vong phi chính thường với số lượng lớn.

Nhưng khi ở đại thế giới đó, Tô Mạch rõ ràng đã quan sát tinh tượng.

Thế giới này sao Tham Lang và Thất Sát đều không có dị động, chứng tỏ hiện tại không phải thời đại chiến loạn.

Lại không cảm nhận được sự tồn tại của Ôn Thần (Thần Ôn Dịch) ở gần đó, chứng tỏ cũng không phải ôn dịch.

"Thổ Địa ở đây đâu!" Tô Mạch dậm dậm chân, thần niệm truyền khắp phạm vi trăm dặm thăm dò hỏi.

Tìm một vị Thổ Địa thần để hỏi tình hình.

Nhưng, không có bất kỳ hồi đáp nào.

Thổ Địa là linh của đất, thông thường chỉ cần có nơi có người ở là có Thổ Địa.

Thổ Địa thần che chở phàm nhân, phàm nhân cung cấp hương hỏa tín ngưỡng cho Thổ Địa thần, tương hỗ tồn tại.

Chương 976

Bây giờ người thì có, nhưng Thổ Địa thần lại không có.

Thực sự có chút quỷ dị!

"Có ai không?" Không tìm thấy Thổ Địa, Tô Mạch quyết định không tìm nữa.

Mặc kệ tình hình thế nào.

Với tu vi của anh thì không ai làm thương anh được, căn bản không cần phải lo lắng.

Giọng Tô Mạch vang vọng trong thôn, một bên căn nhà khẽ mở ra một khe hở.

Một lão giả nhìn thấy Tô Mạch đang lớn tiếng gọi, vội vàng khẽ gọi và ra hiệu: "Hậu sinh, hậu sinh kia, mau vào nhà!" Tô Mạch nhân cơ hội này bước vào nhà ông lão.

Trong nhà đơn sơ, nhưng lại được dọn dẹp sạch sẽ.

Điều khiến người ta sởn tóc gáy là trong căn nhà không lớn đó lại bày hai bộ quan tài.

Quan tài một lớn một nhỏ, được quét sơn đen tuyền bằng dầu thông, và có một số phù văn dường như được vẽ bằng máu.

"Lão giả, chào ông, tiểu sinh là thư sinh ngoại địa, phụng mệnh gia sư, du ngoạn thiên hạ.

Hôm nay đi ngang qua quý trang, trời đã tối, muốn xin tá túc một đêm, không biết có được không?" Tô Mạch tùy tiện bịa ra một lai lịch.

"Lão sư của cậu thật không phải thứ gì tốt, thời buổi này lại để cậu ra ngoài du ngoạn, muốn lấy mạng cậu sao!" Lão giả nói vẻ

không thể tin được.

“Thời buổi này thì sao ạ?” Tô Mạch hứng thú.

Anh biết, nơi này chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, những phù văn vẽ trên quan tài đó là để khu tà, tuy vụng về, nhưng cũng có chút tác dụng.

“Cậu không biết sao?

Bây giờ đang có quỷ đó, quỷ ăn thịt người đó!” Giả vờ hỏi.

Lão giả nói với giọng thảm thiết, vừa nói vừa nói, hốc mắt đã đỏ hoe.

Có thể thấy, mọi thứ khác xa so với những gì anh tưởng tượng.

Không phải sợ hãi, mà là bi thương.

“Nháo quỷ?

Tôi đi đường không gặp con nào?” Tô Mạch vẻ mặt kinh ngạc nói.

Đây không phải là giả vờ.

Từ đại thế giới đó, rồi bay đến đỉnh thôn này, anh căn bản không cảm nhận được quỷ khí.

Bằng không thì trước đó anh đã không suy đoán việc tử vong phi chính thường diện rộng trong thôn là ôn dịch hoặc chiến tranh rồi.

“Vậy là số cậu tốt, nghe lời lão hán một câu khuyên, hết tối nay thì về nhà sớm đi!” Lão hán nhìn ánh mắt Tô Mạch như đang nhìn một công tử nhà giàu ‘tứ chi bất cần ngũ cốc bất phân’ (tay chân không làm gì, không phân biệt năm loại ngũ cốc).

Cũng chỉ có loại người như vậy trong thời buổi này mới có thể sống ngây thơ đến thế.

“Tạ lão giả thu lưu!” Tô Mạch thuận theo ý trong lời nói của lão

hán mà cảm ơn.

“Không cần cám ơn gì đâu, thời buổi này có thể sống được đã không dễ rồi!” Vừa nói, lão giả đi đến bên cạnh bộ quan tài nhỏ ở giữa nhà, vỗ vỗ quan tài gọi: “Hổ Tử ra đây!” Tấm ván quan tài nhỏ mở ra, một cậu bé đầu hổ não hổ thò ra.

Lão giả cưng chiều ôm đầu cậu bé vuốt ve nói: “Đây là cháu trai ta, tên là Hổ Tử, tối nay cháu chen chúc ngủ trong quan tài nhỏ, ta với cháu lớn chen chúc ngủ trong quan tài lớn là được rồi!” “Vì sao phải ngủ trong quan tài?” Tô Mạch nhìn bộ quan tài nhỏ đó, thân hình hiện tại của anh mà muốn chen vào thì không phải là chuyện dễ dàng.

“Nháo quỷ, quỷ ăn thịt người, nằm trong quan tài thì nó không tìm thấy!” Lão giả còn chưa nói, cậu bé đã tranh lời đáp.

“Cậu đừng cười, thôn này của chúng tôi vốn là một thôn lớn, sau khi nháo quỷ thì kẻ chạy kẻ bị ăn, những người sống sót đều phải dựa vào quan tài mới không bị quỷ phát hiện!” Lão giả tự giễu giải thích.

Chương 977

“Thì ra là vậy!” Tô Mạch không tiếp tục truy vấn.

Thực ra từ những chi tiết nhỏ, anh đã phát hiện ra nhiều điều.

Ví dụ như cha mẹ của cậu bé Hổ Tử đi đâu rồi?

Hiển nhiên đã bị con ác quỷ mà họ nói ăn thịt rồi.

Ba người lại trò chuyện một lúc.

Trời đã hoàn toàn tối đen.

Lão hán ôm Hổ Tử nằm vào quan tài lớn, đậy tấm ván quan tài lại, chỉ chừa một khe nhỏ để thở.

Động tác của ông ta rất thành thạo, hiển nhiên loại ngày tháng này không phải một hai ngày.

Sau khi họ nằm xuống.

Tô Mạch đưa tay ra, biến ra hai con Khạp Thụy Trùng (bọ ngủ) và đặt lên trán ông lão và Hổ Tử.

Để họ có một đêm ngon giấc, bất kể bên ngoài có động tĩnh lớn đến đâu cũng không tỉnh.

Còn về anh.

Đương nhiên không thể thật sự đi chen chúc vào cái quan tài nhỏ đó.

Tác dụng của phù văn trên quan tài đó, không bằng một quả trứng rồng hữu dụng.

Cửu Trảo Kim Long, vạn tà bất xâm, không phải chuyện đùa.

Tô Mạch tìm một cái ghế đẩu, mở cửa phòng, yên tĩnh ngồi ở đó.

Xem xem thôn này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Con ác quỷ trong lời nói của dân làng là gì.

Thời gian từng chút trôi qua.

Dần dần mặt trăng lên ngọn cây, canh ba.

“Mình cũng không có khí thế ngoại tiết mà, không phải chứ!” Tô Mạch chờ đợi đến nỗi có chút vô vị.

Trời đất trời đất.

Trăng tròn trăng tròn.

Hoàn toàn không có bất kỳ điều bất thường nào xảy ra, không có quỷ khí, không có yêu tà, cũng không có ma đầu!

Đúng lúc mọi người đều nghĩ lão hán đã ‘ngoa truyền ngoa’ (tam sao thất bản) thì.

Dị biến đột nhiên xảy ra!

Dưới ánh trăng của Thủ Sơn Minh Tướng, đột nhiên một bóng dáng che trời lấp đất hiện ra.

Đó là một con cự quỷ có hàm răng già, đầu có sừng đôi, tay cầm một sợi xích sắt khổng lồ.

Trên thân quỷ cõng một ngọn núi lớn, ngọn núi đó tuy không sừng sững như Bất Chu Sơn nhưng trông cũng không giống núi phàm, đè nặng khiến cự quỷ bước đi lảo đảo từng bước.Tô Mạch hai mắt sáng rực: “Thủ Sơn Minh Tướng!”Không ngờ lại gặp được dị tướng này ở thế giới này.Cự quỷ là một dị tướng, không phải thực thể, tên gọi là Thủ Sơn Minh Tướng, không linh không quỷ không quái không yêu, không ai biết vì sao nó xuất hiện, cũng không biết vì sao nó tồn tại.Nhưng có một điểm được công nhận.Nơi nào Thủ Sơn Minh Tướng xuất hiện, nơi đó nhất định có bảo bối!Một trưởng lão Long

Tộc từng có kinh nghiệm bản thân.Khi còn trẻ du ngoạn thiên hạ, ông ta gặp Thủ Sơn Minh Tướng, đi theo Thủ Sơn Minh Tướng, kết quả thu hoạch được một bảo rương, bảo vật bên trong rương là một thanh thần kiếm, tên là Thiên Long Kiếm.Thiên Long Kiếm khế hợp với vị trưởng lão, bầu bạn cùng ông ta trải qua vô số kỷ nguyên, giúp ông ta giành chiến thắng trong vô số trận chiến hiểm nguy.Mỗi lần nhắc đến chuyện này, vị trưởng lão đều vô cùng đắc ý.Chính vì vậy Tô Mạch mới nhớ rõ ràng như vậy.Thủ Sơn Minh Tướng từng bước từng bước đi qua trước mặt thôn, nơi chân nó đặt xuống, thoạt nhìn đất rung núi chuyển, nhưng đó chỉ là một loại ảo ảnh, không hề thực sự xảy ra.Ngay cả những căn nhà đất trong thôn cũng không hề bị hư hại.Tô Mạch đứng dậy, chuẩn bị đuổi theo Thủ Sơn Minh Tướng đi tìm bảo bối, nhưng sau một hồi suy nghĩ, anh lại ngồi xuống.Thủ Sơn Minh Tướng xuất hiện ở đây tuy bất thường, nhưng không phải nguyên nhân gây ra việc quỷ quái trong thôn.Đối với Tô Mạch, đối đãi với kẻ địch, tuyệt đối không lưu tình, nội đan của kẻ địch anh cũng nuốt chửng, không hề có bất kỳ cảm giác chán ghét nào.Nhưng đối với những người tốt, anh cũng sẽ báo đáp gấp bội.Hôm nay giả làm thư sinh ghé trọ, lão già lương thiện đã cho anh tá túc, còn để lại một chiếc quan tài mà hai ông cháu ông ấy dựa vào để sinh tồn cho anh.Dù là xét tình hay xét lý, Tô Mạch đều cảm thấy nên giúp lão nhân giải quyết đám ác quỷ kia.Còn về cơ duyên, thì sẽ không chạy mất.Sớm một ngày hay muộn một ngày cũng không thành vấn đề.Thủ Sơn Minh Tướng dần dần rời đi, dưới sự chú ý của Tô Mạch, sau khi vượt qua một con sông nhỏ bình thường không thể bình thường hơn, bóng dáng của nó biến mất không thấy tăm hơi!Ngay tại khoảnh khắc nó biến mất, một luồng sương đen lan tỏa.Lập tức bao trùm một khu vực rộng gần vạn dặm.Lạnh lẽo, tanh tưởi, huyết tinh... không khí tràn ngập các loại mùi khó ngửi.Sau khi ngửi một hơi, Tô Mạch lập tức nhận ra thân phận của đối phương!Đúng là quỷ.Nhưng là một dị chủng trong

loài quỷ.Tranh quỷ!Tục ngữ nói "vì hổ tác tranh" chính là chỉ Tranh quỷ.Ý nói linh hồn của người bị hổ ăn thịt sau khi chết vẫn bị con hổ khống chế, đi dụ dỗ nhiều người hơn cho hổ ăn.Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân hình thành Tranh quỷ.Bị các sự vật khác giết chết cũng có một xác suất nhất định biến thành Tranh quỷ, chỉ là xác suất khá nhỏ, không quá thường thấy mà thôi.Hiện tại Tranh quỷ này không phải bị hổ giết, mà là bị Thủ Sơn Minh Tướng giết.Người xui xẻo kia không cẩn thận nhìn thấy Thủ Sơn Minh Tướng mà bị dọa chết khiếp, trong lòng ôm oán khí, liền trở thành Tranh quỷ của Thủ Sơn Minh Tướng.Thủ Sơn Minh Tướng không hề có ý niệm làm ác, Tranh quỷ lại tự tác chủ trương chủ động hại người, có thể thấy nó cũng đã tu luyện nhiều năm, đã thành khí hậu.Tô Mạch vẫn tĩnh lặng ngồi trên ghế, đang chờ đợi con quỷ kia.'Hô... hô..." Một luồng âm phong thổi đến.Cánh cửa sổ nhà lão hán kêu lạch cạch.Sương đen tràn vào trong nhà, hiện ra một khuôn mặt quỷ dữ tợn.Khuôn mặt quỷ tái nhợt, thất khiếu chảy máu, trông có chút thê thảm, nó bay vòng quanh Tô Mạch.Sau khi khuôn mặt quỷ bay vòng quanh Tô Mạch ba vòng, Tô Mạch có chút sốt ruột hỏi: "Bay đủ rồi à?"Khuôn mặt quỷ thấy Tô Mạch không những không sợ hãi, ngược lại còn bình tĩnh tự nhiên mở miệng nói chuyện, lập tức trở nên có chút ngạc nhiên: "Ngươi, ngươi vậy mà không sợ ta?"Trong một khoảng thời gian ngắn, theo Thủ Sơn Minh Tướng đến đây, nó đã tùy ý tàn sát và ăn thịt phàm nhân, thổ địa.

Cho đến nay, Tô Mạch là người đầu tiên không sợ nó.Tô Mạch lười biếng đáp lời Tranh quỷ: "Không phải chỉ là một tiểu quỷ Hoàng Cảnh sơ giai thôi sao, có gì mà phải sợ!"Anh vốn tò mò vì sao đám ác quỷ hại người ở đây lại không có quỷ khí.Khi nhìn thấy Tranh quỷ đó, anh đã chợt hiểu ra, trong lòng không còn nghi ngờ, tự nhiên cũng mất hứng thú.Khuôn mặt quỷ bắt đầu biến sắc khó coi: "Ngươi là ai, vì sao có thể nhìn thấu cảnh giới của ta!" Đương nhiên, trước đó nó

cũng chẳng đẹp đẽ gì.Từ khi bị dọa chết, sau đó không hiểu sao trở thành Tránh quỷ phụ thuộc của cái thứ đã dọa chết mình, nó đã theo bản năng đi hại người giết người.Theo thời gian trôi qua, cảnh giới ngày càng cao thâm.Hành sự cũng ngày càng không kiêng nỵ, bất kể là phàm nhân, thổ địa thần hay những đạo sĩ trừ ma trước đây, nó đều ăn thịt từng người một, như ăn điểm tâm.Bây giờ bị người ta gọi ra cảnh giới, trong lòng nó cũng có chút hoảng sợ!Nếu là đối thủ khác, Tô Mạch chưa chắc đã không tự báo gia môn.Nhưng, trước mắt chỉ là một tiểu Tránh quỷ.Vậy thì không cần thiết nữa.Với kiến thức của một Tránh quỷ, e rằng nó căn bản không biết Cửu Trảo Kim Long là cái gì.Khuôn mặt quỷ ngưng tụ từ sương đen gào thét hung tợn: “Trừng phạt ta?

Chương 978

Khi thiên địa còn chưa ra đời thì ta đã tồn tại rồi!"Lúc sinh thời nó là một phàm nhân, sau khi chết cũng tu luyện theo chức năng, ngay cả cảnh giới Hoàng Cảnh này, nó cũng chỉ biết được trước khi giết một đạo sĩ.Nhưng nó không biết "ngoài trời còn có trời, ngoài người còn có người".Trên Hoàng Cảnh còn có rất nhiều cảnh giới khác.Tô Mạch nói: "Ha, ta bội phục cái dũng khí vô tri vô úy này của ngươi!" Tô Mạch giải trừ sự áp chế khí thế đối với bản thân.Khí thế Thần Cảnh sơ giai cuồn cuộn tỏa ra, cộng thêm uy nghiêm vạn tà bất xâm của Cửu Chuyển Kim Long, khuôn mặt quỷ chịu sự trùng kích này, lập tức trở nên hư ảo đi không ít.Lúc này, khuôn mặt quỷ sao lại không biết đã gặp phải đối thủ cứng cựa, lập tức xoay người hòa vào sương đen, điên cuồng rút lui ra bên ngoài.Tô Mạch bước ra ngoài nhà, chỉ thấy sương đen đang rút lui với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường."Chạy đi đâu!" Tô Mạch đưa tay vẫy một cái, một tiểu ấn xuất hiện trong lòng bàn tay, chính là Phiên Thiên Ấn."Diệt!" Phiên Thiên Ấn bay lên, gặp gió liền lớn dần, uy nghi như một ngọn núi cao.Sau đó, nó nặng nề đè lên đám sương đen đang ngưng tụ thành một khối sắp biến mất.Trong sương đen vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương, rồi dần dần không còn tiếng động nào nữa.Cuối cùng ngay cả sương đen cũng không còn tồn tại.Tô Mạch thu hồi Phiên Thiên Ấn, không thèm nhìn thêm một cái vào nơi sương đen biến mất.Phiên Thiên Ấn là một Chí Bảo có thể trấn áp vận khí của một phương thế giới, để diệt một tiểu Tranh quỷ, hoàn toàn là dùng dao mổ trâu để giết gà, quá mức lãng phí.Nếu không diệt được, thì Tô Mạch cảm thấy sau này cũng không cần phải lăn lộn nữa!Đi hay không đi?Vấn đề này, Tô Mạch chỉ do dự nửa sát na, rồi đưa ra quyết định.Đi!Tại sao lại không đi!Mục đích của việc ra ngoài lịch luyện từ

Long Tộc là đi đến các nơi khác nhau để trải nghiệm những điều khác nhau, sau đó tăng trưởng tu vi, thu thập thật nhiều bảo vật.Mắt thấy một kiện Chí Bảo có thể đang nằm trong không gian bên trong cánh cổng cổ kính.Sao lại có lý do để bỏ lỡ!Pháp lực luân chuyển khắp châu thân bảo vệ kín mít, Tô Mạch một tay cầm Đả Thần Tiên, một tay nâng Phiên Thiên Ấn, dũng cảm xông vào bên trong cánh cổng cổ kính.Một trận choáng váng cực kỳ bất thường xuất hiện, Tô Mạch chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó mất đi tri giác.Tại khoảnh khắc hôn mê, anh chỉ kịp kêu lên ba từ: "Đại ý quá!"...Không biết đã qua bao lâu.Tô Mạch từ từ tỉnh lại, việc đầu tiên là kiểm tra tình trạng cơ thể.Không có bất kỳ vấn đề gì.Đả Thần Tiên và Phiên Thiên Ấn lúc này đang lơ lửng trước mặt, bảo vệ anh, cũng không bị mất.Tô Mạch mới an tâm, xoa xoa đầu."Ta đang ở đâu vậy?" Bình thường chỉ khi truyền tống khoảng cách cực xa mới có khả năng khiến nhục thân Thần Cảnh sơ giai choáng váng mất đi ý thức.Cái gọi là "cực xa" đó không phải vài chục triệu dặm, mà ít nhất phải vài vạn thế giới thì mới được coi là xa.Tô Mạch không biết mình đang ở đâu.Trước mắt anh là một bình nguyên bát ngát vô tận.Toàn bộ thiên địa trắng xóa mịt mờ, không có mặt trời cũng không có mặt trăng.Dường như quanh năm đều ở trong trạng thái này.Nhưng đây không phải là một thế giới không có sinh vật sống.Ít nhất trên toàn bộ bình nguyên, cỏ non mọc xanh tươi, nở những bông hoa nhỏ không rõ tên, hồ điệp bay lượn quanh những bông hoa nhỏ, khiến người ta nhìn vào lòng thấy bình yên."Bảo bối sẽ ở đâu nhỉ?" Không có bất kỳ tình huống nào xuất hiện, Tô Mạch lại bắt đầu sự nghiệp tìm bảo.Thần niệm từ thức hải tản ra không ngừng khuếch trương thăm dò ra bên ngoài.Vài trăm dặm, vài nghìn dặm, vài vạn dặm... dò xét suốt.Khu vực vài chục vạn dặm dường như đều là cùng một cảnh tượng.Chỉ có hoa cỏ và một số côn trùng.Ngay cả một vật phẩm mang linh khí cũng không có, càng đừng nói đến bảo vật.Tô Mạch không từ bỏ, tùy tiện chọn một hướng

hóa thành độn quang lao đi.Ngay cả thế giới cũng có biên giới.Nơi đây tự nhiên cũng không ngoại lệ, Tô Mạch không tin có người sẽ vô mục đích bố trí một trận truyền tống siêu viễn.Thế giới này nhất định có điều bất thường, Tô Mạch tin chắc.Bay ba ngày ba đêm.Sau ba ngày không nghỉ không ngơi thăm dò, trong thần niệm của Tô Mạch cuối cùng cũng xuất hiện một vật khác biệt so với hoa cỏ côn trùng.Đó là một ngọn núi lớn màu xám phát ra khí tức hoang vu.Trong núi thỉnh thoảng lại xuất hiện những tiếng động ầm ầm.Tô Mạch kích động đến xoa tay sát cánh, bay nhanh đến trước ngọn núi lớn: "Bảo bối, ta đến rồi!"Khi đến nơi, anh phát hiện ra mình đã nhìn nhầm trước đó.Đâu phải là một ngọn núi lớn.Rõ ràng đó là một con cự thú đang nằm ngủ trên mặt đất.Vì thân hình quá lớn, nên mới bị nhầm thành núi.Còn những tiếng động ầm ầm kia, chính là tiếng ngáy của cự thú.Sau khi bay một vòng quanh cự thú, Tô Mạch phát hiện cự thú có một đôi sừng trâu, nhìn từ ngoại hình và móng guốc, nó hẳn là một con trâu.Tô Mạch tắc tắc khen ngợi: "Trời ơi, thân hình và tiếng ngáy này, tộc trưởng Ngưu Ma Tộc cũng chưa chắc đã khoa trương đến mức này, sao có thể như vậy!"Ngưu Ma Tộc là vương giả của tất cả các loại yêu ma trâu, Ngưu Ma Vương lại là vương giả của Ngưu Ma Tộc.Nhưng theo Tô Mạch được biết, ngay cả khi Ngưu Ma Vương sử dụng thần thông Pháp Tướng Thiên Địa cũng chưa từng có thân hình như vậy."Ồ!" Đang lúc tắc tắc khen ngợi, Tô Mạch phát hiện kẽ hở móng guốc của cự ngưu dường như lóe lên một tia kim quang.Kim quang đến nhanh mà đi cũng nhanh.Giống như ảo giác vậy.Nhưng Tô Mạch xác định, mình không nhìn lầm.Thế là, sau khi xác nhận con trâu khổng lồ này hiện tại không có dấu hiệu muốn tỉnh, anh cẩn thận bay đến chỗ móng guốc của cự ngưu, xuyên qua khe hở nhìn vào.Vừa nhìn liền có thu hoạch lớn.Một bảo rương sáng rực bảo quang nằm bên trong!Nhìn dao động đó, tuy hơi kém Phiên Thiên Ấn, nhưng tương đương với bảo rương chứa Đả Thần Tiên lúc bấy giờ.Rõ ràng

cơ duyên mà vật phẩm bên trong bảo rương mang lại, ít nhất có thể sánh ngang với Đả Thần Tiên.“Nơi Thủ Sơn Minh Tướng xuất hiện nhất định có bảo bối, trưởng lão quả nhiên không lừa ta!” Tô Mạch phấn khích.Một cơ duyên tương đương với việc thu hoạch Đả Thần Tiên đang ở ngay trước mắt.Nỗi mệt mỏi sau mấy ngày liên tục tìm kiếm không có kết quả lập tức tan biến.Nhưng có một vấn đề lớn.Đó là làm thế nào để lấy được bảo rương đây!Sau khi bay ra xa một chút, Tô Mạch bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.Con cự ngưu trước mắt đang ngủ say, trông vô hại.Nhưng khí tức hoang dã, tang thương trên người nó cho thấy nó tuyệt đối không dễ chọc.Chắc chắn là một nhân vật khó chơi.Nếu có thể, Tô Mạch muốn lấy bảo rương mà không kinh động nó.Cần phải suy nghĩ kỹ.Dù sao anh có thể thu nhỏ thân hình để chui vào khe hở móng guốc, nhưng bảo rương thì không thể biến nhỏ được.Chẳng lẽ lại hoàn thành việc luyện hóa cấm chế và thu phục bảo bối ngay trong móng guốc trâu sao!Như vậy quá phi thực tế.“Đúng rồi, độn địa!” Mắt Tô Mạch sáng lên, nghĩ ra một cách hay.Nhân lúc con cự ngưu đang ngủ.Anh có thể bay vào khe hở móng guốc, sau đó từ kẽ hở giữa móng guốc và mặt đất đào một đường hầm để rời đi.Như vậy vừa không kinh động cự ngưu, lại vừa lấy được bảo rương!Đơn giản là hoàn hảo!Nói là làm, Tô Mạch lập tức bận rộn.Với niệm chú “Nhỏ, nhỏ, nhỏ!”, thân hình của anh dần dần biến nhỏ bằng con ong mật trong bụi cỏ bình thường.Anh bay độn nhẹ nhàng vào giữa hai khe hở móng guốc.Tô Mạch đặt tay lên bảo rương, cảm nhận được dao động trên đó, tâm trạng vô cùng sảng khoái.Trước đó dò xét không sai, dao động cho thấy cơ duyên bên trong quả nhiên không tầm thường.Sau đó anh từ từ đặt bảo rương sang một bên trên mặt đất, ở khu vực này, móng guốc trâu không hoàn toàn che phủ, đủ để đào một đường hầm, mang bảo rương đi, chuồn êm.Cái gọi là cơ duyên và bảo vật, là của người hữu duyên.Tô Mạch không hề có gánh nặng tâm lý khi mang bảo rương đi.Huống hồ con

cự ngưu này có khả năng rất lớn là kẻ canh giữ bảo rương.Tuy nhiên, điều mà Tô Mạch không biết là, khi anh bay vào khe hở móng guốc.Hai con mắt trâu như mặt trời đột nhiên mở ra, sau khi một tia tinh quang lóe lên trong mắt, tiếng ngáy của nó không hề dừng lại, dường như vẫn đang ngủ say.Nhưng cái đuôi trâu phía sau đang vẫy mạnh cho thấy nó đã hoàn toàn tỉnh táo, đang ở trong một trạng thái hưng phấn nào đó.Trong khi Tô Mạch đang cẩn thận dùng pháp thuật đào đường hầm.Hai cái móng guốc trâu như núi lớn trực tiếp đạp xuống, một tiếng gầm vang như sấm sét nổ bên tai: "Tiểu mao tặc ở đâu, dám trộm bảo bối của Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú ta!

Ngươi đang tìm chết sao?

Moooo!"Sau khi thầm mắng một tiếng "Xui xẻo!", Tô Mạch trực tiếp hóa thành độn quang, chớp mắt né khỏi móng guốc trâu khổng lồ như tiểu sơn khâu.Tục ngữ nói "rồng không như trời".Mưu tính độn địa cũng không đặc biệt tinh mật, bây giờ con Ngưu Thú này đã tỉnh một chút thì cũng hết cách rồi.Xa xa đối mặt với cự ngưu, thân hình Tô Mạch chợt lóe lên liền khôi phục lại thể hình bình thường.Nhìn hai con mắt trâu khổng lồ như hai mặt trời đang sáng rực nhìn mình chằm chằm, anh nặn ra một nụ cười nói: "Ngưu huynh, xin chào!"Con cự ngưu tự xưng là Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú hùng hùng hổ hổ hỏi một đống câu hỏi: "Ngươi là ai?

Từ đâu đến?

Vì sao muốn cướp bảo bối của ta?

Không muốn sống nữa à?"Mấy trăm vạn năm.Chính xác là mấy trăm vạn năm rồi.Từ khi được giao phó sứ mệnh canh giữ bảo rương.Nó vẫn luôn ở trong không gian này.Ngoài việc ngủ và ngủ, khi thực sự nhàm chán, nó sẽ biến thành ong mật đi trộm mật ong uống.Bây giờ đột nhiên xuất hiện một sinh vật sống, một sinh vật

sống có thể giao lưu.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trong lòng không khỏi hưng phấn, cái đuôi trâu như cột chống trời không ngừng vẫy vẫy.Tô Mạch cảm thấy sự hưng phấn trong lời nói của cự ngưu có chút khó hiểu: "Ngưu huynh, ta tên Tô Mạch, là người bên ngoài.

Mục đích của ta tự nhiên là tìm bảo bối, còn bảo rương kia sao, trên đó cũng đâu có khắc tên gì đâu!"Có người cướp bảo bối, đáng để hưng phấn như vậy sao?Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nói: "Tô Mạch, à, một con rồng.

Mắt ta lâu quá không nhìn thấy thứ gì khác, có chút cứng nhắc!" Mắt trâu của Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú phát ra từng đạo thần quang, sau khi nhìn Tô Mạch vài lần nữa, nó đã xác nhận bản thể của anh.Lần này Tô Mạch có chút kinh ngạc.Biến hóa chi thuật là thứ anh cùng với truyền thừa mà có được.Đã hành tẩu lịch luyện bao lâu rồi.Trừ khi là tự mình nói ra, không có một tồn tại nào có thể trực tiếp nhìn thấu bản thể của anh.Ngay cả Thông Thiên Đạo Tổ ở cảnh giới Vô Vi cũng vậy.Điều này cho thấy, con trâu có vẻ ngốc nghếch trước mắt mình này ở một số phương diện đã vượt qua cả những đại năng thế gian như Thông Thiên Đạo Tổ.Tô Mạch trực tiếp hỏi: "Không sai, ta là Long Tộc, không biết Ngưu huynh nhìn ra như thế nào?"Ngưu Thú ngược lại có chút khó hiểu: "Ta nhìn bằng cách nào á, trước mặt ta, ta nhìn hai lần là nhìn ra, vấn đề này thật kỳ lạ!"Dùng mắt nhìn một cái là nhìn ra là rồng, chẳng lẽ bây giờ ở bên ngoài rồng là thứ hiếm thấy, người khác đều không nhận ra sao?Tô Mạch cảm thấy mình đang "đàn gảy tai trâu", không có cách nào giao tiếp, đành qua loa cho xong: "Không có, không có, ta hỏi bừa thôi!"Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trầm mặc.Lâu quá không nói chuyện với ai, nhất thời nửa khắc cũng không biết nên nói gì.Trong khi Tô Mạch cũng đang đợi lời đáp.Móng guốc của Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nặng nề dậm xuống đất một cái, giẫm ra một cái hố sâu khổng lồ vài trăm dặm, rồi đột ngột thay đổi

thái độ: “Không đúng, ta đang nói chuyện với ngươi làm gì, ngươi đang cướp bảo bối của ta!”Đối với sự chậm chạp của nó, Tô Mạch có chút cạn lời: “Vừa nãy ta không nói rồi sao, trên bảo rương kia cũng đâu có khắc tên, vừa nãy ngươi ngủ say như chết, ta mở ra xem bên trong có bảo bối, có vấn đề gì sao?”Ngưu Thú nghe xong lắc lắc đầu.“Không có vấn đề!” Vừa dứt lời, nó thu lại vẻ giận dữ hùng hổ ban nãy, thân hình dần dần thu nhỏ lại bằng mắt thường, chỉ một lát sau đã biến thành một con nghé con bình thường.Sau đó nó gối đầu lên bảo rương, tìm một tư thế nằm có vẻ thoải mái.Nó vẫy móng guốc về phía Tô Mạch nói: “Ngươi ở lại trò chuyện với ta đi, ta mấy trăm vạn năm rồi không nói chuyện, chán quá đi mất!”Dễ dàng lừa được con cự ngưu như vậy, trong lòng Tô Mạch ít nhiều cũng có chút ngẩn ngơ.Trước đó anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến với cự ngưu.Bây giờ, lại chuyển sang trò chuyện sao?Trò chuyện thì tốt!Tô Mạch cũng không khách khí, trực tiếp ngồi phịch xuống bên cạnh Ngưu Thú hỏi: “Ngươi đã ở đây bao lâu rồi, không ra ngoài sao, không gian này chắc không thể ràng buộc ngươi được chứ!”Những lời này đều là thật.Tu vi của cự ngưu này ít nhất cũng là Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí có thể cao hơn.Thế giới này trông có vẻ kỳ lạ, nhưng cũng chỉ là một Trung Thiên Thế Giới, không thể ràng buộc được những tồn tại như nó.Trừ khi nó cam tâm tình nguyện ở lại đây.“Ta cũng không nhớ rõ là bốn trăm vạn năm hay năm trăm vạn năm rồi, không thể ra ngoài được, ta phải ở đây canh giữ bảo rương!” Cự ngưu dường như nhớ lại một số chuyện cũ, có chút bất đắc dĩ nói.À.Nghe đến “canh giữ bảo rương”, Tô Mạch lập tức bừng tỉnh.Tất cả đều đã sáng tỏ, hoàn toàn không phải một đáp án giống nhau.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú là thú canh giữ bảo rương.Thông thường, bảo rương chứa bảo vật hoặc cơ duyên, hoặc xuất hiện ở những hiểm địa, hoặc xuất hiện ở những nơi có khí vận tụ tập như Bất Chu Sơn.Ít khi có thú canh giữ.Bảo rương của Đả Thần Tiên

không có thú canh giữ, bảo rương của Phiên Thiên Ấn cũng không có thú canh giữ.Bây giờ, một bảo rương cơ duyên mà theo cảm nhận dao động chỉ có thể sánh ngang với Đả Thần Tiên lại có một quái vật như vậy làm thú canh giữ.Điều này khiến Tô Mạch càng thêm hăng hái đối với cơ duyên bên trong bảo rương.“Ai đã bảo ngươi canh giữ vậy?

Bảo rương bên trong có bảo bối sao?” Do lo lắng suy nghĩ của mình quá phức tạp, Ngưu Thú không thể hiểu được, nên Tô Mạch trực tiếp hỏi.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú suy nghĩ kỹ một lát, rồi lắc đầu: “Ta không thể nói!”Một câu nói khiến Tô Mạch đang chờ đợi câu trả lời có cảm giác như mắc nghẹn ở cổ họng.Không phải nó đầu óc không linh hoạt sao?Vấn đề quan trọng nhất này, nó lại không thể nói.Ngưu Thú hứng thú bừng bừng hỏi: “Hay là, ngươi có thể nói cho ta biết thế giới bên ngoài bây giờ như thế nào không?

Thái Âm Tinh, Thái Dương Tinh còn đó không?

Kim Ô Tộc ra sao rồi!”Nghe câu hỏi này, nội tâm Tô Mạch chợt mềm nhũn đi một chút.Một tồn tại như vậy đã ở trong thế giới này suốt mấy trăm vạn năm, ngay cả mặt trời và mặt trăng cũng không nhìn thấy.Con trâu ngốc này cũng thật đáng thương.Được rồi, không thể lừa nó.Sau khi hạ quyết định trong lòng, Tô Mạch hắng giọng nói: “Tinh hà lưu chuyển, thời không diệt vong, đó là lẽ thường của thế gian.

Ta không biết trước đây thế giới bên ngoài của ngươi như thế nào.

Ta có thể nói rõ ràng cho ngươi biết, Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh đều còn đó.

Bây giờ Thái Âm Tinh bị một thế lực tên là Nguyệt Cung chiếm giữ, đều là một đám nữ nhân xinh đẹp, người có quyền lực cao nhất tên là Hi Hòa.

Còn về Thái Dương Tinh, Kim Ô Tộc sống trên đó, sau nhiều trận

đại chiến với Vu Tộc, chỉ còn lại một con cuối cùng không rõ tung tích, hiện tại thế lực quản lý Thái Dương Tinh tên là Thiên Đình, cũng là một đám gia hỏa thú vị.

Ngoài ra không có quá nhiều điều đáng nói.

À đúng rồi, mấy trăm vạn năm qua vì đại chiến, hiện tại toàn bộ vũ trụ Hồng Hoang đã xuất hiện thêm mấy trăm Trung Thiên Thế Giới và mấy nghìn Tiểu Thiên Thế Giới!""Kim Ô chỉ còn lại một con thôi sao!" Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú ngắt lời Tô Mạch, tự lẩm bẩm."Ngươi thân với Kim Ô Tộc sao?" Tô Mạch cảm nhận được sự mất mát trong lời nói của Ngưu Thú và hỏi.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú kể lại chuyện cũ của mình: "Thân chứ, hồi nhỏ ta thường chạy lên Thái Dương Tinh để gặm lá cây Phù Tang, Đế Tuấn và Thái Nhất sống ở đó đều là huynh đệ kết bái của ta!"Là một Hoang Cổ Dị Thú, từ khi sinh ra, căn nguyên đã định tu luyện tốc độ cực nhanh.Cấm chế trên Thái Dương Tinh đối với rất nhiều tồn tại mà nói đều như cấm địa, nhưng với nó thì khác.Nó đến Thái Dương Tinh như về nhà vậy, cấm chế căn bản không thể ngăn cản.Nó thích nhất là gặm lá cây Phù Tang trên Thái Dương Tinh, thỉnh thoảng cũng đi Thái Âm Tinh gặm cây quế nguyệt.Đi nhiều thành quen, nó cùng hai huynh đệ Kim Ô là Đế Tuấn và Thái Nhất sống trên Thái Dương Tinh, từ không quen biết mà thành bạn tốt sống chết có nhau.Sau đó, vì một số chuyện, nó ở lại thế giới này canh giữ bảo rương.Những khoảng thời gian vui vẻ thuở ấu thơ, thường xuyên hiện lên trong đầu nó.Bây giờ đột nhiên nghe nói Kim Ô Tộc chỉ còn lại một con Kim Ô, thực sự khiến nó cảm thấy có chút hư ảo."Ngưu huynh, vậy ra bối phận của huynh khá lớn đó!" Vương giả của Kim Ô Tộc là Đế Tuấn và Thái Nhất vậy mà lại kết bái huynh đệ với Ngưu Thú, không khỏi khiến Tô Mạch phải nhìn bằng ánh mắt khác.Long Tộc là đại tộc.Vào thời huy hoàng nhất, Kim Ô Tộc còn uy phong hơn Long Tộc, chỉ là sau này dần dần suy

tàn.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú quen biết Đế Tuấn và Thái Nhất từ lúc yếu kém, nhưng bối phận và tư lịch thực sự cũng có chút kinh người.“Hắc hắc, đều là chuyện cũ rồi.

À đúng rồi, Vu Tộc đã đối chiến với ta và hai huynh đệ ta sau này ra sao?

Sau này nếu ta có cơ hội ra ngoài, có thể giúp ta báo thù không?” Ánh mắt Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trở nên cực kỳ sáng, dường như đã hạ quyết tâm báo thù cho Kim Ô Tộc.“À, chắc là không có cơ hội rồi.” Tô Mạch nói.“Vì sao?” Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú không hiểu.“Trước trận đại chiến với Kim Ô Tộc, Vu Tộc cũng tổn thất nặng nề, gần như diệt tộc, sau đó Hậu Thổ Nương Nương của Vu Tộc thương xót chúng sinh thế giới không dễ, đã lấy luân hồi đại đạo của bản thân hóa thành Lục Đạo Luân Hồi Chi Sở, tạo nên đại công đức.

Những Vu Tộc còn lại bây giờ đều ở đó.

Cũng không xuất thế nữa.

Ngưu huynh muốn đi báo thù, e rằng không thể vào được, cũng không đánh lại!” Tô Mạch đổ một gáo nước lạnh vào Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú.Việc muốn đi tìm Vu Tộc báo thù không phải là chuyện đơn giản.Lục Đạo Luân Hồi Chi Địa có cấm chế do đại công đức hóa thành.Đối với những kẻ có địch ý với sự vật bên trong thì không thể vào được, nếu cưỡng ép công phá, sẽ phải chịu sự phản phệ mãnh liệt của thiên địa.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trông có vẻ tu vi cao thâm, nhưng để khiêu chiến uy thế của thiên địa, Tô Mạch cảm thấy nó còn kém không chỉ một chút.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nói: “Ồ!

Vậy thì thôi!” Nghe thấy phiền phức như vậy, nó cũng từ bỏ ý niệm đó.Nó cũng không phải kẻ ngốc.Trước tiên không nói có thể ra ngoài được hay không.Chỉ nghe Tô Mạch nói, đại năng Vu Tộc đã tạo ra đại công đức chấn động thiên địa, một tồn tại như vậy, nghe thôi đã

thấy khủng khiếp đến nhường nào.Tuy kết bái huynh đệ với Đế Tuấn và Thái Nhất, nhưng cũng không đến mức vì hai người mà liều mạng.Sau khi trầm mặc một lát, Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú lại mở miệng hỏi: "À đúng rồi, vừa nãy ngươi nói Kim Ô Tộc còn lại một con Kim Ô, tên là gì, có lẽ ta cũng biết!""Con Kim Ô còn sống sót đó là thái tử nhỏ nhất trong mười vị thái tử của Kim Ô Tộc, tên là Lục Áp."Những chuyện này Tô Mạch đều biết rõ từ mật điển của Long Tộc.Anh vốn dĩ luôn có hứng thú với những thông tin lung tung như vậy, nên mới nhớ rõ ràng.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú hiển nhiên biết Lục Áp, nghe tin nó còn sống, trong mắt lộ ra một tia an ủi: "Ồ, là tiểu Lục Áp à, ta biết nó, tung tích bất minh, ý là, chết hay mất tích vậy?"Tô Mạch kể ra tất cả những gì mình biết: "Những thông tin ta vừa nói đều đã được vô số tồn tại nghiệm chứng xác định.

Còn về Lục Áp đi đâu, hiện tại có một số phỏng đoán.

Trong đó khả năng đáng tin cậy nhất là đã đi về phía Tây, trở thành Phật Tổ trong một thế lực lớn tên là Phật Môn, tên là Nhật Như, hoặc còn gọi là Ô Sào Thiền Sư.

Còn về việc có thật hay không, bản thân Nhật Như cũng không thừa nhận!"Trên thế giới hiện nay, thực ra có rất nhiều tồn tại đang tìm kiếm tung tích của Lục Áp.Bởi vì trên người nó có thể có manh mối về Đông Hoàng Chung, bí bảo của Kim Ô Tộc.Đông Hoàng Chung là vô thượng chí bảo.Không chỉ có thể trấn áp khí vận như Phiên Thiên Ấn, nó còn có thể trấn áp thời không, cũng là một lợi khí phòng ngự vô thượng.Sau trận đại chiến giữa Kim Ô Tộc và Vu Tộc, nó không còn xuất thế nữa.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nhíu mày: "Phía Tây?

Phật Tổ, chắc không phải một đám ngốc tử chứ?"Trong lời nói của nó đối với Phật Môn dường như có sự ghét bỏ sâu sắc.Tô Mạch hỏi: "Ngưu huynh, ngươi biết Phật Môn sao!"Phật Môn phương Tây

hiện nay là một thế lực lớn, nhưng trước đó luôn không có tiếng tăm.Cũng chỉ trong những năm gần đây mới trở nên nổi tiếng.“Biết chứ, sao lại không biết, đám người đó động một chút là ‘bảo vật có duyên với ta’ hoặc ‘thí chủ có duyên với ta’.

Cướp người cướp bảo bối, phiền chết đi được, khi ta ở bên ngoài không biết đã đánh cho chết bao nhiêu kẻ rồi!” Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nhớ lại một số kỷ niệm không hay, không khỏi bĩu môi, hiển nhiên ấn tượng về Phật Môn rất tệ.Điều này khiến Tô Mạch kinh ngạc.Bởi vì khi quyết định ra ngoài lịch luyện, các trưởng lão trong tộc mới nói với anh phải cẩn thận Phật Môn độ hóa, anh mới biết chuyện gì đang xảy ra.Bây giờ nhìn từ lời nói của Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú.Thế lực Phật Môn này không chỉ tồn tại lâu rồi, ngay cả cái tính cách cố hữu của họ cũng chưa từng thay đổi.Có thể kiên trì như vậy, không khỏi cũng là một loại chuyện cực kỳ kỳ quái.“Ngưu huynh có kế hoạch gì không?

Cho tương lai!” Trò chuyện lâu như vậy, Tô Mạch đã hiểu một số thông tin về Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú.Anh cảm thấy con trâu ngây ngô này có chút thú vị.Anh cố ý hỏi như vậy, rồi thử xem có thể đưa nó rời đi không, sau này bất kể là làm bạn đồng hành hay tọa kỵ, cũng là một trợ lực lớn.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trả lời hai chữ: “Ngủ!”Trong cuộc đời trâu, hai chữ “ngủ” chiếm đại đa số thời gian.Trong một thế giới khô khan như vậy, ngoài việc ngủ, nó cũng không tìm ra được niềm vui nào khác.“Ngươi hỏi nhiều chuyện bên ngoài như vậy, không muốn ra ngoài xem sao?” Tô Mạch hỏi.“À, nhưng có ích gì đâu, ta phải ở đây canh giữ bảo rương mà, đó là trách nhiệm của ta!” Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú có chút thất vọng.Ba nghìn đại thế giới bên ngoài rực rỡ như vậy, thế giới này lại khô khan đến thế, nó sớm đã chán ngán đến phát ngốc rồi.Nhưng không có cách nào.Trách nhiệm là trách nhiệm, không thể thoái thác, chỉ cần bảo

rương còn đó, nó phải canh giữ chết cứng ở đây, không thể đi đâu được!Tô Mạch nghe Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nói nguyên nhân không rời khỏi đây chỉ có thế, liền vỗ ngực biểu thị: "Cái này đơn giản, ta có cách này!""Cách ư?" Bàn Ngưu Thú cũng hưng phấn.Những ngày tháng khô khan, từng ngày từng ngày không muốn tiếp tục nữa, nếu có thể rời đi, thì còn gì bằng.Tô Mạch hùng hồn nói: "Không phải ngươi phải ở đây canh giữ bảo rương sao?

Đưa bảo rương cho ta, ta sẽ mở cấm chế bên trong, lấy được cơ duyên bên trong, như vậy bảo rương không còn nữa, chẳng phải ngươi có thể rời đi rồi sao?"Vẻ mặt một lòng vì nghĩa của anh rất đáng tin cậy.Bàn Ngưu Thú nghe xong cũng ngớ người một lúc.Sau đó mới lắc đầu và nói lắp bắp: "Không được!"Tô Mạch nghe xong lời nói hao tốn bao nhiêu lời lẽ lại hóa thành công cốc, có chút sốt ruột hỏi: "Tại sao lại không được chứ!"Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú đầy vẻ áy náy giải thích lý do với Tô Mạch: "Trách nhiệm của ta là canh giữ bảo rương này, cách canh giữ bảo rương là ở bên cạnh bảo rương, chỉ khi người khác đánh bại ta hoặc giết chết ta, mới có thể lấy bảo rương đi.

Đó là quy tắc bất di bất dịch đã khắc sâu trên người ta!

Chương 979

Cho nên, xin lỗi, bảo rương không thể trực tiếp đưa cho ngươi!"Thì ra là vậy.Tồn tại đã khiến nó ở lại đây canh giữ bảo rương đã sớm lấp đầy mọi lỗ hổng.Chỉ khi đánh bại hoặc giết chết Bàn Ngưu Thú, chứng minh được thực lực, mới có thể lấy bảo rương đi."Không cần xin lỗi, nếu đã như vậy, vậy ta bắt đầu đây!" Pháp lực quanh thân Tô Mạch cuồn cuộn, khí thế theo gió dâng cao nói."Ý ngươi là muốn động thủ với ta sao?" Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trợn to mắt trâu, dường như nhìn thấy điều không thể tin nổi.Từ khi Tô Mạch bước vào thế giới này, nó đã tỉnh.Nó cũng nhận ra tu vi của anh chỉ có Thần Cảnh, hoàn toàn không có uy hiếp gì với nó, nên mới nói chuyện nhiều như vậy.Ban đầu nó nghĩ rằng sau khi nói rõ trách nhiệm của mình, đối phương là một tiểu long khá được lòng sẽ biết khó mà lui.Ai ngờ.Bây giờ đối phương lại muốn động thủ với nó!Đơn giản là một trò cười lớn.Là căn nguyên của Hoang Cổ Dị Chủng, cộng thêm mấy trăm vạn năm tu luyện.Bàn Ngưu Thú cảm thấy ngay cả khi đấu với tồn tại đã khiến nó canh giữ bảo rương trước đây, nó cũng có sức chiến một trận.Một thân hình nhỏ bé như Tô Mạch, thật sự không đủ để nó đánh vài cái.Tô Mạch lơ lửng giữa không trung, cười nhạt nói: "Ngưu huynh cảm thấy ta không đủ tư cách sao?" Rồi anh cầm Phiên Thiên Ấn trong tay.Đối chiến với những tồn tại có da dày thịt béo, sức mạnh to lớn như Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú, Đả Thần Tiên không quá thích hợp.Cảm nhận khí tức lưu chuyển trên Phiên Thiên Ấn, ánh mắt Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú ngưng trọng hơn một chút.Nhiều năm chưa từng đánh nhau với ai, nó sớm đã muốn vận động gân cốt rồi, bây giờ Tô Mạch có khả năng chiến đấu với nó.Điều này khiến lòng nó ít nhiều cũng có chút hưng phấn.Nhưng vì trước đó trò chuyện với Tô Mạch, khiến nó nhận ra con rồng này không phải kẻ xấu, nên nó đã cố

gắng kiềm chế chiến ý trong lòng, cuối cùng nhắc nhở: "Vì bị quy tắc ràng buộc, ta chỉ có thể toàn lực ứng phó, đến lúc đó có thể không giữ được tay, ngươi có chắc chắn muốn khiêu chiến ta để lấy bảo rương không?""Chắc chắn!" Đối với bảo rương này, Tô Mạch quyết tâm phải có được.Vì không thể dùng tiểu xảo để dễ dàng lấy được, vậy anh cũng không ngại bộc lộ thực lực, dùng thực lực để lấy.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú gầm lên một tiếng động trời: "Được!

Vậy ta không khách khí nữa, mooo!" Theo đó, Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú không còn kiềm chế thân hình của mình nữa, khôi phục trạng thái chân thân che trời lấp đất."Ta đến đây!" Móng guốc trâu to như núi lớn nặng nề dậm xuống đất.Mặt đất lập tức nứt toác thành bốn năm mảnh, từng khe nứt sâu không thấy đáy lan rộng ra ngay lập tức, đồng thời sóng xung kích cũng ngay lập tức va vào người Tô Mạch.Tô Mạch chỉ cảm thấy mình bị mấy thế giới cùng lúc va vào, khiến anh cảm thấy như mình là một sinh vật yếu ớt và bất lực nhất đang đối mặt với bão tố của Đông Hải.Loại cảm giác này, đã lâu rồi anh không được nếm trải.Vì vậy anh cũng hưng phấn, pháp lực Thần Cảnh sơ giai không ngừng vận chuyển, bám rễ vào hư không bốn phía, đối mặt với làn sóng xung kích ập tới, anh đứng vững như tảng đá, mặc cho sóng lớn va đập!Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nói: "Tốt, xem ra không phải gà yếu thật!

Vậy ta hoàn toàn yên tâm rồi!" Có thể chịu được một đòn như vậy, Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú bắt đầu nghiêm túc.Hai chiếc sừng trâu phát ra ánh sáng xám mờ, khí tức hoang dã tang thương lan tỏa trên đó, sau đó một luồng lôi đình đen bắn ra, thẳng tắp lao về phía Tô Mạch.Tô Mạch không dám lơ là, sử dụng độn pháp để né tránh.Luồng lôi đình đen đó như có thần dị vậy, khi sắp chạm vào anh, nó lại cong lại lao về phía anh!Tô Mạch hô: "Xem đây!" Phiên Thiên Ấn trong tay anh đột nhiên biến lớn, mặt ấn như một bức tường thành kiên cố, trực

tiếp va chạm với lôi đình đen.Một tiếng va chạm.Phiên Thiên Ấn không hề hấn gì, lôi đình đen thì bị đánh tan thành từng dòng điện đen, theo Phiên Thiên Ấn, di chuyển trên người Tô Mạch.Tô Mạch chỉ cảm thấy thân thể mình hơi tê tê.Sau khi tê tê, anh kinh ngạc phát hiện, nhục thân của mình dưới sự cọ rửa của dòng điện đen, ẩn ẩn mạnh hơn một chút.Tuy chỉ là một chút, nhưng cũng đủ để kinh ngạc.Dù sao nhục thân bản thể của Long Tộc là nhờ trải qua siêu đại lôi kiếp mới trở nên cường hãn như vậy.Những phương pháp tu luyện và tăng tiến thể phách thông thường đối với nhục thân hiện tại của anh đều vô dụng.Bây giờ một luồng lôi điện đen của Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú vậy mà có thể tăng tiến thể phách.Điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của Tô Mạch.“Nữa đi!” Tô Mạch lớn tiếng kêu.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú cũng không khách khí, ánh sáng lóe lên ở đầu sừng trâu, từng luồng lôi đình đen dày đặc bay ra, kết thành một tấm lưới điện khổng lồ, trực tiếp bao phủ Tô Mạch.Tô Mạch cẩn thận kích tán lôi đình đen thành dòng điện đen, sau đó tắm mình trong dòng điện đen.Nhìn từ bên ngoài.Khu vực lân cận hoàn toàn bị điện quang đen bao phủ, tình hình có vẻ nguy cấp.Thấy vậy, Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trong lòng có chút thất vọng.Nó vốn nghĩ rằng con rồng này đủ để có một trận đại chiến sảng khoái.Nhưng, bây giờ, nó chỉ mới dùng chưa đến một phần mười thủ đoạn, mà đối phương đã rơi vào hiểm cảnh.Ý niệm muốn vận động gân cốt thoải mái xem ra đã hỏng rồi!Khi Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú đang phân vân suy tính có nên tiếp tục phát động tấn công, để lại cho Tô Mạch một con đường sống chịu chút trừng phạt hay không.Điện quang đen như bị Tô Mạch hấp thu hoàn toàn, không còn thấy dấu vết nữa.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú tưởng Tô Mạch đã rơi vào tuyệt cảnh, lúc này lại thấy sắc mặt anh kích động, dường như đã có được lợi ích to lớn.“Nữa đi, Ngưu huynh!” Tô Mạch đang trong trạng thái say mê chờ mãi không thấy Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú tiếp tục phóng ra lôi đình đen, bèn mở miệng thúc giục.“Tiểu tử thú vị, có chút

bản lĩnh!" Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú lúc này mới nhận ra Hoang Cổ Thần Lôi không những không thể tác dụng với Tô Mạch, ngược lại còn khiến anh được lợi.Thế là, nó không còn bùng phát lôi đình nữa, trực tiếp dùng thân thể khổng lồ của mình, lao thẳng vào Tô Mạch!"Ầm!" Thân thể khổng lồ của Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú va chạm mạnh với Phiên Thiên Ấn trong tay con rồng.Tô Mạch trực tiếp bay ngược ra ngoài, khóe miệng rỉ ra một tia máu rồng.Sức mạnh kia so với làn sóng xung kích trước đó cường hãn hơn vạn lần.Ước tính, sức mạnh đó mà đi va vào Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn cũng có thể chấn động ba lần.Không dễ chịu chút nào.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú cũng không dễ chịu.Nơi va chạm với Phiên Thiên Ấn cho đến nay vẫn có một luồng khí tức thần dị lưu chuyển phá hoại, khiến vết thương của nó không thể phục hồi ngay lập tức."Lại nữa!" Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú lại một lần nữa lao về phía Tô Mạch.Đối với loại Hoang Cổ Dị Chủng này, thân thể chính là thần binh lợi khí!Va chạm là phương thức tấn công yêu thích nhất của chúng.Chỉ cần phía trước có kẻ địch, thì cứ va, va cho ra một càn khôn rộng lớn!"Tốt lắm!" Đối với kiểu đối chiến đơn giản thô bạo này, Tô Mạch cũng thích.Tuy rằng quanh năm hành tẩu thiên hạ dùng hình dạng người, nhưng trong xương cốt anh vẫn là một con Cửu Trảo Kim Long, cũng thích kiểu thô ráp này."Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" "....." Một lần nữa lao về phía trước, một lần nữa bị phản chấn.Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú nhanh chóng không nhớ rõ đã va chạm bao nhiêu lần rồi.Nhưng, con tiểu long đối diện như một tiểu cường không thể đánh chết, mỗi lần đều cứng rắn va chạm với nó.Tuy không trực tiếp cứng đối cứng mà dùng pháp bảo trong tay.Nhưng điều đó khiến nó trong lòng có chút ngưỡng mộ.Sau một lần va chạm nữa, nó dừng lại nói: "Chiêu thức thông thường, không thể làm gì được ngươi, vậy ta chỉ có thể sử dụng Đại Đạo Lãnh Địa của ta!"Trong khi nói, thời không xung quanh thân thể khổng lồ của nó đột nhiên ngưng trệ, một luồng quy tắc Đại Đạo mang theo

sắc xanh nhạt lan tỏa ra, bao trùm khu vực hàng triệu dặm, hóa thành một lãnh địa vô cùng bài xích các pháp tắc Đại Đạo khác.

Đột nhiên bị ràng buộc giữa không trung, Tô Mạch thực sự có chút chấn động.

Trước đó hắn cảm nhận được khí tức trên người Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú cực kỳ mờ mịt phức tạp, biết rằng khó đối phó.

Nhưng không ngờ, con trâu này lại khó đối phó đến vậy.

Nó vậy mà lại nắm giữ Đại Đạo Lãnh Địa của một đại năng cảnh giới Vô Vi!Loại Đại Đạo Lãnh Địa ánh lên màu xanh biếc càng khiến người ta khó lý giải.Chẳng trách thế giới này, khắp nơi đều là đồng cỏ xanh biếc!Vì trước đó đã giao thủ với Thông Thiên Đạo Tổ, nên Tô Mạch chỉ là đối với thủ đoạn của đại năng cảnh giới Vô Vi.Cho nên lúc này Tô Mạch mới không hoảng không vội mà suy nghĩ nhiều như vậy.Trong thức hải của anh, Tiên Thiên Thần Thai Linh với dung mạo như một thần thai tiên thiên lại một lần nữa ngưng tụ hoàn thành.Tiên Thiên Thần Thai Linh lặng lẽ mở mắt, một luồng dao động phát ra, tạo ra một không gian lãnh địa do anh thao túng bên cạnh Tô Mạch.Lần này Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú không thể tin nổi.Thậm chí nó còn nghi ngờ mình có nhìn lầm không.Nhưng, mọi vật trong Đại Đạo Lãnh Địa đều không thể thoát khỏi cảm ứng của nó.Thực sự không nhìn lầm.Con rồng này cũng tạo ra một Đại Đạo Lãnh Địa, tuy rằng Đại Đạo Lãnh Địa đó mơ hồ, pháp tắc Đại Đạo bên trong cũng phức tạp.Nhưng bất kể Đại Đạo Lãnh Địa đó mơ hồ đến đâu, nó đều đại diện cho một điều.Đó là Tô Mạch về mặt tu vi không hề yếu hơn nó, nó đã luôn nhìn lầm rồi!“Không thể nào!

Chẳng lẽ nó cũng là cảnh giới Vô Vi!” Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú không muốn tin tất cả.Nghe nói vậy, Tô Mạch biết, Bàn Ngưu Thú cũng giống như Thông Thiên Đạo Tổ đã hiểu lầm.Sự hiểu lầm này có

lợi cho anh, nên anh cũng không vạch trần, cố ý thần bí nói: “Nếu không có chút bản lĩnh, sao dám khiêu chiến Ngưu huynh!”“Tốt, tốt!” Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú không nói nữa, lại một lần nữa xông lên.Bây giờ nó coi Tô Mạch là một đối thủ ngang hàng.Một rồng một trâu cứ thế kịch liệt chiến đấu một trận.Đại Đạo Lãnh Địa của Bàn Ngưu Thú không tác dụng với Tô Mạch, Đại Đạo Lãnh Địa của Tô Mạch là một Đại Đạo Lãnh Địa giả, cũng không tác dụng với Bàn Ngưu Thú.Cho nên phương thức giao chiến, lại khôi phục thành kiểu thô bạo trước đó.Va chạm!Va chạm dữ dội!Mặt đất sớm đã không chịu nổi dư chấn của giao chiến, hóa thành nham thạch sôi sục.Không gian cũng rung chuyển dữ dội, cận kề vỡ nát.“Ầm!” Không biết đã qua bao lâu.Theo tiếng va chạm mãnh liệt cuối cùng, thế giới này hóa thành hư vô.Bàn Ngưu Thú nằm gục trên một mảnh không gian khá lớn, mặc cho dòng không gian hỗn loạn cọ rửa trên người, thở dài một hơi nói: “Ngươi thắng rồi!

Bảo rương cho ngươi!”Tối qua nó ném chiếc bảo rương vàng óng đang ở bên cạnh cho Tô Mạch đang cách đó không xa.Trong trận đại chiến trước đó, sức mạnh thô bạo chiếm ưu thế lớn.Nhưng Phiên Thiên Ấn cứ hết lần này đến lần khác đập vào người nó, khiến vết thương của nó luôn không thể phục hồi.Đến tận bây giờ, nó đầy vết sẹo, khắp người đều có vết bầm do Phiên Thiên Ấn để lại, không còn khả năng phát động tấn công nữa.Theo quy tắc ràng buộc, khi đạt đến mức độ đó, nó có thể giao bảo rương ra.Vì vậy, không hề do dự, nó ném bảo rương cho Tô Mạch như thể được giải thoát.Tô Mạch cũng không khá hơn.Kiệt sức, anh vẫn luôn cố gắng nhẫn nhịn.Bây giờ nhận lấy bảo rương, một ngụm máu đen lập tức thổ ra, giữa đó kẹp theo một số mảnh nội tạng bị vỡ nát do nội thương.Sau khi nghỉ ngơi một lát, hồi phục được một chút trạng thái, Tô Mạch đứng dậy, cố gắng ngưng tụ một khoảng không gian xung quanh, rồi đi đến bên cạnh Bàn Ngưu Thú ngồi xuống hỏi: “Cảm ơn Ngưu huynh, à đúng

rồi, không biết Ngưu huynh xưng hô thế nào!”Sau khi không còn bị ràng buộc canh giữ bảo rương, tâm trạng Ngưu Thọ trở nên đặc biệt vui vẻ.Đồng thời đối với Tô Mạch cũng có một tia cảm kích.Tiểu huynh đệ này thật là người tốt, không những bầu bạn trò chuyện, còn giúp nó phá vỡ sự ràng buộc!Mấy trăm vạn năm rồi.Cuối cùng cũng có một ngày!Tô Mạch nói: “Ngưu Thọ!

Tên hay lắm, vậy Ngưu huynh có muốn đến Long Tộc của ta chơi không, Long Tộc ta giao hữu rộng rãi, xử sự công chính, Ngưu huynh có thời gian có thể đến xem!”Sau khi biết đối phương là một đại năng cảnh giới Vô Vi.Trong lòng Tô Mạch cũng đã từ bỏ ý định thu phục Ngưu Thọ làm tọa kỵ.Mỗi một đại năng cảnh giới Vô Vi đều là thiên kiêu được thiên địa ưu ái.Tuyệt đối không thể trở thành tọa kỵ của người khác.Anh thử xem có thể mời đối phương gia nhập Long Tộc không.Long Tộc nếu có thêm một khách khanh cảnh giới Vô Vi, lợi ích mang lại sẽ vô cùng to lớn.Ngưu Thọ nói: “Ta cũng không biết đi đâu, nhưng tiểu huynh đệ đã nói vậy, đợi ta du lịch bên ngoài xong, nhất định sẽ đến Long Tộc xem thử!” Ngưu Thọ muốn đi ra ngoài xem những thay đổi của mấy trăm vạn năm.Còn về việc có gia nhập Long Tộc hay không, đó là chuyện sau này.Tô Mạch lấy ra một khối ngọc bài làm từ vảy rồng từ trong Càn Khôn Đại đưa cho Ngưu Thọ: “Ừm, đây là tín vật của Long Tộc ta, Ngưu huynh cầm lấy, chỉ cần tìm một con sông hồ biển lớn tùy ý, sẽ có Long Tộc tiếp đãi!”Ngưu Thọ nhận lấy, một ngụm nuốt vào bụng, nó có Càn Khôn Đại riêng.Ngưu Thọ Hành lấy sừng trâu của mình bẻ ra khỏi đầu, thu nhỏ lại rồi đưa cho Tô Mạch: “Tiểu huynh đệ, ta cũng không có gì có thể dùng làm tín vật, chỉ có sừng trâu này ngươi cầm lấy, có việc cần ta giúp thì đốt nó là được!”Hành động này thực sự có chút nằm ngoài dự liệu của Tô Mạch.Ai lại tự bẻ sừng của mình ra.Thật quá tùy tiện! Anh vội vàng xua tay: “Ngưu huynh, cái này quá quý trọng, ta không thể nhận, nếu ta nhận rồi, trên đầu huynh chẳng phải sẽ không đối

xứng sao!”Ngưu Thọ không thèm để ý, lại một lần nữa đưa sừng trâu: “Cầm lấy đi, chỉ là một cái sừng thôi mà, sẽ mọc lại nhanh thôi!”Đồng thời.Chỗ sừng trâu vừa bẻ gãy trên đầu nó bắt đầu nhanh chóng mọc lại.Chỉ một lát sau đã khôi phục lại như cũ.Thấy sừng trâu của đối phương có thể tái sinh, Tô Mạch mới nhận lấy chiếc sừng trâu phát ra khí tức hoang dã đó.Sau khi trò chuyện thêm một lát.Một rồng một trâu từ biệt nhau tại đây.Nhìn Ngưu Thọ đâm thẳng xuyên qua từng bức tường ngăn cách các thế giới mà rời đi.Tô Mạch mỉm cười, tránh đi không gian cương phong, tùy tiện chui vào một Tiểu Thiên Thế Giới.Trước khi luyện hóa bảo rương, anh phải điều chỉnh trạng thái của mình đến đỉnh phong nhất.Trước đó tuy thắng được Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú, nhưng thực sự thắng vô cùng gian nan.Có mấy lần suýt chút nữa bị chấn động đến choáng váng, hôn mê.Sau trận đại chiến đó, Tô Mạch cũng đại khái biết được giới hạn chiến lực của mình đang ở giai đoạn nào.Đối với những tồn tại Vô Vi Cảnh có pháp tắc lĩnh ngộ trong Đại Đạo Lãnh Địa không nhiều hoặc pháp tắc yếu hơn, anh có thể tạm thời cầm chân thậm chí chiến thắng.Sau này nếu gặp thì không cần phải hoảng sợ!Nhưng nếu gặp những kẻ tu vi cao thâm hơn, thì vẫn phải giữ thái độ khiêm tốn.Nếu không bị những cường giả đó truy sát, thì thật sự là ngay cả cái mạng nhỏ cũng chưa chắc giữ được!Thở ra, hít vào... như có lôi đình kinh phong.Sinh linh của Tiểu Thế Giới này đã nghe tiếng sấm ba năm, dần dần bắt đầu quen thuộc với âm thanh như có như không đó.Tô Mạch đột nhiên mở mắt, một đạo thần quang rực rỡ bắn ra.Sau ba năm điều dưỡng.Tất cả vết thương âm ỉ trên cơ thể do trận chiến với Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú trước đó đã lành lặn, tổn hao thần thức cũng đã hồi phục.Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng khắp châu thân, Tô Mạch phát hiện cường độ nhục thân lại có tiến bộ mới: “Lợi ích từ trận đại chiến không ngờ lại nhiều hơn ta tưởng!”Thần niệm dường như cũng trở nên kiên cường dẻo dai hơn một chút.

Càng mạnh càng chiến?Càng chiến càng mạnh?Tô Mạch tâm trạng vui vẻ mang bảo rương trực tiếp rời khỏi Tiểu Thiên Thế Giới này.

Bức tường không gian của Tiểu Thiên Thế Giới khá không ổn định, việc phá giải bảo rương sẽ gây ra động tĩnh khá lớn, có thể gây vấn đề cho Tiểu Thiên Thế Giới.

Trong khi không ngừng di chuyển giữa các kẽ hở thế giới, Tô Mạch tìm thấy một Trung Thiên Thế Giới khá ổn định rồi chui vào.

Cảnh sắc của Trung Thiên Thế Giới này cực kỳ đẹp.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa.

Đều là biển mây được tạo thành từ những đám mây không tì vết.

Giữa biển mây lơ lửng một số đảo nhỏ.

Sinh linh của thế giới này đều sống trên các đảo nhỏ đó.

Không kinh động ai.

Tô Mạch tùy tiện tìm một phù đảo không có người, khai phá ra một động phủ.

Theo lệ cũ, sau khi bố trí các loại cấm chế xung quanh động phủ.

Tô Mạch mới bình tâm bắt đầu nghiên cứu cấm chế của bảo rương vàng mà anh có được từ Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú.

Nhìn từ dao động của cấm chế.

Cơ duyên bên trong bảo rương này hẳn không kém Đả Thần Tiên.

Đả Thần Tiên trong những năm qua đã được Tô Mạch sử dụng vô cùng thuận lợi.

Một cơ duyên không kém nó.

Điều này thực sự khiến Tô Mạch trong lòng có chút chờ mong.

Nhưng.

Nóng vội thì không ăn được đậu phụ nóng.

Chờ mong thì chờ mong.

Công phu mài giũa để phá giải cấm chế là điều không thể thiếu.

Chương 980

Bảo rương của Phiên Thiên Ấn có thể phá giải nhanh như vậy, hoàn toàn chỉ là một sự ngẫu nhiên, bởi vì truyền thừa trên người Tô Mạch và Phiên Thiên Ấn ẩn ẩn có sự hô ứng.

Bảo rương này không có duyên như vậy.

Vậy thì chỉ có thể từng chút một phá giải những phù văn cấm chế dày đặc như biển cấm chế trên đó.

Tất cả những tồn tại khi thu hoạch cơ duyên đều phải trải qua quá trình này, nên Tô Mạch cũng không có bất kỳ sự sốt ruột nào.

Anh đặt toàn bộ tâm thần vào đó.

Sau khi kiên nhẫn nghiên cứu phù văn cấm chế của bảo rương, Tô Mạch phát hiện phù văn cấm chế ở đây có chút khác biệt so với cấm chế anh đã biết trước đây.

Cổ xưa hơn, so với cách bố trí cấm chế hiện tại, có chỗ tỏ ra thô sơ, có chỗ lại trông tinh tế hơn.

Không có ai yếu hơn ai mạnh hơn.

Chỉ khiến Tô Mạch được gợi mở nhiều điều, thu hoạch không ít.

Thời gian chớp mắt, mười năm trôi qua.

Cấm chế trên bảo rương vàng giờ đã bị Tô Mạch mài mòn chỉ còn lại một tia cuối cùng.

Anh không vội mở bảo rương để thu hoạch cơ duyên.

Anh kiểm tra lại một lượt các cấm chế đã bố trí xung quanh, tránh việc vào khoảnh khắc bảo vật xuất thế, động tĩnh quá lớn thu hút sự dòm ngó của người khác.

Sau khi chuẩn bị vạn toàn.

Tô Mạch hai tay chạm vào bảo rương, tâm niệm vừa động, tiêu diệt tia cấm chế cuối cùng, bảo rương vàng trên người anh vỡ tan, hóa thành những điểm sáng biến mất không thấy tăm hơi.

Rồi sau đó.

Rồi sau đó không còn gì nữa!Không có bảo bối nào cả!Tô Mạch không nhìn thấy bất kỳ thứ gì rơi ra từ bảo rương!Chẳng lẽ là một cái hộp rỗng?Cái bảo rương vàng mà anh đã vất vả đánh một trận với Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú để cướp được, vậy mà lại là một cái hộp rỗng?Ngưu Thọ bị giam cầm mấy trăm vạn năm, canh giữ vậy mà là một cái hộp rỗng?Tô Mạch tin rằng nếu Ngưu Thọ biết chắc chắn không thể chấp nhận kết quả này, và anh cũng không thể chấp nhận kết quả này!Không phải quá hố rồi sao?Không đúng!Bảo rương thông thường đều do thiên địa sinh thành, ngoại lực không thể thay đổi.Vì sao thiên địa lại sinh ra một cái bảo rương rỗng?Tô Mạch bình tĩnh lại cảm thấy có gì đó không ổn, cảm thấy có lẽ mình đã bỏ sót điều gì.Bên trong bảo rương thông thường ẩn chứa bảo vật hoặc cũng có thể là cơ duyên.Có khả năng nào cơ duyên này không thể nhìn thấy bằng mắt thường không?Tô Mạch phát tán thần niệm từ thức hải ra, bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm từng tấc góc trên mặt đất.Rất nhanh, anh có phát hiện.Trên mặt đất có một đạo linh hồn ấn ký dẫn dắt cực kỳ nhỏ bé, không thể nhìn thấy bằng mắt thường.Là một đạo linh hồn ấn ký dẫn dắt.Nó dùng linh hồn làm ấn ký để dẫn dắt, chỉ dẫn đi đến một nơi.Đơn giản, nó là một chiếc chìa khóa.Chỉ là chiếc chìa khóa này sẽ dẫn anh đến trước cánh cổng cần mở mà thôi.Tô Mạch nâng linh hồn ấn ký dẫn dắt trong tay: “Ta, ta không thể nào xui xẻo đến mức đó!”Tuy rằng anh cảm thấy nó không có thực chất tồn tại.Nhưng anh có thể cảm nhận được, chỉ cần anh muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng thần thức kích hoạt đạo dẫn dắt này.Rồi sau đó nó sẽ chỉ dẫn

anh đến nơi có bảo vật hoặc cơ duyên.Như lần trước vậy.Tô Mạch cẩn thận triệu hồi Đả Thần Tiên và Phiên Thiên Ấn bảo vệ quanh thân, sau khi kiểm tra xác định không còn vấn đề gì xung quanh, anh mới cẩn thận dùng thần thức kích hoạt linh hồn ấn ký dẫn dắt.Một cánh cổng ánh sáng hư ảo chỉ có thể nhìn thấy bằng linh hồn hiện ra.Tô Mạch không còn do dự nữa.Anh trực tiếp hóa hư thân thể rồi xông vào.Tại khoảnh khắc tiến vào, cánh cổng ánh sáng hư ảo rung lắc dữ dội một trận, rồi từ từ vỡ nát, biến mất không thấy tăm hơi.

Một đêm trôi qua.

Sau một giấc ngủ ngon lành, lão già và hổ tử đẩy nắp quan tài ra, phát hiện cửa lớn đã mở, Tô Mạch đang ngồi thẳng tắp đối diện cửa, lập tức hoảng loạn bò ra.

"Trời đất ơi, đã dặn đừng ra khỏi quan tài, đừng ra khỏi quan tài rồi mà, giờ hồn phách đã bị quỷ câu đi rồi sao!" Lão già hiểu lầm, nước mắt giàn giụa, cảm thấy một thanh niên trẻ tuổi lại mất mạng thì thật đáng tiếc.

Tô Mạch từ từ quay đầu lại, cười nói: "Hai vị đêm qua ngủ có ngon không?" "Ơ, không sao sao?" Lão già bước tới, đi vòng quanh Tô Mạch một lượt, vừa xem xét vừa tán thưởng.

Hổ tử còn trực tiếp hơn, vươn tay chọc chọc vào cánh tay Tô Mạch, kinh ngạc hét lên với lão già: "Ông nội, là người thật!" Tô Mạch dở khóc dở cười.

Không phải là người thật đâu, hình dáng con người hiện tại chỉ là hóa thân khi Cửu Trảo Kim Long ta lịch luyện bên ngoài thôi.

"Không sao cả, ta làm sao có chuyện được.

Từ nay về sau cũng không cần ngủ trong quan tài nữa.

Quỷ đã bị ta diệt rồi, ta cũng phải đi thôi!" Sở dĩ nán lại đến giờ,

Tô Mạch chẳng qua là muốn tạm biệt lão già, nếu không thì đã trực tiếp tẩy đi ký ức của những người bị Tránh Quỷ ảnh hưởng trong phạm vi vạn dặm, để họ khôi phục cuộc sống bình thường như trước.

"Quỷ bị diệt rồi sao?" Giọng lão già có chút nghi ngờ.

Dù sao hình tượng Tô Mạch hiện tại trông nho nhã, có vẻ yếu ớt, không giống một mãnh nhân có thể diệt quỷ.

"À, chẳng qua là một con tiểu quỷ thôi!" Tô Mạch đứng dậy, xoa đầu hổ tử, rồi đánh một luồng linh khí vào cơ thể nó.

Luồng linh khí sẽ liên tục tẩy tủy kinh, thay đổi tư chất của nó.

Mặc dù không nhất định có thể khiến nó trường sinh bất lão, nhưng sống hơn trăm năm không bệnh tật thì chắc chắn là được.

Lão già đứng tại chỗ gãi gãi đầu, không biết phải tiếp lời Tô Mạch thế nào.

Chương 981

Quỷ thật sự đã bị diệt rồi sao?

Tô Mạch cười khẽ, trực tiếp xoay người hóa thành độn quang biến mất tại đây.

Thấy vậy, lão nhân và hổ tử trợn mắt há mồm ngây người một lúc lâu sau mới phản ứng lại, nhận ra đó là thần tiên.

Phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, hướng về phía Tô Mạch biến mất mà dập đầu nói: "Cảm tạ lão thiên gia phù hộ, cảm tạ thần tiên ra tay giúp con diệt ác quỷ!" Bịch!

Bịch!

Bịch!

Vì cửa lớn đã mở, những người hàng xóm sợ hai ông cháu gặp chuyện nên đến xem, vừa lúc nhìn thấy cảnh lão nhân và hổ tử dập đầu như giã tỏi.

Thế là họ hỏi duyên cớ.

Hai người kể lại chuyện Tô Mạch xuất hiện, những điều thần dị trên người anh, và chuyện anh hóa thành một luồng bạch quang bay đi, thêm dầu thêm mỡ kể hết ra.

Lúc đầu hàng xóm không tin.

Nhưng sau đó những ngày tiếp theo không còn quỷ vật ăn người nữa, cuộc sống lại trở lại quỹ đạo.

Họ hoàn toàn tin tưởng.

Không chỉ tin, mà còn tự phát tổ chức quyên góp tiền để lập một miếu thờ Tô Mạch.

Triều đình của quốc gia mà thôn đó thuộc về cũng đang điều tra nguyên nhân ác quỷ biến mất.

Điều tra đi điều tra lại, họ điều tra đến thôn này.

Cảm thấy câu chuyện về thần tiên ra tay tương trợ là đáng tin cậy nhất và cũng có lợi cho việc thống trị.

Thế là họ tiến hành tuyên truyền rộng rãi.

Cứ như vậy, từng ngôi miếu thần mọc lên, hương hỏa thịnh vượng, trở thành tín ngưỡng tế tự đặc trưng của một vùng.

Đương nhiên, đó đều là chuyện về sau.

Sau khi rời khỏi thôn, Tô Mạch không đi xa, mà tìm đến nơi Thủ Sơn Minh Tương bắt đầu xuất hiện vào đêm hôm trước.

Nơi Thủ Sơn Minh Tương tồn tại ắt có bảo vật.

Còn bảo vật ở đâu, thì không ai biết chắc.

Có thể ở nơi Thủ Sơn Minh Tương xuất hiện, cũng có thể ở nơi nó biến mất, hoặc cũng có thể ở những điểm nó đi qua giữa chừng.

Ở một bãi sông.

Đêm qua Tô Mạch nhìn thấy rất rõ, Thủ Sơn Minh Tương sớm nhất nổi lên phía trên điểm này.

Bảo bối có khả năng ở đó.

Tuy nhiên, Tô Mạch dùng thần niệm tỉ mỉ tìm kiếm từng nơi ở đây một lượt, nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào.

Đá thì là đá bình thường, sông thì là sông bình thường!

Tô Mạch có chút không cam lòng, bóp quyết, đào sâu ba thước ở nơi đây, vẫn không thu hoạch được gì.

“Sao vận khí của ta không tốt vậy, trưởng lão khi đó vừa đến nơi

Thủ Sơn Minh Tương xuất hiện là đã tìm được bảo bối, còn ta thì không được!" Tô Mạch ngồi trên một cành cây rẽ nhánh, cảm khái nói.

Anh còn có chút hoài nghi những lời các trưởng lão Long Tộc nói trước đây có phần hư trương thanh thế.

Bảo bối vừa đến là có, đơn giản như vậy sao?

Chương 982

Hoàn toàn lừa rồng mà!

"Tối đợi Thủ Sơn Minh Tương xuất hiện, rồi đi theo lộ trình nó đi, từng chút một mà tìm kiếm vậy!" Tô Mạch tự lẩm bẩm.

Anh vẫn còn chút kiên nhẫn, dù sao tìm bảo bối mà, có lạnh lẽo gì đâu!

Trước đây vì Phiên Thiên Ấn mà liên tục đại chiến lâu như vậy, bây giờ chỉ đợi một buổi ngày, hoàn toàn không vấn đề gì.

Hoàng hôn xuống, trăng lên.

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Tô Mạch mắt không chớp nhìn chằm chằm vào nơi Thủ Sơn Minh Tương xuất hiện tối qua, trong lòng thầm đếm: "Năm, bốn, ba, hai, một, xuất hiện!" Như thể bị thao túng, khi chữ "hai" vừa dứt trong lòng, thân hình Thủ Sơn Minh Tương từ từ hiện ra trước mặt anh.

Càng đến gần, càng có thể thấy thân hình Thủ Sơn Minh Tương đồ sộ đến mức nào.

Ngay cả hai cái sừng trên đầu quỷ cũng giống như hai ngọn núi lớn.

Tô Mạch có chút ác ý dâng lên trong lòng, trực tiếp bay đến vị trí ngang đầu Thủ Sơn Minh Tương, muốn chạm vào linh vật đã được lưu truyền từ xưa.

Nhưng lại chạm vào khoảng không.

Tay anh trực tiếp xuyên qua thân thể Thủ Sơn Minh Minh.

Hành động này cũng không gây bất kỳ ảnh hưởng nào cho Thủ

Sơn Minh Tương, nó vẫn kiên định theo một hướng mà tiến về phía trước.

"Đúng là phi vật chất mà!" Thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình, Tô Mạch bắt đầu chầm chậm theo sau Thủ Sơn Minh Tương.

Ngoài việc dùng thần niệm dò xét dưới lòng đất có bảo bối hay không, anh còn để lại rất nhiều ký hiệu.

Dù sao đêm nay dò xét khá vội vàng.

Nếu không tìm thấy bảo vật, thì ngày mai ban ngày có thể theo những ký hiệu này mà tìm lại một lần nữa.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Thủ Sơn Minh Tương cõng núi lớn đi rất chậm rãi.

Tô Mạch ở phía sau liền dò xét tỉ mỉ.

Đi được một đoạn, sắp đến nơi Thủ Sơn Minh Tương biến mất vào đêm hôm trước.

Không phát hiện ra bảo vật, nhưng lại phát hiện ra vài mỏ vàng sâu dưới lòng đất.

Vàng không có tác dụng gì đối với anh, nên anh không coi đó là thu hoạch.

"Chẳng lẽ bảo vật ở nơi Thủ Sơn Minh Tương biến mất sao?" Mang theo ý nghĩ này, sau khi thân hình Thủ Sơn Minh Tương dao động và biến mất trước mắt, Tô Mạch lập tức tiến hành dò xét kỹ lưỡng nơi này.

Ngay cả một khối đất hay một khúc gỗ mục cũng không bỏ qua.

Nhờ sự cẩn thận như vậy, anh thực sự đã có thu hoạch.

Sâu hàng ngàn dặm dưới lòng đất, có một cánh cổng cổ kính đang phát ra ba động không gian.

Rõ ràng đó là một truyền tống trận.

Truyền tống trận này dẫn đến đâu, Tô Mạch không rõ, nhưng anh biết nếu có bảo bối thì chắc chắn nó nằm bên trong cánh cổng đó.

"Đều không có, xem ra cơ duyên tại nơi Đế Tôn vẫn lạc mà Tu La Đại Tôn cực kỳ coi trọng hẳn là ở sâu trong địa đạo kia rồi!" Bên ngoài, La Sát Nữ cũng đã tìm kiếm khắp cả thế giới.

Chương 983

Nhưng không thấy bất kỳ thứ gì liên quan đến cơ duyên.

Chỉ có vô số hài cốt dày đặc và một di tích chiến trường thảm khốc vẫn còn có thể nhìn thấy đến tận bây giờ!

Trở lại trước địa đạo.

Cấm chế mà La Sát Nữ bố trí vẫn chưa bị kích hoạt.

Cô không biết liệu tồn tại bên trong đã ra ngoài chưa, hay bên trong căn bản không có bất kỳ sinh vật sống nào.

Tuy nhiên, dựa trên dị động của truyền tống trận trước đó, thế giới này lẽ ra đã có người được truyền tống vào.

Vì vậy, La Sát Nữ không hề thả lỏng cảnh giác.

Sau khi suy nghĩ, cô hóa thành một vũng máu, thấm vào trong đất.

Lớp đất bị thấm nhìn có vẻ đỏ sẫm, nhưng không có dị thường.

Vệt đỏ sẫm không ngừng kéo dài vào sâu bên trong địa đạo, mãi đến bên ngoài cung điện nơi Tô Mạch đang ở mới dừng lại.

Nhìn Tô Mạch đang ngây người lơ lửng giữa không trung, La Sát Nữ lập tức phản ứng, chính là dị động của truyền tống môn đã khiến cô có cơ hội ăn cắp Huyết Linh Châu thoát khỏi sự khống chế của Tu La Đại Tôn.

"Để cảm ơn ngươi, ta sẽ để máu của ngươi dung hợp với ta!" La Sát Nữ khôi phục lại hình người, liếm liếm môi, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Khí tức trên người Tô Mạch cho thấy tu vi của anh không cao, chỉ có Thần Cảnh sơ giai.

Một tồn tại như vậy, La Sát Nữ tự tin có thể dễ dàng giải quyết.

Sở dĩ chưa động thủ ngay là vì cô cảm nhận được không gian này dường như đã trải qua một trận đại chiến, dư ba chưa tiêu tán, khiến cô có chút kiêng dè.

Trên mặt đất chất đống một đống giáp trụ và kiếm đồng xanh.

Mặc dù rỉ sét loang lổ, nhưng từ những ba động trên đó có thể thấy đó đều là bảo bối.

Nhiều bảo bối như vậy lại bị vứt bừa bãi trên mặt đất, cực kỳ bất thường.

Vì vậy, cô quyết định đợi thêm một chút.

Chờ đợi.

Mấy ngày mấy đêm.

Trong mắt La Sát Nữ, nam tử trẻ tuổi trong cung điện đang ở trong một trạng thái cực kỳ phức tạp.

Dường như đang đốn ngộ, lại dường như đang suy nghĩ về đại đạo chí lý.

"Không thể đợi thêm nữa!" La Sát Nữ đã đưa ra quyết định.

Cô không biết Tô Mạch vì sao lại trầm tư, chỉ biết nếu cứ rụt rè tiếp tục, tuyệt đối sẽ không có thu hoạch lớn.

Lại một lần nữa hóa thành huyết thủy, bắt đầu chậm rãi tiến lại gần Tô Mạch một cách lén lút trên mặt đất cung điện.

Tô Mạch trông tu vi chỉ có Thần Cảnh sơ giai, nhưng La Sát Nữ vẫn nâng cao cảnh giác mười hai phần, chuẩn bị đánh lén đối địch.

Cô luôn cẩn thận.

Cần biết, cô chỉ là một trong số rất nhiều con gái của Tu La Đại

Tôn.

Cô có thể trở thành cái gọi là Đại Công Tước Chủ là vì đủ cẩn thận sống lâu, và trong từng cuộc đối địch đều chiếm thế thượng phong, thu hoạch cơ duyên, từ đó tu vi đột phá mạnh mẽ.

La Sát Nữ càng ngày càng đến gần Tô Mạch.

Mười trượng.

Chương 984

Tám trượng.

Ba trượng...

Trong nháy mắt, đã đến dưới chân Tô Mạch.

Đúng lúc chuẩn bị ra tay, Tô Mạch trên đầu bỗng có động tĩnh… "Ai nha, ta nghĩ nhiều làm gì.

Bất kể Long Tộc trước đây có tham gia vào âm mưu hãm hại Đế Tôn hay không, thì đều không liên quan đến ta!

Như cái hư ảnh kia nói, đi thì đi!

Ta bận tâm làm gì!" Sau khi hiểu rõ một chút, Tô Mạch trong lòng thầm cười, cư nhiên lại vì một tin tức chấn động mà suy nghĩ lâu như vậy.

Đương nhiên cũng không trách được.

Đơn thuần là lượng thông tin mà hư ảnh kia đưa ra thực sự quá lớn.

Hạo Thiên Đế Tôn cư nhiên bị hại chết.

Bị chín mươi chín Thiên Đạo hiến tế cướp đoạt quyền năng trời đất, sau đó lại bị đâm lén từ phía sau.

Trong đó có phần của Long Tộc.

Là một thành viên của Long Tộc, Tô Mạch không chấn động thì không thể nào.

Đương nhiên, những chuyện tiếp theo, anh cũng không cho rằng lời nói phiến diện của hư ảnh là toàn bộ sự thật.

Thế gian không có đúng sai tuyệt đối, rốt cuộc đều vì lợi ích mà thôi.

Vì vậy, ngay cả nếu năm đó Long Tộc cũng ra tay, thì ắt hẳn có lý do chính đáng để ra tay.

Là một tiểu bối, biết có chuyện như vậy là tốt rồi, không cần bận tâm ai đúng ai sai!

Mấy ngày không động, Tô Mạch lau mồ hôi trên tay, chuẩn bị thu hoạch chiến lợi phẩm.

Những thanh kiếm đồng và giáp trụ này đều là do đánh giết binh lính khô lâu và tướng lĩnh khô lâu mà rớt ra.

Thu hoạch thực sự quá lớn, khiến người ta vui mừng.

Đúng lúc đó, một luồng mùi huyết khí tanh tưởi truyền vào mũi anh.

Trong lòng lập tức cảnh giác.

Trước đó đại chiến với đại quân khô lâu, anh quả thực có bị thương và cũng đã đổ một ít máu.

Nhưng mùi vị lan tỏa trong không khí hiện tại không phải là mùi máu của anh.

Rõ ràng trong cung điện này lại có sự tồn tại khác, hoặc lại có dị động khác.

Tuy nhiên, phản ứng của anh có chút chậm.

Khi đang bay lên đỉnh cung điện, muốn tạm thời rời khỏi nơi có khả năng xuất hiện nguy hiểm, thì dưới chân anh, một con huyết mãng khổng lồ phóng lên trời, như điện quang hỏa thạch, nhanh chóng quấn chặt lấy anh.

"Rắc rắc, rắc rắc!" Cự mãng không ngừng siết chặt, xương cốt Tô

Mạch kêu răng rắc.

“Lớn, lớn, lớn!” Tô Mạch lập tức bóp quyết khiến thân hình biến lớn, muốn thoát khỏi huyết mãng.

Tuy nhiên, huyết mãng lại biến hóa theo kích thước cơ thể anh, không ngừng siết chặt.

Ngay cả nhục thân của Tô Mạch có thể sánh ngang thần khí, vẫn không chịu nổi sự ép chặt như vậy.

Rõ ràng, con huyết mãng này tuyệt đối không phải vật phàm!

Chương 985

"Đáng ghét!" Không thể thoát ra, Long Tiếu (Tô Mạch) dứt khoát từ bỏ ý niệm thoát ra, trực tiếp tâm niệm vừa động, triệu ra Phiên Thiên Ấn, khống chế nó không ngừng đập vào thân huyết mãng.

Huyết mãng lúc đầu không có phản ứng gì, nhưng sau mười nhát đập lại không nhịn nổi đau đớn, giận dữ gào lên: "Tiểu tử, ngươi cũng có mấy phần bản lĩnh đấy, bản cô nương xem xem, rốt cuộc bản cô nương có chịu không nổi tiên tử của ngươi không!" Nghe huyết mãng mở miệng, Tô Mạch ngạc nhiên, cư nhiên là một sinh vật sống có linh trí.

Anh cứ tưởng huyết mãng và khô lâu trước đó đều là kẻ bảo vệ cung điện.

"Lão yêu bà ở đâu ra vậy, không mau buông ta ra!" Tô Mạch trực tiếp phẫn nộ mắng.

Đang yên đang lành không trêu chọc ai, chỉ đang suy nghĩ một vấn đề.

Vừa mới thoát khỏi mũi sừng bò đã gặp phải con rắn này quấn lấy, muốn siết chết!

"Ngươi mới là lão yêu bà, cả nhà ngươi đều là lão yêu bà!" La Sát Nữ thấy Tô Mạch một con kiến tu vi như vậy mà dám mắng mình, lập tức siết chặt mãng thân quấn quanh Tô Mạch thêm mấy phần.

"Không dứt sao!" Tô Mạch không còn giữ tay nữa, Phiên Thiên Ấn bay lượn trên dưới, hết lần này đến lần khác đập vào "thất thốn" của huyết mãng.

Là Long Tộc, anh hiểu rõ điểm yếu và yếu hại của loài có vảy hơn

ai hết.

Đánh rắn phải đánh vào thất thốn.

Mãng xà cũng là rắn, điểm yếu của loài rắn cũng nên tồn tại.

Hơn nữa, dùng bảo vật như Phiên Thiên Ấn mà đập, ngay cả Bất Chu Sơn, Tô Mạch cũng tự tin có thể đập ra một cái hố.

Huống chi là một con tiểu huyết xà như vậy!

Anh thực sự không tin, đối phương có thể siết chết anh trước khi anh đập nó thành huyết mạt!

Không đập mấy nhát, La Sát Nữ không chịu nổi.

Cái tiểu ấn kia nhìn cực kỳ phi phàm, đập vào người không chỉ rất đau, mà vết thương còn không thể lành lại.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cô sẽ không thể phát huy ưu thế tu vi mà bị đánh chết.

"Không thể tiếp tục thế này, phải dựa vào tu vi mạnh mẽ để nghiền ép!" Nghĩ vậy, huyết mãng do La Sát Nữ hóa thành từ trên người Tô Mạch lùi xuống, muốn kéo giãn khoảng cách một chút, chuẩn bị phát động thần thông của Tu La tộc.

Tuy nhiên, Tô Mạch lại cầm Phiên Thiên Ấn áp sát lên.

"Không phải là ghê gớm lắm sao, không tiếp tục nhịn nữa à!" Thừa lúc đối phương bệnh mà lấy mạng đối phương, Tô Mạch sẽ không mềm lòng chút nào chỉ vì nghe thấy giọng nói của huyết mãng giống một con cái.

Hiện tại đối phương đã thoát khỏi người anh, vậy thì đừng trách anh trả thù việc bị đánh lén trước đó.

Huyết mãng né tránh trái phải.

Nhưng bất kể né tránh thế nào, Phiên Thiên Ấn luôn thần kỳ xuất hiện trên đầu nó, rồi nặng nề đập xuống.

"Vô Tận Huyết Hải!" Vạn bất đắc dĩ, La Sát Nữ hô lớn một tiếng, huyết mãng lập tức hóa thành mưa máu khắp trời, rơi xuống mặt đất tụ lại thành một vũng huyết đàm rộng mười mấy trượng.

Tô Mạch đến gần.

Huyết đàm lập tức vọt ra một làn sóng máu mang theo mùi tanh hôi và cả hương thơm trực tiếp xộc vào mặt anh.

Tô Mạch lo có trá, liền lùi lại mấy bước.

La Sát Nữ nhân cơ hội này, khôi phục lại hình người, chân trần đạp trên sóng máu huyết sắc, ác độc nhìn Tô Mạch nói: "Ngươi dám khiến bản công chúa phải thảm hại như vậy, ngươi chết chắc rồi!" "A a!

Cư nhiên tự xưng công chúa, không biết là công chúa của nhà lão yêu bà nào đây!" Tô Mạch tạm dừng công thế, lơ lửng giữa không trung cười lạnh nói.

Từ tình hình hiện tại mà xem, con huyết mãng này hiển nhiên không phải vật của không gian này.

Nếu không tự xưng công chúa chẳng phải thành con gái của Hạo Thiên Đế Tôn sao.

Chuyện này, Tô Mạch cảm thấy không xứng!

Chương 986

“Hừ!” La Sát Nữ không tiếp lời.

Kể từ khi ăn cắp Huyết Linh Châu, thoát khỏi Tu La Giới, giờ cô ta không muốn dùng Tu La Giới để phô trương nữa.

“Không nói nữa à!

Dưới tay thấy chân chương, đừng lãng phí thời gian!” Tô Mạch không khách khí nói.

Đối phương muốn lấy mạng anh, nếu anh còn ôn hòa niềm nở với cô ta thì không phải là Tô Mạch, là Long Thiểm hoặc Long Cẩu rồi.

“Huyết Sát Tu La!” La Sát Nữ trực tiếp dùng hành động đại diện cho lời nói của mình.

Theo một tiếng quát, từ huyết đàm dưới chân cô ta, được gọi là Huyết Hải, lập tức nổi lên bốn bóng người.

Các bóng người từ từ lộ ra hình dáng thật, lại là bốn mỹ nhân tuyệt sắc có thể xưng là thiên địa tuyệt sắc.

Bốn mỹ nhân mỉm cười với Tô Mạch, sau đó lại nhảy múa.

Vũ tư uyển chuyển, tựa tiên nữ trên trời!

Từng cử chỉ động tác đều tràn đầy mị hoặc vô thượng.

Đáng tiếc, Tô Mạch không ăn bộ này.

Long tính tuy dâm, nhưng cũng không phải ai cũng được.

Huống hồ anh còn có người yêu và hồng nhan tri kỷ, mỗi người đều không thua kém gì nữ tử Tu La trước mắt.

Đâu có mê mẩn!

“Không, Vũ Vô Thượng Thiên Ma cư nhiên không có tác dụng với ngươi, lẽ nào ngươi là một ‘sồ’ (người chưa từng nếm trải tình dục), không biết nhân gian cực lạc là gì sao!” Thần thông vô hiệu.

La Sát Nữ ngược lại chế giễu Tô Mạch.

“A a, tử thần kề cận đầu rồi mà ngươi còn nhiều vấn đề vậy!” Tô Mạch trong lòng đã định ra kết cục phải chết cho La Sát Nữ, sau đó Đả Thần Tiên xuất hiện trên tay anh, vung một nhát vào huyết đàm.

Đối phương một yêu nữ nghi là Tu La tộc có thể lừa người khác.

Nhưng không lừa được Tô Mạch.

La Sát Nữ đang chế giễu kia không phải bản thể, bản thể của cô ta chắc chắn ở trong huyết đàm!

Đả Thần Tiên nặng nề rơi xuống huyết đàm, bắn tung tóe máu khắp nơi.

Những giọt máu đó không tiêu tán, mà ngược lại lao về phía Tô Mạch, muốn chui vào cơ thể anh.

Tô Mạch không thể để chúng toại nguyện, trực tiếp tâm niệm vừa động, toàn thân bốc cháy Long Viêm vàng chói.

Long Viêm bản mệnh của Cửu Trảo Kim Long, khắc chế yêu tà nhất.

Tu La tộc cũng thuộc về tà loại, tự nhiên cũng nằm trong phạm trù khắc chế.

Từng giọt máu nhỏ, căn bản đều không thể tiếp cận Tô Mạch, bị Long Viêm thiêu đốt sạch sẽ.

“Long Tộc!” Đến lúc này, La Sát Nữ mới nhận ra chủng tộc của Tô Mạch là Long Tộc.

Sắc mặt cô ta trở nên âm u không ít.

Long Tộc và Tu La Tộc tuy không phải là đối lập bẩm sinh, nhưng ở nhiều phương diện Long Tộc đều có thể khắc chế Tu La Tộc.

Nếu vậy, La Sát Nữ không còn tự tin có thể mạnh mẽ giết chết Tô Mạch với tu vi hiện tại hay không, không còn tự tin như trước nữa.

Không.

Chương 987

Trong lòng cô ta vẫn không sợ hãi.

Vì tu vi của cô ta đã đạt đến đỉnh phong của Thần Cảnh, chỉ còn một bước cuối cùng là đến Vô Vi Cảnh.

Một bước này cũng gần như đã vượt qua hơn nửa, phôi thai của Đại Đạo Lãnh Địa đã hoàn thành cấu trúc.

Có thể đột phá bất cứ lúc nào.

"Dị?" Đúng lúc La Sát Nữ đang suy nghĩ làm thế nào để đột phá trước trận, Tô Mạch lại đột nhiên tâm huyết dâng trào, có một dự cảm.

Dự cảm nói rằng, trong huyết đàm lúc này, dường như có một vật cực kỳ hữu dụng đối với anh.

Không đợi gì cả!

Tô Mạch với Long Viêm hùng hùng rực cháy như một ngọn đuốc hình người, lao thẳng đến trước huyết đàm, phịch một tiếng nhảy vào!

Hành động của anh khiến La Sát Nữ đại kinh!

Huyết Hải tương đương với thân thể cô ta, giờ kẻ địch đột nhiên chui vào trong thân thể cô ta, chẳng lẽ không coi cô ta ra gì sao?

Theo sự phẫn nộ của cô ta, huyết hải mênh mông nhỏ bé bắt đầu cuộn trào sóng gió.

Từng làn sóng máu và Long Viêm trên người Tô Mạch va chạm, triệt tiêu lẫn nhau, phát ra từng trận tiếng xuy xuy.

Cố gắng chịu đựng sự ghê tởm do mùi vị trong huyết đàm gây ra,

Tô Mạch không ngừng mò mẫm trong huyết đàm.

Huyết đàm tương đương với thân thể của yêu nữ Tu La kia, những động tác này nếu truyền ra ngoài, không chừng sẽ bị người ta chỉ trích một câu, rồng công trên thiên hạ đều không phải thứ tốt!

Nhưng anh cũng không thể quan tâm nhiều như vậy nữa.

Bảo vật và cơ duyên đang ở trước mắt, sao anh có thể bỏ lỡ?

Mò mẫm, mò mẫm.

Tô Mạch mò được một viên châu, một viên châu lớn bằng bàn tay.

Anh cũng không quan tâm xem đó có phải là cơ duyên hay không, trực tiếp cầm viên châu trong tay, sau đó thân hình lóe lên, tránh được chiêu lớn phẫn nộ của La Sát Nữ.

Lùi xa hàng trăm trượng, nhân lúc La Sát Nữ chưa công kích, Tô Mạch cầm viên châu vừa mò được trong tay ra xem, cư nhiên là một viên châu trong suốt phát ra hồng quang huyết sắc.

"Mau trả Huyết Linh Châu cho ta!" Thấy Tô Mạch cư nhiên mò được Huyết Linh Châu trong cơ thể mình, La Sát Nữ hoàn toàn tức giận.

Đó là bảo vật cô ta đã vất vả tránh né sự dò xét của Tu La Đại Tôn mới có được.

Cũng là chỗ dựa để tu vi cô ta thăng tiến trong tương lai.

Cô ta có thể không thu hoạch được cơ duyên ở nơi Đế Tôn vẫn lạc, nhưng không thể không có Huyết Linh Châu.

Huyết Linh Châu còn quan trọng hơn cả mạng sống!

"Thì ra thứ này gọi là Huyết Linh Châu a, cái tên rất phù hợp đấy!

Nhưng, lão già, gọi ta cái gì mà 'ta', ta nợ ngươi sao?" Tô Mạch

lạnh lùng cười nhạt nói.

“Ta nói lại một lần nữa, lập tức trả Huyết Linh Châu cho ta!” La Sát Nữ lạnh mặt.

Hoàn toàn không dây dưa với Tô Mạch nữa, nếu đối phương không biết điều, vậy thì đừng trách cô ta không khách khí!

“Không!” Tô Mạch dùng tay bóp bóp, phát hiện Huyết Linh Châu cư nhiên mềm mại, đúng lúc La Sát Nữ sắp bạo tẩu, anh trực tiếp ném nó vào Càn Khôn Đại.

Đó cũng là cách đơn giản và thô bạo nhất để biểu thị thái độ của anh.

Bảo bối đã vào tay thì không có chuyện ngoan ngoãn trả lại.

Chương 988

Thiên vương lão tử đến cũng vậy!

"Ngươi tìm chết!" La Sát Nữ âm thầm điều động tâm thần, đưa cảm ngộ đại đạo về Huyết Hải vào phôi thai Đại Đạo Lãnh Địa đã cấu trúc hoàn chỉnh.

Nhất thời, phong vân cuộn trào.

Một luồng ba động kỳ dị lan tràn khắp người cô ta.

Phạm vi vài trăm trượng quanh cô ta, toàn bộ biến thành màu đỏ chói mắt.

Tô Mạch không ở trong phạm vi đó, nhưng cảm thấy máu huyết trong cơ thể đang sôi sục, có một loại xung động muốn chảy ra khỏi cơ thể và hội tụ về phía đó.

Điều động pháp lực trấn áp cảm giác đó xong, anh bật cười.

Hóa ra không trách được đối phương dường như đã nắm chắc phần thắng.

Hóa ra có chỗ ỷ lại, có thể đột phá Vô Vi Cảnh bất cứ lúc nào.

Không.

Sự thay đổi lớn nhất từ Thần Cảnh đến Vô Vi Cảnh, Đại Đạo Lãnh Địa không có quá nhiều tác dụng với anh.

Chắc chắn, lát nữa giao thủ xong, sắc mặt của đối phương sẽ cực kỳ đặc sắc!

"Tử thần kề cận đầu rồi mà ngươi còn cười được, Long Tộc đúng là ngu xuẩn!" Nhìn dáng vẻ Tô Mạch, La Sát Nữ trong lòng có chút không chắc, bây giờ cô ta đã thăng cấp thành đại năng Vô Vi Cảnh,

trời đất rộng lớn, bất kể ở đâu cũng là chí cao vô thượng.

Nhưng đối phương dường như không hề sợ hãi.

"Ai chết kề cận đầu, còn chưa chắc đâu!" Về lời lẽ sắc bén, Tô Mạch chưa bao giờ chịu thua ai.

Sau đó, không đợi La Sát Nữ động thủ, anh trực tiếp sinh ra Tiên Thiên Thần Thai Linh trong thức hải, lại một lần nữa cầm Đả Thần Tiên và Phiên Thiên Ấn, sát khí đằng đằng lao về phía La Sát Nữ.

"To gan!" Trong tay La Sát Nữ cũng xuất hiện một cây tiên tử, bảo quang huyết sắc lưu chuyển, nhìn cũng không phải vật phàm.

Mặc dù Tô Mạch trông có chỗ ỷ lại, nhưng La Sát Nữ có niềm tin rằng với sự chênh lệch giữa Vô Vi Cảnh và Thần Cảnh, cô ta có thể mạnh mẽ áp chế, đoạt lại Huyết Linh Châu.

Hai bên vốn không cách xa.

Trong nháy mắt, đã va chạm vào nhau.

Khi Tô Mạch xông vào Đại Đạo Lãnh Địa màu đỏ tinh hồng mà không hề bị ảnh hưởng, tròng mắt La Sát Nữ suýt nữa thì lồi ra.

Cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn vượt xa nhận thức của cô ta, thậm chí khiến đạo tâm của cô ta ẩn ẩn có chút dao động.

Quỷ gì?

Vì sao một tiểu tử Long Tộc Thần Cảnh sơ giai cư nhiên không bị Đại Đạo Lãnh Địa trói buộc?

Vô Vi Cảnh chẳng phải nên ở trong Đại Đạo Lãnh Địa ngoài đại đạo của bản thân ra thì bài xích tất cả pháp tắc sao?

"Bốp!" Đả Thần Tiên nặng nề rơi xuống trán của La Sát Nữ đang có chút thất thần, lập tức đánh cho cô ta đầu vỡ máu chảy, da nứt thịt bung!

Thất thần La Sát Nữ lúc này mới hoàn hồn, vội vàng di chuyển tránh né Phiên Thiên Ấn từ trên trời giáng xuống.

"Rốt cuộc là quỷ gì?

Ngươi không phải Long Tộc đúng không?" Vừa né tránh những đòn tấn công dồn dập và sắc bén của Tô Mạch, La Sát Nữ vừa quát hỏi.

Cô ta không tin có người ở Thần Cảnh sơ giai mà có thể bỏ qua sự tồn tại của Đại Đạo Lãnh Địa.

Vì vậy, cô ta rất nghi ngờ thân phận của Tô Mạch.

Cô ta cảm thấy Tô Mạch có thể là một lão bất tử cố ý ẩn giấu cảnh giới, dụ cô ta mắc câu!

Chương 989

"Mau đừng chạy nữa, vừa nãy không phải ngươi muốn mạng của ta sao?" "Mạng của ta ở đây, có bản lĩnh thì lấy đi!" Đang ở thế thượng phong tuyệt đối, Tô Mạch không khách khí châm chọc La Sát Nữ.

Thấy Tô Mạch không phủ nhận, La Sát Nữ trong lòng càng thêm kiên định suy nghĩ của mình.

Đối phương là một lão cổ đổng!

Thậm chí có khả năng là lão cổ đổng sống trong cung điện này!

Thế là, cô ta không còn dũng khí đối địch với Tô Mạch nữa.

"Tu La Giải Thể Đại Pháp!" Theo một tiếng quát lớn, toàn thân La Sát Nữ hồng quang đại thịnh, sau đó bạo liệt ra.

Máu tươi bắn ra tứ phía.

Trong chớp mắt, trước mắt Tô Mạch liền không còn bóng dáng La Sát Nữ.

"Sao lại chạy gọn gàng như vậy?" Long Tiếu có chút chấn kinh trước sự quả quyết của La Sát Nữ.

Trước đó vì cái bảo bối gọi là Huyết Linh Châu mà còn la hét đòi sống đòi chết.

Bây giờ thấy anh không bị Đại Đạo Lãnh Địa ảnh hưởng, cư nhiên trực tiếp sử dụng bí pháp độn thổ bỏ trốn, bảo bối Huyết Linh Châu cũng không cần nữa.

Đúng là một nhân vật tàn nhẫn!

Thế là, Tô Mạch vung tay thu tất cả kiếm đồng và giáp trụ trên

mặt đất vào Càn Khôn Đại, sau đó trực tiếp đuổi theo.

Trong cung điện này có bí mật, cần phải dò xét kỹ lưỡng.

Nhưng, có thể làm sau.

Bí pháp của yêu nữ Tu La kia xem ra cái giá không nhỏ.

Cần phải nhân lúc này tìm ra cô ta rồi tiêu diệt.

Nếu không, về sau có khả năng sẽ có hậu họa lớn… "Phù, cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi sát thần kia rồi!" Ở một vực sâu xám trắng phủ đầy xương cốt, La Sát Nữ mặt tái nhợt thở phào một hơi.

Kể từ ngày đó đánh lén Tô Mạch không thành, cô ta liền gặp phải ác mộng lớn nhất đời.

Bất kể đi đâu, trốn ở đâu, đối phương đều có thể tìm thấy cô ta trong thời gian ngắn, sau đó không che giấu gì mà muốn tiêu diệt.

Loại bóng ma này, còn vượt xa bóng ma mà Tu La Đại Tôn mang lại.

Tu La Đại Tôn tuy hỉ nộ vô thường, sát phạt tùy tâm, nhưng cẩn thận một chút, rốt cuộc vẫn có cơ hội sống sót.

Còn sát thần kia thì hay rồi, đã quyết định muốn giết cô ta, ngay cả mở miệng đầu hàng cũng không chịu tha.

Ngoài ra, trong mấy ngày tháng chạy trốn này, cô ta còn phát hiện ra một tin tức cực kỳ bất lợi – bức tường không gian của thế giới này cực kỳ kiên cố, kiên cố đến mức ngay cả cảnh giới của cô ta cũng không thể trực tiếp phá vỡ.

Như vậy, trừ khi cô ta tìm được lối ra khỏi thế giới này.

Nếu không, Tô Mạch không giết, cô ta cũng sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt và chết trong thế giới này.

Sở dĩ ăn cắp Huyết Linh Châu muốn thoát khỏi Tu La Đại Tôn, La Sát Nữ là vì muốn nhìn thế giới bên ngoài, sống một cuộc sống tự do tự tại.

Nếu bị mắc kẹt và chết trong thế giới này, vậy có nghĩa là tất cả những gì cô ta kỳ vọng, sẽ hoàn toàn không đạt được.

Điều này còn khó chịu hơn cả cái chết!

Đúng lúc cô ta đang buồn bực vì điều này, một luồng độn quang từ xa đến gần, dừng lại trên đỉnh vực sâu đầy xương cốt.

"Tiểu trùng tử, lần này trốn khá bí mật đấy!" Lại là Tô Mạch đã đuổi tới.

Ngay cả Tô Mạch cũng không rõ vì sao trực giác của mình trong thế giới này lại chuẩn xác đến vậy.

Chương 990

Trong cõi u minh như có sự chỉ dẫn.

Chỉ cần anh đi tìm, nhất định có thể tìm thấy tung tích của La Sát Nữ, không hề gặp chút khó khăn nào.

Điều này khiến anh lại một lần nữa xem xét liệu mình có phải là khí vận chi tử không.

Nếu không phải, thì vận khí này cũng quá nghịch thiên rồi!

"Rốt cuộc còn chưa xong sao, ta đã nói chỉ cần ngươi không giết ta, ta làm gì cũng được, làm nô tỳ, làm tọa kỵ, vì sao ngươi không chịu buông tha ta!" Một luồng hồng quang lóe lên.

La Sát Nữ giận dữ trùng thiên lần này không lựa chọn né tránh.

"Đối đãi với kẻ địch khoan dung, là tàn nhẫn với chính mình, trưởng lão Long Tộc của ta dạy vậy, có gì trách thì đi mà trách ông ấy!" Tô Mạch bĩu môi nói.

Anh cũng không thực sự nhất định phải giết chết đối phương.

Vấn đề là đối phương đề nghị có thể làm nô tỳ, làm tọa kỵ, nhưng anh lại không có biện pháp nào để hoàn toàn khống chế đối phương.

Tiếp theo, chắc chắn phải tiếp tục dò xét cung điện.

Những hiểm nguy trong cung điện tự nhiên không cần nói nhiều.

Trước khi có được thủ đoạn khống chế đối phương, Tô Mạch không dám có bất kỳ sự lơ là cảnh giác nào.

Nếu không thì lúc đó người chịu thiệt sẽ là anh!

Đây là kinh nghiệm mà anh đã tổng kết được sau vô số lần chịu thiệt!

“Long Tộc không phải như vậy, trước đây ta giao thiệp với Long Tộc, ai nấy đều kiêu ngạo, như tên vô sỉ như ngươi, thật sự là chưa từng thấy!” La Sát Nữ từng theo Tu La Đại Tôn đến Long Giới bái phỏng Long Tôn.

Trong thời gian đó, ấn tượng của cô ta về Long Tộc là kiêu ngạo cố chấp, và tất cả đều là quỷ keo kiệt.

Tô Mạch quả thực là người đặc biệt nhất trong số những Long Tộc mà cô ta từng gặp.

“Đa tạ quá khen!” Bị người ta nói là vô sỉ, Long Tiếu không lấy làm sỉ nhục mà còn lấy làm vinh.

Vì đại trưởng lão Long Tộc từng nói với anh rằng, chỉ có người đủ vô sỉ mới có thể sống sót cuối cùng!

“Đồ… Tu La Giải Thể Đại Pháp!” Bốn chữ ngắn gọn đáp lại suýt nữa không làm La Sát Nữ tức đến chết.

Cô ta trực tiếp lại một lần nữa sử dụng Tu La Giải Thể Đại Pháp độn thổ bỏ chạy.

Tô Mạch không vội đuổi theo.

Anh khá yêu thích trò mèo vờn chuột này.

La Sát Nữ chạy càng xa một chút, anh lại càng có thể tìm được xa hơn một chút.

Sau khi hình thành thói quen này, Tô Mạch tin rằng ngày nào đó anh trực tiếp quay lại địa đạo tiếp tục khám phá cung điện, La Sát Nữ có thể vẫn nghĩ anh đang tiếp tục tìm kiếm cô ta.

Mục đích thật sự của anh.

Tìm một nơi ngồi xuống, nhìn khung cảnh xám xịt xung quanh, Tô Mạch lấy Huyết Linh Châu từ Càn Khôn Đại ra.

Gần đây, hễ có thời gian rảnh, anh đều lấy Huyết Linh Châu ra nghiên cứu.

Anh muốn xem có thể nghiên cứu ra cách sử dụng bảo vật này không.

Tuy nhiên, nghiên cứu lâu như vậy, lại không thu hoạch được gì.

Huyết Linh Châu không thể trực tiếp dùng để đối địch, cũng không thể kích hoạt trận thế.

Nếu tiếp tục nghiên cứu mà không ra thứ gì, Tô Mạch không chắc có khi nào sẽ nhân lúc đè ép La Sát Nữ mà hỏi cách dùng nó!

Chương 991

Mặc dù không nhất định sẽ làm vậy, nhưng dù sao cũng tốt hơn việc mò mẫm nghiên cứu không mục đích như thế này.

"Viên châu này sẽ không phải dùng để ăn chứ!" Bóp bóp lớp vỏ mềm mại của Huyết Linh Châu, Tô Mạch lẩm bẩm.

Trừ một số linh dược thiên sinh địa dưỡng ra, những bảo vật thông thường ít khi có tác dụng trực tiếp bằng cách nuốt chửng.

Dù sao, ngay cả linh dược, sau khi luyện thành linh đan, tác dụng và dược hiệu cũng mạnh hơn nhiều so với việc nuốt chửng một cách bừa bãi.

Hơn nữa, cũng không có ai ngu ngốc đến mức cầm thứ không rõ nguồn gốc nhét vào miệng!

Trời biết có phải là kịch độc của thế giới này không, lỡ ăn vào mà chết thì sao?

Nhưng ngoài cách ăn ra, Tô Mạch thực sự không biết Huyết Linh Châu có thể phát huy tác dụng gì.

Vì dự cảm đã nói rằng Huyết Linh Châu cực kỳ hữu ích với anh. 'Dự cảm chắc chắn không sai!

Hay là thử xem?' Rõ ràng biết bốn phía không người, Tô Mạch có chút chột dạ nhìn quanh.

Sau đó, anh đưa Huyết Linh Châu lên chóp mũi ngửi.

Mặc dù màu sắc tươi rói đỏ tươi, nhưng trên Huyết Linh Châu không hề có bất kỳ mùi tanh nào, mà ngược lại còn mang theo một mùi thơm thoang thoảng.

Loại hương thơm này không phải là mùi ngọt ngào như hoa cỏ nở rộ, mà càng giống như sự mê hoặc đối với sinh linh phát ra sau khi một sự vật đạt đến cực hạn thuần túy?

"Thử thử thử thử!" Tô Mạch tin vào dự cảm.

Nếu không phải một kiện bảo vật thực sự hữu dụng với anh, anh cũng sẽ không tâm huyết dâng trào như vậy.

Vì vậy anh cảm thấy mạo hiểm là có thể.

Đáng để thử một lần!

Lúc này, không còn do dự nữa, anh vươn lưỡi, khẽ chạm vào mặt trên của Huyết Linh Châu.

Tuy nhiên, chỉ một cái chạm ngắn ngủi như vậy, lớp vỏ mềm mại của Huyết Linh Châu lập tức vỡ tung, một luồng huyết dịch tinh thuần vô tận, trực tiếp theo cổ họng Tô Mạch mà trôi vào trong.

"Khặc~" Tô Mạch ợ một cái, như thể đã nếm đủ mọi mỹ vị cực phẩm trên thiên hạ mà thỏa mãn.

Anh không biết vì sao lại có phản ứng như vậy.

Anh không biết rằng mình thực sự đã tìm ra cách mở Huyết Linh Châu.

Còn về việc nó sẽ có tác dụng gì, thì anh không biết.

Để tránh xuất hiện tình huống khó xử là rơi vào đốn ngộ mà không có ai bảo vệ, nhân lúc phản ứng của Huyết Linh Châu chưa đến, Tô Mạch lấy ra vô số dược liệu bố trận từ Càn Khôn Đại, bố trí từng tầng sát trận xung quanh mình, như thiên la địa võng, phòng hộ cực kỳ chu toàn.

Làm xong tất cả, anh mới khoanh chân ngồi xuống, tĩnh tâm, chờ đợi tác dụng của Huyết Linh Châu.

Thời gian lúc nhanh lúc chậm.

Ngay lúc đó, một luồng nhiệt khí từ bụng anh trào ra.

Tô Mạch cảm thấy toàn thân máu huyết đều đang sôi sục.

Mặt anh đỏ bừng như máu.

Máu của Huyết Linh Châu và máu của bản thân anh không ngừng va chạm dung hợp, như âm dương lưỡng cực tương hấp tương xích, dây dưa không ngừng!

Đồng thời, thức hải của Tô Mạch cũng có dị động.

Khi ở Hoàng Cảnh, thức hải của anh là một mảnh hỗn độn mờ mịt.

Chương 992

Sau khi vượt qua lôi kiếp thăng cấp thành Thần Cảnh sơ giai, hỗn độn sơ khai, tinh hà lưu chuyển, từng quang điểm dày đặc trong thức hải giống như từng thế giới nhỏ.

Bây giờ, từng quang điểm không một cái nào không phát ra sự khát vọng đối với loại huyết dịch đặc biệt sau khi máu của Huyết Linh Châu và máu bản thể của Tô Mạch dây dưa.

Tâm niệm vừa động, những huyết dịch đặc biệt đó từ thực hóa hư, tiến vào thức hải, bị từng quang điểm hút lấy dung nạp.

Một lát sau, tất cả huyết dịch đặc biệt đều tiêu hao hết.

Các quang điểm trong thức hải Tô Mạch đều được nhuộm một màu đỏ rực rỡ đầy sinh cơ.

Đúng lúc Tô Mạch tưởng dị biến dừng lại ở đây, một luồng vật chất khổng lồ, khó có thể dùng số lượng để hình dung, tương tự như linh khí, bùng phát từ các quang điểm.

Sở dĩ nói là vật chất tương tự linh khí, là vì thức hải bản thân là hư vô, bất kể dung mạo quang điểm giống hệt Tiên Thiên Thần Thai Linh của Tô Mạch đến đâu, thì cũng chưa từng hiện diện.

Linh khí thuộc về những sự vật chân thực, có thật trên thế gian.

Thuộc về "có".

Trong thần thông đạo pháp, hóa hư thành có, hóa có thành vô, không sử dụng pháp lực chuyển biến thành một loại hình thái khác, bản chất thực ra không hề thay đổi.

Giữa "không" và "có", không nên và không thể tồn tại một loại hình thái sự vật khác.

Vì vậy, Tô Mạch cũng không thể suy đoán rằng loại tồn tại cực kỳ giống linh khí kia có phải là linh khí hay không!

Loại tồn tại tương tự linh khí không ngừng xông rửa thức hải Tô Mạch, biên giới thức hải vốn hư huyễn bị xông rửa như vậy, dần dần trở nên thực chất.

Đồng thời, từng quang điểm bắt đầu phát sáng rực rỡ.

Những tồn tại tương tự linh khí đó một chút cũng không còn.

Trong khoảnh khắc, thức hải Tô Mạch quang minh đại phóng.

Cũng ảnh hưởng đến bản thể của anh, một cột sáng thông thiên triệt địa bùng phát ra từ cơ thể anh.

Trực tiếp xuyên thấu cấm chế đã bố trí, chiếu sáng toàn bộ thế giới xám trắng.

Nhìn cột sáng chói lọi từ xa, La Sát Nữ như mất hồn đứng ngây tại chỗ.

Cô biết quang minh diễm dị vô thượng do Huyết Linh Châu phát ra.

Điều đó có nghĩa là Huyết Linh Châu đã bị kích hoạt và sử dụng, tuyệt đối không thể trở về tay cô ta nữa.

"Lão bất tử… đồ khốn…" Các loại lời lẽ tục tĩu thoát ra từ miệng cô ta, nhưng dù vậy, cô ta vẫn cảm thấy không đủ để biểu đạt sự phẫn nộ.

Huyết Linh Châu là bảo vật cô ta mạo hiểm tính mạng và đối đầu với toàn bộ Tu La Giới mới trộm được.

Mục đích là để sau khi tu vi đạt đến đỉnh phong Vô Vi Cảnh có thể thuận lợi thăng cấp cảnh giới tiếp theo.

Chỉ cần siêu thoát cảnh giới đó, thì cô ta sẽ không cần phải e ngại

Tu La Đại Tôn nữa.

Trước đó Huyết Linh Châu bị cướp đi từ huyết hải mà cô ta hóa thành, cô ta vẫn ôm hy vọng, nghĩ rằng Tô Mạch không biết cách kích hoạt Huyết Linh Châu, rồi sẽ có một ngày có cơ hội lấy lại nó.

Bây giờ, tất cả hy vọng đã tan biến!

Hoàn toàn biến mất… Tu La Giới.

Trước cửa truyền tống trận.

Một đội quân Tu La dày đặc không nhìn thấy tận cùng đã tập kết xong.

Mặc dù tuyệt đại đa số đều chỉ là huyết nô dùng để cung cấp máu huyết, nhưng cũng có không ít cao thủ.

Thần Cảnh đỉnh phong có đến hàng ngàn vị, Vô Vi Cảnh cũng có một vị.

Chương 993

Với thế trận khổng lồ như vậy, công phạt một đại thế giới cũng thừa sức.

Lúc này, Tu La Đại Tôn mặt mày âm u nhìn ánh sáng vô lượng hiển thị trên cửa truyền tống trận, sát ý đối với La Sát Nữ càng thêm ngút trời.

Huyết Linh Châu đã bị kích hoạt và sử dụng, hắn đã vĩnh viễn mất đi một bảo vật chí bảo!

"Sau khi tiến vào thế giới đó, bất kể cơ duyên của nó là gì, trước tiên hãy giết La Sát Nữ cho ta, Tu La Giới tuyệt đối không dung kẻ phản bội!" Tu La Đại Tôn lạnh lùng nói với Tu La có sừng dẫn đội Vô Vi Cảnh.

Sau khi biết Huyết Linh Châu bị La Sát Nữ lén mang đi, hắn đã lập tức tìm đến một kẻ thù cũ.

Hắn hạ giọng cầu xin, hao phí cái giá cực lớn, từ tay kẻ thù cũ đổi lấy một bảo vật phá giới dùng một lần.

Bảo vật này giống như Phá Giới Thần Thạch, có thể bỏ qua cấm chế, và còn mạnh hơn Phá Giới Thần Thạch ở chỗ có thể mang theo Vô Vi Cảnh và tất cả các tồn tại dưới Vô Vi Cảnh, bất kể số lượng.

Sở dĩ như vậy là vì tác dụng của Huyết Linh Châu đối với toàn bộ Tu La Giới mà nói là quá quan trọng.

Trong mắt La Sát Nữ có thể là thứ hỗ trợ nâng cao tu vi, nhưng trong mắt Tu La Đại Tôn thì đó là vật nuôi dưỡng ý chí Thiên Đạo của toàn bộ Tu La Giới.

Huyết Linh Châu trấn áp Tu La Giới không bị Thượng Cổ Huyết

Hải thôn phệ.

Ý chí của toàn bộ Tu La Giới quanh năm tụ hội trên Huyết Linh Châu, sản sinh ra Thiên Đạo manh nha.

Một khi Thiên Đạo thành hình, thì Tu La Đại Tôn sẽ nhận được lợi ích cực lớn, toàn bộ Tu La Giới cũng sẽ chen chân vào hàng ngũ Đại Thiên Thế Giới.

Đó là lý do Tu La Đại Tôn thà hao phí cái giá lớn để hạ mình cầu xin đối thủ, cũng muốn dốc lòng đoạt lại Huyết Linh Châu.

Đáng tiếc, đại quân chưa kịp phá giới.

Huyết Linh Châu đã mất!

Nếu có thể, Tu La Đại Tôn hận không thể tự mình xông vào thế giới đó, lăng trì La Sát Nữ, sau đó treo linh hồn cô ta trên Tu La Điện, vĩnh viễn tra tấn.

Đáng tiếc tu vi của hắn quá cao, bất kể là Phá Giới Thần Thạch trước kia hay bảo vật hiện tại đều không đủ để hắn tiến vào thế giới đó.

Vì vậy, ý niệm đó cũng chỉ có thể là ý niệm mà thôi.

"Vâng, Đại Tôn!" Tu La dẫn đầu gật đầu xưng vâng, sau đó cẩn thận lấy ra một lá cờ nhỏ.

Lá cờ nhỏ đó chính là bảo vật mà Tu La Đại Tôn đã hao phí cái giá lớn để đổi về.

Tu La vươn tay ném lá cờ nhỏ lên không, lá cờ lớn dần theo gió.

Nhanh chóng che khuất bầu trời, bao phủ toàn bộ đại quân Tu La Giới tại chỗ.

Quang mang lộng lẫy.

Tất cả đại quân biến mất trong truyền tống môn.

Vài canh giờ sau.

Một góc Hạo Thiên Giới.

Từng bóng người huyết sắc hoành hành tứ phía, tìm kiếm tiên huyết.

Chúng muốn biết thế giới này có sinh vật sống hay không, không bỏ qua việc dò xét.

Đương nhiên, đối với đại quân Tu La mà nói, cột sáng chói mắt từ xa kia có khả năng có sinh vật sống.

Đó là mục tiêu nổi bật nhất.

Vì vậy, nhiều Tu La đã đi về phía đó trước tiên… Mặt khác.

Ngay khoảnh khắc đại quân Tu La Giới đến thế giới này.

Chương 994

La Sát Nữ đang trốn trong một góc chữa thương thầm kêu một tiếng không ổn.

Cô ta ngửi thấy rất nhiều mùi máu tươi cùng nguồn gốc với mình trong thiên địa này.

Một mùi tanh hôi và hương thơm nồng nặc xộc vào mũi!

Cô ta biết Tu La Giới đã có Tu La đến rồi, số lượng cực kỳ đông đảo.

Mặc dù không biết cảnh giới của kẻ cầm đầu như thế nào.

Nhưng cô ta cảm thấy cần phải cẩn thận là thượng sách.

Dù sao, cô ta đã trộm bảo vật tâm can Huyết Linh Châu của Tu La Đại Tôn mà bỏ chạy.

Tu La Đại Tôn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Vậy chắc chắn sẽ sắp xếp một tồn tại có cảnh giới cao hơn cô ta đến bắt.

Trong đại quân Tu La Giới chắc chắn có đại năng Vô Vi Cảnh.

Một trăm phần trăm có thể xác định được.

Còn có mấy vị thì không rõ.

Đương nhiên, đại năng Vô Vi Cảnh trong Tu La Giới cũng không phải rau cải trắng.

Tổng cộng chỉ có hai ba vị.

La Sát Nữ không cho rằng Tu La Đại Tôn sẽ phái toàn bộ đến.

Sau khi hiểu rõ một chút, nội tâm La Sát Nữ đã trấn định lại không

ít.

Chỉ cần không phải tất cả đại nhân Vô Vi Cảnh của Tu La Giới cùng đến, thì cô ta sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng.

Vì bây giờ cô ta cũng đang ở cảnh giới đó.

Không có ai mạnh hơn ai!

"Không đúng a!" Lúc này, trong lòng La Sát Nữ lại nổi lên một tia nghi ngờ.

Trước đó, sở dĩ Tu La Đại Tôn trì hoãn không động thủ với không gian này là vì hắn không biết cách phá giải cấm chế.

Hắn đã hao phí mấy chục vạn năm, cũng chỉ có được một viên Phá Giới Thần Thạch, có thể cho phép một tồn tại dưới Vô Vi Cảnh bỏ qua cấm chế.

Hiện tại, trong Tu La Giới cư nhiên lại có nhiều tồn tại như vậy cùng lúc tiến vào.

Tu La Đại Tôn đã làm thế nào?

Liệu có khả năng, không lâu nữa, ngay cả Tu La Đại Tôn cũng sẽ đích thân lâm phàm không?

Không phải là không có khả năng.

Tu vi của Tu La Đại Tôn đã siêu thoát Vô Vi Cảnh, gần như là cường giả mạnh nhất thế gian, phá giải không gian này có lẽ sẽ không quá khó.

Suy nghĩ như vậy, trong lòng La Sát Nữ trở nên vô cùng hoảng sợ.

Sự tàn nhẫn của Tu La Đại Tôn không phải là điều mà thế giới bên ngoài có thể tưởng tượng được.

Cái chết chỉ là khởi đầu, sự tra tấn vô tận cũng chỉ là chuyện nhỏ,

hết lần này đến lần khác luân hồi trong tuyệt vọng và kinh hoàng tột độ, khổ sở cầu xin tan biến mà không được… Đó chỉ là một loại trừng phạt của Tu La Đại Tôn mà thôi.

"Không được, Huyết Linh Châu bị tên biến thái kia lấy đi, ta phải ở gần hắn một chút, đến lúc đó không chừng có thể dựa vào hắn mà sống sót!" Đến lúc quan trọng như vậy, La Sát Nữ lập tức nghĩ đến Tô Mạch.

Cô ta vẫn luôn cho rằng Tô Mạch là một lão quái vật giả heo ăn thịt hổ.

Chương 995

Nếu không thì không thể nào bỏ qua Đại Đạo Lãnh Địa của cô ta, có thể tự do đi lại trong Đại Đạo Lãnh Địa của cô ta.

Long Tiếu kia là một con rồng.

Mặc dù anh ta thực sự có ý giết người, nhưng nhiều hơn là sự trêu đùa như mèo vờn chuột.

Bây giờ nguy hiểm kề cận.

Đến gần Tô Mạch có thể sẽ chết nhanh hơn, nhưng nếu không đến gần, một khi Tu La Đại Tôn tiến vào không gian này, thì cô ta sẽ chết thảm hơn.

So sánh giữa hai điều, cô ta chọn điều trước, ít nhất cái chết sẽ không quá đau khổ.

Như khi còn là trứng rồng bị bỏ vào suối nước nóng, Tô Mạch bị ánh sáng vô lượng bao phủ cảm thấy toàn thân ấm áp, thoải mái cực kỳ.

Lúc này, một luồng linh khí với số lượng cực kỳ khổng lồ bùng phát từ dịch thể Huyết Linh Châu còn sót lại trong máu.

Thế như bài sơn đảo hải.

Hết lần này đến lần khác xông rửa kinh mạch, hết lần này đến lần khác tôi luyện gân cốt, hết lần này đến lần khác cường hóa nhục thân!

Như thể bị vô tận đại thế giới nghiền nát nhục thân hoàn toàn, tôi luyện như vậy, Tô Mạch trong khoảnh khắc tựa hồ từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Từ sảng khoái biến thành tra tấn.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh lại như trở về thiên đường, vẫn bị ánh sáng vô lượng chiếu rọi.

Cứ như vậy chuyển hóa không ngừng, vừa đau đớn vừa sung sướng.

Cứ như vậy không biết đã bao lâu.

Tu vi Thần Cảnh sơ giai của Tô Mạch trở nên cực kỳ vững chắc, nước chảy thành sông mà tiến lên Thần Cảnh nhị giai… Thần Cảnh tam giai… tứ giai… cửu giai!

Mãi đến khi tu vi của anh đạt đến Thần Cảnh cửu giai, linh khí của Huyết Linh Châu mới từ từ không theo kịp hậu kình.

Tô Mạch mở mắt ra, vui mừng vô tận.

Thu hoạch do Huyết Linh Châu mang lại cư nhiên lớn đến vậy.

Dị biến mà nó mang lại cho thức hải mặc dù anh chưa nắm rõ tình hình cụ thể nhưng tuyệt đối là lợi ích to lớn.

Về tu vi, từ Thần Cảnh sơ giai lên Thần Cảnh cửu giai một hơi vượt qua chín cảnh giới, cách đỉnh phong Thần Cảnh cũng chỉ còn một tia.

Trong Long Tộc, Tô Mạch chưa bao giờ nghĩ có một ngày tu vi của mình lại tiến bộ nhanh đến vậy.

Khi đó anh còn nghi ngờ liệu có thể đạp vào Thần Cảnh hay không.

Thoáng chốc, đỉnh phong Thần Cảnh đã gần ngay trước mắt.

"Gặp Thủ Sơn Minh Tương quả nhiên sẽ có bảo bối tốt, cơ duyên tốt!

Thu hoạch lần này quá lớn rồi!" Khi ánh sáng vô lượng trên người anh từ từ mờ đi và tiêu tán, Tô Mạch tự mình kiểm tra trạng thái và

cảm thấy hài lòng.

Có thể nói, cơ duyên lần này còn vượt xa cơ duyên Đả Thần Tiên.

Khi đó gặp Thủ Sơn Minh Tương, Tô Mạch chẳng qua chỉ dựa vào lời nói của trưởng lão Long Tộc trước đó, thử dò tìm bảo vật.

Kết quả là ngay từ đầu đã thực sự có.

Kẻ bảo vệ Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú là hoàng kim bảo tương, sau khi có được hoàng kim bảo tương, anh đã tiến vào trong.

Trong thế giới đó quả thực thu hoạch đầy ắp.

Đầu tiên là có được một khối bia đá Thiên Tinh Thạch lớn, sau đó lại tôi luyện kỹ năng chiến đấu với nhiều binh lính khô lâu, lại có được kiếm đồng và giáp trụ của mình, lại còn có Huyết Linh Châu tự tìm đến tăng tiến tu vi của mình… Thu hoạch cơ duyên quả thực không ai bằng!

Chương 996

"Dị?" Tô Mạch cảm thấy cấm chế mình bố trí đã bị kích hoạt, sau khi thần niệm tản ra, anh phát hiện nơi mình bế quan đã bị bao vây kín mít như nước chảy không lọt.

Một đám quái vật da đỏ tươi, mặt mũi hoặc xấu xí hoặc yêu mị (Tu La Huyết Thú), liều mạng xông kích cấm chế do Tô Mạch bố trí, không ngừng tiêu hao cấm chế, đồng thời cũng để lại vũng máu trên mặt đất.

"Ở đâu ra mà nhiều Tu La Huyết Thú như vậy?" Loại đồ chơi này, Tô Mạch biết đó là quỷ.

Sở dĩ cảm thấy có chút ngạc nhiên, là vì chúng không nên xuất hiện ở đây.

Chẳng lẽ Huyết Hải đã bắt đầu tấn công thế giới này rồi sao?

Tô Mạch tâm niệm vừa động, nghiền nát hàng chục vạn Tu La Huyết Thú đang xông kích cấm chế thành máu, sau đó, thong dong bay lên không trung, hướng về một nơi mà anh cảm nhận được hàng trăm Tu La Thần Cảnh đỉnh phong đang ẩn nấp, quát lớn: "Ngươi có chịu ra không, hay ta phải ép ngươi ra?" Anh khát khao tìm một tồn tại để hỏi rõ tình hình, tiện thể tuyên thệ chủ quyền của mình đối với thế giới này.

Thế giới này có thể thông qua linh hồn tác dẫn mà tiến vào.

Theo lệ, toàn bộ thế giới này đều là cơ duyên của anh.

Người khác muốn thăm dò cơ duyên thì phải được sự đồng ý của anh.

La Sát Nữ trước đây cũng vậy.

Dù sao cũng mang theo một bảo vật như Huyết Linh Châu.

Nhưng những 'a miêu a cẩu' (tạp nham) trước mắt này thì ngày càng nhiều.

Nếu cứ tiếp diễn như vậy, anh không biết liệu có kẻ nào đó gặp vận chó ngáp phải ruồi mà kích hoạt cơ duyên vốn thuộc về anh hay không.

"Hừ, tiểu tử, trước khi ra ngoài lịch luyện gia đại nhân của ngươi không nói cho ngươi biết không nên kiêu ngạo như vậy sao?" Hơn trăm Tu La Thần Cảnh đỉnh phong trực tiếp bao vây Tô Mạch thành ba lớp trong ngoài, kín như nước.

"Tu La tộc khi nào thì coi thế giới này là của mình rồi, của ngươi sao!" Tô Mạch khẽ nhíu mày.

Thái độ của đối phương còn kiêu ngạo hơn anh, khiến anh trong lòng có chút không thoải mái.

Anh không ra tay trực tiếp trước khi hỏi rõ tình hình.

Dù sao, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

"Ta đương nhiên đường hoàng đi vào, lẽ nào trước đây phải báo cáo với ngươi sao?" Mặc dù tiểu tử này không phải La Sát Nữ mà Đại Tôn chỉ định bắt, nhưng sự chú ý trước đó của chúng đã phát ra từ nơi hắn ẩn thân.

Có thể thấy tiểu tử này chắc chắn đã thu hoạch được cơ duyên lớn.

Nếu tu vi của hắn cao thâm thì không nói làm gì.

Nhưng tu vi bề ngoài của Tô Mạch chỉ có Thần Cảnh cửu giai.

Tu vi như vậy trong mắt nhiều Tu La Thần Cảnh đỉnh phong không đáng để nhìn.

Vì vậy mới kiêu ngạo như vậy!

“Đương nhiên, ta bây giờ là chủ nhân của không gian này.

Ta cảnh cáo tất cả tồn tại của Tu La Giới, giới hạn trong một ngày phải rút lui toàn bộ, nếu không tự chịu hậu quả!” Tô Mạch cũng không biết những Tu La này đường hoàng đi vào Hạo Thiên Giới là thật hay giả, chỉ biết lời đe dọa của anh tuyệt đối là thật.

“Ha ha ha!

Cư nhiên dám uy hiếp ta!

Ta nghe lầm hay bị hù choáng váng rồi!” Nhiều Tu La cười phá lên.

Thế giới của chúng thực lực vi tôn, tu vi chênh lệch một tầng thứ tương đương với chênh lệch một cấp bậc, ở Tu La Giới, tồn tại Thần Cảnh cửu giai trước mặt những đỉnh phong này như nô bộc vậy.

Bây giờ một tên như nô bộc mà cư nhiên mở miệng uy hiếp phải rút lui trong một ngày, nếu không tự chịu hậu quả, quả thực là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

“Ta không biết ngươi xuất thân từ chủng tộc nào, thế lực nào, nhưng ta nói cho ngươi biết, tất cả phúc duyên trong thế giới này đều thuộc về Tu La Giới chúng ta, bao gồm cả ngươi!” “Nếu ngươi thức thời thì ngoan ngoãn giao ra bảo vật trên người, như vậy có thể chết một cách thống khoái!

Chương 997

Nếu phản kháng, thì chỉ có thể cầu sống không được, cầu chết không xong!" Nhiều Tu La mang theo vẻ trêu chọc, mài quyền sát chưởng chuẩn bị tiếp nhận cơ duyên trên người Tô Mạch.

Chẳng qua là một tiểu lâu la Thần Cảnh cửu giai mà thôi.

Phản kháng thì có thể làm gì.

Chẳng lẽ có thể thoát khỏi lòng bàn tay của chúng?

Động tĩnh của cột sáng trước đó lớn như vậy, cơ duyên thu hoạch được chắc chắn không nhỏ.

Cơ duyên như vậy ai cũng muốn có được trong tay đầu tiên.

Thế là, Tô Mạch còn chưa bắt đầu có bất kỳ hành động nào, những Tu La này đã tự hồng mắt lên, tranh giành nhau mặt đỏ tía tai: "Ai cũng đừng cản ta, để ta đi giết tên tiểu tử này!" "Để ta đi, đối phó với loại tiểu niên khinh này ta có kinh nghiệm nhất!" "Ai cũng đừng tranh với ta, mạng của hắn, ta định rồi!" "Ha ha, vậy phải hỏi huyết giao của ta có đồng ý không!" "Ngươi muốn động thủ với ta sao?" "…" Chương 997: Sát Lục Không Ngừng "Này, đừng tranh nữa, chưa từng thấy lũ muốn chết lại tranh nhau đi đầu thế này, lên hết đi!" Tô Mạch lười biếng vung vẩy Đả Thần Tiên và Phiên Thiên Ấn.

Trước đây, lúc ở Hoàng Cảnh, ta có thể đồ sát Thần Cảnh đỉnh phong một cách tùy ý.

Giờ đây, tu vi của ta chỉ kém Thần Cảnh đỉnh phong một chút, mà lũ Tu La trước mặt lại dám coi ta là cừu non, thật sự quá nực cười!

Đả Thần Tiên và Phiên Thiên Ấn thần quang lẫm liệt, vừa nhìn đã biết tuyệt đối không phải vật phàm, lũ Tu La lập tức ngậm miệng.

Khoảng cách giữa Thần Cảnh cửu giai và Thần Cảnh đỉnh phong thực ra không quá lớn.

Đối phương trong tay cầm hai kiện bảo bối đủ để bù đắp chênh lệch đó.

Cho nên giờ đây, bọn chúng không còn tự tin có thể một mình đánh bại Tô Mạch nữa.

"Mọi người cùng lên đi, ai động thủ đều sẽ có phần cơ duyên trên người hắn!" Một tên Tu La đề nghị.

Lập tức được tất cả Tu La có mặt hưởng ứng.

Ngay lúc đó, Đả Thần Tiên phá không lao tới.

"Bốp!" Một tên Tu La không kịp né tránh, bị Đả Thần Tiên đánh mạnh vào đầu, thức hải hoảng hốt đứng sững tại chỗ.

Phiên Thiên Ấn từ trên trời giáng xuống, lập tức nghiền nát hắn thành phấn vụn, chỉ để lại một viên nội đan màu đỏ lơ lửng tại chỗ cũ.

"Hơi khó nhằn đấy, mọi người đều dùng hết sức đi, đừng có che che giấu giấu tu vi nữa!" Tên Tu La khác thấy Tô Mạch dễ dàng diệt đi một tên Tu La như vậy, trong lòng lập tức phủ một tầng bóng đen, vội vàng kêu gào.

"Giết!

Giết!

Giết!" Giữa tiếng hò reo xung sát, càng nhiều Tu La ba năm thành nhóm phát động đủ loại thần thông và công kích về phía Tô Mạch.

Thế nhưng Tô Mạch lại không cảm thấy thần thông của bọn chúng có tác dụng gì lớn, ngay cả việc khiến máu trong cơ thể hắn chấn động cũng không có.

Yếu!

Quá yếu rồi!

Tô Mạch như sát thần từ U Minh không ngừng di chuyển giữa vòng vây của từng tên Tu La, thu hoạch tính mạng của chúng.

Những viên nội đan Thần Cảnh đỉnh phong hiếm thấy ở bên ngoài, chỉ trong chớp mắt đã nằm đầy đất.

"Chạy đi!" Sau khi không biết tên Tu La nào đó hét lớn một tiếng, đám đông Tu La bị giết đến vỡ mật liền tứ tán bỏ chạy.

Tô Mạch không truy sát.

Sau khi thu lấy bốn năm mươi viên nội đan Thần Cảnh đỉnh phong trên mặt đất, hắn lại nhìn về một bên nói: "Trốn sao?

Nếu còn trốn nữa ta sẽ động thủ đấy!" Sở dĩ hắn không truy sát những tên Tu La nhỏ yếu bỏ chạy, là vì Tô Mạch cảm ứng được sự tồn tại khác đang ẩn nấp xung quanh.

"Đừng, đừng giết ta!" La Sát Nữ giơ tay lên, vẻ mặt kinh hãi bước ra.

Chương 998

Vừa rồi cảnh Tô Mạch đồ sát vô số Tu La Thần Cảnh đỉnh phong nàng đều nhìn thấy rõ ràng, cái vẻ bình tĩnh, cái vẻ ung dung bất bách đó, thật sự khiến nàng mở rộng tầm mắt, cũng khiến nàng triệt để từ bỏ ý định đối địch với Tô Mạch.

"Tiểu mãng nữ, ngươi lại dám chủ động quay lại tìm ta, không sợ ta diệt ngươi sao?" Tô Mạch trực tiếp hỏi.

La Sát Nữ trước lắc đầu rồi lại gật đầu, vẻ mặt không biết phải làm sao trông có vài phần đáng thương.

"Ha ha, người của Tu La Giới đều đang tìm ngươi đúng không?" Tô Mạch cũng không lập tức ra tay, bởi vì sau khi luyện hóa Huyết Linh Châu trước đó, trong não hải hắn có hiện lên một đạo phù văn, phù văn này không có tác dụng gì đặc biệt, nhưng lại có thể ký kết hiệp ước với dị thú.

Nếu đối phương bây giờ vẫn nguyện ý, hắn không ngại thu một con mãng xà máu làm tọa kỵ.

Tuyệt đối không phải vì nàng xinh đẹp.

"Thật ra ta nói cho ngươi biết, thế giới này là một nơi đế tôn vẫn lạc, Tu La Đại Tôn tình cờ có được một trận pháp truyền tống, nhưng vì không có linh hồn dẫn lối, nên vẫn không thể đi vào." Chương 998: Hoàn Toàn Không Phản Ứng "Hôm đó sau khi ta tiến vào thế giới này, liền kích hoạt phản ứng của trận pháp truyền tống, thế là Tu La Đại Tôn bảo ta dùng Phá Giới Thần Thạch tiến vào thế giới này để tìm cơ duyên.

Thế nhưng hắn không biết ta đã nhẫn thụ bạo chính đến cực hạn, cho nên ta đã trộm Chí Bảo Huyết Linh Châu của Tu La Giới rồi trốn

vào đây, không định quay về nữa.

Vốn dĩ ta nghĩ, Tu La Giới sẽ không có ai có thể tiến vào đây nữa, nhưng ngươi lại tới!

Ta không biết Tu La Đại Tôn có thể tiến vào không, nhưng nếu hắn tiến vào, thì ta chắc chắn sẽ chết!" La Sát Nữ một hơi nói ra toàn bộ nguyên nhân, hậu quả, bao gồm cả lý do nàng trộm Huyết Linh Châu.

Nàng cũng không cầu Tô Mạch thật sự thả nàng, chỉ muốn bày tỏ rằng nàng thật sự không dễ dàng gì, nguy hiểm đang cận kề, vào thời điểm quan trọng thế này, hắn có muốn giết nàng không?

"Ồ, cũng không dễ dàng gì nhỉ, Đại Công Tước Chủ của Tu La Giới, sao ta chưa từng nghe nói?" Theo lý, một Đại Công Tước Chủ của một thế lực lớn nên có danh tiếng khắp Ba Ngàn Đại Thế Giới mới phải.

Thế nhưng Tu La Giới lại chưa từng tuyên dương điều này.

Tô Mạch hiếu kỳ về điều này.

"Tu La Đại Tôn không thể nào để loại tồn tại như ta rời khỏi Tu La Giới, tự nhiên càng sẽ không đi tuyên dương ta!" La Sát Nữ lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói.

"Vì sao?" Tô Mạch lúc này hóa thành đứa trẻ tò mò, biết rằng tiếp theo có thể sẽ nghe được chuyện bát quái của một thế lực lớn trong Tu La Giới.

"Hừ, ta, loại Tu La được ban cho sinh mệnh đều gọi hắn là phụ thân, thế mà hắn lại xem những La Sát Nữ chúng ta như đỉnh lô, chỉ cần tu vi đột phá Vô Vi Cảnh giới, lập tức sẽ bị hắn lấy đi nguyên âm và tiên huyết!

Nếu không phải vậy thì ta cũng không thể nào mới đột phá Vô Vi

Cảnh cách đây mấy hôm!" La Sát Nữ nói với vẻ bình tĩnh, cứ như đang kể chuyện của người khác.

Tô Mạch nghe xong lại tấm tắc kinh ngạc.

Tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt con.

Tu La Đại Tôn ban cho La Sát Nữ sinh mệnh, được coi là cha, thế mà lại chỉ xem nàng như một công cụ đỉnh lô.

Vận mệnh như vậy, thật thê lương.

Trong lòng, Tô Mạch dấy lên một tia thương hại: "Xem ra ngươi cũng đáng thương, đi đi, ta không giết ngươi!" Đối với kẻ địch, Tô Mạch trước nay vô tình, sẽ không có bất kỳ mềm lòng nào.

Sở dĩ hắn đối với La Sát Nữ như vậy, thuần túy cảm thấy nàng thực sự không dễ dàng, và cũng biết sau này nàng sẽ không còn bất kỳ uy hiếp nào đối với hắn.

Thả nàng đi cũng như thả một con sâu nhỏ vậy, không cần quá bận tâm.

Thế nhưng La Sát Nữ lại không đi, sở dĩ nàng từ chỗ ẩn nấp đến bên Tô Mạch, ban đầu không phải để chạy trốn.

Chỉ thấy nàng uyển chuyển quỳ xuống đất khấu đầu nói: "Nguyện Đại Tiên có thể thu lưu tiểu nữ tử, tiểu nữ tử xin làm nô tỳ, tuyệt không nhiều lời!" "Ngươi có nguyện làm tọa kỵ của ta không?" Tô Mạch lạnh lùng hỏi.

"Nguyện ý, tiểu nữ tử nguyện ý, đa tạ Chủ nhân!" La Sát Nữ trong lòng mừng rỡ như điên, không ngờ Tô Mạch, người trước nay lạnh lùng băng giá, lại thật sự thay đổi chủ ý thu lưu nàng.

Mặc dù chỉ là một tọa kỵ có địa vị thấp kém.

Nhưng có thể đi theo bên cạnh một đại thần thông giả như vậy, dù

sao cũng mạnh hơn việc ở trước mặt Tu La Đại Tôn, có thể bị cướp đoạt bất cứ lúc nào.

"Ký kết khế ước!" Tô Mạch dựa theo phù văn khế ước mà Huyết Linh Châu trước đó đã cung cấp, dùng linh khí cấu tạo ra một đạo phù văn khế ước.

Phù văn khế ước bay lơ lửng trước mặt La Sát Nữ, nàng không chút do dự, trực tiếp đánh lên trên khế ước khí tức linh thức độc quyền của mình.

Chương 999

Trong khoảnh khắc.

Giữa Tô Mạch và La Sát Nữ có thêm một tầng liên hệ như có như không.

Khế ước đã có tác dụng.

Chương 999: Biến Thành Tọa Kỵ Tô Mạch cảm thấy chỉ trong một ý niệm đã có thể khống chế tất cả của La Sát Nữ.

Bao gồm tính mạng của nàng, bao gồm thân thể của nàng, bao gồm tu vi của nàng...

La Sát Nữ thì mặt đỏ bừng, vào khoảnh khắc ký kết khế ước xong, tất cả của nàng, bao gồm cả pháp thuật, trước mặt Tô Mạch đều trở nên không còn bí mật nào đáng nói...

"Khái... khái...

được rồi, sau này chỉ cần ngươi không phản bội ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!" Cái khế ước này bá đạo đến vậy, Tô Mạch cũng có chút không ngờ tới.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn trải qua việc một dị tính trước mặt mình không hề có bí mật nào, khiến hắn ít nhiều có chút lúng túng.

"Tạ, tạ Chủ nhân!" La Sát Nữ mặt đỏ bừng như muốn nhỏ ra máu.

Tô Mạch gãi gãi đầu, không biết nên nói gì, cũng không biết tiếp theo nên làm hành động gì.

May mắn thay.

Lúc này, vài trăm đạo độn quang từ xa bay tới, phá vỡ sự lúng túng ngắn ngủi.

Độn quang màu máu dừng lại trước mặt Tô Mạch và La Sát Nữ, lộ ra một tên Tu La nam tử xấu xí, cùng với các Tu La tộc nhân Thần Cảnh đỉnh phong của hắn.

Trong số đó có không ít kẻ trước đây đã hoảng loạn bỏ chạy khỏi tay Tô Mạch.

"Đại Công Tước Chủ, Đại Tôn có lệnh mời Đại Công Tước Chủ về Tu La Giới, mong Đại Công Tước Chủ đừng làm khó thuộc hạ." Tên Tu La nam tử ở cảnh giới Vô Vi dẫn đầu trước nhìn Tô Mạch một cái, sau đó quay đầu nói với La Sát Nữ.

Hắn đã nghe thuộc hạ kể về chiến tích huy hoàng của Tô Mạch.

Nhưng hắn không cảm thấy Tô Mạch có gì đáng sợ để đối phó.

Vô Vi Cảnh giới và Thần Cảnh hoàn toàn không phải một đẳng cấp.

Hắn không nghĩ đối phương có thể tạo thành uy hiếp cho hắn.

Sở dĩ hắn mới lời đi Tô Mạch, trực tiếp đối mặt với mục đích cuối cùng của chuyến đi này là La Sát Nữ.

"Hắn cũng là Vô Vi Cảnh giới, ta cũng là Vô Vi Cảnh giới, dựa vào đâu mà ngươi nghĩ mình có thể thắng được ta?" Trừ Tô Mạch và Tu La Đại Tôn có thể có được cơ duyên ra, La Sát Nữ kiêu ngạo đến mức không thèm để ai vào mắt.

"Vì chuyện Huyết Linh Châu, Đại Tôn đang nổi giận, ta kiến nghị Đại Công Tước Chủ đừng bướng bỉnh nữa, nếu không thì vạn ngàn năm tra tấn cũng chưa chắc đã xong!" Tên Tu La nam tử khinh thường nói.

Sở dĩ hắn cứ một tiếng 'Đại Công Tước Chủ' là vì không muốn để bất kỳ sơ hở nào cho người khác.

Bàn về thực lực.

Hắn tự tin rằng với bao nhiêu năm ở Vô Vi Cảnh giới, đối phó với La Sát Nữ, một kẻ vừa mới tấn thăng Vô Vi Cảnh giới chưa được

mấy ngày, tuyệt đối sẽ không thất thủ.

Đương nhiên nếu đối phương có thể thúc thủ chịu trói thì tốt nhất.

Cũng không cần lãng phí thời gian và tinh lực.

"Có bản lĩnh thì lên đi!" Chỉ một lời không hợp, La Sát Nữ đã muốn động thủ.

Thế nhưng trước đó.

Tô Mạch trực tiếp vươn tay ngăn lại, sau đó kéo nàng ra sau mình, đối mặt với tên Tu La nam tử xấu xí nói: "Muốn mang tọa kỵ của ta đi, không hỏi Bổn Tôn một tiếng sao?" "Tọa kỵ?

Chương 1000

Đường đường là Đại Công Tước Chủ của Tu La tộc lại đi làm tọa kỵ cho người khác ư?

Thật là tội lỗi tày trời!" Tên Tu La vừa nghe hai chữ 'tọa kỵ' liền giận đến bạo nhảy như sấm.

Trong mắt hắn, Tu La tộc là một trong những chủng tộc cao quý nhất giữa vô vàn chủng tộc đông đảo như cát bụi trong Ba Ngàn Đại Thế Giới.

Giờ đây, Đại Công Tước Chủ của Tu La dị tộc lại cam tâm đọa lạc trở thành tọa kỵ của người khác, đây là sự sỉ nhục đối với nàng, cũng là sự sỉ nhục đối với toàn bộ Tu La tộc.

"À, có bản lĩnh thì cắn ta đi?" La Sát Nữ thò đầu ra nói đầy đắc ý.

Bị Tô Mạch kéo ra phía sau, loại cảm giác này khiến nàng cảm thấy kỳ diệu.

Bởi vì từ trước đến nay chưa từng có ai chăm sóc, cũng chưa từng có ai bảo vệ nàng.

Giờ đây có người che chở, nàng không hiểu vì sao vui vẻ, cảm thấy cho dù là một tọa kỵ, có được đãi ngộ này cũng đủ rồi.

Chương 1000: Ngươi Cũng Dám Huênh Hoang Như Vậy "Tức chết Bổn Tôn!" Tên Tu La nam tử ở Vô Vi Cảnh giới gần như rơi vào điên cuồng.

Lúc đó Tô Mạch lại một lần nữa nói thêm vào như đổ thêm dầu vào lửa: "Vì sao ngươi lại điên cuồng như vậy, lẽ nào ngươi cũng muốn làm tọa kỵ của ta, nhưng lại bị Đại Công Tước Chủ nhanh chân giành mất nên mới điên cuồng?

Ngươi không có cơ hội đâu, quá xấu!" "Im miệng!

Ngươi không dựa vào thần thông pháp bảo nên mới dám phách lối như vậy, bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy Vô Vi Cảnh giới!" Tên Tu La nam tử suýt nữa bị tức chết.

Bị gọi là cũng muốn làm tọa kỵ của đối phương, sau đó vì không làm được tọa kỵ mà điên cuồng, không xứng, quá xấu!

Trong mắt hắn, Tô Mạch quá mức cuồng vọng.

Cái sự cuồng vọng của Tô Mạch khiến tên Tu La nam tử không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến việc La Sát Nữ lại cam tâm tình nguyện trở thành tọa kỵ của Tô Mạch nữa.

Bây giờ hắn chỉ muốn động thủ đánh chết Tô Mạch.

"Lên!" Thế nhưng, điều khiến người ta trợn mắt há hốc mồm là, sau khi tên Tu La đó hò hét như vậy, hắn lại không trực tiếp tấn công Tô Mạch.

Ngược lại, hắn vung tay, bảo những tên Tu La Thần Cảnh đỉnh

phong kia ra tay trước.

Đám Tu La Thần Cảnh đỉnh phong kia tuy không tình nguyện, nhưng trong Tu La Giới lấy thực lực làm trọng, mệnh lệnh của đại năng Vô Vi Cảnh giới không dám không nghe.

Sở dĩ bọn chúng chỉ có thể cứng đầu cứng cổ xông về phía Tô Mạch và La Sát Nữ.

"Chủ nhân, những tiểu lâu la này không cần Chủ nhân phải động thủ đâu!" La Sát Nữ từ phía sau Tô Mạch phiêu nhiên bước ra, giữa không trung hóa thành một trận mưa máu bay xuống, tất cả Tu La Thần Cảnh đỉnh phong đều bị cấm cố, mặc cho mưa máu xuyên thủng nhục thân, thức hải và linh hồn của bọn chúng!

Trong khoảnh khắc.

Toàn bộ Tu La Thần Cảnh đỉnh phong của Tu La đại quân đều vẫn lạc!

Đây chính là sự áp chế và chênh lệch giữa hai cảnh giới khác biệt: Vô Vi Cảnh giới và Thần Cảnh đỉnh phong.

Làm xong mọi việc.

La Sát Nữ lại khôi phục hình thái kiều diễm, ôm một nắm lớn nội đan Thần Cảnh đỉnh phong đến trước mặt Tô Mạch: "Trước đây thiếp thấy Chủ nhân thu thập những thứ này, hiển nhiên là có tác dụng gì đó với Chủ nhân.

Mấy thứ nhỏ nhặt này coi như là món quà nhỏ đầu tiên La Sát tặng Chủ nhân vậy!" Tô Mạch mỉm cười nhận lấy nội đan, không có vẻ gì là vui mừng quá mức hay không.

Đối phương đã làm mọi thứ, việc tặng một nắm nội đan này, chỉ cần ghi nhớ trong lòng là tốt, không cần phải tỏ ra quá kích động.

“Ngươi, ngươi đã triệt để phản bội Tu La Giới, phản bội Đại Tôn!

Ta thật thất vọng về ngươi!” Tên Tu La nam tử duy nhất còn lại trên sân, bày tỏ sự thất vọng khi La Sát Nữ ra tay chém giết tất cả Tu La tộc nhân Thần Cảnh đỉnh phong.

Mấy tên lâu la chết thì chết.

Chẳng có gì đáng tiếc.

Chương 1001

Thế nhưng La Sát Nữ ngàn vạn lần không nên dùng nội đan để lấy lòng người ngoài, miệng thì một tiếng 'Chủ nhân', hai tiếng 'Chủ nhân'.

Trong lòng hắn ngấm ngầm hạ quyết tâm, lát nữa sau khi bắt giữ La Sát Nữ và cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia, sẽ đi tìm kiếm cơ duyên ở nơi này.

Đợi khi đoạt được toàn bộ cơ duyên.

Hắn sẽ mang hai người về Tu La Giới, bẩm báo mọi chuyện về chuyến đi này với Tu La Đại Tôn, tiện thể đề nghị đủ loại hình phạt cho La Sát Nữ.

"Đánh hay không đánh?

Không đánh thì ta ra tay đây?" Đối với loại tồn tại cứ nói lời khó nghe mãi mà lại chậm chạp không chịu động thủ, Tô Mạch cũng bất đắc dĩ.

Trước đó thấy hắn nói chuyện kiêu căng như vậy, còn tưởng nói vài ba câu không hợp sẽ động thủ chứ.

Ai ngờ chỉ biết động cái miệng, không phiền thì thôi, Tô Mạch còn có chút chán ghét rồi.

Hắn còn đang chờ giải quyết xong mớ phiền phức ở đây rồi mới đi thăm dò cung điện của Hạo Thiên Đế Tôn kia chứ!

Đừng lãng phí thời gian quý báu nữa, hoàn toàn không chú ý đến vấn đề gì cả, chết tiệt!

Chương 1001: Thủy Chi Thí Luyện "Mấy chục vạn năm, mấy chục vạn năm rồi, ta cuối cùng cũng đợi được thí luyện giả!" Một người tuyết nhỏ nhắn đáng yêu, đội gió lạnh xuất hiện trong tầm mắt Tô Mạch.

Người tuyết nhỏ bé đó còn không lớn bằng một móng vuốt của bản thể Tô Mạch.

Nhưng dao động tu vi trên người nó lại cực kỳ mờ ảo, sâu xa hơn so với tên Tu La nam tử mà Tô Mạch đã đánh trước đó.

Hiển nhiên.

Tu vi của nó dù chưa đột phá lên cảnh giới cao hơn Vô Vi Cảnh giới, thì cũng có thực lực Vô Vi đỉnh phong.

"Thí luyện giả, xin chào, ta tên Tuyết Cô, là người bảo hộ Thủy Chi Thí Luyện do Hạo Thiên Đế Tôn sắp đặt ở đây.

Việc ngươi phải làm là đánh bại ta!" Nhìn tu vi của Tô Mạch, người tuyết tự xưng là Tuyết Cô hiển nhiên có chút thất vọng.

Không ngoài chức trách của mình, nó nói ra yêu cầu để hoàn thành thí luyện.

"Vậy ta bắt đầu đây!" Quan thí luyện đầu tiên lại đơn giản đến vậy, thật sự có chút nằm ngoài dự liệu của Tô Mạch.

Hắn còn tưởng một quan phải phá hủy một thế giới nào đó để

chơi chứ.

"Thí luyện giả, ta không biết vì sao với tu vi yếu ớt của ngươi lại được Hạo Thiên Đế Tôn chọn làm thí luyện giả, nhưng ta phải nhắc nhở một câu, thí luyện một khi đã bắt đầu, giữa chừng sẽ không thể dừng lại, khi đó sống chết không phải do ta quyết định được!" Người tuyết nhìn Tô Mạch với vẻ mặt đầy lo lắng nói.

Trước khi Hạo Thiên Đế Tôn vẫn lạc, đã cứu chín mươi chín đại thế giới có Thiên Đạo bị tế tự.

Thế giới mà người tuyết đang ở chính là một trong số đó.

Để cảm tạ Hạo Thiên Đế Tôn, Tuyết Cô đã chấp nhận thỉnh cầu chấp niệm của Hạo Thiên Đế Tôn, trở thành một phần của thí luyện.

Từ ngày đó về sau, nó liền trải qua sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Dài đến mức Tuyết Cô đã nghĩ cả đời này cũng không đợi được thí luyện giả, thì Tô Mạch xuất hiện.

Thế nhưng tu vi của Tô Mạch thực sự quá yếu, chỉ có vỏn vẹn Thần Cảnh cửu giai.

Tuyết Cô có chút lo lắng rằng chỉ thổi một hơi cũng có thể thổi chết Tô Mạch, vậy thì sự chờ đợi dài đằng đẵng đó hoàn toàn lãng phí.

Thí luyện giả tiếp theo thì không biết bao nhiêu chục vạn năm nữa mới xuất hiện.

"Không sao đâu, bắt đầu đi!" Trong thức hải của Tô Mạch có Tiên Thiên Thần Thai Linh Vị, có thể đảm bảo rằng hắn không bị Đại Đạo Lãnh Địa khống chế trước mặt đại năng Vô Vi Cảnh giới.

Không có Đại Đạo Lãnh Địa.

Tồn tại ở Vô Vi Cảnh giới cũng chỉ là nhục thân cường hãn hơn

Thần Cảnh một chút, thần niệm trong thức hải dò xét xa hơn một chút.

Chương 1002

Còn lại thì cũng không có quá nhiều khác biệt.

Cho nên hắn có tuyệt đối tự tin có thể thắng trận chiến với Tuyết Cô.

"Vậy ta không khách khí nữa!" Tuyết Cô mở miệng, một đạo hàn phong lạnh lẽo phun ra từ miệng nó, trong phạm vi vạn dặm lập tức biến thành một vương quốc băng tuyết trong suốt lấp lánh.

Đại Đạo Lãnh Địa, Tuyết Chi Quốc Độ.

Băng tuyết trong Ngũ Hành thuộc về Thủy.

Đó cũng là lý do vì sao thí luyện này được gọi là Thủy Chi Thí Luyện.

"Đỡ này!" Tô Mạch, không bị Đại Đạo Lãnh Địa khống chế, trong lúc Tuyết Cô còn đang trố mắt líu lưỡi, liền xuất hiện bên cạnh nó trong nháy mắt.

Phiên Thiên Ấn mang theo vạn quân chi lực nặng nề giáng xuống, cuốn theo vô số gió tuyết.

Tuyết Cô không kịp né tránh, toàn bộ đầu người tuyết bị đập văng xuống, lăn xa tít trên nền tuyết.

"Không hổ là thí luyện giả được Đế Tôn lựa chọn, xem ra ta đã coi thường ngươi rồi!" Từng bông tuyết phiêu tán, rơi trên thân thể người tuyết đã mất đầu, rồi tụ lại thành một cái đầu mới.

Trong mắt Tuyết Cô mang theo chút hưng phấn.

Tô Mạch càng mạnh, đối với nó lại càng là một tin tốt.

Chỉ có cường giả mới có thể vượt qua từng đạo thí luyện, chỉ có

cường giả mới có thể cùng nó có những trận chiến sảng khoái đẫm máu.

Và cũng chỉ có cường giả mới có thể giúp nó giải thoát khỏi sự chờ đợi vô tận.

Chương 1002: Chờ Đợi Quá Lâu Chờ đợi quá lâu, quá lâu rồi!

Theo tâm niệm của Tuyết Cô vừa động, gió tuyết trong Tuyết Chi Quốc Độ càng thêm dữ dội, từng bông tuyết sắc bén như những thanh thần binh lợi nhận, bị cuồng phong cuốn đi, lao về phía Tô Mạch.

Tô Mạch nhận ra kẻ này không thiện ý liền vội vàng né tránh.

Những bông tuyết này có thể gây tổn thương cho nhục thân của hắn, vốn dĩ có thể sánh ngang với thần khí.

Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Cho đến nay, đối chiến với bốn vị đại năng Vô Vi, trừ Tuyết Cô ra, Thông Thiên Đạo Tổ, La Sát Nữ, Tu La nam tử ba người kia chưa từng mang đến áp lực như vậy.

Khiến nội tâm hắn cũng âm ỉ có chút kích động.

Chỉ có những trận chiến như thế này, mới có thể rèn giũa thêm trình độ chiến đấu của hắn, khiến hắn trở nên mạnh hơn!

Cầm Phiên Thiên Ấn trong tay biến thành một tấm khiên, không ngừng vung vẩy bảo vệ quanh thân, Tô Mạch không lùi mà tiến, trực tiếp xông về phía Tuyết Cô.

Từ tình huống giao thủ trước đó, hắn đã nhìn ra nhược điểm của Tuyết Cô: khả năng thao túng Tuyết Chi Đại Đạo cực mạnh, nhưng nhục thân bản thân lại yếu ớt.

Thậm chí còn không cường hãn bằng một nửa nhục thân của hắn.

"Bốp!" Cầm Đả Thần Tiên trong tay, Tô Mạch lại gần Tuyết Cô và quất một roi đi.

Là Chí Bảo.

Đả Thần Tiên có thể giúp người sử dụng phát huy chiến lực phi thường, một tồn tại Thần Cảnh đỉnh phong cầm trong tay, nếu có thể chống lại sự áp chế của Đại Đạo Lãnh Địa, cũng không phải là không thể giao thủ vài chiêu với Vô Vi.

Trong tay Tô Mạch thì lại có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Dù sao thì chiến lực mà truyền thừa của Tô Mạch đại diện vốn không phải do tu vi quyết định.

Cho nên.

Tuyết Cô dù có né tránh thế nào, cuối cùng vẫn bị đánh trúng một roi tàn nhẫn.

Chương 1003

Toàn bộ thân thể người tuyết lập tức tan thành từng mảnh, vương vãi ra xung quanh.

Tuyết hoa lại lần nữa tụ lại.

Tuyết Cô tái hiện.

Chỉ có điều lần này, thân thể của nó thấp hơn một chút so với trước đó.

Tô Mạch mẫn cảm nhận ra tình huống này, biết rằng suy đoán của hắn có khả năng, lập tức tăng cường lực độ và tốc độ tấn công!

Cán cân thắng lợi trong khoảnh khắc đó hoàn toàn nghiêng về phía Tô Mạch.

Tuyết Chi Quốc Độ của Tuyết Cô quả thực là đỉnh cao của Đại Đạo Lãnh Địa.

Thế nhưng người mà nó gặp lại là một Tô Mạch biến thái, hoàn toàn không ăn bộ chiêu này, cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Nó cũng chỉ có thể hết lần này đến lần khác bị phá hủy nhục thân rồi tụ lại, thậm chí ngay cả thời gian thở dốc cũng không có.

Hàng trăm lần...

Hàng vạn lần...

Hết lần này đến lần khác...

Khi Tuyết Cô chỉ còn lại to bằng móng tay út của Tô Mạch, thấy Tô Mạch lại muốn động thủ, nó liền vội vàng kêu dừng lại: "Dừng, dừng lại!

Lần thí luyện này đã thông rồi!" Nghe Tuyết Cô nói vậy, trong

lòng Tô Mạch có một phản hồi từ mảnh thiên địa nào đó, xác nhận thí luyện đã thông.

Hắn mới dừng tay, không tiếp tục công kích Tuyết Cô nữa.

"Người trẻ tuổi bây giờ thật cường hãn!" Tuyết Cô, người đang từ từ khôi phục thân thể, nhìn Tô Mạch thầm nghĩ trong lòng.

Ngay sau đó.

Nó không biết từ đâu lấy ra một khối lệnh bài màu trắng, trực tiếp ném cho Tô Mạch nói: "Ngươi có thể nghỉ ngơi ở thế giới này trước, đợi khi cảm thấy trạng thái đã ổn, hãy bóp nát khối ngọc bài này, nó sẽ truyền tống ngươi đến địa điểm thí luyện tiếp theo!" Tô Mạch nhận lấy lệnh bài nhìn một cái, phát hiện nó được chế tác khá tinh xảo, trong đó một số phù văn cổ xưa dường như đang ẩn chứa chân lý Đại Đạo.

Từ đó có thể thấy được.

Khối lệnh bài này cũng là một bảo bối.

Không.

Dù thứ này có là bảo bối đến đâu, khi cần bóp nát thì vẫn phải bóp nát!

Nếu không thì không thể đi tiếp quan tiếp theo được!

Có bỏ mới có được!

Hắn hoàn toàn có thể hiểu được đạo lý chân thực này!

Chương 1003: Hỏa Thụ Ngân Hoa Giữa trời đất đầy gió tuyết.

Tô Mạch lấy ra một nắm lớn nội đan, trực tiếp nuốt vào bụng.

Trong khoảnh khắc, một luồng linh khí hùng hậu tuôn trào vào kinh mạch, bổ sung tiêu hao trước đó, cũng khiến hắn một lần nữa trở nên tinh thần sung mãn.

“Tạm biệt!” Tô Mạch hướng Tuyết Cô hành một lễ từ biệt, sau đó bóp nát lệnh bài màu trắng.

Tinh hà lưu chuyển.

Tô Mạch chỉ cảm thấy mắt chớp một cái đã đến một thế giới đỏ rực như lửa.

Phóng mắt nhìn ra.

Chương 1004

Khắp nơi đều là dung nham cuồn cuộn và những Hỏa Tinh Linh.

Lần này Tô Mạch cũng không chọn đi hỏi đường.

Bởi vì trong tầm mắt của hắn, ở trung tâm toàn bộ thế giới, có một cây đại thụ khổng lồ màu đỏ rực sừng sững, trên đó nở rộ từng đóa hoa nhỏ màu trắng bạc.

Trông thập phần thần dị!

Nếu thế giới này cũng tồn tại người khảo nghiệm thí luyện, thì tuyệt đối là ở đó.

Hướng về phía cây đại thụ, Tô Mạch một đường phi độn.

Sau khi bay ròng rã ba ngày ba đêm.

Hắn đã đến trước cây đại thụ.

Đang chuẩn bị vòng quanh cây đại thụ tìm xem có tồn tại sống nào không, thì từng đóa hoa nhỏ màu bạc khẽ lay động theo gió, dệt nên một tiếng linh âm êm tai, sau đó một giọng nam trầm ấm từ trên cây truyền ra: "Tiểu hỏa tử trẻ tuổi, ngươi đang tìm ta sao?" Không có gì bất ngờ.

Chính là cây đại thụ trong mắt Tô Mạch.

"Đúng vậy, ta phụng ý chỉ của Hạo Thiên Đế Tôn đến đây làm thí luyện giả!" Tô Mạch hiểu rõ ý tứ.

"Trời ơi, thí luyện giả cuối cùng cũng đến rồi!" Cành cây đại thụ run rẩy một trận, điên cuồng bày tỏ sự hỉ duyệt.

Nó biết người này có thể đến đây chắc chắn đã đánh bại Tuyết Cô rồi.

Cho nên nó không có bất kỳ sự coi thường nào đối với thực lực của Tô Mạch.

Ngược lại, nó có một sự tự tin không rõ lý do rằng Tô Mạch có thể chiến thắng, hoàn thành thí luyện!

"Thí luyện ở đây cũng phải đánh bại ngươi sao?" Tô Mạch không dài dòng, trực tiếp hỏi.

Vấn đề này hắn khá quan tâm.

Nếu có thể.

Hắn thực sự không muốn cả mười bốn trận thí luyện đều phải đánh một mạch.

Nếu vậy thì quá mệt mỏi rồi!

"Đương nhiên!

Nhưng việc đánh bại ta không phải là đánh nhau!" Cành cây đại thụ rung chuyển, một cái đại đỉnh màu đỏ rực từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp rơi trước mặt Tô Mạch, khiến hắn giật nảy mình.

"Hả?" Tô Mạch có chút không hiểu, tự hỏi so sánh với một cái đại đỉnh nhìn không tầm thường như vậy để làm gì?

Luyện đan sao?

Lúng túng, không biết luyện đâu!

"Muốn vượt qua thí luyện ở chỗ ta rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể ở trong cái đại đỉnh này một ngày, thì sẽ vượt qua thí luyện!" Cây đại thụ có chút nóng lòng nói.

Ước chừng!

Tô Mạch nhìn thoáng qua bên trong đỉnh đang phát ra hồng quang, hiển nhiên sắp phải đối mặt với sự nóng bức khó có thể chịu đựng

được.

Sau khi hiểu rõ.

Hắn không chần chừ gì nhiều, trực tiếp nhảy vọt vào trong đỉnh.

Nắp đỉnh tự động đậy lại!

Tô Mạch phảng phất rơi vào một biển lửa vô biên, nhiệt độ xung quanh càng ngày càng cao, ngay cả không gian xung quanh cũng từ từ xuất hiện vết nứt, như thể bị sức nóng cực độ thiêu đốt sắp vỡ nát!

Chương 1005

Rắc... rắc...

Không gian bên trong đỉnh biến thành một vùng hư vô, không gian không chịu nổi nhiệt độ như vậy.

Thế nhưng.

Dù vậy.

Tô Mạch vẫn cảm ứng được giới hạn của cái đại đỉnh xung quanh.

Hắn rõ ràng đang ở trong cái đỉnh này.

Nhiệt độ bên trong đỉnh vẫn không ngừng tăng lên.

Tô Mạch trực tiếp lấy ra một nắm lớn nội đan từ trong túi Càn Khôn.

Nếu dựa vào ý chí, hắn cảm thấy có khả năng cũng có thể chịu đựng được.

Nhưng không cần phải làm vậy.

Trong khoảng thời gian này.

Hắn không ngừng có thu hoạch, nội đan trong túi Càn Khôn đã chất thành nửa ngọn núi nhỏ.

Chương 1004: Không Chịu Bất Kỳ Tổn Thương Nào Với nội tình như vậy, hắn hoàn toàn có thể mượn ngọn lửa để rèn luyện chân thân mà không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Đây cũng là một cơ duyên!

Đối với việc nắm bắt cơ duyên, Tô Mạch trước nay đều rất thuận tay.

Theo nhiệt độ bên trong đại đỉnh càng ngày càng cao, Tô Mạch trực tiếp ném một nắm nội đan vào miệng, giờ đây linh khí lập tức mang theo chút thanh lương, khiến hắn lại có thể chịu đựng được.

Cứ như vậy.

Huyết mạch Cửu Trảo Kim Long chân thân không ngừng được thuần hóa, trở nên càng thêm cường hãn.

Thoáng chốc.

Sáu canh giờ trôi qua.

Cự Thụ cảm nhận được tình hình bên trong đỉnh xong, liền cười khẽ một tiếng.

Là người khảo nghiệm Hỏa Chi Đại Đạo, thử thách của nó tự nhiên không hề đơn giản như vậy.

Từng cành cây từ trên thân nó rơi xuống, tụ lại dưới đáy đỉnh, cháy thành ngọn lửa hùng hùng.

Cái đại đỉnh vốn đã đủ nóng bỏng, bị gia nhiệt như vậy, trực tiếp biến thành đỏ rực xuyên thấu.

Tô Mạch đang tọa thiền bên trong lập tức trở nên cực kỳ khó chịu.

Nhiệt độ như vậy.

Ngay cả vảy rồng vốn mang theo công năng tránh lửa trời sinh, cũng có chút cảm giác bị thiêu cháy.

Thế nhưng.

Vẫn chưa hết.

Trên thân Cự Thụ nổi lên một trận dao động màu đỏ, bao phủ toàn bộ đại đỉnh.

Nó lại sử dụng Đại Đạo Lãnh Địa để một lần nữa gia tăng nhiệt độ cho đại đỉnh!

Chương 1006

Đây là tất cả thủ đoạn của Cự Thụ.

Nó cũng không biết Tô Mạch có chịu đựng nổi hay không.

Theo quy tắc, nó phải dốc toàn lực ra tay, toàn lực!

Trong đỉnh.

Tô Mạch lấy ra nắm nội đan cuối cùng.

Những viên nội đan này, cảnh giới yếu nhất cũng là Thần Cảnh đỉnh phong, trong đó có một viên nội đan Vô Vi Cảnh giới đang lưu chuyển Đạo vận.

Tất cả đều do Tu La tộc 'cống hiến'.

Đây cũng là át chủ bài của Tô Mạch.

Vừa rồi hắn phát hiện ở đây tu luyện nhục thân có hiệu quả cực tốt.

Chỉ trong mấy canh giờ.

Cường độ nhục thân của hắn đã mạnh hơn trước đó một phần trăm.

Nhìn con số này dường như không nhiều.

Nhưng thực tế không phải vậy.

Bản thể Tô Mạch là Long tộc, trời sinh đã cường hãn hơn các chủng tộc khác một chút, lại là Cửu Trảo Kim Long, còn cường hãn hơn Long tộc bình thường nữa.

Sau đó lại trải qua đủ loại thiên kiếp và các loại kỳ ngộ.

Nhục thân bản thể của hắn có thể sánh ngang với thần khí như Đả

Thần Tiên.

Cơ số lớn.

Cho nên mới như vậy, nhìn vào thì tiến bộ không rõ ràng.

“Không nỡ cho con thì không bắt được sói!” Sau một tiếng lẩm bẩm, Tô Mạch đau lòng nhắm mắt lại, nuốt tất cả nội đan, trừ viên nội đan của đại năng Vô Vi Cảnh giới kia ra.

Hiệu quả đáng mừng!

Tô Mạch lập tức cảm thấy toàn thân trở nên cực kỳ thanh lương.

Đồng thời nhục thân lại có không ít tiến bộ. ...

Hắn cứ thế hưởng thụ hơn ba canh giờ.

Cảm giác nóng bỏng lại lần nữa bao trùm.

Tô Mạch không còn do dự nữa, trực tiếp nuốt viên nội đan của tên Tu La nam tử Vô Vi Cảnh giới kia vào một hơi.

Linh khí khổng lồ cùng đủ loại cảm ngộ về Hấp Huyết Đại Đạo trong khoảnh khắc xuất hiện xung quanh và trong thức hải của Tô Mạch.

Nhục thân của hắn dưới sự trùng kích của linh khí không ngừng, trở nên càng ngày càng mạnh! ...

“Xem ra ngươi thật sự có thể vượt qua, ta được giải thoát rồi!” Nhìn Tô Mạch bên trong đại đỉnh vẻ mặt ung dung tự tại, Cự Thụ đầy ngưỡng mộ bắt đầu đếm ngược thời gian cho Tô Mạch.

Chỉ cần Tô Mạch hoàn thành thí luyện, thì thí luyện của nó rất có khả năng cũng sẽ hoàn thành!

Cứ như vậy.

Chương 1007

Cự Thụ được giải thoát.

Tình hình của nó cũng tương tự như Tuyết Cô, cũng được Hạo Thiên Đế Tôn ủy thác trước khi qua đời, đến đây phụ trách thí luyện.

Ban đầu là vì tình nghĩa.

Thế nhưng thời gian thật sự quá lâu rồi, lâu đến mức Cự Thụ, một cái cây, cũng đang ngóng trông thế giới bên ngoài, không muốn tiếp tục ở lại trong cái thế giới này nữa!

Chương 1005: Khảo Nghiệm Mới "Thí luyện của ngươi đã thông rồi!" Cự Thụ vọng nhìn Tô Mạch vẫn còn tinh thần phấn chấn bước ra từ trong đỉnh nói.

"Đa tạ tiền bối đã chiếu cố!" Tâm tình của Tô Mạch không tệ, lần này tuy tiêu hao toàn bộ nội đan đã tích lũy từ trước.

Bao gồm cả viên nội đan của Tu La Vô Vi Cảnh giới kia.

Nhưng.

Nhờ sự rèn luyện của nhiệt độ nóng bỏng vô tận, cường độ nhục thân của hắn đã có sự thay đổi long trời lở đất so với trước đây.

Hiện tại, nhục thân của hắn, ngay cả dùng thần binh lợi khí như Phiên Thiên Ấn đập vài cái cũng sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Mượn cơ hội này rèn luyện nhục thân của mình thành thần binh, đây là thu hoạch lớn nhất của hắn trong lần thí luyện này.

"Không cần cảm ơn ta, ta nào có chiếu cố gì, tất cả đều dựa vào ngươi!" Cự Thụ rung chuyển, một chiếc lá màu đỏ rực lả tả rơi xuống, trực tiếp đáp vào tay Tô Mạch.

"Đốt chiếc lá này lên, ngươi có thể đi đến thế giới tiếp theo!" Tô Mạch nhận lấy chiếc lá, lại hành một lễ với Cự Thụ, sau đó Long Diễm trong tay bùng lên, hắn biến mất trước mặt Cự Thụ. ...

"Lạch cạch!

Lạch cạch!" Tô Mạch vừa tĩnh tâm mở mắt ra từ động tĩnh chuyển hóa không gian, đã thấy một đám Thổ Tinh Linh vây quanh hắn.

Thổ Tinh Linh, một chủng tộc đúng như tên gọi của mình, là tinh linh và con cưng của Đại Địa.

"Thí luyện giả trẻ tuổi, hoan nghênh ngươi đến với chúng ta!" Một lão giả Thổ Tinh Linh dẫn đầu đứng ra, sau đó hành lễ với Tô Mạch nói.

"Chào lão trượng, chào các vị!" Tô Mạch cũng đáp lễ.

Những Thổ Tinh Linh này thân thiện ngoài dự liệu, tự nhiên hắn cũng không thể hung thần ác sát, vẻ mặt đòi đánh đòi giết được.

"Vì ngươi đã đến thế giới này, khẳng định đã vượt qua khảo nghiệm Thủy Hỏa trước đó.

Ở thế giới này, thí luyện của ngươi rất đơn giản, chỉ cần trồng trọt một năm là được!" Lão giả Thổ Tinh Linh nói.

"Dễ dàng vậy sao?" Tô Mạch tưởng mình nghe nhầm.

Dù sao Hạo Thiên Đế Tôn chỉ công nhận thí luyện, hắn vẫn luôn nghĩ những gì mình phải chịu đựng đều là những khảo nghiệm khắc nghiệt như Thủy Hỏa trước đó.

Hiện tại, thí luyện của đám Thổ Tinh Linh này lại chỉ yêu cầu trồng trọt một năm, thực sự vượt quá dự liệu của hắn.

"Ha ha, yên tâm đi, Thổ Chi Thí Luyện của chúng ta chỉ là một tiểu thí luyện, hoàn toàn tương đương với việc cho đủ số, sẽ không có bất kỳ khó khăn nào khác!" Thổ Tinh Linh trông có vẻ hòa ái.

Tô Mạch cũng bán tín bán nghi đi theo, đến thôn trang.

Một ngôi làng phong cảnh tú lệ.

Ngôi làng không lớn.

Cũng có hơn nghìn Thổ Tinh Linh sinh sống.

Nhìn thấy Tô Mạch là một con rồng xa lạ, bọn họ cũng thân thiện chào hỏi.

Khiến nội tâm Tô Mạch vốn dĩ có chút bạo ngược vì liên tiếp đại chiến, trở nên an bình không ít.

Chương 1008

Từ khi gặp Hoang Cổ Bàn Ngưu Thú, rồi giao thủ với Khô Lâu Đại Quân, sau đó một đường truy đuổi đánh La Sát Nữ và Tu La Đại Quân.

Sau khi bắt đầu khảo nghiệm, lại liên tiếp gặp Tuyết Cô và Cự Thụ.

Trong cuộc sống của hắn trừ chiến đấu ra thì vẫn là chiến đấu.

Mặc dù Long tộc hiếu chiến.

Nhưng rốt cuộc cũng sẽ mệt mỏi.

Tìm kiếm dược liệu, hắn dựng một căn nhà nhỏ trong làng.

Tô Mạch cứ thế ở lại.

Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Lúc không có việc gì cũng sẽ cùng Thổ Tinh Linh ca hát múa nhảy.

Trong khoảng thời gian này.

Hắn sống rất ung dung tự tại.

Cũng từ Đại Trưởng Lão Thổ Tinh Linh mà học được rất nhiều kiến thức về việc nông.

Có lẽ ý nghĩa của cuộc thí luyện này chính là đây.

Sự thật!

Đó là bản năng của sinh linh.

Thế nhưng nhiều chủng tộc không biết canh tác, chỉ biết cướp đoạt, lại từ gốc rễ đã đi sai đường.

Một năm thời gian nhanh chóng trôi qua.

Chương 1006: Tư Khảo Tròn một năm sau.

Lão trưởng lão Thổ Tinh Linh đến chỗ nhà Tô Mạch để từ biệt: "Thí luyện của ngươi đã thông rồi, đây là tín vật của ta, cầm nó xong ngươi có thể đi đến thế giới tiếp theo!" Rồi đưa cho Tô Mạch một viên Thổ Linh Châu.

Thổ Linh Châu hiện ra màu nâu vàng, trầm trọng như mặt đất.

"Đa tạ lão trượng!" Tô Mạch cúi người thật sâu hành một lễ.

Một năm này.

Hắn thực sự sống rất thoải mái, cũng học được nhiều điều.

Điều khiến hắn cảm ngộ sâu sắc nhất, đó là ý nghĩa của tu luyện không nằm ở việc chỉ biết chiến đấu.

Có những lúc cần phải dừng lại nghỉ ngơi và suy nghĩ.

Bóp nát Thổ Linh Châu.

Thời không lại lần nữa lưu chuyển.

Tô Mạch lại đến một thế giới khác.

Một thế giới.

Khắp nơi đều là những ngọn núi cao chọc trời.

Trên núi phát ra ánh kim loại nhàn nhạt, không có cây cối, trông có vẻ lạnh lẽo.

"Ngươi đến rồi sao?" Một người khổng lồ cởi trần, cầm một cái búa lớn đi tới, ánh mắt rực sáng nhìn Tô Mạch nói.

Chương 1009

"Kính chào tiền bối, vãn bối phụng ý chỉ của Hạo Thiên Đế Tôn đến đây làm thí luyện, không biết thí luyện ở thế giới này là gì?" Tô Mạch hỏi.

"À, thí luyện à, đơn giản thôi, chỉ cần ngươi chế tạo ra một món binh khí rồi chiến thắng ta, thí luyện của ngươi sẽ thông!" Người khổng lồ mở miệng, âm thanh lớn như sấm, chấn động đến nỗi thung lũng bên cạnh không ngừng vang vọng tiếng vang lớn.

Lại dễ dàng vậy sao?

Tô Mạch cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Mặc dù hắn không giỏi rèn luyện binh khí, nhưng có thể gian lận.

Trong túi Càn Khôn của hắn, có thể chứa cả một khối Thiên Tinh Thạch Thạch Bi lớn!

Chỉ cần thêm vào một mảnh Thiên Tinh Thạch to bằng móng tay út cũng đủ để biến một món binh khí bình thường trên thế gian thành thần binh lợi khí.

Thiên Tinh Thạch Thạch Bi có kích thước bằng một căn nhà, hoàn toàn có thể dùng nó để chế tạo một kiện binh khí.

"Có hạn chế về dược liệu không?

Phương thức rèn đúc có yêu cầu gì không?" Tô Mạch hỏi ra hai câu.

Nếu cả hai phương diện đều không có hạn chế, vậy thì thí luyện ở thế giới này có lẽ sẽ diễn ra rất nhanh.

"Không có yêu cầu gì cả, nếu trên người ngươi không mang dược

liệu, những ngọn núi này đều do khoáng vật tạo thành, ngươi có thể đào một ít dược liệu đi mà luyện." Người khổng lồ vác cây búa trong tay lên vai nói.

"Vậy thì cứ làm thôi!" Tô Mạch trực tiếp lấy Thiên Tinh Thạch Thạch Bi từ trong túi Càn Khôn ra, rồi triệu hồi Phiên Thiên Ấn, bắt đầu mài giũa mặt không bằng phẳng của Thiên Tinh Thạch Bi.

Trong chốc lát.

Nửa bên Thiên Tinh Thạch Thạch Bi còn chưa đủ trơn nhẵn đã được mài xong.

"Binh khí của vãn bối đã chế tạo xong, tên là Thiên Tinh Thạch Chuyên (Gạch Đá Sao Trời), mong tiền bối chỉ giáo!" Tô Mạch cầm Thiên Tinh Thạch Bi, như cầm một khối gạch vậy, nhấp nhổm lên xuống rồi nói với người khổng lồ bên cạnh.

"Trời của ta ơi, ngươi sẽ không nói với ta, thứ này là cả một khối Thiên Tinh Thạch đấy chứ!" Người khổng lồ trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Lúc này trong mắt hắn chỉ có khối thạch bi trong tay Tô Mạch, không còn vật gì khác nữa, ngay cả chuyện thí luyện cũng dường như không còn bận tâm!

"À, có vấn đề gì sao?" Tô Mạch không biết vì sao người khổng lồ lại phản ứng lớn đến vậy.

"Phá gia tử nha, phá gia tử, Thiên Tinh Thạch không ai dùng như vậy!" Người khổng lồ trực tiếp ném cây búa sang một bên, vỗ ngực dậm chân nói.

Ưm.

Tô Mạch bị hành động này làm cho có chút khó hiểu.

Không phải nói, chế tạo một kiện binh khí đánh bại hắn là sẽ vượt qua thí luyện sao!

Rõ ràng là đã làm theo yêu cầu.

Lẽ nào, gạch không phải binh khí sao?

Chương 1007: Thiên Tinh Thạch Diệu Dụng "Ngươi có biết tác dụng của Thiên Tinh Thạch là gì không!" Người khổng lồ vẻ mặt đau lòng giận dữ, tròng mắt nhìn chằm chằm vào khối Thiên Tinh Thạch Bi trong tay Tô Mạch nói.

Tô Mạch trông có vẻ hơi ngại ngùng, có chút ngơ ngác gật đầu rồi nói: "Biết chứ!" "Biết mà sao lại lãng phí như vậy!" Bị Tô Mạch nói thế, người khổng lồ càng thêm gào thét.

"Cái đó, không phải nói không cần bất kỳ dược liệu nào, luyện chế ra một món binh khí đánh bại tiền bối là có thể vượt qua thí luyện sao, Thiên Tinh Thạch của vãn bối cũng là một loại dược liệu..." "Ai, Thiên Tinh Thạch không dùng như vậy đâu!

Khoan đã, Thiên Tinh Thạch, Thiên Tinh Thạch này chẳng lẽ là khối ở phủ đệ Đế Tôn sao!" Người khổng lồ bỗng nhiên có phát hiện mới, phát hiện trên Thiên Tinh Thạch ẩn ẩn hiện hiện có khắc một số chữ.

Khiến hắn có một dự cảm không lành.

"Ưm, chính là khối đó!" Tô Mạch gãi gãi đầu nói.

Thiên Tinh Thạch là do hắn cứng rắn phá xuống từ cung điện của Hạo Thiên Đế Tôn.

Chương 1010

Bị người khác nhận ra cũng không có gì lạ.

Huống hồ thứ đó đang ở trên tay hắn, hắn cũng chưa từng muốn phủ nhận.

"Năm đó, Vô Tận Ám Uyên đã tặng Thiên Tinh Thạch cho Hạo Thiên Đế Tôn làm lễ vật chúc mừng khi lên ngôi Đế Tôn, Ba Ngàn Đại Thế Giới đều vì thế mà chấn động.

Hạo Thiên Đế Tôn cái tên phá gia tử đó, lại trực tiếp dùng khối Thiên Tinh Thạch đó chế tạo thành một khối thạch bi, đặt trong cung điện của mình.

Giờ đây Thiên Tinh Thạch lại rơi vào tay ngươi, ngươi cũng là một tên phá gia tử lại dám dùng nó như một khối gạch để sử dụng!" Người khổng lồ đau lòng giận dữ nói một tràng.

Trong lời nói của hắn, Hạo Thiên Đế Tôn và Tô Mạch đều được xếp vào cùng một loại, là những kẻ phá gia chi tử.

"Tiền bối, Thiên Tinh Thạch chẳng phải khi rèn đúc binh khí, chỉ cần thêm một ít là có thể khiến nó trở thành đủ loại pháp bảo thần dị sao, lẽ ra phải không liên quan đến kích thước chứ!" Tô Mạch không hiểu một điểm.

Trong mắt hắn, kích thước của Thiên Tinh Thạch hoàn toàn không cản trở một điểm nào, vì sao lại phải phản ứng lớn đến vậy chứ.

"Đi theo ta!" Người khổng lồ không vui nhặt cây búa bên cạnh lên, rồi đi về một phía.

Tô Mạch không hiểu ra sao, chỉ đành đi theo phía sau.

Đi được vài bước liền thấy một sơn động khổng lồ.

Trong ngoài sơn động, khắp nơi có thể thấy đủ loại hình thái pháp bảo như đao, thương, kiếm, kích.

Những pháp bảo này bảo quang lưu chuyển, tùy tiện một cây kiếm ở bên ngoài đều là bảo vật, giờ đây lại bị vứt lăn lóc trên mặt đất như rác rưởi.

Tô Mạch nhìn thấy có chút đỏ mắt.

Từng đống thần binh lợi khí như những ngọn núi nhỏ nếu đều thuộc về hắn, thì chẳng phải hắn đã phát tài lớn rồi sao!

"Vì Thiên Tinh Thạch Bi của Đế Tôn đã rơi vào tay ngươi, giờ đây lại có hình dạng như vậy, trong tay ngươi khẳng định có mảnh Thiên Tinh Thạch vỡ đúng không?" Lúc này, người khổng lồ đứng trước một cái lò lửa khổng lồ phù hợp với vóc dáng của mình, mở miệng hỏi Tô Mạch.

"Có!" Tô Mạch từ trong túi Càn Khôn lấy ra một khối Thiên Tinh Thạch to bằng nắm tay rồi đưa cho người khổng lồ.

Mặc dù không biết đối phương muốn làm gì.

Nhưng hắn biết đối phương không có ác ý với mình.

"Thí luyện giả, nhìn kỹ đây!" Người khổng lồ không biết từ đâu lấy ra một thanh bảo đao, đao quang lóe lên, khối Thiên Tinh Thạch to bằng nắm tay kia lập tức chia làm hai, một mảnh khoảng tám phần mười, một mảnh khoảng hai phần mười.

Ngay sau đó.

Người khổng lồ há miệng, một luồng liệt hỏa hùng hùng phun ra từ miệng hắn, đốt cháy lò lửa.

Nhiệt độ lò càng ngày càng cao.

Người khổng lồ vươn tay vẫy một cái, lấy một khối kim loại thô

từ đống bên cạnh, trực tiếp ném vào trong lò lửa.

Khối kim loại thô nhanh chóng biến thành đỏ rực.

Chương 1008: Không Ngừng Gõ Đập

Trong lúc Tô Mạch trợn mắt há hốc mồm, người khổng lồ trực tiếp vươn tay lấy khối kim loại thô ra, thêm vào mảnh Thiên Tinh Thạch nhỏ hơn, rồi vung cây búa lớn không ngừng gõ đập.

Chỉ một lát sau.

Một thanh chủy thủ nhỏ nhắn tinh xảo hiện ra trong tay hắn.

Hắn trực tiếp ném thanh chủy thủ còn mang theo dư ôn cho Tô Mạch, rồi người khổng lồ lại bắt đầu thao tác như trước.

Khác biệt duy nhất với lần rèn đúc chủy thủ trước, là lần này Thiên Tinh Thạch được thêm vào lớn hơn.

Cũng là một thanh chủy thủ.

Nhưng lần này người khổng lồ rèn đúc lại có vẻ tốn sức hơn.

Chương 1011

Từng giọt mồ hôi lớn từ trán hắn lăn xuống, rơi xuống đất, tạo thành từng vũng nước nhỏ.

Sau bốn năm canh giờ.

Một thanh chủy thủ có kích thước tương tự như trước đó đã được rèn đúc ra.

Hắn lại một lần nữa ném chủy thủ cho Tô Mạch.

Sau đó mới nói: "Cảm nhận sự khác biệt giữa chúng đi!" Tô Mạch mỗi tay cầm một thanh chủy thủ, nghiêm túc cảm nhận.

Hắn biết.

Người khổng lồ đang dùng tình huống thực tế để nói cho hắn biết Thiên Tinh Thạch quý giá đến mức nào.

Mặc dù có chút không hiểu vì sao, nhưng dù sao người khác cũng có ý tốt, hắn cũng không thể phụ lòng.

Thần niệm lưu chuyển trên hai thanh chủy thủ, Tô Mạch nhanh chóng phát hiện ra điều không giống nhau.

Thanh chủy thủ có ít Thiên Tinh Thạch được thêm vào, bất kể độ sắc bén hay dẻo dai đều vượt xa thần binh lợi khí bình thường.

Ngoài ra.

Cầm thanh chủy thủ này, cảm ngộ về Đại Đạo của bản thân dường như có chút khế hợp trong cõi u minh, tựa hồ chỉ cần dùng thanh chủy thủ này là có thể phát huy ra chiến lực vượt xa trước đó.

Cảm giác này càng mạnh mẽ hơn ở thanh chủy thủ có nhiều Thiên Tinh Thạch được thêm vào.

Thậm chí có thể cảm nhận được sự khát vọng của thanh chủy thủ.

"Khát vọng sát lục, khát vọng hủy diệt tất cả!" Loại cảm giác như thể có linh trí này, Tô Mạch chỉ từng cảm nhận được ở Đả Thần Tiên và Phiên Thiên Ấn.

Thanh chủy thủ do người khổng lồ chế tạo ra, lại cũng có thần dị như vậy, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

"Ngươi cảm nhận được rồi chứ, Thiên Tinh Thạch được thêm vào càng hoàn chỉnh, càng lớn thì thần binh lợi khí rèn đúc ra linh tính càng cao, độ khế hợp với Đại Đạo của chủ nhân cũng càng sâu!

Thế gian ai nấy đều mong tìm được phương pháp có thể hợp những mảnh Thiên Tinh Thạch nhỏ thành một khối, còn ngươi và Đế Tôn hai người lại hận không thể đập Thiên Tinh Thạch thành phấn vụn mà dùng, thật sự là phá hoại của trời nha!" Người khổng lồ đặt cây búa xuống, bất đắc dĩ nói.

"Ưm, vãn bối không biết điều đó!" Tô Mạch cũng chỉ nghe danh Thiên Tinh Thạch, trong cung điện của Hạo Thiên Đế Tôn, hắn lần đầu tiên thấy cũng là lần đầu tiên có được Thiên Tinh Thạch.

Làm sao hắn biết Thiên Tinh Thạch càng lớn càng tốt chứ.

"Cũng không trách ngươi được!

Thế gian đã không còn Thiên Công nhất tộc, ngươi không biết cũng là bình thường." Người khổng lồ trực tiếp lấy ra một thanh tiểu kiếm trong suốt tinh xảo rồi ném cho Tô Mạch.

Tô Mạch nhận lấy, dò xét thì lại phát hiện nó cũng là tín vật vượt qua thí luyện, không khác gì tín vật Thủy, Hỏa, Thổ trước đó, khiến hắn có chút ngớ người.

Chẳng phải phải dùng binh khí đã luyện chế để giao đấu với người khổng lồ, thắng rồi mới thông qua sao?

Sao người khổng lồ lại trực tiếp giao tín vật ra thế này?

À.

Thiên Công nhất tộc mà hắn nói là gì?

Vì sao trước đây hắn chưa từng nghe nói về chủng tộc này chứ?

“Ngươi, không muốn đi sao?” Người khổng lồ nhìn Tô Mạch đứng ngây người tại chỗ nói.

“Tiền bối, chẳng phải phải dùng thứ đã luyện chế để đánh bại tiền bối thì thí luyện mới hoàn thành sao?

Sao lại thả vãn bối đi như vậy?” Tô Mạch khó hiểu nói.

“À à, hành vi của ngươi đã đánh bại Đạo tâm của ta rồi, ván này ngươi thắng, một chiến thắng không cần nghi ngờ gì nữa!”